TỦ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21 CỦA BÁO HOA HỌC TRÒ

★THE PRINCESS DIARIES★

Nhật ký Công chúa

MEG CABOT

Princess in love

Tập 3 :
Công chúa đang yêu

Nhật ký Công chúa
MEG CABOT

daotieuvu.blogspot.com

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

hoa học trò

Nhật ký công chúa

Tác Giả: Meg Cabot

Thể Loại: Lãng mạn, Hài hước, Sách teen

Dịch Giả: Thanh Nga

Hiệu đính: Tuấn Đức

Nhà xuất bản: NXB Trẻ

Năm xuất bản: 2007

Số trang: 286, bìa mềm

Giá bìa: 38,000 VND

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới Thiệu:

Nhật Ký Công Chúa tập 1

Nhật Ký Công Chúa tập 2: Công Chúa trong ánh đèn sân khấu

Nhật Ký Công Chúa tập 3: Nàng Công Chúa Đang Yêu

Nhật Ký Công Chúa tập 4: Sự chờ đợi của Công chúa

Nhật Ký Công Chúa tập 5: Nàng Công chúa mộng mơ

Nhật Ký Công Chúa tập 6: Công chúa tập sự

Nhật Ký Công Chúa tập 7: Nàng Công chúa tiệc tùng

Nhật Ký Công Chúa tập 8: Nàng Công chúa tương tư

Nhật Ký Công Chúa tập 9: Nàng Công chúa cô đơn

Nhật Ký Công Chúa tập 10: Mãi mãi là Công chúa

Giới Thiệu:

Tác giả Meg Cabot đã từng sống ở bang Indiana, bang California – Mỹ và Pháp. Bà từng làm qua các cộng việc như: trợ lý quản lý ký túc xá của một trường đại học lớn, vẽ tranh minh họa và là nhà văn chuyên viết tiểu thuyết lịch sử (dưới một cái tên khác). Hiện bà sống ở thành phố New York cùng chồng và chú mèo "độc nhãn" Henrietta.

Tập truyện Nhật ký Công chúa đã bán ra hơn 5 triệu bản trên khắp thế giới (tính đến tháng 10/2007), đứng đầu các bản xếp hạng sách tại nhiều quốc gia và được hãng Walt Disney chuyển thể thành phim.

Nhật Ký Công Chúa tập 1

"Dù điều gì xảy ra" - Cô ấy nói - "cũng

không thể thay đổi một điều. Nếu tôi là một nàng công chúa ăn mặc rách rưới tả tơi, thì tôi có thể là một nàng công chúa từ bên trong con người tôi. Sẽ thật là dễ dàng để là công chúa nếu tôi được mặc quần áo bằng vàng bạc, nhưng luôn luôn là một nàng công chúa ngay cả khi chẳng ai biết điều đó mới là chiến thắng tuyệt vời hơn nhiều".

Trích từ "A Little Princess" Tác giả Frances Hodgson Burnett

Thứ Ba ngày 23 tháng 9

Đôi khi, tất cả mọi việc mình làm hình như chỉ là giả dối.

Mẹ khăng khăng rằng mình đang cố kiềm chế cảm xúc về "cái chuyện ấy". Mình

thì đã nói với mẹ rồi:

- Không. Con chẳng sao cả. Rõ ràng là chỉ cần mẹ thấy vui thì con cũng sẽ vui.

- Mẹ không tin là con nói thật.

Và thế là mẹ đã đưa cho mình cuốn tập này.bà muốn mình nhét vào đây tất cả những suy nghĩ trong đầu mình, bởi vì, như mẹ nói, bà không muốn mình tiếp tục tỏ một thái độ duy nhất lờ tịt đi mỗi khi nhắc đến “cái chuyện ấy”.

Tức là mẹ muốn con viết ra tất cả những cảm xúc của con, phải không? Được thôi, con sẽ viết đây.

KHÔNG THỂ TIN NỔI LÀ MẸ LẠI NỠ LÀM NHƯ THẾ VỚI CON!

Cứ như thế mẹ nghĩ mình chưa đủ lập dị vậy. Ừ, thực sự mình là người lập dị nhất trường đấy: học sinh mới, cao 1m77 và ngực lép. Mức độ kỳ dị này đủ cho mình dùng đến tận năm học cuối cùng rồi.

Thế mà vẫn còn chưa đủ, nếu mọi người ở trường mà biết thêm được "cái chuyện ấy", mình sẽ chết chắc. Xin thề là mình sẽ chết mất.

Ôi chúa ơi, nếu Người thực sự tồn tại, làm ơn đừng để họ biết được.

Có 4 triệu người ở Manhattan. Trong đó hẳn phải có 2 triệu người là đàn ông. Vậy tại sao trong số 2 triệu người đó mẹ lại phải hẹn hò với chính thầy Gianini.

Mẹ không thể đi chơi với mấy người mà mình không quen, hoặc những người mẹ gặp ở D'Agostino. Hay bất cứ nơi nào khác được sao? Ôi không.

Đáp số cuối cùng của mẹ lại là đi chơi với thầy giáo dạy Đại số của mình.

Cảm ơn mẹ. Cảm ơn rất nhiều.

Thứ Tư, ngày 24 tháng 9. Tiết 5.

Lilly nói, "Thầy Gianini thật là tuyệt vời".

Đúng thế. Ông ấy thật là tuyệt vời nếu như bạn là Lilly Moscovitz. Ông ấy sẽ càng tuyệt đỉnh hơn nếu như bạn giỏi Đại số như Lilly Moscovitz. Còn nếu như bạn trượt Đại số như mình thì ông ta sẽ

chẳng hề tuyệt vời chút nào đâu.

Ông ấy sẽ không hề tuyệt vời nếu bắt bạn ở lại trường mỗi ngày từ 2 giờ 30 đến 3 giờ 30 để luyện tập cái phương pháo Phép nhân phá ngoặc, trong lúc bạn đáng ra có thể tí tởn tung tăng với lũ bạn. Ông ấy sẽ không hề hay ho nếu gọi điện mời mẹ bạn đến họp phụ huynh để nói về việc bạn trượt môn Đại số, và sau đó lại lịch thiệp tặng thêm cho bà ấy một cái hẹn đi chơi.

Và càng chẳng ra làm sao khi người đánh trượt mình môn Đại số lại đi hôn mẹ của mình.

Tất nhiên mình chưa được tận mắt chứng kiến điều đó. Hai người còn chưa có

buổi hẹn hò đầu tiên luôn. Và mình cũng không nghĩ rằng mẹ sẽ để một người đàn ông (và lại như thầy Gianini) hôn ngay trong ngày hẹn đầu tiên.

Dù thế nào mình cũng hy vọng họ sẽ không làm vậy.

Mình trông thấy Josh Richter hôn Lana Weinberger tuần trước. Mình còn tình cờ được zoom cận vào cái cảnh ấy, bởi họ dựa vào tủ của Josh, ngay cạnh tủ của mình. Và nó đã làm mình thấy khó chịu.

Dù vậy, cũng không thể khẳng định rằng mình sẽ thấy khó chịu nếu Josh hôn mình như thế. Có một hôm khi Lilly và mình đang ở tiệm Bigelow để lấy alpha hydroxy cho mẹ của Lilly, mình đã thấy

Josh ở quầy thu tiền. Cậu ấy cũng thấy mình, và rõ ràng Josh đã cười và nói "Hey" với mình.

Cậu ta đang mua Drakkar Noir, một loại nước hoa dành cho nam. Mình cũng nhận được một mẫu dùng thử loại này từ cô bán hàng. Và thế là từ nay mình có thể cảm nhận Josh phảng phất quanh mình bất kỳ lúc nào mình muốn, ngay tại nhà mình.

Lilly cho rằng dây thần kinh của Josh ngày hôm đó đã gặp tí vấn đề, vì say nắng hay làm sao đó. Cô ấy nói có thể cậu ta nghĩ mình trông quen quen, nhưng không thể nhớ khuôn mặt của mình mà không nhờ đến mấy bức tường xi-măng của trường Albert Einstein ngay phía sau

mình. Nếu không thì tại sao mà người nổi nhất trong trường trung học lại nói "Hey!" với Mia Thermopolis, một học sinh vừa mới, vừa tầm thường, lại vừa kỳ cục như mình?

Nhưng mình biết rõ ràng đó không phải là say nắng. Sự thực là khi Josh cách xa Lana và đám bạn của mình thì cậu ta là người hoàn toàn khác. Một người sẵn sàng dẹp phăng chuyện một cô gái ngực phẳng hay đi giày cỡ 8. Một người có thể quét sạch những thứ bụi phủ tầm thường để nhìn sâu bên trong tâm hồn của cô ấy. Mình biết điều đó khi nhìn vào trong mắt của cậu ấy, mình đã thấy trong đó một con người đầy thông cảm, và đang cố gắng thoát ra ngoài.

Lilly thì nói mình có một trí tưởng tượng quá sức là phong phú, và đang đạo diễn hẳn một vở kịch cho chính cuộc đời mình, và chuyện mình khó chịu quá mức cần thiết vì chuyện của mẹ và thầy G là một ví dụ điển hình.

“Nếu bạn không thích chuyện đó đến như vậy, thì hãy nói với mẹ bạn”. Lilly nói. “Nói là bạn không muốn bà đi chơi với thầy G. Mình không hiểu bạn, Mia. Bạn luôn luôn trốn tránh, luôn nói dối về những gì bạn cảm nhận. Tại sao bạn không thay đổi. Những cảm xúc của bạn rất xứng đáng được đối xử tử tế mà”.

Ồ đúng. Và có lẽ những cảm xúc của mẹ cũng xứng đáng được đối xử tử tế. Mẹ đang rất hạnh phúc với cuộc hẹn này.

Điều đó cũng đủ làm mình muốn từ bỏ. Tối hôm qua mẹ đã làm món mỳ ống, lần đầu tiên sau hàng tháng trời. Mình đã mở thực đơn thức ăn mang về của cửa hàng suzie's chinese ra rồi đấy chứ, nhưng mẹ lại nói: "Ôi, sẽ không phải ăn món mỳ vừng tối nay nữa, con yêu. Mẹ đã làm mỳ ống".

Mỳ ống! Mẹ mình đã làm mỳ ống.

Mẹ thậm chí tôn trọng việc mình là một người ăn chay và đã không cho thịt viên và trong nước súp.

Mình không thể hiểu được những chuyện này.

Những việc cần làm:

1. Mua ổ cho mèo.

2. Hoàn thành nốt bài Phép nhân phá ngoặc cho thầy G.

3. Ngừng kể cho Lilly tất cả mọi chuyện.

4. Đến tiệm Pearl: lấy bút chì mềm, bìa phun, khung căng cho mẹ.

5. Bài tập lịch sử thế giới về Iceland (5 trang giấy đúp).

6. Không nghĩ quá nhiều đến Josh Richter.

7. Lấy đồ giặt.

8. Tiền thuê nhà tháng 10 (kiểm tra xem mẹ lấy séc của bố chưa).

9. Quyết đoán hơn nữa.

10. Đo vòng 1.

Thứ Năm, ngày 25 tháng 9

Trong giờ Đại số hôm nay, điều duy nhất mình có thể nghĩ đến là chuyện thầy Gianini sẽ hôn mẹ vào tối ngày mai, trong buổi hẹn của họ. Mình ngồi đó, nhìn chằm chặp vào mặt thầy. Thầy ấy hỏi mình một câu hỏi rất dễ - và mình thề rằng thầy G luôn dành những câu dễ nhất cho mình, có lẽ bởi không muốn mình cảm thấy bị bỏ quên – thế mà mình thậm chí đã không nghe thấy nó. ‘Cái gì cơ ạ?”.

Thế là Lana Weinberger lại diễn cái trò cợt nhả mà nó vẫn thường làm với mình, ngả vào mình để bộ tóc vàng của nó lê

lết trên bàn học của mình. Mình bị váng vất vì cái mùi nước hoa sặc sụa của Lana. Nó đã rất ti tiện khi gọi mình là:

“LẬP DỊ”

Đã thế, nó còn cố tình kéo dài hai chữ đó ra, cho cả thiên hạ nghe thấy LẬPPP-DDDỊ.

Tại sao những người tốt như công nương Diana lại chết trong một vụ tai nạn xe hơi, còn những “sản phẩm hỏng” như Lana thì vẫn cứ sống nhăn ra? Mình không hiểu Josh Richter thấy gì ở cô ta. Một con bé nhỏ mọn và mỏ nhọn. Nó đã làm gì khiến cậu ấy mờ mắt?

Có thế Lana tốt với Josh. Mình cũng sẽ tử tế với Josh. Cậu ấy là người đẹp trai

nhất trường trung học Albert Einstein. Tất cả bọn con trai trường này trông đều rất quái gở trong bộ đồng phục của trường, quần màu ghi, áo sơ mi trắng và áo len đen, áo tay dài hay vest. Nhưng Josh thì khác hẳn. Cậu ấy trông như một người mẫu (bảnh bao và vạm vỡ, tất nhiên!) trong bộ trang phục của trường. Thật đó!

Dù sao hôm nay mình cũng phát hiện ra rằng lông mũi của thầy Gianini thò ra ngoài rất rất nhiều. Bạn có muốn đi chơi với một người mà lông mũi thò ra như thế không hả? Mình đem chuyện này hỏi Lilly vào buổi trưa. Cô ấy nói: “Mình chưa bao giờ để ý đến mũi của thầy ấy. Bạn có ăn cái bánh táo này không?”.

Lilly nói mình bị mắc chứng ám ảnh. Mình đang để sự lo âu của mình che mất sự thực rằng: đây mới chỉ là tháng đầu tiên của mình ở trung học, mình đã bị điểm F một môn nào đó, và biến nó sang thành sự lo lắng về thầy G và mẹ. Lilly gọi đó là phép dịch chuyển.

Thật khủng khiếp khi bố mẹ của đứa bạn thân nhất của mình lại là những nhà tâm lý học.

Hôm nay, sau khi ở trường về, bác Moscovitz đang tâm ịn vào mặt mình một câu hỏi rất móc máy. Lilly và mình đang ngồi chơi Boggle. Và hầu như cứ năm phút: “Các con có muốn ăn Snapple không? Các con, có một bộ phim tài liệu rất hay trên kênh Discovery. Tiện đây,

Mia, cháu cảm thấy như thế nào khi mẹ của mình bắt đầu hẹn hò với thầy Đại số?”.

Mình đã trả lời: Cháu thấy ổn.

Tại sao mình lại không thể nói thẳng ra điều mình thực sự nghĩ (là cháu đang phát ốm lên đây)?

Nhưng nhỡ ba mẹ của Lilly gặp mẹ mình ở chợ Jefferson, hay ở đâu đó thì sao? Nếu mình nói cho họ sự thật thì chắc chắn họ sẽ nói lại với mẹ. Mình không muốn mẹ biết mình cảm thấy chuyện của bà kỳ quặc thế nào, nhất là khi bà đang rất hạnh phúc với nó.

Nhưng đây mới là phần u ám nhất, anh trai của Lilly - Michael - đã nghe lén

được toàn bộ câu chuyện. Anh ấy đã ngoạc mồm ra, cười toang toác, mặc dù mình chẳng thấy chuyện đó có gì đáng cười.

“Vậy mẹ em đang hẹn hò với thầy Frank Gianini hả? Há há há”.

Tuyệt thật. Giờ thì anh của Lilly, Michael, cũng đã biết.

Thế là mình bắt đầu cầu xin anh ta không nói cho bất kỳ ai. Anh ra cũng có mặt trong lớp học sinh giỏi, cùng với mình và Lilly. Đó đúng là câu chuyện khôi hài nhất trong lớp vì cô Hill, người phụ trách chương trình học sinh giỏi của trường AE. Cô không hề quan tâm chúng mình làm gì, chỉ cần bọn mình không mất

trật tự là được. Cô ấy rất ghét phải ra khỏi phòng nghỉ của giáo viên để la mắng chúng mình.

Dù thế nào thì Michael cũng sẽ dùng thời gian ở lớp mày để làm tờ báo điện tử của anh ta, Crackhead, còn mình sẽ làm nốt bài tập về nhà môn Đại số.

Nhưng dẫu sao cô Hill cũng chả buồn ngó ngàng xem chúng mình đang làm gì. Điều đó cũng tốt. Thường thì những gì chúng mình làm chỉ là tìm cách tống tên học sinh người Nga mới đến, người được coi là thiên tài âm nhạc, vào trong tủ quần áo. Vì thế mà sẽ không phải căng tai nghe thêm bất cứ bản Stravinsky nào với cây đàn violon ngu độn của nó.

Mình không dám tin rằng chỉ vì Michael và mình cùng đứng trên một chiến tuyến chống lại Boris Pelkowski và cây violon của nó mà anh ra sẽ nín thinh về chuyện của mẹ và thầy G.

Michael liến thoắng: “Thế em sẽ làm gì cho anh nào, bé Thermopolis”.

Mình thì chẳng biết có thể làm gì được cho Michael Moscovitz. Mình không thể làm bài tập về nhà cho anh ta, hay bất cứ thể loại việc gì. Michael là học sinh cuối cấp như Josh Richter. Từ trước đến nay mọi thứ với anh ta đều ổn thoả và tốt đẹp. Và như Josh Richter, Michael có thể vào Harvard hay Yale vào năm sau.

Vậy mình có thể làm được gì cho một tên

như thế?

Nhưng Michael không thể hoàn hảo/đáng yêu/hấp dẫn hay gì đó tương tự thế. Không như Josh Richter, Michael tuyệt đối-không ở trong đội đua thuyền cũng chẳng ở trong đội tranh luận. Michael không tin vào những môn thể thao có tổ chức, tôn giáo có tổ chức hay bất cứ thứ gì có tổ chức. Thay vào đó anh ta dành hầu hết thời gian của mình để ngồi lì trong phòng. Đã có lần mình hỏi Lilly anh ta làm gì trong đó, và nhận được câu trả lời rằng cô ấy và bố mẹ thực hiện "chính sách" "không hỏi, không nói" với Michael: Họ sẽ không hỏi nếu như Michael không nói.

Mình có rằng, cái ngữ như anh ta thì ắt

hắn đang chế tác một quả bom. Chắc anh ta sẽ làm nổ tung trường AE mất.

Thỉnh thoảng Michael cũng ra khỏi phòng và bắt đầu cong cớn mỉa mai. Nhiều lúc anh ta không mặc áo. Mặc dù Michael không chơi thể thao, nhưng mình cũng thú thật rằng anh ta có bộ ngực rất đẹp. Cơ bụng của anh ta rất săn chắc.

Tuy nhiên mình chưa bao giờ nói chuyện này với Lilly.

Dù sao mình cũng đoán là Michael đã mệt moit với việc bắt mình làm vài việc nhà của anh ta, như đi dạo với con Pavlov, hay lấy tiền đặt cọc cho mẹ anh ta ở tiệm Gristedes. Bởi cuối cùng, Michael bỗng nói bằng một giọng cáu

bẳn: “Quên chuyện đó đi, OK, Thermopolis” rồi quay ngoắt vào phòng của mình.

Mình có hỏi Lilly tại sao anh ta lại cáu bẳn như vậy. Cô ấy nói đó là vì Michael đã quấy rối mình, nhưng mình lại không hề biết.

Trời, thật là xấu hổ! Cứ tưởng tượng xem, giả sử Josh Richter quấy rối mình (ước gì!) mà mình lại không hề biết, không hề hiểu, không hề để ý? Chúa ơi, đôi khi mình thật ngu ngốc!

Lilly bảo mình không cần lo chuyện Michael có thể ti toa chuyện của mẹ và thấy G với ai đó, đơn giản vì Michael không hề có bạn. Rồi cô ấy muốn biết tại

sao mình lại phải quan tâm đến cái lỗ mũi của thầy Gianini. Bởi vì mình không phải là người phải nhìn vào đấy, người đó là mẹ mình cơ mà?

Đâu phải thế! Mình đang phải nhìn chúng từ 9 giờ đến 10 giờ 55 và từ 14 giờ 30 đến 15 giờ 30 mỗi ngày trừ thứ Bảy và Chủ nhật, ngày lễ và mùa hè.

Còn nếu như họ kết hôn, mình sẽ đối mặt chúng từng ngày, 7 ngày 1 tuần, bao gồm cả ngày nghỉ.

Định nghĩa về tổ hợp: đó là tổ hợp các đồ vật, nhân tố hoặc thành viên; nằm trong một tổ hợp.

A= (Gilligan, Skipper, Mary Ann)

là các nhân tố

A= (x:x là một trong những nạn nhân còn sót lại trên Hòn đảo của Gilligan)

Thứ Sáu, ngày 26 tháng 9

Danh sách các hot bot của Lilly.

(được soạn ra trong giờ lịch sử thế giới, với lời nhận xét của Mia Thermopolis).

1. Josh Richter (đồng ý - tóc vàng, mắt xanh đẹp tê điếng, nụ cười có tiêm thuốc mê. Điểm trừ duy nhất: hẹn hò với Lana Weinberger).

2. Boris Pelkowski (hoàn toàn không đồng ý. Chỉ vì kéo cái đàn violon ngu ngốc ở Carnergei Hall năm 12 tuổi không thể làm nó trở nên nóng bỏng.

Cộng thêm một việc ngớ ngẩn: đút áo len vào trong quần thay vì để nó ra ngoài như những người bình thường).

3. Pierce Brosnan, James Bond hay nhất (dẹp! dẹp! - mình thích Timothy Dalton hơn).

4. Daniel Day Lewis trong Người Mohican cuối cùng (đồng ý - vẫn sống dù bất cứ chuyện gì xảy ra).

5. Hoàng tử Williams nước Anh (Hiển nhiên rồi!).

6. Leonardo trong Titanic (Giống những năm 1998).

7. Thầy Wheeton, huấn luyện viên đội đua thuyền (hot, nhưng đã có chủ. Đã

từng thấy mở cửa cho Mademoiselle Klein vào phòng nghỉ giáo viên).

8. Anh chàng trong quảng cáo quần jeans trên cái bảng to đùng ở quảng trường Thời đại (Hoàn hảo! Anh ấy là ai nhỉ? Lẽ ra người ta phải thưởng cho anh ấy cả một bộ phim hài – tình cảm dài tập).

9. Tiến sĩ Quinn, bạn trai của cô y tá (mình không bận tâm bất cứ ai đang phong toả Quinn! Anh ta khạc ra lửa! Quá hot!).

10. Joshua Bell - tay chơi violon (ĐỒNG Ý! Mình sẽ bắn thẳng lên thiên đường nếu được hẹn hò với một nhạc công, TRỪ Boris Pelkowski).

Cuối ngày thứ Sáu

Mình đang đo vòng 1 của mình, hoàn toàn không nghĩ đến mẹ đang đi chơi với thầy Đại số, thì bố gọi đến. Mình không hiểu tại sao lúc đó mình lại cuống cà kê và nói rằng mẹ đang ở phòng tranh. Thật kỳ lạ, vì bố chắc chắn biết mẹ đang hẹn hò, nhưng chẳng hiểu vì sao mình lại không thể nói với bố về thầy Gianini.

Chiều nay trong giờ ôn tập với thầy Gianini, khi mình đang thực tập phương pháp nhân phá ngoặc (đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng, đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng - lạy Chúa khi nào thì mình mới sờ đến những cái của này trong đời mình?? KHI NÀO???) thì bất ngờ thầy Gianini cất giọng: “Mia, thầy hy vọng em sẽ không cảm thấy bất

tiện khi thầy gặp mẹ em, chỉ là xã giao thôi mà…”.

Trong giây lát, mình nghĩ thầy ấy đang nói đến một mối quan hệ thực sự, chứ không phải chỉ là xã giao thông thường. Mình có thể cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Ý mình là hoả bốc từng cơn.

- Ồ không, thầy Gianini. Em không hề thấy phiền.

- Bởi vì nếu như phiền đến em thì chúng ta có thể nói về chuyện này.

Chắc rằng thấy ấy cũng biết là mình đang nói dối vì mặt mình trông đỏ lừ.

Nhưng tất cả những gì mình nói chỉ là: “Thực sự là em không phiền. Ý em là chỉ

một chút thôi, nhưng em vẫn ổn. Đó chỉ là một cuộc hẹn. Và tại sao thầy lại phải bận tâm vì một cuộc hẹn hò vớ vẩn”.

Thầy Gianini nói: Mia, thầy không nghĩ đó là hẹn hò vớ vẩn. Thầy thực sự thích mẹ em.

Rồi không hiểu tại sao đột nhiên mình nghe thấy miệng mình phát ra những tiếng thế này: “Nếu như thầy làm cho mẹ em khóc thì em sẽ đá cho thầy một cái!”.

Lạy Chúa. Mình không thể tin được mình đã phóng ra một câu như vậy với thầy giáo của mình. Mặt mình thậm chí còn đỏ hơn. Tại sao lần duy nhất nói thật lại là lần khiến mình phải gặp rắc rối.

Mình đang suy nghĩ hơi kỳ quặc, về mọi

chuyện. Có vẻ như bố mẹ của Lilly đã nói đúng.

Thầy Gianini, dù vậy, quả thật thật tuyệt vời. Thầy chỉ cười vui vẻ và nói: “Thầy không có ý định làm mẹ em khóc, nhưng nếu thầy làm vậy, em được quyền đá thầy!”.

Ổn rồi.

Giọng bố nghe trên điện thoại rất lạ lẫm. Nhưng lúc nào mà chẳng vậy. Những cú điện thoại xuyên đại dương luôn luôn tồi tệ bởi mình có thể nghe được cả tiếng sóng bòm bọp, và chúng làm mình thấy bồn chồn như thể là lũ cá, hoặc thứ gì đó tương tự thế, đang tớn lên nghe mình. Nhưng bố, thậm chí không muốn nói

chuyện với mình. Bố muốn nói chuyện với mẹ. Mình chắc rằng ai đó đã qua đời, và bố muốn mẹ nói với mình điều đó.

Có thể là bà nội đã…Hmmm…

Vòng 1 của mình vẫn vậy, vẫn tí hin, chẳng lớn thêm chút nào, kể từ mùa hè năm ngoái. Mẹ đã hoàn toàn lầm. Mình đã không hề tăng trưởng nhanh khi bước vào tuổi 15 như mẹ. Và có thể mình cũng sẽ không bao giờ lớn vổng lên, ít nhất là bộ ngực của mình vẫn chưa nâng lên được trạng thái "cầu vồng". Mình chỉ cao lên chứ không hề to ra. Trong lớp mình cũng là cô gái cao nhất.

Giờ đây nếu có ai hỏi mình về vũ hội đa

văn hoá vào tháng sau, thì câu trả lời của mình không hy vọng có thể mặc được chiếc váy quây, vì vòng 1 của mình quá bé, chẳng có gì để giữ nó.

Thứ Bảy ngày 27 tháng 9

Tối hôm qua, khi mẹ về sau buổi hẹn hò thì mình đã lăn ra ngủ. (Mình đã cố gắng thức muộn nhất có thể để biết được mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhưng chuyện vòng 1 đã làm mình quá mệt mỏi). Vì thế phải đến sáng nay khi cho con Louie Mập "nạp" bữa sáng mình mới hỏi được mẹ chuyện tối qua. Mẹ lúc nào mà chẳng dậy muộn sau mình. Trong khi mình đang lớn, và đáng ra phải là người ngủ suốt ngày chứ.

Nhưng mẹ đã rất đau khổ kể từ khi biết ông bạn trai sau cùng của mẹ là một người theo đảng Cộng hoà.

Dù sao thì mẹ cũng đã ở đó, ậm ừ với mình một cách rất hạnh phúc, và đang làm bánh ngọt. Mình tỉnh cả ngủ khi thấy mẹ lui cui nấu nướng thứ gì đó vào buổi sáng sớm, chứ chưa nói gì đến chuyện đó là mấy món ăn chay.

Dĩ nhiên là mẹ đã có được một khoảng thời gian tuyệt vời. Họ đi ăn tối ở Monte's (cũng không quá tệ, thầy G ha), sau đó đi dạo ở West Village, tới vài người bar, yên vị ở vườn sau đến gần 2h sáng và chỉ nói chuyện. Mình cố gắng hỏi dò, tìm hiểu xem có nụ hôn nào không, nhưng mẹ chỉ cười và nhìn có vẻ ngượng

ngùng, bẽn lẽn.

Tốt thôi. Họ sẽ lại đi chơi với nhau vào tuần này.

Mình không quan tâm, miễn điều đó làm cho mẹ hạnh phúc.

Ngày hôm nay Lilly xướng lên một đoạn phim, bắt chước "Kế hoạch phù thuỷ Blair", cho chương trình TV của cô ấy, có tên là "Lilly chỉ nói lên sự thật". "Kế hoạch phù thuỷ Blair" nói về mấy cô cậu đi vào trong rừng tìm phù thuỷ, và rồi một đi không trở lại. Tất cả còn lại của họ là một đoạn phim và mấy cái gậy. Thay vì "Kế hoạch phù thuỷ Blair", phiên bản của Lilly mang tên "Kế hoạch phù thuỷ nhà Green". Lilly định mang

theo một máy quay phim cầm tay, xuống công viên quảng trường Washington và quay lại hình ảnh của những du khách, những người lại gần và hỏi chúng mình đường đến làng Greenwitch (thực ra đó là làng Greenwich, bạn sẽ không phát âm w trong Greenwich nhưng những người không ở đây thì luôn luôn nói sai).

Khi có du khách nào tiến lại và hỏi đường đến làng Green Witch (Phù thuỷ xanh) thì chúng mình sẽ ré lên kinh hoàng, và bắt đầu chạy cuống cuồng. Cuối cùng tất cả những gì còn lại và một vài cái thẻ Metro. Lilly nói sau khi bộ phim được chiếu thì mọi người sẽ không còn nghĩ về thẻ Metro như trước nữa.

Thật tệ vì không bói ra được một mụ phù

thuỷ thật. Mình nghĩ ngay đến Lana Weinberger để vào vai phù thuỷ, nhưng Lilly lại cho rằng cô ta đã quá khớp với vai đó. Thêm nữa chúng mình không muốn ở quá gần Lana cả ngày, và chẳng ai muốn thế cả. Cô ta sẽ điên lên xấu hổ, cứ thử nghĩ đến chuyện cô ta coi hai đứa bọn mình là những cô gái bị ghét nhất trong trường mà xem. Mà có lẽ Lana cũng chẳng muốn làm xấu đi danh tiếng của nó vì ở cùng với chúng mình.

Nhưng nó quá tự phụ, quá vênh váo! Nó chắc hẳn sẽ vồ lấy cơ hội được xuất hiện trên TV, dù đó chỉ là một kênh truyền hình công cộng.

Sau khi quay phim xong, chúng mình trông thấy "gã mù" đang qua phố

Bleecker. Hắn ta lại có một nạn nhân mới, một nữ du khách Đức nom vô cùng ngây thơ và thánh thiện, không hề biết rằng người đàn ông bị mù mà cô đang giúp qua đường kia đang chuẩn bị sờ soạng mình khi sang đến đường bên kia rồi giả như không cố tình làm chuyện đó.

Mình thật là may mắn, người duy nhất từng động vào mình (mà làm gì có gì để sờ), lại bị mù.

Lilly nói sẽ báo cáo chuyện Gã Mù lên phân khu số 6. Cứ như là họ sẽ quan tâm ấy. Họ còn bao nhiêu thứ quan trọng khác để lo, như bắt cướp chẳng hạn.

Những việc cần làm:

1. Lấy ổ của mèo.

2. Đảm bảo là mẹ đã gửi séc chuyển tiền thuê nhà.

3. Không nói dối nữa.

4. Suy nghĩ về bài tập tiếng Anh.

5. Lấy đồ giặt.

6. Không nghĩ đến Josh Richter nữa.

Chủ Nhật ngày 28 tháng 9

Hôm nay bố lại gọi điện và lần này thì mẹ thực sự đang ở phòng tranh. Vì thế mình thấy không còn tội lỗi tí nào về việc "lờ đi sự thật" tối hôm qua, và ỉm đi chuyện thầy Gianini. Giọng bố vẫn tràn ngập sự phấp phỏng, buộc mình phải tò mò hỏi: "Có phải bà nội qua đời không ạ". Bố rất ngạc nhiên và nói:

“Không, Mia, sao con lại nghĩ thế?”.

Mình đành nói thật với bố rằng đó là do giọng bố có vẻ rất kỳ lạ. Bố trả lời mình là “Bố không khác thường tí nào”. “Đó đúng là một lời nói dối, bởi bố thực sự rất khác thường”. Nhưng mình đã quyết định bỏ qua, và nói với ông về Iceland. Chúng mình đang học đến nước này trong môn Các nền văn minh thế giới Iceland là nước có tỷ lệ biết chữ cao nhất thế giới, và suy ra ở đó thực sự chẳng có gì để làm ngoài việc đọc. Ở đó có cả những suối nước nóng tự nhiên, và tất cả mọi người đều tung tăng tới đó để ùm oạp, vùng vẫy. Một lần, có một vở diễn opera đáp xuống Iceland và vé thì cháy chợ, mình loáng thoáng nhớ rằng cái gì như

98% dân số Iceland đã tới xem buổi diễn ấy. Lại suy ra tiếp là mọi người biết tất cả các từ liên quan đến opera và hát chúng suốt ngày.

Mình cũng muốn thăm thú, cũng có thể là định cư ở Iceland một ngày nào đó. Đó hẳn là một nơi thú vị, chắc hẳn là hơn đứt Manhattan, nơi thỉnh thoảng mọi người lại xổ toẹt ra một lời phỉ báng bạn mà không cần bất cứ lý do nào.

Nhưng bố có vẻ không thiết tha gì Iceland cho lắm. Bằng so sánh thì Iceland có thể làm cho bất cứ quốc gia nào trở nên khủng khiếp. Bố cũng đang sống ở một nước nhỏ. Nếu opera mà có đến đó thì chắc 80% dân số cũng sẽ tới xem. Đó hẳn sẽ là một điều đáng tự hào.

Mình chỉ tâm sự điều này với bố, bởi bố là một chính trị gia. Mình nghĩ chúng có thể giúp bố cải thiện đời sống ở Genovia, nơi ông đang sống. Nhưng thực sự thì Genovia cũng chả cần phải tốt hơn. Thứ quan trọng nhất ở Genovia chính là khách du lịch. Mình biết điều đó và đã làm một bài tập về từng nước ở châu u vào hồi lớp 7. Genovia ngang ngửa với Disneyland nếu xét theo thu nhập của quốc gia này từ khách du lịch. Đó có thể là lý do mà người dân Genovia không phải đóng thuế, vì chính phủ đã có đủ tiền. Cái này gọi là công quốc. Còn một nơi cũng như thế là Monaco. Bố nói mình có rất nhiều anh chị em họ ở Monaco, nhưng mình chưa

gặp ai trong số họ, thậm chí là cả những người anh em họ của bà nội.

Mình đánh tiếng với bố rằng mùa hè năm sau, thay vì ở với bố và và ở lâu đài tại Pháp, chúng mình sẽ tới Iceland. Dĩ nhiên là sẽ phải để bà ở lại Miragnac. Bà ghét Iceland. Bà ghét tất cả những nơi nào không thể gọi được thức uống Sidecar yêu thích của bà vào tất cả các giờ trong ngày.

Tất cả những gì bố nói là: “Chúng ta có thể bàn chuyện này vào lúc khác” vào cúp máy.

Mẹ quả không sai tí nào về bố.

Thứ Hai, ngày 29 tháng 9, môn Hình học Lượng giác

Hôm nay mình tia rất kỹ thầy Gianini xem có dấu hiệu nào cho thấy thầy có thể không vui với buổi hẹn. Nhưng đúng là thầy đang rất vui vẻ. Trong lớp, trong khi chúng mình đang làm công thức bậc 2 (chuyện gì đã xảy ra với phép nhân phá ngoặc? Mình mới vừa bắt đầu làm quen với nó thì đã ngay lập tức phải học sang cái mới. Bảo sao mình trượt thì đột nhiên thầy quay ngoắt sang hỏi xem có ai định tham gia vở nhạc kịch "My fair lady" không.

Rồi thầy vừa cười toe ra và hỏi: "Các em có biết ai đóng vai Eliza Dolittle là hợp nhất không? Mia, thầy nghĩ đó chính là em".

Mình gần như chết đứng. Mình thừa biết

là thầy Gianini đang làm điều tử tế. Vì thầy đang hẹn hò với mẹ mình. Nhưng lần này thì thầy ấy đã đi qua xa rồi. Thứ nhất, dù có tổ chức thử giọng và mình có thể tham gia (nhưng sự thực là không thể, em đang trượt môn Đại số đó, thưa thầy Gianini) thì mình cũng không thể giành được vai gì dù là nhỏ nhất, chứ đừng nói đến vai chính. Mình không biết hát. Mình chỉ biết nói.

Ngay cả Lana Weinberger - người luôn xúng xính với những vai chính từ khi còn học phổ thông, cũng không được sắm vai này. Nó được dành cho mấy chị học ở lớp cuối cấp. Lana sẽ tha hồ đua đòi với những vai người hầu, vai khán giả ở Ascot Races và vai gái gọi ở Cockney.

Lilly đóng vai người quản lý nhà hát. Nhiệm vụ của cậu ấy là bật, tắt đèn cuối giờ nghỉ.

Mình cảm thấy vô cùng bất ngờ trước những gì mà thầy Gianini nói. Thậm chí không nói được gì, chỉ biết ngồi đó và mặt thì đỏ rực lên. Có thể đó là lý do tại sao mà lúc Lilly và mình đi qua tủ đồ của mình vào bữa ăn trưa thì Lana (đang đứng đợi Josh) thừon thượt giọng ra gọi: "Ôi Amelia" mặc dù không có ai gọi mình là Amelia từ hồi còn đi nhà trả (trừ bà nội) vì mình rất ghét cái tên đó.

Lúc mình cúi xuống lấy tiền trong balô chắc hẳn Lana ti tiện đã nhìn thấy gì đó bên trong áo sơ mi của mình vì đột nhiên nó giãy đành đạch lên cười "Ôi, dễ

thương ghê chưa! Có người vẫn chưa mặc vừa áo con kìa. Cậu nên mặc áo lá thì hơn!”.

Mình chỉ muốn lao thẳng vào mặt nó và “bịch” nó một phát - nhưng mình đâu dám làm thật đâu. Bác Moscovitz nói đúng, mình gặp vấn đề khi phải đối đầu với người khác. Giá như Josh Richter đừng xuất hiện NGAY LÚC ĐÓ. Nhưng chắc chắn anh ấy đã hiểu được toàn bộ câu chuyện rồi, và anh ấy chỉ nói “Làm ơn cho qua” với Lilly, vì cậu ấy đang đứng chặn trước ô tủ của anh Josh.

Lúc đó mình chỉ muốn lao thật nhanh vào quán nước và quên hết đi mọi chuyện. Trời ạ, việc mình ngực lép có cần bị bêu rếu ngay trước mặt anh Josh thế không!

Nhưng Lilly đâu có để yên. Cậu ấy mặt đỏ gay quay ra đáp trả Lana “Sao mày không biến đi hả Weinberger?”.

Chưa ai dám nói Lana Weinberger biến đi, chưa một ai từ xưa tới nay. Vì chẳng ai muốn tên mình bị bôi trát toe toè toẹt đầy tường toilet nữ. Chuyện đó cũng không ghê gớm gì lắm, vì bọn con trai có thập thò vào toilet nữ bao giờ đâu mà lo. Nhưng dù sao thì mình cũng chẳng ước ao cái tên mình xuất hiện trên đó.

Nhưng Lilly thì không mất thời gian về mấy chuyện như thế. Cậu ấy tuyệt đối bỏ ngoài tai việc bản thân cậu ấy vừa lùn vừa mập. Còn gì nữa nhỉ, cậu ấy sở hữu riêng một chương trình truyền hình, bọn con trai suốt ngày gọi điện cho cậu ấy

(dù là chỉ để chê ỏng chê eo rằng cậu ấy trông rất xấu) và ngực của cậu ấy không hề "màn hỉnh phẳng" như mình (Lilly chỉ mặc áo cỡ C rồi đó).

Lilly chẳng sợ cái gì thì phải.

Vì thế lúc Lana gầm lên mắng nhiếc, nạt nộ Lilly vì tội dám kêu nó biến đi, Lilly chỉ vênh mặt lên nói "Có giỏi thì đánh đi!".

Tình hình lúc đó có vẻ như sẽ đánh nhau to. Lilly là fan trung thành của các tập phim Xena, Chiến binh công chúa…lại còn biết chơi kick-box. May mà đến lúc đó Josh sập cánh cửa thật mạnh và nói "Anh đi đây" với giọng rất khó chịu. Lana lập tức như một con cún con cụp

đuôi, cun cút chạy theo, “Anh Josh ơi, đợi em với!”.

Lilly và mình đứng đó nhìn nhau không tin vào mắt mình nữa. Đến giờ mình vẫn không tin nổi. Loại người gì không biết nữa, tại sao mình phải học chung với nó cả ngày cơ chứ?

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 1-12, trang 79.

Tiếng Anh: viết thư đề nghị.

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi ở cuối trang 4.

Hình học và lượng giác: không có.

Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ định, đọc bài 1 đến bài 3, dùng pas de

plus.

Sinh học: không có.

B=(x:x là số nguyên)

D=(2,3,4)

4ED

5ED

E=(x:x là số nguyên lớn hơn 4 nhưng nhỏ hơn 258)

Thứ Ba ngày 30 tháng 9

Có một chuyện bất thường xảy ra. Vừa từ trường về đến nhà thì đã thấy mẹ ở nhà (thường thì mẹ ở phòng vẽ tranh tất cả các ngày trong tuần). Nét mặt mẹ trông rất lạ và rồi mẹ nói, “Mẹ có chuyện này

nói với con”.

Mẹ ngồi yên trên ghế, chưa hề nấu nước gì, chứng tỏ chuyện mẹ muốn nói khá là nghiêm túc.

Mình đã nghĩ mẹ sẽ thông báo là bà nội vừa mất tuy nhiên có vẻ như tình hình còn tồi tệ hơn thế. Hay có chuyện gì xảy ra với Louie Mập chăng, chẳng nhẽ nó lại nuốt chửng thêm một chiếc tất nữa? Lần trước nó đã nuốt một chiếc tất vào bụng khiến mẹ phải tốn mất 1000$ cho ông bác sĩ thú y để lấy chiếc tất khỏi cái dạ dày bé xíu của nó. Trong suốt một tháng sau đó, nó lại tung tẩy khắp nhà với điệu bộ rất nhăng nhít.

Mình đang nói về Louie Mập chứ không

phải ông bác sĩ thú y.

Hoá ra chuyện chẳng liên quan gì tới mèo cưng của mình, mà là liên quan tới bố. Bố liên tục gọi điện thoại trong mấy ngày qua là vì bồ muốn báo cho mẹ con mình biết rằng, bố vừa phát hiện ra rằng căn bệnh ung thư của bố sẽ khiến ông không thể có con được nữa.

Ung thư thật đáng sợ. Cũng may là loại ung thư của bố có thể chữa trị được. Bác sĩ chỉ cần cắt bỏ phần bị ung thư, sau đó bố tiếp nhận hoá trị, và một năm sau đó thì không còn dấu hiện ung thư nữa.

Ôi, mình thật chẳng muốn viết cái từ đó ra.

Ung thư tinh hoàn

Eo !

Thì ra khi bị cắt bỏ “một bên đó” đi và tiếp nhận hoá trị thì khả năng bị vô sinh rất cao về nhiều thứ, mà một trong số đó là khả năng sinh người nối dõi tông đường.

Chẳng hiểu, chuyện đó có gì quan trọng chứ? Bố cần sinh thêm con làm gì cơ chứ? Bố đã có mình rồi mà! Tuy chỉ gặp bố vào mùa hè và Giáng sinh nhưng vậy cũng là đủ rồi. Tức là thế anỳ, bố bận rộn như vậy, phải điều hành cả Genovia thì lấy đâu ra nhiều thời gian. Đúng vậy, chẳng dễ dàng gì điều hành cả một đất nước, dù chỉ dài có một dăm, một cách trơn tru. Thứ duy nhất mà bố có thời gian để dành cho, ngoài cô con gái này, là

những người bạn gái của ông. Ông luôn có một cô bạn gái mới nào đó lượn lờ bên cạnh. Bố còn đi cùng họ mỗi lần cả nhà đến biệt thự của bà nội tại Pháp để nghỉ hè. Họ quấn quít bên nhau ở khắp nơi, líu ríu ở bể bơi, phòng khách, vườn nho đến đường băng sân bay…

Và thông thường bố sẽ đá mấy cô này chỉ sau có một tuần.

Mình thi luôn gái trong đầu một chế độ mặc định rằng: bố không muốn kết hôn và sinh con với ai trong số đó.

Như mẹ đó, bố chưa từng bao giờ kết hôn với mẹ. Theo mẹ thì đó là vì mẹ không chịu nổi các quy định ngu ngốc của một cái xã hội bất bình đẳng giữa

nam và nữ, không công nhận các quyền của phụ nữ như là một quyền cá nhân.

Nhưng mình thì nghĩ rằng đó là vì bố chưa bao giờ cầu hôn mẹ.

Dù sao thì ngày mai bố cũng sẽ bay tới đây để gặp mình, rồi sau đó bay qua New York. Thật khó hiểu. Mình thì liên quan gì tới mấy việc này chứ? Nhưng khi mình hỏi mẹ, “Tại sao bố lại phải đo một quãng đường xa đến vậy chỉ để nói với con về việc bố không thể có con được nữa?”, thì gương mặt mẹ hiện lên những nét rất buồn cười, mẹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Và rồi mẹ bảo, “Con đi mà hỏi bố”.

Đấy, lại thế! Mẹ luôn sử dụng mẫu câu

“Đi mà hỏi bố” mỗi khi mình chất vấn những câu mà mẹ không muốn trả lời. Ví dụ như tại sao có người lại nỡ làm hai con mình và tại sao người Mỹ ăn nhiều thịt hơn và đọc sách ít hơn người Iceland.

Ghi chú với bản thân: Tra từ điện các từ vô sinh, sỹ diện và tập tục.

Tính chất phân phối: $5x + 5y – 5 = 5(x + y - 1)$

Phân phối: CÁI GÌ? PHẢI TÌM HIỂU RÕ TRƯỚC KÌ THI TỚI!!!

Thứ Tư, ngày 1 tháng 10

Bố đang ở đây. Tất nhiên là không phải ở trên mái nhà. Ông đang tĩnh dưỡng ở

khách sạn Plaza như mọi khi. Mai mình sẽ phải đi gặp bố, sau khi bố đã có đủ thời gian "nghỉ ngơi". Bố nghỉ ngơi hơi bị nhiều, vì giờ ông đang bị ung thư. Bố đã phải ngừng chơi polo, nhưng mình nghĩ lý do chính là vì có lần bố bị một con ngựa dẫm phải.

Dù sao thì với mình cái khách sạn Plaza đó cũng chẳng ra gì. Lần trước khi bố ở đó, họ đã cương quyết không chịu cho mình vào gặp bố chỉ vì mình mặc quần soóc. Nghe nói cái bà chủ khách sạn đó cũng chẳng lấy làm thích thú gì khi thấy người ta mặc quần ngắn cũn cỡn trong hành lang khách sạn tráng lệ của mình. Mình đã phải tất tả gọi điện cho bố từ bốt điện thoại và nhờ bố mang xuống cho

một cái quần dài. Nhưng bố nói mình đưa máy cho người giữ cửa, và sau đó bọn họ cuống hết cả lên, xin lỗi mình rối rít. Họ còn tặng mình cả một lẵng to đựng đầy hoa và kẹo sôcôla. Thật là tuyệt vời. Nhưng mà mình chẳng thích ăn hoa quả mấy nên mình đã đem hết tặng cho ông lão ăn xin trên phố. Mình nghĩ ông ý cũng chẳng thiết tha với cái lẵng hoa quả vì ông ta đã đổ hết tất cả vào một cái máng, chỉ giữ lại cái lẵng để đi xin tiền.

Mình đã kể cho Lilly nghe về chuyện của bố, về việc ông không thể có con được nữa. Khi Lilly ôn tồn nhận xét rằng điều đó chứng tỏ bố đang có nhiều khúc mắc với ông bà, mình đã thốt lên rằng “Rõ

ràng rồi. Bà nội tớ ghê cực kỳ”.

Lilly lại đăm chiêu bảo rằng sẽ không đưa ra lời nhận xét gì về bà nội mình vì cậu ấy chưa gặp bà nội bao giờ. Bao năm nay mình luôn hỏi xin bà có thể mời Lilly tới Miragnac nghỉ hè không? Nhưng lúc nào cũng chỉ là một chữ không. Bà nói “sốt ruột”, tụi trẻ ranh thường làm bà nhức đầu.

Lilly còn phán rằng có lẽ bố mình đang sợ rằng bố sẽ mất đi những nét nam tính. Đáng ra Lilly học ở lớp trên, nhưng cậu ấy lúc nào cũng thích tự nhận là học sinh mới. Và như vậy Lilly sẽ có tới 4 năm để quan sát về tình hình thanh thiếu niên tại nước Mỹ thời kỳ hậu chiến tranh lạnh.

Hôm nay học luỹ thừa ba – các số âm không có căn bậc 2.

Kể từ ngày hôm nay mình sẽ:

1. Đối xử tử tế với mọi người bất kể có thích họ hay không.

2. Chấm dứt việc giấu giếm cảm xúc thật của mình.

3. Không để quên vở Đại số.

4. Có lẽ mình cần luôn đánh giá và nhìn lại bản thân.

5. Dừng luôn việc viết các công thức Đại số vào trong nhật ký.

Đoạn đối thoại với cô bạn thông minh của mình.

- Lilly, mình không chờ được đâu. Bao giờ thì cậu ấy mới từ chỗ cô giáo về chứ?

- Có lẽ không bao giờ. Tớ nghe nói họ đang cọ thảm trải sàn ngày hôm nay. Chúa ơi, cậu ấy trông thật DỄ THƯƠNG.

- Ai dễ thương cơ?

- BORIS!

- Cậu ta trông chẳng dễ thương chút nào. Trông khiếp đi được. Nhìn xem cậu ta làm cái trò gì với áo len kìa. Tại sao cậu ấy lại LÀM vậy?

- Cậu thật là nông cạn.

- KHÔNG HỀ nhé! Cần có người tiết lộ

cho cậu ấy biết rằng ở Mỹ người ta không dắt áo len vào quần cái kiểu ấy.

- Có lẽ ở Nga họ làm thế.

- Nhưng đây đâu phải là Nga. Còn nữa, cần thêm một người nói với cậu ta là nên học bài hát mới đi chứ. Nếu mình mà còn nghe thấy cái bài hát cầu hồn cho ông Vua quá cố gì gì đó thêm một lần nữa thôi…

- Cậu đang giở thói ghen tỵ vì Boris là một thiên tài âm nhạc, còn cậu thì trượt chỏng gọng môn Đại số.

- Lilly, chỉ vì mình trượt môn Đại số KHÔNG có nghĩa là mình ngu dốt nhé.

- Được rồi, được rồi. Hôm nay cậu bị

làm sao thế?

KHÔNG SAO CẢ !!!!!

Góc nghiêng: góc nghiêng của đường thẳng m là

m = (y2-y1)/(x2-x1)

Viết phương trình đường thẳng có góc nghiêng = 2.

Tìm độ nghiêng của mũi thầy G.

Thứ Năm ngày 2 tháng 10

Tại Phòng vệ sinh nữ khách sạn Plaza

Hừm.

Mình đã biết tại sao bố lại lo lắng đến như vậy về việc không thể có con.

BỞI VÌ BỐ LÀ MỘT HOÀNG TỬ!

Chúa ơi! Mọi người tính giấu mình sự thật này đến bao giờ?

Thực tế là bí mật này đã giữ được khá lâu. Đúng vậy còn gì, mình đã từng ĐẾN Genovia. Miragnac là tên căn nhà của bà nội tại Pháp, nơi mà bố và mình thường đến nghỉ vào mỗi mùa hè và Giáng sinh. Nó yên vị tại biên giới nước Pháp, ngay cạnh Genovia, giữa Ý và Pháp. Từ lúc chào đời tới giờ năm nào mình chẳng tới đó. Nhưng không bao giờ có mẹ đi cùng. Chỉ có bố thôi. Bố mẹ mình chưa bao giờ sống cùng nhau. Thật ra thì mình hoàn toàn hài lòng với cuộc sống như thế, không giống như nhiều đứa trẻ có bố mẹ bỏ nhau lúc nào cũng cầu mong bố

mẹ quay lại. Bố mẹ chia tay nhau từ trước khi mình ra đời nhưng họ vẫn đối xử với nhau rất tốt. Ngoại trừ khi bố trở nên buồn vu vơ, kiểu "tâm trạng" hoặc mẹ nổi cơn đồng bóng. Mọi thứ sẽ hỏng bét nếu để hai người sống cùng với nhau.

Genovia là nơi bà nội đưa mình đi mua sắm vào cuối mỗi mùa hè, khi mà bà cảm thấy cách ăn mặc của mình càng lúc càng nhố nhăng. Nhưng chẳng ai nói gì về việc bố là một HOÀNG TỬ cả.

Nghĩ lại mới nhớ, hai năm trước mình đã từng làm bài tập về Genovia, và phải chép lại toàn bộ gia phả của một hoàng tộc có cái tên Renaldo. Nhưng dù có thế mình cũng chẳng thể nàp liên hệ cái tên đó với bố được. Bố tên là Phillope

Renaldo. Trong khi tên của vị hoàng tử Genovia trong bách khoa toàn thư lại dài ngoằng Arthur Christoff Gerand Grimaldi Renaldo.

Còn nữa, bức ảnh của bố trong đó chắc phải cũ lắm rồi. Bố đã bị hói từ trước khi mình ra đời (hoặc là có thể khi bố phải điều trị hoá chất, chẳng ai biết được vì bản thân bố vốn đã hói rồi). Trong khi bức ảnh hoàng từ Genovia lại là một người đàn ông có RẤT NHIỀU tóc, tóc mai dài và có râu quai nón.

Chắc hẳn đây là lý do mẹ thích bố khi hai người còn học đại học. Hồi đó có lẽ bố được các cô trong trường duyệt vào hàng ngũ HOT BOY của trường.

Nhưng bố là HOÀNG TỬ ư? Của cả một ĐẤT NƯỚC? Thực ra mình cũng biết công việc của bố liên quan đến chính trị, bố cũng rất là giàu nữa – có bao nhiêu đứa trong lớp mình có biệt thự ở Pháp cơ chứ? Có thể nhà Martha có vườn nho riêng, nhưng không phải ở nước Pháp. HOÀNG TỬ ư?

Vậy nếu bố là hoàng tử, thì tại sao mình cứ phải học môn Đại số cơ chứ?

Thật đấy, tại sao chứ?

Đáng ra bố không nên chọn vườn cọ tại khách sạn Plaza để nói cho mình biết về sự thật này. Thứ nhất, bọn họ suýt nữa lại lặp lại vụ quần soóc lần trước: người gác cổng không cho mình vào. Ông ta nói

“Cấm trẻ em nếu không có người lớn đi kèm”. Nói như ông ta thì chẳng ai thèm xem bộ phim “Ở nhà một mình” cả.

Mình đã phải cố nài nỉ là “Nhưng cháu cần phải gặp bố cháu…”

“Cấm trẻ con”, ông ta nhắc lại một lần nữa “nếu không có người lớn đi kèm”.

Thật bất công. Mình đâu có mặc quần soóc đâu. Mình mặc đồng phục trường Albert Einstein cơ mà. Váy xếp li và tất cao tới gối đó. Cuối cùng sau gần nửa giờ đứng đó phân bua “nhưng bố cháu...nhưng bố cháu…nhưng bố cháu…” rồi người quản lý cũng lõng thõng bước tới hỏi “Thế bố cháu là ai?”. Ngay khi mình nói tên bố, họ cho vào

ngay lập tức. Bây giờ thì mình biết tại sao, vì họ đã BIẾT bố là hoàng tử. Còn đứa con gái duy nhất này thì chẳng hề biết cái mô tê gì.

Bố đang ngồi ở bàn đợi mình. Uống trà ở khách sạn Plaza là thú vui xa xỉ. Cứ nhìn cách mọi người dè bỉu mấy du khách Đức đang túm tụm vào chụp ảnh hộp kẹo sôcôla ở đây thì rõ. Còn mình thì từng bị đá veo ra khỏi khách sạn khi còn bé. Và bố thì không chịu hiểu là 14 tuổi không còn nhỏ nữa. Vì thế mỗi lần đến bố vẫn quen với việc hẹn gặp mình ở đây. À, bố con mình cũng đi chơi vài chỗ khác nữa. Cả hai bố con đều thích xem "Người đẹp và ác thú", vở nhạc kịch Broadway hay nhất mọi thời đại của mình. Mình mặc

xác Lilly nói gì về Walt Disney và quan điểm chống lại phụ nữ của ông ta. Mình đã xem “Người đẹp và ác thú” tổng cộng bảy lần rồi.

Bố cũng thế, bố thích nhất cảnh khi mà vũ đoàn bước ra.

Quay lại chuyện chính, bố con mình dang ngồi uống trà và bố bắt đầu kể về việc ông là hoàng tử của Genovia bằng một giọng hết sức nghiêm túc, Rồi điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Mình bị nấc cục.

Điều này chỉ xảy ra khi mình uống cái gì thật nóng hoặc là ăn bánh mỳ. Không biết tại sao nữa. Mình chưa bao giờ bị nấc ở Plaza cả. Bỗng nhiên bố nghiêm nghị:

“Mia, bố nghĩ là con đã đủ lớn để biết sự thật. Bố là hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con được nữa, việc này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con rất nhiều. Bố cần phải cho con biết bố là hoàng tử của Genovia”.

Còn mình thì chỉ biết thốt lên một câu, “Thật sao bố?” rồi “đệm” thêm vào hức…hức…

“Mẹ con cho rằng chẳng có lý do gì phải cho con biết việc này. Và bố cũng đồng ý với mẹ. Bố đã có một tuổi thơ…không được hạnh phúc cho lắm”.

Đúng là bố chẳng đùa tí nào. Sống với

bà nội thì không thể như một chuyến dã ngoại thích thú được. Hức…hức…

“Bố cũng đồng ý với mẹ là cung điện không phải là nơi để nuôi dạy một đứa trẻ”. Và rồi bố bắt đầu chuyển sang chế độ lẩm bẩm một mình, y như lúc mình nói với bố là mình ăn chay, hoặc là khi nói về mẹ. “Tất nhiên bố không hề nghĩ mẹ sẽ nuôi dạy con trong một gác xép của một họa sĩ Bôhêmiêng tại thị trấn Greenwich. Nhưng thú thực là điều đó chẳng hề ảnh hưởng xấu đến con. Thực tế là sống ở New York đã giúp con có một cái nhìn khá tự do và đầy lạc quan về con người …”.

Hức…hức…Đó là vì bố chưa bao giờ từng gặp Lana Weinberger thôi.

“…những cái đó phải vào tới Đại học bố mới được học. Và bố tin rằng đó là một phần lý do tại sao bố không thể nào duy trì được mối quan hệ lâu dài với phụ nữ”.

Hức…hức…hức…

“Bố muốn con hiểu rằng, bằng cách không nói cho con biết sự thật, bố mẹ đang bảo vệ con. Sự thật là mẹ không bao giờ nghĩ một lúc nàp đó con sẽ là người thừa kế ngai vàng. Bố mới chỉ 25 tuổi khi con chào đời. Bố chắc chắn là mình sẽ gặp một người phụ nữ khác, cưới cô ấy và sinh thêm những đứa con khác. Nhưng bây giờ, thật là không may, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Mia, giờ đây con chính là người thừa kế cho

ngai vàng của Genovia”.

Mình vẫn tiếp tục nấc cục. Ngượng chết mất thôi. Tiếng nấc của mình nghe chẳng nữ tính một chút nào. Nó cừ ì oạp hết sức thô lỗ và lại còn làm cả người mình nảy tưng tưng trên ghế. Trông mình cứ như một con cóc cái cao 1m77. Tiếng nấc của mình QUÁ to. Mấy du khách Đức cứ quay lại nhìn mình và cười khúc khích với nhau. Mình biết là những gì bố đang nói siêu nghiêm túc, nhưng mà nấc thì không thể ngừng nấc được. Mình đã cố nín và đếm đến ba mươi nhưng rồi mới đếm tới 10 thì đã lại nấc tiếp. Mình còn ngậm cả một cục đường ở dưới lưỡi. Chẳng ích gì. Mình đã cố hù dọa bản thân bằng việc hình dung ra cảnh mẹ và

thầy Gianini hôn nhau – nhưng đến chuyện kinh khủng hãi hùng như vậy cũng chẳng có tác dụng.

“Mia, Mia, con làm sao thế? Con có nghe bố nói không đấy” - bố hỏi.

“Bố, bố chờ con một tí nhé”. – mình vội vàng nói.

Nhìn bố méo xẹo như thể bị đau bụng vậy. Thế rồi bố ngao ngán tựa lưng vào ghế một cách bất lực.“Con đi đi”. Bố còn đưa mình 5 đô la cho người phục vụ ở toilet nữa chứ. Này, những 5 đô la cho người phục vụ toilet! NÀY, trong khi tiền tiêu vặt cả tuần của mình chỉ có 10 đô.

Toilet của khách sạn Plaza là nơi oách xì

dầu nhất ở Manhattan. Ở đây tất cả đều màu hồng, gương và ghế ngồi ở khắp nơi, cứ như thể họ sợ bạn soi gương và sẽ lăn ra ngất vì sắc đẹp của mình. Mình xông vào, nấc hồng hộc. Tất cả mọi người đều quay lại cau mày, chu môi với một vẻ khó chịu rất đài các. Họ đều ăn mặc rất đẹp, tóc được làm cầu kỳ. Và có lẽ sự góp vui bởi dàn đồng ca "hức hức" phát ra từ cổ họng của mình đã làm họ đánh son lên cả má.

Mình tiến đến cái bồn rửa cạnh phòng tắm, cái mà có một cái gương to trước mặt và một cái bàn trang điểm, bên dưới là một dãy ghế. Mình ngồi thụp xuống cạnh dãy ghế và cố gắng KHÔNG nấc nữa, trong đầu bỗng nhá lên những gì bố

nói.

Bố là hoàng tử của Genovia.

Mình bắt đầu lần mò theo trí nhớ, lục lọi những chuyện đã xảy ra. Như là lần mình bay đi Pháp, mình lên máy bay bằng cầu thang bay. Nhưng khi đến một đội cảnh sát lại sầm sập xông đến, hộ tống mình xuống sân bay, đưa mình đến gặp bố trên một chiếc xe limo bóng nhoáng, ở Miragnac.

Mình cứ đinh ninh rằng đó là vì bố là khách hàng thường xuyên nên được hưởng ưu đãi.

Bây giờ thì mình biết đó là vì bố mình là một hoàng tử.

Và rồi mỗi khi bà nội đưa mình đi shopping ở Genovia, mình luôn phải đến khi các cửa hàng đóng hoặc trước khi mở cửa. Bà nội gọi điện thoại trước để đảm bảo rằng mình sẽ được vào, và không có một ai từng từ chối chúng mình. Ở Manhattan nếu mà mẹ mình làm điều tương tự như thế, nhân viên ở cửa hàng Gap sẽ phá lên cười như còi xe tải mất.

Và khi mình ngồi ở Miragnac, mình để ý rằng chúng mình KHÔNG bao giờ ăn tối ở bên ngoài. Chúng mình luôn ăn tối ở đó, hoặc là biệt thự của nhà hàng xóm Mirabeau. Chủ của nó là một vài gia đình người Anh xấu bụng, và một lũ trẻ con khinh khỉnh lúc nào cũng chực để quăng vào mặt nhau một câu: “Thật là

kinh tởm”. Một trong số những đứa con gái, tên là Nicole, thỉnh thoảng chơi với mình. Một buổi tối nó kể cho mình nghe về việc nó cưa một thằng con trai thế nào, mà mình thì không biết “cưa” là cái gì. Lúc ấy mình mới 11 tuổi và đã cho rằng chẳng có món ăn gì ở Anh có thể kỳ cục như món súp bột trứng. Mình vui vẻ chia sẻ ý kiến này trong bữa ăn tối, có cả bố mẹ của Nicole ở đấy và kể từ đó, bọn họ không thèm nói chuyện với mình nữa.

Mình băn khoăn không hiểu những người này có biết bố mình là hoàng tử hay không. Mình cá là họ biết. Chúa ơi, chắc hẳn họ đã nghĩ là thần kinh mình không bình thường.

Phần lớn mọi người đều chưa bao giờ

nghe nói đến Genovia. Khi mình làm bài tập về Genovia, không có đứa bé nào biết cả. Mẹ mình cũng thế, tất nhiên là trước khi mẹ gặp bố. Không một người nổi tiếng nào sống ở Genovia. Không một nhà phát minh nào được sinh ra ở đây, kể cả nhà thơ, nhà văn, hay một ngôi sao điện ảnh cũng không nốt. Nhiều người Genovia, trong đó có ông nội, từng phản đối quân đội Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai, nhưng ngoài việc đó ra, không ai biết gì hơn về Genovia.

Tuy nhiên, những ai đã biết đến Genovia thì rất thích đến đây vì đất nước này rất đẹp. Trời lúc nào cũng nắng vàng rực rỡ, đỉnh núi Alpơ phủ tuyết trắng đằng sau, và biển Địa Trung Hải như pha lê ở phía

trước. Nhiều dãy núi ở Genovia cao dựng đứng như ở San Francisco và rất nhiều cây ôliu mọc ở trên đó. Genovia xuất khẩu dầu ôliu là chính, thứ mà mình nói là chỉ dùng để trang trí salad.

Có một cung điện rất nổi tiếng ở Genovia. Nó nổi tiếng là vì họ đã từng quay bộ phim về ba chàng lính ngự lâm ở đây. Mình chưa bao giờ được vào cung điện nó, nhưng hai bà cháu đã từng lái xe qua rồi. Cung điện đó có mấy cái mái màu đỏ và cột chống và còn nhiều thứ khác nữa.

Thật là buồn cười vì bà nội cứ lờ lớ lơ, chẳng thèm đoái hoài đến việc bà sống ở đó mỗi lần đi qua.

Hết nấc rồi, Giờ quay ra gặp bố được rồi.

Mình sẽ đưa cho người phục vụ ở toilet 1 đô la, mặc dù cô ta chỉ trợn tròn mắt nhìn mình nấc và chẳng phục vụ gì.

Mình có đủ tiền trả chứ: bố mình là một hoàng tử mà.

Cuối ngày thứ Năm, tại Chuồng chim cánh cụt, Vườn thú Trung tâm.

Lo lắng chết đi được, viết không nổi nữa. Trong này đã tối mà mọi người lại cọn cứ huých vào cùi chỏ mình nữa chứ, thôi kệ. Mình cứ phải viết chính xác tất cả những gì đã xảy ra, nếu không sáng mai thức dậy lại tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đó không phải là ác mộng mà là sự thật.

Mình sẽ không kể cho ai nghe chuyện này hết, kể cả Lilly. Lilly sẽ không thể hiểu nổi. Không ai có thể hiểu được chuyện này. Bởi vì không người nào mình biết lại gặp phải hoàn cảnh như mình. Chẳng có ai tối nay đi ngủ còn là một người sáng hôm sau thức dậy đã trở thành một người hoàn toàn khác hẳn.

Khi mình quay trở lại gặp bố ở khách sạn Plaza, các khách du lịch nước Đức đã đi khỏi, thay vào đó là các du khách Nhật. Mấy người này có vẻ yên tĩnh hơn. Lúc mình quay lại thì bố đang nói chuyện điện thoại. Mình biết chắc là bố đang nói chuyện với mẹ. Trông bố luôn thế này

mỗi khi phải nói chuyện với mẹ. Bố nói "Ừ, anh vừa nói với con rồi. Không, nó chẳng có vẻ gì là buồn cả". Bố chợt quay sang mình, "Mia, con có buồn không?".

Mình trả lời "Không", bởi vì lúc đó mình không thấy buồn – lúc đó thì chưa.

Bố nói, "Con nó nói là hông". Bố im lặng trong khoảng 1 phút rồi lại nhìn mình "Mia, con có muốn mẹ đến đây và giúp giải thích mọi chuyện không?".

Mình lắc đầu "Không. Con nghĩ là mẹ cần phải làm cho xong mấy cái quảng cáo của phòng tranh Kelly Tate. Họ cần gấp vào tuần tới".

Bố nhắc lại cho mẹ nghe. Mình nghe thấy phàn nàn cái gì đó. Mẹ luôn khó chịu

mỗi khi mình nhắc mẹ hạn nộp tranh. Mẹ chỉ thích làm việc khi có cảm hứng. Bố là người thanh toán các hoá đơn của mẹ con mình nên công việc vẽ tranh đó cũng không cần thiết lắm. Nhưng rõ ràng đó không phải là cách cư xử có trách nhiệm cho lắm của một người lớn, dù cho mẹ là một họa sĩ đi chăng nữa.

Cuối cùng bố cũng cúp điện thoại và quay sang hỏi mình, “Con đã cảm thấy khá hơn chưa?”.

Hoá ra bố cũng để ý thấy là mình bị nấc. “Con ổn rồi” – mình nói.

“Thế con có hiểu những gì bố vừa nói lúc nãy không, Mia?”.

Mình gật đầu. “Có. Bố là hoàng tử của

Genovia”.

“Hừm, đúng thế…” bố nói như thể còn có cái gì khác nữa.

Mình không biết phải nói gì nữa. Vì thế mình cố hỏi thêm, “Trước bố, ông nội là hoàng tử Genovia ạ?”.

Bố trả lời, “Tất nhiên rồi”.

“Thế ông nội là ai ạ?”.

“Hoàng tử Dowager (Người thừa kế)”.

Mình nhíu mày. Cho nên bà nội mới như thế.

Chắc chắn bố biết là mình đang bối rối. Bố cứ nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đầy hy vọng. Cuối cùng đến nụ cười đầy ngây thơ của mình cũng không có tác

dụng, mình đã chồm qua bàn và hỏi “Vậy chứ thực ra còn chuyện gì nữa ạ?”.

Bố có vẻ thất vọng, “Mia, con không biết thật sao?”.

Mình gục mặt xuống bàn, mặc dù mình biết không nên làm thế ở trong khách sạn Plaza. “Không, con không biết, cái gì cơ ạ?”.

“Con không còn là Mia Thermopolis nữa, con yêu ạ” bố nói. Bở vì mình là con ngoài giá thú, còn mẹ thì lại không tin vào mấy cái phong tục cha truyền con nối nên đã cho mình theo họ của mẹ, thay vì theo họ của bố.

Nghe thấy vậy mình vội ngẩng đầu lên, “Con không phải á?”, mình vừa nói vừa

chớp mắt liên tục, “thế thì con là ai?”.

Giọng bố có vẻ buồn buồn, “Con là Amelia Mignonêtt Grimaldi Thermopolis Renaldo, công chúa của Genovia”.

CÁI GÌ CHỨ? CÔNG CHÚA SAO? MÌNH Á?

Đúng vậy đấy.

Mình chẳng ra dáng một công chúa tẹo nào cả. Mình không thể là một công chúa được. Mình gần như bắt đầu khóc. Mình có thể nhìn thấy qua cái gương to đùng trước mặt, mặt mình đang tím lại, giống như lúc chơi bóng ném trong giờ thể dục và mình bị ịn một quả to đùng vào giữa mặt ấy. Đây là khuôn mặt của một công

chúa sao?

Xem mặt mình lúc đó này. Trông chẳng liên quan gì đến chức danh công chúa cả. Tóc thì xấu, không thẳng mà cũng chẳng xoăn, trông như cái hình tam giác vậy. Vì thế mình đã phải cắt tóc ngắn, nếu không trông mình chằng khác nào cái biển báo dừng lại mất. Màu tóc cũng chẳng ra vàng cũng chẳng ra nâu, mà là cái màu nhì nhằng giữa hai cái đó - mọi người gọi màu nâu sóc hay còn gọi là màu vàng của nước rửa bát. Nghe có hấp dẫn không? Còn nữa, miệng thì to, ngực thì lép, chân mình lại to như giày trượt tuyết. Lilly nói là điều cuốn hút duy nhất trên khuôn mặt mình là đôi mắt xám, nhưng mà ngay lúc này, đôi mắt đó đang xếch

ngược lên và đỏ ngầu, vì mình đang cố không muốn khóc.

Công chúa thì không được khóc, đúng không?

Bố mình nắm lấy tay mình và xoa nhè nhẹ. OK, mình rất yêu bố, nhưng mà bố thật là buồn cười. Cứ luôn mình nói xin lỗi mãi. Mình không thể mở miệng vì mình sợ nếu nói cái gì bây giờ chắc chắn mình sẽ khóc mất. Bố vẫn tiếp tục an ủi rằng mọi chuyện không tồi tệ như mình nghĩ, rằng mình sẽ thích khi về ở trong cung điện tại Genovia với bố, và mình vẫn có thể quay trở lại thăm các bạn bất cứ khi nào mình muốn.

Đến đây thì mình không hiểu mọi chuyện

nữa.

Không những là một công chúa mà mình còn phải chuyển đi sao???

Mình gần như ngừng khóc ngay lập tức. Giờ thì mình nổi giận thực sự. Mình rất ít khi nổi giận như thế, nhưng một khi mình đã nổi điên thì hãy coi chừng.

“Con sẽ không chuyển đến Genovia đâu”, mình gào toáng lên. Mình biết là đã nói to vì toàn bộ du khách Nhật đều quay lại nhìn mình rồi quay ra thì thầm với nhau.

Còn bố thì có vẻ sốc. Lần cuối cùng mình to tiếng với bố đã lâu lắm rồi, khi mà bố đồng ý với bà nội là mình phải ăn gan ngỗng. Mình không cần biết đấy có

phải là cao lương mỹ vị của Pháp hay không: chỉ biết là mình kiên quyết không ăn mấy thứ thích chạy qua chạy lại và kêu toang toác tán loạn cả lên.

“Mia” bố nói bằng cái giọng hãy - suy - nghĩ - một - chút - đi - con. “Bố tưởng là con đã hiểu rằng…”.

“Tất cả những gì con biết là bố đã nói dối con từ trước đến nay. Tại sao con lại phải đến sống với bố cơ chứ?”.

Mình đứng phắt dậy, hất đổ cả cái ghế đang ngồi và chạy ra khỏi khách sạn, suýt nữa làm ông gác cửa ngã lăn quay.

Hình như bố có đuổi theo mình, nhưng mà khi cần thì mình có thể chạy khá nhanh. Thầy Wheeton luôn muốn mình

vào đội tuyển chạy của trường nhưng chuyện đó thật vô bổ, vô duyên, vô cớ, tự dưng sao phải chạy. Lại còn phải đeo trên áo một con số to đùng nữa chứ. Mình không quan tâm.

Mình đã chạy dọc con phố, qua mấy cỗ xe ngựa lọc cọc ngu ngốc dành cho khách du lịch, rồi qua cả cái đài phun nước to đùng có gắn tượng vàng ở trên, vượt qua làn xe ở FAO Schwartz, và chạy vào trong công viên trung tâm. Lúc đó trời bắt đầu tối và hơi lạnh, nhưng mà mình chẳng sợ. Sẽ chẳng ai muốn tấn công một đứa con gái cao 1m77 đi giày khủng bố, trên vai còn đeo một cái balô to đùng chi chít chì chịt sitcker "Ủng hộ hoà bình thế giới" và "Hãy phanh lại nhường đường

cho động vật”. Đặc biệt khi cô bé lại là người ăn chay nữa chứ.

Chạy một hồi thì mình bắt đầu thấy mệt. Mình nghĩ xem là mình nên đi đâu, bởi vì mình không thể về nhà bây giờ được. Rõ ràng mình cũng không thể đến nhà Lilly. Bạn ấy luôn lớn tiếng phản đối bất cứ chính phủ nào mà không phải do người dân bầu lên gián tiếp hoặc trực tiếp. Theo Lilly thì nếu quyền cai trị một đất nước được trao cho một cá nhân đơn lẻ nào đó chỉ vì anh ta được hưởng quyền thừa kế thì mọi công bằng xã hội và những lợi ích của cộng đồng đều bị tước đoạt hoàn toàn. Điều đó lý giải vì sao ngày nay, quyền lực thực sự đã được chuyển từ tay các gia đình hoàng tộc sang

hội đồng hiến pháp, khiến cho các hoàng tộc như Nữ hoàng Elizabeth chỉ còn là biểu tượng thuần tuý của sự đoàn kết dân tộc.

Ít nhất đó cũng là những gì Lilly đã nói trong bài phát biểu của giờ Văn minh thế giới mấy hôm trước.

Mình cũng khá là đồng ý với Lilly, đặc biệt là khi nghĩ về việc nước Mỹ đã phải đấu tranh giành độc lập thoát khỏi ách nô lệ của thực dân Anh – nhưng mà bố mình thì không nghĩ như thế. Bố có chơi mấy môn thể thao của người Anh, như môn pôlô chẳng hạn, nhưng ông không bao giờ nghĩ tới việc bắt ai đó phải đóng thuế một cách phi lý.

Nhưng mà đảm bảo chuyện người dân Genovia không phải đóng thuế cũng sẽ chẳng làm xê dịch tí gì quan điểm của Lilly đâu.

Chắc chắn việc đầu tiên bố sẽ làm là gọi cho mẹ, mẹ sẽ rất lo lắng cho mà xem. Mình không muốn khiến mẹ phải lo lắng. Mặc dù đôi lúc mẹ có hơi vô trách nhiệm một chút, với mấy thứ như hoá đơn thanh toán và rau quả tươi. Nhưng mẹ không bao giờ vô trách nhiệm với mình. Bố mẹ mấy đứa bạn lớp mình thỉnh thoảng còn quên cho con tiền đi tàu điện ngầm nữa cơ. Có đứa nói với bố mẹ rằng nó đến nhà bạn này bạn kia, nhưng thực ra là đến quán bar đàn đúm, vậy mà chẳng bao giờ bị phát hiện. Vì bố mẹ tụi

nó chẳng buồn gọi điện kiểm tra với các phụ huynh khác.

Mẹ thì không bao giờ như thế. Bà LUÔN có cách để kiểm tra.

Thật không ngoan chút nào khi chạy đi như thế và khiến mẹ phải lo lắng. Lúc đó mình chẳng buồn quan tâm đến việc bố nghĩ gì. Sao lúc đó mình thấy ghét bố thế không biết. Nhưng bây giờ mình cần có khoảng không gian yên tĩnh một lúc đã. Cái gì cũng cần có thời gian thích nghi chứ, nhất là khi phát hiện ra việc mình là một công chúa. Nhiều người chắc rú lên sung sướng vì điều này, nhưng mình thì không. Mình rất ít năng khiếu trong mấy chuyện điệu đà con gái, ví dụ như trang điểm, hay là mặc quần tất khi mặc váy.

Tất nhiên nếu bắt buộc thì mình cũng có thể làm được, nhưng mình mong là không.

Không muốn một chút nào.

Dù sao thì mình cũng đã bước vào công viên trung tâm trước khi kịp xác định là mình đang đi đâu. Mình đang ở trong vườn bách thú.

Ngay từ khi còn bé mình đã rất thích vườn bách thú trung tâm. Chỗ này tuy nhỏ hơn vườn Bronx, nhưng không khí ở đây rất ấm áp và bọn thú cũng có vẻ thân thiện hơn, nhất là mấy con hải cẩu và gấu bắc cực. Mình rất thích gấu bắc cực. Ở đây có một chú gấu bắc cực rất đặc biệt, cả ngày nó chỉ có biết bơi ngửa! Mình

thề là con gấu này đã từng được lên tivi, vì theo mấy ông bác sĩ tâm lý động vật thì nó đang bị chịu quá nhiều áp lực. Cái cảm giác suốt ngày bị dân tình dòm ngó chắc khủng khiếp lắm. Nhưng mà khi mọi người cho nó ít đồ chơi thì nó lại tỏ ra bình thường. Nó sẽ đá vào hàng rào - ở vườn bách thú trung tâm không có chuồng mà chỉ có hàng rào – và nó sẽ theo dõi cách mọi người đang ngắm nghía mình. Thỉnh thoảng mình thấy nó vừa ôm quả bóng vừa theo dõi nhìn mọi người. Sao mình yêu con gấu đó thế không biết.

Việc đầu tiên sau khi mua vé vào cổng – à quên, một ưu điểm nữa của sở thú này là giá vé rất rẻ - là mình chạy ngay đi

xem chú gấu yêu thích của mình. Hôm nay cu cậu có vẻ rất khoẻ mạnh. Ít nhất là khoẻ hơn mình lúc này. Ít ra bố nó không nói gì về việc thừa ế ngai vàng ở nơi nào đó. Mà không biết chú gấu này từ đâu đến nhỉ. Chắc từ Iceland.

Một lúc sau, mọi người kéo đến xem đông quá nên mình đi vào khu nhà chim cánh cụt. Trong này mùi tuy hơi kinh và nồng nặc, nhưng được cái vui. Có thể qua mấy cảnh cửa sổ để nhìn xuống nước, xem lũ chim cánh cụt bơi qua bơi lại, chơi trượt trên đá. Có mấy đứa nhóc cứ thích ịn mặt mũi lên kính mà ngắm, nhưng khi thấy lũ cánh cụt bơi về phía mình thì lại hét lên, đập cả đầu vào nhau trong khi bỏ chạy tán loạn, làm mình

cũng hết hồn theo. Ở đây có một băng ghế cho khách ngồi nghỉ, và mình đang ngồi trên đó viết những dòng nhật ký này đây. Sau một lúc, cũng quen được với cái mùi nồng nồng trong này. Mình nghĩ chúng ta có thể thích nghi với mọi thứ.

Chúa ơi, không thể tin được là mình lại viết những câu này. Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ quen được với chuyện mình là công chúa Amelia Renaldo! Mình thậm chí còn không biết con người này. Cái tên đó nghe nhe tên một dòng mĩ phẩm ngu xuẩn nào đó, hay như là một nhân vật trong bộ phim của Walt Disney bị mất tích và vừa hồi phục lại trí nhớ. Đại loại thế.

Mình phải làm gì bây giờ? Mình

KHÔNG THỂ chuyển đến Genovia được. Ai sẽ trông nom Louie Mập bây giờ? Mẹ thì không thể rồi. Nhiều lúc chính mẹ còn quên chuyện ăn uống, huống chi là lo cho một CON MÈO.

Chắc chắn họ sẽ không cho mình nuôi mèo trong cung điện đâu. Nhất là với con mèo như Louie, nặng tới 25 pounds, lại còn ăn bít tất nữa chứ. Nó sẽ là nỗi kinh hoàng của tất cả các quý bà ở đó.

Chúa ơi, mình phải làm gì bây giờ?

Nếu mà Lana Weinberger biết chuyện này thì chắc nó hả hê lắm, mình tiêu rồi.

Tối muộn thứ Năm

Tất nhiên là mình không thể trốn trong

cái nhà chim cánh cụt ấy mãi. Cuối cùng họ cũng tắt hết đèn, và thông báo vườn thú chuẩn bị đóng cửa. Mình cất cuốn nhật ký vào túi, đi ra cùng mọi người rồi lầm lũi bắt xe buýt về nhà. Mình biết chắc sẽ gặp phải RẮC RỐI TO với mẹ.

Nhưng mình không lường trước được là phải giáp mặt với CẢ HAI bố mẹ. Đây mới chỉ là điểm khởi đầu.

“Con đã ở đâu vậy?” mẹ hỏi. Bà đang ngồi trong bếp với bố, điện thoại giữa hai người.

Bố nói gần như gần như cùng lúc với mẹ “Bố mẹ rất lo cho con”.

Mình đã nghĩ sẽ bị cấm túc suốt đời mất, nhưng tất cả những gì bố mẹ quan tâm là

xem mình có ổn không. Mình đã trấn an bố mẹ là mình hoàn toàn bình thường và xin lỗi vì đã bỏ đi. Mình nói khi đó chỉ muốn ở một mình.

Cứ tưởng bố mẹ sẽ lên lớp cho mình một bài, nhưng không hề có một tiếng quát tháo nào. Mẹ chỉ cố bắt mình ăn một ít mỳ, nhưng mình không ăn vì nó có vị bò. Còn bố thì hỏi có muốn ăn cá vược đen không để bố kêu người lái xe tới Nobu mua cho. “Bố ơi con thực sự chỉ muốn đi nằm” - mình nói. Nghe vậy mẹ vội sờ trán xem mình có bị ốm không. Mẹ làm như thế càng làm mình muốn khóc oà lên. Hình như bố nhớ ra vẻ mặt lạnh lùng của mình lúc ở khách sạn cũng giống như thế nên đã bảo mẹ “Helen, cứ để cho con

một mình đi”.

Thật ngạc nhiên là mẹ đã để yên cho mình đi. Mình vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước ấm một lúc lâu, rồi chui vào bộ đồ ngủ yêu thích màu đỏ chót và ôm Louie Mập đi ngủ (mình tìm thấy nó chui rúc dưới đống đệm ghế sa lông, nó không thích bố cho lắm).

Trước đó, mình có nghe thấy bố mẹ nói chuyện ở trong bếo một lúc lâu. Giọng của bố sang sảng như tiếng sấm, làm mình nhớ tới nhân vật thuyền trưởng Picard trong STAR TRE, tập phim Thế hệ mới.

Bố quả là có khá nhiều điểm giống thuyền trưởng Picard. Cả hai cùng trắng,

cùng bị hói, và đều trị vì một đất nước be bé.

Điểm khác nhau là cuối mỗi tập phim thuyền trưởng Picard đều xử lý mọi việc tốt đẹp, còn mình thì nghi ngờ là điều đó khó có thể mà xảy ra với mình.

Thứ Sáu ngày 3 tháng 10 - Ở nhà

Sáng nay lúc mình ngủ dậy, mấy chú chim bồ câu vẫn đậu ở cửa sổ phòng mình đã kéo nhau bay đi hết (Louie Mập thì đang ở bệ cửa sổ, nhìn theo lũ chim). Trời nắng to. Mình dậy kịp lúc, đỡ phải tắt cái chuông báo thức. Mình đi tắm và đã không làm sứt da khi cạo lông chân. Chọn cái áo sơ-mi được là phẳng phiu để dưới đáy tủ, thậm chì còn rẽ ngôi tóc

ra làm đôi. Tâm trạng sáng nay của mình rất tốt. Hôm nay là thứ Sáu. Ngoài thứ Bảy và Chủ Nhật thì đây là ngày mình thích nhất trong tuần. Thứ Sáu có nghĩa là ngày xả hơi và chơi bời thoả thích – không phải lo nghĩ vì môn Đại số.

Khi mình bước vào phòng ăn, ánh nắng chiếu vào làm khuôn mặt mẹ ửng hồng. Mẹ đang mặc bộ kimono đẹp nhất và làm bánh mỳ nướng kiểu Pháp. Mẹ dùng bột trứng chứ không phải quả trứng thật. Mặc dù mình ăn chay thật, nhưng mình vẫn có thể ăn trứng, vì theo mình trong trứng không hề có gà con.

Mình đang tính cảm ơn mẹ vì đã lo lắng cho mình thì nghe thấy tiếng giấy sột soạt.

BỐ đang ngồi ở bàn ăn (thực ra thì đó cũng không hẳn là bàn ăn, vì mẹ con mình làm gì có phòng ăn riêng, nhưng mà kệ), đọc Thời báo New York, và mặc vét.

Một bộ vét. Vào lúc 7 giờ sáng.

Và rồi mình nhớ ra một chuyện. Không thể tin nổi là mình đã quên nó.

Mình là một công chúa.

Giờ thì tất cả mọi dự định tốt đẹp cho ngày hôm nay của mình đã bay hết ra ngoài cửa sổ theo đàn chim rồi.

Ngay khi nhìn thấy mình, bố thốt lên “A, Mia”.

Lại có chuyện rồi. Bố chỉ nói “A, Mia”

khi sắp lên lớp thuyết giảng cho mình một bài dài.

Bố cẩn thận gập tờ báo lại và đặt xuống bàn. Bố lúc nào cũng gấp báo rất cẩn thận để giữ cho các mép luôn bằng nhau. Mẹ thì chẳng bao giờ, lúc nào cũng để các trang báo bèo nhèo và quăng lả tả mỗi nơi một tờ, từ sa lông tới kệ toa lét. Bố rất ghét điều đó, và có lẽ đó là lý do vì sao họ không bao giờ kết hôn.

Mẹ đã dọn bàn xong. Đó là những chiếc đĩa K-Mart đẹp nhất của nhà mình có kẻ sọc màu xanh da trời ở chính giữa. Ở bên cạnh mẹ mấy cái cốc nhựa màu xanh lá cây hình xương rồng mua ở Ikea. Ở giữa bàn là một bình hoa giả màu vàng. Mẹ chuẩn bị như vậy là muốn mình vui,

nhưng trái lại chúng chỉ khiến mình thấy buồn hơn mà thôi.

Bởi vì mình cá là họ sẽ không dùng cốc hình xương rồng màu xanh trong bữa ăn sáng ở Genovia.

“Chúng ta phải nói chuyện, Mia ạ”, bố luôn có một câu mở bài chán ngất ngây như thế. Nhưng vừa thấy mình bố đã bật cười hỏi: “Tóc con làm sao thế/”.

Mình sờ tay lên đầu hỏi lại “Sao ạ?”, tóc mình nhìn khá đẹp khi mình đỏi sang kiểu này đó chứ.

“Tóc con bé chẳng làm sao hết cả, anh Phillipe” mẹ đang muốn đánh trống lảng bài thuyết trình của bố với mình, nếu được. “Lại đây và ngồi xuống ăn đi Mia.

Mẹ hâm nóng cả mứt để phết lên bánh mỳ cho con đấy”.

Mình thực sự rất biết ơn mẹ vì hành động này. Nhưng không có chuyện mình sẽ ngồi xuống và bàn bạc về tương lai của mình ở Genovia. Không đời nào. “Con cũng muốn ăn lắm nhưng con phải đi học đây. Con có bài kiểm tra về các nền văn minh thế giới. Con đã hứa sẽ đến sớm để ôn bài với Lilly”.

“Ngồi xuống”.

“Trời ơi, với cái giọng đó bố giống như một thuyền trưởng tàu viễn dương vậy.

Mình đành phải ngồi xuống. Mẹ để mấy miếng bánh mỳ nướng vào trong đĩa cho mình. Đành phải phết ít mứt lên trên rồi

cắn một miếng cho nó có. Cứ như cắn phải bìa vậy.

“Mia, mẹ biết con không vui vẻ về mấy chuyện vừa xảy ra. Nhưng mọi chuyện không hề xấu như con đang cố tạo ra đâu”. Mẹ vẫn đang muốn tránh cho mình bài thuyết giáo của bố.

Vậy đó, tự dung nói với mình rằng mình là một công chúa và bắt mình phải cảm thấy hạnh phúc về điều đó sao??

Mẹ nói tiếp “Ý mẹ là hầu hết mọi người sẽ thấy rất hạnh phúc khi biết bố của họ là một hoàng tử”.

Mình chẳng biết đứa nào như thế cả. Thực ra thì cũng không hẳn thế. Lana Weinberger chắc chắn sẽ mừng húm nếu

được làm công chúa. Thì hiện giờ não nó vẫn mặc định nó là công chúa rồi mà.

“Hãy nghĩ về những thứ tốt đẹp mà con sẽ có nếu đến sống ở Genovia”. Mắt mẹ sáng loé lên như vừa được bật công tắc, nhưng mà giọng nghe cứ khác khác, không giống mẹ chút nào. Nghe cứ giống mấy bà mẹ trên tivi vậy. “Ví dụ như là một chiếc xe ôtô chẳng hạn! Nếu sống ở đây thì khó mà mua được ôtô vì sẽ rất bất tiện. Nhưng mà ở Genovia, khi nào con đủ 16 tuổi, thì bố sẽ mua cho con một chiếc”.

Mình hục hặc rằng Châu u đã đủ ô nhiễm vì xe cộ rồi không cần thêm cái ôtô của mình. Chất thải dầu diesel là một trong những nhân tố gây hại nhất đến tầng

ozone.

“Nhưng mà con luôn muốn có một con ngựa phải không? Ở Genovia, con có thể có một con. Một con ngựa lông xám có đốm chấm trên lưng rất xinh…”.

Sao mình thấy đau lòng đến vậy.

Nước mắt mình đột nhiên trào ra. “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Mẹ muốn con đến sống với bố thật sao? Mẹ không muốn ở cùng con à? Có phải mẹ muốn con đến sống với bố để mẹ và thấy Gianini có thể…có thể…”.

Mình không thể nói thêm từ nào nữa, và bắt đầu khóc thút thít. Mẹ cũng khóc và đứng bật dậy khỏi ghế đi về phía góc bàn ôm choàng lấy mình nói, “Con yêu, sao

con có thể nghĩ thế cơ chứ?”. Giờ nghe mới giống mẹ chứ. “Mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con thôi”.

“Bố cũng vậy”, bố nói, trông bố có vẻ bực mình. Bố ngồi khoanh tay trước ngực và tựa lưng vào ghế, nhìn hai mẹ con với vẻ mặt nhăn nhúm và khó chịu.

“Điều tốt nhất cho con là ở đây và học xong trung học” – mình nói – “sau đó con sẽ tham gia Tổ chức Hoà bình xanh, và đi cứu bọn cá voi”.

Nghe thấy vậy bố có vẻ càng bực mình hơn. “Con sẽ không được tham gia cái tổ chức Hoà bình xanh đó”.

“Con còn…” lúc đó mình nói không ra tiếng nữa bởi vì đang khóc nức nở, “con

còn phải đi Iceland để cứu bọn hải cẩu biển con nữa”.

“Con sẽ không được đến đó”, giờ bố không còn khó chịu nữa mà là đang nổi điên lên: “Con sẽ phải đi học Đại học, trường Vassar hoặc là Sarah Lawrence gì đó…”.

Câu nói đó của bố càng làm mình khóc to hơn.

Đúng lúc đó mẹ đã giơ tay ra hiện với bố “Anh Philippe, đừng thế. Chúng ta sẽ chẳng giải quyết được gì đâu. Mia phải tới trường. Muộn rồi”.

Mình bắt đầu nhìn quanh để tìm balô và áo khoác, rồi cố nói với “Con còn phải đi đăng ký lại thẻ Metro nữa”.

Bố càu nhàu gì đó bằng tiếng Pháp, nghe như Pfuit rồi nói “Chú Lars sẽ đưa con đến trường”.

Mình đã nói là không cần, vì ngày nào cũng hẹn Lilly ở Astor để cùng đi tàu điện lúc 6 giờ, nhưng bố chốt hạ một câu “Chú Lars sẽ đưa cả bạn con đi cùng”.

Mình quay sang nhìn mẹ. Mẹ quay sang nhìn bố. Lars là tên chú lái xe của bố. Bố đi đâu cũng có chú ấy đi cùng. Kể từ khi biết bố - tức là từ khi mình sinh ra tới giờ - lúc nào cũng thấy bố có lái xe riêng, thường là một ông beo béo từng làm việc cho tổng thống Israel, hay ai đó từa tựa như thế.

Bây giờ nghĩ lại mới biết hoá ra họ

chẳng phải là lái xe mà là vệ sĩ.

Chứ sao nữa.

Bị vệ sĩ của bố tháp tùng tới trường là điều không bao giờ mình mong muốn. Làm sao mình có thể giải thích điều này cho Lilly được? “Ồ, đừng để ý đến ông ta Lilly ạ, đó là quản gia của bố tớ í mà”. Đúng rồi, cứ nói thế đi. Đứa duy nhất của trường trung học Albert Einstein có tài xế riêng là một đứa con gái người Ả Rập Xê Út tên là Tina Hakim. Bố nó sở hữu một công ty dầu hoả lớn. Mọi người luôn cười nhạo Tina vì lúc nào bố mẹ nó cũng lo là nó sẽ bị ai đó buộc lại, cho vào túi rồi đem đi một nơi thật xa (bị bắt cóc đấy!) trên đường từ nhà tới trường. Nó còn có một vệ sĩ riêng, lúc nào cũng

lừng lững đi theo nó từ lớp học này sang lớp học khác và liên lạc qua bộ đàm với viên tài xế. Thật hơi thái quá.

Bố vẫn nhất quyết không chịu thay đổi ý kiến về việc xe cộ. Cứ như thể bây giờ mình đã chính thức là một công chúa và cần phải được bảo vệ vậy. Ngày hôm qua mình còn là Mia Thermopolis, thoải mái tự do đi học bằng tàu điện ngầm. Ngày hôm nay, mình đã là công chúa Amelia và không được phép bước chân lên đó.

Mình mặc kệ, không hơi đâu cãi nhau với bố về cái chuyện cỏn con này. Còn ối chuyện tồi tệ hơn cần phải lo.

Mình sẽ sống ở đâu trong thời gian sắp

tới.

Bố còn kêu chú Lars lên gác xép đưa mình xuống nữa chứ, thật xấu hổ! Rồi mình nghe thấy bố hỏi mẹ, “Helen, Mia vừa nói đến tay Gianini nào thế?”.

Úi, lỡ miệng rồi.

ab=a+b

Tìm b

ab-b=a

b(a-1)=a

b= a/(a-1)

Lại một ngày thứ Sáu với môn Đại số.

Vừa thấy mặt mình, Lilly đoán ngay ra là có chuyện.

Cậu ấy không hề nghi ngờ gì câu chuyện mình kể về chú Lars: “Này, bố mình đang ở trong thành phố đấy, đây là lái xe riêng của bố…”.

Nhưng mình không thể kể cho cậu ấy nghe về chuyện công chúa. Mình có thể hình dung ra sự phẫn nộ của Lilly qua cái cách cậu ấy cứ nhảy chồm chồm lên khi nói về mấy ông vua người Cơ Đốc giáo tự coi mình là người được Chúa trời lựa chọn để thực hiện các ý nguyện của Người. Vì thế họ chẳng có nghĩa vụ gì với nhân dân của mình mà chỉ phục tùng duy nhất một người – đó là đức Chúa. Nói thế chứ bố mình hầu như chẳng bao giờ đặt chân đến nhà thờ, trừ khi bà nội bắt phải đi.

Tuy có tin vào câu chuyện về chú Lars, nhưng Lilly vẫn chau mày hoài nghe về chuyện mình khóc. Trong giờ học cậu ấy cứ hỏi choanh choách, “Sao mắt cậu đỏ thế? Cậu khóc à? Chuyện gì thế? Cậu lại bị điểm F môn gì à?”

Mình chỉ nhún vai, và giả vờ nhìn ngắm mấy ngôi nhà cũ nát của khu phố Đông: “Chả có chuyện gì đâu. Mình đang trong “ngày ấy” thôi”.

“Không phải. Cậu vừa “bị” tuần trước rồi cơ mà. Mình nhớ sau giờ thể dục cậu đã hỏi xin mình ít khăn ướt và sau đó còn ăn hết hai gói Yodel lúc trưa”. Nhiều lúc mình ước Lilly đừng có nhớ dai đến thế. Cậu ấy vẫn không chịu buông tha cho mình: “Cậu nói đi. Hay Louie lại nuốt

thêm cái tất nào nữa à?”.

Trời ạ, nói mấy cái chuyện “nguyệt san” ngay trước mặt vệ sĩ của bố thật chẳng hay ho chút nào. Mặc dù chú Lars vẫn đang tập trung lái xe, nhưng không biết liệu chú ý có nghe thấy câu chuyện của bọn mình không nữa. Ngượng chết đi được.

“Chả có gì cả” - mình thì thầm. “Vẫn là chuyện của bố mình thôi, cậu biết rồi đấy…”.

“Ồ” – cái giọng cậu ấy lúc nói chuyện bình thường sao to thế nhỉ - “Ý cậu là cái chuyện vô sinh đó hả? Bố cậu vẫn rầu rĩ về chuyện đó à? Có cần phải nghiêm trọng hoá vấn đề lên đến thế không?”.

Lilly bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái thuyết gọi là cây Tâm lý nhận thức về bản thân. Theo đó thì bố vẫn chỉ đang ì ạch ở phạm vi mấy nhánh câu phía dưới gốc mà thôi. Ông sẽ không bao giờ "trèo" lên được tới ngọn cây, chừng nào còn chưa chịu chấp nhận con người thực của mình, và hết ám ảnh về sự bất lực của mình trong việc sinh con nối dõi.

Mình nghĩ đó cũng chính là vấn đề của mình. Có khi mình còn nằm tít ở dưới gốc cây ý chứ.

Mình đang trong giờ Đại số. Nghĩ ra thì mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Mình đã suy nghĩ suốt buổi học và cuối cùng nhận ra một điều:

Không ai có thể biến mình thành công chúa được.

Không thể nào. Đây là nước Mỹ tự do cơ mà. Bạn có thể trở thành bất kỳ ai mà bạn muốn. Chí ít thì đó cũng là những gì cô Holland luôn nói với lớp mình hồi năm ngoái khi học về lịch sử nước Mỹ. Vì thế nếu mình có thể tự do lựa chọn thì mình sẽ không chọn làm công chúa. Không ai có thể ép uổng mình trở thành công chúa được, kể cả bố, một khi mình đã không muốn.

Đúng không nhỉ?

Vì thế, khi mình về nhà tối nay, mình sẽ nói lời cảm ơn bố và từ chối ngôi vị đó. Mình chỉ muốn là một Mia như trước

thôi.

Oái, thầy Gianini vừa gọi mình xong, có biết thầy nói gì đâu mà trả lời. Mình còn đang mải viết mấy dòng nhật ký này, đâu có nghe giảng gì đâu. Mặt mình đỏ ửng và chín bừng. Lana thì lập tức bật giọng cười hô hố lên để nhạo báng mình rồi. Đúng là đồ con bò!

Nhưng mà sao thầy ấy lúc nào cũng chỉ chực gọi tên mình thế nhỉ? Thầy ấy nên hiểu rằng mình không quan tâm tí gì về mấy phương trình bậc hai đó cả. Chắc chắn thầy ấy gọi mình lên là vì mẹ thôi, để tỏ ra là không hề phân biệt đối xử với mình so với các bạn khác trong lớp.

Rõ ràng mình khác với mọi người trong

lớp này mà.

Mà học đại số để làm gì cơ chứ? Trong tổ chức Hoà bình xanh người ta đâu có cần dùng tới môn Đại số.

Nhất là khi đã là công chúa thì càng không cần dùng đến môn Đại số. Dù có chuyện gì xảy ra thì mình cũng sẽ chẳng bị làm sao!

Tuyệt!

Giải phương trình x = a + aby

x –a + aby

(x-a)/ab + aby/ab

y + (x-a)/ab

Tối muộn ngày thứ Sáu, trong phòng ngủ

của Lilly Moscovitz

Hôm nay mình đã trốn buổi học thêm sau giờ học với thầy Gianini. Đúng ra mình không nên như thế. Chính Lilly cũng khuyên mình không nên thế. Mình biết thầy tổ chức ra mấy lớp học thêm đó là để giúp những đứa thi trượt như mình một cách tự nguyện mà không kì kèo một đồng lương ngoài giờ nào. Nhưng công việc của mình sau này không cần dùng đến Đại số thì mình học làm gì cơ chứ?

Mình đã hỏi Lilly có thể ngủ ở nhà cậu ấy tối nay không, và cậu ấy bảo chỉ đồng ý nếu mình chịu hứa không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Tất nhiên là mình đã hứa, nhưng mình

chẳng hề thấy có vấn đề gì trong cách xử sự của mình cả.

Lúc gọi điện về nhà xin mẹ cho ngủ lại ở nhà Moscovitz thì mẹ chỉ nói "Ừm, thực ra Mia ạ, bố con thực sự hy vọng con sẽ về nhà tối nay để chúng ta có thể nói chuyện với nhau".

Ối giời, hay thật!

Mình nói lại với mẹ là mặc dù mình cũng rất muốn có thêm một buổi nói chuyện với bố mẹ, nhưng giờ mình đang lo lắng cho Lilly, vì cái gã chuyên theo dõi cậu ấy mới được thả từ Bellevue. Kể từ khi Lilly bắt đầu chương trình cáp truyền hình, một gã tên là Norman cứ liên tục gọi cho cậu ấy và đề nghị Lilly phải cởi

giày ra. Theo tiến sỹ Moscovitz thì Norman là một kẻ theo đạo thờ vật. Vật anh ta thờ là bàn chân, mà đặc biệt là chân của Lilly. Anh ta gửi nhiều thứ liên quan đến chương trình, đĩa CD, thú nhồi bông…và nhắn nhủ rằng sẽ còn gửi tặng nhiều thứ nữa, chỉ cần Lilly chịu bỏ giày ra. Thực ra Lilly cũng có bỏ giày ra, nhưng lại phủ một tấm chăn lên chân, rồi đá qua đá lại bên dưới cái mền đó và nói "Nhìn đây, Norman, đồ dị hợm! Tao đã bỏ giầy ra rồi đấy! Cảm ơn về mấy cái đĩa CD nhé, đồ điên!".

Gã Norman này giận đến mức lật tung cả thị trấn để tìm Lilly. Mọi người đều biết Lilly sống trong thị trấn này, vì bọn mình đã từng quay một đoạn băng khá nổi

tiếng ở đây. Nội dung là Lilly mượn một khẩu súng đắt tiền của hãng Grand Union và ngồi ở góc phố Blecker và La Guardia. Sau đó cậu ấy thông báo với các khách du lịch đến từ Châu u đang dạo quanh NoHo rằng nếu họ chịu dán miếng sticker của hãng Grand Union lên trán thì sẽ có thể uống sữa Dean và Deluca miễn phí. Một số lượng lớn khách du lịch đã tin vào lời của Lilly.

Cách đây vài tuần, Norman - kẻ theo đạo thờ bàn chân - đã phát hiện ra bọn mình trong công viên, và hùng hục chạy đuổi theo hai đứa mình. Trên tay hắn còn vẫy vẫy tờ hai mươi đôla để dụ bọn mình cởi giày ra nữa chứ. Khung cảnh lúc đó buồn cười không chịu nổi, chẳng thấy sợ chút

nào. Hai đứa bọn mình đã chạy thẳng tới sở chỉ huy trên đường Washington Square và phố Thompson, nơi cảnh sát đang giăng bẫy tóm những kẻ buôn thuốc phiện. Bọn mình nói với cảnh sát rằng gã kì dị này định tấn công bọn mình. Cảnh tượng lúc đó thật vô giá: gần 20 cảnh sát chìm (có mấy người mà mình cứ tưởng là vô gia cư hay ngủ gật ngoài công viên) nhảy bổ tới chỗ Norman và lôi xềnh xệch hắn đi tới bệnh viện tâm thần.

Lúc nào đi với Lilly cũng có những chuyện bất ngờ và thú vị xảy ra.

Sau khi cho Lilly biết là gã Norman đã ra khỏi Bellevue, bố mẹ cậu ấy còn dặn là nếu có gặp lại hắn cũng đừng có trêu chọc hắn nữa, bởi vì Norman chỉ là một

kẻ tội nghiệp luôn bị ám ảnh và có triệu chứng tâm thần.

Lilly dành trọn chương trình hôm sau cho đôi bàn chân của mình. Cậu ấy sẽ trình diễn tất cả những đôi giày mà cậu ấy có, nhưng không hề để lộ ra đôi bàn chân trần của mình. Cậu ấy nghĩ điều đó sẽ đẩy Norman đến hẳn đường cùng và anh ta sẽ làm một việc gì đó điên khùng tột độ, như kiểu lấy một khẩu súng và bắn vào bọn mình.

Tuy thế nhưng mình chả sợ. Norman trông giống dân mọt sách, đầu to kính cận. Chắc chắn anh ta chẳng bao giờ đánh ai. Vì thế cho dù có mua được súng thì cũng chỉ là súng phun nước và để tưới cây thôi.

Nhưng mẹ thì không hiểu điều đó. Mẹ quay lại với điệp khúc “Mia, mẹ đánh giá cao cách con quan tâm đến bạn, nhưng mẹ nghĩ là con còn nhiều nghĩa vụ quan trọng hơn ở nhà cần phải thực hiện”.

“Nghĩa vụ gì ạ?” - mình ngơ ngác hỏi. Hay là mẹ đang nói về việc đổ rác nhỉ? Mình đã đổ cách đây 2 hôm rồi mà.

“Nghĩa vụ đối với bố và mẹ”.

Đến đó thì mình hoàn toàn không hiểu gì nữa. Nghĩa vụ gì chứ? Mẹ nói về đề tài nghĩa vụ cơ đấy? Lần cuối cùng mẹ giặt và phơi quần áo là bao giờ? Lần cuối cùng mẹ nhớ mua giẻ lau nhà, giấy vệ sinh và sữa là bao giờ?

Và đã bao giờ trong suốt 14 năm qua, mẹ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ nói cho mình biết mình có thể phải làm công chúa của Genovia chưa?

Giờ mẹ lại thuyết giáo cho mình về nghĩa vụ và trách nhiệm cơ đấy.

HA!!!

Mình xém chút nữa là dập máy điện thoại, nhưng thấy Lilly với ánh mắt dò xét đang đứng lù lù gần đó nên lại thôi. Mình đã từng hứa sẽ không xử sự thiếu suy nghĩ nữa mà. Việc dập máy điện thoại khi đang nói với mẹ thể nào cũng bị liệt vào danh sách đó. Mình đã trả lời rất bình tĩnh "Mẹ đừng lo. Con sẽ không quên ghé qua Genovese trên đường về

nhà ngày mai đâu, và con cũng sẽ mua một túi hút bụi mới luôn”.

Rồi mình gác máy.

* * *

Tối muộn ngày thứ Sáu, trong phòng ngủ của Lilly Moscovitz

Hôm nay mình đã trốn buổi học thêm sau giờ học với thầy Gianini. Đúng ra mình không nên như thế. Chính Lilly cũng khuyên mình không nên thế. Mình biết thầy tổ chức ra mấy lớp học thêm đó là để giúp những đứa thi trượt như mình một cách tự nguyện mà không kì kèo một đồng lương ngoài giờ nào. Nhưng công việc của mình sau này không cần dùng đến Đại số thì mình học làm gì cơ chứ?

Mình đã hỏi Lilly có thể ngủ ở nhà cậu ấy tối nay không, và cậu ấy bảo chỉ đồng ý nếu mình chịu hứa không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Tất nhiên là mình đã hứa, nhưng mình chẳng hề thấy có vấn đề gì trong cách xử sự của mình cả.

Lúc gọi điện về nhà xin mẹ cho ngủ lại ở nhà Moscovitz thì mẹ chỉ nói "Ừm, thực ra Mia ạ, bố con thực sự hy vọng con sẽ về nhà tối nay để chúng ta có thể nói chuyện với nhau".

Ối giời, hay thật!

Mình nói lại với mẹ là mặc dù mình cũng rất muốn có thêm một buổi nói chuyện với bố mẹ, nhưng giờ mình đang lo lắng

cho Lilly, vì cái gã chuyên theo dõi cậu ấy mới được thả từ Bellevue. Kể từ khi Lilly bắt đầu chương trình cáp truyền hình, một gã tên là Norman cứ liên tục gọi cho cậu ấy và đề nghị Lilly phải cởi giày ra. Theo tiến sỹ Moscovitz thì Norman là một kẻ theo đạo thờ vật. Vật anh ta thờ là bàn chân, mà đặc biệt là chân của Lilly. Anh ta gửi nhiều thứ liên quan đến chương trình, đĩa CD, thú nhồi bông…và nhắn nhủ rằng sẽ còn gửi tặng nhiều thứ nữa, chỉ cần Lilly chịu bỏ giày ra. Thực ra Lilly cũng có bỏ giày ra, nhưng lại phủ một tấm chăn lên chân, rồi đá qua đá lại bên dưới cái mền đó và nói "Nhìn đây, Norman, đồ dị hợm! Tao đã bỏ giầy ra rồi đấy! Cảm ơn về mấy cái đĩa CD nhé, đồ điên!".

Gã Norman này giận đến mức lật tung cả thị trấn để tìm Lilly. Mọi người đều biết Lilly sống trong thị trấn này, vì bọn mình đã từng quay một đoạn băng khá nổi tiếng ở đây. Nội dung là Lilly mượn một khẩu súng đắt tiền của hãng Grand Union và ngồi ở góc phố Blecker và La Guardia. Sau đó cậu ấy thông báo với các khách du lịch đến từ Châu u đang dạo quanh NoHo rằng nếu họ chịu dán miếng sticker của hãng Grand Union lên trán thì sẽ có thể uống sữa Dean và Deluca miễn phí. Một số lượng lớn khách du lịch đã tin vào lời của Lilly.

Cách đây vài tuần, Norman - kẻ theo đạo thờ bàn chân - đã phát hiện ra bọn mình trong công viên, và hùng hục chạy đuổi

theo hai đứa mình. Trên tay hắn còn vẫy vẫy tờ hai mươi đôla để dụ bọn mình cởi giày ra nữa chứ. Khung cảnh lúc đó buồn cười không chịu nổi, chẳng thấy sợ chút nào. Hai đứa bọn mình đã chạy thẳng tới sở chỉ huy trên đường Washington Square và phố Thompson, nơi cảnh sát đang giăng bẫy tóm những kẻ buôn thuốc phiện. Bọn mình nói với cảnh sát rằng gã kì dị này định tấn công bọn mình. Cảnh tượng lúc đó thật vô giá: gần 20 cảnh sát chìm (có mấy người mà mình cứ tưởng là vô gia cư hay ngủ gật ngoài công viên) nhảy bổ tới chỗ Norman và lôi xềnh xệch hắn đi tới bệnh viện tâm thần.

Lúc nào đi với Lilly cũng có những chuyện bất ngờ và thú vị xảy ra.

Sau khi cho Lilly biết là gã Norman đã ra khỏi Bellevue, bố mẹ cậu ấy còn dặn là nếu có gặp lại hắn cũng đừng có trêu chọc hắn nữa, bởi vì Norman chỉ là một kẻ tội nghiệp luôn bị ám ảnh và có triệu chứng tâm thần.

Lilly dành trọn chương trình hôm sau cho đôi bàn chân của mình. Cậu ấy sẽ trình diễn tất cả những đôi giày mà cậu ấy có, nhưng không hề để lộ ra đôi bàn chân trần của mình. Cậu ấy nghĩ điều đó sẽ đẩy Norman đến hẳn đường cùng và anh ta sẽ làm một việc gì đó điên khùng tột độ, như kiểu lấy một khẩu súng và bắn vào bọn mình.

Tuy thế nhưng mình chả sợ. Norman trông giống dân mọt sách, đầu to kính

cận. Chắc chắn anh ta chẳng bao giờ đánh ai. Vì thế cho dù có mua được súng thì cũng chỉ là súng phun nước và để tưới cây thôi.

Nhưng mẹ thì không hiểu điều đó. Mẹ quay lại với điệp khúc “Mia, mẹ đánh giá cao cách con quan tâm đến bạn, nhưng mẹ nghĩ là con còn nhiều nghĩa vụ quan trọng hơn ở nhà cần phải thực hiện”.

“Nghĩa vụ gì ạ?” - mình ngơ ngác hỏi. Hay là mẹ đang nói về việc đổ rác nhỉ? Mình đã đổ cách đây 2 hôm rồi mà.

“Nghĩa vụ đối với bố và mẹ”.

Đến đó thì mình hoàn toàn không hiểu gì nữa. Nghĩa vụ gì chứ? Mẹ nói về đề tài

nghĩa vụ cơ đấy? Lần cuối cùng mẹ giặt và phơi quần áo là bao giờ? Lần cuối cùng mẹ nhớ mua giẻ lau nhà, giấy vệ sinh và sữa là bao giờ?

Và đã bao giờ trong suốt 14 năm qua, mẹ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ nói cho mình biết mình có thể phải làm công chúa của Genovia chưa?

Giờ mẹ lại thuyết giáo cho mình về nghĩa vụ và trách nhiệm cơ đấy.

HA!!!

Mình xém chút nữa là dập máy điện thoại, nhưng thấy Lilly với ánh mắt dò xét đang đứng lù lù gần đó nên lại thôi. Mình đã từng hứa sẽ không xử sự thiếu suy nghĩ nữa mà. Việc dập máy điện

thoại khi đang nói với mẹ thể nào cũng bị liệt vào danh sách đó. Mình đã trả lời rất bình tĩnh “Mẹ đừng lo. Con sẽ không quên ghé qua Genovese trên đường về nhà ngày mai đâu, và con cũng sẽ mua một túi hút bụi mới luôn”.

Rồi mình gác máy.

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 1 - 12 trang 119

Tiếng Anh: viết thư đề nghị

Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 4

Hình học và lượng giác: Không có bài tập

Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ

định, đọc bài một đến bài ba, pas de plus.

Sinh học: Không có bài tập

Thứ Bảy, ngày 4 tháng 10 - sáng sớm tại nhà Lilly

Tại sao lúc nào mình cũng thấy vui vẻ khi ngủ ở nhà Lilly nhỉ? Không phải vì nhà cậu ấy có những thứ mà nhà mình không có. Thực ra, mẹ và mình có nhiều thứ hay hơn: trong khi nhà Moscovitz chỉ có một vài kênh phim thì nhà mình, do lần trước nhằm đúng đợt khuyến mãi của cáp Time Warner nên có tất cả các kênh, Cinemax và HBO và cả Showtime với giá rẻ rề, chỉ có $1,99 mỗi tháng.

Thêm vào đó, từ nhà mình có thể theo

dõi rất nhiều người xung quanh. Ví dụ như chị Ronnie, từng là anh Ronald, nhưng bây giờ gọi là chị Ronette, thường tổ chức nhiều bữa tiệc hoành tráng, và cả đôi tình nhân gầy quắt người Đức suốt ngày mặc đồ đen, kể cả mùa hè cũng không bao giờ kéo rèm ra. Ở đại lộ Năm, nơi nhà Moscovitz sống, chả có ai hay ho để mà nhìn cả: chỉ có mấy ông bác sĩ tâm thần học và con cái của họ. Và biết không, bạn chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì hay ho qua cửa sổ nhà họ cả.

Nhưng lần nào mình ngủ qua đêm ở đây, dù tất cả những gì mình và Lilly làm là ngồi nói chuyện trong nhà bếp, gặm nhấm đống bánh hạnh nhân còn thừa từ Rosh Hashana thì mình vẫn rất vui. Có thể là

vì Maya, người giúp việc người Dominica của nhà Moscovitz không bao giờ quên mua nước cam ép. Cô ấy cũng luôn nhớ rằng mình ghét những món mềm nhuyễn. Thỉnh thoảng, nếu cô ấy biết mình sẽ ở lại, thì sẽ mua món rau trộn nước sốt cà chua phomát ở cửa hàng Balducci, thay vì là thịt, đặc biệt dành cho mình như tối hôm qua vậy.

Cũng có thể vì mình không bao giờ nhìn thấy bất kỳ hộp gì mốc trong tủ lạnh của nhà Moscovitz: Maya quẳng tất cả những thứ gì quá hạn vào sọt rác (dù chỉ một ngày thôi). ể cả kem chua vẫn còn khoá bảo vệ quanh nắp. Kể cả những can văcxin.

Bác Moscovitz thì không bao giờ quên

trả hoá đơn tiền điện: công ty Con Ed chưa từng một lần cúp điện của nhà họ lúc đang chiếu phim StarTrek. Và mẹ của Lilly thì luôn nói về những thứ rất bình thường, như bác ấy mua quần tất của Calvin Klein ở Bergdorrt nhiều đến mức nào.

Không phải là mình không yêu mẹ. Mình rất yêu mẹ là đằng hác. Mình chỉ ước rằng bà có thể giống một người mẹ nhiều hơn là giống một người nghệ sĩ.

Và mình ước bố mình có thể giống bố Lilly hơn một ít. Lúc nào cũng muốn làm món trứng ốpla cho mình ăn, vì bác ý nghĩ mình gầy quá, và bác ấy hay mặc cái quần từ hồi sinh viên, đi lại loanh quoanh khi không phải tới cơ quan.

Bác Moscovitz sẽ không bao giờ mặc complê vào múc 7 giờ sáng cả.

Không phải là mình không yêu bố. Mình đoán là mình có. Mình chỉ không hiểu tại sao lại để chuyện này xảy ra. Bố thường chuẩn bị rất kĩ. Tại sao bố có thể để bản thân ông ấy trở thành một hoàng tử cơ chứ?

Điều tuyệt nhất, mình đoán thế, khi ở nhà Lilly là vì khi ở đó, mình không bao giờ phải bận tâm về những chuyện như thi trượt môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành người thừa kế ngai vàng của một vương quốc nhỏ ở Châu u. Ở đây mình có thể thư giãn, và thưởng thức bánh nho tự làm Pop ‘N

Fresh, rồi ngồi thích thú xem Pavlov, chú chí của anh Michael cứ cố dồn Maya trở lại bếp mỗi lần cô ấy định mon men ra ngoài.

Tối hôm qua thực sự rất vui. Hai bác Moscovitz phải tới một buổi biểu diễn gây quỹ ở toà nhà Puc dành cho con cái của những người sống sót sau nạn tàn sát người Do Thái vào thời Hitler. Vì thế, mình và Lilly làm một hũ to bắp rang bơ rồi leo vắt vẻo lê cái gường vòm khổng lồ của bố mẹ Lilly, và xem một loạt phim James Bond. Từ đó, bọn mình có thể hoàn toàn khẳng định Pierce Brosnan là diễn viên đóng James Bond gầy nhất, Sean Conery tóc rậm nhất, và Roger Moore có làn da rám nắng nhất. Không

ai trong số những ông James Bond đó phanh áo đủ nhiều để bọn mình có thể xem ai là người có bộ ngực nở nang nhất, nhưng mình nghĩ chắc hẳn là Timothy Dalton.

Mình nghĩ là mình thích người có lông ngực.

Thật là mỉa mai khi mình đang chuẩn bị quyết định việc ấy thì anh trai của Lilly bước vào. Anh ấy có mặc áo, tất nhiên. Anh ấy trông có vẻ hơi khó chịu. Anh ấy nói bố mình đang chờ ở đầu dây điện thoại. Bố rất bực vì phải mấy giờ đồng hồ liền mới gọi được cho mình, chỉ vì anh Michael vào mạng trả lời thư hâm mộ dành cho báo điện tử của anh ấy có tên là Crackhead nên điện thoại cứ bận

suốt.

Chắc hẳn là lúc đấy trông mặt mình xanh tái như đít nhái, nên sau một phút, sanh Michảl nói “Được rồi, đừng lo về chuyện đó, Thermopolis. Anh sẽ nói với bố em là em và Lilly đi ngủ rồi”. Đó là một lời nói dối chắc chắn mẹ mình sẽ không bao giờ tin, nhưng có thể lại có tác dụng với bố. Và sau đó, Michael quay lại thông báo bố đã xin lỗi vì gọi điện muộn thế (lúc đó mới chỉ có 11 giờ) và rằng bố sẽ nói chuyện với mình sáng hôm sau.

Tuyệt. Mình không thể chờ lâu hơn nữa.

Mình đoán là trông mình lúc đó cũng hoang mang tột độ, vì anh Michael gọi

con chó của anh ấy, và cho phép nó vào ngủ với bọn mình (mặc dù trong nhà Moscovitz thú nuôi không được phép vào phòng). Pavlov trèo vào lòng và bắt đầu liếm mặt mình, nó chỉ làm vậy với những người nó tin tưởng thôi đấy! Rồi Michael ngồi xuống xem phim với bọn mình. Lilly hỏi diễn viên nào trong phim Bond mà anh ấy thích nhất, những cô tóc vàng hay cần James Band đến giải cứu hay là những cô da ngăm đen lúc nào cũng thích chĩa súng vào James Bond? Michael láu lỉnh trả lời rằng anh ấy không thể chống lại được sức hút của những cô gái có vũ khí điều đó là bọn mình nhớ tới những chương trình TV mà anh ấy thích nhất, Xena, Warrior Princess và Buffy the Vampire Slayer.

Không phải là thích thú gì mà chỉ vì tò mò thôi, mình hỏi Michael nếy như có ngày thế giới bỗng nhiên nổ BỌP! cái như một quả bóng căng cứng bị châm kim và anh ấy có trách nhiệm khôi phục lại thế giới với một người bạn đời thì anh ấy sẽ chọn ai, Xena hay Buffy?

Sau khi chê bai mình là tưng tửng khi nghĩ ra được những câu hỏi kiểu như thế, anh Michael đã chọn Buffy. Khi Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Harrison Ford và George Clooney, thì mình chọn Harrison Ford dù ông ấy hơi già, nhưng là Harrison Ford trong phim Indiana Jones chứ không phải trong phim Star Wars. Còn Lilly thì chọn Harrison Ford trong vai Jack Ryan trong những bộ phim của

Tom Clancy. Kế đến Michael hỏi “Bọn em chọn ai giữa Harrison Ford và Leonardo DiCaprio?”. Thế là cả hai bọn mình cùng chọn Harrison Ford thì Leonardo quá lỗi thời rồi. Michael lại hỏi tiếp bọn mình chọn ai giữa Harrison Ford và Josh Richter. Lilly vẫn chọn Harrison Ford vì ông ấy từng là thợ mộc, nên nếu có ngày tận thế thì ông ấy vẫn có thể cây một ngôi nhà cho hai người. Còn mình thì chọn Josh Richter vì Josh sẽ sống lâu hơn, trong khi Harrison đã gần 60 rồi và Josh còn có thể giúp mình chăm sóc bọn trẻ nữa.

Sau đó Michael bắt đầu nói những thứ rất không công bằng về Josh Richter, ví dụ như nếu ở trên chiến trường thì Josh

sẽ lộ rõ sự hèn nhát. Nhưng Lilly nói đôi khi lo sợ không hẳn là tiêu chí chính xác để đánh giá khả năng phát triển của một con người và mình hoàn toàn đồng ý với cậu ấy. Rồi Michael nói bọn mình là hai đứa ngu ngốc viển vông, nếu nghĩ rằng Josh Richter sẽ chịu dành ra một ngày chơi với những đứa như bọn mình. Theo anh ý thì Josh chỉ thích những cô nàng như Lana Weinberger để gần gũi mà thôi. Lilly nói cậu ấy sẵn sàng gần gũi với Josh Richter chỉ khi Josh đáp ứng đủ những điều kiện sau: phải tắm trong bồn chống khuẩn, và sử dụng ba cái bao cao su đã được tẩm dung dịch diệt tinh trùng để đề phòng một cái bị thủng và một cái tuột ra ngoài.

Lúc anh Michael hỏi liệu mình có chịu quan hệ với Josh Richter không, mình đã phải nghỉ mất một phút. Mất đi sự trong trắng là cả một vấn đề lớn và bạn phải làm điệu đó với đúng người, nếu không bạn sẽ hối hận suốt quãng đời còn lại. Giống như mấy bà trong "Hội đội thân ngoài 40" ở phòng khám nhà Moscovitz thường gặp nhau mỗi thứ ba hàng tuần. Sau một hồi đắn đo, mình quyết định sẽ quan hệ với Josh Richter chỉ với điều kiện:

1. Bọn mình hẹn hò với nhau được ít nhất một năm.

2. Anh ấy thề sẽ yêu mình đến lúc chết.

3. Anh ấy đưa mình đi xem Người đẹp

và ác thú tại Broadway mà không một lời chê bai bộ phim ấy.

Michael nói hai điều kiện đầu tiên nghe cũng ổn, nhưng với điều kiện thứ ba thì chắn chắc mình sẽ là thành gái già luôn. Michael nói chưa thấy ai bình thường mà có thể ngồi xem trọn vở Người đẹp và ác thú ở Broadway. Nhưng anh ấy đã nhầm, bởi vì bố vẫn bình thường đó thôi và ông luôn xem từ đầu đến cuối vở kịch đó thôi.

Tiếp đó, Lilly hỏi Michael, nếu anh ấy phải làm việc đó thì anh ấy sẽ chọn ai, mình hay là Lana Weinberger, và anh ấy nói "Chắc chắn là Mia rồi" nhưng mình chắc rằng anh ấy nói thế chỉ vì mình đang ở đó và không muốn làm mình buồn thôi.

Giá mà Lilly không hỏi câu đó thì tốt.

Nhưng cậu ấy cứ tiếp tục hỏi những câu đại loại như thế, kiểu Michael sẽ chọn ai, mình hay Madonna, mình hay Buffy (anh ấy chọn mình chứ không phải Madonna, nhưng với Buffy thì ngược lại, vùi dập mình không thương tiếc).

Cuối cùng Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Michael và Josh Richter. Mình đang giả vờ đăm chiêu suy nghĩ câu trả lời một cách nghiêm túc, thì may mắn thay, đúng lúc hai bác Moscovitz về và mắng tụi mình vì tội cho con Pavlov vào phòng và ăn bắp rang bơ trên gường.

Sau khi mình và Lilly đã dọn sạch tất cả bắp rang bơ và quay về phòng Lilly, cậu

ấy hỏi lại mình sẽ chọn ai, Josh Richter hay là anh trai cậu ấy. Và mình đành phải nói là Josh Richter, vì anh ấy là chàng trai "kool" nhất trường mình, cũng có thể là tuyệt nhất trên thế giới luôn ấy! Mình mê mẩn anh ấy, không chỉ vì mái tóc vàng quyến rũ, mà còn vì mình tin rằng đằng sau vẻ mặt bất cần đời đó là một tâm hồn nhạy cảm bao dung, biết quan tâm đến người khác. Mình có thể nhận ra điều đó sau lần anh ấy nói "Chào" với mình hôm đó ở cửa hàng Bigelow.

Nhưng mình không thể không nghĩ đến nếu thực sự có ngày tận thế, thì có khi sẽ tốt hơn nếu mình chọn Michael, dù anh ấy không hấp dẫn lắm nhưng ít nhất anh ấy có thể làm mình cười. Mình nghĩ vào

ngày Trái Đất nổ tung thì sự hài hước là rất quan trọng.

Hơn nữa, tất nhiên, Michael trông rất tuyệt khi cởi trần.

Và nếu có ngày tận thế thì Lilly sẽ đi đời, vì thế cậu ấy sẽ không bao giờ biết được mình và anh trai cô ấy sinh con đẻ cái thế nào.

Mình không bao giờ muốn Lilly biết mình nghĩ như thế về anh trai cậu ấy. Nếu biết chắc hẳn cậu ấy sẽ nghĩ mình rất kỳ quặc.

Có khi lại kỳ quặc hơn cả việc mình trở thành công chúa của Genovia.

Chiều thứ Bảy

Trên suốt quãng đường từ nhà Lilly về, mình cứ lo nghĩ về những gì bố mẹ sẽ nói khi mình về đến nhà. Mình chưa từng cãi lời bố mẹ bao giờ trước đó cả. Chưa một lần nào.

Khoan, có một lần. Lần đó Lilly, Shameeka, Ling Su và mình đi xem phim của Christian Slater, nhưng cuối cùng lại xem một bộ phim kinh dị. Mình quên mất không gọi điện về nhà. 2 giờ 30 sáng phim mới hết, lúc đó bọn mình đang ở quảng trường Thời Đại và không có đủ tiền bắt taxi.

Nhưng đó là lần duy nhất. Mình đã rút ra được bài học từ lần đó mà không cần mẹ phải phạt hay làm gì cả. Mà mẹ cũng chẳng bao giờ phạt mình bằng cách cấm

túc đâu. Vì nếu mình có bị phạt, thì ai sẽ là người đi ra máy rút tiền rồi lấy tiền mua thức ăn?

Nhưng bố mình thì khác. Ông luôn gò vào các quy tắc. Mẹ nói đó là vì bà nội từng trừng trị bố khi còn nhỏ bằng cách nhốt ông vào trong một căn phòng rất đáng sợ trong tầng hầm.

Giờ khi mình nghĩ về điều đó, ngôi nhà mà bố mình sống hồi nhỏ chắc hẳn là một lâu đài, và cái căn phòng đáng sợ kia chắc hẳn là nhà ngục.

Trời ạ, thảo nào mà bố răm rắp làm theo từng lời bà nội nói.

Dù sao đi nữa, khi bố nổi cáu với mình tức là ông thực sự rất giận. Như lần mình

không chịu đi đến nhà thờ với bà nội vì mình không muốn cầu nguyện một vị chúa mà lại để bao nhiêu khu rừng bị tàn phá chỉ để bò có nơi gặm cỏ mà về sau sẽ trở thành Quarter Pounders cho những kẻ ngu dốt sùng bái biểu tượng của tất cả những thứ xấu xa, Ronald McDonald. Bố nói nếu mình không đi đến nhà thờ thì không những bố sẽ quật vào mông mình, mà còn không cho mình đọc báo điện tử Crackhead của anh Michael. Ông cấm mình lên mạng suốt mùa hè còn lại và đập tan cái modem của mình bằng cái chai Chateauneuf du Pape.

Đó là hình phạt cho kẻ chống đối!

Vì thế mình rất lo không biết bố sẽ làm gì khi mình từ nhà Lilly về. Mình đã cố ở

lại nhà Moscovitz muộn hết mức có thể: từ việc cho đĩa ăn sáng vào máy rửa bát hộ Maya (vì cô ấy bận viết thư cho đại biểu Quốc hội, xin ông ta hãy làm việc gì đó giúp con trai Samuel của chị đã bị bỏ tù nhầm mười năm trước vì tội ủng hộ một cuộc cách mạng ở nước cô ấy), lại đến việc dắt Pavlov đi dạo vì anh Michael phải đi đến Columbia nghe thuyết trình về vật lý học thiên thể. Mình còn tháo vòi nước ở chỗ nước ngầm của nhà Moscovitz, và ì ạch dọn đồ trong tủ…

Sau đó Lilly phải đi quay tập phim đặc biệt kéo dài một tiếng nói về bàn chân của cậu ấy. Chỉ có hai bác Moscovitz là chưa ra khỏi nhà, trong khi bọn mình

nghĩ họ đã đi massage. Thế nên hai bác ấy đã nghe thấy hết câu chuyện của bọn mình nói, và bảo mình hãy về nhà để họ phân tích cho Lilly về việc cậu ấy cứ trêu chọc kẻ điên.

Bình thường mình là đứa con gái rất ngoan. Không hút thuốc, không nghiện ngập, không đú đởn. Mình hoàn toàn đáng tin cậy, và mình dành hầu hết thời gian để học bài. Chỉ trừ có một điểm F môn mình nghĩ là sẽ chẳng có tác dụng gì cho cuộc sống trong tương lai của mình, còn lại tất cả đều ổn.

Và rồi tự nhiên xuất hiện chuyện công chúa hâm hâm gì đó.

Trên đường về nhà mình quyết định là

nếu bố trừng phạt mình thì mình sẽ cầu cứu Thẩm phán Judy, thẩm phán chuyên giải quyết các vụ án về gia đình. Bà ấy có riêng một show truyền hình trên kênh 4. Cô Judy sẽ làm cho bố hiểu. Không ai có thể bắt người khác phải làm công chúa nếu họ không muốn. Thẩm phán Judy chắc chắn sẽ không ủng hộ việc đó. Cố ấy có khi còn dành tặng mình năm ngàn đôla vì nỗi đau tinh thần mà mình phải chịu đựng ý chứ!

Tuy nhiên, tình hình lúc ở nhà cho thấy chẳng cần thiết phải nhờ đến cô Judy.

Mẹ mình vẫn chưa đi tới xưởng vẽ, điều mà mẹ luôn làm vào các ngày thứ bảy. Mẹ đang ngồi mải miết đọc mấy tờ hướng dẫn đặt báo Seventeen dài hạn

trong lúc đợi mình về. Không biết mẹ có nhận thấy là với bộ ngực lép kẹp thế này thì chẳng ai thèm hẹn hò với mình dù chỉ một lần. Vì thế những thông tin có trong tạp chí đó vô giá trị đối với mình.

Còn bố đang ngồi ở đúng chỗ bố đã ngồi khi mình đi ra ngoìa hôm qua, chỉ khác là lần này bố ngồi đọc tờ báo chủ nhật, dù hôm nay mới là thứ bảy. Mẹ với mình thì có một quy tắc là không được đọc báo chủ nhật, trừ khi hôm đó là chủ nhật. Hôm nay bố mặc áo len lông cừu - chắc lại do một cô bạn gái nào đó tặng - với quần nhung kẻ.

Khi mình bước vào, bố cẩn thận gấp tờ báo lại, rồi đặt ngay ngắn xuống bàn, nhìn mình chăm chú một hồi lâu y như

thuyền trưởng Picard trước lúc ra chỉ thị quan trọng cho Ryker. Rồi bố nói, “Chúng ta cần nói chuyện”.

Mình lập tức giải thích không phải mình không nói với bố mẹ mình đã ở đâu, và rằng mình chỉ cần một ít thời gian để suy nghĩ về mọi thứ, rằng mình đã rất cẩn thận trong mọi việc, và không đi tàu điện ngầm hay bất cứ cái gì…rồi bố chỉ nói, “Bố biết rồi”.

Chỉ vậy thôi. Một câu “Bố biết rồi”. Bố đầu hàng ngay cả trước khi khai hoả.

Bố ơi là bố.

Mình nhìn mẹ xem bà ấy có nhận ra là bố rất lạ không. Và rồi mẹ cũng làm một điều lạ chưa từng có. Mẹ đặt tờ báo

xuống và đi đến chỗ mình, ôm lấy mình nói “Con gái, bố mẹ thật sự xin lỗi con”.

Alô alô…Đây là bố mẹ mình sao? Có người nhập vào bố mẹ khi mình đi vắng và thay thế bố mẹ mình bằng người khác rồi? Đó là cách duy nhất mình có thể nghĩ khi bố mẹ xử lý lạ lùng như thế.

Rồi bố nói, “Bố mẹ hiểu việc này đã làm con căng thẳng đến mức nào, Mia ạ, và bố mẹ sẽ làm với tất cả khả năng của mình để sự thay đổi này đối với con thoải mái hết mức có thể”.

Tiếp đó bố hỏi mình có biết thoả hiệp là gì không, và mình trả lời có. Tất nhiên rồi, mình có còn là học sinh lớp ba nữa đâu. Bố đưa ra một tờ giấy, trên đó bố

mẹ và mình cùng phác qua một bản theo mẹ gọi là Thoả hiệp Thermopolis-Renaldo. Nội dung là:

Tôi, người ký dưới đây, Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, đồng ý cho đứa con duy nhất và cũng là người thừa kế duy nhất, Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo được phép học hết phổ thông ở trường nam sinh Albert Einstein (từ năm 1975 đã trở thành trường chung cho cả nam và nữ) mà không có bất kỳ sự gián đoạn nào, trừ ngày lễ giáng sinh và nghỉ hè sẽ đến sống ở Genovia mà không có bất cứ lời phàn nàn nào.

Mình hỏi như thế có phải là mình sẽ không phải tới biệt thự ở Miragnac nữa

không và bố bảo đúng. Không thể tin nổi. Giáng sinh và nghỉ hè tự do không phải gặp bà nội sao??? Chuyện này cứ như là đi đến phòng khám răng, và thay vì bị hàn răng, thì mình sẽ được ngồi tung tẩy đọc tờ Teen People miệng ngậm một đống khí tê! Vui quá đi mất, mình đã nhảy ra ôm chầm lấy bố! Nhưng đáng buồn là bản thoả hiệp vẫn chưa dừng lại ở đó.

Tôi, người ký dưới đây, Amelia Grimaldi Mignonette Thermopolis Renaldo, đồng ý sẽ hoàn thành nghĩa vụ của người thừa kế đối với Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, hoàng tử Genovia, và tất cả những gì vai trò đó đòi hỏi, bao gồm,

đảm đương trách nhiệm khi được truyền lại ngai vàng, và thực hiện trách nhiệm đối với đất nước mà sự có mặt của người thừa kế được coi là cần thiết.

Mấy câu đầu nghe cũng ổn trừ câu cuối. Trách nhiệm đối với đất nước là cái gì không biết?

Bố làm cho mọi việc càng trở nên mơ hồ đối với mình khi giải thích rằng: “Ồ, con biết đấy, chỉ là dự lễ tang của những nhà lãnh đạo trên thế giới, tổ chức các buổi khiêu vũ, những việc tương tự như thế”.

Tang lễ á? Các buổi khiêu vũ á? Kiểu đập chai rượu vang vào thành tàu để làm lễ hạ tàu hoặc là tham dự các buổi công chiếu ở Hollywood á?

“À, không chỉ dừng lại ở mấy buổi công chiếu ở Hollywood đâu. Cái đáng nói là những ánh đèn flash của máy ảnh cứ chiếu vào mặt con cơ. Thật sự là rất khó chịu”.

Được rồi, thế còn lễ tang? Các buổi khiêu vũ? Mình thậm chí không biết đánh môi son, chưa kể đến nhún chào nữa…

“Ồ, không sao đâu” bố nói “Bà nội sẽ lo việc đó”.

Phải rồi. Bà nội có thể làm được gì chứ? Bà đang ở Pháp mà!

Ha!Ha!Ha!

Tối thứ Bảy

Mình không thể tin mình lại bất hạnh đến

thế này. Tối thứ Bảy mà lại ở nhà một mình với Bố!

Bố cố rủ mình đi xem Người đẹp và ác thú kiểu như vì thương cảm cho con gái chẳng bói ra cái hẹn nào với bạn trai cả!

Cuối cùng mình phải nói, “Bố ạ, con không còn là trẻ con nữa. Kể cả công chúa Genovia cũng không thể có vé xem chương trình Disney vào những phút cuối tối thứ Bảy được”.

Bố cảm thấy như bị bỏ rơi vì mẹ đã đến cuộc hẹn với thầy Gianini rồi. Thực ra, ban đầu mẹ muốn huỷ cuộc hẹn với thầy sau những sự vụ vừa xảy ra với mình 24 giờ qua, nhưng mình thuyết phục mẹ cứ đi, vì mình thấy mẹ càng ở với bố lâu thì

mẹ càng bị ức chế nhiều. Mẹ chỉ mím chặt môi như muốn cố nói ra điều gì đó với bố, và mình nghĩ những thứ đang bị khoá chặt trong miệng mẹ đó là: “Ra khỏi nhà tôi mau! Quay về khách sạn của anh đi! Anh đang phải trả $600/đêm cho căn phòng đó đấy! Tại sao không ra đó mà ở đi?”.

Bố đang làm mẹ phát điên vì lúc nào bố cũng lục lọi khắp nơi, moi những bản sao kê của ngân hàng từ trong cái bát đựng salat mà mẹ thường dùng để đựng tất cả các thư từ, hoá đơn thanh toán. Sau đó chậm rãi giảng giải cho mẹ thấy là mẹ sẽ lãi được thêm bao nhiêu nếu chuyển tiền từ tài khoản ngân hàng sang tài khoản lương hưu cá nhân.

Vì thế, dù cho mẹ có nói muốn ở nhà và lấp lại câu nói ấy bằng một nụ cười thì mình biết nếu ở nhà mẹ sẽ nổ tung lên mất. Mình bảo mẹ cứ đi chơi để bố con mình ở nhà thảo luận với nhau làm sao để quản lý hiện quả một công quốc nhỏ trong nền kinh tế thị trường hiện nay. Mẹ diện một chiếc váy ngắn màu đen đặt mua trên tờ Victoria ‘s Secret (mẹ ghét đi mua sắm nên thường mua quần áo từ mấy cuốn catalogue mà mẹ thường đọc mỗi khi ngâm mình trong bồn tắm sau một ngày dài vẽ tranh). Bố đã bị mắc nghẹn thì phải. Chắc bố chưa từng thấy mẹ mặc váy ngắn bao giờ - ở trường đại học hồi họ còn hẹn hò mẹ lúc nào cũng kín cổng cao tường giống mình bây giờ

vậy. Bố vội uống một hơi cốc scotch pha sôđa rồi hỏi mẹ “Em định mặc thứ đó đi ư?” làm mẹ chột dạ “Mặc thế này có vấn đề sao?” và quay ra ngắm mình trong gương một cách lo lắng.

Mẹ trông rất được là đằng khác, đẹp hơn bình thường rất nhiều, mình nghĩ đấy mới chính là vấn đề. Nếu mẹ chịu khó chăm chút một chút thì chắc chắn mẹ trông chẳng thua gì ai. Mình chỉ ước gì một ngày nào đó mình có thể xinh được như mẹ. Này nhé, tóc mẹ khong xoăn, ngực cũng không lép kẹp và số giày cũng không đến cỡ số 8 như mình. Trong các bà mẹ mà mình biết thì mẹ xếp hạng quyến rũ là đằng khác.

Chuông cửa kêu và mẹ vội đi ra ngoài vì

không muốn thầy Gianini vào nhà và gặp chồng cũ của mình, Hoàng tử Genovia. Điều đó là hợp lý thôi vì lúc đó bố vẫn đang bị nghẹn cứng và trông rất ư buồn cười. Cứ thử tưởng tượng coi một người hói gần hết đầu, mặt đỏ như gấc, mặc áo len lông cừu và đang ho như sấm lúc trời sắp có giông. Nếu là mẹ, mình cũng sẽ xấu hổ thật đấy khi phải thừa nhận là quen thân với người này.

Cũng may là mẹ không mời thầy vào nhà vì mình không muốn bị tra hỏi trước mặt bố mẹ tại sao không đến buổi ôn bài thứ Sáu vừa rồi.

Sau khi họ đi rồi, mình tìm mọi cách chứng minh cho bố thấy mình hợp với cuộc sống với Mahattan hơn là Genovia

bằng cách gọi thức ăn nhanh. Mình gọi một salat kiểu Capri trộn phomát, mỳ ống al funghetto, và pizza margherita, tất cả đều dưới $20, nhưng xem ra bố chẳng hề ấn tượng một tý nào cả! Bố chỉ rót thêm một ly scotch pha sôđa rồi bật TV lên xem. Bố thậm chí không nhận ra Louie Mập đã ngồi xuống bên cạnh. Bố bắt đầu vuốt ve nó như thể không có gì vậy, sao bố nói bị dị ứng với mèo cơ mà?

Thậm chí bố không buồn nói về Genovia nữa. Bố chỉ ngồi suốt tối xem thể thao. Chỉ có độc thể thao thôi. Nhà mình có 77 kênh và tất cả những gì bố xem là mấy cái kênh có một đám người mặc đồng phục chằm chặp đuổi theo một quả bóng. Quên đi phim Dirty Harry. Quên luôn cả

chương trình Pop Up Videos. Bố chỉ bật mỗi kênh thể thao và xem, đến khi mình nói “hai mẹ con thường xem phim trên kênh HBO vào tối thứ bảy hàng tuần” thì bố bật to volume lên!

Đúng là trẻ con.

Chưa hết, lúc thức ăn được đưa đến mới quá đáng sai. Bố sai chú Lars ra gây khó dễ cho nhân viên giao hàng trước khi mình kịp ra mở cửa. Không thể tin nổi! Mình sẽ phải đưa thêm cho anh Antonio $1, coi như bù đắp cho sự xúc phạm vừa rồi. Còn bố chỉ ngồi xuống ăn không nói một lời nào, sau khi uống thêm một ly scotch pha sôđa thì ông thoải mái ngủ gật luôn trên ghế với Louie Mập trong lòng!

Việc làm hoàng tử của một nước và mắc bệnh ung thư tinh hoàn khiến một người tự cho là mình đặc biệt đến thế sao? Đáng ra bố nên dành quãng thời gian quý báu của mình với đứa con gái duy nhất, cũng là người thừa kế ngai vàng duy nhất này chứ.

Vậy đó, lại ở nhà một mình vào tối thứ Bảy. Không phải là mình chưa từng KHÔNG ở nhà vào tối thứ Bảy, trừ khi mình đi chơi với Lilly. Tại sao không có ai để ý đến mình nhỉ? Mình biết là trông mình có hơi "lạ mắt", nhưng mình đã cố đối xử tốt với mọi người rồi mà. Chắc họ chỉ coi mình là con người và mời mình đến dự tiệc khi họ muốn có người đi cùng thôi. Đâu phải lỗi tại mình khi

tóc mình cứ chĩa ra ngoài thế này…

Mình cố gọi cho Lilly hàng tỉ lần, nhưng máy cứ bận suốt, chắc chắn là Michael đang ở nhà và nghiên cứu báo điện tử của anh ấy. Nhà Moscovitz đang cố lắp thêm một đường dây điện thoại thứ hai để ai gọi đến nhà họ cũng gặp được họ ngay, nhưng công ty điện thoại báo họ không còn số điện thoại đầu 212 để cung cấp nữa. Mẹ Lilly cảm thấy bất thường khi có tới hai mã vùng khác nhau trong cùng một ngôi nhà, và bảo nếu bác ấy không có số 212 thì thà mua máy nhắn tin còn hơn. Bên cạnh đó, Michal sẽ vào Đại học mùa thu năm sau, nên những vấn đề này sẽ được giải quyết.

Mình thực sự cần nói chuyện với Lilly.

Mình chưa kể về mấy chuyện công chúa với cậua ấy, và mình định sẽ không bao giờ kể. Đôi khi chỉ cần chuyện trò phiếm với cậu ấy cũng đã làm mình thấy dễ chịu hơn rồi. Ít ra là để cảm thấy an tâm khi biết được rằng có ai đó bằng tuổi mình cũng đang ở nhà có một mình vào tối thứ Bảy. Gần như tất cả những đứa con gái khác trong lớp mình đều đã có bạn trai rồi. Kể cả Shameeka cũng bắt đầu hẹn hò rồi. Cậu ấy bắt đầu được nhiều người chú ý vì sau một mùa hè ngực đã phát triển lên nhiều. Giờ giới nghiêm của Shameeka là 10 giờ đêm, kể cả ngày cuối tuần, lại còn phải giới thiệu bạn trai cho bố mẹ gặp. Cậu bạn đó còn phải giải trình chi tiết kế hoạch sẽ đi đâu và làm những gì, còn phải trình cả ảnh chứng

minh thư cho bác Taylor xem trước khi được phép ra khỏi nhà.

Dù thế nhưng cậu ấy vẫn có người hẹn hò.

Chưa ai từng hẹn hò với mình cả.

Thật là chán khi phải ngồi nhìn bố ngáy suốt buổi tối thế này. Tuy cũng có hơi tức cười khi thấy Louie Mập cứ ngây người ra nhìn bố. Mình đã xem xong bộ phim Dirty Harry, và không còn gì chiếu trên TV nữa. Mình quyết định lên mạng gửi tin nhắn cho anh Michael, bảo anh ấy mình rất cần nói chuyện với Lilly và xin anh ấy làm ơn tạm dừng nét để mình có thể gọi cho cậu ấy.

Nhưng anh ấy nhiều lúc đáng ghét không

chịu nổi. Mình đã in ra cuộc nói chuyện đó của bọn mình.

Cracking: Em muốn gì hả, Thermopolis?

>

FtLouie: Em cần nói chuyện với Lilly. Đừng dùng nét nữa để em còn gọi cho cậu ấy.

>

Cracking: Em định nói chuyện gì với nó?

>

FtLouie: Không phải việc của anh. Làm ơn đừng dùng net nữa. Anh không thể cắt tất cả đường liên lạc với mọi người cho riêng anh được. Thế là không công bằng.

>

Cracking: Không ai nói cuộc đời là công bằng cả, Thermopoliss ạ. Dù sao đi nữa, em đang làm gì ở nhà thế? Có chuyện gì à? Chàng trai trong mộng không gọi điện cho em à?

>

FtLouie: Ai là chàng trai trong mộng?

>

Cracking: Em biết mà, người bạn đời mà em chọn nếu ngày tận thế xảy ra ấy, Josh Richter.

Lilly đã kể cho anh ấy nghe! Mình không thể tin nổi cậu ấy lại kể cho anh Michael biết! Mình sẽ giết Lilly!

FtLouie: ANH LÀM ƠN TẠM DỪNG NÉT ĐỂ EM GỌI CHO LILLY ĐI

>

Cracking: Có chuyện gì thế Thermopolis? Anh bắt đúng điểm yếu của em rồi hả?

Mình liền thoát ra luôn. Michael thỉnh thoảng đich thị là một tên đểu cáng.

Nhưng sau đó khoảng 5 phút, điện thoại nhà mình kêu, Lilly gọi. Tuy hơi đểu một chút, nhưng Michael vẫn là một tên đểu tốt bụng khi nào anh ấy muốn.

Lilly rất buồn vì bố mẹ cậu ấy không cho quay tập phim về đôi bàn chân của cậu ấy. Cậu ấy còn đòi gọi cho ACCLU (tổ

chức phi lợi nhuận của Mỹ với khẩu hiệu "bảo vệ quyền và tự do cá nhân") ngay vào sáng sớm thứ hai khi họ làm việc. Không có hỗ trợ tài chính của bố mẹ, chương trình "Lilly chỉ nói lên sự thật" sẽ không thể tiếp tục phát sóng. Mỗi tập phim ngốn gần $200, nếu tính cả tiền băng và những khoản linh tinh khác. Muốn mua sóng thì phải có tiền.

Lilly cứ buồn mênh mang nên mình không muốn mắng cậu ấy về vụ kể với Michael rằng mình đã chọn Josh. Bao giờ nghĩ lại rồi kể ra như thế lại hay.

Cuộc đời mình đúng là luẩn quẩn trong mớ bòng bong của những lời nói dối.

Chủ Nhật, ngày 5 tháng 10

Mình không thể tin nổi thầy Gianini lại nói với mẹ chuyện đó. Không thể tin được thầy lại nói với mẹ mình đã bỏ buổi ôn bài ngớ ngẩn hôm thứ Sáu ấy!

Mình không có quyền gì ở đây sao? Mình không thể bỏ buổi ôn bài mà không sợ bị bạn trai của mẹ tố cáo ư?

Cuộc đời mình còn chưa đủ tệ hay sao: trước tiên là không được biết về thân thế thực sự của mình, sau đó là bị ép phải trở thành công chúa. Giờ có phải báo cáo nốt tất cả hoạt động của mình với thầy giáo Đại số nữa không?

Cảm ơn thầy nhiều, thầy Gianini. Nhờ thầy mà em phải ở nhà cả ngày Chủ nhật cố nhồi nhét vào đầu mấy cái phương

trình bậc hai, ở bên cạnh ông bố thân yêu vừa xoa cái đầu hói vừa la ầm nhà khi phát hiện ra học sinh của thầy không biết cách nhân phân số.

Liệu mình có cần phải nhắc cho mọi người nhớ là mình được NGHỈ ngày thứ Bảy và Chủ nhật không?

Vậy mà thầy nỡ lòng nào đi kể cho mẹ nghe về bài kiểm tra toán ngày mai. Mình cũng hiểu là thầy có ý tốt thôi, khi muốn cho mình thêm cơ hội, nhưng giờ làm sao mà ôn bài được nữa chứ. Mục đích của các bài kiểm tra là kiểm tra phần kiến thức căn bản có sẵn trong đầu của bạn đó chứ.

Vì kiến thức toán học của mình chỉ dừng

lại ở mấy bài toán lớp 2 nên cũng không thể trách bố đã nổi điên lên như vậy. Bố nói nếu mình không qua được bài thi Đại số thì ông sẽ bắt mình đến trường học hè. Mình nói đi học hè cũng tốt thôi, mặc dù trước đó mình đã đồng ý sẽ tới Genovia hè này. Thế là bố quyết định mình sẽ phải đến trường học hè ở GENOVIA!

Biết ngay mà! Mình đã gặp mấy đứa đến từ Genovia, tụi nó thậm chí còn không biết một dãy số là gì. Nghe nói họ đo đạc tất cả mọi thứ bằng centimet và kilo-gram. Như thể chưa bao giờ nghe tới đơn vị gọi là mét vậy!

Nhưng vẫn phải đề phòng cho chắc. Mình đã viết công thức phương trình bậc hai vào cái đế cao su trắng của đôi giày

Converse, ngay chỗ lượn giữa gót và ngón chân. Ngày mai mình sẽ đi đôi giày này, rồi sẽ ngồi vắt chân và nhìn lén. Đấy là nếu mình bị tắc.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 3 giờ sáng

Mình đã trằn trọc suốt đêm, lo lắng nhỡ bị bắt quả tang đang quay bài. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó nhìn thấy mấy công thức phương trình bậc hai được ghi trên giày của mình? Liệu mình có bị đuổi khỏi trường không nhỉ? Mình không muốn bị đuổi học! Dù tất cả học sinh trong trường Albert Einstein nghĩ mình là một đứa kì quặc, mình cũng đã quen rồi. Mình không muốn phải bắt đầu lại tất cả ở một ngôi trường mới. Mình sẽ phải đeo dấu đỏ vì đã gian lận suốt quãng đời học

sinh còn lại!

Còn cả trường Đại học nữa? Mình có thể sẽ không được vào Đại học, nếu trong hồ sơ của mình vĩnh viễn ghi mình từng gian lận trong thi cử.

Không phải là mình muốn vào Đại học. Nhưng còn tổ chức Hoà bình xanh thì sao? Chắc chắn họ sẽ không chấp nhận những kẻ gian lận. Chúa ơi, mình phải làm gì đây?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 4 giờ sáng

Mình đã cố tẩy hết công thức phương trình bậc hai khỏi giày nhưng không được! Chắc mình đã dùng mực không tẩy được hay cái gì đó! Nếu bố phát hiện ra thì sao? Họ có còn luật chém đầu ở

Genovia không nhỉ?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 7 giờ sáng

Quyết định đi bốt, và vứt đôi Converse trên đường đến trường nhưng mình lại làm đứt dây giày! Mình không thể đi đôi nào khác vì tất cả đều cỡ 7 rưỡi trong khi chân mình đã to thêm nửa inch từ tháng trước rồi! Chỉ còn mỗi đôi sục, nhưng gót chân lại thừa ra ngoài nhiều quá. Không còn cách nào khác đành phải xỏ lại vào đôi giày thể thao.

Mình sẽ bị phát hiện mất.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 9 giờ sáng

Lúc ở trên xe mình mới nghĩ ra chỉ cần tháo dây giày của đôi Converse và buộc

sang đôi Doc Martens là xong. Ngu thật!

Lilly muốn biết bố mình còn ở trong thành phố bao lâu nữa. Cậu ấy không muốn bị đưa đến trường. Cậu ấy thích đi tàu điện ngầm vì lúc đó có thể ôn tiếng Tây Ban Nha và đọc tất cả các áp phích về sức khoẻ. Mình nói không biết bố mình sẽ còn ở trong thành phố đến bao giờ, nhưng mình có linh cảm mình sẽ không bao giờ còn được đi tàu điện ngầm nữa.

Lilly cho rằng bố đang thổi phồng quá đáng việc vô sinh của mình, không thể chỉ vì không sinh thêm được đứa con nào nữa mà đi bảo vệ mình thái quá như thế. Ở phía trên chú Lars hình như đang cười một mình. Hy vọng là chú í không biết

tiếng Tây Ban Nha. Nếu không thì thật là xấu hổ.

Lilly nói mình phải lên tiếng trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Vì theo cậu ấy thì gần đây mình trông rất bơ phờ, mắt đã có viền đen thâm quầng như gấu trúc.

Tất nhiên là bơ phờ rồi! Phải dậy từ 3 giờ sáng để lau giày cơ mà.

Tới nơi mình chạy ngay vào phòng vệ sinh nữ cố chùi giày thêm lần nữa. Đúng lúc đó Lana Weinberger ngoe nguẩy bước vào. Cậu ta nhìn thấy mình đang lau giày, nhưng cũng chỉ đảo mắt qua rồi bắt đầu chải mái tóc dài kiểu Marcia Brandy và tự õng ẹo trong gương. Chưa

bao giờ thấy ai cưng nựng bản thân như con người này.

Cái công thức phương trình bậc hai có vẻ mờ đi nhưng vẫn đọc được. Nhưng mình sẽ không nhìn. Mình thề đấy.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, giờ Hình học và Lượng giác

OK! Mình thừa nhận là mình đã nhìn.

Mấy công thức đó giúp mình quá nhiều ý chứ. Sau khi đi thu bài, thầy Gianini chữa bài kiểm tra trên bảng và câu nào mình cũng thấy làm sai.

ĐẾN QUAY BÀI CŨNG CHẲNG XONG NỮA!

Chắc trên cái hành tinh này không có ai

tệ hại thê thảm như mình.

Đa thức

Số hạng: các biên nhân với hệ số

Bậc của đa thức = bậc lớn nhất của biến

Có ai quan tâm đến những thứ này không? Mấy cái đa thức ý? Trừ những người như Michael Moscovitz và thầy Gianini ra, có ai không???

Khi chuông kêu, thầy Gianini nói “Mia, liệu thầy có vinh hạnh được gặp em vào buổi ôn bài chiều nay không?”.

Mình nói to “có”, nhưng không to đến mức tất cả mọi người nghe thấy, trừ thầy.

Tại sao lại là mình? Tại sao, tại sao?? Cứ như là mình không có chuyện gì để lo

vậy. Mình đang thi trượt môn Đại số, mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình, và mình là công chúa của Genovia.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 10

Bài thơ ca ngợi môn Đại số

Bị đẩy vào trong lớp học tối tăm này

Chúng mình chết như bướm đêm thiếu ánh sáng

Bị nhốt trong cảnh tiêu điều của

ánh đèn huỳnh quang và bàn ghế kim loại

Mười phút nữa tới lúc chuông reo

Công thức phương trình bậc hai có tác dụng gì

Trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta?

Ta đâu thể dùng nó để giải những bí mật

Trong trái tim của người ta yêu nhất?

Năm phút nữa tới lúc chuông sẽ reo thật

Thầy giáo Đại số hắc ám,

Tại sao không chịu buông tha cho tụi em?

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 17 - 30 trong tờ đề

Tiếng Anh: Viết đề xuất

Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 7

Hình học và lượng giác: không có bài

Tiếng Pháp: cụm từ huit, ví dụ A trang 31

Sinh học: bài tập

Thứ Tư, ngày 8 tháng 10

Không thể thế được.

Bà nội đang ở đây.

Không hẳn là ở đây. Nhưng bà đã đến nước Mỹ xa xôi này. Lại còn đang ở trong thành phố nữa. Chỉ cách mình có 57 toà nhà thôi. Bà đang nghỉ ở Plaza với bố. Tạ ơn Chúa. Giờ mình chỉ cần gặp bà sau giờ học và hai ngày cuối tuần thôi. Thật là khủng khiếp nếu bà đến ở nhà mình.

Phải giáp mặt bà vào buổi sáng quả là đáng sợ. Bà lúc nào cũng mặc cái váy ngủ toàn ren, trông lờm xờm và mỏng

dính. Trông thật chẳng ra sao! Đấy là chưa kể đến viền kẻ mắt được bà xăm lên mí từ những năm 1980, không lâu sau khi công chúa Grace qua đời (theo lời kể của mẹ). Thật là kỳ cục khi phải giáp mặt với một bà già trong bộ váy ngủ toàn ren với viền kẻ mắt xung quanh vào buổi sáng.

Mà không, phải nói thật đáng sợ mới đúng.

Ai đó phải báo cho Tổng thống biết là bà đang ở đây chứ. Tổng thống nên biết chuyện này. Vì nếu có ai đó có thể tiến hành chiến tranh thế giới thứ III thì đó chính là bà nội mình.

Lần cuối cùng mình gặp bà là trong một

bữa tiệc. Bà mời tất cả mọi người ăn gan ngỗng, trừ một người, lại còn kêu cô đầu bếp Marie cứ bỏ trống cái đĩa của người đó nữa chứ. Ban đầu mình cứ tưởng là do nhà bếp chuẩn bị thiếu nên tính nhường luôn phần gan ngỗng của mình cho cô ấy. Dù sao thì mình cũng ăn chay mà. Vậy mà miếng gan ngỗng còn chưa kịp sang được tới cái đĩa bên cạnh thì đã nghe thấy tiếng bà quát ầm lên "Amelia". Giọng bà to kinh khỉng làm mình giật bắn cả mình, rơi cả miếng gan ngỗng xuống sàn. Ngay lập tức con chó lông xù cua rbà chạy ra xơi gọn.

Sau khi mọi người về hết, mình đã hỏi bà tại sao không mời người phụ nữ kia món gan ngỗng, và hoá ra lý do là cô ấy có

con ngoài giá thú.

Bà yêu quí ơi, con trai của bà cũng có con ngoài giá thú, tên là Mia, đứa cháu nội duy nhất của bà đấy.

Nhưng khi mình nói thế thì bà lờ đi giả vờ kêu người mang nước tới. Vậy ra nếy bạn là hoàng tử thì có thể có con ngoài giá thú được. Nhưng nếu là thường dân thì đừng mơ có gan ngỗng mà ăn nhé.

Ôi không! Nếu bà lên gác xép thì sao? Bà chưa từng nhìn thấy một cái gác xép bao giờ, thậm chí là đặt chân xuống tới khu phố 57 này ấy chứ. Chắc chắn bà sẽ ghét chỗ này. Ở đây dân đồng tính nhan nhản ngoài đường. Làm sao bà chịu nổi khi mỗi chuyện nam nữ nắm tay cũng đã

làm bà ngứa mắt rồi. Nếu bà thấy lễ hội của dân đồng tính, chắc bà lên cơn đau tim mất. Bà thậm chí còn không thích người bấm lỗ ở tai chứ chưa nói đến bấm chỗ nào khác.

Lại còn chuyện bà hút thuốc liên tục trong khách sạn nữa chứ. Người ta đã có quy định cấm hút thuốc, vậy mà bà hút bất cứ lúc nào bà muốn, kể cả trên giường. Có khi đó là lý do tại sao ông nội luôn có mặt nạ dưỡng khí dự trữ trong tất cả các phòng ở Miragnac. Ông nội còn phải cho người đào đường hầm để đề phòng nhỡ có ngày nào đó bà ngủ quên với một điếu xì gà trên tay làm cả cung điện cháy bùng lên.

Bà cũng ghét cả mèo nữa vì bà cho rằng

chúng nhảy lên người bọn trẻ con khi đang ngủ và hút sạch nguyên khi của tụi nhỏ. Bà sẽ nói gì khi nhìn thấy Louie Mập nhỉ? Nó ngủ trên giường với mình suốt ngày. Nếu nó nhảy lên mặt mình thì chắc mình chết mất ngáp luôn. Nó nặng tới 25 pound và 7 ounce cơ mà, đấy là trước khi nó uống Fancy Feast vào buổi sáng rồi đó.

Ha ha, không hiểu bà sẽ làm gì thấy bộ sưu tập nữ thần sinh đẻ bằng gỗ của mẹ.

Mà tại sao bà lại phải đến vào lúc này? Bà sẽ phá hỏng tất cả mọi thứ! Mình sẽ không còn cách nào giữ yên bí mật nếu có bà ở bên.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Thứ Năm, ngày 9 tháng 10

Mình đã biết tại sao rồi.

Bà đang chuẩn bị dạy mình những bài học để trở thành công chúa.

Quá sốc để có thể viết thêm gì vào lúc này. Để sau vậy.

Thứ Sáu, ngày 10 tháng 10

Các bài học làm công chúa.

Giá đây chỉ là một trò đùa. Mình phải đi thẳng từ buổi ôn Đại số đến Plaza để học cách trở thành công chúa với bà.

Nếu thực sự có Chúa thì tại sao chuyện này xảy ra cơ chứ?

Mọi người luôn nói Chúa sẽ không bao

giờ dồn bạn vào chân tường. Nhưng quả thực là giờ mình hết chịu nổi rồi. Thế này là qú sức mình rồi. Mình không thể ngày nào vừa đi học làm công chúa với bà. Mình đang nghiêm túc suy nghĩ về việc bỏ nhà ra đi đây.

Bố nói mình không có sự lựa chọn nào khác. Tối qua, sau khi rời khỏi phòng của bà ở Plaza, mình đến thẳng phòng của bố, xô cửa vào và tuyên bố không thể tiếp tục được nữa. Không đời nào!!! Chưa ai nói với mình về những bài học về những bài học làm công chúa này cả.

Và bố nói gì? Bố nói chính mình đã ký vào thoả hiệp, vì thế bổn phận của mình là phải học tất cả những cái đó, với tư cách là người thừa kế hợp pháp.

Mình đòi xem lại bản thoả hiệp vì rõ ràng trong đó không hề đả động gì đến việc phải tới gặp bà hằng ngày sau giờ học để học cách trở thành công chúa.

Nhưng bố không thèm nói chuyện với mình. Bố nói đã muộn rồi và bảo mình nói chuyện này vào lúc khác. Lúc mình đang ngoạc ra than thở mếu máo về việc như thế là bất công, vô lý…thì cô phóng viên đài ABC bước vào. Đến phỏng vấn bố sao? Nhưng sao hôm nay cô ta ăn mặc thoáng mát thế nhỉ, bình thường thấy cô hay mặc vest khi đi phỏng vấn cơ mà nhỉ.

Mình sẽ xem xét thật kĩ lại bản thoả hiệp tối nay, vì mình nhớ không có gì nói rằng mình sẽ phải học cách trở thành công chúa.

Và bài học làm công chúa đầu tiên của mình, sau giờ học hôm nay là thế này đây:

Đầu tiên là người gác cửa không cho mình vào (bất ngờ không!). Rồi anh ta nhìn thấy chú Lars cao khoảng 2m, nặng gần 300 pound, ở thắt lưng còn thòi ra khẩu súng lục nữa chứ. Lúc trước mình cứ tưởng là dị tật - một cánh tay thứ 3 chẳng hạn – nhưng không dám hỏi vì sợ chú ấy tủi thân. Mình biết cảm giác khi bị mọi người cho là kẻ ỳ dị là như thế nào, nên quyết định không đề cập đến chuyện ấy.

Nhưng hoá ra đó chỉ là một khẩu súng. Người gác cổng tỏ ra rất khó chịu và đã gọi người quản lý đến. Cũng may là ông

ta nhận ra chú Lars vì dù sao thì chú ấy cũng sống ở căn phòng ngay bên cạnh phòng bố mà.

Sau đó, người quản lý hộ tống mình lên tầng áp mái nơi bà đang ở. Nói sao về cái tầng áp mái này nhỉ: đỉnh cao. Mình nghĩ toilet của cái Plaza này đã đẹp lắm rồi vậy mà nó chẳng là gì so với tầng mái này cả.

Điều đầu tiên tất cả mọi thứ đều màu hồng. Tường hồng, thảm hồng, rèm hồng, đồ nội thất cũng hồng. Hoa hồng ở khắp nơi và những bức chân dung treo trên tường về những cô gái chăn cừu má hồng.

Và ngay lúc mình nghĩ đang tưởng chết

ngộp trong màu hồng thì bà nội thướt tha đi ra, mặc cả cây tím, từ mũ lụa đến dép đi trong nhà. Trên móng chân còn được đính kim cương giả nữa chứ.

Thực ra không biết là kim cương giả hay thật, nhưng mình nghĩ là giả.

Bà suốt ngày mặc đồ tím. Lilly bảo những người thích màu tím tính cách rất không bình thường vì họ mắc chứng hoang tưởng tự đại: trước giờ màu tím luôn tượng trưng cho tầng lớp quý tộc, mấy trăm năm về trước nông dân không được phép nhuộm quần áo màu chàm, và vì thế không thể tạo ra màu tím được.

Vì thế, nếu bà có thực sự bị hoang tưởng thì cũng không phải vì bà nghĩ mình quý

tộc mà bà thực sự là một quý tộc.

Điều đầu tiên bà nói khi bước xuống lầu là, “Có cái gì viết trên giày cháu thế?”.

Nhưng mình chả cần lo bị bắt quả tang quay bài, vì bà còn bận thuyết giáo mình nhiều thứ khác nhau.

“Tại sao cháu lại đi giày thể thao với váy như thế? Cháu không đứng thẳng lên được à? Tóc cháu sao thế? Cháu lại cắn móng tay hả, Amelia? Bà tưởng chúng ta đã đồng ý cháu sẽ bỏ cái tật xấu đó rồi? Chúa ơi, cháu không ngừng lớn được à? Cháu không định cao bằng bố cháu đấy chứ?”.

Tệ hơn nữa là bà dùng tiếng Pháp để thuyết giáo.

Rồi cứ như thể mọi việc chưa đủ tệ hay sao ý, bà hỏi với giọng khàn khàn và đầy mùi xì gà, “Cháu không định hôn chào hỏi ta sao?”.

Tất nhiên là mình phải bước tới cúi xuống hôn bà rồi. Bà thấp hơn mình mấy chục phân mất. Má bà rất mềm và mịn, vì tối nào bà cũng bôi vaseline trước khi đi ngủ mà. Lúc mình định quay ra thì bà kéo giật lại hỏi “Pfuit! Cháu đã quên tất cả những gì ta dạy rồi hả?” và bảo mình hôn lên má còn lại vì đó là cách chào hỏi ở Châu u và SoHo.

Dù sao thì mình cũng cúi xuống và hôn lên má kia của bà. Rommel, con chó xù 15 tuổi của bà cứ giương mắt nhìn mình chằm chằm. Cả kích thước và hình dạng

của nó đều giống một con kì nhông, chỉ khác là kém thông minh hơn. Nghề chính của nó là lắc và rũ lông, nó phải mặc một cái áo lông xù. Hôm nay áo của nó cũng màu tím giống váy bà nội. Rommel không để ai chạm vào nó trừ bà nội, nhưng ngay cả lúc bà nựng nó trông vẻ mặt nó như đang bị tra tấn vậy.

Sau màn chào hỏi đó bà bắt đầu hỏi, “Có phải cháu đã khóc oà lên khi bố nói cho cháu biết cháu là công chúa xứ Genovia không? Tại sao lại khóc?”.

Mới nghe có thế thôi đã làm mình thấy mệt toàn thân rồi. Phải ngồi ngay xuống cái ghế hồng trước khi ngã lăn ra sàn mất.

“Bà ạ”, mình nói bằng tiếng Anh, “Cháu không muốn làm công chúa. Cháu chỉ muốn là mình thôi, chỉ đơn giản là Mia thôi”.

Bà gắt lên. “Đừng gọi ta là bà bằng tiếng Anh. Thế là bất lịch sự đấy. Hãy nói tiếng Pháp khi nói chuyện với ta. Ngồi thẳng lên. Đừng có để tay giữa hai chân như thế. Và cháu không phải là Mia. Cháu là Amelia. Đúng hơn là Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo”.

Mình vội chữa, “Bà quên mất Thermopolis rồi” và bị bà lườm một cái sắc lẹm. Bà quả rất giỏi trong việc này. “Không, ta không quên cái tên Thermopolis”.

Rồi bà ngồi xuống ghế cạnh mình và nói, “Cháu không đinh nói với ta là cháu không muốn thừa kế ngai vàng đấy chứ?”.

Tự dưng mình thấy mệt quá đi. “Bà cũng biết cháu không có dáng dấp một công chúa mà. Sao lại lãng phí thời gian làm gì?”.

Trông bà có vẻ rất muốn xông ra đập cho mình một nhát, nhưng làm vậy sẽ hỏng tấm thảm hồng mất, nên lại thôi.

Bà nghiêm mặt nói, “Cháu là người thừa kế ngai vàng của Genovia và cháu sẽ thừa ế ngai vàng từ con trai ta khi nó qua đời. Vậy thôi. Không còn cách nào khác đâu”.

Trời ạ.

“Vâng, sao cũng được ạ. Cháu đang có rất nhiều bài tập về nhà. Mấy chuyện công chúa này có lâu không ạ?”.

Bà nhìn mình từ đầu tới chân rồi phán, “Rất lâu. Ta sẵn sàng hy sinh thời gian của mình - thậm chí cả bản thân ta, tất cả vì sự phồn thịnh của đất nước”.

Bà yêu nước ghê.

Rồi mình ngồi đó nhìn bà hồi lâu, bà cũng nhìn lại. Còn Rommel thì nằm dưới thảm quan sát hai bà cháu, chỉ có điều nó làm cái gì cũng chậm, cứ như thể chân nó yếu tới mức không nâng nổi tấm thân nặng 2 pound kia. Cuối cùng bà là người phá tan bầu không khí nhoè nhoẹt trước.

“Chúng ta sẽ bắt đầu vào ngày mai. Hãy từ trường tới thẳng đây”.

“Cháu không thể đến thẳng đây được vì cháu bị trượt môn Đại số và cháu phải đến lớp ôn tập sau giờ học”.

“Thế thì sau đó. Đừng có lãng phí thời gian nữa. Hãy nộp cho ta danh sách tên 10 người phụ nữ cháu ngưỡng mộ nhất trên thế giới và nêu rõ lý do tại sao. Thế thôi!”.

Mình há hốc mồm. Bài tập về nhà á? Có bài tập về nhà nữa sao? Không ai nói gì về bài tập về nhà cả!

“Ngậm miệng lại”, bà quát. “Con gái con lứa há hốc mồm ra như thế là bất lịch sự đấy”.

Mình ngậm ngay miệng lại, nhưng…bài tập về nhà á?

“Ngày mai nhớ đi tất da chân đó. Đừng có mặc quần tất và đi tất ngắn nữa. Cháu lớn rồi, không còn phù hợp với quần tất và tất ngắn nữa. Hãy đi giày dành cho học sinh chứ không phải mấy đôi giày vải đầy đất như thế này. Cháu còn phải làm lại tóc, thoa son và sơn móng tay - nếu còn chút móng tay nào”. Nói dứt lời bà đứng bật dậy mà không cần vịn vào tay ghế. Ở cái tuổi của bà thế là quá khỏe rồi. “Bây giờ ta phải sửa soạn để ăn tối với Shah đây. Tạm biệt cháu”.

Mình cứ ngồi đơ ra đó. Bà có bị làm sao không vậy? Bà đúng là không được bình thường rồi. Không hiểu bà có nhận thức

được là đang bắt mình làm gì không nữa?

Trời ạ! Lại còn bài tập về nhà nữa chứ! Không ai nói với mình sẽ có bài tập về nhà cả.

Thế vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Đi tất da chân tới trường là sao? Chỉ có mấy đứa như Lana và đám sinh viên năm cuối mới đi thôi. Rặt một lũ phô trương và hợm hĩnh. Chả có đứa bạn nào của mình đi tất da chân cả.

Còn nữa, chả có đứa bạn nào của mình lại tô son hay đánh móng tay và làm tóc cả. Ít ra là không phải lúc đi học.

Nhưng mình còn có sự lựa chọn nào khác chứ? Mình sợ cái mắt xăm đen ngòm của bà lắm, không thể không làm theo những

gì bà nói.

Phải mượn tất da chân của mẹ thôi. Mẹ chỉ dùng nó khi đi dự triển lãm hoặc hò hẹn với thầy Gianini. Mình nhét vào trong cặp mang theo đến trường. Mà mình có còn móng tay đâu mà sơn với chẳng sửa. Mình cũng mượn luôn cả thỏi son của mẹ. Tối qua mình có xịt thử ít keo vậy mà sáng nay đã có tác dụng ngay tức thì. Lúc trông thấy mình, Lilly đã quay sang hỏi chú Lars: “Chú đón nhầm cô gái vùng New Jersey này ở đâu thế?’.

Vậy là tóc mình chắc đã xù tung lên như mấy cô nàng New Jersey tới Manhattan để ăn bữa tối lãng mạn với người yêu tại nhà hàng Little Italy.

Sau buổi ôn tập với thầy G, mình vào phòng thay đồ đi tất da chân, tô son, và cố xỏ chân vào đôi giày nhỏ xíu làm ngón chân mình đau ơi là đau. Trông mình trong gương cũng không đến nỗi nào. Chắc bà không còn gì phải phàn nàn nữa.

Mình cũng thông minh đó chứ, mọi người về hết rồi mới đi thay đồ. Hôm nay là thứ sáu rồi, ai mà muốn ở lại trường vào thứ sáu chứ?

Nhưng mình quên béng mất câu lạc bộ tin học.

Thực ra là chẳng ai nhớ có sự tồn tại của câu lạc bộ tin học, kể cả các thành viên của CLB. Họ không hề có bạn, ngoài các

thành viên trong CLB, họ chả bao giờ hẹn hò thì phải. Được mỗi cái là không ai trong trường Albert Einstein thông minh bằng họ.

Lúc đi ra khỏi phòng thay đồ mình đâm sầm anh giai Michael. Anh ấy là vật báu của câu lạc bộ tin học. Anh ấy đủ thông minh để làm chủ tịch câu lạc bộ, nhưng đã từ chối, vì theo anh ấy mọi tước vị chỉ là hư danh.

“Chúa ơi, Thermopolis”, anh ấy thét lên kinh ngạc, còn mình thì bò lổm ngổm nhặt mấy món đồ đang rơi vãi tứ tung, “có chuyện gì xảy ra với em vậy?”.

Cứ tưởng anh ấy ngạc nhiên vì mình ở lại trường muộn thế nên mình vội phân bua,

“Anh biết rồi đấy, ngày nào em cũng phải gặp thầy Gianini sau giờ học vì em đang trượt môn Đại…”.

“Anh biết rồi”. Michael đưa cho mình thỏi son, “Ý anh là mấy thứ đồ trang điểm này là thế nào kìa?”.

Mình giật lấy thỏi son rồi bảo: “Chả có gì cả. Anh đừng kể cho Lilly đấy”.

“Đừng nói cho Lilly cái gì cơ?”. Mình đứng phắt dậy và anh Michael nhìn thấy tất da chân: “Chúa ơi, Thermopolis. Em định đi đâu thế?”.

“Em chả đi đâu cả”. Sao mình cứ phải nói dối suốt thế không biết? Sao anh ấy không đi đi cho rồi. Còn chưa kể đám bạn quái dị của anh ấy đang đứng yên

như tượng, nhìn mình chằm chằm như thể mình là một loại ảnh điểm mới vậy. Thật khó chịu!

“Chẳng có ai không đi đâu mà lại ăn mặc như thế cả”. Michae chuyển cái máy tính xách tay sang tay kia, rồi làm vẻ mặt trông rất buồn cười, “Thermopolis, em có hẹn à?”.

“Cái gì? Không, em đâu có hẹn hò gì!” – Chính mình còn choáng váng trước câu hỏi của Michael. Hẹn hò á? Mình á? Lấy đâu ra. “Em phải đi gặp bà nội”.

Michael trông không có vẻ gì là tin lời mình nói: “Thế em có thường tô son và đi tất da chân khi gặp bà không?”.

Mình nghe thấy tiếng ho đằng hắng và

nhìn xuống sảnh. Chú Lars đang đứng cạnh cửa đợi mình.

Mình có thể đứng đó giải thích cho anh ấy hiểu rằng mình sẽ tiêu nếu không trang điểm và đi tất da chân khi đến gặp bà. Nhưng chắc gì anh ấy đã tin. Thế nên mình nói: “Nhớ đấy, anh nhớ đừng kể cho Lilly đó!”.

Rồi mình chạy đi luôn.

Mình chết chắc rồi. Không đời nào Michael lại không kể cho cô em gái vụ nhìn thấy mình đi ra từ phòng thay đồ sau giờ học, lại còn tô môi son và đi tất da chân nữa chứ.

Bà cũng thật quá đáng. Sao bà nỡ nói màu son đó làm mình trông giống một

poulet cơ chứ? Lúc đó mình cứ tưởng từ đó có nghĩa là con gà, nhưng giờ về tra từ điển Anh-Pháp mới biết từ đó có nghĩa là ca-ve. Bà nội mình gọi mình là ca-ve !

Chúa ơi, sao bà mình không giống bao người bà khác trên thế giới này? Sao bà mình không hiền từ phúc hậu như những người bà khác, hàng ngày chăm sóc và nướng bánh cho đứa cháu quý báu của mình. Chắc thế giới này chỉ có duy nhất bà mình là vừa xăm mắt vừa gọi cháu mình là ca-ve!

Kế đến bà chê đôi tất da chân của mình không đúng màu. Sao lại không đúng màu cơ chứ, đó là màu da chân mà? Rồi bà bắt mình tập đứng lên ngồi xuống sao

cho không để lộ quần con trong suốt 2 tiếng đồng hồ!

Mình đang nghĩ về chuyện sẽ gọi điện đến Tổ chức ân xá Quốc tế. Bà làm như thế này chẳng khác nào là đang tra tấn con người.

Và khi mình đưa cho bà bài luận về 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất, bà chỉ liếc qua rồi xé toạc không thương tiếc.

Mình gào ầm lên hỏi tại sao bà lại làm thế, và bà đủng đỉnh nói: “Đây không thể gọi là những người đáng để cháu ngưỡng mộ. Cháu nên ngưỡng mộ những người thực sự mới phải”.

Mình hỏi bà định nghĩa thế nào mới là

phụ nữ thực sự, vì tất cả những người trong danh sách của mình là có thực mà. Dù Maddona có phẫu thuật thẩm mỹ vài chỗ, nhưng vẫn là phụ nữ còn gì nữa.

Theo bà nội thì phụ nữ thực sự phải là những người như công nương Grace Kelly và bà hoàng thời trang Coco Chanel. Mình chỉ cho bà thấy công nương Diana trong danh sách của mình, và biết bà nói gì không? Bà nói công nương Diana là “kẻ ngoại tộc”.

Sau khi luyện tập đứng lên ngồi xuống thêm một giờ đồng hồ nữa, bà nói bà phải đi tắm để tối còn tiếp phó thủ tướng và kêu mình tới khách sạn trước 10 giờ sáng.

“Bà ơi ngày mai là thứ bảy mà” – mình hốt hoảng nói.

“Ta biết”.

“Nhưng thứ bảy là ngày cháu giúp bạn cháu quay phim chương trình TV của cậu ấy”.

Và thế là bạn quay ra hỏi mình cái gì quan trọng hơn, chương trình TV của Lilly hay hạnh phúc của người dân Genovia, khoảng 50.000 người cả thảy.

Rõ ràng 50.000 người quan trọng hơn một tập phim “Lilly chỉ nói lên sự thật”. Thế nhưng làm sao giải thích cho Lilly hiểu là mình không thể đến cầm máy quay lúc cậu ấy tranh cãi với ông bà Ho, chủ cửa hàng bán bánh Ho đối diện với

trường Albert Einstein, về những chính sách bán hàng không công bằng của họ. Lilly phát hiện ra ông bà Ho giảm giá rất nhiều cho học sinh châu Á đến học ở trường Albert Einstein, nhưng lại chả giảm tí nào cho học sinh da trắng, da đen, gốc Latin và Ả Rập. Lilly tình cờ phát hiện ra trong một lần đi mua bánh kem sau giờ thể dục. Ling Su cũng mua y như vậy nhưng bà Ho lại bán cho Lilly đắt hơn những 5 cent.

Và khi Lilly kêu ca thì bà Ho giả vờ không nói được tiếng Anh, dù bà ấy chắc chắn phải nói được một ít, vì nếu không thì tại sao cái TV sau quầy lúc nào cũng bật chương trình của Thẩm phán Judy?

Lilly quyết định sẽ quay phim cửa hàng

nhà Ho để thu thập chứng cứ về sự phân biệt đối xử và những ưu ái của họ dành cho học sinh châu Á. Cậu ấy đang tìm mọi cách kêu gọi học sinh trong trường tẩy chay cửa hàng nhà Ho.

Vấn đề là mình cũng cho rằng Lilly đang quan trọng hoá quá mức về 5 cent đó. Nhưng theo Lilly thì đó là nguyên tắc sống, và có thể nếu người ta chịu qua trọng hoá việc bọn phát-xít đập phá các cửa hàng của người Do Thái trong cuộc thảm sát Kristallncht thì đã không có kết cục nhiều người bị ném vào lò thiêu người như thế.

Mình cũng chẳng biết nữa. Nhà Ho cũng đâu phải là phát-xít. Bằng chứng là họ chăm sóc và thương yêu lũ mèo con thực

sự đó chứ.

Cho nên mình cũng không cảm thấy tiếc cho lắm khi không đến quay phim ngày mai cho Lilly được.

Nhưng mà tiếc cái danh sách 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất mà mình tốn bao calo để hoàn thành. Mình thấy hay đấy chứ. Khi về nhà, mình in ngay thêm một bản nữa. Cũng chẳng để làm gì, chỉ là in ra cho bõ tức vì bà đã làm cho nó tan thành trăm mảnh thôi. Phải lưu một bản kẹp trong này mới được.

Mình đã xem đi xem lại bản copy thoả hiệp của Renaldo-Thermopolis nhưng không hề thấy có câu nào nói về chuyện học làm công chúa cả. Phải làm cho rõ

chuyện này mới được. Cả tối mình nhắn tin cho bố mà không thấy hồi âm. Bố đang ở đâu cơ chứ?

Lilly cũng không có ở nhà. Chị giúp việc Maya nói nhà Moscovitz đã đến nhà hàng Great Shanghai ăn tối để cả gia đình có thể hiểu nhau hơn.

Mình ước Lilly về thật nhanh và gọi điện cho mình. Mình không muốn Lilly nghĩ mình phản đối gì vụ cửa hàng nhà Ho. Mình chỉ muốn cho cậu ấy biết mình không đến được vì phải đến chỗ bà cả ngày.

Sao mình ghét cuộc sống của mình thế không biết.

Mười người phụ nữ mình ngưỡng mộ

nhất trên cả thế giới

Được viết bởi Mia Thermopolis

Madonna. Madonna Ciccone đã tạo ra một cuộc cách mạng trong thế giới thời trang với sự phá cách trong phong cách, đôi khi đã xúc phạm tới những người hơi cổ hủ - ví dụ như những đôi khuyên tai giả kim cương hình thánh giá của cô đã khiến nhiều giáo hội cấm bán CD của cô. Hoặc như hãng giải khát Pepsi đã rất khó chịu khi thấy cô ấy nhảy trước những cây thánh giá đang bốc cháy. Chính vì không biết sợ cái gì nên Madonna đã trở thành một trong những người phụ nữ trong làng giải trí giàu nhất thế giới, tạo tiền đề cho các nữ ca sỹ khác noi theo, chỉ ra cho họ thấy họ có thể vừa quyến rũ trên sàn diễn

lại vừa tinh quái sau sàn diễn.

Công nương Diana. Dù không còn nữa nhưng công nương Diana là một trong những người phụ nữ tôi ngưỡng mộ nhất mọi thời đại. Cô ấy cũng đã tạo nên một cuộc cách mạng trong giới thời trang bằng việc từ chối đội những chiếc mũ xấu xí mà mẹ chồng cô bắt phải đội, thay vào đó là những chiếc mũ thời trang hiệu Halston và Bill Blass. Cô ấy cũng đến thăm rất nhiều người bệnh dù không ai bắt cô phải làm vậy cả. Cái đêm công nương Diana chết, tôi đã rút phích cắm TV và thề không bao giờ xem TV nữa vì chính giới truyền thông đã giết chết cô. Nhưng tôi đã hối hận ngay sáng hôm sau, khi không xem được bộ phim hoạt hình

Nhật trên kênh Sci-Fi vì lúc rút phích cắm TV ra đã làm ảnh hưởng đến dây cáp.

Hillary Rodham Clinton. Hillary Rodham Clinton đã ý thức được rất rõ ràng cái mắt cá chân to đùng của bà không phù hợp với hình ảnh nghiêm túc của một chính trị gia, và bắt đầu mặc quần dài. Và dù cho mọi người liên tục nói những điều không hay về bà khi không chịu rời bỏ ông chồng có tính trăng hoa thì bà vẫn vờ như không thấy và tiếp tục điều hành đất nước đúng như tính cách của bà. Đó là tác phong của một tổng thống.

Picabo Street. Cô đã dành tất cả các huy chương vàng trong môn trượt tuyết nhờ

tập luyện như điên và không bao giờ nản chí, kể cả khi cô đâm phải hàng rào bảo vệ hay bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa cô ấy còn tự chọn cho mình một cái tên. Siêu thật!

Leola Mae Harmon. Tôi đã xem một bộ phim của cô ấy trên kênh Lifetime. Leola là một y tá phục vụ trong không quân nhưng bị tai nạn và phần mặt phía dưới của cô bị huỷ hoại hoàn toàn. Armand Assante trong vai bác sỹ chỉnh hình đã làm phẫu thuật lại cho cô. Leola phải chịu đựng hàng giờ đau đớn để tái tạo lại khuôn mặt, trong khi đó chồng cô đã bỏ đi vì lúc đó trông cô thật kinh khủng, mất đi toàn bộ phần môi và miệng (có khi vì thế mà phim mới có tên Tại sao lại là

tôi?). Armand Assante nói sẽ tạo cho cô một đôi môi mới, và đến cuối phim họ kết hôn với nhau. Hoá ra bộ phim này dựa theo một câu chuyện có thật.

Joan of Arc. Joan of Arc hay Jeane d'Arc theo tiếng Pháp, sống vào thế kỉ 12. Một ngày nọ cô ấy nghe thấy tiếng một thiên thần bảo hãy đứng lên cầm vũ hí giúp quân đội Pháp đánh bại người Anh. Khi đó cô ấy mới bằng tuổi tôi bây giờ và Joan đã cắt tóc, mặc áo giáp, như nhân vật Mulan trong phim của Disney vậy, rồi dẫn dắt quân đội Pháp giành chiến thắng trên nhiều mặt trận. Nhưng rồi chính phủ Pháp nhận thấy rằng sức ảnh hưởng của Joan quá lớn nên đã vu cho cô là phù thuỷ và thiêu cháy trên

giàn thiêu. Lilly thì cho rằng Joan mắc bệnh tâm thần phân liệt, nhưng tôi lại nghĩ khác. Chưa có đứa tâm thần phân liệt nào trong trường tôi lại nghe thấy giọng nói bảo tụi nó làm những việc oai hùng như kiểu cầm quân đi đánh giặc như vậy cả. Ví dụ như Brandon Hertzenbaum chẳng hạn, nó chỉ nghe thấy tiếng nói bảo nó hãy dùng thước kẻ khắc chữ Satan lên cửa phòng vệ sinh nam mà thôi.

Christy. Christy không phải là người thật. Đó chỉ là một nhân vật trong cuốn sách yêu thích nhất của tôi có tên là Christy do Catherine Marshall viết. Christy là một cô giáo trẻ dạy học trong thị trấn Smockey Mountain sống vào đầu thế kỷ trước. Cô luôn tin rằng có thể tạo ra

được cái gì khác biệt cho những người dân nơi đây. Có rất nhiều chàng trai yêu cô say đắm nhưng cô chỉ có một lòng kính Chúa và chăm sóc cho những người bị thương hàn. Đại loại là như thế. Nhưng tôi chẳng dám nói với ai, đặc biệt là Lilly, rằng đây là quyển sách yêu thích nhất của tôi vì tình tiết câu chuyện rất nhẹ nhàng và mang đầy màu sắc tôn giáo, không hề có những tên giết người hàng loạt hay là người ngoài hành tinh trong đó.

Một nữ cảnh sát tôi từng gặp, đã viết vé phạt một tay tài xế xe tải vì tội dám bóp còi trêu chọc một phụ nữ mặc váy ngắn khi đi sang đường. Cô cảnh sát nói đó là khu vực cấm bóp còi và tay tài xế kia

gân cổ lên cãi. Ngay lập tức cô ấy viết thêm một vé phạt nữa, in thẳng vào cửa kính tên kia vì tội to tiếng với cảnh sát.

Lilly Moscovitz. Lilly Moscovitz chưa phải là một phụ nữ thực sự, nhưng cậu ấy là người mà tôi ngưỡng mộ nhất. Cậu ấy vô cùng thông minh, nhưng không giống như nhiều người thông minh khác, cậu ấy không bao giờ tỏ vẻ hơn người. Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò thú vị. Ví dụ như tới Hiệp hội Barnes & Noble và bí mật quay lại cảnh tôi hỏi Tiến sỹ Laura, người đang có buổi ký tặng sách ở đó, rằng tại sao bà ấy hiểu biết nhiều đến thế mà kết cục vẫn phải ly dị chồng. Sau đó chiếu đoạn băng trên lên chương trình truyền hình của Lilly, chiếu luôn cả cảnh

hai chúng tôi bị tống cổ ra ngoài và bị cấm lai vãng tới Hiệp hội Barnes & Noble ra sao…Lilly là bạn thân nhất của tôi, và tôi kể cho cậu ấy nghe mọi chuyện, trừ việc tôi là một công chúa, vì tôi nghĩ cậu ấy sẽ không thông cảm cho tôi.

Helen Thermopolis. Helen Thermopolis, ngoài việc là mẹ tôi ra, thì đây là một nghệ sỹ rất có tài. Mới đây bà đã được tờ Art in America đưa vào danh sách những họa sỹ quan trọng nhất của thiên niên kỷ mới. Bức tranh "Chân dung người phụ nữ chờ lấy hoá đơn tại Grand Union" đã giành được giải thưởng lớn trong nước và bán được 140.000$. Tuy nhiên mẹ chỉ giữ được một phần, còn lại

50% đổ vào phòng tranh và 50% của số còn lại thì phải nộp thuế. Thật không công bằng chút nào cả! Mặc dù là một nghệ sỹ lớn như vậy nhưng mẹ luôn dành thời gian cho tôi. Tôi cũng rất tôn trọng mẹ vì mẹ là người sống rất có nguyên tắc: mẹ nói không bao giờ áp đặt ý thích và suy nghĩ của mình cho người khác và cũng mong người khác sẽ làm như vậy với mẹ.

Một bản tường trình hay và thuyết phục như vậy mà bà nỡ lònggg nào xé rách không thương tiếc. Đảm bảo ai đọc bài viết này của mình cũng phải ngã mũ thán phục và đọc lại từ trang thứ nhất.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 9 giờ sáng

Vậy là mình đã đúng. Lilly thực sự nghĩ rằng việc mình không tham gia buổi ghi âm hôm nay là do mình phản đối việc kêu gọi tẩy chay nhà Ho.

Mình đã nói với cậu ấy rằng không phải như vậy và rằng mình phải đến chỗ bà cả ngày hôm nay. Thật trớ trêu, cậu ấy không tin. Lần duy nhất mình nói sự thật và cậu ấy không tin!

Lilly nói nếu quả thực mình muốn trốn vụ đến gặp bà thì chắc chắn mình sẽ làm được. Nhưng vì mình sống quá phụ thuộc nên không dám nói không với bất cứ ai. Rõ ràng mình đã nói không với cậu ấy đó thôi. Nhưng câu nói đó của mình chỉ càng làm Lilly nỏi điên thêm mà thôi. Mình không thể từ chối bà nội vì bà đã

65 tuổi và bà không còn sống được lâu nữa. Trời ạ, thế giới này không còn tí công bằng nào hay sao vậy???

Hơn nữa, mình cũng cần làm Lilly hiểu cho thủng một điều: không thể hiểu bà mình là người như thế nào, và không ai được phép nói không với bà.

Và Lilly đã phản ứng gay gắt lại: “Đúng vậy, mình không biết tí gì về bà cậu cả, Mia ạ? Cậu không thấy tò mò sao khi cậu biết mọi thứ về ông ba mình”. – Nhà Moscovitz thường mời mình đến dùng bữa tối vào các ngày lễ hàng năm của người Do Thái – “còn mình chưa bao giờ được gặp ông bà của cậu”.

Ông bà ngoại của mình là nông dân

100% và sống ở một nơi gọi là Versailles, ở tận bang Indiana. Họ sợ phải tới New York vì có quá nhiều người nước ngoài ở đây. Nói chung là bất cứ cái gì không phải Mỹ 100% đều làm họ sợ. Đó cũng chính là một trong những lý do mẹ mình đã bỏ nhà đi khi mới 18 tuổi và chỉ quay lại đó có 2 lần cùng với mình. Versailles nhỏ xíu xiu, nhỏ đến nỗi trên cánh cửa của ngân hàng trong trấn có tấm biển đề "Nếu ngân hàng đóng cửa, hãy đút tiền qua khe cửa". Thật đó! Mình đã chụp ảnh lại và mang về mọi người xem, vì nếu chỉ nói không chắc sẽ chẳng ai tin. Tấm ảnh đó vẫn đang treo trên tủ lạnh nhà mình.

Nói chung thì ông bà ngoại Thermopolis

hầu như không bước chân ra khỏi Indiana.

Mình cũng không thể giới thiệu Lilly với bà nội Renaldo vì bà chẳng có tí tẹo say mê gì với trẻ con. Và bây giờ thì càng không thể giới thiệu cậu ấy với bà vì Lilly sẽ phát hiện ra mình là công chúa của Genovia mất, rồi cậu ấy sẽ làm loạn lên mất. Cậu ấy sẽ đòi phỏng vấn mình hay làm một cái gì đó cho chương trình TV của cậu ta. Và đó là điều mình sợ nhất: tên tuổi và hình ảnh của mình xuất hiện nhan nhản trên kênh truyền hình của Manhattan.

Vì thế mà mình đã cố giải thích với Lilly vì sao phải qua gặp bà nội sao cho nghe lọt tai nhất, tất nhiên là không đả động gì

đến chuyện công chúa rồi. Cái cách cậu ấy thở hồng hộc qua điện thoại cũng biết cậu ấy đang rất giận. Lilly chỉ nói gọn lỏn một câu, “Vậy thì tối nay qua chỗ mình để giúp mình biên tập” và dập máy cái bụp.

Ít ra thì anh Michael đã không nói với cậu ấy về chuyện son và tất da chân. Mấy cái đó chắc sẽ làm Lilly nổi điên thật, và cậu ấy sẽ không đời nào chịu tin vào câu chuyện mình phải đến nhà bà nội trong trang phục như vậy.

Khoảng 9 giờ 30 thì mình chuẩn bị đến chỗ bà. Bà đã nói trước là hôm nay mình không phải đánh son hay đi tất da chân nữa, cứ mặc cái gì mình thích. Vì thế mình mặc quần yếm. Mình biết bà rất

ghét nó, nhưng kệ, ai bảo bà nói thích mặc gì thì mặc. Hee hee hee.

Úi, phải xuống xe thôi. Đến nơi rồi.

Chiều thứ Bảy

Mình không bao giờ có thể đến trường nữa. Mình không bao giờ có thể đi đâu được nữa. Mình sẽ không bao giờ dời cái gác xép nàu nữa, không bao giờ.

Không thể tin được những gì bà đã làm với mình. Càng không thể tin là bố đã để cho bà làm điều này với mình.

Bố sẽ phải trả giá. Bố thực sự sẽ phải trả giá cho điều này và một cái giá rất đắt. Vừa về đến nhà mẹ lại còn trêu mái tóc mới của mình nữa chứ, thật chẳng buồn

cười chút nào cả. Mình chạy ngay đến chỗ bố và nói bố phải trả giá cho chuyện này, một cái giá rất đắt đấy.

Ai nói là mình sợ phải đối đầu nào?

Bố thì tìm mọi cách làm mình hạ hỏa: “Ý con là sao, Mia, bố nghĩ con trông xinh đấy chứ. Đừng nghe mẹ con, mẹ thì biết cái gì? Bố thích mái tóc mới của con đấy. Nó thực sự rất…ngắn.

Tình hình là vầy, sáng nay vừa tới nơi thì bà kéo tay mình nói “On y va” - tiếng Anh có nghĩa là “Đi thôi”.

“Đi đâu ạ?” mình ngây ngô hỏi (nói đến mới nhớ ra sáng nay sao mình ngây thơ thế không biết).

“Tới nhà Paolo”, bà nói. Mình cứ nghĩ sẽ đi gặp một người bạn của bà để dùng bữa hay mua sắm gì. Mừng húm, một chuyến đi thực tế cơ đấy! Học làm công chúa kiểu này cũng không đến nỗi quá tệ.

Nhưng khi tới nơi mới biết cái gọi là “nhà Paolo” không hẳn là một cái nhà. Không biết tả ra sao nữa. Mới nhìn trông hơi giống một bệnh viện sang trọng lắp toàn cửa kúnh mời với những bát hoa kiểu Nhật Bản. Nhưng khi vào đến bên trong thì chỉ thấy toàn những người trẻ tuổi gầy nhẳng, mặc đồ đen xì chạy lăng xăng khắp nơi. Ai cũng mừng rỡ khi nhìn thấy bà, khúm núm mời mọi người vào căn phòng nhỉ kê toàn đi-văng và tạp chí thời trang. Lúc đó mình nghĩ ngay đến

việc bà có hẹn phẫu thuật thẩm mỹ. Mặc dù mình không ủng hộ chuyện phẫu thuật thẩm mỹ cho lắm, nhưng mà kệ, ít ra thì bà sẽ không kè kè bên mình một thời gian.

Mình không thể sai lầm hơn được nữa! Paolo không phải là bác sỹ thẩm mỹ. Mình nghi ngờ anh ta có khi còn học không hết phổ thông í chứ. Paolo là chuyên gia tạo mẫu! Dạng chuyên gia tư vấn cách ăn mặc, đầu tóc cho người nổi tiếng đó mà. Công việc của anh ra là túm những đứa lạc mốt và cổ hủ như mình rồi biến họ trở thành những người sành điệu. Và bà đã chọn Paolo để "tân trang" lại mình! Sao lại là mình cơ chứ??? Việc mình không có ngực tệ đến thế sao, bà có

cần nói toạc ra cho anh ta biết như vậy không?

Không hiểu Paolo là cái tên ở đâu ra nữa? Đây là nước Mỹ mà, đáng ra phải đổi thành Paul hay gì gì khác chứ!!!

Mình muốn hét vào mặt anh ra như thế, nhưng đâu dám đâu. Xét cho cùng thì việc bà lôi mình đến đây không phải do lỗi của Paolo. Anh ta cũng cho mình biết là mặc dù rất bận, nhưng phải cố gắng lắm mới thu xếp được lịch cho mình hôm nay, vì bà gọi điện nói đây là trường hợp cực kỳ khẩn cấp.

Trời ạ, xấu hổ chết đi được. Mình là một trường hợp khẩn cấp về thời trang!

Lúc đó mình giận bà khủng khiếp nhưng

không thể hét lên với bà ngay trước mặt Paolo được. Bà cũng thừa biết điều đó, chỉ ung dung ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế nhưng, vuốt ve con Rommel. Bà thậm chí còn dạy con chó xấu xí đó ngồi như một quý bà thưởng thức tách trà ai đó đã chuẩn bị sẵn và đọc tạp chí cứ như thật.

Trong khi đó cha Paolo õng ẹo nhón từng lọn tóc của mình lên, làm bộ kêu ca, “Phải cắt. Cắt hết”.

Mái tóc của mình theo đi mà đi tong gần như toàn bộ, chỉ còn lơ thơ vài sợi phía sau gáy thì phải.

Không còn một con nhóc với mái tóc màu nước rửa chén nữa mà thay vào đó

là một đứa tóc vàng hoe như bao người khác.

Chuyện đâu đã hết, kế đến là những chiếc móng tay của mình. Lần đầu tiên trong đời mình có móng tay. Đồ giả hết nhưng trông cứ như thật vậy. Mình đã cố bóc thử một chiếc ra nhưng ĐAU KHỦNG KHIẾP. Chẳng hiểu họ dùng loại keo gì mà dính khiếp thế không biết.

Bản thân mình cũng băn khoăn tự hỏi, nếu thực sự mình không muốn mái tóc bị cắt trụi lơ và dán những cái móng giả lên mấy cái móng thật bị cắn nham nhở kia thì liệu mình có chịu ngồi yên để họ làm tất cả những điều đó không.

Mình vẫn luôn tránh né những cuộc đối

đầu. Vì thế mình sẽ không dám đặt mạnh cốc nước chanh xuống bàn và hét keeb rằng: “Mấy người dừng ngay mấy trò vớ vẩn này đi, ngay lập tức!”. À, đúng rồi, ở đây mình được uống nước chanh miễn phí. Trong khi đó ở cái tiệm cắt tóc “Nhà tạo mẫu tóc quốc tế” trên đường số 6 của mẹ thì đến một cốc nước cũng chẳng có, nhưng được cái cắt tóc và sấy gội chỉ tốn có 9,99 ddoola.

Và khi tất cả những con người xinh đẹp, ăn mặc thời trang đó nói với bạn rằng bạn xinh xắn biết bao với kiểu đầu này và rằng trang điểm như vậy sẽ làm tôn gò má bạn lên…thì bạn sẽ lập tức quên khuấy đi mất mình là một người ủng hộ sự bình đẳng giới, một nhà môi trường

học không bao giờ tin vào mấy cái chuyện trang điểm, sử dụng những hóa chất có thể có hại cho Trái Đất. Thực ra mình không muốn làm ai bị tổn thương cả.

Mình liên tục an ủi bản thân là bà làm điều này chỉ vì bà yêu quý mình, muốn tốt cho mình. Mặc dù có khi bà cũng chẳng yêu thương gì mình nhiều đến thế đâu, cũng chỉ như tình cảm của mình dành cho bà thôi. Nhưng mà kệ, cứ cho là thế đi.

Sau khi từ của hàng của Paolo ra bà đưa mình tới hiệu Bergdorf Goodman mua 4 đôi giày đắt ngang với số tiền bỏ ra để lấy chiếc tất mắc trong ruột Louie Mập lần trước. Còn đống quần áo bà mua

mình sẽ không bao giờ động tới là cái chắc. Mình thậm chí đã nói thẳng với bà điều đó. Vậy mà bà chỉ phẩy tay coi như mình đang nói chuyện tầm phào.

Mình sẽ không chịu thế đâu. Có còn milimet nào trên người mình chưa bị đụng tới không chứ. Hết cặp, cắt, giũa, sơn, lột, sấy rồi dưỡng. Thậm chí còn có thêm một bộ móng tay nữa chứ.

Mình chẳng thấy vui tẹo nào cả nhưng bà thì thấy rất hài lòng với vẻ bề ngoài mới này của mình. Không còn tí dấu vết nào của Mia Thermopolis. Mia Thermopolis không bao giờ có móng tay. Mia Thermopolis không bao giờ có những lọn tóc vàng. Mia Thermopolis không bao giờ trang điểm hay đi giày Gucci, mặc

váy Channel, áo lót Chrisstian Dior (mặc dù họ không có cỡ 32A của mình). Đến mình còn chẳng nhận ra mình nữa. Nhưng có một điều chắc chắn: mình không còn là Mia Thermopolis nữa.

Bà đang biến mình thành một người khác.

Và giờ đây mình quay ra bắt đền bố, ai bảo để bà biến mình thành cái tăm bông di động với cái đầu mới vàng hoe.

“Đầu tiên bà bắt con làm bài tập. Sau đó lại xé bài tập của con. Kế đến là học ngồi. Rồi còn cho người nhuộm tóc của con, cắt gần hết mái tóc của con, dán chặt mấy cái thứ này vào móng tay của con, bắt con phải đi những đôi giày và mặc những bộ quần áo đắt tiền trên

người. Trông con chẳng khác nào nhân vật Vicky trong bộ phim truyền hình Love boat từ những năm 1970 vậy”.

Bố, con xin lỗi, nhưng con không muốn trở thành Vicky, mà con cũng sẽ chẳng bao giờ trở thành Vicky được dù bà có tân trang lại con như thế nào đi nữa. Con không thể đột nhiên trở thành học sinh giỏi của trường, hay là đội trưởng đội cổ vũ với những mối tình lãng mạn trên biển. Đấy là Vicky. Không phải là con!”.

Đúng lúc đó mẹ bước ra từ phòng ngủ, sửa sang lại cái váy mới kiểu Tây Ban Nha hở vai. Mái tóc dài buông xõa xuống vai, trông mẹ thật tuyệt. Bố cũng đã phải ngoái nhìn.

“Mia”, mẹ vừa đeo hoa tai vừa nói: “Không ai bắt con trở thành Vicky cả”.

“Bà thì có đấy ạ!”.

“Bà chỉ đang cố gắng chuẩn bị cho con thôi, Mia ạ”.

“Chuẩn bị cho cái gì ạ? Mẹ cũng biết là con không thể đến trường với bộ dạng thế này mà” – mình gào ầm lên.

“Tại sao không?”.

Ôi trời ơi. Tại sao lại là mình cơ chứ?

“Vì”, mình nói bằng giọng kiên nhẫn nhất có thể, “con không muốn bất cứ ai ở trường phát hiện ra con là công chúa của Genovia!”.

Mẹ lắc đầu nói: “Mia cưng của mẹ, rồi

một lúc nào đấy họ cũng sẽ biết thôi”.

Làm sao họ biết được. Mình nghĩ hết rồi: này nhé, mình sẽ chỉ là công chúa khi ở Genovia thôi, khả năng ai đó biết mình trong trường sẽ tới Genovia là gần như không có, vì thế bí mật này sẽ được giữ kín và mình sẽ không bị gán cho là kẻ lập dị giống như Tina Hakim Baba ngày ngày cưỡi limo đến trường với tài xế riêng và vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24.

Nghe vậy mẹ chỉ cười nói: “Nếu tin này lên báo thì sao?”.

“Tại sao phải lên báo ạ?”.

Mẹ nhìn bố. Bố quay mặt đi và nhấp một ngụm rượu.

Việc bố làm sau đó khiến cả hai mẹ con kinh ngạc. Đặt cốc rượu xuống, bố rút chiếc ví hiệu Prada ra khỏi túi quần và hỏi, “Bao nhiêu nào?”.

“Anh Phillipe”, mẹ vừa nhìn mình vừa nói.

“Anh hỏi nghiêm túc đó, Helen. Bos thấy thỏa thuận của chúng ra chẳng đưa đi đến đâu cả. Giải pháp duy nhất trong những vấn đề như thế nàu chỉ là tiền. Vậy bố phải trả con bao nhiêu để con chịu mặc cho bà biến con thành công chúa hả Mia?”.

“Đó là điều bà đang làm sao bố?” – mình bắt đầu gào to hơn – “vì nếu thực sự bà đang muốn biến con thành công

chúa theo cách đó thì bà đã làm hỏng hết rồi. Bố đã bao giờ thấy công chúa nào có mái tóc ngắn như con chưa, ngực thì phẳng lì còn chân thì to như chân voi nữa chứ!”.

Bố liên tục nhìn vào đồng hộ, chắc lại có hẹn “phỏng vấn” với cô phóng viên tóc vàng nào đó của đài ABC.

“Hãy coi như việc học làm công chúa là một công việc. Bố sẽ trả lương cho con. Nào, con muốn bao nhiêu?”.

Giờ thì mình không còn gào mà là hét. Rằng bố làm như vậy là xúc phạm khủng khiếp đến lòng tự trọng của mình, rằng mình không đời nào bán mình cho liên minh kiểu đó… Mình đã học được mấy

câu đó từ một cuốn sổ của mẹ thì phải. Hình như mẹ cũng nhận ra và tìm cách lảng đi nói cần phải chuẩn bị cho cuộc hẹn với thầy G. Bố nhìn mẹ với ánh mắt rất thiếu thân thiện – giống hệt như bà – rồi thở dài nói tiếp: "Mia, mỗi ngày bố sẽ lấy danh nghĩa tên con quyên tặng 100 đôla cho tổ chức gì nhỉ…À, đúng rồi, tổ chức Hòa bình xanh, để họ có thể cứu giúp những con cá voi. Nếu con đồng ý làm cho bà hạnh phúc bằng cách để bà dạy con trở thành công chúa".

Giờ thì lại khác. Sẽ không thể chấp nhận được nếu bố trả tiền cho mình chỉ để đền bù cho vụ nhuộm tóc nhưng nếu bỏ ra 100 đôla mỗi ngày tặng cho tổ chức Hòa bình xanh thì lại là chuyện khác. Vị cho

là 356.000 đôla mỗi năm! Dưới danh nghĩa của mình nữa chứ! Tổ chức ấy sẽ phải nhận mình sau khi tốt nghiệp thôi vì tới lúc ấy chắc mình đã hiến tặng tới cả triệu đô rồi.

Khoan đã, có khi chỉ là 36.500 đôla thôi. Máy tính của mình đâu rồi ???

Tối thứ Bảy

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ mình là ai nữa, nhưng có một điều chắc chắn cậu ta không phải là bạn của mình. Bạn mình không bao giờ lại ích kỷ như Lilly lúc tối nay. Không thể tin được! Mf lí do chỉ vì mái tóc của mình!

Nếu Lilly nổi đóa với mình về chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng kiểu như bỏ

buổi ghi hình nhà Ho chẳng hạn thì mình còn có thể hiểu được. Vì mình là người quay phim chính cho chương trình "Lilly chỉ nói lên sự thực" và đảm đương nhiều việc quan trọng khác nữa. Thiếu mình, Shameeka sẽ phải làm thay cả phần việc của mình trong khi cậu ấy vốn đã phụ trách công việc sản xuất chính và đi tìm địa điểm quay phim.

Vì thế mình có thể thông cảm được lí do cậu ấy giận dữ đến vậy. Theo Lilly thì vụ "Ho-Gate" này là câu chuyện quan trọng nhất từ xưa tới nay của cậu ấy. Còn mình nghĩ chuyện này thật vớ vẩn và phí công. Ai thèm quan tâm đến 5 cent đó chứ? Nhưng Lilly thì luôn mồm bai bải cái điệp khúc, "Chúng ta sẽ phá vỡ được cái

vòng quay cố hữu của chủ nghĩa phân biệt chủng tộc hiện đang diễn ra tràn lan quanh đây”.

Sao cũng được, mình không quan tâm. Nhưng rồi tối nay lúc mình tới nhà Moscovitz, Lilly đã hét ầm lên khi nhìn thấy mái tóc mới của mình, “Ôi trời ơi, chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”.

Cậu ấy làm như thể mình trông giống như những người leo núi lên đỉnh Everesst không bằng, với khuôn mặt tím ngắt vì lạnh, cái mũi đen xì chỉ chực rụng xuống bất cứ lúc nào.

Không sao, mình cũng đã lường trước là mọi người sẽ tá hỏa và nhặng xị lên khi thấy mái tóc của mình. Mà mình đã phải

gội sạch mớ keo và gôm trên tóc trước khi đến nhà Lilly rồi đó. Chưa heeys, mình còn tẩy hết đám phấn son mà Paolo đã bôi trát lên mặt mình hồi sáng và chui lại vào cái quần yếm thường ngày. Ngoài mái tóc này ra thì mình gần như chẳng khác với mọi khi. Trông mình cũng khá đấy chứ.

Nhưng Lilly thì không nghĩ như vậy.

Mình cố tỏ ra như không có chuyện gì to tát cả nhưng rõ ràng với Lilly thì không. Cậu ấy phản ứng như thể mình đi bơm ngực vậy.

“Ừ thì bà bắt mình đi gặp cha Paolo đó và anh ta…” mình vừa nói vừa cởi áo khoác.

Lillu thậm chí không để mình nói hết câu. Cậu ta quá sốc thì phải: “Tóc của cậu giống hệt màu tóc của Lana Weinberger”.

“Mình biết”.

“Cái gì trên móng tay cậu thế kia? Đừng nói đó là bộ móng giả nhá. Con nhỏ Lana cũng đeo móng tay giả đấy!”. Cậu ta trố mắt nhìn mình và thét lên kinh hãi “Ôi trời đất ơi, cậu đang biến thành Lana Weinberger đấy!”.

Câu nói đó của Lilly đã làm mình phát khùng lên. Thứ nhất, mình không hề biến thành Lana Weinberger. Thứ hai, dù có vậy đi chăng nữa thì chẳng phải Lilly luôn nói rằng điều quan trọng không phải

mình trông như thế nào mà quan trọng là con người bên trong của mình như thế nào.

Vừa thấy mình con Pavlov đã vội lao ra chồm lên chân mình, nó lúc nào cũng mừng rỡ như vậy mỗi khi thấy mình. Trong khi đó mình cứ đứng ở cái bậc cửa lát đá cẩm thạch đen đó phân trần: “Không phải là mình quyết định. Là bà nội mình. Mình bắt buộc phải…”.

“Cậu nói bắt buộc là sao?” – Lilly gắt gỏng cắt ngang câu. Ánh mắt của cậu ấy bây giờ hằm hè chẳng khác nào lúc nhìn thầy thể dục vì đã bắt cả lớp chạy vòng quanh hồ nước trong công viên Trung tâm để lấy điểm kiểm tra. Lilly rất ghét phải chạy, nhất là lại quanh cái bể nước

ở công viên Trung tâm nữa chứ (nó to khủng khiếp).

“Cậu là kiểu người quái gì thế?” – cậu ta bắt đầu lên giọng thuyết giáo – “Hoàn toàn bị động như vậy. Cậu có bị câm không vậy? Không biết nói từ KHÔNG à? Phải làm gì đó với cái tính quyết đoán của cậu mới được. Mà cậu thực sự có vấn đề với bà cậu rồi đấy. Cậu chẳng ngại gì khi nói KHÔNG với mình trong khi đáng ra ngày hôm nay cậu đã có thể giúp mình nhiều việc. Cậu có biết mình thất vọng về cậu thế nào không. Vậy mà cậu để yên cho bà cậu cắt trụi mái tóc và nhuộm vàng khè như thế kia…”.

Cả ngày hôm nay mình đã nghe đủ những lời chê bai về bộ dạng xấu xí của mình

rồi – Ít ra cho đến lúc Paolo tóm lấy và biến mình thành một Lana Weinberger thứ hai. Và giờ thì lại còn được giáo huấn rằng đạo đức của mình cũng có vấn đề nốt.

Chịu sao nổi chứ. Mình đã gào lên, “Lilly, câm miệng đi”.

Trước giờ, mình chưa bao giờ bảo Lilly hay bất cứ ai hãy câm miệng lại. Chưa bao giờ. Thật không giống mình chút nào. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, hay là mấy cái móng tay mới? Trước giờ mình chưa bao giờ có móng tay cho đúng nghĩa cả. Hay là chính mấy cái móng tay giả này đã truyền can đảm cho mình? Mình cảm thấy mạnh mẽ hơn hẳn. Tại sao Lilly luôn luôn bảo mình phải làm

gì?

Không may là ngay khi mình hét lên kêu Lilly câm miệng thì anh Michael từ trong phòng bước ra, tay cầm cái bát không và không hề mặc áo.

“Wow”, anh ấy giật mình lùi lại. Không biết anh ấy làm vậy là vì những gì mình nói hay bộ dạng của mình.

“Cái gì?” – Lilly nói. “Cậu vừa nói gì?”.

Trông cậu ta lúc đó như một con hổ cái vậy.

Mình cũng đã nghĩ đến chuyện xuống nước nhưng rồi đã không làm vậy. Vì mình nhận ra Lilly nói đúng: mình thực sự có vấn đề về sự quyết đoán.

“Mình mệt mỏi về việc cậu suốt ngày lên giọng dạy dỗ mình lắm rồi. Suốt ngày bố rồi mẹ rồi đến bà nội và thầy cô luôn bắt mình phải làm cái này cái kia. Mình không muốn bạn mình cũng như vậy nữa”.

“Wow” – nghe vậy anh Michael lại ồ lên kinh ngạc. Lần này thì mình biết chắc đó là vì những lời mình nói.

Lilly nhíu mắt lại hỏi: ‘Cậu có bị làm sao không thế?”.

Mình vẫn tiếp tục nói: “Cậu biết không? Mình chẳng làm sao cả. Chính cậu mới là người có vấn đề đấy. Vấn đề lớn với mình. Mình sẽ giải quyết vấn đề đó cho cậu ngay bây giờ. Mình bỏ cuộc. Dù sao

thì trước giờ mình cũng chẳng thích thú gì mấy cái chuyện "Ho-Gate" vớ vẩn đấy cả. Nhà Ho toàn là những người dễ mến. Họ chẳng làm gì sai cả. Mình không hiểu sao cậu lại có vấn đề với họ. Và…" mình vừa nói vừa với tay mở cửa "tóc của mình không phải màu vàng".

Sau đó mình bỏ về. Đóng cửa cái rầm đằng sau lưng.

Trong khi đợi thang máy, mình đã có ý nghĩ là Lilly sẽ chạy theo và xin lỗi.

Nhưng cậu ấy đã không làm thế.

Mình đi thẳng về nhà, tắm rửa và đi ngủ cùng với cái điều khiển từ xa và con Louie béo ị - kẻ duy nhất thích mình trong cái dáng vẻ hiện nay. Mình đã nghĩ

Lilly có thể sẽ gọi điện xin lỗi nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì cả.

Mình cũng không đời nào mở miệng ra xin lỗi trước đâu.

Mình vừa ngắm nghía trong gương mới một phút trước, trông tóc mình có tệ lắm đâu.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 11 giờ 50 đêm.

Cậu ấy vẫn chưa gọi.

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 10

Ôi trời ơi, xấu hổ chết đi được. Giá mà mình có thể bay thẳng lên Sao Hỏa thì tốt biết mấy. Không thể tưởng tượng nổi những gì vừa xảy ra với mình.

Lúc mình ra khỏi phòng để ăn sáng thì thấy mẹ và thầy Gianini đang ngồi ở bàn ăn bánh!

Và thầy Gianini thì dăng mặc áo phông và quần đùi. Còn mẹ mặc kimono!!! Vừa nhìn thấy mình, mẹ sặc luôn cốc nước cam đang uống dở, “Mia, con làm gì ở nhà thế? Mẹ tưởng con ngủ lại nhà Lilly cơ mà”.

Ước gì mình đã làm thế. Ước gì tối qua mình đã không quá quyết đoán. Đáng nhẽ mình đã ở lại nhà Moscovitz và không bao giờ phải tận mắt chứng kiến cảnh thầy Gianini mặc quần đùi như thế này.

Đấy là chưa kể cho thầy ấy thấy được cái bộ dạng mới sáng sớm ra của mình trong

một bộ đồ ngủ đỏ chót nữa chứ.

Làm sao mình có thể đến buổi tổng duyệt sắp tới được đây?

Thật là khủng khiếp. Giá mình có thể gọi cho Lilly lúc này. Nhưng khổ nỗi bọn mình đang phải giận nhau cơ mà.

Chiều Chủ Nhật

Theo lời mẹ kể thì thầy Gianini đã ngủ đêm trên đi-văng ngoài phòng khách vì chuyến tàu về nhà thầy ấy ở Brooklyn bị trật bánh nên mẹ đã bảo thầy ấy ngủ lại.

Nếu mình vẫn là bạn của Lilly thì chắc cậu ấy sẽ phân tích với mình rằng mẹ đang nói dối để tránh làm mình bị tổn thương khi phải chứng kiến hình tượng

người mẹ mẫu mực bị sụp đổ.

Nhưng mình lại muốn tin vào lời nói dối của mẹ hơn. Cách duy nhất để mình thi đậu môn Đại số là tin vào mẹ. Mình sẽ không thể nào ngồi trong lớp, tập trung vào mấy con số khi biết rằng cái người đang thuyết giảng trước mặt mình có thể không chỉ dừng lại ở việc hôn mẹ mà thậm chí còn làm nhiều thứ hơn thế nữa.

Tại sao mọi thứ bung bét lại luôn xảy ra với mình vậy chứ? Mình đã tự nhủ chắc rồi cũng có lúc điều gì đó tốt đẹp sẽ đến với mình.

Thay quần áo xong mình đi ra bếp ăn sáng. Mẹ đã không chịu mang bữa sáng vào phòng cho mình như mình yêu cầu.

Mình độp mình theo kiểu, “Con nghĩ con là ai? Công chúa xứ Genovia chắc?”.

Chắc mẹ nghĩ cậu đùa đó buồn cười lắm, nhưng mình thì chẳng thấy buồn cười chút nào.

Khi mình ra khỏi phòng, thầy Gianini cũng đã quần áo chỉnh tề. Thầy ấy cố gắng tỏ ra hài hước để không khí bớt căng thẳng, mà có lẽ đó là việc duy nhất một người có thể làm trong tình cảnh như vậy.

Lúc đầu mình cũng không thấy có gì đáng cười cho lắm. Nhưng rồi mình đã phá lên cười khi thầy G nói về các giáo viên trường Albert Einstein trong bộ đồ ngủ. Ví dụ như cô hiệu trưởng Gupta, theo

thầy G thì chắc cô ấy mặc áo cầu thủ bóng bầu dục cùng chiếc quần len của chồng khi đi ngủ. Cứ nghĩ ra cảnh cô Gupta trong cái quần len là mình cười chảy cả nước mắt. Đến lượt mình, mình đã cá là cô Hill sẽ mặc áo voan đính lông vũ và nhiều thứ linh tinh khác. Còn thầy G lại nghĩ cô Hill có lẽ sẽ mặc áo chất vải flanel chứ không phải lông vũ. Làm sao thầy ấy lại biết rõ thế? Hay thầy ấy cũng đã từng cặp kè với cô Hill rồi? Với một người buồn tẻ suốt ngày cắm bút bi đầy túi áo như thầy thì chuyện đó cũng có thể.

Sau bữa sáng, mẹ và thầy G cố lôi mình đến công viên Trung tâm với họ vì trời rất đẹp nhưng mình đã nói mình có quá

nhiều bài tập. Nói dối như vậy cũng không có gì sai trái cho lắm. Mình thực sự có bài tập mà – thầy G phải biết điều đó chứ - mặc dù không nhiều lắm. Mình chỉ là không muốn đi chơi cùng những người đã có đôi có cặp. Giống như hồi Shameeka hẹn hò với Aaron Ben-Simon năm lớp 7, cậu ta lúc nào cũng kéo mình đi xem phim cùng với 2 người họ. Đơn giản chỉ vì bố cậu ta không cho phép đi một mình với bạn trai (thậm chí ngay cả với một đứa vô hại như Aaron Ben-Simon, có cái cổ chỉ to bằng bắp tay mình là cùng). Và rồi sau khi đã ra khỏi nhà rồi thì cậu ấy lại cố tình lờ mình đi. Chỉ sau 2 tuần, mình hầu như không thể nói chuyện nổi với Shameeka nữa vì mọi thứ cậu ta nói đều về Aaron.

Tất nhiên mẹ thì khác, không phải lúc nào cũng nói về thầy G. Nhưng mình có cảm giác nếu mình cùng đi đến công viên Trung tâm thì sẽ phải chứng kiến cảnh họ hôn nhau. Hôn nhau thì chẳng có gì là xấu nhưng khi đó là mẹ mình và thầy Đại số thì…

Những lý do mình nên làm lành với Lilly:

1. Bọn mình đã là bạn thân từ hồi mẫu giáo.

2. Một trong hai đứa phải tỏ ra độ lượng hơn và đi bước đầu tiên.

3. Cậu ấy luôn làm cho mình cười.

4. Ngoài cậu ấy ra mình còn có thể ăn

trưa với ai được nữa?

5. Mình nhớ cậu ấy.

Những lý do mình không nên làm lành với Lilly:

1. Cậu ấy luôn bảo mình phải làm gì.

2. Cậu ấy nghĩ cậu ấy biết mọi thứ.

3. Lilly là người gây chuyện trước, cậu ấy phải xin lỗi trước.

4. Mình sẽ không bao giờ có thể quyết đoán được nếu lúc nào cũng nhượng bộ.

5. Nhỡ mình xin lỗi trước mà cậu ấy VẪN không thèm nói chuyện với mình thì sao????

Tối muộn Chủ nhật

Mình chỉ định bật máy tính để tìm vài thứ về Afganistan trên mạng (cho bài luận môn Văn minh thế giới về sự kiện đang diễn ra trên thế giới) và rồi thấy có thư. Mình hiếm khi nhận được thư vì thế thấy rất vui.

Nhưng sau đấy mình nhận ra nó là của ai: CraKing.

Là Michael Moscovitz !

Hóa ra anh ấy kêu mình lên chat với anh ấy.

Anh ấy viết như thế này.

CracKing: này, Thermopolis. Tối qua em bị làm sao vậy? Em nổi cơn điên gì vậy?

Mình á? Điên á?

FtLouie: nói cho anh biết, em chẳng điên. Em chỉ thấy mệt mỏi với cái cách em gái anh suốt ngày dạy dỗ em phải làm gì thôi. Mà đó đâu phải chuyện của anh.

CracKing: em có cần khinh khỉnh như thế không? Tất nhiên là việc của anh rồi. Anh vẫn phải sống cùng nhà với nó cơ mà?

FtLouie: tại sao chứ? Cậu ấy nói gì về em à?

CracKing: có thể cho là thế.

Không ngờ cậu ấy lại nói chuyện về mình. Mà chắc lại chẳng nói gì tốt đẹp đâu.

FtLouie: cậu ấy đã nói những gì?

CracKing: anh tưởng đó không phải là chuyện của anh chứ.

Thật may là mình không có anh trai.

FtLouie: đúng thế. Mà cậu ấy đã nói gì về em?

CracKing: nó nói nó chẳng biết gần đây có chuyện gì với em vậy. Kể từ khi bố em đến thăm thì em xử sự rất có vấn đề.

FtLouie: em á? Có vấn đề á? Thế còn cậu ấy thì sao? Cậu ấy lúc nào cũng phê phán em. Em ngán đến tận cổ rồi !!! Nếu cậu ấy còn muốn làm bạn của em thì tại sao cậu ấy còn không chấp nhận con người thật của em???

CracKing: không phải gào lên như thế đâu.

FtLouie: em đâu có gào !!!

CracKing: em đang dùng quá nhiều dấu câu đấy thôi và trên mạng thì nó giống như đang gào lên vậy. Hơn nữa, nó không phải là người duy nhất đang phê phán người khác. Nó bảo em không ủng hộ việc nó kêu gọi tẩy chay cửa hàng nhà Ho.

FtLouie: đúng thế. Em sẽ không ủng hộ cậu ấy chuyện đó. Thật ngớ ngẩn. Anh có nghĩ nó ngớ ngẩn không?

CracKing: có, rất ngớ ngẩn. Em vẫn trượt môn Đại số đấy à?

Có cần thay đổi chủ đề nhanh thế không.

FtLouie: chắc vậy quá. Nhưng thầy G đã ngủ lại nhà em tối qua nên có khi em sẽ được vớt với một điểm D. Mà sao anh hỏi vậy?

CracKing: cái gì? Thầy G đã ngủ lại á? ở nhà của em? Em thấy sao?

Trời, tại sao mình lại nói với anh ấy nhỉ? Tin đó sẽ lan khắp trường vào sáng mai cho coi. Có lẽ thầy G sẽ bị sao thải ! Không biết giáo viên có được phéo hẹn hò với phụ huynh học sinh không nhỉ? Tại sao mình lại kể với anh Michael chuyện này cơ chứ?

FtLouie: Kinh khủng! Nhưng sau đó thầy ấy đã pha trò và giờ thì em thấy ổn rồi.

Em cũng không biết nữa. Đáng ra em phải nổi khùng lên mới đúng nhưng thấy mẹ em có vẻ hạnh phúc. Em không thể làm như vậy.

CracKing: mẹ em đã có thể cặp với người còn tệ hơn thầy G ấy chứ. Thử hình dung nếu mẹ em đi chơi cùng thầy Stuarrt xem.

Thầy Stuart dạy môn Sức khỏe. Thầy ấy luôn nghĩ rằng mình là món quà của Chúa ban tặng cho phụ nữ. Mình chưa được học thầy ấy vì đến năm cuối cấp mới phải học môn Sức khỏe. Nhưng nghe đồn rằng đừng bao giờ mon men đi lại gần bàn của thầy Stuart vì thầy ấy sẽ xồ tay ra và xoa xoa vào vai mình như kiểu mát-xa vậy. Nhưng theo các chị lớp trên

nói thì thực ra là thầy ấy đang muốn kiểm tra xem họ có mặc áo con không thôi.

Nếu mẹ mà hẹn hò với thầy Stuart thì mình sẽ bay thẳng sang Afganistan ở ngay lập tức.

FtLouie: Ha ha ha. Tại sao anh lại muốn biết em có trượt môn số học hay không hả?

CracKing: thì bởi vì tháng này anh sẽ làm xong Crackhead và anh nghĩ nếu em muốn thì anh có thể dạy em môn Hình học và Lượng giác. Nếu em muốn.

Anh Michael Moscovitz đề nghị giúp đỡ mình sao? Thật không thể tin nổi. Tí nữa thì mình ngã bổ chửng khỏi ghế.

FtLouie: wow, thế thì còn gì bằng ! Cảm ơn anh !

CracKing: Không có gì. Thế nhé Thermopolis.

Sau đó anh ta thoát ra.

Thật khó tin ! Tự dưng sao anh ấy tỏ ra dễ thương thế nhỉ? Không biết hôm nay ăn nhầm cái gì nữa.

Mình cần phải cãi nhau thường xuyên với Lilly hơn nữa.

Đêm Chủ nhật

Vừa nghĩ là mọi thứ có thể sáng láng hơn một chút thì bố gọi điện. Bố nói chú Lars sẽ đến đón mình cùng đi ăn tối với bà ở Plaza.

Không hề thấy đả động gì tới mẹ.

Mà vậy cũng tốt, mẹ cũng đâu có muốn đi. Lúc mình bảo chỉ mình mình đi, mẹ mừng ra mặt.

“Tốt quá”, mẹ nói. “Mẹ sẽ gọi mấy món Thái và ở nhà xem phim “Sixty Minutes” “

Từ lúc trong công viên Trung tâm về mẹ có vẻ rất vui. Mẹ ngượng nghịu kể là đã cùng thầy G đi xe ngựa. Mình đã bị sốc khi nghe thấy thế. Mấy người lái xe ngựa chẳng bao giờ chăm lo đến lũ ngựa cả. Luôn có một con ngựa già cỗi nào đấy bị ngã quỵ vì thiếu nước. Mình đã thề sẽ không bao giờ đi xe ngựa. Ít nhất là cho đến khi người ta có những quy định riêng

về quyền lợi cho những con ngựa. Mình đã nghĩ là mẹ cũng đồng tình với mình về chuyện đó.

Tình yêu có thể tạo nên những điều kì lạ ở con người.

Dạo này tới Plaza cũng không đến nỗi cực hình lắm. Mình nghĩ là mình đang dần quen với nó. Bây giờ người gác cổng đã biết mình là ai – hay ít ra thì họ cũng biết chú Lars là ai – nên không còn làm khó mình nữa. Họ đâu được trả lương để ngồi với nhau như mình đây.

Bữa tối thật buồn tẻ. Bà cứ luôn mồm giảng giải về chuyện phải dùng cái dĩa nào cho món ăn nào và tại sao. Các món được bày hết lên bàn và đa số đều là

thịt! May còn có một món là cá nên mình không bị đói. Đến món tráng miệng mình chọn cốc socola to tổ chảng. Bà tìm mọi cách nói cho mình hiểu rằng khi trở thành đại diện của Genovia với cương vnị là người đứng đầu đất nước thì mình sẽ phải ăn tất cả các món đặt trước mặt nếu không sẽ là sự xúc phạm tới chủ nhà và có thể trở thành mâu thuẫn tầm quốc tế. Nhưng mình đã nói với bà rằng mình sẽ nhờ nhân viên giải thích trước với chủ nhà là mình không ăn thịt và kêu học đừng tiếp mình bất cứ món nào làm từ thịt.

Bà có vẻ giận. Chắc bà không ngờ rằng mình đã xem bộ phim trên TV về công nương Diana và biết tất cả các cách làm

thế nào để tránh phải ăn mọi thứ trong những bữa tiệc mang tầm quốc gia. Rồi cả cách làm sao để tống khứ mọi thứ đã ăn ngay sau đó (tất nhiên là mình thì sẽ chẳng bao giờ làm thế).

Suốt bữa tối, bố liên tnục hỏi những câu kỳ quặc về mẹ: đại loại như là mình có thấy không thoải mái về mối quan hệ của mẹ với thầy G không, mình có muốn bố nói gì với mẹ về chuyện đó không… Mình nghĩ bố đang cố muốn moi tin từ mình về chuyện mẹ và thầy G xem liệu học có ý định nghiêm túc không.

Mà quan hệ giữa mẹ và thầy G có vẻ cũng khá nghiêm túc rồi đó, vì thầy đã ngủ qua đêm ở nhà mình rồi còn gì. Trước giờ mẹ chỉ cho phép những người

mẹ thực sự quí ngủ lại qua đêm thôi. Tính cả thầy G thì trong vòng 14 năm qua mới chỉ có 3 người: chú Wolfgang – hóa ra là người đồng tính; chú Tim – hóa ra lại là người theo Đảng Cộng Hòa; và bây giờ là thầy số học của mình. Cũng chẳng nhiều nhặn gì. Chỉ là cứ 4 năm thay một người thôi mà.

Hay đại loại như thế.

Nhưng tất nhiên là mình không thể nói cho bố biết về chuyện thầy G đã ngủ lại vì chắc chắn bố sẽ ngừng thở mất. Bố thật là gia trưởng! Trong khi bố tự cho phép mình có cả tá bạn gái ngủ qua đêm ở Miragnac vài mùa hè, và thỉnh thoảng cứ 2 tuần lại có bạn gái mới nhưng lại đòi hỏi mẹ phải trọn đạo và giữ mình.

Nếu Lilly vẫn nói chuyện với mình thì chắc cậu ấy sẽ nói đàn ông toàn là những kẻ đạo đức giả.

Một phần của mình cũng muốn nói với bố về thầy G để bố đừng quá tự mãn và ung dung. Nhưng một phần lại không muốn tạo điều kiện cho bà nội có cớ để nói mẹ - từ trước bà vẫn luôn nói mẹ là "không đứng đắn". Vì thế mình đã giả bộ là không biết tý gì về chuyện này.

Bà thông bào ngày mai sẽ sờ đến vốn từ vựng của mình. Bà bảo tiếng Pháp của mình đã tê nhưng tiếng Anh còn tệ hơn nhiều. Bà nói nếu bà còn nghe mình nói từ "sao cũng được" một lần nữa thì bà sẽ lấy bàn chải cọ mồm mình bằng xà phòng.

Mình nói, “Sao cũng được, tùy bà” và bà nhìn mình bằng ánh mặt khạc ra lửa. Mình đâu có cố tình chọc tức bà đâu, chỉ là mình quên mất thôi.

Đến ngày hôm nay mình đã kiếm được 200 đôla cho tổ chức Hòa bình xanh. Có lẽ mình sẽ đi vào lịch sử với tư cách người đã cứu sống toàn bộ loài cá voi.

Lúc mình về nhà thì thấy có 2 hộp thức ăn Thái trong thùng rác cùng với 2 đôi đũa, và 2 chai Heineken. Mình hỏi có phải mẹ đã gọi thầy G đến ăn tối không-trời ạ, mẹ đã ở cạnh thầy cả ngày rồi mà! – và mẹ mình cười đáp, “Không cưng ạ. Tại mẹ đói quá thôi”.

Lời nói dối thứ hau trong cùng một ngày!

Chuyện với thầy G chắc nghiêm túc rồi đây.

Lilly vẫn chưa gọi. Nhưng mình sẽ nói gì đây? Mình chẳng làm gì sai cơ mà. Mặc dù chính mình là người đã bảo cậu ấy câm miệng nhưng đó lại tại cậu ấy nói mình đang biến thành Lana Weinberger trước đấy chứ. Mình hoàn toàn có quyền được bảo cậu ấy câm miệng.

Mà mình có được phép không nhỉ? Có lẽ chẳng có ai có quyền bảo người khác câm miệng cả. Có lẽ đó là nguyên nhân khơi mào các cuộc chiến tranh, vì người này bảo người khác câm miệng và sau đó chẳng ai chịu xin lỗi ai.

Nếu cứ thế này thì ngày mai mình sẽ ăn

trưa với ai đây?

Thứ Hai, ngày 13 tháng 10, giờ Đại số

Khi chú Lars lái xe qua đón Lilly như mọi ngày thì người gác cổng cho biết là cậu ấy đã đi rồi.

Đây là lần giận dỗi lâu nhất giữa mình và Lilly.

Vừa bước vào trường đã bị ai đó gí tờ rơi vào mặt.

Tẩy chay quán ăn nhà Ho!

Hãy ký tên bên dưới phản đối nạn phân biệt chủng tộc!

Mình nói không ký và bị Boris – đang đi phát tờ rơi – thuyết giáo cho một bài. Nào là nói mình thật vô ơn và rằng ở

nhiều đất nước trên thế giới, trong nhiều năm liền chính phủ luôn thẳng tay đàn áp những lời chống đối, rằng mình nên cảm thấy may mắn khi được sống ở một nơi có thể tự do ký tên vào truyền đơn mà không phải nơm nớp lo sợ bị can sát mật theo dõi.

Điên người, mình bảo lại với Boris là ở Mỹ, người ta không dắt áo len trong quần.

Cũng phải thừa nhận một điều về Lilly: cậu ấy ra tay nhanh thật. Chỉ trong chốc lát cả trường đã bị phủ đầy bởi những tờ rơi "Phản đối quán ăn nhà Ho"

Thêm một điều nữa về Lilly: khi cậu ấy tức giận thì phải rất lâu cơn giận mới xẹp

xuống. Cậu ấy cóc thèm nói chuyện với mình.

Giá thầy G để cho mình yên thì tốt biết mấy. Ai thèm quan tâm đến số nguyên cơ chứ?

Các phép tính với số thực: số âm – những số ở đầu bên kia của số 0 nhưng cùng khoảng cách với số 0 trên trục số được gọi là số âm.

Làm gì trong giờ đại số bây giờ:

Làm gì trong giờ đại số bây giờ!

Mọi trò đều chán ốm:

Nào là vẽ vời, nào là ngáp vặt,

Tiếp theo là cờ vua.

Nào là ngủ gật, nào là mơ mộng,

Lại quay ra ngẫm nghĩ đăm chiêu.

Nào là hát hò, nào là gảy dàn

Trông có vẻ vui lắm.

Hết nhìn vào đồng hồ

Lại quay ra khẽ hát

Mình đã thử mọi thứ

Để thời gian mau qua.

NHƯNG VẪN CHẲNG ÍCH GÌ !!!!!

Buổi chiều thứ Hai, giờ tiếng Pháp

Vậy là dù mình và Lilly có không cãi nhau thì mình cũng khó có thể ngồi cạnh cậu ấy vào bữa trưa nay được. Cậu ấy đã

trở thành nữ hoàng của bữa tiệc. Tất cả đều bu quanh cái bàn mà tụi mình thường cùng Shameeka và Ling Su ngồi ăn bánh tại cửa hàng Big Wong. Boris Pelkowskiđang ngồi ở chỗ mình vẫn ngồi.

Lilly chắc hẳn đang như trên mây. Cậu ấy luôn muốn được tôn vinh bởi các thiên tài âm nhạc.

Kết quả là mình đứng đó như một con ngốc với cái khay ngớ ngẩn cùng món salad dở hơi. Đó là món rau duy nhất còn lại vì họ đã hết đậu và ngũ cốc. Mình lơ ngơ không biết phải ngồi đâu nữa. Trong quán chỉ có 10 cái bàn, mỗi bàn được mặc định là lãnh địa của từng nhóm: bàn của mình và Lilly, bàn của

đội cổ vũ, bàn của lũ nhà giàu, bàn của dân hip-hop, bàn của dân Hóa, bàn của bọn ghiền phim, bàn của dân Toán, bàn của nhóm du học sinh, và bàn của Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta.

Mình không thể ngồi cùng bọn vận động viên hay đội cổ vũ, vì mình đâu phải là thành viên. Cũng không thể ngồi với lũ nhà giàu vì mình làm gì có di động hay nhà môi giới riêng Càng không hứng thú gì với dòng hip-hop hay tên các loại thuốc. Mình thậm chí còn không có tên trong vở kịch gần đây nhất. Và với điểm F môn Đại số thì cơ hội ngồi cùng với dân toán là bằng không. Chưa hết, mình đâu có hiểu mấy đứa du học sinh nói gì.

Mình nhìn về phía Tina Hakim Baba.

Cậu ta cũng có một đĩa salad trước mặt, giống mình. Chỉ có điều Tina ăn salad vì có vấn đề với cân nặng chứ không phải ăn chay. Cậu ta đang đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Ảnh bìa cuốn sách là một đôi nam nữ trẻ đang ôm nhau. Cô gái đó có mái tóc dài màu vàng, bộ ngực khá to còn đôi chân thì thon dài. Y hệt mẫu người mà bà nội muốn ở mình.

Mình tiến tới và đặt cái khay xuống trước mặt Tina Hakim Baba.

“Mình ngồi đây được không?” mình nói.

Tina ngước nhìn lên, trông có vẻ bất ngờ. Cậu ta hết nhìn mình lại quay sang nhìn anh vệ sĩ da đen to cao mặc toàn đồ đen. Mặc dù đang ở trong căng tin nhưng anh

ta vẫn đeo kính đen xì. Nếu họ đánh nhau chắc chú Lars sẽ thắng.

Tina nhìn anh ta ra chiều hỏi ý. Anh ta lướt một dọc người mình theo kiểu dò xét – mình nghĩ vậy thôi, chứ khó mà biết được là anh ta có nhìn mình hay không với cặp kính đen đó – rồi gật đầu.

Tina cười rất tươi với mình và vội đặt quyển sách xuống nói: “Xin mời. Ngồi cùng mình đi.”

Mình ngồi xuống, cảm thấy hơi tội lỗi khi thấy Tina tỏ ra vui vẻ như thế. Như thể đáng ra mình nên đề nghị như vậy từ lâu rồi. Nhưng trước nay mình đều cho rằng cậu ta là típ người hâm hâm khi đến trường bằng limo với vệ sĩ đi kèm.

Giờ nghĩ lại thấy cậu ấy cũng đâu có gàn dở lắm.

Tina và mình cùng ăn salad và bàn luận về việc thức ăn ở trường dở đến thế nào. Cậu ấy kể cho mình về kế hoạch ăn kiêng để giảm 20 cân cho buổi dạ hội sắp tới. Nhưng thử Bảy này là dạ hội rồi, không hiểu cậu ấy định làm thế nào nữa. Lúc mình hỏi Tina đã có ai đi cùng đến buổi dạ hội chưa thì cậu ấy rúc rích cười và nói là đã có rồi. Cậu ấy sẽ đi cùng một gã ở trường Tritiny, một trường tư thục khác ở Manhattan có tên là Dave Farouq El-Abar.

Thật bất công!!! Ngay đến cả Tina Hakim Baba cũng có người mời đi dạ hội, dù cho chỉ mỗi chuyện đi bộ một

mình qua hai dãy nhà đến trường cậu ấy cũng không được phép.

Ừ thì ngực cậu ta trông cũng khá đầy đặn. Mình đoán đó là lý do chính.

Phải công nhận Tina rất dễ gần. Khi cậu ấy đứng lên, ra quầy lấy thêm một lon coca – tay vệ sĩ ngay lập tức theo sát! Má ơi, nếu chú Lars cũng kè kè bên mình như thế thì chắc mình đến tự tử mất. Mình đọc trộm bìa sau cuốn sách của Tina. Nó có tên là "Mình nghĩ mình tên là Amanda", kể về một cô gái tỉnh dậy sau một thời gian dài hôn mê và không biết mình là ai cả. Rồi một chàng trai đã đến thăm cô trong bệnh viện, và nói với cô tên cô là Amanda và rằng cậu ta là bạn trai của cô. Phần còn lại của cuốn

sách chỉ kể về chuyện cô gái đó tìm mọi cách tìm hiểu xem anh chàng kia có nói dối mình hay không.

Mình thì rất chắc chắn! Nếu một anh chàng đẹp trai nào đó nói với mình anh ta là bạn trai mình thì sao không để nguyên như thế đi, còn tìm hiểu làm gì nữa? Thật lắm người đang có nhiều thứ tốt mà không biết giữ.

Khi mình đang đọc bìa sau quyển sách thì thấy có ai đó đang đứng trước mặt. Ngước lên thì thấy hóa ra đó là Lana Weinberger. Hôm nay chắc là ngày có trận đấu, vì nó đang mặc đồng phục của đội cổ vũ, một chiếc váy ngắn xếp li màu xanh trắng và một cái áo bó màu trắng có chữ A to đùng đằng trước. Trông như là

nó đã độn thêm thứ gì đó ào áo con thì phải. Nếu không thì sao ngực nó hôm nay cứ phình ra trước như thế chứ.

“Tóc đẹp lắm, Amelia”, nó nói giọng đầy mỉa mai, “Mày tính bắt chước ai vậy, con nhỏ này?”

Mình nhìn ra phía sau Lana. Anh Josh Richter đang đứng đó với đội bóng bầu dục. Họ chẳng mấy quan tâm đến mình và Lana. Họ đang nói về bữa tiệc nào đó hồi cuối tuần rồi. Có vẻ như họ đã uống rất nhiều bia, trông ai cũng khật khừ thấy rõ.

Không biết huấn luyện viên của họ có biết không nhỉ.

“Mày gọi cái màu này là gì hả?” – Lana

vẫn chứ thôi. Nhón tay chỉ vào đỉnh đầu của mình và chu môi lên dè bỉu – “Màu vàng mủ hả?”

Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta đã quay trở lại, còn con nhỏ Lana vẫn tiếp tục đứng đó hành hạ mình. Ngoài lon coca, Tina còn mua thêm một que kem cho mình. Cậu ấy thật tốt, dù trước giờ mình chưa bao giờ bắt chuyện với cậu ấy.

Nhưng Lana thì không thấy gì tốt đẹp trong cử chỉ đó của Tina. Nó lập tức chuyển điệu bộ ngây thơ và xổ ra một câu độc địa, “Ồ, Tina, cậu mua kem cho Mia đấy à? Hôm nay bố cậu cho thêm mấy trăm đô để tự mua cho mình một người bạn mới đấy à?”

Trông Tina có vẻ bị tổn thương vì những lời nói ấy. Tay vệ sỹ thấy vậy định mở miệng can thiệp thì…

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Mình chỉ nhớ là khi ấy mình đang ngồi ở ghế và nhìn thấy những giọt nước mắt rưng rưng của Tina Hakim Baba. Kế đó, việc tiếp theo mà mình còn nhớ là chính mình đã lấy que kem hạnh nhân Tina mua cho mình ném thật mạnh vào áo len của Lana.

Lana sững sờ nhìn xuống chiếc kem vani, bọc sôcôla và lạc đang dính vào ngực nó. Josh Richter và những gã khác ngừng ngay tán dóc, nhìn chằm chằm vào ngực của Lana. Chưa bao giờ thấy quán ăn yên lặng đến thế. Tất cả đều đổ dồn vào que kem dính trên ngực Lana. Không khí im

ắng đến ghê người, mình thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở của Boris nữa.

Và rồi Lana bắt đầu hét lên.

“Mày … mày …” Mình đoán là con nhỏ đó chưa kịp tìm ra từ nào đủ tồi tệ để gọi mình. “Mày…mày…Nhìn xem mày vừa làm gì đi! Mày làm gì với cái áo của tao thế hả!”

Mình đứng phắt dậy và bê cái khay của mình lên. “Tina, đi thôi.” – mình lạnh lùng nói. Mình vẫn đang quá tức giận nên giọng không mảy may run rẩy tẹo nào: “Bọn mình ra chỗ nào yên ắng hơn đi.”

Tina vừa nhìn chằm chằm vào cái kem dính ngay giữa chữ A trên ngực áo Lana vừa lẽo đẽo cầm khay thức ăn theo mình.

Tay vệ sĩ cũng đi theo Tina. Mình thề là anh ta đã cười.

Lúc Tina và mình đi qua bàn mà Lilly và mình vẫn thường hay ngồi, mình thấy Lilly đang há hốc mồm nhìn mình. Rõ ràng cậu ấy đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Giờ thì có lẽ cậu ấy sẽ phải thay đổi suy nghĩ về mình: Mình không hề thiếu quyết đoán. Không hề khi mình muốn.

Hình như mình đã nghe thấy tiếng vỗ tay tán thưởng từ bàn của mấy đứa trong nhóm lập dị, sau khi Tina và vệ sĩ của cậu ta cùng mình bỏ đi.

Mình nghĩ mình sắp đạt được cái gọi là sự tự chủ rồi.

Vẫn là ngày thứ Hai

Mình tiêu rồi. Chưa bao giờ có chuyện như thế này xảy ra với mình!

Mình đang ngồi trong phòng của cô hiệu trưởng!

Đúng vậy, mình đã được triệu tập ngay tới phòng cô hiệu trưởng vì tội "tấn công" Lana Weinberger bằng một que kem hạnh nhân!

Đáng ra mình phải lường trước là con nhỏ đó sẽ đi tố cáo mình chứ. Đúng là đồ mỏ nhọn!

Nói thế chứ mình cũng sợ. Cả đời mình chưa bao giờ vi phạm kỉ luật bao giờ. Trước giờ mình luôn là một đứa con

ngoan trò giỏi. Khi thầy giám thị bước vào lớp Hình và Lượng với một chiếc thẻ hồng trên tay mình không hề nghĩ, dù chỉ là một giây, rằng nó dành cho mình. Lúc đó mình đang ôn bài với anh Michael. Anh ấy đang dạy mình cách làm tính trừ vì hóa ra trước giờ mình toàn làm sai. Theo Michael thì vấn đề chính của mình là viết các con số không được rõ ràng cho lắm, lại còn quên nhớ mỗi khi làm tính trừ. Ngoài ra mình còn có tật vớ được quyển vở nào thì viết vào quyển đó, không quyển nào ra quyển nào cả. Anh ấy nói mình phải viết Đại số vào chung một quyển để theo dõi cho dễ.

Anh ấy còn nói mình có vẻ như không được tập trung cho lắm.

Nhưng anh ấy đâu biết rằng mình không thể tập trung được vì đã bao giờ ngồi gần 1 người con trai như thế này đâu. Mặc dù đó là anh Michael, và mình gặp anh ấy suốt ngày. Hơn nữa chắc anh ấy không thích nổi mình đâu, mình là học sinh năm thứ nhất, trong khi anh ấy đã là học sinh năm cuối rồi, mình lại còn là bạn thân của em gái anh ấy nữa chứ (hoặc ít ra đã từng là bạn thân của em gái anh ấy).

Nói gì thì nói, anh ấy vẫn là con trai, một anh chàng cực kỳ dễ thương là đằng khác, cho dù có là anh trai của Lilly đi nữa. Làm sao mà tập trung cho được khi mà mùi hương nhè nhẹ từ người anh ấy cứ quanh quẩn ở mũi mình như thế. Còn chưa kể thỉnh thoảng anh ấy lại chạm vào

tay mình giằng lấy cái bút chì và nói, "Mia, không phải như thế, phải là thế này mới đúng."

Làm sao tập trung cho được khi mình cứ có cảm giác Lilly đang theo dõi bọn mình. Mặc dù chuyện đó không thể xảy ra, vì cậu ấy còn đang bận rộn với "sứ mệnh cao cả" - chống phân biệt chủng tộc, chứđời nào thèm để ý tới loại người nhỏ bé như mình. Giờ chắc cậu ấy đang bận cùng nhóm người ủng hộ lên kế hoạch cho bước tiếp theo chống lại cửa hàng nhà Ho. Lại còn cho cả Boris xun xoe tham gia cùng nữa chứ.

Trông cái cách hắn ta xoắn xuýt quanh Lilly mà thấy ghét. Sao cậu ấy vẫn cho phép hắn quàng tay qua ghế của mình thế

nhỉ. Hắn vẫn chưa hề bỏ áo len ra khỏi quần.

Do đó mình đâu phải lo sẽ có người thấy mình và anh Michael. Anh ấy đâu có quàng tay qua ghế của mình đâu. Mặc dù đầu gối anh ấy có chạm vào đầu gối mình một lần. Cảm giác lúc ấy thật ... thú vị!!!

Thế rồi cái thẻ hồng ngu xuẩn với cái tên của mình trên đó đã phá hỏng cả hết mọi thứ.

Không biết mình có bị đuổi học không nữa. Có lẽ nếu bị đuổi học mình sẽ có thể chuyển đến 1 ngôi trường mới - nơi mà không ai biết màu tóc trước đây của mình và rằng mấy cái móng tay của mình không phải là móng giả. Thế cũng hay

đấy chứ!

Từ nay mình sẽ:

1. Nghĩ trước khi làm.

2. Cố tỏ ra hòa nhã hơn cho dù trong lòng có tức giận đến thế nào.

3. Chỉ nói sự thật, trừ khi sự thật đó làm người khác tổn thương.

4. Tránh xa Lana Weingerger càng xa càng tốt.

Úi úi, cô Gupta ra gặp mình rồi.

Tối thứ Hai

Giờ mình không biết phải làm gì nữa. Mình bị phạt một tuần ở trường, lại thêm ôn toán cùng thầy G, cộng với mấy giờ

học làm công chúa với bà nội nữa chứ.

Mãi 9h tối nay mình mới về đến nhà. Phen này mình gặp rắc rối to rồi!

Bố đã rất tức giận và nói sẽ kiện trường mình đến cùng… Bố nói không ai có quyền phạt mình vì đã đứng lên bảo vệ kẻ yếu. Nhưng cô Gupta thì có thể đây. Cô ấy có thể làm mọi thứ vì cô ấy là hiệu trưởng mà.

Nhưng quả thực là mình không hề trách cô Gupta vì đã phạt mình. Mình càng không hề hối hận vì những vì đã làm với Lana, hoặc nghĩ đến chuyện đi xin lỗi nó. Trên thực tế, cô Gupta là người rất đáng mến nhưng trong tình huống đó cô ấy không thể làm khác được. Mình thừa

nhận việc đã phi que kem vào người Lana, và cô Gupta kêu mình đi xin lỗi Lana, đồng thời trả tiền giặt cho chiếc áo len. Mình nói là mình sẽ trả tiền giặt áo nhưng sẽ không đi xin lỗi Lana. Cô ấy có vẻ bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của mình: “Em nhắc lại xem nào, Mia?”

Mình nhắc lại là mình sẽ không đi xin lỗi Lana. Lúc đó tim mình đập như điên. Mình không bao giờ muốn chọc giận ai, nhất là cô hiệu trưởng Gupta. Cô ấy sẽ trở nên rất đáng sợ khi cô ấy muốn. Mình đã cố tưởng tượng ra cô ấy trong chiếc quần len của chồng nhưng vẫn không có hiệu quả. Cô ấy vẫn làm mình sợ.

Dù sao thì mình cũng sẽ không đi xin lỗi Lana đâu. Không đời nào.

Mặc dù vậy cô Gupta trông không có vẻ gì là giận. Vẻ mặt của cô ấy giống như là quan tâm hơn là giận. Nhà giáo thì phải như vậy, luôn tỏ ra quan tâm đến học sinh của mình. “Mia, quả thực là lúc Lana tới khiếu nại về em cô đã rất bất ngờ. Trước giờ chỉ có Lilly Moscovitz mới là người cô thường phạt tiếp ở đây. Chưa bao giờ cô nghĩ là sẽ phải gặp em trong phòng này. Mà nếu có thì cũng là chuyện điểm số chứ không phải vì kỷ luật. Cô biết em gặp rắc rối với môn Đại số nhưng không hề nghĩ em lại dám vi phạm kỷ luật như thế. Nói cho cô biết đi Mia, mọi chuyện của em vẫn ổn chứ?”

Mình chỉ còn biết ngồi đó nhìn cô Gupta chằm chằm.

Cô ấy hỏi mọi chuyện vẫn ổn chứ là sao? Liệu mọi chuyện có thực sự ổn không?

Xem nào, mẹ hẹn hò với thầy Đại số - môn học mà mình vừa bị đánh trượt; bạn thân của mình ghét mình; mình đã 14 tuổi mà chưa từng hẹn hò với ai; mình không có ngực; và … à mình mới phát hiện ra mình là công chúa xứ Genovia.

Mặc dù vậy mình vẫn trơn tru trả lời, "Dạ, mọi chuyện vẫn ổn ạ".

"Em chắc không, Mia? Vì cô nghĩ chắc hẳn phải có lý do nào đó thì em mới có những hành động như vậy. Hay là nhà em có chuyện gì?"

Không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa. Cô ấy nghĩ mình sẽ ngồi đó và kể lể sao? Dạ thưa cô

Gupta, đúng là nhà em có vấn đề thật. Thứ nhất, bà nội em đang ở trong thành phố và bố trả cho em mỗi ngày 100 đôla chỉ để học mấy bài học làm công chúa từ bà. Còn nữa, tuần vừa rồi em bắt gặp thầy Gianini ở trong bếp nhà mình, chỉ mặc độc một cái quần đùi. Cô còn muốn biết chuyện gì nữa không ạ?

“Mia, cô muốn em hiểu rằng em là một cô gái rất đặc biệt. Em có rất nhiều ưu điểm, vì thế không việc gì phải sợ Lana Weinberger cả”.

Không việc gì mình phải sợ một đứa xinh đẹp, nổi tiếng nhất lớp mình, có bạn trai là hot boy của trường như Lana sao? Cũng đúng thôi thưa cô Gupta. Chẳng việc gì phải lo sợ một đứa như Lana cả,

nhất là khi nó luôn tìm mọi cách chà đạp mình trước mặt mọi người. Sợ nó sao? Đừng có hòng.

“Em biết không Mia, nếu có dịp hãy tìm hiểu kỹ về Lana, em sẽ thấy bạn ấy rất dễ thương, cũng như em vậy” – cô Gupta nhẹ nhàng nói.

Ha, giống mình cơ đấy.

Mình đã rất buồn khi nghe những câu đó của cô Gupta và đã kể hết cho bà nghe tại buổi học từ vựng hôm đó. Thật ngạc nhiên là bà đã tỏ ra rất thông cảm với mình.

“Hồi bằng tuổi cháu ở trường bà cũng có một đứa giống như Lana tên là Genevieve. Cô ta ngồi đằng sau bà trong

giờ Địa lý. Cô ta thường nhúng đuôi tóc của bà vào trong lọ mực của mình và rồi khi bà đứng dậy thì mực dây đầy ra váy. Nhưng cô giáo không bao giờ tin là Genevieve đã cố tình làm như vậy với bà.

“Thật á? Thế bà đã làm gì?”. Thật kinh ngạc! Cái cô Genevieve đó cũng gan thật. Chưa bao giờ mình gặp ai dám cả gan động đến bà.

Bà đã phá lên cười trông rất đáng ngờ, “Bà chẳng làm gì cả”.

Không đời nào bà lại chịu không làm gì cả với cô Genevieve kia. Nhất là với điệu cười như thế. Nhưng dù mình có năn nỉ thế nào thì bà cũng không chịu tiết

lộ cho mình biết bà đã trả thù cô ta như thế nào. Hay bà đã nện cho cô ấy một gậy/

Hừm, cũng có thể lắm.

Mà đáng ra mình không nên nài nỉ bà làm gì, vì để mình khỏi ì xèo bà đã ra để kiểm tra cho mình. Khó nhăn!

Mình đã ghim bài kiểm tra đó vào đây vì mình được tới 98 điểm cơ đấy. Bà còn khen mình tiến bộ rất nhiều so với trước nữa chứ.

Đề kiểm tra của bà:

Khi đi ăn ở tiệm, bạn sẽ làm gì với chiếc khăn ăn nếu định đứng dậy ra nhà vệ sinh?

Nếu đó là một nhà hàng 4 sao thi đưa nó cho người phục vụ bàn đang đi tới kéo ghế giùm bạn. Còn nếu đó là một nhà hàng bình thường và không có người phục vụ nào tới kéo ghế giùm thì đặt nó lên ghế của mình.

Trong hoàn cảnh nào thì được phép thoa son ở nơi công cộng?

Không bao giờ.

Nêu các đặc điểm của chủ nghĩa tư bản?

Sở hữu cá nhân thông qua sản xuất và phân phối. Sự trao đổi hàng hóa được dựa trên các hoạt động của thị trường.

Khi một chàng trai nói lời yêu bạn thì phải trả lời như thế nào?

Cảm ơn anh. Anh thật tử tế.

Theo học thuyết của Marx thì mâu thuẫn của chủ nghĩa tư bản là nằm ở đâu?

Giá trị của một tài sản được quyết định bởi công sức lao động phải bỏ ra để sản xuất ra nó. Bằng việc phủ nhận giá trị công sức lao động của các công nhân, các nhà tư bản đã làm suy yếu chính nền kinh tế của mình.

Giày trắng không phù hợp khi…

Tại các đám tang, sau ngày Quốc tế Lao động, trước ngày Thương binh Liệt sỹ, và ở những nơi có ngựa.

Hãy trình bày về chính thể độc quyền

Một nhóm người nắm tất cả quyền hành

vì mục tiêu tham nhũng nói chung.

Công thức pha chế cốc tai chanh đá

1/3 ly nước chanh, 1/3 ly rượu cam, 1/3 ly brandy pha đá, lắc đều trước khi dùng.

Câu duy nhất mình bị sai là câu phải trả lời thế nào khi có người noi là yêu mình. Hóa ra không bao giờ được nói là cảm ơn.

Mặc dù mình cũng biết chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra với mình nhưng bà nói có thể một ngày nào đó mình sẽ bị bất ngờ.

Giá mà được thế!

Thứ Ba, ngày 13 tháng 10

Sáng nay vẫn không có Lilly đi cùng.

Mình sẽ không cho rằng cậu ấy sẽ đứng chờ mình ở cổng nhưng vẫn bắt chú Lars rẽ qua đó, phòng trường hợp nhỡ cậu ấy muốn làm bạn lại với mình thì sao. Biết đâu qua việc làm của mình với Lana, cậu ấy đã nhận ra rằng mình cũng là người khá quyết đoán và rằng đã sai lầm khi chỉ trích mình như vậy.

Nhưng mình đã lầm.

Lúc chú Lars dừng xe thả mình ở cổng trường cũng là lúc tài xế của Tina Hakim Baba đáp tới. Bọn mình đã cười với nhau và cùng đi vào trường, tất nhiên vệ sỹ của Tina đi theo đằng sau. Tina nói muốn cảm ơn mình vì đã bảo vệ cậu ấy ngày hôm qua. Cậu ấy đã kể sự vụ hôm qua cho bố mẹ cậu ấy nghe và hai bác ấy

ngỏ ý muốn mời mình tới nhà dùng bữa vào tối thứ Sáu tới.

“Và nếu cậu muốn, có thể ngủ lại nhà mình” – Tina ngượng nghịu nói.

“OK”. Mình đồng ý chủ yếu là vì mình thấy tội nghiệp cho cậu ấy khi chẳng có người bạn nào, và vì mọi người trong trường đều nghĩ cậu ấy là kẻ lập dị, suốt này có vệ sĩ đi theo kè kè. Ngoài ra còn vì nghe nói trong nhà cậu ấy có cả đài phun nước, giống như nhà triệu phú Donald trump vậy, mà mình thì rất tò mò muốn biết có thật không.

Tất nhiên là mình cũng khá quý cậu ấy. Tina khá là tử tế với mình.

Thật vui khi có người đối xử tốt với

mình.

Mình CẦN PHẢI:

1.Ngừng ngay việc ngồi canh điện thoại reo (Lilly sẽ KHÔNG ĐỜI NÀO gọi cho mình đâu, cả anh Josh nữa)

2.Kết thêm nhiều bạn mới

3.Tự tin hơn nữa

4.Chấm dứt việc cắn mấy cái móng tay giả

5.Cư xử:

A.có trách nhiệm hơn

B.người lớn hơn

C.chín chắn hơn

6.Vui vẻ hơn

7.Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn

8.Mua

A.túi đựng rác

B.khăn ăn

C.dưỡng tóc

D.cá ngừ

E.giấy vệ sinh!!!

Vẫn là ngày thứ Ba, trong giờ Đại số

Má ơi, không thể tin nổi nữa!!! Nhưng chắc chuyện đó là thật rồi vì Shameeka nói cho mình mà.

Lilly đã có bạn nhảy đi cùng tới buổi dạ

hội văn hóa đa sắc tộc vào cuối tuần này.

Lilly đã có bạn nhảy. Đến Lilly cũng đã có người mời đi dạ hội cùng. Trước giờ mình cứ nghĩ tất cả lũ con trai trong trường đều sợ Lilly chứ.

Nhưng hóa ra có một người thì không:

Boris Pelkowski!

AAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHH

Vẫn tiếp tục là ngày thứ ba, trong giờ anh văn

Chắc chẳng sẽ có ai muốn hẹn hò với mình đâu. Từ giờ tới cuối đời! MỌI NGƯỜI đều đã có bạn nhảy tại buổi dạ hội sắp tới: từ Shameeka, Lilly, Ling Su đến Tina Hakim Baba. Chỉ duy nhất mỗi

mình mình là không. ĐỨA DUY NHẤT KHÔNG CÓ BẠN NHẢY!

Tại sao mình lại sinh nhầm vào sao quả tạ thế nhỉ? Tại sao mình lại xui xẻo như thế này chứ? Tại sao? TẠI SAO????

Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm một đứa con gái bình thường cao 1m70 với bộ ngực đầy đặn chứ không phải là một công chúa cao 1m77 với bộ ngực phẳng lì như bây giờ.

MÌNH SẴN SÀNG ĐÁNH ĐỔI MỌI THỨ !!!

Vẫn tiếp tục thứ ba, trong giờ tiếng Pháp

Hôm nay lúc ở trong lớp Hình và Lượng anh Micheal đã khen cái cách mình xử lý

vụ Lana Weineberger. Không ngờ anh ấy cũng biết vụ đó. Hóa ra chuyện mình làm bẽ mặt Lana trước mặt Josh đã được đồn ầm đi khắp trường. Rồi anh Micheal hỏi "tủ đựng đồ của em kế bên cạnh tủ của Josh đúng không?"

He he đúng vậy ^^

"Vậy thì cũng hơi ngại nhỉ" – anh ấy tỏ vẻ khá thông cảm với mình. Nhưng thật ra chẳng có gì ngại ngùng ở đây cả vì Lana dạo này hình như cố ý tránh đi qua khu vực đó, còn anh Josh có bao giờ nói chuyện với mình đâu, ngoài mấy câu "làm ơn cho qua".

Mình quay ra hỏi Micheal xem Lilly có nói xấu gì mình không và anh ấy có vẻ

giật mình khi nghe mình hỏi như vậy. “ Nó chưa bao giờ nói xấu em cả. Nó chỉ không hiểu sao em lại nổi đóa lên với nó như vậy thôi!”

“Anh Micheal, cậu ấy lúc nào cũng tìm cách hạ thấp em. Em chỉ không chịu nổi nên mới như vậy thôi. Em đã có quả đủ chuyện để giải quyết rồi, giờ lại thêm bạn thân mình cũng không ủng hộ mình nữa thì em chịu thế nào được!”

Anh Micheal đã cười phá lên khi nghe thấy thế “Em thì có chuyện gì phải giải quyết chứ?”

Anh ấy làm như mình chỉ là một con nhóc lên ba vậy.

Và mình đã giải thích cho anh ấy nghe….

HẦU HẾT các mối bận tâm của mình trước giờ. Trừ việc mình là công chúa xứ Genovia hay chuyện mình có bộ ngực phẳng lì. Mình chỉ nói về việc mình bị trượt môn Đại số, rồi bị kỉ luật một tuần và mối quan hệ giữa thầy Gianini và mẹ.

Cuối cùng anh ấy cũng phải gật gù thừa nhận là mình thực sự có nhiều mối quan tâm phải lo thật.

Trong lúc mình và anh Micheal nói chuyện, mình nhận thấy Lilly thỉnh thoảng có liếc trộm bọn mình từ sau tấm poster mà cậu ấy đang viết khẩu hiệu chống lại nhà Ho. Cứ theo ánh mắt của cậu ấy mình có thể đọc ra một thông điệp rằng: chúng ta đang cãi nhau mà, ai cho phép cậu nói chuyện với anh trai của tôi chứ?

Hoặc có khi cậu ấy chỉ không vui vì vụ nhà Ho đang bên bờ vực bị phá sản. Thứ nhất, tất cả bọn học sinh châu Á trong trường đều đổ qua nhà Ho mua đồ. Ngu gì mà không chứ? Chính vì chiến dịch của Lilly mà giờ đứa nào cũng biết là có thể mua đồ rẻ hơn 5 xu ở đó. Vấn đề thứ hai là quanh trường không có một cửa hàng tạp hóa nào khác. Điều đó tạo ra một sự phân hóa nghiêm trọng tong chính nội bộ những đứa phản đối. Những đứa không hút thuốc thì vẫn kiên trì hô vang khẩu hiệu, nhưng những đứa hút thuop61c thì chỉ kí tên cho có rồi quên sạch. Chưa hết, mấy đứa nổi tiếng trong trường mình đứa nào chẳng hút thuốc, đâu ai thèm quan tâm cái khẩu hiệu đó

của Lilly. Tất cả vẫn cứ kéo đến cửa hàng Ho ầm ầm để mua thuốc lá Camel như không có chuyện gì xảy ra.

Mà khi bạn đã không thể thu hút được những đứa có tiếng trong trường về phe mình, thì tức là chiến dịch của bạn sắp phá sản. Không có sự ủng hộ của những người nổi tiếng thí đừng hòng có ai gật đầu nghe theo bạn.

Bỗng anh Micheal hỏi mình một câu rất lạ, “ Em có bị phạt cấm túc không?”

Mình đã cười phá lên khi nghe thấy vậy, “Ý anh là tội vô kỉ luật ở trường á? Tất nhiên là không rồi. Mẹ em hoàn toàn về phe em. Bố em thậm chí còn đòi kiện trường mình nữa kìa”

Và anh Micheal nói, “Ồ, vậy thì nếu em không bận vào thứ Bảy tới thì anh nghĩ có khi bọn mình…”

Đúng lúc đó cô Hill bước vào và phát cho mỗi đứa một tờ câu hỏi để thu thập thông tin về cái luận văn tiến sĩ của cô về nạn bạo lực trong giới trẻ ở thành phố. Lilly than thở rằng bọn mình đâu đã trải nghiệm gì mấy cái chuyện đó đâu mà trả lời, rằng cái gọi là “nạn bạo lực trong giới trẻ” duy nhất mà bọn mình từng gặp là hồi có đại hạ giá quần bò của hãng Gap tại đường Madison.

Ngay khi nghe tiếng chuông, mình vội vàng gom sách vở chạy biến ra khỏi lớp. Mình biết tỏng là anh Micheal định hỏi gì mình rồi, chắc anh ấy định rủ hôm đó

dành nguyên cả ngày học phép chia số lớn đó mà. Anh ấy lúc nào chẳng nói môn toán của mình là thảm kịch của nhân loại. Nhưng mình cịu hết nổi rồi, học toán nguyên cả một ngày á? Lại còn vào ngày cuối tuần nữa chứ!

Cả một tuần đầy sóng gió, mình muốn nghỉ ngơi, mình muốn ngày cuối tuần không chia chát gì hết, và nhất là “số lớn” thì càng không!

Nhưng mình không muốn tỏ ra bất lịch sự nên chuồn đi trước khi anh ấy kịp nói hết câu là thượng sách. Không biết như thế có quá đáng không nhỉ?????

ma mon tes

ta ton tes

sa son ses

notre notre nos

votre votre vos

leur leur leurs

Bài tập về nhà:

Đại số: trang 121, các đề lẻ từ 1 đến 57

Tiếng anh:???? Hỏi Shameeka

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi cuối chương 9

Hình &Lượng: không có

Tiếng Pháp: pour demain, une vignette culturelle

Sinh : không có

Tối thứ Ba

Bà nói cái tên Tina Hakim Baba hợp làm bạn với mình hơn là Lilly Moscovitz. Nhưng mình nghĩ bà nói vậy chỉ ví bố mẹ Lilly là bác sĩ tâm lý, trong khi bố của Tina là một tộc trưởng người Ả Rập, còn mẹ của cậu ấy có quan hệ với Hoàng gia Thụy Điển. Rõ ràng theo bà thì gia đình nhà Tina sóng đôi với người thừa kế ngai vàng Genovia đẹp hơn.

Bà còn biết gia đình Hakim Baba giàu nứt đố đổ vách nữa chứ. Họ là chủ sở hữu của rất nhiều giếng dầu. Bà dặn hôm thứ Sáu đên nhà Tina ăn tối phải nhớ mang theo quà và mặc bộ đồ Gucci mới mua. Mình hỏi phải tặng họ thứ gì và bà nói “đồ ăn sáng”. Bà đã đặc biệt đặt làm

tại nhà hàng Balducci danh tiếng và yêu cầu họ mang tới vào sáng thứ Bảy.

Làm công chúa cũng vất vả thật!

À, mình mới nhớ ra: bữa trưa hôm nay Tina mang theo một cuốn sách mới. Bìa cũng hơi giống cuốn sách lần trước mình xem, chỉ có điều lần này tóc của nhân vật nữ chính màu nâu . Tên cuốn sách là Tình yêu bí mật của tôi, kể về một cô gái có gia đình là xã hội đen yêu thầm một chàng trai con nhà giàu. Ông chú của cô ta đã bắt cóc chàng trai đó để đòi tiền chuộc. Cô ấy đại loại là đã chăm sóc vết thương cho anh ta và giúp anh ta bỏ trốn. Và tất nhiên là chàng trai đó đã yêu cô gái điên cuồng.

Tina nói đã đọc trước kết thúc rồi, cuối cùng thì cô gái đó sống hạnh phúc bên người mình yêu, còn ông chú thì bị đi tù.

Tại sao mấy chuyện kiểu đó không bao giờ xảy ra với mình nhỉ?

Thứ Tư, ngày 14 tháng 10, phòng tự học

Chuyện với Lilly vẫn vậy. Chú Lars nói sẽ tiết kiệm được khối thời gian nếu lái xe thẳng tới trường mà không ghé qua nhà Lilly mỗi ngày. Chú ý nói cũng đúng.

Không khí ở trường hôm nay có vẻ là lạ. Mấy người vẫn thường tụ tập ngoài bãi cỏ buôn chuyện và hút thuốc tự dưng hôm nay quây lại thành nhóm lúi húi đọc cái gì đó. Chắc bố của ai đó trong trường vừa mới bị bắt về tội rửa tiền. Các phụ

huynh trước khi làm chuyện phi pháp đáng ra phải cân nhắc xem con mình sẽ ra sao khi họ bị bắt chứ.

Nếu mình là Chelsea Clinton chắc mình sẽ đổi tên và chuyển tới sống ở Iceland.

Mình đi thẳng vào trong trường, tỏ ra chẳng hề quan tâm đến mấy chuyện tầm phào đó. Có một nhóm người cứ nhìn mình chằm chằm. Anh Micheal nói đúng thật: vụ mình ném que kem vào người Lana đúng là đã đồn khắp trường. Nếu không sao mọi người nhìn mình chằm chằm như vậy? Hay là tóc mình hôm nay lại xù tung lên? Nhưng mình đã kiểm tra kĩ rồi mà, đâu có bị xù đâu.

Lúc mình bước vào toilet nữ gặp mấy

đứa đang đi ra, vừa đi vừa rúc rích cười như bị đứt dây cót vậy.

Nhiều lúc mình chỉ ước sống trên đảo hoang. Thật đây. Ở nơi nào mà trong bán kính vài trăm dặm không có một bóng người, chỉ có mình với đại dương, bờ cát trắng và một cây dừa.

Nếu có thêm cái TV 37 inch cùng cái ăng ten chảo và máy điện tử Sony nữa thì càng tốt, phòng khi mình thấy chán.

Một vài sự thật không ai biết, ngoài mình:

1. Câu hỏi mình thường được nhận nhất tại trường Albert Einstein là "Cậu có cái kẹo cao su nào không?"

2. Loài ong và trâu đều bị thu hút vào màu đỏ

3. Ở lớp học thêm của mình, ngiều lúc thầy cô phải đợi đến nửa tiếng mới có học sinh tới

4. Mình nhớ những ngày còn làm bạn với Lilly Moscovitz quá!

Thứ tư, trước giờ Đại số

Một chuyện cực kì lạ lùng đã xảy ra. Josh Richer đi tới tủ đựng đồ để cất quyển sách Lượng giác và anh ấy đã nói " Em khỏe chứ?" VỚI MÌNH lúc mình đang loay hoay lấy quyển sách Đại số!!!!!

Thề có Chúa là mình không hề tự tưởng

tượng ra chuyện đó.

Khi đó mình hoàn toàn bị sốc, suýt chút nữa là đánh rơi cả cái balô. Mình chẳng biết đã nói gì với anh ấy nữa. Hình như là : “ Em khỏe”.

Tại sao Josh Richer lại nói chuyện với mình?

Sau đó anh ấy đóng cửa tủ lại, nhìn thẳng vào mặt mình – má ơi, anh ấy cao thật – rồi nói “ Hẹn gặp em sau nhé!”

Rồi anh ấy bỏ đi.

Phải mất 5 phút sau mình mới lấy lại được tin thần!

Mắt anh ấy màu xanh lục. Mà sao mình lại thấy rộn ràng khi nhìn vào đôi mắt ấy

thế nhỉ?

Thứ tư, trong phòng cô hiệu trưởng Gupta

Mọi thứ thế là hết rồi.

Mình tiêu rồi.

Vậy đó, kết thúc rồi.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao mọi người hôm nay cứ nhìn mình chằm chằm như vậy. Vì sao họ hết thì thầm lại quay ra rúc rích cười với nhau. Vì sao mấy đứa con gái đó lại chạy ra phòng vệ sinh khi nhìn thấy mình hôm nay. Vì sao Josh Richer lại nói chuyện với mình.

Hình của mình được đang trên tờ Post hôm nay!!!

Tờ New York Post hẳn hoi. Mỗi ngày có tới cả triệu người dân New York đọc nó.

Mình tiêu rồi!

Cũng may là tấm hình đó trông mình cũng không đến nỗi tệ. Ai đó đã chụp lén lúc mình rời khách sạn hôm thứ Bảy vừa rồi, sau khi ăn tối với bà và bố. Mình đang bước xuống bậc thềm chỗ cái cửa quay. Mình đang mỉm cười, chỉ có điều là không nhìn vào ống kính. Chắc chắn đã có ai đó rình từ trước.

Phía trên bức ảnh là dòng cữ: Công chúa Amelia, và bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn: Nàng công chúa của riêng thành phố New York.

Vậy đó, tuyệt ghê chưa.

Thầy Gianini là người đầu tiên phát hiện ra sự thật này. Thầy ấy nói đã đọc tờ báo đó lúc ra ga tàu điện ngầm để đi làm sáng nay và lập tức gọi cho mẹ.

Tuy nhiên mẹ không nghe thấy tiếng điện thoại vì đang ở trong nhà tắm. Thầy G đã để lại lời nhắn nhưng mẹ có bao giờ kiểm tra tin nhắn vào buổi sáng đâu. Mấy người mẹ quen đều không bao giờ dạy sớm, vì thế chẳng bao giờ có ai gọi cho mẹ vào buổi sáng. Lúc thầy G gọi lại thì mẹ đã tới phòng tranh. Ở đó thì càng không bao giờ mẹ nghe điện thoại vì mẹ thường thưởng thức nhạc của Howard Stern mỗi khi vẽ.

Thầy G đã không còn cách nào khác là phải gọi điện thoại tới Plaza cho bố.

Thầy ý cũng gan lắm chứ, dám gọi cho bố cơ đấy. Theo những gì thầy G kể lại thì bố đã đưa ra một mớ những mệnh lệnh, nào là phải hộ tống mình ngay lập tức tới phòng cô hiệu trưởng – một nơi mà bố cho là mình sẽ được "an toàn" – cho tới khi bố đến.

Rõ ràng là bố chưa gặp cô Gupta nên mới nói thế.

Cô ấy đã đưa cho mình tờ báo và nói giọng có vẻ hơi phật ý, " Đáng ra em có thể chia sẻ với cô vụ này, Mia ạ. Khi cô hỏi em ở nhà có chuyện gì không."

Mặt mình đỏ bừng lên, "Em sợ là sẽ không ai tin em"

Đó cũng là câu chuyện trên trang 2 của tờ

Post hôm nay. Cô phóng viên Carol Fernandez nào đó đã giật tít thế này: Câu chuyện thần tiên đã xảy ra với một cô bé New York may mắn. Cứ như thể mình trúng xổ số không bằng và mình cần phải thấy hạnh phúc về điều đó.

Cái cô Carol Fernandez đó viết về mẹ thế này: "Nữ họa sĩ tóc đen có tư tưởng cấp tiến Helen Thermopolis" còn bố thì là: "Vị hoàng tử điển trai Phillipe xứ Genovia, người đã chiến thắng căn bệnh ung thư tinh hoàn". Vậy đó, cảm ơn cô, Carol Fernandez, vì đã cho cả thành phố New York này biết được chuyện bố chỉ có một cái mà-ai-cũng-biết-là-gì-ấy.

Đến lượt mình, "một cô công chúa có vẻ đẹp như tượng khắc, kết quả của mối tình

đại học của Helen và Phillipe” cơ đấy!!!

CAROL FERNANDEZ, Ý CÔ LÀ GÌ VẬY???

Mình KHÔNG phải là một cô gái đẹp như tượng khắc. Ừ thì mình CAO thật, QUÁ CAO là đằng khác. Nhưng mình không hề xinh đẹp. Chắc mắt cô ấy cố vấn đề rồi khi nghĩ mình đẹp.

Thảo nào mọi người trong trường đều khúc khích khi nhìn thấy mình. MÌNH MUỐN ĐỘN THỔ! SAO DƯỚI SÀN NHÀ KHÔNG CÓ CÁI HỐ NÀO?

Á, bố đến rồi. Trông bố có vẻ đang rất giận thì phải

Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Anh

Thật không công bằng chút nào!

Quá bất công là đằng khác!

Có lẽ những ông bố khác sẽ tìm mọi cách đưa con mình về nhà nếu hình của chúng xuất hiện trên bìa của tờ Post rồi vỗ về rằng: “ Có lẽ con nên nghỉ học vài hôm, cho đến khi mọi chuyện lắng xuống”.

Có lẽ những ông bố khác sẽ nói: “Hay là con chuyển trường khác nhé. Con thấy chuyển tới sống ở Iowa thế nào? Con có muốn học ở Iowa không?”

Nhưng không. Bố mình thì không. Bởi vì ông là một hoàng tử. Và theo bố thì các thành viên Genovia sẽ không “về nhà” mỗi khi có chuyện. Trái lại, họ sẽ ở lại, và đương đầu với nó.

“Đương đầu” – đó là cách bố muốn mình giải quyết sự vụ này!

Bố lại còn không quên nhắc cho mình nhớ là mình được trả tiền cho vụ này. Đúng vậy, 100 đôla chết tiệt! Mình được trả 100 đôla mỗi ngày để chịu đựng sự chế nhạo của mọi người như thế này đây.

Tốt nhất là những con hải cẩu nên biết ơn vì những hy sinh mà mình đã phải chịu đựng để có được 100 đôla quyên góp tổ chức Hòa Bình xanh mỗi ngày.

Giờ thì mình đang ngồi viết nhật kí trong giờ tiếng Anh đây. Xung quanh bọn nó vẫn liên tục xì xào to nhỏ về mình, lại còn chỉ trỏ như thể mình là một loại chim lạ mới được tìm thấy .Bố thì nhất quyết

bắt mình phải ở lại lớp học để "đương đầu với mọi chuyện", vì mình là một công chúa và đó là điều mà một công chúa phải làm.

Nhưng mấy đứa học sinh trường mình quá đáng vô cùng.

Mình đã nói với bố rằng, "Bố không thể hiểu đâu. Bọn họ sẽ cười nhạo con cho mà xem"

Nhưng bố chỉ nói, "Bố xin lỗi, con yêu. Nhưng con phải đương đầu với chuyện đó thôi. Ngay từ đầu con đã biết rồi chuyện này sẽ xảy ra mà. Tất nhiên bố không monh là sớm như vậy, nhưng thế cũng hay, không phải giấu giếm gì nữa"

Mình không hề nghĩ rằng chuyện này sẽ

xảy ra. Mình đã tưởng sẽ có thể giấu bí mật công chúa này tới cuối đời. Vậy là kế hoạch chỉ làm công chúa ở Genovia của mình đã bị phá sản. Giờ thì mình phải làm công chúa tại Manhattan này, chuyện này sẽ không dễ dàng gì đâu!!!

Mình đã nổi điên lên khi bố bắt mình phải quay lại lớpho5c và đổ lỗi lên đầu bố, rằng chính bố là người đã tiết lộ cho mụ Carol Fernandez đó.

Bố đã nhảy dựng lên khi nghe mình nói thế, “Bố á? Bố đâu quen biết gì cô Carol Fernandez đó”. Rồi bố quay ngoắt ra nhìn thầy Gianini đầy vẻ nghi ngờ. Thầy ấy đang đứng ở góc phòng, tay đút vào túi quần, trầm ngâm và trông có vẻ rất quan tâm.

“Cái gì chứ? Anh nghĩ là tôi sao? Cho tới sáng nay tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghe nói đến cái tên Genovia” – khuôn mặt thầy ấy giờ đã chuyển từ quan tâm sang bất ngờ.

“ Bố đừng đổ lỗi cho thầy G. Thầy ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này”

Có vẻ như bố không tin lắm, ông nói giọng đầy mỉa mai, “chắc phải có ai tiết lộ chuyện này với giới báo chí chứ…”. Nhưng mình nghĩ không thể là thầy Gianini được. Vì rất nhiều chi tiết trong bài bào của Carol Fernandez đến mẹ mình còn không biết, nói gì đến thầy Gianini. Ví dụ như những cuộc du ngoạn trên không ở Miragnac, mình chưa bao giờ kể cho mẹ nghe.

Lúc mình nói ra điều đó bố chỉ nhìn thầy G bằng ánh mắt thiếu thiện chí. “Được rồi để bố gọi cho cô Carol Fernandez đó xem cô ta lấy nguồn tin từ đâu”

Và khi bố làm mấy chuyện đó thì mình trong tầm kiểm soát của chú Lars. Đúng vậy, chẳng khác gì Tina Hakim Baba, giờ mình cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24. Mình bị chế nhạo như vậy còn chưa đủ hay sao.

Giờ có cả đội cận vệ có vũ trang nữa chứ!

“ Bố, con có thể tự chăm sóc mình mà” – mình tìm mọi cách để thoát ra khỏi vụ đó, nhưng bố không một chút động lòng. Ông nói mặc dù Genovia là một đất

nước nhỏ, nhưng rất giàu có, vì thế ông không thể mạo hiểm để cho mình bị bắt cóc và đòi tiền chuộc. Giống như chàng thanh niên trong cuốn tình yêu bí mật của tôi, tất nhiên bố không hề so sánh chính xác như vậy, vì bố đã đọc truyện đó đâu.

“Bố, sẽ không có ai bắt cóc con đâu. Đây là trường học” – mình năn nỉ thế nào bố cũng không nghe. Bố lại còn xin phép cô Gupta cho mình ở lại trường nữa chứ. Tất nhiên cô ấy không phản đối rồi.

Cô Gupta còn nói “thưa bệ hạ” với bố nữa chứ. Nếu là chuyện của người khác chắc mình đã lăn ra cười rồi.

Điều an ủi duy nhất là cô ấy đã quyết định hủy án kỉ luật cho mình, vì theo cô

ấy thì riêng chuyện bị xuất hiện trên tờ Post đã là một sự từng phạt rồi.

Cái chính cô ấy làm vậy không phải vì thương xót gì cho mình, mà chỉ vì cô ấy thích bố thôi. Bố thì quá nhiều kinh nghiệm tong chuyện quyến rũ này rồi, có cô nào mà không mê mẩn cơ chứ.

Không biết Tina có còn muốn ngồi ăn trưa với mình hôm nay nữa không. Ít ra thì hai vệ sỹ của bọn mình có thể trao đổi với nhau về kĩ thuật phòng vệ thông thường.

Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Pháp

Đáng ra mình phải lên bìa tờ Post thường xuyên hơn mới đúng!!!

Bỗng nhiên mình trở nên nổi tiếng khắp trường.

Mình bước vào quán ăn (mình đã bảo chú Lars phải giữ luôn đi cách mình khoảng 5 bước chân vì chú ấy liên tục dẫm vào gót giày mình) và … ai không gặp, lại gặp đúng Lana Weinberger. Lúc mình đang đứng xếp hàng thì thấy nó bước tới, cười cười nói nói, ra vẻ thân quen với mình lắm, “ Amelia, cậu có muốn ngồi cùng bàn với tụi này không?”

Con nhỏ đáng ghét đó lại muốn làm bạn với mình cơ đấy, chỉ vì mình giờ là một công chúa.

Tina đang đứng ngay đằng sau lưng mình (chính xác hơn là chú Lars đứng đằng

sau mình, tiếp đến là Tina, và cuối cùng là vệ sĩ của cậu ấy). Nhưng Lana không hề có ý định mời Tina tham gia hội của nó, bởi tờ New York Post đâu có gọi Tina là cô gái đẹp như tượng khắc. Với Lana thì những ai vừa thấp vừa mập – cho dù bố là tộc trưởng giảu có người Ả Rập đi nữa – không đủ tiêu chuẩn được ngồi cạnh nó. Vậy là chỉ có nàng công chúa có dòng máu hoàng tộc Genovia mới đủ tư cách để ngồi cạnh Lana.

Mình suýt phát ói khi nghe lời đề nghị trơ tráo của nó.

“Không cần, cảm ơn Lana. Tôi có người ngồi cùng rồi” – mình lạnh lùng nói.

He he, nhìn khuôn mặt sửng sốt lúc đó

của nó thật buồn cười và hả hê, y như lần mình ném que kem hạnh nhân vào người nó hôm vừa rồi.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, mình và Tina cùng ngồi xuống. Nhưng cậu ấy chỉ cắm mặt vào đĩa salad, không nói tiếng nào về chuyện công chúa. Trong khi đó cả quán ăn – kể cả mấy đứa lập dị chẳng bao giờ quan tâm tới ai – đều quay ra nhìn hai đứa mình. Không khí lúc đó thật chẳng dễ chịu chút nào. Mình có cảm giác mắt Lilly cũng đang nhìn chằm chằm vào gáy mình. Cậu ấy vẫn chưa nói gì với mình kể từ lần cãi nhau trước. Mà chắc cậu ấy cũng đã biết chuyện này rồi, có gì qua mắt được Lilly đâu.

Ngồi được một lúc thì mình hết chịu nổi

và đã nói với Tina rằng, “Nghe này, Tina. Nếu cậu không muốn ngồi cùng bàn với mình nữa cũng không sao. Mình hiểu mà”.

Đôi mắt to tròn của Tina ngước lên nhìn mình đầy hoảng hốt, cậu ấy nói như sắp khóc, “Sao cậu lại nói vậy chứ? Cậu không muốn chơi với mình nữa sao Mia?”

Giờ thì đến lượt mình choáng váng. “Cái gì? Tất nhiên là mình rất quý cậu. Mình chỉ nghĩ rằng có thể cậu không muốn chơi với mình nên mới nói thế. Ý mình là, cậu thấy đấy, mọi người đều nhìn chúng ta chằm chằm. Mình có thể hiểu nếu cậu không muốn ngồi ăn cùng bàn với mình.”

Tina mỉm cười buồn bã nói, “Trước giờ mọi người vẫn nhìn mình chằm chằm mà. Chỉ vì anh Wahim, cậu biết rồi đó.”

Wahim là vệ sĩ của Tina. Wahim và chú Lars đang ngồi ở bàn bên cạnh, tranh luận với nhau về việc súng của ai mạnh hơn. Wahim dùng khẩu Magnum 357, còn chú Lars dùng khẩu Glock 9mm. Người ngoài nghe vào sẽ thấy chủ đề đó vô cùng nhàm chán, nhưng có vẻ như hai người bọn họ đang thảo luận rất hăng say với nhau. Mình đã nghĩ họ sẽ tthi vật tay với nhau xem ai khỏe hơn mất.

“Cậu cũn biết mà. Mình đã quen với việc mọi người cho mình là kẻ gàn dở rồi. Mình chỉ cảm thấy thương cho cậu thôi, Mia ạ. Đáng ra cậu có thể ngồi với bất

cứ ai khác trong cái quán ăn này, nhưng cuối cùng lại phải ngồi đây với mình. Mình không muốn ai phải tự ép bản thân ngồi với mình chỉ vì tội nghiệp mình không có ai ngồi cùng."

Mình thật sự rất giận. Không phải giận Tina mà là giận tất cả mọi người khác ở cái trường Albert Einstein này. Tina Hakim Baba là một người vô cùng dễ mến, nhưng không ai nhận ra điều đó. Bởi vì họ chưa từng nói chuyện với cậu ấy, bởi vì thân hình cậu ấy không gọn gàng, bởi vì cậu ấy khá trầm tính và bởi vì cậu ấy có vệ sĩ đi kiềm. Vậy mà họ lại bận tâm về những chuyện đâu đâu không biết. Họ có thể làm rùm beng cả trường chỉ vì một cái quán ngu xuẩn nào đó bán

một gói khoai tây đắt hơn 5 xu, trong khi những người bằng xương bằng thịt ngày ngày lủi thủi tời trường, thu mình cô độc một góc thì lại chẳng ai thèm quan tâm chào hỏi lấy một câu.

Và ồi mình thấy tỗi lỗi vô cùng, vì chỉ mới tuần trước mình cũng là một người trong số đó. Mình đã luôn cho rằng Tina Hakim Baba là một đứa gàn dở. Lý do duy nhất mình không muốn ai biết thân phận thật sự của mìnhcu4ng là vì sợ bị mọi người đối xử như là với Tina. Giờ đây khi đã hiểu về Tina, mình đã thấy mình đã sai lầm thế nào khi nghĩ xấu về cậu ấy.

Mình nói với Tina rằng không hề muốn ngồi với bạn nào khác, ngoài cậu ấy.

Rằng tụi mình nên đi cùng nhau vì mọi người trong cái trường ngu xuẩn này đếu là một lũ khùng.

Nghe vậy Tina có vẻ tươi tỉnh hơn một chút và bắt đầu kể cho mình nghe về cuốn sách mới cậu ấy đang đọc. Tên nó là Chỉ yêu một lần, kể về một cô gái yêu một chàng trai bị mắc bệnh ung thu giai đoạn cuối. Mình nói không thích đọc mấy truyện kiểu này nhưng Tina nói cậu ấy đã đọc trước kết thúc. Cuối cùng chàng trai đó cũng chữa khỏi căn bệnh ung thư. Nếu kết thúc vậy thì còn được.

Lúc bọn mình đi ra cất khay, mình thấy Lilly đang nhìn về phía mình. Nhưng ánh mắt của cậu không có vẻ gì là muốn xin lỗi mình. Vì thế không có gì là lạ khi

mình tới phòng học Hình & Lượng Lilly vẫn tiếp tục nhìn mình chằm chằm. Thật thú vị khi Boris tìm mọi cách bắt chuyện với cậu ấy, còn Lilly thì hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới cậu ta. Cuối cùng thì Boris cũng phải bỏ cuộc và lầm lũi xách cây violon đến phòng nhạc.

Giờ học thêm toán của mình với anh trai Lilly diễn ra như sau:

Mình: Chào anh, Micheal. Em đã làm xong hết các bài tập anh giao cho em rồi. Nhưng có điều sao không xem lịch tàu chạy để biết chuyến tàu chạy từ Salt Lake City lúc 7h sáng với tốc độ 67 dặm/h sẽ tới ga Fargo, Bắc Dakota lúc mấy giờ, đỡ phải tính toán.

Anh Micheal: Xem nào, công chúa xứ Genovia cơ đấy? Em có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nói về thân phận thực sự của mình với nhóm bạn thân của mình không? Hay là tụi anh sẽ phải tự đoán?

Mình: Em đã hy vọng sẽ không ai biết được chuyện này.

Anh Micheal: Anh không hiểu tại sao em lại muốn giấu chuyện này. Việc đó có gì xấu?

Mình: Anh đùa à? Siêu tệ!

Anh Micheal: Em đã đọc bài báo trên tờ Post sáng nay chưa, Thermopolis?

Mình: Em chẳng thèm đọc mấy thứ vớ vẩn đó. Không hiểu cái bà Carol

Fernandez nghĩ mình là ai nữa, nhưng….

Đúng lúc đó Lilly nhảnh vào cuộc, có vẻ như cậu ấy không thể nhịn thêm được một phút nào nữa.

Lilly: Cậu không biết cái tước vị công chúa Genovia ấy của cậu trị giá tới 300 triệu đôla hay sao? Tính cả bất động sản và bộ sưu tập tranh quý của Hoàng gia.

Ha, vậy là cậu ấy đã đọc bài báo trên tờ Post.

Mình: Ừm…

Má ơi, những 300 đôla và mình chỉ được trả có 100 đôla mỗi ngày thôi sao?

Lilly: Không hiểu người dân đã phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi công sức để tạo ra

số tài sản kếch xù ấy.

Anh Micheal: Lil, người dân Genovia không hề phải nộp thuế thu nhập hay bất kì loại thuế nào khác, vì thế họ chẳng có liên quan gì đến số tài sàn đó đâu. Mà hôm nay em mắc chứng gì thế?

Lilly: Nếu anh ủng hộ chế độ quân chủ thì tùy anh, Micheal. Nhưng em thì thấy xấu hổ thay cho những người sở hữu tới cả 300 triệu đôla dù chưa một ngày lao động đóng góp vào nó. Nhất là trong hoàn cảnh nền kinh tế toàn cầu như hiện nay.

Anh Micheal: Xin lỗi em, Lilly nhưng theo như anh được biết thì bố của Mia đã làm việc vô cùng vất vả để phục vụ cho

đất nước của mình. Bác ấy đã có một cam kết mang tính lịch sử, sau khi quân đội của Mussolini chiếm đóng năm 1939, là sẽ thực hiện các quyền lợi về chủ quyền phù hợp với lợi ích chính trị và kinh tế của nước láng giềng Pháp. Đổi lại Genovia sẽ nhận được sự bảo vệ của quân đội và hải quân trong trường hợp có chiến tranh. Bố của Mia là một nhà chính trị cự giỏi đấy! Những nỗ lực của bác ấy đã giúp Genovia trở thành một đất nước có trình độ dân trí cao nhất châu u, một trong những nước có tỉ lệ giáo dục cao nhất; với tỉ lệ tử vong ở trẻ sơ sinh, tỷ lệ lạm phát và thất nghiệp thấp nhất ở bán cầu Tây.

Mình chỉ biết trố mắt nhìn anh Micheal.

Choáng thật! Tại sao bà nội không dạy cho mình những thứ như vậy trong các giờ học làm công chúa nhỉ? Những thông tin này mới thật sự cần thiết cho mình. Mình đâu cần học cách ăn súp sao cho đẹp chứ. Cái mình cần là làm sao cãi lại được trước những xỉa xói độc địa của mấy người có tư tưởng chống hoàng gia như đứa bạn thân cũa Lilly của mình.

Lilly (nói với anh Micheal): Anh thôi ngay đi. (rồi quay ra nói với mình): Giờ thì trong mắt mọi người cậu trở thành một cô gái nhỏ bé ngoan ngoãn rồi đó.

Mình: Mình làm gì chứ? Chính anh Micheal là người….

Anh Micheal: Thôi đi Lilly, em chỉ đang

ghen tị với Mia thôi.

Lilly: Em không có!

Anh Micheal: Em có đấy! Em chỉ đang ghen tị vì bạn ấy cắt tóc mà không cần hỏi ý kiến em. Em ghen tị vì ngay khi em không chơi với Mia nữa thì bạn ấy đã gặp và quen với bạn mới. Em ghen tị vì trong suốt thời gian qua Mia giữ bí mật này mà không chia sẻ với em.

Lilly: Micheal, anh câm ngay đi!

Boris (mở hé cánh cửa ra nói): Lilly, cậu gọi mình hả?

Lilly: MÌNH KHÔNG GỌI CẬU, BORIS!

Boris: Xin lỗi (và khép cánh cửa lại)

Lilly: (đang rất tức giận) anh Micheal, sao tự dưng anh bênh Mia chằm chặp thế. Người ngoài nghe được tưởng anh thích cậu ấy đấy.

Anh Micheal: (không hiểu sao mặt anh ấy đỏ lựng lên như vậy) Thế còn cái luận điểm của em về nhà Ho thì sao? Em tưởng đấy gọi là bình thường à?

Lilly: Anh đừng có mà đánh trống lảng.

Anh Micheal: Anh chỉ nói những gì anh biết thôi

Wow, anh em nhà Lilly đúng là uyên bác thật. Bà nội nói đúng: mình cần phải nâng cao vốn từ vựng và kiến thức xã hội của mình thôi.

Anh Micheal: (quay ra nói với mình) Vậy là từ nay chú ấy (chỉ vào chú Lars) sẽ đi theo bảo vệ em mọi nơi mọi lúc hả?

Mình: Vâng.

Anh Micheal: Thật sao? Mọi nơi sao?

Mình: Mọi nơi, trừ toilet, tất nhiên rồi. Chú ấy sẽ đứng đợi ở bên ngoài.

Anh Micheal: Thế nếu em đi hẹn hò thì sao? Như buổi dạ hội cuối tuần này chẳng hạn?

Mình: Em cũng chưa nghĩ đến chuyện đó nữa vì có ai mời em đâu.

Boris: (lại ngó qua cửa nói vọng vào) Xin lỗi, mình vừa đánh đổ lọ cồn trong

này, ngột ngạt quá, mình có thể ra ngồi cùng với mọi người được không?

Mọi người trong phòng học: KHÔNG!

Cô Hill: (từ bên ngoài hành lang ngó vào) Sao lớp này ồn quá vậy? Từ phòng giáo viên cũng có thể nghe thấy tiếng của các em đấy. Boris, em làm gì trong cái phòng đựng đồ thế? Ra ngoài mau. Các em khác học bài đi.

Chắc mình phải tìm đọc bài báo trên tờ Post thôi, 300 triệu đôla cơ á? Bằng số tiền mà nữ hoàng talkshow Oprah kiếm được năm ngoái đó.

Nếu nhà mình giàu có đến thế tại sao cái TV trong phòng mình chỉ là TV đen trắng nhỉ?

Tối ngày thứ tư

Giờ thì mình hiểu tại sao bố giận dữ đến vậy với bài báo của mụ Carol Fernandez. Khi chú Lars hộ tống mình ra cổng trường, toàn bộ sân trường Albert Einstein kín đặc phóng viên. Mình trở thành trung tâm của mọi sự chú ý, cứ như một ngôi sao nổi tiếng vậy.

Theo lời thầy Gianini thì các phóng viên tụ tập ở đây cả ngày. Xe truyền hình từ các nơi đổ về đây, từ New York One, Fox New, CNN đến Entertainment Tonight… Họ đang phỏng vấn tất cả các học sinh của trường Albert Einstein xem liệu có ai quen mình không (lần đầu tiên mình thấy may khi không được ai trong trường này nhớ tới: đố họ tìm được ai

trong trường nhớ tới cái tên Amelia, nhất là trong bộ dàng hiện nay của mình). Thầy G nói hiệu trưởng Gupta cuối cùng đã phải gọi cho cảnh sát, vì trường Albert Einstein là đất tư nhân, trong khi các phóng viên các nơi đổ về đây chắn hết các lối ra vào, hút thuốc và xả rác khắp nơi.

Nói thế chứ mấy đứa con nhà giàu vẫn thường xuyên tụ tập ở sân trường hút thuốc và xả rác bừa bãi mà có bao giờ thấy cô Gupta gọi cảnh sát bắt tụi nó đâu… À mà có khi bố mẹ bọn nó đã xì tiền trả hết chi phí dọn dẹp trong tiền học rồi.

Giờ thì mình đã phần nào hiểu được cảm giác của công nương Diana. Lúc chú

Lars, thầy G và mình vừa bước ra khỏi cửa phóng viên ùa ra vây quanh lấy mình, chĩa hàng chục cái mic vào mặt mình và hét lên: “Amelia, cô có thể cười lên không?”, “Amelia, cô thấy thế nào khi đùng một cái từ một cô học sinh bình thường bỗng chốc trở thành công chúa với tài sản lên tới 300 triệu đôla?”

Mấy phóng viên đó làm cho mình phát hoảng. Mà cho dù mình có muốn trả lời câu hỏi của họ, mình cũng không biết phải nói vào cái mic nào nữa. Chưa kể, mình gần như chẳng thấy gì khi mấy cái đèn flash cừ chớp lia lịa vào mặt mình như thế.

Đúng lúc đó chú Lars đã phải ra tay. Chú ấy kêu mình đừng trả lời gì cả rồi

vòng tay ôm một bên người mình. Nửa còn lại chú ấy nhờ đến thầy G. Sau đó mình không biết làm cách nào mà thoát ra khỏi được đám ống kín và mấy quay đó nữa. Đến lúc mình hoàn hồn lại thì đã thấy đang ngồi ở ghế sau ô tô rồi.

Cuối cùng thì những gì được huấn luyện trong quân đội Israel cũng đã có đất dụng võ. Mình đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa chú Lars và Wahim. Thì ra họ có quen chung vài người bạn. Hình như mọi người đều đên chung một trường huấn luyện để làm vệ sỹ thì phải.

Ngay khi đóng cửa xe lại, chú Lars vội nói: “Lái đi” và người tài xế nhấn ga phóng thẳng. Mình không nhận ra đó là ai nhưng mình nhận ra người ngồi ghế bên

cạnh – bố chứ ai!

Ngay khi thoát khỏi cái đuôi của đám phóng viên, bố quay lại hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Ngày hôm nay của con thế nào Mia?”

Chúa ơi, bố hết chuyện để hỏi rồi sao!

Mình lờ đi như không nghe thấy gì. Thay vào đó, mình quay lại vẫy tay chào thầy G. Giờ thầy ấy đang bị nhấn chìm trong micro và máy quay. Nhưng thầy ấy không hề nói tiếng nào, chỉ đứng đó vẫy tay chào với họ và tìm đường ra ga tàu điệm ngầm để về nhà.

Mình thấy tội cho thầy G quá, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình thật, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình

thật, nhưng dù sao thầy ấy cũng khá dễ chịu, không đáng bị bao quanh bởi đám phóng viên như vậy.

Mình hỏi bố có thể quay lại cho thầy G đi nhờ về nhà không, nhưng bố lờ đi nhu khong nghe thấy, giả vờ bận rộn với cái dây an toàn: “ Cái thứ quỷ quái này, chẳng bao giờ chịu nghe lời gì cả”.

Rồi khi mình quay ra hỏi bố xem từ nay sẽ đi học đâu, bố nhìn mình như thể mình bị điên vậy, và gần như hét lên với mình: “Con nói con muốn học ở tường Albert Einstein cơ mà!”

Mình nói đúng là vậy nhưng đó là trước khi bị mụ Carol Fernandez kia phanh phui mọi chuyện.

Nhưng bố tuyên bố rằng mình không thể chuyển trường chỉ vì bị phanh phui chuyện mình là công chúa, và rằng mình phải ở lại trường Albert Einstein học, chú Lars sẽ cùng mình tới trường để bảo vệ mình khỏi đám phóng viên.

Lúc mình hỏi, “Vậy thì ai sẽ làm tài xế cho bố?” thì bố chỉ vào viên tài xế mới và cho biết anh ta tên là Hans.

“Chào cô” – người tên Hans đó gật đầu chào mình qua tấm gương chiếu hậu.

Vậy là chú Lars sẽ đi theo mình mọi lúc mọi nơi thật sao? Ngay cả khi mình tới ngủ nhà Lilly sao?(nếu bọn mình vẫn làm bạn)

Từ nay mình không bao giờ có thể đi đâu

một mình nữa.

Riêng cái ý nghĩ đó đã đủ làm mình nổi điên lên rồi, mặt mình lúc đó đỏ bừng như cái đèn giao thông vậy.

“Vậy thì con không muốn làm công chúa nữa. Con sẽ trả lại cho bố hết mấy đồng 100 đôla đó. Bố hãy bảo bà quay trở lại Pháp đi. Con bỏ cuộc!”

Bố nói bằng giọng ra chiều rất mệt mỏi: “Giờ con đâu thể nói bỏ là bỏ được, Mia. Bài báo ngày hôm nay đã quyết định mọi chuyện rồi. Ngày mai mặt con sẽ xuất hiện trên toàn bộ các tờ báo ở Mỹ - mà có khi là toàn thế giới. Mọi người sẽ biết con là công chúa Amelia xứ Genovia. Con đâu thể từ bỏ thân phận

của mình?”

Trên đường về Plaza, mình đã làm cái việc mà một công chúa không nên làm – KHÓC. Chú Lars đã phải cho mình mượn khăn tay. Chú ấy thật tử tế!

Vẫn là thứ tư

Mẹ cho rằng người mớm thông tin cho Carol Fernandez chính là bà nội.

Nhưng mình không thể tưởng tượng được bà lại làm mấy chuyện như vậy. Nhất là khi mấy bài học công chúa của mình đã đi đến đâu đâu.. Mục đích của những bài học đó là giúp cho mình có thể hành xử như một công chúa thực thụ. Bà chưa dạy cho mình cách đối phó với những người phản đối hoàng gia kiểu như Lilly cơ mà.

Từ đầu tới giờ bà chỉ mới dạy mình cách ngồi, cách ăn mặc, cách dùng dĩa để ăn các món cá, cách xưng hô với những người lớn tuổi trong hoàn tộc, cách nói tiếng “cám ơn”, “không có gì” bằng bảy thứ tiếng, cách làm món cốc tai chanh đá hay mấy học thuyết của Marx.

Mấy cái đó thì có ích gì với mình cơ chứ?

Nói sao mẹ cũng không thay đổi ý nghĩ của mình. Bố gần như phát điên lên với mẹ nhưng mẹ vẫn nhất quyết khăng khăng mọi chuyện là do bà một tay sắp đặt. Mẹ còn kêu bố hãy đi mà hỏi bà mọi chuyện, khi đó sẽ biết ai đúng ai sai.

Bố đã ngoa ngoắt vặc lại, hỏi sao mẹ

không nghĩ đến chuyện chính bạn trai của mẹ là người tiết lộ thông tin cho phóng viên Carol Fernandez.

Nhưng ngay lập tức, bố nhận ra là mình không nên nói những lời đó, vì khi đó trong mẹ thật đáng sợ. Mẹ chỉ như vậy khi bà thật sự nổi giận.

Môi mẹ mím chặt và rồi mẹ hét lên: “Biến… ra khỏi nhà tôi… ngay”

Tất nhiên là bố chẳng đi đâu cả, mặc dù về lý thì ngôi nhà này thuộc quyền sở hữu của mẹ. Cũng may là bà Carol đó không đăng địa chỉ nhà mình lên trên báo và điện thoại nhà mình không đăng kí trên danh bạ điện thoại thành phố nên chưa phóng viên nào đánh hơi được tới

đây. Vậy là từ nay mình vẫn có thể gọi điện kêu đồ ăn Trung Quốc tới nhà mà không phải lo sợ bị mấy tờ báo lá cải đem ra phân tích xem công chúa Amelia thích món cải đến thế nào.

“Vậy sao Helen? Anh thì lại nghĩ em đang để lòng thù ghét mẹ anh làm cho mất đi lí trí” – bố thủng thẳng nói.

Mẹ gào lên: “Anh muốn biết sự thật sao Phillipe? Sự thật là mẹ anh là một…”

Mình đã quá mệt mỏi, không còn sức nghe mấy cuộc cải vã này nữa nên đã rút gọn về phòng và chụp tai nghe nhạc lên. Mình học được cách này từ mấy đứa trẻ có bố mẹ li dị trong các bộ phim truyền hình trên TV. Đĩa nhạc ưa thích của mình

hiện nay là đĩa nhạc mới nhất của Britney Spears. Mình thậm chí còn không dám cho Lilly biết là mình thích Bristney Spears. Mình đã từng nằm mơ mình được là Bristney Spears và đang biểu diễn tong phòng hòa nhạc của trường Albert Einstein. Mình mặc chiếc váy màu hồng và anh Josh đã chạy đến khen ngợi ngay trước khi mình lên sân khấu.

Làm sao mình dám kể chuyện đáng xấu hổ này cho người khác nghe cơ chứ? Lilly chắc chắn sẽ lên lớp cho mình một trận về việc thần tượng một người như Bristney là tự hạ thấp chính mình. Nhưng mình biết mình có thể kể chuyện này cho Tina nghe. Cậu ấy sẽ không những hào hứng với câu chuyện của mình mà còn

muốn biết trong giấc mơ ây anh Josh có mặc quần da hay không nữa.

Mà mình đã nói về việc mấy cái móng tay giả này làm mình khó viết chưa nhỉ?

Nhưng nói gì thì nói, càng nghĩ mình càng phân vân không biết bà có phải là người bán tin cho Carol Fernandez không nữa. Vì hôm nay lúc đến Plaza tiếp tục mấy bài học làm công chúa với bà, mình vẫn không ngừng khóc. Nhưng bà không hề tỏ chút thông cảm nào với mình. Mấy giọt nước mắt này là vì...?

Sau khi mình tấm tức kể lại cho bà nghe mọi chuyện, bà chỉ nhướn cặp lông mày được tô vẽ rất cẩn thận lên và nói "C`est la vie", tiếng Pháp có nghĩa là "Đời là

vậy đó”.

Trong cuộc đời này, nếu không phải là bạn trúng xổ số hay có scandal với những người nổi tiếng thì chẳng bao giờ mặt bạn được xuất hiện trên mấy tờ báo như Post. Mình làm gì nên tội chứ, chẳng nhẽ sinh ra cũng là tội sao?

Mình không nghĩ “Đời là vậy”.

Tiếp đó bà miên man về chuyện cả ngày nay phải tiếp hàng trăm cú điện thoại từ giới truyền thông xin phỏng vấn mình như thế nào. Và rằng mình cần phải mở một cuộc họp báo, rằng bà đã cho người ở Plaza chuẩn bị sẵn cho mình một căn phòng lớn để tiếp phóng viên rồi.

Không thể tin nổi bà làm như vậy với

mình! “Cháu không muốn trả lời phỏng vấn của mấy người đó! Cháu đâu cần mọi người can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy!”

“Nếu chàu không chịu gặp gỡ giới truyền thông, trả lời những thắc mắc của họ thì họ sẽ tìm mọi cách để khai thác chuyện của cháu, bắt đầu từ việc ngày ngày quấy rầy cháu ở khắp mọi nơi, từ trường học đến nhà những nười bạn cháu, rồi tới cửa tiệp tạp hóa hoặc tiệm đĩa cháu thường lui tới”

Rồi bà nhắc đến cái gọi là nghĩa vụ của mình trong vai trò là một công dân Genovia. Mình sẽ quảng bá được cho ngành du lịch của Genovia nếu đồng ý xuất hiện trên chương trình Dateline.

Mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Genovia lắm chứ. Thật đó. Nhưng mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Mia Thermopolis nữa. Và việc xuất hiện trên chương trình Dateline không hề tốt lành gì với mình.

Nhưng mối bận tâm duy nhất lúc này của bà là làm sao để quảng bá cho hình ảnh Genovia với mọi người. Nhỡ mẹ nói đúng thì sao? Nhỡ đúng là bà là người đã tiết lộ thông tin cho Carol Fernandez thì sao?

Chẳng nhẽ bà lại làm mấy chuyện như vậy?

Cũng dám lắn chư.

Mình vừa bỏ tai nghe ra, bố mẹ vẫn chưa

cải nhau xong.

Có vẻ tối nay họ sẽ còn cãi nhau dài dài.

Thứ Năm, 15 tháng 10, trong phòng tự học

Hôm nay ảnh mình được trưng trên bìa tờ Daily News và New York Newsday, và cả New York Times nữa chứ. Họ đăng bức ảnh ở trường của mình làm mẹ không thoải mái chút nào. Vì như vậy có nghĩa là có thể ai đó tong gia đình mà mẹ đã từng gửi ảnh cho, hoặc người ở trường Albert Einstein đã tuồn những bức ảnh này ra ngoài. Mình cũng không vui lắm vì mấy bức ảnh náy được chụp trước khi Paolo sửa tóc cho mình, trông bộ dạng của mình lúc ấy trông thật lôi thôi và

nhếch nhác.

Chưa bao giờ có nhiều phóng viên trước cổng trường Albert Einstein như sáng nay. Có vẻ như mấy bản tin buổi sáng thường thích đưa tin trực tiếp kiểu này. Nhưng vấn đề là nhân vật chính lại là mình!

Thật ra mình cũng tiên liệu trước là chuyện này sẽ xảy ra nên hôm nay đã chuẩn bị tinh thần, chứ không hoảng sợ như hôm qua. Theo đúng như lời bà nội yêu cầu, hôm nay mình diện một đôi bốt mới tinh (phòng trường hợp cần thiết mình sẽ đá mấy người cầm micro định sán lại gần), lại còn đeo một lố huy hiệu Hòa Bình Xanh và phản đối áo lông thú để ít nhất cũng gây ấn tượng đẹp trong

mắt công chúng.

Hôm nay mọi chuyện diễn ra y hệt hôm qua. Chú Lars vẫn phải áp sát và đưa mình đi qua một rừng máy quay phim và máy ảnh mới vào được trường. Trong khi chạy vào trường mình còn nghe rõ mấy người hét lên: “Amelia cô có định theo gương công nương Diana trở thành nữ hoàng trong tim mọi người không?”, “Amelia giữa Leonardo DiCaprio và Hoàng Tử William cô thích ai hơn?” ,“Amelia, cô có ý kiến gí về ngành công nghiệp sản xuất thịt ở nước ta?”

Mình lập tức bị ấn tượng bởi câu hỏi cuối cùng, và định quay lại trả lời, nhưng chú Lars đã lôi tuột mình vào trong trường.

Những việc mình cần phải làm:

Nghĩ cách buộc Lilly phải làm lành với mình.

Không được nhút nhát nữa.

Ngừng nói dối/ hoặc nghĩ ra những lời nói dối hay hơn.

Không được tỏ ra quá bi quan.

Tập trở nên:

Độc lập hơn

Tự lập hơn

Chín chắn hơn

Ngừng nghĩ về Josh Richter

Ngừng nghĩ về Micheal Moscovitz

Đạt điểm cao hơn

Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn

Thứ Năm, giờ tiếng Pháp

Hôm nay trong giờ Đại số, thầy Gianini đã tìm mọi cách nhồi mấy mớ kiến thức về mặt phẳng Đề-các vào đầu bọn mình, nhưng không ai tập trung được vì mấy chiếc xe đưa tin ở bên ngoài. Bọn lớp mình liên tục ngảy lên nhoài người ra cửa sổ và hèt vào đám phóng viên: “Hảy đi tìm những tin thực tế hơn đi!”; “Này, thích thì chụp hình tôi đi” và kèm theo một cử chỉ thô lỗ.

Thầy Gianini cố ổn định trật tự nhưng hoàn toàn bất lực.Lilly thì nhăn nhúm lại, cậu ấy tỏ ra hết sức khó chịu khi tất cả

mọi người đều quay ra chống đám phóng viên trong khi không ai muốn đứng trước cửa tiệm nhà Ho và hô vang “Phản đối nhà Ho phân biệt chủng tộc”!

Sau đó, Lana Weinberger mon men ra hỏi xem mình biết thân phận công chúa từ bao giờ? Không thể tin được, con nhỏ rách việc ấy lại hỏi chuyện mình cơ đấy, không hề tỏ ra khinh khỉnh như mọi khi. Mình trả lời đại khái là khoảng vài tuần nay. Lana liền nói nếu một ngày nào đó nó phát hiện ra nó là công chúa, việc đầu tiên nó làm là lao thẳng đến Disneyworld, nhưng mình đã ngắt lời nó, “Cậu sẽ không muốn tới Disneyworl đâu, vì cậu sẽ thấy nhớ những buổi tập của đội cổ vũ”.

Lana vẫn tiếp tục thắc mắc lý do tại sao mình không muốn đến Disneyworld vì mình hầu như có tham gia hoạt động ngoại khóa nào đâu. Rồi Lilly bắt đầu chen vào câu chuyện về Disnerworld ở Mỹ, và rằng thật ra ông Walt Disney là người theo chủ nghĩa Phát-xít…

Ở trên bục giảng thầy Gianini đang khản cổ kêu gào mọi người tập trung vào mặt phẳng Đề-các.

Không chừng mặt phẳng này còn an toàn hơn nơi chúng ta đang sống ấy chứ, vì ở trên đó ít ra là không có đám nhà báo.

Hệ tọa độ Đề-các

Chia mặt phẳng ra làm bốn phần gọi là 4 góc phần tư.

Thứ Năm, giờ Hình & Lượng

Mình đang ngồi ăn trưa cùng với Tina Hakim Baba, chú Lars và Wahim. Tina kể cho mình nghe rằng ở Ả Rập, con gái phải ăn mặc một thứ gọi là “Chadrah” (áo trùm). Nó rộng như một cái chăn và trùm kín người từ đầu đến chân, chỉ chừa một khoảng mắt để nhìn. Người ta cho rằng như vậy có thể giúp người con gái tránh được cái nhìn soi mói của cánh đàn ông. Nhưng Tina kể rằng em họ cậu ấy mặc quần bò ở dưới tấm áo trùm, và khi người lớn không có nhà, bọn nó sẽ cởi áo trùm ra và đi chơi với bạn trai hệt như chúng mình.

Nói đúng hơn là như chúng mình sẽ làm, nếu có bạn trai nào để ý.

Mình rút lại câu này. Mình quên mất là Tina đã có bạn nhảy trong dạ hội sắp tới: Dave Farouq El-Abar.

Hay là mình có vấn đề nhỉ? Tại sao chẳng có cậu bạn trai nào thích mình?

Tina đang kể chuyện về tấm áo trùm cho mình thì bỗng dưng Lana Weinberger đặt khay đồ ăn xuống bên cạnh.

Chuyện cứ như đùa, là Lana Weinberger đó.

Mình cứ tưởng nó đến để đòi thanh toán hóa đơn tiền giặt ủi cái áo len, hoặc tệ hơn là đổ cả lọ sốt hạt tiêu và đĩa sa lát của mình. Trái lại nó cười rất tươi nói: “Hai bạn không phiền cho mình ngồi cùng chứ?”

Tiếp đó là một khay thức ăn lướt qua chỗ mình. Trên khay có 2 cái bánh phomat thịt, khoai tây chiên bự, hai cốc sữa sô cô la, 1 bát ớt, 1 gói Doritos, 1 đĩa salat Pháp, 1 gói Yoo hoos, 1 trái táo và một cốc coca to. Vừa tính nhìn xem ai có thể ăn hết đống thức ăn này thì thấy Josh Richter kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Mình không hề mơ, là Josh Richter.

Anh ấy chào mình và ngồi xuống ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Mình quay sang nhìn Tina, cậu ấy cũng nhìn lại mình rồi cả hai đứa quay sang 2 chú vệ sĩ. Nhưng hai người đó đang bận tranh luận xem liệu đạn cao su có được dùng để dẹp bạo loạn không hay chỉ

được dùng gậy.

Mình và Tina chăm chăm nhìn Lana và Josh.

Cả hai đếu là hot boy, hot girl của trường, nên không bao giờ chỉ có một mình. Họ đi đến đâu là có một đám tùy tùng theo đến đó. Lana thì thường dẫn theo cả đội cổ vũ của mình, ai trông cũng xinh đẹp với mái tóc dài và bộ ngực đầy đặn như Lana vậy.

Còn theo Josh là một hội nam sinh năm cuối, cùng đội bóng với anh ấy. Tất cả đều cao to và ăn nhiều thực phẩm làm từ động vật như Josh.

Đám bạn của Josh đặt khay đồ ăn xuống cạnh khay của Josh. Bạn của Lana đặt

khay bên cạnh Lana. Và chẳng mấy chốc bàn ăn của bọn mình, vốn thường chỉ có 2 đứa con gái lập dị và 2 ông vệ sĩ, nay được vây kín bởi những người xanh đẹp và tài năng nhất trường Albert Einstein, nếu không nói là nhất Manhattan.

Mình liếc nhìn Lilly và thấy cậu ấy trố mắt ra như thể vừa tìm thấy chủ đề hấp dẫn cho show truyền hình của mình vậy.

Bỗng Lana hỏi mình bằng cái giọng như thân thiết với nhau lắm ý, "Mia này, cậu có dự định gì cuối tuần này chưa? Cậu có định dự dạ hội cuối tuần này không?"

Mình nói: "Để mình xem đã…"

"Bọn mình đang định tổ chức một bữa tiệc ở nhà anh Josh tối thứ Bảy này vì bố

mẹ anh ấy đi vắng. Sau khi buổi dạ hội kết thúc. Cậu đến nhé.”

“Mình không…”

“Cậu ấy nhất định phải đến, đúng không anh Josh?” Josh đang đút miếng ớt vào miệng, liền nhồm nhoàm nói: “Tất nhiên rồi. Cô ấy phải đến chứ.”

“Nhất định sẽ rất vui đấy.” Lana nói. “Cậu đi nh2?”

“Rất tiếc mình không thể”.

Mấy cô bạn của Lana đang nói chuyện bỗng im bặt quay ra nhìn mình trong khi đám bạn của anh Josh vẫn chăm chú ăn.

“Không thể ư?” Lana sửng sốt hỏi.

“Đúng vậy, mình không thể.”

“Cậu nói không thể là sao?”

Mình đã định nói dối. Đáng ra mình có thể nói là: Lana, mình không thể đi vì còn bận ăn tối với thủ tướng Iceland. Mình cũng có thể nói là mình không thể đi vì còn bận đi du thuyền. Mình có thể bịa ra hàng tá lý do, vậy mà mình lại ngu xuẩn đi nói thật.

“Mình không thể đi được, vì mẹ mình sẽ không cho phép đâu.”

Trời đất, sao mình lại nói như thế nhỉ? Tại sao cơ chứ? Đáng nhẽ ra mình phải nói dối chứ. Nói ra những lời đó làm mình không khác gì một con dở hơi. Dở người quá! Ôi lập dị vô cùng.

Mình cũng chẳng hiểu tại sao mình lại

nói thật nữa. Thậm chí đó cũng chẳng phải là sự thật thật sự. Ờ thì đấy cũng là một nguyên nhân nhưng không phải là nguyên nhân thật sự khiến mình không muốn đi. Đúng là mẹ sẽ không đời nào cho phép mình đi dự tiệc ở nhà một cậu bạn trai khi bố mẹ cậu ấy vắng nhà kể cả khi có vệ sĩ đi cùng. Nhưng nguyên nhân thực sự chính là mình không biết hành xử ra sao ở những bữa tiệc như vậy. Chưa có ai mình quen từng được mời tới những bữa tiệc kiểu như vậy. Nói đúng hơn là những người mình quen, chưa đủ nổi tiếng để được mời đi dự những bữa tiệc kiểu như vậy.

Hơn nữa mọi người còn uống rượu mà mình lại không biết uống, cũng không có

ai đi cùng. Thế thì mình biết làm gì ở đấy?

Lana hết nhìn mình rồi lại quay sang đám bạn, và cuối cùng cười phá lên. Cười RẤT RẤT TO là đằng khác.

Cũng chẳng trách nó được.

“Ôi trời đất ơi, cậu không nói đùa đó chứ?” Lana cười đến mức nói không nên lời.

Mình biết ngay Lana kiếm chuyện để làm bẽ mặt mình đây mà. Nhưng mình chẳng quan tâm lắm, mình chỉ thấy ái ngại cho Tina Hakim Baba. Chỉ vì mình mà cậu ấy phải ngồi giữa một đám con gái nổi tiếng thế này.

“Cậu đang nói đùa đúng không?”

“Không hề”

“Cậu đâu nhất thiết phải nói thật với mẹ cơ chứ.” Lana nói một giọng châm chọc. “không ai lại đi nói thật với mẹ mấy chuyện đó cả. Cậu chỉ việc nói với mẹ là tới nhà một cô bạn gái nào đó. Hiểu chưa nào”

Ý cậu ta là nói dối? Với mẹ mình sao? Rõ ràng Lana không hiểu gì về mẹ mình. Không ai có thể nói dối mẹ. Đơn giản là không thể. Lại còn nói dối những chuyện như vậy ư, không đời nào.

Mình nói: “Nghe này, cảm ơn vì đã mời mình, nhưng mình thật sự không thể. Hơn nữa mình cũng không biết uống rượu…”

Trời ạ, đó là một sai lầm ngốc nghếch nữa.

Lúc này thì Lana gần như bị sốc, “Cậu không uống rượu ư?”

Thật ra khi ở Miragna mình cũng có uống rượu. Mình thường uống vào mỗi bữa tối. Nhưng đó là việc nên làm ở Pháp. Người ta không uống rượu cho vui mà uống rượu đi kèm với thức ăn. Nó làm cho món gan ngỗng thơm ngon hơn, mặc dù mình chưa bao giờ thử.

Mình nhún vai trả lời: “Chỉ là mình muốn bảo vệ sức khỏe cho bản thân, không muốn đưa nhiều chất độc hại vào cơ thể.”

Lana tỏ rõ sự khinh bỉ mồn một trên

khuôn mặt, nhưng Josh Richter, miệng vẫn đang ngậm thức ăn, lại quay ra nói: “Anh tôn trọng việc đó!”

Lana há nốc mồm ngạc nhiên. Thật không thể tin được, Josh Richter nói anh ấy tôn trọng điều mình vừa nói. Đùa sao?

Xem ra anh ấy rất nghiêm túc. Cái cách anh ấy nhìn mình như thể có thể nhìn xuyên thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh đấy ma lực ấy… Như thể anh ấy đã nhìn thấu tâm hồn mình…

Lana không nhận ra là bạn trai cô ta đang nhìn thấu tâm hồn mình thì phải. Cô ta nói: “Trời ạ, Josh, anh uống nhiều hơn bất cứ ai trong cả trường này”

Josh quay sang Lana và nghiêm nghị nói:

“Đúng thế, nhưng có lẽ anh cũng nên từ bỏ thôi.”

Lana cười phá lên khi nghe thấy vậy: “Phải rồi, coi xem anh bỏ nổi không!”

Josh không hề thấy chuyện đó đáng cười chút nào. Anh ấy nhìn Lana chằm chằm bằng đôi mắt xanh quyến rũ ấy. Mình mừng là anh ấy không nhìn mình bằng ánh mắt như thế.

Mình đứng bật dậy và cầm lấy khay thức ăn, thấy vậy Tina cũng làm theo.

“Tạm biệt mọi người” – rồi bọn mình cùng bỏ đi.

Trong lúc đi cất khay, Tina hỏi: “Mấy chuyện này là thế nào vậy?”. Mình cũng

chẳng biết nữa, chỉ biết chắc một điều là:

Lần đầu tiên trong đời, mình mừng vì không phải là Lana Weinberger.

Tiếp tục ngày thứ Năm, giờ tiếng Pháp

Sau giờ ăn, mình đi tới tủ để đồ để lấy sách cho giờ tiếng Pháp và gặp anh Josh ở đấy. Hình như anh ấy đang cố tình đứng đó quan sát xung quanh. Khi thấy mình đến gần, anh ấy liền đứng thẳng dậy và nói: “Chào em!”

Rồi anh ấy cười, lộ cả hàm răng trắng đều tăm tắp. MÌnh phải nhìn sang chỗ khác vì hàm răng đó trắng đến lóa cả mắt.

Mình chào lại anh ấy. Mình thấy hơi

ngượng vì lúc nãy vừa chứng kiến anh ấy cãi nhau với Lana xong. Mình đoán chắc hẳn anh ấy đang đợi Lana rồi cả hai sẽ lại âu yếm nhau như mọi khi, thế nên mình cố gắng lấy đồ thật nhanh và chuồn khỏi đây để khỏi chứng kiến cảnh ấy.

Nhưng anh Josh lại bắt đầu nói chuyện với mình. Anh ấy nói: “Anh hoàn toàn đồng tình với việc em nói ở nhà ăn lúc nãy. Về việc tôn trọng sức khỏe của mình ấy mà. Anh cho rằng đó thật sự là một quan điểm rất tuyệt!”

Mình cảm thấy nóng bừng cả mặt, như một ấm nước đang sôi vậy. Mình cố gắng không làm rơi cái gì hết trong khi di chuyển quanh mấy cuốn sách trong tủ. Đáng tiếc là tóc mình bây giờ quá ngắn,

không thể giấu được khuôn mặt đang ửng đỏ.

“Thế em có định đi dự dạ hội cùng ai chưa?”

Ngay lúc đó mình đánh rơi quyển sách Đại số. Mình chỉ kịp nói “Ừm…” và rồi vội chạy ra nhặt nó lên.

Trong khi đang lui cui quỳ xuống sàn nhặt mấy tờ giấy bị rơi ra khỏi sách Đại số, mình nhận ra khuôn mặt của anh Josh ở ngay sát kế bên. Anh ấy nhặt hộ mình chiếc bút chì và đưa cho mình. Mình nói cảm ơn và ……. Thật sai lầm khi lại nhìn vào đôi mắt xanh quyến rũ đó. Nó thôi thúc mình nói: “Chưa, em chưa định đi dự dạ hội với ai hết”

Bỗng chuông reo lên.

Anh Josh nói: “Gặp lại em sau”

Mình vẫn đang sốc.

Josh Richter vừa nói chuyện với mình. Anh ấy thực sự đã nói chuyện với mình. Hai lần.

Lần đầu tiên trong vòng một tháng qua, mình không còn quan tâm đến chuyện có trượt môn Đại số hay không. Mình không quan tâm rằng mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình. Mình không quan tâm chuyện mình là người thừa kế ngai vàng của Genovia. Mình cũng không quan tâm chuyện mình và người bạn thân nhất không nói chuyện với nhau.

Mình nghĩ có khi là anh Josh Richter thích mình.

Bài tập về nhà:

Đại số: ??? Chẳng nhớ gì cả!!!

Tiếng Anh: ??? Hỏi Shameeka

Văn minh thế giới: ??? Hỏi Lilly. Quên mất. Không hỏi Lilly được. Cậu ấy có nói chuyện với mình đâu.

Hình & Lượng: Không có.

Tiếng Pháp: ???

Sinh học: ???

Trời ạ, chỉ vì một anh chàng có thể thích mình mà đầu mình giờ rối tung cả lên rồi. Mình ghét bản thân quá.

Tối thứ Năm

Bà nói: “Tất nhiên cậu bạn đó thích cháu rồi. Sao lại không thích cơ chứ? Biểu hiện của cháu bây giờ rất tốt, cũng nhờ tài năng của Paolo và sự chỉ bảo của ta cả.”

Vâng, cảm ơn bà ạ. Bà cứ làm như không anh chàng nào có thể thích mình vì bản thân mình, chứ không phải vì đột nhiên mình trở thành công chúa, với mái tóc trị giá 200 đôla vậy.

Lúc đó mình thấy ghét bà thế!

Mình biết chẳng có gì sai khi ghét một ai đó, nhưng mình thật sự không ưa gì bà nội của mình. Ít ra là không thể thích nổi bà. Ngoài việc bà rất kiêu ngạo và chỉ

nghĩ cho bản thân, bà còn khá hẹp hòi với người khác.

Giống như tối nay vậy.

Bà quyết định hôm nay ra ngoài ăn tối để bà có thể chỉ cho mình cách đối phó với cánh phóng viên. Khi mình ra khỏi khách sạn, không có nhiều phóng viên lắm, chỉ trừ vài nhà báo nhỏ từ Tiger Beat. Mình đoán là mấy nhà báo lớn kia đã về nhà ăn tối rồi (hơn nữa với cánh nhà báo sẽ chẳng có gì là thú vị khi bạn đã chuẩn bị sẵng sàng. Với họ mọi chuyện sẽ chỉ thú vị khi họ xuất hiện đúng lúc mình không ngờ tới nhất mà thôi.)

Tất nhiên mình rất mừng khi không có các nhà báo quay quanh, gào lên với

hàng tá câu hỏi và đẩy mấy cái đèn flash to đùng vào giữa mặt mình.

Nhưng khi mình bước vào xe, bà nói: “Chờ một chút” rồi đi vào trong. Mình đã đoán là để quên mũ hay gì đó, nhưng lúc bà quay lại chẳng hề thấy mang gì theo.

Ấy thế mà lúc mình vừa tới trước cửa nhà hàng Bốn Mùa, tất cả các phóng viên đã tụ tập đông đủ ở đó! Lúc đầu mình đã nghĩ hẳn bên trong đang có chính khách hay nhân vật nào đó quan trọng như Shaquille O’Neal hay Madonna chẳng hạn. Nhưng rồi tất cả bọn họ bắt đầu chụp hình mình và hét lên: “Công chúa Amelia, cô cảm thấy thế nào khi lớn lên trong một gia đình không có cha, và rồi

phát hiện ra cha mình có 300 tiệu đôla?”, “Công chúa, cô đi giày hiệu gì vậy?”

Lúc đó mình chẳng hề mảy may sợ hãi gì cả, mình chỉ giận phát điên lên thôi. Mình quay sang bà và nói: “Làm sao mà họ biết chúng ta tới đây vậy bà?”

Bà đang loanh quanh tìm điếu thuốc trong túi xách, “Mình cất cái bật lửa ở đâu rồi không biết?”

“Bà đã gọi cho họ phải không?” – Mình tức đến nỗi không thể nhìn thẳng vào mặt bà nữa, “Bà đã gọi điện, và nói cho họ biết chúng ta tới đây.”

“Đừng có trẻ con như vậy!” Bà nói, “Bà đâu có thời gian gọi cho cả lũ bọn họ chứ”.

“Đâu cần. Bà chỉ việc gọi cho một người, và tất cả sẽ kéo đến theo thôi. Tại sao bà lại làm vậy?”

Bà châm điếc thuốc. Mình ghét bà hút thuốc trong xe thế không biết. “Đây là một yếu tố rất quan trọng để trở thành người của hoàng gia Amelia ạ. Cháu cần phải học cách đối phó với cánh nhà báo”

“ Bà là người đã báo tin cho Carl Fernandez!”. Mình nói với giọng hết sức bình tĩnh.

“Tất nhiên là bà rồi”- bà thản nhiên thừa nhận, với cái giọng kiểu như thách thức xem mình làm gì được bà.

“Bà! Sao bà có thể làm thế? Bố cháu đã nghĩ là do thầy Gianini làm! Bố và mẹ

cãi nhau vì việc đó. Mẹ cháu nói là bà làm, nhưng bố cháu đã không tin!”

Bà hít một hơi dài và nói: “Phillipe lúc nào cũng ngây thơ như vậy đấy”

“Cháu sẽ nói với bố, cháu nói hết cho bố nghe!”

Bà phẩy tay với điệu bộ chẳng thiết tha, ý muốn nói: Tùy cháu.

“Cháu nói thật đấy, cháu sẽ nói cho bố cháu biết sự thật. Bố cháu sẽ giận bà cho coi.”

“Không đâu. Cháu cần phải thực tập, cháu yêu ạ. Mẫu tin trên tờ Post chỉ là bước khởi đầu thôi. Rồi sớm muộn cháu cũng sẽ xuất hiện trên bìa tạp chí Vouge,

và rồi…”

“Bà!” Mình hét lên “CHÁU KHÔNG MUỐN XUẤT HIỆN TRÊN TỜ TẠP CHÍ VOUGE! BÀ KHÔNG HIỂU SAO? CHÁU CHÌ MUỐN YÊN ỔN TỐT NGHIỆP LỚP CHÍN THÔI!”

Bà có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng của mình. “Được rồi cháu yêu. Cháu đâu cần phải hét lên thế!”

Sau bữa tối mình không còn thấy bóng các phóng viên nữa, có lẽ bà đã nghe lời mình.

Khi mình trở về nhà, thầy Gianini đang ở đó. Mình về phòng và gọi điện cho bố. Mình nói: “Bố ơi, là bà chứ không phải là thầy Gianini tiết lộ cho Carol

Fernandez biết tin đâu!” và bố trả lời : “Bố biết rồi.”

“Bố biết rồi sao?” Mình không thể tin được. “Bố biết thế mà không nói một lời nào sao?”

“Mia, quan hệ giữa bố và bà con rất phức tạp!”

Ý bố là bố sợ bà. Cũng không trách được bố, nhất là trước đây bà thường nhốt bố trong hầm tối.

“Bố nên xin lỗi mẹ vì những gì bố đã nói về thầy Gianini.”

Bố trả lời, nghe rất tội nghiệp: “Bố biết rồi!”

Sau đó thầy Gianini giúp mình làm bài

tập về nhà. Hôm nay ở trường mình không tài nào tập trung nổi sau khi anh Josh nói chuyện với mình nên chẳng tiếp thu được những gì anh Micheal đã giảng trong lớp Hình & Lượng.

Giờ thì mình đã hơi hiểu sao mẹ lại thích thầy Gianini như vậy. Trò chuyện với thầy ấy cũng khá vui, nhất là khi xem tivi. Thầy không bao giờ dành điều khiển như mấy người bạn trai trước của mẹ. Mà thầy có vẻ cũng chẳng quan tâm đến thể thao mấy.

Khoảng nửa tiếng trước khi đi ngủ, bố lại gọi điện và đòi nói chuyện với mẹ. Mẹ về phòng và nói chuyện với bố, lúc trở ra, thấy mẹ có vẻ vui.

Giá mà mình có thể kể cho Lilly nghe chuyện Josh Richter nói chuyện với mình.

Thứ Sáu, 16 tháng 10, giờ Tiếng Anh

CHÚA ƠI!

JOSH VÀ LANA ĐÃ CHIA TAY!!!!

Chuyện này đang loan khắp trường. Josh đã chia tay với Lana tối hôm qua sau buổi tập. Hai người cùng ăn tối ở quán Hard Rock Café và anh ấy đòi lại chiếc nhẫn và Lana bị một phen bẽ mặt!!

Mình chưa bao giờ mong muốn chuyện này lại xảy ra với bất kì ai, dù là kẻ thù không đội trời chung của mình.

Sáng nay Lana không còn lượn lờ quanh

tủ đồ chung của Josh như mọi ngày. Sau đó, lúc mình thấy cô ta trong lớp Đại số, trông mắt đỏ hoe và tóc tai thậm chí còn không buồn chải. Mình chưa từng thấy Lana Weinberger trong bộ dạng như thế này! Thậm chí nó còn gọi điện tới cửa hàng Bergdorf nằn nì họ nhận lại chiếc váy dạ hội mới mua (vì đã trót xé mác) . Trong suốt giờ học, Lana cố dùng bút bôi đen dòng chữ bà Josh Richter trên tất cả bìa các quyển vở.

Chán quá. Mình thậm chí không biết tính các con số nguyên. Mình bị phân tâm quá rồi.

Ước gì mình:

Mặc áo lót cỡ 36D

Học giỏi toán.

Là thành viên ban nhạc rock nổi tiếng thế giới.

Vẫn được làm bạn cùng Lilly Moscovitz.

Là bạn gái của JOSH RICHTER.

Vẫn là ngày thứ Sáu

Không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra. Mình đang định cất sách Đại số vào tủ thì JOSH RICHTER quay sang hỏi: “Mia này, ngày mai em đi dự dạ hội với ai?”

Chỉ riêng việc anh ấy nói chuyện với mình cũng đã đủ khiến mình muốn ngất rồi, chứ đừng nói đến chuyện muốn hẹn hò với mình.

Cũng may mình còn lập bập được mấy câu: “Không có ai cả.”

Và anh ấy nói tiếp: “Sao chúng mình không cùng đi nhỉ?”

LẠY CHÚA!!! JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!

Mình quá sốc nên không nói được lời nào suốt một phút. Mình bắt đầu thở dốc, giống như hồi mình xem bộ phim tài liệu về quá trình bò được chế biến thành bánh hambơgơ. Việc duy nhất mình làm được lúc ấy là đứng trân trân và nhìn anh ấy (anh ấy cao thật!)

Và một chuyện thú vị đã xảy ra. Một phần nhỏ xíu trong não mình – có lẽ là phần duy nhất không bị choáng váng bởi

lời mời của Josh – lại nói với mình rằng: Anh ấy chỉ mời mình đi chơi vì mình là Công Chúa Genovia.

Thực sự trong mấy giây mình đã nghĩ như thế.

Nhưng rồi phần còn lại trong não mình – tất nhiên là phần lớn hơn rất nhiều – lại nói: THẾ THÌ CÓ SAO NÀO?

Có thể anh ấy mời mình đi nhẢy là vì tôn trọng mình, muốn tìm hiểu mình nhiều hơn, và có lẽ, có lẽ anh ấy thích mình.

Có thể lắm chứ.

Thế nên phần não này đã thôi thúc mình trả lời không ngần ngại : “Dạ được. Chắc sẽ vui lắm.”

Sau đó Josh nói một đống thứ như anh ấy sẽ đón mình như thế nào, chúng mình sẽ ăn tối trước hay làm gì. Nhưng mình hầu như chẳng nghe thấy anh ấy nói. Trong đầu mình chỉ có giọng nói: "JOSH RICHTER vừa hẹn MÌNH đi chơi. JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!!!"

Mình cảm giác như vừa mới chết đi và được lôi thẳng lên thiên đường vậy. Cuối cùng chuyện mình mong đợi cũng đã xảy ra: Josh Richter đã thực sự nhìn thấu tâm hồn mình, anh ấy đã nhìn thấy con người thật của mình. VÀ RỒI ANH ẤY ĐÃ HẸN MÌNH ĐI CHƠI.

Bỗng chuông reo lên và Josh chào mình rồi đi lên lớp, trong khi mình vẫn đứng

đờ một chỗ. Chú Lars phải kéo tay mình đi.

Mình biết chú ấy không phải là thư kí riêng của mình. Nhưng cũng may là chú ấy ở đây, nếu không mình cũng không biết được là Josh sẽ đón mình lúc 7 giờ tối mai. Có lẽ lần sau mình phải học cách không bị sốc khi anh ấy hẹn mình đi chơi.

Những việc cần làm

(Mình nghĩ: chưa bao giờ hẹn hò nên mình cũng chẳng biết chính xác phải làm CÁI GÌ)

Mua váy

Làm tóc

Sửa móng tay (ngừng cắn móng tay giả)

Thứ Sáu, trong giờ Hình & Lượng

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ cậu ta là ai cơ chứ. Đầu tiên là không chịu nói chuyện với mình. Còn bây giờ khi cậu ta chịu hạ mình nói chuyện thì tất cả chỉ là để chỉ trích mình nhiều hơn. Cậu ấy có quyền gì mà bắt mình từ bỏ cuộc hẹn đi dự dạ hội cơ chứ? Cậu ấy sẽ đi với Boris Pelkowski. Là Boris Pelkowski đó. Dù tên đó là một thiên tài âm nhạc đi nữa thì vẫn là Boris Pelkowski.

Lilly nói: “Ít nhất tớ cũng biết chắc là Boris không vừa chia tay bạn gái!”

Khoan đã, Josh Richter không phải vừa chia tay bạn gái. Anh ấy và Lana đã chia

tay 16 tiếng trước khi hẹn mình đi chơi đấy chứ.

“Hơn nữa Boris không chơi thuốc”

Chắc Lilly đã tin vào mấy lời đồn đại và bóng gió nói về Josh. Lúc đó mình hỏi cậu ta đã từng nhìn thấy anh Josh chơi thuốc chưa thì cậu ta liếc mình một cái sắc lẹm.

Mà đúng là chẳng có bằng chứng nào về việc Josh chơi thuốc cả. Đúng là anh ấy qua lại với mấy người chơi thuốc; Tina Hakim Baba chơi cùng một công chúa đó thôi, nhưng điều đó đâu khiến cậu ấy thành một công chúa.

Lilly có vẻ không chấp nhận luận điểm của mình. Cậu ta nói: “Cậu đang cố biện

minh mà thôi. Bất cứ khi nào cậu cố biện minh tức là cậu đang lo lắng.”

Mình không lo lắng. Mình sẽ đi dự buổi khiêu vũ lớn nhất học kì cùng với anh chàng điển trai nhất trường, và sẽ không ai có thể làm mình phiền lòng về điều đó.

Chỉ trừ một việc khiến mình cảm thấy kì lạ là trong khi Lana có vẻ rất buồn thì Josh lại không hề tỏ thái độ gì. Hôm nay lúc ăn trưa, Josh cùng đám bạn lại ngồi cùng với Tina và mình; trong khi Lana và nhóm bạn ngồi cùng với đội cổ vũ. Mình thấy sao sao ý. Hơn nữa cả Josh và nhóm bạn của anh ấy đều không nói chuyện với mình và Tina. Họ chỉ nói chuyện với nhau. Tina không thấy có vấn đề gì,

nhưng mình thì thấy khá phiền. Nhất là khi Lana phải kiềm chế lắm mới không liếc sang phía bàn chúng mình .

Tina không hề nói xấu về Josh khi mình báo tin cho cậu ấy. Cậu ấy còn rất hào hứng và nói tối nay khi mình đến ngủ qua đêm, chúng mình sẽ cùng nhau thử đồ và thử kiểu tóc xem kiểu nào đẹp nhất cho ngày mai. Mình cũng chẳng còn nhiều tóc để thử, nhưng thử làm tóc cho cậu ấy cũng được vậy. Mình thấy Tina còn hào hứng hơn cả mình. Cậu ấy lúc náo cũng ủng hộ mình, không như Lilli, lúc nào cũng tìm cách mỉa mai: “Anh ta đưa cậu đi đâu ăn tối? Quán Café Harley-Davidson à?”

Mình nói: “Không” với giọng mỉa mai

không kém “Quán Tavern ở Green”

“Thật lãng mạn làm sao!” – cậu ấy nói nghe phát ghét.

Mình đoán anh chàng siêu nghệ sĩ kia sẽ đưa cậu ta đi quanh thị trấn.

Hôm nay anh Micheal có vẻ hơn ít nói hơn mọi ngày. Anh ấy nhìn chú Lars và hỏi, “Chú cũng đi phải không?”

Chú Lars nói: “Phải”. Rồi hai người nhìn nhau rất bí hiểm như thể có bí mật gì vậy.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy anh Josh có vẻ hơi quá đáng với Lana. Đáng nhẽ anh ấy không nên lập tức hẹn hò với một cô gái khác ngay sau khi chia tay như thế. Mình

cảm thấy hơi khó xử trong chuyện này.

Nhưng tất nhiên là không đến mức là không muốn đi.

Từ đây trở đi mình sẽ:

Đối xử tốt với mọi người, kể cả Lana Weinberger.

Không bao giờ cắn móng tay, kể cả móng tay giả.

Viết mọi thứ vào cuốn sổ này hằng ngày.

Ngừng xem phim Baywatch và sử dụng thời gian có ích hơn, ví dụ như học Đại số hay các cách cải tạo môi trường chẳng hạn.

Tối thứ Sáu

Hôm nay buổi học với bà ngắn hơn mọi khi vì mình sẽ tới ngủ ở nhà Tina. Bà có vẻ không còn để tâm chuyện mình hét lên với bà vì đám nhà báo ngày hôm qua. Bà còn rất nhiệt tình giúp mình chọn đồ mặc cho buổi tối mai. Bà gọi cho hạng Chanel và hẹn ngày mai tới mua đồ. Chuyện mua bán sẽ diễn ra nhanh gọn thôi, nhưng hẳn sẽ tốn rất nhiều tiền, nhưng bà nói không sao vì đây sẽ là lần ra mắt chính thức đầu tiên của mình với tư cách là đại diện của đất nước Genovia và mình cần phải "tỏa sáng lung linh" (theo lời của bà, chứ không phải mình!)

Mình đã chỉ rõ cho bà rằng đây chỉ là một vũ hội của trường chứ không phải dạ

hội hoành tráng gì, thậm chí cũng chẳng phải là prom, chỉ là một vũ hội nhỏ để giới thiệu về các nét văn hóa ở trường Albert Einstein. Nhưng bà không quan tâm, bà chỉ chăm chăm lo là sẽ không đủ thời gian để nhuộm màu giày cho phù hợp với bộ váy của mình.

Thì ra có rất nhiều những vấn đề của con gái mà bấy lâu mình chả biết tí gì. Như phải mang giày hợp với váy dạ hội. Mình không biết rằng nó lại quan trọng đến thế.

Nhưng Tina Hakim Baba thì biết rõ. Chỉ cần nhìn phòng cậu ấy thì biết. Có lẽ cậu ấy có đủ tất cả các loại tạp chí phụ nữ. Tất cả đều được sắp xếp trật tự trên các giá sách ở quanh phòng. Căn phòng rộng và sơn màu hồng, giống như hầu hết các

vật dụng khác trong phòng.

Phòng này nối tiếp phòng kia. Nhà cậu ấy có cả người giúp viêc, 1 đầu bếp, 1 cô trong trẻ và một lái xe, tất cả đều sống ở đây. Chính vì thế nhà Tina có rất nhiều phòng. Cậu ấy có đến ba cô em gái và một cậu em trai, và mỗi đứa một phòng riêng.

Phòng của Tina có riêng một chiếc tivi 37 inch và một máy chơi game Sony Playstation. Hóa ra so với Tina thì trước giờ mình khổ hạnh như một thấy tu.

Sao ở đời có nhiều người luôn gặp may mắn thế nhỉ

Tina lúc ở nhà khác rất nhiều khi ở trường. Ở nhà cậu ấy rất vui vẻ và thoải

mái. Bố mẹ cậu ấy cũng rất hiền. Bác Hakim Baba rất vui tính. Năm ngoài bác ấy bị đau tim, nên không thể ăn bất cứ thứ gì trừ rau và cơn để giảm thêm khoảng 20 pound nữa. Bác ấy liên tục hỏi mình, "Làm thế nào để gầy như cháu?" Mình đã kể cho bác ấy nghe về chế độ ăn chay nghiêm ngặt của mình. Đầu bếp nhà Hakim Baba được lệnh chuẩn bị một bữa ăn chay cho mình. Mình ăn món bột mỳ và rau Hungary. Món nào cũng rất ngon.

Bác gái Hakim Baba rất xinh đẹp, nhưng theo một kiểu khác, không giống mẹ. Bác ấy là người Anh và có mái tóc vàng óng. Hẳn bác ấy rất buồn khi phải dọn đến sống ở Mỹ như thế này… Trước đây bác

ấy là người mẫu, nhưng đã bỏ nghề sau khi kết hôn. Giờ thì không còn được gặp lại những người bạn từ thuở còn làm người mẫu nữa.

Bác gái cao bằng mình, tức là cao hơn bác trai cả gần chục phân. Nhưng có vẻ bác trai không để ý đến chuyện đó lắm.

Lũ em của Tina rất dễ thương. Sau khi lật tung cả chồng tạp trí thời trang để tìm mấy kiểu tóc, bọn mình quyết định thử vài kiểu trên tóc của em gái Tina. Trông rất buồn cười. Bọn mình còn uốn tóc và kẹp cái cặp hình con bướm lên tóc cậu em trai Bobby của Tina. Cu cậu có vẻ rất thích thú và mặc nguyên cả bộ Người dơi chạy quanh phòng la hét ầm ĩ. Mình thấy thật dễ thương, nhưng hai bác Hakim

Baba thì không. Ngay sau bữa ăn tối họ liền bảo cô trông trẻ đưa bé Bobby Hakim Baba đi ngủ ngay.

Lúc về phòng Tina khoe mình chiếc váy cậu ấy sẽ mặc ngày mai. Chiếc váy của nhá thiết kế Nicole Miller và nó đẹp vô cùng. Tina Hakim Baba trong giống một công chúa hơn bao giờ hết.

Sau đó tới giờ chiếu show truyền hình "Lilli chỉ nói lên sự thật" vào lúc 9 giờ tối thứ Sáu hàng tuần. Chủ đề tuần này là cuộc chiến chống phân biệt chủng tộc ở cửa hàng nhà Ho. Nó được quay từ trước khi Lilly hoãn kế hoạch này vì không còn thích nữa. Chương trình đưa tin rất sinh động và hấp dẫn đến mức mình nghĩ, nếu nó mà được chiếu lên cáp truyền hình thì

nó nhất định sẽ ăn khách không thua gì bộ phim Sixty min-utes

Cuối chương trình, Lilly xuất hiện trong đoạn phim ngắn mà chắc hẳn cậu ấy đã quay sẵn từ tối hôm qua. Cậu ấy chỉ ra rằng việc phân biệt chủng tộc là một tội ác mà tất cả chúng ta phải cùng nhau chống lại. Theo lời Lilly thì trong khi chúng ta có thể bỏ thêm 5 xu cho một túi đồ không chút phân vân, thì với những nạn nhân của nạn phân biệt chủng tộc người Ác-man-ni hay Bos-ni-a, đó là bước khởi đầu của nạn diệt chủng. Lilly tiếp tục cho rằng nhờ tinh thần quả cảm, dám quyết liệt đứng lên chống lại gia đình nhà Ho của cậu ấy mà giờ đây xã hội cũng đã có thêm chút công bằng.

Không hiểu sao nhưng tự dưng mình thấy nhớ Lilly ghê gớm khi nhìn cậu ấy giơ chân lên, trong đôi dép hình con gấu, chĩa vào máy quay để tặng cho gã khùng Norman. Mặc dù Tina rất thân thiện, nhưng mình quen Lilly từ hồi mẫu giáo nên thật khó để quên cậu ấy.

Bọn mình thức tới khuya để đọc mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn của Tina. Đọc tới đọc lui, chẳng thấy quyển nào nói về nhân vật nam chính quay sang hẹn hò với nhân vật nữ chính sau khi chia tay với cô bạn gái đỏng đảnh cả. Thông thường thì anh ta sẽ chờ một thời gia, một mùa hè chẳng hạn, hoặc ít ra một tuần rồi mới hẹn hò tiếp. Còn những anh chàng quay sang hẹn hò ngay với nhân vật nữ chính

hóa ra chỉ là để lợi dụng hoặc trả thù.

Nhưng Tina cũng nói dù cậu ấy hay đọc tiểu thuyết lãng mạn nhưng không bao giờ áp dụng vào cuộc sống thật cả. Thực sự thì ngoài đời có được bao nhiêu người mắc chứng mất trí nhớ chứ?`

Nghĩ kĩ mình cũng thấy cậu ấy có lí.

Tina đang tắt đèn vì cậu ấy thấy mệt rồi. May quá. Đúng là một ngày dài!

Thứ Bảy, ngày 17 tháng 10

Vừa về đến nhà việc đầu tiên mình làm là kiểm tra xem Josh có gọi điện để hủy cuộc hẹn không.

Anh ấy không gọi.

Tuy nhiên thầy Gianini đang ở đây. Cũng

may lần này thầy có mặc quần dài. Khi nghe thấy mình hỏi mẹ có cậu bạn nào tên Josh gọi điện không, thầy có vẻ sửng sốt: “Không phải em định nói là Josh Richter đấy chứ?”

Mình hơi bực mình vì nghe giọng thầy có vẻ…. ngạc nhiên.

Mình nói: “Vâng, đúng là Josh Richter ạ. Em sẽ cùng tới dự Dạ hội tối nay với anh ấy.”

Thầy Gianini rướn mày lên: “Thế còn cô bé Weinberger thì sao?”

Đúng là không thể tệ hơn khi có bố mẹ lại đi hẹn hò với thầy cô ở trường. Mình trả lời: “Hai người chia tay rồi ạ.”

Mẹ đang chăm chú quan sát mình và thầy, thật không giống mẹ mọi ngày. Mẹ hỏi : “Josh Richter là ai thế?”

Và mình nói ngay: “Đấy là người đẹp trai và dễ thương nhất trường con.”

Thầy Gianini khịt mũi nói tiếp: “Và còn nổi tiếng nhất trường nữa.”

Ngay lập tức mẹ hỏi lại: “Và cậu ta mời Mia đi khiêu vũ sao?”

Không cần nói cũng đủ thấy đến mẹ cũng không tin nổi một người như vậy lại muốn hẹn mình đi chơi.

“Vâng ạ” Mình trả lời với giọng dè chừng.

Thầy Gianini nói: “Anh không thích

chuyện này cho lắm.” – rồi mẹ hỏi tại sao – “Vì anh biết rõ Josh Richter.”

Mình chưa kịp nói lời nào để bảo vệ Josh thì thầy Gianini nói tiếp: “Cậu ta lái xe với tốc độ 100 dặm một giờ” – thật vô nghĩa làm sao. Nhưng đó lại vấn đề lớn với mẹ, vì mình chỉ lái xe với tốc độ năm dặm một giờ (là NĂM DẶM đó). Mẹ nói phải hỏi ý bố về việc này.

Tại sao phải hỏi bố kia chứ? Việc mình lái xe 5 dặm thì liên quan gì ở đây?

Thầy Gianini giải thích, “Cậu ta chạy xe quá nhanh Mia ạ.”

Chạy xe NHANH thì đã sao? Thầy và mẹ thật là cổ hủ, làm như anh Josh là phần tử nổi loạn không bằng.

Mẹ vừa nói vừa bấm điện thoại gọi tới Plaza cho bố: “Con chỉ mới là học sinh năm nhất. Dù thế nào thì con cũng không nên đi chơi với những học sinh năm cuối như vậy.”

Thật bất công!!!! Mãi mình mới có được một cuộc hẹn, thế mà bố mẹ lại như thế này đây.

Rút cuộc mình phải đứng yên một chỗ nghe bố mẹ phân tích hàng tiếng đồng hồ rằng mình còn quá nhỏ để hẹn hò, và mình KHÔNG NÊN hẹn hò, nhất là trong thời điểm mình là công chúa vừa mới công khai. Bố mẹ còn lên kế hoạch cho tương lai của mình nữa (không hẹn hò cho tới khi 18 tuổi, sống trong kí túc xá nữ ở trường đại học…). Đúng lúc đó

chuông cửa reo lên và thầy Gianini ra mở cửa. Khi được yêu cầu xưng danh, một giọng nói vô-cùng-quen-thuộc vang lên: “Tôi là Clarisse Marie Grimaldi Renaldo. Còn anh là ai?”

Ở giữa phòng mẹ xém chút đánh rơi điện thoại. Là Bà Nội, bà đã đến nhà mình.

Đời mình chưa bao giờ thấy biết ơn bà về bất cứ chuyện gì, cũng chưa bao giờ thấy vui khi gặp bà. Thế nhưng hôm nay, khi bà đến nhà mình đưa mình đi mua váy, đáng nhẽ mình phải chạy ra ôm hôn bà mới đúng – hôn vào cả hai bên má. Mình phụng phịu nói, “Bà ơi, bố mẹ không cho cháu đi!”

Mình đã quên béng mất là bà chưa từng

lên gác xép này. Mình cũng quen béng mất là thầy Gianini đang ở đây. Lúc đấy mình chỉ nghĩ tới mỗi chuyện bố mẹ đang tìm mọi cách ngăn cản không cho mình đi với Josh. Mà mình biết chắc là bà có cách giải quyết chuyện này.

Và đúng là bà đã làm được.

Bà đi thẳng vào nhà, quẳng cho thầy Gianini một cái nhìn khinh bỉ và quay sang hỏi mình: “Ông ta đấy à?”, rồi bà khịt mũi lướt qua thầy. Vừa nghe thấy tiếng bố trên điện thoại bà hét kên: “Đưa điện thoại cho tôi.”. Trong mẹ lúc ấy như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang nhảy qua hàng rào vào nhà người khác vậy.

“Mẹ à?” giọng bố có vẻ thảng thốt. Bố

cũng đang bị sốc giống mẹ. “Mẹ đang làm gì ở đấy vậy?”.

Với một người không mấy am hiểu công nghệ hiện đại như bà thì sử dụng chiếc điện thoại này khá đơn giản. Bà giật lấy điện thoại từ tay mẹ và nói: “Nghe này Phillipe, con gái con sẽ đi khiêu vũ với cậu bạn của nó. Ta đã phải đi 57 tòa nhà bằng xe Limo để tới đây đưa nó đi mua váy, thế nên nếu con nghĩ ta chịu để yên cho con bé không được khiêu vũ trong chiếc váy đó thì con có thể…”

Rồi bà dùng một loạt từ rất gay gắt. Nhưng bà nói bằng tiếng Pháp nên chỉ có bố và mình mới hiểu được. Mẹ và thầy Gianini thì đứng yên một chỗ. Nhìn mẹ rất tức giận, trong khi thầy Gianini có vẻ

lo lắng.

Sau khi nói chuyện một hồn với bố, bà cúp máy và bắt đầu nhìn quanh cái gác xép của mình. Mình vốn hiểu bà không phải là người biết kiềm chế cảm xúc, nên không hề ngạc nhiên khi bà nói: “Đây là nơi công chúa của Genovia lớn lên sao… trong cái nhà kho này sao?”

Chưa bao giờ mình thấy mẹ giận đến thế.

Mẹ nói: “Bà nghe đây Clarisse, không lẽ bà còn định dạy tôi phải nuôi con mình thế nào à? Tôi và Phillipe đều quyết định con bé sẽ không đi với cậu bạn đó. Bà không thể đến đây và…”

“Amelia” bà gọi mình: “Đi lấy áo khoác mau.”

Mình chạy đi lấy áo. Khi mình quay lại, mặt mẹ đang đỏ rực lên, còn thầy Gianini thì cúi gầm mắt nhìn xuống nền nhà. Nhưng cả mẹ và thầy không ai nói tiếng nào khi mình và bà đi khỏi.

Vừa ra khỏi nhà mình sung sướng quay sang hỏi bà "Bà, bà đã nói gì với bố mẹ cháu thế? Bà làm thế nào mà thuyết phục được họ cho cháu đi thế?"

Nhưng bà chỉ cười rất bí hiểm và nói: "Ta có cách của ta".

Đúng là mình không thể ghét bà tẹo nào.

Vẫn là ngày thứ Bảy

Mình đang ngồi đây trong bộ váy mới, giày mới, móng tay mới, tất da chân mới,

kiểu đầu mới, thậm chí mình đã đi thẩm mỹ viện để waxing. Nói chung là mới từ đầu đến chân! Vậy mà đã 7 giờ rồi nhưng vẫn không thấy tăm hơi anh Josh đâu cả. không biết chuyện này có phải là một trò đùa không, giống như trong phim Carrie đó. Mình không đủ can đảm xem bộ phim đó. Nhưng anh Michael đã xem và kể lại cho mình và Lilly nghe. Đại khái bộ phim nói về một cô gái quê mùa được hot boy của trường mời đi nhảy. Nhưng rồi anh ta và đám bạn nhà giàu của mình đã đổ tiết heo lên người cô ta để làm trò cười mà không hề biết rằng Carrie có siêu năng lực. Kết quả là Carrie nổi điên lên và tiêu diệt sạch mọi người trong thị trấn.

Nhưng mình thì không có siêu năng lực, cho nên nếu Josh và đám bạn của anh ấy có đổ tiết heo lên người mình thì mình cũng chẳng thể trừ khử nổi bọn họ. Trừ phi mình gọi cho quân đội hoàng gia Genovia. Nhưng chuyện đó không phải là dễ, vì Genovia không hề có lực lượng không quân hay hải quân, thế thì làm sao họ đến đây được? Họ sẽ phải bay bằng máy bay dân dụng, và mua vé máy bay vào giờ chót thì ĐẮT KHỦNG KHIẾP. Đời nào bố chịu bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy từ ngân khố quốc gia cho một việc làm vô bổ như thế này.

Nhưng nếu Josh Richter dám cho mình leo cây thì mình thề là đó không phải là chuyện vô bổ. Nhất là khi mình đã phải

chịu đau như thế nào để waxing. Thú thực là mình đã khóc vì ĐAU DÃ MAN. Vì thế đừng có nói là mình không thể điều động quân đội hoàng gia Genovia nếu mình bị cho leo cây.

Mình biết thừa bố đang nghĩ Josh đã cho mình leo cây. Bố đang ngồi trong nhà bếp và giả vờ đọc tạp chí TV Guide. Nhưng mình thấy bố liếc nhìn đồng hồ suốt. Cả mẹ cũng thế. Có điều mẹ không bao giờ đeo đồng hồ, nên thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái đồng hồ có con mèo đang nháy nháy mắt ở trên tường.

Chú Lars cũng đang ở đây. Tuy nhiên chú ấy không nhìn đồng hồ. Thay vào đó chú kiểm tra lại ổ đạn để chắc chắn rằng đã mang đủ đạn theo. Mình đoán bố đã

dặn chú ấy sẽ bắn Josh nếu anh ấy định tiến tới.

Rà là thế đây, bố nói cho mình đi chơi với Josh, nhưng rốt cuộc cũng phải có chú Lars đi cùng. Thật ra chuyện này cũng không tệ lắm, vì mình thực sự cũng mong chú Lars sẽ đi cùng. Nhưng mình vẫn giả vờ tỏ ra tức giận vì chuyện đó, chỉ là để bố không cảm thấy mình quá dễ dãi thôi. Ý mình là BỐ đang gặp RẮC RỐI to với bà nội rồi. Bà kể rằng trong lúc mình đang thử váy, bố nhất định không chịu đồng ý về chuyện cho mình đi chơi. Lý do khiến bố không muốn mình đi chơi với Josh là vì bố không thể chịu nổi nếu thấy mình bị Josh đá như bố đã từng làm với hàng tá cô người mẫu trên

toàn thế giới.

Trời đất! Sao chưa gì bố đã tính đến điều tồi tệ nhất thế này hả bố?

Josh không thể nào đá mình đâu. Anh ấy thậm chí còn chưa hẹn hò với mình.

Và nếu anh ấy không tới bây giờ, mình có thể khẳng định, đây là MẤT MÁT LỚN đối với anh ta. Cả đời mình chưa bao giờ xinh đẹp được như thế này. Coco Chanel thật là phi thường, cái váy của mình hết sức QUYỀN RŨ: vải lụa màu xanh nhạt, cổ áo xếp li đổ về phía trước giúp ngực mình nhìn không hề phẳng, rồi thẳng đuột và mềm mại tới tận chân váy, hoàn toàn hợp tông với đôi giày cao gót màu xanh nhạt của mình. Mình thì thấy

mình giống hệt một tảng băng, trong khi người của Chanel thì khẳng định đây mới đích thực là vẻ đẹp của thiên niên kỷ mới. Vậy là đã tới mốt tảng băng rồi.

Vần đề duy nhất là mình không thể cho Fat Louie ăn, nếu không lông mèo màu cam sẽ dính vào người mất. Đáng nhẽ hôm qua lúc ở Rite Aid mình phải lấy mấy miếng dính về mà quên mất. Nó đành cuộn mình ngồi bên cạnh, mặt buồn thiu vì mình không thể chơi cùng. Mình phải nhặt cái tất lên để phòng nó định "trừng phạt" mình bằng cách ăn một chiếc tất thì chết.

Bố lại vừa nhìn đồng hồ và nói: "Hừm, 7h15 rồi. Bố không dám chắc cậu bạn này sẽ xuất hiện"

Mình phải cố giữ bình tĩnh. “Con nghĩ là tại đường tắt thôi,” Mình phải cố nói với giọng điệu bình thản, càng giống một công chúa càng tốt.

“Chắc thế” bố nói với mình. Nhưng nghe giọng bố chẳng có vẻ buồn chút nào. “Mia này, bố nghĩ bố con mình vẫn có thể đi xem Người đẹp và Ác thú nếu con muốn. Bố có thể lấy…”

“Bố !!” Mình hét ầm lên. “Con sẽ KHÔNG đi xem Người đẹp và Ác thú với bố tối nay đâu.”

Bây giờ bố mới có vẻ buồn một chút: “Nhưng con vẫn nói thích đi xem Người đẹp và Ác thú cơ mà…”

CẢM ƠN CHÚA chuông cửa vừa reo.

Là anh ấy. Mẹ mình vừa mở cửa cho anh Josh vào. Điều kiện cuối cùng trước khi bố mẹ cho mình đi chơi, ngoài việc chú Lars đi cùng, là anh Josh phải vào gặp bố mẹ, có khi còn phải trình chứng minh thư, nhưng cũng may chắc bố chưa nghĩ đến chuyện đó.

Mình đành bỏ sổ ở nhà hôm nay vậy, vì không còn chỗ trồng trong cái "bóp" của mình, hình như cái túi phẳng này được gọi như thế thì phải.

Ôi trời ơi, tay mình đang ướt đẫm mồ hôi! Đáng nhẽ mình phải nghe lời bà đeo găng tay mới phải …

Tối thứ Bảy, Nhà vệ sinh nữ, nhà hàng Tavern

Thật ra mình đã nói dối, mình vẫn mang sổ nhật kí theo. Mình đã nhờ chú Lars cầm hộ. Ít ra chú ấy cũng có đủ chỗ trong cái vali kia. Mình biết chắc trong đấy là súng giảm thanh, lựu đạn và nhiều thứ nữa, nhưng chắc vẫn có chỗ cho cuốn nhật kí thôi.

Và đúng thế thật.

Mình đang ở trong nhà vệ sinh nữ ở nhà hàng Tavern. Nhà vệ sinh ở đây không thể đẹp bằng ở khách sạn Plaza . Ở đây thậm chí không có ghế ngồi nên mình đành ngồi trên nắp toilet. Mình thấy rất nhiều bước chân đi lại loẹt quẹt phía bên ngoài cửa. Chắc hầu hết là khách mời đám cưới của một cô gái Italia tóc đen xinh đẹp với một anh chàng tóc đỏ tên là

Fergus. Mình nghĩ cô ấy cần phải sửa lại lông mày. Anh chàng tên Fergus đó tặng mình bó hoa cưới khi mình bước vào phòng ăn. Anh ta nhìn chỉ tầm tuổi mình và mới chỉ vừa làm đám cưới được 1 tiếng chứ mấy. Chiếc váy này đúng là một QUẢ BOM TẤN.

Tuy nhiên, buổi tối không tuyệt vời như mình tưởng tượng. Mình đã học từ bà nội cách dùng đĩa cho phù hợp, mình cũng đã nghiêng bát súp khi ăn, nhưng đấy không phải là vấn đề.

Vấn đề chính là anh Josh.

Anh ấy trong thật hoàn hảo trong bộ lễ phục. Năm ngoái, anh ấy đã hộ tống cô bạn gái cũ, trước cả Lana, đến dự tất cả

các lễ ra mắt trong thành phố. Cô ta là con gái của người đã chế tạo ra loại túi nhựa mà chúng ta thường đựng rau quả khi đi mua hàng. Đây cũng là loại túi đầu tiên có dòng chữ Mở ở đây, giúp bạn biết phải mở ở chỗ nào. Josh kể rằng chỉ 3 từ đấy thôi cũng giúp ông ấy kiếm được nửa tỉ đô la.

Chẳng hiểu anh Josh nghĩ gì mà kể chuyện này cho mình. Không lẽ mình thích thú mấy chuyệ về ông bố của bạn gái cũ anh ấy lắm sao? Nói thật là anh ấy chẳng tinh tế một chút nào.

Cũng may anh ấy cư xử không đến nỗi nào trước mặt bố mẹ mình. Lúc bước vào nhà, anh ấy tặng cho mình một bông hoa gài áo (một bông hồng nhỏ xinh đính

ruy-băng hồng rất dễ thương, chắc ít nhất cũng phải 10 đôla. Nhưng mình không khỏi suy nghĩ, liệu có phải ban đầu anh ấy mua bông hồng đó cho cô gái nào khác với bộ váy cùng màu không?), rồi Josh bắt tay bố. Anh ấy nói: “Thật hân hạnh khi gặp Ngài, thưa Hoàng Tử” làm mẹ cười phá lên. Đôi lúc mẹ khiến mình xấu hổ ghê gớm.

Rồi anh ấy quay sang mẹ và nói: “Cô là mẹ của Mia phải không ạ? Trời đất, thế mà cháu còn tưởng cô là người chị đang học Đại học của cô ấy.” Lời khen đó nghe hơi giả tạo, nhưng chắc mẹ vẫn thấy thích khi được nghe mấy câu như vậy. Mặt mẹ đỏ ửng lên khi đưa tay ra bắt. Giờ thì mình tin rằng mình không phải là

người phụ nữ duy nhất của nhà Thermopolis bị đôi mắt xanh của Josh Richter mê hoặc.

Bố hắng giọng rồi bắt đầu hỏi Josh một loạt câu hỏi đại loại như anh ấy lái xe gì đến đây (chiếc BMW của bố anh ấy), bọn mình dự định đi đâu, mấy giờ định về nhà (Josh trả lời rằng sẽ về kịp trước bữa sáng!). Nhưng bố không thích thế chút nào, Josh liền hỏi: “Vậy Ngài muốn cô ấy mấy giờ về ạ?”

NGÀI á? Josh Richter gọi bố mình là NGÀI kìa!!!!

Rồi bố nhìn sang chú Lars và nói: “Một giờ là muộn nhất”. So với giờ giới nghiêm của mình vào cuối tuần là 11 giờ

đêm thì lần này bố thực sự đã hết sức rộng rãi rồi. Chắc vì bố biết có chú Lars ở bên cạnh thì chẳng chuyện gì có thể xảy ra với mình được. Thật ra điều này đồng nghĩa với việc mình sẽ không được về muộn như mình muốn, nhưng mình chẳng dám ý kiến ý cọt gì vì nhớ lời bà dặn, một công chúa phải luôn biết thỏa hiệp.

Sau đó bố còn hỏi Josh thêm mấy câu nữa, đại loại là anh ấy định vào trường Đại học nào vào mùa thu tới (anh ấy chưa quyết định, nhưng dự định sẽ đang kí vào tất cả các trường nổi tiếng nhất nước Mỹ), rồi anh ấy định học ngành gì (kinh doanh); rồi tới lượt mẹ hỏi anh ấy tại sao không chọn học các trường thiên về nghệ thuật? Josh nói anh ấy muốn có

bằng cấp cao hơn, có thể đảm bảo mức lương tối thiểu sau này là 80 nghìn đôla một năm. Mẹ liền đáp lại là tiền không phải là thứ quan trọng nhất, ngay lập tức mình phải chen vào: “Trời ơi, muộn rồi đấy!” và lôi Josh ra khỏi cửa.

Mình cùng Josh và chú Lars đi xuống xe của bố Josh, anh ấy mở cửa trên cho mình ngồi, nhưng chú Lars liền đề nghị đề chú lái xe còn Josh và mình cùng ngồi ở ghế sau để có thể trò chuyện và hiểu nhau hơn. Mình cũng nghĩ đây là một sáng kiến hay, nhưng tới khi cả hai cùng ngồi ở ghế sau mình mới vỡ lẽ thật ra cả hai không có chuyện gì để nói với nhau cả. Anh ấy vẫn chí quanh đi quẩn lại có mỗi câu: “Em mặc chiếc váy này trong

rất xinh” còn mình thì khen lại bộ lễ phục của anh ấy, và không quên cảm ơn bông hoa gài áo nữa chứ. Sau đó thì chẳng nói thêm được câu nào suốt đoạn đường qua 20 dãy nhà.

Mình thật sự xấu hổ vô cùng! Thật sự mình không hay đi chơi cùng con trai, nhưng cũng chưa từng gặp vấn đề này với những người mình TỪNG chơi cùng. Như anh Michael Moscovitz chẳng hạn, anh ấy nói luôn mồm. Mình thật sự không hiểu sao Josh không NÓI một lời nào. Mình đã định hỏi anh ấy xem anh ấy thích ở bên ai hơn nếu ngày mai là ngày tận thế, Winona Ryder hay Nicole Kidman, nhưng thật ra mình cũng không thân với anh ấy tới vậy….

Cuối cùng thật may là Josh đã lên tiếng hỏi rằng có đúng là mẹ mình đang hẹn hò với thầy Gianini không? Đáng nhẽ mình phải nghĩ ra chuyện này. Mặc dù so với sự vụ mình là công chúa thì chuyện mẹ và thầy G hẹn hò chẳng có gì là to tát, nhưng rõ ràng mọi người trong trường cũng xì xào.

Ngay khi mình nói phải, anh Josh lập tức muốn biết mình nghĩ sao về chuyện đó.

Nhưng tất nhiên vì một số lý do khách quan, mình không thể kể cho anh ấy nghe chuyện đã thấy Thầy G mặc quần đùi đi lại trong nhà bếp nhà mình được. Chuyện này nghe không hay ho cho lắm…. Nói thế nào nhỉ… Nói chung là không thể cho anh Josh biết. Thật buồn cười! Mình đã

kể chuyện này cho anh Michael mà không đợi anh ấy phải hỏi. Nhưng mình lại không thể kể cho anh Josh khi anh ấy đang nhìn sâu thẳm tâm hồn mình. Kì lạ thật!

Sau đó là một quãng đường dài im lặng và chúng mình cũng tời trước cửa nhà hàng. Chú Lars đứng chắn xung quanh để mình và anh Josh đi vào. (Chú ấy đã hứa sẽ không ăn tối cùng chúng mình. Chú sẽ chỉ đứng ngoài cửa và đảm bảo rằng sẽ không có ai dám lại gần, cứ như là Arnold Schwarzenegger vậy). Nhưng không ngờ hóa ra tất cả đám bạn của Josh đều ở đây. Mình đành phải ngồi cùng họ một lúc trong khi chẳng biết nói gì…

Nhưng cũng may, tất cả thành viên đội bóng đều tập trung ở một chiếc bàn lớn cùng mấy cô bạn trong đội cổ vũ, đầu bàn là 2 chiếc ghế trống, một cho mình, một cho anh Josh.

Phải công nhận là những người này hôm nay đều hết sức tử tế. Các cô bạn gái thì hết lời khen ngợi chiếc váy của mình, rồi hỏi thăm mình những thứ liên quan tới công chúa, nhưng mình có cảm giác kì lạ không khi sáng tỉnh dậy thấy mặt mình chềnh ềnh trên tranh nhất tờ Post, hay mình đã bao giờ đội vương miện chưa… Tất cả đều hơn tuổi mình, có một số học năm cuối nên rất chững chạc. Tuyệt đối không một ai thắc mắc sao mình không có ngực, hay bất cứ thứ gì má Lana nhất

định sẽ hỏi nếu cô ta ở đây.

Nhưng tất nhiên nếu Lana mà ở đây thì hẳn không thể có mình rồi.

… Cả bàn đã uống hết chai thứ 3, và Josh vẫn tiếp tục gọi thêm rượu vì anh ấy mượn được cái thẻ bạch kim của bố. Mình thật sự không thích thế chút nào. Sao người phục vụ không nói cho anh ấy biết rằng anh ấy chưa đủ 18 tuổi và đa số những người còn lại trong nhóm thậm chí còn nhỏ tuổi hơn?

Và sao Josh lại có thể ngồi đó và uống nhiều như vậy cơ chứ? Sẽ như thế nào nếu chú Lars không lái xe đưa hai đứa đến đây? Josh sẽ lái chiếc BMW của bố anh ấy trong tình trạng say xỉn thế này

chắc? Sao anh ấy có thể vô trách nhiệm đến thế? Trong khi anh ấy là đại biểu đại diện cho học sinh ở trường cơ đấy!

Sau đó, Josh còn gọi thức ăn cho cả bàn mà không buồn hỏi mình một câu. Anh ấy gọi thịt thăn cho tất cả mọi người. Tất nhiên anh ấy chỉ muốn tỏ ra tử tế, nhưng vấn đề là mình không thể ăn thịt, cho dù đó là vì anh chàng quyến rũ nhất hành tinh đi chăng nữa. Mình thực sự đã hy vọng anh Josh hỏi ý mình trước khi gọi đồ ăn.

Tệ hơn nữa, anh ấy thậm chí không nhận ra rằng mình không hề đụng vào đồ ăn! Mình đang cố nhét salat và bánh mì cho đỡ đói.

Chẳng nhẽ lại chuồn ra khỏi đây và nhờ chú Lars mua cho một phần đồ ăn chay ở cửa hàng Emerrald Planet.

Điều nực cười nhất là Josh càng uống nhiều rượu, anh ấy càng đụng vào người mình nhiều hơn. Anh ấy liên tục đặt tay lên chân mình ở dưới gầm bàn. Lúc đầu mình cũng tưởng là chẳng may thôi, nhưng tới lúc anh ấy đã chạm vào chân mình 4 lần rồi. Lần cuối cùng anh ấy lại còn siết mạnh nữa chứ!

Mình không nghĩ là anh ấy đã say, nhưng thực là anh ấy đang tỏ ra thân thiện hơn lúc ở trên xe nhiều. Chắc anh ấy đỡ căng thẳng hơn khi không có chú Lars ở quanh (thật ra chú ấy đang đứng cách chỗ mình ngồi có vài mét thôi)

Mình chỉ ước gì quay trở lại lúc đầu và Josh nói với mình ngay từ đầu là có mời các bạn của anh ấy. Nếu biết trước mình có thể mời cả Tina Hakim Baba và bạn cậu ấy, có khi cả Lilly và Boris nữa. Nếu được thế thì ít nhất mình cũng có người nói chuyện cho vui hơn.

Ôi, đành vậy, chán thật.

Tối muộn ngày thứ Bảy, Phòng thay đồ nữ, Trường trung học Albert Einstein

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Mình không thể tin chuyện gì vừa xảy ra, mình không thể tin chuyện này sẽ xảy ra

với MÌNH!

TẠI SAO? TẠI SAO LẠI LÀ MÌNH? TẠI SAO LUÔN LÀ MÌNH phải chịu những chuyện như thế này?

Mình đang cố nhớ lại cách bà dạy mình đối mặt với những điều làm mình căng thẳng. Thực sự là mình đang phải chịu một chuyện khủng khiếp. Mình cố thở bằng mũi như bà nội dạy. Thở vào bằng mũi và thở ra bằng mồm. Thở vào bằng mũi, thở ra bằng…

LÀM SAO MÀ ANH ẤY LẠI CÓ THỂ LÀM CHUYỆN NÀY VỚI MÌNH CƠ CHỨ???? TẠI SAO, TẠI SAO, TẠI SAO???

Mình đã có thể đánh nát mặt anh ta, mình

thực sự đã có thể làm như thế. Anh ta nghĩ mình là ai cơ chứ? Không thể tưởng tượng nổi anh ta đã làm gì đâu…

Sau khi nốc cạn CHÍN chai rượu sâm panh, tức là mỗi người tầm một chai, tất nhiên trừ mình chỉ nhấp vài ngụm và ai đó đã uống cạn chai của mình, Josh và đám bạn của anh ta cuối cùng cũng quyết định đến dạ hội. Khoan đã, để xem nào, dạ hội đã bắt đầu trước đó MỘT TIẾNG và bây giờ họ mới cho rằng tới LÚC để đi.

Chúng mình đi ra ngoài chờ người phục vụ mang xe tới. Mình đã nghĩ mọi chuyện rất suôn sẻ, vì trong khi chờ, Josh còn vòng tay qua vai mình. Mình thấy ấm hẳn vì váy của mình không có tay, mặc dù

mình đã cố choàng thêm cái khăn mỏng rồi…

Vấn đề duy nhất là mùi cơ thể anh Josh thật xú uế nồng nặc, không như anh Michael lúc nào cũng thơm tho mùi xà phòng. Mình thậm chí không dám ngửi nữa, nhưng thôi đành chịu khó vậy vì xét cho cùng từ đầu tới giờ mọi chuyện vẫn khá suôn sẻ. Ứ thì anh ấy không quan tâm chuyện mình ăn kiêng như thế nào, nhưng ai mà chẳng mắc lỗi. Bây giờ bọn mình sẽ cùng đi dự dạ hội, rồi anh ấy sẽ lại có thể nhìn thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh như có điện ấy, và mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Mình đã hoàn toàn sai lầm khi nghĩ thế.

Đầu tiên là chúng mình không thể vào trường vì có quá nhiều xe cộ. Mới đầu mình cũng không hiểu tại sao. Mặc dù hôm nay là thứ Bảy thật, nhưng cũng KHÔNG THỂ có nhiều xe ĐẾN NHƯ THẾ ở trước cửa trường AE. Đây chỉ là buổi dạ hội ở trường thôi mà. Mà hầu hết học sinh trong trường làm sao đã có xe riêng đến được. Mà có khi bọn mình là người duy nhất lái xe đưa tới trường không chừng.

Nhưng rồi mình đã hiểu tại sao có quá nhiều xe như vậy. Xung quanh trường có rất nhiều xe ô tô đưa tin với hàng ngàn ánh đèn chiếu rọi sáng rực đường vào trường AE. Còn có rất nhiều phóng viên đi lại xung quanh trường, hút thuốc lá,

nói chuyện điện thoại trong khi chờ đợi.

Họ chờ cái gì ư?

Họ chờ mình.

Ngay khi nhìn thấy ánh đèn, chú Lars liền không ngừng chửi rủa bằng thứ tiếng gì đó, chỉ biết là không phải tiếng Anh hay tiếng Pháp. Nhưng qua giọng của chú thì có thể đoán là tiếng chửi thề. Mình rướn người lên phía trước và hỏi: “Làm sao mà họ biết được? Không lẽ bà đã báo cho họ?”

Nhưng thú thực là mình không nghĩ bà báo cho họ…

Mình dám chắc chắn bà sẽ KHÔNG BAO GIỜ lặp lại việc gọi điện cho cách

nhà báo mà không hỏi mình trước.

Nhưng thực sự là họ đã đến đây, và CÓ AI ĐÓ đã gọi cho họ, mà nếu không phải là bà thì là ai cơ chứ?

Josh tỏ ra hoàn toàn không để tâm tới những ánh đèn hay máy quay phim xung quanh. Anh ấy nói: “Thế thì đã sao nào? Em cũng phải quen với những chuyện này đi chứ!”

Phải rồi, để mình nói cho anh ta nghe mình phải làm quan như thế nào nhé. Mình sẽ bước khỏi xe tay trong tay với anh chàng điển trai nhất trường, nhưng trong lòng hồi hộp tới mức muốn nôn hết đống salat và bánh mì vừa ăn.

Anh Josh lại nói: “Thôi đi nào.Chúng

mình sẽ tìm cách chạy vào trong trong khi chú Lars đi đậu xe.”

Chú Lars không thích cái cách đó chút nào. Chú ấy nói: “Không nên như vậy. Cậu hãy đi đậu xe và tôi sẽ đưa công chúa vào”

Nhưng Josh đã mở sẵn cửa từ lúc nào. Anh ta nắm lấy tay mình và nói: “Đi thôi nào. Chỉ một lần trong đời thôi đấy” rồi kéo mình ra khỏi xe.

Và tất nhiên mình như một con ngốc để yên cho anh ấy kéo đi.

Đúng thế, mình đã để Josh kéo ra khỏi xe. Bởi vì bàn tay anh ta rất đẹp, vừa to vừa ấm, có thể bảo vệ cho mình. Chuyện gì có thể xảy ra chứ? Hàng chục ánh đèn

flash sẽ lóe lên, thế thì sao nào, chúng mình sẽ cùng nhau chạy thẳng vào trong như anh ấy nói. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mình liền nói với chú Lars: “Được rồi chú Lars ạ. Chú đi đậu xe đi. Cháu và anh Josh sẽ đi vào trong.”

Chú Lars nói: “Không, chờ đã công chúa…”

Đấy cũng là lời cuối cùng mình nghe được vì ngay khi vừa ra khỏi xe, Josh đã đóng sầm cửa lại.

Ngay lập tức, tất cả mọi người ngừng hút thuốc và giơ máy ảnh lên, hét ầm ĩ: “Cô ấy đấy! Là cô ấy đấy!”

Josh kéo mình chạy lên bậc thang, cảm giác lúc đó thật tuyệt. Các ánh đèn flash lóe lên từ mọi phía, làm mình lóa cả mắt. Mình chỉ có thể nhìn thấy nhữn bậc thang dưới chân, trong khi một tay phải túm lấy váy. Mình hoàn toàn phải dựa vào tay Josh.

Bỗng nhiên anh ta dừng lại làm mình còn tưởng đã tới cửa ra vào và anh ấy dừng lại để mở cửa cho mình vào. Nghe thật ngu ngốc nhưng mình cũng chỉ nghĩ được như thế. Thì ra chẳng có cánh cửa nào cả, Josh và mình đang đứng trước bàn dân thiên hạ và đám phóng viên ở phía dưới liên tục đặt câu hỏi và chớp máy lia lịa. Một số còn hét ầm lên: “Hôn cô ấy đi! Hôn cô ấy đi!”. Thật không thể tả nổi

sự xấu hổ của mình lúc đó!

Rồi mình chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra thì thấy Josh vòng tay ôm chặt lấy mình và gí môi anh ta vào môi mình.

Tất cả những gì mình ý thức được lúc đó là môi anh ta gắn chặt vào môi mình và mọi người phía dưới thi nhau chụp ảnh. Nhưng cảm giác này khác hẳn những mô tả trong các cuốn sách mà Tina thường đọc, khi chàng trai hôn cô gái, cô ta sẽ cảm giác như pháo hoa đang nở rộ xung quanh. Mình cũng NHÌN thấy ánh sáng lóe lên, nhưng không phải pháo hoa, mà là ánh đèn máy ảnh. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI đều đang chụp ảnh nụ hôn đầu tiên của Công Chúa Mia.

Điền tệ nhất đây thực sự là nụ hôn đầu tiên của mình.

Nụ hôn đầu tiên của mình, và tạp chí Teen People đang chụp lại khoảnh khắc đó.

Còn một điều nữa phải nói, trong cuốn sách của Tina, sau khi cô gái nhận nụ hôn đầu tiên của mình, cô ấy sẽ thấy rạo rực trong lòng. Chính nụ hôn của chàng trai đã khơi dậy những cảm xúc trong tâm hồn cô, nhưng mình không hề cảm thấy như vậy. Tất cả những gì mình cảm thấy là xấu hổ. Nụ hôn của Josh không hề tuyệt vời chút nào, trái lại là đằng khác. Đáng nhẽ mình phải cảm thấy GÌ ĐÓ khi được anh chàng mà bấy lâu nà mình hằng mong ước hôn chứ.

Nhưng tất cả đọng lại chỉ là sự xấu hổ.

Cũng như lúc trên đường đến nhà hàng, mình thật sự chỉ mong mau mau cho qua buổi tối nay. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc này bây giờ là bao giờ anh ta mới chuyện buôn mình ra đây? Mình phải làm sao nếu anh ta cứ dính lấy miệng mình như thường làm với Lana trước đây? Mình không thể để tạp chí Teen People đăng hình anh ta hôn mình được, bố sẽ giết mình là cái chắc!

Đúng lúc mình nghĩ là hết chịu nổi rồi thì Josh buông mình ra và giơ tay vẫy chào đám phóng viên rồi mở cửa đẩy mình vào trong.

Thề có chúa, tất cả những con người

mình biết đều đang đứng đó trố mắt nhìn mình.

Thật đó! Trong đó có cả Tina và anh bạn Dave đến từ trường Trinity, cả hai đang nhìn mình với một vẻ ngạc nhiên hết đỗi. Rồi đến Lilly và Boris trong một bộ lễ phục mà mình chưa từng thấy bao giờ. Thực ra trong cậu ấy nhìn cũng khá bảnh trai, mặc dù vẫn mang chút hơi hướng lập dị của những thiên tài âm nhạc. Lilly đang mặc một chiếc váy rất đẹp màu trắng đính hạt lấp lánh, trên tóc cài hoa hồng trắng. Chưa kể đến Shameeka và Ling Su cùng bạn nhảy của mình, còn rất rất nhiều những người khác nữa mà mình không thể nhận ra khi không mặc đồng phục. Tất cả đều trố mắt nhìn chằm chằm

vào mình với vẻ ngạc nhiên. Đặc biệt là Tina, trong cậu ấy không thể hốt hoảng hơn.

Thầy G, đứng bên cạnh quầy bán vé, trước cửa vào quấy ăn nơi tổ chức dạ hội, đang nhìn mình với vẻ bàng hoàng không nói nên lời.

Nhưng mình có thể khẳng định trong số tất cả mọi người ở đây, mình mới chính là người kinh ngạc nhất. Ý mình là Josh Richter VỪA MỚI hôn mình. JOSH RICHTER vừa mới HÔN mình. Josh Richter vừa mới hôn MÌNH.

Mình đã kể là anh ta hôn mình VÀO MÔI chưa nhỉ?

Và tất nhiên anh ta làm chuyện đó trước

mặt đám phóng viên của tạp chí TEEN PEOPLE!

Còn bây giờ mình đang đứng đây trong khi mọi người đang nhìn chằm chằm, bên ngoài thì có thể nghe thấy tiếng phóng viên hò hét, bên trong quấy ăn thì tiếng nhạc hip hop ầm ầm. Trong đầu mình bỗng nảy ra một ý nghĩ:

Anh ta đã bày ra chuyện này.

Anh ta đã hẹn mình đi chơi chỉ để được lên trên báo.

…

Thậm chí anh ta chia tay với Lana chỉ để có thể khoe với đám bạn rằng mình đang hẹn hò với cô gái được thừa kế 300 triệu

đôla. Anh ta không hề để ý đến mình trước khi hình mình có trên bìa tờ Post. Lilly đã nói đúng: hôm đó ở Bigelow anh ta chỉ tình cờ cười với mình mà thôi. Anh ta có lẽ đã nghĩ cơ hội vào Harvard sẽ cao hơn nếu anh ta là bạn trai của Công Chúa Genovia.

Và mình đã bị mắc lừa một cách ngu ngốc.

Tuyệt lắm! Rất tuyệt!

Lilly nói mình không đủ quyết đoán. Bố mẹ cậu ấy cũng nói mình thiên về thỏa hiệp chứ không thích đương đầu thử thách.

Mẹ cũng nói với mình như vậy. Chính vì thế mẹ mới đưa cuốn sổ này cho mình

với hy vọng mình nếu không nói với mẹ thì ít nhất mình cũng sẽ thổ lộ vào cuốn sổ.

Nếu không phải chuyện mình là công chúa bị đổ bể, có lẽ mình cũng sẽ vẫn như vậy. Không quyết đoán, sợ thử thách, một người thích thỏa hiệp. Có lẽ mình sẽ không làm những việc tiếp theo sau đó.

Mình quay sang Josh và hỏi: “Tại sao anh lại làm như vậy?”

Nhưng anh ta còn bận lúi húi mua vé: “Làm cái gì cơ?”

“Hôn em như vậy trước mặt tất cả mọi người.”

Anh ta cất vé vào trong ví. “Anh cũng

không biết nữa” – Anh ta nói. “Em không nghe thấy sao? Bọn họ đều muốn anh hôn em. Thế nên anh đã làm theo. Thế thì sao nào?”

“Nhưng em không cần chuyện đó.”

“Em không cần là sao?” – Josh tỏ ra ngạc nhiên. “Ý em là em không thích à?”

“Phải”. Mình nói “Đúng là như vậy. Em không thích chuyện đó. Em không thích một chút nào. Bởi vì em biết anh hôn em không phải vì anh thích em. Anh chỉ hôn em vì em là Công Chúa Genovia.”

Josh nhìn mình như thể mình bị điên vậy.

“Điên thật”. Anh ta nói “Anh thích em. Anh rất thích em mà.”

Mình nói: “Anh không thể thích em được. Anh thậm chí không hề hiểu em. Chính vì thế em nghĩ anh mời đi chơi để có cơ hội hiểu em nhiều hơn. Nhưng anh không hề tìm cách tìm hiểu em. Anh chỉ muốn được có ảnh đăng trên tờ Extra thôi!”

Anh ta cười phá lên, nhưng mình phát hiện ra anh ta không hề nhìn mình khi nói: “Ý em là sao? Anh không hiểu về em sao? Tất nhiên là anh hiểu chứ!”

“Không, anh không hiểu. Vì nếu anh hiểu, thì anh đã không gọi món thịt nướng cho em.”

Mình nghe thấy tiếng xì xào của các bạn xung quanh. Mình đoán mọi người đều

nhìn ra sai lầm nghiêm trọng của Josh. Anh ta cũng nghe thấy, và trả lời mình cũng như nói với tất cả mọi người. “Anh gọi món thịt nướng cho một cô gái, không lẽ cùng là cai tội sao? Hơn nữa đó là món thịt thăn đó chứ!”

Lilly nói với giọng mỉa mai nhất có thể: “Cậu ấy ăn chay, đồ rỗng tuếch”.

Nhưng thông tin đó cũng chẳng làm Josh bận tâm cho lắm, anh ta chỉ thản nhiên nhún vai và nói: “Úi, xin lỗi em”.

Rồi anh ta quay sang mình: “Em sẵn sàng nhảy chưa?”

Nhưng mình đâu có định nhảy với anh ta. Mình không hề định làm bất cứ chuyện gì cùng với Josh, không bao giờ. Mình

không thể tin là, kể cả khi mình nói như vậy mà anh ta vẫn tưởng mình còn muốn nhảy. Anh ta thật đúng là đồ rỗng tuếch thật. Sao mình lại từng nghĩ anh ta nhìn thấu tâm hồn mình nhỉ? Sao lại thế cơ chứ?

Quá chán ngán với con người này, mình đã làm cái việc mà một cô gái có thể làm duy nhất trong tình huống này .

Quay lưng và bỏ đi.

Tất nhiên vì mình không thể quay ra ngoài, càng không muốn tạp chí Teen People chụp được hình mình khóc lóc, mình đành đi vào phòng thay đồ nữ.

Cuối cùng hình Josh cũng đã nhận ra là anh ta vừa bị đá. Đúng lúc này, các bạn

của Josh cũng xuất hiện và cũng như Josh, tất cả đều ngạc nhiên: “Chúa ơi, chỉ là một nụ hôn thôi mà!”

Mình xoay ngay lại gào lên: “Đó không chỉ là mộ nụ hôn”. Mình phát điên lên mất. “Đó chỉ lời biện minh của anh thôi. Cả anh và tôi đều biết một điều là: chuyện đó sẽ trở thành một sự kiện trong giới truyền thông. Và anh đã lên hết mấy cái kế hoạch này sau khi thấy hình tôi trên tờ Post. Cảm ơn anh Josh ạ, nhưng tôi nghĩ tôi có thể tự quảng bá cho mình. Không phải chờ đến anh.”

Sau khi giật lấy cuốn sổ từ tay chú Lars, mình chạy thẳng vào phòng thay đồ nữ, và ngồi viết những dòng này.

Trời ơi! Có thể TIN được không? Nụ hôn đầu tiên của mình – nụ hôn đầu đời của mình – sẽ xuất hiện trên tất cả các tạp chí tuổi teen. Có khi cả mấy tạp chí quốc tế cũng sẽ đưa tin, vì dụ tạp cí Majesty chẳng hạn, họ luôn theo sát đời tư của các thành viên trong hoàng tộc của Anh và Monaco. Họ từng đăng cả một bài dài nói về vợ của Hoàng Tử Edward – công nương Sophia, và chấm điểm từ 1 đến 10 cho từng bộ đồ của bà. Họ đặt tựa đề cho bài báo là "Bên ngoài tủ quần áo". Mình không nghĩ sớm muộn gì Majesty sẽ chấm điểm trang phục của mình và bạn trai mình nữa chứ. Không hiểu họ sẽ giật tít như thế nào bên dưới bức ảnh của mình và Josh nhỉ? Nàng

công chúa đang yêu chăng?

Eo…

Vấn đề là mình hoàn toàn KHÔNG YÊU Josh Richter. Tất nhiên là nếu có bạn trai thì cũng tốt (không, phải nói là QUÁ TỐT ý chứ)…

Nhưng vấn đề là mình thà không có bạn trai còn hơn có một người chỉ theo đuổi mình vì tiền hoặc vì bố mình là Hoàng Tử… Điều mình cần là anh ta thích mình vì mình chứ không vì gì khác.

Tất nhiên, bây giờ khi mọi người đều đã biết mình là công chúa thì cũng thật khó xác định anh chàng nào thích mình thật, anh chàng nào thích mình vì tài sản của mình. Nhưng ít nhất mình cũng đã biết bộ

mặt thật của Josh trước khi mọi chuyện đi xa hơn.

Sao mình lại từng thích anh ta được cơ chứ? Anh ta chỉ là một tên trục lợi hèn hạ. Anh ta hoàn toàn đã lợi dụng mình! Anh ta làm tổn thương Lana để rồi tiếp cận mình. Và mình đã ngã nhào vào cái bẫy của anh ta như một con ngốc.

Mình phải làm gì bây giờ? Khi bố nhìn thấy những bức hình này, bố sẽ TỨC ĐIÊN mất. Mình không thể nào giải thích rằng đó không phải lỗi của mình được. Có khi lúc đó mình đấm vào bụng Josh trước máy quay thì bố mới tin là mình hoàn toàn vô tội…

Nhưng cũng có khi không.

Chắc mình sẽ không bao giờ được đi chơi với một cậu bạn trai nào nữa, không bao giờ, từ giờ tới cuối đời!!!!

Khoan đã, có ai đang đứng bên ngoài nói chuyện với mình.

Là Tina. Cậu ấy muốn biết mình có ổn không. Có một người đi cùng cậu ấy nữa.

Trời ơi, mình nhận ra tiếng bước chân này, là Lilly. Là Lilly! Lilly và Tina đều muốn biết mình có ổn không!

Lilly đã thực sự chịu nói chuyện lại với mình ồi. Cậu ấy không hề chỉ trích hay than phiền về thái độ của mình. Cậu ấy đã nói chuyện một cách thân tình với mình. Cậu ấy xin lỗi qua cánh cửarằng vì đã chế nhạo mái tóc của mình, và…

Thật tuyệt! Lilly đang nhận lỗi kìa! THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC!

Cậy ấy và Tina muốn mình cùng ra ngoài chơi với các cậu ấy. Nhưng mình nói không muốn. Sẽ thật buồn cười khi mình chỉ có một mình trong khi các cậu ấy đều có bạn nhảy.

Lilly nói: “Không sao đâu. Anh Michael cũng ở đây mà! Anh ấy cũng đi một mình!”

Michael Moscovitz cũng đến dự dạ hội của trường sao?? Không thể tin được. Anh ấy chẳng bao giờ đi đâu ngoại trừ đến các buổi thuyết trình về vật lý hay những thứ khác tương tự như thế!!!

Mình phải tận mắt xem mới được. Mình

sẽ đi ra ngoài bây giờ.

Lát về viết tiếp.

Chủ nhật, ngày 18 tháng 10

Mình vừa có một giấc mơ kì lạ.

Trong mơ mình và Lilly không còn cãi vã nửa. Cậu ấy và Tina trở thành bạn thân, khi không có cây đàn violon bên cạnh thì Boris Pelkwoski cũng không đến nỗi nào; Thầy Gianini nói sẽ nâng điểm kiểm tre chín tuần của mình từ F lên D; mình đã nhảy một điệu slow cùng anh Michael Moscovitz; và một cuộc xung đột vừa xảy ra ở Trung Đông, nên không có bức hình nào của mình và Josh xuất hiện trên báo vì họ còn bận đưa tin về tình hình chiến sự.

Vấn đề là tất cả những cái đó không phải là mơ! Tất cả đều thực sự đã xảy ra!

Bởi vì sáng nay lúc mình thức giấc, có cái gì đó ươn ướt trên mặt, mở mắt ra thì thấy hóa ra là con Pavlov nhà Lilly đang liếm má mình. Nhưng điều quan trọng là mình đang nằm trong phòng của Lilly!!!

Bị một con chó liếm khắp mặt thì đã sao? Mình chẳng quan tâm! Pavlov có thể liếm mặt mình nếu nó muốn! Bạn thân của mình đã quay lại! Mình không bị lưu ban lại lớp 9! Bố sẽ không giết mình vì đã hôn Josh Richter!

À, mình nghĩ là anh Michael thích mình!

Mình vui đến mức không viết nổi nữa.

Mình thực sự không ngờ là tất cả những niềm vui đó đang chờ đợi mình khi bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ với Lilly và Tina tối hôm qua. Lúc đó mình đã vô cùng tuyệt vọng!

Khi mình ra khỏi phòng vệ sinh, Josh đã không còn ở đó. Lilly kể lại rằng sau khi mình công khai làm bẽ mặt Josh trước bàng dân thiên hạ và chạy như bay vào nhà vệ sinh, Josh thản nhiên nhập tiệc như không có gì xảy ra. Sau đó thì cậu ấy cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nữa vì thầy Gianini đã bảo cậu ấy và Tina vào xem mình thế nào (thầy ấy cũng tử tế ra phết!). Nhưng mình thì nghĩ có lẽ chú Lars đã sử dụng đòn khóa tay tuyệt kĩ của chú ý để cho Josh một bài học, vì

lúc sau gặp lại đã thấy anh ta nằm bẹp ở quầy trưng bày Pacific Islander. Anh ta không hề nhúc nhích cục cựa gì cả buổi tối, có lẽ vì mấy chai sâmpanh anh ta đã nốc.

Mình cùng Lilly và Tina đã nhập hội với Boris và Dave – dù rằng anh ta học ở trường Trinity, nhưng xem ra anh ta cũng khá thân thiện – rồi sau đó là Shameeke và cậu bạn tri Allan; Ling-Su và bạn nhảy là Clifford. Bọn mình đã trèo hết lên cái bàn có xuất xứ tứ Pakistan do CLB Kinh tế cho mượn. Ngồi từ trên đó có thể nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra.

Và rồi anh Michael bất ngờ xuất hiện. Anh ta trông thật bảnh trong bộ lễ phục. Thực ra anh ấy chẳng có ai trò chuyện

cùng trong buổi dạ hội hôm nay vì cô hiệu trưởng Gupta đã tuyên bố rằng internet không được coi là một nền văn hóa nên không thể có bàn riêng, và cả CLB Tin học đã vào hùa nhau tẩy chay buổi dạ hội ngày hôm nay.

Nhưng anh Michael có vẻ không quan tâm lắm việc CLB Tin học nghĩ gì vì dù sao anh ấy cũng là bảo bối của CLB ấy mà! Anh ấy ngồi xuống cạnh mình và hỏi xem mình có sao không. Rồi anh ấy pha trò về đội cổ vũ, rằng mấy người đó chắc chẳng ưa gì bữa tiệc văn hóa đa sắc tộc kiểu này, vì bọn họ lúc nào cũng mặc những bộ đồng phục giống y chang nhau. Rồi ai đó nói về bộ phim Star Trek: Deep Space Nine và bọn mình đã tranh

cãi rất sôi nổi về các tình tiết vụn vặt trong phim. Đúng lúc đó nhạc chuyển sang một bai slow và mọi người lần lượt tụt xuống bàn để ra nhảy.

Ngoại trừ mình và anh Michael, tất nhiên rồi. Chỉ còn có hai bọn mình ngồi trơ ra đó.

Cũng không thành vấn đề, vì mình và anh Michael lúc nào chẳng có chuyện để nói với nhau – khác hẳn khi mình đi với Josh. Bọn mình tiếp tục tranh cãi tiếp chủ đề dang dở khi nãy, và rồi thầy Gianini đi đến hỏi xem mình có ổn không.

Mình nói là mình không sao và thầy G gật gù nói vậy là thầy yên tâm rồi. Thầy còn cho biết dựa vào những điểm số gần

đây của mình trong các giờ học thêm với thầy, thầy quyết định nâng điểm thi Đại Số của mình từ F lên D. Thầy ấy lại còn chúc mừng và động viên mình hãy tiếp tục cố gắng như thế nữa chứ!!!

Nhưng mình đã cho thầy biết là mọi tiến bộ gần đây trong môn đại số là đều nhờ vào anh Michael. Chính anh ấy đã khuyên mình từ bỏ thói quen viết các ghi chú về môn Đại số trong Nhật kí, dạy mình cách ghi nhớ các công thức Toán… Anh ấy đã ngượng ngùng phân bua với thầy rằng thực ra cũng chẳng giúp được gì cho mình. Nhưng thầy G không kịp nghe hết câu đã phải chạy ra nhắv nhở một số học sinh đang quậy phá các nhóm khác.

Tiếp đến là một bài hát sôi động và mọi người đã quay trở lại bàn. Tụi mình lại ngồi quây lại với nhau và nói về chương trình của Lilly mà người phụ tr1ch sản xuất chính bây giờ sẽ là Tina Hakim Baba. Hóa ra cậu ấy được cho 50 đôla tiền tiêu vặt hàng tuần và thay vì mua những quyển tiểu thuyết mới coóng, từ nay Tina sẽ đi mượn đọc ở thư viện để có thể dành tiền đầu tư hết cho chương trình "Lilli chỉ nói lên dự thật" . Lilly đã hỏi xem mình có đồng ý làm nhân vật của chương trình tuần tới với tựa đề "Một triều đại mới: Nhân vật hoàng gia- người đã tạo nên sự khác biệt. Tất nhiên là mình đồng ý để Lilly là người thực hiện buổi phỏng vấn công khai đầu tiên của

mình rồi, miễm là cậu ấy hứa sẽ đặt câu hỏi về quan điểm của mình đối với ngành công nghiệp sản xuất thịt.

Lại một bài slow nữa và mọi người lại lũ lượt ra sàn nhảy, bỏ lại anh Michael và mình một mình trên cái bàn lớn. Ngay khi mình định hỏi xem nếu ngày tận thế xảy ra anh ấy sẽ chọn ai, Buffy The Vampire Slayer hay cô phù thủy nhỏ Sabrina, thì mình anh Michael hỏi mình có muốn ra nhảy không!

Lúc đó mình đã rất ngạc nhiên. Mình gật đầu ngay tắp lự mà không kịp suy nghĩ gì. Và điều tiếp theo mình biết là mình đã có một điệu nhảy đầu tiên với một người con trai mà không phải là bố mình!

Đó là một điệu slow !

Nhày slow thật lạ. Không thể gọi đó là nhảy được. Chỉ là đứng yên một chỗ, tay vòng lên ôm lấy đối phương, di chuyển chân từ bên này qua bên kia sao cho đúng nhạc là được. Và hình như là không được nói chuyện – vì quanh mình chẳng thấy đôi nào nói chuyện cả. Mình nghĩ là mình đã biết lý do. Vì khi đó mọi người còn đang bận bịu với các cảm xúc , làm gì mà còn thời gian nói chuyện nữa. Mùi hương phát ra từ người anh Michael thật dễ chịu – đó là mùi xà phòng Ivory. Cái váy đầm bà nội chọn cho mình rất đẹp, nhưng hơi lạnh. Vì thế được đứng gần anh Michael như thế này thật thích, lại còn ấm nữa. Mà nói chung là khi đó mình

không còn nghĩ ra được điều gì để nói nữa.

Mình nghĩ anh Michael cũng có cảm giác y như vậy. Vì lúc ngồi trên cái bàn Pakistan kia cả hai bọn mình nói luôn mồm, nói không hết chuyện. Nhưng đến khi ra nhảy thì cả hai đứa chẳng ai nói một lời nào.

Ấy thế mà ngay khi bản nhạc kết thúc anh ấy lại tiếp tục mở máy. Anh ấy hỏi mình có muốn uống trà đá kiểu Thái ở bàn Văn hóa Thái Lan không, hay muốn ăn chút bánh Nhật ở bàn CLB truyện tranh Nhật… Với một người chưa bao giờ tham gia một sự kiện nào của trường – ngoại trừ các buổi gặp mặt của CLB Tin học – như anh Michael thì õ ràng anh ấy

muốn bù lại quảng thời gian lãng phí bấy lâu của mình.

Và buổi tối cứ lặp đi lặp lại như vậy cho tới lúc tàn tiệc: mỗi khi đến bản nhạc nhanh thì cả lũ sẽ quay lại trò chuyện và khi đến các bài slow thì lại kéo nhau ra nhảy.

Giờ thì mình cũng không biết mình thích nói chuyện với anh Michael hơn hay là nhảy với anh ấy hơn. Nói chung cả hai đều… rất thú vị.

Theo hai cách khác nhau, đương nhiên rồi.

Khi bữa tiệc kết thúc, cả đám bọn mình leo lên chiếc Limo nhà Tina. Đám phóng viên đã không còn chờ chực ở ngoài nữa

vì chiến tranh đã nổ ra và có lẽ họ đang lao tới đâu đó để lấy tin. Mình dùng di động gọi cho mẹ và xin mẹ cho ở lại nhà Lilly tối hôm qua. Mẹ đồng ý ngay lập tức, làm mình càng khẳng định là thầy G đã thông báo hết sự tình cho mẹ biết. Không biết thầy ấy có nhớ báo tin cho mẹ về chuyện nâng điểm cho mình từ F lên D không nhỉ.

Đáng ra thầy ấy nên cho mình điểm D+. Dù gì mình cũng đã luôn ủng hộ cho thầy và mẹ mà. Không có công cũng có cán mà.

Bố mẹ Lilly đã rất bất ngờ khi cả lũ 10 đứa - nếu kể cả chú Lars và Wahim là 12 – xuất hiện ở bậc thềm. Nhưgn họ càng ngạc nhiên hơn khi thấy Michael ,họ

không hề biết là anh ấy đã ra khỏi phòng lúc nào. Và hai bác đã cho bọn mình chiếm lĩnh cả phòng khách để chơi trò End of the world. Bọn mình chơi mãi đến khuya cho tới lúc bác Moscovitz đi ra kêu mọi người hãy về nhà vì đã muộn rồi và rằng sáng mai bác ấy còn có một cuộc hẹn sớm.

Mọi người chào tạm biệt và lục đục ra thang máy, trừ mình và gia đình nhà Moscovitz. Sau khi thấy mình đã khóa cửa an toàn, chú Lars cũng đánh xe quay trở lại Plaza – nhiệm vụ của chú ấy đến đây là kết thúc. Mình đã bắt chú ấy phải hứa là không được kể cho bố nghe về nụ hôn ban tối. Chú ấy đã nói là sẽ không để lộ ra, nhưng biết làm sao được, đàn ông

họ có những kí hiệu ngầm với nhau lắm. Ví dụ như chú Lars và anh Michael bắt tay nhau kiểu ăn mừng ở cửa thang máy chẳng hạn.

Tuy nhiên, buổi tối của mình vẫn chưa kết thúc ở đó. Điều bất ngờ nhất là bữa tối hôm qua chính là việc mình đã biết anh Michael hằng ngày nhốt mình ở trong phòng làm cái gì. Anh ấy đã cho mình xem, nhưng bắt phải thề là sẽ không tiết lộ với bất kì ai, kể cả Lilly. Có lẽ mình không nên viết ra đây, phòng trườn ghợp nhỡ có ai lấy được cuốn sổ này và đọc được. Mình chỉ có thể nói được là Lilly đã phí phạm thời gian để thần tượng Boris Pelkowski, vì có một thiên tài âm nhạc trong chính gia đình cậu ấy mà

không biết.

Còn nữa, anh ấy chưa bào giờ trải qua một trường lớp nào!!! Anh ấy đã tự học cách đánh guita bass và tự mình soạn nhạc! Bài anh ấy chơi cho mình nghe có tên là “Tall Drink Of Water”. Bài hát nói về một cô gái cao ráo, xinh đẹp không hề biết có một chàng trai đang yêu thầm cô ấy. Một ngày nào đó bài hát này sẽ đứng đầu trong bảng xếp hạp Billboard. Một ngày nào đó cái tên Michael Moscovitz sẽ cũng nổi tiếng như Puff Daddy. Chắc chắn đấy.

Mình không hề nghĩ mình đã mệt đến thế sau khi mọi người đã về hết. Ngày hôm qua quả là dài. Mình đã chia tay với một người ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên.

Riêng việc đó cũng đã đủ mệt mỏi rồi.

Mệt là mệt vậy nhưng mình vẫn thức dậy rõ sớm nằm ôm Pavlov, lắng nghe tiếng xe cộ đi lại trên phố 5. Lần nào ngủ ở nhà Lilly cũng vậy. Tiếng xe cộ cũng không ồn lắm vì cửa sổ nhà Moscovitz đều được cách âm. Giờ đây mình cảm thấy mình quả là một người may mắn, mặc dù lúc trước cũng có nhiều việc không hay xảy ra. Thật là tuyệt với khi cuối củng mọi chuyện cũng đã kết thúc tốt đẹp.

Mình nghe thấy tiếng leng keng trong bếp. Chắc chị Maya đang ở trong đó chuẩn bị nước cam không hạt cho bữa sáng. Mình phải xuống coi xem chị ấy có cần giúp gì không.

Không biết sao nữa, nhưng MÌNH THỰC SỰ ĐANG RẤT HẠNH PHÚC!

Thật may mình không mất gì nhiều lắm để có được hạnh phúc như thế này!

Buổi tối Chủ nhật

Tự dưng hôm nay bà cùng bố tới nhà mình. Bố muốn biết buổi dạ tiệc tối qua thế nào. Chú Lars đã không nói gì với bố!!! Mình quý chú vệ sĩ của mình ghê. Bà nội báo cho mình biết bà sẽ đi vắng khoảng một tuần, vì thế mấy bài học làm công chúa của mình phải hoãn một thời gian. Bà nói cần phải đi thăm ai đó tên là Baden-Baden. Đó là chuyến viếng thăm hàng năm không bao giờ có ngoại lệ của bà. Có lẽ ông ấy là bạn với ông Boutros-

Boutros, người mà bà hay đi chơi cùng.

Ngay đến bà nội cũng có bạn trai!!!

Việc bà và bố cùng lúc xuất hiện ở nhà mình làm mẹ suýt chết ngất. Nhất là khi bà nội bắt đầu lớn tiếng dạy bảo mẹ về việc để cho nhà cửa bừa bộn như thế (dạo gần đây mình bận quá, đâu có thời gian dọn dẹp gì đâu).

Để tách bà với mẹ ra, mình vội kéo bà ra xe và trên đường đi mình kể cho bà nghe mọi chuyện về Josh tối hôm qua. Bà có vẻ rất hứng thú với câu chuyện của mình bởi vì trong đó có đầu đủ các tình tiết mà bà chờ đợi: này nhé, có phóng viên, có những chàng trai dễ thương và những tình tiết gay cấn như trong phim vậy.

Đúng lúc hai bà cháu đang nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại vào tuần sau (hehehe! Cả một tuần liền không phải học mấy cái bài học làm công chúa!!! Bà thật là đáng yêu!!!) thì cái gã mù lại đi qua, gõ gõ cái gậy xuống đường. Hắn ta lại đứng chờ ở góc phố đợi nạn nhân tiếp theo của mình xuất hiện để dắt hắn qua đường. Bà nội nhìn thấy hắn ta và cũng bị mắc lừa "Amelia, qua đó giúp chàng trai trẻ tội nghiệp kia đi!"

Tất nhiên là mình rõ mọi chuyện hơn bà. Mình nói, "Không đâu ạ".

Bà có vẻ choáng váng khi thấy mình nói vậy. "Amelia! Một trong những đức tính quan trọng nhất của một công chúa là lòng nhân hậu vô bờ bến đối với những

người xa lạ. Giờ thì hãy qua đó giúp đỡ chàng thanh niên đó mau”

Mình vùng vằng nói, “Cháu không giúp hắn đâu. Nếu bà thấy hắn cần giúp đến vậy thì bà đi mà giúp hắn”.

Và thế là bà đã băng qua đường để giúp gã mù kia. Chắc bà muốn chứng tỏ cho mình thấy lòng tốt vô bờ bến của bà đây mà. “Hãy để tôi giúp anh, anh bạn trẻ…” bà nói bằng cái giọng nghe rất giả tạo.

Gã mù lặp tức bám lấy tay bà. Hắn có vẻ thích cánh tay của bà vì vừa bám lấy hắn đã vội reo lên mừng rỡ “Cám ơn bà rất nhiều”. Và họ cùng nhau băng qua đường.

Mình đinh ninh rằng tên mù này sẽ không

giở mấy trò “lợi dụng” với bà vì dù sao bà cũng đã già rồi, chẳng thằng điên nào lại đi sàm sỡ một bà già làm gì. Thực sự là mình đã nghĩ thế, chứ không mình không đời nào để bà qua đó giúp hắn đâu .

Vậy mà điều tiếp theo mình nghe thấy là tiếng hét thất thanh của bà. Cả viên tài xế và ông hàng xóm cạnh nhà đều vội chạy lại để giúp bà.

Nhưng bà chẳng cần ai giúp cả. Bà dùng cả cái túi xách nện vào mặt gã mù, mạnh đến nỗi làm rơi cả kính của hắn. Và tất nhiên mọi người đều nhận ra một sự thật hiển nhiên là: Gã mù không hề mù.

Chắc còn lâu nữa hắn mới dám xuất hiện

lại ở con phố này.

Sự vụ này làm bà bực mình hơn mình tưởng. Mình thấy hơi tội lỗi khi không cảnh báo cho bà trước về tên mù rởm kia, nhất là khi bà than phiền về con người và giao thông ở New York và rằng bà muốn mau mau chóng chóng rời khỏi cái thành phố này càng nhanh càng tốt.

Nghe bà nói thế cũng hơi tức một chút. Mình không nói New York là thành phố đẹp nhất trên thế giới, nhưng chắc chắn còn thú vị hơn nhiều Genovia. Bà thật không phải khi chê bai thậm tệ như vậy về thành phố nơi cháu gái mình đang sống.

Mình kéo tay bà và nói, “Bà đi với

cháu”.

Hai bà cháu quay trở lại nhà mình nhưng không vào trong nhà mà lên thẳng mái. Tòa nhà mình đang sống chỉ có 10 tầng, nhưng ũng là cao so với các khu nhà xung quanh. Từ trên mái có thể nhìn thấy toàn bộ Manhattan, kể cả tìa tháp đôi. Vào ngày lễ độc lập 4/7, đừng từ đây còn có thể xem pháo hoa từ phía sông Đông và cảng biển. Chưa hết, phóng tầm mắt ra xa hơn nữa sẽ có thể thấy đường chân trời kéo dài đến vô tận.

Khi Mặt Trời lặn, cả bầu trời chuyển sang sắc tím hồng và da cam rất đẹp. Đối với mình, toàn cảnh Manhattan lúc này như một bức tranh phong cảnh rất thanh bình mà chỉ cần nhìn vào đó bạn sẽ có

cảm giác mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Ví dụ như mấy cái chuyện công chúa chẳng hạn.

Hai bà cháu cứ đứng ở đó lặn yên ngắm Mặt Trời lặn. Và rồi mẹ và bố cũng trèo lên mái.

“Mẹ nghĩ con sẽ lên đây” – mẹ nói.

“Bố mẹ đã đi tìm con. Con không nên tự mình bỏ đi mà không nói tiếng nào như thế chứ?”

Mẹ trầm trồ khi thấy bầu trời lúc Mặt Trời lặn “Đẹp quá phải không anh?”. Thậm chí một chính trị gia như bố mà cũng thốt lên rằng “Anh không hề biết là có thể ngắm Mặt Trời lặn như thế này ở New York”

Và cả nhà mình 4 người cứ đứng đó ngắm nhìn mặt trời lặn.

Lúc đó trong đầu mình bỗng chợt nảy ra ý nghĩ sẽ tốt biết mấy nếu mọi người có thể bỏ qua một bên mọi thứ để cùng nhau ngắm Mặt Trời lặn như thế này. Trái tim mình tràn đấy cảm giác bình yên và rồi mình nhận ra rằng mình hoàn toàn lấy được sự tự chủ trong tâm hồn.

Ít nhất là cho tới khi mẹ kêu ầm lên: “Vì chúa, anh Phillipe, anh có cần thở mạnh đến thế không?”

Và bố quay ra vặc lại, “Anh sẽ không thở mạnh nữa chừng nào em biết cân bằng chi tiêu của mình”.

Còn bà thì lúi húi tìm khăn mùi soa trong

túi xách, “Cái mùi gì thế không biết? Ta tưởng ở Manhattan đã cấm người dân nướng thịt rồi chứ.”

Thôi để cái gọi là sự tự chủ trong tâm hồn ấy qua ngày mai vậy. Giờ thì mình lo mấy việc trước mắt đã. Nghĩ đến mới nói, cũng có nhiều thứ phải lo thật!

Nhật Ký Công Chúa tập 2: Công Chúa trong ánh đèn sân khấu

Xin gửi lời cảm ơn tới Barb Cabot, Debra Maritn Chase, Bill Contardi, Sarah Davies, Laura Langlie, Abby McAden, Beth Ader, Jenifer Brown, Dave Walton và đặc biệt là Benjamin Egnatz.

Xin gửi tặng ông bà tôi – ông Bruce và

bà Patsy Maunsey, người ông người bà không hề giống bất kì cặp ông bà nào trong cuốn sách này.

“Khi mọi chuyện trở nên tồi tệ - cực tồi tệ - tôi luôn tự cho mình là một nàng công chúa. Tôi sẽ tự nhủ với bản thân rằng “Mình là công chúa”. Bạn không thể tưởng tượng được điều đó sẽ giúp bạn quên đi mọi phiền toái nhiều đến thế nào đâu”.

Trích từ “A Little Princess”

Tác giả Frances Hodgson Burnett

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, 8 giờ sáng

OK. Mình đang lầm lũi ngồi trong bếp, tọp tẹp ăn ngũ cốc – món ăn quen thuộc

vào mỗi sáng thứ Hai – thì mẹ trôi ra từ nhà tắm với một vẻ mặt nom rất buồn cười. Trông mặt mẹ tái nhợt, tóc tai thì bù xù, trên người khoác chiếc áo nhàu nhĩ thay vì bộ kimono thường ngày, thường thì điều này đồng nghĩa với việc mẹ sắp tới kì nguyệt san.

Mình buột mồm hỏi: “Mẹ có cần vài viên aspirin không? Con không có ý gì đâu nhưng trông mặt mẹ có vẻ cần uống thuốc.

Bình thường mà ăn nói bất cẩn như vậy với người sắp bị nguyệt san thì tiêu rồi đó, nhưng đây là mẹ mình mà. Mẹ sẽ không “tung chưởng” chỉ vì một lời hỏi thăm đâu. Nhưng người khác mà dám nói thế với mẹ thì chưa biết chừng.

Và mẹ thả lên không trung một câu trả lời lơ đãng: “ Không, không, cảm ơn con.”

Vì thế mình đồ rằng có chuyện gì đó rất khủng khiếp đã xảy ra. Không chừng là con mèo lại nuốt thêm một chiếc tất nữa, hay là điện thoại nhà mình lại bị cắt phéng mất do mình quên không đi nộp tiền cho mấy cái hóa đơn mẹ hay vứt chỏng vó trong bát đựng salad?

Mình chộp lấy mẹ và sốt sắng hỏi: “Mẹ? Mẹ ơi, có chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra phải không?”

Mẹ khẽ lắc đầu, giống như lúc mẹ bần thần với mấy cái chỉ dẫn sử dụng lò vi sóng để làm nóng lại chiếc pizza đông cứng. Rồi mẹ nói với giọng có phần sửng

sốt nhưng đầy hạnh phúc: “Mia, mẹ có thai rồi!”

Lạy chúa tôi! LẠY CHÚA TÔI!!!!!!

Mẹ tôi có thai với thầy giáo dạy Đại số của tôi.

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, trong phòng.

Mình đang cực kỳ cố gắng giữ bình tĩnh đây. Xét cho cùng thì có buồn bực cũng chả có ích gì

Nhưng làm sao mà mình KHÔNG buồn bực được cơ chứ? Mẹ mình sắp trở thành một bà mẹ đơn thân. MỘT LẦN NỮA.

Cứ tưởng rằng mẹ đã chiêm nghiệm ra một bài học sâu sắc sau chuyện của mình

rồi chứ, vậy mà mẹ hoàn toàn không hề học được một tí gì cả.

Chả nhẽ mình còn chưa đủ rắc rối hay sao? Chả nhẽ cuộc sống của mình còn chưa đủ lộn tùng phèo hay sao? Mình thực sự không biết sẽ chịu đựng được thêm đến đâu nữa. Xem nào, rõ ràng là vẫn chưa đủ khi:

1. Mình là đứa con gái cao nhất trong lớp.

2. Mình còn là đứa ít quyền năng nhất về khoản… ngực.

3. Mình vừa phát hiện mẹ hẹn hò với thầy giáo Đại số vào tháng trước.

4. Cũng mới tháng trước, choáng váng

thay, mình là người thừa kế ngai vàng duy nhất của một vương quốc bé tin hin ở châu u – có tên là Genovia.

5. Phải chịu đày ải trong các buổi học làm công chúa.

6. Tháng 12 tới, mình sẽ phải duyên dáng ra mắt dân chúng trên đài truyền hình quốc gia Genovia (mặc dù chỉ có 30.000 dân chúng nhưng vẫn là có).

7. Chưa hề có bạn trai.

Ôi không, từng ấy chưa đủ làm mọi chuyện rồi tung cả lên hay sao? Bây giờ mẹ lại còn có thai mà không cưới xin gì cả. THÊM MỘT LẦN NỮA.

Cảm ơn mẹ ạ. Cảm ơn mẹ rất nhiều.

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, vẫn là trong phòng.

Còn "cái đó" thì sao? Sao mẹ và thầy Gianini không "thực hành" biện pháp tránh thai cơ chứ? Có ai làm ơn giải thích cho tôi với? Chuyện gì đã xảy ra với "cái vòng cao su" của mẹ nhỉ? Mình biết chắc là mẹ có một cái mà. Hồi nhỏ có lần mình tình cờ nhặt được nó ở trong phòng tắm. Mình đã lấy làm bồn tắm mini cho nhà búp bê Barbie suốt mấy tuần liền cho đến khi mẹ phát hiện và lấy lại.

Còn bao cao su nữa chứ??? Hay những người ở tuổi mẹ sống với ý tưởng rằng họ có thể miễn nhiễm với các bệnh lây qua đường tình dục (STDs)? Mà rõ ràng

họ cũng có tránh được việc dính thai đâu cơ chứ?

Đó mới là mẹ mình. Mẹ thậm chí còn chả buồn bận tâm mua giấy vệ sinh. Làm sao mà mẹ có thể nhớ là phải dùng biện pháp tránh thai cơ chứ?????

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, giờ Đại số.

Không thể tin được. Mình thực sự không thể tin được.

Mẹ vẫn chưa nói với thầy. Mẹ sắp có con với thầy Đại số của mình, vậy mà mẹ chẳng nói gho thầy ý biết.

Mình dám chắc mẹ chưa nói cho thầy ý biết vì sáng này khi mình bước vào vào lớp, thầy Gianini chỉ nhìn mình với tính

chất tham khảo: “Chào Mia, mọi chuyện vẫn tốt chứ?”

CHÀO MIA, MỌI CHUYỆN VẪN TỐT CHỨ?

Đấy không phải điều một người nên nói với con gái của người đang mang thai đứa con của họ. Đáng ra thầy ấy phải ân cần thế này: “Xin lỗi Mia, thầy có thể gặp em một chút được không?”

Sau đó dắt mình ta ngoài hành lang và sụp xuống,và khom lưng quỳ gối, và thút thít xin mình tha thứ và ủng hộ cho thầy và mẹ. Đáng ra phải làm vậy mới đúng.

Ý tưởng nhìn thầy G và tưởng tượng ra đứa em trai (hoặc em gái) của mình trông sẽ như thế nào đột nhiên băm bổ vào đầu

óc mình từ lúc nào không biết. Mẹ thì quá quyến rũ rồi, nhìn mẹ như Carmen Sandiego khi không mặc áo mưa – thêm một bằng chứng nữa chứng tỏ mình chẳng được thừa hưởng tí lọn tóc xoăn đen hay vòng 1 hoàn hảo của mẹ gì cả.

Nhưng thầy G thì … ôi, chả biết. Thầy không hẳn là không đẹp trai. Thầy ý cao và có đủ tóc (khoản này thì thầy G ghi điểm hơn đứt bố rồi vì bố bị hói, đầu nhẵn thín như cái cột công tơ mét). Nhưng phải làm sao với cái lỗ mũi của thầy đây? Rõ thật là rất to.

Thôi thì mong là em bé sẽ thừa hưởng cái mũi xinh xinh của mẹ và khả năng nhân chia cộng trừ thoăn thoắt … của thầy

Điều đáng buồn là hình như thầy Gianini chả mảy may biết gì về chuyện đang xảy ra.

Nếu như đây không phải hoàn toàn là do lỗi của thầy thì có lẽ mình sẽ thầy có chút ái ngại cho thầy. Đành rằng là mấy chuyện này của hai người nhưng mẹ mình là một học sĩ mà. Còn thầy ấy là giáo viên môn Đại số.

Thế thì ai là người phải chịu trách nhiệm đây?

Thứ Hai, 19 tháng 10, giờ tiếng Anh.

Tuyệt thật. Qúa tuyệt.

Hình như mọi việc vẫn chưa đủ tồi tệ hay sao ấy, bây giờ cô tiếng Anh lại còn ép

bọn mình trong học kì này phải viết cho xong một cuốn nhật ký. Nghe cứ như đùa. Một cuốn nhật ký. Làm như mình chưa có một quyển vậy.

Lại còn: cuối mỗi tuần, phải nộp lại nhật ký cho cô Spears. Cô muốn đọc để hiểu thêm hơn về bọn mình. Cô ý yêu cầu mở đầu cuốn nhật ký phải là một bài giới thiệu về bản thân. Sau đó từng người sẽ phải giải trình cẩn thận những suy nghĩ và cảm xúc thầm kín nhất của bản thân trong đó.

Cô thật vui nhộn. Cô ấy nghĩ mình chịu để cho cô ấy mổ xẻ phanh phui mọi suy nghĩ và cảm xúc thầm kín của mình sao? Thậm chí mẹ còn không được biết nữa là. Lẽ nào mình lại đi phơi bày cho cô

giáo dạy tiếng Anh?

Nhưng mình không thể dâng cho cô cuốn nhật ký này. Trong này tạ đủ thứ linh tinh mà mình không thể cho ai biết. Như chuyện mẹ đang có em bé với thầy Đại số chẳng hạn.

Thôi, mình đành viết một cuốn nhật ký mới vậy. Một cuốn nhật ký giả. Thay vì viết vào đấy những suy nghĩ và cảm xúc thật, mình sẽ bày biện ra một rổ chuyện bịa đặt cho cô Spears tha hồ "hiểu thêm".

Mình quá giỏi khoản nói dối này, cá là cô Spears còn lâu mới phát hiện ra.

NHẬT KÝ TIẾNG ANH CỦA TÔI

của M.ia Thermopolis.

CẤM ĐỌC!!!

TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, TRỪ CÔ SPEARS!!!!!

Lời giới thiệu

Họ tên: Amelia Migonnette Grimaldi Thermopolis Renaldo

Tên thường gọi là Mia

Đôi lúc gọi là “Công chúa Mia”

Tuổi: Mười bốn

Lớp: Năm đầu cấp

Giới tính: Chưa rõ! Ha, ha, cô Spears ơi em đùa đấy!

Thực ra là con gái, nhưng không có tí ngực nào nên dễ bị lầm tưởng là lưỡng tính..

Miêu tả về bản thân: Cao 1m 77

Tóc ngắn màu nâu lông chuột (mới du nhập thêm mấy sợi màu vàng hoe.)

Mắt màu xám

Đi giày số 8

Bố mẹ: Mẹ: Helen Thermopolis

Nghề nghiệp: Họa sĩ

Bố: Authur Christoff Philippe Gerard Grimaldi Renaldo.

Nghề nghiệp: Hoàng tử công quốc Genovia

Tình trạng hôn nhân: Vì mình chỉ là kết quả của mối tình thoáng qua rất nhẹ trong trường đại học giữa bố và mẹ, nên hai người chưa bao giờ kết hôn (với nhau) và đều vẫn còn đơn thân. Nhưng như thế lại tốt hơn cả vì hai người chỉ toàn cãi vã.

Thú nuôi: Một chú mèo tên là Louie Mập. Louie màu cam pha trắng và nặng hơn 11kg. Nó được 8 tuổi và đã ăn kiêng được 6 năm rồi. Mỗi khi Louie hờn dỗi với mọi người trong nhà vì bị bỏ đói thì lập tức nó sẽ tìm đến bất kì chiếc tất nào gần nhất để cắn xé. Nó còn rất thích những vật nhỏ sáng lấp lánh. Mình biết thừa rằng Louie có một bộ sưu tập nắp chai bia giấu sau bồn cầu trong nhà tắm,

nhưng cu cậu vẫn thường khoái trá vì tưởng rằng mình không biết tý gì.

Bạn thân: Bạn thân nhất của mình là LillyMoscovitz. Chúng mình chơi thân với nhau từ hồi mẫu giáo.Chơi với cậu ấy rất vui vì cậu ấy thông minh và còn có hẳn một chương trình tivi riêng rất oách xì dầu có tên “Lilly chỉ nói lên sự thật”. Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò vui, nhí nhố để làm. Chẳng hạn như lấy trộm bức tượng điêu khắc thần Parthenon mà các bạn ở lớp tiếng Hy Lạp và Latin làm trong Đêm Của Phụ Huynh, rồi hét giá chuộc lại là 5kg kẹo Starbursts chanh.

À nhưng tất nhiên không phải là tụi em làm chuyện đó đâu, thưa cô Spears. Em chỉ lấy ví dụ về những việc điên khùng

mà Lilly có thể làm.

Bạn trai: Ha! Cũng mong có lắm!

Địa chỉ: Hầu hết thời gian mình sống ở New York cùng với mẹ, trừ các mùa hè, mình thường đi nghỉ cùng với bố ở lâu đài của bà nội tại Pháp. Nơi ở chính của bố mình là Genovia, một công quốc nhỏ ở châu u nằm bên bờ Địa Trung Hải, giữa biên giới Pháp – Ý. Suốt một thời gian dài, mình vẫn cho rằng bố chỉ là một chính trị gia tai to mặt lớn ở Genovia, kiểu như Thị trưởng gì gì đó. Chẳng ai nói cho mình biết thật ra bố là một thành viên của Hoàng gia Genovia – chính xác hơn, bố là Ông Hoàng của xứ Genovia. Mình nghĩ chắc sẽ chẳng ai tiết lộ sự thật ấy cho mình biết nếu như bố

không bị ung thư tinh hoàn và không thể có con. Đồng nghĩa với việc mình, một đứa con không chính thức, trở thành người thừa kế ngai vàng duy nhất của ông. Từ khi bố nói cho mình biết bí mật nho nhỏ này (vào một tháng trước) thì bố ở luôn tại khách sạn Plaza ở New York, còn bà nội, Công nương Dowager, thì rất năng nổ trong việc truyền đạt cho mình đủ các loại bài học làm công chúa để không trở thành trò cười trước bàn dân thiên hạ trong ngày lên ngôi.

Về chuyện này thì đúng là mình chỉ có thể nói một câu: Xin cảm ơn.

Cảm ơn rất nhiều!!!

Và điều đáng buồn nhất, tất cả những gì

mình viết ở trên đều không có câu nào là bịa đặt cả.

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10. Bữa trưa

Thôi rồi, Lilly biết rồi.

Mà cũng có thể cậu ấy chưa BIẾT, nhưng cậu ấy biết là mình có vấn đề. Thì cậu ấy là bạn tri kỉ của mình mà, Hai đứa mình như hình với bóng từ hồi lớp một cơ mà, từ cái hôm mà Orrville Lockhead thô thiển tụt quần trước mặt cả lũ bọn mình trong phòng học nhạc. Mình đã hoảng hồn vì chưa từng nhìn thấy con trai trong trạng thái như thế. Tuy nhiên Lilly lại rất bình thản và chả mảy may xúc động. Cậu ấy có một ông anh trai mà nên chẳng hề lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy chuyện

đó. Lilly xổ toẹt vào mặt Orville: “Tớ từng nhìn thấy to hơn cơ.”

Và từ bận ấy trở đi Orville cạch, không ờ dám “khoe hàng” nữa.

Rõ ràng mình với Lilly gắn bó với nhau hơn hẳn những tình bạn thông thường.

Chính vì thế vào giờ ăn trưa, cậu ấy chỉ cần liếc nhìn mình một cái rồi quay ra hỏi ngay: “Có chuyện gì thế? Có vấn đề gì à. Không phải lại là con Louie đấy chứ? Nó lại nuốt phải cái tất nào à?”

Chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều. Tất nhiên chuyện con Louie ăn tất cũng rất nghiêm trọng. Mình đã từng phải mang vội nó tới bệnh viện và nó có thể chết thẳng cẳng ngay lúc ấy. Lần đó mình

nhận lại được một nửa chiếc tất cũ rách tả tơi về làm kỉ niệm. Nhưng ít nhất con mèo cũng trở lại bình thường.

Nhưng còn chuyện này… Một ngàn đôla cũng không thể nào chữa được chuyện này. Và mọi thứ sẽ không bao giờ có thể trở lại bình thường được nữa.

Thật đáng xấu hổ vô cùng. Chuyện mẹ và thầy Gianini đã Làm Chuyện Đó.

Còn tệ hại hơn nữa họ Làm Chuyện Đó mà không sử dụng gì cả, không "mang vác" thêm gì hết. Làm ơn đi, sao thời buổi này vẫn còn những người như vậy?

Mình bảo Lilly là không có chuyện gì cả, chỉ là đang nguyệt san thôi. Thực sự là nói mấy cái chuyện này trước mặt chú

Lars xấu hổ vô cùng. Chú ý đang ngồi ăn bên cạnh vệ sĩ của Tina Hakim Baba – Wahim. Bố Tina thuê vệ sĩ vì ông luôn bị ám ảnh rằng con gái mình sẽ bị mấy gã ở công ty đối thủ bắt cóc. Mình cũng có vệ sĩ chỉ vì mình là công chúa. Một cô công chúa đi mua đồ ăn dạo ở ngay trước cửa hàng Ho'eli đối diện bên đường.

Vấn đề là ai lại đi giãi bày mấy chuyện nguyệt san thất thường của mình trước mặt vệ sĩ cơ chứ?

Nhưng ngoài cái đấy ra thì mình biết bịa ra cái gì bây giờ?

Mình nhận thấy chú Lars ngồi đần ra trước phần kebab. Chắc câu chuyện của

mình đã làm chú ấy không thể ăn nổi nữa.

Ngày hôm nay không hiểu còn có thể tệ hơn được nữa không?

Vậy mà Lilly vẫn không tha cho mình. Thỉnh thoảng cậu ấy làm mình liên tưởng đến mấy con chó púc nhỏ xíu xiu mà các bà già hay thong dong dắt đi dạo trong công viên.

Không chỉ vì cái mặt cậu ấy khá nhỏ và hơi hóp lại (nhưng vẫn rất xinh), mà còn vì một khi cậu ấy đã muốn thứ gì thì còn lâu mới chịu buông ra.

Như lúc trưa nay vậy, cậu ấy nói: “Nếu như chỉ vì chuyện nguyệt san làm cậu phiền não thì tại sao cậu lại viết nhật kí suốt như thế? Tớ tưởng cậu rất bực khi

bị mẹ dúi vào tay quyển sổ này chứ. Tớ còn nghĩ cậu chả thèm động đến nó cơ đấy.”

Đúng rồi, mình đã từng tức điên khi mẹ đưa cho mình quyển nhật kí này và bảo mình có quá nhiều bất mãn và chống đối, cần phải tìm cách xả nó ra. Theo mẹ thì cái phần trẻ con trong mình vẫn chưa được bộc lộ hết và rằng mình rất yếu kém ở khoản diễn đạt cảm xúc bằng lời.

Mình nghĩ chắc hẳn mẹ đã nói chuyện với bố mẹ Lilly vì cả hai bác ý đều là nhà tâm lý học mà.

Và rồi mình phát hiện ra mình là Công chúa xứ Genovia, thế là mình bắt đầu viết nhật ký để ghi lại các cảm xúc khi

đó của mình, mà bây giờ đọc lại những gì mình đã viết, công nhận mình cũng lắm bất mãn thật.

Nhưng mấy cái đó vẫn chẳng là gì so với những gì mình phải trải qua lúc này.

Không phải mình cảm thấy bất mãn gì với thầy Gianini và mẹ mình. Họ đều là người lớn cả rồi. Cả hai có thể tự quyết định chuyện của mình. Nhưng chẳng lẽ họ không hiểu rằng mọi quyết định lúc này sẽ không chỉ ảnh hưởng tới mình họ mà tới tất cả mọi người xung quanh sao? Bà sẽ KHÔNG thích thú chút nào khi biết mẹ lại có một đứa con KHÁC ngoài giá thú.

Còn bố nữa? Bố đã sẵn bị ung thư tinh

hoàn rồi. Lại phát hiện ra mẹ của đứa con gái duy nhất của mình sắp sinh con cho người đàn ông khác. Điều này có thể giết chết bố mất.

Cũng không phải vì bố vẫn còn yêu mẹ hay gì khác, mình không nghĩ thế.

Còn nữa, không hiểu mẹ có biết là cần phải uống axit folic không nữa? Mình chắc là không. Mà liệu mình có phải nhắc mẹ là cỏ linh lăng. Trong tủ lạnh nhà mình có cỏ linh lăng. Tủ lạnh nhà mình đúng là chứa toàn đồ độc hại đối với một bào thai đang phát triển. Thậm chí còn có cả BIA trong ngăn đựng rau nữa chứ.

Vẫn là thứ Hai, ngày 19 tháng 10, lớp

Năng khiếu và Tài năng

Lilly bắt gặp mình đang sục sạo trên mạng tìm kiếm thông tin về chuyện bầu bí.

Cậu ấy ré lên hoảng loạn: “Trời! Có chuyện gì mà cậu không kể cho mình đúng không?”

Cảm ơn cậu, Lilly, cậu có cần phải gào tướng lên như thế trước mặt anh Michael - lại còn chú Lars, Boris Pelkowski và cả lớp nữa chứ. Giọng cậu đủ sức làm vỡ hết cốc tách trong phòng.

Đúng ra sẽ chẳng có mấy chuyện kiểu này nếu như các thầy cô khác trong trường chịu làm trong trách nhiệm của mình và thỉnh thoảng có dạy học thực sự.

Trừ thầy Gianini ra, các thầy cô khác trong trường thường tống cho bọn mình một lố bài tập rồi sang phòng giáo viên khề khà hút thuốc.

Làm vậy là vi phạm nghiêm trọng điều luật về bảo vệ sức khỏe!

Nói về khoản này thì cô Hill đúng là số 1. Rõ ràng cái lớp Năng khiếu và Tài năng này đâu thể gọi là một lớp học. Nó giống như một cái phòng học lớn cho mọi người thả sức thích làm gì thì làm. Nhưng nếu có cô Hill chịu thỉnh thoảng lên lớp hướng dẫn một tẹo, thì những đứa Tài năng mai một – Năng khiếu thui chột như mình đã phải ngồi đây cho mấy đứa thiên tài này ngoạc mồm chế nhạo. Mình bị tống vào đây chỉ vì trượt môn Đại số

cần phải ôn tập thêm.

Mình vội tắt trang: “Bạn và Chuyện mang thai” nhưng cũng không kịp so với Lilly. Cậu ấy tiếp tục bai bải: “Chúa ơi Mia, tại sao cậu không nói với mình?”

Mình đã cố biện bạch là đang tìm tài liệu cho bài tập môn Sinh học nhưng quả cũng ngượng thật. Thật ra cũng không hẳn là nói dối vì thực sự mình và Ken Showalter - bạn cùng nhóm thí nghiệm với mình – đang ra sức phản đối việc giải phẫu ếch mà cả lớp sẽ làm tuần sau. Cô Sing nói với bọn mình có thể thay thế bằng bài viết trên giấy. Tất nhiên bài viết chỉ cần trình bày về vòng tuần hoàn sống của loài bọ cánh cứng. Nhưng Lilly không biết chuyện này.

Mình đã cố chuyển đề tài và hỏi Lilly xem cậu ấy có biết gì về cỏ linh lăng không nhưng cậu ấy cứ gồng lên thao thao bất tuyệt về chuyện có thai tưởng tượng của mình. Đáng ra mình cũng chả bận tâm lắm nếu Michael không ngồi ngay đấy đang dỏng tai tai nghe thay vì tập trung vào tờ báo điện tử của mình, tờ Crackhead. Vì mình thích anh ấy từ bao lâu nay rồi mà.

Tất nhiên anh ấy không biết điều đó. Đối với anh ấy, mình chỉ là đứa bạn thân của cô em gái mà thôi. Anh ấy phải đối xử tử tế với mình nếu không Lilly sẽ bô bô với cả trường biết vụ anh Michael khóc sướt mướt khi xem phim Thiên Đường Thứ 7.

Ngoài ra, mình chỉ là một đứa học sinh

mới ất ơ và kém cỏi. Còn Michael Moscovitz là học sinh cuối cấp có điểm trung bình cao nhất trường (sau Lilly), là người đại diện đọc diễn văn trước toàn trường. Chưa hết, anh ấy còn không dính líu gì đến bộ gene mặt – hóp mà cô em gái Lilly phải thừa hưởng. Anh Michael có thể đi chọn bất cứ đứa con gái nào trong trường Albert Einstein mà anh ấy thích.

Tất nhiên là trừ đội cổ động, mấy đứa đó chỉ tí tởn hẹn hò với đội bóng thôi.

Tất nhiên không phải anh Michael không có dáng vận động viên. Anh ấy chỉ không khoái mấy môn thể thao tập thể. Nhưng cơ bắp của anh ấy cực rắn chắc, lại còn đẹp nữa chứ. Mình phát hiện ra điều đó

sau lần anh ấy qua phòng Lilly quát cho bọn mình một trận vì tội ò hét ầm ĩ khi xem video của Christina Aguilera, và thật tình cờ anh ấy không mặc áo.

Chính vì thế mình không hề muốn Lilly đứng đấy ỏm tỏi về chuyện mình có thai trước mặt anh cậu ấy tí nào.

Top 5 lí dó tại sao rất khó làm bạn thân với một thiên tài

1. Cậu ấy ưa chuộng những ngôn từ mình không hiểu.

2. Cậu ấy thường không thừa nhận rằng bạn của mình có thể nói hoặc làm gì đó có ích cho cộng đồng.

3. Khi hoạt động nhóm, cậu ấy luôn muốn

cầm trịch.

4. Không giống những người bình thường, khi giải quyết 1 vẫn đề nào đó, cậy ấy không đi từ A đến B mà từ A đế thẳng luôn D, khiến cho mấy đứa người trần mắt thịt như mình khó có thể theo kịp.

5. Không thể nói chuyện với cậu ấy mà không bị tra tấn bởi một mớ phân tích kèm theo.

Bài tập về nhà:

Đại số: các vấn đề tại trang 133

Tiếng Anh: tóm tắt lịch sử gia đình

Môn Văn minh Thế giới: lấy ví dụ về sự rập khuôn tiêu cực của người Ả

Rập(điện ảnh, truyền hình, văn học) và viết bài phân tích nguyên nhân của sự rập khuôn đó.

Lớp Năng khiếu và Tài năng: miễn bàn

Tiếng Pháp: ecrivez une vignette parsiene

Sinh học: chu kỳ sinh sản (hỏi Kenny câu trả lời)

NHẬT KÝ TIẾNG ANH

Lịch sử gia đình:

Lịch sử dòng họ đằng nhà bố bắt đầu từ những năm 568 sau Công nguyên.

Năm đó, một tướng quân người Gôthích tên là Alboin mắc căn bệnh mà thời nay gọi là rối loạn tính cách, đã giết chết vua

nước Ý cùng đám quần thần rồi tự xưng vương.

Sau khi lên ngôi, ông kết hôn với Rosagunde, con gái của một trong những tướng quân của vị vua trước.

Rosagunde căm hận Alboin vì đã bắt bà phải uống rượu đựng trong hộp sọ cha mình, nên đã trả thù bằng cách thắt cổ ông đến chết ngay trong đêm tân hôn bằng chính tóc của mình.

Sau khi Alboin chết, con trai của vị vua nước Ý lên kế vị. Cảm kích với việc làm của Rosagunde, ông đã phong bà làm công chúa của vùng đất mà ngày nay vẫn gọi là đất nước Genovia. Theo những ghi chép thời đó để lại, Rosagunde là một

phụ nữ nhân hậu và chu đáo. Bà chính là cụ tổ 60 đời của mình. Là một trong những nguyên nhân chính khiến đất nước Genovia ngày nay trở thành quốc gia có trình độ học vẫn cao nhất, tỉ lệ tử vong của trẻ sơ sinh thấp nhất và tỉ lệ thất nghiệp thấp nhất ở châu u. Bà Rosagunde đã tiến hành một hệ thống nhà nước kiểm tra và cân bằng tài chính rất hài hòa (so với lúc bấy giờ) và bãi bỏ hoàn toàn án tử hình.

Về phần gia đình bên đằng mẹ, Gia tộc Thermopolies làm nghề chăn cừu trên vùng đất Crete tới năm 1904 thì cụ Dionysius Thermopolies, cụ tổ của mẹ, không thể chịu đựng thêm được nữa và quyết định di cư sang Mỹ. Cuối cùng cụ

dừng chân ở Versailies, bang Indiana và mở một cửa hàng bán trang thiết bị. Kể từ đó con cháu của cụ tiếp tục quản lý cửa hàng Handy Đany Hardware trên phố Versailies, bang Indiana. Mẹ nói ông bà hẳn đã bớt kìm kẹp, nếu không muốn nói là phóng khoáng hơn nhiều, nếu họ vẫn còn sông ở vùng Crete

Thực đơn khuyên dùng hằng ngày cho phụ nữ mang thai

• Hai đến bốn bữa bổ sung protein gồm thịt, cá, gia cầm, phomast, đậu phụ, trứng hoặc hốn hợp đậu-gạo-sữa.

• Nửa lít sữa (sữa ít váng) hoặc sữa có các thành phần tương đương (gồm phomats, sữa chua, phomat sữa đã gạn

• Một hoặc hai món giàu vitamin C – như khoai tây, bưởi, cam, dưa hấu, ớt xanh, cải bắp, dâu. Hoa quả, nước cam.

• Một loại rau quả có màu vàng hoặc da cam

• Bốn đến năm lát bánh mỳ, bánh cờ-rếp, bánh mỳ ngô, hoặc một bát ngũ cốc hoặc mỳ ống. Dùng thêm mầm lúa mỳ hoặc men bia để pha thêm với các loại thức ăn khác thì tuyệt hảo.

• Bơ, bơ thực vật đã pha chế, dầu thực vật

• Sáu đến tám cốc nước - nước hoa quả và nước rau, nước lọc và trà dược thảo. Tránh uống nước sinh tố có đường, coca, rượu và các đồ uống có chứa cafein

• Đồ ăn nhẹ - hoa quả sấy, lạc, bí ngô và hạt hướng dương, bỏng ngô.

Chắc chắn không đời nào mẹ chịu tuân thủ theo cái thực đơn này đâu. Trừ phi mẹ có thể trộn chúng vào nước sốt Mỳ Number One, còn không thì cam đoan mẹ sẽ lắc đầu quầy quậy.

Những việc cần làm trước khi mẹ về

Vứt : Bia Heineken

Rượu sherry nấu

Cỏ linh lăng

Thịt qust2:country-region w:st="on">Colombia

Kẹo sô-cô-la

Xúc xích Ý

Không được quên chai Absolut trong ngăn đá!

Mua: Vitamin tổng hợp

Hoa quả tươi

Mầm lúa mỳ

Sữa chua

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, sau giờ học

Ngay khi mình vừa nghĩ chắc sẽ không còn gì có thể tồi tệ hơn nữa thì:

Bà gọi điện.

Thật không công bằng. Đáng nhẽ bà phải đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở Baden-Baden rồi cơ mà. Những tưởng là đã

thoát được mấy buổi học tra tấn của bà rồi chứ - mà chính bố là người ép uổng mình đeo đuổi mấy cái lớp đó. Mình đã mong được nghỉ ngơi một chút. Chẳng nhẽ bố và bà cho rằng người dân Genovia quan tâm đến cả việc mình có biết sử dụng dĩa ăn cá hay không chắc? Hay liệu mình có thể ngồi xuống từ tốn mà không làm nhàu mép váy? Hoặc mình có biết nói câu “cảm ơn” bằng tiếng Bantu hay không? Cái mà các thần dân tương lai của mình cần quan tâm là quan điểm của mình về vấn đề môi trường mới đúng. Hoặc vấn đề về quản lý súng đạn? Hay bùng nổ dân số chẳng hạn

Thế mà theo lời bà thì người dân Genovia chẳng ai đoái hoài đến những

chuyện đó. Họ chỉ muốn biết chắc rằng mình sẽ không làm họ mất mặt trong các bữa tiệc quốc gia mà thôi.

Họ cần lo lắng cho bà thì có. Ít ra mình đâu có xăm mắt. Mình cũng không mặc áo lông sóc cho con vật cưng của mình. Mình cũng không kết bạn với Richard Nixon.

Ấy thế mà tất cả mọi người chỉ lo này lo nọ về mình mình. Như thể mình sẽ gây nên chuyện tày đình gì đó trong lễ ra mắt thần dân Genovia vào tháng 12 tới vậy.

Phải rồi.

Sao cũng được. Té ra là cuối cùng bà không hề đi nghỉ chỉ vì mấy người vận chuyển hành lý ở Baden – Baden đang

bãi công.

Giá mà mình quen với ông đội trưởng đội vận chuyện hành lý ở Baden – Baden. Mình sẽ đề nghị trả họ 100 đôla mỗi ngày, đó là thù lao cho các buổi học làm công chúa Genovia mà bố trả vào quỹ Hòa Bình Xanh cho mình. Mình sẽ yêu cầu họ quay lại làm việc ngay để bà có thể lên đường theo đúng kế hoạch.

Bà đã để lại một tin nhắn nghe rất hãi hùng. Bà nói dành một "bất ngờ" cho mình và bảo mình phải gọi lại ngay cho bà.

Không biết bất ngờ của bà là cái gì đây. Mình hiểu bà quá mà, chắc chắn là một điều gì đó thật kinh khủng! Không biết

chừng bà sẽ choàng lên người mình một chiếc áo làm bằng lông chó con!

Khoansẽ lờ đi.

Mình sẽ vờ như không nhận được tin nhắn.

Thứ hai, ngày 19 tháng 10, một lúc sau

Vừa nói chuyện điện thoại với bà xong. Bà hỏi tại sao mình không gọi lại và mình bảo là không nhận được tin nhắn.

Sao mình luôn phải nói dối thế này? Đến một chuyện cỏn con thế này mà mình cũng không dám nói thật. Mình lại là một Công chúa cơ đấy. Công chúa gì mà suốt ngày nói dối cơ chứ?

Bà nói sẽ cử một chiếc limo đến đón

mình và ba người sẽ ăn tối tại khách sạn Plaza. Bà nói đợi đến lúc đó sẽ nói cho mình biết bất ngờ là gì.

Nói cho mình nghe. Chứ không phải cho mình xem. Chứng tỏ ít nhất không phải là áo choàng lông chó rồi.

Mà đi ăn tối với bà hôm nay cũng tốt. Mẹ đã mời thầy Gianini đến ăn tối để "nói chuyện". Mẹ tỏ ra khác ủ rũ khi thấy mình vứt hết cà phê và bia (thật ra mình không vứt đi mà đem đi biết bác Ronnie hàng xóm). Giờ mẹ đang la oai oái về chuyện lát nữa sẽ không có cái gì để mời thầy Gianini.

Mình lặp đi lặp lại rằng như thế là vì sức khỏe của mẹ, và nếu như thầy Gianini là

người đàn ông tốt, thầy cũng phải bỏ bia và cà phê để ủng hộ mẹ. Mình hy vọng cha của con mình sau này cũng sẽ đối xử với mình như thế.

Mà với mình by giờ, có bạn trai là cả một khúc ca tuyệt vong, nói gì đến việc có con.

Thứ hai, ngày 19 tháng 10, 11 giờ trưa

Chuyện đó đúng là bất ngờ.

Rất cần một ai đó bảo cho bà biết bất ngờ ý nghĩa là phải khiến người khác cảm thấy vui. Tất nhiên bà không hay phân biệt giữa một bất ngờ thú vị với một bất ngờ kinh hoàng. Bà từng làm bố "bất ngờ" (năm bố 10 tuổi) bằng một con ngựa mới toe - sau khi bà đã "thả" con

ngựa yêu quý của bố "về với thiên nhiên" (nghe nói là đưa nó đến một xưởng sản xuất hồ nào đó) chỉ vì nó bị khập khiễng. Bố đã kể chuyện cho mình nghe hôm Noel sau khi uống quá nhiều bia trứng.

Tới hôm nay mà bà vẫn không chịu hiểu. Bà đã một mực cho rằng đó là một bất ngờ tuyệt vời dành cho bố và thường xuyên lặp lại các điệp khúc: "Con ngựa đó là thuộc giống ngựa thuần chủng hoàn hảo nhất"

Bất ngờ của mình cũng không đến nỗi tệ như của bố, nhưng cũng vẫn khá ác: một buổi phỏng vấn vào giờ vàng với Beverly Bellerieve trên chương trình 24/7.

Mình chẳng quan tâm đây là chương trình truyền hình đạt tỉ suất cao nhất ở Mỹ. Mình đã nói với bà cả nghìn lần là mình không thích bị chụp ảnh, chứ đừng nói là chường mặt lên Tivi. Mình rất "ít" ngực. đi lại loằng ngoằng như cái cột điện di động, cộng thêm mái tóc bù xù bất trị. Nội mấy người mình quen biết điều đó là đủấu hổ rồi, đâu cần phô trương cho cả nước Mỹ thưởng thức nữa chứ.

Nhưng theo bà thì đó là nghĩa vụ mà thành viên Hoàng gia Genovia cần phải làm. Hơn nữa đây cũng là cách tập dượt rất tốt cho lễ ra mắt ở Genovia vào tháng 12 tới.

Bà còn kéo cả bố vào nữa chứ. Bố nói: "Bà nói phải đấy Mia ạ".

Chắc hẳn bố phải vất vả lắm mới thốt ra được mấy câu như thế. Từ trước đến nay việc duy nhất bố đồng tình với bà là cấm mình không được đeo khuyên rốn.

Xong, chiều thứ Bảy tới mình sẽ tới buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve.

Mình đã nói với bà là mấy chuyện phỏng vấn này không phải là ý kiến hay ho cho lắm. Mình thực sự chưa sẵn sàng cho mấy chuyện to tát thế này. Mình cố ướm hỏi xem liệu có chương trình nào có quy mô nhỏ hơn chút không, ví dụ như trò chuyện với Carson Daly chẳng hạn.

Nhưng bà không chịu. Mình chưa từng gặp ai lại phải bay tới tận Baden-Baden để nghỉ ngơi thư giản như bà. Lúc bà thư

giản thì trông chẳng khác nào Louie Mập bị bác sĩ thú y thọc cái nhiệt kế vào chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-ở-đâu-đó để cặp nhiệt độ.

Hẳn chuyện đó có liên quan ít nhiều đến chuyện sáng nào bà cũng cạo lông mày và tô tô vẽ vẽ lại từ đầu. Đừng ai hỏi mình tại sao. Mà kể ra thì lông mày bà cũng đẹp đấy chứ. Mình từng thấy lúc nó mọc lởm chởm lại. Nhưng gần đây có vẻ như lông mày của bà ngày càng được "tịnh tiến" lên phía trán. Điều đó khiến cho gương mặt bà lúc nào cũng trùm lên một vẻ ngạc nhiên đầy cơ học do cặp lông mày vắt vẻo quá cao. Mình đồ rằng nó có liên quan đến mấy lần phẫu thuật thẩm mĩ của bà. Nếu bà không để ý, một

ngày nào đó mí mắt của bà sẽ vút ngược lên tận trán.

Còn bố thì chẳng giúp được gì hết. Bố không ngừng hỏi han về cái cô Beverly Bellerieve, kiểu như có thật là cô ấy là Hoa Hậu Mỹ năm 1991 không, và rằng bà có tình cờ biết được liệu cô ấy(Beverly) có còn hẹn hò với Ted Turner không?

Mình thề là với một người chỉ còn một bên tinh hoàn như bố, thì bố đang hơi quá đà về mấy chuyện quan hệ đấy.

Ba người bọn họ đã tranh luận suốt cả bữa ăn. Đại loại chuyện họ sẽ phóng vấn ở khách sạn hay ở cái gác xép của mình? Nếu họ quay ở khách sạn thì sẽ làm mọi

người hiểu sai lệch về phong cách sống của mình. Nhưng nếu quay ở gác xép thì bà khẳng định mọi người sẽ khóc thét vì độ dơ bẩn cóc cáy của nó.

Thật không công bằng chút nào.Cái gác xép nào có đến mức dơ dáy như bà nói đâu. Nó chỉ không sạch như lau như li thôi.

"Ý cháu nói là nó có vẻ chưa-từng-được-lau-dọn hả?" - Bà sửa lời của mình. Không phải như vậy, vì mình vừa mới còng lưng lau chùi nhà cửa hôm trước mà.

"Với LOÀI đó, bà không hiểu rằng bằng cách nào mà cái ổ của cháu có thể gọi là sạch sẽ được"- Bà nói.

Không thể hoàn toàn đổ lỗi cho con Louie Mập được. Mọi người đều biết rằng 95% bụi bẩn trong không khí là từ da người mà.

Điều duy nhất mình thấy chấp nhận được là ít nhất đoàn làm sẽ không tò mò bám đuôi mình những nhẵng quanh trường học. Thật may. Thật không dám nghĩ tới cảnh họ quay mình lúc mình bị Lana Weinberger – đội trưởng đội cổ vũ hạ nhục trong giờ Đại số. Có khi con nhỏ đó sẽ búng mấy cái băng cổ động vào mặt mình. Hoặc giở trò gì đó để cho mấy ông quay phim thấy công chúa của họ thất bại thê thảm như thế nào. Người dân cả nước Mỹ sẽ đặt câu hỏ kiểu như Con bé đấy bị chứng gì thế nhỉ? Sao nó không biết vùng

lên phản khán nhỉ?

Còn lớp Năng khiếu và Tài năng nữa chư? Ngoài việc hoàn toàn chả có thầy cô nào dạy lớp đó, thì còn có chuyện tụi mình tống bạn trai của Lilly là Boris vào phòng kho để khỏi phải nghe tiếng violon rền rĩ của cậu ta. Rõ ràng với tiếng đàn khổ sở sầu não như thế, Boris đã vi phạm nghiên trọng vào điều luật bảo vệ sức khỏe.

Trong suốt cuộc tranh luận với bà và bố, một phần não mình vẫn không ngừng nghĩ về mẹ ở nhà. Ngay lúc này đây, khi mình đang ngồi tranh luận về buổi phỏng vấn, cách đây 57 tòa nhà, mẹ đang thông báo với người yêu của bà – thầy giáo Đại số của mình – rằng bà đã có thai.

Không biết thầy G sẽ nói gì nhỉ? Nếu thầy ấy dám tỏ ra không hề mừng rỡ thì mình sẽ bảo chú Lars ra tay ngay. Chắc chắn mình sẽ làm như vậy. Chú Lars sẽ nện cho thầy G một trận hộ mình, mà chắc chú ấy sẽ không tính phí quá cao với mình đâu. Chú ấy vẫn phải chu cấp tiền hàng tháng cho ba bà vợ cũ, tính ra chú ấy sẽ có thêm 10$ nữa, mình cũng chỉ có ngần ấy tiền để thuê đầu gấu thôi.

Mình thực sự phải xin thêm tiền tiêu vặt mới được. Ai đời một công chúa chỉ có 10$ tiêu vặt mỗi tuần cơ chứ? Thậm chí không đủ để đi xem phim.

À, thật ra là đủ để xem phim, nhưng không đủ mua thêm bắp rang bơ.

Vấn đề là cho đến khi mình quay về nhà, mình vẫn chưa biết có cần nhờ chú Lars đánh thầy Đại số nữa hay không. Thầy G và mẹ vẫn đang rủ rỉ rù rì trong phòng mẹ.

Mặc dù đã dí sát tai vào cửa nhưng mình cũng chẳng thu nhận được thông tin gì.

Mong là thầy G sẽ hân hoan đón nhận chuyện này. Thầy ý là người được nhất trong số những người mà mẹ từng hẹn hò, mặc dù thầy từng cho mình điểm F môn Đại số. Mình không nghĩ thầy sẽ làm gì thiếu suy nghĩ như bỏ rơi mẹ hay chối bỏ trách nhiệm với đứa bé.

Nhưng dù gì thầy ấy cũng là đàn ông, ai mà biết trước được??

Buồn cười quá, vừa viết xong câu trên thì thấy trên màn hình máy tính nhập nháy một tin nhắn. Người gửi là Michael, anh trai của Lilly! Anh ấy viết:

Cracking: Hôm nay ở trường em bị làm sao thế? Nhìn em đờ đẫn như mất hồn ý.

Mình trả lời:

FtLouie: Em chẳng hiểu anh đang nói gì cả. Em không sao hết. Em hoàn toàn ổn mà.

Mình đúng là đại nói dối.

Carcking: Thế mà anh lại thấy hình như em bay đi đâu trong lúc anh giảng về hệ số góc âm.

Từ khi mình phát hiện ra số phận của

mình là một ngày nào đó phải cai trị một quốc gia nhỏ ở Châu u, mình đã nỗ lực rất nhiều để học môn Đại số. Vì mình biết sẽ cần học để sau này quản lý ngân sách Genovia. Mình đã đăng kí học thêm ngoài giờ học, và còn nhờ anh Michael hướng dẫn thêm trong giờ Năng khiếu và Tài năng.

Nhưng khó mà tập trung mỗi khi anh Michael bổ túc cho mình. Đấy là vì người anh ý lúc nào cũng ngát hương thơm.

Làm sao mình có thể nghĩ về hệ số góc âm khi mà anh chàng mình thích từ lâu rồi đang ngồi ngay bên cạnh với hương thơm ngào ngạt như xà phòng và thỉnh thoảng lại cọ đầu gối vào chân mình cơ

chứ?

Mình trả lời:

FtLouie: Em đã nghe tất cả những gì anh nói về hệ số góc âm đấy chứ. Cho góc m, +y tọa độ (0,b) được đường thẳng y + mx + b

Craking: CÁI GÌ??

FtLouie: Không đúng à?

Cracking: Có phải em copy lại phần cuối sách không thế?

Tất nhiên rồi.

Uh-oh mẹ đang đứng ở cửa

Thứ Hai, ngày 19 tháng 10, tối muộn

Mẹ vừa bước vào phòng. Mình tưởng

thầy G đã về rồi nên mình nói: “Thế nào hả mẹ?”

Lúc thấy mẹ rơm rớm nước mắt, mình liền chạy tới ôm chầm lấy mẹ.

“Không sao đâu mẹ ơi” – Mình nói – “Mẹ luôn có con mà. Con sẽ giúp mẹ mọi việc – cho em ăn giữa đêm, thay tã, tất cả mọi việc. Kể cả nếu nó là em trai.”

Mẹ vòng tay ôm lấy mình, nhưng trông mẹ chẳng có vẻ gì khóc vì đau khổ cả. Mẹ sắp òa khóc vì quá hạnh phúc thì có.

“Ôi Mia” – mẹ nói – “Mẹ muốn con là người đầu tiên biết chuyện”

Rồi mẹ kéo mình ra phòng khách. Thầy Gianini đang đứng tần ngần ở đó với vẻ

mặt lơ đễnh mơ màng. Mơ màng vì hạnh phúc.

Mình đoán ra chuyện còn trước khi mẹ nói, nhưng mình vẫn giả ngây giả ngô.

“Mẹ và thầy sẽ kết hôn!”

Rồi mẹ kéo mình vào giữa vòng tay của mẹ và thầy G.

Thứ Ba, Ngày 20 tháng 10, 1

Hừm, mình vẫn nghĩ mẹ là người không bao giờ tin tưởng vào chế độ nam quyền và phản đối chuyện phụ nữ phải phục tùng chồng sau khi kết hôn.

Ít nhất đây là đoạn băng mẹ luôn tua đi tua lại mỗi khi mình hỏi vì sao mẹ và bố không kết hôn.

Mình luôn nghĩ đấy là bố chưa bao giờ cầu hôn mẹ.

Có lẽ vì lý do đó mà mẹ bảo mình đừng nói cho ai vội… mẹ muốn tự mình nói với bố.

Ôi mấy chuyện này làm mình đau đầu quá.

Thứ Ba, ngày 20 tháng 10, 2 giờ sáng

Chúa ơi. Giờ mình mới chợt nghĩ ra nếu mẹ lấy thầy Gianini thì thầy ấy sẽ dọn tới sống ở đây. Không đời nào mẹ chịu dọn đến chỗ thầy ở Brooklyn đâu. Mẹ luôn nói hệ thồng tàu ngầm nháo nhào ở đấy làm mẹ càng thêm ác cảm với đám người nhập cư.

Mình không thể tin được. Mình sắp phải ngồi ăn sáng hằng ngày với thầy giáo Đại số của mình.

Chuyện gì xảy ra nếu chẳng may mình nhìn thấy thầy ấy cởi trần đi lại trong nhà? Đầu óc mình sẽ bị hủy hoại nghiêm trọng mất.

Tốt nhất mình phải sửa cái khóa cửa nhà tắm trước khi thầy ấy dọ

Bây giờ ngoài đầu ra mình còn đau cổ họng nữa mới chết chứ.

Thứ Ba, ngày 20 thàng 10, 9 giờ sáng

Sáng nay vừa ngủ dậy thầy họng mình đau khủng khiếp, mình thậm chí không nói được thành tiếng. Mình chỉ có thể

thều thào vài tiếng.

Mình đã cố gọi mẹ một hồi nhưng hình như mẹ không nghe thấy thì phải. Dù đã cố đập vào tường nhưng chẳng thấy mẹ đâu, chỉ có tấm poster Hòa Bình Xanh từ trên tường thõng thẹo rơi xuống thôi.

Cuối cùng không còn cách nào khác, mình đành phải lồm cồm bò dậy xuống phòng mẹ, người quấn chặt chân để không bị trúng gió kẻo ốm nặng hơn thì khổ.

Thật kinh khủng vì trên giường không chỉ có một người mà là HAI!!!! Thầy Gianini đã ngủ lại qua đêm.

Mà họ cũng sắp có con với nhau rồi còn gì.

Dù sao thì việc chạy xộc vào phòng mẹ lúc 6h sáng và bắt gặp thầy giáo Đại số của mình cũng đang nằm thẳng cẳng trông đó không hề hay ho gì. Điều đó có thể đập nát tâm hồn một cô bé như mình.

Nhưng sao cũng được. Mình đứng ở bậu cửa khều khào gọi mẹ vì bước vào phòng lúc này thì thật kì cục. Mãi một lúc mẹ mới chịu mở mắt. Mình mếu máo không ra hơi với mẹ rằng mình bị ốm và bảo mẹ phải gọi điện đến trường để giải thích vì sao hôm nay mình không thể đi học.

Mình cũng bảo mẹ gọi điện hoãn xe đón mình và nói với Lilly mình không thể qua đón cậu ấy.

Mình còn cẩn thận nhắc mẹ nếu mẹ cần

đến phòng tranh thì phải gọi bố hoặc chú Lars (làm ơn không phải là bà) đến cái gác xép này, để đảm bảo không ai bắt cóc hoặc ám sát mình khi mẹ vắng nhà. Mà mình lại đang ốm chỏng chơ như thế này nữa chứ.

Mình nghĩ là mẹ hiểu, mà cũng chả biết.

Mấy chuyện làm công chúa này không hề dễ dàng chút nào.

Vẫn là ngày thứ Ba

Hôm nay mẹ không đến phòng tranh, mà ở nhà với mình.

Mình đã cố bảo mẹ không cần ở nhà vì mẹ sắp có buổi triển lãm ở Phòng tranh Mary Boone trong vòng một tháng nữa,

và mình biết mẹ chỉ mới hoàn thành một nửa số tranh yêu cầu. Nếu như mẹ lại bị ốm nghén nữa thì sự nghiệp của mẹ đi tong.

Nhưng nói gì thì mẹ vẫn khăng khăng ở nhà. Mình nghĩ mẹ cảm thấy áy náy. Có lẽ mẹ cho rằng mình bị ốm là lỗi của mẹ. Do mình quá lo lắng cho sức khỏe của mẹ nên làm cho khả năng miễn dịch của mình yếu đi chăng?

Tất cả đều không ph. Mình dám chắc dù mình mắc bệnh gì thì cũng là do lây ở trường. Trường Trung Học Albert Einstein đúng là một cái ổ vi khuẩn với bao nhiêu người qua lại hít thở cùng bầu không khí.

Cứ 10 phút thì người mẹ hối lỗi của mình lại vào phòng và hỏi xem mình có cần gì không. Mình quên mất là mẹ có làn da của nữ y tá huyền thoại Florence Nighttingale. Mẹ liên tục mang trà và bánh mì nướng kẹp quế cho mình. Công nhận mẹ đáng yêu thật đấy!

Trừ chuyện mẹ cố gắng bắt mình ngậm viêm kẽm tan vì bạn mẹ nói làm như vậy sẽ mau hết cảm thông thường.

Viêm kẽm đó chẳng ngon tẹo nào.

Mẹ cũng cảm thấy áy náy vì viêm kẽm đó làm mình ói một trận. Mẹ còn ra hẳn tiệm đồ ăn ngon và mua cho mình một thanh kẹo Crunch cỡ bự để đền bù.

Sau đấy mẹ định thử làm món thịt nguội

và trứng cho mình ăn để bồi bổ sức khỏe, nhưng mình đã hạ quyết tâm rồi: dù có ốm liệt giường liệt chiếu thì cũng không có chuyện mình phản bội lại các nguyên tắc ăn chay trước giờ của mình.

Mẹ vừa cặp nhiệt độ cho mình. 37o6

Nếu giờ là thời trung cổ thì chắc mình chết rồi.

Biểu đồ Nhiệt độ của mình

11:45 sáng – 37độ3

12:14 trưa – 37độ2

1:27 chiều – 37độ5

Cái nhiệt kế điên này chắc hỏng rồi!!

2:05 chiều – 37độ2

3:35 chiều – 37độ2

Rõ ràng nếu mà cứ cái đà này thì chắc chắn mình sẽ không thể đến buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve vào thứ Bảy rồi.

YEAH!!!!!!!!!!!!!!!!

Khuya ngày thứ Ba

Lilly vừa qua nhà mình. Cậu ấy mang bài tập đến cho mình. Cậu ấy nói trong mình nát bươm như một mớ xơ mướp, giống hệt con bé Linda Blair xám ngoét trong phim Quỷ Ám. Mình chưa xem phím Quỷ Àm nên cũng không biết có thật thế không. Mình chẳng thích mấy phim chém giết, đầu rơi máu chảy hoặc thỉnh thoảng có vật gì đó từ trong bụng nhảy bổ ra

ngoài. Mình chỉ thích xem phim có diễn viên đẹp và liên quan đến hát hò nhảy nhót thôi.

À, à, Lilly còn thông báo một tin nóng hổi ở trường: Cặp đôi Josh Richter và Lana Weinberger đã quay lại với nhau sao một tuần tạm chia tay (đây quả là kỉ luật của cặp đôi đó vì gần đây nhất hai người giận nhau chỉ vỏn vẹn có ba ngày) . Lilly kể lúc cậu ấy đến tủ đồ để lấy sách cho mình, Lana đang háo hức đứng ở đó trong bộ đồng phục cổ vũ để chờ Josh. Tủ của Josh ở bên cạnh tủ của mình mà.

Josh xuất hiện, anh ta xà vào người Lana với tốc độ tương đương với nhấn phím F5 động cơ Fujimoto làm Lilly không tài

nào đóng nổi cửa tủ đựng đồ của mình (chuyện này mình quá rành rồi). Lilly đã "vô ý" chọc cái đầu nhọn bút chì vào người Josh và nhanh chóng khỏi phải "chứng kiến cái màn lố bịch đó".

Mình suýt nói với Lilly Tin Nóng Hổi của riêng mình: Chuyện của mẹ và thầy G ý mà. Sớm muộn gì thì cậu ấy cũng biết thôi.

Hình như người mình vẫn bị ảnh hưởng bởi trận ốm vừa rồi nên không tài nào nói ra được. Cứ nghĩ đến cảnh Lilly sẽ ngồi phân tích một tràn dài về xác suất cô em gái hoặc cậu em trai sắp sinh của mình thừa hưởng cái gene mũi to của thầy G là mình đã không chịu nổi rồi.

Với lại mình còn có cả núi bài tập chưa làm nữa chứ. Ngay cả bố của đứa em sắp sinh của mình, người đáng lẽ phải thông cảm cho mình một chút, cũng giao cho mình một đống. Cho dù là mẹ có đính hôn với thầy giáo Đại số thì mình chẳng có chút đặc quyền nào cả. Không một tẹo nào luôn.

À tất nhiên trừ chuyện thầy đến nhà mình ăn tối và giúp mình làm bài tập. Nhưng thầy có bao giờ chịu nói cho mình đáp số đâu, nên mình chỉ đạt tầm 68 điểm. Và thế thì vẫn điểm D

Bây giờ mình thực sự ốm rồi! Nhiệt độ của mình đã vụt lên tận 37o7 rồi! Chẳng chóng thì chày mình sẽ lên tới 38o mất thôi.

Nếu đây là cảnh trong phim ER thì chắc giờ họ đã cho mình thở máy rồi.

Chắc chắn mình sẽ không thể nào đến buổi phỏng vấn với BEVERLY BELLERIEVE rồi. KHÔNG THỂ NÀO.

He he.

Mẹ còn mang cả máy hút ẩm vào trong phòng cho mình nữa chứ. Lilly la lên khi thấy phòng mình đóng kín mít và theo lời cậu ấy phòng mình giờ ẩm như khí hậu Việt Nam vậy.

Trước đây mình chưa từng nghĩ đến, nhưng đúng là Lilly và bà có rất nhiều điểm tương đồng. Ví dụ như lúc nãy bà vừa gọi điện. Mình nói cho bà mình bị ốm nặng và có lẽ không thể đi phỏng vấn

hôm thứ Bảy được, thế mà bà quát cho mình một trận.

Đúng vậy, bà đã quát mình. Cứ như thể việc mình bị ốm là lỗi của mình ý. Sau đó bà bắt đầu kể vào ngày cưới của bà, bà đã bị sốt 39 độ nhưng vẫn không hề làm ảnh hưởng đến hôn lễ kéo dài hai tiếng. Thậm chí sau đó còn diễu hành dọc thành phố Genovia vẫy tay chào dân chúng, kế đến là ăn tối và nhảy valse đến tận 4 giờ sáng.

Đó là bổn phận của một Công Chúa.

Một w:st="on">Công Chúa không bao giờ được lấy chuyện sức khỏe ra để trốn tránh nghĩa vụ với các thần dân của mình.

Bà cứ làm như người dân Genovia sẽ để tâm đến buổi phỏng vấn ồn ào của mình trên chương trình 24/7 vậy. Họ thậm chí đâu có xem được kênh đấy cơ chứ. Á, tất nhiên trừ những người có ăng ten chảo thì chắc là được.

Lilly cũng chẳng chịu thông cảm cho mình tẹo teo nào, giống hệt bà. Thật ra cậu ấy không giỏi khoản đi thăm người ốm cho lắm. Cậu ấy đã cho rằng có khi mình bị lao phổi, giống như nữ thi sĩ nổi tiếng Elizabeth Barret Browning. Mình thì bảo chắc mình chỉ bị viêm phổi thôi. Lập tức Lilly độp lại rằng có khi bà Elizabeth Barret Browning cũng suy nghĩ thô sơ và đơn giản hệt như mình… trước khi bà ấy chết.

Bài tập về nhà:

Đại số: bài tập cuối chương 10

Tiếng Anh: viết nhật kí: liệt kê các chương trình TV, phim, sách, thức ăn mà mình thích.

Môn Nền văn minh Thế giới: một bài luận 1000 chữ giải thích nguyên nhân xung đột giữa Iran và Afghanistan.

Lớp Năng khiếu và Tài năng: có mới nói

Tiếng Pháp: ecrivez une vignette amusant

Môn Sinh: tuyến nội tiết (hỏi Kenny đáp án)

Chúa ơi! Chẳng biết các thầy cô muốn gì nữa? Đày ải bọn mình chắc?

Thứ Tư, ngày 21 tháng 10

Sáng nay mẹ gọi điện hỏi bố đang ở đâu và bảo bố cho xe limo đến đưa mình đi bác sĩ khám bệnh. Đấy là vì sáng nay lúc mẹ cặp nhiệt độ cho mình thấy chạm tới ngưỡng 39 độ, bằng bà nội trong ngày cưới!

Nhưng mình chẳng ham hố muốn nhảy valse gì hết. Thậm chí chẳng còn hơi sức nào đứng dậy thay quần áo ý chứ. Mình sốt cao quá nên đã mặc đại một bộ đồ bà mua cho. Và giờ thì người mình, từ đầu tới chân, một cây toàn đồ hiệu Chanel trong khi mắt thì đờ đẫn người thì đang đẫm mồ hôi. Vừa nhìn thấy mình, bố giật bắn cả mình, chắc trong tích tắc bố tưởng mình là bà nội.

Tất nhiên mình cao hơn bà nhiều. Với cả tóc mình không lù xù như bà.

Hóa ra bác sĩ Fung là một trong số hiếm hoi người ở đất Mỹ này không biết vụ mình là một Công chúa, thế nên mình phải ngồi chờ ở ngoài khoảng 10 phút. Trong khoảng thời gian đó bố đã kịp nhào đến bắtới cô lễ tân ở quầy rồi. Có lẽ nguyên nhân chính là vì cô nàng đang ngoe nguẩy trong bộ đồ ngắn cũn cỡn, trong khi bây giờ là mùa đông rét căm.

Và mặc dù bố bị hói cả đầu và chỉ toàn mặc áo vest thay vì áo kaki như các ông bố bình thường khác thì rõ ràng là cô lễ tân đang bị bố mê hoặc. Mà cũng phải công nhận bố mình hơi bị quyến rũ đi, dù có là dân gốc u.

Chú Lars trong cũng khá hấp dẫn nhưng theo kiểu khác, nhìn chú rất cơ bắp và vạm vỡ. Kiểu to và chắc. Chú ấy đang ngồi nhâm nhi tạp chí Làm cha mẹ ngay bên cạnh mình. Đảm bảo chú ấy thích đọc tạp chí Soldier of Fortune số mới nhất hơn nhưng ở Phòng Khám Gia Đình Soho này lấy đâu ra.

Cuối cùng đến lượt mình vào khám. Bác sĩ Fung đã cặp nhiệt độ cho mình (38o8) và sờ vào cổ xem có bị sưng không (đúng là sưng thật). Tiếp đến là lấy một cái thìa tọng vào họng mình để kiểm tra xem có bị viêm không.

Bác sĩ vừa đút cái thìa vào miệng mình một cái, mình bắt đầu ho không ngừng. Vừa dứt cơn ho mình vội xin bác sĩ ra

ngoài uống nước. Lúc đó chắc do sốt cao quá nên đầu óc mình không được minh mẫn nữa. Thay vì mò đi uống nước, mình lại xớn xác chạy thẳng ra ngoài, chui vào xe và bảo tài xế đưa mình vào khách sạn ngay.

Cũng may là chú tài xế hiểu rõ rằng không thể đưa mình đi đâu mà không có vệ sĩ đi kèm. Chú ấy gọi vào máy bộ đàm rồi nói gì đó, sau đó thấy chú Lars cùng bố đi ra xe. Bố gắt lên hỏi mình đang làm cái quái gì thế.

Mình cũng đang định hỏi bố y hệt về chuyện cô lễ tân với c khuyên rốn. Nhưng họng mình đau quá không tài nào nói được.

Được cái bác sĩ Fung cũng rất tử tế. Ông không dùng thìa kiểm tra họng nữa mà kê cho mình một ít thuốc kháng sinh và si rô ho.

Tuy nhiên, chuyện ấy xảy ra sau khi ông nhờ mấy cô y tá chụp hình đang bắt tay với mình trong xe limo. Để ông ấy treo trên tường. Ông ấy có cả đống ảnh chụp cùng với những bệnh nhân nổi tiếng khác như Rex Harrison và Lou Reed.

Bây giờ đỡ sốt rồi nghĩ lại mới thấy hôm nay mình cư xử thật lố bịch. Phải nói vụ đi khám bác sĩ hôm nay là một trong những tình huống đáng xấu hổ nhất của đời mình. À mà mình đã phải hưởng nhiều phen xấu hổ rồi nên cũng chẳng biết lần này đứng thứ mấy nữa. Có khi

cũng phải “đồng hạng” với lần mình chẳng may đánh rơi đĩa đồ ăn ở bữa tiệc buffet ở nhà Lilly làm cho cả buổi tối mọi người liên tục vấp ngã vì giẫm phải mấy miếng cá.

Top 5 tình huống ngượng nhất của Mia Thermopolis

1. Năm mình 6 tuổi, bà bắt mình tới ôm chị của bà, bà Tante Jean Marie và mình đã khóc toáng lên vì sợ ria mép của bà Tante Jean Marie cọ vào mặt. Điều đó đã làm bà Marie buồn rũ rượi.

2. Năm mình 7 tuổi, bà bắt mình đi cùng tới buổi tiệc cocktail buồn tẻ với các bà bạn già của bà. Chán quá không có gì làm, mình đã nhặt cái khay đựng cốc hình

xe xích lô bằng ngà voi lên, quay tít thò lò quanh bàn cà phê còn mồm thì xì xồ như thể mình đang nói tiếTrung Quốc vậy. Cho tới cả đống khay trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất và lăn lông lốc trên sàn, mọi con mắt đều đổ về phía mình. (Bây giờ nghĩ lại càng thấy xấu hổ bởi vì bắt chước người Trung Quốc hoàn toàn là một sai lầm).

3. Năm mình 10 tuổi, bà đưa mấy chị em đi biển nhưng mình lại quên bẵng mất … áo bơi. Bà lại không cho mình quay về lâu đài lấy. Theo bà thì mình cứ việc nhồng nhỗng để ngực trần tắm biển giống như tất cả mọi người khác. Bởi đây là nước Pháp. Mặc dù lúc đấy mình còn "màn hình phẳng" hơn bây giờ nhưng vẫn

không tài nào cởi áo ra được. Kết quả là mình bị dân tình ở đó soi như thể một quái nhân biến hình.

4. Năm 12 tuổi, lần đầu bị nguyệt san khi sang Pháp thăm bà và không có cách nào khác đành phải nói cho bà biết vì mình không có băng vệ sinh hay bất cứ thứ gì cả. Và ngay buổi tối hôm đó bà đã kịp "buôn" với tất cả những người có mặt về chuyện cháu mình đã trở thành thiếu nữ. Rồi suốt cả tối mình phải ngồi nghe họ pha trò về tuổi mới lớn.

5. Năm mình 13 tuổi, bà kể cho anh chàng dọn hồ bơi siêu đẹp trai ở lâu đài rằng ban nhạc yêu thích của mình là nhóm Hanson.

Bây giờ nghĩ lại thì hầu hết những kỉ niệm ê chề nhất đời mình đều gắn với bà.

Mình tự hỏi không hiểu bố mẹ của Lilly, hai nhà tâm lý học, sẽ nói gì về điều này.

Biểu đồ nhiệt độ

5:20 chiều – 37độ4

6:45 chiều – 37độ3

7:52 tối – 37độ2

Chẳng nhẽ mình hồi phục ngay rồi sao??? Thật khủng khiếp. Nếu khỏe lại, mình sẽ phải đến buổi phỏng vấn ngu xuẩn đấy…

Đành phải dùng biện pháp mạnh mới được: tối nay có lẽ mình sẽ tắm gội và để nguyên tóc ướt lên giường ngủ.

Cách này hay!

Thứ Năm, ngày 22 tháng 10

Ôiiiiiiiiii… một chuyện rất tuyệt vừa xảy ra với mình… Tay mình thậm chí không viết nổi nữa mất.

Sáng nay lúc mình đang nằm bẹp gí trên giường thì mẹ mang một lá thư gửi đến từ hôm qua mà mẹ quên đưa cho mình.

Đấy không phải là hóa đơn tiền điện hay tiền cáp mà mẹ vẫn thường quên thanh toán mà là một lá thư gửi riêng cho mình.

Tuy nhiên địa chỉ trên bì thư được đánh máy nên ban đầu mình cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm. Mình đã nghĩ rằng đó là thư từ trường gửi đến hoặc đại

loại thế. Hay có khi mình được tuyên dương ý chứ (HA HA). Ngi việc trên thư không có địa chỉ người gửi thì giống như tất cả các lá thư gửi từ trường Trung học AE, lá thư này cũng có ảnh của ngài Albert đáng kính ở góc trái cùng với địa chỉ trường trên phong bì thư.

Do đó mình đã bất ngờ kinh khủng khi phát hiện ra đấy không phải là tờ rơi kêu gọi tham gia hội làm Bánh Gạo để bán quyên tiền cho đội bóng mà là một… có thể gọi là một lá thư tình.

(Bức thư viết)

Mia thân mến

Mình biết bạn sẽ thấy rất lạ khi nhận được một lá thư như thế này. Bản thân

mình cũng cảm thấy rất lạ khi viết lá thư này. Nhưng mình lại không đủ can đảm đứng trước mặt nói với bạn những điều mình sắp nói sau đây: rằng mình nghĩ bạn là cô gái giống-Josie-nhất mình từng quen.

Mình chỉ muốn bạn biết rằng có một người đã thích bạn từ lâu, ngay cả trước khi biết bạn là một Công chúa…

Và dù có chuyện gì xảy ra, người ấy vẫn sẽ luôn thích bạn.

Thân ái,

Một người bạn

Ôi chúa ơi!!

Không thể tin được! Chưa bao giờ mình

nhận được một lá thư kiểu này. Là ai gửi nhỉ? Mình thực sự không thể đoán ra được. Lá thư được đánh máy giống như địa chỉ trên phong bì. Không phải từ máy đánh chữ nhưng rõ ràng là bằng vi tính.

Thế nên kể cả nếu mình có muốn so chữ, với ai đó khả nghi chẳng hạn (giống như nhân vật Jan trong truyện The Brady Bunch đã làm khi nghi ngờ chính Alice đã gửi cho mình cái mề đay ý) thì cũng chịu chết. Mà có ai quẫn trí đến độ đi so chữ giữa các máy vi tính cơ chứ?

Nhưng mà ai có thể gửi thư cho mình cơ chứ??

Tất nhiên mình biết mình mong người gửi là ai.

Khả năng một anh chàng như Michael Moscovitz thích thầm một đứa như mình là con số 0. Mà nếu anh ấy thực sự cảm mến mình thì đã có cả tá cơ hội để bày tỏ rồi. Bọn mình đã đi chơi với nhau ti tỉ lần. Em gái anh ấy là bạn thân nhất của mình nên ngày nào tụi mình chẳng gặp nhau.

Vậy mà anh ấy nào có nói câu gì với mình đâu.

Mà tại sao anh ấy phải nói gì cơ chứ? Mình đúng là một đứa dị hợm mà, người gì mà ngực phẳng lì, cao lều nghều, lại còn không thể tự mình buộc gọn mớ tóc bù xù theo một kiểu cố định nào đó.

Thật ra bọn mình mới học về loại người

như mình ở môn Sinh xong. Kiểu như mình được gọi là Biến dị sinh học. Biến dị sinh học thường xuất hiện khi một cơ quan nào đó có những biến đổi thất thường so với cha mẹ, một đặc tính của đột biến.

Đích thị là mình rồi. Hoàn toàn nói về mình chứ ai. Cứ nhìn ông bố điển trai và bà mẹ đẹp gái của mnh rồi quay sang mình chắc hẳn bất cứ ai cũng phải đặt câu hỏi chuyện bất hạnh gì đã xảy ra với con-bé-loạn-xà-ngầu này?

Nghiêm túc mà nói nên đến ở với Dị nhân mới đúng, mình là một đứa đột biến mà.

Hơn nữa anh Michael Moscovitz có phải

kiểu người buông ra những câu như cô gái giống-Josie-nhất trường không nhở? Chắc tác giả bức thư ám chỉ đến Josie – nữ ca sĩ chính trong bộ phim hoạt hình Josie và Pussycats. Người ta đã chuyển thể từ bộ phim hoạt hình này thành phim điện ảnh, kể về một ban nhạc nữ chuyên khám phá các vụ bí ẩn. Nhưng anh Michael chưa từng đếm xỉa đến Kênh Cartoon, nói gì đến xem phim Josie và Pussycats.

Anh ấy thường chỉ xem kênh PBS, kênh Khoa học viễn tưởng và phim Buffy người giết ma cà rồng thôi. Kể ra nếu như trong lá thư mà nói Em giống-cô-gái-giết-ma-cà-rồng-nhất mà anh từng biết thì…

Nhưng nếu không phải là anh Michael thì là ai mới được chứ?

Chuyện này thật thú vị. Mình muốn gọi cho ai đấy để buôn ngay về vụ này. Nhưng mà gọi cho ai bây giờ? Tất cả những người mình quen đều ở trường.

SAO MÌNH LẠI ỐM THẾ NÀY?????

Quên ngay vụ để tóc ướt đi ngủ thôi. Mình phải khỏi ốm cáng sớm càng tốt để còn đến trường tìm hiểu xem người hâm mộ bí mật đó là ai mới được!!!!!!!!!!!

Biểu đồ Nhiệt độ

10:45 đêm – 37độ4

11:15 đêm – 37độ3

12:27 đêm – 37độ

Yeah! Mình hạ sốt rồi!!!

Xin cảm ơn ông Selman Waksman vì đã chế tạo ra thuốc kháng sinh.

2:05 sáng – 37độ2

Không. Ôi không.

3:35 sáng – 37độ3

Sao chuyện quái gở này lại xảy ra với mình cơ chứ??

Vẫn trong ngày thứ Năm

Chiều nay trong khi đang trùm chăn kín mít và chườm đá cho mau hạ sốt để ngày mai có thể đi học và tìm hiểu xem người hâm mộ bí mật là ai thì vô tình mình xem được tập phim Baywatch (Đội cứu hộ) hay nhất từ trước đến nay.

Công nhận hay thật.

Trong một lần đua thuyền, Mitch gặp được một cô gái giả giọng Pháp và cả hai mê mẩn nhau đến rụng rời chân tay. Hai người vui đùa với sóng biển trên nền nhay tuyệt vời. Thế rồi Mitch phát hiện ra cô ta đã đính hôn với đối thủ của anh trong cuộc đua thuyền. Không chỉ có vậy, cô ấy thực ra là công chúa của một quốc gia nhỏ ở châu u mà Mitch chưa từng nghe đến. Còn vị hôn phu của cô chính là một hoàng tử mà cho cô đã đính ước cho từ khi mới ra đời!

Đang xem phim thì Lilly lù lù xuất hiện, mang đến cho mình một đống bài tập mới rồi cũng ngồi xem cùng mình. Nhưng cậu ấy đã bỏ lỡ mất đoạn ý nghĩa sâu sắc

nhất của phim. Tất cả những gì cậu ấy quan tâm là: “Cái cô công chúa ấy cần phải đi sửa lông mày”.

Cậu ấy thật là….

Mình hét lên: “Lilly, cậu không thấy tập phim Baywatch giống như một điềm báo sao? Dễ lắm, có khi mình cũng đã được đính ước với một hoàng tử nào đó mà mình chưa từng gặp. Bố chưa định nói cho mình nghe. Ôi chu choa, rất có thể mình sẽ gặp và yêu say đắm một anh chàng cứu hộ ở biển nào đó. Nhưng rồi chẳng tiến đến đâu, bởi nghĩa vụ của mình là phải kết hôn với người mà người dân nước mình lựa chọn.”

Lilly trố mắt: “Này, chính xác cậu đã

uống bao nhiêu thuốc ho đấy? Người ta nói 4 tiếng mới uống một thìa cà phê thuốc chứ không phải độp một thìa súp đâu, dở người ạ.”

Mình rất phiền lòng vì Lilly thật khó dạy dỗ ở khoản nhìn xa trông rộng. Thế nên mình chẳng ngu đần gì đi kể cho cậu ấy nghe về lá thư. Nhỡ tác giả là anh trai cậu ấy thì sao? Mình không muốn anh nghĩ mình đem chuyện thầm kín sâu thẳm này bô bô với cả thiên hạ. Thư tình là chuyện riêng tư mà.

Nhưng cũng phải đề phòng Lilly đoán ra sau khi nghe viễn cảnh tương lai của mìnhkêu lên: “Cậu không hiểu à? Giờ mình thích ai thì ích gì chứ, trong khi hoàn toàn có khả năng bố đã đính ước

cho mình với một hoàng tử nào đó mà mình chưa từng gặp? Không chừng là một anh chàng ở tận Dubai hoặc nơi nào đó đang ngày đêm ngồi ngắm ảnh của mình, chờ đến một ngày có thể ước mình về làm vợ ý chứ?”

Lilly thì cho rằng mình đã phát cuồng vì mấy quyển truyện lãng mạn tuổi teen của Tina Hakim Baba rồi. Công nhận là cũng từ mấy quyển truyện đó mình mới nẩy ra ý tưởng này. Nhưng đó không phải là điều mình muốn nói.

Mình nói: “Tớ đang nói chuyện nghiêm túc đấy. Tớ sẽ không được yêu một ai kiểu như nam diễn viên David Hasselhoff hay anh trai cậu bởi vì rất có thể tớ sẽ phải kết hôn với Hoàng tử

William”. Tất nhiên được hy sinh như thế thì tuyệt quá.

Lilly nhảy dựng ra khỏi giường và ngúng nguẩy bỏ ra phòng khách. Trong nhà giờ chỉ còn mỗi mình bố vì ngay khi bố tạt qua thăm mình thì mẹ bỗng có việc đột xuất cần phải làm nên đi luôn.

Tất nhiên là chẳng có việc đột xuất gì cả. Mẹ vẫn chưa nói cho bố biết chuyện thầy G và việc mẹ có thai, rồi cả chuyện đám cưới nữa. Mình nghĩ chắc mẹ sợ bố sẽ cho mẹ một bài về chuyện vô trách nhiệm (đảm bảo chắc luôn là bố sẽ làm thế).

Vì thế nên mỗi lần gặp bố, mẹ lại tìm đủ mọi cớ ra khỏi nhà. Đây không phải là

cách một phụ nữ 36 tuổi nên làm. Khi mình 36 tuổi, mình sẽ hoàn toàn tự chủ và sẽ không đời nào cư xử như mẹ hiện nay.

“Chào chú Renaldo” – Lilly chào bố. Mặc dù biết bố mình là hoàng tử Genovia nhưng cậu ấy vẫn chỉ gọi bố là chú Renaldo. Cậu ấy nói không quan tâm lắm bởi đây là nước Mỹ, và cậu ấy sẽ không gọi ai là Thưa Ngài hết. Lilly kịch liệt phản đối các nền quân chủ hay các công quốc kiểu Genovia. Cậu ấy luôn cho rằng quyền làm chủ phải thuộc về nhân dân. Vào thời Thuộc địa thì chắc hẳn cậu ấy sẽ là Đảng viên Đảng Tự Do mất.

Mình nghe cậu ấy hỏi bố: “Thưa chú

Renaldo, Mia có hôn ước bí mật với Hoàng tử nào không ạ?”

Bố hạ thấp tờ báo xuống. Mình có thể nghe thấy tiếng sột soạt từ phòng mình. Trộn lẫn tiếng thở phào, bố đáp: “Ơn Chúa, không”.

“Nghe thủng chưa?” – Lilly sầm sập lao vào phòng mình và nói. “Mình có thể hiểu tại sao cậu nghĩ ra chuyện bị nghiêm cấm không được yêu David Hassenlhoff vì ông ta đáng tuổi bố cậu và chẳng có gì hấp dẫn mấy, nhưng anh trai mình thì liên quan gì ở đây hả?”

Thôi xong, mình lỡ mồm mất rồi. Lilly không biết gì về tình cảm của mình dành cho anh Michael. Thật ra là chính mình

cũng chẳng hiểu. Nhưng phải công nhận anh ấy đẹp đến gai người lúc không mặt áo, y hệt nam diễn viên Casper Van Dien.

Với cả mình cũng muốn anh ấy là người viết lá thư đó. Mình thật sự mong như thế lắm lắm.

Nhưng mình đâu có định kể cho em gái anh ấy nghe.

Thế là mình phải đổ vấy hết cho lọ si rô ho làm cho mình không minh mẫn và rằng Lilly đừng nên hoạnh họe từng câu từng chữ của một người đang ốm đau quặt quẹo thế này.

Lilly vừa làm vẻ mặt giống như những lần cô giáo đặt câu hỏi mà ấy thừa biết

đáp án nhưng vẫn để cho người khác có cơ hội trả lời.

Nhiều lúc mình cảm thấy rất căng thẳng khi chơi với một người có chỉ số IQ tận 170.

Bài tập về nhà:

Đại số: bài 1-120, trang 115

Tiếng Anh: chương 4 quyển Strunk và White

Nền văn minh thế giới: một bài luận 200 chữ về xung đột giữa Ấn Độ và Pakistan

Lớp Năng khiếu và Tài năng: ha ha…

Tiếng Pháp: chapter huit

Sinh học: tuyến yên (hỏi Kenny!)

Danh sách của Lilly Moscovitz và Mia Thermopolis về những người nổi tiếng và Bộ ngực của họ

.....Lilly Mia

Britney Spears .....Giả Thật

Jennifer Love Hewitt .....Giả Thật

Winona Ryder .....Giả Thật

Courtney Love .....Giả Giả

Jennie Garth .....Giả Thật

Tori Spelling .....Giả Giả

Brandy .....Giả Thật

Neve Campbell .....Giả Thật

Sarah Michelle Gallar .....Thật Thật

Christina Aguilera .....Giả Thật

Lucy Lawless .....Thật Thật

Melissa Joan Hart .....Giả Thật

Mariah Carey .....Giả Giả

Tối muộn thứ Năm

Sau bữa tối mình đã đỡ nhiều và có thể lết ra khỏi giường.

Việc đầu tiên mình làm là check email. Mình đã hy vọng sẽ có tin tức gì đó từ "người bạn" bí ẩn. Nếu cậu ấy đã biết

địa chỉ nhà thì mình đoán cậu ấy chắc cũng biết địa chỉ Email của mình. Trong danh sách trường có ghi đủ mà.

Tina Hakim Baba đã gửi email chúc mình chóng khỏe. Shameeka cũng thế. Shameeka kể là cậu ấy đang thuyết phục bố cho tổ chức tiệc Halloween, và hỏi mình nếu xin được thì có đến không? Mình trả lời là tất nhiên mình sẽ đến, nếu mình không quá ốm.

Còn có cả thư của anh Michael nữa. Cũng là lời chúc chóng khỏe nhưng ở dạng hoạt hình động, hình một chú mèo trông hơi giống Louie Mập đang say sưa ngoáy mông tít mít, nhảy một điệu chúc chóng bình phục. Dễ thương cực! Phía dưới tấm thiệp anh Michael ký tên là

Thân yêu. Michael.

Không phải là Chân thành.

Không phải là Thân mến.

Mà là Thân yêu.

Mình xem đi xem lại bốn lần nhưng vẫn chẳng thể đoán liệu anh ấy có phải là người gửi thư không. Trong lá thư không hề thấy có từ “yêu”. Người đó nói là thích mình cuối thư đề Chân thành.

Chứ không phải Thân yêu.

Có một email mới từ một địa chỉ email lạ. Chúa ơi! Không lẽ đó là người hâm mộ giấu tên sao? Ngón tay mình cứ run run nhấn chuột mãi không được….

Người gửi là JoCrox:

JoCrox: Mong bạn sớm khỏe lại. Hôm nay ở lớp mình rất nhớ bạn! Bạn đã nhận được thư của mình chưa? Hy vọng lá thư ấy sẽ ít nhiều khiến bạn khỏe hơn khi biết rằng luôn có người thấy bạn rất tuyệt. Sớm khỏe nhé.

Bạn của bạn.

Chúa ơi!!! Chính là cậu ấy! Người hâm mộ giấu mặt của mình!

Nhưng JoCrox là ai mới được chứ? Mình chẳng quen ai tên Jo Crox cả. Cậu ấy nói là nhớ mình ở lớp hôm nay, tức là bọn mình học chung một lớp. Nhưng các lớp của mình chẳng có ai tên là Jo cả.

Rất có thể Jo Crox không phải là tên thật của cậu ấy. Cái tên Jo Crox nghe cũng

chẳng giống một cái tên gì cả. Có khi tên thật của cậu ấy là Joc Rox ý chứ.

Mà có tên Jo Rox thì mình cũng đâu có quen ai.

Khoan… khoan… mình nghĩ ra rồi

Jo-C-Rox

Josie Rocks! Đúng rồi! Josie trong phim Josie và Pussycats!

Cậu ấy dí dỏm ghê.

Nhưng cậu ấy là ai? Là ai?

Mình nghĩ chỉ có một cách duy nhất để biết, nên lập tức trả lời:

FtLouie: Bạn thân mến, mình đã nhận được thư của bạn. Cảm ơn bạn rất nhiều.

Cảm ơn cả về lời chúc bình phục nữa nhé.

BẠN LÀ AI THẾ? (Mình thề sẽ không kể cho ai đâu)

Mia

Mình ngồi thuỗn ra đợi khoảng nữa tiếng mong cậu ấy trả lời nhưng không thấy gì.

AI THẾ NHỈ?? LÀ AI?

Ngày mai nhất định mình phải khỏi ốm để còn đi học, tìm cho ra Jo-C-Rox là ai. Nếu không mình sẽ phát điên giống như người yêu của Mel Gibson trong vở Hamlet mất. Và kết cục là mình sẽ trôi lập lờ trong bộ đồ ngủ hiệu Lanz of Salzburg giữa một đống rác thải y tế trên

sông Hudson.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, giờ Đại số

MÌNH KHỎE HƠI NHIỀU RỒI!!!!

Thật ra là mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng kệệệệ. Mình không còn sốt nữa nên mẹ đành phải cho mình đi học. Không đời nào mình chịu nằm bẹp rúm một chỗ trong khi đâu đó ngoài kia có một người tên Jo-C-Rox đang thầm yêu trộm nhớ mình.

Nhưng cho tới lúc này thì vẫn chưa có gì mới. Sáng nay như mọi ngày, mình đi xe limo đến đón Lilly và gặp cả anh Michael ở đấy. Nhưng cái cách anh ấy chào mình như mọi ngày thì khó mà tin được đó là người vừa mới gởi cho mình

tấm thiệp với dòng chữ Thân yêu, Michael, nói gì đến chuyện mình là cô gái giống-Josie-nhất mà anh ấy từng quen chứ. Rõ ràng anh ấy không phải là Jo-C-Rox rồi.

Và cái từ Thân yêu ở cuối thư cũng chỉ là kiểu Thân yêu xã giao thôi. Với anh Michael Thân yêu không phải là anh ấy thật sự yêu mình.

Tất nhiên mình không loại trừ khả năng anh ấy cũng có thể yêu mình.

Hôm nay anh ấy đã đi cùng mình đến tủ để đồ. Thật đáng mến. Thật ra bọn mình đang buôn dở về tập phim Buffy người giết ma cà rồng tuần vừa rồi, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên có một anh

chàng lẽo đẽo theo mình đến tận tủ để đồ. Trong khi hàng sáng Boris Pelkowski đều đón Lilly ở cổng trường và đi cùng cậu ấy tới tủ để đồ, kể từ sau khi được Lilly nhận lời làm bạn gái.

Nhưng vẫn không thể chối cãi sự thật rằng Boris Pelkowski rõ ràng là một đứa hâm hấp. Lúc nào cậu ta cũng khư khư phong cách áo len lèn chặt trong quần – một cái tát thẳng vào vẻ yêu kiều của Thời trang đương đại. Khác người như vậy như dầu sao cậu ta cũng là con trai. Và dù thế nào thì việc có được một anh chàng – dù là dị hợm hay mù lòa về thẩm mỹ - đi cùng tới tủ để đồ cũng đã đủ vênh rồi! Tất nhiên mình có chú Lars, nhưng vẫn rất khác biệt giữa việc vệ sĩ

hùng hục đưa đến tủ đồ với việc sóng đôi cùng cậu bạn trai.

À, mình vừa để ý thấy Lana Weinberger mới thay tất cả bìa vở mới. Chắc cô nàng đã vứt hết mấy cái cũ đi rồi. Lana luôn viết chữ Bà Josh Ritcher lên toàn bộ sách vở của mình để rồi lại gạch hết đi sau mỗi lần đổ vỡ với Josh. Giờ hai người lại vừa quay lại với nhau. Mình đoán là cô nàng sẽ nhanh chóng ghi chi chít tên "chồng iu" lên mọi cuốn tập cho mà xem, chỉ riêng vở Đại số vốn đã có ba cái Tôi yêu Josh và bảy cái Bà Josh Richter rồi.

Ngay trước khi vào lớp, Lana đứng hót luyên tha luyên thuyên với mấy đứa xung quanh về buổi tiệc tối nay. Tất nhiên hội

mình không ai được mời rồi. Đấy là bữa tiệc do một trong mấy người bạn của Josh tổ chức.

Mình chưa bao giờ được mời đi dự mấy buổi tiệc như vậy. Kiểu thường thấy trong mấy bộ phim tuổi teen: bố mẹ đi vắng con cái ở nhà lôi bạn bè đến ăn uống và lật ngược bể bơi lên.

Mà nhóm bạn của mình có đứa nào có nhà riêng đâu. Chỉ toàn căn hộ thôi. Mà nếu ai có định đập phá một căn hộ thì ngay lập tức hàng xóm xung quanh sẽ gọi cho quản lý tòa nhà để xử đẹp ngay. Mà như thế thì sẽ rắc rối to với khu phố.

Mà dám chắc là nhỏ Lana chẳng buồn để tâm mấy chuyện đấy.

Lũy thừa bậc 3 của x gọi là lập phương.

Lũy thừa bậc 2 của x gọi là bình phương.

Thơ bình cảnh nhìn từ cửa sổ lớp Đại số của mình

Những hàng ghế xi măng rắn chắc

tắm trong những vạt nắng ngăn ngắn

bên cạnh những chiếc bàn cờ xinh xắn

cùng nhiều hàng chữ in hằng từ lâu

nguệch ngoạc bằng màu vẽ hiệu Day-Glo

Joanne yêu Richie

Thây kệ các quy định

Bọn dị hợm khác người

Và

Amber – đười ươi thích cười

Lác đác vài chiếc lá úa xen lẫn cùng bao nilon

rơi nhẹ trong làn gió thoảng giữa công viên

và kia các danh nhân nghiêm nghị trong bộ đồ

vest

đang tìm cách che đi mái đầu hói hoét

Những bao thuốc lá và kẹo cao su rơi vãi bung bét

Nhoe nhoét khắp các vỉa hè.

Và tôi chợt nghĩ rằng

Có sao đâu khi không tồn tại phương

trình tuyến

nếu như một biến số được đẩy lên hàng lũy thừa?

Rốt cuộc thì chúng ta rồi cũng về với đất cả thôi.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới

Danh sách năm kiểu nhà nước cơ bản

Chế độ quân chủ

Chế độ quý tộc

Chế độ độc tài

Chính trị đầu sỏ

Chế độ dân chủ.

Danh sách năm người có khả năng là Jo-C-Rox

Michael Moscovitz (ước gì!!!!!)

Boris Pelkowski (lạy hồnnnn!!!)

Thầy Gianini (với nỗ lực muốn làm mình vui)

Bố (như trên)

Chàng trai đỏng đảnh hay giận dỗi nếu món ăn chẳng may có dính tí ớt và ngô, mà thỉnh thoảng mình vẫn gặp trong quán cà phê (xin đừng)

AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHH

* * *

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 10, lớp Năng

khiếu và Tài năng

Hóa ra trong mấy hôm mình nghĩ học, Boris đã luyện xong một bản violon mới. Vào lúc này cậu ta đang chơi bản giao hưởng của ông Bartok nào đó.

Phảin là những âm thanh kinh dị mà Boris đang mê mẩn thể hiện đó có khả năng khiến người ta nghĩ quẩn, làm liều. Mặc dù bọn mình đã tống cậu ta cùng violon chết tiệt vào tủ đựng đồ nhưng vẫn không ăn thua gì. Cả lớp cứ phải gào vào tai nhau để nói chuyện. Anh Michael hộc tốc chạy xuống phòng y tế để xin mấy viên aspirin.

Mình đã thử gợi chuyện à uôm nói về lá thư điện tử. Tất nhiên là nói một cách rất

tự nhiên.

Phải đề phòng chứ.

Trong khi Lilly đang bô lô ba la về cái show Lilly chỉ nói lên sự thật, mình liền hỏi xem cậu ấy có còn nhận nhiều thư hâm mộ không – một trong những fan bự nhất của cậu ấy là Norman. Tên này rất hay gửi đồ tặng Lilly với một khát khao đến cháy bỏng: mong muốn Lilly để chân trần khi trên sóng. Norman là người theo chủ nghĩa tôn thờ các bàn chân.

Rồi mình kể rằng gần đây nhận được vài lá thư rất hay ho…

Rồi mình liếc nhoằng một phát sang anh Michael để xem anh ấy có phản ứng gì không.

Nhưng anh ấy thậm chí còn chẳng buồn ngẩng mặt khỏi máy tính.

Còn bây giờ anh ấy đã từ phòng y tế quay lại lớp học. Cô y tá không cho anh ấy viên aspirin nào vì như thế là trái với nội quy sử dụng thuốc ở trường. Thế nên mình đã cho anh ấy vài ngụm siro ho có chứa côđêin của mình. Rõ ràng nó có công hiệu ngay lập tức vì anh Michael nói thấy đầu óc sảng khoái ra hẳn.

Nhưng cũng có thể là cây đàn của Boris vừa gạt vỡ tung> tóe một lon màu vẽ nên hiển nhiên bọn mình tống cổ cậu ấy ra ngoài. Anh chàng khi đó vẫn chưa hoàn hồn nên không thể chơi tiếp được nữa.

Những việc mình phải làm

1. Không được nghĩ quá nhiều về Jo-C-Rox

2. Không được nghĩ quá nhiều về anh Michael Moscovitz

3. Không được nghĩ quá nhiều về chuyện mẹ và chuyện sinh nở

4. Không được nghĩ quá nhiều về buổi phỏng vấn với Beverly Bellerieve vào ngày mai.

5. Không được nghĩ quá nhiều về bà nội.

6. Cần phải tự tin hơn.

7. Ngừng cắn móng tay giả.

8. Tự chủ hơn.

9. Tập trung hơn vào môn Đại số.

10. Giặt quần áo Thể dục.

Vẫn là ngày thứ Sáu

Phải nói là vô cùng xấu hổ! Cô hiệu trưởng Gupta đã phát hiện ra việc mình cho anh Michael uống sirô ho có chứa côđêin. Mình bị triệu từ lớp sinh học đến phòng hiệu trưởng để giải trình vè việc mình cung cấp thuốc cấm trong trường.

Chúa ơi! Mình thật sự đã nghĩ rằng sẽ bị đuổi học khỏi trường.

Mình đã cố giải thích về thuốc aspirin và bản nhạc của Bartok nhưng cô Gupta không chịu thông cảm cho mình chút nào. Thậm chì mình còn lôi cả chuyện mấy đứa tụ tập ở cổng trường hút thuốc ra để nói. Bọn họ đâu có bị gọi lên phòng hiều

trưởng vì tội chuyền tay hút thuốc lá?

Rồi cả đội cổ động và đống thuốc ăn kiêng thì thế nào?

Nhưng cô Hiệu trưởng Gupta nói thuốc lá và thuốc ăn kiêng khác thuốc mê. Cô ấy tịch thu lọ sirô ho của mình và bảo sau giờ học đến lấy lại. Cô ấy còn cấm mình không được mang đến trường vào thứ Hai.

Cô khỏi phải lo. Chuyện này là đủ xấu hổ lắm rồi. Thực sự mình còn đang suy nghĩ đến chuyện không bao giờ quay lại trường nữa, nói gì đến thứ Hai.

Mình không hiểu tại sao mình không thể học ở nhà, giống như mấy anh em nhà Hanson ý. Cứ nhìn xem bây giờ họ đã

thành công đến thế nào.

Bài tập về nhà:

Đại số: bài tập trang 129

Tiếng Anh: kể lại một kỉ niệm khiến bạn xúc động sâu sắc.

Môn Văn minh Thế giới: viết 200 chữ về sỗi dậy của Taliban và Afghanistan.

Lớp Năng khiếu và Tài năng: có mới lạ

Tiếng Pháp: devoirs - les notes grammaticals: 141 -143

Sinh học: hệ thần kinh trung ương

NHẬT KÍ TIẾNG ANH

Những điều mình thích

Thức ăn: Món Lasagne chay.

Phim: Bộ phim yêu thích nhất của mình là phim mình được xem lần đầu tiên trên kênh HBO năm mình 12 tuổi. Mặc dù gia đình và bạn bè đều tìm cách giới thiệu cho mình rất nhiều phim được-gọi-là siêu phẩm nghệ thuật nhưng mình vẫn chỉ thích bộ phim đó. Nhưng cũng phải công nhận phim Dirty Dancing do Patrick Swayze và diễn viên phẫu thuật mũi Jennifer Grey đóng còn hay hơn nhiều mấy phim kiểu như Breathless và September của mấy người luôn tự cho mình là đạo-diễn-tài-năng. Đặc biệt phim Dirty Dancing diễn ra ở khu nghỉ dưỡng hè. Mà mình để ý thấy những bộ phim diễn ra ở những khu nghỉ dưỡng

thường hay hơn những phim khác (ví dụ như phim Cocktail hay Aspen Extreme). Và phim Dirty Dancing còn có cả khiêu vũ nữa. Những phim về đề tài khiêu vũ phim nào chẳng hay. Thử nghĩ xem mấy phim-được-giải-Oscar như Bệnh Nhân Người Anh hay Bản Danh Sách của Schindler sẽ còn hay hơn đến thế nào nếu có thêm vài cảnh khiêu vũ. Thường thì phim nào có khiêu vũ nhảy múa cũng đỡ nhàm chán hơn hẳn. Thế nên mình chỉ muốn nói với rất rất nhiều người phản đối phim Dirty Dancing là:

Cần phải xem xét lại gu phim ảnh của mình!

Phim truyền hình: Phim truyền hình yêu thích của mình là Baywatch. Mình biết

rất nhiều người cho rằng phim này vừa nhạt nhẽo vừa hở hang, nhưng thật ra đâu phải như vậy. Tất cả những nhân vật, từ nam đến nữa đều ăn mặc đầy đủ đó chứ. Trong tập phim mới nhất, một cô gái đã một mình phụ trách cả đội cứu hộ ý chứ. Điều quan trọng nhất là mỗi khi xem phim này mình đều thấy rất vui. Đấy là bởi vì mình biết chắc dù gặp bất cứ rắc rối gì, dù là một con lươn khổng lồ hay kẻ buôn ngọc giả, Mitch cũng sẽ thoát được và kết phim luôn là một bản nhạc tuyệt hay cùng với cảnh đại dương đẹp mê hồn. Ước gì ngoài đời có một người như Mitch luôn làm mọi việc ổn thoả vào mỗi cuối ngày. Và ước gì vòng một của mình được như Carmen Electra.

Sách: Quyển sách yêu thích của mình là quyển IQ 83 cuả tác giả Arthur Herzog, ông cũng là tác giả của cuốn sách bán chạy nhất – The Swarm. IQ 83 nói về nhóm bác sĩ trong khi nghiên cứu về ADN đã không may gây ra thảm hoạ làm cho tất cả mọi người trên thế giới đều mất đi một phần trí thông minh và bắt đầu cư xử ngốc nghếch. Kể cả tổng thống Mỹ. Ông ta còn để nước mũi chảy ròng ròng như một tên ngốc vậy! Và bác sĩ James Healey là người duy nhất có thể cứu rỗi đất nước thoát khỏi cảnh đầy rẫy những kẻ mập ú béo kềnh, chẳng làm gì ngoài việc nằm chềnh ềnh một chỗ xem Jerry Springer và ăn Ho Ho suốt ngày. Thật đáng tiếc là quyển sách này chưa

từng được công nhận xứng đáng. Thậm chí nó chưa từng được dựng thành phim! Quả l một sự trớ trêu của văn chương!

Tiếp tục là thứ Sáu

Mình phải làm cái bài tiếng Anh ngu xuẩn này thế nào bây giờ? “Kể lại một kỉ niệm khiến bạn xúc động sâu sắc” á? Mình biết viết cái gì bây giờ? Về lần mình bước vào bếp và bắt gặp thầy Đại số trong bộ đồ ngủ chắc? Thật ra chuyện đấy chẳng hề khiến mình xúc động nhưng cũng là kỉ niệm khó phai.

Hay là mình kể về lần bố tiết lộ chuyện mình hoá ra là người thừa kế ngai vàng duy nhất của công quốc Genovia? Đấy cũng là một kỉ niệm khó quên nhưng mình

không chắc là có thể xếp nó vào hàng "sâu sắc" hay không. Mặc dù mình khóc rống lên nhưng không phải là mình xúc động. Mà vì tức sôi máu do không một ai nói cho mình biết trước đó. Mình cũng có thể thông cảm có lẽ bố ngượng không muốn dám thừa nhận với nhân dân Genovia rằng ông có một đứa con ngoài hôn thú, nhưng che dấu sự thật ấy trong suốt 14 năm trời ư? Rõ ràng là muốn chối bỏ mà.

Kenny, bạn cùng nhóm Sinh học với mình, giờ cũng đang học lớp tiếng Anh của cô Spears, tiết lộ rằng cậu ấy sẽ kể về chuyến đi nghỉ khó phai cùng gia đình ở Ấn Độ hè năm ngoái. Cậu ấy đã bị bệnh tả và suýt thì thăng thiên. Khi nằm

lăn lóc trong bệnh viện giữa một đất nước xa lạ, cậu ấy nhận ra rằng cuộc sống của con người thật ra rất ngắn ngủi. Và ta cần phải sống mọi phút giây của cuộc đời như thể đó là ngày tận thế. Chính vì thế Kenny định hiến dâng cả đời để tìm ra cách chữa ung thư và tuyên truyền cho phim hoạt hình Nhật Bản.

Kenny> thật là may mắn. Giá mình cũng bị mắc một căn bệnh hiểm nghèo như thế.

Mình bắt đầu nhận ra rằng điều duy nhất khiến mình xúc động nhất từ trước tới nay chính là cuộc đời mình hoàn toàn thiếu sự sâu sắc.

Chợ Jefferson

Sản phẩm tươi nhất – đảm bảo chất

lượng

Giao hàng nhanh và miễn phí

Đơn đặt hàng số 2764

1 bịch sữa đậu nành

1 chai mầm lúa mỳ

1 ổ bánh mỳ

5 quả bưởi

12 quả cam

1 nải chuối

1 bịch men rượu

1 chai sữa không đường

1 chai nước cam (không phải nước ép)

450g bơ

1 tá trứng

1 túi hạướng dương không mặn

1 túi bột ngũ cốc

Giấy toilet

Bông ngoáy tai

Giao tới: Mia Thermopolis, gác 4A, số nhà 1005 đường Thompson.

Thứ bảy, ngày 24 tháng 10, lúc 2 giờ chiều

Trong phòng của bà tại khách sạn Plaza

Mình đang ngồi chờ phỏng vấn. Giờ thì không chỉ đau họng mà còn buồn nôn nữa. Có lẽ bệnh viêm phổi của mình đã biến chuyển thành cảm cúm mất rồi. Mà

cũng có thể đồ ăn tối qua của mình làm từ đậu thối không biết chừng?

Hoặc đơn giản là vì mình đang lo lắng thái quá về buổi phỏng vấn sẽ được phát sóng tới khoảng 22 triệu gia đình vào tối thứ Hai này..

Nhưng mình không nghĩ rằng 22 triệu gia đình kia sẽ hứng thú với mấy câu chuyện nhạt nhẽo thiếu muối của mình.

Nghe nói trước bất kì buổi phỏng vấn nào Hoàng tử William luôn nhận được danh sách các câu hỏi trước hẳn một tuần để đưa ra những câu trả lời thật thông minh và sắc sảo. Xem ra các thành viên Hoàng gia Genovia không được hưởng những đặc quyền như vậy. Mà cho dù có

cho mình chuẩn một tuần thì cũng chả chắc mình sẽ nghĩ ra cách đối đáp thông minh và sắc sảo. Nếu gượng ép thì chắc rặn ra được vài câu thông minh nhưng sắc sảo thì chắc chẳng bao giờ rồi.

Mà thậm chí có khi thông minh cũng khó ý chứ, còn phải tuỳ xem họ hỏi gì mới được.

Giờ thì mình thực sự cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, ước gì có thể nhanh kết thúc chuyện này cho rồi. Đáng ra đã phải bắt đầu từ 2 tiếng trước.

Nhưng bà không hài lòng với cách cô chuyên viên trang điểm đánh mắt cho mình. Bà nói trông giống một poulet. Trong tiếng Pháp từ đó có nghĩa là gái

điếm. Hoặc con gà. Nhưng vào miệng bà thì nó luôn chỉ có một nghĩa thôi – gái điếm.

Sao mình không thể có một người bà bình thường hơn được nhỉ? Bất cứ một người bà nào sẽ luôn thấy cháu mình xinh đẹp cho dù có trang điểm thế nào đi chăng nữa. Bà của Lilly thậm chí còn chưa bao giờ thốt ra từ gái điếm trước mặt cậu ấy, ngay cả bằng tiếng Yiddish cổ cũng không.

Cô chuyên viên trang điểm phải te tẩy chạy xuống cửa hàng dưới khách sạn xem họ có phấn màu mắt xanh da trời không. Bà muốn dùng màu xanh da trời vì theo bà màu đó hợp với mắt mình. Trong khi thật ra mắt mình màu xám. Mình thực sự

không hiểu ý đồ phối màu này của bà.

Nếu vậy mới lý giải được nhiều điều.

Cuối cùng thì mình cũng gặp cô Bevely Bellerieve. Xem ra cô ấy cũng khá nhân đạo. Cô ấy nói nếu thấy câu hỏi nào mình thấy quá riêng tư hay xấu hổ thì chỉ việc nói không muốn trả lời. Cô ấy thật tử tế!

Cộng thêm là cô ấy rất xinh. Cứ nhìn bố thì biết. Đảm b cô Beverly sẽ trở thành bạn gái của bố tuần này. Vậy cũng hay, dù sao cô ấy cũng hơi hẳn mấy cô lanh chanh vẫn thường cặp với bố. Ít ra cô Beverly ăn mặc có vẻ đàng hoàng, lại còn có chút đầu óc.

Ban đấu mình cũng cho rằng cô Beverly Bellerieve tử tế như vậy thì chắc mình

không còn gì phải lo lắng nữa.

Nhưng thực sự giờ mình cũng không hiểu có phải buổi phỏng vấn làm cho mình thấy bồn chồn thế này không nữa. Hay là chuyện bố nói với mình hôm nay. Từ hôm bố lên gác xép thăm mình, hôm nay mình mới gặp lại bố. Bố hỏi mình đã khoẻ hẳn chưa và mình nói dối là đã khoẻ. Rồi bố nói: “Mia, có phải thầy Đại số của con ___”

Thế là mình hốt hoảng: “Thầy Đại số của con làm sao cơ?”, mình tưởng bố định hỏi xem thầy Gianini có dạy mình về các số đồng vị hay không.

Nhưng đó HOÀN TOÀN không phải điều bố định hỏi mình: “Có phải thầy

Đại số của con đang sống cùng nhà với hai mẹ con con không?”

Lúc đó mình choáng váng nên chẳng biết phải nói thế nào. Tất nhiên là thầy Gianini không sống ở đấy rồi. Mà cũng không hẳn.

Nhưng thầy ấy sắp rồi. Cũng không còn lâu nữa đâu.

Mình đàng ậm ừ: “Dạ không ạ”.

Trong bố lúc đó như vừa trút được một gánh nặng! Bố thực sự đã thở ph

Không hiểu bố sẽ phản ứng thế nào khi biết sự thật đây?

Làm sao mình có thể tập trung vào cuộc phỏng vấn với một trong những phóng

viên nổi tiếng nhất thế giới? Trong khi tất cả những gì mình suy nghĩ lúc này là người bố tội nghiệp. Bố sẽ cảm thấy thế nào nếu biết được mẹ sắp làm đám cưới với thầy Đại số, lại còn sinh con nữa chứ. Mình dám chắc bố không còn yêu mẹ hay gì cả. Chỉ có điều Lilly đã từng phân tích, việc bố thay người yêu như thay áo chứng tỏ rằng bố rất có vấn đề về các mối quan hệ thân mật.

Với một người mẹ như bà thì điều đó cũng không khó hiểu cho lắm.

Mình nghĩ bố thực sự mong có một mối quan hệ khăng khít như thầy Gianini và mẹ. Ai mà biết được bố sẽ đón nhận tin kết hôn của mẹ như thế nào đây? Có thể bố sẽ bị hoảng loạn. Có khi bố sẽ muốn

mình đến Genovia sống với bố để vơi đi nỗi buồn!

Và tất nhiên mình sẽ đồng ý thôi vì dầu gì ông cũng là bố của mình và mình yêu bố vô cùng.

Nhưng vấn đề chính là mình chẳng hề muốn sống ở Genovia chút nào. Mình sẽ nhớ Lilly, Tina Hakim Baba và các bạn khác lắm. Còn con Louie Mập nữa chứ? Mình có được phép mang nó theo hay không? Nó rất ngoan (trừ thói quen nhai bít tất và thích những thứ lấp lánh) và nếu trong lâu đài có vấn đề về mối mọt thì đảm bảo nó sẽ giải quyết ngon lành.

Nhưng nhỡ họ không cho mèo ở trong lâu đài thì sao? Mình chưa bao giờ cắt móng

cho nó, vì thế có khi phải bỏ hết các loại đồ đạt hay thảm nhung gì quý báu không thì…

hầy G và mẹ cũng đã bàn bạc xem đồ đạt của thầy sẽ để ở đâu khi dọn về. Thầy ý có rất nhiều món đồ hay ho. Ví dụ như một cái bàn đá bóng, 1 bộ trống (ai mà ngờ thầy G lại đam mê âm nhạc chứ?), 1 cái máy bắn súng, VÀ một TV màn hình phẳng 36 inch.

Thầy ấy đúng là tuyệt hơn nhiều so với những gì mình nghĩ.

Nếu mình phải dọn đến Genovia, mình sẽ bỏ lỡ cơ hội chơi cái bàn đá bóng đó.

Nhưng nếu mình không dọn đến Genovia thì lấy ai để an ủi và vỗ về ông bố tội

nghiệp của mình đây?

Úi cô trang điểm vừa quay lại với phấn mắt xanh da trời rồi.

Thế là mình sẽ bị nôn mất. May mà cả ngày nay mình lo lắng quá nên cũng chưa ăn gì.

Thứ bảy, ngày 24 tháng 10, 7 giờ tối

Trên đường đến nhà Lilly

Ôi, Chúa ơi, ôi, Chúa ơi, Chúa ơi... ÔI, CHÚA ƠIIIII.

Mình làm hỏng hết mọi chuyện rồi. Mình THỰC SỰ làm hỏng hết mọi chuyện rồi.

Không hiểu chuyện gi đã xảy ra nữa. Đến giờ mình vẫn không thể hiểu tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi thế này. Ban đầu

mọi chuyện diễn ra rất ổnCô Beverly Bellerieve đã rất... tử tế với mình. Khi thấy mình quá hồi hộp cô ấy đã tìm mọi cách để giúp mình bình tĩnh lại.

Nhưng thực sự mình đã lảm nhảm rất nhiều câu vô nghĩa.

Mình có suy nghĩ không á??? Có chứ, MÌNH CÓ SUY NGHĨ mà.

Và chính vì mình đã suy nghĩ quá nhiều nên giờ thì ông bố tội nghiệp... ông bố đáng thương của mình... đã biết mọi chuyện. Về mẹ và thầy G.

Mình không hề muốn chuyện này xảy ra. Mình thực sự không muốn. Mình cũng không biết làm thế nào lại buộc miệng. Mình đã quá lo lắng và hồi hộp, mình bị

bao vây bởi quá nhiều đèn, micro và nhiều thứ khác. Mình cảm thấy... giống như lần ở phòng cô Hiệu trưởng Gupta và trình bày về việc chai siro ho chứa côđêin vậy.

Thế nên khi cô Berverly Bellerieve hỏi: "Mia, không phải gần đây cháu có tin vui gì sao?" Mình đã nảy tưng lên. Một phần trong mình nghĩ, làm sao cô ấy biết? Phần còn lại nghĩ, hàng triệu người đang xem chương trình này. Phải cố tỏ ra thật vui.

Và rồi mình nhanh nhảu nói: "Ồ vâng. Thật sự cháu đang rất háo hức. Cháu luôn mong được làm chị từ lâu. Nhưng mọi người không muốn làm rùm beng chuyện này lên. Thế nên sẽ chỉ là một

hôn lễ nhỏ ở Toà thị chính, với cháu là người làm chứng___"

Cùng lúc đó bố đánh rơi ly rượu đang uống dở. Còn bà bắt đầu thở dốc và người ta phải đưa ngay cho bà một cái túi giấy.

Còn mình thì ngồi chết trân tại chỗ hốt hoảng, Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, mình vừa làm gì thế này?

Rõ ràng cô Beverly Bellerieve chẳng đả động gì đến việc mẹ có mang. Làm sao cô ấy biết được cơ chứ?

Thực ra cô ấy chỉ muốn tán hưu tán vượn một chút về chuyện mình đã nâng hạng từ điểm F lên điểm D môn Đại số như thế nào.

Mình định đứng dậy chạy ra an ủi bố khi thấy ông ngã bổ người ra hỏi ghế, hai tay bưng lấy mặt nhưng cả người bị vướng vào cả đống dây micro loằng ngoằng. Chú phụ trách âm thanh đã mất gần nửa tiếng để chỉnh mấy cái dây đó nên mình không muốn làm rối tung chúng lên. Ngồi từ chỗ mình có thể thấy hai vai bố run lên và mình đã nghĩ là bố đang khóc. Giống như mỗi lần xem đến đoạn cuối phim Giải cứu Willy, bố luôn nói là bố dị ứng nhưng mình biết thừa là bố đang khóc.

Thấy vậy cô Beverly liền làm động tác gọi anh quay phim đến nhanh chóng gỡ dây ra giúp mình.

Nhưng khi chạy đến chỗ bố, mình mới

phát hiện ra rằng bố không hề khóc...

Tuy vậy, trông sắc mặt bố không được ổn lắm. Ông thều thào gọi người mang thêm cho ly rượu khác.

Sau ba bốn hớp rượu, bố đã có vẻ gần như bình thường trở lại. Nhưng còn bà thì không. Mình e rằng bà khó có thể hồi phục nhanh thế được. Hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy bà lúc rời khỏi đó là bà đang ngồi trong xe và có người đưa thuốc Alka-Seltzer cho uốn

Mình thậm chí còn chưa nghĩ đến chuyện mẹ sẽ nói gì nếu mẹ biết chuyện mình vừa làm. Mặc dù bố đã nói yên tâm, bố sẽ giải thích với mẹ cho, nhưng mình cũng không biết thế nào nữa. Nét mặt bố

có vẻ gì đó rất lạ. Hy vọng bố không định nện thầy G một trận.

Đúng là cái mồm tai vạ. Phen này mình bị cái mồm BÉP XÉP. LẮM ĐIỀU, TỌC MẠCH của chính mình hại chết rồi.

Không rõ sau đó mình còn nói cái gì khác nữa không vì quả thực mình đã quá hoảng loạng nên thậm chí chẳng thể nhớ nổi bất cứ điều gì khác mà cô Beverly đã hỏi.

Bố thì quả quyết với mình - sau khi mình đếm được bố đã uống hết ba ly rượu whisky - rằng bố không hề ghen với thầy G một tí nào, rằng bố rất hạnh phúc cho mẹ, và rằng bố nghĩ mẹ với thầy G là một cặp trời phú.

Vậy đó, dù gì thì đó cũng là những gì bố đã nói .

Tạ ơn Chúa là mình đã đi thẳng từ khách sạn về nhà Lilly. Cậu ấy muốn tập trung tất cả bọn mình lại để ghi hình cho chương trình tuần tới của cậu ấy. Mình đang nghĩ xem không biết tối nay có nên ở lại nhà cậu ấy không.

Mình biết như thế là rất hèn. Nhưng biết đâu sáng mai khi gặp lại mẹ thì bố đã kịp nói chuyện một chút với mẹ rồi. Và có lẽ mẹ đã kịp có thời gian suy nghĩ, và sẽ tha thứ cho sự bồng bột của mình.

Hy vọng thế.

Chủ nhật, ngày 25 tháng 10, 2 giờ sáng.

Tại phòng ngủ của Lilly

Ai đó làm ơn trả lời giùm mình một câu thôi: tại sao tất cả mọi việc càng ngày càng trở nên tồi tệ thế này?

Rõ ràng là vẫn chưa đủ tệ khi:

1. Mình sinh ra trong một cơ thể không hề phát triển vòng một.

2. Bàn chân của mình thì to và dài như bắp đùi của người bình thường.

3. Mình là người thừa kế ngai vàng duy nhất của một nước quân chủ ở Châu u.

4. Dù có cố gắng đến đâu thì điểm trung bình các môn của mình vẫn tụt thảm hại.

5. Mình có một người hâm mộ bí mật nhất định không chịu lộ mặt.

6. Mẹ mình đang mang thai đứa con của thầy giáo Đại số, và…

7. … cả nước Mỹ này sẽ biết chuyện này sau khi chương trình phỏng vấn đặc biệt 24/7 được phát sóng vào tối thứ Hai tới.

Chưa hết, ngoài tất cả mấy chuyện đó ra, mình vô tình còn là đứa duy nhất trong hội bạn chưa biết thế nào là hôn kiểu Pháp nữa chứ.

hật đấy. Trong chương trình tuần tới, Lilly nhất định đòi quay chủ đề Lời thú tội, qua đó cậu ấy hy vọng sẽ phát hoạ được mức độ suy đồi đạo đức của giới trẻ ngày nay. Và cậu ấy bắt tất cả bọn mình trước máy quay phải kể về những tội lỗi lớn nhất mà bản thân đã từng mắc

phải. Hoá ra là Shameeka, Tina Hakim Baba, Ling Su và Lilly, TẤT CẢ đều đã từng hôn kiểu Pháp. Tất cả bọn họ.

Trừ mình.

OK, mình không mấy ngạc nhiên về Shameeka. Từ khi ngực cậu ấy phát triển sau mùa hè vừa rồi thì bọn con trai suốt ngày bu xung quanh như thể cậu ấy là bản sao mới nhất của Lra Croft vậy. Còn Ling Su với anh bạn Clifford thì quá thắm thiết rồi.

Nhưng còn Tina thì sao? Ý mình là, cậu ấy cũng có vệ sĩ, giống như mình. Làm thế nào mà cậu ấy có đủ thời gian cùng một cậu con trai nào đó thực hành hôn nhau kiểu Pháp cơ chứ?

Lại còn Lilly nữa chứ? Lilly, CÔ BẠN THN NHẤT CỦA MÌNH sao?? Người mà mình luôn nghĩ rằng sẽ kể cho mình nghe mọi chuyện của cậu ấy (mặc dù không phải lúc nào mình cũng làm vậy với cậu ấy)? Cậu ấy đã biết cảm giác hôn một cậu con trai kiểu Pháp là thế nào nhưng phải đợi tới tận BY GIỜ mới nghĩ đến chuyện nói cho mình nghe sao???

Hẳn là Boris Pelkowski hôn giỏi hơn mình tưởng. Vì mặc dù cậu ấy chẳng hề bỏ cái tật dắt áo len trong quần nhưng Lilly vẫn chấp nhận làm bạn gái cậu ấy.

Chuyện này đúng là bệnh. Bệnh, bệnh, bệnh lắm. Mình thà làm gái già chưa-từng-được-hôn còn hơn là trao nụ hôn kiểu Pháp choBoris Pelkowski. Cậu ấy

luôn cất ĐỒ ĂN trong mấy cái túi áo. Và đâu chỉ thức ăn đơn thuần đâu, còn có đủ các loại bánh kẹo màu sắc sặc sỡ như kẹo Gum hình gấu hay thạch Babies.

Lilly kể Boris sẽ bỏ đồ ăn ra ngoài khi họ hôn nhau.

Chúa ơi, mình đúng là một đứa thất bại.

Và mình chưa từng được hôn kiểu Pháp, và không có gì để tự thú trong chương trình nên Lilly đã quyết định đưa ra cho mình một lời Thách Đố. Giống như trong trò chơi Nói Thật hay Thách Đố ý. Mà mình lại không có chuyện gì để Nói Thật, nên đành bị Thách Đố vậy:

Lilly thách mình lẳng một quả cà xuống vỉa hè dưới cửa sổ phòng cậu ấy từ tầng

16.

Và mình nói nhất định mình sẽ làm được, mặc dù tất nhiên là mình chẳng muốn chút nào. Mình thấy chuyện này thật ngớ ngẩn. Có thể sẽ có người bị thương. Tuy mình đang đóng minh hoạ cho sự suy đồi của giới trẻ Mỹ ngày nay nhưng mình không hề muốn ai bị bể đầu tẹo nào.

Nhưng mình có thể làm gì đây? Đó là lời Thách Đố mà. Mình phải thưc hiện thôi. Chưa từng được hôn kiểu Pháp đã đủ xấu hổ lắm rồi. Mình không muốn bị gắn thêm cái mác hèn nhát nữa.

Mà mình cũng đâu đủ can đảm để nói cho mọi người biết rằng mặc dù chưa bao giờ hôn kiểu Pháp, nhưng mình đã

nhận được một lá thư tình đầy mơ mộng của một người giấu mặt. Là con trai, tất nhiên rồi.

Vì nhỡ anh Michael chính là Jo-C-rox thì sao? Mình biết rất có thể không phải anh ấy nhưng… nhỡải thì sao? Mình không muốn Lilly biết. Mình lại càng không muốn cậu ấy biết về buổi phỏng vấn với Berverly Bellerieve, hay chuyện mẹ và thầy G sắp kết hôn. Mình chỉ khát khao được làm một cô gái bình thường, và thật tình mà nói trong tất cả những chuyện trên, không có gì gọi là bình thường cả.

Hình như biết được ở nơi nào đó trên thế giới có người đang thầm yêu trộm nhớ mình đã tiếp thêm cho mình rất nhiều dũng khí (mà đáng ra phải sử dụng trong

buổi phỏng vấn vừa rồi với cô Berverly Bellerieve mới phải). Nhưng thôi, sao cũng được. Có lẽ mình không có khiếu ăn nói khi bị máy quay chĩa thẳng vào mặt. Nhưng ít ra mình cũng phải đủ bản lĩnh để thả một quả cà ra ngoài cửa sổ chứ.

Lilly đã bị sốc. Bởi trước giờ mình chưa từng chấp nhận Lời Thách Đố như thế bao giờ mà.

Bản thân mình cũng còn không lý giải được tại sao mình lại làm như vậy nữa là. Chắc có lẽ mình đang cố làm cho ra dáng một cô gái kiểu Josie.

Hoặc cũng có thể vì mình sợ không biết Lilly sẽ làm bắt mình làm gì khác nếu mình từ chối. Đã có lần cậu ấy thách đố

mình cởi đồ chạy lên xuống hành lang. Mà không phải hành lang bên trong nhà Moscovitz đâu. Mà là hành lang bên ngoài nhà cơ.

Rút cuộc thì cuối cùng mình cũng rón rén đi qua mặt hai bác Moscovitz và bò vào nhà bếp. Hai bác ý đang nằm nghỉ trong phòng khách, xung quanh la liệt hàng chồng sách y khoa dày cộm – nhưng mình biết thừa thận ra bố của Lilly đang nghiền ngẫm tạp chí thể thao Sport Illustrated còn mẹ cậu ấy thì đang cấu nghiến tờ Cosmo.

“Chào cháuMia” – Bố Lilly nói vọng qua cuốn tạp chí – “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Mình vội trả lời: “Dạ vâng ạ.”

“Còn mẹ cháu thế nào?” Mẹ Lilly hỏi.

“Mẹ cháu khoẻ ạ”. Mình nói.

“Mẹ cháu vẫn đang hẹn hò với thầy giáo Đại số của cháu đúng không?”

“Dạ vâng ạ” – mình nói, trong khi bụng nghĩ thầm mối quan hệ của họ giờ còn khăng khít hơn thế nhiều ấy chứ.

“Và cháu ủng hộ mối quan hệ đó?” – Bác ý vẫn chưa chịu để mình đi.

“Dạ vâng ạ”. Mình cũng chỉ biết nói thế thôi chứ chẳng nhẽ lại đem chuyện mẹ đang có thai với thấy G ra kể. Mà mình đang phải thực hiện lời thách đố kia mà, làm gì có thời gian cho trò chơi phân tích

tâm lý cơ chứ.

“Cho bác gửi lời hỏi thăm đến mẹ nhé. Chắc chắn hai bác sẽ tới xem triển lãm sắp tới của mẹ con. Ở phòng tranh Mary Boone đúng không?” – Mẹ Lilly hỏi.

“Dạ đúng rồi ạ”. Hai bác nhà Moscovitz là fan hâm mộ tranh của mẹ từ lâu rồi. Một trong những bức tranh thành công nhất của mẹ có tên là Woman Enjoying a Quick Snack at Starbucks hiện đang treo trong phòng khách nhà Lilly.

“Hai bác sẽ đến” – bố Lilly nói.

Và rồi hai bác ý quay trở lại với những thế giới riêng trong hai tờ tạp chí còn mình vọt ngay vào bếp

Có một quả cà trong ngăn đựng rau quả và mình lấy vội giấu dưới áo và tót về phòng. Cố gắng hết sức không để hai bác Moscovitz nhìn thấy lại mất công bị hỏi han. Lúc giấu quả cà dưới áo mình chợt nhận ra rằng chỉ vài tháng nữa thôi bụng mẹ cũng phình to ra như vậy. Nhưng cái cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào. Mình dám cá mẹ sẽ không vì thế mà thay đổi cái gu ăn mặc của mình đâu.

Trong khi Shameeka đang quay cảnh Lilly lải nhải vào micro về việc Mia Thermopolis chuẩn bị làm cái điều mà không cô gái ngoan nào có thể tưởng tượng được thì mình ngó vội ra ngoài cửa sổ xem có người nào đi qua không và rồi…

“NÉM!” – mình hét lên đầy khí thế, y như trong mấy bộ phim mà mình thường xem.

Đứng nhìn cảnh một quả cà tím to đùng – cỡ một quả bóng đá – xoay tròn trong không khí cũng thật là thú vị. Đường số 5 nhà Lilly ở có rất nhiều đèn đường vì thế dù bây giờ đã muộn nhưng bọn mình vẫn có thể nhìn rõ cảnh quả cà rơi cái vèo xuống đất. Cứ thế quả cà rơi tự do bên ngoài cánh cửa đóng im ỉm của các nhà tâm lý học và các nhà tài chính ngân hàng (chỉ có họ mới trả nổi tiền thuê nhà ở chung cư nhà Lilly) cho tới khi…

BẸP!

Qủa cà đã “ĐÁP” xuống vỉa hè.

Vấn đề là nó không chỉ đơn giản rơi xuống, mà là bắn toé toè loe khắp nơi trên vỉa hè thì đúng hơn. Một vài mảnh vụn bắn lên chiếc xe buýt M1 vừa chạy ngang qua, còn lại toàn bộ thì con xe Jaguar đậu gần đó lãnh đủ.

Đúng lúc mình đang thậm thụt ngó ra cửa sổ đ nhìn cho rõ vụ nổ thì thấy cửa chiếc xe Jaguar bật mở. Một người đàn ông bước ra khỏi xe, cùng lúc đó bảo vệ khu nhà Lilly từ trong mái hiên tầng một đi ra và nhìn lên.

Bỗng có ai đó ôm lấy eo mình kéo giật ra đằng sau, nhấc bổng cả người mình lên.

"Cúi xuống!" - anh Michael rít lên, kéo ngửa mình ra sàn.

Tất cả mọi người đồng loạt núp vội xuống. Thực ra là Lilly, anh Michael, Shameeka, Ling Su và Tina núp còn mình thì đã nằm ngửa trên sàn.

Không hiểu anh Michael từ đâu chui ra không biết. Mình thậm chí không hề biết anh ấy ở nhà nữa cơ. Ban nãy mình phải hỏi để đề phòng vụ chạy lông nhông ngoài hành lang rồi đấy chứ. Và Lilly nói anh ấy đang tham dự một buổi thuyết trình về mấy người sao mọc ở tít tận Columbia và sẽ không có mặt trong vài giờ tới.

"Mấy đứa không biết nghĩ hay sao hả? Ngoài chuyện có thể làm người khác bị thương ra, mấy đứa có biết là ở thành phố New York này luật pháp nghiêm

cấm ném đồ ra cửa sổ không hả?" - Anh Michael có vẻ nổi giận thật.

"Thôi đi anh Michael. Anh đừng có mà trẻ con như thế, đó chỉ là loại rau quả bình thường thôi mà". - Lilly nói, giọng khinh khỉnh.

"Anh nói nghiêm túc đấy. Nếu ai đó nhìn thấy Mia làm chuyện đó cô bé sẽ bị bắt ngay" - anh Michael giận dữ nó

"Không đời nào, cậu ấy là trẻ vị thành niên".

"Người ta vẫn có thể đưa ra xét xử ở toà án dành cho trẻ vị thành niên. Mà em cũng đừng nghĩ đến chuyện chiếu đoạn băng vừa rồi lên đấy" - anh Michael nói.

Ôi... ôi... anh Michael đang lo bảo vệ cho danh dự của mình. Hoặc chí ít là không để cho mình bị đưa ra toà vị thành niên. Anh ấy thật đáng yêu làm sao... Chắc Jo-C-Rox là anh ấy rồi.

Lilly cong cớn: "Tất nhiên là em vẫn chiếu".

"Nếu thế thì phải bỏ phần có mặt Mia đi".

Lilly bướng bỉnh nói: "Không đời nào".

"Lilly, giờ ai cũng biết Mia. Nếu em chiếu đoạn băng đó lên thì ngay lập tức cái tin Công chúa xứ Genovia bị bắt quả tang ném đồ ra khỏi cửa sổ căn hộ cao tầng nhà bạn thân sẽ được đăng tải lên các mặt báo. Hiểu chứ?"

Lúc này mình nhận ra rằng anh Michael đã buông tay ra khỏi eo của mình, chậc...

Tina Hakim Baba hưởng ứng: "Lilly, anh Michael nói đúng đấy. Chúng ta nên cắt phần đó đi. Mia đã đủ nổi tiếng rồi không cần phải thu hút thêm sự chú ý làm gì nữa".

Đấy là Tina vẫn còn chưa biết vụ phỏng vấn trên chương trình 24/7 đó.

Lilly đứng phắt dậy và hậm hực đi về phía cửa sổ, chắc chắn là để xem xem bác bảo vệ và chiếc chủ xe Jaguar còn có ở đó không nhưng bị anh Michael kéo giật lại.

"Nguyên tắc đầu tiên, nếu muốn ném vật gì đó ra ngoài cửa sổ thì không bao giờ

được nhoài người ra kiểm tra xem có ai đang đứng bên dưới nhìn lên không. Họ sẽ nhìn thấy và đoán được em ở nhà số bao nhiêu. Và em sẽ lãnh đủ mọi trách nhiệm về bất cứ vật gì vừa thảy xuống. Chẳng ai điên lại đi ngó nghiêng nhìn xuống dưới trong những tình huống như vậy, nếu không phải vì thấy có lỗi".

"Oài, anh Michael, anh vừa nói cứ như thể đã từng làm việc này nhiều lần rồi ý" - Shameeka ồ lên ngưỡng mộ.

Không chỉ có vậy. Cái cách anh ấy nói giống như cảnh sát trưởng Dirty Harry vậy.

Khi mình ném quả cà tím ra cửa sổ mình cũng có cảm giác oai phong như Dirty

Harry vậy.

Cảm giác đó thật thú vị.

Nhưng vẫn không thú vị bằng lúc anh Michael lao vào bảo vệ cho mình như bây giờ.

Anh ấy nói: "Có thể nói rằng anh đã thường hay làm thí nghiệm về lực hút của Trái đất."

Ôi, còn quá nhiều điều mình chưa biết về ông anh trai của Lilly. Hoá ra anh ấy từng là một thanh niên nổi loạn.

Liệu một thanh niên nổi loạn/một thiên tài máy tính có thể nào đi thích một cô công chúa có ngực phẳng lì không nhỉ? Tối hôm nay anh ấy đã cứu mình. (Ừ thì

cứu mình khỏi hàng giờ lao động công ích nếu mình bị tóm cổ)

Giờ mình không quan tâm đến nụ hôn kiểu Pháp hay điệu valse tình tứ gì cả, kể cả chuyện anh ấy có phải là tác giả của bức thư nặc danh kia không.

Mình chỉ biết tối nay là một sự khởi đầu của một cái gì đó.

Những việc cần làm:

Viết nhật kí môn tiếng Anh

Ngừng suy nghĩ về lá thư ngu ngốc kia

Ngừng suy nghĩ về anh Michael Moscovitz

Ngừng suy nghĩ về buổi phỏng vấn

Ngừng suy nghĩ về mẹ

Thay lót ổ cho mèo

Lấy đồ giặt

Sửa khoá phòng tắm

Mua: Nước rửa bát

Bông ngoái tai

Nẹp tranh sơn dầu (cho mẹ)

mấy thứ bôi lên móng tay khiến chúng có mùi thum thủm để mình khỏi cắn

Món quà gì đó hay hay tặng thầy G chào đón thầy đến với gia đ

Mòn quà gì đó hay hay tặng bố để an ủi bố đừng lo lắng, rồi sẽ có ngày bố tìm thấy tình yêu đích thực của mình.

Chủ nhật, 25 tháng 10, 7 giờ tối

Mình đã rất run khi về nhà sáng nay vì sợ mẹ buồn. Vì tội mình đã buột miệng nói ra chuyện mẹ và thầy G.

Mình không phải sợ bị mẹ la mắng vì mẹ vốn dĩ không phải là tuýp người thích la hét.

Nhưng mẹ sẽ buồn nếu mình làm mấy chuyện ngu ngốc kiểu như đi chơi về muộn mà không chịu gọi điện về nhà (mà cứ nhìn cuộc sống xã hội của mình thì thấy, chuyện này khó mà xảy ra lắm).

Vậy mà lần này mình đã gây ra một chuyện tày đình như thế. Sáng nay cứ nghĩ đến cảnh mẹ đang ủ ê thất thểu ở nhà là mình không tài nào bước chân ra khỏi

nhà Moscovitz được.

Lần nào từ nhà Lilly về mình cũng thấy trong lòng mênh mang làm sao! Cứ như đi dã ngoại về vậy. Gia đình cậu ấy thật đầm ấm và đời thường làm sao. Mặc dù gia đình họ toàn là những thiên tài, bố mẹ là hai nhà tâm lý học có tiếng, anh con trai thì sở hữu riêng một tờ báo điện tử, còn cô gái út thì làm chủ một chương trình cáp. Ở nhà Moscovitz, vấn đề tranh cãi duy nhất chỉ là đến lượt ai đưa chú chó Pavlov đi dạo, hoặc nên gọi món ăn Trung Quốc hay món ăn Thái.

Trong khi ở nhà mình các vấn đề luôn rối rắm, phức tạp hơn nhiều.

Thật lạ là mẹ dường như rất hạnh phúc

khi thấy mình bước vào nhà. Mẹ chạy ra ôm mình và bảo mình đừng lo lắ gì về chuyện phỏng vấn ngày hôm qua. Bố đã nói chuyện với mẹ và mẹ hoàn toàn biết cảm nhận của mình. Hình như mẹ đang cố nhận hết mọi trách nhiệm. Nhưng về việc mẹ không chịu kể cho bố nghe về chuyện của mẹ và thầy G ngay từ đầu đâu phải lỗi của mẹ. Tất cả chỉ tại mình và cái mồm quàng quạc ngu ngốc của mình. Nhưng dù sao mình cũng cảm thấy vui vui khi mẹ lo lắng như vậy cho mình.

Và rồi hai mẹ con mình đã dành cả buổi tối lên kế hoạch cho đám cưới của mẹ và thầy G. Mẹ cho rằng ngày Halloween là ngày lý tưởng nhất để kết hôn vì chỉ riêng cái ý nghĩ kết hôn thôi đã đủ đáng

sợ lắm rồi.

Vì là ngày Halloween nên thay vì mặc áo cưới, mẹ muốn đến Toà nhà thương mại Empire State (chiều cao của mình quá lý tưởng cho mấy màn cải trang kiểu này). Mẹ đang thuyết phục thầy G đóng giả làm chú chó Fay Ray thì chuông điện thoại reo. Lilly gọi.

Mình cũng hơi bất ngờ vì mình vừa mới từ nhà cậu ấy về mà. Ờ, có thể mình bỏ quên cái bàn chải đánh răng hay cái gì ở đó.

Nhưng không... Cú điện thoại này chẳng hề liên quan một tí gì đến chuyện đó cả.

Giọng Lilly nghe rất chanh chua qua điện thoại: "Cái vụ cậu được phỏng vấn trên

chương trình 24/7 tuần này là sao?"

Mình đứng chết trân bên cạnh cái điện thoại. Trong một giây mình đã nghĩ Lilly có khả năng ngoại cảm và đã giấu mình suốt bao năm qua. Mình chỉ còn biết lắp bắp hỏi: "Sao cậu biết?"

"Bởi vì cứ 5 phút trên TV lại chiếu cái đoạn quảng cáo về cuộc phỏng vấn đó chị Hai ạ.

Mình vội với tay bật TV. Lilly nói đúng. Bật kênh TV nào cũng thấy có dòng chữ quàng cáo về buổi phỏng vấn độc quyền của Berverly Bellerieve với "nàng công chúa nước Mỹ - công chúa Mia" sẽ phát sóng vào tối mai.

Thôi xong, cuộc đời mình thế là tiêu rồi.

"Tại sao cậu không kể cho mình nghe về câu chuyện cậu sẽ lên TV?" - Lilly hoạnh hoẹ.

Lúc đó tự dưng mình thấy người nôn nao, đầu óc mụ mị nên cứ trả lời bừa: "Cũng chẳng hiểu nữa. Tự dưng hôm qua người ta đến thôi. Có chuyện gì to tát đâu".

Mình vừa dứt lời thì đầu kia nghe thấy tiếng Lilly gào toáng lên nên vội để xa cái tai nghe ra.

"Không có gì to tát á??? Cậu được cô Berverly Bellerieve phỏng vấn mà cho là không có gì to tát sao??? Chẳng nhẽ cậu không biết Berverly Bellerieve là một trong những phóng viên nổi tiếng và khó tiếp cận nhất nước Mỹ hay sao hả?

Cô ấy xưa nay luôn là hình mẫu lí tưởng và thần tượng của tớ đấy, có biết không hả".

Đợi cho Lilly bình tĩnh xong mình mới dám thẽ thọt giải thích rằng mình không hề biết cái cô Berverly Bellrieve đó lại nổi tiếng đến như vậy. Mình càng không hề biết cô ấy lại là hình mẫu lí tưởng, là thần tượng của Lilly. Mình chỉ thấy rằng cô ấy rất đáng mến, thế thôi.

Nhưng hình như Lilly không buồn nghe mình giải thích. Cậu ấy làu bàu: "Lý do duy nhất tớ không nổi điênới cậu vì sáng mai cậu phải kể tường tận từng chi tiết về buổi phỏng vấn đó cho tớ nghe".

"Hả?"

Mình còn muốn biết: "Mà tại sao cậu phải nổi điên lên với mình?"

"Bởi vì cậu từng hứa sẽ để cho mình thực hiện buổi phỏng vấn độc quyền đầu tiên với cậu trên chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật, nhớ chưa?"

Mình không hề nhớ vụ đó nhưng cũng có thể là mình có hứa thật.

À mà lúc nãy xem đoạn quảng cáo trên TV mình phải thừa nhận rằng bà đã đúng về việc dùng màu mắt xanh da trời. Thật đáng kinh ngạc, vì trước giờ bà chưa bao giờ đưa ra quyết định gì đúng đắn cả.

Top 5 điều bà đã sai:

1. Rằng bố sẽ chịu yên ổn khi tìm người

phụ nữ của đời ông

2. Rằng con Louie Mập sẽ hút hết sinh khí của mình lúc ngủ và mình sẽ bị nó đè bẹp cho chết ngạt.

3. Rằng nếu mình không chịu học ở trường nữ sinh, mình sẽ bị mắc các bệnh xã hội.

4. Rằng nếu mình xỏ lỗ tai, mình sẽ bị nhiễm trùng và chết thẳng cánh vì nhiễm trùng máu.

5. Rằng cơ thể mình sẽ phát triển đầy đặn hơn khi mình đến tuổi d>

Chủ nhật, 25 tháng 10, 9 giờ tối

Có thư của Jo-C-Rox!!!!!!

Nội dung bức thư viết:

JoCrox: Chào bạn, Mia. Mình vừa xem đoạn quảng cáo về buổi phỏng vấn sắp tới của bạn. Trông bạn thật tuyệt. Thứ lỗi cho mình không thể nói cho bạn biết mình là ai. Mình thật không ngờ bạn chưa đoán ra được mình là ai. Còn giờ thì ngừng check mail và đi làm bài tập Đại số của bạn đi nhé. Mình hiểu rõ tính bạn mà. Đó cũng chính là một trong những điễm mình thích nhất ở bạn.

Bạn của bạn.

OK, giờ thì mình sắp phát điên rồi. Ruốt cuộc thì đó là ai mới được chứ? Là ai???

Mình vội viết lại ngay:

FtLouie: Bạn là ai

thế??????????????????????

Mình đã mong là cậu ấy sẽ trả lời nhưng không, không một dòng luôn. Những ai biết được thói quen luôn đợi sát ngày đi học mới chịu là bài tập Đại số của mỉnh nhỉ? À mà tất cả lớp ai chẳng biết chuyện đó.

Nhưng người biết rõ nhất là anh Michael. Có ngày nào mà anh ấy không phải giúp mình làm bài tập môn Đại số trong lớp NK&TN chứ? Và anh ấy luôn mắng mình về tội không chịu viết các con số cho thẳng hàng đấy thôi.

ƯỚC GÌ Jo-C-Rox là anh Moscovitz nhỉ. Chỉ là ước thôi, ước gì... ước gì...

Nhưng mình dám chắc đó không phải là

anh Michael. Chuyện đó chỉ xảy ra trong mơ thôi. Mà nếu có ngoài đời thực sự thì cũng chỉ xảy ra với những đứa con gái kiểu như Lana Weinberger thôi chứ làm gì đến lượt mình.

Dạng dấm dớ như mình giỏi lắm là vớ được mấy đứa dơ bẩn như kiểu Boris là cùng.

TẠI SAO LẠI LÀ MÌNH CHỨ??????????????????

Thứ Hai, 26 tháng 10, lớp NK&TN

Thật không may, Lilly không phải là đứa duy nhất xem đoạn băng quảng cáo giới thiệu chương trình tối nay.

Mọi người trong trường đều nói về nó.

TẤT CẢ MỌI NGƯỜI.

Và tất cả đề nói sẽ theo dõi chương trình tối nay.

Điều đó đồng nghĩa với việc bằng giờ này sáng mai, tất cả mọi người sẽ biết chuyện của mẹ và thầy Gianini.

Mình cũng không quá để tâm đến chuyện đó. Có gì đâu mà phải xấu hổ. Có thai là một ỗi tự nhiên và đáng tự hào.

Chỉ có điều mình không tài nào nhớ nỗi nội dung cuộc trò chuyện giữa mình và cô Beverly Bellerieve. Chắc chắn chuyện của mẹ không phải là câu chuyện duy nhất "rền vang" trong buổi phỏng vấn. Mình rất lo hôm đó có buột miệng nói lỡ ra điều gì ngu dốt nữa hay không.

Mình quyết định rồi, phải nghiên cứu học tại nhà, phòng trường hợp...

Tina Hakim Baba kể với mình rằng trước khi cưới bố cậu ấy, mẹ cậu ấy là một siêu mẫu tại Anh và thường xuyên phải tham gia các buổi phỏng vấn. Và theo lời bác Hakim Baba thì trước khi phát sóng chính thức, bao giờ đài truyền hình cũng phải gửi cho bác ý một bản xem trước vì nếu có gì còn biên tập lại được.

Nghe thấy vậy sau giờ ăn trưa mình vội gọi ngay cho bố hỏi xem liệu cô Beverly có thể gửi cho mình một bản xem trước được không.

Bố nói: "Đợi bố chút" và quay sang hỏi

cô ấy. Hoá ra cô Beverly đang có mặt ở đó. Trong phòng khách sạn của bố! Vào một buổi chiều thứ Hai!

Không hiểu bố mẹ mình làm sao nữa? Hai người đã già rồi mà vẫn cặp kè hết người này đến người khác. Mình đang tuổi lớn, đáng ra mình cần phải hẹn hò nhiều mới đúng.

Nhưng có mới nói!

Và cô ấy không ngại ngùng cầm lấy điện thoại: "Chuyện gì thế, Mia?

Mình nói với cô ấy là mình đang rất lo lắng về cuộc phỏng vấn hôm đó và hỏi xem có thể xem đoạn băng trước khi phát sóng không.

Thế là cô Beverly tuôn ra như suối về chuyện không việc gì phải xem trước làm gì và rằng trong mình rất dễ thương trong cuộc nói chuyện ngày hôm đó. Nói chung sau khi đặt máy xuống mình lãng đãng như bị tiêm thuốc mê chả nhớ nổi cô ấy đã nói gì nhưng nói chung mình thấy vững tin hẳn và tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Cô Beverly là một người trong số ít người có khả năng làm người khác cảm thấy tự tin hơn vào bản thân. Không hiểu cô ấy làm cách nào mà tài thế nhỉ.

Chẳng trách bố cứ xoắn xuýt bên cô ấy suốt từ thứ Bảy tuần trước.

2 chiếc xe cùng xuất phát, một chiếc đi

về hướng Bắc với tốc độ 40 dặm/giờ còn chiếc kia đi về hướng Nam với tốc độ 50 dặm/giờ. Hỏi sau bao lâu thì hai xe cách nhau 360 dặm?

2 chiếc xe rỗi việc ấy có cách nhau bao nhiêu dặm thì cũng có liên quan gì đến mình cơ chứ?

Thứ Hai, 26 tháng 10, giờ sinh học

Cô Sinh dạy môn sinh tnói về mặt sinh lý mà nói thì không bao giờ có chuyện ai đó có thể tắt thở vì buồn chán hoặc xấu hổ. Nhưng đảm bảo điều đó hoàn toàn có thể xảy ra vì chỉ vài phút trước thôi mình mới bị một cơn đau tim suýt chết.

Chuyện là vầy, sau giờ NK&TN, Lilly đi sang lớp Tâm lý, mình sang lớp Sinh học

còn anh Michael thì tới lớp Lượng giác nhưng vì cả ba lớp ngay kề sát nhau nên tụi mình cùng đi chung với nhau. Ai dè đang đi tới sảnh thì nhỏ Lana Weinberger loe ngoe tiến về phía tụi mình - TIẾN THẲNG ĐẾN TRƯỚC MẶT ANH MICHAEL VÀ MÌNH-giơ tay chỉ vào mặt bọn mình và véo von: "Hai người đang hẹn hò hả?"

Lúc đó mình tưởng mình chết ngay tại chỗ rồi. Cứ nhìn nét mặt anh Michael lúc đó sẽ thấy, đầu anh ấy như sắp nổ tung, còn mặt thì đỏ ửng hết cả lên.

Mặt mình thì không còn có thể tái hơn.

Còn cô bạn thân nhất của mình thì sao? Cậu ấy còn đang mãi bò ra cười ngất

ngây: "Điên à?"

Làm Lana và lũ bạn cũng phá lên cười hùa theo.

Mình chẳng thấy có gì đáng buồn cười ở đây cả. Bọn chúng rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy anh Michael Moscovitz lúc không mặc áo. Còn mình thì đã được chiêm ngưỡng rồi.

Chắc hẳn anh Michael cho rằng câu hỏi đó của Lana thật lố bịch nên lờ đi như không nghe thấy gì. Còn mình thì càng lúc càng muốn hỏi cho rõ xem anh ấy có phải là Jo-C-rox không. Mình tìm mọi cách đưa đề tài Josie and the Pussycats vào mỗi câu chuyện của tụi mình. Đã biết là không nên làm thế nhưng quả thật

không thể kiềm chế nổi.

Mình thật chẳng muốn là đứa con gái lớp 10 duy nhất trong cái trường này chưa có bạn trai.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: bài tập trang 135

Tiếng Anh: "Hãy sống hết mình bởi đó là tất cả những gì bạn có" - trích lới Ralph Waldo Emerson. Hãy viết cảm nhận của em về câu nói trên.

Văn minh Thế giới: câu hỏi cuối chương 9

Lớp NK&TN: miễn bàn

Tiếng Pháp: Lên kế hoạch cho một chuyến đi tới Paris

Môn Sinh học: Kenny đang làm rồi!

Nhắc mẹ về cuộc hẹn với bác sĩ. Hy vọng rằng em bé không bị mắc chứng đột biến gene Tay-Sach. Nghe nói hội chứng này khá phổ biến ở những người Do Thái gốc Đông u và ở những người Canada gốc Pháp. Không bết họ nhà mình có ai là người Canada gốc Pháp không nhỉ? PHẢI TÌM HIỂU CHO KĨ MỚI ĐƯỢC!!

Thứ Hai, 26 tháng 10, sau giờ học

Thật mình chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ nói ra điều này nhưng quả thực là mình rất lo cho bà.

Thật đấy. Bà hình như không nhận thức được là đang làm gì nữa.

Hôm nay mình lại phải dẫn xác đến khách sạn tiếp tục bài học làm Công chúa - vì nghe nói mình sẽ có buổi ra mắt chính thức với toàn thể nhân dân Genovia vào tháng 12 tới. Bà muốn chắc chắn rằng mình sẽ không bôi tro trát trấu mắt Hoàng gia cùng những người có mặt ngày hôm đó. Thử đoán xem bà đang làm gì lúc mình tới?

Bà đang bàn bạc với người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia về đám cưới sắp tới của mẹ.

Không chỉ có vậy, người đó lặn lội từ Genovia bay sang đất Mỹ này chỉ để bàn bạc với bà về cái đám cưới thậm chí chẳng liên quan gì đến bà.

Họ đang ngồi ở bàn khách, trước mặt là một tấm giấy to đùng trải rộng với nhiều mẫu giấy nhỏ được dán chằng chịt phía trên. Vừa thấy mình bà đã xổ ra một tràng tiếng Pháp: "Ồ, Amelia. Hay quá. Vào đây nào. Ba chúng ta có rất nhiều việc cần làm, Vigo, cháu và ta".

Mắt mình trố kinh ngạc, mình không thể tin vào mắt mình nữa. Lúc đó mình chỉ hy vọng những gì mình thấy không phải là những gì mình đang nghĩ.

"Bà... Bà đang làm gì thế?"

"Cháu không thấy sao?" - Bà nhướn mày quay ra nhìn mình, cái lông mày tự vẽ của bà công lên đầy vẻ thách thức và cao ngạo - "Lên kế hoạch đám cưới chứ sao

nữa".

Mình nuốt nước bọt cái ực. Chuyện xấu rồi đây. CỰC xấu là đằng khác!

"Ừm... đám cưới của ai hả bà?"

Bà sử dụng chất giọng mỉa mai kiêm châm biếm quý tộc: "Cháu đoán xem".

"Bà ơi, cháu có thể nói chuyện riêng với bà một chút không? Chỉ hai bà cháu mình thôi".

Bà vẫy tay nói: "Cháu có thể nói bất cứ điều gì với ta trước mặt Vigo. Từ lâu cậu ấy đã mong được gặp cháu. Vigo, đây là công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo".

Bà cắt đi cái họ Thermopolis của mình.

Lần nào cũng vậy.

Chú Vigo đứng phắt dậy và chạy vội đến chỗ mình. Chú ý thấp hơn mình rất nhiều, tầm tuổi mẹ, mặc vest xám, bên trong là áo sơ mi bóng màu hoa oải hương và chiếc cà vạt tía bóng lộn. Xem ra chú Vigo này cũng thích gam màu tía giống bà.

"Được gặp công chúa quả là diễm phúc của tôi", nói rồi chú ý quay sang phía bà kính cẩn nói: "Bà nói đúng, thưa bà, cô ấy có cái mũi của nhà Renaldo"

"Tôi đã nói với cậu rồi đúng không? Một cái mũi quá hoàn hảo" - Bà nói với vẻ đầy tự mãn.

Chú Vigo búng tay cái toách và nháy mắt

với mình.

Rồi tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Màu hồng. Nhất định phải là màu hồng. Xưa nay tôi luôn có cảm hứng với màu hồng của những chiếc váy dành cho phù dâu".

"Rất vui được gặp chú" - tôi nhã nhặn đáp - "Nhưng vấn đề là mẹ cháu và thầy Gianini chỉ định tổ chức đơn giản tại..."

"Toà Thị Chính chứ gì" - Bà vừa nói vừa đảo hai tròng mắt long sòng sọc. Bà sẽ chẳng phải tốn thời gian trang điểm nếu muốn đi doạ người khác bằng đôi mắt xăm đen xịt đó - "Rồi, ta đã được nghe rồi. Thật nực cười. Hai người đó sẽ phải tổ chức tại khách sạn Plaza này. Sau đó là tham dự tiệc chiêu đãi tại phòng khiêu

vũ lớn. Đó là những nghĩa vụ mà mẹ của công chúa xứ Genovia cần phải làm".

"Cháu thì cho rằng mẹ và thầy không muốn thế đâu".

Bà nheo mắt nhìn mình: "Tại sao lại không chứ? Bố cháu sẽ thanh toán toàn bộ các chi phì mà. Ta cũng là người rất rộng lượng. Hai người đó mỗi người được phép mới 25 khách".

Mình nhìn xuống tấm giấy trải bàn trước mặt bà. Có hơn 50 mẫu giấy nhỏ dính trên đó.

Chắc bà phát hiện ra mình đang nhìn chòng chọc vào đống giấy tờ đó nên vội cắt ngang dòng suy nghĩ"Còn bà cần phải mời ít nhất là 300".

Mình gửi tặng bà ánh mắt đầy lo lắng: "300 gì ạ?"

"Khách chứ ai".

Mình chết cứng một chỗ. Cần phải tiếp một thùng nước biển mình mới đủ sức tiếp tục đối thoại với bà mất.

" Cháu phải gọi cho bố và bàn với bố về việc này mới được..." mình nói.

"Cháu cứ thử xem!" - Bà cười rất nhạt - "Bố cháu với cái bà Bellerieve gì đó mất hút từ hôm đó tới giờ rồi. Nếu không cẩn thận bố cháu sẽ có kết cục giống như ông thầy Đại số của cháu mất."

Bà cứ làm như bố có thể làm cho ai đó có bầu được ý. Nếu không thì làm gì có

chuyện mình trở thành người thừa kế duy nhất chứ không phải là một đứa cháu chính thống nào đấy của Hoàng gia. Rõ ràng là dùng quá nhiều hoá chất để điều trị đã khiến bố không thể nào có con được nữa. Nhưng xem ra bà vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật đó, nhất là khi đứa cháu đáng thất vọng này không được như bà mong muốn.

Đúng lúc đó dòng suy nghĩ của mình bị cắt đứt bởi một tiếng rên ư ử phát ra từ dưới gầm ghế của bà. Hoá ra là con cho xù bé tí teo của bà có tên là Rommel. Nó đang rúm ró lại khi nhìn thấy mình.

Mặc dù mình biết mình chẳng đẹp đẽ gì nhưng nó có cần phải sợ mình đến thế không. Mình là người yêu động vật cơ

mà!

Mà cho dù thánh Francis xứ Assisi có tái thế cũng khó mà yêu nỗi cái con RommelThứ nhất, dạo gần đây nó mắc chứng rối loạn thần kinh (mình nghi là do sống gần bà quá lâu) nên bị rụng hết cả lông, làm bà phải mặc áo len và áo choàng cho nó để khỏi bị cảm.

Ngày hôm sau Rommel mặc áo khoác lông chồn. Bằng lông chồn thật ý. Bà thậm chí còn nhuộm màu hoa oải hương cho cái áo đó để nó có thể tiệp màu với cái khăn choàng cổ của bà. Người mặc đồ lông thú đã tàn ác rồi nhưng một con vật đi mặc đồ lông thú còn tàn ác hơn gấp vạn lần.

"Rommel thôi sủa ngay đi không?" - bà nạt.

Vấn đề là con Rommel đâu có sủa. Nó đang rên ư ử thì đúng hơn. Rên ư ử vì sợ. Lúc nhìn thấy mình. MÌNH chứ không phải ai khác!!!

Ngày hôm nay mình còn bị mất mặt bao nhiêu lần nữa hả trời?

"Con chó ngu ngốc này" - Bà cuối xuống bế Rommel lên, nhưng xem ra cu cậu chẳng có vẻ gì thích thú cả. Thích thú gì nổi khi mấy cái trâm cài áo kim cương của bà đang chọc vào sương sống của nó (giờ người Rommel làm gì có mỡ, lại chẵng có tí lông nào nhưng nó đặc biệt nhạy cảm với mấy thứ nhọn nhọn).

Nhưng cho dù nó cứ vung vẫy thế nào bà cũng không chịu thả nó ra.

"Amelia, ta muốn mẹ con và cái ông thầy tên gì gì đó viết danh sách tên các vị khách mời của họ ra tối nay để ngày mai ta cho người đi in phong bì. Ta biết mẹ con sẽ muốn mời thêm mấy người… ừm… bạn có-thiên-hướng-tự-do của con. Nhưng ta nghĩ sẽ tốt hơn nếu họ lẳng lặng đứng bên ngoài, trộn lẫn trong đám phóng viên và du khách vẫy chào. Ý ta nói là lúc mẹ con bước từ trong chiếc limo ra. Như thế họ vừa có cảm giác được mời vừa không làm người khác khó chịu bởi những kiểu tóc dị hợm và những bộ quần áo quái đản…

“Bà, cháu nghĩ…”

“À mà cháu nghĩ sao về chiếc váy này?” – Bà thậm chí chẳng thèm nghe mình nói và chỉ vào mẫu váy cưới của Vera Wang. Mẹ thà chết chứ đừng hòng mặt mấy thứ váy kiểu đó.

Chú Vigo nói: “Ôi không, thưa bà. Tôi nghĩ chiếc này mới hợp” và chỉ vào chiếc váy hiệu Armani. Y chang thôi, đừng hòng mẹ mặc.

“Bà ơi, cháu biết là bà quan tâm mẹ cháu nhưng chắc chắn mẹ cháu không thích một đám cưới linh đình đâu. Thật đấy. Đảm bảo là thế”.

“Pfuit” – Bà phầy tay nói. Pfuit trong tiếng Pháp tiếng lóng nghĩa là Không. “Mẹ cháu sẽ thay đổi ý kiến khi thấy

thực đơn trong lễ cưới. Vigo, nói cho Amelia nghe đi”.

Vigo hồ hởi nói: “Món nấm mọc, cá hồi bọc măng, đậu Hà Lan trộn pho mát dê, rau diếp cá cuộn vụn pho mát xanh…”

“Bà ơi, không đâu. Tin cháu đi”.

Bà nói: “Vớ vẩn. Tin ta đi, Amelia, một ngày nào đó mẹ con sẽ cảm ơn ta. Vigo và ta sẽ chuẩn bị cho mẹ con một đám cưới khó quên”.

Chắc chắn rồi.

“Bà ơi, mẹ cháu và thầy G đang lên kế hoạch cho một đám cưới đơn giản và bình dị…”

Bà găm vào miệng mình một cái nhìn sắc

lẹm, lạnh nói: “Amelia, trong suốt ba năm ông nội cháu ngoài chiến trường chiến đấu với quân Đức, ta một mình bảo vệ Genovia khỏi quân Đức quốc xã – đó là chưa kể đến tên phát xít người Ý Mussolini. Chúng ngày đêm nã súng vào cánh cửa cung điện, cho xe tăng dày xéo các chiến hào xung quanh. Ấy thế mà ta vẫn kiên quyết không chịu đầu hàng, tất cả là nhờ vào cái ý chí thép này. Vậy mà bây giờ cháu định nói với ta rằng là ta không có khả năng thuyết phục một bà bầu làm theo cách của ta hay sao?”

Đành rằng mẹ chẳng có tí xíu điểm gì liên quan tới Mussolini hay bọn Đức quốc xã. Nhưng nếu xét về khoản phản khán của mẹ với bà nội thì chắc chắn

không có một tên phát xít độc tài nào kể trên có thể qua mặt được mẹ.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng rõ ràng mình không thể lôi nó ra để cãi lý với bà trong hoàn cảnh này được. Thôi thì cứ thuận theo bà cho xong. Và mình đành câm chịu ngồi nghe chú Vigo thao thao bất tuyệt về các món có trong thực đơn, loại nhạc dùng trong buổi lễ, thậm chí còn tán dương cái giá treo ảnh cưới to nghềnh ngoàng sẽ đặt ở quầy lễ tân mà chú ý đã chọn.

Đến khi xem cái thiệp cưới mình mới phát hiện ra một điều…

“Đám cưới tổ chức vào thứ Bảy tuần này ạ?” – mình hoảng hốt.

“Đúng thế” – bà nói.

“Hôm đó là Halloween!”. Thật tình cờ đó cũng chính là ngày đăng kí kết hôn của mẹ, và buổi tiệc tại nhà Shameeka.

“Thế thì sao?” – Bà ngán ngẩm hỏi lại mình.

“Dạ… thì… bà biết đấy. Hôm đó là Halloween”.

Chú Vigo quay sang hỏi bà: “Halloween là ngày gì vậy, thưa bà?”. Nói mới nhớ ở Genovia ngày lễ Halloween không được phổ biến cho lắm.

“Đó là ngày lễ của kẻ ngoại đạo. Bọn trẻ con sẽ mặc những bộ trang phục kì dị và đi xin kẹo từ những người không quen

biết. Một tục lệ rất vớ vẩn của dân Mỹ” – Bà phẩy tay nói.

“Nếu thì chỉ còn chưa đầy một tuần” – Mình yếu ớt nói.

Bà nhướn cặp lông này tự vẽ xấu ỉn lên hỏi: “Vậy thì sao?”

“Dạ…thì… gấp quá. Mọi người…” (như mình chẳng hạn) “… có thể đã có kế hoạch khác”.

“Xin thứ lỗi cho tôi, thưa Công chúa” – chú Vigo nói xen vào – “Nhưng cần phải tiến hành hôn lễ càng sớm càng tốt trước khi mẹ cô… lộ rõ bụng”

Rồi, xong! Giờ đến cả người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia cũng đã biết

mẹ đang có bầu. Sao bà không thuê luôn quả khinh khí cầu, bắc loa lên đó, rêu rao cho toàn nước Mỹ biết luôn cho rồi đi.

Bà nói mình cũng nên tận dụng cơ hội này học hỏi luôn về các nghi lễ và thủ tục cần thiết để chuẩn bị cho đức lang quân tương lai của mình.

Khoan đã, "Cái gì tương lai cơ ạ?"

"Đức lang quân, thưa Công chúa. Ý chỉ chồng hoặc vợ của người đứng đầu của một đất nước. Giống như Hoàng tử Philip là đức lang quân của Nữ hoàng Elizabeth, người cô lựa chọn để kết hôn sẽ trở thành Hoàng tử của xứ Genovia" – xem ra chú Vigo này biết cũng nhiều thật.

Mình quay sang chú Vigo hỏi: “Cháu tưởng chú chỉ là người tổ chức sự kiện cho hoàng gia Genovia thôi chứ”.

“Vigo không chỉ tổ chức sự kiện của Hoàng gia chúng ta, chú ấy còn là một chuyên gia về các nghi thức ngoại giao” – Bà giải thích.

“Nghi thức ý ạ? Cháu tưởng cái đó chỉ có trong quân đội”.

Bà đảo mắt, sự ngán ngẩm nổi lên cuồn cuộn: “Nghi thức ngoại giao là một dạng của các phép xã giao và nghi lễ thường dành để đón tiếp những người đứng đầu một đất nước. Trong trường hợp của cháu, Vigo sẽ chỉ cho cháu biết những tiêu chuẩn mà đức lang quân tương lai

của cháu cần có. Để tránh những ngạc nhiên đáng tiếc sau này có thể xảy ra.”

Rồi bà bắt mình lấy giấy bút ra ghi lại những gì chú Vigo nói và phải luôn ghi nhớ trong đầu. Vì theo bà thì sau 4 năm nữa, lúc mình bắt đầu vào đại học và cặp bồ với ai đó hoàn toàn không phù hợp, mình sẽ hiểu được những lo lắng của bà.

Phải ngổng cổ chờ đợi tới tận Đại học á? Bà rõ ràng không thể ngờ rằng đức lang quân tương lai của cháu bà rất có thể đã xuất hiện từ bây giờ rồi?

Dù rằng mình vẫn chưa biết tên thật của Jo-C-rox nhưng ít ra thì cũng đã nhắm được đối tượng.

Nhưng sau khi nghe bài thuyết giáo của

chú Vigo các tiêu chí cao siêu mà đức tương lai của mình cần có thì mình cam đoan còn khướt mới có được một nụ hôn kiểu Pháp. Mình thấu hiểu tại sao mẹ mình không hề muốn kết hôn với bố - ví dụ nếu bố có ngỏ lời cầu hôn.

Mình phải dán cái mẫu giấy đó vào đây mới được.

Các tiêu chí mà đức lang quân của Công chúa xứ Genovia cần phải có:

* Đức lang quân sẽ phải xin phép công chúa nếu muốn ra khỏi phòng.

* Đức lang quân sẽ phải đợi công chúa nói xong mới được nói.

* Đức lang quân sẽ đợi công chúa cầm

dĩa lên trước rồi mời được cầm dĩa của mình trong tất cả các bữa ăn.

* Đức lang quân sẽ không được ngồi cho tới khi công chúa đã yên vị.

* Đức lang quân sẽ phải đứng dậy ngay khi công chúa đứng lên.

* Đức lang quân sẽ không được tham gia bất cứ hoạt động nào mạo hiểm – ví dụ như đua xe, đua thuyền, leo núi, nhảy dù… - cho tới khi sinh được một người thừa kế.

* Đức lang quân sẽ phải từ bỏ mọi quyền chăm sóc con trong trường hợp huỷ hôn hoặc li dị.

* Đứa lang quân sẽ phải từ bỏ mọi quyền

công dân tại đấ nước của mình để làm công dân xứ Genovia.

OK. Chiếu theo những tiêu chí này thì ắt hẳn mình sẽ một gã bù nhìn về làm bạn đời.

À không, lấy được chồng đã là phước lớn rồi. Có ai ẩm ương đi lấy một đứa con gái mà mình thậm chí không thể ngắt lời? Hoặc không thể quay lưng bỏ ra trong các cuộc tranh cãi? Hoặc từ bỏ quyền công dân ở đất nước của mình?

Chỉ cần nghĩ đến cái tên ất ơ nào đó mà mình buộc phải kết hôn cũng đủ rùng mình rồi. Nếu không phải vì cái tước vị công chúa này mình đã trăm năm đầu bạc với một anh chàng ưa phiêu lưu mạc

hiểm, biết đua xe, leo núi, nhảy dù… Mới cay đắng làm sao.

Top 5 điều đáng tiếc khi phải làm một công chúa

1. Không thể kết hôn với anh Michael Moscovitz (anh ấy sẽ không đời nào chịu từ bỏ quyền công dân Mỹ để làm công dân xứ Genovia đâu).

2. Không thể đi đâu mà không có vệ sĩ kè kè bên cạnh(mình quí chú Lars thật nhưng Giáo hoàng cũng cần có lúc cầu nguyện một mình mà).

3. Bắt buộc phải giữ ý kiến trung lập về tất cả các chủ đề nhạy cảm kiểu như ngành công nghiệp thịt hộp, thuốc lá và Taliban.

4. Phải tham gia các buổi học làm công chúa với bà.

5. Vẫn bị ép phải học môn Đại số

Tối muộn ngày thứ Hai

Mình đã quyết định phải khuyên mẹ và thầy G bỏ trốn ngay lập tức. Bởi bà đã mang sang Mỹ một người siêu chuyên nghiệp về mấy cái khoản lễ nghi này! Mình biết bỏ đi trong lúc này sẽ rất khó khăn đối với mẹ bởi buổi triễn lãm tranh đang đến gần. Nhưng nếu ở lại mẹ sẽ tham gia một đám cưới mà người dân thành phố này chưa từng bao giờ được chứng kiến… từ xưa tới nay.

Nhưng lúc mình đang vào nhà cũng là lúc mẹ chạy vù vào trong toilét.

Có vẻ như thời kì thai nghén của mẹ đã bắt đầu và mẹ sẽ có thể ói bất cứ lúc nào, không riêng gì buổi sáng.

Trông mẹ mệt như vậy mình nỡ lòng nào kể cho mẹ nghe về kế hoạch của bà chứ, nó sẽ chỉ khiến mẹ mệt thêm thôi.

“Anh nhớ đút băng vào đó” – tiếng mẹ vọng ra từ trong toi lét. Mình chẳng hiểu mẹ đang nói mô tê gì nhưng thầy G thì biết.

Mẹ muốn nhắc thầy ghi lại đoạn băng phỏng vấn trên TV. Buổi phỏng vấn giữa mình và cô Beverly Bellerieve!

Mình đã quên khuấy mất chuyện này. Nhưng mẹ thì không.

Mẹ vẫn chưa thể rời toa lét nổi nên chỉ có mình và thầy G ngồi xem chương trình phỏng vấn với nhau. Chốc chốc lại thay phiên nhau vào toa lét xem mẹ thế nào và đưa cho mẹ một ước và giấy ăn.

Mình tính sẽ kể cho thầy G nghe về bà nội và kế hoạch đám cưới của bà ngay khi TV chiếu đoạn phim quảng cáo đầu tiên.

Nhưng mình đã không thể làm được điều đó sau nỗi kinh hoàng mà chương trình phỏng vấn đó mang lại cho mình.

CHƯƠNG TRÌNH 24/7 – thứ Hai ngày 26 tháng 10

NÀNG CÔNG CHÚA NƯỚC MỸ

B.Bellerieve phỏng vấn cùng M.Renaldo

Bên ngoài khu phố Thompson, phía nam thành phố Houston (SoHo). Hình ảnh toà nhà thương mại hiện lên từ đằng xa.

Beverly Bellerieve (BB): Hãy thử tưởng tượng bạn là một cô bé tuổi teen bình thường. Một cô bé rất đỗi bình thường sống tại thị trấn Greenwich trong lòng thành phố New York cùng với người mẹ độc thân, nữ hoạ sĩ Helen Thermopolis. Cuộc sống của Mia vẫn bận rộn với những điều bình dị như bao người bạn đồng trang lứa khác – bài tập về nhà, bạn bè và thỉnh thoảng là một vài điểm F môn Đại số… cho tới một ngày, mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Tại căn phòng tiện nghi áp mái, khách sạn Plaza

BB: Mia – cô có thể gọi cháu là Mia được không? Hay cháu muốn cô gọi là Thưa Công chúa? Hay Amelia?

Mia Renaldo (MR): Dạ không, cô cứ gọi cháu là Mia.

BB: Mia, hãy kể cho mọi người nghe về ngày hôm đó. Ngày mà cuộc sống của cháu đã thay đổi hoàn toàn.

MR: Lúc đó hai bố con cháu cũng ở trong khách sạn này. Cháu đang uống trà và bị nấc cục, mọi con mắt đề đổ dồn về cháu. Còn bố cháu thì đang cố giải thích cho cháu hiểu rằng cháu là người thừa kế ngai vàng của xứ Genovia, nơi bố cháu

đang sống. Phản ứng duy nhất của cháu là, con cần phải đi vào nhà vệ sinh. Và rồi cháu vào đó đứng cho tới khi hết nấc cục mới thôi. Lúc cháu quay trở lại ghế ngồi, bố nói với cháu rằng cháu là một Công chúa. Cháu sợ quá nên đã chạy một mạch tới vườn bách thú xem lũ chim cánh cụt. Cháu không thể tin nổi là từ hồi lớp bày bọn cháu đã từng phải thu thập tư liệu về tất cả các quốc gia châu u. Vậy mà cháu chẳng hề có tí thức nào về chuyện bố mình là Hoàng tử của một trong số các quốc gia đó. Khi đó trong đầu cháu chỉ có một suy nghĩ: cháu sẽ chết mất nếu mọi người trong trường phát hiện ra chuyện đó. Cháu không muốn bị coi là dị hợm giống cô bạn Tina cùng lớp, lúc nào cũng có vệ sĩ đi kè kè bên

cạnh. Nhưng ruốt cuộc chuyện đó vẫn xảy ra. Cháu là một đứa dị hợm, siêu dị hợm.

Đây là khúc cô ấy phải ra ta cứu vãn tình thế.

: Ồ Mia, cô không nghĩ mọi chuyện đến mức như vậy đâu. Cô tin cháu rất nổi tiếng trong trường.

MR: Không đâu ạ, cháu không hề nổi tiếng tẹo nào. Ở trường cháu chỉ có các cầu thủ bóng đá là nổi tiếng thôi. Và các bạn ở đội cổ vũ nữa. Còn cháu thì không. Hơn nữa cháu cũng chẳng chơi với những người nổi tiếng đó. Cháu chưa bao giờ được mời đến các bữa tiệc của họ. Cô biết đó, một bữa tiệc hoành tráng với

rất nhiều bia và rượu và các cặp đôi hẹn hò. Cháu vừa không ở trong đội bóng, cũng chẳng phải trong đội cổ vũ, lại không hề thông minh…

BB: Không phải cháu ở trong nhóm các bạn học giỏi của trường sao? Theo cô được biết cháu được học ở lớp Năng khiếu và Tài năng mà.

MR: Đúng là cháu có ở trong lớp đó nhưng tên lớp nghe thế thôi chứ đấy chỉ là nơi để mọi người tụ tập thôi. Chúng cháu hầu như chẳng học hành gì trong lớp đó cả - toàn tán gẫu là chính. Vì giáo viên có bao giờ lên lớp đâu ạ. Cô ấy thường hay ngồi tít mít trong phòng giáo viên ở phía bên kia sảnh vì thế là sao biết được bọn cháu làm gì.

Không hiểu sao cô BB này vẫn có thể khai thác được từ câu chuyện nãy giờ của mình:

BB: Nhưng cô không nghĩ là cháu có nhiều thời gian để tán gẫu, đúng không Mia? Chúng ta đang ngồi trong căn phòng áp mái đầy tiện nghi này thuộc về bà nội cháu – Công chúa xứ Genovia, một bà quả phụ đầy quyền uy. Và cô chắc chắn bà đã dạy cho cháu rất nhiều về các nghi thức Hoàng gia.

MR: Ồ vâng ạ, sau khi tan học cháu đều phải tham gia các buổi học làm Công chúa với bà. À, đúng hơn là sau mỗi buổi học ôn môn Đại số sau khi tan học.

BB: Mia, không phải gần đây cháu có tin

vui gì sao?

MR: Ồ vâng. Thật sự cháu đang rất háo hức. Cháu luôn mong được làm chị từ lâu. Nhưng mọi người không muốn làm rùm beng chuyện này lên. Thế nên sẽ chỉ là một hôn lễ nhỏ ở Toà thị chính, với cháu là người làm chứng…

Còn nhiều chi tiết nữa, rất nhiều là đằng khác. Nhưng mình không muốn nhắc đến chúng nữa, ngần đó đã đủ xấu hổ lắm rồi. Cứ nghĩ về ngày hôm đó là mình không thể quên được nét mặt phằm phằm của bố lúc ông nghe thấy từ “chị”.

Và tất nhiên cả chuyện bà phải thở vào túi giấy nữa chứ.

Nhưng xem ra cả đời này mình cũng khó

mà quên đi được chuyện đó vì ngoài việc mẹ đã thu lại buổi phỏng vấn trên, cô Beverly Bellerieve cũng rất biết cách biên tập lại cho nó giật gân với nhiều dòng tít chạy xiên vẹo bên dưới màn hình. Thế này thì có muốn quên cũng khó mà quên cho nổi.

Nói chung là mình cứ ngồi lải nhải rất ngốc xít còn cô Beverly Bellerieve thì tìm mọi cách để hướng câu trả lời của mình về với trọng tâm câu hỏi của cô ấy.

Có vẻ như kinh nghiệm phỏng vấn lão làng cũng không giúp được cô Beverly lần này. Mình là một trường hợp quá ư là cá biệt và cô ấy đã không thể kiểm soát nổi mình. Thôi thì cứ cho là mình quá căng thẳng và uống quá nhiều si rô ho có

chứa cđêin.

Dù vậy vẫn phải ghi nhận sự cố gắng của cô Bellerieve. Cuộc phỏng vấn kết thúc với lời kết luận thế này:

Bên ngoài khu phố Thompson, SoHo

BB: Cô ấy không phải thành viên của đội bóng, cô ấy cũng chẳng phải là thành viên của đội cổ vũ. Thưa quý khán giả, Amelia Mignonette Thermopolis Renaldo là hình ảnh của một thế hệ thanh thiếu niên dám đi ngược lại với những khuôn mẫu xã hội vốn vẫn tồn tại trong ngành giáo dục hiện nay. Cô ấy là một công chúa. Cô công chúa của nước Mỹ. Nhưng hằng ngày cô bé vẫn phải đối mặt với rất nhiều áp lực và những vấn đề như

bao người bạn trang lứa khác… với một sứ mệnh cao cả: sẽ đến một ngày, cô bé buộc phải trưởng thành để lãnh đạo cả một quốc gia.

Mùa xuân tới đây, cô bé sẽ được làm chị. Đúng vậy thưa quý vị và các bạn, chương trình 24/7 đã nhận được tin bà Helen Thermopolis và thầy giáo Đại số của Mia, ông Frank Gianini đang chờ đón đứa con đầu lòng của mình vào tháng 7 tới – mặc dù cả hai chưa hề kết hôn.

Tiếp sau đây là cuộc phỏng vấn độc quyền của bố Mia, Hoàng tử xứ Genovia… Mời các bạn đón xem trên chương trình 24/7.

Nói tóm lại một câu: mình sẽ chuyển tới sống ở Genovia thôi.

Cuối cùng mẹ cũng ra khỏi nhà vệ sinh và xem được đoạn cuối của buổi phỏng vấn. Mẹ và thầy G đã tìm mọi cách an ủi mình rằng chương trình cũng không đến nỗi tệ.

Chuông điện thoại nhà mình đổ chuông ngay khi chương trình kết thúc.

Mẹ như sực nhớ ra chuyện gì vội quay ra nói với thầy G: “Ôi Chúa ơi. Đừng có nhấc máy! Là mẹ em đấy, em quên mất chưa kể cho mẹ nghe về chuyện của bọn mình!”

Thực ra mình đã hy vọng là bà ngoại thà là bà ngoại còn hơn là Lilly.

Cuối cùng đúng là cậu ấy thật. Cậu ấy đã nổi điên trên điện thoại với mình.

“Cậu có ý gì khi gọi cả lũ bọn mình là lũ dị hợm hả?” – Lilly nhảy tưng lên ở đầu dây bên kia.

“Lilly, cậu nói gì thế? Mình đâu có nói cậu là dị hợm đâu”.

“Căn bản là cậu đã nói cho toàn thể nước Mỹ này biết rằng học sinh trường Trung học Albert Einstein được chia ra làm nhiều nhóm người. Còn cậu và đám bạn của cậu mạt vận đến nỗi không thể xếp vào bất cứ nhóm nào trong số đó!”

“Cậu nghĩ lại xem, rõ ràng tụi mình có thuộc về nhóm nào đâu”.

“Có cậu thì có! Còn chuyện về lớp NK&TN nữa chứ” – Lilly tiếp tục lồng lộn.

“Lớp đó thì sao?”

“Cậu vừa chẳng thông báo cho cả nước biết rằng bọn mình chỉ ngồi đó tán gẫu,ọc hành gì cả vì cô Hill suốt ngày chỉ ở trong phòng giáo viên đó sao. Cậu không biết nghĩ à? Cô ấy có thể sẽ gặp nhiều rất rối vì cậu đấy”.

Có cái gì đó đang bóp nghẹn lấy trái tim mình.

“Ôi không… Thật thế à?” – Mình lắp bắp không ra hơi nữa.

Phía đầu dây bên kia Lilly gằn lên phẫn

nộ và đầy cáu bẳn: “Bố mẹ mình gửi lời chúc mình tới mẹ cậu” rồi dập máy cái cộp.

Giờ thì mình thấy tệ hơn bao giờ hết. Tội nghiệp cô Hill!

Điện thoại lại kêu. Lần này là Shameeka.

“Mia, cậu vẫn còn nhớ về buổi tiệc Halloween ở nhà mình thứ Bảy này chứ?”

“Tất nhiên rồi”

“Giờ bố mình không cho tổ chức nữa”.

“Cái gì? Tại sao chứ?”

“Bởi vì nhờ cậu mà giờ bố mình cho rằng cả cái trường Albert Einstein này chỉ toàn là lũ học sinh chơi bời và

nghiện ngập” – Shameeka chua chát nói.

“Nhưng mình đâu có nói thế!”. Ít ra là không chính xác từng chữ như vậy.

“Nhưng đó là những gì bố mình suy ra. Và giờ thì ông đang ở phòng kế bên lên mạng tìm trường trung học nữ ở New Hampshire cho mình vào họcì tới. Bố mình nói mình sẽ không được đi chơi với bạn trai cho tới năm 30 tuổi”.

“Ôi, Shameeka, mình xin lỗi”.

Shameeka chẳng nói thêm được câu nào. Cậu ấy phải dập máy vì khóc nhiều quá không nói nổi nữa.

Điện thoại lại đổ chuông. Mình thật chẳng muốn nghe chút nào nhưng không

còn cách nào khác bởi thầy G đang bận giữ tóc giúp mẹ trong nhà vệ sinh. Mẹ lại bị nôn.

“Alô?”

Là Tina Hakim Baba.

“Ôiiiii Chúa ơi!”- Tina tru lên một tiếng nghẹn ngào qua điện thoại.

“Mình xin lỗi, Tina” – mình vội nói ngay trước khi Tina kịp nói thêm câu nào. Có vẻ như mình sẽ phải xin lỗi tất cả những người gọi điện đến sau ngày hôm nay.

“Xin lỗi á? Sao cậu phải xin lỗi?” – Tina vừa nói vừa thở không ra hơi – “Cậu nhắc tới mình trên TV!”

“Ừm… mình biết”. Mình còn gọi cậu là

đứa dị hợm nữa.

“Không thể in nổi” – Tina hét lên – “Điều đó thật tuyệt!”

“Cậu không… Cậu không giận mình sao?”

“ại sao lại giận cậu chứ? Đây là chuyện tuyệt vời nhất từng xảy ra với mình. Chưa bao giờ tên mình được nhắc tới trên TV cả!”

Những câu nói đó của Tina Hakim Baba thực sự làm mình cảm thấy ấm áp và vui lên rất nhiều.

“Ừm…” – mình dè dặt hỏi – “Bố mẹ cậu có xem chương trình đó không?”

“Có chứ! Họ thích chương trình đó lắm.

Mẹ mình gửi lời nhắn tới cậu là màu xanh da trời rất hợp với mắt cậu. Mẹ mình ngưỡng mộ cách chuyên viên trang điểm đánh mắt cho cậu lắm. À, mẹ mình nói có một loại kem rất tốt dành cho bà bầu để bôi lên da lúc bụng bắt đầu to lên. Mai mình sẽ mang đến trường cho cậu để gửi cho mẹ cậu".

"Thế còn bố cậu? Bác ấy không định bắt cậu chuyển sang trường tư thục nữ đấy chứ?"

"Cậu đùa à, bố mình quá vui là đằng khác khi cậu nhắc tới vệ sĩ của mình. Giờ thì bất cứ ai có ý định bắt cóc mình cũng phải suy nghĩ lại cho kĩ. Úi, mình có điện thoại gọi tới. Chắc là bà mình gọi từ Dubai. Ở đó có ăng ten chảo.

Chắc bà nghe thấy cậu nhắc đến tên mình! Chào nhé”.

Tina gác máy. Vui thật. Ngay cả mấy người ở tận Dubai cũng theo dõi chương trình của mình. Mà mình nào có biết Dubai ở đâu cơ chứ.

Lại có điện thoại. Là bà gọi.

“Sao, chương trình quá tệ đúng không?” – Bà nói.

“Bà ơi có cách nào cho cháu lên đính chính không? Bởi vì cháu không hề cố ý nói cô giáo lớp NK&TN của tụi cháu không chịu lên lớp, cũng như chuyện trường cháu không phải toàn lũ chơi bời nghiện ngập. Bà biết không phải mà”.

“Ta không thể tưởng tượng nổi cái cô phóng viên đó đang nghĩ gì nữa” – Bà nói. Mình thật vui vì lần đầu tiên bà đứng về phía mình. Nhưng mình sớm nhận ra rằng bà không hề đang nói về mình. “Cô ta thậm chí không buồn chiếu lấy một tấm hình nào về cung điện của chúng ta. Giờ đang là mùa đẹp nhất ở Genovia. Cây cọ vào mùa thu đẹp vô cùng. Buổi phỏng vấn đó thật đúng là một sự bôi bác. Chúng ta đã bỏ lỡ một cơ hội rất tốt để quảng bá hình ảnh đất nước Genovia. Quá phí phạm!”

“Bà ơi, bà phải làm cái gì đó mới được. Cháu không biết ngày mai còn có thể vác mặt đến trường được không nữa” – mình năn nỉ.

Bà vẫn tiếp tục câu chuyện của mình. “Ngành du lịch ở Genovia đang đi xuống đáng kể từ khi chúng ta cấm không cho tàu du lịch cập vào vịnh. À mà chúng ta cũng chẳng cần mấy đám khách du lịch dạng đó. Người gì mà ăn mặc hở hang, chẳng khác nào vũ nữ thoát y. Nếu như cô ta chiếu vài đoạn băng về các sòng bạc Casino hoành tráng và bãi biển tuyệt đẹp của chúng ta thì có phải tốt không. Chúng ta có cả một bờ biển cát trắng tự nhiên dọc Riviera. Cháu có nhận thấy điều đó không, Amelia? Monaco cũng phải nhập cát trắng từ đó đấy”.

“Có khi cháu phải chuyển trường khác thôi. Bà nghĩ ở Manhattan này có trường nào chịu nhận một học sinh 1,0 môn Đại

số không?”

“Đợi đã… À đây rồi tình tiếp tục rồi. Họ đang chiếu vài cảnh về cung điện của chúng ta. Ồ, còn có bãi biển nữa. Còn cái vịnh nữa kìa. Ôi khu rừng ôliu mới đẹp làm sao. Đẹp quá! Rất tuyệt! Cái cô phóng viên đó xem ra cũng còn khá. Chắc ta sẽ phải đồng ý cho bố con tiếp tục hẹn hò với cô ta thôi”.

Rồi bà cúp máy cái rụp. Không buồn nói thêm với mình lấy một câu. Sao chẳng ai coi mình ra cái gì thế nhỉ?

Mình đi thẳng vào phòng tắm của mẹ. Mẹ đang ngồi trên sàn nhà, nét mặt có vẻ nhợt nhạt pha lẫn âu lo. Thầy G đang ngồi trên mép bồn tắm. Trông thầy có vẻ

đăm chiêu.

Cũng chẳng trách được thầy G vì chỉ vài tháng trước thầy ấy còn là một giáo viên Đại số bình thường, còn bây giờ đã là bố của đứa em sắp chào đời của công chúa xứ Genovia.

“Con cần phải tìm một trường học mới” – mình nói – “Thầy có thể giúp em chuyện đó được không, thầy G? Ý em là, thầy có quen với ai đó trong hội đồng giáo viên thành phố không ạ?”

“Ôi Mia. Chuyện không tệ đến mức đó đâu con” – mẹ nói.

“Không đâu mẹ ơi, tệ đến mức đó đấy. Chỉ vì mẹ chưa xem toàn bộ chương trình thôi”.

“Nhưng mẹ vẫn nghe thấy hết mà. Và con có nói sai điều gì đâu? Trong xã hội chúng ta, mấy người có chút năng khiếu về thể thao luôn được đối xử như Chúa trời vậy. Trong khi những người có chút đầu óc, thông minh hơn người lại thường bị lờ đi – thậm chí còn bị coi như lũ lập dị, dở hơi. Thật lòng mà nói mẹ cho rằng các nhà khoa học ngày đêm nghiên cứu ra thuốc chữa ung th phải được trả lương cao bằng với mấy tay vận động viên chuyên nghiệp. Xét cho cùng thì mấy tay vận động viên đó đâu cứu sống được ai đâu cơ chứ, Họ chỉ đơn thuần làm công việc mua vui, giải trí cho người khác mà thôi. Cũng giống như các diễn viên vậy. Mẹ không cho rằng nghề diễn có thể gọi

là một môn nghệ thuật. Chính việc dạy học mới là một nghệ thuật. Đáng ra Frank phải được hưởng lương như Tom Cruise, với việc đã thành công dạy được con hiểu được cách nhân phân số”.

Xem ra trận nôn kịch liệt vừa rồi làm cho mẹ bị mụ mị mất rồi. “Thôi con đi ngủ đây”.

Mẹ chẳng kịp nói thêm câu nào với mình vì còn bận quay ra ôm lấy toa lét nôn thệm một trận nữa. Rõ ràng mình đã cảnh báo mẹ về việc ăn quá nhiều tôm cua sẽ không tốt cho thai nhi nhưng mẹ vẫn cứ gọi món tôm hùm chấm nước sốt tỏi ở cửa hàng Number One Noodle Son.

Mình vào phòng và lên mạng. Có khi

mình sẽ chuyển tới trường mới cùng với Shameeka. Ít ra ở đó mình còn có một người bạn quen.

Tất nhiên là nếu Shameeka còn chịu nói chuyện với mình sau tất cả những gì mình đã làm. Giờ thì chắc chẳng ai ở trường Albert Einstein thèm nói chuyện với mình nữa, trừ Tina Hakim Baba ra, cậu ấy rõ ràng không hiểu chuyện gì cả.

Rồi mình thấy trên màn hình máy tính có tin nhắn. Ai đó muốn nói chuyện với mình.

Ai thế nhỉ? Jo-C-rox chăng??

Không phải. Là một người còn tuyệt hơn thế nhiều!!! Anh Michael!! Ít ra thì anh ấy vẫnới mình.

Mình đã in cuộc nói chuyện đó ra và dán vào đây:

Cracking: Anh vừa thấy em trên TV. Em nói nghe hay lắm.

>

FtLouie: Anh nói gì thế? Em vừa làm hỏng hết mọi chuyện thì có. Còn cô Hill nữa chứ. Chắc cô ấy sẽ bị đuổi việc mất.

>

Cracking: Nhưng ít ra thì em cũng đã nói lên sự thật.

>

FtLouie: Nhưng tất cả mọi người đều giận em ! Lilly đang nổi điên lên với em!

>

Cracking: Nó chỉ ghen tị vì em được nhiều người chú ý đến thôi. Có đem gom toàn bộ số người đã từng xem các chương trình của Lilly lại cũng chẳng thể nào so sánh với số người theo dõi buổi phỏng vấn 15 phút vừa rồi của em.

>

FtLouie: Em không nghĩ đó là lí do cậu ấy giận. Cậu ấy cho rằng em đã phản bội thế hệ của tụi em hay cái gì đó tương tự như thế… vấn đề là em nói cho toàn thiên hạ biết chuyện học sinh trường Albert Einstein chia ra làm nhiều nhóm.

>

Cracking: Chuyện chuyện em tuyên bố rằng em không thuộc về bất cứ nhóm nào trong số đó.

>

FtLouie: Đúng là em không ở trong nhóm nào cả.

>

Cracking: Có chứ. Lilly luôn nghĩ rằng em thuộc về nhóm Lilly Moscovitz. Nhưng em đã không đề cập đến cái nhóm đó, vì thế mà nó buồn thôi.

>

FtLouie: Thật hả anh? Cậu ấy nói thế à?

>

Craking: Nó không nói ra nhưng nó là em gái anh mà. Anh biết nó nghĩ gì.

>

FtLouie: Cũng có thể là thế thật. Em cũng chẳng biết nữa.

>

Cracking: Nghe này, em vẫn ổn chứ? Hôm nay ở trường anh thấy tinh thần em rất tệ… giờ đã rõ lí do tại sao. Chuyện mẹ em và thầy Gianini cũng hay đấy chứ. Em chắc vui lắm phải không?

>

FtLouie: Cũng có thể. Em thấy hơi xấu hổ một chút. Nhưng ít ra thì lần này mẹ em sẽ kết hôn, giống như bao người

khác.

>

Cracking: Giờ thì em không còn cần anh giúp với bài tập Đại số nữa rồi. sẽ có riêng thầy giáo dạy kèm ở cùng nhà còn gì.

Mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Thật khủng khiếp! Mình không muốn có thầy giáo dạy kèm riêng. Mình muốn anh Michael tiếp tục giúp mình môn Đại số! Rất muốn và rất muốn! Thầy Gianini tốt thì tốt thật nhưng thầy ấy không phải là anh Michael.

Mình cuống cuồng viết lại:

FtLouie: Em không biết nữa. Có thể thầy

ấy sẽ rất bận rộn với chuyện chuyển nhà và chăm sóc em bé.

>

Cracking: À đúng rồi, thầy ấy sắp có con. Thật không tưởng tượng nổi. Hèn gì hôm nay ở lớp em cứ đứng ngồi không yên.

>

FtLouie: Vâng.

>

Cracking: Lại còn chuyện với Lana chiều nay nữa. Chắc nó càng làm em đau đầu hơn. Nhưng chuyện đó cũng buồn cười nhỉ, việc Lana nghĩ anh và em đang hẹn hò đó.

Mình chẳng thấy có gì buồn cười cả. Nhưng mình biết nói gì bây giờ??? Chẳng nhẽ nói toẹt ra là :anh Michael này, sao bọn mình không thử hẹn hò thật xem sao?

Đúng là chỉ có trong mơ.

Và rồi mình ết :

FtLouie: Vâng, con bé nhỏ mọn – nhỏ mọn ấy đúng là lắm chuyện. Em cam đoan rằng còn lâu nó mới hiểu được chuyện hai người khác giới làm bạn với nhau mà không hề dính dáng gì đến yêu đương này nọ.

Mình đúng là nói dối thành thần.

Cracking: Đúng vậy. À mà này, tối thứ 7

tới em có bận gì không?

Anh ấy định rủ mình đi chơi chăng? Cuối cùng thì anh Michael Moscovitz đã chịu RỦ MÌNH ĐI CHƠI RIÊNG?

Chắc không đâu. Làm gì có chuyện đó. Nhất là sau khi mình tự làm trò cười trước bàn dân thiên hạ trên chương trình truyền hình quốc gia.

Mình phải tìm ra câu trả lời nào đó chung chung một chút. Đề phòng trường hợp nhờ sang nhà đưa con Pavlov đi dạo vì cả nhà Moscovitz có việc phải đi khỏi thành phố mấy ngày.

FtLouie: Em chưa biết nữa. Có gì không anh?

>

Cracking: Vì hôm đó là Halloween. Anh muốn tụ tập mấy anh em mình cùng đi xem phim The Rocky Horror Picture Show ở rạp chiếu phim thành phố…

OK. Không phải là đi chơi riêng.

Nhưng bọn mình sẽ được ngồi cạnh nhau trong phòng tối! Ít ra t cũng tốt lắm rồi. Mà phim The Rocky Horror chắc là sợ lắm đây. Mình sẽ có thể có LÝ DO quay sang ôm chặt anh ý…

Được đó, nghe có vẻ…

Khoan… mình chợt nhớ hôm đó cũng chính là buổi tiệc cưới đình đám của mẹ! Tất nhiên nếu bà thuyết phục được mẹ!

FtLouie: Em có thể thông báo sau với anh được không? Vì rất có thể nhà em sẽ có việc tối hôm đó.

>

Cracking: Tất nhiên rồi. Có gì cứ báo với anh. Gặp em ngày mai nhé.

>

FtLOuie: Vâng. Em thật chẳng mong đến ngày mai tẹo nào.

>

Cracking: Đừng lo. Em đã nói lên sự thật mà. Không ai gây khó dễ gì được cho em, chỉ vì em đã nói lên sự thật.

Ha! Hoá ra anh ấy nghĩ như vậy đấy. Mình luôn có rất nhiều lý do mỗi khi

buộc phải nói dối một chuyện gì đó!

Top 5 điều tuyệt vời nhất nếu yêu anh trai của người bạn thân:

1. Được gặp anh ấy thường xuyên, không chỉ có ở trường. Do đó có thể biết được nhiều thông tin quan trọng, ví dụ như sự khác biệt giữa con người "ở trường" với con người thực.

2. Được nhìn thấy anh ấy lúc không mặc áo.

3. Được gặp anh ấy suốt ngày.

4. Được tận mắt chứng kiến cách anh ấy đối xử với mẹ /em gái/ người giúp việc (điều này rất quan trọng vì nó phản ánh cách anh ấy sẽ đối xử với bạn gái tương

lai của mình).

5. Lợi thế: vừa có thể đến chơi với bạn mình vừa có thể theo dõi đối tượng của mình cùng một lúc.

Top 5 điều đáng tiếc nhất nếu yêu anh trai của người bạn thân:

1. Không thể kể cho bạn mình biết được.

2. Không thể thổ lộ với anh ấy vì anh ấy có thể sẽ kể cho bạn mình biết.Không thể kể với bất kỳ ai vì họ có thể đi kể cho anh ấy biết hoặc tệ hơn nữa là cho chính người bạn mình biết.

3. Không thể kể với bất kỳ ai vì họ có thể sẽ đi kể với anh ấy biết hoặc tệ hơn là cho chính người bạn mình biết.

4. Anh ấy sẽ không bao giờ nói thật lòng mình vì mình là bạn thân nhất của em gái anh ấy.

5. Thường xuyên phải đối mặt với anh ấy. Và biết rằng anh ấy sẽ chẳng bao giờ có ý gì khác với mình ngoài xem như đứa bạn thân nhất của cô em gái. Tồi tệ hơn là dù biết tương lai mù mịt nhưng mình vẫn không thể điều khiển nổi cảm xúc. Mình tưởng có thể chết đi được vì sự mòn mỏi đó. Mặc dù cô giáo Sinh vật nói xét về mặt sinh lý thì không bao giờ có chuyện ai đó sẽ chết vì thất tình cả.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, tại văn phòng Hiệu trưởng Gupta

Ôi Chúa ơi! Ngay khi mình vừa đặt chân

tới lớp thì được triệu tập ngay tới phòng cô Hiệu trưởng!

Mình đã hy vọng rằng cô ấy gọi chỉ để chắc chắn rằng mình không mang giấu theo chai si rô ho nào tớ trường. Nhưng có vẻ như nguyên nhân chính là do nhưng gì mình nói trên TV tối qua. Đặc biệt là khúc mình nói về tình trạng phân cấp, chia bè chia phái trong trường.

Trong khi đó toàn bộ những người mình chưa bao giờ được mời đi dự tiệc như mình lại quay ra ủng hộ mình nhiệt liệt. Mình như làm "thức giấc" cả một thế hệ những đứa khù khờ trước giờ chỉ biết học gạo. Lúc mình vừa bước vào trường hôm nay, tất cả những đứa mọt sách, mấy đứa lập dị trong nhóm văn thể mỹ… đều

quay ra chào mình: “Ê! Nói hay lắm người chị em!”.

Chưa ai gọi mình là “người chị em” bao giờ cả. Nghe từ đó có vẻ miễn cưỡng không chịu nổi!

Chỉ có đội cổ vũ là vẫn giữ nguyên cách đối xử với mình. Lúc mình đi trong hành lang, bọn chúng nó quay ra găm những tia sắc lẹm lên toàn thân mình rồi chúm vào nhau cười khành khạch như một bầy khỉ.

Tướng đi lại của mình trông chắc nực cười lắm thì phải. Một đứa con gái cao gần 1m80, ngực lép kẹp phẳng lì từ đằng trước ra đằng sau. Cũng lạ là chưa ai tung lưới bắt mình nhốt vào Bảo tàng

lịch sử tự nhiên.

Trong số các bạn mình thì chỉ có Lilly – và Shameeka, tất nhiên rồi – là không mặn mà gì với chương trình tối hôm qua của mình. Lilly vẫn giận mình chuyện mình đi rêu rao về các bè phái trong trường. Nhưng cũng không bực mình tới mức không thèm đi nhờ ô tô đến trường sáng nay.

Điều thú vị là thái độ của Lilly với mình chỉ càng làm anh trai cậu ấy và mình xích lại gần nhau thêm. Trên đường tới trường, anh Michael đã bảo mình đưa bài tập Đại số cho anh ấy xem xem mình làm mấy phương trình có đúng không.

Anh ấy làm mình rung rinh hết sức.

Không phải vì anh ấy đứng về phe mình sau sự việc tối qua mà vì ngón tay anh ấy đã chạm vào tay mình lúc đưa lại quyển vở bài tập. Anh ấy có thể nào là Jo-C-rox không nhỉ? Có thể không????

Ối, cô Hiệu trưởng Gupta cho gọi mình vào rồi.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ Đại số

Cô hiệu trưởng Gupta hình như hơi quan tâm quá mức đến tinh thần của mình.

“Mia, em thực sự ghét trường Alb Einstein đến thế sao?”

Mình không muốn làm cô ấy buồn nên đã nói rằng không phải.. Sự thật là dù có học ở trường nào đi chăng nữa thì mình

vẫn không thể che giấu sự thật. Rằng mình là một dị nhân cao lêu nghêu và không có ngực.

“Cô hỏi vậy là vì trong buổi phỏng vấn tối qua em có nói rằng em không hề nổi tiếng”.

Mình không hiểu ý cô ý muốn nói gì nữa nhưng vẫn e dè nói: “Vâng, rõ ràng em đâu có nổi tiếng”.

“Đâu phải vậy, ai trong cái trường này mà không biết đến tên em”.

“Vâng, nhưng đó chỉ sau khi biết em là công chúa. Còn trước đó, mọi người coi em như là người vô hình vậy”. Thực ra việc mình là một loại đột biến sinh học đâu phải lỗi của cô Gupta.

Cô ấy vẫn ra sức thuyết phục mình rằng mình đang suy nghĩ rất lệch lạc: “Điều đó hoàn toàn không đúng đâu em”, Cô làm sao hiểu được vấn đề này cơ chứ. Khi mà cô chỉ luôn ngồi trong căn phòng Hiệu trưởng đóng kín mít. Còn lâu cô mới hiểu được những gì mình đã trải qua.

Xét cho cùng thì cô Gupta cũng thật tội nghiệp. Cuộc phỏng vấn tối qua của mình chẳng khác nào hắt một xô nước đen ngòm vào cái thế giới Hiệu trưởng vốn luôn chất chứa màu hồng trong mắt cô.

“Có lẽ nếu em không chịu khó tham gia vào các hoạt động ngoại khoá của trường thì em không có cảm giác lạc lõng như vậy”.

Mình há hốc miệng, không hiểu cô Gupta nghĩ gì mà có thể đưa ra kết luận như vậy.

“Thưa cô Gupta, em vất vả lắm mới qua được môn Đại số. Toàn bộ thời gian rỗi của em đều dành cho lớp học thêm để có thể cố lên được điểm D môn Đại số” – đến nước này thì mình không thể nhịn hơn được nữa rồi.

“Ừm, cô cũng hiểu…”

“Còn nữa, sau giờ học thêm, em còn phải tham gia lớp học công chúa của bà nội em. Để khi quay trở Genovia làm lễ ra mắt nhân dân của mình vào tháng 12 tới em không trở thành một con ngốc trước bàn dân thiên hạ, như những gì em đã

làm trên truyền hình vào tối hôm qua.”

“Cô nghĩ từ con ngốc có hơi nặng” – cô Gupta từ tốn nói.

“Thực sự em không còn chút thời gian nào cho các hoạt động ngoại khoá cả.”

“Các bạn trong nhóm làm sách kỉ yếu của trường chỉ họp mặt có tuần/lần. Hoặc em có thể tham gia đội điền kinh. Các bạn ấy sẽ không có lịch tập luyện cho tới tận mùa thu. Có lẽ tới lúc đó em sẽ không còn phải tham gia lớp học làm công chúa nữa rồi”.

Mình nhìn cô Gupta không chớp mắt. Choáng quá, không nói nên lời nữa rồi. Mình? Điền kinh? Với hai cái cẳng cò này chỉ có đi sao cho vững đã khó lắm

rồi, nói gì đến điền kinh hả trời.

Nhóm làm sách kỉ yếu á? Trông mình có giống đứa muốn lưu lại bất cứ kỉ niệm nào về quãng thời gian học trong trường không chứ?

Hình như cô Gupta có thể đoán qua nét mặt rằng mình không hề thích thú gì với hai hoạt động trên nên cô cố vớt vát thêm: “Đó chỉ là gợi ý của cô thôi. Cô cho rằng em đã có thể tìm thấềm vui ở trường Albert Einstein nếu em chịu khó tham gia vào câu lạc bộ nào đó. Cô cũng nhận thấy rằng em chơi rất thân với Lilly Moscovitz. Đôi lúc cô tự hỏi không biết cô bé đó có làm ảnh hưởng tiêu cực với em không nữa. Các chủ đề trong chương trình truyền hình của Lilly hơi có phần

cựu đoan.”

Giờ thì mình sốc thật sự rồi. Cô Gupta quá đà hơi mình tưởng.

“Ôi không phải đâu ạ. Các chương trình của Lilly thực sự mang ý nghĩa rất tích cực là đằng khác ạ. Cô có xem tập nói về cuộc đấu tranh phân biệt chủng tộc ở các cửa hàng ăn Hàn Quốc không ạ? Hay tập nói về việc có rất nhiều cửa hàng quần áo dành cho teen đang có định kiến với những cô gái quá khổ. Họ thậm chì còn không có quần áo cỡ 12, cỡ trung bình của phần đông các cô gái Mỹ. Hoặc là tập bọn em tìm mọi cách mang bánh quy Vaniero đến nhà tặng diễn viên Freddie Prinze Jr. vì anh ấy lúc đó trông hơi ngầu…”

Cô Gupta giơ tay lên chặn ngang họng mình. “Cô có thể thấy là em rất hứng thú với chủ đề này. Phải nói là cô rất mừng. Ít ra em cũng thích một cái gì đó, chứ không đến mức ác cảm như với các vận động viên và đội cổ vũ”.

Giờ thì đến lượt mình thấy có lỗi. “Em không hề ác cảm với họ. Em chỉ muốn nói là đôi khi em cảm thấy như họ thống lĩnh cả trường này”.

“Cô đảm bảo với em rằng điều đó hoàn toàn sai, Mia ạ”.

Ôi cô Gupta tội nghiệp…

Cần phải đưa cô ấy về với cái thế giới ện thực này mới được.

“Cô Gupta… Còn chuyện của cô Hill…”

“Cô ấy làm sao?”

“Em không hề có ý gì khi nói cô ấy luôn ngồi trong phòng giáo viên vào giờ NK&TN. Em đã nói hơi qua lời”.

Cô Gupta nở một nụ cười thần bí và nói: “Đừng lo, Mia. Cô đã lo xong chuyện cô Hill”.

Ý cô ấy đã lo xong nghĩa là sao?

Mình thật chẳng dám nghĩ thêm nữa.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ NK&TN

Cô Hill không hề bị sa thải.

Mình nghĩ cô ấy chỉ bị cảnh cáo hay gì đó. Và kết quả là cô Hill không còn vắng

mặt trong các giờ NK&TN nữa.

Điều đó có nghĩa là bọn mình phải ngồi vào bàn học và học thật sự, không được phép trò chuyện.

Bọn mình cũng không còn được nhốt Boris vào trong phòng để đồ nữa, thay vào đó phải ngồi cắn răng nghe cậu ấy chơi đàn.

Nhạc của Bartok.

Bọn mình cũng không được phép quay sang nói chuyện với nhau vì mỗi người phải tập trung làm cho xong bài tập của mình.

Có thể tưởng tượng mọi người giận mình đến mức nào.

Nhất là Lilly.

Hoá ra Lilly hiện đang bí mật viết sách về sự phân hoá đang diễn ra đằng sau bức tường của trường trung học Albert Einstein. Đúng vậy! Và cậu ấy không thèm nói cho mình biết. Chính Boris đã buột miệng tiết lộ ra cho mình biết vào bữa trưa hôm nay. Lilli đã ném cả miếng thịt rán vào người cậu ta làm cho nước sốt cà chua vẩy ra khắp cái áo len đang mặc.

Mình không ngờ Lilly lại đi kể cho Boris mà không buồn kể cho mình nghe. Mình mới là bạn thân nhất của cậu ấy, còn Boris chỉ là bạn trai của cậu ấy mà thôi. Vậy mà cậu ấy lại đem một chuyện tuyệt vời như thế kể cho Moris nghe chứ

không phải là mình.

“Mình có thể đọc nó được không?” – mình năn nỉ Lilly.

“Không” – trông Lilly đỏ au, chứng tỏ là đang rất giận. Cậu ấy thậm chí không thèm nhìn mặt Boris. Chắc hẳn Boris sẽ phải đi giặt khô cái áo len đó nhưng cậu ấy đã tha thứ cho Lilly về vụ nước sốt cà chua.

“Chỉ một trang thôi mà” – mình vẫn không chịu thua.

“Không”.

“Mộ thôi vậy”.

“Không”.

Anh Michael cũng không hề hay biết gì

về cuốn sách đó. Ngay trước khi cô Hill bước vào lớp anh ấy bảo rằng đã đề nghị đăng quyển sách đó lên trang báo điện tử Crackhead. Thế nhưng Lilly đã khinh khỉnh từ chối, rằng cậu ấy chỉ đồng ý bán bảo quyền cho những nhà xuất bản "chính cống" mà thôi.

"Mình có trong đó không? Trong cuốn sách của cậu ý" – mình thực sự rất tò mò muốn biết.

Lilly gầm lên rằng nếu mọi người không chịu thôi ngay những câu hỏi liên quan đến cuốn sách đó, cậu ấy sẽ nhảy từ nóc trạm bơm của trường xuống. Tất nhiên là cậu ấy nói thế cho ghê thôi. Chứ giờ có muốn leo lên trạm bơm trường mình cũng chẳng được. Bởi mấy anh chị khoá trước

đã nghịch ngợm đổ hàng tá nòng nọc vào trong đó nên nhà trường phải đóng cửa hoàn toàn khu vực đó.

Ừ thì mình cũng hiểu được là nhiều chuyện có thể kể với bạn trai mà không nhất thiết phải nói với người bạn thân nhất. Nhưng mình vẫn không thể chấp nhận được chuyện Boris biết nhiều thứ mà mình không biết. Mình luôn tâm sự với Lilly mọi chuyện.

Tất cả… trừ chuyện mình thích anh trai cậu ấy.

À… còn chuyện người hâm mộ giấu mặt nữa.

Và chuyện của mẹ với thầy Gianini.

Nhưng nói chung là mình kể cho cậu ấu nghe hầu hết mọi chuyện của mình.

Không được quên làm những việc sau.

Ngừng ngay việc suy nghĩ về M.M.

Viết Nhật ký môn Tiếng Anh! Về những kỉ niệm sâu sắc nhất!

Mua thức ăn cho mèo.

Mua thuốc đánh răng.

Mua GIẤY VỆ SINH!!!!

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, giờ Sinh vật

Ngày hôm nay mình đã có thêm rất nhiều bạn. Kennny vừa mới hỏi mình sẽ làm gì vào ngày Halloween tới. Mình nói có thể sẽ bận việc gia đình. Kenny nói cậu ấy

và nhóm bạn CLB Máy tính sẽ đi xem Rocky Horror, và rủ nếu mình không bận thì đi cùng với mọi người cho vui.

Mình láu táu hỏi có phải một trong số đó là anh Michael Moscovitz không, bởi vì anh Michael giữ chức thũ quỹ của CLB Máy tính, và Kenny nói đúng.

Mình đã tính hỏi Kenny xem liệu anh Michael đã bao giờ nói bóng gió gì đó về một cô gái nào đó nhưng rồi lại thôi.

Vì làm như thế Kenny sẽ nghĩ là mình thích anh ý. Mà mình thích anh ấy thật còn gì. Anh Michael ý. Ôi mình thật là thất bại!

Bài thơ ca tụng M

Ôi, M,

Sao anh không thấy

X= anh

Còn y= em

Và rằng

Anh+em

= Hạnh phúc

ở cùng bên nhau

chúng ta sẽ mãi

trọn đợi hạnh phúc?

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 6 giờ chiều.

Trên đường từ khách sạn của bà về nhà.

Ôi trời ơi. Tàn dư của cuộc phỏng vấn 24/7 đã làm mình quên bẵng đi về kế hoạch của bà và người tổ chức sự kiện của Hoàng gia Genovia – chú Vigo!

Thề là mình đã không hề nhớ gì về chú Vigo và mấy cái thực đơn của chú ý cả. Cho tới khi mình đế chỗ bà để tiếp tục các bài học làm Công chúa như thường lệ. Phòng bà chật kín người là người. Họ hối hả đi đi lại lại trong phòng, tru tréo méo giật vào cái điện thoại. “Không, bốn nghìn cánh hồng dài chứ không phải bốn trăm”. Ở phía dưới gốc phòng là cả đống người đang ngồi nắn nót viết thiệp cưới.

Và mình nhìn thấy bà đang ngồi bành trướng chính giữa phòng để… chọn kẹo dẻo, còn con Rommel-đầu đội mũ lông

sóc màu hoa cà-ngồi chễm chệ trong lòng bà.

Đúng vậy, bà đang ngồi lựa kẹo dẻo!

“Không” – Bà nói, tay vứt miếng sôcôla đang ăn dở vào cái hộp chú Vigo đang chìa ra chờ sẵn – “Không phải cái đó. Màu anh đào thật quá tầm thường”.

Không thể tin vào mắt mình nữa. Mình sắp thở không nổi nữa rồi, giống như lúc bà nghe tin mẹ đang mang bầu ý. “Bà! Bà đang làm gì thế? Mấy người này là ai?”.

“A, Amelia! Vào đây con. Ngồi xuống và giúp bà chọn xem nên dùng loại kẹo dẻo nào đi. Chúng ta sẽ cho vào những cái hộp quà tặng cho khách đến dự đám cưới”. Bà có vẻ rất hài lòng khi nhìn

thấy mình. Cứ nhìn vào cái hộp chú Vigo đang cầm trên tay có thể thấy nãy giờ bà đã nếm một lượng kẹo kha khá rồi đó, vậy mà chẳng thấy răng bà bị dính tí kẹo nào cả. Đây là một trong rất nhiều mẹo "hoàng gia" mà bà vẫn chưa dạy cho mình.

" Khách mời đám cưới ý ạ" – mình ngồi phịch xuống cái ghế chú Vigo vừa kéo ra và bỏ cắp sách ra. "Bà ơi cháu đã nói với bà rồi. Mẹ cháu sẽ không bao giờ chịu đâu. Mẹ cháu không thích mấy thứ kiểu thế này đâu".

Bà lắc đầu, khẽ nhếch mép: "Phụ nữ đang mang thai chẳng bao giờ suy nghĩ chín chắn cả".

Theo những gì mình tìm hiểu được về giai đoạn thai nghén thì đúng là phụ nữ thường thấy mệt mỏi và buồn bực do sự mất cân bằng hoóc-môn. Nhưng mình cho không rằng sự mất cân bằng hoóc-môn ấy kéo theo sự mất cân bằng về quan điểm cưới xin của mẹ. Ngay cả khi mẹ có không mang bầu. Mẹ hoàn toàn không phải là týp người thích đám cưới kiểu hoàng gia.

“Mẹ cháu sẽ là người đứng đầu vương triều tương lai của đất nước Genovia. Do đó bà cần phải được hưởng mọi đặc quyền và nghi thức trọng thể của hoàng gia” – chú Vigo giải thích.

“Vậy thì sao không trao cho mẹ cháu cái đặc quyền được tổ chức đám cưới theo ý

nguyện riêng của mình?”

Bà cười phá lên khi nghe câu nói đó của mình. Và suýt nữa thì sặc, bà đang uống cốc-tai Sidecar để làm sạch miệng sau mỗi lần thử kẹo.

Sau khi ho xong một hồi, bà nói: “Amelia, mẹ cháu sẽ đời đời nhớ ơn ta vì những gì ta đang chuẩn bị cho lễ cưới đó. Cháu sẽ thấy”.

Rõ ràng là chẳng có ích gì khi cứ tranh luận mãi với bà về chuyện này. Mình biết phải làm gì rồi. Đợi hết giờ đã.

Hôm nay mình học cách viết thư cảm ơn kiểu hoàng gia. Một bài học hoàn toàn không có trong chương trình. Chẳng là phòng bà bây giờ đầy ắp những quà cưới

và đồ sơ sinh mà mọi người đang lũ lượt gửi tặng mẹ mình, thể hiện sự quan tâm tới hoàng tộc Genovia.

Vừa kết thúc buổi học mình chạy ngay sang bên phòng bố và đập cửa ầm ầm.

Nhưng bố không có nhà! Lúc mình hỏi người gác cửa ở hành lang xem có biết bố mình đi đâu không thì nhận được câu trả lời chỏn lọn là không biết.

Nhưng người gác cửa có thể đảm bảo chắc chắn một điều là cô Beverly Bellerieve đã đi cùng bố lúc bố rời khỏi phòng.

Đành rằng là mình vui khi thấy bố có bạn gái mới nhưng chẳng nhẽ bố không nhận thấy có nguy cơ một thảm hoạ sẽ xảy ra

sao?

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 10 giờ tối, trên gác xép

Thảm hoạ đó không còn là nguy cơ nữa, nó đã trở thành thảm hoạ thực sự.

Bản thân mình vẫn chưa ý thức được hết tính chất nghiêm trọng của vấn đề cho tới khi mình về đến nhà và nhìn thấy một phái đoàn gia đình trong phòng khách.

Đúng vậy, cả một gia đình-có mẹ, có bố và một đứa con.

Ban đầu mình cứ tưởng họ là khách du lịch bị lạc đường vào hỏi thăm vì khu phố nhà mình rất nhiều khách du lịch. Có thể họ muốn đến quảng trường công viên

Washington nhưng rồi bị một anh chàng giao hàng người Trung Quốc nào đó chỉ đường đến đây.

Người phụ nữa mặc quần áo thể thao màu hồng – rõ ràng không phải là người vùng này – nhìn thấy mình và thốt lên: “Lạy chúa tôi! Con đừng nói với ta là con để tóc như thế ngoài đời thực nhé! Ta đã nghĩ là con chỉ làm vậy khi lên TV mà thôi”.

Mình há hốc mồm: “Bà ngoại Thermopolis?”

“Cái gì mà bà ngoại Thermopolis?” – Bà nheo mắt nhìn mình – “Có vẻ như họ đã thực sự nhồi mấy cái mớ hoàng gia đó vào đầu con rồi. Con quên rồi sao, cháu

yêu? Con luôn gọi ta là Ngoại mà”.

Ngoại! Mẹ của mẹ mình!

Người ngồi kế bên bà – chỉ bé bằng nữa bà, đội mũ cáp có ghi dòng chữ John Deere Tractors- là bố của mẹ, ông Ngoại! Ngoài ra còn có một thanh niên trẻ ngồi cùng bàn với ông bà nhưng mình không biết là ai. Kệ, giờ mình cũng chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện đó. Trước giờ ông bà có bao giờ chịu rời Versailles, bang Indiana nửa bước, vậy mà bây giờ ông bà đang làm gì ở cái thành phố này thế không biết?

Cuộc hội ý nhanh gọn sau đó với mẹ đã giải thích được mọi chuyện. Mình lần theo đường dây điện hoại vào phòng mẹ,

rồi chui vào trong phòng thay áo và tìm thấy mẹ đang ngồi thu lu đằng sau cái giá để giày(mẹ có bờ dùng nó để giày đâu, toàn vứt bừa bãi lung tung trên sàn nhà thì có) thì thầm qua điện thoại với bố.

“Em không cần biết anh làm thế nào, Philippe” – mẹ rít lên từ cổ họng – “anh đi mà nói với bà mẹ yêu quí của anh rằng lần này bà đã đi quá xa rồi đó. Mời bố mẹ của em sao, Philippe? Anh biết em nghĩ sao về bố mẹ em mà. Nếu anh không đưa họ ra khỏi đây ngay thì Mia sẽ phải đến thăm em qua khe cửa của bệnh viện tâm thần Bellevue đấy.”

Mình có thể nghe thấy bố đang thì thầm trấn an mẹ qua điện thoại. Mẹ nhìn thấy mình và hỏi khẽ: “Ông bà ngoại vẫn ở

ngoài đó hả con?”

“Vâng. Không phải là mẹ mời ông bà đến sao?”.

“Tất nhiên là không rồi!” – mẹ trợn tròn mắt lên nhìn mình – “Bà nội của con đã mời họ tới dự một đám cưới ngớ ngẩn nào đó mà bà đang chuẩn bị cho mẹ và chú Frank vào thứ Bảy này!”

Mình nuốt nước bọt cái ực. Trong lòng có chút cảm giác tội lỗi.

Nhưng mọi người cũng phải hiểu cho mình khi có quá nhiều chuyện xảy ra một lúc làm mình điên hết cả đầu. Đầu tiên là phát hiện ra mẹ có thai, tiếp đến là lăn ra ốm, rồi chuyện với Jo-C-rox, chưa kể đến buổi phỏng vấn nhảm nhí hôm

trước…

OK, tất cả mấy lý do trên chỉ là nguỵ biện. Mình là một đứa con gái bất hiếu!

Mẹ đưa điện thoại cho mình: “Bố muốn nói chuyện với con này”.

Mình cần phải đặt câu hỏi trướ“Bố, bố đang ở đâu thế?”

“Bố đang ở trong xe. Nghe này Mia, bố đã cho người chuẩn bị phòng cho ông bà ngoại ở một khách sạn gần nhà con – khách sạn SoHo Grand. Con lấy xe limo đưa ông bà đến đó cho bố nhé”.

“Vâng. Nhưng còn bà nội và cái kế hoạch đám cưới thì sao hả bố? Mọi chuyện giờ đã vượt ngoài tầm kiểm soát

rồi đầy bố ạ” – Mình đang cố không làm cho sự việc căng thẳng thêm.

“Bố sẽ lo liệu phía bà” – nghe giọng bố như thuyền trưởng Picardish trong tập phim Star Trek, Next Generation vậy. Mình có cảm giác là cô Beverly Bellerieve đang ngồi bên cạnh trầm trồ nhìn bố ngồi nên bố ra dáng một hoàng tử trước mặt cô ấy.

“Vâng… nhưng mà…”.

Không phải là mình không tin bố không giải quyết được tình hình nhưng người mình và bố đang nói đây là BÀ NỘI. Bà sẽ trở nên cực kì đáng sợ khi bà muốn. Ngay cả đó là con trai ruột của bà.

Nhưng chắc bố cũng thừa hiểu điều đó

hơn cả mình. “Đừng quá lo, Mia. Bố sẽ lo chuyện đó”.

“Vâng ạ” – mình thật chẳng ra làm sao, dám nghi ngờ cả bố mình.

“À, Mia này…”

“Sao hả bố?” – Mình đang định gác máy.

“Nhớ nói với mẹ rằng bố thực sự không hề biết này. Bố thề đấy”.

“Vâng ạ”.

Mình gác máy và quay sang nói với mẹ: “Mẹ đừng lo lắng quá. Con sẽ lo chuyện này”.

Lúc mình quay trở lại phòng ông bà vẫn đang ngồi ở bàn, còn người bạn của ông bà đang lúi húi mở tủ lạnh trong bếp.

“Nhà em chỉ có mấy thứ này thôi sao?” – anh chàng đó nói, tay chỉ vào hộp sữc đậu nành và một bát bột gạo trên ngăn thứ nhất.

“Dạ vâng ạ. Mẹ con em đang phải tránh tất cả những đồ ăn không có lợi cho em bé.”

Mặt anh ta lạnh te, không biểu lộ một tẹo cảm xúc gì. Mình nói tiếp: “Mẹ con em thường gọi đồ ăn sẵn”.

Nghe thấy thế mặt anh ý tươi tỉnh hẳn lên và đóng tủ lạnh lại: “Gọi đồ của cửa hàng Dominos à? Hay đấy!”

Cửa hàng Dominos sao? Ở cái thành phố New York này có tới 300 nhà hàng và hầu như nhà hàng nào cũng có dịch vụ

đưa đến tận nhà, vậy mà anh ta chọn cửa hàng Dominos, biết đào đâu ra cơ chứ? Thật phi hiện thực! Tuy nhiên mình vẫn nhã nhặn nói: “Dạ, tất nhiên anh có thể gọi đồ ăn của cửa hàng Dominos nếu muốn. Có lẽ trong danh bạ điện thoại ở khách sạn sẽ có số điện thoại của họ, anh có thể tìm…”

“Phòng khách sạn là sao?”

Mình giật bắn cả mình quay đầu lại. Ngoại đứng sau lưng mình từ lúc nào không biết.

“Dạ vâng, bố cháu cho rằng ông bà sẽ thấy thoải mái hơn nếu nghỉ ở một khách sạn tươm tất, vì nhà cháu…”.

“Sao làm thế được. Ông bà và anh Hank

lặn lội đến đây chỉ để thăm hai mẹ con con, vậy mà con định tống ông bà ra khách sạn sao?”

Mình quay ra nhìn lại anh chàng lạ mặt đang đứng trước mặt mình. Anh Hank? Ông anh họ Hank của mình sao?

Lần cuối cùng mình gặp anh Hank là khi mình tới Versailles lần thứ hai- và cũng là lần cuối cùng – năm mình khoảng 10 tuổi gì đó. Bà mẹ thích chu du thiên hạ của anh ấy – dì Marie, đã bỏ anh ấy lại với gia đình Thermopolis khoảng một năm trước đó. Theo lời mẹ thì lý do chính khiến mẹ không thể ưa nổi dì Marie là vì dì ấy trôi dạt trong một thế giới giáo điều và phi hiện thực (nghĩa là dì Marie là người theo Đảng Cộng Hoà).

Hồi đó anh Hank rất gầy gò, hay khóc nhè, và bị dị ứng sữa. Anh ấy bám theo mình mọi nơi mọi lúc, làm phiền mình với hàng tá câu hỏi về cuộc sống ở thành phố Noo York. Làm mình rất khó chịu.

Chưa hết, trong một lần lẵng nhẵng đi theo mình anh ấy bỗng quay ra hỏi mình bằng một giọng rất nghiêm nghị, rằng sau này lớn lên mình có đồng ý làm vợ anh ý không.

Mặc dù anh ấy làm mình chết khiếp vì câu hỏi trên – xét cho cùng thì bọn mình vẫn là anh em họ gần cơ mà – nhưng mình không muốn làm tổn thương cho anh ý, hơn nữa lúc đó mình cũng chẳng chắc là sẽ gặp lại anh ấy lần nữa nên mình đã nói: Được rồi, anh Hank, em sẽ lấy anh.

Giờ thì mình cũng không chắc là vụ giao ước man rợ ấy còn đọng lại trong trí nhớ anh Hank không. Hy vọng là không! Mặc dù bây giờ trong anh ý không còn gầy gò như trước. Tuy nhiên toàn bộ chây tay, mặt mũi, người ngợm anh Hank vẫn nổi cộm lên 3 chữ "thiếu đường sữa".

"Lúc cái bà người Pháp đó gọi điện, không ai nói gì về chuyện ở khách sạn năm sao đắt tiền cả" – Ngoại bám sát mình vào tận nhà bếp, giơ tay chống nạnh rất tức tối: "Bà ta nói sẽ chi trả mọi thứ. Tất cả đều miễn phí cơ mà".

Mình hiểu ngay mối bận tâm của ngoại là gì.

Mình vội nói: "Ngoại ơi, bố cháu sẽ

thanh toán tất cả các hoá đơn, tất nhiên rồi.”

“À, vậy thì lại khác. Ta đi thôi!” – khác hẳn đấy.

Hiển nhiên là mình phải đưa mọi người tới khách sạn rồi. Khi đã yên vị trên chiếc limo, anh Hank hình như không còn thấy đói nữa. Anh ấy còn bận tí toáy nghịch ngợm mấy cái nút bấm trong xe, trồi lên sụp xuống qua cái màn che của ô tô và giang rộng tay ra hét: “Mình là vua của thế giới!”

Anh ấy làm mình xấu hổ quá. Cũng may là cửa kính ô tô đã được tráng lớp kính màu nên chắc không có ai nhận ra mình.

Mình đã suýt hạ đường huyết khi nghe

ngoại nói hãy đưa Hank đến trường cùng vào ngày mai.

“Đi học với em làm gì, chán lắm. Anh đang đi nghỉ mà, hãy đi chơi đâu đó sẽ vui hơn” – Mình cố nghĩ ra cái gì đó hay ho để dụ anh ấy – “Ví dụ như đến quán Cà phê Herley Davidson chẳng hạn”.

Nhưng anh Hank nói: “Ôi không, anh muốn đi học cùng em, Mia ạ. Trước giờ anh luôn muốn được biết thế nào là trường trung học ở thành phố Noo York”- rồi anh ấy hạ giọng thì thầm để ngoại không nghe thấy được: “Nghe nói toàn bộ con gái ở thành phố Noo York đều đeo khuyên rốn”.

Nếu anh Hank kì vọng rằng có thể nhìn

thấy bất kì một cái khuyên rốn nào trong trường Albert Einstein thì thật đáng thương. Đám con gái mặc đồng phục mà. Và cô Hiệu trưởng Gupta lại càng không bao giờ cho phép tụi mình buộc áo lên như Britney Spears vẫn làm đâu.

Nhưng mình không còn cách nào khác để thoái thác việc đưa anh Hank cùng đến trường ngày mai. Bà nội vẫn thường dạy là công chúa phải luôn rộng lượng mà. Thôi thì cứ coi như đây là một bài kiểm tra trình độ dành cho mình.

“OK” – mình uể oải đáp với cái giọng rõ ràng là chẳng thoải mái chút nào, nhưng mình đã cố lắm rồi đấy.

Ngoại đã làm mình sửng sốt khi kéo

mình vào và ôm chặt lấy mình. Cũng chẳng hiểu vì sao mình lại cảm thấy bất ngờ như vậy. Đó là điều các người bà bình thường vẫn làm mà. Có lẽ là người bà duy nhất mình thường gặp là bà nội nên mình có chút bất ngờ khi thấy ngoại làm vậy.

Lúc ôm mình, ngoại thốt lên: “Sao người con gầy gò toàn xương thế này hả?” – Vâng, cảm ơn ngoại rất nhiều vì đã có lời hỏi thăm. Cháu đúng là cái mắc ắo lòng thòng. Nhưng ngoại có cần phải thông báo cho cả cái sảnh SoHo Grand này biết không chứ! – “Và đến khi nào thì con mới chịu ngừng cao thế hả? Con sắp cao hơn cả Hank rồi đó!”

Đáng buồn là ngoại nói đúng. Mình quá

cao!

Rồi ngoại bắt ông ngoại ra ôm tạm biệt mình. Người bà ôm mềm mại bao nhiêu thì ông xương xẩu bấy nhiêu. Không thể tưởng tượng nổi hai người này lại có thể làm cho một người đầy bản lĩnh và độc lập như mẹ sợ đến vậy.

Khi mình quay trở về nhà, mẹ đã không còn ngồi trong phòng thay áo nữa mà đang ăn lê trên giường giữa một đống tạm chí Victoria ‘s Secret và J Crew. Như thế chứng tỏ mẹ đã khá lên nhiều rồi. Mua sắm trước giờ vẫn là một trong những thói quen yêu thích của mẹ mà.

“Chào mẹ” – mình nói.

Mẹ ngó mặt ra khỏi quyển tạp chí về thơi

trang áo tắm mùa xuân. Mặt mẹ sưng vù và nổi mụn lấm tấm.

Cũng may là thầy Gianini không có ở đây. Nếu không thì có khi thầy sẽ muốn suy nghĩ lạ về vụ cưới xin, khi nhìn thấy mẹ trong tình cảnh này.

“Ôi Mia, lại đây cho mẹ ôm con một cái nào. Con có sao không? Mẹ xin lỗi, mẹ thật là một bà mẹ tồi”.

Mình ngồi xuống giường kế bên mẹ và nói: “Mẹ không hề tồi chút nào cả. Mẹ là một bà mẹ rất tốt là đằng khác. Chỉ là mẹ đang không được khoẻ thôi”.

“Không phải đâu” – mẹ sụt sịt nói. Thì ra mặt mẹ sưng vù lên như vậy là vì mẹ đã khóc. “Mẹ thật không tốt chút nào cả. Bố

mẹ mẹ lặn lội từ Indiana đến thăm mà mẹ lại đưa họ tới khách sạn ở”.

Rõ ràng là các hoóc-môn của mẹ đang mất cân bằng trầm trọng và mẹ không còn là chính mình nữa. Nếu mẹ còn tỉnh táo thì mẹ không bao giờ lăn tăn về chuyện đã đưa ông bà ra khách sạn ở. Trước giờ mẹ vẫn giận ông bà vì đã:

1. Không ủng hộ mẹ sinh mình ra

2. Không ủng hộ cách mẹ nuôi dạy mình, và…

3. Bỏ phiếu cho George Bush Sr, và con trai của ông ta.

Cho dù có mất cân bằng hoóc-môn hay không thì mẹ cũng không cần phải chịu

mấy áp lực kiểu này. Thời gian này đáng ra là lúc mẹ hạnh phúc nhất mới đúng. Trong tất cả các tài liệu hướng dẫn về mang thai đều nói rằng người mẹ cần phải được vui vẻ và thoải mái chuẩn bị đón đứa con sắp chào đời của mình.

Và rõ ràng mẹ sẽ được như vậy nếu bà nội không nhúng tay vào quấy đảo đám cưới và làm hỏng hết mọi chuyện.

Phải ngăn bà lại mới được.

Mình nói vậy không phải chỉ vì mình rất rất muốn được đi xem phim Rocky Horror với anh Michael vào thứ Bảy tới đâu.

Thứ Ba, ngày 27 tháng 10, 11 giờ đêm

Lại có thư của Jo-C-rox!!!

Lá thư viết:

JoCrox: Mia thân mến,

Mình chỉ muốn nói với bạn rằng tối qua mình đã xem TV. Trông bạn rất xinh, như mọi ngày. Mình biết có một số người ở trường đang gây khó dễ cho bạn. Nhưng đừng vì thế mà phiền lòng nhé. Đa số mọi người trong trường đều nghĩ rằng bạn đã làm được một điều thần kỳ.

Bạn của bạn

Cậu ấy mới dễ thương làm sao! Mình vội viết lại ngay:

FtLouie: Bạn thân mến,

Cảm ơn bạn rất nhiều. Bạn không thể cho

mình biết bạn là ai được sao? Mình xin thề sẽ không tiết lộ với một ai cả!!!!!

Mia

Không thấy cậu ấy viết lại. Nhưng chắc cậu ấy sẽ hiểu được sự chân thành của mình khi thấy ngần ấy cái dấu chấm than.

Từ từ rồi mình sẽ buột cậu ấy phải nói ra thôi. Mình biết chắc điều đó.

NHẬT K TIẾNG ANH

Kỷ niệm sâu sắc nhất trong cuộc đời mình là

NHẬT KÝ TIẾNG ANH

“Hãy luôn sống hết mình bởi đó là tất cả những gì bạn có”

– trích lời Ralph Waldo Emerson –

Mình tin rằng ông Emerson đang nói về việc mỗi người chỉ có một cuộc đời vì thế nên tận dụng nó sao cho tốt. Suy nghĩ này được phản ánh rõ nhất qua một bộ phim chiếu trên kênh Lifetime mà mình tình cờ xem được lần bị ốm phải nghỉ ở nhà. Bộ phim có tên là Julia là ai?. Trong bộ phim này, Mare Winningham vào vai Julia. Cô tỉnh dậy sau một vụ tai nạn và phát hiện ra rằng phần thân của mình đã bị phá huỷ hoàn toàn, còn bộ não được cấy ghép vào trong cơ thể của một người khác. Bộ não của người này đã ngừng hoạt động, phom người trong cũng không đến nỗi nào. Trước khi vụ tai nạn xảy ra, Julia từng là một người mẫu

thời trang còn bây giờ cô đang sống trong lốt của một bà nội trợ (do Mare Winningham đóng). Có thể hiểu được cô ấy đã bực bội tới mức nào. Cô ấy tự đập đầu vào bất cứ cái gì có thể tìm thấy được vì giờ đây cô không còn là cô người mẫu tóc vàng, cao 1m77, nặng 49 kg.

Nhưng cuối cùng nhờ tình yêu vô bờ bến của người chồng – mặc dù hình dJulia đã thay đổi – Julia đã nhận ra rằng việc được sống trên cõi đời này còn quan trọng hơn nhiều so với việc sở hữu một thân hình người mẫu.

Bộ phim này đã đặt ra một câu hỏi, bạn sẽ chọn cơ thể của ai để cấy bộ não vào nếu cơ thể của bạn bì phá huỷ sau một vụ

tai nạn? Sau khi cân nhắc rất kỹ, mình quyết định rằng mình sẽ muốn được cấy vào cơ thể của Michelle Kwan, vận động viên Olympic môn trượt băng nghệ thuật. Vì cô ấy rất xinh và tài năng của cô ấy có thể kiếm được bộn tiền, chưa kể bây giờ người châu Á đang trở thành mốt.

Michelle hoặc Britney Spears cũng được, miễn là mình có thể có một vòng một cho đúng nghĩa.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ tiếng Anh

Mình mới phát hiện ra một điều:

Việc có một anh chàng như ông anh họ Hank đi cùng từ lớp này sang lớp khác đã giúp mình thoát khỏi cảnh bị mọi người dèm pha về trò hề trên truyền hình

của mình tối hôm trước.

Mặc dù đội cổ vũ không hẳn đã quên đi vụ chương trình 24/7 – mình thỉnh thoảng vẫn bắt gặp những cái nhìn rõ khó chịu quẳng về phía mình. Nhưng khi những ánh mắt đó lướt qua mình và nhìn thấy anh Hank thì đột nhiên thay đổi hẳn.

Ban đầu mình cũng không nhận thấy điều đó. Mình tưởng do bọn họ quá ngạc nhiên khi thấy ở giữa cái đất Manhat này vẫn còn có người mặc áo sơ mi vải flanen.

Nhưng rồi mình dần nhận ra rằng đó không phải là lý do. Phải công nhận nếu nhìn kĩ thì anh Hank trông cũng khá điển trai với một làn da nâu bóng và mái tóc

vàng ống rất đẹp, đó là chưa kể đôi mắt xanh sâu thẳm của anh ấy.

Không chỉ có vậy, anh Hank như đang phát ra chất pheromone quyến rũ tất cả mọi người xung quanh ý (theo những gì mình đã học trong giờ Sinh học thì nhiều côn trùng thường tiết ra chất này để thu hút bạn tình).

Mình chỉ không nhận thấy chất đó bởi vì bọn mình là anh em họ.

Ngay khi nhìn thấy anh Hank là các cô gái bâu lại quanh mình thì thào: “Anh ấy là ai thế?” trong khi mắt nhìn đau đáu vào cơ bắp cuồn cuộn hiện rõ dưới lằn áo vải của anh Hank.

Cứ nhìn Lana Weinberger thôi là đủ

hiểu. Như thường lệ, nó đang đứng đợi Josh ở chỗ tủ đựng đồ cạnh mình (sau đó hai đứa sẽ thản nhiên quấn chặt lấy nhau trước bàn dân thiên hạ) thì mình và anh Hank đi tới. Cặp mắt tô màu hiệu Clinique của nó trố ra nhìn và hỏi mình bằng một giọng tử tế đến bất ngờ: “Bạn của cậu là ai thế?”. Từ hồi biết nó tới nay chưa bao giờ nó tử tế với mình đến vậy.

“Anh ấy không phải bạn. Là anh họ” – mình nói.

Lana thẽo thợt quay sang nhìn anh Hank nở một nụ cười nhoe nhoét: “Anh có thể làm bạn của em”.

Anh Hank cười rõ tươi: “Cảm ơn em”.

Đừng nghĩ rằng trong giờ Đại số, Lana chịu ngồi im. Nó tìm đủ mọi cách thu hút sự chú ý của anh Hank. Nào là hất mái tóc dài xượt của nó ra khắp bàn của mình, cố tình đánh rơi bút chì tới 4 lần, hết vắt chân sang bên này lại vắt sang bên nọ. Đến mức thầy Gianini phải dừng lại hỏi: “Weinberger, em có cần phải ra ngoài vào phòng vệ sinh không?”. Sau đó nó mới chịu ngồi yên… chừng 5 phút.

Ngay đến cả cô Molina, thư ký trường học cũng bất ngờ nhí nhảnh lạ thường mỗi lần đi qua anh Hank.

Nhưng mà tất cả mấy người đó còn thua xa Lilly, lúc cậu ấy bước vào trong xe limo sáng nay. Cậu ấy nhìn qua chiếc ghế đối diện, mồm há hốc và kết quả là

miếng kẹo cao sau Pop Tart đang nhai dở của cậu ấy rơi bẹp xuống sàn xe. Từ lúc quen biết nhau tới giờ chưa bao giờ mình thấy Lilly xử sự kiểu như vậy. Cậu ấy thường ngậm rất chặt những thứ ở trong mồm.

Hoóc-môn trong mỗi chúng ta thật phi thường. Con người thật không có cách nào chống đỡ khi nó trỗi dậy.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao mình không thể cưỡng lại được sức quyến rũ của anh Michael.

Nhà văn kiêm luật sư danh tiếng T.Hardy đã chôn tái tim mình ở Wessex còn thân thể ở Westminster.

Xin lỗi chứ điều đó chẳng có gì hay ho

cả, ghê chết đi được.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ NK&TN

Không thể tin nổi. Thật không dám tin nữa.

Lilly và anh Hank đã biến mất.

Đúng vậy, cả hai đã biến mất.

Không ai biết được hai người đó đi đâu. Boris hôm nay đi có một mình và không ngừng chơi nhạc của Mahler. Ngay đến cô Hill cuối cùng cũng phải đồng ý rằng cách nhốt cậu ấy vào trong phòng để đồ thì mọi người mới yên tĩnh tập trung được. Để cách âm hiệu quả, cô ấy thậm chí còn bảo tụi mình lẻn qua phòng thể dục chôm mấy cái niệm chặn ngang trước

cửa phòng để đồ.

Ấy vậy mà nào có cách âm nổi đâu.

Mình nghĩ mình hiểu được tâm trạng của Boris bây giờ. Thử nghĩ xem, đường đường là một thần đồng âm nhạc vậy mà đối-tượng-trao-đổi-nụ-hôn-kiểu-Pháp bỗng nhiên biến mất cùng với một người như anh Hank. Như vậy không sốc mới là lạ.

Đáng ra mình phải lường trước chuyện này sẽ xảy ra, nhất là Lilly đã ve vãn tán tỉnh anh Hank thấy rõ lúc ăn trưa. Cậu ấy không ngừng hỏi anh Hank về cuộc sống ở Indiana. Kiểu như anh ấy có phải là hot boy của trường không… Tất nhiên là anh ấy nói có rồi. Nhưng cá nhân mình thấy

làm hot boy của một trường trung học ở Versailles (từ này phải phát âm là Ver-Sales mới chuẩn) chẳng có gì là kinh.

Rồi cậu ấy hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”.

Hoá ra anh Hank đã từng có bạn gái nhưng cách đây mấy tuần vừa bị nhỏ “Amber” nào đó đá để chạy theo một công tử có cha là chủ nhà hàng bít-tết Úc trong vùng. Lilly tỏ ra vô cùng sửng sốt và kết luận rằng nhỏ Amber đó chắc chắn bị rối loạn tính cách trầm trọng thì mới không nhìn ra được vẻ đẹp/tài năng/tố chất tuyệt vời tiềm ẩn trong con người anh Hank.

Cậu ấy làm mình nổi hết da gà, nhưng cũng không dám đặt cái bánh burger rau

đang ăn dở xuống bàn.

Không chỉ có vậy, Lilly bắt đầu vẽ ra nhiều điều hay hoc có thể làm được ở cái thành phố này. Và rằng Hank nên tận dụng tốt cơ hội này để khám phá thay vì lẽo đẽo đi quanh trường với mình. Cậu ấy nói: “Ví dụ như Viện bảo tàng thiên văn học chẳng hạn, đẹp không thể tả được”.

Thật không thể tin nổi, cậu ấy, Lilly Moscovitz đã nói rằng Viện bảo tàng thiên văn học đẹp không thể tả được.

Sức mạnh của hoóc-môn thật kinh khủng.

Cậu ấy nói tiếp: “Vào ngày Halloween, người ta sẽ xem phim The Rocky Horror Picture Show. Anh đã xem bao giờ

chưa?”

Anh Hank nói là chưa bao giờ được tham gia lễ hội kiểu như vậy.

Đáng ra lúc đó mình phải đoán ngay ra âm mưu của hai người này, mình đã quá ngây thơ không nhận ra được. Chuông hết giờ vừa reng Lilly đã quay sang bảo mình cậu ấy muốn đưa anh Hank tới thính phòng xem bức tranh mà cậu ấy vẽ (một cái đèn đường) được dùng trong vở kịch My Fair Lady. Ý nghĩ được thoát khỏi anh Hank và dòng người hâm mộ bám theo dù chỉ trong vài phút cũng đã đủ lắm rồi. Anh ấy làm mình nhớ lại những kỉ niệm chẳng có gì vui vẻ hồi lần cuối bọn mình gặp nhau. “Em còn lần anh em mình đi câu tôm cùng nhau không? Em

chẳng dám động vào chúng vì em cho là chúng giống mấy con gián khổng lồ ha..ha..ha..”. Cho nên khi Lilly nói vậy mình vội nói: “OK” ngay, không suy nghĩ lấy nửa giây.

Và đó là lần cuối cùng mình gặp hai người đó.

Giờ thì mình đang tự trách bản thân. Anh Hank đơn giản là quá hấp dẫn, không thể để thả tự do đi một mình giữa chốn đông người được. Đáng ra mình phải nhận ra điều đó từ sớm. Đáng ra mình phải nhận ra rằng sức hút của một anh chàng nông dân học vần tầm tầm nhưng điển trai đến từ Indiana còn mạnh hơn tỉ lần so với sức hút của một thần đồng âm nhạc nhưng kém điển trai.

Chính mình đã tạo điều kiện cho cô bạn thân nhất của mình trở thành kẻ bắt cá hai tay VÀ kẻ trốn học. Từ xưa đến nay Lilly chưa bao giờ bỏ một giờ nào. Nếu bị phát hiện ra cậu ấy chắc chắn sẽ bị phạt cho mà coi. Không hiểu cậu ấy có chút lăn tăn gì về hành động bồng bột nông nổi này của mình hay không.

Trong khi đó anh Michael chẳng mảy may lo lắng gì hết. Anh ấy thậm chí còn thấy vụ này rất thú vị là đằng khác. Mình còn lo có khi hai người đó bị mấy tên khủng bố người Libăng bắt cóc tống tiền ý chứ. Nhưng anh Michael gạt phăng khả năng trên và nói rằng Lilly và anh Hank chắc đang đi chơi rất vui vẻ ở nhà hát Sony Imax.

Chắc không đâu. Vì anh Hank sẽ bị chóng mặt khi xem các hình ảnh 3D. Sáng nay trên đường tới trường anh ấy đã kể cho bọn mình như vậy lúc nhìn thấy cái cáp treo chạy qua đảo Roosevelt.

Không hiểu ông ngoại bà ngoại sẽ nói gì khi phát hiện ra mình để lạc mất ông cháu trai của họ??????

Top 5 địa điểm Lilly và anh Hank có thể tới

Viện bảo tàng thiên văn học.

Đang ăn thịt bò muối trên đường Deli số 2.

Đang lúi húi tìm cái tên Dionysius Thermopolis trên bức tường ghi danh

những người nhập cư ở Đảo Ellis.

Cùng nhau đi xăm ở tiệm St Mark.

Đang quấn lấy nhau trong phòng của anh Hank ở khách sạn SoHo Grand.

ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới

Vẫn chẳng thấy tăm hơi hai người đó đâu.

Thứ Tư, ngày 28>

Không một dấu tích.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: bài số 3, 9, 12 trang 147.

Môn tiếng Anh: kỉ niệm sâu sắc nhất!!!!!!

Văn minh thế giới: đọc chương 10

Năng khiếu và Tài năng: Thôi xin...

Môn tiếng Pháp: une blague, la montagne, la mer, il y a du soleil, une vacance

Môn Sinh vật: hỏi Kenny

Làm sao để tập trung vào giờ bài tập về nhà khi mà người bạn thân nhất và ông anh họ đang bặt vô âm tín giữa cái thành phố New York cơ chứ?????

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, giờ ôn tập môn Đại số

Chú Lars bảo giờ còn quá sớm để báo cảnh sát. Và thầy Gianini cũng đồng ý

như vậy. Thầy ấy nói Lilly là người cực kì nhanh trí. Và rằng việc mình lo lắng cậu ấy sẽ bỏ mặt anh Hank rơi vào tay mấy tên trùm khủngố Libăng là rất phi hiện thực. Mình chỉ lấy đó làm ví dụ về những mối đe doạ có thể xảy ra cho hai người ấy mà thôi. Chứ còn có một tình huống còn có thể khủng khiếp hơn thế nhiều có thể xảy ra.

Ví dụ như Lilly yêu anh Hank chẳng hạn.

Giả sử hai người đó yêu nhau và Lilly đột nhiên nhận ra rằng mặc dù là một thần đồng như Boris trông thật nực cười với chiếc áo len dắt trong áo. Cậu ấy sẵn sàng đánh đổi những buổi nói chuyện đấy chất trí tuệ thường kéo dài hàng giờ mà hai người từng có để chạy theo tiếng gọi

của trái tim (và hình thể).

Còn anh Hank chắc bị choáng ngộp trước bộ óc siêu phàm của Lilly. Có khi phải bắc mấy chục cái thang anh Hank mới leo đến được chỉ số IQ ngất ngưởng của cậu ấy chứ.

Nhưng chẳng nhẽ hai người đó không hiểu được rằng ngoài sự choáng ngợp ban đầu về ngoại hình và trí tuệ của nhau thì mối quan hệ này sẽ không đi đâu đến cả. Cứ cho là họ làm CHUYỆN ĐÓ với nhau đi. Mặc dù trên MTV ngày nào người ta cũng ra rả nói về tình dục an toàn nhưng rồi họ sẽ có kết cục giống mẹ và thầy G. Họ sẽ phải làm đám cưới. Và Lilly sẽ phải dọn về sống ở Indiana, chui rúc trong một cái nhà lưu động vì nơi đó

dành cho các bà mẹ tuổi teen. Ngày ngày cậu ấy sẽ phải ở nhà trông con, mặc cái váy ngủ Wal-Mart nhếch nhác, tay phì phèo điều thuốc là Kool. Còn anh Hank phải đi làm mãi tít trong nhà máy xăm lốp cao su, ngày cho ra lò 50 chiếc.

Chẳng nhẽ chỉ có mình là người duy nhất nhận thấy trước được tương lai mù mịt đó thôi sao? Mọi người bị làm sao thế nhỉ?

Bước 1: Nhóm các số (chú ý dùng các kí hiệu ngoặc cho đúng, bắt đầu từ ngoặc trong cùng)

Bước 2: làm phép tính các luỹ thừa

Bước 3: nhân và chia từ trái sang phải

Bước 4: cộng và trừ theo thứ tự từ trái sang phải.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, 7 giờ tối

Tốt rồi. Hai người đó không sao.

Cuối cùng thì khoảng 5 giờ chiều anh Hank về tới khách sạn, còn Lilly có mặt ở nhà khoảng vài phút trước đó, theo lời anh Michael kể lại.

Mình cố gặng hỏi xem hai người đó đã đi đâu nhưng cả hai chỉ nói: “đi lòng vòng thôi”.

Lilly còn bồi thêm một câu: “Chúa ơi, cậu có thôi đi không Mia”.

Thật chẳng ra làm sao.

Mà thôi, mình cũng còn nhiều chuyện

khác đáng bận tâm hơn. Ngay khi mình vừa bước vào phòng bà cho buổi học làm công chúa ngày hôm nay thì bố xuất hiện, trông khá căng thẳng.

Trên đời này chí có hai thứ có thể làm bố căng thẳng. Một là mẹ.

Hai là bà nội.

Bố họng nói với mình: “Nghe này Mia, về chuyện đám cưới…”

“Con hy vọng là bố đã nói với bà” – mình nói ngay.

“Bà con đã gửi toàn bộ thiệp mời đám cưới đi rồi”.

“Ối”

Ôi Chúa ơi. Chúa ơi… thật là một thảm

hoạ. Một thảm hoạ!

Có lẽ nhìn nét mặt hoảng hốt của mình bố cũng hiểu mình đang nghĩ gì, bố vội nói: “Mia, đừng lo lắng quá. Bố sẽ lo vụ này. Cứ để cho bố”.

Làm sao mà không lo lắng được cơ chứ? Bố quả là một người bố tốt. Ít nhất là bố đã cố gắng giúp mình. Nhưng người bố đang nói đến là bà nội. Đúng vậy, BÀ NỘI. Không ai có thể chống đối bà nội, cho dù là Hoàng tử xứ Genovia đi chăng nữa.

Và rõ ràng là những gì bố nói với bà trước đó không hề có hiệu quả. Bà và chú Vigo có lẽ đã chìm đắm quá sâu vào kế hoạch đám cưới này rồi.

“Hôm qua tới giờ chúng ta đã nhận được rất nhiều thư phúc đáp sẽ tới dự đám cưới” – chú Vigo hồ hởi kể cho mình nghe, giọng đầy vẻ tự hào – “từ ngài thị trường, nhà tài phiệt Donald Trump vá quý bà Diane von Fustenberg cùng hoàng gia Thuỵ Điển, ông bà Michael Douglas, ngài Phil Collins và tất nhiên là cả nữ công tước xứ York”.

Mình chẳng buồn nói câu nào. Giờ trong đầu mình quanh quẩn một điều, mẹ sẽ nói gì khi bước vào lễ đường và nhìn thấy nữ diễn viên điện ảnh Catherine Zeta Jones-Douglas và ca sĩ Phil Collin. Có lẽ mẹ sẽ hét lên và bỏ chạy khỏi phòng ngay lập tức.

“Váy của cô đã tới, thưa công chúa”-

chú Vigo nháy mắt hóm hỉnh nói với mình.

“Cái gì của cháu cơ?” – mình giật mình hỏi lại.

Đáng tiếc là bà đã kịp nghe thấy câu hỏi của mình và vỗ tay cái tét rất to. Đến mức con Rommel sợ quá lon ton chạy đi tìm chỗ nấp. Chắc nó tưởng có quả tên lửa hạt nhân nào đó mớ được phóng ra.

“Đừng bao giờ để ta nghe thấy con nói cái gì một lần nào nữa nghe chưa? Phải nói là Xin lỗi, ngài vừa nói gì” – Bà gào lên khạt lửa vào mặt mình.

Mình quay ra thấy chú Vigo đang cố nhịn cười bằng cách bụm môi rất thô kệch. Có vẻ như chú ý thấy việc bà nổi nóng vô

cùng thú vị.

Nếu Genovia có huân chương về lòng dũng cảm, chắc chắn sẽ phải dành cho chú Vigo một cái về hành động dũng cảm nói trên.

Mình lặp lại như một cái máy: “Xin lỗi, ngài vừa nói gì, thưa ngài Vigo?”.

“Công chúa đừng dùng kính ngữ như vậy với tôi. Cứ gọi chú Vigo là được rồi. Giờ hãy nói xem công chúa nghĩ sao về chiếc váy này?” – chú >

Vừa nói chú vừa với tay rút ra một chiếc váy dạ hội từ chiếc hộp lớn trên bàn.

Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy chiếc váy đó mình đã bị choáng ngợp.

Đó là chiếc váy đẹp nhất mà mình từng được thấy trong cuộc đời mình. Nó trông rất giống chiếc váy mà cô phù thuỷ tốt bụng Glinda đã mặc trong bộ phim The wizard of Oz – chỉ có điều không lấp lánh bằng thôi. Chiếc váy đó màu hồng, đính rất nhiều hoa hồng nhỏ li ti trên tay áo. Chưa bao giờ mình thích một chiếc váy nào đẹp mê hồn đến như vậy, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nó.

Bà bắt mình mặc thử cho bà xem.

Bà nói muốn xem chiếc váy đó có vừa với dáng người mình không. Trong khi đó chú Vigo quanh quẩn bên cạnh tiếp cốc-tai Sidecar cho bà. Hôm nay bà còn hút thuốc nữa chứ. Với điều thuốc lá dài ngoẵng trên tay, trông bà còn quân phiệt

hơn mọi ngày. Bà không ngừng vung vẩy điếu thuốc chỉ trỏ: “Không, không phải như vậy. Vì chúa Amelia, con có thôi đi không. Đứng thẳng lên, đừng có thõng thượt như thế”.

Sau một hồi bà kết luận lại là cái váy này quá to so với vòng một của mình (thì hiển nhiên rồi) và rằng cần phải sửa lại. Phải đến thứ Bảy mới sửa xong nhưng chú Vigo đảm bảo rằng sẽ kịp.

Đến lúc đó mình mới chợt nhớ ra chiếc váy này để cho dịp gì.

Không hiểu mình là loại con gái kiểu gì nữa. Mình thật bất hiếu. Mình đâu có muốn lễ cưới này xảy ra. Mẹ cũng không muốn. Vậy mà nãy giờ mình đang làm gì?

Điệu đà trong chiếc váy mà mình sẽ mặc trong buổi lễ mà không ai ngoài bà muốn nó x. Giờ thì chỉ còn trông cậy vào bố thôi.

Thấy tội lỗi là vậy nhưng khi phải cởi chiếc váy đó ra và treo trên mắc áo, mình cảm thấy có chút tiếc nuối, kiểu không đành lòng xa nó ý. Đây là chiếc váy tuyệt vời nhất mà mình từng được thấy, nói gì đến chuyện mặc. Mình không thể không tưởng tượng ra cảnh anh Michael nhìn thấy mình trong bộ váy lung linh này.

Hay thậm chí là Jo-C-rox. Có khi anh ấy sẽ vượt qua được sự thẹn thùng và dám bước ra thổ lộ với mình những tình cảm mà trước giờ anh ấy mới chỉ dám viết

qua thư… Và nếu anh ấy không phải là thằng cha ghét ớt ở cửa hàng mình hay gặp thì có lẽ bọn mình sẽ hẹn hò với nhau.

Nhưng vấn đề chỉ có một nơi duy nhất phù hợp để mặc chiếv váy kiểu này – tại buổi lễ cưới.

Và mặc dù mình cực kỳ muốn khoác lên mình chiếc váy đó nhưng hiển nhiên mình không muốn tham dự tiệc cưới này. Mẹ đã đủ chuyện đau đầu rồi, giờ thêm một chuyện đám cưới xa hoa với khách mời là ca sĩ Phil Collins – biết đâu chú ý còn biểu diễn trong đám cưới ấy chứ - có lẽ sẽ ngoài sức chịu đựng của mẹ.

Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ mình

cảm thấy giống một công chúa như vậy khi mặc chiếc váy đó.

Thật đáng tiếc là mình sẽ không bao giờ có thể mặc nói.

Thứ Tư, ngày 28 tháng 10, 10 giờ tối

Học đực một lúc mình ra bật TV ngồi chuyển kênh lung tung để thư giãn đầu óc một chút, nhất là sau khi phải nặng óc suy nghĩ về kỉ niệm sâu sắc nhất cho bài Nhật kì môn tiếng Anh. Lúc chuyển đến kênh truyền hình miễn phí 67 thì thấy họ đang chiếu một phóng sự của Lilly trong loạt chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật mà mình chưa xem bao giờ. Thật là lạ vì chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật thường chỉ chiếu vào các tối thứ Sáu.

Hoá ra chương trình tối thứ Sáu của Lilly được đẩy lên chiếu sớm ngày hôm nay để dành đất cho phóng sự về ông thị trưởng vào thứ Sáu tới.

Mình quyết định ngồi lại xem cho xong chương trình rồi mới đi học tiếp. Hôm nay chính là tập mà tụi mình quay hôm trước tại nhà Lilly, lúc từng người thú nhận về nụ hôn kiểu Pháp của mình còn mình thì ném quả cà tím ra ngoài cửa sổ… Chỉ có điều hình như là Lilly đã biên tập lại những đoạn có mặt mình.

Nói chung tập phim này khá hiền lành. Có thể một vài bà mẹ nghiêm khắc sẽ không hài lòng với đoạn nói về nụ hôn kiểu Pháp. Nhưng chắc cũng không mấy người xem được chương trình này đâu vì

kênh 67 chỉ miễn phí ở mấy khu lân cận mà thôi.

Tiếp theo máy quay tua nhanh và rồi hình ảnh dần dần hiện rõ lên… mặt mình to chình ình giữa màn hình. Đúng vậy MẶT MÌNH. Mình đang nằm ngửa trên sàn nhà, gối đầu lên gối còn miệng thì lảm nhảm gì đó với giọng điệu gà gật có vẻ buồn ngủ.

Và rồi mình đã nhớ ra: hôm đó, sau khi mọi người đã lăn ra ngủ hết, Lilly và mình còn thức nằm tâm sự với nhau.

Hoá ra cậu ấy ĐÃ QUAY PHIM MÌNH SUỐT QUÃNG THỜI GIAN ĐÓ.

Mình nằm đó tâm sự rằng: “Việc mình muốn làm nhất là mở một trung tâm dành

riêng cho các động vật bị bỏ rơi và bị lạc. Như lần mình tới Rome chẳng hạn, có phải đến 80 triệu con mèo ngày đêm lang thang vất vưỡng xung quanh các tượng đài. Chúng có lẽ đã chết đói nếu các nữ tu sĩ không cho chúng ăn. Vì thế mình sẽ mở một trung tâm dành cho các động vật bị đi lạc ở Genovia. Mình cũng không bao giờ cho phép người ta tiêm thuốc ngủ cho chúng trừ phi chúng thật sự bị bệnh rất nặng. Trung tâm của mình sẽ là nơi trú ngụ cho lũ chó hoang và mèo hoang, thậm chí cả cá heo và mèo rừng…”.

“Ở Genovia cũng có mèo rừng sao?” – Lilly quay sang hỏi mình.

“Mình hy vọng là có. Cũng có thể là

không. Nhưng sao cũng được, bất kì loài động vật cần nơi trú ngụ có thể tới trung tâm của mình. Có lẽ mình sẽ thuê vài người huấn luyện chuyên nghiệp tới huấn luyện cho mấy chú chó hoang ở trung tâm thành chó dẫn đường. Sau đó mình sẽ đem tặng cho những người mù cần giúp đỡ. Ngoài ra có thể đem lũ mèo tới bệnh viện và viện dưỡng lão tặng. Bệnh nhân và các ông bà cụ già ở đó sẽ coi như thú cưng. Chỉ riêng việc cưng nựng một chú mèo cũng đủ làm người khác thấy vui rồi. Với những người ghét mèo như bà nội mìnhthì chúng ta có thể tặng chó con cho họ. Hoặc có thể tặng mèo rừng nếu họ muốn”.

“Và đó là điều đầu tiên mà cậu là sau khi

trở thành người đứng đầu Genovia hay sao?”

“Ừm, mình nghĩ thế. Mà sao mình không biến luôn toà lâu đài thì nơi trú ngụ cho lũ động vật tội nghiệp đó nhỉ? Khi đó tất cả các động vật bị đi lạc trên toàn châu u có thể tới sống ở đó. Kể cả mấy con m Rome nữa” – giọng mình đều đều ra chiều sắp ngủ gục đến nơi rồi.

“Bà cậu chịu cho cậu làm thế sao?”

“Có khi tới lúc đó bà mình không còn trên đời này nữa, vì thế ai cấm mình được chứ?”

Ôi Chúa ơi! Hy vọng ở khách sạn Plaza không bắt được kênh 67 này!

“Cậu ghét nhất điều gì sau khi thành công chúa?” – Lilly tiếp tục chất vấn.

“À, chuyện đó hả, dễ trả lời thôi. Đó là việc không còn có thể tự do đi mua sữa ở Deli hoặc được tự do đi mua xổ số mà không phải gọi điện trước thông báo để có vệ sỹ đi kèm. Thậm chí không thể tới nhà chơi với cậu mà mà không có người kè kè bên cạnh. Lại còn chuyện với mấy cái móng tay này nữa chứ. Ý mình là có ai mà thèm đi để ý xem móng tay mình trông ra sao, đúng không? Tại sao mọi người cứ phải nghiêm trọng hoá các vấn đề lên vậy chứ?”

Lilly gật gù ra vẻ đồng cảm lắm: “Cậu đang lo lắng phải không? Về vụ ra mắt trước toàn dân Genovia vào tháng 12 tới

đúng không?”

“Ừm, cũng không hẳn là lo lắng… chỉ là… Cậu biết đấy, nếu họ không thích mình thì sao? Ở trường cũng đâu có ai thích mình đâu. Vì thế rất có khả năng người dân Genovia cũng sẽ không ưa mình”.

“Mọi người ở trường quý cậu mà” – Lilly an ủi.

Và rồi máy quay zoom cận cảnh mình đã lăn ra ngủ từ bao giờ. Cũng may mình không bị chảy nước dãi hay tệ hơn là ngáy pho pho trước máy quay. Không thì ngày mai mình còn mặt mũi nào đến trường.

Tiếp theo trên màn hình vô tuyến hiện lên

dòng chữ Đừng tin vào các tin đồn! Đây là buổi phỏng vấn trung thực với Công chúa xứ Genovia.

Ngay khi chương trình kết thúc, mình nhấc điện thoại gọi cho Lilly và hỏi xem cậu ta có biết là mình đã làm gì không.

“Mỉnh chỉ muốn cho mọi người thấy con người thực của Mia Thermopolis” – cái cách cậu ấy thủng thẳng trả lời càng làm mình sôi máu.

“Không, cái cậu muốn là các đài truyền hình thi nhau dành quyền phát sóng chương trình của cậu và trả cho cậu một khoản tiền hậu hĩnh”.

“Mia” – nghe giọng Lilly có vẻ bị tổn thương – “Sao cậu có thể nói ra những

lời như vậy?”.

Cậu ấy hình như hơi sốc khi bị mình chụp mũ như thế và mình cũng nhận ra là mình cũng hơi quá lời.

“Đáng ra cậu phải nói trước cho mình chứ”.

“Nếu mình nói cậu có chịu không?” – Lilly hỏi.

“Ừm, không… có lẽ là không”.

“Đó, cậu thấy chưa”

Phải công nhận là trong chương trình của Lilly mình cũng không đến nỗi làm trò cười cho bàn dân thiên hạ. Chỉ có điều mọi người sẽ đánh giá mình như một đứa đầu óc chập mạch yêu mèo một cách thái

quá. Không hiểu hình tượng hôm nay so với hình tượng hôm trước cái nào tệ hơn nữa.

Mà mình bắt đầu cảm thấy không còn quan tâm chuyện đó nữa. Không biết các ngôi sao nổi tiếng có phải cũng trải qua giai đoạn giống mình không nhỉ. Ban đầu có thể rất quan tâm xem giới truyền thông và mọi người đánh gía như thế nào. Nhưng sau một thời gian thì sẽ trở nên trơ với tất cả mọi chuyện, ai thích nghĩ gì thì nghĩ.

Mình chỉ quan tâm liệu anh Michael có xem chương trình tối nay không và nếu có hì anh ấy nghĩ sao về bộ pyjama của mình. Trông bộ đó cũng dễ thương đấy chứ.

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ tiếng Anh

Hôm nay anh Hank không cùng đi với mình đến trường. Sáng nay anh ấy gọi điện cho mình nói rằng không được khoẻ. Mình cũng chẳng thấy ngạc nhiên lắm khi nghe anh ấy nói vậy. Tối qua ngoại đã gọi điện hỏi xem ở Manhattan này có chỗ nào bán bít tết kiểu New York không. Mình thường không quan tâm lắm tới những cửa hàng phục vụ các món thịt nên đã phải gọi điện hỏi thầy Gianini. Thầy ấy đã giúp mình đặt chỗ cho ngoại ở một nhà hàng bít-tết khá nổi tiếng trong vùng.

Và mặc dù mẹ kịch liệt phản đối nhưng thầy ấy vẫn nhất quyết đưa hai ngoại, anh Hank và mình đi ăn tối để có dịp tìm

hiểu thêm về gia đình nhà vợ.

Mẹ không chịu nổi đành lồm cồm bò ra khỏi giường, trang điểm, và diện đẹp để đi cùng mọi người. Lýất khiến mẹ chịu đi chính là ngăn không cho ngoại nói xấu về mẹ với thầy G. Chẳng hạn, ngoại có thể vô tình pha lẫn cố tình kể rằng hồi mới học lái xe mẹ đã phá không biết bao nhiêu ô tô của gia đình khi liên tục lao hết chiếc này đến chiếc khác xuống ruộng ngô.

Tại nhà hàng mình đã suýt ngất khi chứng kiến tốc độ và khả năng tiêu thụ thịt bò của ông bố dượng tương lai, ông anh họ, ông bà ngoại, chú Lars – mình không hề biết chú ý thích thịt bò đến vậy – và nhất là bà mẹ thân yêu của mình. Mặc dù khoa

học đã chứng minh và cảnh cáo mọi người về nguy cơ mắc bệnh tim mạch và một số bệnh ung thư do lượng chất béo và cholesterol có trong thịt bò mang lại… nhưng xem ra chẳng ai quan tâm cho lắm thì phải. Chỉ riêng một mình mẹ có khi đã ăn hết một con bò ý chứ.

Mình rất lấy làm phiền muộn và muốn chỉ ra cho mọi người thấy việc ăn thịt là hoàn toàn không cần thiết và có hại cho sức khoẻ…. Nhưng rồi nhớ lại các bài học làm công chúa của bà, mình quyết định ngồi yên tập trung vào món khai vị - súp rau tươi.

Do đó chẳng có gì là lạ khi anh Hank cảm thấy không khoẻ. Với lượng thịt bò nhiều như hôm qua thì làm sao mà tiêu

hoá hết cho được. Nó sẽ chỉ khiến các cơ bắp rắn chắc của anh ấy rệu rã ra mà thôi (mình chỉ đoán thế thôi chứ chưa tận mắt nhìn thấy, thật may).

À, đặc biệt bữa tối qua là bữa ăn duy nhất mà mẹ không bị ói ra sau khi ăn kể từ hôm phát hiện ra mangthai tới nay. Đứa bé này rõ ràng không thuộc tuýp người thích ăn chay rồi.

Có thể thấy rất rõ việc anh Hank không xuất hiện ở trường hôm nay khiến cả trường Albert Einstein xôn xao. Ngay cả cô Molina cũng buồn bã hỏi mình: “Hôm nay anh họ của em không tới thăm trường sao?”

Việc thiếu vắng anh Hank bên cạnh cũng

đồng nghĩa với chuyện mấy đứa trong đội cỗ vũ quay trở lại hành hạ mình. Sáng nay nhỏ Lana đã bật dây áo con của mình và hô hố cười trâng tráo: “Mày mặc áo lót làm gì cho mệt. Mày đâu có cần đến nó”.

Mình chỉ thèm sống ở một nơi con người đối xử với nhau tôn trọng và lịch sự một chút. Thật đáng buồn là điều đó không xảy ra ở trường trung học. Biết đâu ở Genovia lại có?

Người duy nhất tỏ ra vui mừng trước sự vắng mặt của anh Hank có lẽ là Boris Pelkowski. Lúc bọn mình tới nơi đã thấy cậu ta đang đứng đợi Lilly ở trước cổng trường: “Tay Honk đó đâu rồi?” (vì cái giọng Nga đặc sệt nên cậu ta phát âm tên

Hank thành cái gì đó nghe như Honk ý).

“Anh Honk – ý mình là là Hank – bị ốm” – mình nói. Mặt Boris lúc đó, không phải quá lời chứ, sáng bừng lên như một bóng đèn cao áp. Cái kiểu phục tùng thái quá của Boris đối với Lilly đôi lúc làm mình thấy nổi da gà và khó chịu. Nhưng cũng có thể do mình ghen tị với họ. Mình muốn có một người bạn trai để có thể tâm sự mọi bí mật thầm kín nhất với người ấy. Mình muốn có một bạn trai để trao cho nhau những nụ hôn kiểu Pháp. Mình muốn có một người bạn trai sẵn sàng nổi cơn ghen khi thấy mình dành quá nhiều thời gian với người con trai khác kiểu đô con như anh Hank.

Nhưng rõ ràng sống trên đời này làm gì

có chuyện muốn gì được nấy. Tất cả những gì mình sắp sửa có đó là một đứa em trai hoặc em gái. Quà tặng kèm: một ông bố dượng sẽ chuyển về sống cùng vào ngày mai, thêm qua tặng kèm tiếp: một cái bàn bóng đá cùng rất nhiều các công thức toán họ

À, còn cả một ngai vàng nữa, trong tương lai.

Mà mình nào có ham hố cái ngai vàng đó cơ chứ, mình chỉ cần có một người bạn trai thôi.

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ Văn minh Thế giới

Những việc cần làm trước khi thầy G chuyển về

* Hút bụi

* Dọn ổ cho mèo

* Mang đồ đi giặt

* Đổ rác, đặc biệt là dọn sạch các loại tạp chí có mấy cô ăn mặc quá hở hang ngoài bìa – rất quan trọng!!!

* Cất hết các loại nước rửa vệ sinh phụ nữ trong phòng tắm

* Dọn dẹp phòng khách lấy chỗ cho bàn bóng đá/ máy chơi điện tử/ TV màn hình lớn

* Kiểm tra tủ thuốc. Giấu kĩ: kem tẩy lông nách, kem tẩy lông mặt hiệu Jolene – rất quan trọng!!!

* Cất mấy cuốn sách Our Bodies,

Ourselves và Joy of Sex trên giá sách của mẹ

* Gọi công ty cáp truyền hình. Đăng kí thêm kênh thể thao, bỏ đi kênh phim truyện

* Nhắc mẹ bỏ thói quen treo áocửa phòng tắm

* Ngừng ngay việc cắn móng tay giả

* Ngừng suy nghĩ quá nhiều về anh M.M

* Thay khoá phòng tắm

* Mua giấy vệ sinh!!!

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, giờ NK&TN

Không thể tin nổi.

Họ lại làm chuyện đó.

Anh Hank và Lilly lại biếnmất MỘT LẦN NỮA !!!!!!!!!!

Mình thậm chí không biết có cả anh Hank cho tới khi chú Lars nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ rất bực vì ngoại vừa gọi đến phòng tranh cho mẹ và gào thét ầm ĩ qua điện thoại do không thấy anh Hank ở trong phòng khách sạn. Do đó mẹ gọi điện hỏi xem anh Hank có đến trường không.

Hiển nhiên là anh ấy không có mặt ở trường rồi.

Kế đó mình không thấy Lilly vào giờ ăn trưa.

Lúc nãy trong giờ thể dục lúc đến lượt cậu ấy leo dây thì thấy cậu ấy kêu là bị chuột rút.

Lần nào sắp thi thể dục Lilly chẳng đột ngột bị chuột rút. Do đómình không hề nghi ngờ gì cả. C Potts đã cho Lilly xuống phòng y tế, còn mình chắc mẩm sẽ gặp cậu ấy vào giờ ăn trưa với cái chân khoẻ mạnh bình thương như không có gì xảy ra.

Chuột rút ư? Chẳng có chuột bọ nào rút chân cậu ấy cả! Chỉ có ông anh họ điển trai của mình đang rút dần rút mòn hết cả đầu óc khiến cậu ấy mụ mị đi thôi.

Câu hỏi đặt ra là bọn mình còn giấu Boris chuyện đó được bao lâu nữa? Cứ

nhớ lại mấy cái bản nhạc của Mahler là không ai đã động gì đến sự trùng hợp lạ lùng ấy: Lilly bị bệnh và anh Hank vắng mặt. Không ai muốn đi chôm đệm từ phòng thể dục về để cách âm lần nữa. Mấy cái đệm đó nặng khiếp người.

Để phòng xa anh Michael đã tìm mọi cách rủ Boris cùng chơi game máy tính mới phát minh của anh ý. Game đó có tên là xử trảm Backstreet Boys. Theo đó bạn sẽ phải giải phóng những con dao găm cùng với búa và rìu vào các thành viên của ban nhạc Backstreet Boys. Ai xử trảm được nhiều thành viên nhất sẽ được qua bài và tiếp tục đi hạ ban 98 Degrees, rồi ‘N Sync… Cuối cùng người thắng cuộc sẽ được khắc tên mình lên

tấm ngực trần của Ricky Martin.

Thật không thể tin nổi anh Michael chỉ nhận được điểm B với trò chơi này. Ông thầy lớp máy tính của anh ấy đã trừ điểm chỉ vì không đủ bạo lực so với thị trường điện tử hiện nay.

Hôm nay cô Hill cho phép tụi mình nói chuyện. Mình thừa biết đó là vì cô ấy không muốn phải nghe Boris chơi mấy bản nhạc của Mahler, hoặc tệ hơn nữa là của Wagler. Hôm nay sau giờ học mình đã lên gặp cô Hill và xin lỗi cô ấy về những gì mình đã nói trên truyền hình (mặc dù việc cô ấy thường xuyên trốn trong phòng giáo viên là có thật). Cô ấy nói mình không phải lo lắng về chuyện đó. Mình biết thừa cô ấy nói như thế là

vì bố đã gửi tặng cô ấy một cái đầu DVst2:stockticker>, cùng rất nhiều hoa ngay sau buổi phỏng vấn được phát sóng. Kể từ hôm đó cô Hill tỏ ra dễ chịu hơn với mình rất nhiều.

Mình càng ngày càng không thể chấp nhận được chuyện Lilly và anh Hank. Không thể ngờ người như Lilly lại quỵ luỵ với con trai đến thế. Cậu ấy không thực sự yêu anh Hank đâu. Đằng rằng anh ấy khá dễ mến, lại đẹp trai nhưng rõ ràng là trình độ học vấn của anh ấy không bằng một nửa Lilly.

Trong khi đó Lilly đáng ra phải là thành viên của Hiệp hội các thần đồng Mensa – nếu cậu ấy không cho rằng nơi đó chỉ dành cho bọn tư sản nhà giàu. Hơn nữa

Lilly không thể gọi là đẹp nếu xét theo các tiêu chuẩn và quan niệm hiện nay về cái đẹp (mặc dù trong mắt mình thì cậu ấy lúc nào trong cũng rất xinh). Cậu ấy thấp hơn mình rất nhiều, hơi mập và mặt hơi bị hóp. Rõ ràng Lilly không phải là týp con gái mà con trai như anh Hank thích.

Vậy thì một đứa con gái như Lilly và một ông con trai như anh Hank tìm được điểm gì tương đồng ở đối phương chứ?

Ôi Chúa ơi, xin Người đừng trả lời câu hỏi này.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: trang 123, bài 1-5,7

Môn Tiếng Anh: viết nhật ký về một ngày bình thường của mình. Còn một bài về kỉ niệm sâu sắc nữa.

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi cuối chương 10

Năng khiếu và Tài năng: thứ Hai mang một đô là theo để mua cái tai nghe

Môn tiếng Pháp: une description d'une personne, trente mots minimum

Môn Sinh vật: Kenny nói khỏi lo, cậu ấy sẽ làm hết cho mình.

Thứ Năm, ngày 29 tháng 10, 7 giờ tối.

Trên xe Limo về nhà

Mình lại vừa phải chịu thêm một cú sốc nữa. Cuộc đời mình cứ liên tục phải đối

mặt với hàng chuỗi sự kiện sốc lên sốc xuống. Chẳng bao lâu nữa mình sẽ gửi gắm toàn bộ thần kinh cho bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp mất thôi.

Khi mình đến khách sạn chiều nay để học làm công chúa, mình đã gặp ngoại – đúng vậy, ngoại – đang ngồi trên chiếc ghế bành nhỏ xíu màu hồng của bà nội, nhấm nháp tách trà.

“Ôi, nó lúc nào chẳng thế. Cứng đầu cứng cổ” – Ngoại nói.

Đảm bảo hai bà đang nói về mình. Mình ném cặp sách xuống và phụng phịu nói “Cháu không có”.

Bà nội đang ngồi ở chiếc ghế đối diện với ngoại, một tay cầm tách trà, tay kia

cầm cái đĩa. Ở phía đằng sau, chú Vigo đang chạy lăng xăng, vừa đi vừa trả lời điện thoại: “Không, mấy lẵng hoa màu da cam là dành cho buổi tiệc cưới, còn hoa hồng là để trang trí ở chính giữa bàn… Đúng, đúng, tất nhiên món khai vị phải là đùi cừu rồi.”

“Cháu đi vào phòng cái kiểu gì thế?” – Bà nạt mình bằng tiếng Pháp – “Một công chúa không được bao giờ cắt ang câu chuyện của người lớn và càng không bao giờ được ném đồ. Giờ thì tới đây và chào ta cho đúng cách đi”.

Mình đi lại và hôn bà vào hai bên mà, dĩ nhiên trong lòng chẳng thích chút nào. Sau đó đi qua phía ngoại và “hành lễ” y xì. Ngoại rúc rích cười và nói: “Đúng là

kiểu cách của người châu u!”.

Bà nội nói, vẫn dùng tiếng Pháp: “Giờ thì ngồi xuống và mời bà ngoại ăn bánh quy đi”.

Mình ngoan ngoãn ngồi xuống và lấy bánh mời bà ngoại ăn như cách nội vẫn dạy. Đó, mình có phải là đứa cứng đầu cứng cổ đâu.

Ngoại lại cười rinh rích lúc chìa tay lấy miếng bánh. Ngón tay út của ngoại cong cong xỉa lên trời: “Cảm ơn cháu yêu”.

“Chúng ta đang nói đến đâu rồi bà Shirley nhỉ”- Bà nội nói bằng tiếng Anh.

“À vâng, tôi đang nói nó lúc nào cũng vậy. Cố chấp vô cùng. Tôi không ngạc

nhiên khi nó phản đối cái đám cưới này. Không một tẹo nào luôn.”

À, thì ra không phải đang nói về mình mà về…

“Ý tôi là ngày xưa, thú thực là chúng tôi không hề ủng hộ chuyện có con của Helen. Nó không hề cho chúng tôi biết cậu ấy là một hoàng tử. Nếu biết sớm chắc chắn chúng tôi đã động viên con bé làm đám cưới rồi”.

“Cũng dễ hiểu thôi” – Bà nội lẩm bẩm.

“Nhưng lần này chúng tôi thực sự rất vui. Frank là một người đàn ông tốt”.

“Vậy thì chúng ta thông nhất là đám cưới này bắt buộc – và sẽ phải được tổ chức”

– Bà nội nói.

“Ồ, chắc chắn rồi” – Ngoại hưởng ứng với vẻ mừng rỡ khó che giấu.

Mình đã nghĩ rằng hai bà sẽ nhổ nước bọt vào tay và bắt tay nhau, cách người Indiana cổ vẫn thường làm. Anh Hank đã dạy mình.

Nhưng hai bà chỉ quay ra nhấp một ngụm trà.

Chắc chắn chẳng ai buồn quan tâm ý kiến của mình nhưng mình vẫn cứ hắng giọng.

“Amelia” – Bà cảnh cáo bằng tiếng Pháp – “Cháu đừng nghĩ đến chuyện đó”.

Nhưng đã qua muộn, mình đã kịp nói: “Mẹ cháu không muốn…”

“Vigo, anh đã mang đôi giày đó đến chưa? Đôi để đi với chiếc váy dạ hội của công chúa đó” – Bà quay ra gọi chú Vigo.

Chú Vigo không hiểu từ đâu đã chạy vọt ra, trên tay là đôi giày vải satanh màu hồng đẹp chưa từng thấy. Trên mũi giày đính mấy bông hồng nhỏ li ti, cực kì hợp với cái váy phù dâu của mình.

“Cháu không thấy đẹp sao? Cháu ướm thử đi” – chú Vigo chìa đôi giày ra trước mặt mình.

Thật là độc ác. Rõ ràng đã có sự sắp đặt từ trước.

Là chú định của bà chứ còn ai vào đây nữa.

Nhưng mình biết làm gì đây? Mình không thể cưỡng lại được. Đôi giày vừa như in và phải thừa nhận đi vào chân mình trông rất đẹp. Trông cái chân quá khổ của mình như thon nh đi đến hai số ý. Mình rất nóng lòng được diện đôi giày đó cùng với bộ váy công chúa. Có lẽ nếu buổi đám cưới bị huỷ bỏ thì mình sẽ diện đến vũ hội của trường. Nếu mọi chuyện với Jo-C-Rox ổn thoả, tất nhiên.

“Nếu phải trả chúng lại thì thật xấu hổ” – Bà vừa thở dài vừa nói – “Vì mẹ cháu đang tỏ ra rất cố chấp”.

Mẹ đâu có cố chấp đâu.

“ Cháu không thể giữ chúng lại dùng cho dịp khác sao?” – Mình rụt rè hỏi, trong

lòng thầm mong bà đồng ý.

“Ồ, tất nhiên là không được. Màu hồng không phù hợp với bất cứ dịp lễ nào ngoài đám cưới cả” – Bà nói.

Tại sao mấy chuyện kiểu này toàn rơi vào mình chứ?

Khi bài học của mình kết thúc – hôm nay nào có học được gì ngoài việc ngồi đó nghe hai bà ta thán về việc con cái (và cháu chắt) của mình toàn là những đứa không biết nghe lời – Bà nội đứng lên nói với ngoại “Vậy chúng ta đã hiểu nhau rồi đúng không bà Shirley?”

Ngoại khoan thai mỉm cười: “Ồ, tất nhiên rồi, thưa nữ hoàng”.

Sao mình cứ cảm thấy có điều gì đó rất tồi tệ đang sắp xảy ra thế nhỉ. Càng nghĩ càng thấy bố chẳng làm được gì giúp mẹ thoát ra khỏi tình cảnh trớ trêu này. Bà nói xe limo sẽ chờ sẵn bên ngoài nhà mình vào thứ Bảy tới để đón mình, mẹ và thấy Gianini. Chắc bà phải hiểu rằng việc mẹ từ chối không chịu lên xe đồng nghĩa với việc sẽ không có đám cưới nào cả.

Chắc mình phải tự lo việc này thôi. Mặc dù bố nói chắc như đinh đóng cột với mình chuyện vẫn nằm trong vùng kiểm soát của bố nhưng người bố đang đối phó ở đây là bà. Là BÀ, chứ không phải chuyện đùa đâu!!!

Trên đường về khách sạn mình tìm mọi

cách moi tin từ ngoại – về cái âm mưu gì đó giữa ngoại và bà khi hai người nói "hiểu nhau".

Nhưng ngoại nhất quyết không tiết lộ tới nửa lời… trừ việc ngoại nói ngoại rất mệt – sau khi dành cả ngày ngao du khắp thành phố. Chưa kể hai người đang rất lo cho anh Hank vì không thấy chút tin tức nào từ anh ấy cả - vì thế không muốn ra ngoài ăn tối mà sẽ ở lại khách sạn gọi người phục vụ lên phòng.

Cũng tốt thôi, hôm nay mình cũng có quá nhiều chuyện rồi.

Vẫn là thứ Năm, 9 giờ tối

Thầy Gianini đã chuyển về nhà mình cùng với tất cả đồ đạc của thầy. Mình đã

chơi đến 9 ván bóng đá và giờ thì cổ tay mình đang nhức kinh khủng.

Mình cũng không cảm thấy lạ lẫm lắm với ý nghĩ thầy G sẽ chuyển hẳn về sống ở đây. Vì dù sao trước giờ thầy G toàn ở nhà mình mà. Khác biệt duy nhất có lẽ là cái TV to oành cùng cái bàn bóng đá, cái máy điện tử và bộ trống gõ đang đặt ở góc phòng – nơi trước đây mẹ hay để bức tượng bán thân bằng đồng của Elvis.

Mình thích nhất cái máy điện tử. Nó có tên là Motorcycle Gang với rất nhiều hình vẽ miêu tả về các thiên sứ địa ngục nhấp nhổm trên đó. Khi ném quả bóng vào trong đó máy cái máy sẽ phát ra tiếng ồn như tiếng của động cơ xe máy.

Lúc nhìn thấy cái máy đó mẹ chỉ đứng khựng một chỗ và lắc đầu.

Thầy Gianini nói kể từ hôm nay mình có thể gọi thầy ấy là chú Frank vì dù sao cũng sắp trở thành người một nhà rồi. Nhưng mình chịu thôi. Mình thường chỉ nói trông không kiểu "Cháu đi đây", "Chú đưa dùm cháu miếng pho mát" và "Chú thấy cái điều khiển TV đâu không?"

Thấy không? Đâu nhất thiết phải gọi tên ra đâu. Mình thật là thông minh.

Tất nhiên chuyện đâu chỉ dừng lại ở đó. Vấn đề là thứ Bảy này cái đám cưới đình đám kia vẫn sẽ được tiến hành và mẹ thì vẫn không mảy may có chút ý định nào

đến buổi tiệc đó.

Nhưng khi mình hỏi mẹ về chuyện đó mẹ chỉ mỉm cười đầy bí ẩn và nói: “Con không phải lo về chuyện đó, Mia ạ”.

Nhưng mà không lo làm sao được cơ chứ? Buổi lễ duy nhất chắc chắn bị huỷ bỏ đó là buổi đăng kí kết hôn tại Toà thị chính của mẹ và thầy G. Mình đã ướm hỏi ý mẹ xem mẹ và thầy có còn cần mình đóng giả là Toà thương mại nữa không? Để mình còn bắt tay vào cắt dán bộ trang phục đó nhưng thử đoán xem mẹ nói gì? “Mẹ nghĩ chúng ta nên tạm hoãn chuyện đó lại con ạ.”

Nhìn ánh mắt của mẹ lúc nói câu đó mình có thể nhận ra rằng mẹ không muốn nói

tiếp về chuyện đó. Vì thế mình đã leo lên gác và gọi điện cho Lilly. Giờ là lúc cậu ấy cần phải cho mình một lời giải thích hợp lý về chuyện của cậu ấy với anh Hank.

Nhưng điện thoại nhà Lilly đang bận. Chắc là Lilly hoặc anh Michael, hoặc cả hai đang lên mạng. Mình liều nhắn tin cho Lilly và thấy cậu ấy trả lời ngay tức khắc.

FtLouie: Lilly, cậu và anh Hank hôm nay biến đi đâu thế? Đừng nói dối là hai người không đi với nhau.

>

WmnRule: Chuyện đó thì liên quan gì đến cậu.

>

FtLouie: Nếu cậu vẫn còn muốn níu kéo lại bạn trai của mình thì cậu nên có một lời giải thích cho hợp lý.

>

WmnRule: Mình có lời giải thích vô cùng hợp lý, khỏi lo. Nhưng mình sẽ không kể cho cậu nghe đâu. Mất công cậu lại đi bô lô ba la với cô Beverly Bellerieve… à với cả 22 triệu khán giả nữa chứ.

>

FtLoiue: Cậu thật quá quắc, Lilly! Nghe này, mình chỉ đang lo lắng cho cậu thôi. Cậu đâu phải là đứa hay bỏ tiết. Còn

cuốn sách viết về cái xã hội trong lòng trường học của cậu nữa. Cậu đã để lỡ khá nhiều tư liệu cho cuốn sách đấy.

>

WmnRule: Vậy à? Có chuyện gì hay ho đáng để ghi chép lại sao?

>

FtLouie: Hôm nay có mấy anh chị khoá trên lẻn vào phòng giáo viên và vứt túi lòng lợn vào trong cái tủ lạnh mini của các thầy cô.

>

WmnRule: Ối tiếc quá mình đã không được chứng kiến vụ đó. Còn chuyện gì xảy ra nữa không Mia? Vì bây giờ mình

đang bận tìm kiếm ít tư liệu trên mạng.

Chuyện gì xảy ra nữa không ư? Có đó! Cậu có biết hẹn hò hai người con trai cùng một lúc là không tốt không hả Lilly? Nhất là trong khi mấy đứa bạn của cậu thậm chí một người thôi cũng chẳng có. Chẳng nhẽ cậu ấy không thấy bản thân đang rất ít kỉ và hẹp hòi sao?

Tuy nhiên mình không viết mấy cái suy nghĩ đó ra. Thay vào đó mình viết:

FtLouie: Boris rất buồn Lilly ạ. Cậu ấy chắc đã nghi ngờ cái gì đó.

>

WmnRule: Boris cần phải hiểu là tình cảm cần phải được xây dựng trên nền

tảng lòng tin. Cậu ấy nên ghi nhớ điều đó Mia ạ.

Tất nhiên là mình hiểu Lilly đang ám chỉ đến mối quan hệ của hai bọn mình – giữa Lilly và mình. Nhưng nếu nghĩ rộng ra thì câu nói đó không chỉ nói đến mối quan hệ giữa Lilly và Boris, Lilly và mình mà nó còn áp dụng được cho mối quan hệ giữa mình và Bố, mình và Mẹ, mình và… tất cả mọi người.

Liệu đây có phải là điều sâu sắc nhất mà mình vừa ngộ ra được không? Mình có nên viết vào Nhật kí tiếng Anh không nhỉ?

Đột nhiên dòng suy nghĩ của mình bị cắt ngang bởi một tin nhắn mới. Từ chính Jo-

C-rox!!!

JoCrox: Chúng ta sẽ gặp nhau lúc đi xem Rocky Horror chứ?

Ôi chúa ơi! Ôi CHÚA ơi! ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!!

Jo-C- sẽ đi xem Rocky Horror vào thứ Bảy tới!

Anh Michael cũng thế!

Chỉ có một câu trả lời hợp lý nhất cho sự trùng hợp ngẫu nhiên kỳ lạ này:

Jo-C-rox chính là anh Michael. Anh Michael chính là Jo-C-rox

CHẮC CHẮN. CHẮC CHẮN.

Đúng không???

Mình không biết phải làm gì nữa. Mình chỉ muốn chạy khắp phòng, hét thật to và cười phá lên vì hạnh phúc.

Nhưng mình đã không làm vậy, không hiểu sao mình vẫn có thể bình tĩnh ngồi lại trước màn hình vi tính và gõ tiếp:

FtLouie: Mình cũng hy vọng thế

Không thể tin nổi. Thật sự không thể tin nổi. Anh Michael chính là Jo-C-rox.

Đúng không????

Mình phải làm gì đây? Phải làm gì đây??????????

Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ Đại số

Anh Michael sáng nay không đi xe cùng tụi mình. Lilly nói anh ấy đột nhiên có

việc bận, cần phải hoàn thành cho kịp bài tập để nộp hôm nay.

Nhưng mình tự hỏi không biết có phải vì anh ấy quá sợ phải đối mặt với mình sau khi thú nhận mình l Jo-C-Rox không.

Anh ý không trực tiếp nói ra nhưng cũng đã ám chỉ như vậy.

Đúng không??????

Tuổi của ông Howell nhiều gấp 3 lần tuổi của Gilligan. Hai người cách nhau 48 tuổi. Hỏi ông Howell Và Gilligan bao nhiêu tuổi?

T= Gilligan

3T = ông Howell

3T-T=48

2T=48

T=24

Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ NK&TN

OK.

Mình sẽ không bao giờ nghi kị hay ngờ vực hay đánh giá thấp về Lilly Moscovitz nữa. Mình cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ bất kỳ hành động nào của Lilly nữa, tất cả những gì cậu ấy làm đều xuất phát từ lòng nhiệt thành và lòng hảo tâm cao cả. Xin thề!

Mọi chuyện xảy ra vào giữa trưa hôm nay.

Tất cả đều đang ngồi quây quần với nhau quanh bàn ăn – mình, vệ sĩ của mình,

Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ấy, Lilly, Boris, Shameeka và Ling Su. Anh Michael thì tất nhiên là ngồi với mấy người ở CLB Máy tính rồi.

Shameeka đang rầu rĩ đọc cho tụi mình nghe danh sách trường ở New Hampshire mà bố cậu ấy đã chấm. Càng nghe càng thấy tội nghiệp cho Shameeka và giận bản thân vì cái tội lắm mồm.

Bỗng có một cái bóng bao trùm lên chiếc bàn nhỏ của tụi mình.

Tất cả đều đồng loạt ngước nhìn lên.

Trong tic tắc mình cứ ngỡ đó là vị thần Hy Lạp Messiah mà Lilly thường kể cho mình nghe.

Nhưng hoá ra đó nào phải là vị thần gì đâu, chỉ là ông anh họ Hank của mình thôi.

Có điều hôm nay trông anh ấy thật khác với mọi ngày. Anh ấy mặc nguyên một cây đen, áo len cash-mere đen bên trong còn bên ngoài khoác một cái áo da đen. Cái quần bò đen xem ra càng làm nổi bật đôi chân dài và thẳng tắp của anh Hank. Mái tóc vàng đã được cắt gọn và vuột gel cẩn thận. Thế là trông ông anh họ y xì phoọc Keanu Reeves trong phim Ma Trận. Mình đã ngờ anh ấy vừa bước ra từ trường quay phim Ma Trận, nếu không nhìn thấy đôi bốt kiểu cao bồi đắt tiền trên chân anh ấy.

Mình không hề tưởng tượng khi thấy tất

cả quán quay lại trầm trồ thán phục khi anh Hank với tay lấy ghế ngồi xuống bàn tụi mình – cái bàn mà mọi người vẫn gọi là "đại bản doanh của lũ dị hợm".

"Chào em, Mia" – anh Hank cười rất tươi với mình.

Mình vẫn không nói được câu nào, chỉ giương mắt nhìn chằm chằm vào anh ý. Không phải chí vì bộ áo thời thượng… mà có gì đó khác lạ toát ra từ anh ấy. Và anh ấy có mùi hương… rất dễ chịu.

"Sao rồi, chuyện đó thế nào rồi anh?" – Lilly vừa nói vừa lấy tay quệt phần kem tươi trong cuốc nước của mình

Anh Hank nháy mắt hấp háy nói: "Ừm… Em đang nhìn thấy người mẫu mới nhất

của đồ lót nam của hãng Calvin Klein”.

“Hmmm… Tốt quá!” – Lilly vừa nói vừa mút bàn tay nhoe nhoét kem tươi.

“Tất cả là nhờ có em, Lilly. Nếu không có em chắc họ sẽ không đời nào chịu kí với anh đâu” – anh Hank nói.

Rồi, mình nhận ra rồi. Điều khác biệt mình thấy ở anh Hank hôm nay chính là anh ấy không còn là một gã nông dân vùng Indiana nữa.

“Anh Hank, chúng ta đã nói về chuyện đó rồi mà. Những gì anh đạt được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào khả năng của anh. Em giúp anh chỉ là ra một số điều thôi”- Lilly xua tay.

Rồi anh Hank quay sang mình, đôi mắt xanh da trời của anh ấy hơi ươn ướt.

“Cô bạn Lilly của em đã làm một điều mà xưa nay chưa từng có ai làm với anh” – anh ấy nói.

Mình ném bẹt về phía Lilly một cái nhìn đầy miệt thị.

Mình biết mà. Mình biết là hai người đã ngủ với nhau mà. Lilly đã không còn trong trắng nữa vậy mà cậu ấy chẳng buồn tâm sự cho mình nghe.

Nhưng rồi anh Hank nói tiếp: “Cô ấy đã tin tưởng anh, Mia ạ. Tin tưởng vào anh đủ giúp anh theo đuổi ước mơ của mình… một ước mơ mà anh luôn ao ước từ hồi bé. Rất nhiều người – kể cả ông bà

đều nói anh rằng đó là một ước mơ viễn vông. Họ bảo anh hãy từ bỏ mong muốn đó đi và rằng điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra được. Nhưng khi anh kể cho Lilly nghe về ước mơ đó cô ấy đã giơ tay ra" – nói rồi anh Hank chìa tay ra để miêu tả cho thêm phần sinh động, mình thấy móng tay của anh ấy đã được cắt giũa cẩn thận – "và nói hãy đi với em, anh Hank. Em sẽ giúp anh thực hiện được ước mơ đó".

Anh Hank đã bỏ tay xuống và nói tiếp: "Mọi người biết chuyện gì đã xảy ra không?".

Tất cả bọn mình – ngoại trừ Lilly vẫn đang thong dong ngồi ăn – đều mắt chữ A mồm chữ O, quá sốc không một ai nói

nên lời.

Mà anh Hank cũng chẳng buồn đợi câu trả lời của bọn mình. Anh ấy kể tuốt luốt: “Điều thần kỳ đã xảy ra. Ngày hôm nay. Ước mơ của anh đã thành hiện thực. Công ty quản lý người mẫu Elite đã kí hợp đồng với anh. Anh hiện là siêu mẫu nam mới nhất trong tập đoàn của họ”.

Bọn mình vẫn không thốt ra được câu nào, chỉ biết ngồi đó chớp mắt lia lịa.

“Và anh phải nợ cô ấy về điều kì diệu trên” – anh Hank quay qua Lilly nói.

Giờ mới là chuyện sốc nhất: Anh Hank đứng dậy khỏi cái ghế của mình, đi về phía Lilly – người vẫn đang hồn nhiên uống nước, không nghi ngờ chuyện gì cả

- và kéo cậu ấy đứng lên.

Và rồi trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người – trong đó có cả con nhỏ Lana Weinberger và lũ bạn trong đội cỗ vũ đang ngồi ở cái bàn đối diện – ông anh họ yêu dấu của mình đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi Lilly Moscovitz.

Sau một lúc anh ấy mới chịu buông cậu ấy ra, còn Lilly trông như vừa bị điện giật nghìn Vôn, ngã phịch xuống ghế trong trạng thái cứng đơ, chỉ thiếu khói bốc lên phe phẩy từ đỉnh đầu. Kế đó anh Hank chỉnh lại cái áo ve da v quay sang mình.

“Mia, em về nói với ngoại là chắc ông bà phải tìm người thay thế anh ở cửa

hàng. Anh sẽ không bao giờ quay trở lại Versaille nữa đâu. Không bao giờ”.

Nói rồi anh ấy hùng dũng ra khỏi tiệm cà phê, giống như một cao bồi oai vệ bước ra khỏi trận đâu mà anh ta là người chiến thắng vẻ vang.

Mà đúng hơn là anh ấy mới bắt đầu sải bước chân ra phía cửa. Thật may cho anh Hank là anh ấy bước không được nhanh cho lắm.

Bởi vì một trong số những người vừa được chứng kiến nụ hôn nồng cháy của anh ấy dành cho Lilly không phải ai khác mà chính là Boris Pelkowski.

Là Boris Pelkowski – với cái áo len dắt trong quần – đã đứng bật dậy nói:

“Không nhanh thế đâu, anh bạn”.

Không biết có phải Boris vừa mới xem phim Top Gun không nữa nhưng cái từ anh bạn phát ra từ mồm cậu ta nghe sặc mùi đe doạ, mặc dù vẫn không thoát khỏi cái giọng Nga đặc sệt.

Anh Hank vẫn tiếp tục bước đi. Chẳng hiểu có phải vì anh ấy không nghe thấy Boris, hay là vì anh ấy không muốn một tên thần đông âm nhạc nhỏ con làm hỏng mất màn ra đi đậm chất anh hùng ca của mình.

Đột nhiên Boris làm một chuyện cực kì thất sách. Cậu ấy nhảy bổ ra và túm lấy anh Hank và nói: “Người mày vừa hôn mùi mẫn đó chính là bạn gái của tao,

thằng oắt con bảnh choẹ ạ”.

Đúng vậy, cậu ấy nói chính xác từng từ như vậy đó. Ôi thật lãng mạn làm sao. Giá như có ai đó (OK, giá như anh Michael) nói câu tương tự về mình nhỉ. Không phải là cô gái giống-Josie-nhất mà anh ấy từng gặp, mà là cô gái của anh ấy. Boris đã nhận Lilly là cô gái của cậu ấy! Chưa có người con trai nào gọi mình là cô gái của anh ấy! Mình biết mọi người vẫn luôn đòi quyền bình đẳng nam nữ và rằng phụ nữ không phải là vật sở hữu của đàn ông nhưng rõ ràng khi nghe một chàng trai tuyên bố những câu như vậy mới mùi mẫn và ngọt ngào làm sao. Ôi! Giá mà có người (OK, giá mà anh Michael) nói mình là cô gái của anh ấy

nhỉ!!!

Phản ứng của anh Hank chỉ là: “Hả?”

Và đột nhiên Boris tung nắm đấm thẳng vào mặt anh Hank. Bốp!

À mà thực ra nghe không giống tiếp bốp cho lắm. Nghe giống tiếng huỵch thì đúng hơn. Rồi có tiếng xương kêu răng rắc. Tất cả bọn con gái rú lên khi cho rằng Boris đã làm hỏng khuôn mặt người mẫu bìa điển trai của anh Hank.

Nhưng rõ ràng họ chẳng việc gì phải lo lắngcả vì tiếng rắc đó là từ tay của Boris chứ không phải từ mặt của anh Hank. Anh ấy bước ra cửa hàng không một vết trầy xước. Còn Boris phải vào viện bó bột.

Điều đó có nghĩa là:

Tụi mình không còn phải chịu đựng những bản nhạc của Mahler nữa!

Vui quá!!!

Mình thật chẳng ra dáng một công chúa chút nào khi vui mừng trên nỗi bất hạnh của người khác như vậy!!!

Thứ Sáu, ngày 30 tháng 10, giờ tiếng Pháp

Tranh thủ giữa giờ nghỉ trưà tiết 5, mình đã mượn di động của chú Lars và gọi về khách sạn SoHo Grand cho ngoại. Phải có ai đó gọi báo cho ngoại biết là anh Hank vẫn bình an chứ. Anh ấy đã là người mẫu độc quyền của Elite. Sắp tới

anh ấy sẽ xuất hiện trên những tấm panô quảng cáo to tướng ở quảng trường Thời đại, không mặc gì ngoại trừ một cái quần trắng bé tí xíu hiệu CK.

Ngoại chắc hẳn đang ngồi trực điện thoại nên ngay từ tiếng chuông đầu tiên đã thấy ngoại nhấc máy.

“Bà Clarisse à?”- Ngoại hỏi

Thật là lạ. Clarisse là tên của bà ngoại mà.

“Ngoại à, con là Mia đây”.

“Ồ, Mia” – Ngoại cười phá lên – “Xin lỗi cháu yêu. Ta tưởng con là công chúa chứ. Ý ta là bà con, người bà bên đằng bố con đó”.

“Dạ vâng. Không phải là bà nội đâu. Là con đây. Con gọi về để báo với ngoại là con đã biết tin về anh Hank”.

Ngoại gào ầm lên vào điện thoại, to đến nỗi mình phải cầm ống nghe ra thật xa.

“NÓ ĐANG Ở ĐU?????? CON HÃY TRUYỀN LỜI TA ĐẾN VỚI NÓ RẰNG NẾU TA BẮT ĐƯỢC NÓ THÌ NÓ SẼ…”

“Ngoại!” – mình phải chỉnh đốn cường độ âm thanh của ngoại ngay vì tất thảy mọi người ở sảnh đang đổ dồn ánh mắt vào mình. Mình lập tức phải lủi ra trốn sau lưng chú Lars.

“Ngoại nghe con nói này… anh ấy vừa kí hợp đồng với công ty người mẫu Elite.

Anh ấy sẽ là người mẫu đồ lót nam cho hãng Calvin Klein. Anh ấy sẽ trở nên nổi tiếng, giống như…”

“ĐỒ LÓT NAM??” – Ngoại tiếp tục nổ bùm bùm qua ông nghe – “Mia, con nói với thành ranh đó gọi lại cho ta NGAY LẬP TỨC”.

“Con chịu thôi, ngoại ơi” – mình nói – “bởi vì thực tế là…”

“NGAY LẬP TỨC” – Ngoại nhắc lại – “nếu không nó SẼ GẶP RẮC RỐI TO VỚI TA”.

“Ngoại ơi… ừm… cái… cái đám cưới vẫn tổ chức vào ngày mai hả ngoại?” – mình vội hỏi, chuông vào tiết đã reo rồi.

“Cái GÌ?”

“Cái đám cưới ý ạ”

“Tất nhiên là đám cưới đó vẫn diễn ra rồi. Con nghĩ cái gì thế?” – Ngoại vặn ngược lại mình.

“À thế ạ, ngoại đã nói chuyện với mẹ con chưa ạ?”

“Tất nhiên là ta nói rồi. Mọi thứ đã sẵn sàng” – Ngoại nói.

“Thật ạ?” – Mình hơi bị bất ngờ khi nghe ngoại nói vậy. Thật không thể tin nổi mẹ lại đồng ý với mấy chuyện đó. Ngàn lần không thể tin nổi. “Mẹ con nói sẽ đến đám cưới đó sao?”

“Dĩ nhiên là mẹ con phải đến chứ. Đó là

đám cưới của mẹ con mà, đúng không?”

“Vâng ạ” – mình nói rồi cúp máy. Sao mình cảm thấy buồn và trống trải thế này.

Vì rất nhiều lý do có phần hơi ích kỉ của mình. Mình cũng thấy hơi buồn , sau tất cả những nỗ lực vô vọng để đi ngược lại sự sắp đặt của bà. Mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng mình mẹ sao đấu tranh nổi đội quân hùng hậu của bà.

Nhưng mình cảm thấy buồn nhất cho bản thân mình. Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ có thể chuồn ra kịp để đi xem phim Rocky Horror. Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ. Mình biết phải đến nửa đêm người ta mới chiếu phim nhưng buổi tiệc đón khách còn muộn hơn

thế rất nhiều.

Ai mà biết được bao giờ anh Michael mới lại rủ mình đi chơi nữa? Ngày hôm nay anh ấy không hề đả động tí gì về việc anh ấy thực ra là Jo-C-Rox hay nói gì về bộ phim Rocky Horror. Không một lần nào luôn. Thậm chí chẳng có tẹo gì liên quan đến kênh phim hoạt hình.

Bọn mình đã nói chuyện suốt giờ NK&TN. SUỐT CẢ BUỔI luôn! Về những thắc mắc của mọi người trước hành động vô cùng mâu thuẫn với quan điểm và cách suy nghĩ xưa nay của Lilly. Khi cậu ấy giúp đỡ anh Hank nhận ra ước mơ làm siêu mẫu nổi tiếng ấy. Bọn mình aicũng xem tập phim gây chấn động vào năm ngoái của chương của chương

trình Lilly chỉ nói lên sự thật có tựa đề là Đúng vậy, một mình bạn Cũng Có Thể Xoá Bỏ ngành Công nghiệp Người mẫu luôn mang nặng sự phân biệt Giới tính, Chủng tộc, Tuổi tác và Cân nặng. Trong đó Lilly đã "phê phán các mẫu quảng cáo làm hạ nhân phẩm của người phụ nữ và hạn chế tầm nhìn của con người về vẻ đẹp đích thực trong mỗi người" và "cần phải tìm ra cách phản ánh tiếng nói của chúng ta tới các công ty quảng cáo", "nói cho giới truyền thông hiểu rằng chúng ta muốn được xem những thước phim, những hình ảnh đa dạng và trung thực hơn về người phụ nữ". Lilly thậm chí còn khuyến khích tụi mình "thách thức lại những người đàn ông luôn đánh giá, lựa chọn phụ nữ chỉ dựa vào vẻ bề ngoài".

Mình đã chép lại đoạn hội thoại xảy ra lúc cuối giờ NK&TN (cô Hill đã quay vềới cái phòng giáo viên quen thuộc – hy vọng là cô ấy cứ ở đó mãi luôn) giữa bọn mình, anh Michael cũng có tham gia nữa. Có thể thấy anh ấy không ềh đả động gì đến Jo-C-Rox hay bộ phim Rocky Horror CHO DÙ LÀ MỘT LẦN.

Mình: Lilly, mình tưởng cậu cho rằng ngành công nghiệp người mẫu là ngành công nghiệp mang nặng tình phân biệt chủng tộc, giới tính và làm giảm giá trị của con người?

Lilly: Ý cậu là gì?

Mình: Anh Hank nói chính cậu đã làm người đục đẽo ước mơ làm người mẫu

của anh ý thành hình hài.

Lilly: Mia, khi mình nhận thấy một tâm hồn đáng thương đang ngày đêm kêu gào được tự khẳng định mình, mình đã không thể kiềm chế được bản thân. Mình phải giúp đỡ con người đáng thương đó.

(Không phải chứ, sao cậu ấy không nghĩ đến chuyện giúp mình thực hiện ước mơ của mình là được cùng trao nụ hôn kiểu Pháp với anh trai cậu ấy đi. À mà mình có thổ lộ ước mơ đó với cậu ấy bao giờ đâu).

Mình: Lilly, mình không hề biết rằng cậu có tiếng nói đến như vậy trong ngành công nghiệp người mẫu.

Lilly: Đâu có. Mình chỉ dạy cho ông anh

họ của cậu cách tận dụng tối đa khả năng trời phú của anh ta thôi. Chỉ một vài bài học đơn giản về cách ứng xử và thẩm mỹ thời trang thôi và anh ấy đã có thể có được hợp đồng bên Elite.

Mình: Nhưng cậu có cần phải giữ kín bí mật thế

Lilly: Cậu không biết sĩ diện của bọn con trai nó lớn thế nào sao?

Đúng lúc đó anh Michael nhảy vào.

Anh Michael: Ê!

Lilly: Em xin lỗi nhưng rõ ràng là thế mà. Lòng tự trọng của anh Hank đã gần như mất hết sau khi bị cái cô nàng đỏng đảnh Amber kia đá. Em không muốn

những nhận xét tiêu cực thiêu cháy nốt chút lòng tự trọng cuối cùng của anh ấy. Anh cũng thừa hiểu cái tôi của con trai nó lớn thế nào mà.

Anh Michael: Ê!

Lilly: Điều quan trọng là anh Hank dám kiên trì theo đuổi ước mơ của mình mà không bị lung lay bởi các ý kiến bên ngoài. Nếu không anh ấy đã không thể nắm lấy cơ hội vừa rồi. Em quyết định giữ kín bí mật đó thậm chí cả với những thân nhất của em. Bởi vì em biết có thể một câu nói hớ hênh của mọi người cũng có thể vô tình vò nát các cơ hội của anh ấy.

Mình: Không phải chứ. Bọn mình cũng

sẽ tỏ ra ủng hộ anh ấy mà.

Lilly: Cậu thử nghĩ mà xem, Mia. Nếu anh Hank nói với cậu: “Mia, anh muốn trở thành người mẫu” thì cậu sẽ phản ứng thế nào? Xin lỗi chứ đảm bảo cậu sẽ phá lên cười cho coi.

Mình: Không, mình sẽ không cười đâu

Lilly: Chắc chắn cậu sẽ làm vậy. Bởi vì trong mắt cậu anh Hank chỉ là ông anh họ tỉnh lẻ hay khóc nhè, thậm chí không bánh hạt dẻ là cái gì. Nhưng cậu thấy đó, mình đã nhìn ra được cái tài năng tiềm ẩn của anh ấy có thể trở thành…

Anh Michael: Ờ, trở thành đứa lúc nào cũng xuất hiện trên mấy cuốn lịch treo tường.

Lilly: Anh chỉ đang ghen tị với người ta thôi.

Anh Michael: Ờ đúng rồi đó. Tao luôn muốn thấy ảnh mình mặc đồ lót treo đầy đường ở quảng trường Thời đại đấy.

(Thực ra mình cũng muốn nhìn thấy mấy tấm ảnh đó nhưng rõ ràng là anh Michael đang mỉa mai mà).

Anh Michael: Anh không tin là bố mẹ em sẽ đồng tình với hành động nghĩa hiệp vừa rồi của em đâu nếu họ biết em đã trốn học để làm điều đó. Đặc biệt nếu họ phát hiện ra em sẽ bị phạt vào tuần tới.

Lilly (trông có vẻ thiểu não) Các nhà hảo tâm luôn tử vì đạo.

Vậy đó. Đó là tất cả những gì anh ấy nói với mình trong ngày hôm nay. TRONG CẢ NGÀY HÔM NAY.

Lưu ý: tra từ điển nghĩa của câu tử vì đạo

Các lý do tại sao anh Michael không chịu thừa nhận mình là Jo-C-Rox

1. Anh ấy thẹn! Quá ngượng và không dám thổ lộ cảm xúc thật của anh ấy với mình.

Anh ấy cho rằng mình không có cảm giác giống như vậy với anh ấy (Sai lầm quá!)

3. Anh ấy đã thay đổi suy nghĩ và nhận ra rằng không hề thích mình (Không!)

4. Anh ấy không muốn phải chịu búa rìu

của dư luận khi hẹn hò với học sinh đầu cấp và dự định sẽ đợi tới khi mình đã là học sinh năm thứ hai rồi mới chính thức ngỏ lời với mình (Nhưng lúc đó anh ấy sẽ là sinh viên đại học năm thứ nhất và có khi lại sợ búa rìu dư luận khi hẹn hò với học sinh trung học ý chứ)

5. Anh ấy thực chất không phải Jo-C-Rox. Và mình đang bị ám ảnh bởi anh chàng có vấn đề về nước sốt ngô mà mình thường gặp ở quán cà phê.

Bài tập về nhà:

Môn Đại số: Không có (thầy G nghỉ mà!)

Môn tiếng Anh: viết nốt bài về một ngày bình thường của mình! Và bài về kỉ niệm sâu sắc nhất!

Văn minh Thế giới: đọc và phân tích sự kiện gần đây trên tờ Sunday Times(ít nhất 200 chữ).

NK&TN: không được quên mang theo một đôla!

Môn tiếng Pháp: trang 120

Môn Sinh vật: câu hỏi cuối Chương 12 – hỏi Kenny câu trả lời

Thứ bảy, ngày 31 tháng 10

Sáng nay ngủ dậy mình thấy mơn man trong đâu một điềm gì đó bất an. Mình mất mấy phút vẫn không thể lý giải nổi cảm giác đó nên quyết định nằm ườn trên giường ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ. Trong khi đó con Louie Mập đang cuộn

tròn cuối giường đùa nghịch với chính cái đuôi xù bông của mình.

Và rồi mình chợt bừng tỉnh: hôn nay, theo kế hoạch của bà, chính là ngày người mẹ đang mang bầu của mình sẽ làm đám cưới với thầy giáo Đại số trong một buổi đại lễ tại khách Plaza với sự có mặt của ca sĩ lừng danh Phil Collins.

Mình nằm đó hy vọng rằng nhiệt độ của mình sẽ tăng lên 39 độ và mình không phải rời khỏi cái giường này để chứng kiến những gì sắp xảy ra ngày hôm nay. TẠI SAO MÌNH PHẢI CHỊU NHỮNG CHUYỆN NHƯ THẾ NÀY???

NHẬT KÝ TIẾNG ANH

Một ngày của Mia Thermopolis

Thứ bảy, ngày 31 tháng 10

8:16 sáng: Tỉnh dậy thấy căn nhà có vẻ vắng vẻ. Mẹ có lẽ vẫn đang ngủ (gần đây mẹ ngủ hơi bị nhiều).

8:18 sáng – 8:45 sáng: Chơi ở bàn bóng đá cùng chú v sĩ. Thắng 3 trong tổng số 12 trận. Cần phải tập luyện nhiều hơn khi có thời gian rảnh.

8:50 sáng: Không hiểu sao tiếng ồn nãy giờ vẫn không làm mẹ thức dậy vì thế nhẹ nhàng lên lầu gõ cửa phòng mẹ. Mình đứng đó hy vọng cánh cửa đó không mở ra để khỏi phải chứng kiến sự thật là mẹ mình đang ở cùng với ông thầy Đại số.

8:51 sáng: Gõ cửa mạnh hơn. Không

hiểu sao mẹ có thể ngủ say thế nhỉ.

8:52 sáng: Vẫn chẳng có ai ra mở cửa, mình viết định ẩn cửa bước vào. Không có một ai trong phòng! Kiểm ta lại tủ thuốc trong phòng tắm thì thấy các vật dụng cá nhân như mascara, son, thuốc dưỡng thai… đều không cánh mà bay! Hình như có điều gì đó không ổn!

8:55 sáng: Điện thoại kêu. Bố gọi. Sau đây là đoạn hội thoại giữa bố và mình:

Mình: Bố à? Mẹ biến mất rồi. Cả thầy Gianini nữa.

Bố: Con vẫn gọi người đó là thầy Gianini mặc dù cả hai sống cùng nhà sao?

Mình: Bố, mẹ và thầy G đâu rồi?

Bố: Con không phải bận tâm về chuyện đó

Mình: Làm sao con không bận tâm cho được khi đó là mẹ và đứa em sắp sinh của con.

Bố: Mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát của bố.

Mình: Làm sao con có thể tin rằng mọi chuyện vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát của bố khi giờ đây mẹ con biến mất.

Bố: Bởi vì bố đã nói như vậy.

Mình: Bố, nói thật là con rất khó có thể tin vào bố.

Bố: Tại sao?

Mình: Tại sao ư? Có lẽ tại cái sự thật rằng bố đã nói dối con suốt bao nhiêu năm qua về danh tính và công việc thực sự của mình cho tới tận tháng trước.

Bố: Ồ chuyện đó….

Mình: Vì thế bố hãy cho con biết MẸ CON ĐANG Ở ĐU?

Bố: Mẹ con có viết một lá thư. Sẽ có người đưa cho con vào lúc 8 giờ tối nay.

Mình: Bố, 8 giờ tối nay là lúc đám cưới sẽ bắt đâu mà.

Bố: Bố biết.

Mình: Bố, bố không thể làm như thế với con. Con biết nói gì với…

Giọng ai đó: Anh Philippe, có chuyện gì

thế?

Mình: Ai đấy hả bố? Có phải là cô Beverly Bellerieve không?

Bố: Thế nhá, bố phải đi đây, Mia.

Mình: Bố, khoan đã…

9:00 sáng – 9:15 sáng: Lục tung cả nhà lên tìm xem mẹ có để lại dấu tích gì không. Nhưng không thấy gì cả.

9:20 sáng: Có điện thoại. Bà hỏi xem mẹ và mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến tiệm trang điểm chưa. Bảo với bà rằng mẹ đã ra khỏi nhà (sự thật là thế mà). Bà có vẻ nghi ngờ. Nói với bà rằng nếu có bất kì câu hỏi nào thì cứ hỏi con trai của bà. Bà nói bà cũng đang định làm như

vậy và rằng xe limo sẽ tới đón mình vào lúc 10 giờ.

10:00 sáng: Xe limo đã tới. Mình cùng chú vệ sĩ ra khỏi nhà. Ngồi bên trong là bà nội (vẫn gọi là bà) và bà ngoại (thường gọi là ngoại). Ngoại có vẻ rất nóng lòng chờ đợi đám cưới tối nay – có lẽ ngoại sẽ còn hoan nỉ hơn gấp bội nếu đứa cháu trai không bỏ nhà đi làm người mẫu. Trong khi bà lại tỏ ra khá bình tĩnh. Bà nới bố vừa gọi điện báo rằng cô dâu (tức mẹ) muốn tự làm tóc và trang điểm. Mình không nói gì cả.

10:20 sáng: Vào tiệm Chez Paolo để tân trang.

6: 45 chiều: Rời khỏi tiệm Chez Paolo.

Chú Paolo đã biến ngoại từ một bà nội trợ thuần thuý thành một quý bà sang trọng.

7:00 tối: Đến khách sạn Plaza. Sự biến mất của cô dâu được bố tiếp tục che đậy bằng lý do mẹ muốn nằm nghỉ trước buổi lễ. Mình đã lén nhờ chú Lars dùng di động gọi thử về nhà nhưng không có ai nhấc máy.

7:15 tối: Trời bắt đầu mưa. Ngoại cho rằng mưa trong ngày cưới là điềm gở. Bà nói: Không, đó là những hạt trân châu. Ngoại thì bảo: Không, đó là những hạt mưa. Dấu hiệu rạng nứt đầu tiên giữa hai người đứng đầu của dòng họ.

7:30 tối: Mình bị lùa vào căn phòng nhỏ

gần lễ đường, cùng với các phù dâu khác (siêu mẫu Giselle, Karmen Kass và Amber Valetta mà bà đã phải đi thuê vì mẹ nhất quyết không đưa cho bà danh sách các phù dâu của mình). Mình đang mặc chiếc vày hồng mơ ước của mình cùng đôi giày vải xinh xắn tiệp màu với váy.

7:40 tối: Không một phù dâu nào buồn nói chuyện với mình, ngoại trừ một câu khen mình "dễ thương". Chủ đề duy nhất của họ là về bữa tiệc đêm qua và sự cố có ai đó nôn lên giày của siêu mẫu Claudia Schiffer.

7:45 tối: Khách khứa bắt đầu ùn ùn kéo tới. Mình không thể nhận ra ông ngoại giữa biển người đó nếu không nhờ cái

mũ bóng chày của ông. Trông ông trong bộ đồ vest thật lịch lãm, cứ như phiên bản về già của diễn viên điện ảnh Matt Damon vậy.

7:47 tối: Có hai người khách tự xưng là bố mẹ của chú rể. Bố mẹ của thầy Gianini từ Long Island đã đến! Bác Gianini Sr. đã gọi chú Vigo là “Bucko” và dúi vào tay chú ý một đồng 20 đô la để được đổi chỗ lên hàng ghế đầu tiên. Chú Vigo trông có vẻ rất vui.

7:48 tối: Ca sĩ Fergie đang đừng ở gần cửa ra vào trò chuyện với nhà tài phiệt Donald Trump về thị trường bất động sản Manhattan. Cô ấy đang tì một căn hộ thuê 4 phòng ngủ có giá dưới 10.000 đôla/tháng. Ông Donald đã chúc cô ấy

may mắn.

7:50 tối: Ca sĩ Sting đã để tóc dài trở lại. Mình suýt thì không nhận ra. Trông chú ý như trẻ con vậy. Nữ Hoàng Thuỵ Điển đã hỏi xem chú ý là bạn của cô dâu hay chú rể. Chú Sting đã nói bừa là bạn của chú rể mặc dù mình đã xem qua chồng đĩa của thầy Gianini rồi, chẳng có cái nào ngoài đĩa của nhóm nhạc The Grateful Dead.

7:55 tối: Cả căn phòng trở nên im phăng phắc khi ca sĩ Phil Collins ngồi xuống bên chiếc piano. Hy vọng rằng mẹ đang ở một nơi nào đó, không nghe không thấy gì cả.

8:00 tối: Mọi người đang rất nóng lòng

chờ đợi buổi lễ bắt đầu. Mình đòi bố - lúc này đã nhập với mình và mấy cô siêu mẫu – đưa cho mình lá thư của mẹ. Bố rút từ trong túi áo ra một lá thư.

8:01 tối: Mình đọc lá thư đó.

8:02 tối: Mình phải ngồi xuống trấn tĩnh lại.

8:05 tối: Bà và chú Vigo đang chụm đầu bàn bạc điều gì đó. Hình như họ đã đoán ra cả cô dâu và chú rể sẽ không xuất hiện trong buổi lễ hôm nay.

8:07 tối: Amber Valetta thì thào rằng nếu buổi lễ không chịu bắt đầu ngay thì cô ấy sẽ bị trễ lễ đính hôn của nam diễn viên Hugh Grant.

8:10 tối: Các tiếng xì xào đột nhiên ngưng bặt khi ông bố lịch lãm của mình xuất hiện. Mặc dù bị hói gần hết đầu nhưng trong bố vẫn ra dáng Hoàng tử trong bộ vest được may đo chuẩn đừng milimét. Ca sĩ Phil Colins đã ngừng chơi đàn.

8:11 tối: Bố đã có một bài phát biểu như sau:

Bố: Tôi xin gửi đến tất cả các quý vị có mặt ngày hôm nay lời cảm ơn chân thành nhất vì đã bớt chút thời gian đến chia vui cùng gia đình chúng tôi. Tôi rất lấy làm tiếc khi phải tham báo rằng đám cưới giữa bà Helen Thermopolis và ông Frank Gianini sẽ không được tổ chức… vào buổi tối hôm nay như dự kiến ban

đầu. Cặp đôi hạnh phúc đã bỏ trốn và bay tới Cancun vào sáng nay. Tôi tin rằng tại đó họ sẽ có một đám cưới nho nhỏ chỉ có hai người.

8:13 tối: Một tiếng la thất thanh phát ra từ phía sân khấu đặt cây đàn dương cầm. Tiếng la đó không phải xuất phát từ ca sĩ Phil Collins mà từ một người phụ nữ đứng tuổi sang trọng và lịch lãm với đôi mắt được tô vẽ rất cầu kì. Nói cách khác, đó là bà.

Bố: Chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ bữa tối cho quý vị trong phòng lớn. Và một lần nữa xin cảm ơn tất cả mọi người đã tới đây ngày hôm nay.

8:15 tối: Bố bước xuống khỏi sân khấu.

Các vị khách bất đắc dĩ lục đục đi lấy đồ uống. Không còn ai chơi piano nữa.

Mình: (nói vu vơ một mình) Mêhicô ư? Thật không hiểu nổi mẹ nghĩ gì nữa. Nhỡ mẹ uống nước ở đó sau này em mình sinh ra bị đột biến gen thì sao.

Amber: Đừng lo, bạn của chị Heather cũng đã mang thai ở Mêhicô và uống nước đó. Kết quả là cậu ấy sinh đôi.

Mình: Và chúng có vây ở lưng đúng không ạ?

8:20 tối: Ca sĩ Phil Collins bắt đầu chơi bản “the Circle of Life” trong phim Vua Sư Tử. Và bà đã quát lên: “Có thôi đi không!”.

Nội dung bức thư mà mẹ đã viết cho mình:

Mia yêu quí của mẹ,

Vào lúc con đọc được bức thư này thì có lẽ mẹ và chú Frank đã làm đám cưới. Mẹ xin lỗi đã không thể nói cho con biết sớm hơn. Vì mẹ muốn khi bà hỏi con có biết chuyện gì không (và mẹ dám chắc là bà sẽ hỏi câu đó) thì ít ra con có thể thành thật trả lời rằng con không hề biết gì cả, để không làm rạn nứt tình cảm của hai bà cháu.

Rạn nứt tình cảm giữa mình và bà sao? Mẹ đang đùa con đấy à? Trước giờ tình cảm con và bà có bao giờ “lành lặn” chứ.

Mà mình cũng đâu có để tâm đến chuyện đó.

Mẹ và chú Frank thực lòng rất muốn có con bên cạnh chúc phúc cho đám cưới của bọn mẹ. Vì thế mẹ và chú đã quyết định khi nào về nước, cả nhà chúng ta sẽ tổ chức riêng một bữa tiệc: lần này sẽ tuyệt đối bí mật chỉ mang tính chất gia đình và mấy người bạn thân thôi!

Nghe cũng hấp dẫn đấy chứ. Hầu hết mấy người bạn của mẹ đều là các nữ quân nhân hoặc là nghệ sĩ. Một trong số đó rất thích trò đứng trên sân khấu vừa đổ từng cốc sôcôla xối xả lên người vừa ầu ơ ngâm thơ.

Không biết mấy cô chú đó có thể hoà

đồng với mấy người bạn của thầy G không nữa. Đảm bảo bạn của thầy ấy sẽ chỉ thích ngồi xem thể thao cho mà xem.

Con đã là nguồn sức mạnh to lớn của mẹ trong suốt quãng thời gian điên khùng vừa qua Mia ạ. Và mẹ muốn con hiểu được rằng – cũng như bố và bố dượng của con – đều rất cảm ơn con về điều đó. Con là đứa con gái tuyệt vời nhất mà bất cứ người mẹ nào cũng mong muốn được có. Và đứa em trai (hoặc em gái) sắp chào đời này sẽ là đứa bé may mắn nhất thế giới này vì có một bà chị gái như con.

Nhớ con rất nhiều.

Mẹ

Thứ Bảy, ngày 31 tháng 10, 9 giờ tối

Mình đang bị sốc nặng. Cực sốc.

Không phải vì chuyện và thầy G bỏ trốn. Mình thấy chuyện đó thậm chí còn rất lãng mạn là đằng khác.

Mình bị sốc vì chính bố - đúng vậy, ông bố yêu dấu của mình- là người giúp mẹ và thấy G bỏ trốn. Cuối cùng thì bố đã dám chống lại mẹ của mình: một cuộc CÁCH MẠNG LỚN.

Sau vụ này mình bắt đầu nghĩ rằng thực chất bố chẳng sợ bà một tẹo nào cả! Trước giờ bố chỉ không muốn dây vào cho phiền phức thôi. Có lẽ bố cho rằng cứ chiều theo bà còn hơn là chống đối lại bà. Vì cuộc chiến với bà luôn là một

cuộc chiến cam go và dai dẳng.

Nhưng lần này thì không. Cuối cùng bố đã chịu nhảy vào cuộc.

Và bố sẽ phải "trả giá" về điều đó là cái chắc.

Ừ nay mình phải điều chỉnh lại toàn bộ suy nghĩ từ xưa đến giờ về bố thôi.

Trong khi bà vẫn chưa hồi lại sau cú sốc vừa xong, mình vội chạy ra chỗ bố và ôm chầm lấy bố: "Bố đã thành công rồi!"

Bố nheo mắt nhìn mình giọng đầy tò mò: "Sao con có vẻ ngạc nhiên thế nhỉ?"

Úi, ngượng quá… Mình lí nhí nói: "Dạ… thì… vì… bố biết đấy.."

"Không, bố không biết gì cả"

“Dạ… thì…” – mình không biết phải nói sao nữa. TẠI SAO???? TẠI SAO mình luôn phải nhanh nhẩu nói ra toàn những điều không nên nói để rồi sau đó phải hối hận thế này không biết?

Mình đã tính chuyện bịa đại một lý do gì đó. Nhưng có vẻ như bố đọc được suy nghĩ của mình, bố nói bằng một giọng đầy cảnh cáo: “Mia…”

“Thôi được rồi, con nói” – mình miễn cưỡng buông bố ra và nói – “Đôi khi bố tỏ ra – con chỉ nói là tỏ ra thôi nha – là bố khá sợ bà”.

Bố với tay ra và quàng tay ôm lấy cổ mình. Ngay trước mặt cô Hillary Clinton lúc cô ấy vừa đứng dậy đi theo mọi

người vào phòng lớn để ăn tối. Cô ấy đã mỉm cười nhìn bố con mình. Có lẽ cô ấy thấy hành động đó của bố rất dễ t

“Mia, bố đâu có sợ bà. Mà bà cũng không đến nỗi khó chịu như con nghĩ đâu. Nói chung là nếu biết cách thì bà rất dễ đối phó”.

Ha, chuyện này mới đây.

“Hơn nữa, con có cho rằng bố lại chịu để con gái bố buồn hay sao? Cả mẹ con nữa? Bố sẽ luôn ở bênh cạnh hai mẹ con”.

Mấy lời đó của bố nghe sao cảm động thế không biết. Mình thậm chí đã khóc mất một lúc cơ đấy. Hoặc có khi tại khòi thuốc ở phòng bên cạnh. Hôm nay có rất

nhiều khách đến từ châu u mà.

“Mia, trước giờ bố cũng không đối xử quá tệ với con phải không?” – đột nhiên bố quay sang hỏi mình.

Mình đã hơi bất ngờ trước câu hỏi đó: “Không, tất nhiên là không rồi bố. Bố mẹ luôn làm tròn trách nhiệm của mình mà”.

Bố gật gù nói: “Bố hiểu rồi”.

Có vẻ như mình ca ngợi bố chưa đủ thì phải. Mình vội nói thêm: “Không, ý con là con không còn có thể yêu cầu thêm điều gì tốt hơn được nữa từ bố mẹ…” – rồi mình không kìm nổi đã buột miệng đế thêm một câu: “Nhưng con vẫn có thể sống tốt dù không có mấy chuyện công chúa đó”.

Trong bố có vẻ như muốn lấy tay xoa đầu mình. Nhưng bố rụt tay lại ngay vì mớ keo bọt dày đặc người ta phun đầy lên tóc mình sẽ dính bết vào.

“Bố rất tiếc về chuyện đó. Nhưng con có nghĩ rằng con sẽ hạnh phúc nếu chỉ là một cô bé Nancy bình thường không Mia?

Tất nhiên rồi!

Ngoại trừ việc mình không thích cái tên Nancy cho lắm.

Có lẽ khoảnh khắc này sẽ được liệt vào mục kỉ niệm sâu sắc nhất mà mình dự định sẽ viết trong quyển Nhật kí tiếng Anh, nếu chú Vigo không chạy tới phá ngang. Trông mặt chú ý thật phờ phạc.

Mà cũng phải thôi. Bao nhiêu công sức chuẩn bị cuối cùng thành ra thế này đây! Đầu tiên là cô dâu và chú rể từ chối tham dự, còn bây giờ thì bà chủ của bữa tiệc, bà Hoàng xứ Genovia đang nhốt mình trong phòng không chịu mở cửa.

“Ý anh là sao? Mẹ tôi không chịu ra khỏi phòng sao?” – Bố tôi cao giọng hỏi.

“Thưa Hoàng tử, đúng như vậy” – trông chú Vigo mếu máo chực khóc váng lên – “Chưa bao giờ tôi thấy bà tức giận đến như vậy! Bà nói mình đã bị phản bội bởi chính gia đình của mình. Bà không còn mặt mũi nào xuất hiện trước công chúng nữa, nỗi nhục nhã này thật quá lớn!”

Bố ngẩng mặt lên trời ngao ngán nói:

“Chúng ta đi nào”.

Bố ra hiệu cho mình và chú Vigo yên lặng rồi nhẹ nhàng gõ cửa phòng bà.

“Mẹ ơi” – Bố gọi – “Mẹ ơi con là Philippe đây. Con vào được không?”

Không có tiếng trả lời. Nhưng mình dám chắc là bà ở trong đó. Mình có thể nghe thấy tiếng con Rommel đang rên ư ử.

“Mẹ ơi” – Bố vừa gọi vừa thử xoay núm cửa nhưng nó đã được khoá. Bố thở dái đánh thượt.

Cũng dễ hiểu thôi, cả ngày đã phải đau đầu nghĩ cách ngăn cản lễ cưới này và giờ thì thêm chuyện này nữa.

“Mẹ ơi. Mẹ mở cửa đi” – Bố nài nỉ.

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Mẹ ơi. Mẹ đang xử sự giống trẻ con rồi đó. Con muốn mẹ mở cửa ra ngay lập tức. Nếu không con sẽ gọi người lên dùng khoá tự mở đó. Chẳng nhẽ mẹ buộc con dùng đến cách đó hay sao? Mẹ?”

Mình biết bà sẽ thà để cho bọn mình nhìn thấy khuôn mặt bà khi không trang điểm còn hơn là để cho nhân viên khách sạn xì xào to nhỏ về chuyện gia đình mình. Do đó mình ra hiệu bảo bố: “Bố, để con thử xem sao.”

Bố nhún vai kiểu được-thôi-nếu-con-muốn-thử và lùi sang một bên.

Mình ghé mồm vào khe cửa gọi: “ Bà ơi. Là cháu đây, Mia đây”.

Thử vậy thôi chứ mình không hề hy vọng gì là bà sẽ mở cửa cho mình. Vì nếu bà đã không chịu mở cửa cho chú Vigo – nhân viên yêu quý của bà, và bố - người mà giờ bà có thể đang rất ghét, nhưng ít ra đó là đứa con trai duy nhất của bà – thì chẳng có lý do gì bà lại mở cửa cho một đứa công-chúa-chưa-hoàn-thiện như mình.

Và đúng như mình nghĩ, không có tiếng nào cả. Ngoại trừ tiếng con Rommel tiếp tục rên ư ử đến ái ngại trong phòng.

Mình vẫn không chịu bỏ cuộc: “Bà ơi con rất tiếc về việc mẹ con và thầy Gianini. Nhưng rõ ràng con đã báo trước với bà từ đầu rằng mẹ con không hề muốn tổ chức đám cưới kiểu này. Bà còn

nhớ không? Con đã nói với bà là mẹ con chỉ muốn có một hôn lễ nhỏ và giản dị thôi. Đáng ra bà phải nhận ra điều đó khi các vị khách có mặt hôm nay không có ai là khách của mẹ con. Tất nhiên đều là khách của bà. Trừ ông bà ngoại con. Và bố mẹ thầy Gianini. Bà thấy đấy, mẹ con đâu có biết Imelda Marcos hay Barbara Bush là ai đâu? Con tin rằng họ đều là những người rất đáng mến nhưng rõ ràng không một ai trong số đó là bạn của mẹ con”

Bà vẫn chẳng buồn lên tiếng.

“Bà ơi. Bà làm con hơi bị ngạc nhiên đấy. Con tưởng bà thường dạy con là một công chúa phải luôn tỏ ra mạnh mẽ, sẵn sàng đối mặt với mọi tình huống có thể

xảy ra dù nó có xấu đến đâu đi chăng nữa. Cũng như không được phép lẫn trốn đằng sau ánh hào quang của sự giàu có và các đặc quyền của mình. Hành động của bà bây giờ đâu có giống những gì bà đã dạy con? Không phải bà nên xuống đó và giả vờ như đây chính là kế hoạch mà bà đã sắp xếp từ trước và cùng mọi người nâng cốc chúc mừng cặp cô dâu chú rể vắng mặt hay sao?”.

Mình đã giật mình nhảy vội ra sau khi thấy núm cửa phòng bà xoay từ từ. Một giây sau, bà bước ra xúng xính trong bộ váy dạ hội nhung màu tía, đầu đội vương miện kim cương.

Bà ngẩng cao đầu trịch thượng nói: “Tất nhiên là ta sẽ quay tở lại bữa tiệc rồi. Ta

chỉ lên đây để tô lại son môi mà thôi”.

Bố và mình quay sang nhìn nhau đầy ý nhị.

“Vâng, hiển nhiên là thế rồi” – mình nói.

“Một công chúa” – Bà vừa nói vừa với tay khép cửa phòng lại – “Không bao giờ bỏ rơi các vị khách của mình”.

“Vâng ạ”.

“Vậy hai đứa đang làm gì ởy?” – Bà nhìn chằm chặp hai bố con mình.

“Hai bố con cháu chỉ… muốn lên xem bà có ổn không thôi” – Mình nói.

“Ta biết” – Bà vừa nói vừa làm một việc rất-không-giống-bà. Vòng tay khoác tay mình cực kì tình cảm. Rồi không thèm

nhìn bố, bà nói: “Đi thôi”.

Mình thấy mắt bố trợn tròn khi thấy hành động trên của bà.

Trông bố không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng mình thì có.

“Bà ơi đợi con chút” – mình kéo tay bà lại.

Mình vòng tay vào tay bố, rồi cả ba người nhà mình tay trong tay cùng nhau đi xuống dưới lầu.

Thấy vậy bà chỉ khịt mũi một cái còn bố thì mỉm cười.

Mình nhận ra rằng đây có lẽ là kỉ niệm sấu sắc nhất với cả ba người bọn mình.

Hoặc ít nhất là với mình.

Chủ Nhật, ngày 1 tháng 11, 2 giờ chiều

Tối hôm qua cũng không đến nỗi thất bại lắm.

Mọi người đã có thời gian vui vẻ bên nhau. Và anh Hank là một trong số đó. Phải công nhận anh ấy rất có năng khiếu gây sốc cho người khác. Đúng vào lúc buổi tối chuẩn bị được dọn ra thì anh Hank xuất hiện trong bộ vest lịch lãm hiệu Arm

Ông ngoại đã rất vui mừng khi gặp lại anh. Bà Gianini, mẹ của thầy Gianini tỏ ra hâm mộ anh Hank thấy rõ. Có lẽ bởi phong thái lịch thiệp của anh ấy. Xem ra anh ấy đã thuộc làu làu các bài học về cách ứng xử và giao tiếp mà Lilly dạy.

Sau đó, lúc đến màn khiêu vũ, anh ấy đã ra mời bà nhảy điệu valse thứ hai- bố nhảy với bà điệu valse đầu tiên – như một lời đáp lễ cho câu khen ngợi của bà trước đó rằng anh ấy là hình mẫu cho đức lang quân tương lai của mình.

May phước là ở Genovia có luật cấm không cho anh em họ đời thứ nhất kết hôn.

Có lẽ người hạnh phúc nhất mà mình nói chuyện cùng vào tối qua không phải là người có mặt ở bữa tiệc. Khoảng 10 giờ đêm thì chú Lars đưa cho mình cái di động. Thử đoán xem người ở đầu dây bên kia là ai? “Mia hả con?” – là mẹ!! Nghe giọng mẹ có thể đoán được là mẹ đang ở một nơi rất xa vì mình thấy sóng

điện thoại rất lạo xạo.

Mình không muốn hét lên gọi “Mẹ” quá to vì bà đang đứng trò chuyện với khách gần đấy. Vả lại mình nghĩ bà sẽ không tha thứ cho bố mẹ mình nhanh thế đâu. Mình trốn vội ra sau cái cột nhà và thì thào: “Mẹ! Mẹ và thầy đã tổ chức đám cưới xong chưa?”

Họ đã chính thức kết hôn rồi! Mặc dù có hơi muộn nhưng ít ra thì đứa em sắp sinh của mình sẽ không phải mang cái danh con hoang như mình. Bên đó mới đang khoảng 6 giờ chiều, mẹ và thầy đang đi dạo ngoài biển nhấm nháp cốc tai dứa. Mình đã bắt mẹ phải hứa là không được ăn quá nhiều đá bào vì nói gì thì nói mình không tin vào nguồn nước ở đó cho

lắm.

“Các kí sinh trùng có thể có trong đá bào đấy mẹ ạ” – mình cảnh cáo cho mẹ biết – “Đến Bắc cực lạnh như vậy mà vẫn có nhiều loại sâu sống trong băng cơ mà. Bọn con đã được họcgiờ Sinh vật. Chúng tồn tại hàng ngàn năm nay rồi. Vì thế cho dù đã thành đá nhưng mẹ vẫn có thể bị nhiễm khuẩn nếu uống phải chúng. Mẹ chỉ được ăn đá bào lấy từ nước đóng chai thôi. Mẹ đưa máy cho thầy Gianini đi, con sẽ chỉ cho thầy ấy cần phải làm thế nào…”

Mẹ cắt ngang lời mình.

“Mia à… Mọi người…” – Mẹ hắng giọng – “Ngoại phản ứng thế nào hả

con?”

“Ngoại ý ạ?” – Mình quay qua tìm ngoại. Sự thật là chưa bao giờ thấy ngoại vui đến như vậy. Ngoại đang tận hưởng cảm giác sung sướng trong vai trò mẹ của cô dâu. Nảy giờ ngoại đã nhảy với Hoàng tử Albert, người đại diện cho hoàng gia Monaco tới tham dự tiệc cưới ngày hôm nay – và nam diễn viên điện ảnh Michael Douglas, 2 lần.

“Dạ… Ngoại… Ngoại đang rất giận mẹ”.

Tất nhiên là mình nói dối nhưng lời nói dối đó chắc chắn sẽ làm mẹ vui. Một trong những niềm vui của mẹ là chọc giận ông bà. Thôi thì cứ coi như đây là

món quà cưới mình dành cho mẹ.

“Thật vậy sao Mia?”

“Vâng” – mình vừa nói vừa nhìn cảnh ông đang dìu ngoại xoay tròn quanh tháp sâm panh, cả hai cười rả rích với nhau – “Có lẽ ông bà sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa đâu”.

“Ôi, tệ vậy sao” – mẹ nói với giọng chẳng có gì là đau khổ cả, thậm chí còn mừng rỡ là đàng khác.

Mình thật khâm phục tài nói dối thiên bẩm của mình quá đi.

Thật không may đúng lúc đó thì đường dây bị ngắt. ất thì mình cũng đã kịp cảnh báo mẹ về mấy con sâu đá rồi.

Thú thật là hôm nay mình không được vui như mọi người. Anh Hank là người duy nhất có mặt trong bữa tiệc tầm tuổi với mình. Nhưng anh ấy còn mãi khiêu vũ với chị Giselle đâu còn thời gian dành cho mình.

Thật may là đếm tầm 11 giờ đêm thì bố lại gần và hỏi: “Ủa, Mia, không phải hôm nay là Halloween sao?”.

“Đúng ạ”.

“Con không có nơi nào muốn đi sao?”

Mình đâu có quên vụ Rocky Horror nhưng rõ ràng là bà đang cần có mình bên cạnh. Đôi lúc việc gia đình còn quan trọng hơn chuyện bạn bè – thậm chí là chuyện yêu đương.

Nhưng nghe bố nói vậy mình phải chộp lấy ngay: “Dạ có chứ ạ”.

Bộ phim sẽ được chiếu lúc nửa đêm ở rạp chiếu phim thành phố - cách đây khoảng 50 dãy nhà. Nếu mình đi nhanh có lẽ vẫn kịp. Ý mình là nếu chú Lars và mình đi nhanh.

Nhưng vấn đề là mình không có trang phục hoá trang. Vào dịp Halloween sẽ không ai cho bạn vào rạp trong bộ quần áo bình thường hằng ngày cả.

“Ý em là sao, em không có trang phục hoá trang à?” – chị Fergie tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của bố con mình.

Mình giơ cái váy lên và nói: “Dạ, em nghĩ em có thể đóng giả làm phù thuỷ tốt

bụng Glinda. Nhưng vấn đề là em không có gập phép và vương miện”.

Mình không ngờ là chị Fergie lại khéo tay như thế. Chính cô Catherine Zeta Jones-Douglas đã chỉ cho mình biết. Chỉ vài phú mình đã có trong tay một cây gậy phép làm từ các que khuấy đồ uống bằng pha lê. Chị Fergie đã dùng các sợi dây thường xuân trên mấy lẵng hoa cảnh quấn chúng lại với nhau. Tiếp đó chị ấy thiết kế cho mình một cái vương miện giấy to uỵch làm từ mấy tờ thực đơn và súng bắn keo có sẵn trong túi của chị ấy.

Phải công nhận là trông chúng thật đẹp, y như trong phim Wizard of Ox vậy! (tất nhiên chị ấy đã quay mặt có chữ vào bên trong).

“Và giờ thì chúng ta đã có… Glinda – cô phù thuỷ tốt bụng.” Nói rồi chị ấy quay sang chú Lars: “Anh thì dễ thôi. Anh chính là James Bond”.

Chú Lars trong có vẻ rất hài lòng. Chúng ấy lúc nào chẳng muốn được làm điệp viên.

Nhưng có lẽ không có ai vui bằng mình. Vậy là giấc mơ được Anh Michael thấy mình trong chiếc váy tuyệt vời này sắp trở thành hiện thực. Còn nữa, bộ cánh hoàn hảo này sẽ giúp mình có dũng khí đứng đối chất với anh ấy về Jo-C-rox.

Sau khi chào bố, mình vọt lẹ ra cửa. Mình cũng định ra chào bà đã nhưng khi đó bà đang say sưa cùng ông Gerald

Ford nhảy tango.

Vừa bước ra khỏi cửa mình bị hàng trăm phóng viên nhà báo vây lại, mọi người xồ ra tranh nhau đặt câu hỏi.

“Công chúa Mia! Xin cô cho biết cảm nghĩ của mình khi mẹ cô bỏ trốn trong chính đám cưới của mình?”

Mình cũng đã định không nói bất cứ câu gì, phó mặc cho chú Lars dọn đường đưa mình vào xe limo nhưng rồi trong đâu mình chợt loé lên một ý tưởng. Mình giật cái micro gần nhất nói: “Tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng trường trung học Albert Einstein là ngôi trường tuyệt vời nhất ở Manhattan này, thậm chí là trên toàn Bắc Mỹ. Trường chúng tôi có cơ sở

vật chất kỹ thuật vào loại bậc nhất hiện nay với rất nhiều học sinh ưu tú. Nếu có ai đó không chịu nhận ra điều đó thì quả thực họ đang tự lừa dối chính mình, bác Taylor ạ”

(Bác Taylor là bố của Shameeka).

Rồi mình đưa tay ra trả lại cái micro cho chủ của nó và chui vào xe.

Xém tí nữa là mình không tới kịp. Thứ nhất, do có diễu hành nên giao thông bị tắc nghẽn nghiêm trọng. Thứ hai, hàng dòng người đổ về rạp chiếu phim thành phố khiến cho các con đường quanh đó bị chặn lại hết. Mình phải bảo chú xế đi chầm chậm lại để chú Lars và mình có thể tìm đám bạn mình trong biển người.

Nhưng hôm nay ai cũng hoá trang, rất khó để tìm ra được nhóm người của Lilly.

Đột nhiên mình thấy nguyên một nhóm ăn mặc ất quái đản, toàn đồ dã chiếc của quân đội hồi chiến tranh thế giới thứ II. Máu me (máu giả) tùm lum khắp người, một số còn giả vờ bị què cụt. Cả lũ đang giương cái biển Tìm kiếm Binh nhì Ryan. Đứng cạnh đó là một cô gái mặc áo choàng ren màu đen, đeo râu giả cùng một bạn trai giả làm mafia, tay cầm hộp vĩ cầm.

Chính nhờ cái hộp vĩ cầm đó mà mình nhận ra bọn họ.

“Dừng xe!” – mình hét lên.

Chiếc limo phanh kít lại, chú Lars và mình bước ra. Cô gái mặc áo choàng đen rống rít: “Ôi Chúa ơi! Cuối cùng cậu cũng đến!”

Là Lilly chứ không phải ai khác! Và người đứng bên cạnh cậu ấy với một mớ ruột giả phòi ra từ áo lính chính là anh Michael.

“Mau lên, hai người đứng vào hàng đi” – anh Michael nói với mình và chú Lars – “Cháu đã để dành sẵn 2 vé cho hai người”.

Mấy người đứng đằng sau bắt đầu la ó khi thấy mình và chú Lars len vào giữa hàng. Nhưng khi chú ý quay mặt lại lừ mắt nhìn thì tất cả bọn họ im bặt ngay tắp

lự.

“Anh Hank đâu?” – Lilly hỏi.

“Anh ấy không đến được” – mình không muốn nói cho cậu ấy biết lý do. Lúc mình rời khỏi bữa tiệc anh ấy đng say sưa nhảy với chị Giselle. Mình không muốn Lilly nghĩ rằng anh Hank thích mấy cô siêu mẫu hơn bọnmình.

“Anh ấy không đến được. Tốt” – Boris cười rõ tươi nói.

Lilly quay phắt sang lườm Boris cảnh cáo, rồi hỏi mình: “Cậu đóng giả làm ai thế?”

“Còn ai nữa? Mình là Glinda – phù thuỷ tốt bụng”.

“Anh cũng đoán thế. Trông em quả thật rất… rất…” – anh Michael nói.

Anh ấy không nói được thêm gì nữa. Trông mình chắc là ngu ngốc lắm. Lúc đó tim mình tự nhiên chùng xuống, mình cảm thấy hơi buồn.

“Cậu trông rực rỡ quá, không hợp với không khí Halloween tí nào” – Lilly tuyên bố.

Rực rỡ ư? Vậy còn hơn bị cho là ngu ngốc. Nhưng sao anh Michael không nói được như thế nhỉ?

Mình nhìn Lilly từ đầu tới chân và hỏi: “Còn cậu là ai?”

“Vậy mà cậu không nhìn ra à? Mình là

nhà tâm lý học Sigmund Freud” – Lilly vừa nói vừa lột bộ râu giả ra.

Boris chỉ vào hộp vĩ cầm trên tay hãnh diện nói: “Còn mình là Al Capone. Trùm Mafia Chicago”.

“Cũng giống lắm, Boris” – mình nói. Đến ngày như hôm nay mà cậu ta vẫn giữ cái bài áo len dắt trong quần. Cứ cái đà này cậu ấy mãi mãi bị coi là kẻ ngoại đạo ở cái đất Mỹ này thôi.

Ai đó giật giật đuôi váy của mình. Quay ra mới thấy thì ra là Kenny, bạn học nhóm trong lớp Sinh học của mình. Cậu ấy cũng là một thành viên trong đám tàn quân kia, và bị mất một tay (giả vờ).

Kenny hét lên: “Cuối cùng cậu cũng đã

tới!”

“Đúng vậy” – mình nói. Xem ra sự phấn khích đang lan toả khắp bầu không khí quanh đây.

Hàng của bọn mình bắt đầu di chuyển. Mấy người bạn của anh Michael và Kenny trong CLB Máy tính (giờ là đám tàn quân máu me đầy người) vừa duyệt binh vừa hô to: “Một, hai, ba bốn. Một, hai, ba ,bốn”.

Đúng là dân máy tính!

Phải đến lúc phim bắt đầu chiếu mình mới lờ mờ nhận ra chuyện gì đó không ổn. Mình đã cố tình ngồi ghế gần lối đi để có thể ngồi kế bên anh Michael. Còn bên kia là chú Lars. Nhưng đó là kế

hoạch còn trên thực tế không hiểu làm sao chú Lars lại bị đẩy dạt sang một bên và người ngồi cạnh mình là Kenny.

Cũng không sao… vì chú Lars đã xuống dãy ghế phía sau ngồi ngay sau mình. Mình hầu như chẳng để ý đến Kenny mặc dù cậu ta tìm mọi cách nói chuyện với mình. Mồm thì trả lời cậu ta còn đầu thì tơ tưởng về anh Michael. Có thật là anh ấy nghĩ mình trong thật ngu ngốc không? Lúc nào thì mình nên nói cho anh ấy biết mình đã đoán ra anh chính là Jo-C-rox? Mình đã tập luyện khá kĩ ở nhà rồi. Mình sẽ thả một câu thật bâng quơ vào cuộc đối thoại, kiểu: gần đây anh có xem bộ phim hoạt hình nào hay hay không?

Nghe rẻ rúng thật nhưng mình không thể

nghĩ ra cách gợi chuyện nào khác cả.

Mình đã chỉ mong bộ phim kết thúc cho nhanh để con trút bầu tâm sự với anh Michael.

Mong thì mong là vậy nhưng phải công nhận Rocky Horror là một bộ phim hay. Khán giả trong rạp làm đủ trò điên khùng. Người thì ném bánh mỳ tới tấp, người thì bật ô ra che khi trời đổ mưa trong phim, người thì đứng lên giữa rạp ngoáy mông theo tiếng nhạc trong phim… Đây quả xứng đáng xếp vào danh sách những bộ phim hay nhất mọi thời đại. Xém chút nữa Dirty Dancing đã bị Rocky Horror dành mất vị trí quán quân trong danh sách các bộ phim yêu thích của mình nếu không có diễn viên Patric

Swayze vớt vát lại.

Còn nữa, trong phim chẳng có cảnh nào có thể coi là rùng rợn cả. Do đó mình chẳng có cớ gì để tỏ ra sợ hãi đến mức anh Michael phải vòng tay qua ôm mình cả.

Thật đáng tiếc!

Nhưng bù lại mình cũng đã được ngồi cạnh anh ấy. Suốt 2 tiếng đồng hồ. Trong bóng tối. Với mình thế cũng đủ lắm rồi! Anh ấy cứ phá lên cười rồi lại quay sang nhìn xem mình có thấy buồn cười không. Hành động đó thật đáng ngờ, đúng không? Khi một ai đó không ngừng quay sang kiểm tra xem bạn có chung suy nghĩ với mình về một chuyện nào đó không,

chứng tỏ anh ta hẳn có ý gì đó!

Vấn đề là Kenny cũng đang làm một việc tương tự: Phá lên cười rồi quay sang nhìn xem mình có cười không.

Đáng ra khi ấy mình phải nhận ra đó chính là manh mối thứ

Sau khi xem phim xong tụi mình kéo nhau đi ăn sáng tại quán Bàn tròn. Và tại đây mọi chuyện đã trở nên vô cùng kì lạ.

Trước đây mình đã tới quán Bàn tròn này rồi – còn ở đâu trên cái đất Manhattan này bán bánh kếp với giá chỉ 2 đôla – nhưng chưa bao giờ đi cùng với vệ sĩ và muộn như hôm nay. Tội nghiệp chú Lars, trông dáng vẻ khật khừ khủng khiếp của chú ý là đủ hiểu chú ý buồn ngủ lắm lắm

rồi. Chú ý uống hết cốc cà phê này đến cốc cà phê khác. Mình thì bị ngồi kẹt giữa anh Michael và Kenny – thật buồn cười, sao lại trùng hợp thế nhỉ - còn Lilly, Boris và các thành viên CLB Máy tính thì ngồi xung quanh. Mọi người đang nói chuyện với nhau rất to, tất cả cùng nói một lượt, không ai nhường ai, ồn ào như cái chợ vỡ. Đúng lúc mình đang không biết phải quay sang nói với anh Michael thế nào về cái vụ phim hoạt hình thì Kenny đột nhiên nghiêng ngả về phía mình, ghé sát vào tai và thì thào: “Dạo này cậu có nhận được lá thư nào hay ho không?”.

Phải công nhận là mình ngu, thậm ngu! Nhưng đúng là đến lúc đó mình mới

bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Đáng ra mình phải đoán ra từ lúc đang xem phim.

Không phải là anh Michael. Anh Michael không phải là Jo-C-Rox.

Một phần trong mình đã đoán ra ngay từ đầu chuyện này. Anh Michael đâu phải týp người làm mấy chuyện lén lút kiểu như vậy. Anh ấy càng không phải là người thích ký tên thành người khác. Những ý nghĩ hoang đường đó đã khiến chứng hoang tưởng của mình nặng hơn.

Mình đã tự HUYỄN HOẶC bản thân rằng anh ấy là Jo-C-Rox.

Rút cuộc Jo-C-Rox không phải là anh

Michael mà là

Nói vậy không có nghĩa là Kenny là người chẳng ra gì. Hoàn toàn không phải. Cậu ấy là một chàng trai cực kì dễ mến. Mình rất quý Kenny Showalter. Thực sự là vậy.

Nhưng chỉ có điều cậu ấy không phải là anh Michael Moscovitz.

Mình quay sang nhìn Kenny, miệng cố nở ra một nụ cười.

“Ôi, Kenny. Cậu chính là Jo-C-Rox sao?”

Kenny nhe răng cười toe toét.

“Đúng vậy. Không phải cậu phát hiện ra rồi sao?”

Mình nào có phát hiện ra. Bởi vì ngốc quá mà!

“Ừ, cuối cùng thì mình cũng đã biết” - mình cười trừ.

“Tốt” – Kenny lộ rõ vẻ thoả mãn – “Bởi vì cậu thực sự rất giống Josie trong bộ phim hoạt hình Josie and the Pussycats. Cô ấy vừa là nữ ca sĩ chính của một ban nhạc rock vừa là người chuyên đi phá các vụ án bí ẩn. Cô ấy rất tuyệt. Giống như cậu vậy”.

Ôi Chúa ơi. Kenny. Bạn học nhóm trong lớp Sinh vật của mình, Kenny. Cậu bạn nhút nhát cao 1m82 – Kenny, người luôn làm tất cả bài tập môn sinh dùm mình. Mình quên béng mất chuyện Kenny là

một ban ruột của Anime Nhật. Cậu ấy đã từng nói với mình rằng cậu ấy sẽ dành cả cuộc đời của mình để quảng bà cho Anime NHật… sau khi đã tìm ra phương pháp chữa bệnh ung thư. Lẽ dĩ nhiên là cậu ấy có xem kênh Cartoon Network rồi, gần như nghiện cái kênh đó thì đúng hơn. Người dơi là loạt phim hoạt hình yêu thích nhất của cậu ấy.

Ai đó làm ơn bắn mình một phát đi cho xong!

Mình đã cố mỉm cười thật tươi. Nhưng mình nghĩ trong mình giống như đang mếu thì đúng hơn.

Nhưng Kenny có vẻ không để ý đến điều đó lắm thì phải.

“Cậu biết không, ở các tập sau của Josie và nhòm Pussycats đã bay ra ngoài vũ trụ, trở thành một trong những người tiên phong trong lĩnh vựa khai phá vũ trụ” – cậu ấy vẫn cứ thích thú kể chuyện.

Ôi Chúa ơi xin Người hãy cấu má cho con tỉnh dậy! Hãy biến đây thành một cơn ác mộng và khi con tỉnh dậy mấy chuyện này lập tức vỡ póc như bọt xà phòng!

Điều an ủi duy nhất là may mình vẫn chưa nói gì với anh Michael. Thật không dám tưởng tượng phản ứng của anh ấy sẽ thế nào nếu mình nói ra chuyện đó. Có khi anh ấy tưởng mình bị phản ứng phụ do uống thuốc quá liều mất.

“À, mà này, cậu có muốn hôm nào đó đi chơi với mình không Mia?” – Kenny hỏi.

Mình chúa ghét khi mọi người nói với mình những câu tương tự như vậy. Cực ghét luôn. Sao họ không nói “Cậu có muốn thứ 3 tới đi chơi với mình không?” để mình còn tìm được lý do thoái thác, kiểu “Ôi, không, thứ 3 mình bận mất rồi” chẳng hạn.

Đằng này nói nhưnhẽ mình huỵch toẹt ra là “Không, mình không muốn đi chơi với cậu. KHÔNG BAO GIỜ”.

Bởi vì nói vậy thì quá phũ.

Mình không thể phũ với Kenny được. Mình rất quý cậu ấy. Thật sự là vậy. Kenny là một người bạn tốt bụng, dễ

mến.

Nhưng hỏi mình có thích được cậu ấy hôn không á?

Không thích cho lắm.

Mình phải nói gì đây? “Không, Kenny. Không. Mình không hề muốn đi chơi với cậu vì mình đã trót yêu anh trai của người bạn thân nhất mất rồi”.

Mình đâu thể nói vậy.

Tất nhiên là sẽ có người dám nói mấy câu kiểu đó.

Nhưng mình thì không.

“Tất nhiên rồi, Kenny” – và đó là câu trả lời cuối cùng của mình.

Dù sao thì đi chơi với Kenny thử xem có chết ai? Cái gì cũng phải thử lấy một lần thì mới khá lên được. Bà vẫn thường dạy mình như thế.

Và mình không còn cách nào khác là để Kenny vòng tay ôm lấy vai mình. Một tay thôi, vì tay kia còn bận giấu bên trong cái áo khoác để cho giồng sĩ quan quân đội bị mất một tay sau một trận nổ mìn.

Bàn của bọn mình hơi nhỏ nên khi Kenny vòng tay qua vai mình cậu ấy đã hích phải vai của anh Michael và anh ấy quay sang nhìn hai đứa mình…

Rồi rất nhanh liếc sang nhìn chú Lars. Ánh mắt anh ấy kiểu như… không biết tả sao nữa…

Kiểu, chú nhìn xem chuyện gì đang xảy ra kìa, hãy chặn họ lại đi chứ?

Không, chắc không phải đâu. Không có chuyện anh Michael lại quan tâm đến mình như thế đâu.

Còn chú Lars thì đang mải mê đổ thêm sữa vào cốc cà phê thứ 5 của mình và không buồn nhìn lên. Bỗng anh Michael bật dậy như lò xo và lạnh tanh: “Mình mệt rồi. Về thôi nhỉ?”

Tất cả mọi người nhìn anh Michael như thể nhìn một tên khùng vậy. Bởi có vài người vẫn còn đang ăn chưa xong. Lilly đã mỉa mai anh ấy: “Anh bị sao thế? Muốn đi ngủ sớm để giữ gìn sắc đẹp à?”

Nhưng anh Michael đã rút ví ra lấy tiền

trả phần của mình.

Thấy vậy mình cũng đứng phắt dậy và nói: “Mình cũng mệt rồi. Chú Lars ơi, chú gọi xe đi về thôi”.

Chú Lars có vẻ như chỉ chờ câu đó của mình, lập tức rút điện thoại ra và bấm số. Kenny nói: “Tiếc quá cậu lại phải về sớm như vậy. Mình sẽ gọi cho cậu”.

Chính câu nói đó của Kenny làm Lilly quay ngoắt qua nhìn mình rồi quay lại nhìn Kenny. Sau đó cậu ấy nhìn sang anh Michael. Và cuối cùng cậu ấy cũng đứng dậy.

“Đi thôi, Al. Tàn tiệc rồi” – cậu ấy gõ nhẹ lên đầu Boris, người vẫn chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra.

Mọi người lục cục đứng dậy móc ví trả tiền… và mình chợt nhận ra rằng mình không mang theo tiền. Mình đã không cầm theo ví. Bà đã quên không sắm cho mình một cái túi xách tay kèm theo bộ váy xinh xắn này.

Mình huých vào tay chú Lars và nói: “Chú có tiền không cho cháu vay một ít. Cháu không mang theo đồng nào”. Chú Lars gật đầu và loay hoay mở ví. Kenny bỗng bật ra như một cái máy trả lời tự động: “Không không Mia. Bánh kếp của cậu để mình trả”.

Mình giật thót cả mình khi nghe thấy thế. Mình không muốn cậu ấy trả tiền bánh cho mình, hay tiền 5 cốc cà phê của chú Lars. Mình là người theo chủ nghĩa bình

đẳng giới, mình không muốn con trai trả tiền cho mình.

Hơn nữa mình cũng không muốn Kenny nghĩ hôm nay giống như buổi hẹn hò của hai đứa hay gì đó.

“Ôi không. Không cần đâu” – mình vội nói.

Nhưng Kenny nhất quyết không chịu, mở ví rút ra mấy đồng tiền lẻ để trên bàn. “Cứ để mình”.

Mình chợt nhớ ra bên cạnh là người theo chủ nghĩa bình đẳng giới mình còn là một công chúa nữa. Vì vậy mình cần tỏ ra lịch thiệp cho giống một công chúa. “Cảm ơn cậu rất nhiều, Kenny”.

Cùng lúc đó chú Lars rút ví ra đưa cho anh Michael đồng 20 đôla và nói: “Tiền vé xem phim”.

Nhưng anh Michael nhất quyết không nhận tiến của mình - ừ thì tiền của chú Lars, nhưng rõ ràng bố sẽ trả lại cho chú ý mà. Anh Michael trông có vẻ rất ngượng, nói: “Ồ không, cháu mời”. Sau đó mình có năn nỉ anh ý thế nào anh ý cũng nhất định không chịu cầm.

Và một lần nữa mình lại phải nhã nhặn nói: “Cảm ơn anh rất nhiều, anh Michael”, trong khi tất cả những gì mình muốn nói lúc đó là: “Hãy đưa tôi ra khỏi đây ngay!”

Còn không nữa, với hai người trả tiền

cho mình ngày hôm nay chẳng khác nào mình đang hẹn hò với cả hai người cùng một lúc.

Rõ là thế mà.

Sao mình chẳng thấy hạnh phúc gì thế nhỉ? Nhất là khi trước giờ mình chưa bao giờ hẹn hò với một anh chàng nào, nói gì đến tận hai người cùng một lúc.

Mình chỉ thấy buổi "hẹn hò đúp" này chẳng có gì là vui vẻ cả. Có lẽ bởi vì một trong số đó mình không hề muốn hẹn hò cùng.

Nhất là khi người đó lại chính là người thổ lộ thích mình… dù là bí mật qua thư.

Mấy chuyện này đúng là nhức hết cả đầu!

Lúc đó mình chỉ muốn về nhà, leo lên giường trùm chăn kín đầu và giả vờ như chuyện vừa rồi chưa bao giờ xảy ra.

À đến ước nguyện đó của mình cũng không thực hiện được vì giờ mẹ anh thầy Gianini đang ở mãi tít tận Cancun, mình sẽ phải ở khách sạn với bà và bố cho tới khi mẹ về.

Có mấy người xin đi nhờ xe cùng mình về, chẳng nhẽ lại từ chối. Vả lại cái xe limo thiếu gì chỗ chứ, chở hết cả lũ về con được nữa là.

Và đúng lúc mình nghĩ mọi chuyện không thể tồi tệ hơn nữa thì anh Michael – đang đứng cạnh mình đợi đến lượt lên xe – quay sang thủ thỉ: “Mia, điều ban nãy anh

định nói với em là hôm nay em trông rất… rất…”.

Mình chớp mắt nhìn anh ấy trong ánh sáng xanh hồng của bóng đèn neon ở quán Bàn tròn. Giây phút này thật tuyệt vời! Mặc dù dưới ánh đèn ấy, trong bộ trang phục khác người ấy, trông anh Michael vẫn

“Em mặc chiếc váy này trong rất xinh” – anh Michael nói vội.

Mình mỉm cười nhìn anh ấy. Lúc đó mình cứ thấy giống như cô bé Lọ Lem vậy. Như cái khúc cuối phim, lúc Hoàng tử tìm thấy Lọ Lem và xỏ đôi hài vào chân cô. Bộ quần áo rách rưới bỗng chốc biến thành chiếc váy dạ hội đẹp tuyệt trần, và

các chú chuột chui ra khỏi hang bắt đầu hát vang chúc mừng.

Trong một giây đó, mình có cảm giác như vậy.

Và rồi một giọng nói cắt ngang dòng tưởng tượng của mình: “Hai người có lên xe không vậy” .Mình và anh Michael quay lại nhìn. Là Kenny. Cậu ấy đang thò đầu ra khỏi mui xe và vẫy tay gọi bọn mình.

“Ừm, có chứ” – mình ngượng nghịu nói, cứ như vừa bị bắt quả tang làm chuyện gì sai trái ý.

Mình lên xe, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Mà cũng đã có chuyện gì xảy ra đâu.

Nhưng dọc đường về khách sạn, trong đầu mình chỉ vang lên một giọng nói: “Anh Michael đã khen mình trông rất xinh. Anh Michael đã khen mình trông rất xinh. Anh Michael đã khen mình trông rất xinh.”

Có thể anh Michael không viết những bức thư đó. Có thể anh ấy không cho rằng mình là cô-gái-giống-Josie-nhất trong trường.

Nhưng anh ấy đã nghĩ rằng mình trong rất xinh trong chiếc váy dạ hội màu hồng. Và điều đó mới là quan trọng đối với mình.

Giờ thì mình đang ngồi viết những dòng này trong phòng khách sạn của bà, xung

quanh ngổn ngang toàn quà đám c và quà em bé. Con Rommel đang lăn qua lăn lại trên ghế sô-fa trong chiếc áo len cash-mere hồng. Đáng ra mình phải đang viết mấy lá thư cám ơn nhưng cuối cùng mình lại mở nhật ký ra viết.

Nhưng cũng chẳng có ai để ý đến điều đó. Ông bà ngoại đang ở đây, họ đến chào tạm biệt trước khi ra sân bay đáp chuyến bay sớm về Indiana. Giờ hai người bà của mình đang ngồi liệt kê những cái tên để đặt cho em bé và lên danh sách khách mời tới dự lễ rửa tội của em ý (ôi, không. Lại nữa sao?" trông khi ông ngoại và bố đang thảo luận về sự luân canh. Đó có vẻ là chủ đề mà các nông dân vùng Indiana và các nhà trông

ôliu xứ Genovia đặc biệt quan tâm.

Vấn đề là ông ngoại là chủ của một cửa hàng tạp hoá, còn bố là một hoàng tử, không hiểu sự luân canh thì liên quan gì đến hai người cơ chứ? Mà thôi, kệ. Ít ra là hai người đang nói chuyện với nhau.

Anh Hank cũng đang ở đây. Anh ấy tới chào tạm biệt và thuyết phục ông bà rằng không có gì sai trái khi để anh ấy ở New York một mình cả. Nhưng xem ra anh ấy vẫn chưa nói được câu nào với ông bà cả vì từ lúc bước vào phòng tới giờ anh ấy chưa rời cái di động. Hầu hết các cú gọi tới là từ mấy cô phù dâu tối hôm qua.

Ngồi ngẫm nghĩ lại mới thấy dù sao mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ cho lắm.

Mình sắp có một cậu em trai hoặc một cô em gái, chưa kể tự dưng có thêm một ông bố dượng siêu giỏi môn Đại số và một cái bàn bóng đá.

Và bố hoá ra không khiếp sợ bà như mình nghĩ… Còn bà cũng đã vui vẻ hơn mọi ngày, mặc dù còn chưa đi nghỉ dưỡng tại Baden-Baden.

Nhưng bà vẫn chưa thèm nói lời nào với bố, ngoại trừ những lúc bắt buộc.

Còn nữa, chiều tối nay mình sẽ có buổi hẹn với Kenny ở rạp chiếu phim thành phố để xem một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, như mình đã hứa với cậu ấy hôm trước.

Sau đó mình sẽ ghé sang nhà Lilly và tụi

mình sẽ chuẩn bị cho chương trình phát sóng vào tuần tới với chủ đề “Những kỉ niệm buồn”. Bọn mình sẽ thử thôi miên lẫn nhau xem có ai nhớ được chút gì về kiếp trước của mình không. Ví dụ Lilly luôn nung nấu một niềm tin mãnh liệt rằng kiếp trước cậu ấy là Elizabeth I

Và mình tin cậu ấy.

Sau khi xong mình sẽ ngủ lại nhà Lilly. Tụi mình sẽ thuê phim Dirty Dancing về xem và làm giống như lần đi xem Rocky Horror – hai đứa sẽ la ó và ném đồ lên màn hình vô tuyến.

Và rất có thể sáng mai khi thức dậy mình sẽ gặp anh Michael ở bàn ăn sáng đang mặc quần ngủ và khoác áo choàng dài

quên không buộc dây áo choàng dài như một lần mình tình cờ nhìn thấy.

Thề rằng đó sẽ là kỉ niệm rất sâu sắc đối với mình.

Một kỉ niệm cực kỳ sâu sắc!

Nhật Ký Công Chúa tập 3: Nàng Công Chúa Đang Yêu

Giờ tiếng Anh

Bài tiểu luận (hạn chót phải nộp: 8 tháng 12)

Trường Trung Học Albert Einstein hội tụ rất nhiều học sinh từ các quốc gia, vùng miền trên khắp thế giới. Hội Học sinh của trường qui tụ học sinh từ hơn 170 quốc tịch, tôn giáo và dân tộc khác nhau.

Hãy miêu tả ngày lễ Tạ Ơn đặc trưng của gia đình bạn. Yêu cầu viết ngắn gọn, súc tích.

Ngày lễ Tạ Ơn

của Mia Thermopolis

6:45 sáng

Mình bị đánh thức bởi tiếng nôn oẹ của mẹ. Mẹ đang mang thai tháng thứ 3. Căn cứ theo lời bác sỹ sản khoa thì mấy chuyện này sẽ chấm dứt sau tháng thứ 3. Thật chẳng trông mong gì hơn! Mình đã đánh dấu và đếm từng ngày trên quyển lịch *N Sync của mình. (Thực ra mình chả thiết tha *N Sync mấy. Không hâm mộ đến mức phải mua lịch bày chềnh ềnh trên bàn thế này. Cô bạn thân Lilly đã

mua tặng cốt để chọc mình. Nhưng phải công nhận là trong nhóm đó có một anh xinh trai không thể tả.)

7:45 sáng

Thầy Gianini, ông bố dượng mới toe của mình, vừa lọc cọc gõ cửa phòng mình. À mà giờ này mình phải gọi thầy ấy là dượng Frank mới đúng. Khó nhớ tưởng chết! Bình thường ở trường vào giờ Đại số mình vẫn gọi dượng là thầy Gianini mà. Thôi thì chẳng gọi dượng mà cũng chẳng gọi thầy là hay nhất.

Thầy Gianini bảo đã đến giờ phải dậy rồi. Mẹ con mình năm nay sẽ mừng lễ Tạ Ơn ở nhà bố mẹ thầy G ở Long Island. Nếu không đi từ bây giờ thì lát nữa sẽ bị

tắc đường.

8:45 sáng

Đi sớm thế này vào ngày lễ Tạ Ơn thì không lo bị tắc đường. Cả nhà mình đến nhà bố mẹ thầy G ở Sagaponack sớm hơn thường ngày những 3 tiếng.

Bà Gianini vẫn chưa buồn gỡ mấy cái cuộn tóc trên đầu xuống (mình đang nói đến mẹ thầy Gianini, chứ không phải mẹ mình. Sau khi kết hôn mẹ vẫn giữ nguyên tên Helen Thermopolis vì trước giờ cái tên đó đã gắn liền với các tác phẩm khá nổi tiếng của mẹ rồi. Hơn nữa mẹ cũng chẳng tin vào mấy cái tục gia trưởng). Bà lộ rõ vẻ sửng sốt. Tất nhiên không phải vì nhà mình đến qua sớm. Mà vì mẹ đang

rón rén bước lên bậc thềm đã lập tức lấy tay bụm miệng bổ nhào vào toa lét, do ngửi thấy mùi gà tây quay. Hy vọng điều đó chứng tỏ đứa em trai/ em gái sắp sinh của mình là sẽ là người ăn chay. Vì xưa nay bất cứ mùi thịt nướng hay thịt quay đều chỉ khiến mẹ đói cồn cào! Chứ không phải buồn nôn như bây giờ.

Lúc trên xe mẹ đã báo trước cho mình biết là bố mẹ thầy Gianini rất cổ hủ. Do đó lễ Tạ Ơn ở gia đình Gianini luôn được tổ chức theo cách truyền thống. Vì thế theo mẹ thì mình không nên tua lại bài diễn văn quen thuộc hàng năm vào các lễ Tạ Ơn: chính dân hành hương đã góp phần gây ra nạn diệt chủng trên diện rộng! Họ khi đem tặng những người bạn

là người Mỹ bản địa những chiếc chăn chứa đầy virus đậu mùa! Thật đáng khiển trách làm sao khi hàng trăm người dân cả nước lại nô nức tổ chức ăn mừng sự huỷ diệt toàn bộ nền văn hoá này.

Thay vào đó, mẹ khuyên mình nên nói về các chủ đề nhuốm đậm màu sắc tham khảo, kiểu như thời tiết chẳng hạn.

Mình đã mạnh dạn hỏi mẹ liệu có thể bàn luận về chuyện người dân đảo quốc Iceland đến nhà hát lớn Reykgìavik nhiều đến chóng mặt hay không? (hơn 98% người dân nước này đã từng xem vở Tosca ít nhất một lần).

Mẹ thở dài đánh thượt rồi nói:” Ừ thì tuỳ con”, xem ra mẹ đã phát ngấy câu chuyện

về đất nước Iceland của mình rồi.

Xin lỗi, nhưng mình thấy quốc đảo này quá đỉnh! Thật không cam tâm nếu đời này không được một lần ghé thăm khách sạn làm từ băng của họ.

9:45 sáng – 11:45 sáng

Mình yên vị xem đoàn diễu hành lễ Tạ Ơn của Macy cùng với ông Gianini (bố thầy G) ở nơi mà ông gọi là "phòng giải trí".

Ở Manhattan bọn mình không có cái gọi là "phòng giải trí".

Chỉ có cái gọi là "hành lang".

Nhớ lời mẹ dặn, mình phải kiềm chế lắm mới không lặp lại mấy "bài ca truyền

thống” mỗi lần xem cái đoàn diễu hành lễ Tạ Ơn của Macy. Đám người đó quả là nỗi hổ thẹn của Chủ nghĩa tư bản Mỹ. Họ dùng những quả bóng bay với nhiều hình dáng ngộ nghĩnh để dụ bọn trẻ con vòi vĩnh bố mẹ mua mấy thứ đồ chơi vô bổ. Mà việc sản xuất mấy món đồ đó chỉ góp phần huỷ diệt hành tinh của chúng ta thôi chứ báu bở gì.

Xin lỗi chứ mình thấy việc làm này thật đáng lên án.

Lúc ngồi xem chương trình đó mình đã nhìn thấy Lilly trên TV, cậu ấy đang len lỏi giữa một rừng người. Lilly thập thò bên ngoài tiệm Office Max trên đường Broadway and Thirty-Seventh, với chiếc máy quay phim kề sát gò má hóp của cậu

ấy (trông như chó púc ý), đúng lúc đoàn xe chở hoa hậu Mỹ và diễn viên William Shatner trong phim Star Trek lờ lững đi qua. Cam đoan Lilly sẽ lên án đoàn diễu hành của Macy trong tập phóng sự kế tiếp của chương trình truyền hình miễn phí Lilly Chỉ Nói Lên Sự Thật (phát vào các tối thứ Sáu lúc 9 giờ tối trên kênh truyền hình cáp số 67 của thành phố Manhattan).

12:00 sáng

Em gái thầy Gianini cùng chồng và 2 đứa con vừa đến, mang theo rất nhiều bánh bí ngô. Hai đứa con sinh đôi của cô ấy bằng tuổi mình - cậu con trai tên là Nathan và đứa con gái tên là Claire. Vừa gặp đã biết là mình và Claire không thể

chơi nổi với nhau rồi. Lúc thầy G giới thiệu mình với Claire, cô ta dò xét mình từ đầu xuống chân theo đúng cái kiểu mỉa mai của mấy đứa con gái trong đội cổ vũ vẫn thường soi mói mỗi lần mình đi qua hành lang ở trường, và khinh khỉnh nói:"Cậu là người mà mọi người vẫn gọi là công chúa đó hả?".

Đành rằng với chiều cao gần 1m80, ngực phẳng lỳ, bàn chân ngoại cỡ và mái tóc xù bông như cái chổi lông gà thì mình đúng là đứa con gái dị hợm nhất cái trường Trung Học Nam Sinh Albert Einstein này (bắt đầu nhận học sinh nữ vào khoảng năm 1975). Nhưng mọi người có cần suốt ngày lôi chuyện đó ra để hành hạ mình như thế không? Họ sẽ

chẳng bao giờ nhận ra được rằng, cũng như bao người bình thường khác trên thế giới, ẩn giấu bên dưới cái thân hình gầy gò quái dị này là một trái tim đang ngày đêm phấn đấu không ngừng nghỉ để chứng tỏ bản thân với mọi người.

Mà nói cho cùng thì mình cũng chẳng buồn quan tâm xem cô cháu gái Claire của thầy Gianini nghĩ thế nào về mình. Nhất là khi cô ta mặc trên người một cái váy làm từ da ngựa non. Không phải giả da mà là da thật. Đảm bảo cô ta thừa thông minh để hiểu rằng một con ngựa đã phải chết để có da cho cô ta may cái váy đó. nhưng cứ nhìn cái điệu bộ của Claire thì biết nàng chả mảy may thương xót gì sất.

Claire rút di động và đi ra ngoài hiên nói chuyện (mặc dù bên ngoài nhiệt độ đã xuóng tới âm độ C, nhưng xem ra chẳng ảnh hưởng gì đến Claire. Dù gì cô ta cũng đã có cái miếng da ngựa non kia giữ ấm rồi mà). Cô ta khẽ dòm mình qua cái cửa kéo bằng kính trong suốt rồi cười hô hố vào điện thoại.

Kệ! Ít ra thì mình không đời nào mặc cái gì làm từ da của một con ngựa chết.

Cậu anh trai sinh đôi Nathan chỉ dùng máy nhắn tin, quần áo thì rộng thùng thình, vàng đeo đầy người. Cậu ấy vừa xin ông ngoại cho đổi kênh. Và thay vì các kênh TV truyền thống vào ngày lễ Tạ Ơn như bóng đá, phim truyện thì mọi người bị buộc phải xem MTV 2. Bài nào

cũng thấy Nathan thuộc làu làu, lại còn nghêu ngao hát theo mới kinh chứ. Hâu fhết mấy bài đó đều có lời lẽ rất thô tục. Đến nỗi khi chiếu người ta đã kiểm duyệt cắt hết đi nhưng Nathan vẫn cứ rống lên đủ cả.

1:00 chiều

Thức ăn đã được bưng ra. Đi ăn cái đã.

1:15 chiều

Đã ăn xong.

1:20 chiều

Mình vào bếp giúp bà Gianini dọn dẹp nhưng bà cứ xua mình ra ngồi trò chuyện tâm tình với Claire.

Đôi lúc mình không thể hiểu nổi người

già. Sao họ lại có thể ngây thơ thế nhỉ?

Thà đi rửa bát còn hơn là phải ngồi ngọt nhạt với con nhỏ Claire cong cớn đó. Mình cứ đứng trơ ở đó và nói với bà Gianini rằng mình rất vui khi con trai bà dọn về sống cùng mẹ con mình.. Thầy G thường hay đỡ đần việc nhà, thậm chí còn ôm luôn nhiệm vụ cọ rửa toa lét vốn dĩ là của mình. Đó còn chưa kể đến cái TV 6 inch, cái máy điện tử và bàn bóng đá mà thầy mang theo khi dọn đến nhà mình.

Bà Gianini hài lòng ra mặt khi nghe mình nói vậy. Cũng dễ hiểu thôi, bố mẹ nào mà chẳng muốn nghe người khác tán tụng con mình, ngay cả khi đứa con đó, tức thầy Gianini, đã 39 tuổi 6 tháng.

3:00 chiều

Nhà mình lục đục kéo nhau về sớm để tránh tắc đường. Mình chào tạm biệt mọi người. Claire chẳng thèm ngoái lại, nhưng ông anh Nathan của nó thì có. Anh ta còn khuyên mình nên sống thực tế hơn mới kinh chứ. Bà Gianini gói cho nhà mình toàn bộ số thịt gà tây còn thừa. MÌnh cũng nói cảm ơn cho phải phép chứ mình đâu có ăn thịt. Là một người tôn thờ chủ nghĩa ăn chay, mình kịch liệt lên án việc con người hàng năm giết hại hàng loạt những chú gà vô tội chỉ để phục vụ cho các hỳ nghỉ lễ.

6:30 chiều

Cuối cùng thì cũng về đến thành phố, sau

3 tiếng rưỡi đồng hồ kẹt cứng trên đường cao tốc Long Island. Đường cao tốc gì mà chẳng thấy xe đi nhanh hơn được tẹo nào.

Mình chỉ kịp chui vội vào cái váy bó sát màu xanh nhạt, dài quết đất hiệu Armani và đôi giầy balê tông-xuyệt-tông, thì nghe thấy tiếng còi xe vọng lên. Chú Lars, vệ sỹ của mình, đã tới đón mình đến buổi lễ Tạ Ơn thứ hai trong ngày

7:30 tối

Xe dừng lại ở cổng khách sạn Plaza. Người gác cổng vội mở cửa cho mình và trịnh trọng tuyên bố với toàn thể những người có mặt tại Vườn Cọ lúc đó:

"Xin mời Công chúa Amelia Mignonette

Grimaldi Thermopolis Renaldo"

Chúa ơi, đáng ra chỉ cần gọi Mia là được rồi.

Bố mình, Hoàng tử xứ Genovia và mẹ ông, tức bà nội mình, tối nay đã bao trọn gói cả cái Vườn Cọ của khách sạn để tổ chức lễ Tạ Ơn. Mặc dù mình đã kịch liệt phản đối nhưng bố và bà vẫn nhất quyết không chịu rời New York. Hai người cần chứng kiến đến lúc mình hành xử như một công chúa thực sự. Hoặc ít nhất là cho tới khi buổi lễ ra mắt chính thức của mình với người dân xứ Genovia (trước Giáng sinh đúng một ngày) kết thúc yên ổn. Còn tuỳ xem mình đạt được cái nào trước. Mình đã cố thuyết phục bà và bố rằng sẽ không có chuyện mình đến lâu

đài và nhặt ô liu ném vào mặt các quý bà quý cô, hoặc giơ tay gãi nách sột soạt trước mặt bàn dân thiên hạ đâu. Dù gì mình cũng đã 14 tuổi rồi, mình thừa biết phải hành xử thế nào cho phải phép chứ.

Nhưng không... vẫn lại là bà... Vẫn không có tẹo niềm tin nào với mình. Vẫn bắt mình ngày ngày đến khách sạn học làm công chúa. Hôm trước Lilly đã thử gọi điện đến Liên Hợp Quốc để hỏi xem mấy cái bài học làm công chúa đó của bà có phải đang vi phạm nhân quyền không. Cậu ấy cho rằng bà đang vi phạm luật khi bắt một đứa bé chưa đến tuổi vị thành niên phải ngồi hàng giờ tập múc từng thìa súp nhỏ xíu từ một cái bát để xa đến cả thước. "Amelia, cháu phải nhớ là luôn

luôn, luôn luôn để bát súp ở xa mình!".

Liên Hợp Quốc xem ra chẳng mảy may động lòng trước cảnh ngộ thê lương của mình tẹo nào. Nhưng đó là vì họ chưa bao giờ gặp bà mình thôi. Nếu họ được tận mắt chứng kiến khuôn mặt nhăn nhó khủng khiếp của bà lúc mắng mỏ mình trong suốt các buổi học - trông Bà vốn đã dữ nay càng dữ hơn sau khi đi xăm mắt đen sì, và sáng sáng cạo sạch lông màu rồi dùng bút chì đen nắn nót vẽ lại - chắc chắn họ sẽ cử ngay một người thương thuyết giải cứu con tin đến, mà chưa cần đến ngài Khôngfi Annan ra mặt

Bà đã đưa ra ý tưởng về một lễ Tạ Ơn "truyền thống" với món trai sốt rượu trắng, chim bồ câu nhồi gan ngỗng, càng

tôm hùm, và trứng cá muối Iran - món này hồi trước không ai có thể mua nổi, vì mấy cái lệnh cấm vận. Bà đã mời 200 người bạn thân nhất của bà đến dự lễ Tạ Ơn hôm nay. Ngoài ra còn có Đức vua và Hoàng hậu Nhật Bản, vì họ đang có mặt ở thành phố này tham dự hội nghị thượng đỉnh thương mại thế giới.

Đó cũng là lý do tại sao mình phải đi đôi giày balê thấp tịt. Bà nói, sẽ là rất bất lịch sự nếu mình đứng cao hơn vua của nước khác.

8:00-11:00 tối

Trong suốt bữa ăn, mình đã thực hành một cuộc trò chuyện "rất ngoại giao" với Hoàng hậu Nhật Bản. Cũng giống như

mình, bà ấy chỉ là một thường dân cho tới khi kết hôn với Nhật hoàng và trở thành người của hoàng gia. Chỉ có điều mình sinh ra đã là người của hoàng tộc. Nhưng lại không hề biết chuyện đó cho tới tận tháng 10 năm ngoái, khi Bố phát hiện ra không còn khả năng sinh con nữa, sau đợt điều trị bằng hoá chất để chữa căn bệnh ung thư tinh hoàn. Bố không còn cách nào khác đành phải nói thật cho mình biết về ngôi vị Thái tử của ông và rằng dù mình là đứa con ngoài giá thú - vì Bố và mẹ chưa hề cưới nhau - nhưng mình vẫn là người thừa kế ngai vàng duy nhất của xứ Genovia

Genovia có thể là một công quốc nhỏ (dân số có vẻn vẹn 50.000 người) nằm

ven Biển Địa Trung Hải giữa Italy và Pháp, nhưng để làm công chúa trị vì cái đất nước ấy quả không phải là chuyện nhỏ tí nào.

Thay vì tăng thêm tiền tiêu vặt hàng tuần cho mình, bố lại đi cử vệ sỹ kè kè bên cạnh mình mọi nơi mọi lúc. Bố phấp phỏng lo sợ có tay khủng bố châu u tóc đuôi ngựa, mặc quần da đen ngông cuồng nào đó nảy ý định bắt cóc mình.

Hoàng hậu Nhật Bản hoàn toàn thấu hiểu mấy chuyện này - thật choáng váng khi mới ngày hôm trước còn là một người rất đỗi bình thường, ngày hôm sau mặt mình đã chình ình trên bìa tạp chí People. Bà ấy còn khuyên mình: phải luôn chắc chắn rằng bộ kimono của mình đã được cài

chặt trước khi giơ tay vẫy chào đám đông.

Mình cũng lịch sự nói cảm ơn thôi chứ mình thậm chí còn chẳng có bộ kimono nào

.

11:30 đêm

Sáng nay mình phải dậy quá sớm để đến nhà thầy G ở tận Long Island nên đến tối là người đã mệt lả rã rời. Thậm chí mình đã ngoạc mồm ra ngáp trước mặt Hoàng hậu Nhật Bản tận hai lần. Mình đã cố làm theo cách bà nội truyền dạy mỗi khi muốn ngáp trước mặt mọi người - cắn chặt hàm răng lại và có chết cũng không mở miệng - nhưng kết quả là nước mắt

nước mũi túa ra giàn giụa còn cơ mặt thì cứng ngắc như đá. Bà nội lườm mình như muốn thiêu cháy cái đĩa salát lê và quả óc chó trước mặt. Nhưng thực ra bà lườm thế chứ có lườm nữa cũng chẳng tác dụng gì với mình lúc này. Không gì có thể làm mình bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ cùng cực này.

Ơn Chúa cuối cùng bố cũng nhìn ra nỗi khổ sở này của mình và "ân chuẩn" cho mình không phải đợi đến món tráng miệng. Chú Lars đã lái xe đưa mình về nhà. Sự phiền muộn nổi lên cuồn cuộn trên gương mặt bà khi mình bỏ về giữa chừng. Nhưng hoặc là thế hoặc là mình sẽ đổ rầm ra bàn ăn vì buồn ngủ. Đảm bảo bà sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện

như thế đâu. Không biết chừng bà sẽ bắt mình phải thuộc lòng tên của từng thành viên trong hoàng gia Thuỵ Điển, hoặc cái gì đó không kém phần rối ren.

Bà luôn có cách trừng phạt rất đặc sắc của riêng mình.

12:00 đêm

Sau một ngày dài mệt mỏi tham dự hết lễ Tạ Ơn này đến lễ Tạ Ơn khác để TẠ ƠN những người đã khai sáng ra đất nước này - những kẻ giả nhân giả nghĩa mang tội diệt chủng mà mọi người vẫn hay gọi là những người hành hương - cuối cùng thì cũng được chui vào cái ổ ấm áp của mình và đánh một giấc ngon lành.

Lễ Tạ Ơn của Mia Thermopolis đã kết

thúc!

Thứ Bảy, ngày 5 tháng 12

Thế là xong.

Cuộc đời mình ý. T-H-Ế-L-À-X-O-N-G.

Mình biết mình đai đi đai lại câu này hơi bị nhiều lần rồi nhưng lần này là thật đấy.

Tại sao? Tại sao lại là LẦN NÀY ư? Thật ngạc nhiên khi lý do lại là không phải vì:

Hai tháng trước mình phát hiện ra mình là người thừa kế duy nhất của một đất nước châu u nhỏ bé và rằng cuối tháng này mình sẽ phải bay sang đó, chính thức ra mắt các thần dân tương lai của mình.

Họ chắc chắn rằng sẽ rất ghét mình bởi vì mình không những thích đi giày hầm hố, thích xem phim truyền hình Baywatch mà còn chẳng có một chút gì ra dáng một cô công chúa cả.

Hay vì:

Khoảng 6 tháng nữa, người mẹ yêu dấu của mình sẽ sinh cho ông thầy Đại số của mình một em bé kháu khỉnh. Hai người họ vừa mới cùng nhau bỏ trốn khỏi đám cưới của chính họ.

Hoặc thậm chí vì:

Ở trường, các thầy cô giáo cho tụi mình không biết bao nhiêu là bài tập, vậy mà sau giờ học mình còn bị bà nội "vần" với hàng tỉ mớ lý thuyết làm sao để cho ra

dáng một công chúa yêu kiều thật sự. Tệ hơn nữa, mình phải học xong hết tất cả những thứ đó trước Giáng sinh. Giờ thì mình thậm chí chẳng còn thời gian viết nhật ký chứ còn nói gì đến làm việc gì khác.

Không... Mấy chuyện trên hoàn toàn không phải là lý do. Tại sao cuộc đời mình thế là xong ư?

Bởi vì mình đã có bạn trai.

Tất nhiên, ở cái tuổi 14 này thì chuyện đó không có gì gọi là sớm cả. Tất cả mấy đưa bạn thân của mình đều đã có bạn trai. Tất cả... kể cả Lilly, người lúc nào cũng sừng sộ lên án rằng bọn con trai chính là căn bênh của xã hội.

OK, bạn trai của Lilly là Boris Pelkowski, 15 tuổi, một trong những thiên tài vi-ô-lông hàng đầu của đất nước. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta không dắt áo len trong quần hay đính đủ loại thức ăn trên dây quần. Cậu ấy dĩ nhiên không phải là mẫu bạn trai lý tưởng trong mắt mình! Nhưng Lilly lại moi được một vẻ đẹp ẩn chứa nơi cậu ấy, và đó mới là điều quan trọng.

Mình đoán thế.

Phải thừa nhận là mình cũng bắt đầu hơi lo lắng khi Lilly - đứa kén chọn bậc nhất hành tinh này (là bạn thân của cậu ấy từ hồi lớp 1 chẳng nhẽ mình không biết) - mà cũng đã có bạn trai, trong khi mình vẫn ế ươn, mà chẳng có ma nào để mắt

tới. Hay ở mình có gì đó không bình thường nhỉ? Ví dụ như chiều cao quá khổ của mình chẳng hạn? Hay là cái điều mà bố mẹ Lilly, hai nhà tiến sỹ tâm lý Moscovitz, vẫn thường gọi là thiếu khả năng bộc lộ nội tâm bên trong.

Rồi, xong. Bỗng nhiên một ngày nọ mình bất ngờ có bạn trai. Bạn trai theo đúng nghĩa của nó!

OK, cũng không thể gọi là bỗng nhiên. Kenny, cậu bạn cùng lớp Sinh vật đã bí mật gửi thư tình cho mình, nhưng ban đầu mình không hề biết là cậu ấy. Mình đã nghĩ (nói đúng hơn là cháy bỏng hy vọng) rằng người gửi là một người khác. Nhưng rốt cuộc hoá ra người giấu mặt đó lại là Kenny. Đến khi phát hiện ra sự thật

đó thì mình đã lún quá sâu rồi, không thoát ra được nữa. Và... ngạc nhiên chưa, mình đã có bạn trai!

Chuyện thế là xong ư?

Không... Không hề tẹo nào.

Nói thế không có nghĩa là mình ghét Kenny. Mình thực sự rất quý cậu ấy. Bọn mình có rất nhiều điểm chung. Ví dụ, cả hai đều trân trọng sinh mạng của tất cả các loài động vật, kiên quyết không chịu giải phẫu bào thai lợn và ếch trong giờ Sinh. Thay vào đó, bọn mình viết tường trình về chu kỳ sống của loài giòi và giun đất.

Và cả hai đều thích đọc truyện khoa học viễn tưởng. Kenny am tường về lĩnh vực

này nhiều hơn mình nhiều. Vậy mà trước giờ cậu ấy vẫn luôn ngưỡng mộ sự hiểu biết của mình về các tác phẩm của Robert A.Heilein và Isaac Asimov. Hình như cậu ấy quên là hồi trước bọn mình từng bị bắt phải đọc chúng ở trường.

Mình vẫn chưa nói với Kenny rằng mình thấy hầu hết các câu chuyện khoa học viễn tưởng đều rất nhạt, vì trong đó thường không có nhiều nhân vật nữ.

À, Kenny còn rất thích các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản. Cậu ấy dự định sẽ cống hiến cả cuộc đời mình để quảng bá cho loại hình nghệ thuật này (khi cậu ấy không còn bận rộn với việc tìm kiếm ra cách chữa bệnh ung thư nữa). Thật đáng tiếc, mình chỉ nhận thấy một

điểm duy nhất từ các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản - đó là đa số đều không biết cách mặc áo chíp sao cho đúng cách.

Còn nữa, mình thấy nữ chiến binh nào tóc cũng dài lướt thướt. Đánh nhau với kẻ thù mà tóc tai cứ bay phấp phới trước mặt như thế quả là bất tiện.

Nhưng dù sao mình cũng chưa bao giờ đem mấy chuyện đó nói với Kenny. Vì thế bọn mình nói chung là rất hợp nhau. Ở một khía cạnh nào đó mà nói thì có bạn trai cũng thật thích. Ít nhất là giờ mình không còn phải bận tâm về chuyện không còn phải bận tâm về chuyện không có ai mời đến dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo của Trường

Trung Học Albert Einstein (mới được đổi tên vì cái tên cũ - Vũ Hội Giáng sinh của Trường Trung Học Albert Einstein - đã làm phật lòng rất nhiều học sinh không-tổ-chức-Giáng-sinh).

Tại sao mình không còn phải lo sốt vó về chuyện không có ai mời đến dự vũ hội lớn nhất trong năm này? (Tất nhiên không tính đến buổi Dạ hội cuối năm).

Bởi vì mình sẽ sánh đôi cùng Kenny.

OK, cậu ấy vẫn chưa nói gì nhưng mình tin là cậu ấy sẽ mời mình thôi. Bởi vì cậu ấy là bạn trai của mình mà.

Đôi lúc mình nghĩ mình là người may mắn nhất trên thế giới này. Thật sự là vậy! Này nhé, mình có thể không xinh

đẹp nhưng trông cũng không đến nỗi xấu xí; mình sống ở thành phố New York - thành phố đỉnh nhất của hành tinh này, mình là một cô công chúa và mình có một người bạn trai. Còn có cô gái nào mong muốn điều gì hơn?

Ôi Chúa ơi !

KHÔNG HIỂU MÌNH ĐANG LẢM NHẢM CÁI GÌ NỮA??????

Bạn trai của mình ư? Có một tin "sốt rẻo" về cậu ấy như sau:

MÌNH THẬM CHÍ KHÔNG HỀ THÍCH CẬU ẤY.

À... mà cũng không hẳn là mình không thích Kenny. Chỉ có điều cái sự thích đó

không phải theo kiểu thích giữa con trai và con gái. Ôi mình cũng chẳng biết nữa. Kenny là một người rất dễ thương, vừa dí dỏm vừa tốt bụng, lại khá ưa nhìn nữa chứ.

Nhưng vấn đề là mỗi khi gặp Kenny tim mình chẳng hề đập nhanh lên tẹo nào. Theo như những gì mình đọc được từ mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Tina Hakim Baba, thường thì tim của các nhân vật nữ sẽ khua loạn nhịp mỗi khi đứng trước người mình yêu.

Và khi Kenny cầm tay mình, dù là trong rạp chiếu phim hay ở đâu thì mình cũng chẳng hề cảm nhận được luồng điện nào chạy dọc cơ thể, như trong truyện vẫn thường miêu tả!!!

Còn khi cậu ấy hôn mình á? Mình có cảm thấy phiêu bồng nhe bay giữa một rừng pháo hoa rực rỡ sắc màu (như mọi người thương bảo) không á? OK, quên khẩn trương. Chẳng có pháo hoa pháo lá gì cả. Không gì cả luôn. Zero.

Thật trái khoáy làm sao! Khi chưa có bạn trai thì mình tìm đủ mọi cách kiếm cho bằng được. Thậm chí mình đã lập các bước làm sao để cậu ấy chịu hôn mình.

Vậy mà giờ khi thực sự đã có ban trai thì mình lại tìm đủ mọi cách để thoái thác khỏi phải môi chạm môi.

Mình phát hiện ra một cách khá hiệu quả - đó là quay đầu đi chỗ khác. Này nhé,

khi thấy môi cậu ấy gần áp tới môi mình thì ngay lập tức né đầu sang một bên kết quả là cậu ấy sẽ chỉ chạm được vào má hoặc tóc của mình.

Điều làm mình thấy không thoải mái nhất là khi Kenny nhìn chằm chằm vào mắt mình - cậu ấy làm vậy hơi bị nhiều - và hỏi mình đang nghĩ gì. Thường thì lúc đó trong đầu mình chỉ nghĩ đến duy nhất một người.

Và người đó không phải là Kenny. Hoàn toàn không. Người đó là anh trai của Lilly - Michael Moscovitz - người mà mình đã thầm yêu trộm nhớ trong suốt... ừm... bao lâu rồi nhỉ... có lẽ là CẢ CUỘC ĐỜI MÌNH.

Nhưng anh ấy đâu có biết điều đó, trong mắt anh ấy mình mãi chỉ là cô bạn thân của đứa em gái mà thôi.

Vì thế mình quyết định phải nói với cậu ấy. Với Kenny. Về tình cảm thực sự của mình.

Và đó là lý do tại sao cuộc đời mình thế là xong. Bởi vì làm sao mình có thể mở lời với người đang vui sướng cầm tay mình, ngay giữa rạp chiếu phim, rằng mình không hề thích cậu ấy theo kiểu đó? Nhất là khi lần nào cậu ấy rủ đi chơi, mình cũng đồng ý. Và mình cũng hoàn toàn nhận thức được rằng những lần đi chơi đó không phải là giữa hai người bạn thông thường - Kenny đang rủ mình đi chơi với tư cách là một người bạn trai.

Hay có thể gọi là đức lang quân tương lai, theo như hệ thống ngôn ngữ trào lộng của bà

Chuyện đâu chỉ có thể...

Giờ ai ai cũng nghiễm nhiên coi bọn mình là một cặp rồi. Cặp đôi Kenny-và-Mia. Mỗi tối thứ Bảy thay vì chỉ có mình và Lilly chơi với nhau như mọi khi thì giờ là Lilly-và-Boris và Kenny-và-Mia. Thỉnh thoảng hai cô bạn Tina Hakim Baba và Shameeka Taylor cùng hai cậu bạn trai của họ là Dave Farouq El-Albar và Daryl Gardner cũng nhập hội với bọn mình, tạo thành bốn cặp Lilly-và-Boris, Kenny-và-Mia, Tina-và-Dave và Shameeka-và-Daryl.

Giờ nếu mình và Kenny chia tay, chuyện sẽ rùm beng lên cho mà coi. Còn chưa kể mình biết cặp với ai vào mỗi tối thứ Bảy bây giờ? Ba cặp Lilly-và-Boris, Tina-và-Dave và Shameeka-và-Daryl chắc chắn sẽ không hề thích có mình Mia thôi đâu. Mình sẽ chỉ là kẻ thứ 7 vô duyên thôi.

Còn nữa, nếu bọn mình chia tay thì mình biết tới Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo cùng ai?

Ối, mình phải đi thôi. Lilly-và-Boris, Tina-và-Dave, Kenny và mình định đi trượt băng ở Trung tâm Rockefeller.

Túm lại một câu: Hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi ước điều gì. Vì rất có thể nó sẽ

nổ BÙM! thành hiện thực

Thứ Bảy, ngày 5 tháng 12, 11 giờ đêm

OK, mình đã cho rằng cuộc đời mình thế là xong khi phát hiện ra mình chẳng hề thích người-được-cho-là-bạn-trai của mình tẹo nào! Và rằng mình quyết định sẽ chia tay với cậu ấy nhưng lại không muốn làm tổn thương đến cậu ấy - mặc dù mình biết điều này là không tưởng !

Hoá ra lúc đó mình vẫn không thể tưởng tượng nổi cuộc đời thế nào mới gọi là xong…

…cho tới buổi tối hôm qua.

Đúng vậy. Tối hôm qua, khi hội Lilly-và-Boris, Tina-và-Dave, Mia-và-Kenny

được “hân hạnh đón mừng” thêm cặp đôi mới Michael-và-Judith.

Không sai! Anh trai của Lilly đã xuất hiện ở sân trượt băng. Anh ấy đi cùng với Chủ Tịch CLB Tin học – Judith Gershner.

Judith Gershner, giống như anh Michael, là học sinh cuối cấp của trường Trung Học Albert Einstein. Judith Gershner, giống như anh Michael, có tên trong danh sách những học sinh xuất sắc sẽ đọc bài phát biểu trước toàn trường.

Judith Gershner, giống như anh Michael,có lẽ sẽ vào được bất cứ trường Đại học nào chị ấy muốn bởi vì Judith Gershner, giống như anh Michael, cực kỳ

thông minh.

Judith Gershner, giống như anh Michael, đã đoạt giải tại Cuộc thi Kỹ thuật Sinh học – Y Khoa Hàng Năm của trường Trung Học Albert Einstein nhờ công trình khoa học lai tạo thành công ruồi giấm của mình.

Chị ấy đã lai tạo được một con ruồi giấm. Tại nhà. Trong phòng ngủ của chị ấy

Judith Gershner oách đến độ lai tạo hẳn ruồi giấm ngay trong chính phòng ngủ của mình! Còn mình thì sao? Mình thậm chí còn không biết cách nhân phân số.

Hừm… mình cũng chẳng biết nói sao nữa. Một người như Michael Moscovitz

- luôn đạt điểm A trong tất cả các môn học, được tuyển thẳng vào trường ĐH Columbia - sẽ thích týp con gái nào hơn? Một cô gái biết lai tạo ruồi giấm ngay trong phòng ngủ của mình, hay một cô gái chỉ lẹt đẹt với điểm D môn Đại số mặc dù mẹ của cô ta vừa mới kết hôn với thầy giáo Đại số của cô ấy?

Thậm chí cái cơ hội anh Michael hạ cố rủ mình đi chơi cũng khó có thể xảy ra, nói gì đến chuyện cặp bồ. Đã có lúc mình cứ ngỡ anh ấy muốn rủ mình đi chơi nhưng... có lẽ đó chỉ là ảo giác như thấy ốc đảo trên sa mạc thôi. Làm sao một chàng trai hoàn hảo, chỉnh chu như anh Michael lại đi hẹn hò với một đưa suýt-bị-đúp-lại-cấp-hai như mình?

(Cũng may là nhờ những giờ học thêm ngoài giờ với thầy Gianini và anh Michael, cay đắng chưa...)

trong khi đó anh Michael và chị Judith Gershner là một cặp đôi hoàn hảo. chị Judith trông còn hơi giống anh Michael nữa cơ. Cả hai tóc đều xoăn và màu đen, da hơi tái do ngồi trong phòng quá nhiều, cùng thích lên mạng tra cứu về các bộ gene.

Mặc dù anh Michael và chị Judith Gershner xứng đôi là vậy, nhưng ngay từ giây phút đầu tiên thấy họ tay trong tay đi về phía tụi mình - lúc này đang lúi húi buộc giây giày patin - mình cứ thấy có gì đó không ổn.

Mình biết mình chả có quyền ghen tị với chị Judith Gershner vì chị ấy được anh Michael rủ đi trượt băng. Mình chẳng là gì của anh ấy cả.

Nhưng khi thấy họ đi với nhau thì quả là choáng váng. Anh Michael rất ít khi ra khỏi phòng, lúc nào cũng ôm rịt lấy cái máy tính để chăm sóc cho tờ báo điện tử Crackhead. Mình không bao giờ dám nghĩ có thể gặp anh Michael ở những chỗ đông người kiểu như sân patin tai Trung tâm Rockefeller này. Anh ấy thường hay tránh những nơi mà anh ấy cho là hút-khách-du-lịch, mà như vậy nghĩa là toàn bộ khu phía nam phố Bleeker.

Vậy mà hôm nay anh ấy lại lò dò đến đây. Cùng với chị Judith Gershner. Họ

đang vừa đi vừa toe toét cười, rất vui vẻ - chắc là về một vấn đề bác học nào đó kiểu như ADN chẳng hạn.

Mình huých Lilly một cái. Cậu ấy đang buộc dây giày. Mình cố nói bằng cái giọng thản nhiên nhất có thể, Hòng giấu đi một mớ cảm xúc nát bét bên trong:"Nhìn kìa, anh cậu cũng tới!".

Lilly thậm chí chẳng lộ chút ngạc nhiên nào khi thấy anh Michael. Cậu ấy lơ đễnh quay đầu ra nhìn và nói:"À, ừ. Anh ấy nói anh ấy có thể sẽ tới".

Tới cùng với bạn gái sao? Anh ấy có nói điều đó với cậu không vậy hả Lilly? Cậu không cho rằng đáng ra cậu nên nói trước cho mình biết để mình còn chuẩn bị tâm

lý hay sao?

À mà Lilly đâu có biết tình cảm của mình với anh Michael đâu. Vì thế cậu ấy không kể cho mình nghe cũng không có gì là lạ.

Và cuối cùng mình đã xử lý tình huống cực kỳ khôn khéo. Khá trôi chảy (KHÔNG HỀ!!!).

Khi anh Michael và chị Judith đang nhìn quanh nhìn quất tìm chỗ ngồi để đi giày:

Mình: (ra vẻ thản nhiên, nói với Lilly) Mình không biết là anh cậu và chị Judith Gershner hẹn hò với nhau.

Lilly: (trông thái độ có vẻ khó chịu và bất mãn) Cho mình xin. Làm gì có

chuyện đo. Chị ấy chỉ ghé qua nhà mình, cùng anh Michael làm cái dự án gì đó cho cái CLB Tin học ngu xuẩn của họ mà thôi. Lúc nghe thấy bảo tụi mình đi trượt băng, chị ấy nói cũng muốn đi cùng.

Mình: Mình thì lại thấy hình như họ đang hẹn hò.

Lilly: Sao cũng được. Boris, cậu có cần phả vào mặt mình thế không hả?

Mình: (Quay ra anh Michael và chị Judith Gershner lúc họ bước tới gần) Chào hai anh chị. Anh Michael, em không biết là anh lại biết trượt băng cơ đấy.

Anh Michael: (Nhún vai) anh từng ở trong đội khúc côn cầu mà.

Lilly: (Khụt khịt mũi) À đúng rồi, đội khúc côn cầu Tí Hon. Đó là trước khi anh ấy nhận rằng thể thao đông đội rất mất thời gian. Bởi vì thành công của toàn đội còn phụ thuộc vào khả năng của các thành viên. Ngược hẳn với những môn thể thao chỉ dựa vào sự xuất sắc của một cá nhân như môn quần vợt và golf.

Michael: Lilly, có thôi lải nhải đi không?

Chị Judith: Chị rất thích trượt băng. Nhưng chị trượt không được giỏi cho lắm.

Và đúng là chị ý trượt kém thật. Để khỏi bị ngã sấp mặt xuống sàn chị ý đã phải bám chặt lấy hai tay của anh Michael, trong khi anh ấy quay mặt về phía chị ấy

và trượt giật lùi. Không biết điều nào khiến mình ngạc nhiên hơn nữa - chuyện anh Michael biết cách trượt giật lùi hay chuyện anh ấy không hề thấy phiền khi phải kéo chị Judith đi khắp sân băng. Có thể mình không biết mù tịt trong việc lai tạo ra giống ruồi giấm nhưng ít ra thì mình biết làm sao đứng vững trên đôi giày trượt băng mà không cần ai dắt.

Nhưng Kenny xem ra có vẻ rất thích thú cách trượt băng của anh Michael và chị Judith hơn là cách trượt truyền thống - tức là tự thân vận động. Cậu ấy cứ liên tục xáp lại gần và kéo mình đi khắp sân.

Mặc cho mình gào lên: "Được rồi Kenny, tớ biết cách trượt mà" nhưng cậu ấy không chịu nghe, cứ nhằng nhẵng bám

lấy mình. Cuối cùng sau hơn nửa tiếng đồng hồ giằng co, mình đành phải chiều theo ý Kenny, để cho cậu ấy cầm lấy hai tay mình và trượt giật lùi.

Vấn đề là cậu ấy trượt giật lùi rất sợ! Đành rằng mình có thể trượt thẳng, nhưng nếu có ai đó cứ nghiêng ngả lảo đảo trước mặt mình lại là một vấn đề lớn. Nếu Kenny không chịu trượt nhanh thì mình sẽ cắm đầu vào người cậu ấy mất thôi.

Và rồi chuyện đó cũng xảy ra. Kenny bị ngã và kéo mình ngã theo. Cằm mình đập vào đầu gối của cậu ấy làm mình cắn luôn vào lưỡi. Máu túa ra đầy mồm, mà mình thì không muốn nuốt chúng vào bụng chút nào nên đã phun phì phì ra đầy

mặt sân băng và quần của Kenny. Toàn bộ du khách có mặt lúc đó, mặc dù đang bận chụp ảnh với gia đình dưới gốc cây thông Noel khổng lồ ở chính giữa Trung tâm Rockefeller, cũng phải đồng loạt quay ra nhìn. Họ thi nhau chụp lại cảnh đứa con gái phải "đổ máu" trên sân băng. Quả là một hình ảnh Giáng sinh đáng nhớ!!!

Chú Lars lao vội tới, bế bổng mình lên và xem cái lưỡi của mình thế nào. Chú ý từng là nhà vô địch trên băng mà - chắc do được nuôi dưỡng từ bé đến lớn ở Bắc u. Không hiểu sao chú ý sống sót nổi qua khoá huấn luyện vệ sỹ giữa lòng sa mạc Gobi nhỉ. Chú Lars đưa cho mình cái khăn mùi xoa, kêu mình rịt vào vết

thương rồi nói:"Tối nay trượt thế là đủ rồi".

Vậy đó, giờ thì mình bị u một cục ngay đầu lưỡi, mỗi lần nói là mỗi lần đau. Chưa hết, mình còn bị mất mặt trước hàng triệu khách du lịch, chứ đừng nói gì đến mấy người bạn đi cùng mình ngày hôm nay. Tệ nhất là còn ngay trước mặt chị Judith Gershner nữa chứ. Mình mới biết hoá ra chị ý cũng được tuyển thẳng vào trường ĐH Columbia chuyên ngành Y (thế đây, vào mùa thu năm tới, chị ấy sẽ được học cùng trường với anh Michael). Thấy mình bị như vậy, chị Judith đã khuyên mình nên đến gặp bác sỹ vì rất có thể mình sẽ phải khâu vài mũi. Khâu ở lưỡi á? Eo... Chị ý nói cũng

còn may là mình chưa cắn rụng đầu lưỡi ra.

Thật là may!

Thử xem xem mình may mắn đến thế nào nào:

"May mắn" làm sao... mình thì đang ngồi đây viết nhật ký, cô đơn một mình, bên cạnh chỉ có mỗi Louie Mập 11kg ngoe nguẩy (Louie Mập thích mình cũng chỉ vì mình là người cho nó ăn hàng ngày mà thôi). Còn người con trai trong mộng của mình bấy lâu nay lại đang dung dăng dung dẻ trên phố với một cô gái biết lai tạo ra ruồi giấm và phân biệt được vết thương nào cần phải khâu, vết thương nào không.

Tuy vậy nhưng vụ cái lưỡi cũng có cái hay; Kenny có thể quên ngay ý định hôn nhau kiểu Pháp với mình rồi, ít nhất là cho đến khi nó lành lại hẳn. Mà theo lời bác sỹ Fung thì cũng phải mất từ ba tới mười ngày cơ.

Tuyệt!

10 điều khiến mình ghét mùa Giáng sinh ở thành phố New York

1. Du khách từ nơi khác tới chỉ thích phóng xe vù vù trên đường, thậm chí lấn cả vào phần đường của người đi bộ. Họ cho rằng đi như vậy mới giống người New York chính cống. Có mà giống mấy thằng điên thì có!!! Cái thành phố này đã đủ ô nhiễm lắm rồi. Sao họ không nghĩ

đến chuyện đi bằng các phương tiện công cộng, giống như mọi người dân bình thường nhỉ?

2.Cái cây Noel ngớ ngẩn ở Trung tâm Rockefeller. Họ đã ngỏ lời mời mình làm người bấm nút thắp sáng cây thông đó vào dịp Giáng sinh năm nay. Dù gì thì trong mắt giới truyền thông mình cũng là nàng công chúa của riêng thành phố New York này mà. Nhưng khi mình mạnh dạn góp ý với họ rằng chuyện chặt cây sẽ góp phần làm huỷ hoại bầu ôzôn, họ rút phắt lại lời mời và mời ông thị trưởng thành phố thế chỗ của mình.

3. Mấy bài hát Giáng sinh chán òm lải nhải khắp các nhà hàng, cửa tiêm.

4. Chơi cái trò trượt băng ngu xuẩn, với mấy đứa con trai ngốc nghếch cứ cho là mình biết trượt giật lùi nhưng kì thực lại chẳng biết cái gì.

5. Áp lực phải tìm mua những món quà ý nghĩa cho người thân.

6. Các bài kiểm tra cuối kỳ.

7.Cái thời tiết âm u tẻ ngắt ở New York. Không có tuyết,chỉ có những cơn mưa lạnh buốt và ướt nhep, ngày này qua ngày khác. Chuyện gì đã xảy ra với những mùa Giáng sinh tuyết trắng trước đây? Mình biết: tất cả là do sự ấm lên của Trái Đất. Vì sao ư? Vì con người chỉ thích cưỡi những con SUV đắt tiền, lại còn chặt cây, phá rừng.

8. Các chương trình truyền hình dớ dẩn về Giáng sinh trên TV.

9. Các chương trình quảng cáo dớ dẩn về Giáng sinh trên TV.

10. Cây tầm gửi. Đáng ra người ta phải nghiêm cấm sử dụng loại cây này từ lâu rồi mới đúng. Đành rằng theo phong tục thì vào lễ Giáng sinh mọi người sẽ hôn nhau dưới cây tầm gửi để lấy may mắn. Nhưng lũ con trai mới lớn lại lấy đó làm cớ đi hôn hết người này đến người khác. Mình chỉ thấy việc làm này không khác gì hành vi quấy rối tình dục.

Mà mình thấy cây tầm gửi chỉ toàn rơi nhầm vào tay mấy thằng con trai xấu

Chủ nhật, ngày 6 tháng 12

Mình vừa ăn tối ở chỗ bà về. Mình đã bày biện ra đủ lý do để không phải đi - kể cả lôi cái lưỡi đau ra – nhưng đều vô dụng.

Cho dù mình có bị chảy máu mắt đi nữa thì bà cũng không bao giờ cho phép mình vắng mặt trong các bữa tối Chủ nhật đâu.

Bữa tối hôm nay còn tệ hại hơn mọi khi nhiều. Bà bắt mình phải lải bải liên tục hành trình chuyến đi đến Genovia:

Ngày 20 tháng 12

3:00 chiều

Bắt đầu các nghi lễ Hoàng gia.

3:30 – 5:00 chiều

Gặp gỡ và chào hỏi các nhân viên trong

Cung điện.

5:00 – 7:00 tối

Tham quan Cung điện.

7:00 – 8:00 tối

Thay đồ cho bữa tối.

8:00 – 11:00 tối

Bữa tối cùng các chức sắc Genovia.

Ngày 21 tháng 12

8:00 – 9:00 sáng

Bữa sáng cùng các quan chức chính phủ Genovia.

10:00 – 11:30 sáng

Tham quan các trường học ở Genovia

12:00 – 1:00 chiều

Gặp gỡ với các học sinh người Genovia.

1:30 – 3:00 chiều

Bữa trưa với các thành viên trong Hiệp hội Giáo Viên Genovia.

3:30 – 4:30 chiều

Tham quan cảng Genovia và Tàu tuần dương của Hải quân Genovia (tàu "Hoàng tử Philippe").

5:00 – 6:00 chiều

Tham quan bệnh viện đa khoa Genovia.

6:00 – 7:00 tối

Gặp gỡ các bệnh nhân bệnh viện.

7:00 – 8:00 tối

Thay đồ cho bữa tối.

8:00 – 11:00 tối

Bữa tối với Hoàng tử Philippe, Nữ hoàng và các cố vấn Hoàng gia..

Ngày 22 tháng 12

8:00 – 9:00 sáng

Bữa sáng với các thành viên Hiệp hội trồng Ô-liu Genovia.

10:00 – 11:00 sáng

Lễ thắp sáng cầu thông Noel. tại sân sau Cung điện Genovia.

11:30 – 1:00 chiều

Gặp gỡ Hội Sử gia Genovia.

1:00 – 3:00 chiều

Bữa trưa với Hiệp hội Du lịch Genovia.

3:30 – 5:30 chiều

Tham quan Viện Bảo tàng Nghệ thuật Quốc gia Genovia.

6:00 – 7:00 tối

Thăm Đài tưởng niêm các Cựu chiến binh trong chiến tranh của Genovia, đặt vòng hoa lên mộ các Chiến sỹ Vô danh.

7:30 – 8:30 tối

Thay đồ cho bữa tối.

8:30 – 11:30 tối

Bữa tối với gia đình Hoàng gia Monaco.

…vân vân và vân…

Và đỉnh điểm là sự xuất hiện của mình bên cạnh bố trên chương trình truyền hình phát sóng vào đêm giao thừa hàng năm. Qua đó bố sẽ giới thiệu mình với toàn thể dân chúng Genovia. Rồi mình sẽ phải có một vài lời với các thần dân của mình. Rằng mình đã hạnh phúc xiết bao khi biết được thân phận thực sự của mình. Và rằng với tư cách là người thừa kế duy nhất của xứ Genovia mình xin hứa sẽ cố gắng hết sức để có thể, giống như bố, lãnh đạo đất nước bước vào thế kỷ 21 ngày càng phồn vinh và hạnh phúc.

Mình cảm thấy thế nào ư? Có hồi hộp

không ư? Về chuyện lên trước truyền hình hứa với 50.000 người rằng mình sẽ không làm họ thất vọng ư?

Không biết những người khác cảm thấy thế nào chứ mình thì…

Chỉ nghĩ tới thôi đã đủ rối bời và tán loạn lắm rồi.

Mà thôi kệ. Dù sao thì mình cũng chẳng mong đợi điều gì hay ho sẽ xảy ra trong chuyến đi sắp tới. KHÔNG MỘT TẸO NÀO. Chắc chắn sẽ không giống như chuyến đi đến Disneyland rồi. Càng chẳng dám mong có chút thời gian vui chơi giải trí nào trong cái chương trình dày đặc đó. Mà mình nào có dám mơ ước gì nhiều nhặn đâu, chỉ cần được đi

bơi hay cưỡi ngựa gì đó là cũng mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng mình cứ nhìn cái thời gian biểu kín mít đó là đủ thấy mình sẽ chẳng có tí thời gian chơi bời nào ở Genovia.

Cả tối ôn đi ôn lại lịch trình chuyến đi còn chưa đủ chán, mình còn phải ăn tối với bà và ông anh họ Sebastiano nữa chứ. Sebastiano Grimaldi là con của con gái của em gái ông nội quá cố của mình. Mặc dù là ông anh họ xa bắn vài phát đại bác mới tới, nhưng nếu không phải vì có mình thì giờ anh ấy đã là người thừa kế ngai vàng xứ Genovia rồi.

Thật đấy, giả sử Bố mình mất đi mà không có người thừa kế thì anh

Sebastiano sẽ là vị Thái tử tiếp theo của đất nước Genovia.

Có lẽ vì thế mà mỗi lần bố nhìn thấy anh Sebastiano là rùng hết cả mình.

Hoặc có thể cảm giác của bố với anh Sebastiano cũng giống như mình với ông anh họ Hank: về lý thuyết thì mình cũng khá là quý anh ấy nhưng trên thực tế nhiều lúc mình thấy anh ấy rất phiền.

Ấy thế mà bà không hề thấy anh Sebastiano phiền! Phải nói là bà rất quý anh ấy là đằng khác.

Bản thân mình cũng thấy bất ngờ vì trước giờ mình cứ ngỡ bà chẳng biết yêu quí ai cơ đấy. À quên, ngoại trừ con chó púc tí hon Rommel ra.

Bà cưng anh Sebastiano cực kỳ. Lúc bà giới thiệu anh ấy với mình, anh ấy đã nghiêng mình cúi chào một cách rất khoa trương, lại còn hôn hờ lên tay mình nữa chứ. Trông bà rất chi là hài lòng trước cử chỉ được-cho-là-lịch-lãm đó.. Thật, thậm chí mình còn có cảm giác bà muốn cười ngất lên bên dưới cái mũ lụa hồng loà xoà cơ đấy.

Xưa nay, "nghề chính" của bà là chỉ trừng mắt nhìn thiên hạ chứ mình chưa từng chứng kiến cảnh bà mỉm cười âu yếm với một ai đấy.

Có lẽ đó là lý do tai sao bố bắt đầu nhai rau ráu mấy cục đá trong cốc whisky pha soda một cách khó chịu. Và nụ cười của bà tắt lịm ngay khi nghe thấy tiếng nhai

đá lạo xạo của bố.

“Nếu muốn nhai đá, Philippe, anh có thể tới mấy quán Mc Donald và ăn tối với tầng lớp vô sản ở đó” – bà quẳng về phía bố một cái nhìn lạnh ngắt.

Bố ngừng nhai đá ngay tắp lự.

Vậy đấy, bà mình ghê gớm thế đấy. Có thể khiến cho một vị Hoàng tử ngừng nhai đá ngay lập tức, chỉ bằng một câu nói.

Hoá ra bà đưa anh Sebastiano từ Genovia sang đây chỉ để thiết kế trang phục cho mình hôm ra mắt toàn dân Genovia trên truyền hình. Theo lời bà thì anh ấy là một nhà thiết kế thời trang cực kỳ có triển vọng. Bà nói Genovia cần

phải tạo điều kiện và đỡ đầu cho các nghệ sỹ và nghệ nhân của nước mình nếu không họ sẽ bay hết sang New York, tệ hơn nữa là tới Los Angeles.

Thật xui cho anh Sebastiano! Vì theo như mình thấy thì anh ấy có vẻ là týp người rất hợp với cuộc sống ở LA. Anh ấy khoảng 30 tuổi, tóc đen, dài buộc túm lại đằng sau, cao ráo và ăn mặc khá loè loẹt. Ví dụ như hôm nay, thay vì thắt cà vạt dài anh ấy lại đeo lủng lẳng một cái nơ lụa trắng thắt ở cổ, mặc áo khoác nhung và quần da bóng lộn - điều này cũng tệ ngang cái váy làm từ da ngựa non của Claire hôm trước đập vào mắt mình. Cũng may là tối nay mọi người ăn thịt bò. Chắc chỉ có người Pháp mới đi ăn

thịt ngựa non mà thôi.

Nhưng mình sẵn sàng bỏ qua cho anh Sebastiano vụ mặc quần da nếu anh ấy thiết kế cho mình bộ váy thật kiều diễm cho hôm tới. Bộ váy mà nếu anh Michael Moscovitz nhìn thấy sẽ quên sạh bách mọi ký ức về Judith Gershner và mấy con ruồi giấm của chị ta. Trong đầu anh ấy sẽ không còn ai khác ngoài mình, Mia Thermopolis.

Chỉ có điều… cơ hội để anh Michael có thể nhìn thấy mình trong chiếc váy đó là rất khó xảy ra! Vì lễ ra mắt của mình với người dân Genovia chỉ được chiếu trên truyền hình Genovia, không phải CNN hay kênh nước ngoài nào khác.

Anh Sebastiano có vẻ rất hào hứng với mẫu thiết kế này. Sau bữa tối, anh ấy rút bút ra và bắt đầu vẽ - ngay trên cái khăn trải bàn trắng tinh - chiếc váy sẽ nhấn trọng tâm vào vòng eo nhỏ và đôi chân dài của mình.

Không giống như bố mình - mặc dù sinh ra và lớn lên ở Genovia nhưng nói tiếng Anh rất chuẩn – anh Sebastiano không được giỏi lắm khoản Anh văn. Anh ấy không biết làm sao phát âm cho chính xác, cứ nửa Anh nửa Pháp nghe rất khôi hài. Nhiều lần mình phải dùng khăn ăn che mồm để không phải cười phá lên giữa bàn ăn.

Hành động hớ hênh đó của mình tất nhiên không qua được mắt một người “thợ săn”

như bà. Bà nhướn đôi mắt tô vẽ đen sì lên và gầm gừ:”Amelia, làm ơn đừng có cười nhạo người khác như thế. Phát âm của con cũng đâu có hoàn hảo gì cho cam”.

Bà nói cũng đúng, với cái lưỡi sưng vù bây giờ của mình thì mình không thể nói được từ nào bắt đầu bằng chữ s.

Bà không những không để ý đến chuyện anh Sebastiano phát âm linh ta linh tinh trên bàn ăn, bà còn bỏ qua cả chuyện anh ấy vẽ lên khăn trải bàn. Lúc nhìn thấy bản vẽ của anh ấy, bà nhảy lên tưng tưng "Quá đẹp. Thật sự là quá đẹp. Như bao bản thiết kế khác của con".

Anh Sebastiano lộ rõ vẻ thoả mãn: "Thế

ạ, bà nói thật chứ?".

Mình thì chẳng thấy có gì là đẹp cả. Trông cũng thường thôi. Chẳng đặc biệt đến nỗi khiến cho "ai đó" nhìn vào và quên đi vụ lai ghép ruồi giấm.

"Ừm... Anh có thể thiết kế sao cho... nói thế nào nhỉ... gợi cảm hơn một chút được không?" - mình rụt rè nói.

Bà và anh Sebastiano quay qua nhìn nhau rồi bà phá lên cười cay độc:"Gợi cảm ư? Như thế nào? Ý con là muốn cắt sâu xuống hay là sao? Mà con làm gì có gì để mà khoe ra cơ chứ?".

Thật quá đáng!! Mình tưởng chỉ phải nghe những lời sỉ nhục kiều như thế từ mồm mấy đứa trong đội cổ vũ ở trường

là đã quá lắm rồi... Thử hỏi trên đời này có người bà nào lại đi đay nghiến đứa cháu duy nhất của mình như thế không cơ chứ? Mà mình chỉ là muốn có một đường xẻ bên hông hoặc một vài tua rua gì đó cho bắt mắt hơn thôi chứ nào có yêu cầu gì quá đáng đâu.

Nhưng nghi lắm... Chắc chắn là bà sẽ nghĩ ra đủ kiểu khác người với cái váy của mình cho mà xem. Sao mình không thể có một người bà bình thường như bao người khác? Sao bà không thể giống như những người bà khác? Tức là ngày ngày nướng bánh bích quy cho cháu gái thân yêu. Là ngày ngày kiêu hãnh khoe với mấy bạn già trong CLB Bridge về đứa cháu tuyệt vời. Mình đã làm gì mà phải

chịu một người bà lập dị chỉ thích cạo lông mày và lấy việc cười nhạo những khiếm khuyết của đứa cháu gái khốn khổ làm thú vui?

Bà và lão Sebastiano cứ khúc khích cười suốt, cả hai có vẻ rất khoái trá trước câu phát ngôn "đầy dí dủm" vừa rồi của bà. Bỗng bố đứng bật dậy viện lý do phải đi gọi điện thoại và rời khỏi bàn ăn. Mình hiểu mà, cứ ở cạnh bà một lúc thôi là ai cũng nhanh nhanh chóng chóng viện cớ này cớ nọ để biến mất cho xong. Nhưng đáng nhẽ bố phải tìm cách giải cứu cho mình nữa chứ.

Không biết có phải mình mắc chứng u uất do cái lỗ to đùng ở lưỡi hay không nhưng trong đầu mình chẳng nghĩ được cái gì

khác ngoài cái tên Michael. Mặc cho bà và anh Sebastiano xì xào bên cạnh ra chiều thương hại cho mình, rằng là với cái "màn hình phẳng" như thế thì cả đời chẳng mặc được váy dây, trừ khi có phép màu nào đó sau một đêm thổi phù ngực mình từ cỡ 32A lên thẳng 34C.

Số phận mình sao lại hẩm hiu thế này.. Anh ấy rồi sẽ làm đám cưới với chị Judith Gershner. Và như vậy dù có đủ can đảm nói lời chia tay Kenny, mình vẫn chẳng có cơ nào được ở bên tình yêu đích thực của đời mình.

Còn nữa, biết đâu chừng anh Sebastiano mò tới đây không chỉ để thiết kế trang phục cho mình trong buổi ra mắt hoàn gia tới? Có khi mục đích chính là thủ tiêu

mình hòng chiếm đoạt ngai vàng Genovia của mình thì sao?

Biết đâu đấy. Mấy chuyện kiểu này thường xuyên xảy ra trên phim Baywatch còn gì. Nhân vật Mitch đã phải cứu không biết bao nhiêu thành viên hoàng gia khỏi các âm mưu ám sát đấy thôi.

Mà có khi trong ngày ra mắt thần dân Genovia, ngay lúc vừa uốn éo vào cái váy Sebastiano thiết kế, mình sẽ bị nó siết chặt cho đến chết không biết chừng. Như kiểu cái váy mà nàng công chúa Bạch Tuyết đã mặc thử trong truyện cổ tích của anh em nhà Grimm phiên bản gốc ý. Trong phiên bản phim hoạt hình của hãng Disney người ta đã phải cắt bỏ đi chi tiết này vì dù sao cũng là chiếu

cho trẻ con xem mà.

Không hiểu nếu quả thực mình bị cái váy đó siết cho đến chết và đượt đặt trong cỗ quan tài thuỷ tinh, khuôn mặt tuy có phần hơi nhợt nhạt nhưng vẫn đậm chất công chúa, thì anh Michael sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Có lẽ chỉ đến khi cúi xuống nhìn mình lần cuối trong đám tang, anh ấy mới chợt nhận ra rằng anh ấy mãi luôn chỉ yêu mỗi mình mình mà thôi.

Khi đó anh ấy sẽ phải chia tay với Judith Gershner.

Đúng thế. Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ.

...Mà cũng có thể không. Xét cho cùng thì thà nghĩ về mấy chuyện linh tinh như thế

còn đỡ hơn là ngồi nghe bà và anh Sebastiano thản nhiên bàn luận nhăng cuội về mình. Cứ như không có mặt mình ở đây không bằng.

Mình bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp với anh Michael khi nghe thấy anh Sebastiano nói:"Em ấy có chiều cao khá chuẩn". Em ấy ở đây là mình chứ còn ai vào đây nữa.

Mình đã cho là anh Sebastiano đang khen mình cơ đấy... Nhưng nghe tới câu tiếp theo của anh ta thì chán hẳn:"Cháu sẽ phải trang điểm và tô vẽ cho em ấy trông cho dễ nhìn một chút".

Rõ ràng là anh ta đang sỉ nhục mình có chủ đích! Một người nếu tốt ra sẽ phải

khen là chỉ với cái chiều cao này không thôi mình đã quá đủ tiêu chuẩn làm người mẫu rồi (cho dù đó có thể chỉ là một lời đãi bôi).

Mà dù nghe thấy thế hay có thế nữa thì bà cũng muôn đời không đứng ra bênh vực mình. Hơn nữa, bà còn đang bận bón nốt mấy miếng thịt bê tẩm rượu to vật vã cho con Rommel. Như mọi ngày, nó đang run rẩy cuộn tròn trong lòng bà... vì lạnh (chẳng là mấy cọng lông hiếm hoi cuối cùng trên người nó cũng đã rụng nốt rồi, nghe nói hình như do dị ứng cái gì đó).

Đột nhiên bà lên tiếng: "Ta nghi là bố con bé sẽ không đồng ý đâu. Philippe vẫn còn nhiều quan niệm lạc hậu lắm, không cải tiến nổi".

Thật đúng là lươn ngắn lại chê trạch dài! Thế còn chuyện bà vẫn tin rằng nếu nuôi mèo trong nhà sẽ bị chúng hút hết sinh khí trong lúc ngủ thì sao nào? Lần nào gặp bà cũng bắt mình đem cho Louie Mập đi. Vậy còn không phải gọi là quan niệm lạc hậu thì là cái gì?

Bà bắt đầu lôi ra đủ thứ chuyện về cái sự lạc hậu của bố đem kể lể với anh Sebastiano. Còn mình thì chuồn vội ra ngoài ban công đứng với bố.

Bố đang mơ màng kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. Ngày mai bố có hẹn chơi quần vợt với thủ tướng Pháp - ông này cũng đến dự cái hội nghị thượng đỉnh giống như đức vua Nhật Bản.

"Mia, con ra ngoài này làm gì? Trời lạnh lắm, vào trong đi con" - Bố nói.

"Một lát thôi ạ". Mình cứ đứng lỳ ở đó bên bố và cúi nhìn quang cảnh thành phố phía dưới. Phải công nhận đứng từ tầng áp mái của khách sạn Plaza nay nhìn ra thành phố Manhattan mới đẹp và thơ mộng làm sao. Mỗi ánh đèn hắt ra từ mỗi ô cửa sổ khiến mình liên tưởng đến một sinh linh nhỏ bé đang tồn tại trên thế gian này. Cảm giác ấy thật ấm áp làm sao!

Mình từ bé đến lớn đã sống ở cái đất Manhattan này rồi mà sao vẫn cảm thấy xúc động thế không biết!

À, có lẽ một trong những ánh đèn hắt ra từ căn hộ nhà chị Judith Gershner không

biết chừng. Ngay lúc này đây có lẽ chị ấy đang ở trong phòng lai tạo một cái giống gì mới. Một con bồ câu chẳng hạn. Nghĩ đến chị ta lại làm mình nhớ đến cảnh hai người bọn họ đứng nhìn lúc mình cắn vào lưỡi. Hừm... xem nào: một cô gái biết cách lai tạo và một cô gái cắn phải lưỡi của chính mình, mọi người sẽ chọn cô nào?

Hình như bố cũng nhận ra mình có gì đó không ổn nên quay ra nói:"Bố biết là Sebastiano cũng hơi quá đáng nhưng con cố chịu đựng nó thêm vài tuần nữa nhé. Cứ coi như là vì bố".

"Con không phải đang nghĩ về chuyện anh Sebastiano" - mình rầu rĩ nói.

Mình thấy bố rùng mình vì lạnh nhưng ông không có vẻ định quay vào trong nhà. Nhiệt độ ngoài trời bây giờ chỉ khoảng 4 độ C, mà bố lại bị hói toàn diện như thế, không thấy lạnh mới là lạ. Tai bố đỏ ửng vì lạnh, vậy mà ông vẫn bình chân như vại. Bố thậm chí còn không mặc áo khoác cơ - trên người có mỗi bố vest xám hiệu Armani thường ngày.

Có vẻ như bố đang bật đèn xanh cho mình dốc bầu tâm sự thì phải. Bình thường bố không phải là người đầu tiên mình tìm đến mỗi khi có chuyện. Không phải vì bố con mình không thân nhau. Chỉ đơn giản bố là đàn ông, làm sao hiểu được lũ con gái tuổi teen bọn mình.

Nhưng mặt khác, bố lại có rất nhiều kinh nghiệm tình trường. Biết đâu bố lại đưa ra lời khuyên gì đó có ích cho tình huống đặc biệt khó xử này của mình thì sao?

"Bố ơi, bố sẽ làm gì nếu bố thích một người nhưng họ lại không hề hay biết điều đó?".

"Nếu đến giờ mà cái cậu Kenny đó vẫn không nhận ra được rằng con thích cậu ấy thì bố e rằng cậu ta sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu. Không phải kể từ hôm Halloween đến giờ cuối tuần nào con cũng đi chơi với nó sao?"

Đây chính là vấn đề khi có vệ sỹ nhận lương hàng tháng của bố đấy: mọi chuyện cá nhân của bạn sẽ bị đem ra mổ xẻ và

bàn luận đằng sau lưng bạn.

"Bố, con không phải đang nói về Kenny" - Mình tỏ thái độ ruồng rẫy - "Là người khác cơ. Nhưng người đó không hề biết là con thích anh ấy".

"Kenny thì có vấn đề gì? Bố thích cậu ta" - bố vẫn không buông tha.

Tất nhiên là bố thích Kenny rồi. Vì cơ hội để cho mình và Kenny "vượt qua ranh giới cơ bản đầu tiên" là gần như bằng không. Ông bố nào chẳng thích cô con gái tuổi teen của mình hẹn hò với những chàng trai kiểu như vậy.

Nhưng nếu bố hy vọng có thể giữ lại cái ngai vàng xứ Genovia trong tay dòng họ Renaldo và không để nó rơi vào tay anh

Sebastiano thì bố nên quên cái tên Kenny đi được rồi. Vì chắc chắn là sẽ không có chuyện Kenny và mình sinh người nối dõi cho bố đâu. Ít nhất là trong đời này kiếp này!

"Bố! Quên Kenny đi, OK? Kenny và con chỉ là bạn. Con đang nói về người khác cơ".

Bố nhìn qua lan can và trông có vẻ như muốn nhổ nước bọt. Nhưng bố chẳng dám đâu. Mình dám chắc thế. Bố nói: "Bố biết cậu ta không? Cái người con muốn nói đến đó?".

Mình có hơi chút do dự. Chưa bao giờ mình thú thật với ai về chuyện mình thích anh Michael cả. Mà biết kể cho ai nghe

bây giờ? Lilly sẽ trêu mình chết thôi - hoặc tệ hơn nữa có khi cậu ấy sẽ hồn nhiên tồng tộc đem kể cho anh Michael nghe ý chứ. Còn mẹ thì đã có quá đủ với các vấn đề của riêng mẹ rồi.

"Là anh trai của Lilly ạ" - mình nói vội, mắt không dám nhìn bố nữa.

Bố hỏi lại với giọng đầy cảnh giác: "Không phải cậu ta đang học đại học sao?"

"Chưa ạ" - mình nói - "Anh ấy sẽ vào đại học mùa thu tới". Thấy mặt bố vẫn lộ rõ vẻ sửng sốt, mình vội vàng xua tay: "Nhưng bố không phải lo. Con chẳng có cơ hội nào đâu. Anh Michael rất giỏi. Anh ấy không bao giờ để mắt đến một

đứa như con đâu".

Mặt bố nhăn nhúm đến khó chịu khi nghe mình nói như vậy. Không hiểu đó là cảm giác lo lắng khi biết được rằng cô con gái rượu đang thích một anh chàng học lớp trên? Hay đó là nỗi giận dữ do anh chàng đó không chịu đáp lại tình cảm của con gái mình.

"Ý con là sao? Cậu ta sẽ không bao giờ để mắt đến một người như con là ý gì? Con đang nghĩ gì thế hả Mia?" - Bố cao giọng.

"Bố cứ nghĩ mà xem... Con thậm chí đã không qua nổi môn Đại số. Trong khi, mùa thu tới anh Michael được tuyển thẳng vào trường Đại học danh tiếng bậc

nhất. Thử hỏi một người như thế làm sao lại chú ý đến một đứa như con được?".

Giờ thì bố có vẻ khó chịu thực sự: "Có lẽ con giống mẹ ở mấy khoản tính toán nhưng con giống bố ở mọi khía cạnh khác".

Thật sao bố? Để nghe xem con giống bố ở điểm nào nào???

"Mia, con và Bố, không phải là không thông minh. Nếu con thích cậu Michael đó con phải nói cho cậu ta biết tình cảm của con". Bố vừa nói vừa đăm chiêu dõi mắt nhìn ra xa xăm. Rồi bỗng nhiên bố thay đổi giọng, có vẻ trầm tư hơn: "Đừng bao giờ lặp lại sai lầm trước đây của bố, Mia ạ. Đừng che giấu đi tình cảm thực

sự của mình chỉ vì nhút nhát... hoặc tệ hơn là vì cái tôi của bản thân".

Câu nói sau cùng của bố khiến mình phải ngước mắt lên nhìn ông. Có cái gì đó trong giọng nói của ông... mình không biết nói sao nữa... nhưng nghe giọng bố rất... buồn. Mình không thể không tự hỏi có phải bố đang nói về mẹ không? Hay giờ bố đang ân hận là đáng ra trước khi mẹ lấy thầy G, bố phải thổ lộ với mẹ về tình cảm của mình? Về tình cảm thực sự của bố dàng cho mẹ - chứ không phải về chuyện mẹ thường quẳng mấy cái hóa đơn vào tô đựng salát, mà là sâu thẳm trong trái tim bố thực sự nghĩ sao về mẹ?

Có lẽ vậy. Đặc biệt là khi bố cúi xuống nhìn mình - so với những người con trai

khác thì bố không phải là quá cao nhưng dù sao cũng cao hơn mình - và nói với khóe mắt đã hiện rõ vài nếp nhăn: "Hãy nhớ rằng một trái tim yếu đuối không bao giờ có thể giành được người phụ nữ mình yêu, Mia ạ"

Mình lúng búng chẳng biết phải đáp lại thế nào cả. Ai có thể nói được gì trong tình cảnh thế này cơ chứ?

Cho dù bố có nghĩ gì đi nữa thì chuyện của bố và mẹ sẽ không bao giờ có kết cụ tốt đẹp được. Mẹ sẽ không bao giờ thích ứng được với cuộc sống trong hoàng cung, phải từ bỏ niềm đam mê của mẹ với chương trình Những cuộc rượt đuổi với xe cảnh sát rùng rợn nhất thế giới (mà mình cam đoan ở Genovia không thể

có) và cả với GÌalapeno Nachos (đồng ý). Rồi mẹ sẽ cáu bẳn bất thình lình, tùy lúc tùy hứng khiến cuộc sống của bố hóa ra chuỗi ngày khốn khổ không-bao-giờ-dứt.

Ít ra nếu cứ thế này thì bố vẫn còn có thể hẹn hò với mấy cô người mẫu áo tắm của Victoria's Secret.

Do đó thay vì nói với bố mấy câu sáo rỗng kiểu "Bố ơi, con rất tiếc khi chuyện giữa bố và mẹ không thành", vì rõ ràng đấy là một lời nói dối, thì mình nói:"Bố nghĩ con nên đến thẳng trước mặt anh Michael và nói, "Này anh, em thích anh" à?".

Bố lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán và chán

chường vô cùng: "Không, không, không... Con phải tế nhị hơn chứ. Hãy để cậu ta cảm nhận được tình cảm của con".

"À" - mình thốt lên được mỗi từ đó rồi ngưng bặt. Có thể mình thừa hưởng ở bố mọi điều trừ khả năng toán học thật, nhưng quả thực mình không thể hiểu nổi ý tứ của bố. Trong đầu mình lúc đó chỉ có mỗi cảnh mình đang bày tỏ tình cảm với anh Michael bằng một nụ hôn nồng cháy giữa giờ nghỉ trưa sau tiết tiếng Anh - một viễn cảnh thật đau đớn, nếu xét trong hoàn cảnh hiện nay.

"Vào trong thôi con," bố nói. "Không bà lại cho rằng bố con mình đang toan tính chống lại bà."

Chuyện thường ngày ở huyện! Bà nhìn đâu chẳng thấy có người đang âm mưu chống lại mình. Đến nhân viên giặt ủi ở khách sạn Plaza này còn nằm trong tầm ngắm của bà nữa là. Bà vu lên rằng loại xà phòng họ dùng để giặt ga đệm chính là nguyên nhân làm rụng hết lông của con Rommel.

À mà nhắc đến âm mưu mới nhớ, mình liền quay ra hỏi bố: "Bố có nghĩ anh Sebastiano đang âm mưu giết con để độc chiếm ngai vàng không?"

Mình có thể thấy bố đã rất cố gắng để không phá lên cười. Cũng đúng thôi, có hoàng tử nào lại đi cười hô hố bao giờ. Mất mặt lắm!

"Không Mia ạ." Bố nói. "Bố không nghĩ thế."

Bố trước giờ vẫn thế, chẳng biết tưởng tượng gì cả. Mình phải luôn trong tư thế cảnh giác, đề phòng lão Sebastiano mọi nơi mọi lúc mới được.

Mẹ vừa ló đầu vào phòng nói Kenny gọi.

Chắc cậu ấy gọi để mời mình cũng đi dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Cũng đến lúc rồi.

Chủ Nhật, ngày 6 tháng 12, 11h đêm

OK. Mình đang cực sốc. Kenny đã KHÔNG HỀ mời mình cùng đi dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Cuộc nói chuyện của bon mình

diễn ra như sau:

Mình: Alô?

Kenny: Chào Mia. Kenny đây!

Mình: Ồ, chào Kenny. Có chuyện gì thế?

Nghe giọng Kenny có vẻ vui vì thế mình mới hỏi.

Kenny: À, mình chỉ muốn hỏi xem cậu có ổn không. Ý mình là, lưỡi của cậu có ổn không.

Mình: Khá hơn chút rồi, mình nghĩ thế.

Kenny: Mình đã rất lo cho cậu. Mình thực sự không cố ý ...

Mình: Kenny, mình biết mà. Chỉ là tai nạn ngoài ý muốn thôi mà.

Mình chợt nhận ra rằng mình đã đặt sai câu hỏi cho bố. Đáng ra mình phải hỏi bố xem làm thế nào để dứt điểm với một người, chứ không phải là làm sao để tỏ tình với người khác.

Thôi trở lại cuộc nói chuyện với Kenny:

Kenny: MÌnh chỉ muốn gọi điện để chúc cậu ngủ ngon. Và rằng mình mong cậu chóng khỏe. Và... cũng để nói với cậu rằng... rằng... Mia... mình yêu cậu.

Mình: _____

Mình chẳng nói được lời nào ngay lúc đó, bởi mình đang quá KINH HÃI!!!!

Mấy câu tỏ tình kiểu đó cũng không có gì là bất ngờ, vì dù gì bọn mình cũng đã hẹn

hò được một thời gian rồi.

Nhưng ai đời lại đi gọi điện cho con gái rồi nói mình yêu cậu qua điện thoại cơ chứ??? Chỉ có mấy loại dở hơi tâm thần mới làm như thế thôi. MÀ Kenny thì không dở hơi cũng chẳng tâm thần. Cậu ấy đơn giản chỉ là Kenny. Thật không hiểu cậu ấy nghĩ gì mà lại đi gọi điện và nói yêu mình cơ chứ???

Kenny thì vẫn đang cầm máy chờ câu trả lời của mình mới chết chứ. Thôi thì...

Mình: Ừm, OK

Ừm, OK.

Một anh chàng vừa nói lời yêu mình và tất cả những gì mình đáp lại chỉ là: Ừm,

OK. Vậy mà tương lai của mình sẽ toàn dính dáng đến các công tác ngoại giao cơ đấy.

Hiển nhiên Kenny tội nghiệp đang chờ đợi một câu trả lời khá hơn Ừm, OK. Ai chẳng thế!

Nhưng mình không thể cho cậu ấy câu trả lời mà cậu ấy mong muốn. MÌnh chỉ biết nói:

Mình: Thế nhé, mai gặp.

VÀ MÌNH DẬP MÁY!!!!

Chúa ơi, mình đúng là đứa ích kỉ, bạc bẽo nhất trên đời. Sau khi bị anh Sebastiano thủ tiêu chắc mình sẽ bị thiêu dưới chín tầng địa ngục mất.

Thật đấy.

Những việc phải làm trước khi đi Genovia

1. Lập 1 danh sách chi tiết cho mẹ và thầy G: các bước chăm sóc Louie Mập khi mình đi vắng.

2. Mua sẵn thức ăn và dọn ổ cho mèo.

3. Mua quà Giáng sinh/Lễ Hanukkah!! cho:

Mẹ - máy vắt sữa bằng điện. Cần phải kiểm tra chất lượng.

Thầy G - một đôi dùi trống mới.

Bố - sách về chế độ ăn chay. Bố cần ăn uống điều độ hơn nếu không muốn bệnh ung thư tái phát.

Lilly - thứ mà cậu ấy luôn mơ ước: một lố băng trắng để ghi hình các chương trình của cậu ấy.

Chú Lars - để xem hãng Prada có bao súng đeo vai nào vừa với vai chú ấy không.

Kenny - găng tay? KHông, phải mua cái gì đó KHÔNG lãng mạn.

Louie Mập - quả bóng có mùi hoa bạc hà mèo.

Bà - biết mua gì cho người đã có mọi thứ trên đời bây giờ? Bà thậm chí còn có cả một đôi hoa tai bằng đá Saphire 89 cara do Vua của Brunei tặng. Chắc giờ bà chỉ thiếu mỗi chuỗi hạt làm bằng bong bóng xà phòng thôi!

4. Chia tay với Kenny... nhưng cái chính là bằng cách nào? Cậu ấy YÊU mình mà.

Nhưng mình đã kịp nhận ra một điều: tình yêu ấy không nhiều đến mức cậu ấy phải mời mình cùng đi dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo.

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, trong phòng điểm danh

Lilly nằng nặc không tin là Kenny đã gọi điện và nói yêu mình. Sáng nay trên đường đến trường mình đã kể cho cậu ấy nghe (tạ ơn Chúa là anh Michael có hẹn với nha sĩ nên không cùng đi. Chứ không thì có bẻ răng mình cũng không đời nào đem kể chuyện tình yêu của mình trước mặt anh ấy. Mới có trước mặt vệ sỹ thôi

mà đã thấy xấu hổ lắm rồi. Thật không dám tưởng tượng nếu phải nói chuyện này trước mặt người con trai mình tôn thờ bao lâu nay!!! Không hiểu mình sẽ khủng hoảng đến mức độ nào).

Lilly vẫn một mực khăng khăng không tin những gì mình kể mới điên tiết: "Không đời nào một người như Kenny lại đi làm ba cái việc nhảm nhí đó".

"Lilly," - mình phải hạ giọng để chú tài xế ngồi ở ghế trước không nghe thấy - "Mình thề đấy. Cậu ấy đúng là nói yêu mình mà. Mình yêu cậu. Cậu ấy đã nói như thế đấy. Cực kỳ bất ngờ và đột ngột".

"Có thể cậu ấy nói câu gì đó khác nhưng

cậu hiểu nhầm thôi."

"Câu gì? Mình xiêu cậu chắc?"

"Tất nhiên là không." Lilly nhếch mép. "Câu đó chả có nghĩa gì cả."

"Thế thì là cái gì? Cậu thử nghĩ xem có câu nào nghe na ná như mình yêu cậu, mà lại không phải là mình yêu cậu không?"

Lúc này thì Lilly đã nổi điên lên. Cậu ấy tuôn cho một tràng:" Cậu biết không, thời gian gần đây cậu cư xử rất kỳ quặc với Kenny. Chính xác là từ khi hai cậu bắt đầu hẹn hò. Mình chả hiểu có chuyện gì với cậu nữa. Cậu luôn mồm than "Tại sao mình không có bạn trai? Sao mọi người đều có bạn trai trừ mình? Tới bao giờ mình mới có bạn trai?" nhưng bây

giờ khi đã có một người rồi thì cậu lại không trân trọng cậu ấy một chút nào."

Mặc dù những gì cậu ấy nói đều hoàn toàn đúng nhưng mình vẫn giả vờ nổi giận với câu nói của Lilly. Vì mình đang rất cố gắng để không lộ ra cho cậu ấy thấy là mình không hề yêu Kenny tẹo nào.

Mình nói: "Điều đấy không đúng. Mình hết sức trân trọng Kenny."

"Ồ thật sao? Mình nghĩ vấn đề thực sự của cậu là cậu, Mia ạ, vẫn chưa sẵn sàng có bạn trai."

Mình đã đỏ bừng mặt trước câu nhận xét ấy của Lilly.

"Mình á? Chưa sẵn sàng để có bạn trai

ư? Cậu có đùa không đấy? Mình đã chờ đợi gần hết cuộc đời để có một cậu bạn trai!"

"Nếu thật như vậy" - Lilly nhìn mình với ánh mắt đầy dò xét và nghi ngờ - "thì tại sao cậu không để cho Kenny hôn môi cậu?"

"Cậu nghe chuyện ấy ở đâu ra đấy?" - mình hỏi vặc lại.

"Kenny đã kể cho Boris và tất nhiên Boris nói lại với mình."

"Hay thật." - mình nói, cố giữ bình tĩnh - "Vậy là giờ mấy ông bạn trai lại còn đi thậm thụt sau lưng tụi mình cơ đấy. Và cậu dễ dàng bỏ qua chuyện này như thế sao?"

Lilly nói: "Tất nhiên là không. Nhưng nếu đứng trên góc độ tâm lý học mà nói thì mình thấy chuyện này khá hấp dẫn."

Biết ngay mà... làm bạn thân với con gái của hai nhà tâm lý học là thế đấy. Mọi việc bạn làm đều trở thành đề tài lý thú với họ.

"Mình để người ta hôn ở đâu,' - giờ thì đến lượt mình nổi điên - "là việc của mình! Không phải của cậu, cũng không phải của Boris."

Lilly được thể lên giọng dạy dỗ: "Ý mình là, nếu Kenny thực sự đã nói câu đó - cậu biết đấy, chữ Y đó - thì có lẽ là vì cậu ấy không còn cách nào khác để thộ lộ tình cảm sâu kín của mình. Ngoài cách

dùng lời nói thì còn biết làm gì. Cậu đâu có để cho cậu ấy dùng hành động đâu."

À vậy ra mình còn phải biết ơn Kenny vì đã chọn cách nói ba chữ "Mình yêu cậu" thay vì thể hiện chúng bằng hành động cơ đấy. Mà có Chúa mới biết nếu để cậu ấy thể hiện bằng hành động thì sẽ còn hãi hùng đến mức độ nào.

Thật, đến tưởng tượng còn chẳng dám nghĩ...

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, vẫn trong phòng điểm danh

Trường vừa phát lịch Thi cuối kì. Để xem lịch thi của mình thế nào nào:

LỊCH THI CUỐI KÌ

Ngày 14 tháng 12 - Thi đọc

Ngày 15 tháng 12 - Thi tiết 1, tiết 2

Vậy là mình sẽ thi môn Đại số và tiếng Anh trong cùng một ngày. Không sao, tiếng Anh của mình khá ngon lành. À, thật ra là trừ phần mẫu câu gì đó. Làm như mình sẽ dùng đến chúng khi điều hành cái vương quốc nhỏ nhất châu u kia vậy.

Xui xẻo là môn Đại số thì có lẽ mình sẽ phải học thật. GHÉT QUÁ!!!

Ngày 16 tháng 12 - Thi tiết 3, tiết 4

Môn Nền văn minh Thế giới: chuyện nhỏ! Các câu chuyện về thời hậu Chiến tranh thế giới lần 2 châu u của bà đã quá

đủ để mình có thể vượt qua bất cứ kì thi nào . Mình có khi còn biết nhiều hơn cả các thầy cô ý chứ. Còn môn Thể dục nữa, ai đời lại bắt con người ta thi cuối kì môn Thể dục thế không biết? Bọn mình đã qua kì Sát Hạch Sức Khỏe của Chính phủ rồi mà (mình đã vượt qua được hết các bài sát hạch, trừ bài nâng xà).

Ngày 16 tháng 12 – Thi tiết 5, tiết 6, tiết 7

Môn Năng khiếu và Tài năng: có gì mà thi! Họ không thể tổ chức thi cuối kì cho môn học mà lớp học chỉ là một cái sảnh học. Tiết 7 là tiết tiếng Pháp. Phần nói của mình thì ổn, nhưng viết thì không tốt lắm. May là mình học cùng lớp với Tina.

Bọn mình có thể cùng học với nhau.

Nhưng ghê nhất là môn Sinh, tiết 6. Sẽ khó khăn đây! Lý do duy nhất khiến mình không bị trượt môn Sinh là nhờ Kenny. Cậu ấy nhắc cho mình hầu hết các câu trả lời.

Vì thế nếu mình chia tay với cậu ấy thì biết lấy ai nhắc cho mình kỳ thi tới bây giờ???

Ngày 18 tháng 12 – Vũ Hội Mùa Đông

Không Phân Biệt Tôn Giáo

Lễ hội lần này chắc sẽ vui lắm. Mỗi câu lạc bộ sẽ có một gian hàng riêng với các món ăn mùa đông truyền thống, kiểu như món rượu táo nóng. Sau điệu nhảy với

Kenny, bọn mình sẽ cùng nhau nhâm nhi món rượu này. Tất nhiên là nếu cậu ấy mời mình cùng đi.

Trừ phi… mình làm cái việc sớm muộn gì cũng phải làm: chia tay với Kenny.

Và trong trường hợp đó, mình thậm chí còn không thể tham gia buổi vũ hội ý chứ… Làm gì có ai lại đi đến vũ hội mà không có bạn nhảy???

Giờ chỉ mong lão Sebastiano nhanh nhanh chóng thủ tiêu mình đi cho xong!!!

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, giờ Đại số

TẠI SAO???? TẠI SAO mình lại quên mang vở Đại số cơ chứ???

BƯỚC 1: Nhân lũy thừa (nếu có)

BƯỚC 2: Nhân chia theo thứ tự từ trái sang phải

BƯỚC 3: Cộng trừ theo thứ tự từ trái sang phải

VÍ DỤ: 2 x 3 – 15/5 = 6 – 3 = 3

Chúa ơi. Lana Weinbeiger vừa tuồn cho mình một tờ giấy.

Cái gì nữa đây? Hẳn không phải chuyện tốt lành gì nữa. Xưa nay Lana có ưa gì mình đâu. Đừng hỏi mình tại sao. Mình cũng hiểu được phần nào lý do cậu ta ghét mình đến vậy… vì Josh Richter đã mời mình, chứ không phải Lana, đến buổi Vũ Hội Đa Văn Hóa. Nhưng anh ta cũng chỉ mời mình vì cái danh công chúa này thôi - chứ sau đấy bọn họ đã quay lại

với nhau rồi còn gì. Mà dù không có chuyện đó xảy ra thì con nhỏ Lana cũng vốn đã ghét mình từ xưa rồi.

Đoán xem nó viết gì trong đó?

Đã được nghe kể "vụ án" ở sân trượt băng cuối tuần vừa rồi. Cá là cậu với bạn trai còn ngóng cổ mòn mỏi chờ mấy vụ hôn hít ý nhỉ?

Ối giời ơi… Chả nhẽ tất cả mọi người ở cái trường này đều biết mình và Kenny chưa từng hôn kiểu Pháp sao?

Tất cả là lỗi của Kenny!

Tiếp đến là gì nữa đây? Vác mặt lên tờ bìa Post chăng?

Mà nói thật nhá,. nếu các bận phụ huynh

mà biết được những gì đang thực sự diễn ra hàng ngày ở một trường trung học bình thường ở Mỹ, thì chắc chắn điều đầu tiên họ làm là lôi cổ đám con của mình về nhà cho học tại gia hết.

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, môn Nền văn minh Thế giới

Mình đã biết rõ cần phải làm gì.

Tất nhiên mình luôn biết phải như thế! Nếu như không vì buổi dạ hội thì mình đã dứt điểm từ lâu rồi cơ.

Nhưng đến nước này thì mình không thể chờ đến qua buổi dạ hội được nữa. Đáng ra mình phải làm chuyện đó từ tối qua khi Kenny gọi điện! Nhưng… ai lại đi nói mấy chuyện như vậy qua điện

thoại??? Có thể một đứa chả ra gì như Lana Weinberger thì dám đấy, chứ mình thì không.

Nhưng mà… mình không thể chịu đựng thêm một ngày nào nữa: mình phải chia tay Kenny thôi. Đơn giản là mình không thể tiếp tục dối lòng như thế này được nữa.

Cũng may là ít nhất còn có một người ủng hộ mình trong chuyện này: Tina Hakim Baba.

Thực ra ban đầu mình cũng không định kể cho cậu ấy nghe đâu. Mà mình cũng không định nói cho bất cứ ai cả. Nhưng hôm nay mọi chuyện đã bị bại lộ. Tina vào phòng thay đồ nữ giữa tiết ba và bốn

để tô màu mắt. Bố Tina không cho phép cậu ấy trang điểm vì vậy Tina phải lén lút trang điểm ở trường. Cậu ấy đã có thỏa thuận riêng với chú vệ sĩ Wahim (Tina cũng có một vệ sĩ giống như mình, nhưng không phải vì cậu ấy là công chúa, mà vì bố cậu ấy là một nhà buôn dầu hỏa giàu có, lúc nào cũng sợ có người bắt cóc con gái để đòi tiền chuộc). Thỏa thuận sẽ là: Tina sẽ không nói cho bố mẹ cậu ấy biết chuyện chú Wahim thích cô Mademoiselle Klein, giáo viên tiếng Pháp của bọn mình! Với điều kiện chú Wahim không tiết lộ với ông bà Hakim Baba chuyện con gái họ đích thị là một quầy mĩ phẩm lưu động của hãng Maybelline.

Mình đột nhiên kìm lòng không nổi, thổn thức kể hết cho Tina nghe về cú điện thoại tối qua của Kenny.

Và còn nhiều chuyện khác nữa.

Để nói về cú điện thoại của Kenny cái đã:

Không như Lilly, Tina tin mình.

Nhưng phản ứng của cậu ấy cũng chẳng khá hơn Lilly tẹo nào. Cậu ấy cho rằng chuyện đó thật tuyệt.

“Ôi Chúa ơi, Mia, cậu thật là may mắn!” – nét mặt Tina chan chứa vẻ thán phục – “Giá mà anh Dave cũng nói yêu mình! Đành rằng anh ấy cũng khá nghiêm túc về mối quan hệ của bọn mình, nhưng ông

này thiếu lãng mạn lắm.”

Đây rõ ràng không phải sự ủng hộ mà mình mong đợi.

“Nhưng Tina,” – mình vội ngắt lời trước khi cậu ấy đi quá xa. Mình tin rằng với kinh nghiệm đọc nhiều tiểu thuyết tình ái của mình Tina sẽ hiểu – “Vấn đề là mình không yêu cậu ấy.”

Tina tròn xoe mắt nhìn mình: “Không ư?”

“Không một tẹo nào.” – mình nhăn nhó kèm vẻ buồn xo – “Tất nhiên mình rất quí cậu ấy, nhưng chỉ như một người bạn. Chứ không phải là yêu. Không phải Kenny.”

“Chúa ơi,” – Tina vừa nói vừa chồm tới nắm lấy tay mình – “Có người nào khác, phải không?”

Chỉ còn vài phút nữa là chuông reo và bọn mình sẽ phải quay trở lại lớp.

Vậy mà không hiểu sao mình lại chọn đúng lúc đó để thú nhận với Tina về cái bí mật lớn nhất của cuộc đời mình. Tại sao thế nhỉ? Hay vì mình đã kể được ra cho bố nghe rồi nên giờ kể thêm cho người thứ hai biết cũng chả sao, nhất là khi người đó lại là Tina. Hơn nữa, mình cũng không thể ngừng suy nghĩ về những gì bố nói. Về chuyện bày tỏ tình cảm với người ta ý! MÀ mình có linh cảm Tina là người duy nhất có thể giúp mình trong vụ này.

Và mình đã trả lời: “Phải”.

Tina suýt nữa thì đánh đổ túi đồ trang điểm, cậu ấy tỏ ra vô cùng phấn khích.

“Mình biết mà!” – cậu ấy ré lên – “Mình biết cậu không cho cậu ta hôn là có lý do mà!”

Họng mình cứng lại: “Cậu cũng biết chuyện ấy à?”

Tina nhún vai nói: “Tất nhiên, Kenny đã nói với anh Dave, và anh ấy kể lại cho mình nghe.”

Trời ạ! Nữ hoàng talkshow Oprah vẫn thường luôn phàn nàn rằng đàn ông là loại người không biết cách biểu lộ cảm xúc và thiếu sự chia sẻ. Nhưng mình lại

thấy sự chia sẻ lần này của Kenny là quá đủ để bù lại cho toàn bộ phái nam trong hàng thế kỉ qua cộng lại.

“Anh ấy là ai thế?” – Tina vừa hào hứng hỏi vừa thoăn thoắt thu dọn bút kẻ mắt và bút kẻ môi – “Anh chàng cậu thích ý?”

Mình nói: “Chuyện đó không liên quan gì ở đây. Với lại, vô vọng thôi! Anh ấy có lẽ đã có bạn gái, mình nghĩ thế”.

Tina chồm tới nhìn thẳng vào mặt mình. Cậu ấy có một mái tóc đen dày, phủ lòa xòa khắp khuôn mặt bầu bĩnh vô cùng dễ thương.

“Là anh Michael phải không?” – cậu ấy nắm chặt lấy tay mình và lắc. Xem ra cô bạn này còn hào hứng hơn cả mình, bóp

méo cả xương tay.

Tất nhiên, theo bản năng thì phản ứng đầu tiên của mình là phủ nhận. Mình đã mở mồm, sẵn sàng thốt ra từ “không”.

Nhưng rồi mình chợt nghĩ: Tại sao? Tại sao mình lại phải phủ nhận với Tina? Tina chắc chắn sẽ không nói với ai. Biết đâu cậu ấy còn giúp được mình ý chứ.

Cuối cùng, thay vì nói KHÔNG, mình hít một hơi dài và nói: “Nếu cậu mà nói chuyện này với bất cứ ai, mình sẽ giết cậu, hiểu chưa? MÌNH SẼ GIẾT CẬU”.

Tina đã làm một hành động rất kì quặc: cậu ấy buông tay mình ra và bắt đầu nhảy vòng quanh.

“Mình biết mà, mình biết mà, mình biết mà,” – cậu ấy cứ vừa nói vừa nhảy tưng tưng lên. Sau một hồi cậu ấy ngừng nhảy và lại quay ra nắm lấy tay mình. “Mia ơi, mình luôn cho rằng hai người bọn cậu mà thành thì sẽ là cặp đôi dễ thương nhất. Mặc dù mình cũng thích Kenny, nhưng cậu ta, cậu biết đấy…” – cậu ấy nhăn mũi nói tiếp – “… không phải là anh Michael.”

Nếu như tối hôm qua mình còn cảm thấy rất lạ khi kể cho bố nghe về tình cảm của mình dành cho anh Michael, thì bây giờ chuyện đó không là gì cả, KHÔNG LÀ GÌ CẢ - nếu so với việc tâm sự với người bằng tuổi mình. Riêng chuyện Tina không phá lên cười ông ổng hay nói theo

kiểu mỉa mai "Ừ, thế à" đã có ý nghĩa rất lớn, vượt quá cả sự mong đợi của mình.

Và việc cậu ấy tỏ ra thấu hiểu – thậm chí là cổ vũ – tình cảm của mình dành cho anh Michael cũng đủ làm mình muốn vòng tay ôm chầm lấy cậu ấy ngay lập tức.

Chỉ có điều mình không đủ thời gian làm việc ấy vì chuông sắp reo rồi.

Thế nên mình chỉ biết nói: "Thật à? Cậu không nghĩ chuyện đó là ngốc nghếch à?"

"Không hề!" – Tina vội xua tay nói – "Anh Michael rất hot. Và anh ấy lại còn là học sinh năm cuối nữa chứ." – rồi cậu ấy bỗng ra chiều đăm chiêu – "Nhưng còn Kenny thì sao? Cả chị Judith nữa?".

“Mình biết,” – mình nói, vai hơi rũ xuống (đảm bảo bà mà có mặt ở đây là mình ăn ngay một cái đập đau điếng rồi)- “Tina, mình không biết phải làm sao nữa.”

Tina nhíu mày suy nghĩ rất chăm chú.

“Mình nghĩ mình đã đọc qua một quyển truyện có nội dung tương tự rồi. Mình nhớ quyển đấy có tên là Love’s Tender Storm. Giá mình nhớ được ra họ đã giải quyết mọi chuyện như thế nào…”

Nhưng trước khi cậu ấy kịp nhớ ra thì chuông đã reo. Cả hai đứa mình đều bị muộn học.

Không sao, mình cảm thấy hoàn toàn xứng đáng. Bởi vì từ nay ít ra thì mình

không còn phải lo lắng một mình nữa. Đã có thêm một người cùng lo lắng với mình.

Thứ hai, ngày 7 tháng 12 trong lớp năng khiếu và tài năng.

Bữa trưa nay thật là một thảm họa.

Có vẻ như tất cả mọi người ở cái trường này đều được cập nhập chi tiết đến từng cử động của...cái lưỡi mình.Cứ ngỡ không còn gì có thể làm mình bất ngờ hơn được nữa.Nhưng hóa ra mọi chuyện còn tồi tệ hơn những gì mình có thể tưởng tượng.

Mình đã vô tình chạm mặt anh Michael ở quầy salát.Mình đang loay loay lấy món đậu nghiền quen thuộc hằng ngày thì thấy

anh ấy đi tới lấy món thịt nướng (mặc dù mình đã nỗ lực hết sức nhưng anh em nhà Moscovitze vẫn cứng đầu không chịu từ bỏ thói quen ăn thịt).

Anh ấy hỏi mình sao rồi và mình đáp lại được mỗi từ "Ổn".Chắc anh vẫn chưa quên được hình ảnh mình ngồi phun máu phì phì trên mặt sân băng ngày hôm đó (hẳn mặt mình lúc đó trông " hay " phải biết.Vậy mà trước giờ mình vẫn tự hào là dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào, mình cũng giữ được dáng vẻ thanh cao và trong sáng trước mặt người con trai mình yêu).

Thế rồi mình quay sang hỏi, vì lịch sự thôi, về cuộc hẹn của anh ấy với nha sĩ sáng nay.Những gì xảy ra sau đấy hoàn

toàn không phải là lỗi của mình.

Anh Michael kể với mình rằng anh ấy đã phải đi khoan răng và rằng môi anh ấy tới giờ vẫn còn cứng đờ vì thuốc tê.Sau " vụ án Mia và cái lưỡi " hôm vừa rồi thì mình hoàn toàn thấu hiểu cái cảm giác đau-muốn-chết mà anh Michael đã phải trải nghiệm.Gì thì gì răng với lưỡi cũng ít nhiều liên quan với nhau.Và như một cái máy,mình cứ vừa nghe vừa nhìn chằm chằm vào môi anh Michael - một việc mà trước giờ mình chưa bao giờ làm .Tất nhiên mình đã vài lần ngắm trộm anh Michael(ví dụ như những lần mình ngủ lại nhà Lilly và nhìn thấy anh ấy đi từ trong bếp mà ra không mặc áo sơ mi) nhưng quả thật là chưa bao giờ

mình chú ý vào đôi môi, nhất là ở khoảng cách gần đến thế này.

Anh Michael có đôi môi thật đẹp! Đâu mỏng như môi mình!Không biết cảm giác được hôn lên đôi môi ấy sẽ như thế nào nhỉ? Chắn hẳn mền mại lắm...

Trong lúc mình đang miên man suy nghĩ về đôi môi mền mại của anh Michael thì một chuyện vô cùng trớ trêu đã xảy ra: cái-người-không-nên-có-mặt-khi-đó...sớm không đến,muộn không đến,lại nhè đứng lúc mình đang chìm đắm trong viễn cảnh môi mình và môi anh Michael gặp nhau...mà xuất hiện.Đúng vậy,ngay khi mình tưởng như đã cảm nhận được sự ấm áp của nụ hôn nồng cháy giữa hai nhân vật chính - giống như trong mấy

cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Tina thường mô tả - thì ..ĐÚNG LÚC ĐÓ Kenny lượn ngang qua bọn mình với bữa trưa quen thuộc hàng ngày: một ly Coca và một chiếc bánh sandwich kem.

Mình biết Kenny không thể đọc được suy nghĩ của mình - vì nếu không lúc nãy hẳn cậu ấy đã phải chia tay với mình rồi - nhưng có lẽ cậu ấy cũng cảm nhận chút xíu những gì mình đang nghĩ.Do đó, cậu ấy không hề chào lại khi mình và anh Michael nói " xin chào ".

Đấy là còn chưa kể vụ " Ừm,OK " của mình khi cậu ấy gọi điện thoại đến " nói thẳng nói thật " ngày hôm qua.

Không hiểu Kenny có nhận thấy mặt mình

đang đỏ rần rần lên không nhỉ? Nếu có chắc cậu ấy đã lờ mờ đoán ra có chuyện gì đó không bình thường giữa mình và anh Michael. Biết đâu chính vì thế mà cậu ấy không thèm chào mình? Mà có khi lúc đó trán mình phồng lên hai chữ " tội lỗi " cũng nên??? Bởi mình thực sự cảm thấy rất có lỗi mà.Còn không nữa...mình đứng đó nhìn đắm đuối vào môi người con trai khác...mộng mị xem cảm giác nếu được hôn lên đôi môi ấy thì sẽ tuyệt vời đến thế nào...trong khi người-thường-gọi-là-bạn-trai mình đi ngang qua ngay trước mặt.

Mình chết đi chắc sẽ bị nhốt dưới địa ngục chung chuồng với lũ con gái xấu xa mất.

Giờ mình mong muốn gì ư? Mình chỉ mong rằng tất cả mọi người có thể đọc được suy nghĩ của Mia này.Nếu vậy ngay từ đầu Kenny sẽ bỏ ngay ý định hẹn hò với mình.Cậu ấy sẽ hiểu được rằng mình không hề nuôi nấng tình cảm trai gái với cậu ấy.Và Lilly sẽ không còn lăn tăn nhắc việc mình vì không chịu để Kenny hôn.Cậu ấy sẽ hiểu lý do mình làm như vậy là vì mình yêu một người khác.

Nhưng ...rắc rối ở chỗ cậu ấy sẽ biết được người khác ấy là ai.

Và rồi "người ấy" sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với mình nữa.Bởi vì chả hay ho gi khi học sinh cuối cấp lại đi hẹn hò với học sinh mới vào trường.Đặc biệt khi hai đứa không thể đi đâu nếu

không có vệ sĩ đi cùng.

Với lại mình gần như chắc chắn là anh ấy đang hẹn hò với chị Judith Gershner.Bởi vì ngay sau khi lấy một đĩa thịt nướng cao ngất, anh ấy khệ nệ bưng tới ngồi cạnh chị ấy.

Vậy là mọi chuyện đã rõ.

Mình ước gì sang Genovia ngay ngày mai chứ không phải chờ tới tận hai tuần nữa.

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, giờ tiếng Pháp

Ngược lại với dự đoán của mình sau sự cố hồi trưa, giờ Năng khiếu và Tài năng của mình hôm nay cực kì vui. Mọi chuyện như quay trở lại quãng thời gian

vui vẻ ngày xưa, khi mà chưa đứa nào trong hội có bạn trai và không ai quá chú tâm vào mấy chuyện hôn hít hay cái lưỡi của mình.

Cô Hill đã dành cả buổi trốn trong phòng nghỉ của giáo viên ở phía bên kia sảnh để la hét vào cái điện thoại với hãng American Express. Để mặc cho bọn mình "tự sinh tự diệt", thích làm gì thì làm… như mọi ngày. Mục đích của lớp Năng khiếu và Tài năng này là tạo cho mỗi học sinh một khoảng không gian riêng để suy nghĩ và sáng tạo. Do đó những ai muốn dành thời gian này cho các dự án, kế hoạch của riêng mình, giống như Boris (cậu ta đang tập violin cho mấy bản giao hưởng mới) thì cứ

việc.

Còn đứa nào không muốn, như mình với Lilly (kế hoạch của mình là ôn Đại số; còn Lilly là lên chương trình cho kênh truyền hình cáp) thì sẽ ngồi nói chuyện tào lao.

Mình cảm thấy rất thoải mái vì Lilly đã hoàn toàn quên mất vụ hôn hít của mình và Kenny. Cô nàng còn đang bận ấm ức cô Spears, cô giáo tiếng Anh mà cậu ấy hằng tôn thờ… vì đã loại bỏ bài viết cuối kì của cậu ấy.

Mà công nhận cô Spears thật không công bằng khi loại bỏ bài viết đó của Lilly. Mình thấy bài viết ấy tràn đầy tâm huyết và sự sáng tạo đấy chứ!

Mình đã chép lại một đoạn vào đây:

Làm thế nào để sống sót trong trường trung học

Lilly Moscovitz

Là một người vừa trải qua hai tháng chôn mình trong cái học viện giáo dục thứ cấp – mà chúng ta thường hay gọi là trường trung học này, tôi cảm thấy mình hoàn toàn có quyền viết ra những điều mà tôi sắp sửa nêu lên sau đây. Ngay từ buổi họp mặt đầu tiên cho tới các buổi tập trung hàng sáng, tôi đều tập trung quan sát cuộc sống của trường trung học và những phức tạp loằng ngoằng bên trong nó. Để rồi sau bốn năm nữa, khi đã được giải phóng thoát ra khỏi cái địa ngục trần

gian này tôi sẽ phát hành cuốn sách được biên soạn cẩn thận mang tên Cẩm Nang Sống Sót Trong Trường Trung Học.

Các bạn học và các thầy cô khó có thể biết rằng tất cả những gì đang diễn ra trong cuộc sống hàng ngày của họ đều được tôi âm thầm ghi lại để cho thế hệ tương lai nghiên cứu. Cuốn cẩm nang cầm tay của tôi sẽ là hành trang hữu ích cho các em lớp 9 chuẩn bị lên trung học. Các thế hệ học sinh tương lai sẽ hiểu được rằng để dung hoà những khác biệt trong trường học không thể thông qua con đường vũ lực. Cái họ cần làm là phải làm sao bán cho được một kịch bản phim mang tính phê bình gay gắt cho mấy hãng phim lớn của Hollywood. Theo đó, các

nhân vật trong phim được phỏng theo hình ảnh những con người đã hành hạ họ trong suốt những năm tháng thời trung học. Cách làm đó, không phải đơn giản chỉ là một ly cocktail Molôtc, mà là con đường dẫn đến vinh quang đích thực!

Sau đây, tôi xin đưa ra một vài ví dụ về những chủ đề tôi sẽ đề cập trong cuốn "Làm Thế Nào để Sống Sót trong Trường Trung Học", tác giả Lilly Moscovitz:

1.Tình Yêu ở Trường Trung Học, hoặc Tôi Không Thể Mở Tủ Để Đồ Vì Có Hai Kẻ Đang Quấn Lấy Nhau Phía Trước.

2.Thức Ăn ở Căng tin: Liệu có thể liệt món bắp chó vào hạng mục các sản phẩm

làm từ thịt không?

3.Cách Đối Thoại Với Bọn Hạ Đẳng Thường Chiếm Dụng Hành Lang Ở Trường.

4.Các Chuyên Gia Tư Vấn Nghề Nghiệp: họ nghĩ họ đang đùa với ai cơ chứ?

5.Thi Đỗ Bằng Cách Quay Cóp: Nghệ Thuật của Thi Cử.

Mấy chủ đề này nghe quá hấp dẫn còn gì! Thế mà cố Spears đã thẳng thừng phê như sau:

Lilly – cô rất tiếc khi biết được những gì em đã trải nghiệm trong suốt quãng thời gian ở TH AE lại cho em một cái nhìn kém tích cực đến như vậy. Tuy nhiên cô

e rằng cô sẽ phải đề nghị em làm thêm một việc mà em không hề muốn: đó là cô muốn em hãy tìm một chủ đề khác cho bài luận cuối kỳ của mình. Tất nhiên bài viết vẫn phải mang tính sáng tạo. Cô Spears.

Không thể tin nổi! Thật bất công! Bài của Lilly bị xếp vào hàng kiểm duyệt mới kinh chứ! Nói trắng ra bài viết của cậu ấy đã làm bẽ mặt cả ban giám hiệu của cái trường này. Lilly nói cậu ấy vô cùng thất vọng trước sự thật là với mức học phí bọn mình vẫn nộp hàng năm cho nhà trường thì đừng ai mong sẽ nhận được sự quan tâm nào hơn thế từ phía giáo viên. Điều đó cũng không hẳn là đúng, ví dụ như thầy Gianini chẳng hạn. Thầy ấy đã

nhiệt tình ở lại sau giờ học để phụ đạo thêm cho những đứa học kém môn Đại số như mình còn gì.

Lilly nói có lẽ ban đầu thầy Gianini nghĩ ra chuyện ở-lại-trường-sau-giờ-học để lấy le với mẹ mình thôi. Và giờ thì thầy chỉ còn cách tiếp tục nếu không muốn mẹ phát hiện ra màn kịch đó và đâm đơn ly dị.

Kệ cho cậu ấy có nói gì đi chăng nữa nhưng mình cũng không tin. Mình nghĩ thầy Gianini sẽ vẫn ở lại sau giờ học để giúp mình dù thầy có hẹn hò với mẹ hay không. Thầy ấy là mẫu người như thế mà!

Dù sao đi nữa, sự việc trên đã tiếp tục châm ngòi cho một trong vô vàn những

chiến dịch nổi tiếng của cô bạn Lilly nhà mình. Đây thực ra cũng là chuyện tốt, ít nhất vì thế mà cậu ấy sẽ buông tha cho mình và cho chuyện môi mình nên đặt (hay không nên đặt) ở đâu.

Chuyện bắt đầu như thế này đây:

Lilly: Vấn đề thực chất của cái trường này không phải là ở giáo viên. Mà chính là sự thờ ơ của Hội Học sinh. Ví dụ, giả sử bây giờ bọn mình muốn tổ chức một cuộc bãi khóa chẳng hạn.

Mình: Một cuộc bãi khoá?

Lilly: Ừ, kiểu như bọn mình sẽ cùng đứng lên và đi ra khỏi trường cùng một lúc.

Mình: Chỉ vì cô Spears đã từ chối bài luận cuối kì của cậu ư?

Lilly: Không Mia ạ. Bởi vì cô ấy đang tìm cách tước đoạt mọi quyền cá nhân của học sinh tụi mình bằng cách ép chúng ta phải khom mình tuân theo những luật lệ phong kiến lỗi thời. Một lần nữa.

Mình: Này, cô ấy làm chuyện đó bằng cách nào?

Lilly: Bằng cách rà soát và kiểm duyệt vào đúng lúc bọn mình đang ở thời kì sung mãn nhất, về khả năng sáng tạo.

Boris: (Ngó ra từ phòng để dụng cụ, nơi mà Lilly bắt cậu ấy phải vào mỗi khi muốn tập những bản giao hưởng mới nhất) : Sung mãn á? Ai vừa nói từ sung

mãn thế?

Lilly: Quay lại phòng dụng cụ đi Boris. Anh Michael, tối nay anh có thể giúp em gửi email thông báo cho toàn thể học sinh trong trường biết cuộc bãi khoá sẽ bắt đầu lúc 10h30 sáng mai được không?

Anh Michael: (Đang chuẩn bị cho gian hàng mà anh ấy và Judith Gershner cùng các thành viên trong Câu Lạc Bộ Tin Học sẽ dựng hôm Vũ Hội Mùa Đông): Anh có thể nhưng anh sẽ không làm đâu.

Lilly: SAO LẠI KHÔNG?

Anh Michael: Bởi vì tối hôm qua tới lượt em rửa bát nhưng em không ở nhà nên anh đã phải làm thay.

Lilly: Nhưng EM ĐÃ BẢO mẹ là em phải xuống phòng máy để biên tập lại vài đoạn cho chương trình phát sóng tuần này rồi cơ mà!

Chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật của Lilly hiện là một trong những show đạt tỉ suất cao nhất trên hệ thống truyền hình ở Manhattan. Tuy nhiên, do phát trên đường truyền công cộng nên cậu ấy chả kiếm được đồng nào từ việc phát sóng. Mặc dù vậy, cũng có một số đài truyền hình danh tiếng đã lấy chương trình cậu ấy phỏng vấn mình tối hôm mình nửa tỉnh nửa mơ phát lại. Cá nhân mình thấy bài phỏng vấn hôm đó thật nhảm nhí nhưng có vẻ như nhiều người lại không cho là như thế. Vì giờ đây Lilly thường nhận

được cả tấn thư mỗi ngày, trong khi hồi trước lá thư duy nhất cậu ấy nhận được là từ fan cuồng Norman.

Anh Michael: Nghe này, nếu em có vấn đề về chuyện sắp xếp quỹ thời gian của bản thân thì cũng đừng lôi anh vào. Đừng hi vọng anh sẽ ngoan ngoãn làm theo mọi yêu cầu của em, nhất là khi em vẫn còn đang nợ anh một vụ.

Mình: Lilly, mình không có ý gì đâu nhưng mình cũng cho rằng không nên bãi khoá vào thời điểm này. Dù gì bọn mình cũng sắp thi học kỳ rồi.

Lilly: THẾ THÌ SAO???

Mình: Thì một vài đứa bọn mình thực sự cần phải đi học. Mình không thể bỏ thêm

một buổi ôn tập nào nữa đâu. Mình đã có một xô đầy ụ điểm kém rồi.

Anh Michael: Thật à? Anh cứ tưởng môn Đại số của em khá lên nhiều rồi cơ đấy.

Mình: Nếu anh gọi điểm D+ là khá hơn.

Anh Michael: Em đùa, điểm của em chắc chắn phải cao hơn D+ chứ! Dù gì mẹ em cũng đã lấy thầy Đại số của em rồi còn gì!

Mình: Chẳng liên quan! Anh thừa biết thầy G có bao giờ thiên vị ai đâu.

Anh Michael: Ờ thì anh tưởng ít ra thầy cũng phải nhân nhượng cho cô con gái dượng của mình tí…

Lilly: HAI NGƯỜI LÀM ƠN TẬP

TRUNG VÀO VẤN ĐỀ QUAN TRỌNG TRƯỚC MẮT GIÙM TÔI CÁI : ĐÓ LÀ NGÔI TRƯỜNG NÀY CẦN MỘT SỰ CẢI TỔ TOÀN DIỆN.

May mắn thay, đúng lúc ấy thì chuông reo vang, và theo như mình được biết thì ngày mai sẽ không có bãi khoá gì hết. Vậy cũng tốt, mình đang thực sự cần thêm thời gian để học.

Điều đáng buồn cười ở chỗ: cô Spears không thích bài luận cuối kỳ của Lilly bao nhiêu thì cô ấy lại tâm đắc với bài luận của mình bấy nhiêu. Chủ đề của mình là: Đề xuất phản đối sử dụng Cây Thông Noel: Tại sao chúng ta lại đi chặt các cây tùng vào mỗi tháng 12, trong khi chính chúng ta lại đang ra sức bảo vệ

tầng ozone?

Mà chỉ số IQ của mình thì chắc chắn không thể cao bằng Lilly rồi.

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, trong giờ Sinh

Kenny vừa chuyển cho mình mẩu giấy:

Mia – Mình hi vọng những gì mình nói tối hôm qua không làm cho cậu thấy khó chịu. Mình chỉ muốn cậu biết tình cảm thật sự của mình.

Kenny

Ôi thôi chết rồi! Mình phải làm gì bây giờ??? Kenny đang ngồi ngay bên cạnh, nhẫn nại chờ câu trả lời của mình. Mà hình như cậu ấy tưởng mình đang hì hục "soạn" câu trả lời thì phải. Đang viết

nhật ký mà!!!

Mình phải nói gì đây?

À, biết đâu có khi đây là cơ hội tuyệt vời để nói thẳng nói thật với cậu ấy luôn. Mình xin lỗi, Kenny nhưng mình không có cảm giác giống như cậu – chúng ta hãy làm bạn thôi nhé. Viết thế được không nhỉ?

Vấn đề là mình không hề muốn làm tổn thương Kenny. Chưa kể, cậu ấy còn là bạn học nhóm môn Sinh của mình nữa chứ. Giờ thì dù bất kể chuyện gì xảy ra, mình sẽ vẫn phải "chịu trận" bên cạnh Kenny nốt hai tuần còn lại của học kì này. Ai chả muốn được học cùng nhóm với những người quí mến mình, dại gì mà

đâm đầu vào nhóm với người căm ghét mình.

Và còn buổi khiêu vũ thì tính thế nào? Nếu chia tay Kenny bây giờ, mình biết cùng ai tới dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo đây? Mình biết tính toán như thế là không phải… nhưng quả thực đây sẽ là buổi dạ hội đầu tiên trong đời mình tới dự cùng bạn trai theo đúng nghĩa.

Tất nhiên là nếu Kenny chịu mở miệng ra mời mình.

Còn bài thi cuối kì môn Sinh vật nữa chứ? Là bài thi cuối kì chứ không phải chuyện chơi đâu! Nếu kkhông có Kenny ân cần nhắc bài thì chắc chắn mình không

thể qua nổi đâu. KHÔNG THỂ NÀO.

Nhưng mình còn có thể làm gì khác đây? Nhất là sau chuyện xảy ra ở quầy salat ban trưa.

Thôi đành vậy. Tạm biệt nhé, Vũ hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Xin chào, chương trình ti vi tối thứ Bảy.

Kenny thân mến,

Không phải là mình không coi cậu là bạn thân, chỉ là…

Thứ Hai, ngày 7 tháng 12, 3h chiều

Giờ phụ đạo môn Đại số của thầy Gianini.

Chả ra làm sao, mình còn chưa kịp viết xong bức thư thì chuông đã reo.

Nhưng như thế không có nghĩa là mình sẽ không nói với Kenny về tình cảm của mình.Chắc chắn mình sẽ nói. Ngay tối nay. Giờ thì mình chẳng cần quan tâm xem việc chia tay qua điện thoại như thế có bị cho là quá tàn bạo hay không nữa. Bởi mình khó lòng chịu đựng thêm một giây phút nào.

Bài tập về nhà

Đại số: ôn tập các câu hỏi cuối Chương 1-3

Tiếng Anh: bài luận cuối kì

Văn minh Thế giới: ôn tập các câu hỏi cuối Chương 1-4

Năng khiếu và tài năng: Không có gì

Tiếng Pháp: ôn tập các câu hỏi cuối Chương 1-3

Sinh học: ôn tập các câu hỏi cuối Chương 1-5

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, trong phòng điểm danh

Thế đấy. Mình đã không chia tay với cậu ấy.

Mặc dù rất muốn.

Vấn đề là không phải vì mình không đủ can đảm làm chuyện đó qua điện thoại…

Mà vì… những lời nói của bà, chứ không phải ai khác!!!

Không phải là mình tán thành gì chuyện không chia tay với Kenny. Chỉ là… sau

giờ phụ đạo môn Đại số với thầy G, mình đã phải phi thẳng đến tiệm thời trang của anh Sebastiano, để họ "đo đạc" cho chiếc váy mà mình sẽ diện trong buổi ra mắt sắp tới. Bà tiện thể nhắc khéo đáng ra mình chỉ nên vận đồ của các nhà thiết kế thời trang đến từ Genovia! Thế mới thể hiện lòng yêu nước nồng nàn bỏng cháy! Quá oái oăm. Mình nào có biết nhà thiết kế thời trang người Genovia nào khác ngoài anh Sebastiano đâu. Nhưng mình không sao tiêu hóa nổi cái gu thời trang của anh này.

Thôi sao cũng được. Mình còn nhiều chuyện quan trọng khác phải lo hơn là chỉ chăm chăm nghĩ cho tủ quần áo mùa

xuân sắp tới.

Bà hình như nhận ra vẻ thất thần trong mắt mình lúc ngồi nghe anh Sebastiano mua may về xâu chuỗi mà anh ấy sẽ đính lên vạt váy. Bà đặt mạnh ly Sidecar xuống bàn và quát: “Amelia, có chuyện gì với cháu thế?”

Mình nhảy dựng lên: “Sao cơ ạ?”

“Sebastiano hỏi xem cháu thích cổ hình trái tim hay cổ vuông kìa?”

Mình trố mắt hỏi lại bà: “Để làm gì cơ ạ?”

Bà quắc mắt nhìn sắc lẻm. Đây không phải lần đầu tiên, bà thường xuyên nhìn mình kiểu như thế nhá! Có khi vì thế mà

mặc dù sống ở ngay phòng khách sạn bên cạnh, nhưng bố chưa một lần ghé thăm các buổi học làm công chúa của mình.

“Sebastiano,” – bà nói – “cháu vui lòng để công chúa và ta nói chuyện riêng một chút nhé.”

Như một cái máy, anh Sebastiano đứng phắt dậy, kính cẩn nghiêng mình cúi chào và bước ra khỏi phòng, theo sau là mấy cô nàng điệu đàng vừa lấy số đo cho mình. Hôm nay Sebastiano ngoe nguẩy trong một cái quần da mới toe màu quýt chín (nhưng theo ngôn ngữ thời trang của anh thì đó là màu xám kiểu mới. Còn màu trắng chính là màu đen kiểu mới. Hâm hâm!)

“Nào giờ thì nói cho ta nghe Amelia,” – bà nghiêm nghị nói – “cháu đang buồn phiền chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì đâu ạ”. Mình biết mặt mình lúc này đang đỏ bừng lên vì a) Mình có thể cảm nhận được, và b) Mình có thể nhìn thấy mặt mình phản chiếu qua ba tấm gương to đùng trước mặt.

“Chắc chắn có chuyện gì đó.” – Bà đưa điếu Gitane lên môi hít một hơi thật dài (mặc cho mình nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần rằng bà đừng bao giờ hút thuốc trước mặt mình vì hít khói thuốc của người khác cũng có nguy cơ bị ung thư phổi cao như người hút thuốc) – “Là chuyện gì thế? Rắc rối ở nhà à? Mẹ cháu và ông thầy dạy toán rốt cuộc cũng

cãi nhau rồi đúng không? Thật ra ta đã đoán trước được rằng cuộc hôn nhân đó sẽ không kéo dài mà. Mẹ cháu quá hiếu thắng.”

Bà nói thế chẳng khác nào thụi một tràng liên hoàn tát bôm bốp vào mặt mình. Bà luôn tìm mọi cơ hội để vùi dập mẹ mình, ngay cả khi mẹ đã một tay nuôi mình khôn lớn như ngày hôm nay. So với mấy đứa bạn cùng lứa thì mình quá ngoan đi!

“Bà nhầm,” – mình kiêu hãnh trước định kiến chủ quan của bà – “mẹ cháu và thầy Gianini đang cực kỳ hạnh phúc bên nhau. Cháu chẳng phải bận tâm về họ chút nào.”

“Nếu thế thì là chuyện gì?” – bà ngán

ngẩm hỏi trong khi phì ra một hơi thuốc dài ngoằng.

“Cháu đã nói là không có chuyện gì hết mà” - mình nói gần như hét – “Chỉ là – thật ra, cháu đang nghĩ xem tối nay làm sao chia tay với bạn trai của cháu, thế thôi. Mà chuyện đó đâu liên quan gì đến bà đâu.”

Thay vì nổi giận với cách ăn nói xấc xược vừa rồi của mình, thì bà lại với tay nhấp một ngụm rượu, nét mặt đột nhiên trở nên vô cùng hào hứng.

“Ồ!”, - bà chuyển tông cái rụp. Bà thường chỉ dùng giọng điệu mềm mỏng như vậy khi có người mách cho mánh lới gì đó có lợi cho việc đầu tư của bà thôi

– “Cậu bạn trai nào thế nhỉ?”

Chúa ơi, tại sao tôi lại có một người bà như thế này cơ chứ? Bà của Lilly và anh Michael nhớ được hết tên các bạn của cháu mình, thú vui của bà là được làm bánh bích quy cho bọn mình ăn, và lúc nào bà cũng lo lắng sợ mấy đứa ăn không đủ no. Mặc dù hai bác Moscovitz luôn đi chợ thường xuyên, hoặc nếu vội lắm cũng không bao giờ quên gọi thức ăn nhanh cho hai đứa con của mình.

Còn mình? Mình có một người bà chỉ thích “cặp kè” với con chó Púc trụi lông, tay đeo những chiếc nhẫn kim cương nặng trịch (tới 9 cara) và luôn lấy việc hành hạ đứa cháu duy nhất của mình làm thú tiêu khiển tao nhã.

Đôi khi mình cũng tự hỏi không hiểu sao bà lại tỏ ra thích thú với chuyện đó đến như vậy? Mình có làm gì bà đâu. Không một cái gì luôn! Trừ việc mình "chẳng may" lại là đứa cháu ruột duy nhất của bà. Mình thậm chí còn chưa bao giờ bộc lộ những suy nghĩ thực sự cảu mình về bà trước bất kỳ ai, kể cả bà. Mặc dù mình rất muốn nói thẳng với bà rằng bà là một bà già hủy hoại môi trường, bằng việc mặc áo lông thú và hút xì gà không đầu lọc của Pháp.

"Bà," – mình nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể - "trước giờ cháu chỉ mới có mỗi một người bạn trai. Cậu ấy tên là Kenny". Mình không nhớ là đã kể với bà chuyện này mấy nghìn lần rồi nữa.

“Ta cứ tưởng cái cậu Kenny đó là bạn học nhóm môn Sinh học của cháu.” – bà đủng đỉnh, tủm tỉm nhấp thêm một ngụm Sidecar.

“Cậu ấy…” – mình hơi bất ngờ là bà lại nhớ được chi tiết đó – “cũng vừa là bạn trai của cháu nữa. Nhưng tối hôm nọ cậu đột nhiên dở chứng nói yêu cháu.”

Bà xoa đầu con Rommel đang co ro trong lòng, trông mặt nó rất tội nghiệp (lúc nào chả thế).

“Có gì sai…” – bà nhướn mày lên hỏi – “… khi một cậu con trai nói yêu cháu?”

“Cháu có nói là sai đâu. Chỉ là… cháu không yêu cậu ta! Vì thế sẽ không công bằng khi cháu cứ để cậu ấy nuôi hi

vọng.”

Giờ thì đôi lông mày được tô vẽ cẩn thận của bà đã chổng ngược lên: “Sao lại không?”

Sao mình lại đi nói chuyện này với bà nhỉ? “Thưa bà, bởi vì không ai lại đi làm những việc như vậy. Nhất là trong thời đại ngày nay lại càng không.”

“Vậy sao? Sao ta chưa bao giờ gặp mấy chuyện đó nhỉ. Tất nhiên... trừ phi... cháu đang yêu một ai đó khác. Nếu như vậy thì lại ra một nhẽ. Ta sẽ hoàn toàn ủng hộ việc cháu chia tay với người cháu không thích để đến với người cháu yêu thực sự” – bà nheo mắt nhìn mình nói tiếp – “Liệu có một người như thế đối với cháu

không, Amelia? Một ai đó, e hèm, đặc biệt?”

“Không ạ” – mình chối bay chối biến.

Bà cười khẩy: “Cháu đang nói dối”.

“Không, cháu không có.” – mình vẫn tiếp tục chối.

“Có đấy! Ta cũng không muốn nói mấy chuyện này với cháu đâu nhưng vì đấy là một thói quen không hề tốt cho việc điều hành đất nước sau này của cháu nên ta nghĩ cháu cũng cần phải biết mà tránh. Khi cháu nói dối, Amelia, cánh mũi cháu sẽ phình ra.

Mình vội lấy tay che mũi: "Đâu có!"

"Có đấy." - bà nói, rõ ràng bà đang tỏ ra

vô cùng khoái chí - "Nếu không tin, cháu cứ nhìn vào gương sẽ rõ".

Mình liền quay lại nhìn vào mấy tấm gương lớn bên cạnh. Lỗ mũi mình không hề phình ra. Bà sao thế??!

“Ta sẽ hỏi cháu một lần nữa, Amelia… Ngay lúc này đây cháu có đang yêu ai không?” – bà thậm chí không buồn ngẩng mặt lên nhìn mình nữa.

“Không ạ.” – mình nói dối như một cái máy.

Vừa dứt lời hai cánh mũi của mình lập tức phình ra!

Lạy chúa! Bao năm qua mình đã nói dối không biết bao nhiêu lần… Mình bị

chính cái mũi của mình phản lại rồi!

Sao không ai nói với mình điều đó nhỉ? Không phải mẹ, người sống cùng nhà với mình suốt 14 năm qua. Cũng không phải cô bạn thân nhất, người có chỉ số IQ cao hơn cả Anhxtanh. Mà lại là bà – đúng vậy, BÀ chứ không phải ai khác cả!

Nếu chuyện này mà lộ ra, đời mình coi như xong.

“Thôi vâng,…” – mình đột ngột nói rất to – “Đúng vậy, đúng là cháu có đang yêu một người khác. Bà vừa lòng chứ ạ?”

Bà lại nhướn mày lên cao thêm một tấc nữa…

“Cháu không cần phải hét như thế Amelia.” – giọng bà không hẳn cáu kỉnh không hẳn vui vẻ - “Nói ta nghe xem cái người đặc biệt đó là ai nào?”

“Ồ không.” – giơ cả hai tay lên. Nếu không phải vì quá thô lỗ thì mình còn định giơ mỗi ngón trỏ lên cơ – điều đó chứng tỏ mình cực kỳ sợ bà. Mà giờ nhìn kỹ mới thấy: đường xăm mắt đen xì đó khiến bà trông chẳng khác gì ma cà rồng Nosferatu. “Cháu sẽ không nói thêm một thông tin nào nữa đâu.”

Bà dụi điếu thuốc lá vào chiếc gạt tàn gần đó của Sebastiano và thủng thẳn phán: “Được lắm. Ta hiểu rồi, có nghĩa là quý cậu bí ẩn đó không đáp lại tình cảm của cháu.”

Giờ nói dối bà cũng chẳng ích gì. Không phải lúc này. Không phải với cái mũi của mình.

Mình nhún vai: “Đúng vậy. Anh ấy thích một người khác. Chị ta rất thông minh, thậm chí còn biết cách nhân giống vô tính ruồi giấm.”

Bà khịt khịt mũi: “ Vậy là một tài năng thực thụ rồi. Nhưng mà cháu cũng đừng để ý chuyện đó lúc này, Amelia ạ. Ta nghĩ có lẽ cháu chưa bao giờ nghe câu “ một chút nước rửa bát bẩn còn hơn là không có gì.”

Mặt mình thộn ra một đống. Bà tiếp lời: “Đừng vứt bỏ cậu Kenny này trước khi cháu chắc chắn tìm được người khác tốt

hơn.”

Mình choáng váng không nói nên lời, chỉ biết trân mắt ra nhìn bà. Phải công nhận là trong suốt cuộc đời của mình, bà đã nói – và làm – không ít điều cay nghiệt nhưng lần này thì không thể chấp nhận được.

“Chắc chắn tìm được người khá hơn?” – mình thật không tin nổi bà lại nói ra được những lời như vây. – “Ý bà là cháu không nên chia tay với Kenny trước khi tìm được ra người khác thay thế?”

Bà thản nhiên châm điếu thuốc khác: “Tất nhiên.”

Đôi khi chính mình cũng không thể phân biệt được bà là người địa cầu hay là

người ngoài hành tinh đến thăm dò Trái Đất nữa?? "Làm sao có thể làm như thế được. Cháu không thể đánh đu với người mà cháu không hề có tình cảm, nhất là khi người đó lại yêu cháu."

Bà nhả một chùm khói dài màu xanh. "Sao lại không?"

Bởi vì như thế quá nhẫn tâm!" - mình lắc đầu quầy quậy - "Không được. Cháu sẽ chia tay với Kenny. Ngay tối nay."

Bà cù cù vào cổ con Rommel. Nhìn nó đau khổ hơn bao giờ hết! Như thể bà không phải đang nựng mà đang bứt lông nó vậy. Rommel quả là con chó thê thảm nhất mà mình từng gặp.

"Đó là quyền của cháu thôi. Nhưng để ta

nhắc cháu nhớ 1 điều: nếu cháu chấm dứt quan hệ với cậu bạn này, điểm Sinh học của cháu sẽ tụt thảm hại cho coi."

Bà làm mình khựng lại mất 1 giây. Bởi vì 1 trong những lý do làm mình vẫn chần chừ chưa chia tay với Kenny chính là vụ điểm chác. Nhưng choáng nhất là vụ mình và bà có cùng suy nghĩ mới ghê chứ!

Và đó cũng chính là nguyên nhân khiến mình hét ầm lên: "Bà!"

Bà vừa gẩy tàn thuốc vào cái gạt tàn pha lê vừa nói: "Ta nói sai chắc? Chẳng phải cháu đã đạt điểm C môn học đó sao? Tất cả là nhờ cậu trai trẻ đó đã để cho cháu chép bài tập về nhà mà thôi."

"Bà!" - mình lại điên đảo hét lên. Tất nhiên bởi vì... bà lại nói đúng.

Bà ngửa mặt nhìn lên trần nhà. "Để ta xem nào.... Với điểm D môn Đại số, nếu môn Sinh của cháu cũng bị dưới C nữa thì điểm trung bình kì này của cháu sẽ bị giảm chút ít."

"Bà!!" Thật không thể tin nổi! Bà đã nói đúng! Đúng nguyên văn từ đầu đến cuối! Nhưng gì thì gì, mình cũng không thể làm như vậy được. "Cháu sẽ không hoãn chuyện chia tay với Kenny cho đến sau khi thi xong đâu. Làm vậy là sai!"

"Tùy cháu thôi!" - Bà thở dài thườn thượt - "Để xem cháu sẽ dối mặt với cậu ta như thế nào trong.. bao giờ thì thi xong

nhỉ... à đúng rồi, trong 2 tuần tới. Mà ta nói cho cháu biết, sau khi chia tay xong chắc chắn sẽ không có chuyện cậu nhóc đó mở miệng nói chuyện với cháu đâu."

Chuyện đó thì tự mình cũng nghĩ ra được. Nếu như Kenny nổi giận và không thèm nói chuyện với mình nữa thì 6 tiết học tới sẽ không hề dễ chịu chút nào thật!

"À còn chuyện vũ hội thì cháu tính sao đây?" - bà khuấy loạn mấy cục đá trong ly Sidecar lên - "Vũ hội Giáng sinh ấy?"

"Đấy không phải Vũ hội Giáng sinh" - mình vội sửa lại - "Đấy là Vũ hội Không Phân Biệt Tôn Giáo..."

Bà phẩy tay không buồn nghe.

"Tùy tâm thôi. Ta hỏi cháu, nếu không quen cậu bạn này nữa, thì cháu định sẽ đi vũ hội cùng ai đây?"

"Cháu sẽ không đi với ai hết." - mình dõng dạc tuyên bố mặc dù trong lòng thì tê tái - "Cháu sẽ ở nhà."

"Trong khi tất cả những người khác nô nức đi dự tiệc ư? Thực sự, Amelia ạ, cháu là con gái mà sao khô khan thế hả? Thế còn cậu bạn còn lại thì sao?"

"Cậu bạn nào cơ?"

"Cái cậu mà cháu yêu ấy. Cậu ta sẽ đi dự vũ hội cùng con bé ruồi nhà chứ hả?"

"Là ruồi giấm." - mình sửa lại - "Mà cháu cũng không biết họ có đi cùng nhau

không nữa, nhưng chắc là có."

Quả thật là trước giờ mình không hề nghĩ đến chuyện anh Michael sẽ mời chị Judith Gershner cùng tới Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Nhưng nay bà nhắc tới chuyện ấy chợt khiến cái cảm giác vướng vất khó chịu khi lần đầu bắt gặp 2 người họ đi bên nhau ùa về. Cảm giác đó giống như lần mình và Lilly đang băng qua phố Bleecker thì bị anh chàng giao đồ ăn nhanh lao xe đạp cái rầm vào người, làm đổ hết thức ăn lên cả 2 đứa.

Nhưng lần này mình không chỉ đau ngực, mà còn đau cả lưỡi nữa. Mặc dù đã khá hơn nhiều nhưng sau mấy câu vừa rồi của bà, giờ lại thấy đau trở lại.

“Theo ta, cách duy nhất để giành được sự chú ý của anh bạn đó là cùng một chàng trai khác tay trong tay xuất hiện ở vũ hội, với 1 dáng vẻ thật hoàn hảo trong bộ trang phục được thiết kế bởi nhà tạo mẫu trứ danh của Genovia, Sebastiano Grimaldi.

Mình cứ giương mắt nhìn bà, không nói trả lại được câu nào. Bởi vì những gì mà bà nói đều đúng. Quá đúng là đằng khác. Trừ chuyện…

“Bà ơi, cái anh chàng cháu thích ý, chỉ để ý đến những cô gái biết nhân giống côn trùng thôi. Cháu nghi anh ấy khó mà bị 1 cái váy làm cho lung lay lắm.”

Nói vậy thôi nhưng trong lòng mình cũng

thầm hi vọng chuyện đó sẽ xảy ra lắm chứ.

Dường như bà đọc được suy nghĩ của mình thì phải. “Ừm… “ – bà gật gù ra vẻ am hiểu lắm.

“Tuỳ cháu thôi.” – bà nói tiếp – “Nhưng ta sẽ rất phiền lòng nếu cháu kết thúc với cậu Kenny đó vào thời điểm này trong năm.”

“Tại sao ạ?” – mình bối rối hỏi lại. Không hiểu có phải bà bị ảnh hưởng bởi chương trình TV Cuộc sống tuyệt vời hay không nữa? Lâu nay bà có bao giờ hứng thú với mấy vụ lễ hội đâu – “Bởi vì sắp đến Giáng sinh ư?”

“Không!” – bà khinh khỉnh hích môi.

Trước giờ bà chưa bao giờ coi trọng mấy ngày lễ mang màu sắc tôn giáo kiểu đó – "Bởi vì kì thi của cháu. Ít ra cháu cũng nên chờ sau khi kỳ thi kết thúc rồi hẵng xé tan trái tim bé bỏng kia."

Mình đã sẵn sàng cãi lại bất cứ lý do nào bà định đưa ra để ngăn mình chia tay với Kenny – nhưng câu nói vừa rồi của bà thì đúng là ngoài dự đoán của mình. Mình chỉ biết há hốc mồm ra bất động như một pho tượng.

"Ta thật không hiểu nổi…" – bà thủng thẳng nói tiếp – "sao cháu không thể đơn giản cứ để cậu ta nuôi hy vọng đi, ít nhất là cho đến khi kì thi kết thúc. Sao lại cứ phải tăng thêm áp lực cho cậu bé tội nghiệp đó? Nhưng tất nhiên cháu phải

làm những gì cháu cho là tốt nhất. Mà xem ra cái cậu Kenny đó cũng thuộc týp người dễ dàng vượt qua được sự chia tay thôi. Có lẽ cậu bé sẽ vẫn làm bài thi tốt, dù bị thất tình.”

Ôi Chúa ơi! Dù bà có cắm dĩa vào bụng và cuộn tròn đám ruột của mình như cuộn mỳ Spaghetti cũng không thể làm mình cảm thấy tệ hơn bây giờ…

Thú thật là mình có chút nhẹ nhõm khi biết chắc rằng mình sẽ không thể chia tay Kenny lúc này được. Không phải vì điểm môn Sinh hay vì chuyện vũ hội, chỉ là mình không thể chia tay với một người ngay trước kì thi cuối kỳ được. Như vậy thì nhẫn tâm quá!

Có thể đem so sánh với những trò mà Lana và đám bạn thường hay làm để trêu chọc mình. Kiểu đi vào phòng thay đồ nữ chất vấn người khác tại sao lại phải mặc áo chíp vì "có gì đâu mà khoe", hoặc hùa vào với nhau chế nhạo cô gái đó chỉ vì cô ấy vô tình không thích bạn trai hôn. Đại khái là thế!

Và bây giờ mình thế này đây. Mình muốn chia tay Kenny nhưng lại không thể.

Mình muốn thổ lộ với anh Michael về tình cảm của mình nhưng cũng không thể.

Mình thậm chí còn không thể bỏ tật cắn móng tay. Mình sẽ làm cả cái quốc đảo Genovia kinh khiếp vì mấy cái móng tay ngắn cụt lủn này mất!

Mình thật là thê thảm! Không ngạc nhiên khi sáng nay lúc trong xe – sau khi mình chẳng may dập cửa vào chân chú Lars – Lilly phán ngay rằng mình cần tìm bác sỹ trị liệu. Theo lời cậu ấy thì nếu ai đó cần phải biết thế nào là sự giao thoa giữa ý thức và tiềm thức, thì đó chính là mình.

Những việc cần làm trước khi đi Genovia

1.Mua thức ăn và thay ổ cho con Louie Mập.

2.Ngừng ngay việc cắn móng tay.

3.Tự tin hơn.

4.Nghiên cứu về sự giao thoa giữa ý thức và tiềm thức.

5.Chia tay với Kenny – nhưng là sau khi thi xong/ sau Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo.

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, giờ Tiếng Anh

CHUYỆN vừa rồi ở hành lang là như thế nào đây? Có phải Kenny Showalter đang nói về chuyện-mà-mình-nghĩ-cậu-ta-đã-nói-với-cậu-tối-hôm-nọ không?

Phải! Ôi Chúa ơi, Shameeka, tớ phải làm sao bây giờ? Tay tớ run đến nỗi không viết nổi nữa rồi - M.

Ý cậu là sao? Kenny quá hợp với cậu còn gì, Mia. Tiến tới đi!

Không ai lại đi khắp trường rêu rao mấy chuyện như vậy.Lại còn ầm ỹ nữa chứ.

Hẳn tất cả mọi người trong cái trường này đều nghe thấy. Cậu có nghĩ thế không?

Ừ, cậu ý nói to như vậy thì đến điếc dở ũng phải nghe thấy. Mà cậu phải nhìn mặt Lilly lúc ấy cơ. Nếu nói theo ngôn ngữ thường ngày của Lilly thì trông cậu ấy như sắp bị đột tử ý.

Cậu cũng cho TẤT CẢ MỌI NGƯỜI đều nghe thấy à? Kể cả mấy người bước ra từ phòng thí nghiệm Hóa á? Cậu nghĩ họ có nghe thấy không?

Sao lại không chứ? Cậu ấy hét to như thế cơ mà.

Thế họ có phá lên cười không? Mấy người đi từ phòng thí nghiệm Hóa ra ấy?

Họ không cười chứ?

Hầu hết đầu cười.

Ôi Chúa ơi! Tại sao mình lại sinh ra trên đời này cơ chứ?

Trừ anh Michael. Anh ấy không cười.

Anh ấy KHÔNG ư? THẬT SAO? Hay cậu lại đang trêu mình?

Không. Sao mình lại phải làm thế? Mà tại sao cậu lại quan tâm xem Michael Moscovitz nghĩ thế nào?

Không hề. Mình đâu có quan tâm mấy chuyện đó. Sao cậu lại nghĩ mình quan tâm?

Ừm... vì cậu không ngừng hỏi về chuyện đó.

Chỉ là mình thấy mọi người không nên đi rêu rao và cười nhạo mấy chuyện không may của người khác. Thế thôi.'

Mình chẳng thấy chuyện bày có gì gọi là không may cả. Có một anh chàng nói lời yêu cậu, vậy thì sao nào? Rất nhiều cô gái sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được như cậu đấy. Ý mình là có 1 cậu bạn trai dám hét lên hào sảng giữa bàn dân thiên hạ để bày tỏ tình cảm của mình với cô bạn gái, ngay giữa tiết hai và tiết ba!

Có thể. Nhưng KHÔNG PHẢI MÌNH.

Sử dụng ngoại động từ để đặt câu ngắn gọn và ý nghĩa.

Ngoại động từ: Anh ta sớm ân hận vì những câu nói của mình.

Nội động từ: Không lâu sau anh ta cảm thấy vô cùng hối tiếc vì những gì mình đã nói.

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, trong giờ Sinh

Giờ Năng khiếu và Tài năng hôm nay không vui chút nào. Kể cả giờ Sinh cũng chẳng khá hơn là mấy bởi mình đang phải ngồi chết dí ở đây, bên cạnh Kenny. So với lúc sáng, "chú bé" đã có vẻ bình tĩnh hơn 1 chút.

Mình cho rằng những ai không thực sự đăng kí môn học này thì đáng lẽ ra không được phép xuất hiện ở lớp đấy mới đúng.

Ví dụ, chỉ vì chị Judith Gershner có giờ tự học vào tiết 5 thì tức là chị ấy không

được phép quanh quẩn ở lớp Năng khiếu và Tài năng của bọn mình trong suốt 50 phút đó. Lẽ ra phải nhốt chặt chị ấy trong phòng tự học mới đúng. Mà có khi chị ta trèo ra ngoài qua đường cửa sổ không biết chừng.

Không phải là mình sẽ khai chị ý ra hay gì cả. Nhưng kiểu vi phạm nội quy như thế này thật sự không đáng ủng hộ. Nếu Lilly vẫn còn giữ ý định tiến hành cuộc bãi khóa mà cậu ấy đang tích cực kêu gọi sự ủng hộ, thì cậu ấy nên bổ sung ngay lập tức vào danh sách thêm 1 kiến nghị nữa: rằng các thầy cô giáo ở trường này thiên vị 1 vài học sinh đặc biệt. Ý mình là, chỉ vì biết cách nhân giống vô tính không có nghĩa người đó được phép đi

lại tự do trong trường bất cứ lúc nào cô ta muốn.

Nhưng khi mình bước vào thì chị ấy đã ở trong phòng và không còn nghi ngờ gì nữa: chị Judith Gershner rất thích anh Michael. Mình không biết chắc cảm giác của anh ấy với chị Judith như thế nào nhưng về phía chị ta thì mù quáng đến mấy cũng nhận ra được. Hôm nay chị ý vận 1 chiếc quần bó, màu nâu nhạt, thay vì chiếc quần côn đen thường ngày hay mặc. Chỉ như thế thôi cũng đủ hiểu chị ta đang nung nấu một mưu đồ đen tối với anh Michael rồi. Chẳng có đứa con gái nào lại tự nhiên đi mặc quần bó sát mà không có lý do.

Cứ cho là họ đang chuẩn bị cho gian

hàng trong Vũ Hội Mùa Đông. Nhưng chẳng có lý do gì mà chị Judith phải choàng tay qua lưng ghế của anh Michael như thế cả. Hơn nữa, trước giờ anh Michael vẫn thường giúp mình làm bài tập Đại số trong tiết Năng khiếu và Tài năng nhưng giờ thì không thể nữa... bởi chị Judith đã độc chiếm anh ấy mất rồi. Mình nghĩ chắc chắn anh ấy cũng không thích bị quấy rầy liên tục kiểu đó đâu.

Còn nữa, chị ta hoàn toàn không có quyền chĩa mũi vào việc riêng của mình. Chị ta biết cóc khô gì về mình.

Thế mà cũng ngồi xun xoe nghe lỏm được câu chuyện giữa mình với Lilly rồi xuýt xoa thương hại cho Kenny. Lúc đó Lilly đang rối rít xin lỗi vì không lường

trước được hậu quả từ cú điện thoại dở người của Kenny. Còn gì nữa đâu mà lường, khi mà Kenny đã tự động "bắc loa" đi gào rống khắp cái hành lang tầng 3 ngày hôm nay. Ôi giời, chết mất thôi!!!

"Tội nghiệp cậu bạn đó!" - chị Judith nói - "Chị đã nghe thấy những gì cậu ấy nói với em ở ngoài hành lang. Lúc đấy chị đang ở trong phòng thí nghiệm Hóa. Mà cậu ý nói gì nhỉ..."Mình không cần biết liệu cậu có tình cảm như mình không, nhưng Mia, mình vẫn sẽ luôn luôn yêu cậu"... đại loại như thế đúng không?"

Mình chẳng nói gì cả. Bởi mình đang bận tưởng tượng ra cảnh chị ta bị một cái bút chì chọc vào chính giữa trán.

"Thật lãng mạn! Ai cũng nhận ra được hẳn cậu ấy phải yêu em nhiều lắm" - chị ta chúm chím.

Vấn đề là ở chỗ đó! Tất cả mọi người đều cho rằng việc làm của Kenny thật dễ thương. Nhưng mình thì không hề thấy thế. Không một chút nào! Không một mảy may! Nếu không muốn nói là việc đấy làm mình phát khiếp lên! Đời mình lại có lúc xấu hổ như vậy cơ chứ!

Mặc dù trước giờ mình đã trải qua không ít tình huống cay đắng nghẹn ngào, đặc biệt là từ khi mấy chuyện công chúa này bắt đầu.

Nhưng xem ra mình là người duy nhất ở cái trường này nghĩ rằng hành động của

Kenny là sai trái.

"Cậu ấy rõ ràng rất biết cách bộc lộ tình cảm của mình" - đến Lilly cũng hoàn toàn đứng về phía Kenny trong vụ này - "Chứ không như một số người."

Phải nói là điều này khiến mình phát rồ! Vì kể từ khi bắt đầu viết cuốn nhật kí này, mình cũng đã bộc lộ cảm xúc rất tốt đấy chứ. Mình luôn luôn viết vào đây chính xác những gì mình cảm nhận.

Vấn đề chỉ là mình không thể nói ra bằng lời thôi.

Và rồi... bất ngờ anh Michael đột nhiên đứng về phía mình, chống lại em gái anh ấy. Khi đó không biết ai mới là người ngã ngửa: Lilly, chị Judith Gershner hay

chính là mình.

"Việc Mia không đi lăng quăng và hét ầm lên giữa hành lang những suy nghĩ của mình," - anh Michael nói - "không có nghĩa là cô ấy không biết cách biểu lộ tình cảm."

Sao anh ấy lại có phản ứng như thế nhỉ? Sao anh ấy lại có thể diễn đạt chính xác thành lời những gì mình đang suy nghĩ (mà chưa biết phải nói thế nào)? Đó chính là lý do mình yêu anh ấy. Ai lại không yêu một người như thế chứ?

"Đúng!" - mình quay sang hả hê nhìn Lilly.

"Nhưng ít ra cậu cũng nên nói câu gì đó với cậu ấy chứ" - Lilly luôn tỏ ra hằn

học mỗi khi anh Michael đứng về phía mình. Đặc biệt là những lúc cậu ấy đả kích mình về chuyện không chịu thành thật với tình cảm của chính mình - "Thay vì bỏ cậu ấy đứng trơ trọi ở đấy."

"Vậy mình nên nói cái gì với cậu ấy đây?"

"Rằng cậu cũng yêu cậu ấy chứ sao" - Lilly nói.

TẠI SAO? Ai đó làm ơn nói cho mình biết TẠI SAO cô bạn thân nhất của mình không hiểu được rằng, có một số chủ đề nhạy cảm con người ta cần phải tránh nhắc tới trước mặt TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRONG LỚP NĂNG KHIẾU VÀ TÀI NĂNG NÀY, NHẤT LÀ KHI

CÓ MẶT ANH TRAI CẬU ẤY???

Vấn đề là Lilly chưa hề xấu hổ về bất cứ điều gì xảy ra trong cuộc đời cậu ấy. Đơn giản là vì cậu ấy không hiểu thủng được ý nghĩa của từ xấu hổ.

"Nghe này..." - mình cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, mặc dù hai gò mà mình như đang muốn bốc cháy. Giờ thì mình không thể nói dối nữa rồi. Nhất là sau khi biết sự thật về cái lỗ mũi của mình! Lilly chưa nhận ra, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Mình thực sự rất trân trọng tình bạn giữa mình và Kenny." - với Lilly, mình cần phải thận trọng chọn từng từ ngữ một, nếu không muốn bị vặn vẹo chết thôi -

"Nhưng tình yêu, ý mình là, tình yêu. Đó là một vấn đề quá lớn mà mình không, ý mình là, mình không..."

Mình chỉ biết nuốt nước bọt ừng ực, cố tìm từ thật thích hợp để diễn đạt ý cho đúng. Bởi mình nhận ra tất cả mọi người trong phòng, đặc biệt là anh Michael, đều đang dỏng tai lắng nghe và trân trân nhìn mình.

"Mình hiểu rồi." - Lilly nhắm mắt lại trầm tư - "Cậu sợ sự ràng buộc."

"Mình không sợ sự ràng buộc! Chỉ là..."

Nhưng đôi mắt đen láy của Lilly đã kịp hấp háy lên vẻ hí hửng. Cậu ta đã sẵn sàng để phân tích, mổ xẻ tâm lí cho mình - một trong những thú vui của cuộc đời

Lilly.

"Chúng ta hãy cùng xem xét sự việc nhé!" - cậu ấy hoan hỉ nói - "Này nhé, một anh chàng vừa chạy khắp hành lang hét lên cho toàn trường biết về tình yêu mà cậu ấy dành cho cậu, còn cậu thì chỉ đứng trơ đó nhìn trân trối như một lô điểm D dội lên đầu vậy. Cậu lý giải điều này thế nào đây?"

"Đã bao giờ cậu nghĩ đến khả năng: lý do mình không nói yêu cậu ấy là bởi vì mình..."

Mình suýt nữa đã nói ra. Đúng vậy. Suýt nữa thôi mình đã xổ toẹt ra rằng mình không hề yêu đương Kenny cái nỗi gì.

Nhưng mình không thể. Bởi vì nếu mình

làm như thế, chắc chắn chuyện này sẽ đến tai Kenny bằng nhiều kiểu, nhiều con đường. Và điều đó còn tệ hơn việc mình trực tiếp nói lời chia tay với cậu ấy nhiều. Mình không thể làm như vậy được.

Vì thế mình chữa lại: "Lilly, cậu hiểu rõ là mình không sợ sự ràng buộc mà. Ý mình là có rất nhiều người con trai khác mà mình..."

"Ồ thật sao?" - Lilly xem ra còn háo hức bội phần. Trông cậu ấy như đang diễn kịch trên sân khấu vậy. Mà khán giả chính là ông anh trai và bạn gái của anh ấy. "Cậu thử kể ra một cái xem nào."

"Một cái gì cơ?"

"Tên một người con trai mà cậu cảm thấy sẵn sàng ràng buộc cả đời này cùng người đó?"

"Cậu muốn gì đây - một danh sách à?" - mình hỏi đầy vẻ thách thức.

"Một danh sách thì càng tốt" - Lilly cũng không vừa.

Những anh chàng mà Mia Thermopolis sẵn sàng ràng buộc cả cuộc đời

1. Người sói trong X-men

2. Võ sĩ giác đấu

3. Will Smith

4. Tarzan trong phim hoạt hình Disney

5. Con ác thú trong Người đẹp và ác thú

6. Chàng chiến binh đầy quyến rũ trong Hoa Mộc Lan

7. Nhân vật do Brendan Fraser thủ vai trong Xác ướp Ai Cập

8. Thiên thần

9. Tom trong phim Diara

10. Justin Baxendale

Nhưng danh sách này té ra lại không hề ổn chút nào, bởi Lilly đã đem nó ra mổ xẻ và phân tích. Cuối cùng theo như kết luận của cậu ấy thì phân nữa trong số đó chỉ là nhân vật trong phim hoạt hình, còn lại một là ma cà rồng, một bị đột biến và có khả năng phóng phi tiêu từ các đốt ngón tay.

Thật ra trừ Will Smith và Justin Baxendale - anh chàng đẹp trai năm cuối mới chuyển từ trường Trinity sang và được rất nhiều cô gái ở trường Trung học Albert Einstein thích - thì tất cả những anh chàng mình liệt kê ra đều là những nhân vật viễn tưởng. Rõ ràng việc mình không thể kể nổi tên một anh chàng mà mình thực sự muốn sống trọn đời - một người thực sự tồn tại - cũng nói lên được đôi điều.

Tất nhiên không ai biết được sự thật là người con trai mình thích đang có mặt trong cái phòng này, bên cạnh bạn gái của anh ấy. Vì thế mình không thể kể tên anh ấy ra.

Ồ, không. Không ai nghĩ ra được chuyện

đó.

Họ chỉ rút ra được một điều là: mình suy nghĩ quá viển vông, và mình không có khả năng ràng buộc với bất kỳ ai.

Lilly nói nếu mình không hạ bớt các tiêu chuẩn chọn bạn trai xuống thì đường tình duyên của mình sẽ cực kỳ trắc trở.

Với những gì đang diễn ra thì đúng là như vậy đấy.

Kenny vừa ném cho mình một tờ giấy:

Mia - mình xin lỗi về những gì vừa xảy ra ở hành lang. Mình biết là mình đã làm cho cậu xấu hổ. Đôi khi mình quên mất rằng mặc dù cậu là một công chúa, nhưng cậu vẫn rất nhút nhát. Mình xin hứa sẽ

không báo giờ làm những chuyện tương tự nữa. Mình có thể chuộc lỗi với cậu bằng cách mời cậu ăn trưa tại nhà hàng Big Wong thứ năm tới được không? - Kenny

Và tất nhiên là mình đã đồng ý. Không phải vì có tình cảm đặc biệt với món bánh bao nhân rau của nhà hàng Big Wong. Cũng không phải vì mình không muốn mọi người nghĩ rằng mình sợ sự ràng buộc. Lại càng không phải vì mình có linh cảm rằng lần này, trong lúc ăn bánh bao với trà nóng, Kenny rốt cục sẽ mời mình đi dự Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo.

Mình đồng ý bởi vì dù gì đi chăng nữa, mình cũng thật sự rất quý Kenny, và mình

không muốn làm cậu ấy bị tổn thương.

Mọi người vẫn luôn cho rằng: một công chúa luôn phải làm điều hay lẽ phải để làm tấm gương cho thần dân mình noi theo. Nhưng kể cả nếu mình không phải công chúa thì mình vẫn sẽ làm như vậy.

Bài tập về nhà

Đại số: Ôn tập Câu hỏi cuối Chương 4-7

Tiếng Anh: bài luận cuối kỳ.

Văn minh Thế giới: Ôn tập Câu hỏi cuối Chương 5-9

Năng khiếu và Tài năng: không có gì

Tiếng Pháp: Ôn tập Câu hỏi cuối Chương 4-6

Sinh học: Ôn tập Câu hỏi cuối Chương 6-8

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, 4h chiều.

Trong xe Limo trên đường đến khách sạn Plaza

Dưới đây là cuộc nói chuyện giữa thầy Gianini và mình sau giờ phụ đạo Đại số hôm nay:

Thầy G: Mia, mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Mình: (ngạc nhiên) Vâng. Sao lại không ạ?

Thầy G: Ừm, chỉ là... dượng nghĩ con đã nắm khá chắc phương pháp nhân phá ngoặc, nhưng trong bài trắc nghiệm nhanh hôm nay con lại làm sai cả năm

câu.

Mình: Có lẽ tại trong đầu con dạo này hơi lùng bùng một chút.

Thầy G: Về chuyến đi đến Genovia à?

Mình: Vâng, chuyện đó, và... những chuyện khác nữa ạ.

Thầy G: Ừm, nếu như con muốn nói về.. ừm... những chuyện khác, hãy nhớ là dượng luôn sẵn sàng lắng nghe. Và mẹ con nữa. Dượng biết gần đây mẹ và dượng dành hơi nhiều thời gian cho chuyện em bé nhưng con vẫn luôn luôn là ưu tiên số một. Con biết vậy mà, đúng không?

Mình (hơi ngương): Vâng. Nhưng không

có vấn đề gì đâu. Thật đấy ạ!

Tạ ơn Chúa là thầy không biết gì về thuyết "phản ứng của cái mũi".

Mà trong những tình huống như vậy mình còn có thể nói gì khác đây? Chẳng lẽ lại giãi bày: "Thầy G, bạn trai của con đang làm con phát điên lên nhưng con lại không thể chia tay với cậu ta chỉ vì kì thi cuối kì sắp đến. Còn nữa, con đang yêu thầm anh trai của đứa bạn thân nhất???"

Mà nếu có nói ra mình e là thầy ấy cũng khó có thể đưa ra được lời khuyên hữu ích nào cho mấy chuyện tréo ngoe này.

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, 7h tối

Thật khó tin!Lần đầu tiên sau nhiều tháng

trời chịu sự “hành hạ” của bà, hôm nay mình lại được về nhà sớm, trước cả khi phim Baywatch Hawaii bắt đầu. Chắc chắn có một sự kiện gì đấy chấn động bà!! Mặc dù bề ngoài bà vẫn tỏ ra khá bình thường trong suốt buổi học ngày hôm nay, Ngoại trừ việc bà liên tục ngắt lời trong lúc mình đọc cam kết về nghĩa vụ và bổn phận của người đứng đầu Genovia với đất nước (tất nhiên là học thuộc lòng rồi. Cái này là dùng khi mình đến thăm các trường học ở Genovia. Mình không muốn trở thành trò cười trước mặt mấy đứa nhóc 5 tuổi chỉ vì không biết những điều này.)… để hỏi xem rút cục mình quyết định thế nào về chuyện với Kenny.

Điều buồn cười là tự dưng bà lại tỏ ra hứng thú muốn biết về đời sống tình cảm riêng tư của mình, trong khi trước giờ bà chưa bao giờ như vậy. Nói đúng hơn là rất hiếm hoi.

Và bà không ngừng tán dương sự lanh trí của Kenny khi gửi cho mình những lá thư tình nặc danh từ hồi tháng 10 - những lá thư mà mình đã nghĩ (phải nói là mong mỏi mới đúng) rằng do anh Michael viết.

Mình cãi lại:”Như thế có gì gọi là lanh trí chứ?”

“Thì chẳng phải giờ cháu là bạn gái của cậu ta sao?”

Mình chưa hề nghĩ đến chuyện đó, nhưng thật ra bà nói cũng đúng.

Đến mẹ cũng phải ngạc nhiên khi thấy mình về nhà sớm đến thế. Mẹ giao cho mình nhiệm vụ gọi đồ ăn (pizza margherita cho mình. Rigatone Bolognese cho mẹ, mặc dù xúc xích trong nước sốt có thể chứa chất nitrat hại cho sự phát triển của bào thai. Nhưng thôi kệ, cứ coi như đây là dịp đặc biệt với việc mình về nhà ăn tối . Kể cả thầy Gianini cũng cao hứng gọi hẳn một cái bánh có phủ nấm ở trên.)

Mình buộc phải về nhà sớm vì nếu không sẽ không xử lý hết được đống bài tập về nhà, chưa kể còn bài luận cuối kì môn tiếng Anh. Lại còn phải nghĩ xem nên tặng gì cho mọi người nhân Giáng sinh và lễ Hanukkah. Chưa hết, còn bài diễn

văn cảm ơn mà mình sẽ đọc thống thiết trước toàn thể nhân dân Genovia phát trên chương trình truyền hình quốc gia (của Genovia, tất nhiên)…

Mình cần bắt tay vào việc ngay thôi!

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, 7h30 tối.

OK, mình đang ngồi nghỉ xả hơi một chút và mình vừa nhận ra một chuyện. Ta có thể học được rất nhiều từ bộ phim Baywatch. Thật đấy!

Mình đã lên được cả một danh sách:

Những điều mình có thể học được từ phim Baywatch

1.Nếu bạn bị liệt từ eo trở xuống, hãy chờ đến khi bạn gặp được một cậu bé

đang bị người ta truy sát. Khi đó bạn có thể đứng dậy và cứu cậu bé đó.

2.Nếu bạn mắc chứng cuồng ăn, rất có thể là vì đang có hai người đàn ông cùng yêu bạn. Chỉ cần nói với cả hai rằng bạn chỉ muốn làm bạn, và căn bệnh của bạn sẽ biến mất ngay tắp lự.

3.Lúc nào cũng có thể tìm được chỗ đậu xe ở gần bãi biển.

4.Các nam cứu hộ luôn luôn mặc áo sơ mi sau khi tan ca. Còn các nữ cứu hộ thì khỏi cần bận tâm.

5.Nếu bạn gặp một cô gái xinh đẹp nhưng phiền phức, có lẽ cô ta là một tên trộm kim cương hoặc đang mắc chứng rối loạn tâm lý. Đừng có nhận lời đi ăn

tối cùng cô ta.

6.Dick van Patten, mặc dù đã già, nhưng vẫn giành chiến thắng áp đảo trong các cuộc ẩu đả.

7.Nếu có người chết một cách bí ẩn ngoài biển, thì rất có thể là do một con cá điện khổng lồ đã trốn thoát khỏi viện hải dương gần đó.

8.Nếu cô gái trẻ nào có ý định bỏ rơi con của mình thì nên bỏ bé trên bãi biển. Nhiều khả năng một cô hộ viên tốt bụng nào đó sẽ mang bé về nuôi và nuôi dạy như con đẻ.

9.Con người hoàn toàn có thể bơi nhanh hơn cá mập.

10.Chó biển là loài vật nuôi rất dễ thương và dễ huấn luyện.

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, 8h30 tối

Mình vừa nhận được email của Lilly. Mình không phải là người duy nhất nhận được thư. Bằng cách nào đó cậu ấy đã biết gửi thư hàng loạt cho toàn bộ học sinh trong trường.

Mà cũng có gì ngạc nhiên đâu. Cạu ấy căn bản đã là một thiên tài. Tuy nhiên, hình như não cậu ấy có bị teo đi chút ít do học quá nhiều thì phải. Cứ nhìn cái bài kêu gọi mùi mẫn của cậu ấy thì biết:

Thông báo đến tất cả học sinh

Trường Trung Học Albert Einstein

Bạn đang bị stress do quả tải với hàng núi bài tập về nhà, bài luận cuối kì và các dự án lớn bé khác nhau? Đừng chỉ im lặng chấp nhận những gánh nặng học hành mà Ban giám hiệu độc tài đang đè lên vai chúng ta! Một cuộc bãi khóa bí mật sẽ diễn ra vào ngày mai. Đúng 10h sáng.

Chúng ta hãy cũng đứng lên chứng tỏ cho các thầy cô biết quan điểm của chúng ta về những lịch thi dày đặc, sự kiểm duyệt đầy độc đoán, và việc chỉ có đúng một Buổi ôn tập để chuẩn bị cho kì thi cuối kì. Hãy cùng buông bút, gấp sách vở lại và tập trung tại đường 75, giữa Madison và Park (đi lối cửa chính văn phòng nhà trường, nếu có thể) để phản đối Hiệu

trưởng Gupta và Hội đồng giáo viên của trường. Hãy làm cho tiếng nói của bạn được lắng nghe!

Mình có thể chắc chắn một điều là: mình sẽ không thể bãi khóa lúc 10h sáng mai được. Lúc đấy đang là giữa giờ Đại số. Thầy Gianini sẽ rất thất vọng nếu tất cả bọn mình đứng dậy và đi ra khỏi lớp.

Nhưng nếu mình nói không tham gia, thì Lilly sẽ tức giận cho mà coi.

Nhưng nếu mình tham gia, bố sẽ giết mình mất. Đấy là còn chưa tính đến mẹ. Bọn mình có thể sẽ bị đình chỉ hoặc chịu án kỉ luật gì đó tương tự. Hoặc có khi cả lũ sẽ bị một chiếc xe tải lớn cán dẹp phẳng lỳ như bánh tráng chứ chả chơi.

Vào thời điểm đấy trong ngày có rất nhiều xe trên đường 75.

Giời ạ! Sao mình lại có đứa bạn ham hố mấy trò bãi khóa đến như thế không biết!!!

Thứ Ba, ngày 8 tháng 12, 8h45 tối.

Mình vừa nhận được tin nhắn của anh Michael:

Cracking: Em có nhận được e-mail hàng loạt từ em gái của anh không?

MÌnh lập tức trả lời.

FtLouie: Có ạ.

Cracking: Em sẽ không tham gia vào cuộc đình công ngớ ngẩn ấy chứ?

FtLouie: Vâng. Chắc Lilly cũng không nổi giận nếu vắng mặt em đâu.

Cracking: Em không nhất thiết phải chiều theo mọi yêu cầu của nó đâu Mia ạ. Hồi trước cũng đã có lần em phản kháng lại nó rồi mà. Giờ sao lại không?

Bởi vì em đã có đủ chuyện phải suy nghĩ lúc này rồi - ví dụ như kì thi cuối kì; chuyến đi sắp tới đến Genovia; và còn sự thật là em yêu anh nữa chứ! Không cần có thêm vụ cãi nhau với đứa bạn thân nhất nào nữa đâu!

Mình nghĩ vậy thôi chứ mình lấy đâu ra can đảm để type mấy câu đó.

FtLouie: Em phát hiện ra cách an toàn nhất để đối phó với em gái anh chính là

không kháng cự.

Cracking: Anh sẽ không làm chuyện đó đâu. Ý anh là chuyện đình công ý.

FtLouie: Với anh lại khác. Anh là anh trai cậu ấy. Dù gì cậu ấy cũng vẫn sẽ phải nói chuyện với anh. Hai người sống cùng nhà với nhau mà.

Cracking: Một thời gian ngắn nữa thôi. Tạ ơn Chúa.

Phải rồi. Anh ấy sắp đi học đại học.

Thật ra cũng không phải xa xôi cách trở gì. Trường của anh ý chỉ cách nhà khoảng một trăm tòa nhà gì đó thôi.

FtLouie: Đúng rồi. Anh đã được nhận vào trường Columbia. Còn là tuyển thẳng

nữa. Em còn chưa chúc mừng anh.Tiện đây chúc mừng anh nhé!

Cracking: Cám ơn em.

FtLouie: Chắc anh vui lắm nhỉ, vì ít ra anh cũng đã quen một người ở đấy. Chị Judith Gershner ý.

Cracking: Ừ, anh cũng nghĩ thế. Mà này, em sẽ vẫn ở đây hôm Vũ Hội Mùa Đông chứ? Em sẽ chưa bay sang Genovia trước ngày 18 đúng không?

Trong đầu mình mọc ra poc poc hàng trăm cửa sổ chát với hàng loạt câu hỏi: Tại sao anh ấy lại hỏi thế? Anh ấy sẽ không đời nào mời mình khiêu vũ, đúng không? Anh ấy phải biết mình sẽ đi cùng Kenny chứ? Tất nhiên là nếu Kenny ngỏ

ý mời mình. Mà anh Michael cũng đâu phải có một mình. Chả phải anh ý sẽ đi cùng chị Judith sao? ĐÚNG KHÔNG?

FtLouie: Em sẽ đi Genovia vào ngày 19.

Cracking: Tốt. Bởi vì em phải ghé thăm gian hàng của CLB Tin học tại buổi Vũ Hội và dùng thử chương trình anh mời thiết kế. Anh nghĩ em sẽ thích đó.

Đáng ra mình phải đoán ra ngay ý chứ. Anh Michael chẳng bao giờ có ý mời mình đi Vũ hội đâu. Ít nhất là trong kiếp này. Hóa ra anh ý chỉ muốn khoe với mình một phần mềm vi tính vớ vẩn nào đấy thôi. Ai thèm quan tâm chứ? Chắc là sẽ có 1 đoàn quân nhảy bổ ra trước màn hình và mình sẽ phải bắn hạ từng tên một.

Đảm bảo ý tưởng ngông cuồng hoang dại đó là của bà Judith.

Mình rất muốn viết cho anh ấy rằng: Chẳng nhẽ anh không có một chút xíu ý niệm nào về những chuyện em đang phải trải qua ư? Rằng người duy nhất em muốn gắn chặt cuộc đời mình là ANH chứ không phải ai khác. Đến tận bây giờ anh vẫn chưa BIẾT điều đó sao?

Nhưng trên thực tế mình lại viết:

FtLouie: Chắc chắn rồi. Thôi, em phải đi đây. Bye.

Đôi lúc mình thực sự căm ghét bản thân.

Thứ Tư ngày 9 tháng 12, 3h sáng.

Mình thật không dám tin, chỉ vì một câu

nói của bà mà mình đã thức trắng cả đêm.

Đó là sự thật! Mình đang ngủ say như chết - với một con mèo nặng hai mươi lăm pound nằm chình ình trên bụng - thì đột nhiên mình choàng tỉnh dây, trong đầu cứ quanh quẩn câu nói hồi chiều của bà:

"Thì chẳng phải giờ cháu đã là bạn gái của cậu ta sao?"

Bà đã nói như vậy khi mình hỏi bà thấy Kenny có gì mà lanh trí khi gửi cho mình cả đống thư tình nặc danh ấy.

Giờ nghĩ lại mới thấy...

BÀ ĐÃ NÓI ĐÚNG.

Mình rất không muốn thừa nhận chuyện đó nhưng quả thật lần này bà đã đúng. Những lá thư tình nặc danh của Kenny ĐÃ THỰC SỰ có kết quả. MÌNH ĐANG LÀ bạn gái của cậu ấy.

Vậy thì sao mình không thử viết thư tình nặc danh cho anh chàng mà mình thích nhỉ? Ngoại trừ sự thật đau đớn là mình đã có bạn trai, và anh chàng mình thích cũng đã có bạn gái!

Kế hoạch này nghe cũng khả thi ra phết. Tất nhiên là cần nghiên cứu thêm. Thôi, buồn ngủ quá rồi, để mai nghĩ tiếp.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, trong phòng điểm danh

Mình đã thức cả đêm để suy nghĩ và giờ

thì chắc chắn đã tìm ra được cách. Ngay cả khi mình đang ngồi đây thì kế hoạch của mình cũng đã bắt đầu đi vào hoạt động, tất cả là nhờ Tina Hakim Baba và tiệm tạp hóa Ho's Deli.

Thật ra ở Ho cũng không thực sự có thứ mình cần. Mình muốn mua một tấm thiếp trắng tinh ở bên trong, còn đằng trước là một bức hình vừa tinh tế vừa không quá sexy. Nhưng tấm thiếp trắng duy nhất bán tại Ho (mà không dán hình mèo con trên mặt) là những tấm có hình hoa quả ngâm trong nước sốt socola.

Mình đã cố tìm một loại quả nào đó không quá giàu hình tượng, nhưng ngay đến quả dâu mà mình chọn cũng vẫn mang vẻ sexy hơn mong đợi của mình.

Mình cũng không hiểu hoa quả ngâm trong nước sốt socola thì có gì mà sexy, nhưng Tina đã thốt lên "Whoa" khi cậu ấy nhìn thấy tấm thiếp.

Cậu ấy cũng đồng tình với ý tưởng in bài thơ mình làm lên tấm thiếp để anh Michael không nhận ra nét chữ của mình. Cậu ấy còn rất thích bài thơ mà mình mới sáng tác lúc năm giờ sáng nay:

Hoa hồng màu đỏ

Hoa violet màu xanh

Lẽ nào anh không biết

Có người thầm yêu anh

Nghe chả hay cho lắm nhưng quả thực sau khi được ngủ vỏn vẹn có ba tiếng

đồng hồ đêm qua thì đây là tất cả những gì mình có thể nghĩ ra.

Mình đã lưỡng lự xem có nên sử dụng chữ Yêu hay không. Mình còn định thay chữ Yêu bằng chữ Thích cơ. Mình không muốn anh ấy nghĩ đang bị một con bé hâm mộ biến thái bám theo.

Nhưng Tina nói chữ Yêu là chuẩn nhất rồi. Bởi vì, theo như lí luận khá chặt chẽ và xác đáng của cậu ấy thì "Đấy là sự thật, đúng không nào?"

Dù sao cũng là thư nặc danh, nên mình có mở lòng nói thật cũng chẳng sao.

Theo kế hoạch thì ngay trước giờ Thể dục, Tina sẽ đi ngang qua tủ để đồ của anh Michael, và nhét tấm thiệp vào đó.

Mình không dám tin là mình lại làm chuyện này. Nhưng như bố đã nói, Một trái tim yếu đuối không thể có được tình yêu đích thực.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, vẫn trong phòng điểm danh

Chú Lars vừa trấn an rằng mình không việc gì phải lo, bởi mình không hề kí tên lên tấm thiệp và thậm chí còn nhờ người khác chép lại bài thơ giùm mình cơ mà. (Chú Lars biết tất cả mọi chuyện. Mình phải kể cho chu ấy nghe nếu muốn yên ổn ghé vào cửa hàng Ho lúc 8:15 sáng nay). Chú ấy thậm chí còn giúp mình chọn thiệp cơ đấy. Nhưng mình đội ơn chú Lars vô ngần nếu sự giúp đỡ của chú ấy chỉ dừng lại ở mức đó thôi. Chú Lars có

lẽ không giúp ích được gì mình trong chuyện này, vì chú ấy là con trai!

Hơn nữa, chú ấy đã kết hôn tới 4 lần, vì vậy mình khá nghi ngờ về độ lãng mạn của chú ấy.

Còn nữa, chú ấy cần biết là bọn mình không được phép nói chuyện trong giờ điểm danh.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, trong giờ Đại số, 9h30 sáng

Mình vừa gặp Lilly ngoài hành lang. Cậu ấy thì thào: "ĐỪNG QUÊN ĐẤY! MƯỜI GIỜ! ĐỪNG LÀM MÌNH THẤT VỌNG!

Sự thật là mình đã quên béng mất thật.

Cái cuộc bãi khóa ngốc xít đó!

Tội nghiệp thầy Gianini vẫn đang nhiệt tình rao giảng nôi dung Chương 5, mà không mảy may nghi ngờ gì hết. Chuyện cô Spears không thích chủ đề bài luận văn của Lilly đâu phải lỗi của thầy ấy. Lilly không thể tùy tiện trừng phạt tất cả các thầy cô trong trường chỉ vì việc làm của một cô giáo được.

Bây giờ đã là 9:35 rồi, mình phải làm gì đây?

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, vẫn trong giờ Đại số, 9h30 sáng.

Lana vừa dự ra phía sau và xì xầm: "Cậu sẽ tham gia biểu tình chung với cô bạn béo của cậu chứ?"

Mình hoàn toàn không tán thành chuyện này. Chỉ trong cái xã hội rối loạn như hiện nay, nơi mà những cô gái như ChirsTina Aguilera được coi là biểu tượng của sắc đẹp, trong khi thực chất họ đang bị suy dinh dưỡng (măc chứng biếng ăn chăng?), thì Lilly mới bị gọi là béo. Bởi vì Lilly không hề béo. Cậu ấy chỉ hơi tròn , giống con cún con.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, vẫn là giờ Đại số, 9h50 sáng.

Còn mười phút nữa là đến giờ biểu tình. Chịu thôi, mình không thể làm thế được! Mình sẽ ra khỏi đây.

Thứ Tư ngày 9 tháng 12, 9h55 sáng

Mình đang đứng ngoài hành lang tầng

hai, ngay bên cạnh cái chuông báo cháy và cái vòi uống nước. Mình đã xin thầy G ra ngoài để đi toa lét.

Chu Lars đi cùng mình, tất nhiên rồi. Chú ấy cứ vừa đi vừa toe toét cười. Xem ra chú ấy không nhận ra được tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Anh Justin Baxendale cũng vừa đi qua, tay cầm tấm thẻ pass. Anh ấy còn phóng về mình một ánh mắt nhìn rât kì lạ nữa chứ.

Ừ thì trôgn mình chắc cũng hơi kì dị khi đứng ngoài hanh lang cùng với một ông vệ sĩ to đùng cứ rúc rích cười mãi khôgn thôi. Nhưng anh Justin Baxendale cũng đâu cần phải nhìn mình kiểu như vậy!

Lông mi của anh ấy thật sự rất dài và

đen, làm cho đôi mắt của anh ấy trông có vẻ mơ màng.

CHÚA ƠI! MÌNH KHÔNG THỂ TIN LÀ MÌNH LẠI ĐANG VIẾT VỀ LÔNG MI CỦA Justin Baxendale VÀO LÚC NƯỚC SÔI LỬA BỎNG NHƯ THẾ NÀY!

Mình đang đau hết cả đầu đây:

Nếu không cùng đi bãi khóa với Lilly, mình sẽ mất đi người bạn thân này.

Nhưng nếu mình cùng mọi người đi bãi khóa, mình sẽ làm phiền lòng cha dượng.

Chỉ còn một cách.

Chu Lars xung phong làm thay cho mình. Nhưng mình không thể để chú ấy làm vậy

được. Mình không thể để chú ấy gánh trách nhiệm nếu bị bắt. Mình là công chúa. Mình phải tự làm lấy chuyện này.

Mình vừa quay qua bảo chú Lars chuản bị sẵn sàng chạy. Chỉ những lúc như thế này mới thấy ich lợi của chiều cao quá khổ. Bước sải chân của mình khá là dài.

Phải liều một phen thôi! Chết thì chết!

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, 10h sáng.

Mình không hiểu tại sao cậu ấy lại nổi điên lên như vậy. Đành rằng ý nghĩa ban đầu của cuộc biểu tình đã không còn khi mọi người rời khỏi tòa nhà vì chuông báo cháy, chứ không phải vì để phản đối phương pháp dạy học độc đoán của 1 số giáo viên trong trường.

Nhưng không phải mọi người đều đang đứng chính giữa đường, dưới trời mưa tầm tã hay sao? Không một ai mặc áo mưa vì nhà trường không cho phép bọn mình dừng lại ở tủ để đồ, sợ rằng tất cả sẽ bị mắc kẹt trong đám cháy lớn. Và thay vì chết bởi lửa, có khi bọn mình sẽ chết vì tụt thân nhiệt do ngâm trong nước mưa quá lâu.

Không phải đó là điều cậu ấy muốn sao?

Lilly mặt mày trù ụ, trông rất khó coi.

"Có ai đó đã bán đứng chúng ta!" - cậu ấy lồng lộn lên - "Ai đó đã tiết lộ chuyện này ra! Nếu không thì tại sao họ lại cho diễn tập phòng chống cháy vào đúng thời điểm biểu tình của chúng ta chứ? Mình

nói cho các cậu nghe, những con người quan liêu đó sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào ngăn cản không cho chúng ta chống lại họ! Dù cho phải bắt chúng ta đứng giữa trời mưa bão, hòng làm suy giảm hệ miễn dịch của tất cả mọi người để không ai còn sức lực chống lại họ nữa. Nhưng họ đã nhầm to rồi! Mình sẽ không bị cảm lạnh! Mình sẽ không chịu khuất phục trước sự đàn áp hèn hạ này đâu!"

Mình đã thẽ thọt gợi ý với Lilly rằng cậu ấy nên lấy chủ đề phụ nữ giành quyền bầu cử cho bài luận của mình, bởi vì họ, giống như bọn mình, cũng đã phải chịu vô vàn áp bức trong cuộc đấu tranh đòi quyền bình đẳng.

Tuy nhiên, Lilly lại bảo mình đừng có dễ

dãi như vậy.

Chúa ơi, làm bạn thân với một thiên tài thật chẳng dễ dàng gì!

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, lớp Năng Khiếu và Tài Năng

Mình không biết liệu anh Michael có nhận được tấm thiệp hay không nữa!!!

Tệ hơn nữa là Judith Gershner đáng ghét hôm nay LẠI xuất hiện. Tại sao chị ta không chịu về lớp của mình đi mà lại cứ phải lượn lờ ở lớp bọn mình thế? Mọi chuyện đều đang rất yên ổn cho tới khi CHỊ TA xuất hiện.

Sao cuộc đời mình lại thê thảm thế này???

Mình vừa nảy ra ý định đi ngang qua sảnh đến phòng nghỉ giáo viên để hỏi cô Hill một vài chuyện – đại loại như tại sao cô lại bảo bác bảo vệ gỡ bỏ cánh cửa phòng chứa đồ đi, làm bọn mình không thể nhốt Boris trong đó được nữa. Như vậy cô ấy sẽ quay lại lớp và NHẬN RA rằng có một học sinh lạ hoắc đáng lẽ ra KHÔNG được phép có mặt ở đây.

Nhưng rút cuộc mình lại không cho phép bản thân làm cái chuyện thật đức đó. Bởi vì anh Michael. Anh ấy rõ ràng MUỐN chị Judith ở đây, nếu không anh ấy đã đuổi chị ta đi từ lâu rồi.

ĐÚNG KHÔNG??????

Dù sao thì anh Michael cũng đang quá

bận rộn với cô Gershner kia rồi, mình đành phải tự mình giải quyết đống ôn tập Đại số này thôi.

Như thế cũng được. Không sao cả. Tự mình ôn bài cũng tốt thôi. Để xem nào:

A,B,C là những tổ hợp riêng biệt của tập U, tổ hợp của những tập con không-rỗng, trong đó từng đôi tổ hợp tách rời nhau nhưng lại có sự hợp nhất tương ứng với tập U.

Mình hiểu rồi. Mình hoàn toàn hiểu khái niệm trên. Ai cần anh Michael giúp chứ! Mình tuyệt đối ổn với đống tập hợp các tập con không-rỗng này.

TUYỆT ĐỐI ỔN.

Ôi, Michael

Anh đã chia trái tim em

thành những tổ hợp riêng biệt.

Sao anh không nhận thấy

rằng chúng ta chính là

một tổ hợp chung nhất?

Anh đã biến tâm hồn em

trở thành tổ hợp

của những tập con không rỗng.

Em vẫn luôn cho rằng

tình yêu của đôi ta

mãi chỉ là hai tổ hợp tách rời

Nhưng giờ em đã hiểu

đó là sự hợp nhất

của hai tập hợp đơn

mang tên anh và em

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, trong giờ tiếng Pháp

Mình mới nhận ra một điều: nếu những chuyện này thành công – tức là nếu mình có thể giành lại anh Michael từ tay chị Judith Gershner, và chia tay thành công với Kenny, bắt đầu cuộc tình lãng mạn với anh trai của Lilly – thì sau đó mình không biết bước tiếp theo phải làm gì nữa.

Thật đấy.

Đơn cử như chuyện hôn chẳng hạn. Trước giờ mình mới chỉ hôn đúng một người: đó là Kenny. Nhưng mình không cho rằng những gì mình và Kenny làm có thể gọi là một nụ hôn trọn vẹn, bởi vì rõ ràng là nó chẳng hay ho gì như người ta vẫn thường làm trên TV cả.

Mình đành phải thừa nhận một sự thật đau đớn: mình hầu như chẳng biết tí gì về chuyện hôn nhau cả.

Mình quyết định rồi, mình sẽ phải đi hỏi han kinh nghiệm cho thật kỹ đó rồi mới hôn ai thì hôn. Ý mình là tìm một chuyên gia thực thụ về khoản hôn mới được.

Đấy là lý do tại sao mình đang hỏi ý kiến của Tina Hakim Baba. Cậu ấy có thể

không được phép trang điểm khi đi học, nhưng ít ra cậu ấy đã hôn anh Dave Farouq El-Abar, học sinh trường Trinity, gần ba tháng nay rồi, VÀ điều quan trọng là cậu ấy tỏ ra rất thích thú với việc đó . Vì thế mình nghĩ cậu ấy hẳn là một chuyên gia trong lĩnh vực này.

Mình đã chép lại kết quả của những tài liệu mang tính khoa học cao siêu này để tiện tham khảo về sau:

Tina – mình cần biết một vài điều về nụ hôn. Cậu có thể làm ơn trả lời từng câu hỏi dưới đây thật CỤ THỂ được không????

Và ĐỪNG cho ai xem đấy!!!! ĐỪNG làm mất tờ giấy này!!! – Mia

1.Liệu một người có thể phân biệt được người đang hôn mình có kinh nghiệm hay không? Người không có kinh nghiệm thì thường hôn như thế nào (để mình còn biết đường mà tránh)?

Mia – đây chính là khoảnh khắc mà cậu mong chờ: Anh chàng đó có thể sẽ cảm nhận được sự lo lắng, bất an từ phía cậu, nhưng mọi người ai chẳng thấy hồi hộp trong lần đầu tiên hôn một người lạ. Chuyện đó rất tự nhiên! Nhưng hôn riết rồi sẽ quen thôi – tin mình đi! Một người không có kinh nghiệm, khi hôn thường rất dễ dừng lại giữa chừng vì không quen, hoặc là sợ. Nhưng chuyện đó cũng bình thường thôi. Nụ hôn đầu thường mang lại một cảm giác rất lạ. Nhưng PHẢI lạ thế

mới hay!!

2. Có khái niệm người hôn tuyệt vời không? Nếu có thì tiêu chuẩn là gì? (Để mình biết đường mà luyện tập)

Có, người ta gọi đó là hôn giỏi. Một người hôn giỏi luôn luôn hội tụ những phẩm chất "đẹp" như sau: trìu mến nhẹ nhàng, kiên nhẫn và không đòi hỏi.

3. Nên ép bao nhiêu lực lên môi anh ấy? Hay chỉ cần đứng yên đó và để mọi việc cho anh ta?

Nếu cậu muốn một nụ hôn êm ái (một nụ hôn chu đáo) thì đừng dùng quá nhiều lực (nhất là nếu anh ta đeo niềng răng, nếu mạnh quá có thể sẽ làm cậu ấy đau). Còn nếu cậu muốn một nụ hôn "cháy

bỏng” (dùng quá nhiều lực) thì có thể khiến người ta nghĩ rằng cậu quá chủ động hoặc cậu còn muốn hai người tiến xa hơn nữa.

Tất nhiên cậu không được chỉ đứng yên một chỗ và để mặc anh ta làm mọi thứ: hãy hôn lại! Nhưng nhớ là phải luôn hôn anh ấy theo cách mà CẬU muốn được hôn. Đấy chính là cách bọn con trai học được nhiều kinh nghiệm hôn. Nếu bọn mình không chủ động chỉ cho họ thấy cách mình muốn, thì bọn họ sẽ không bao giờ biết được đâu!

4. Làm sao để biết lúc nào thì nên dừng lại?

Dừng lại khi nào anh ấy nói dừng, hoặc

khi cậu cảm thấy đã đủ, hoặc cậu không muốn tiến xa hơn nữa. Đơn giản và nhẹ nhàng (như thế mới không làm anh ấy sợ) lùi đầu ra phía sau hoặc nếu thời cơ thuận lợi, cậu có thể chuyển từ hôn sang một cái ôm chẳng hạn. Và bước lùi lại.

5. Ngay cả với người mình yêu có khi nào hôn thấy ghê không?

Tất nhiên là khong rồi! Hôn chẳng bao giờ ghê cả!

À nhưng nếu đó là Kenny, thì cũng có thể. Nếu hôn người mình yêu thì chắc chắn sẽ tốt hơn.

Ngay cả với người mà cậu thực sự thích, đôi khi cũng vẫn có thể ghê. Một lần anh Dave hôn lên cằm mình và mình đã tìm

mọi cách đẩy ra. Chỉ là mình không thích kiểu đó.

6. Nếu anh ấy yêu bạn, thì anh ấy có để ý nếu bạn hôn kém không? (Định nghĩa về hôn kém. Xem ở dưới.)

Nếu anh chàng ấy thích/yêu cậu, anh ấy sẽ không bận tâm xem cậu hôn giỏi hay không. Thậm chí cậu có hôn giỏi. Và ngược lại. Anh ấy phải thích cậu vì con người cậu – chứ không phải là vì cậu hôn như thế nào.

ĐỊNH NGHĨA VỀ NGƯỜI HÔN KÉM: Một người hôn kém là người thường bị chảy dãi làm ướt cả mặt cậu, hôn cậu ngay khi cậu chưa sẵn sàng, hơi thở hôi, HOẶC đôi khi có những người mà lưỡi

họ khô cong và gai gai như xương rồng. Nhưng mình chưa từng gặp người như thế, chỉ mới nghe nói thôi.

7. Khi nào thì cậu biết đến lúc cần mở miệng ra (để chuyển sang nụ hôn kiểu Pháp)?

Cậu có thể cảm nhận được khi lưỡi của anh ấy chạm vào môi cậu. Nếu cậu muốn tiếp tục, hãy mở miệng ra một chút. Nếu không, cứ ngậm miệng.

Yêu cầu sắp tới – Chương 2: Cách hôn kiểu Pháp!!!!!

Bài tập về nhà:

Đại số: ôn tập câu hỏi cuối Chương 8-10

Tiếng Anh: Nhật ký tiếng Anh: Những

quyển sách tôi đã đọc

Văn minh Thế giới: ôn tập câu hỏi cuối Chương 10-12

NK&TN: Không có

Tiếng Pháp: ôn tập câu hỏi cuối Chương 7-9

Sinh học: ôn tập câu hỏi cuối chương 9-12

Thứ Tư, ngày 9 tháng 12, 9h tối, trên xe Limo từ chỗ bà về nhà

Mình mệt quá đến mức gần như không động đậy tay viết được nữa. Bà vừa bắt mình thử từng chiếc váy một ở tiệm thời trang của anh Sebastiano. Không thể đếm nổi số váy mà mình đã thử ngày hôm nay.

Váy ngắn, váy dài, váy thẳng, váy điệu, váy trắng, váy hồng, váy xanh và cả một cái màu chanh nữa chứ (anh Sebastiano tuyên bố chắc nịch rằng chiếc váy đó sẽ làm nổi bật đôi... gò má của mình).

Mục đích của toàn bộ vụ tổng duyệt váy này là để chọn một chiếc cho mình mặc đêm Noel, trong buổi ra mắt chính thức của mình với toàn dân Genovia. Làm sao trông mình thật quý phái, nhưng không quá quý phái. Xinh đẹp, nhưng không quá xinh đẹp. Tinh tế, nhưng không quá tinh tế.

Phải nói đúng là ác mộng khi cứ bị mấy cô má hóp mặc đồ trắng toát (hay màu đen kiểu mới, nếu nói theo ngôn ngữ của ông anh họ mình) liên tục cởi nút áo, kéo

khóa, lôi mình ra hoặc ấn mình vào hết chiếc váy này đến chiếc váy khác. Giờ thì mình đã hiểu cảm giác của mấy cô siêu mẫu. Không ngạc nhiên vì sao họ lại sử dụng nhiều thuốc kích thích đến như vậy.

Hóa ra việc chọn trang phục cho sự kiện truyền hình lớn đầu tiên của mình không hề đơn giản chút nào. Nhưng phải công nhận là anh Sebastiano là một nhà thiết kế khá tài ba. Có vài chiếc váy mà thú thực nếu phải chết trong đó mình cũng cam lòng.

Úi, phủi phui cái mồm. Mà không biết anh Sebastiano có thực sự muốn ám hại mình không nhỉ?

Anh ấy có vẻ muốn trở thành nhà thiết kế thời trang. Nhưng nếu trở thành hoàng tử xứ Genovia thì anh ấy sẽ không thể theo đuổi nghiệp đó nữa. Khi đó anh ấy sẽ suốt ngày phải lu bù với các loại hóa đơn, giấy tờ luật pháp và những thứ tương tự như vậy.

Tuy nhiên biết đâu anh ấy lại thích đội vương miện thì sao. Mà nếu không phải là người đứng đầu Genovia thì anh ấy đừng hòng động được tay vào cái vương miện. Mình chưa bao giờ thấy bố đội vương miện. Bố chỉ toàn mặc vest thôi, chủ yếu là đồ của hãng Armani. Ngoài ra, lú nào đi chơi quần vợt cùng các nhà lãnh đạo khác trên thế giới thì bố sẽ diện quần soóc.

Eo ơi, không biết rồi mình có phải học chơi quần vợt không nữa.

Nhưng nếu anh Sebastiano này trở thành hoàng tử Genovia, chắc suốt ngày đeo vương miện mất. Anh ấy nói trên đời này không có thứ gì có thể khiến mắt con người sáng rực lên như những viên kim cương hình-quả-lê. Anh Sebastiano rất thích đá Tiffany, hay còn gọi là Tiff (theo ngôn ngữ của anh ý).

Dạo gần đây tình cảm anh em bọn mình bỗng nồng ấm dần lên. Và mình đã kể cho anh Sebastiano nghe về Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Và rằng mình chưa có gì để mặc. Anh Sebastiano tỏ rõ vẻ thất vọng khi biết mình sẽ không đeo vương miện đi dự vũ

hội lần này. Và rồi anh ấy bắt đầu hỏi mình cả lố câu hỏi kiểu như: “Em sẽ đi cùng ai?”, “cậu ta trông thế nào?”,vv...vv...

Không hiểu làm thế nào mà cuối cùng mình lại ồng ộc tuôn hết ra cho anh Sebastiano nghe về chuyện tình yêu của mình. Thật ra mình có muốn thế đâu! Tạ ơn Chúa là bà không ở đó... bà vừa ra ngoài lấy thêm thuốc lá và một ly Sidecar.

Mình kể hết cho anh Sebastiano nghe về Kenny, rằng cậu ta rất yêu mình nhưng mình lại không yêu cậu ấy, và rằng thực ra mình yêu người khác nhưng anh ấy lại không biết đến sự tồn tại của mình.

Phải công nhận anh Sebastiano rất chịu lắng nghe người khác. Mình không biết anh ấy thẩm thấu được đến đâu những gì mình nói, nhưng anh ấy không hề rời mắt khỏi hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Khi mình nói xong, anh ấy nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới qua gương, hỏi đúng một câu: "Cậu bạn mà em thích. Làm sao em biết cậu ấy không hề thích lại em?"

"Bởi vì... anh ấy thích một cô gái khác."

Hôm nay anh Sebastiano xúng xính trong một chiếc áo dài tay có viền hết sức rườm rà.

"Không, không, không, không, không!" – anh ấy phẩy tay nói – "Cậu ấy giúp em

làm bài Đại số. Nếu không phải thích em thì cậu ấy sẽ không làm như vậy đâu. Tại sao cậu ấy lại phải làm như vậy nếu không thích em chứ?”

Câu nói của anh Sebastiano khiến mình ngẩn ra mất một lúc: Ừ nhỉ, sao anh Michael luôn sẵn lòng giúp mình làm bài Đại số đến vậy. Có lẽ do mình là bạn thân nhất của em gái anh ấy. Hơn nữa, anh ấy càng không phải là loại người nỡ lòng khoanh tay đứng nhìn mình bị “đá” ra khỏi trường mà không ít nhất cố làm gì đó để giúp.

Nghĩ đến chuyện đó, mình lại nhớ tới cái cách đầu gối anh Michael vô tình đụng vào đầu gối mình dưới gầm bàn, lúc anh ấy giảng giải cho mình nghe về số

nguyên. Hay cái cách anh ấy ghé sát mặt mình để sửa lỗi sai cho mình, khiến mình có thể ngửi thấy mùi xà phòng thơm nức của anh ấy. Hoặc thỉnh thoảng, lúc mình nhại lại theo Lana Weinberger, anh ấy sẽ quay đầu ra nhìn và tủm tỉm cười.

Môi của anh Michael nhìn còn đẹp hơn mỗi khi anh ấy cười.

“Nói cho ông anh họ này nghe đi,” Sebastiano giục mình. “Tại sao cậu ấy lại giúp em nếu không thích em?”

Mình thở dài buồn bã nói: “Bởi vì em là bạn thân nhất của em gái anh ấy”. Thử hỏi còn điều gì xấu hổ hơn thế không? Rõ ràng anh Michael chưa bao giờ bị cuốn hút bởi trí tuệ hay vẻ bề ngoài xinh đẹp

của mình, nói gì đến chuyện điểm chác kém cỏi và còn cái thân hình quá khổ này chứ!

Anh Sebastiano kéo kéo tay áo mình: “Em khỏi lo. Anh sẽ thiết kế chiếc váy vũ hội cho em. Anh chàng đó, sau khi chiêm ngưỡng em trong chiếc váy này, sẽ không còn xem em như là cô bạn thân bé bỏng của em gái mình nữa.”

Phải. Chắc chắn rồi. Sao cũng được. Tại sao tất cả họ hàng của mình đều kì lạ thế nhỉ?

Cuối cùng, sau một hồi chọn lựa, mình đã chọn ra được chiếc váy mà mình sẽ mặc trong buổi ra mắt trên truyền hình quốc gia Genovia. Đó là một chiếc váy

bồng, làm tự loại vải mỏng trắng tinh, và khăn choàng màu xanh da trời nhạt (chẳng là, màu xanh da trời và màu trắng chính là màu của Hoàng gia mà). Mặc dù vậy, anh Sebastiano vẫn kêu cô trợ lý chụp lại tất cả những chiếc váy mà mình đã thử, để mình có thể xem rồi quyết định. Mình nghĩ cách làm này khá chuyên nghiệp, nhất là với một anh chàng đến từ điểm tâm cũng phát âm sai.

Nhưng tất cả những cái trên không phải là điều mình muốn viết. Mình muốn viết về những gì diễn ra sau giờ ôn tập Đại số hôm nay cơ. Chắc tại mình mệt mỏi quá nên không biết bản thân đang làm gì nữa.

Đấy là cuộc hội thoại giữa mình và thầy Gianini, sau khi tất cả mọi người đã về

hết. “Mia, dượng nghe đồn là đáng ra hôm nay sẽ có một cuộc biểu tình của toàn thể học sinh trong trường. Con có nghe nói không?”

Mình: (Đang co ro trên ghế) Ừm... không ạ.

Thầy Gianini: Ồ. Thế thì chắc con cũng không biết ai đó – có lẽ vì phản đối chuyện này – đã nhấn chuông báo cháy ở tầng hai phải không? Người đứng cạnh cái vòi uống nước chẳng hạn?

Mình: (Thầm mong chú Lars đừng có ho nữa) Ừm... không ạ.

Thầy Gianini: Dượng cũng nghĩ như vậy. Bởi vì rõ ràng con hiểu được hình phạt dành cho người nhấn chuông báo cháy –

trong khi thực chất không có đám cháy nào – là đuổi học, đúng không?

Mình: Ồ vâng. Con biết chứ.

Thầy Gianini: Ta cứ nghĩ có thể con biết là ai làm bởi ta nhớ đã cho phép con ra ngoài trước khi chuông báo động reo không lâu.

Mình: Ồ, không. Con chẳng thấy ai hết.

Trừ Justin Baxendale, và cặp lông mi mơ màng của anh ấy. Nhưng mình không nói chuyện ấy ra.

Thầy Gianini: Ta lại không nghĩ như thế. Nhưng thôi được rồi, nếu sau này biết được ai làm thì con hãy khuyên cô ta đừng bao giờ lặp lại hành động vừa rồi

nhé.

Mình: Ừm... vâng ạ.

Thầy Gianini: Và nói cảm ơn cô bạn đó giùm dượng luôn. Trong lúc này, khi mà tất cả mọi người cần phải tập trung cao độ cho kỳ thì sắp tới, chẳng ai lại mong có một cuộc bãi khóa như thế. (Thầy Gianini với tay lấy cặp táp và áo khoác). Thôi, hẹn gặp con ở nhà.

Nói rồi thầy G nháy mắt với mình. Là NHÁY MẮT với mình cơ đấy! Cứ như thể thầy ấy biết tỏng mình chính là người làm việc đó vậy. Nhưng làm sao thầy ấy biết được nhỉ. THầy G đây có biết chuyện cái mũi của mình đâu (nhắc tới mới nhớ, cánh mũi mình phình to nãy

giờ, mình có thể cảm nhận được mà!). Đúng không? ĐÚNG KHÔNG?????

Thứ Năm, ngày 10 tháng 12, phòng điểm danh

Lilly sắp làm mình phát rồ lên đây!

Nghiêm túc đấy! Có vẻ như cậu ấy không thấy sờ sờ rằng mình đang điên cuồng với đợt thi cuối kì, cộng thêm lễ ra mắt ở Genovia và cả chuyện tình cảm rối như tơ vò! Suốt trên đường tới trường hôm nay, Lilly không ngừng dài mồm ra ca cẩm: nào là Ban giám hiệu trường Trung Học Albert Einstein đang tìm mọi cách tóm cho được cậu ấy, nào là đây có lẽ là âm mưu bịt miệng của họ... Chỉ vì có lần cậu ấy đã kiến nghị về cái máy bán Coca

ở ngoài phòng tập.Theo phân tích của Lilly thì cái máy đó chính là âm mưu của Ban giám hiệu nhằm chuyển hóa cả lũ bọn mình trở thành một bầy ngớ ngẩn suốt ngày chỉ biết uống soda, mặc đồ hiệu GAP.

Dĩ nhiên, Coca vô tội, Ban giám hiệu không hơi đâu biến học sinh trở nên đần độn. Đơn giản vì Lilly vẫn đang cay cú vì không thể lấy một chương trình trong cuốn sách cậu ấy viết về kinh nghiệm của tuổi teen để làm bài luận cuối kì.

Mình đã khuyên Lilly rằng nếu cậu ấy không chịu đăng kí chủ đề mới, chắc chắn cậu ấy sẽ ăn thẳng một điểm F vào mặt. Nếu vậy, tất cả những điểm A mà Lilly vất vả phấn đấu trong 9 tuần gần

đây sẽ chỉ còn tương đương với điểm C mà thôi. Theo đó, điểm trung bình môn của cậu ấy sẽ giảm đáng kể. Và cơ hội để vào trường Berkeley, lựa chọn số một của cậu ấy, cũng sẽ trở nên xa xôi mịt mù hơn. Mình dám chắc nếu phải hạ xuống trường Brown - lựa chọn an toàn - sẽ là một cái tát mạnh đối với Lilly.

Nhưng cậu ấy chẳng thèm nghe mình nói. Còn hùng hồn tuyên bố sẽ có buổi gặp mặt với Hội Học Sinh Chống lại Ban Điều Hành trường Trung Học Albert Einstein (HSCBĐHTAE) (do chính cậu ấy làm chủ tịch) vào thứ bảy tới. Mình cũng phải có mặt bởi vì mình là thư kí của hội. Đừng hỏi mình tại sao chuyện đó lại xảy ra. Lilly còn nói mình ngày

nào chẳng viết nhật kí, mấy chuyện cỏn con như vậy thì nhằm nhò gì.

Giá mà anh Michael ở đây để bảo vệ mình khỏi cô em gái điên đảo của anh ấy. Nhưng cả tuần này ngày nào anh ấy chẳng bắt xe điện ngầm đến trường sớm để chuẩn bị cho Vũ Hội Mùa Đông sắp tới.

Mình sẽ chẳng ngạc nhiên nếu chị Judith Gershner mấy ngày nay cũng đến trường sớm.

Nói đến anh Michael, tối hôm qua trên đường đến phòng trưng bày của Sesbastiano, mình đã chọn được một tấm thiệp khác tại cửa hàng lưu niệm trong khách sạn Plaza. Tấm thiệp lần này khá khẩm hơn tấm thiệp ngu xuẩn hình quả

dâu kia nhiều. Tấm này có hình một cô gái đang hờ hững đặt tay lên môi. Bên trong ghi, Shhhh...

Phía dưới mình nhờ Tina viết:

Hoa hồng màu đỏ

Nhưng trái sơ ri còn đỏ hơn

Có thể chị ấy biết lai ghép ruồi giấm

Nhưng em còn thích anh hơn.

Ý mình là mình yêu anh ý hơn chị Judith Gershner. Nhưng mình không dám chắc bài thơ này bộc lộ được điều ấy. Tina nói như thế là được rồi, nhưng mình nên dùng từ yêu thay cho từ thích. Có nên không nhỉ? Chủ ý của bài thơ là khơi gợi sự quý mến, không phải tình yêu.

Mấy chuyện này mình chắc phải biết hơn cậu ấy chứ! Mình đã làm khá nhiều thơ rồi mà.

Nhật kí Tiếng Anh

Học kì này chúng ta đã được đọc một vài cuốn tiểu thuyết, bao gồm To Kill a Mockingbird, Huckleberry Finn và The Scarlet Letter. Trong bài nhật kí tiếng Anh của mình, hãy ghi lại suy nghĩ của bạn về những quyển sách đã đọc, và về đọc sách nói chung. Là một người đọc sách, bạn đã thu được những gì? Những cuốn sách mà bạn thích nhất? Những cuốn sách mà bạn ghét nhất?

Hãy sử dụng ngoại động từ.

Những cuốn sách đã đọc và ý nghĩa của

chúng do Mia Thermopolis viết

Những cuốn sách hay

1. Jaws- Dám cá ít người biết rằng trong nguyên bản của cuốn sách này, Richard Dreyfuss đã ngủ với vợ của Ray Scheider. Đúng vậy đấy!

2. The Catcher in the Rye - Cuốn sách này thực sự rất hay. Trong sách có rất nhiều từ bậy.

3. To Kill a Mockingbird - Cuốn sách này hay tuyệt cú mèo. Đáng ra người ta nên dựng thành phim và để Mel Gibson vào vai Atticus. Cuối phim phải để cho Mel làm cho gã Ewell nổ banh xác mới đúng kiểu.

4. A Wrink in Time - Chúng ta sẽ không bao giờ biết được liệu tác giả có cho nhân vật Meg có một bộ ngực đẹp hay không. Nhưng mình đoán là có, bởi vì không phải tác giả đã bắt cô ấy vừa đeo kính vừa đeo niềng răng hay sao. Nếu còn thêm vụ ngực lép nữa thì nhẫn tâm quá!

5. Emanuelle - Vào năm học lớp tám, mình cùng người bạn thân nhất tìm thấy cuốn sách này trong thùng rác trên đường East Third. Bọn mình thay nhau đọc to lên để người kia cùng nghe. Ít nhất là những phần mình còn nhớ. Mẹ đã bắt gặp lúc hai đứa ngồi đọc và lấy đi trước khi bọn mình kịp đọc hết.

Những cuốn sách siêu chán*

1. The Scarlet Letter - Cần phải sửa lại nội dung như sau: có một khe nứt trong hố đen vũ trụ! Và một trong những tên khủng bố khét tiếng người châu u mà Buce Wills vẫn thường rượt đuổi trong mấy tập phim Die Hard đã ném bom nguyên tử xuống ngôi làng nơi Autur Dimmesdale và những kẻ bại trận đang sinh sống, hất tung mọi thứ lên trời cao. Có như vậy may ra cuốn sách này mới trở nên hấp dẫn hơn một chút.

2. Our Town - OK: Đây thực chất là một vở kịch chứ không phải là sách. Nhưng cô vẫn bắt bọn mình đọc. Và điều duy nhất mình rút ra sau khi đọc xong vở kịch này là: chỉ sau khi chết đi bạn mới nhận ra được rằng không hề có ai quan tâm

đến bạn và chúng ta sẽ mãi mãi phải chịu kiếp cô đơn, hết truyện!

3. The Mill on the Floss - mình không muốn tiết lộ quá nhiều về cái kết của truyện nhưng nói chung là đến giữa truyện, ngay khi mọi thứ đều đang diễn ra ổn thỏa và có nhiều mối tình lãng mạn (nhưng không hấp dẫn bằng cuốn Emanuelle, vì thế đừng hy vọng gì nhiều) thì tự dưng nhân vật mấu chốt lăn đùng ra CHẾT, mà theo mình suy đoán thì đấy chỉ là giải pháp tình thế của tác giả để nộp bản thảo cho đúng hạn.

4. Anne of Green Gables - Cả một đống bla-bla-bla về trí tưởng tượng. Mình đã cố tưởng tượng ra vài cảnh rượt bắt cho thêm phần hấp dẫn những cũng vô ích.

Chắc mình cũng giống như tất cả những người bạn không có óc tưởng tượng của Anne, thật không sao nuốt nổi cuốn sách này!

5. Little House on the Prairie - Phải nói là vừa đọc vừa ngáp. Mình có đủ 97.00 tập của bộ truyện dài kì này bởi vì ngay từ khi mình còn nhỏ mọi người đã liên tục thay phiêm nhau tặng cho mình. Điều duy nhất mình có thể nói đó là: nếu như Half Pint mà sống ở Manhattan thì chắc cô ta đã bị sút văng tới tận Đại lộ D rồi.

*Thưa cô Spears, em tin rằng từ "siêu chán" trong câu này có thể được coi là 1 ngoại động từ.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 12, tiết 4.

Hôm nay không có giờ TD!

Thay vào đó là 1 buổi tập trung.

Nhưng không phải kêu gọi tinh thần cổ vũ của toàn thể học sinh cho một sự kiện thể thao nào đó. Bởi nào có thấy bóng dáng một cô nàng nào trong đồng phục đội cổ vũ đâu! Bọn họ cũng đều đang ngồi trên băng ghế giống như mọi người khác. À, thật ra thì cũng không hẳn là cùng mọi người khác bởi vì bọn họ được ngồi những hàng ghế đẹp nhất, ở ngay chính giữa, và đang chí chóe tranh nhau ngồi cạnh Justin Baxendale, người đã vượt qua Josh Richter để trở thành hotboy của trường. Chẳng liên quan gì đến mình!

Có vẻ như ở trường Trung Học Albert

Einstein này vừa mới xảy ra một vụ vi phạm kỉ luật nghiêm trọng. Một hành động mang tính phá hoại đã làm lung lay niềm tin của Ban giám hiệu với bọn mình. Đấy là lí do vì sao họ lại triệu tập buổi hôm nay, mà theo Lilly là "nhằm nhồi nhét vào những cái đầu thơ dại này những quan điểm cực đoan về sự ảo tưởng và phản bội".

Và hành động gì đã khiến cô Hiệu trưởng Gupta và đám người thân tín lại nghi ngờ như vậy?

Tại sao ư, có người đã kéo còi báo cháy ngày hôm qua! Chính thế đấy!

Úi...

Phải nói rằng từ trước đến nay mình

chưa bao giờ làm việc gì xấu xa thực sự - đành rằng, mấy tháng trước mình đã từng ném một quả cà từ cửa sổ tầng 15 xuống đường nhưng không làm ai bị thương cả - hành động ấy bất quá cũng chỉ bị liệt vào dạng "nghịch dại" mà thôi. Chứ bản chất của mình sẽ không bao giờ làm được việc gì quá xấu xa - kiểu như làm hại đến người khác.

Phải nói là mình cảm thấy rất hài lòng khi nhìn cảnh toàn bộ BGH đang đứng trước micro và chỉ trích hành vi của mình.

Nhưng có lẽ nếu bị bắt thì sẽ chẳng dễ chịu tẹo nào.

Mình rất muốn tiến lên phía trước và

nhận tôi, trong khi đang viết những dòng này. Rõ ràng cảm giác tội lỗi lần này sẽ đeo đẳng suốt những năm tháng tuổi teen - thậm chí có khi còn đến tận khi mình ngoài 20 tuổi và rất lâu về sau nữa.

OK, khi đã ngoài 20 tuổi mình sẽ KHÔNG đời nào hồi tưởng lại cái thời trung học này. Khi ấy mình quá bận rộn với tổ chức Hòa Bình Xanh cứu vớt loài cá voi xanh, lấy đâu ra thời gian mà nghĩ với ngợi về cái còi báo cháy ngu xuẩn mà mình đã kép năm lớp 10.

Ban giám hiệu đã treo giải thưởng cho người cung cấp thông tin hòng ác định danh tính thủ phạm gây ra vụ việc náo loạn này. Treo giải nữa cơ đấy! Tưởng là cái gì hóa ra chỉ là tấm thẻ xem phim

miễn phi ở rạp Sony Imax. Cái giá của mình cũng chỉ bèo bọt như một tấm thẻ xem phim thôi! Thật không còn gì để nói nữa!!!

Người duy nhất có khả năng tố giác mình lại không mảy may chú ý tới buổi tập trung. Anh Justin Baxendale đang rút máy chơi game ra và chơi ở chế độ tắt tiếng, còn Lana và mấy đứa trong đội cổ vũ vẫn đang chen nhau nhìn qua vai anh ấy.

Mình đoán là anh Justin vẫn chưa đoán ra điều gì. Chuyện thấy mình ở hành lang ngay trước khi còi báo cháy vang lên ý. Cầu mong anh ý sẽ không bao giờ nghĩ ra!

Giờ chỉ còn lại mỗi thầy Gianini. Thầy ấy đang ngồi nói chuyện với cô Hill. Nhưng đấy lại là chuyện khác! Sẽ không có chuyện thầy G đi kể với mọi người về việc thầy ấy nghi ngờ mình đâu!

Mà cũng có khi thầy ấy không hề nghi ngờ gì mình. Có khi thầy nghĩ mọi chuyện là do Lilly làm nhưng mình biết mọi chuyện. Có thể lắm chứ. Lilly đang thầm mong rằng chính tay cậu ấy sẽ tóm được thủ pham, cô nàng đang không ngừng lẩm bẩm: "Nếu tìm ra thủ phạm, đích thân mình sẽ nện cho nó một trận".

Hừm, cậu ấy đang ghen tị ý mà!

Cô hiệu trưởng Gupta hôm nay trông mặt mày xầm xì, rất nghiêm nghị. Theo lời cô

Gupta thì các thầy cô hoàn toàn thông cảm với các trò nghịch ngợm của bọn mình do áp lực thi cử, nhưng cô hy vọng rằng mọi người nên chọn làm những việc tích cực hơn một chút. Ví dụ như cùng CLB Cộng Đồng quyên góp tiền ủng hộ cho các nạn nhân của cơn bão nhiệt đới đã tàn phá một số vùng ngoại ô lân cận thuộc bang New GÌersey hồi tháng 11.

Ô, tức là việc quyên góp cũng mang lại cảm giác hồi hộp và mạo hiểm như chuyện vi phạm nội quy.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 12, lớp Năng khiếu và Tài năng

Hôm nay mình có hẹn ăn trưa với Kenny ở nhà hàng Big Wong.

Cũng chẳng có gì đặc biệt về bữa trưa hôm nay, trừ việc cậu ta đã không mời mình đi Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Không chỉ có vậy, có vẻ như là tình cảm của Kenny dành cho mình đã phôi phai dần sau khi đạt đến điểm cực đại hôm thứ ba vừa rồi.

Mình cũng đã lờ mờ đoán ra chuyện này, bắt đầu từ khi Kenny không còn gọi điện hay nhắn tin cho mình sau giờ tan học nữa. Nhất là sau vụ "đổ máu" xảy ra trên sân băng mấy hôm trước. Cậu ấy thì viện lí do là quá bận ôn thi cuối kì, nhưng mình lại nghĩ khác.

Cậu ấy đã biết. Về anh Michael.

Cũng đúng thôi, làm sao mà không biết

được chứ?

Tất nhiên, có thể Kenny không biết đích xác đó là anh Michael, nhưng hẳn đã biết qua qua rằng cậu ấy không phải can xăng thổi bùng lên ngọn lửa tình yêu trong mình.

Rõ ràng bây giờ Keny chỉ đang cố tỏ ra tử tế thôi.

Mình rất trân trọng cử chỉ nghĩa hiệp ấy của Kenny. Nhưng thà cậu ấy cứ nói thẳng vào mặt mình còn hơn. Cậu ấy càng quan tâm, ân cần, lo lắng cho mình bao nhiêu chỉ càng làm cho mình thấy áy náy bấy nhiêu. Làm sao mình có thể đồng ý làm bạn gái của Kenny trong khi biết rõ bản thân đang thích một người khác?

Công bằng mà nói Kenny co thể tới tạp chí Magìesty để kể hết mọi chuyện. Cái tít Sự phản bội hoàng gia nghe cũng kêu ra phết đấy chứ! Kể cả nếu cậu ấy làm như vậy, mình hoàn toàn có thể hiểu được!

Nhưng Kenny sẽ không bao giờ hành động như vậy. Bởi cậu ấy quá tử tế!

Thay vào đó cậu ấy còn gọi cho mình món bánh bao nhân rau và bánh bao nhân thịt lợn cho cậu ấy (thêm một dấu hiệu cho thấy có lẽ Kenny không yêu mình nhiều như cậu ấy vẫn nói... bởi cậu ấy lại đang ăn thịt). Bọn mình nói chuyện về môn Sinh và những gì xảy ra tại buổi tập trung (mình không nói cho cậu ấy biết mình là người kéo chuông báo động mà

cậu ấy cũng không hỏi mình,vì thế chẳng việc gì phải che mũi cả). Cậu ấy cứ luôn mồm xin lỗi về vụ cái lưỡi. Sau đó còn hỏi tình hình môn Đại số của mình và đề nghị tới phụ đạo cho mình nếu mình muốn (Kenny đã thi đỗ Đại số ngay từ năm đầu tiên mà). Trong khi rõ ràng mình đang sống cùng nhà với một giáo kì cựu.

Ý tốt đó của Kenny càng khiến mình cảm thấy bản thân đáng vứt đi, khi nghĩ đến điều mình sẽ làm với cậu ấy khi kì thi cuối kì kết thúc.

Nhưng cậu ấy đã không thèm mời mình đi dự vũ hội còn gì.

Không hiểu như thế nghĩa là bọn mình sẽ

không đi hay não cậu ấy cài chế độ mặc định rằng bọn mình sẽ cùng đi mà không phải mời mọc gì cả.

Thật chẳng hiểu nổi bọn con trai nữa!

Bữa trưa đã vậy, đến giờ NK&TN này cũng chẳng khá hơn. Bà Judith Gershner không có ở đây... những cả anh Michael cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Anh ấy đã NGHỈ KHÔNG PHÉP. Không ai biết anh ấy đi đâu. Lúc điểm danh, Lilly phải nói dối với cô Hill rằng anh trai mình đang ở trong nhà vệ sinh.

Không biết anh ấy đi đâu nhỉ? Lilly nói từ khi anh ấy bắt tay vào phần mềm mới mà CLB Tin học dự định sẽ ra mắt tại Vũ Hội Mùa Đông thì hầu như không thấy

mặt anh ấy nữa.

Thật ra chuyện đó cũng không có gì là ngạc nhiên lắm vì anh Michael cũng hầu như có bao giờ ló mặt ra khỏi phòng đâu. Tất nhiên thỉnh thoảng anh ấy vẫn phải về nhà để học bài.

Hơn nữa sau khi chắc chắn đã vào được nguyện vọng một rồi thì điểm chác với anh ý đâu còn quan trọng nữa.

Chưa kể, cũng như Lilly, anh Michael là một thiên tài. Cần gì phải học cho mệt?

Đâu như lũ ngu dốt bọn mình!

Sao họ không lắp lại cánh cửa phòng chứa nhỉ? Ai mà tập trung cho nổi khi "ngài" Boris đang miệt mài kéo đàn bên

trong? Theo phân tích của Lilly thì đấy lại là một thủ đoạn khác của Ban giám hiệu nhằm làm suy giảm sức chịu đựng của bọn mình! Hòng biến tất cả thành một lũ châm tiêu, chậm hiểu chỉ biết ăn không ngồi rồi. Nhưng mình chỉ nghĩ nguyên nhân chính là do một lần bọn mình đi về mà quên không mở cửa cho Boris, khiến cậu ấy bị mắc kẹt ở đó cho tới khi người gác đêm nghe thấy tiếng kêu cứu vọng ra từ phòng chứa đồ.

Và nếu suy rộng hơn ra thì đó là lỗi của Lilly. Cậu ấy là bạn gái của Boris cơ mà, đáng ra phải quan tâm tới cậu ta hơn một chút chứ?

Bài tập về nhà

Đại số: làm bài kiểm tra thử

Tiêng Anh: bài luận cuối kì

Văn minh Thế giới: làm bài kiểm tra thử

NK: không có

Tiếng Pháp: I'examen pratique

Sinh học: làm bài kiểm tra thử

Thứ Năm, ngày 10 tháng 12, 9h tối

Thật hết hiểu bà nổi!!! Cả tối nay bà bắt mình kể tên và nhiệm vụ của từng bộ trưởng trong nội các của bố. Mình không những cần phải thuộc lòng từng công việc cụ thể của họ, mà còn phải nắm rõ tình trạng hôn nhân của họ cũng như tên tuổi con cái họ, nếu có. Mình sẽ phải chơi với mấy đứa con của các quan chức

cấp cao đó hôm Giáng sinh sắp tới ở lâu đài. Mình đang nghĩ, mấy người đó chắc hẳn sẽ ghét bỏ mình chẳng kém gì hai đứa cháu của thầy Gianini hôm Lễ Tạ Ơn, nếu không muốn nói hơn.

Vậy là từ nay mình sẽ phải chơi với những đứa chẳng ưa gì mình, trong tất cả các dịp lễ lạc.

Việc mình sinh ra đã là công chúa đâu phải là lỗi của mình! Bọn họ không có quyền hành gì mà ghét mình. Mặc dù có địa vị cao quý như vậy thật nhưng chẳng phải mình đã làm mọi cách để duy trì cuộc sống như người bình thường hay sao? Mình đã từ chối tất cả cơ hội được lên bìa các tờ CosmoGirl, Teen People, Seventeen, YM và Girl's Life. Thậm chí

mình còn từ chối lời mời xuất hiện trogn chương trình TRL công bố tên bài hát dẫn đàu bảng xếp hạng. Rồi khi ngài Thị trưởng hỏi mình liệu mình có muốn là người nhấn nút thả quả bóng ở quảng trường Thời Đại vào đêm Giao thừa hay không, mình cũng đã nói không. (Một phần là vì mình sẽ có mặt tại Genovia và đêm Giao thừa, nhưng lí do chính là do mình kịch liệt phản đôi chiến dịch thuốc-xịt-muỗi của ngài Thị trưởng. Chính sự rò rỉ của loại thuốc trừ sâu thường dùng để diệt muỗi này là mầm mống gây ra vi rút West Nile trên loài cua móng ngựa. Tại Mỹ, một loại hợp chất có trong máu của loài cua móng ngựa - thường sinh sống dọc bờ biển phía đông - thường được dùng để thử độ tinh khiết của thuốc

và vắc-xin. Người ta thường tập hợp loài cua này, rút lấy một phần ba lượng máu, rồi thả trở lại biển... vùng biển mà giờ đây đang khiến chúng chết dần chết mòn, cùng nhiều loài động vật chân đốt khác như tôm hùm, do lượng thuốc trừ sâu trong nước quá cao).

Mình chỉ muốn nói rằng: tất cả những ai đã, đang và sẽ ghét mình nên suy nghĩ lại, bởi vì mình không hề ham hố gì sống trong ánh hào quang này. Mình thậm chí chưa bao giờ tự mở một cuộc hop báo nào cả.

Ối giờ, nãy giờ lạc đề rồi...

Quay trở lại chuyện lớp học làm công chúa của mình. Anh Sebastiano cũng có

mặt trong phòng ngày hôm nay. Anh ấy cùng với bà nhấm nháp từng ly rượu khai vị và nghe mình lải nhải hết tên này đến tên khác. (Bà đã chuẩn bị rất nhiều thẻ bài dán ảnh từng vị bộ trưởng trong nội các - trông giống như mấy tấm đề-can ban nhạc Backstreet Boys của mình, mỗi tội chẳng ông bộ trưởng nào mặc áo da cả). Có lẽ mình đã sai khi nghĩ anh Sebastiano muốn gắn bó cả đời với nghiệp thời trang! Biết đâu anh ấy có mặt ở đây hôm nay để kiếm vài người thân cận sau khi đã xô mình ra trước mũi một con limo đang vù vù lao tới.

Ngay khi bà ra hiệu tạm dừng để đi nghe điện thoại của người bạn cũ - Tổng tư lệnh Pinochet - anh Sebatiano bắt đầu

đặt cho mình cả lố câu hỏi về quần áo đặc biệt là những kiểu mà mình và đám bạn thân thích mặc. Anh ấy còn hỏi ý kiến của mình về loại quần nhung ống đứng? Quần hộp? Loại trang sức kèm theo?

Mình nói với anh ấy rằng tất cả những kiểu quần đó đều OK nếu mặc trong dịp Haloween hoặc GÌersey City. Còn trong cuộc sống đời thường thì mình vẫn thích mặc đồ cotton hơn. Trông mặt anh Sebastiano có vẻ rầu rĩ khi nghe mình nói vậy. Thế là mình vội bồi thêm:rằng mình rất hy vọng màu da cam sẽ sớm trở thành màu hồng kiểu mới và điều đó khiến anh ấy tươi tắn lên hẳn. Sau đó Sebastiano cặm cụi viết vào cuốn sổ tay

mà anh ý thường mang theo mình. Giờ nghĩ lại mới thấy thói quen ấy giống mình ra phết!

Đợi bà nghe điện thoại xong, mình nói với bà - với một phong thái ngoại giao nhất có thể - rằng mình tự thấy bản thân đã tiến bộ như thế nào trong hai tháng trở lại đây, rằng mình đã sẵn sàng cho hơn bao giờ hết cho lễ ra mắt nhân dân Genovia sắp tới, và rằng mình thấy không cần thiết phải tiếp tục lớp học làm công chúa vào tuần sau vì mình có tận SÁU bài kiểm thi cuối kỳ phải chuẩn bị.

Mới nói thế thôi mà bà đã nổi đóa lên! Bà nói: "Cháu đào đâu ra cái ý tưởng rằng cái chuyện học ở trường lại quan trọng hơn các buổi học hoàng gia của ta

cơ chứ? Ta đoán là lại nghe bố cháu đầu độc phải không? Trong mắt nó, lúc nào cũng chỉ có giáo dục, giáo dục, và giáo dục. Nó không hiểu được rằng giáo dục làm sao có thể quan trọng bằng cách ứng xử được."

"Bà ơi" - mình nhăn nhó - "cháu cần phải học nếu muốn điều hành Genovia cho tốt". Đặc biệt, nếu mình muốn biến tòa lâu đài của bà thành một chuồng nuôi động vật khổng lồ - điều mà mình chỉ có thể làm được sau khi bà mất. Vì thế sẽ chẳng ích gì nếu nói với bà về chuyện đó bây giờ.

Bà chửi thề mây câu bằng tiếng Pháp, thật chẳng đáng mặt nữ hoàng tẹo nào! May mắn thay, đúng lúc bố bước vào để

tìm cái huân chương Lực lượng không quân Genovia, vì bố sắp phải đi ăn tối ở Đại sứ quán. Mình vội kể cho bố nghe về kì thi cuối kì và rằng mình cần thời gian để ôn thi như thế nào. Bố phán ngay: "Tất nhiên phải thế chứ."

Lúc bà lên tiếng phản đối gay gắt, bố chỉ nói:" Vì Chúa, nếu cháu nó không thi bây giờ thì sẽ không bao giờ có cơ hội nữa đâu mẹ ơi".

Bà mím chặt môi lại, không nói thêm nửa lời. Anh Sebastiano thì tận dụng ngay cơ hội ấy để hỏi ý kiến mình về tơ nhân tạo. Mình nói với anh ấy rằng mình chẳng có bộ quần áo nào làm từ tơ nhân tạo cả.

Lần này thì mình nói thật!

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 12, trong phòng điểm danh

Những việc mình cần phải làm:

1. Ngừng ngay việc tơ tưởng về anh Michael, nhất là khi bây giờ mình cần phải học.

2. Ngừng ngay việc kể cho bà nghe bất cứ chuyện gì về đời sống riêng của mình.

3. Phải hành động:

A. Trưởng thành hơn

B. Có trách nhiệm hơn

C. Quý phái hơn.

4. Ngừng cắn móng tay.

5. Viết tất cả những gì mẹ và thầy G cần

biết về cách chăm sóc Louie Mập khi mình vắng nhà.

6. QUÀ GIÁNG SINH VÀ LỄ HANUKKAH!

7. Ngừng xem phim Baywatch vì mình cần phải học bài.

8. Ngừng chơi điện tử vì mình cần phải học bài

9. Chia tay với Kenny.

Thứ Sáu ngày 11 tháng 12, phòng cô Hiệu trưởng Gupta

Thế là xong! Giờ mình có thể chính thức tuyên bố:

Mình, Mia Thermopolis, là một thiếu niên hư hỏng. Rõ ràng chuyện mình kéo

chuông báo cháy chỉ là sự khởi đầu.

Mình thực sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình gần đây nữa. Xem ra càng gần đến ngày sang Genovia chính thức nhận trọng trách công chúa thì mình càng cư xử không giống một công chúa chút nào.

Không hiểu mình có bị đuổi học không nhỉ?

Thật không công bằng nếu họ đuổi học mình, Lana là người gây chuyện trước mà!!! Mình đang ngồi trong lớp Đại số, nghe thầy G giảng về hệ tọa độ Đề-các thì đột nhiên Lana quay xuống và ném phạch một tờ USA Today vào mặt mình. Đập vào mắt mình là hàng tít lớn:

Cuộc thăm dò của tờ USA Today

Nhân vật Hoàng gia trẻ tuổi nổi tiếng nhất

57% người bầu cho Hoàng tử William của nước Anh là nhân vật hoàng gia trẻ tuổi được yêu thích nhất, theo sau là em trai của Will, Harry với 28%. Nhân vật hoàng gia của nước Mĩ, Công chúa Mia Renaldo của Genovia, đứng ở vị trí thứ ba, với 13%phiếu bầu, còn lại là Hoàng tử Andrew cùng hai con gái của Sarah Ferguson, Beatrice và Eugenie, giữ các vị trí còn lại với 1% mỗi người.

Lí do gì khiến công chúa Mia không giành được mấy quan tâm của mọi người? Xin thưa, câu trả lời là "do thiếu

thân thiện". Trớ trêu thay, Công chúa Mia cũng bị cho rằng khá dè dặt giống như Công nương Diana - mẹ của William và Harry - trong lần đầu tiên ra mắt giới truyền thông vốn nổi tiếng là soi mói và khắc nghiệt.

Tuần tới, Công chúa Mia, người mới gần đây phát hiện ra mình là người thừa kế ngai vàng của Genovia - một công quốc nhỏ gần Cote d'Azur - sẽ thực hiện chuyến thăm chính thức đầu tiên của mình tới Genovia với cương vị là người cầm quyền tương lai của đất nước này. Người đại diện của công chúa cho hay hiện cô đang rất mong chờ chuyến viếng thăm này với "một niềm hân hoan khôn xiết". Công chúa sẽ tiếp tục theo học ở

Hoa Kỳ và chỉ đến Genovia vào các dịp nghỉ hè.

Sau khi đọc xong bài báo si độn trên, mình quẳng lại nó cho Lana.

"Thế thì sao?" - mình thì thào hỏi.

"Thì..." - Lana thì thào lại - "Tớ đang nghĩ rồi cậu sẽ nổi tiếng nhường nào - đặc biết đối với người dân Genovia - nếu họ biết rằng người lãnh đạo tương lai của họ lại đi kéo chuông báo cháy trong khi không hề có đám cháy nào."

Chắc nó chỉ đoán thế thôi chứ làm sao nó nhìn thấy mình làm chuyện đó được. Trừ phi...

Trừ phi anh GÌusstin Baxendale đã đoán

ra sự việc - vì anh ấy nhìn thấy mình đứng ở ngay hành lang ngay trước khi chuông báo reo mà - và kể với Lana...

Làm sao có thể như thế được??? Mình hoàn toàn nằm ngoài phạm vi phủ sóng của anh Justin Baxendale cơ mà nhỉ? Mình nghi anh ấy thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của mình ở cái trường này ấy chứ!!! Chắc Lana chỉ đoán mò, như thầy G, khi thấy chuông báo cháy vang lên hai phút ngay sau khi mình xin ra khỏi lớp để đi toa-lét trong ngày thứ Tư định mệnh ấy.

Nhưng cho dù là vậy, cho dù mới chỉ là đoán mò nhưng nó vẫn làm như ta đây biết rõ lắm ý. Đảm bảo nó sẽ không để yên như thế đâu

Mình thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa. Không biết có phải do:

A. Căng thẳng vì kì thi sắp tới.

B. Chuyến đi sắp tới đến Genovia.

C. Chuyện với Kenny.

D. Sự thật là anh chàng mình thích đang hẹn hò với cô nàng ruồi giấm.

E. Sự thật là mẹ sắp sinh con với thầy giáo Đại số của mình.

F. Sự thật là Lana luôn tìm mọi cách hành hạ mình mà không phải chịu bất kì một sự trừng phạt nào.

Hoặc:

Tất cả những điều trên.

Cho dù lí do có là gì đi nữa thì mình cũng hết chịu nổi con quái vật Lana hiểm độc này rồi! Trước khi mình kịp hiểu bản thân đang làm gì thì đã thấy điện thoại của Lana nằm trong lòng bàn tay mình rồi (trước đó còn thấy ở trên bàn, bên cạnh cái máy tính của nó cơ đấy)

Và điều tiếp theo mình làm là quẳng cái vật nhỏ xinh màu hồng ấy xuống đất và giẫm nát bằng đôi giày khủng bố số tám của mình.

Mình cũng không thể trách thầy G khi bắt mình tới phòng cô hiệu trưởng.

Tuy nhiên nếu được cha dượng thông cảm hơn một chút thì có lẽ vẫn tốt hơn.

Úi, cô Hiệu trưởng Gupta vào rồi.

Thứ 6, ngày 11 tháng 12, 5h chiều, ở nhà

Thế là hết. Mình đã bị đình chỉ học.

Đúng vậy, bị đình chỉ! thật không thể tin được. MÌNH! Mia thermopolis! chuyện gì xảy ra với mình thế này? Mình vẫn luôn được coi là 1 đứa trẻ ngoan mà.

Thật ra cũng chỉ 1 ngày thôi, nhưng đình chỉ vẫn là đình chỉ. sự việc này sẽ vĩnh viễn bị lưu lại trong học bạ của mình! Các vị bộ trưởng trong nội các của Genovia sẽ nói gì đây?

Mình đang dần biến thành 1 courtney love thứ 2.

Tất nhiên không có chuyện mình không

thể đi học đại học, chỉ vì bị đình chỉ học 1 ngày ngay trong học kì đầu tiên của năm học lớp 10. Nhưng thế cũng đủ ê chề lắm rồi!!! Cô hiệu trưởng Gupta ví von mình như tội phạm không bằng ý!

Mà người ta vẫn thường nói: nếu cứ đối xử với 1 người như tội phạm thì chẳng mấy chốc họ sẽ có hành vi phạm tội thực sự. ít nhất thì đó là điều mình vẫn nghĩ! nếu câu nói đó là đúng, sẽ chẳng có gì là ngạc nhiên nếu mình chuyển sang đi tất lưới và nhuộm tóc đen. Thậm chí có khi mình còn hút thuốc và xỏ 2 lỗ tai ý chứ. Và rồi họ sẽ làm 1 bộ phim truyền hình về mình mang tên Vụ bê bối hoàng gia. Trong phim sẽ có cảnh mình đứng trước mặt Hoàng tử William, hất hàm hỏi:

“Chú em, giờ thì ai mới là nhân vật hoàng gia trẻ tuổi nổi tiếng nhất, hả?”, sau đó sút cho anh ta 1 phát.

Ngoại trừ việc mình suýt ngất xỉu trong lần đầu xỏ lỗ tai, và hiểu rất rõ rằng thuốc lá có hại cho sức khoẻ, thì mình cũng luôn cảm thấy có lỗi nếu phải đá ai đó.

Nói túm lại, mình hoàn toàn không có 1 chút tố chất nào để trở thành thiếu niên hư hỏng cả.

Bố mình cũng nghĩ như vậy. Bố đã sẵn sàng tập trung toàn bộ đoàn luật sư hoàng gia của Genovia để kiện cô hiệu trưởng Gupta. Chỉ có điều mình không nói cho bố hay bất kì ai khác biết nguyên nhân

thực sự khiến mình phá hỏng điện thoại của Lana. Sẽ rất khó chứng minh vụ phá hoại trên là do bị khiêu khích nếu như thủ phạm không chịu nói ra nguyên nhân. Bố đã tìm mọi cách thuyết phục mình khai ra, lúc ông đến đón mình ở trường sau khi nhận được điện thoại của cô hiệu trưởng Gupta. Nhưng tất nhiên bố không cạy được miệng mình rồi, còn chú Lars thì dõi mắt nhìn ra xa. Cuối cùng bố đành nói: “Thôi được rồi” và bặm chặt môi lại. Bố thường làm như vậy mỗi khi bà uống quá nhiều rượu sidecar và gọi ông là papa cueball.

Làm sao mình có thể kể cho bố nghe về những gì Lana nói được? Nếu mình nói ra thì mọi người sẽ biết mình không chỉ

phạm 1, mà tận 2 tội!

Giờ thì mình đang ở nhà, ngồi xem kênh Lifetime cùng với mẹ. Từ khi có thai, mẹ không còn hay tới phòng tranh vẽ nữa. Vì mẹ quá mệt! Mà nằm bò ra vẽ thật chẳng dễ dàng gì. Mẹ thường chỉ nằm vẽ phác hoạ trên giường - chủ yếu là vẽ Louie Mập. Dạo này con Louie có vẻ vui vì luôn có người ở nhà với nó cả ngày. Nó có thể nằm hàng giờ trên giường mẹ, ngắm mấy con chim bồ câu trên lỗ thoát hiểm bên ngoài cửa sổ.

Nhưng vì hôm nay mình ở nhà nên mẹ chuyển sang vẽ mình. Mình nghĩ mẹ vẽ mồm mình hơi bị rộng, nhưng mình quyết định không nói gì hết vì mình và thầy Gianini đã thống nhất với nhau rằng: tốt

hơn hết là không nên làm mẹ xuống tinh thần trong giai đoạn rối loạn hoóc môn này. Giờ thì dù là lời trách móc nhỏ nhất - kiểu như hỏi mẹ vì sao lại để hoá đơn điện thoại ở trong bát đựng sa lát – cũng có thể khiến mẹ khóc lóc hàng tiếng đồng hồ.

Trong khi mẹ vẽ phác hoạ mình, mình đã ngồi xem 1 bộ fim khá hay tên là Mother, may I sleep with danger? Do Tori Spelling trong fim Beverly Hills 90210 đóng. Cô vào vai 1 cô gái thường bị bạn trai bạo hành. Mình không thể hiểu nổi tại sao lại có người có thể chung sống cùng 1 kẻ vũ phu như thế. Nhưng mẹ nói tất cả là do lòng tự trọng và mối quan hệ cha con của 1 người. Trừ việc quan hệ

giữa mẹ mình và ông ngoại không được tốt cho lắm, thì nếu có bất cứ người đàn ông nào định đánh mẹ, dám cá là mẹ sẽ cho kẻ đó vào bệnh viện.

Trong khi vẽ, mẹ tìm mọi cách để moi bí mật của mình - về chuyện Lana đã nói gì để khiến mình nổi khùng lên như thế. Mẹ hình như đang cố bắt chước cách mấy bà mẹ thường làm trên TV thì phải.

Ấy thế mà lại có tác dụng mới lạ chứ!!! Mình đã nói mọi chuyện cho mẹ nghe, từ chuyện hẹn hò với Kenny, việc mình không thích hôn cậu ấy ra sao, đến chuyện cậu ấy đứng giữa hành lang gào to tỏ tình với mình. Và tiết lộ luôn kế hoạch chia tay với cậu ấy sau khi đợt thi cuối kì kết thúc.

Trong khi kể, mình cũng nhắc đến anh Michael, chị Judith Gershner, Tina và vụ cái thiếp, vũ hội mùa đông, Lilly và hội phản đối của cậu ấy. Rồi vì sao mình lại trở thành thư kí của hội, và còn nhiều nhiều chuyện khác nữa, trừ chuyện kéo chuông báo cháy.

Sau 1 hồi thì mẹ ngừng vẽ và ngồi nhìn mình.

Cuối cùng, khi mình đã kể xong, mẹ nói: “ con biết mẹ đang nghĩ con cần gì không?”

“Gì cơ ạ?”

Mẹ từ tốn nói: “ 1 kì nghỉ”

Thế rồi mình làm luôn 1 kỳ nghỉ trên

giường của mẹ, tức là mẹ không bắt mình làm bài. Thay vào đó, mẹ bảo mình gọi bánh pizza và cùng nhau xem đoạn viên mãn nhưng hơi khó tin của bộ fim Mother, may I sleep with danger? Sau đó là bộ fim yêu thích của 2 mẹ con mình, Midwest Obsession. Trong fim, Courtney Thorne Smith thủ vai Dairy Princess, đi xe cadillac hồng, đeo bông tai hình con bò, chuyên đi tìm giết những kẻ như Tracey Gold (người vẫn đang khổ sở vì chứng biếng ăn kể từ fim Growing Pains) vì dám ve vãn bạn trai của mình.

Nhưng hay nhất là ở chỗ tất cả những chi tiết trên đều được dựa trên 1 câu chuyện có thực.

Hai mẹ con mình nằm trò chuyện với

nhau giống y như hồi trước vậy, khi mà mẹ chưa gặp thầy Gianini, còn mình thì chưa phát hiện ra thân phận công chúa của mình.

À mà cũng không giống hoàn toàn bởi vì mẹ đang mang thai, còn mình thì bị đình chỉ học.

Sự thật là thế mà, sao phải né tránh?

Thứ sáu, ngày 11 tháng 12, 8h tối, ở nhà

Chúa ơi, mình vừa check mail. Hòm thư của mình đã ngập lụt bởi thư ủng hộ của các bạn!

Tất cả đều muốn chúc mừng mình vì đã dám dằn mặt Lana Weinberger đầy quyết đoán và đầy uy quyền đến như vậy. Bọn

họ tỏ ra vô cùng cảm thông với quyết định đình chỉ học của mình và động viên mình hãy giữ vững lập trường, không được chùn bước trong "sự nghiệp đấu tranh" chống lại ban giám hiệu (chống lại ban giám hiệu gì chứ? mình chỉ làm mỗi 1 việc là giẫm nát cái điện thoại thôi mà. chả liên quan gì đến ban giám hiệu cả). Lilly đã đi quá xa khi đem ví mình như Mary Queen của xứ Scotland, người bị nữ hoàng Elizabeth đệ nhất bỏ tù và chặt thủ.

Không biết Lilly có còn nghĩ như vậy không ... nếu cậu ấy biết lý do mình phá điện thoại của Lana là vì con quái vật ấy doạ sẽ nói ra sự thật mình chính là người kéo chuông báo cháy phá vỡ kế hoạch

biểu tình của cậu ấy.

Lilly thì cho rằng đây gọi là nguyên tắc sống - rằng mình bị đình chỉ học vì đã không chịu từ bỏ quan điểm riêng. Nhưng thật ra, mình bị đình chỉ là vì phá hoại tài sản cá nhân của người khác đấy chứ - chưa kể mình làm vậy là để che đậy 1 tội lỗi khác của bản thân.

Tuy nhiên, trừ mình ra không ai biết chuyện này hết. Đúng hơn là mình và Lana. Mà có khi chính Lana cũng không hiểu tại sao mình lại hành động như thế, và cho rằng đó chỉ là 1 trong những hành vi bạo lực vẫn thường diễn ra nhan nhản trong trường mà thôi.

Tuy nhiên, tất cả mọi người lại coi đó là

1 hành động mang màu sắc chính trị rất đáng hoan nghênh. Ngày mai, trong cuộc họp mặt đầu tiên với hội học sinh chống lại ban điều hành trường trung học Albert Einstein (HSCBĐHTAE), đảm bảo trường hợp của mình sẽ được lấy ra để làm mình chứng cho những phản quyết bất công của ban giám hiệu mà người đứng đầu là cô Gupta.

Thôi, ngày mai phải vu lên là bị viêm họng do khuẩn liên cầu mới được!

Nghĩ vậy nhưng mình vẫn trả lời thư từng người, rằng mình rất biết ơn sự ủng hộ của mọi người và mong rằng đừng ai phóng đại mọi chuyện lên như thế. Chuyện mình làm đâu có gì để tự hào đâu! Mình thà rằng đã KHÔNG làm gì

hết và được đi học bình thường.

Một tin vui trong ngày: anh Michael chắc chắn đã nhận được 2 tấm thiệp do mình gửi. Hôm nay sau giờ TD Tina đã đi ngang qua tủ đồ của anh Michael và thấy anh ý lấy tất cả mọi thứ ra cho hết vào túi! Thật không may, theo như lời Tina, thì nét mặt anh ấy không lộ vẻ gì cả, thản nhiên đút tấm thiệp vào túi, không buồn nhìn lại đến lần thứ 2. Anh ấy thậm chí còn không cất tấm thiệp cho cẩn thận, nhét luôn cả chiếc mấy tính imac vào túi, không khéo sẽ làm nát tấm thiệp mất.

"Nhưng biết đâu anh ấy sẽ không làm như vậy" - Tina vội vàng an ủi mình - " ... nếu biết do cậu gửi, Mia ạ! giá như cậu kí tên ..."

Nhưng nếu mình kí tên thì anh ấy sẽ biết là mình thích anh ý! Ấy khoan, anh ấy sẽ biết là mình yêu anh ấy!! Bởi vì mình biết chắc mình đã dùng chữ Y ít nhất 1 lần. Và nếu như anh ấy không có cảm xúc gì với mình thì sao? Sẽ xấu hổ chết mất! Còn tệ hơn bị đình chỉ học cả tỉ lần.

Ôi...ôi... đúng lúc mình đang viết những dòng này, mình nhận được tin nhắn của ... anh Michael! Mình đã hét ầm lên, khiến con Louie Mập đang nằm im re trong lòng mình "ngoéo" lên 1 tiếng kinh hãi, cào cấu khắp người mình. Trên đùi tao chẳng nhẽ vẫn chưa đủ mấy vết cào cấu của mày hay sao hả Louie Mập kiaaaaa ???

anh Michael viết:

cracking: này, Thermopolis, vụ em bị đình chỉ học là thế nào đấy?

mình trả lời:

ftLouie: chỉ 1 ngày thôi ý mà.

>

cracking: em đã làm gì thế?

>

ftLouie: giẫm nát điện thoại của 1 cô nàng trong đội cổ vũ.

>

cracking: chắc hẳn bố mẹ em phải tự hào lắm.

>

ftLouie: nếu vậy họ đã có thể che đậy vụ này tốt hơn.

>

cracking: thế nghĩa là em bị oan à?

>

ftLouie: không hề! ngạc nhiên chưa? Em nói với họ là em bị khiêu khích.

>

cracking: thế em sẽ vẫn đi dự vũ hội tuần tới chứ?

>

ftLouie: với tư cách là thư kí của hội học sinh chống lại ban điều hành trường trung học Albert Einstein, em tin rằng mình bắt

buộc phải có mặt. Em gái anh đang có ý định mở 1 gian hàng riêng của hội bọn em.

>

cracking: con bé lilly này lúc nào cũng muốn phục vụ vì lợi ích của toàn nhân loại.

>

ftLouie: đấy cũng là 1 cách nói.

Đáng nhẽ chúng mình đã có thể nói chuyện lâu hơn, nhưng ngay sau đó mẹ hét lên bắt mình tắt máy bởi vì mẹ đang chờ điện của thầy Gianini. Thật lạ lùng, tới giờ mà thầy ấy vẫn chưa về nhà mặc dù đã qua giờ ăn tối rất lâu rồi. Vì thế

mình đành phải tắt máy.

Đây là lần thứ 2 anh Michael hỏi mình có đi dự vũ hội mùa đông không. Thế là có ý gì nhỉ?

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 12, 9h tối, ở nhà

Giờ thì mình đã biết vì sao hôm nay thầy G về muộn đến thế. Thầy đã dừng lại dọc đường để mua một cây thông Noel. Đây không phải là một cây thông Noel bình thường, chiều cao gần 4m, bề rộng khoảng 2m.

Tất nhiên mình không dám ho he gì hết bởi mẹ đang rất đỗi hạnh phúc và háo hức với cái cây. Mẹ lập tức lôi đồ trang trí ra, và đó là Bộ sưu tập những Ngôi Sao Quá Cố ra (mẹ không thích dùng quả

cầu thủy tinh hay dây kim tuyến để trang trí cây như những người bình thường khác. Thay vào đó mẹ vẽ lên đó hình những người nổi tiếng đã qua đời và treo lên cây). Đấy là lý do tại sao nhà mình có 1 cây thông độc nhất vô nhị tại khu vực Bắc Mỹ với đồ trang trí toàn là hình của Richard và Pat Nixon, Elvis, John lenon và nhiều người khác.

Thầy G cứ liên tục nghía xem mình có vui không Thầy ấy mua cái cây này với mục đích là muốn làm cho mình vui, bởi thầy biết hôm nay là ngày rất không ra gì đối với mình. Hiển nhiên là thầy G không biết tí gì về chủ đề bài luận Tiếng Anh của mình!

Mình phải nói gì đây? Dù gì thầy ý cũng

đã mua rồi, và 1 cái cây to thế này sẽ đắt vô cùng. Hơn nữa, về căn bản là thầy ấy có ý tốt mà.

Nhưng mình vẫn hy vọng mọi người xung quanh mình nên hỏi ý kiến của mình trước khi quyết định hay làm một việc gì đó. Ví dụ như chuyện có thai của mẹ, hay giờ là cái cây này chẳng hạn. Nếu thầy G mà hỏi, mình sẽ góp ý rằng: "Thầy hãy đến siêu thị Big K trên đường Astor Place và mua 1 cây thông giả, như vậy chúng ta sẽ không góp phần tàn phá môi trường sống của loài gấu, được không ạ?"

Vấn đề là thầy ấy đã không hỏi ý kiến mình.

Và sự thật là, kể cả nếu thầy ấy có hỏi thì mẹ cũng không đời nào chịu. Điều mẹ thích làm nhất vào lễ Giáng sinh là được nằm trên sàn nhà, tựa vào dưới gốc cây, ngước lên ngắm các cành cây và tận thưởng hương thơm ngọt ngào của nhựa cây tùng. Mẹ nói đấy là ký ức duy nhất của mẹ còn nhớ về thời thơ ấu ở Ấn Độ.

Thử hỏi ai còn nỡ gào lên về loài gấu khi mà mẹ bạn nói những lời kiểu như vậy?

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 12, 2h chiều, tại nhà Lilly

Thế đấy, buổi họp đầu tiên của hội học sinh chống lại Ban Điều hành trường trung học AE đã hoàn toàn phá sản.

Nguyên nhân: không một ai có mặt trừ

mình và Boris. Mình có chút phật lòng vì Kenny không tới. Nếu cậu ấy thực sự yêu mình như vẫn nói thì đáng ra phải tận dụng mọi cơ hội dù là nhỏ nhất để được ở bên mình chứ. Kể cả dù cho phải tham gia một buổi họp mặt tẻ ngắt của Hội Học Sinh Chống lại BĐH trường TH AE.

Nhưng xét cho cùng, tình yêu của Kenny chẳng thể vĩ đại đến thế được. Đáng ra đến giờ mình sáng mắt ra rồi mới đúng! Chuyện đã quá rõ ràng rồi còn gì? Này nhé, chính xác chỉ còn 6 ngày nữa là đến Vũ hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo, vậy mà Kenny VẪN CHƯA KỀ HỎI MÌNH XEM CÓ MUỐN ĐI DỰ CÙNG CẬU ẤY KHÔNG.

Không phải mình có ý sốt ruột gì đâu. Chẳng nhẽ 1 người dám kéo chuông báo cháy VÀ đập vỡ điện thoại của Lana như mình lại phải sốt ruột vì không có ai mời đi dự cái dạ hội ngớ ngẩn đấy sao?

Thôi được rồi... Xin thú thật: đúng là mình đang cực kỳ sốt ruột. Nhưng không sốt ruột tới mức phải muối mặt đích thân đi mời Kenny tới buổi vũ hội.

Lilly rõ ràng không thể kiềm chế được trước sự thật phũ phàng là không 1 ai trừ mình và Boris có mặt. Mình đã cố nói với cậu ấy rằng lúc này mọi người đều đang bận học ôn thi cuối kỳ, nhưng tất cả đều bị cậu ý phớt lờ. Giờ Lilly đang ngồi hậm hực trên ghế bành, còn Boris đang cố tỉ tê thêm vài lời đường mật dỗ ngọt

cậu ấy. Trông Boris bề ngoài có thể rất lôi thôi lếch thếch - với cái áo len suốt ngày dắt trong quần cùng cái niềng răng kì dị mà nha sĩ bắt cậu ấy đeo - nhưng không thể phủ nhận cậu ấy yêu Lilly chân thành. Cứ theo cái cách cậu ấy âu yếm nhìn Lilly khi cô nàng rống lên một mực đòi gọi điện cho văn phòng chính phủ thì rõ.

Cách Boris nhìn Lilly lại khiến tim mình thắt lại.

Là sự ghen tị chăng? Mình rất mong muốn có 1 anh chàng nhìn mình như vậy. Mình không định nói đến Kenny .Ý mình là 1 anh chàng mà mình thực sự thích, hơn 1 người bạn đơn thuần.

Mình không thể tiếp tục nhìn cái cảnh này nữa rồi. Mình sẽ chết vì ghen tị mất thôi! Xuống bếp xem cô Maya, quản gia của nhà Moscovitz, đang làm gì vậy. Giờ thì kể cả giúp cô ấy rửa chén bát cũng dễ chịu gấp tỷ việc ngồi đây nhìn hai anh chị kia dỗ dành nhau

Thứ Bảy ngày 12 tháng 12, 2h30 chiều, vẫn ở nhà Lilly

Cô Maya không có trong bếp. Cô ấy đang ở đây, trong phòng của anh Michael, cất bộ đồng phục vừa được là phẳng phiu vào tủ. Cô Maya vừa đi quanh phòng thu dọn đồ cho anh Michael, vừa kể cho mình nghe về Manuel, con trai cô ý. Nhờ sự giúp đỡ của hai bác Mozcovitz, mới đây anh

Manuel đã được thả khỏi nhà tù nước Cộng hòa Dominica - nơi anh ấy đã bị bỏ tù do bị tình nghi phạm tội chống lại liên bang. Bây giờ anh Manuel đang xây dựng Đảng chính trị riêng của mình, và cô Maya thì vô cùng tự hào vì điều đó. Chỉ có điều cô ấy lo anh ta có thể bị tống trở lại nhà tù nếu không giảm bớt những tuyên bố chống đối lại chính phủ.

Mình thấy về cơ bản anh Manuel và Lilly có khá nhiều điểm tương đồng.

Chuyện cô Maya kể về anh Manuel lúc nào nghe cũng hấp dẫn. Nhưng còn hay hơn nhiều khi được ngồi nghe trong phòg anh Michael như thế này. Hồi trước mình đã từng vào đây, nhưng lúc anh ấy vắng nhà thì chưa bao giờ (mặc dù hôm nay là

thứ Bảy nhưng anh ấy vẫn đến trường để làm việc trong phòng thực hành vi tính chuẩn bị cho vũ hội; rõ ràng là mạng ở trường nhanh hơn nhiều nhà. Hơn nữa, mực dù mình ghét phải thừa nhận điều này, nhưng... có lẽ ở trường anh Michael và chị Judith sẽ được tự do hơn mà không bị bố mẹ cản trở.)

Mình đang nằm trên giường anh Michael trong khi cô Maya tất bật dọn dẹp xung quanh, vừa gấp quần áo vừa kể chuyện về đường, một trong những mặt hàng xuất khẩu chính ở nước cô ấy (và có lẽ cũng là nguồn cung cấp kinh phí chính cho sự nghiệp chính trị của con cô ấy). Con con chó Pavlov nằm bên cạnh liếm mặt mình. Mình thì không ngừng nghĩ, Đây là cảm

giác của anh Michael khi nằm trên chiếc giường này. Đây là những gì anh Michael nhìn thấy mỗi khi nhìn lên trần nhà vào ban đêm (anh ấy đã dán sao-phản-quang lên trần nhà theo hình Chòm sao Thiên Nữ trong dải ngân hà) và Đây là mùi ga trải giường của anh Michael (mùi của mùa xuân, nhờ loại bột giặt mà cô Maya thường dùng) và Đây là hình ảnh bàn học của anh Michael nhìn từ phía giường ngủ.

Ngay khi nhìn sang bàn anh ấy, mình chợt nhận ra một thứ. Một trong hai tấm thiệp của mình! Tấm với hình quả dâu bên trên!

Nó không hẳn là được bày ở đấy hay gì cả. Chỉ là nằm trên bàn thôi. Nhưng dù

sao thế còn tốt hơn vạn lần bị vò nát nhầu nhĩ ở dưới đáy ba lô. Chứng tỏ tấm thiếp cũng có ý nghĩa với anh ấy, vì thế mà anh ấy không nhét nó lẫn vào cùng mấy quyển sách hướng dẫn sử dụng HỆ ĐIỀU HÀNH DOS và tài liệu phản Microsoft... dưới gầm bàn, hay tệ hơn nữa là vứt nó vào sọt rác.

Đây chí ít cũng là sự khích lệ to lớn đối với mình rồi. Oái... Mình vừa nghe thấy tiếng mở cửa. Là anh Michael ư? Hay bác Moscovitz???? Mình nên ra khỏi đây ngay. Anh Michael không vô cớ mà đi chưng tấm biển "Bước Vào Là Mạo Hiểm" ở bên ngoài cửa phòng.

Thứ Bảy ngày 12 tháng 12, 3h chiều, tại chỗ của bà

Bằng cách nào mà mình có thể từ nhà Moscovitz phóng đến chỗ khách sạn của bà trong vòng có nửa tiếng ư? Tất cả là do cái thảm họa mang tên "Sebastiano" ban cho. Đành rằng mình đã luôn đề phòng cảnh giác với anh Sebastiano, rằng anh ta không hề ngây thơ như cái vẻ bề ngoài. Nhưng giờ thì có vẻ như người cần lo bị ám sát chính là anh Sebastiano, chứ không phải mình. Bởi nếu bố mà tóm được anh ý lúc này thì Sebastiano chết chắc.

Nhưng mình lại ước gì mình mới chính là người không còn tồn tại trên cõi đời này. Tất nhiên nếu mình chết đi sẽ là điều vô cùng đáng tiếc - nhất là khi mình còn chưa viết xong cái hướng dẫn cách chăm

sóc Louie Mập khi mình vắng nhà - nhưng ít nhất mình sẽ không phải đến trường vào thứ hai tới.

Tệ hơn nữa, mình vẫn phải đến trường ngày thứ Hai kể cả khi biết rõ ràng tất cả học sinh của cái trường AE này đều đã xem phần phụ lục đính kèm tờ Sunday Times: với khoảng 20 tấm hình của MÌNH đang õng ẹo, èo uột trước 3 tấm gương lớn ngắm nhìn bản thân trong các bộ trang phục của anh Sebastiano. Đập vào mắt người đọc là dòng tít to đùng: Thời trang dành cho Công Chúa.

Đúng vậy, Thời trang dành cho Công chúa cơ đấy!

Mình cũng không thể trách anh Sebstiano

được. Rõ ràng đây là một cơ hội quá tuyệt vời khó ai cưỡng lại được. Dù gì anh ấy cũng là người kinh doanh mà. Tự dưng có cả 1 cô công chúa làm người mẫu cho trang phục của mình... ai lại đi từ chối một món hời như vậy chứ.

Chắc chắn tất cả các tờ báo khác sẽ nhân cơ hội này mà thêu dệt. Kiểu như Công chúa xứ Genovia tập làm người mẫu...

Thế là chỉ với việc trưng bày vài tấm hình, anh Sebastiano đã có thể khiến cả thế giới chú ý đến dòng thời trang mới của mình. Một bộ sưu tập mà có vẻ như đã được chính mình kiểm chứng.

Bà không hiểu tại sao bố và mình lại không vui đến như vậy. Nói vậy thôi chứ

đảm bảo bà biết quá rõ lý do khiến bố nổi giận. Kiểu như "con gái tôi đã bị lợi dụng" ý. Bà chỉ không hiểu nổi vì sao mình lại không vui. "Trông cháu rất xinh mà" - bà liên tục xoa dịu.

Bà tưởng mấy câu đó sẽ có tác dụng chắc?

Bà cho rằng mình đã phản ứng hơi thái quá. Nhưng sao bà không chịu hiểu là mình không hề có 1 chút ý định nào bước tiếp con đường của Claudia Schiffer. Không bao giờ luôn! Trước giờ mình đâu có để ý gì đến mấy cái vụ thời trang này. Ai sẽ quan tâm đến vấn đề môi trường? Và quyền lợi của các loài động vật nữa chứ? Như loài CUA MÓNG NGỰA chẳng hạn????

Thử hỏi ai chịu tin là mình không hề tạo dáng trong những bức ảnh ấy. Tất cả sẽ cho rằng mình đang phô diễn, rằng mình là 1 đứa ti toe muốn học đòi làm người mẫu. Chẳng thà mọi người nghĩ mình là 1 thiếu niên hư hỏng còn hơn.

Lúc nghe thấy tiếng cửa nhà Moscovitz mở, và phi ra khỏi phòng anh Michael, mình đâu ngờ sẽ phải nghe 1 tin khủng khiếp như thế này. Là bố mẹ của Lilly cùng người hướng dẫn riêng của họ trở về nhà từ phòng tập. Sau đó họ ngồi ăn bánh và đọc báo ngày Chủ nhật. Không hiểu sao người ta lại giao báo ngày Chủ nhật từ thứ Bảy, nếu đặt định kì nhỉ???

Còn bác ý ồ lên ngạc nhiên khi mở tờ báo ra và thấy Công chúa Genovia trong

bộ sưu tập mùa xuân cực kỳ bắt mắt. Nhưng còn ngạc nhiên hơn khi 2 bác Moscovitz vỗ vai chúng mừng mình vì đã có thêm 1 nghề tay trái - là người mẫu. Lúc đó mình chỉ đực mặt ra hỏi: "Bác đang nói về chuyện gì đấy ạ?"

Đúng lúc đó Lilly và Boris cũng vừa từ trong phòng lò dò đi ra. Bác Moscovitz mở tờ báo ra và giơ cho mình xem:

Ten... ten... tất cả các bức hình đều được in 4 màu cực kỳ lung linh.

Mình sẽ không nói dối rằng trông mình rất xấu. Trái lại, trông mình cực ổn là đằng khác! Họ chỉ phải làm mỗi 1 việc là lựa chọn trong xấp hình mà trợ lý của anh Sebastiano đã chụp trong lúc mình

thử váy để quyết định xem sẽ mặc bộ nào vào hôm ra mắt nhân dân Genovia. Sau đó đưa tất cả lên 1 cái phông nền tím huyền ảo. Trong hình mình không hề cười hay làm gì khó coi cả. Mình chỉ đang nhìn vào gương và tự vấn: Lạy hồn, trông tôi có khác gì một cái tăm xỉa răng không?

Nhưng tất nhiên, nếu là 1 người không biết mình và không biết VÌ SAO mình lại đi thử những bộ đồ này thì họ sẽ nghĩ khác. Họ sẽ cho rằng mình chả khác gì mấy đứa con gái rách việc luôn QUÁ cực đoan trong việc bản thân mặc trang phục dạ hội thì sẽ trông như thế nào.

Đấy chính xác là mẫu người mình luôn KHÔNG muốn bị gán cho.

Không thể hiểu anh Sebastiano đã ăn gì mà lại làm như vậy nữa??? Phải thú thật là mình hơi bị tổn thương 1 chút. Khi anh ấy hỏi mình những câu hỏi về anh Michael, mình đã cho rằng 2 anh em bọn mình cuối cùng cũng có 1 mối liên hệ nào đó. Nhưng giờ thì hết rồi. Sẽ không bao giờ có chuyện thân thiết giữa mình và anh Sebastiano!

Bố đã gọi điện đến tờ Times yêu cầu họ cắt bỏ toàn bộ phần phụ lục của những tờ báo chưa được giao đi. Ông còn gọi cho người gác cửa khách sạn Plaza và yêu cầu liệt Sebastiano vào danh sách người không được phép ra vào. Điều đó có nghĩa là đứa cháu họ này của Hoàng tử Genovia sẽ không được phép đặt chân

vào khách sạn.

Làm thế hình như hơi gay gắt, nhưng chưa thấm vào đâu so với việc bố đòi gọi cho Cảnh sát New York để kiện anh Sebastiano về tội sử dụng hình ảnh của trẻ vị thành niên mà không được phép của cha mẹ. Ơn chúa là bà đã thuyết phục được bố không làm vậy. Bà nói dư luận đã đủ xôn xao lắm rồi, không cần thên 1 vụ bắt giữ hoàng gia nào nữa.

Bố mình vẫn giận sôi lên, đến nỗi không ngồi yên 1 chỗ được. Bố cứ đi đi lại lại , quay mòng mòng quanh phòng. Con Rommel nằm trên lòng bà nhìn bố với vẻ lo lắng. Hai mắt nó nhìn bố chăm chăm, cái đầu nó cứ lắc đi lắc lại dõi theo nhịp chân bố như thể đang xem giải Tennis

Mỹ mở rộng vậy.

Mình cá là nếu anh Sebastiano ở đây, thì nố sẽ không chỉ đập tan cái điện thoại của anh ấy đâu.

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 2, 5h chiều,ở nhà

Thế là xong!

Lần này thì đúng là bà đã đi quá giới hạn rồi!

Cũng không có gì là ngạc nhiên nếu bố không bao giờ nói chuyện với bà nữa, từ giờ đến lúc chết.

Không biết bố thế nào chứ mình thì chắc chắn là sẽ không bao giờ rồi.

Đành rằng bà đã già, và nhiều khi không

hề xét đoán việc bà làm là sai lè. Và với thân phận là cháu, mình cần phải thông cảm với bà hơn.

Nhưng bà đã làm tới nước này-mà không thèm để ý đến cảm xúc của mình –thì mình tuyên bố như sau: mình sẽ để bụng chuyện này đến suốt đời!

Chuyện là thế này, anh Sebastiano gọi điện lên ngay trước khi mình chuẩn bị rời khách sạn. Anh ấy rất bất ngờ không hiểu vì sao bố lại tức giận với anh ấy đến như vậy. Mặc dù anh ấy đã cố tìm mọi cách để lên lầu gặp bon mình, nhưng đều bị bảo vệ khách sạn chặn lại.

Bố nói với anh Sebastiano rằng lý do bảo vệ khách sạn ngăn anh ta lại là vì

anh ta đã bị liệt vào danh sách CẤM. Sau khi nghe ông giải thích lý do thì anh Sebastiano tỏ ra càng buồn hơn. Anh ta liên tục nói: "Nhưng cháu được phép của chú mà! Cháu đã được chú cho phép mà, chú Philippe!"

"Ta cho phép cháu sử dụng hình ảnh con gái ta để tuyên truyền cho mấy mớ giẻ rách đó ư?”-bố mình tỏ rõ vẻ khinh bỉ - " Không đời nào!"

Nhưng anh Sebastiano cứ một mực thề thốt rằng chắc chắn anh ta đã được phép.

Hai bên nói qua nói lại một hồi cuối cùng mới vỡ lẽ ra một chuyện: bằng cách nào đó , anh ta quả thực đã nhận được sự cho phép. Không phải từ mình. Cũng

không phải từ bố. Thử đoán xem còn ai có thể cho phép anh ta làm cái chuyện động trời đó?

Đến lúc đó thì bà nói với vẻ đầy phẫn nộ: "Philippe,ta làm như vậy chỉ vì Amelia, con biết đấy, hình ảnh của nó trong mắt mọi người đang không tốt lắm. chúng ta cần phải giúp nó khuếch trương lên một chút."

Và thế là bố gào ầm lên:" Và mẹ định sửa chữa hình ảnh đó bằng cách lén sau lưng cháu nó, cho phép người ta sử dụng hình ảnh của Mia để làm quảng cáo cho mấy thứ quần áo phụ nữ đó ư?"

Bà cũng chẳng thể nói gì hơn sau khi thấy thái độ giận dữ của bố. Bà chỉ đứng yên

một chỗ ngúc ngắc, ầm ừ: "Ù…ừm…ừm" giống như phản ứng của mấy nhân vật trong phim kinh dị khi bị ghim lên tường bằng dao phay nhưng chưa chết hẳn(mình luôn nhắm chặt mắt khi xem những cảnh ấy, vì thế mình nghe rất rõ mấy âm thanh kiểu đó).

Giờ thì bà có đưa ra lý do gì đi chăng nữa, bố cũng không thèm nghe, hoặc để cho mình nghe. Bố đi phăm phăm về phía mình, kéo tay mình lôi ra khỏi phòng.

Cứ ngỡ mình và bố sẽ có những giây phút tâm tình giữa cha và con gái như thường chiếu trên TV, ông sẽ nói bà là một người bệnh hoạn, rồi đưa mình đến nơi nào đó để nghỉ ngơi một thời gian. Vậy mà, bố chỉ nói mỗi một câu:"Về nhà

đi con.”

Rồi bố giao mình cho chú Lars- sau khi dập cửa phòng của bà RẤT mạnh – và đi thẳng về phía phòng của bố.

Giời ạ.

Lại thêm một bằng chứng chứng minh ngay đến một gia đình hoàng tộc cũng có thể chẳng giống ai.

Tình cảnh của mình có khác gì phim Ricki Lake đâu nhỉ?

Ricki: Clarisse, hãy nói đi: tại sao bà lại cho phép Sebastiano đăng ảnh của cháu gái mình lên phần phụ lục quảng cáo của tờ Times?

Bà: Ta làm như vậy để khuếch trương tên

tuổi của nó. Mà tại sao ngươi dám gọi tên thật của ta? Cô Lake, cô cần phải nói là Thưa Hoàng Hậu mới đúng.

Mình chỉ biết chắc rằng khi mình tới trường vào thứ Hai tới , tất cả mọi người rồi sẽ tha hồ mà chỉ trỏ: "Ồ, nhìn kia, Mia kìa, đúng là một đứa GIẢ TẠO. Mồm lúc nào cũng hô hào mọi người vận động ăn chay, hành động vì quyền-lợi-của- động - vật và cả cái thuyết vẻ- bề - ngoài - không – quan – trọng- bằng vẻ - đẹp - nội – tâm nữa chứ. Trong khi hành động lại hoàn toàn đi ngược lại với lời nói. Mấy vụ tạo dáng cho các phô ảnh thời trang này được gọi là gì thế hả Mia?"

Như thể vụ bị đình chỉ học còn chưa đủ

tệ với mình hay sao ấy. Giờ mình còn sắp bị bạn bè cười nhạo nữa chứ.

Giờ thì mình đang ở nhà, cố tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không hề đơn giản! Ngay khi vừa bước chân vào nhà, mình thấy mẹ đã lấy phần phụ lục của tờ báo ra, vẽ thêm sừng lên đầu mình và đính tất cả lên cánh tủ lạnh.

Mặc dù hành động kỳ quái này của mẹ cũng làm mình vui lên một chút. Nhưng vẫn không thể khiến cho việc chường mặt ra ở trường hôm thứ Hai tới dễ dàng hơn chút nào. Cái mặt của mình giờ đã chình ình trên tất cả các tờ phụ trang quảng cảo rải khắp khu vực Bắc Mỹ này rồi. Trong cái rủi cũng có cái may! Sau tất cả những gì vừa xảy ra mình phát hiện rằng mình

hợp nhất với kiểu váy may từ voan trắng, kèm theo một chiếc khăn choàng màu xanh da trời. Nhưng bố đã kịp cảnh cáo rằng mình sẽ phải bước qua xác bố nếu có ý định mặc chiếc váy đó hay bất cứ tác phẩm nào khác của anh Sebastiano. Không hiểu lục khắp cái nước Genovia lên liệu có tìm ra được một người có tài như ông anh họ của mình không nữa – chứ đừng nói là kịp may một chiếc hoàn toàn mới. Thế nên chắc là mình sẽ vẫn mặc chiếc váy mà anh Sebastiano vừa giao tới nhà mình sáng nay.

Ít ra thì mình cũng bớt đi được một nỗi lo: mặc gì trong buổi ra mắt sắp tới!

Hy vọng bố không nhận ra chiếc váy đó!

Thứ bảy, ngày 12 tháng 12, 8h tối, ở nhà

Mình đã nhận được mười bảy lá thư điện tử, sáu cú điện thoại và một vị khách (Lilly) sau thời trang này. Lilly an ủi rằng mọi chuyện cũng không tệ như mình nghĩ vì đa số mọi người thường vứt phần phụ lục đi mà không them liếc nhìn xem trong đó có gì.

Nhưng nếu đúng là như vậy thì mấy người kia lại gọi điện và viết thư cho mình?

Lilly nói tất cả đều là thành viên của Hội Học Sinh Chống lại Ban Điều Hành trường Trung Học Albert Einstein. Họ gọi tới để thể hiện sự ủng hộ với chuyện mình bị đình chỉ học, nhưng mình nghĩ cả

hai đứa mình đều hiểu lý do thực sự.

Đó là: tất cả điều muốn biết mình đang nghĩ gì, sau khi đi phô trương bản thân như vậy.

Làm sao mà mình có thể giải thích được chính mình cũng không hề biết gì về vụ việc này? Sẽ chẳng ai tin đâu. Bằng chứng chềnh ềnh ra đấy còn gì: những gì mình đang mặc chính là bằng chứng! Lại còn có các bức ảnh chứng thực nữa chứ.

Tiếng tăm của mình đang bị tụt thê thảm, ngay cả khi mình đang ngồi ở đây. Chỉ sang mai thôi, hang triệu người đặt báo New York Times sẽ mở báo ra và nói: "Ồ, nhìn xem, Công chúa Mia cuối cùng lại chọn cách khoe ra thế này đây. Không

hiểu cô ta được trả bao nhiêu? Mà cô ta thì cần gì tiền, làm công chúa để làm gì cơ chứ.”

Cuối cùng mình phải bảo Lilly về nhà, bởi vì đầu mình đau như búa bổ. Cậu ấy định thử chữa cho mình bằng phương pháp xoa bóp theo cách bố mẹ cậu ấy thường áp dụng với bệnh nhân, nhưng không có tác dụng gì. Thậm chí cậu ấy làm mình đau đến nỗi mình cứ ngỡ cậu ấy làm vỡ mạch máu hoặc cái mạch gì đó nằm giữa ngón cái và ngón trỏ của mình.

Mình quyết tâm phải học bài thôi, mặc dù hôm nay là tối thứ Bảy và tất cả mấy đứa tuổi mình đều đang đi chơi.

Nhưng thử hỏi có cô Công chúa nào

được phép vui chơi không?

Đây là những gì mình sẽ phải học:

• Đại số: ôn tập từ chương 1-10

• Tiếng Anh: bài luận cuối kì, 10 trang, chỉnh cả lề và cách dòng càng rộng càng tốt, ôn tập từ chương 1-7

• Văn minh Thế giới: ôn tập từ chương 1-12

• NK: không có

• Tiếng Pháp: ôn tập từ chương 1-9

• Sinh học: ôn tập từ chương 1-12

• Viết hướng dẫn các bước chăm sóc con Louie Mập.

• Mua quà Giáng sinh/Lễ Hanukkah:

Mẹ - đĩa nhạc Bon GÌovi

Bố - sách dạy cách kiềm chế cơn nóng giận

Thầy G - dao quân đội của Thụy Sĩ

Lilly - băng trắng

Tina Hakim Baba - bản coppy truyện Emanuelle

Kenny - Máy kết hợp TV/VCR (mình không nghĩ món quà này quá đắt. Cũng không phải do mặc cảm tội lỗi hay gì khác. Kenny từ lâu đã rất muốn một cái mà).

Bà - KHÔNG GÌ HẾT!!!!!

• Sơn móng tay (cần tìm loại nào mùi khó ngửi một chút, may ra sẽ làm mình

không cắn móng tay nữa)

• Chia tay với Kenny

• Sắp xếp ngăn để tất.

Mình sẽ bắt đầu với ngăn để tất bởi vì rõ ràng đó là việc quan trọng nhất. Không thể tập trung vào bất cứ việc gì nếu thấy đôi tất của mình không được sắp xếp ngay ngắn.

Sau đó mình sẽ tiến đến môn Đại số. bởi vì đó là môn mình kém nhất, và cũng là môn thi đầu tiên. Mình sẽ phải thi đỗ môn này nếu như đấy là việc cuối cùng mình phải thi đỗ môn này nếu như đấy là việc cuối cùng mình phải làm. KHÔNG GÌ có thể làm mình phân tâm. Kể cả chuyện với bả, chuyện bốn trong mười

bảy email vừa nhận được là của anh Micheal, hai của Kenny, hay chuyện cuối tuần này mình sẽ bay sang châu u, lại càng không phải chuyện mẹ và thầy Gianini đang ở phòng bên cạnh xem Die Hard, bộ phim Giáng sinh yêu thích của mình, KHÔNG MỘT CÁI GÌ CẢ.

MÌNH SẼ THI ĐỖ MÔN DẠI SỐ KÌ NÀY, và KHÔNG GÌ CÓ THỂ LÀM MÌNH PHN TM KHỎI CHUYỆN ÔN THI CUỐI KÌ!!!!!!!!!!!

Thứ bảy, ngày 12 tháng 12, 9h tối, ở nhà

Mình vừa chạy ra ngoài xem đoạn Bruce Willis ném chất nổ xuống lỗ thang máy, nhưng giờ mình đã quay lại bàn học.

Thứ bảy, ngày 12 tháng 12, 9h30 tối, ở

nhà

Mình đã không kìm nổi cơn tò mò muốn biết anh Michael viết những gì trong email, nên mình đã đọc một lèo 4 cái email đó – Chỉ đọc thư của anh ý thôi. Một lá là về vụ đình chỉ học (Lilly đã kể cho anh ấy nghe, và anh ấy muốn biết liệu mình có nghĩ tới chuyện thoái vị không, ha ha…), ba lá còn lại là mấy mẩu chuyện cười nhằm giúp mình cảm thấy vui hơn. Mặc dù nội dung cũng chả có gì đặc biệt nhưng mình vẫn thấy buồn cười điên lên!

Mình cá là chị Judith Gershner chưa bao giờ bật cười trước những câu chuyện cười của anh Michael. Chị ấy còn mải bận bịu với việc nhân giống vô tính này

khác quá mà!

Thứ bảy ngày 12 tháng 12, 10h tối, ở nhà

Cách chăm sóc con Louie Mập khi con vắng nhà:

Buổi sáng

Hàng sáng, mẹ/thầy nhớ đổ đầy thức ăn khô vào bát của Louie Mập. Ngay cả khi trong bát vẫn còn thức ăn, nó vẫn thích có chút đồ ăn mới ở trên cùng để có cảm giác cũng được ăn sáng như chúng ta.

Trong phòng tắm của con có một cái cốc bằng nhựa màu xanh da trời ở cạnh bồn tắm. Sáng sáng mẹ/thầy nhớ lấy nước từ bồn rửa mặt đổ vào đấy. Nhớ là phải dùng nước lấy nước từ bồn rửa mặt bởi

vì nước trong bồn rửa bát không đủ lạnh. Và phải đổ nước vào cái cốc màu xanh da trời vì con Louie Mập chỉ quen uống nước từ cái cốc ấy, trong khi con đang đánh răng.

Nó có một cái bát ngoài hành lang phòng con. Rửa sạch cái bát đó và đổ đầy nước lấy từ bình lọc nước trong tủ lạnh. Nhất định phải là nước ở bình lọc nước bởi vì mặc dù vòi nước ở New York đã kiểm chứng là sạch vi khuẩn, nhưng cho con Louie uống chút nước tinh khiết tuyệt đối thì vẫn tốt hơn. Loài mèo cần được uống nhiều nước cho sạch ruột, tránh viêm thận và viêm đường tiết niệu. Vì thế phải luôn để sẵn nhiều nước cho nó, không chỉ bên cạnh bát thức ăn mà còn nhiều chỗ

khác nữa.

Mẹ và thầy đừng nhầm lẫn cái bát ngoài hành lang với cái bát bên cạnh cây thông Noel. Cái bát ấy là để ngăn con Louie Mập không uống nước trong chậu cây. Quá nhiều nhựa cây sẽ dễ làm nó bị táo bón.

Vào buổi sáng, Louie Mập thích nằm trên bậu cửa ống thoát hiểm. ĐỪNG BAO GIỜ MỞ CỬA SỔ, nhưng nhớ mở rèm để nó có thể nhìn ra ngoài.

Với cả thỉnh thoảng nó còn thích nhìn ra ngoài từ cành cửa sổ bên cạnh Tivi. Nếu lúc đó mà nó rên ư ử thì mẹ và thầy nhớ phải nựng nó nhé!

Buổi chiều

Bữa tối của Louie Mập là thức ăn đóng hộp. Louie Mập chỉ thích duy nhất ba vị: vị gà và cá ngừ (xắt mỏng), vị tôm và cá (xắt mỏng), và vị cá biển (xắt mỏng). Nó sẽ không ăn bất cứ cái gì có vị thịt bò hay thịt lợn đâu. Thức ăn phải được cho vào cái đĩa mới tinh, thật SẠCH nếu không nó sẽ không ăn. Còn nữa, nó sẽ không ăn nếu như thức ăn trong đĩa không giữ đúng hình dáng trong hộp, vì thế đừng dằm nhỏ thức ăn của nó ra.

Sau bữa tối, Louie Mập thích nằm vươn vai oằn èo trên tấm thảm ở cửa trước. Đây là thời điểm thuận lợi để bắt nó tập thể dục. Khi nó duỗi người ra, chỉ việc đặt tay dưới hai chân trước của nó và kéo thẳng ra (nó thích thế) cho tới khi nó

cuộn tròn người lại giống như xác ướp. Lúc đó, dùng ngón trỏ day qua day lại trên vai và mát xa nhẹ cho nó. Nếu làm đúng cách nó sẽ rên gừ gừ tỏ vẻ hài lòng. Còn nếu không đúng cách thì cũng sẽ biết ngay, vì nó sẽ đợp một phát vào tay.

Louie Mập rất chóng chán và khi nó chán, nó sẽ đi quanh nhà gào thét, vì thế dưới đây là vài trò nó thích chơi:

• Lấy vài mẫu đồ chơi dành cho mèo và xếp chồng lên thành hình tháp, sau đó để con Louie Mập tự đạp đổ và chơi một mình.

• Đặt con Louie Mập lên cái ghế ở bàn máy tính của con, rồi núp vào sau giá sách. Sau đó, thò một đầu dây giày ra từ

phía sau ghế để nó không biết từ đâu mà ra.

• Xếp mấy cái gối lên giường con thành pháo đài và đặt con Louie Mập vào trong. Sau đó dùng tay bịt vào các lỗ hở (nhưng nhớ phải đeo găng tay khi chơi trò này).

• Cho một ít bạc hà mèo vào chiết tất cũ và ném cho Louie Mập chơi. Nó sẽ tự chơi một mình trong khoảng bốn đến năm tiếng, bởi vì nó rất thích dùng móng nghịch cây bạc hà mèo.

Ổ rơm cho mèo

Thầy Gianini, việc này xin dành cho thầy. Mẹ không được dọn ổ mèo hay đụng đến bất cứ thứ gì trong đó, nếu

không muốn bị ngộ độc máu dẫn đến tử vong hoặc nhiễm bệnh cho cả mẹ và em bé. Thầy nhớ phải luôn rửa tay bằng nước xà phòng ấm sau khi thay ổ cho Louie Mập, không cần biết tay của thầy có bị dính gì hay không.

Ổ của con Louie Mập phải được thay rơm hằng ngày. Thầy chỉ cần đặt cả bó rơm vào chiếc túi Grand Union, sau đó ngày hôm sau lấy ra và thay bằng một bó rơm mới. Rất đơn giản! Thường thì nó sẽ đòi ăn bữa thứ 2 khoảng hai tiếng sau bữa tối. Thầy sẽ biết lúc nào cần cho nó ăn, khi ngửi thấy "mùi hương" thoang thoảng bốc ra từ cái ổ trong phòng tắm của nó.

Lưu ý quan trọng nhất

Không được đụng đến khu vực đặc biệt đằng sau toa-lét của con Louie Mập trong phòng tắm của con. Đó là nơi nó cất dấu bộ sưu tập những đồ lóng lánh của nó. Nếu thấy nó tha vật gì đi và giấu ở đó thì cũng dừng tìm cách giật lại ngay lúc đó trước mặt nó. Nếu không nó sẽ cứ thấy mẹ/thầy là cắn trong nhiều tuần liền sau đó. Con đã hỏi bác sĩ thú y về chuyện này, nhưng cô ấy nói kể cả việc thuê chuyên gia tư vấn hành vi động vật với giá 70$/giờ thì cũng chẳng làm gì được hơn. Thôi đành chịu vậy!

Điều quan trọng nhất là mẹ và thầy không được quên ôm Louie Mập vào lòng và nựng nó vài lần mỗi ngày!!!! (Nó rất thích được như thế.)

Thứ bảy, ngày 12 tháng 12, nửa đêm, trong phòng

Không tin nổi nửa đêm rồi mà mình vẫn chỉ đang lẹt đẹt ở Chương 1, phần Giới thiệu môn Đại số!

Cuốn sách này thật khó hiểu. Cầu mong người nào viết ra cuốn sách này đã không được trả hậu hĩnh.

Hay mình cứ ra hỏi thầy G xem bài thi cuối kì sẽ thi cái gì nhỉ?

Mà không được, như thế là gian dối!

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, 10h sáng, ở nhà

Chỉ còn bốn tám tiếng nửa là đến giờ thi Đại số và mình vẫn đang dậm chân ở

Chương 1.

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, 10h30 sáng, ở nhà

Lilly lại vừa ghé qua. Cậu ấy muốn bọn mình cùng ôn tập môn Văn minh Thế giới. Nhưng đến Chương 1 môn Đại số mình còn chưa đọc xong, lấy đầu óc đâu mà nghĩ tới môn Văn minh Thế giới cơ chứ??? Lilly nói mình có thể cùng ôn xen kẽ: trong một tiếng đầu, cậu ấy sẽ hỏi mình môn Đại số, một tiếng sau đó đến lượt mình hỏi cậu ấy môn Văn minh Thế giới. Thôi thì đành vậy chứ biết làm sao. Mặc dù làm vậy cũng không công bằng cho lắm với Lilly bởi cậu ấy lúc nào chẳng đạt điểm A môn Đại số, cần gì phải ôn. Trong khi nếu kiểm tra môn Văn

minh Thế giới cho Lilly thì mình cũng học được luôn.

Đúng là bạn bè thân thiết cũng có khác!

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, 11h sáng, ở nhà

Tina vừa gọi điện. Cậu ấy đang sắp hoá dại vì mấy cậu em nghịch quá công suất ở nhà. Cậu ấy hỏi xem có thể đến nhà mình học không. Tất nhiên là mình đồng ý rồi.

Làm sao mình có thể từ chối được? Hơn nữa, cậu ấy hứa là sẽ dừng lại ở cửa hàng H&H để mua bánh vòng và pho-mát kem rau cho mình. Ngoài việc không ngớt lời tán dương mấy tấm hình của mình trên cuốn phụ lục quảng cáo, Tina

còn khuyên mình chẳng việc gì phải phiền lòng nếu bị mọi người cho là thích phô trương chỉ vì mình trông quá quyến rũ.

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, buổi trưa, ở nhà

Anh Micheal đã cho Boris biết Lilly đang ở đâu, và thế là giờ Boris cũng đang ở đây.

Lilly nói quả không sai. Đúng là Boris thở quá to. Mà mình vốn đã là đứa rất dễ bị phân tâm.

Cậu ấy lại còn thượng cả giày lên giường mình nữa chứ! Nhưng khi mình có ý muốn nhắc cậu ấy cởi giày ra thì Lilly bảo không nên làm như vậy.

Giời ạ! Không hiểu Lilly thấy gì hay ho ở cái cậu bạn trai vừa hôi miệng vừa hôi chân này nhỉ?

Boris có thể là một thần đồng âm nhạc thật nhưng cậu ấy còn phải học rất nhiều về vệ sinh cá nhân. Đang nói nghiêm túc đấy!

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, 12h30 trưa, ở nhà

Giờ thì cả Kenny cũng đang ở đây. Mình chẳng biết phải học thế nào với đám người bát nháo này nữa. Thấy Gianini lại còn nhè đúng lúc này lôi trống ra tập nữa chứ.

Chủ nhật, ngày 13 tháng 12, 8h tối, ở nhà

Cả mình và Lilly đều nhất trí là từ lúc Boris và Kenny xuất hiện thì kế hoạch ôn tập của bọn mình đã phá sản. Tiếng trống của thầy G lại càng làm cho tình hình trở nên căng thẳng hơn. Vì thế bọn mình quyết định tạm nghỉ xuống Làng Trung Hoa chơi.

Cả lũ đã chơi rất vui ở chợ Thượng Hải, ăn bánh bao nhân rau và hành tay áp chảo với nước sốt tỏi. Chả hiểu sao mà mình lại ngồi cạnh Boris. Cậu ấy làm mình cười lăn cười bò vì liên tục đứng lên sắp xếp lại bàn ăn mỗi khi có món mới được bưng ra. Nguyên nhân là do: khoảng trống duy nhất trên bàn còn có thể đặt thức ăn là ở trước mặt Boris. Đồng nghĩa với chuyện cứ có món mới là

Boris và mình được chén đầu tiên.

Chuyện này giúp mình nhận ra một điều: mặc dù vẫn chưa bỏ được thói quen dắt áo len trong quần và bệnh hôi miệng nhưng về căn bản Boris vẫn là người vui tính và tử tế. Lilly thật may mắn! Vì người cậu ấy yêu cũng yêu cậu ấy. Giá như mình cũng có thể yêu Kenny như cách Lilly yêu Boris nhỉ!

Nói vậy thôi chứ mình đâu thể khống chế được trái tim của mình! Bởi nếu được mình đã bắt nó KHÔNG ĐƯỢC yêu anh Micheal rồi. Thứ nhất, anh ấy là anh trai của đứa bạn thân nhất của mình. Thứ hai, nếu Lilly biết mình yêu anh Micheal, cậu ấy sẽ KHÔNG BAO GIỜ chịu hiểu đâu. Thứ ba, anh ấy đang học năm cuối, đang

chuẩn bị tốt nghiệp.

Và cuối cùng, anh ấy đã có bạn gái.

Nhưng mình biết làm gì đây? Đâu thể ép bản thân yêu Kenny, lại càng không thể cấm cậu ấy thích mình!

Mặc dù cậu ấy vẫn chưa buồn ngỏ lời mời mình đi dự vũ hội. Thậm chí chưa một lần đề cập đến chuyện ấy. Lilly nói mình nên chủ động gọi điện cho cậu ấy và nói: “Thế rút cuộc bọn mình có đi hay không đây?”. Cậu ấy lập luận rằng đến điện thoại của Lana mà mình còn dám đập nát bét, Thì sợ gì mà không gọi điện cho bạn trai để đặt thẳng vấn đề là có định đưa nhau đi dự vũ hội không?

Vấn đề là mình đập nát điện thoại của

Lana trong cơn nóng giận! Chứ với Kenny mình đâu có thù hằn gì đâu, lấy đâu ra nhiều nhiệt huyết đến thế. Hơn nữa, một phần trong mình không muốn đi dự vũ hội với Kenny! Nên thâm tâm mình cảm thấy nhẹ nhõm khi chưa thấy cậu ấy đả động gì đến chuyện đó.

Mặc dù đấy chỉ là một phần rất nhỏ, nhưng vẫn là có!

Ngồi cạnh Boris vui là vậy nhưng mình vẫn hơi buồn khi nghĩ về chuyện với Kenny.

Mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn khi có mấy cô bé người Hoa lai Mỹ chạy tới xin chữ ký của mình. Đúng lúc mình đang nhăm nhe bóc bánh ăn mới ngượng chứ! Nói

rồi chúng chìa ra cho mình một cây bút và mấy phụ trang quảng cáo của tờ Times vừa ra ngày hôm nay.

Mình chỉ muốn đầu thai sang kiếp khác ngay lúc đó! Chỉ có đều mình chưa nghĩ ra phải chết thế nào cho đỡ đau đớn một chút. Chứ cái cách dùng đũa đâm vào tim thì ghê quá!

Thế là mình đành gượng gạo ký tặng lên mấy trang báo đáng chán ấy, miệng cười mà trông như mếu. Ngoài mặt thì cố ra vẻ như thế chứ trong lòng mình thực sự vô cùng HOẢNG LOẠN. Nhất là khi chứng kiến nụ cười quá rạng rỡ của mấy đứa trẻ vì được gặp mình. Điều đáng buồn là bọn trẻ hâm mộ mình chỉ vì mấy bộ váy dạ hội lộng lẫy mà mình đã mặc

trên tạp chí, và vì dáng người cao khảnh như người mẫu của mình. Chứ không phải vì những nỗ lực không ngừng nghĩ của mình! Những nỗ lực nhằm kêu gọi lòng nhân từ của mọi người đối với hàng triệu trẻ em nghèo đang bị chết đói, cùng loài gấu bắc cực và cá voi xanh. Tất nhiên hiện giờ mình chưa làm được gì nhưng chắc chắn trong tương lai mình sẽ làm!

Nhưng xét cho cùng, tất cả mấy cái đó mới chỉ là dự định!!!

Cơn đau đầu của mình cũng vì thế mà tái phát trở lại, cho nên mình nói với mọi người là muốn về nhà.

Không ai phản kháng. Rõ ràng bọn mình

đã tiêu tốn nhiều thời gian rồi, trong khi còn bao nhiêu thứ phải học. Thế là cả lũ lục đục buông đũa ra về. Mẹ nói nãy giờ anh Sebastaino đã gọi tới bốn lần VÀ vừa cho người mang tới một chiếc váy mới coong.

Không phải tự nhiên mà anh ý gửi váy cho mình. Đây là chiếc anh Sebastiano thiết kế cho mình để mặc hôm Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Trông nó tuyệt-đối-không-đẹp chút nào! Một chiếc váy nhung dài tay màu xanh lá cây đậm, cổ rộng hình vuông.

Treo trên mắc thì xấu đau xấu đớn, vậy mà lúc mặc lên người thì… đến mình cũng không tin nổi vào mắt mình nữa.

Mình trông rất xinh. Thực sự rất xinh!

Trên đó còn có một mẩu giấy đính kèm trên váy nữa chứ:

Hãy tha lỗi cho anh nhé!.

Đảm bảo với chiếc váy này, cậu ta sẽ không còn

coi em là bạn thân nhất của em gái mình nữa.

Anh S.

Thật ngọt ngào làm sao! Buồn, nhưng ngọt ngào! Anh Sebastiano không thể biết được rằng chuyện của mình với anh Micheal hoàn toàn vô vọng và không chiếc váy nào có thể thay đổi được sự thật đó, cho dù mình có xinh đẹp đến thế

nào đi chăng nữa.

Nhưng ít ra thì anh Sebastiano đã nói lời xin lỗi. Chứ không như bà!

Tất nhiên là mình tha thứ cho anh Sebastiano rồi. Mà nghĩ kỹ lại anh ấy có lỗi gì đâu.

Và mình nghĩ một ngày nào đó có lẽ mình cũng sẽ tha lỗi cho bà vì dù sao bà cũng già quá rồi. Không thể mong đợi có sự thay đổi nào từ phía bà.

Người duy nhất mình sẽ không bao giờ có thể tha thứ được chính bản thân mình! Nếu mình chịu động não lên một chút có lẽ đã không phải rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này. Đáng ra ngay từ đầu phải nói với anh Sebastiano và đám trợ

lý của anh ấy rằng: “Làm ơn, không chụp ảnh!”

Phải nỗi lúc đó mình được tâng lên quá cao, mải ngắm nhìn bản thân trong những bộ váy lộng lẫy, để rồi quên mất rằng: một công chúa thực thụ không phải chỉ cần mặc đồ đẹp là đủ, người đó phải là tấm gương cho mọi người noi theo… những người thậm chí không hề quen biết và có lẽ chẳng bao giờ gặp mặt.

Đấy cũng là lý do vì sao nếu trượt môn Đại số lần này, mình sẽ chết chắc!

Thứ hai, ngày 14 tháng 12, phòng điểm danh

Số học sinh ở trường Trung Học Albert Einstein đã (cho tới thời điểm này) có ý

kiến về chuyện mình đập vỡ điện thoại của Lana Weinberger hôm thứ Sáu tuần trước:

37

Số học sinh ở trường Trung Học Albert Einstein đã (cho tới thời điểm này) có ý kiến về vụ đình chỉ của mình hôm thứ Sáu tuần trước:

59

Số học sinh ở trường Trung Học Albert Einstein đã (cho tới thời điểm này) có ý kiến về việc mình xuất hiện trên phụ trang quảng cáo của tờ New York Times hồi cuối tuần:

74

Tổng số những lời nhận xét mà mình nhận được từ các học sinh của trường Trung Học Albert Einstein, cho tới lúc này:

170

Kỳ cục thật! Sau tất cả những lời góp ý đầy tiêu cực mà mình nhận được từ lúc đặt chân đến trường sáng nay, mình lại bất ngờ nhận được một bông hồng vàng từ một nhân vật bí ẩn, gài bên ngoài tủ để đồ.

Vậy nghĩa là sao nhỉ? Không lẽ ở cái trường này vẫn có người không ghét mình?

Mình dáo dát nhìn xung quanh, tìm người ủng hộ giấu mặt nhưng chỉ thấy mỗi anh

Justin Baxendale, như mọi ngày, đang bị vây kín bởi các cô gái vàng hoe.

Mình cố tự vỗ về trí tò mò đang cuồn cuộn trong đầu rằng người-tặng-hoa-hồng-giấu-mặt ấy không thể là ai khác, ngoài Kenny. Cậu ấy sẽ không chịu nhận là mình đâu, nhưng còn ai vào đây nữa chứ?

Hôm nay là Ngày Đọc Sách, nghĩa là bọn mình sẽ phải dành cả ngày – trừ giờ ăn trưa – ngồi chết dí trong cái phòng điểm danh này, chuẩn bị cho kì thi bắt đầu từ ngày mai. Tốt thôi, còn hơn là phải chạm mặt với Lana. Phòng điểm danh của nó ở tận tầng trên cơ.

Vấn đề duy nhất là Kenny cũng ngồi ở

phòng này. Bọn mình phải ngồi theo thứ tự bảng chữ cái, vì thế cậu ấy phải ngồi tít dãy đầu. Cậu ấy đã chuyển giấy xuống cho mình, trong đó viết mấy câu đại loại như sau: Hãy luôn mỉm cười bạn nhé! Cố gắng lên, ánh Mặt Trời của tôi!

Tuy nhiên cậu ấy không hề đá động đến vụ hoa hồng.

Tính tới giờ, Micheal Moscovitz đã đưa ra bao nhiêu nhận xét với mình ư? Xin thưa…

1

Mà cũng không thể gọi đó là lời nhận xét… bởi lúc đó bọn mình tình cờ gặp nhau ngoài hành lang và anh ấy chỉ cho mình biết dây giày của mình đang bị tụt.

Dây giày của mình đúng là bị tụt thật!

Đời mình thế là xong!

Năm ngày nữa thôi là đến Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo, vậy mà đến giờ vẫn không có lấy một cái hẹn.

Công thức tính khoảng cách: d-10xrt

r = 10

t = 2

d = 10 + (10)(2)

= 10 + 20 = 30

Biến số có thể thay bằng số (chữ cái)

Quy luật phân phối

$5x + 5y - 5$

$5(x + y - 1)$

$2a - 2b + 2c$

$2(-1) - 2(-2) + 2(5)$

$-2 + 4 + 10 = 12$

Nhân một số lên bốn lần, rồi cộng thêm với ba. Kết quả một số có giá trị bằng năm lần số cần tìm.

Hãy tìm ra số cần tìm.

x = số phải tìm

$4x + 3 = 5x$

$-4x - 4x$

$3 = x$

Regardez les oiseaux stupides!

Hệ toạ độ Đề-các vuông góc chia mặt phẳng toạ độ thành bốn phần gọi là bốn góc phần tư

Góc phần tư thứ 1 (dương, dương)

Góc phần tư thứ 2 (âm, dương)

Góc phần tư thứ 3 (âm, âm)

Góc phần tư thứ 4 (dương, âm)

Hệ số góc: hệ số góc của một đường thẳng là một đường thẳng ký hiệu là m

Tìm hệ số góc

hệ số góc âm

hệ số góc dương

hệ số góc bằng 0

đường thẳng đứng không có hệ số góc

đường thẳng ngang có hệ số góc bằng 0

Cộng tuyến – những điểm cùng nằm trên một đường thẳng

những đường thẳng song song có hệ số góc bằng nhau

$4x + 2y = 6$

$2y = -4x + 6$

$Y = -2x + 3$

Thì chủ động biểu hiện chủ thể của động từ đang hành động.

Thì bị động biểu hiện chủ thể của hành động đang chịu sự tác động

Thứ ba, ngày 15 tháng 12

Môn Đại số và tiếng Anh đã xong.

Chỉ còn ba môn cộng thêm một bài luận tiếng Anh nữa thôi.

76 ý kiến hôm nay, trong đó có 53 ý kiến tiêu cực:

“Phô trương” = 29 lần

“Đầu-óc-của-tôi-chỉ-nghĩ-được-có-thế-thôi” = 14 lần

“Cô nàng đỏng đảnh” = 6 lần

Lilly động viên mình theo kiểu vớt vát lấy được: “Ai thèm quan tâm người ta nói gì chứ? Cậu biết rõ cậu không phải như thế mà, đúng không? Thế là đủ.”

Chỉ nói thôi thì ai chẳng nói được, nhưng Lilly đâu phải là người bị mọi người nói xấu. Mà là mình.

Lại có ai đó đặt thêm một bông hồng vàng vào tủ đồ của mình. Thế là sao nhỉ? Mình đã hỏi Kenny một lần nữa xem có phải cậu ấy không, nhưng cậu ấy gạt phăng đi. Thật lạ, mặt cậu ấy lúc đó đỏ bừng bừng. Cũng có thể vì anh Justin Baxendale vừa đi qua và giẫm lên chân Kenny. Phải công nhận cậu ấy có bàn chân rất to – thậm chí còn to hơn cả chân mình.

Còn bốn ngày nữa là đến Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo, và mình vẫn trắng tay, không một lời mời

Thứ tư, ngày 16 tháng 12

Môn Văn minh Thế giới đã xong.

Hai môn nữa, cộng thêm bài luận nữa là xong.

62 ý kiến, 34 ý kiến tiêu cực:

“Đừng từ bỏ công việc hằng ngày của cậu” = 12 lần

“Phô trương” = 5 lần

“Nếu ngực mình cũng lép như cậu, chắc mình cũng có thể làm người mẫu rồi Mia ạ” = 6 lần

Tiếp tục một bông hồng vàng nữa và mình vẫn chưa xác định được nhân vật bí ẩn ấy là ai. Chắc là nhầm tủ của mình với Lana rồi!!! Ngày nào nó chẳng lượn lờ ở

khu này để chờ Josh Rishter (Tủ đồ của anh ta ngay bên cạnh mình mà). Có lẽ là người đó muốn tặng hoa cho Lana.

Có ai ở cái trường Trung Học Albert Einstein này lại muốn tặng hoa cho mình? Trừ phi… nếu mình ngỏm, bọn họ sẽ ném hoa xuống cho mình và thở đánh phào: “Thế là thoát nợ, đồ phô trương!”

Còn ba ngày nữa là đến vũ hội. Vẫn chả có tin tức gì.

Thứ năm, ngày 17 tháng 12, 1h chiều

Mình vừa chợt nghĩ ra:

Có lẽ Kenny đang dấm dớ nói dối về chuyện mấy bông hồng. Có lẽ chúng đúng là của cậu ấy. Có lẽ cậu ấy định trêu

mình, rồi tối mai sẽ mời mình đi dự vũ hội.

Thật mất mặt! Cậu ấy có cần phải chờ lâu thế mới thèm mời mình không? Nói cho mà biết, giờ mà có ai khác mời mình, mình sẽ nhận lời ngay.

Nói thì hay lắm, làm như có ai sẽ mời mình ý!!!

HA!

Thứ năm, ngày 17 tháng 12, 4h chiều, trên xe Limo đến khách sạn Plaza

THẾ LÀ XONG!!!!

XONG HẾT RỒI!!!!!!!

MÌNH ĐÃ HOÀN TẤT KỲ THI CUỐI KÌ!!!!!!!!!!!!!

Mình có linh cảm lần này mình sẽ đỗ hết. Kể cả môn Đại số. Ngày mai mới công bố điểm, lúc diễn ra Vũ Hội Mùa Đông, nhưng mình đã kì kèo bám theo thầy G cho tới khi thầy ấy chịu nói mới thôi: "Mia, con đã làm bài tốt. Giờ thì để cho ta yên, được chưa?"

Thấy chưa?????? Thầy nói mình làm TỐT!!!!!!!!!! Mà biết tốt nghĩa là gì không?

NGHĨA LÀ MÌNH ĐÃ ĐỖ!!!!!!!!!!!!!!

Tạ ơn chúa là mọi chuyện đã kết thúc. Giờ thì mình có thể tập trung vào việc thực sự quan trọng:

Giao tế xã hội

Mình nói nghiêm túc đấy. Cuộc sống của mình đang khủng hoảng trầm trọng. Giờ mọi người trong trường – trừ những đứa bạn thực sự của mình – đều cho rằng mình là một đứa phô trương. Bọn họ đều có kiểu: “Cậu chỉ biết nói và nói, Mia ạ, nhưng hành động của cậu lại hoàn toàn ngược lại”.

Được rồi, mình sẽ cho bọn họ thấy. Hôm qua, ngay sau khi thi môn Văn mình Thế giới xong mình nảy ra ý định đó! Một việc mà bà chắc chắn sẽ làm.

À không, nếu nói đó là điều bà sẽ làm thì cũng không hẳn. Phải nói là cách giải quyết vấn đề mà bà sẽ lựa chọn thì chính xác hơn. Ngoài ra anh Sebatiano sẽ không thích giải pháp này của mình cho

mà xem. Nhưng, nói đi thì cũng phải nói lại, đáng ra anh ấy nên hỏi ý MÌNH, chứ không phải bà, trước khi đem những bức hình ấy đi quảng cáo cho dòng sản phẩm của anh ấy. Đúng không nào?

Đây sẽ là việc làm ra dáng một công chúa nhất từ trước tới nay của mình. Và mình đang rất, rất hồi hộp. Thật đấy. Bàn tay mình ướt đẫm mồ hôi rồi.

Nhưng mình không thể tiếp tục nhượng bộ và chịu sự sỉ nhục mãi như thế này được. Phải làm một cái gì đó! Mình nghĩ mình đã biết phải làm gì.

Điều hay ho nhất của kế hoạch này chính là ở chỗ mình sẽ tự làm mọi việc từ đầu tới cuối mà không cần ai giúp cả.

Trừ việc nhờ nhân viên khách sạn Plaza tìm giúp mình một căn phòng trống, và chú Lars giúp mình liên lạc điện thoại.

Lilly giúp mình viết lại những gì mình sẽ nói, và vừa xong thì Tina giúp mình trang điểm.

Ngoài tất cả những cái đó ra, những chuyện còn lại phụ thuộc hết vào mình.

Được rồi, tất cả đã có mặt đầy đủ.

Chết thì chết!

Thứ năm, ngày 17 tháng 12, 7h tối

Giờ mình đang ngồi xem bản thân mình trên cả bốn kênh truyền hình lớn, cộng thêm kênh New York 1, CNN, Headline News, MSNBC, và Kênh Fox News. Họ

còn chuẩn bị phát cả trên chương trình Entertainment Tonight, Access Hollywood và E! Entertainment News nữa.

Phải nói là đối với một con bé gần đây đang gây ra nhiều luồng dư luận trái ngược tốt xấu như mình, thì những gì mình vừa "trình diễn" là khá ổn. Mình đã không phạm một lỗi nào, dù là nhỏ nhất. Có thể mình nói hơi nhanh một chút thì mọi người vẫn hiểu được là được. Trừ phi người đó không biết nói tiếng Anh.

Hôm nay trông mình khá tươi tắn và ăn hình nữa chứ. Đáng nhẽ mình nên mặc cái gì đó khác bắt mắt hơn một chút, chứ không phải đồng phục trường! Nhưng phải công nhận là màu xanh hoàng gia

lên TV khá đẹp.

Điện thoại nhà mình reo liên hồi từ khi buổi họp báo bắt đầu lên sóng. Lần đầu tiên chuông reo, mẹ mình bắt máy và đấy là anh Sebastiano. Anh ta gào ầm lên, buộc tội mình đã làm huỷ hoại sự nghiệp thiết kế của anh ta.

Mỗi tội anh ta không phát âm được từ huỷ hoại và nói thành “hỷ hại”.

Cú điện thoại của anh ấy làm mình thấy vô cùng áy náy. Mình không hề có ý làm hại gì đến anh ấy cả.Nhất là sau khi anh ta đã tử tế thiết kế váy cho mình đi dự vũ hội.

Nhưng biết làm thế nào? Dù gì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Mình đang cố động

viên anh ấy theo chiều hướng lạc quan:

“Anh Sebastiano,” – mình hạ giọng dỗ dành – “Em đâu có huỷ hoại gì anh. Thật đấy. Chỉ là tiền bán những chiếc váy mà em đã mặc trong tờ quảng cáo đó sẽ được ủng hộ cho quỹ Hoà Bình Xanh thôi mà.”

Nhưng anh Sebastiano hoàn toàn mờ mịt với cài mục địch cao cả ấy. Anh ta tiếp tục thét lên cuồng nộ: “Hỷ hại! Tôi đã bị hỷ hại!”

Mình đã phân tích cho anh ấy hiểu rằng chuyện ủng hộ số tiền bán váy cho tổ chức Hoà Bình Xanh không những không làm hại gì đến anh ta, mà còn được ghi nhận như một sáng kiến kinh doanh thiên

tài ý chứ. Mình sẽ không ngạc nhiên nếu những chiếc váy ấy được bán hết veo. Vì những cô gái tầm tuổi mình, khách hàng mục tiêu của dòng thời trang mà anh Sebastiano thiết kế, thường quan tâm rất nhiều đến môi trường.

Mình đã vận dụng một vài điểu học được từ các bài học làm công chúa với bà để thuyết phục anh ta. Cuối cùng cũng thành công! Cho tới lúc mình cúp máy, có vẻ như anh Sebastiano đã hoàn toàn tin rằng ngay từ đầu chính anh ấy là người nghĩ ra sáng kiến ủng hộ cho Quỹ Hoà Bình Xanh.

Lần chuông reo tiếp theo là điện thoại của bố. Có lẽ mỉnh có thể từ bỏ ý định mua sách dạy cách kiềm chế sự nóng

giận cho bố vì bố đã cười nghiêng ngả. Bố muốn biết đấy có phải là sáng kiến của mẹ không. Và khi mình bảo là không, nguyên văn là ý tưởng của mình từ A đến Z, bố cất lên đầy tự hào: “Con hoàn toàn ra dáng một cô công chúa lắm rồi.”.

Chỉ riêng câu đó của bố thôi cũng khiến mình có cảm giác vừa vượt qua cả kì thi làm công chúa luôn.

Duy chỉ có một điều: mình vẫn chưa nói chuyện với bà. Trong tất cả các cú điện thoại tối hôm nay (ông bà ngoại cũng gọi từ Ấn Độ, sau khi xem tin tức trên TV) tuyệt nhiên không có một cú nào của bà.

Đáng ra bà mới là người phải xin lỗi sau những việc làm lén lút của bà.

“Lén lút” cũng chính là cụm từ mà mẹ đã đặt cho hành động vừa rồi của mình.

Kể ra thì cũng hơi choáng khi nghe mẹ nói vậy. Trước giờ mình chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Nhưng mẹ đã đúng! Việc làm tối nay của mình cũng lén lút không kém những gì bà từng làm với mình.

Nhưng mình nghĩ cũng chẳng có gì ngạc nhiên! Dù sao thì mình và bà cũng có quan hệ màu mủ mà.

Giống Luke Skywalker và Darth Vader.

Phải đi đã. Đến giờ chiếu phim Baywatch rồi. Lâu lắm rồi mới được xem phim ở nhà.

Thứ năm, ngày 17 tháng 12, 9h tối.

Tina vừa gọi điện. Cậu ấy không muốn nói về buổi họp báo. Cậu ấy muốn biết mình nhận được gì từ Bông Tuyết Bí Mật của minh. Mình hỏi: “Bông Tuyết Bí Mật gì cơ? Cậu đang nói cái gì đấy?”

“Thì đó” – Tina nói – “Bông Tuyết Bí Mật của cậu ý. Cậu quên rồi à Mia? Chẳng phải bọn mình đã đăng ký hồi tháng trước còn gì. Cậu đút tên cậu vào một cái bình và ai rút phải sẽ trở thành Bông Tuyết Bí Mật của cậu, trong tuần lễ ngay trước Vũ Hội Mùa ĐÔng. Nhân vật đó sẽ tạo cho cậu nhiều bất ngờ bằng những món quà nhỏ. Kiểu như 1 người giúp cậu bớt căng thẳng ý mà. Bởi vì cả tuần đó chỉ toàn là thi cử còn gì.”

Mình hơi lờ mờ nhớ ra, 1 ngày trước khi nghỉ Lễ Tạ Ơn, Tina có kéo mình ra phía 1 cái bàn gấp nơi mấy đứa (nhìn có vẻ giống bọn mọt sách) trong hội học sinh đang ngồi. Trên bàn đặt 1 cái bình lớn, bên trong chứa rất nhiều mẩu giấy nhỏ. Tina đã bắt mình viết tên lên 1 tờ giấy, sau đó nhặt tên 1 người khác ra khỏi bình.

"Ôi Chúa ơi!" – mình thốt lên theo quán tính. Do căng thẳng quá nên mình đã quên béng mất chuyện đó!

Tệ hơn nữa, mình quên mất đã rút được tên của Tina. Cũng chẳng phải trùng hợp gì khi cậu ấy nhét tờ giấy có tên cậu ấy vào bình ngay trước khi mình bốc. Mình là loại bạn gì thế này không biết?

Rồi mình chợt nhận ra 1 chuyện nữa: Những bông hồng vàng. Không phải ngẫu nhiên mà nó được đặt ở tủ đồ của mình! Và chúng cũng chẳng phải do Kenny tặng! Đó là Bông Tuyết Bí Mật của mình.

Mình thở dài cái thượt. Càng ngày mình càng có linh cảm xấu là Kenny không hề có ý định mời mình đi dự vũ hội tối mai.

“Mình không thể tin là cậu lại quên được vụ đó” – Tina bật cười. – “Cậu có tặng quà cho Bông Tuyết Bí Mật của cậu không Mia?”

Mình có cảm giác như 1 tội đồ thế kỉ. Mình đã quên hoàn toàn. Tội nghiệp Tina!

“Ừ, tất nhiên rồi.” – mình ậm ừ trong khi

đâu óc lướt xoèn xoẹt qua các món quà khác nhau, không biết cái nào thì thích hợp để tặng cho cậu ấy sáng mai, ngày cuối cùng của tuần lễ Bông Tuyết Bí Mật này – "Chắc chắn có chứ"

Tina thở dài: "Mình đóan chắc không có ai bốc được tên của mình. Bởi vì mình chả nhận được gì cả"

"Ôi đừng lo." – hy vọng cậu ấy không nhận ra vẻ tội lỗi trong giọng của mình – "Chắc chắn sẽ có mà. Chắc Bông Tuyết Bí Mật của cậu định chờ đến tận ngày cuối cùng bởi vì cô ấy – hoặc anh ấy – muốn chuẩn bị cho cậu 1 món quà thật bất ngờ"

"Cậu nghĩ thế à?" – Tina hỏi có vẻ háo

hức.

“Ừ” – mình nói.

“Bây giờ” – Tina đột nhiên đổi đề tài – “kỳ thi đã kết thúc rồi …”

“Thì sao?”

“… cậu định bao giờ mới nói với anh Michael rằng cậu là người tặng thiệp cho anh ý?”

Làm mình hơi chột dạ: “Hay là không bao giờ?”

Tina chua chát nói: “Mia, nếu cậu không nói với anh ấy thì tặng mấy tấm thiệp có ích gì?”

“Để anh ấy biết rằng bên cạnh chị Judith Gershner thì ngoài kia còn có những cô

gái khác thích anh ấy.”

Tina trở nên gay gắt: “Mia, đủ rồi đấy! Cậu phải nói cho anh ấy biết người ấy chính là cậu. Làm sao cậu giành được anh ấy nếu không cho anh ấy biết cậu đang nghĩ gì?” Thật ngạc nhiên là Tina Hakim Baba có khá nhiều điểm giống bố mình: “Còn nhớ cái cách Kenny đã làm không? Cậu ấy đã gửi rất nhiều thư giấu mặt như vậy nhưng rồi cuối cùng vẫn phải nói ra còn gì?”

“Phải rồi” – mình nói 1 cách mỉa mai – “Và giờ xem xem kết cục của chuyện đó thế nào kìa”

“Nhưng cậu và anh Michael sẽ khác” – Tina nằng nặc khẳng định – “Bởi vì 2

người sinh ra là để dành cho nhau mà. Mình có thể cảm nhận được điều ấy. Cậu phải nói với anh ấy, nhất định trong ngày mai bởi vì hôm sau nữa cậu sẽ đi Genovia mất rồi.”

Chúa ơi. Trong khi còn đang bận chúc mừng bản thân vì đã thành công tổ chức buổi họp báo đầu tiên, mình quên béng mất vụ này. Ngày kia mình sẽ đi Genovia! Cùng với bà! Người mình thậm chí còn định không bao giờ nói chuyện cùng!

Mình quờ quịt với Tina rằng ngày mai sẽ thú nhận với anh Michael và cậu ấy vui vẻ dập máy.

Nhưng may mà cậu ấy không thể nhìn

thấy 2 lỗ mũi của mình, bởi vì chúng đang phập phồng to như 2 cái mang cá. Nói dối, mình đang nói dối cậu.

Không đời nào có chuyện mình đi thổ lộ với anh Michael Moscovitz về tình cảm của mình dành cho anh ấy. Cho dù mọi người có nói gì đi nữa. Mình không thể.

Không thể nói trước mặt anh ấy.

Không bao giờ.

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, phòng Điểm danh

Họ đang nhốt bọn mình trong phòng điểm danh này cho đến khi hoàn thành hết điểm thi cuối kì. Sau đó bọn mình sẽ được tự do cả ngày tại Vũ Hội Mùa

Đông trong phòng tập, và sau đó đến tối muộn, sẽ là khiêu vũ.

Vui quá!!! Sau đấy bọn mình sẽ không phải học gì nữa. Sẽ được vui chơi thỏa thích.

Nói thế thôi. Chứ mình có lẽ là sẽ không bao giờ vui vẻ được nữa.

Bởi vì – bên cạnh hàng tá vấn đề khác – mình nghĩ mình đã đoán ra ai là Bông Tuyết Bí Mật của mình.

Thật đấy, không còn cách giải thích nào hợp lý hơn. Nếu không thì vì lý gì mà anh Justin Baxendale – tuy là nhân tố mới nhưng lại cực kì nổi tiếng và đẹp trai – lại lượn lờ quanh tủ để đồ của mình nhiều đến thế? Đây là lần thứ 3

trong tuần này mình nhìn thấy anh ta xa xẩn quanh đây. Thử hỏi anh ấy có việc gì ở đây nếu không phải là để nhét hoa hông vào tủ của mình?

Trừ phi anh ta có kế hoạch tống tiền mình vì vụ kéo chuông báo cháy.

Nhưng trông anh Justin Baxendale dù thế nào cũng không tỏ vẻ gì là 1 kẻ tống tiền. Lại còn tống tiền 1 công chúa nữa chứ!

Do đó, chỉ có 1 cách lý giải duy nhất: anh ta chính là Bông Tuyết Bí Mật của mình.

Theo quy định thì hôm nay bạn sẽ phải thú nhận với Bông Tuyết Bí Mật của mình. Thật xấu hổ khi nghĩ đến cảnh anh Justin tiến tới thú nhận với mình! Và

mình sẽ phải giương mắt đối diện trước đôi mắt mơ màng với hàng mi dài của anh ấy, nở 1 nụ cười giả tạo rồi nói: “Ồ, cảm ơn anh, Justin. Em không biết đó là anh!”

Sao cũng được. Thật ra đây chỉ là vấn đề nhỏ quá nhỏ nếu so với chuyện mình là đứa con gái duy nhất ở trường chưa có 1 cái hẹn cho buổi dạ hội trong tối nay. Và rồi ngày mai mình sẽ bay đến làm công chúa xứ người, cùng với người bà độc đoán – giờ là người, theo như mình biết, sẽ sẵn sàng trốn vào toa-lét trên máy bay hút thuốc trộm.

Thật, bà đúng là 1 “vùng trời xấu” đối với phi công và các tiếp viên hàng không.

Còn mẹ và thầy G thì sao? Cả 2 vẫn tỏ ra bình thản với chuyện mình sẽ đón Giáng sinh ở 1 đất nước xa lạ (mặc dù cả nhà mình sẽ cùng nhau tổ chức Giáng sinh trước khi mình đi). Nhưng mình biết là họ suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Chỉ là không muốn để lộ ra thôi!

Và còn điểm thi Đại số của mình nữa chứ? Thầy G nói tốt, nhưng chính xác là tốt cỡ nào? A D ư? Nếu là A D thì không ổn tí nào. Nếu tính tổng số thời gian mình đã phải bỏ ra để nâng điểm từ điểm F lên thì điểm A D thật không thể chấp nhận được.

Ôi Chúa ơi, mình sẽ phải làm gì với Kenny đây?

Được cái mình cũng lo xong quà cho Tina rồi. Tối qua mình đã lên mạng và đăng kí cho cậu ấy làm thành viên cậu lạc bộ sách-hay-trong-tháng. Mình đã in tờ giấy chứng nhận rằng Tina là thành viên chính thức của CLB, và lát nữa khi chuông reo mình sẽ đưa cho cậu ấy.

Lúc đó cũng chính là lúc mình phải đối diện với anh Justin B.

Chuyện cũng chẳng có gì đáng nói nếu không phải là người có đôi mắt đẹp như anh Justin. Tại sao anh ấy phải đẹp trai thế cơ chứ? Và tại sao 1 người như anh ấy lại chọn mình làm Bông Tuyết Bí Mật chứ? Điều mỉa mai là những người đẹp, như Lana và Justin, dù không muốn nhưng vẫn thường bị gán với những đứa

trông-bình-thường như mình.

Có khi anh ấy chẳng hề nhặt được tên mình đâu. Có khi anh ấy nhặt được tên của Lana ấy chứ! Nhưng Justin lại đặt hoa hồng vào tủ của minh vì nghĩ rằng đó là tủ của Lana. Con quái vật đó lúc nào chẳng vo ve ở gần tủ để đồ của mình. Mà có khi nó còn chẳng biết cái tủ để đồ của mình ở đâu ý chứ!

Tina mới tiết lộ thêm cho mình rừng hoa hồng vàng có nghĩa là tình yêu vĩnh cửu.

Chính vì thế ban đầu mình mới suy đoán người đó chính là Kenny.

Tuyệt thật. Họ đang phát tờ ghi điểm thi của bọn mình. MÌNH KHÔNG THÈM QUAN TM VỀ ĐIỂM SỐ CỦA MÌNH.

Ơn Chúa là chuông đã reo. Mình chạy 1 mạch ra khỏi lớp – không buồn nhìn cái bảng điểm của mình.

Lúc mình đến chỗ tủ để đồ, anh Justin đang đứng ở đó, dáo dác tìm ai đó. Lana cũng có mặt, chắc lại chờ Josh thôi.

Mình không muốn Lana làm nhân chứng có mặt trong cảnh anh Justin thú thật với mình rằng anh ấy là Bông Tuyết Bí Mật. Có Chúa mới biết nó sẽ nói gì! Nhất là sau vụ mình giẫm nát điện thoại của nó. Mình cá là nó đang chờ thời cơ chín muồi để trả thù mình.

“Ê anh bạn” – Justin nói.

Anh bạn á? Mình không phải là 1 ANH bạn. Anh Justin đang nói với ai ý nhỉ?

Mình nhìn quanh. Josh đang đứng ngay đằng sau Lana.

“Ê anh bạn, tôi tìm cậu cả tuần nay rồi” – Anh Justin nói với Josh – “Cậu có mang tài liệu cho tôi không đấy? Tôi phải ngồi bịa bài thi trong suốt 1 tiếng đấy”

Josh nói gì đó nhưng mình không nghe thấy gì cả. Bởi vì đứng đằng sau anh Justin là anh Michael.

Michael Moscovotz.

Và trên tay anh ấy là một bông hồng vàng.

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, Vũ Hội Mùa Đông

Ôi Chúa ơi.

Mình gặp rắc rối to rồi.

Và lần này thậm chí còn không phải do lỗi của mình mới đau chứ! Nói chung là thất vọng tràn trề!!!

Chuyện không liên quan gì đến Kenny. Tất cả chỉ là vấn đề của riêng mình thôi!

Bởi vì, câu đầu tiên anh Michael nói khi thấy ánh mắt của mình nhìn chằm chằm vào bông hồng là: “Này. Nó vừa rơi ra từ ngăn tủ của em”

Mình nghe anh ấy nói câu ấy mà sững sờ. Thề có Chúa là tim mình đập mạnh khủng khiếp, mình còn tưởng mình sắp chết ý chứ.

Mình đã mong rằng chủ nhân của mấy

bông hồng đó là anh ấy. Trong 1s, mình đã thực sự nghĩ rằng chính Michael Moscovitz là người tặng hoa hồng cho mình.

Lần này có 1 mẩu giấy đính kèm theo bông hoa.

Mảnh giấy viết:

Chúc chuyến đi đến Genovia của cậu may mắn!

Hẹn gặp cậu khi cậu trở về!

Bông Tuyết Bí Mật của cậu,

Boris Pelkowski

Boris Pelkowski, Boris chính là người đã tặng hoa cho mình, Boris là Bông Tuyết Bí Mật của mình.

Tất nhiên Boris không biết rằng hoa hồng vàng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Đến cái nguyên tắc cơ bản là không được dắt áo len vào trong quần cậu ấy còn không biết nữa là. Làm sao mà cậu ấy biết cho nổi bí mật ngôn ngữ các loài hoa cơ chứ?

Mình không hiểu cảm giác khi đó của mình thế nào nữa? Cảm giác nhẹ nhõm vì anh Justin Baxendale rốt cục không phải là người tặng hoa…

… hay cảm giác thất vọng vì người đó không phải là Michael?

Rồi anh Michael nói: “Sao?Kết quả thế nào?”

Mình chẳng hiểu anh ấy hỏi cái gì bởi

lúc đó mình còn chưa thực sự hoàn hồn. Bởi trong vài giây ngắn ngủi mình nghĩ – mình thực sự đã nghĩ một cách ngốc nghếch – rằng anh ấy cũng yêu mình.

“Em được bao nhiêu điểm đại số?” – anh ấy chậm rãi nhả từng chữ một, có lẽ anh ấy nghĩ mình đang có tí “ngất ngất”

Mà đúng thật thế còn gì. “Ngất” đến mức không nhận ra mình yêu anh Michael M đến nhường nào cho tới khi chị Judith Gershner xuất hiện và cướp anh ấy ngay trước mũi mình.

Rồi mình mở tờ giấy in điểm thi của mình ra, không tin vào mắt mình khi thấy mình đã nâng điểm Đại số từ F lên tận B-.

Điều này chứng minh 1 điều, nếu bạn dành hầu hết thơi gian để học 1 cái gì đó, ít nhất bạn sẽ đạt được chút ít thành quả.

Ít nhất cũng đủ để đạt điểm B- cuối kì.

Mình đã cố không tỏ vẻ hả hê nhưng thật khó. Bởi vì mình quá hạnh phúc !!!

Trừ vụ không-có-cái-hẹn-nào-đi-dự-vũ-hội.

Nhưng cũng khó mà không vui được. Chắc chắn mình đạt được điểm số này không phải vì thầy giáo môn Đại số tình cờ lại là cha dượng của mình. Môn Đại số không giống môn Tiếng Anh, có dùng trí tưởng tượng cũng không ra được đáp án. Luôn chỉ có đúng và sai.

Và mình đã làm đúng. 80%

Tất nhiên là nhờ mình trả lời được câu hỏi thêm của kì thi là: Nhạc cụ mà Ringo trong ban nhạc Beatles chơi là gì?

Nhưng câu đó cũng chỉ được có 2 điểm.

Và rắc rối của mình đã xảy ra. Mặc dù tất nhiên không phải lỗi của mình.

Mình quá hạnh phúc vì điểm B- mà quên béng mất về tình cảm của mình với anh Michael. Mọi ngượng ngùng khi ở bên anh ấy bỗng dưng tan biến hết. Ngược lại, mình đã lam 1 việc không giống với mình chút nào.

Mình vòng tay ôm choàng lấy anh ấy.

Ôm thật sự. Vòng 2 tay qua cổ anh ấy và

reo ầm ỹ cả lên.

Mình không thể kiềm chế được. Mình quá sung sướng. Phải, đúng là toàn bộ vụ hoa hồng khiến mình hơi chán 1 chút. Nhưng điểm B đã bù lại. Gần như hết.

Đó chỉ là 1 cái ôm rất tình cờ thôi. Tất cả chỉ có thế. Dù sao thì anh Michael đã phụ đạo cho mình hầu như cả học kì này. Anh ấy cũng có không ít công trong điểm B- này.

Nhưng mình nghĩ Kenny, người đã tình cờ đi ngang đúng lúc mình đang ôm anh Michael, thì không nghĩ như vậy. Theo Tina thì Kenny nghĩ giữa mình và anh Michael có gì đó.

Tất nhiên MÌNH CŨNG ƯỚC SAO

được như vậy lắm!

Giờ mình phải đi tìm Kenny và nói cho cậu ấy biết rằng đó chỉ là 1 cái ôm giữa 2 người bạn bình thường mà thôi.

Tina nói: “Tại sao? Tại sao cậu không nói ra sự thật? Rằng cậu không yêu cậu ấy. Đây là cơ hội lớn của cậu đấy!”

Nhưng bạn không thể chia tay với 1 người ngay trong Vũ Hội Mùa Đông. Như thế thật quá tàn nhẫn.

Tại sao cuộc đời mình lại ngang trái thế này?

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, vẫn ở Vũ Hội Mùa Đông

Mình vẫn chưa tìm được Kenny, nhưng

mình thực sự phải đi lên gặp Ban giám hiệu: họ có thể xấu tính thật, nhưng đúng là họ rất biết cách tổ chức tiệc. Đến Lilly còn bị ấn tượng mạnh.

Tất nhiên hình ảnh của các nhà tài trợ có ở khắp nơi: ở mỗi tầng đều có người pha chế nước cam của McDonald, và có vẻ như sắp có 1 cuộc thi ăn của Entenmann thì phải vì chỗ nào cũng có các chiếc bàn chất-đầy-bánh-kem-và-bánh-quy.

Rõ ràng là họ đang tìm cách làm cho bọn mình vui vẻ lên 1 chút. Tất cả các câu lạc bộ đều tổ chức hoạt động và gian hàng. Trong phòng tập là sàn khiêu vũ do Câu Lạc Bộ khiêu vũ chuẩn bị; lớp học kiếm trong giảng đường thuộc trách nhiệm của CLB Kịch; và còn có cả lớp

học cổ vũ ở hành lang tầng 1 do đội cổ vũ đảm nhiệm.

Mình vẫn không tìm thấy Kenny đâu hết, nhưng lại tình cờ gặp Lilly lui cui ở gian hàng Sinh Viên trường quốc tế Amnesty (vì Hội học sinh giống lại Ban điều hành trường trung học Albert E không kịp gửi đơn đăng kí gian hàng, vì vậy Lilly đành đứng ra điều hành gian hàng trường quốc tế Amnesty). Và thử đoán xem ai được điểm F môn gì nào?

“Lilly” – mình thốt lên, không thể tin vào tai mình – “Cô Spears cho cậu điểm F môn tiếng Anh ư? CẬU bị điểm F ư?”

Mặc dù vậy trông Lilly không có vẻ quan tâm lắm.

“Mình cần phải giữ vững lập trường Mia ạ” – cậu ấy bình thản nói – “Khi cậu tin tưởng điều gì đó, cậu cần phải biết hy sinh”

“Tất nhiên rồi. Nhưng 1 điểm F ư? Bố mẹ cậu sẽ giết cậu mất”

“Không đâu” – Lilly phẩy tay nói – “Họ sẽ chỉ phân tích tâm lý mình thôi”

Đúng là như vậy.

Chúa ơi, Tina đây rồi.

Mình hy vọng cậu ấy không nhớ…

Nhưng mình đã nhầm. Cô nàng nhớ dai như đỉa ý.

Bọn mình sẽ qua bên gian hàng của CLB tin học ngay bây giờ.

Mình không muốn qua bên gian hàng của CLB Tin học. Mình đã nhìn qua bên đấy và biết có gì bên đấy rồi. Michael và Judith cùng đám mọt vi tính đang ngồi sau đống màn hình màu. Khi có ai đến, họ sẽ ngồi xuống trước màn hình màu và chơi 1 trò chơi điện tử mà CLB thiết kế, trong đó bạn sẽ phải đi băng qua sân trường với tất cả giáo viên trong phục trang vui nhộn (kiểu như cô hiệu trường Gupta mặc 1 bộ trang phục da và cầm roi da, còn thầy G thì mặc pyjama trên tay cầm 1 con gấu Teddy trông giống hệt thầy…)

Khi đăng kí tham gia vũ hội, bọn họ đã sử dụng 1 phần mềm khác vì thế không thầy cô nào hay Ban giám hiệu biết mọi

người đang xem cái gì. Chắc hẳn các thầy cô đang tự hỏi không hiểu tại sao lũ trẻ lại lăn ra cười sằng sặc như thế.

Sao cũng được. Mình không muốn đi. Mình không muốn lại gần chỗ đó. Nhưng Tina nói mình phải đi.

“Giờ là thời điểm thích hợp nhất để nói với anh ấy. Mình không thấy bóng dáng Kenny đâu” – Tina lôi mình đi xềnh xệch.

Chúa ơi. Mình đang bị trừng phạt vì cái tội tâm sự hết chuyện của mình với người bạn thân.

Vẫn thứ sáu, ngày 18 tháng 12, vẫn tại Vũ Hội Mùa Đông

Mình lại đang ở trong phòng thay đồ nữ. Chắc chắn lần này mình sẽ không ra ngoài nữa.

Mình sẽ ở trong này cho tới khi mọi người đã về hết. Chỉ tới lúc ấy mới an toàn. Tạ ơn Chúa là ngày mai mình sẽ rời khỏi nơi này. Có lẽ đến lúc mình trở về, mọi người liên quan đến việc này đều đã quên hết rồi.

Nhưng mình cũng không dám chắc! Mình chẳng thể may mắn như thế đâu!

Tại sao những chuyện như thế này luôn xảy ra với mình chứ? Mình đã làm gì để Chúa ghét mình đến thế? Tại sao người không trút lên đầu Lana Weinberger? Mà lại là mình?

Đây, chuyện là thế này.

Mình không hề có ý định thổ lộ với anh Michael điều gì cả. Nhưng dù sao mình cũng đi cùng Tina bởi vì sẽ rất kì nếu mình hoàn toàn lẩn tránh gian hàng của Câu lạc bộ Tin Học. Với cả anh Michael đã nhiều lần nhắc nhở mình nhớ ghé qua gian hàng. Vì thế mình không có cách nào khác.

Nhưng mình chưa bao giờ có ý định nói về Điều-mà-bạn-biết-là-gì-đấy. Tina cần phải hiện thực hơn một chút. Không có ai yêu một người lâu như mình yêu anh Michael và rồi tự nhiên bước tới trước mặt anh ấy tại buổi dạ hội trường nói: "À, nhân tiện, em yêu anh."

Chẳng ai làm thế cả.

Nhưng sao cũng được. Thế là mình đi tới gian hàng định mệnh đó cùng Tina. Mọi người đều cười rúc rích và háo hức! Chương trình này quá nổi tiếng nên có cả một hàng dài người đứng chờ. Nhưng anh Michael nhìn thấy bọn mình và nói: “Lên đây!”

Và bọn mình đã chen ngang lên mặc cho mấy người đứng phía sau làu bàu. Ai mà trách bọn họ cho được, họ đã chờ lâu lắm rồi.

Nhưng mình đoán bởi vì sau chuyện tối qua – khi mình lên truyền hình quốc gia giải thích rằng lý do duy nhất khiến mình thực hiện bộ ảnh quảng cáo thời trang ấy

là bởi vì nhà thiết kế sẽ quyên toàn bộ số tiền bán váy cho Tổ chức Hòa Bình Xanh – giờ mình trở nên nổi tiếng lắm lắm rồi (cho tới lúc này số ý kiến ủng hộ: 243. Không ủng hộ: 1. Tất nhiên là Lana rồi). Do đó tiếng cằn nhằn cũng không lớn như bình thường.

“Đây, Mia, ngồi vào máy này” – anh Michael kéo ghế cho mình.

Mấy đứa ngồi xung quanh đang ôm máy tính cười nghiêng ngả. Chỉ có mình là ngồi trơ ra đó, chờ máy tính khởi động. Trong đầu mình chỉ văng vẳng câu nói của bố: Một trái tim yếu đuối không thể giành được người phụ nữ đẹp.

Trong hoàn cảnh này thì câu đó hoàn

toàn sai. Bởi vì, thứ nhất mình sẽ KHÔNG nói với anh ấy rằng mình thích anh ấy. Thứ hai, anh Michael đâu phải là phụ nữ.

Sau đó mình nghe thấy tiếng chị Judith rít lên eo éo: “Khoan đã, cậu đang làm gì đấy?”

Và rồi anh Michael trấn an: “Không sao đâu. Mình có thứ này đặc biệt cho cô ấy.”

Thế rồi màn hình trước mắt mình sáng bừng lên. MÌnh thở dài, lại cái trò giáo viên vớ vẩn đây mà. Mình đã tự nhắc nhở bản thân rằng phải cố cười để mọi người không nhận ra.

Mình ngồi đó, thực sự cảm thấy rất chán

nản bởi vì chẳng còn gì để mong chờ nữa. Tất cả mọi người đều hồ hởi vì lát nữa thôi tất cả mọi người sẽ được khiêu vũ, nhưng không ai mời mình khiêu vũ- kể cả người được coi là bạn trai của mình. Vì thế mình cũng chả có gì để chờ đợi. Sau lễ hội, mấy đứa bạn của mình, đứa thì đi trượt tuyết, đứa thì đi du lịch ở Bahamas hoặc đi Nghỉ đông ở đâu đó, còn mình? Gặp gỡ mấy thành viên của Hiệp hội trồng cây Oliu của Genovia! Dù họ có tử tế đến đâu thì cũng không thể so sánh với một kì nghỉ Giáng sinh thực sự được.

Nhưng trước chuyến thăm nhàm chán tới Genovia, mình còn phải chia tay với Kenny – một việc mình thực sự không

muốn làm bởi vì mình thực sự rất quý cậu ấy và không muốn làm cậu ấy bị tổn thương. Nhưng đó là việc sớm muộn gì mình cũng phải làm thôi.

Mặc dù mình phải thừa nhận rằng việc cậu ấy câm như thóc về vụ vũ hội càng là động lực khiến mình muốn chia tay.

Rồi ngày mai, mình sẽ bay sang Châu u trên cùng chuyến bay với bố và bà, hai người vẫn chưa chịu nói chuyện với nhau (và với việc mình cũng chưa hề nói chuyện với bà sẽ càng khiến chuyến bay này thú vị lắm đây). Nhưng khi mình quay lại, biết đâu chừng anh Michael và chị Judith làm lễ đính hôn rồi thì sao????

Mình đã nghĩ ra ngần đó chuyện trong

vài giây ngắn ngủi trước khi màn hình máy tính chợt lóe sáng lên.

Không có hình ảnh các thầy cô giáo trong bộ trang phục kì dị nào cả. Thay vào đó là hình ảnh một tòa lâu đài.

Tòa lâu đài nguy nga và tráng lệ như mình đã thấy trong truyện Round Table hay Người đẹp và Quái thú vậy. Kế đó bức tranh được zoom lại gần hơn, xuyên qua các bức tường, dẫn vào thẳng một khu vườn bên trong lâu đài. Trong khu vườn, những bông hồng rất to và đẹp đang đua nở. Một vài bông đã rụng cánh và rơi xuống nền sân. Phải nói là rất, rất đẹp và trong đầu mình reo lên: hay hơn mình nghĩ.

Và mình như quên mất là đang ngồi trước màn hình máy tính ở Vũ Hội Mùa Đông và cả tá người xung quanh. Mình bắt đầu cảm thấy như chính mình đang ở trong khu vườn ấy vậy.

Rồi tự dưng một lá cờ bay ngang màn hình, phía trước là những đóa hồng đang nhẹ bay trong gió. Trên đó là một bài thơ được kết lại từ những lá vàng. Phải đến khi cờ ngừng bay mình mới có thể đọc được dòng chữ:

Hoa hồng màu đỏ

Hoa violet màu xanh

Có thể em không biết

Nhưng anh cũng yêu em.

Mình hét ầm lên và nhảy ra khỏi ghế làm đổ cả ghế ra đằng sau.

Tất cả mọi người cười phá lên, mình đoán bọn họ nghĩ mình vừa nhìn thấy Hiệu trưởng Gupta cũn cỡn trong bộ áo mèo bằng da.

Chỉ duy nhất anh Michael biết lý do thực sự.

Và anh ấy không hề cười.

Nhưng mình không thể nhìn mặt anh Michael. Chính xác là mình chỉ muốn tìm một cái lỗ và chui xuống đó. Bởi vì mình không thể tin chuyện vừa xảy ra. Mình vẫn đang rất bối rối. Như thế nghĩa là thế nào? Có phải nghĩa là anh Michael biết mình là người gửi những tấm thiệp ấy và

anh ấy cũng thích mình không?

Hay là anh ấy biết mình là người gửi thiệp cho anh ấy và đang tìm cách trêu chọc mình?

Mình không biết nữa. Tất cả những gì mình biết là nếu mình không ra khỏi đây, mình sẽ bật khóc…

… trước mặt tất cả mọi người trong trường.

Mình nắm tay Tina và giật tay cậu ấy, rất mạnh.Mình nghĩ mình phải kể cho cậu ấy cái mình vừa xem, và biết đâu cậu ấy sẽ hiểu, bởi vì mình thì chắc chắn là không hiểu rồi.

Tina hét lên – chắc hẳn mình kéo tay cậu

ấy mạnh hơn mình nghĩ – và mình nghe tiếng anh Michael gọi: “Mia!”

Nhưng mình vẫn tiếp tục đi và kéo theo Tina và len qua đám đông ra khỏi cửa, trong đầu chỉ lóe lên duy nhất một ý nghĩ:

Phải đến phòng thay đồ Nữ. Phải đến phòng Thay đồ nữ trước khi mình hét toáng lên.

Ai đó kéo giật tay mình lại, mạnh như mình lúc mình kéo Tina. Mình cứ ngỡ là anh Michael. Mình biết nếu mình nhìn vào mắt anh ấy, mình sẽ khóc nức nở như trẻ con mất. Mình nói: “Bỏ tay ra” và giật tay lại.

Nhưng mình nghe thấy giọng Kenny:

“Nhưng Mia, mình phải nói chuyện với cậu!”

“Không phải bây giờ Kenny” . – Tina nói.

Nhưng Kenny tỏ vẻ kiên quyết. Cậu ấy nói: “Không, ngay bây giờ”.

Tina trợn mắt và lùi lại. Mình đứng đó, quay lưng lại gian hàng của Câu lạc bộ Tin học và cầu nguyện. Làm ơn, làm ơn đừng lại đây anh Michael. Làm ơn cứ ở nguyên chỗ của anh. Làm ơn, làm ơn, LÀM ƠN đừng lại đây.

“Mia” Kenny nói. Nhìn cậu ấy chưa bao giờ căng thẳng hơn bất cứ lúc nào. Cậu ấy thực khó hiểu. “Mình chỉ muốn… ý mình là, mình chỉ muốn cậu biết. Rằng

mình biết chuyện đó rồi.”

Mình nhìn chằm chằm vào cậu ấy. Mình chả hiểu cậu ấy đang nói gì. Thật. Mình hoàn toàn quên béng cái vụ cậu ấy nhìn thấy mình ôm anh Michael. Mình chỉ nghĩ đúng một chuyện là làm ơn đừng lại đây anh Michael. Làm ơn đừng lại đây anh Michael…

“Nghe này Kenny” – mình thề là mình cũng chẳng hiểu làm sao mà lưỡi mình lại hoạt động được vào lúc này. Mình có cảm giác giống một con rô-bốt vừa bị người ta chuyển sang chế độ OFF vậy. “Giờ thực sự không phải là lúc. Có thể bọn mình nên nói chuyện sau…”

“Mia. Mình biết rồi. Mình đã nhìn thấy

anh ta.”

Mình trố mắt ra vài giây…

Và mình chợt nhớ ra. À, anh Michael và cái ôm vì điểm B.

“Ôi Kenny” – mình mệt mỏi nói – “Thật sự thì, đó chỉ là… ý mình là, chả có gì…”

“Cậu không phải lo” – Kenny nói – “Mình sẽ không nói với Lilly.”

Lilly! Chúa ơi! Cậu ấy là người cuối cùng trên đời mình muốn cho biết về chuyện tình cảm của mình với anh Michael!

Có thể vẫn chưa quá muộn. Có thể mình vẫn còn cơ hội…

Nhưng không. Không, mình không thể nói dối cậu ấy. Lần đầu tiên trong đời mình không thể nói dối.

“Kenny” – mình nói – “Mình rất xin lỗi”.

Mình không kịp nhận ra rằng đã quá muộn để chạy vào phòng Thay đồ nữ: mình đã òa khóc. Mình đã khóc nức nở. Lúc mình bưng tay lên mặt, hai tay đã ướt nhoẹt vì nước mắt.

Tuyệt thật. Mình đang khóc, và trước mặt toàn thể học sinh trường Trung Học Albert Einstein này.

“Kenny” – mình vừa nói vừa nức nở - “Mình thực lòng muốn nói với cậu rằng mình rất quý cậu. Mình chỉ không… yêu cậu thôi.”

Mặt Kenny trắng bệch ra, nhưng cậu ấy không khóc – không như mình. Tạ ơn Chúa. Thật ra cậu ấy thậm chí còn cố cười gượng gạo, và lắc đầu nói: “Thật không thể tin được. Ý mình là khi mình mới biết chuyện, mình đã không dám tin. Làm sao lại là Mia được cơ chứ. Mình không nghĩ cậu lại làm như thế với chính người bạn thân nhất với mình. Nhưng… thật ra mình nghĩ chuyện đó cũng giải thích được nhiều điều. Về… ừm… bọn mình.”

Mình không thể tiếp tục nhìn mặt cậu ấy nữa. Mình cảm thấy toàn thân rúm ró như một con sâu róm. Còn tệ hơn một con sâu róm bởi vì con sâu róm còn có ích cho môi trường. Mình cảm thấy thấy như…

như…

Như một con ruồi giấm.

“Mình cũng đã nghi ngờ trong suốt một thời gian dài là cậu có một ai đó khác.” – Kenny nói tiếp – “Cậu chưa bao giờ… cậu chưa bao giờ có vẻ thực sự đáp lại tình cảm của mình khi chúng mình… cậu biết rồi đấy”.

Mình biết. Khi bọn mình hôn. Cậu ấy thực “tử tế” khi đem cả chuyện đó ra giữa thanh thiên bạch nhật này mà nói, trước mặt tất cả mọi người.

“Mình biết cậu không nói gì hết chỉ vì không muốn làm mình tổn thương. Cậu vốn là một người như vậy. Và đó là lí do vì sao mình cứ chần chừ không mời cậu

đi dự vũ hội vì mình đoán cậu sẽ từ chối. Bởi vì cậu đang thích người khác. Ý mình là mình biết cậu không bao giờ nói dối mình Mia ạ. Cậu là người chân thật nhất mà mình từng gặp.”

HA! Cậu ấy đùa đấy à? Mình ư? Chân thật ư? Rõ ràng cậu ấy không biết tí gì về việc hai lỗ mũi của mình.

“Vì thế mình biết chuyện này sẽ làm cậu vô cùng cắn rứt lương tâm. Mình nghĩ cậu nên sớm nói cho Lilly biết”. – Kenny ủ rũ nói – “Mình bắt đầu nghi ngờ từ lúc ở nhà hàng. Và nếu như mình đã đoán ra thì sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết. Và hẳn cậu không muốn Lilly lại phải nghe từ người khác”.

Mình định lấy tay áo quệt nước mắt, nhưng đang đưa giữa chừng thì dừng lại, nhìn cậu ta chằm chằm: “Nhà hàng á? Nhà hàng nào cơ?”

“Cậu biết mà” – Kenny có vẻ hơi khó chịu – “Cái hôm tất cả mọi người đi đến Làng Trung Hoa ý. Cậu ngồi sát bên cậu ta. Cậu cười suốt… nhìn hai người khá thân mật”.

Làng Trung Hoa ư? Nhưng anh Michael đâu có đi cùng bọn mình hôn đi Làng Trung Hoa…

“Và cậu biết đấy, mình không phải là người duy nhất nhìn thấy cậu ta tặng hoa hồng cho cậu suốt cả tuần lễ vừa rồi.”

Mình chớp chớp mắt. Với nước mắt tèm

nhem thế này mình chả thể nhìn rõ mặt Kenny nữa. “C-Cái gì?”

“Cậu biết rồi đó.” – Kenny nhìn quanh, rồi hạ giọng xuống thì thầm – “Boris. Tặng hoa hồng cho cậu. Cậu không phải giả vờ nữa đâu Mia. Nếu hai cậu định lén lút sau lưng Lilly là chuyện của các cậu nhưng mà…”

Cơn choáng váng giống như lúc mình đọc thơ của Michael lại quay lại.

BORIS. BORIS PELKOWSKI. Bạn trai mình vừa chia tay với mình bởi vì nghĩ mình quan hệ lén lút với BORIS PELKOWSKI.

BORIS PELKOWSKI, người luôn bị dính thức ăn trên cái niềng răng.

BORIS PELKOWSKI, người luôn dắt áo len trong quần.

BORIS PELKOWSKI, bạn trai của cô bạn thân nhất của mình.

Chúa ơi. Đời mình coi như xong.

Mình định nói cho cậu ấy sự thật. Rằng Boris không phải là người yêu bí mật của mình, mà là Bông Tuyết Bí Mật của mình.

Nhưng Tina đã chen lên kéo tay mình và nói: “Xin lỗi Kenny, Mia phải đi bây giờ”. Rồi cậu ấy lôi tuột mình vào phòng Thay đồ nữ.

“Mình phải nói cho cậu ấy” – mình cứ nói đi nói lại như con điên, cố vùng vẫy

ra khỏi tay Tina – “Mình phải nói cho cậu ấy. Mình phải cho cậu ấy biết sự thật.”

“Không, cậu không được nói” – Tina nói rồi đẩy mình vào toilet – “Hai cậu đã chia tay rồi. Ai để ý lý do chứ? Cậu đã được giải thoát, đấy mới là điểm quan trọng.”

Mình chớp mắt và nhìn gương mặt nhem nhuốt của mình qua tấm gương phía trên bồn rửa mặt. Trông mình thật kinh khủng. Chưa bao giờ mình mất tư cách đến thế này. Vừa nhìn thấy bản thân mình lại òa khóc lần nữa.

Tất nhiên Tina nói cậu ấy đảm bảo anh Michael không có ý trêu chọc mình.

Rằng chắc hẳn anh ấy đoán ra mình là người tặng thiệp và cố tìm cách cho mình biết anh ấy cũng có tình cảm với mình.

Nhưng mình không tin. Bởi vì nếu đấy là sự thật – nếu đấy là sự thật – thì tại sao anh ấy lại để mình đi? Tại sao anh ấy không cố giữ mình lại?

Tina tìm mọi cách thuyết phục mình rằng là anh ấy chắc chắn muốn làm thế rồi. Nhưng thử xem cái cách mình hét lên sau khi đọc bài thơ của anh ấy lại còn vừa chạy vừa khóc chạy đi như thế thì ai mà chẳng hiểu rằng đó không phải là một dấu hiệu tốt. Có khi anh ý nghĩ bài thơ đã làm mình buồn ấy chứ. Hơn nữa, Tina còn chỉ ra rằng cho dù anh Michael có đuổi theo mình lúc đó thì cũng bị Kenny

chắn đường mất rồi. Mà rõ ràng lúc đó nhìn có vẻ như hai đứa mình đang có chuyện riêng và không muốn bị làm phiền.

Tất cả đều có thể xảy ra.

Nhưng cũng có thể là anh Michael chỉ đang đùa. Và nếu đúng thế thì trò đùa này thật tàn nhẫn vì anh ấy không biết mình yêu anh ấy dường nào. Rằng, nếu không có anh ấy mình sẽ không bao giờ, không bao giờ có được sự tự tin. Vì mình luôn tâm niệm rằng trong mắt của anh Michael, mình luôn chỉ là con nhóc bạn thân của em gái anh ấy. Có lẽ anh ấy chỉ định đùa cho vui.

Anh ấy hoàn toàn không có lỗi gì cả.

Nhưng mình sẽ không bao giờ rời khỏi phòng tắm này.

Mình sẽ chờ đến lúc mọi người về hết, sau đó sẽ chuồn ra ngoài, và không ai còn gặp lại mình cho tới tận học kì sau, mà tới lúc ấy, hy vọng mọi chuyện sẽ qua hết.

Hoặc tốt hôn cả, có lẽ mình sẽ ở lại Genovia…

Phải rồi. Sao lại không nhỉ?

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, 5h chiều, ở nhà

Mình không hiểu vì sao mọi người không để cho mình yên.

Thật đấy. Có thể kì thi cuối kì kết thúc

rồi, nhưng mình vẫn còn cả đống việc phải làm. Mình còn phải sắp hành lí nữa! Mọi người không biết là để chuẩn bị ra mắt toàn thể nhân dân của cái đất nước mà mình một ngày nào đó sẽ trị vì thì cần phải sắp rất nhiều hành lý ư?

Vậy mà, mọi người vẫn gọi điện thoại liên tục, viết email liên tục và thậm chí mò đến tận nhà.

Mình sẽ không nói chuyện với ai hết. Mình nghĩ mình đã nói rõ lắm rồi cơ mà. Mình sẽ không nói chuyện với Lilly, hay Tina, hay bố, hay thầy Gianini, hay mẹ và NHẤT LÀ anh Michael, mặc dù anh ấy đã gọi tới bốn lần.

Mình đang quá bận rộn!

Và cắm tai nghe thế này mình sẽ không nghe cả thấy tiếng đập cửa ấy chứ. Thật thoải mái!!!!

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, 5h30 chiều, cầu thang thoát hiểm

Con người phải có quyền riêng tư chứ. Nếu mình muốn ở trong phòng, khóa trái cửa lại và không ra ngoài hay tiếp xúc với bất cứ ai, thì mình phải được quyền làm như thế. Mọi người không thể gở bản lề cửa phòng mình và tháo rời nó ra được. Như thế là vi phạm quyền tự do cá nhân!

Nhưng mình đã nghĩ ra cách khác để chống đối. Mình đang ở bên ngoài cầu thang thoát hiểm. Ở ngoài này tuyết đang

rơi. Chả còn ai đuổi theo mình cả!

May là mình đã mua mấy chiếc bút kiêm đèn pin, vì thế mình vẫn có thể viết. Mặt Trời đã lặn được một lúc rồi và mông mình cũng đang lạnh cóng. Nhưng ở ngoài này cũng khá thích, chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi lộp cộp trên nóc cầu thang thoát hiểm, và thỉnh thoảng có tiếng còi xe. Thật thanh bình!

Mình chợt nhận ra: Mình cần nghỉ ngơi. Một kì nghỉ dài.

Ở Genovia có một bãi biển rất đẹp. Với bờ các trắng và hàng dừa xanh mát.

Rất tiếc là dù có đến đó cũng không bao giờ có thời gian tận hưởng cảnh đẹp bởi vì mình còn phải tham gia vào lễ đặt tên

một loại tàu chiến gì đó hay đại loại như vậy.

Nhưng nếu mình sống ở Genovia… ý mình là, chuyển đến đó và sống luôn đó…

Tất nhiên mình sẽ nhớ mẹ. Mình đã tính đến chuyện đó rồi. Mẹ đã nhoài người ra khỏi cửa sổ khoảng hai mươi lần xin mình vào nhà hoặc ít nhất là mặc thêm áo khoác vào. Mẹ thật đáng yêu. Mình sẽ nhớ mẹ lắm.

Nhưng mẹ có thể tới Genovia thăm mình. Ít nhất là từ giờ cho tới khi được tám tháng . Đi lại bằng máy bay có lẽ hơi nguy hiểm. Nhưng mẹ có thể tới thăm mình sau khi sinh em bé mà.

Thầy G cũng được lắm! Thầy ấy vừa nhoài người ra hỏi xem thử mình có muốn ăn thử món thầy vừa làm không. Thầy đã bỏ hết thịt ra ngoài hộ mình rồi.

Thầy ấy thật tử tế. Thầy cũng có thể tới Genovia thăm mình.

Sống ở đấy hẳn sẽ thích lắm. Mình có thể chơi với bố mọi lúc. Một khi đã hiểu bố hơn thì thấy bố hoàn toàn không đáng sợ chút nào. Bố cũng muốn mình ra khỏi cầu thang thoát hiểm ngay. Mình đoáng là mẹ vừa phải gọi điện cho bố. Bố nói bố rất tự hào về mình, vì buổi họp bào và điểm B- môn Đại số nữa. Bố muốn đưa mình đi ăn tối để chúc mừng. Bố nói bọn mình có thể tới nhà hàng Zen Palatte. Một nhà hàng ăn chay nổi tiếng. Bố thật dễ

thương!

Nhưng đáng tiếc là chính bố là người đã ra lệnh cho chú Lars gở cửa phòng mình ra, nếu không mình đã đi ăn với bố rồi.

Ronnie, hàng xóm bên cạnh nhà mình, vừa nhìn ra cửa sổ và thấy mình. Giờ thì chị ấy muốn biết mình đang làm gì mà lại ngồi ngoài cầu thang thoát hiểm vào giữa tháng 12 rét buốt thế này.

Mình nói mình muốn có không gian riêng và đây là cách duy nhất.

Ronnie nói: “Đừng nói dối chị, chả nhẽ chị không biết ngoài ấy thế nào sao.”

Chị ấy nói mình sẽ chết rét nếu không mặc áo khoác và định đưa mình chiếc áo

lông chồn của chị ấy. Mình đã lịch sự từ chối vì mình không thể khoác lên mình da của động vật chết được.

Thế rồi chị ấy cho mình mượn cái chân điện mà chị ý dùng để chặn vào khe hở bên dưới điều hòa. Vậy cũng tốt!

Chị Ronnie chuẩn bị đi chơi. Nhìn chị ý trang điểm cũng vui. Trong khi trang điểm, chị ý vẫn tiếp tục nói chuyện với mình qua ô cửa sổ. Chị ý hỏi có phải mình gặp rắc rối ở trường nên mới ngồi ngoài cầu thang thoát hiểm như thế không, và mình trả lời là đúng. Chị ý hỏi là rắc rối gì và mình đã kể cho chị ý. Mình kể cho chị ý nghe mình bị hành hạ thế nào: rằng mình yêu anh của đứa bạn thân nhất, nhưng anh ấy lại chỉ coi đấy là

trò đùa. Và còn chuyện tất cả mọi người nghĩ mình quan hệ lén lút với một nghệ sĩ vi-ô-lông bị hôi miệng và còn là bạn trai của bạn thân nhất của mình nữa chứ.

Chị Ronnie lắc đầu nói, thời trung học nào cũng vậy, không có gì thay đổi cả. Chị ý hiểu cảm giác khi bị hành hạ.

Lúc mình nói với chị Ronnie về ý định muốn chuyển đến sống ở Genovia, chị ý nói cảm thấy tiếc khi nghe thế. Chị ý sẽ nhớ mình vì mình thực sự đã giúp cải thiện phòng đổ rác của tòa nhà sau khi kiên quyết đòi lắp đặt thùng rác riêng phân loại báo, vỏ hộp và chai lọ.

Rồi chị Ronnie nói chị ấy phải đi hẹn hò với bạn trai đi uống cocktail ở nhà hàng

Carlyle. Và rằng mình có thể giữ cái chăn điện nhưng nhớ vứt đi sau khi dùng xong.

Chúa ơi! Ngay cả hàng xóm của mình, người lúc trước là đàn ông, mà cũng có bạn trai. CÓ CHUYỆN GÌ VỚI MÌNH THẾ NÀY????

Ui ui… mình nghe thấy có tiếng bước chân vào phòng mình. Ai thế nhỉ???

Thứ sáu, ngày 18 tháng 12, 7h30 tối

Đoán xem ai vừa ra ngoài cầu thang thoát hiểm và ngồi với mình suốt nửa tiếng nào?

Là bà.

Thật đấy.

Mình đang ngồi ngoài đó suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên thấy một cánh tay áo choàng lông thú thò ra ngoài cửa sổ, rồi đến một đôi giày cao gót, rồi một mái tóc vàng óng. Bà chứ ai!

“Amelia” – bà nghiêm nghị nói – “Cháu đang làm gì ngoài này thế? Tuyết đang rơi mà, vào trong nhà đi.”

Mình choáng luôn. Choáng là vì bà dám đi ra ngoài cầu thang thoát hiểm (ngoài này có rất nhiều phân chim), và mở đầu bằng một câu mệnh lệnh khô khốc, sau tất cả những gì bà đã làm cho mình.

Nhưng mình chưa kịp giận thì bà đã đề cập đến vụ đó ngay.

“Ta hiểu cháu đang giận ta. Và cháu hoàn

toàn có quyền đó. Nhưng ta muốn cháu biết rằng những gì ta làm đều là vì cháu.”

“Vâng phải rồi, vì cháu!” – mặc dù mình đã thề là mình không bao giờ nói chuyện với bà nữa nhưng mình không kiềm chế được – “Bà, sao bà vẫn có thể nói như thế? Bà có biết là bà đã làm cháu bẽ mặt khủng khiếp thế nào không!”

“Ta không hề có ý đó”. – Bà từ tốn nói – “Ta đã muốn cho mọi người thấy rằng cháu cũng xinh đẹp như những cô gái trên tờ tạp chí, mà ta biết cháu luôn mơ ước mình được giống như họ. Quan trọng cháu phải biết rằng cháu không hề xấu xí như bản thân cháu luôn nghĩ.”

“Có thể thế, nhưng bà cũng không nên

làm như vậy chứ”.

“Ta hỏi cháu, ngoài cách đó ra thì còn cách nào khác nữa? Ta biết cháu sẽ không bao giờ chịu chụp ảnh cho bất kì tờ tạp chí nào. Cho dù là tờ Vogue hay Harper’s Bazaar. Cháu không hiểu những gì Sebastiano nói về dáng người cháu ư? Cháu thực sự xinh đẹp Amelia ạ. Giá như cháu có thể tự tin hơn một chút về bản thân – thỉnh thoảng phô trương một chút. Đảm bảo cậu bạn đó sẽ nhanh chóng bỏ cô bé ruồi nhà kia để chạy theo cháu!”

“Ruồi giấm chứ.” – mình sửa lại ngay – “Mà cháu đã nói với bà rồi, anh Michael thích chị ấy bởi vì chị ấy rất thông minh. Bọn họ có rất nhiều điểm chung – ví dụ

như tin học chẳng hạn. Chả liên quan gì đến hình của chị ấy cả.”

“Ôi Mia,” – bà phẩy tay – “Đừng ngây thơ như thế.”

Haiz, thật không công bằng khi trách bà bởi bà đến từ một thế giới hoàn toàn khác. Trong thế giới của bà, phụ nữ được đánh giá bởi vẻ bề ngoài – hoặc nếu họ không đẹp lắm thì họ phải tìm cách mặc những bộ trang phục thật lộng lẫy để tôn mình lên. Cả đời họ có bao giờ phải làm gì đâu. Ngoài việc thỉnh thoảng đi làm từ thiện một vài nơi, nhưng cũng chỉ có thế.

Bà không thể hiểu rằng ngày nay sắc đẹp không còn quá quan trọng nữa. Tất nhiên với Hollywood hoặc trên sàn diễm ở

Milan thì vẫn quan trọng. Nhưng ngày nay mọi người hiểu rằng một sắc đẹp hoàn hảo là kết quả của bộ nhiễm sắc thể AND – và con người không thể làm gì để tác động vào nó cả. Thế nên chẳng có gì to tác nếu một người sinh ra đã xinh đẹp. Cũng đều do gene cả thôi.

Ngày nay điều quan trọng là bạn làm được gì với bộ não đằng sau những đôi mắt xanh tuyệt đẹp đó (hoặc mắt nâu, mắt xanh lá cây hay màu gì cũng được). Trong thời của bà, những cô gái biết nhân vô tính ruồi giấm như chị Judith có thể bị coi là dở hơi, ngông cuồng. Trừ khi chị ta vừa có thể nhân giống vô tính ruồi giấm và có thể lộng lẫy trong trang phục của Dior.

Ngay cả trong thời đại văn minh hiện nay, những cô gai như chị Judith vẫn không được chú ý nhiều bằng những đứa như Lana – điều này thật không công bằng vì rõ ràng nhân giống ruồi giấm quan trọng hơn nhiều việc có một mái tóc suôn và mềm mại.

Còn những đứa những đứa như mình được liệt vào hàng thảm họa của loài người: không biết nhân giống vô tính ruồi giấm và mái tóc thì cực xấu.

Nhưng không sao. Giờ mình cũng quen rồi.

Bà mới là người cần phải chấp nhận sự thật phũ phàng này.

“Anh Michael không phải là kiểu người

bị ấn tượng chỉ vì cháu lên phụ trang tờ Sunday Times trong mấy bộ váy dạ hội hở vai. Chính vì thế mà cháu thích anh ý. Nếu anh ấy là loại người bị thu hút bởi vẻ đẹp bên ngoài thì cháu đã chẳng muốn can hệ gì với anh ta hết."

Bà trông có vẻ không cần phải hiểu những gì mình nói.

"Thôi được rồi, có lẽ cháu và ta vẫn cần phải tranh luận tiếp. Nhưng dù gì thì… Amelia, ta tới để xin lỗi cháu. Ta không bao giờ muốn làm cháu buồn. Ta chỉ muốn chứng tỏ cho cháu thấy cháu có thể làm mọi chuyện chỉ cần cháu có đủ can đảm". Nói rồi bà dang rộng hai tay ra. "Và nhìn xem ta đã thành công đến thế nào. Cháu đã lên kế hoạch và tổ chức

được cả một cuộc họp báo, một mình cháu!”

Mình không thể nhịn cười khi nghe thấy thế: “Vâng, cháu đã làm được.”

“Và… ta còn biết là cháu đã đỗ môn Đại số.”

Mình cười toe toét: “Vâng, đúng vậy.”

“Giờ thì… chỉ còn duy nhất một việc phải làm thôi.”

Mình gật đầu: “Cháu biết. Và cháu đã nghĩ rất nhiều về chuyện đó. Cháu nghĩ sẽ tốt hơn cả nếu cháu kéo dài thời gian ở Genovia. Có lẽ từ giờ cháu sẽ ở đó luôn. Bà thấy sao?”

Bà sửng sốt thấy rõ.

“Sống ở… sống ở Genovia ư?” – Ha, lần đầu tiên mình khiến bà bối rối đến vậy – “Cháu đang nói cái gì đấy?”

“Cháu sẽ học nốt năm học này ở đây. Sau đó cháu sẽ chuyển sang một trong mấy trường nội trú ở Thụy Sĩ mà bà vẫn thường nói đấy.”

“Cháu sẽ không thích đâu” – bà lắc đầu.

“Không. Chắc sẽ vui mà. Không có con trai, đúng không ạ? Càng tốt! Giờ cháu phát ngấy bọn con trai rồi.”

“Nhưng còn các bạn cháu… mẹ cháu…”

Mình nói ngay: “Họ có thể đến thăm mà.”

Rồi mặt bà bỗng nhiên đanh lại, nheo

nheo hai cái mắt kẻ mascara đậm xịt nhìn mình:

“Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo. Cháu đang chạy trốn điều gì đó, đúng không?”

“Không đâu bà ơi. Cháu thích sống ở Genovia thật mà. Ở đó hẳn là sạch sẽ lắm.”

“SẠCH SẼ?” – bà đứng phắt dậy. Gót giày bà giẫm vào vũng nước nhưng bà không buồn để ý. Bà nghiêm nghị chỉ qua cánh cửa sổ phòng mình.

“Cháu đi vào trong ngay lập tức cho ta” – giờ thì không phải là nói nữa mà là rít.

Mình sợ quá cun cút làm theo mệnh lệnh

của bà, lật đật cởi tấm chăn điện của chị Ronnie ra và bò trở lại phòng. Rồi đứng nhìn bà lồm cồm theo sau.

“Cháu…” – bà vừa đưa tay chỉnh lại váy vừa nói- “… là một công chúa của hoàng tộc Renaldo. Một công chúa…” – bà vừa nói vừa tới bên tủ quần áo của mình và lấy hết đồ ra – “… không bao giờ được trốn tránh trách nhiệm của mình. Cũng không được trốn chạy ngay lần xui xẻo đầu tiên.”

Mình cố vớt vát: “ Bà, những gì xảy ra hôm nay không phải là lần xui xẻo đầu tiên. Những gì xảy ra hôm nay là lần cuối cùng rồi. Cháu không thể chịu được nữa bà ạ. Cháu phải đi thôi.”

Bà lấy trong tủ quần áo mình ra chiếc vày Sebastiano thiết kế cho mình đi dự vũ hội. Bộ váy dự định sẽ khiến anh Michael quên rằng mình là bạn của em gái anh ấy.

“Vớ vẩn.” – bà nói

Chỉ có mỗi thế.

Chỉ một câu “vớ vẩn”. Rồi bà chìa cái váy ra trước mặt mình.

“Bà…” – giọng mình giờ đã xuống nước gần như năn nỉ. Mà có lẽ bố mẹ và thầy G đã nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện vừa rồi giữa bà và mình cũng nên. Làm sao mà không nghe thấy được cơ chứ? Có còn cánh cửa nào ngăn cách phòng mình và phòng khách đâu.

“Bà không hiểu đâu. Cháu không thể quay lại đó được.”

“Càng thế cháu lại càng phải đi.” – bà nói giọng chắc nịch.

“Không được đâu ạ. Cháu không có ai mời đi khiêu vũ cả. Chỉ mấy đứa dở hơi mới đi dự dạ hội một mình thôi” – mình đến chết mất thôi. Đến bao giờ bà công nhận cái đạo lí đơn giản này nhỉ???

“Cháu không hề dở hơi Amelia ạ. Cháu là một cô công chúa. Và công chúa thì không bao giờ trốn chạy cả. Họ sẽ quay lại và dũng cảm đối mặt với mọi khó khăn đang chờ phía trước”.

“Chuyện không đơn giản như bà nghĩ đâu. Phức tạp lắm bà ạ. Giờ cả trường

cho rằng cháu đang yêu Boris Pelkowski”.

“Chính vì thế… cháu càng phải cho mọi người thấy cháu không để tâm họ nghĩ gì.”

“Sao cháu không thể cho bọn họ thấy cháu không để tâm bằng cách ở nhà?”

“Bởi vì như thế là cách hèn nhát. Và sau tất cả những gì cháu vừa thể hiện trong tuần qua, Mia ạ, cháu không thể hèn nhát. Giờ thì đứng dậy mặt đồ vào đi.”

Mình không hiểu sao lại nghe lời bà đến vậy. Mà không phải vì sợ. Có lẽ vì sâu thẳm bên trong, mình hiểu rằng bà nói đúng.

Hoặc cũng có thể mình tò mò muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng mình nghĩ lý do thực sự là vì lần đầu tiên trong đời bà không gọi mình là Amelia.

Không. Bà đã gọi mình là Mia.

Và cũng chính bởi cái tính đa cảm của mình mà giờ mình đang ngồi trong xe quay lại ngôi trường Trung Học Albert Einstein ngu ngốc, nơi mà bốn tiếng trước mình đang nước mắt ngắn nước mắt dài.

Mình đang mặc chiếc váy nhung ngu đần của anh Sebastiano! Nhỡ mọi người lại chỉ trỏ và chế nhạo khi thấy mình đến có một mình thì sao?

Mà thôi kệ, dù gì thì ngày mai, mình cũng sẽ ở cách nơi này hàng nghìn cây số rồi.

Chúa ơi. Đến nơi rồi.

Mình thấy nôn nao hết cả người. Hay là ốm rồi????

Thứ bảy, ngày 19 tháng 12, trên phi cơ Hoàng gia Genovia

Năm mình tròn sáu tuổi, món quà duy nhất mình ước ao trong sinh nhật là một con mèo.

Mình không quan tâm là mèo loại gì. Mình chỉ muốn có 1 con mèo của riêng mình. Mình đã đến thăm ông bà ngoại ở nông trại ở Ấn Độ, và ở đó nuôi rất nhiều mèo. Một trong số đó vừa sinh

mèo con – chúng có màu cam đốm trắng, thường rên rất to mỗi khi được người khác nựng, và thích cuộn tròn ngủ trong túi áo khoác của mình. Hơn bất cứ thứ gì khác trên đời, mình rất muốn có 1 trong mấy con mèo đó.

Cũng phải nói rằng, hồi đó, mình có tật mút-ngón-cái. Mẹ đã làm mọi cách để mình thôi mút ngón tay cái, kể cả việc mua cho mình búp bê Barbie, mặc dù mẹ rất ghét loại đồ chơi này. Nhưng vẫn vô ích.

Rồi khi mình bắt đầu nài nỉ mẹ cho nuôi 1 con mèo con, mẹ đã giao hẹn: nếu mẹ mua cho mình 1 con mèo con vào sinh nhật mình thì mình phải hứa là sẽ không mút ngón tay cái nữa.

Mình đồng ý ngay lập tức. Mình mong có 1 con mèo của riêng mình đến mức ấy cơ mà!

Và rồi sinh nhật mình đến gần, mình bắt đầu tỏ ý nghi ngờ không biết mẹ có giữ đúng thỏa thuận không. Mặc dù mới 6 tuổi nhưng mình đã hiểu được 1 điều: mẹ không phải là người mẹ có trách nhiệm nhất. Nếu không tại sao điện thường bị cắt đến như vậy? Chưa kể phân nửa thời gian mình thường mặc cả váy LẪN quần, chỉ vì mẹ để mình tự quyết định xem muốn mặc gì. Do đó, mình không dám chắc mẹ sẽ nhớ chuyện con mèo – hoặc, nếu có nhớ, cũng không biết phải mua ở đâu.

Vì thế trong buổi sáng sinh nhật lần thứ 6

của mình, mình chẳng dám hy vọng gì nhiều.

Nhưng khi mẹ đến bên giường mình ôm cục bông vàng và trắng này đặt vào lòng mình, rồi mình nhìn vào đôi mắt xanh da trời (đấy là trước khi nó chuyển màu xanh lá cây) của Louie (lúc này nó chưa được gọi là Louie Mập cho tới khi tăng hơn 10kg sau đó), 1 cảm giác hạnh phúc chưa tưng thấy len lỏi trong mình. Mình cứ ngỡ răng đời này sẽ không bao giờ còn được trải qua cảm giác hạn phúc như vậy lần hai.

Nhưng đó là chuyện trước tối hôm qua.

Tối hôm qua là buổi tối tuyệt vời nhất trong CẢ CUỘC ĐỜI mình. Sau vụ anh

Sebastiano và đống ảnh ót, mình đã cho rằng không bao giờ có thể cảm kích nổi bà nữa.

Nhưng mà bà đã QUÁ ĐÚNG khi bắt mình đến dự vũ hội. Mình RẤT HẠNH PHÚC vì đã quay lại Trường Trung học AE, ngôi trường tốt nhất, dễ thương nhất cả nước này, nếu không muốn nói là cả thế giới này!!!!!!!!

Chuyện là thế này:

Chú Lars và mình dừng trước cổng trường. Có rất nhiều bóng đèn trắng lấp lánh được trang hoàng trên khắp các cánh cửa sổ, chắc là họ muốn tượng trưng cho băng tuyết gì đó.

Mình cảm giác hơi nôn nao khó chịu và

mình nói với chú Lars. Chú ấy nói mình không thể nôn được bởi vì theo chú ý nhớ thì mình chưa hề ăn gì từ sau khi ăn cái bánh Entemann trước bữa trưa, và những thứ ấy chắc hẳn đã được tiêu hóa hết rồi. Nói rồi chú ý hộ tống mình đi lên bậc thang dẫn vào trường.

Có rất nhiều người đang đứng túm tụm quanh khu vực giữ áo khoác phía ngoài cửa ra vào. Chú Lars đi cất áo khoác cho mình, còn mình đã sẵn sàng chờ có người đến và hỏi mình làm trò gì ở đây mà không có ai đi cùng. Tuy nhiên chỉ có Lilly-và-Boris cùng Tina-và-Dove bước về phía mình và nói rất vui vì mình đã đến (lúc sau Tina kể cho mình nghe là cậu ấy đã giải thích với tất cả mọi người

rằng Kenny và mình đã chia tay, tất nhiên là cậu ấy không nói lý do, TẠ ƠN CHÚA).

Thế rồi mình bước vào trong phòng tập cùng với đám bạn. Phòng tập hôm nay được trang hoàng đúng với không khí mùa đông với những bông tuyết được cắt bằng giấy treo khắp nơi, 1 sàn khiêu vũ và tuyết giả phủ trắng khắp mặt sân. Phải nói là trông chúng trắng và sạch hơn rất nhiều so với đám tuyết thật đang dầy đặc trên đường ngoài kia.

Mọi người đã đến rất đông. Mình nhìn thấy Lana và Josh, anh Justin Baxendale cùng đám fan hâm mộ, Shameeka với Ling Su và nhiều người khác. Cả Kenny cũng có ở đó mặc dù khi gặp mình cậu ấy

đỏ mặt và quay đi, bắt chuyện với 1 cô bạn cùng lớp Sinh với bọn mình. Tốt thôi!

Tất cả mọi người đều có mặt, trừ 1 người mình sợ gặp nhất. Hoặc mong gặp nhất. Mình cũng chẳng biết là cái nào nữa.

Rồi mình thấy chị Judith Gershner. Chị ấy đã cởi áo khoác. Hôm nay trông chị ấy khá xinh trong bộ váy đỏ của Laura Ashleyish.

Nhưng chị ý không khiêu vũ với anh Michael. Chị ý đang nhảy cùng 1 anh chàng mình chưa gặp bao giờ.

Thế là mình nhìn quanh tìm Lilly và cuối cùng cũng thấy cậu ấy đang gọi điện

thoại. Mình lại gần cậu ấy và hỏi: “Anh trai cậu đâu?”

Lilly dập máy: “Làm sao mình biết?” – cậu ấy vặc lại – “Mình đâu phải bảo mẫu của anh ấy”

Sao cậu ấy lúc nào cũng phải cau có thế nhỏ!

Mình rụt rè nói: “Tại mình thấy chị Judith Gershner ở đây, vì thế mình nghĩ…”

“Vì chúa” – Lilly rít lên, mặc dù nhỏ thôi – “mình phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây? Anh Michael không hẹn hò với chị Judith”

Mình nói: “Ờ, thế thì tại sao bọn họ lại

phải dính chặt lấy nhau suốt 2 tuần qua?”

“Bởi vì họ phải chuẩn bị cho cái phần mềm vi tính dớ dẩn trong Vũ Hội này chứ sao. Với cả chị Judith Gershner có bạn trai rồi” – nói rồi, Lilly chộp lấy vai mình và xoay người mình lại chỉ về phía người đang nhảy cùng chị Judith trên sàn – “Anh ấy học trường Trinity”

Trông anh ấy hơi giống Kenny, mỗi tội cao hơn và bảnh trai hơn 1 chút.

“Ồ!” – mình thật không biết nói câu gì hơn.

“Đúng vậy. Mình chẳng hiểu hôm nay cậu làm sao, nhưng mình chả biết làm gì với cậu khi cậu cứ hâm hâm thế này. Ngồi xuống đây” – cậu ấy kéo 1 cái ghế

ra. – “và đừng có đi đâu đấy. Mình muốn biết phải tìm cậu ở đâu khi mình cần”

Mình thậm chí chả hỏi Lilly vì sao cậu ấy cần tìm mình. Mình chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống. Mình có cảm giác như chẳng thể đứng dậy được nữa. Mình quá mệt.

Không phải là mình thất vọng vì mình đâu muốn gặp anh Michael. Ít nhất có 1 phần trong mình mách bảo với mình như thế.

Nhưng phần còn lại trong mình thực sự muốn gặp anh ấy để hỏi xem anh ấy có ý gì khi viết bài thơ đó.

Nhưng lại sợ câu trả lời.

Bởi vì nó có thể không phải là câu trả lời

mình mong muốn.

Một lúc sau, chú Lars và chú Wahim lại ngồi cạnh mình. Mình thấy mình chẳng khác gì 1 vật trang trí trong vũ hội tưng bừng này. Còn không nữa, mình đang trơ ở đó, ngay giữa buổi dạ tiệc, với 2 vệ sĩ đang say sưa tranh luận về lợi và hại của đạn cao su. Chẳng ai mời mình nhảy. Mà có khi chẳng ai nhận thấy sự có mặt của mình ngày hôm nay ý chứ!

Sao mình lại ở lại nhỉ? Mình đã làm những gì bà nói. Mình đã đến đây. Mình đã cho mọi người thấy mình không hèn nhát. Sao mình không được rời khỏi đây?

Mình đứng dậy. Mình nói với chú Lars: “Đi thôi. Chúng ta ở đây đủ lâu rồi. Cháu

còn nhiều đồ đạc phải sắp xếp. Đi thôi”

Chú Lars đồng ý và định đứng dậy. Bỗng chú ấy dừng lại. Mình thấy chú ấy đang nhìn chằm chằm ra sau lưng mình. Mình quay đầu lại.

Là anh Michael.

Rõ ràng anh ấy chỉ vừa mới tới. Anh ấy thở không ra hơi. Cà vạt của anh ấy còn chưa được thắt và trên tóc vẫn còn dính tuyết.

“Anh không nghĩ em sẽ tới” – anh ấy vừa thở hổn hển vừa nói.

Mình biết lúc đó mặt mình đỏ gần bằng màu váy của chị Judith Gershner. Nhưng mình chẳng thể làm gì được hơn. Mình

nói: “Vâng, suýt nữa thì không”

“Anh đã gọi cho em rất nhiều lần nhưng em không chịu nghe điện thoại”

“Em biết” – mình lí nhí nói. Lúc đó mình chỉ ước giá như cái sàn có thể mở ra, giống như trong phim Cuộc sống tươi đẹp, và mình sẽ rơi xuống hồ nước bên dưới và chết đuối dưới đó, để không phải tiếp tục cuộc trò chuyện này.

“Mia, chuyện hôm nay… anh không hề có ý làm em khóc.”

Thôi thì chỉ cần sàn nhà có thể mở ra cho mình chui xuống đó thôi cũng được. Mình vẫn cứ cúi gầm mặt, chăm chăm nhìn xuống sàn nhà.

“Đâu có. Không phải tại anh đâu. Chỉ là vài điều Kenny nói thôi”

“Ừ. Anh nghe nói 2 đứa đã chia tay” – anh Michael nói

Phải rồi. Chắc tới giờ này thì cả trường đã biết. Giờ thì mặt mình có lẽ còn chóe lọe hơn cả màu váy của chị Judith mất.

“Vấn đề là…” – anh Michael nói tiếp – “… anh biết đấy là em. Là người tặng những tấm thiệp.”

Nếu như anh ấy dùng tay moi trái tim mình ra và ném xuống nền nhà hoặc đá ra khỏi phòng cũng không đau bằng lúc nghe mấy câu nói vừa rồi của anh ý. Mắt mình hình như lại chực trào ra rồi.

“Anh biết ư?” Chỉ 1 điều ấy thôi cũng đủ làm trái tim mình tan vỡ. Chưa cần nói đên chuyện xảy ra ngay chính tại buổi vũ hội, trước mặt tất cả mọi người… Thật, không gì đau bằng!

”Tất nhiên là anh biết.” – anh ấy nói. Trông có vẻ bình tĩnh – “Lilly nói với anh”

Mình ngẩng phắt đầu dậy. Lần đầu tiên mình nhìn thẳng vào mặt anh ý.

“Lilly nói với anh?” – mình gần như hét lên – “Làm sao mà cậu ấy biết?”

“Anh không biết. Hình như cô bạn Tina của em kể cho nó nghe. Nhưng chuyện đó không quan trọng”

Mình nhìn quanh phòng và thấy Lilly và Tina đang đứng từ xa, cả 2 đều đang nhìn về phía mình. Khi thấy mình đang nhìn, 2 đứa vội quay đi giả vờ đang say sưa nói chuyện với mấy ông bạn trai.

“Em sẽ giết 2 đứa đó” – mình lẩm bẩm.

Bỗng anh Michael tiến tới, đặt tay lên vai mình, khẽ rung 1 cái rồi nói: “Mia, chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là anh biết rõ những gì mình viết. Và anh nghĩ em cũng thế.”

“Dĩ nhiên em có ý đó rồi” – mình không nghĩ là mình nghe rõ những lời anh ấy vừa nói.

“Thế thì tại sao lúc ở vũ hội em lại hốt hoảng như vậy?”

Mình lắp bắp: “Thật ra bởi vì… bởi vì… em tưởng… em tưởng anh đang trêu em”

“KHÔNG bao giờ”

Và đúng ngay lúc đó anh ấy đã làm chuyện đó.

Không ồn ào. Không hỏi ý kiến mình. Không chần chừ gì hết. Anh ấy cúi xuống và hôn mình, ngay lên môi.

Và mình nhận ra ngay lập tức, rằng Tina đã nói đúng:

Không hề ghê 1 chút nào nếu bạn thực sự yêu anh ấy.

Nói đúng hơn, đó là điều ngọt ngào và tuyệt vời nhất trên đời.

Còn 1 vài điều thú vị nữa mà mình mới khám phá ra được:

Anh Michael cũng đã yêu mình từ rất lâu rồi, có khi còn lâu hơn mình, nhưng không dám nói ra.

Và Lilly đã biết hết mọi chuyện mà không nói gì cho đến vài ngay trước… bởi vì cậu ấy muốn thử xem bọn mình sẽ mất bao lâu để tự nhận ra tình cảm của đối phương (khá dài đấy)

Năm tới anh Michael sẽ học ĐH ở trường Columbia, chỉ cách nhà mình vài bến tàu điện vì vậy mình sẽ vẫn được gặp anh ấy thường xuyên.

À, còn nữa, khi Lana lướt sượt qua thấy bọn mình đang hôn nhau đã cáu kỉnh nói:

“Chúa ơi, có cần lộ liễu thế không?”

Mình nhảy điệu van-xơ với anh ý suốt cả tối, tới tận khi Lilly tới bên 2 đứa và nói: “Nhanh lên 2 người này, tuyết rơi nặng hạt lắm rồi, nếu không đi bây giờ thì sẽ không bao giờ về được nhà mất”

Bọn mình đã trao nhau 1 nụ hôn tạm biệt dài tưởng như bất tận, ngay trước cửa nhà mình mặc cho tuyết rơi ngày càng nặng hạt (và chú Lars đứng bên cạnh đang cằn nhằn vì lạnh)

Nhưng điều tuyệt vời nhất có lẽ là bọn mình đã chuyển thẳng sang hôn kiểu Pháp mà không gặp rắc rối gì. Tina đã nói đúng – với người mình yêu, mọi thứ thật tự nhiên.

Giờ thì cơ trưởng nói mình phải cất bàn ăn đi để chuẩn bị cất cánh, vì thế mình phải dừng bút 1 lát.

Bố nói nếu mình không ngừng nói về anh Michael thì bố sẽ lên phía trên ngồi với phi công suốt cả chuyến bay.

Bà nói hình như mình có vẻ cao lên. Mà cũng có thể thế thật. Nhưng bà cho đấy là vì cái váy mình đang mặc, 1 thiết kế mới nhất của anh Sebastino. Cuối cùng chiếc váy "thiết kế để khiến anh Michael không còn coi mình là đứa bạn thân nhất của em gái anh ý nữa" đã thực sự có tác dụng.

Mình biết chiếc váy không phải là nguyên nhân dẫn đến kết cục viên mãn này. Cũng không phải hoàn toàn do sức

mạnh của tình yêu (bởi bọn mình đã che giấu tình cảm suốt bao lâu nay mà có dám nói ra đâu)

Theo mình, tất cả là nhờ vào sự tự tin với chính bản thân mình.

Và sự thật là mình chính là 1 công chúa. Bằng mọi giá mình sẽ làm tốt vai trò này! Vì sao ư?

Bởi vì, giống như đoạn kết của tất cả các câu chuyện cổ tích mà mình từng đọc, nàng công chúa sẽ sống hạnh phúc trọn đời bên người mình yêu

-Hết tập 3-

Chưa bao giờ trong lịch sử lại có một công chúa khác người đến như vậy!

ÔI CHÚA ƠI!!!!!!! ANH MICHAEL ĐÃ RỦ MÌNH ĐI CHƠI!!!!! Tụi mình sẽ ăn tối và xem phim. Ở cùng 1 chỗ. Bởi vì tại Phòng chiếu phim sẽ có 1 cái bàn để bạn có thể vừa ngồi ăn tối vừa xem phim. Và Chiến tranh giữa các vì sao là bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của mình, chỉ sau Dirty Dancing. Thử hỏi trên đời còn có cô gái nào may mắn hơn mình chứ? Mình nghĩ là không! Ê Britney, ghen tỵ không?

Giờ thì Mia đang ở Genovia. Trong Nhà quốc hội, xung quanh là các quan chức cấp cao của đất nước vậy mà Mia chỉ nghĩ duy nhất đến 1 người – bạn trai mới của cô, Michael Moscovitz.

Người dân Genovia mặc dù đánh giá rất

cao gu thời trang của Mia nhưng lại không đồng tình với quan điểm về việc lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe tại giữa lòng thủ đô Genovia của cô công chúa mới lớn này.

Mia sẽ gặp mặt cùng Hoàng tử William của nước Anh… Cuộc gặp gỡ ấy sẽ ra sao? Liệu cô có lại làm rối tung mọi chuyện lên như mọi lần hay không?

Trở về Mỹ, Mia tiếp tục phải đối mặt với những tiết học Đại số khó nhằn cùng những bài học làm công chúa khắt khe của bà.

Chưa hết, đức lang quân tương lai lý tưởng bấy lâu của Mia liên tục hủy bỏ các cuộc hẹn hò của 2 người. Liệu

Michael có thực sự yêu Mia? Mia sẽ ăn nói thế nào với Michael khi cô buộc phải hủy buổi hẹn hò đầu tiên vô-cùng-thiêng-liêng của 2 người để tham dự 1 buổi khiêu vũ hoàng gia???

Những lo lắng và những suy nghĩ "linh tinh" đậm chất teen của tuổi mới lớn đã được lột tả vô cùng dí dỏm và dễ thương trong hành trình nhật ký tiếp theo của nàng công chúa tuổi teen có một không hai này.

Nhật Ký Công Chúa tập 4: Sự chờ đợi của Công chúa

LINUXRULZ: Em muốn đi ăn tối ở phòng chiếu phim không? Họ sẽ chiếu Chiến tranh giữa các vì sao tập 1.

ÔI CHÚA ƠI!!!!! ANH MICHAEL ĐÃ RỦ MÌNH ĐI CHƠI!!!!!! Tụi mình sẽ ăn tối và xem phim. Ở cùng một chỗ. Tại phòng chiếu phim sẽ có một cái bàn để bạn có thể vừa ngồi ăn tối vừa xem phim. Và Chiến tranh giữa các vì sao là bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của mình, chỉ sau Dirty Dancing. Thử hỏi trên đời còn có cô gái nào may mắn hơn mình nữa? Ắt là không! Britney ơi, ghen tỵ với mình không?

Thân tặng Walter Schretzman, và tất cả những người đi làm tự thiện giúp đỡ người dân nghèo trên khắp đường phố New York.

Đừng nghĩ rằng mọi người không nhận ra những nghĩa cử cao đẹp đó của các bạn.

Xin cảm ơn rất nhiều.

Cảm ơn Beth Ader, Alexandra Alexo, Jennyfer Brown, Kim Goad Floyd, Darcy Jocobs, Laura Langlie, Amanda Maciel, Abby McAden, và Benjamin Egnatz.

Xin gửi lời cảm ơn, dù hơi muộn, tới gia đình Beckham, đặc biệt là Julie, vì đã tốt bụng cho phép tôi "mượn" thói quen nuốt bít tất của con mèo Molly để đưa vào câu chuyện của mình.

"Nếu là công chúa, mình sẽ có thể đem tiền đi làm từ thiện, giúp đỡ nhân dân của mình. Nhưng ngay cả nếu chỉ là một công chúa giả vờ thì mình vẫn có thể tự nghĩ ra những việc làm nhỏ bé để giúp

đỡ mọi người. Mình sẽ giả vờ rằng giúp đỡ mọi người cũng chính là công tác từ thiện hoàng gia.

Trích trong A LITTLE PRINCESS

Tác giả Frances Hodgson Burnett

Thứ Năm, ngày 1 tháng 1, Giữa đêm khuya

Trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

NHỮNG MỤC TIÊU CẦN ĐẠT ĐƯỢC TRONG NĂM MỚI

CỦA CÔNG CHÚA AMELIA MIGNONETTE

GRIMALDI THERMOPOLIS RENALDO,

14 TUỔI 8 THÁNG

1. Ngừng cắn móng tay, cả móng giả lẫn móng thật.

2. Ngừng nói dối. Dù gì bà cũng biết tỏng bí mật của mình rồi. Thật đúng là cái mũi…phản chủ! Sao nó lại cứ phải phập phồng mỗi khi mình nói dối cơ chứ?

3. Không bao giờ tự ý đổi lời thoại khi phát biểu trên truyền hình trước toàn thể nhân dân Genovia.

4. Ngừng ngay vụ buột miệng chửi thề trước mặt mấy người hầu gái.

5. Ngừng ngay chuyện bắt chú Francois, vệ sỹ người Genovia, dạy mấy câu chửi

thề bằng tiếng Pháp.

6. Gửi lời xin lỗi tới Hiệp hội các nhà trồng cây Ô liu Genovia vì mình lỡ sẩy mồm nhả ra một câu pha trò rất-không-đúng-lúc về trận hạn hán gây mất mùa vừa qua.

7. Gửi lời xin lỗi tới vị Bếp trưởng đáng kính của Hoàng gia Genovia vì đã tự ý "tuồn" món gan ngỗng cho con chó của bà nội (mà mình đã nhắc đi nhắc lại với nhà bếp trong cung là mình không ăn gan chứ có phải không đâu).

8. Ngừng ngay việc lên lớp giới báo chí Hoàng gia Genovia về tác hại của thuốc lá. Nếu bọn họ muốn bị ung thư phổi thì đó là quyền của họ.

9. Học cách tự tin hơn!

10. Ngừng suy nghĩ qua nhiều về anh Michael Moscovitz.

À, khoan…Mình được quyền nghĩ về anh Michael Moscovitz chứ, BỞI VÌ ANH ẤY GIỜ ĐÃ LÀ BẠN TRAI CỦA MÌNH rồi mà!!!!!!

MT + MM = TÌNH YÊU VĨNH CỮU

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 1, 2 giờ chiều,

Trong phòng Quốc hội Hoàng gia Genovia

Đáng ra giờ mình phải đang đi du lịch vi vu mới đúng. Đang là kỳ nghỉ đông cơ mà. Mình cần phải đươc nghỉ ngơi thảnh thơi, chuẩn bị lên dây cót cho học kỳ

khủng khiếp sắp tới, với môn Đại số II sờ sờ trước mắt. Đó là còn chưa tính đến môn Sức khỏe và An toàn đâu đấy. Mọi người ở trường ai cũng ra cái điều "Ôi, sao cậu sướng thế, vừa được đón Giáng sinh ở lâu đài, vừa được kẻ hầu người hạ phục vụ đến tận răng".

Nghĩ gì chứ? Thứ nhất, sống trong lâu đài chẳng có gì hay ho cả. Vì sao ư? Đã gọi là lâu đài thì đủ hiểu nó già nua và cũ rích đến thế nào rồi. Có thể tòa lâu đài của dòng họ Renaldo nhà mình không đến nỗi khởi công từ những năm thứ tư trước công nguyên hay từ thời cụ tổ của mình là Công chúa Rosagunde, nữ hoàng đầu tiên của xứa Genovia. Nhưng nói chung cũng phải từ nhưng năm 1600 là ít.

Mà từ cái thời sơ khai đó thì lấy đâu ra mấy thứ kiểu như:

1. Truyền hình cáp

2. Mạng Internet

3. Toa lét.

Nói thế thôi, dù gì đây cũng là cung điện của bố mà, thời nay sao có chuyện không có lấy nổi một cái ăng ten chảo. Chỉ có điều kênh truyền hình duy nhất bố cho lắp đặt chỉ quanh đi quẩn lại có CNN, Tin tức tài chính CNN, và Golf. Kênh MTV2 của mình đâu? Còn kênh phim truyện Ligetime nữa chứ?

Mà đến thời gian để với lấy cái điều khiển mình cũng còn không có, nói gì đến

chuyện ngồi xem. Suốt ngày trên từng cây số, thăm viếng hết chỗ này đến chỗ nọ.

À, lại bàn về chuyện mấy cái toa lét. Túm lại một câu, các ông cố bà cố thời những năm 1600 không hiểu tầm quan trọng về cái gọi là cống-thoát-nước. Hậu quả là 400 năm sau, nếu con cháu của họ sơ ý thả quá nhiều giấy vệ sinh xuống đó và cố xả nước, ngay lập tức sẽ tạo ra một cơn sóng thần nho nhỏ trong nhà.

Vậy đó. Cuộc sống ở Genovia của mình đấy!

Mấy đứa bạn của mình giờ chắc đang đi trượt tuyết ở Aspen hoặc nằm vắt vỏe tắm nắng ở Miami.

Còn mình thì sao? Mình đang thường

thức cái quái gì trong kỳ nghỉ đông này thế không biết?

Để xem nào…Quà Giáng sinh của bà dành cho mình là một cuốn sổ tay mới coong để ghi chép lại lịch trình làm việc của bản thân tại Genovia (giờ này vẫn còn có người đi tặng sổ tay làm quà Giáng sinh mới hãi hùng!!!!)

Dưới đây là những gì mình đã biết trong cuống sổ tay đó:

Chủ Nhật, ngày 21 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Đã tới Genovia. Chỉ vì nhấm nháp một gói kẹo Skittles trên máy bay mà suýt nữa thì mình đã nôn ộc ra ngay trước mặt

phái đoàn chào mừng chính thức của Genovia tại sân bay, lúc vừa bước xuống khỏi máy bay.

Vậy là đã qua một ngày kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael. Mình vẫn gọi điện đến nhà ông bà anh ấy không mệt mỏi ở Boca Raton (gia đình Moscovitz năm nào cũng nghỉ đông ở đó) nhưng không có ai nhấc máy. Chắc tại do chênh lệch múi giờ. Genovia sớm hơn Florida tận 6 tiếng cơ mà.

Thứ Hai, ngày 22 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Trong lúc đang đi dạo trên tàu tuần dương của hải quân Genovia, tàu Hoàng tử Phillipe, mình đã bị vấp phải cái mỏ

neo. Chuyện cũng chẳng có gì đáng nói nếu không phải là cú ngã đó vô tình "đẩy" Đô đốc Pepin lộn nhào xuống cảng Genovia. May mà ông ấy không bị làm sao. Người ta đã phải vớt ông ấy lên bằng một cái cây lao móc (thường dùng để bắt cá voi…)

Mà tại sao mình là người duy nhất ở cái nước này cho rằng ô nhiễm là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng nhỉ? Nếu mọi người muốn đậu du thuyền ở cảng Genovia thì họ cần phải ý thức hơn với những gì họ ném ra khỏi boong tàu. Bọn cá heo thường xuyên bị mắc mũi vào mấy cái vỏ bao ni-lon và đói đến chết chỉ vì không thể mở mồm ra để ăn. Mà có gì đâu, trước khi ném bao ni-lon xuống biển

họ chỉ cần khoét mấy cái lỗ thật to là moi chuyện sẽ đâu vào đó.

OK, nói mọi chuyện sẽ đâu vào đó là không đúng. Bởi riêng chuyện vứt rác qua boong tàu đã là sai rồi.

Mình không thể đứng trơ mắt ra nhìn những sinh vật biển vô tội bị cướp đi môi trường sống. Chỉ vì mấy đám người nghiện tắm nắng lúc nào cũng muốn có một làn da rám nắng hoàn hảo tại Vịnh Saint-Tropez.

Đã 2 ngày kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael. Mình đã cố gọi cho anh ấy hai lần. Lần đầu tiên, không ai nghe máy. Lần thứ hai, bà anh ý nhấc máy và nói Michael vừa chạy ra hiệu thuốc lấy thuốc

ngâm chân cho ông. Đúng là Michael! Luôn đặt người khác lên trước bản thân, dù chỉ là một đôi chân.

Thứ Ba, ngày 23 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Trong bữa ăn sán với Hiệp hội các nhà trồng cây Ô liêu Genovia, mình đã cao hứng nhả ra một lời-bình-luận-mà-theo-mình-là-rất-dí-dỏm về trận hạn hán bất thường ảnh hưởng toàn bộ khu vực Địa Trung Hải vừa qua. Nhưng hình như không ai thấy câu nói đùa của mình dí dỏm cả, đặc biệt là mấy thành viên của Hiệp hội các nhà trồng cây Ô liu.

Đã 3 ngày kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael. Hôm nay đến thời gian gọi cho

anh ý cũng chẳng có. Tất cả chỉ tại phát ngôn linh tinh về vụ hạn hán hồi trưa của mình!!!

Thứ Tư, ngày 24 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Lên truyền hình gửi lời chúc mừng Giáng sinh tới toàn thể nhân dân Genovia. Và..LẠC ĐỀ từ đầu đến cuối! Thà cứ mở giấy đọc cái bài diễn văn đã được người ta chuẩn bị từ trước cho xong chuyện… Đằng này…mình lại hứng chí chia sẻ niềm tin của bản thân với việc có thể đem lại nguồn thu đáng kể cho ngân khố quốc gia nếu đem lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe trên tất cả các con phố ở Genovia. Mình thậm chí còn lấy ví dụ về

nguồn thu “siêu khủng” từ mấy cái máy đó chỉ tính riêng trong 5 quận của thành phố New York. Mọi người sợ chúng làm ảnh hưởng đến mỹ quan phố xá? Cảnh quan của thành phố sẽ vẫn đẹp như thường, KHÔNG HỀ bị sứt mẻ một tẹo nào, cam đoan đấy!

Chưa hết…mình còn điên đến độ lớn tiếng cảnh cáo “mấy kẻ dạo chơi ban ngày bần tiện” đừng có nghĩ đến chuyện lảng vảng gần khu vực biên giới nước mình nữa chứ.

4 NKTLCCGAM (4 ngày kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael)

Thứ Năm, ngày 25 tháng 12, Giáng sinh

Lịch trình của Hoàng gia

CUỐI CÙNG ĐÃ NÓI CHUYỆN ĐƯỢC VỚI ANH MICHAEL!!! Cuối cùng đã gặp được anh ấy qua điện thoại. Tuy nhiên, cuộc nói chuyện của bọn mình không được tự nhiên cho lắm do có sự hiện diện rất không-đúng-lúc của cả bên đấy và bên đây. Bên đây có bố, bà và ông anh họ René tề tựu đông đủ trong phòng lúc mình gọi điện. Bên đấy cũng nườm nượp từ bố mẹ, ông bà đến em gái.

Anh Michael hỏi mình có nhận được món quà Giáng sinh nào hay ho không và mình đã nói là không. Không có già cả, ngoài một cuốn sổ tay và một cái quyền trượng. Trong khi mình chỉ ước ao có một cái điện thoại di động! Anh Michael cũng ngao ngán kể là chẳng nhận được

món quà Hanukkah nào ra hồn cả. Không có gì ngoài một cái máy in màu. Vậy vẫn còn tốt hơn món quả của mình chán! Nhưng kể ra cái quyền trượng dùng để gãi lưng cũng hay ra phết!

Thật may anh Michael vẫn chưa quên người bạn gái này. Mình biết bạn trai mình giỏi giang hơn tất cả bọn con trai trên thế giới này cộng lại. Nhưng mọi người vẫn thường nói: bộ nhớ của con trai giống như bộ nhớ các em cún - gần như bằng không. Có khi bạn vừa nói dứt lời rằng nhân vật yêu thích của mình là Xena - Nàng công chúa chiến binh xinh đẹp…và chỉ vài giây sau đã thấy họ thắc mắc về chuyện sao bạn lại có thể đi thích nữ nô lệ da đen Xica – nhân vật chính

trong bộ phim truyền hình dài tập của đài Telemundo. Mà nói thật, cũng không thể trông mong gì hơn đâu…bởi bộ não của con trai vốn đã đầy ắp vấn đề với mấy cái mô-đem, phim Star Trek Voyager và nhóm nhạc Limp Bizkit…rồi.

Michael của mình cũng không nằm ngoài quy luật đó. Mặc dù anh ấy là một trong những học sinh ưu tú được chọn đọc diễn văn trước toàn trường, lại đạt điểm tuyệt đối SATs và được tuyển thẳng vào một trong những Đại học danh tiếng nhất cả nước. Nhưng ai cũng biết anh ấy phải mất khoảng…5 triệu năm…để nói ra sự thật là anh ấy thích mình. Và đó cũng chỉ là sau khi mình đã bí mật gửi cho anh ấy cả tá thư tình.

Á, cũng đâu phải bí mật gì đâu. Vì ngay từ đầu anh ấy đã biết tác giả của mấy lá thư đó là mình rồi mà. Tự mồm của mấy đứa "thợ buôn" và cô em gái anh ấy chứ ai.

Mà thôi, sao cũng được! Dù gì cũng qua rồi.

5 ngày không nghe được tin tức gì từ người yêu quả là dài hơn một mùa. Anh Dave Farrouq El-abar, bạn trai của Tina Hakim Baba thỉnh thoảng cũng mấy ngày bẵng đi không gọi cho cậu ấy và những lúc đó Tina luôn cho rằng anh Dave đã gặp được người con gái khác tuyệt vời hơn cậu ấy. Cậu ấy thậm chí có sồng sộc kéo đến hỏi thẳng anh ấy về chuyện này, mếu máo với anh ấy rằng cậu ấy yêu anh

ấy và rên rỉ rằng cậu ấy thấy rất đau lòng vì anh ấy không gọi điện…Kết quả là anh ấy không bao giờ gọi lại cho cậu ấy nữa, vì hóa ra anh Dave mắc chứng sợ ràng buộc.

Anh Michael thì gặp đâu chẳng ra người giỏi giang hơn mình. Ngoài kia có hàng triệu cô gái hơn đứt mình, ngoài chuyện họ không phải là công chúa mà thôi. Họ còn không bị nhốt lại trong cung điện với người bà khó tính cùng con chó púc trụi lông gớm ghiếc của bà trong suốt kỳ nghỉ.

Và mặc dù khi Tina bắt đầu cho rằng anh Dave đã đá cậu ấy, bọn mình vẫn an ủi: “Không phải đâu”. Giờ thì mình nghĩ mình đã hiểu cảm nhận của cậu ấy lúc

đó.

Vừa nói chuyện với mẹ và thầy Gianini. Cả hai đều ổn, mặc dù mẹ vẫn không chịu cho bác sỹ tiết lộ về giới tính của em bé. Mẹ nói mẹ không muốn biết, vì nếu đó là con trai mẹ cũng không lấy gì làm buồn, mặc dù không hề muốn có thêm một kẻ đàn áp mang nhiễm sác thể Y ra đời (thầy G nói mẹ nói vậy là do hooc-môn thôi nhưng mình không dám chắc. Thực lòng mà nói mẹ là týp người khá anti giới nhiễm sắc thể Y). Mẹ cho Louie Mập nghe máy để mình có thể chúc mừng Giáng sinh với nó và nó đã gầm gừ tỏ vẻ khó chịu, vậy là mình có thể đoán được nó vẫn ổn!

5 NKTLCCGAM

Thứ sáu, ngày 26 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Mình bị ép phải đi xem bố và ông anh học René chơi golf trong một giải đấu từ thiện, đối thủ là Tiger Woods. Tiger thắng (chẳng có gì là lạ) vì dù gì bố cũng trạc tứ tuần rồi. Còn Hoàng tử René thì thú nhận rằng tối hôm trước vừa tham dự một buổi party thử rượu. Cứ tưởng không còn môn thể thao nào có thể tẻ nhạt hơn golf…Ấy thế mà có – POLO. Tháng sau, mình bị ép phải đi xem bố và anh René chơi môn thể thao đó mới kinh chứ. À mà anh René thậm chí khó có thể gọi là anh học của mình được. Bọn mình họ hàng với nhau cách khoảng 1100 đời là ít.

Và mặc dù danh nghĩa là hoàng tử thật đấy, nhưng anh ấy thậm chí con không được luật pháp Italia, cho phép đặt chân vào lãnh thổ của mính nữa. Ấy là do mấy người trong Đảng xã hội đã đuổi tất cả thành viên Hoàng gia Italia ra khỏi đất nước từ lâu rồi. Cung điện từ thời cụ tổ của anh René giờ thuộc về một nhà thiết kế giày nổi tiếng. Người ấy đã biến tòa lâu đài thành khu nghỉ dưỡng cho những người Mỹ lắm tiền giàu có, đến vào dịp cuối tuần, tự tay làm món mỳ ống và thưởng thức đặc sản rượu nho 200 năm tuổi.

Tuy vậy anh René có vẻ không lấy gì làm rầu rĩ, bởi vì ở Genovia này mọi người vẫn gọi anh ấy là Hoàng tử René và anh

ấy được hưởng mọi đặc quyền của một thành viên Hoàng gia.

Vấn đề ở chỗ…cho dù có hơn mình 4 tuổi, là sinh viên năm thứ nhất của một trường Đại học Kinh tế Pháp, hay là một hoàng tử đi chăng nữa thì René cũng có quyền lôi vẻ bề trên đặt uỵch trước mặt mình. Mình dám nói rằng cờ bạc là xấu! Bà sự thật là anh René đang chôn vùi tuổi xuân trong sòng bài, thay vì bỏ thời gian vào làm việc gì đó có ý nghĩa hơn. Điều ấy làm mình thấy rất khó chịu.

Mình đã nói điều đó với anh René. Anh ấy cần phải hiểu rằng cuộc sống còn có một tỉ thứ phải làm hơn là rong ruổi trên chiếc Alfa Romeo, hoặc bì bõm bơi trong bể bơi cung điện, mặc đúng một

cái quần chíp đen bé tin hin, ở Châu u kiểu quần này rất mốt thì phải (mình đã van xin bố rằng đừng có đua đòi theo mốt, cứ quần sooc mà mặc thôi và thật may là ý bố cũng vậy).

Nghe mình nói xong anh René chỉ phá lên cười như nắc nẻ.

Nhưng mình cũng có thể hài lòng, Vì chí ít mình đã cố gắng hết sức để vạch ra nhưng sai lầm nghiêm trọng trong cách sống phóng túng của vị hoàng tử luôn coi mình là nhất quả đất này.

6 NKTLCCGAM

Thứ Bảy, ngày 27 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia.

Một ngày cực kỳ mệt mỏi, vì hôm này là ngày giỗ thứ 25 của ông nội. Phải đặt vòng hoa tang lên mộ ông, đeo mạng đen…Cái mạng của mình cứ dính vào son môi, không sao thổi nó đi được, cuối cùng phải tháo béng nó ra, khiến cho cái mũ bị gió làm cho bay cái vèo ra tận cản Genovia. Hoàng tử René "đáng kính" đã chạy theo vớt nó lên cùng với sự trợ giúp cuồng nhiệt của mấy cô gái ngực trần đang nằm tắm nắng gần đó. Đáng tiếc, cái mũ sẽ không bao giờ còn được như cũ!!!

7 NKTLCCGAM

Chủ nhật, ngày 28 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Hoàng tử René bị bắt gặp đang nô đùa với mấy cô em với mũ hôm trước trong bể bơi trong nhà. Bố đã nổi giận đùng đùng…Vì theo bố, ở cái tuổi 18 anh René đáng ra phải hiểu được rằng mọi người đang rất kỳ vọng anh ấy sẽ trở thành " Hoàng tử William của Châu lục", mặc dù không có vương miện. Thực tế, nhà anh René giờ chỉ còn mỗi cái danh chứ chẳng có chút gia tài của nả gì cả. Bố còn nói mấy con bé đó đang cố lợi dung anh ấy tuốt xác. Anh René lại còn quay ra lý sự là anh ấy không hề ngại khi "được" lợi dụng kiểu ấy. Và rằng nếu anh ấy không thấy ngại thì việc gì bố phải lo? Câu nói đó chẳng khác nào như lửa đổ thêm dầu. Bố gầm lên rung chuyển

từ mặt đất đến trần nhà. Đáng ra mình phải cảnh báo cho anh ấy biết: Tuyệt đối không nên cãi lại bố khi cái mạch máu trên trán ông đang phập phồng tướng lên như thế. Nhưng mình đã phản ứng hơi chậm!

Cố gọi cho anh Michael nhưng máy bận liên tục trong suốt 4 tiếng. Chắc anh ấy đang online. Mình cũng muốn email cho anh ấy lắm chứ nhưng toàn bộ máy tính trong cung có thể vào internet đều ở trong phòng hành chính và tất cả các cửa thì đều đã khóa.

8 NKTLCCGAM

Thứ Hai, ngày 29 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Gặp gỡ các quản lý Casino ở Genovia. Rất không hài lòng với thái độ kiên quyết của họ trong việc duy trì chỗ đỗ xe dành riêng cho khách VIP. Mình đã cố giải thích về tầm quan trọng của việc tăng doanh thu từ máy cái đồng hồ tính tiền đỗ xe. Kết quả: bị cự tuyệt và đuổi như đuổi tà.

Mình hỏi mượn bố chìa khóa riêng vào phòng hành chính để email cho anh Michael thi thoảng nhớ nhung nhưng bố gạt phăng đi. Tất cả chỉ tại tuần trước anh René bị bắt gặp lẻn vào phòng hành chính mò mẫm máy trang web nhố nhăng. Mặc dù mình đã nói khô miệng nát nước răng mình không đời nào làm cái trò xuẩn ngốc như ông anh học Hoàng-tử-

hữu-danh-vô-thực kia, nhưng bố lờ đi như không nghe thấy gì.

9 NKTLCCGAM, và mình nghĩ mình sắp PHÁT ĐIÊN rồi!!!!!!!!!!!!!!!

Thứ Ba, ngày 30 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Nhận được TIN NHẮN của ANH MICHAEL, qua mấy người trực tổng đài điện thoại trong cung. “Nhớ em. Sẽ cố gắng gọi cho em lúc bonne nuit”. Mình đã hỏi đi hỏi lị mấy người trực tổng đài và họ thề sống thề chết là đã truyền đạt nguyên văn, chính xác đến từng chữ. Mà nếu vậy thì tin nhắn của anh ấy chẳng có nghĩa gì cả. Bonne nuit có nghĩa là “chúc ngủ ngon”, chứ không phải là từ chỉ thời

gian. Không biết ngôn ngữ của người Klingon trong phim Star Trek có từ nào nghe gần gần giống như bonne nuit không nhỉ? Nhưng mình cũng không có thời gian gọi cho anh Michael vì hôm nay phải ngồi với Bộ trưởng Bộ quốc phòng Genovia cả ngày, học cách ứng phó khẩn cấp trong tình huống đất nước bị các lực lượng thù địch bất ngờ tấn công.

10 NKTLCCGAM

Thứ Tư, ngày 31 tháng 12

Lịch trình của Hoàng gia

Hóa ra ngồi yên cho người ta vẽ chân dung thật chẳng dễ dàng tẹo nào. Phải ngồi im như phỗng, không cử động, không cười! Quả đúng là cực hình! Nhất

là khi con chó púc Rommel bé tí teo của bà cứ đảo qua đảo lại trước mặt, với cái mũ nhựa to uỵch trên đầu (để nó không thể liếm rụng nốt đám lông lơ thơ còn lại trên người). Rommel là con chó đầu tiên mình biết bị mắc chứng rối loạn khả năng kiềm chế bản thân đấy. Cứ nhìn cái cách nó tự liếm sạch đám lông trên người trụi thui lủi mới khiếp chứ. Các bác sỹ thú y ở Mỹ thì cho rằng Rommel bị rụng lông như vậy là do bị dị ứng. Nhưng bác sỹ thú y của hoàng gia Genovia lại lý giải hành động kỳ quặc này của con Rommel là một cách để tự tạo ra xì-tai riêng cho bản thân. Đến chết!

Xưa nay mình luôn phản đối chuyện con người cười nhạo trên sự khốn khổ của

bất cứ loài động vật bốn chân nào, nhưng lần này quả thực là cầm lòng không nổi. Con Rommel nom vô cùng khôi hài. Nhất là cái cách nó mất kiểm soát cân bằng, loạng choạng như người say bổ nháo bổ nhào vào mấy bộ quần áo giáp dọc hành lang.

Họa sỹ vẽ chân dung của Hoàng gia Genovia gửi tới mình một nỗi thất vọng tràn trề. Sau hàng giờ đánh vật với bức chân dung, cuối cùng ông ấy đành phải thả mình ra sớm để tham dự bữa tiệc năm mới trong cung. Không được ở bên anh Michael, cùng nhau chia sẻ nụ hôn đêm giao thừa, thử hỏi ai thiết tha bữa tiệc này. Đã cố gọi cho anh ấy nhưng không thấy ai bắt máy. Giờ gia đình Moscovitz

chắc đang đi mở tiệc ngoài bãi biển hoặc ở bên bể bơi gì đó.

Florida nổi tiếng về cái gì ư? Những bữa tiệc triền miên trên bãi biển hoặc tại bể bơi. Và ai sẽ tham dự nhưng buổi tiệc ấy? Xin thưa, các cô gái trong những bộ bikini nhỏ xíu. Như mấy cô nàng trong phim Blue Crush ý. Hoặc là giống diễn viên Kate Bosworth: một mắt xanh, một mắt nâu, diện quần sooc ngẵn cũn cỡn. Chắc vậy rồi. Ai có thể rời mắt khỏi những cô mắt hấp háy lúc xanh lúc nâu đầy gợi cảm như vậy cơ chứ??

Lúc giao thừa anh René định lao ra hôn chúc mừng năm mới mình mới rùng rợn chứ…May mà mình né kẹp và bảo anh ta đi mà hôn bà ý. Và anh ý đi làm

thật!!!Không ngờ anh liều mạng như thế! Cũng chẳng phải can đảm, dũng cảm gì đâu, do nốc ừng ực mấy chai sâm-panh từ tối tới giờ thôi. Kết quả không nằm ngoài dự đoán của mình: Bà đã không thương tiếc phang cả một quả dứa (được cắt tỉa thành một con thiên nga) vào đầu anh ấy. Đáng đời!

Thứ Năm, ngày 1 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

CÓ EMAIL CỦA ANH MICHAEL!!!!!!! Anh René đã ăn trộm được chìa khóa phòng hành chính, với lý do cần "tra cứu vài thứ" trên Netscape (mà thực ra là lên mạng vào trang Bạn Hot hay Không Hot? Đẻ làm quen với mấy em xinh tươi trẻ

đẹp- mình biết thừa). Mình tình cờ đi ngang qua bể bơi và bắt quả tang ông tướng đang lúi húi. Tất nhiên phải nhân ngay dịp này đàn áp René bắt anh ta cho mình dùng ké mạng. Ơn trời hôm qua ông này "luyện" quá nhiều sâm-panh thì phải, giờ đầu đau như búa nổ và không còn hơi sức đâu mà tranh cãi với mình.

Và thế là mình vào được mạng và nhận được email của anh Michael!!!!!!! Hóa ra tối hôm qua anh ý KHÔNG HỀ đi dự tiệc với mấy cô giống-Kate-Bosworth:

Mia (anh ý viết), anh xin lỗi vì đã không ở nhà đợi điện thoại của em. Anh đến dự bữa tiệc năm mới tại nhà ông bà ở New York (họ mê mẩn nhạc của Ricky Martin em ạ, yêu đời thế không biết!!!!!). Em có

nhận được tin nhắn của anh không? Nhân đây Chúc mừng Năm mới em nhé. Anh thực sự rất nhớ em và…đại loại thế.

Tái bút: Ở bên đó họ nhốt em trên tòa tháp hay sao thế? Ngay đến tù nhân cũng có quyền gọi điện thoại mà. Anh có cần phải bay sang Genovia giải cứu em khỏi tòa tháp đó không thế????

Thử hỏi TRÊN ĐỜI còn bức thư nào lãng mạn hơn thế không? Anh ấy thực sự rất nhớ mình và đại loại thế! Không biết đại loại thế nghĩa là gì nhỉ? Là Yêu chăng? Có phải đó là ý nghĩa sâu xa của cụm từ đại loại thế không?

Mình đã cực sai lầm khi đem chuyện này đi hỏi anh René. Anh ta phán rằng: ngay

đến tình cảm với người con gái mình thích mà cũng không dám viết thẳng ra trên giấy thì thằng con trai đó thật đáng vò cho thật nhầu rồi…vứt đi!

Mình vặc lại rằng đó không phải giấy, chỉ là thư điện tử mà thôi, hai cái đó hoàn toàn khác nhau.

Không phải sao?

Cả ngày hôm nay mình đi thăm bệnh nhân ở Bệnh viện Đa khoa Genovia. Phải nói là cực kỳ căng thẳng!!! Không phải vì các bệnh nhân, mà vì một chú hề mà bệnh viện đã thuê để mua vui cho đám trẻ con bị bệnh. Mình GHÉT TẤT CẢ CÁC CHÚ HỀ!!!!Kể từ hồi đọc quyển sách IT của Stephen King, mình đâm ra

sợ mấy chú hề. Cuốn sách đó đã được chuyển thể thành phim và cái anh đóng trong The Waltons thủ vai chính. Thật đáng sợ khi mấy vị tác giả đang tâm biến các chú hề ngây thơ, trong sáng thành những con quỷ khát máu! Lúc ở bệnh viện mình đã phải tìm mọi cách tránh mặt gã hề đó, phòng trường hợp anh ta chính là hiện thân của quỷ Sâtan.

12 NKTLCCGAM

Và giờ thì mình đang ngồi đây, mắc kẹt giữa Nghị viện Hoàng gia Genovia vào đúng ngày thứ hai của năm mới, giả vờ thích thú lắng nghe mấy ông già đội tóc giả giảng giải về chuyện đỗ xe.

Cũng do mình cơ! Nếu ngay từ đầu không

mở mồm bàn về mấy chuyện đồng hồ tính phí đỗ xe thì giờ đã không phải khổ thế này.

Sao họ vẫn cố chấp không chịu hiểu rằng nếu không tính phí đỗ xe thì sẽ chỉ càng khuyến khích mọi người lái xe qua biên giới Pháp và Ý, thay vì đi tàu để đến Genovia…Kết quả là làm cho các đường phố vốn đã đông nay lại chật ninh ních, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hạ tầng cơ sở vốn đang xuống cấp ở đây.

Ý khoan…đáng ra mình phải vui mới đúng chứ nhỉ. Cuối cùng cũng có người thực sự để tâm đến lời gợi ý của mình. Mình là Công chúa xứ Genovia thật đấy…nhưng mình thì biết gì chứ? Việc mình sinh ra đã là người hoàng tộc và

“chẳng may” được nhận vào lớp Năng khiếu và Tài năng của trường Trung học Albert Einstein không có nghĩa là mình thực sự có tài HOẶC có năng khiếu gì nổi bật. Mình cực KHÔNG có tài, cái gì cũng chỉ làng nhàng, trung bình…Trừ bàn chân là thứ duy nhất mình có QUÁ THỪA. Và mình cũng chẳng có năng khiếu gì để đem ra khoe. Nói chính xác hơn, mình vào được cái lớp Năng khiếu và Tài năng đó cũng chỉ vì mình bị trượt môn Đại số và mọi người quyết định mình cần phải học thêm ngoài giờ.

Vì tất cả những lí do trên mình nên phải cảm ơn Nghị viện hoàng gia Genovia mới đúng…vì đã chịu lắng nghe những gì mình nói.

Có điều mình rất phiền lòng khi họ vẫn "giữ chân" mình ở lại đây, không chịu thả cho mình về gọi điện cho bạn trai. Đã 13 ngày và 18 tiếng kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael. Gần hai tuần rồi cơ đấy. Trong suốt thời gian vừa qua mình mới chỉ nói chuyện với anh ấy qua điện thoại có một lần. Một phần do chênh lệch múi giờ giữa Genovia và Mỹ, nhưng cái chính vẫn là do lịch trình dài dằng dặc cực kỳ BẤT CÔNG và PHI HIỆN THỰC của bà. Thử hỏi với cái lịch kính mít ấy mình còn đâu ra thời gian gọi điện cho bạn trai nữa chứ?

Chỉ ngần ấy thôi cũng đủ khiến con bé sắp 15 tuổi này muốn òa khóc rồi! Sao số mệnh của mình và anh Michael lại trớ

trêu thế này. Mình thậm chí còn không có thời gian đi mua quà sinh nhật cho anh ý nữa. Còn ba ngày nữa thôi.

Mình mới là bạn gái của anh ấy mới 13 ngày và chưa gì mình đã khiến anh ấy thất vọng rồi.

Nhưng anh ấy sẽ phải quen dần thôi. Theo bà thì mình luôn làm tất cả mọi người thất vọng, chứ không cứ gì ai: từ anh Michael đến người dân Genovia, bố, mẹ….vv…vv…

Mình vẫn không thể hiểu nổi. Chỉ là mấy cái công tơ mét tính phí đỗ xe thôi mà…

13 ngày 19 giờ kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael.

Thứ Bảy, ngày 3 tháng 1

Lịch trình của Hoàng gia.

8h sáng – 9h sáng

Ăn sáng cùng đội tuyển Olympic môn cưỡi ngựa của Genovia.

Mình không có vấn đề gì với mấy người cưỡi ngựa bởi vị bọn ngựa rất dễ thương. Nhưng mấy người đầu bếp trong cung tại sao lại ghét nước sốt cà chua đến thế nhỉ? Mình đã hoàn toàn từ bỏ vụ kiêng trứng và bơ sữa bởi vì: thứ nhất, mình không thể sống thiếu pho mát được. Thứ hai, các cửa hàng McDonald đã bắt đầu đối xử có tính người hơn với lũ gà mái đẻ trứng phục vụ cho món Egg McMuffin của họ. Mình không còn mong

muốn gì hơn nếu mỗi sáng được ăn trứng ốp lết kèm pho mát, NHƯNG LÀM SAO MÌNH CÓ THỂ ĂN NẾU THIẾU NƯỚC SỐT CÀ CHUA CƠ CHỨ??? Lần tới đến Genovia phải găm đầy người nước sốt Heinz mới được.

9h sáng – trưa

Tham quan xu hướng tranh mới tại Bảo tàng nghệ thuật Hoàng gia Genovia.

Đùa, mình vẽ còn đẹp hơn mấy ông họa sỹ này, mặc dù mình chẳng có tẹo hoa tay nào. Cũng may là họ còn treo một bức tranh của mẹ ở đây (bức Chân-dung-cô-con-gái—5-tuổi-của-họa-sỹ-không-chịu-ăn-xúc-xích) nên còn đáng lưu lại xem một chút

12h30 – 2h chiều

Bữa trưa với đại sứ Genovia tại Nhật Bản

Domo Arigato

2h30 chiều - 4h30 chiều

Ngồi dự cuộc họp tại Nghị viện Genovia.

Lại nữa???Mình đã bỏ cả buổi ngồi nghĩ thơ thẩn về anh Michael. Khi anh ấy cười, một bên khóe miệng của anh ấy hơi nhếch lên một chút. Phải công nhận là Michael có một đôi môi rất đẹp!!! Còn đôi mắt nâu nâu nhìn thấu tâm hồn mình. Ôi mình nhớ anh ý quá!!!Chán quá!!!!! Có khi phải gọi cho Tổ chức Nhân quyền

quốc tế mới được! BẮT MÌNH PHẢI XA ANH ẤY LU NHƯ THẾ…QUÁ TÀN NHẪN!!!!

5h chiều – 6h chiều

Tiệc trà cùng Hội sử gia Genovia

Họ có rất nhiều điều thú vị nói về mấy người họ hàng của mình. Thật đáng tiếc là Hoàng tử René lại đang ở Monte Carlo chọn mua ngựa chuẩn bị cho cuộc thi đấu poloo sắp tới. Nếu ở đây bây giờ có lẽ anh ấy đã học được ối điều bổ ích rồi.

7h tối – 10h tối

Bữa tối nghi thức với thành viên Hiệp hội Thương mại Genovia.

Okay, rút lại lời nói ban chiều. Anh René cực kỳ may mắn khi không phải "hưởng" những tiết mục ở đây hôm nay.

14 NKTLCCGAM

Mình sắp hết chịu nổi rồiiiiiiiiiiiii….

Bài thơ dành tặng N.M

Bên kia bờ đại dương xanh thẳm,

Là anh Michael, nghìn trùng xa xăm.

Bất kể 14 ngày dài đến trăm năm

Và không gian tối tăm dường như vô vị

Thì trong trái tim tôi, Michael ngự trị

Và anh sẽ mãi đập ầm ĩ đến thiên thu!

Xem ra mình cần phải luyện tập chăm chỉ

hơn nếu muốn viết ra một bài thơ lãng mạn và phù hợp hơn dành tặng cho tình yêu của đời mình.

Chủ Nhật, ngày 4 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

9h sáng – 10h sáng

Dự lễ cầu kinh trong nhà thờ hoàng gia Genovia

Mình cứ cho rằng đi lễ nhà thờ sẽ cứ rỗi tinh thần con người ta, khiến ta sảng khoái và bình yên. Không hề, buồn ngủ không thể đỡ được!

10h30 sáng – 4h chiều

Dạo chơi cùng gia đình hoàng gia Monaco trên chiếc du thuyền hoàng gia

Genovia.

Mình trở thành đứa con gái trắng nhất ở cái đất Genovia này mất. Nhìn quanh nhìn quẩn thấy người nào người nấy cũng rám nắng toàn tập…Mà anh René đang làm cái quỉ gì với cái quần bơi bé như cái lá nho thế kia? Mấy đứa con gái trên bến tàu cứ réo ầm ỹ tên anh ta lên nữa chứ. Thật không biết xấu hổ!!!Không hiểu họ có con điên cuồng vì anh ấy như thế không nếu biết chuyện mình đã bắt gặp René đang nghêu ngao một ca khúc của Enrique Iglesias trước tấm gương khổng lồ trong phòng lễ tân, dùng quyền trượng của mình giả vờ làm micro.

4h30 chiều – 7h tối

Giờ học làm công chúa với bà

Ngay cả khi đã ở Genovia này rồi bà vẫn không tha cho mình. Mình thừa thông minh để hiểu được tại sao mọi người lại giận dữ như vậy sau bài phát biểu nhăng cuội vừa rồi của mình trên truyền hình! Mình cũng đã thề không bao giờ thay đổi lời thoại trong kịch bản chuẩn bị trước rồi mà. Sao bà vẫn cứ phải NHAY ĐI NHAY LẠI như xát muối vào tim mình thế nàyyyyyyy

7h tối – 10h tối

Bữa tối nghi thức cùng thủ tướng Pháp và gia đình

Anh René đã biến mất suốt 4 tiếng đồng hồ cùng cô con gái 20 tuổi của thủ tướng.

Hai người nói họ chỉ đi đánh bài Ru-lét…nhưng nếu thật là vậy tại sao hai anh chị cứ liếc mắt với nhau suốt kể từ lúc quay lại bàn ăn? Nếu anh René không cẩn thận, cứ cái đà này anh ấy sẽ sớm có một Tiểu Hoàng tử để mà chăm sóc sớm hơn là anh ấy nghĩ.

15 NKTLCCGAM

Mình đã cố gọi cho Michael hai lần ngày hôm nay. Lần đầu là bà anh ấy nhấc máy và nói anh ấy đã tới tiệm máy tính mua mực in. Lần thứ hai thì gặp bố anh ý. Bác ý bảo hai anh em Lilly đã dung dăng dung dẻ qua nhà ông bà để cùng đi xem tập phim James Bond mới nhất ngoài rạp. Sướng thế không biết!!!!!!!!!!

Thứ Hai, ngày 5 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

8h sáng – 9h sáng

Bữa sáng cùng Đoàn Múa Ba-lê Hoàng gia Genovia.

Đây là lần đầu tiên mình thấy anh René bình minh trước 10h sáng.

9h30 – Trưa

Tới tham quan trường múa ba-lê, xem vở ba-lê đặc biệt danh riêng cho Hoàng gia có tên Người đẹp ngủ trong rừng.

Lilly đã liệt ba-lê vào loại hình nghệ thuật sexy nhất, không biết có đúng không nữa. Mấy ông vũ công cũng mặc đồ bó cơ đấy. Và phải công nhận là…trông hơi

bị lộ!!!

12h30 trưa – 2h chiều

Bữa trưa với bộ trưởng bộ du lịch Genovia.

Chẳng nhẽ không ai trên cái đất nước này thấu hiểu lợi ích của đồng hồ công tơ mét tính phí đỗ xe hay sao? Khách du lịch từ các nơi xầm xập đổ về cảng Genovia đã và đang hủy hoại dần những cây cầu lịch sử nổi tiếng bậc nhất ở đây, ví dụ như cầu Pont des Vierges (cây cầu Trinh nữ). Cây cầu này được xây dựng để tưởng nhớ đến bà cố nội Agnes của mình. Cụ thà gieo mình tự vẫn chứ không muốn trở thành nữ tu sỹ theo ý cha bà muốn. Cũng may cụ không sao: hải quân hoàng gia đã

kịp thời vớt cụ lên và cụ đã bỏ trốn luôn cùng vị thuyền trưởng của con tàu đó. Dòng họ Renaldo được một phen sửng sốt. Mình không quan tâm lắm về chuyện tổng thu nhập quốc gia của Genovia phụ thuộc phần lớn vào các du khách đến từ nước ngoài. Họ đang phá hỏng MỌI THỨ ở Genovia này!!!

2h30 chiều – 4h30 chiều

Tham dự bài phát biểu của bố trước giới báo chí trong nước về tầm quan trọng của Genovia đối với nền kinh tế thế giới hiện nay.

Không quan tâm! Không còn gì có thể tẻ nhạt hơn! Michael! Ôi, Michael của em! Chàng đang ở đâu, Michael hỡi????

5h chiều – 6h chiều

Tiệc trà với bà và các thành viên Hội Cứu trợ Phụ nữ Genovia

Mình đã làm đổ trà lên đôi giày vải xa-tanh mới coong, vừa được nhuộm màu cho tiệp màu với chiếc váy của mình.

Và giờ thì nó tiệp với màu nước trà.

7h tối – 11h đêm

Bữa tối nghi thức với một nhà cựu lánh đạo rất nổi tiếng của Xô-viết trước đây và vợ ông ta

Anh René vắng mặt không lời giải thích suốt hầu hết bữa ăn. Hóa ra anh ý đang bận tản bộ ngoài vườn thượng uyển thưởng ngoạn trăng sao mây gió với nữ

diễn viên múa chính ban sáng của Đoàn Ba-lê Hoàng gia Genovia. Bố rất không hài lòng. Mình cố làm dịu cơn giận dữ của bố bằng cách quay ra bắt chuyện với cô bạn gái hiện tại của bố, Hoa hậu Cộng hòa Séc, để cô ấy có cảm giác được đón chào tại gia đình mình (phòng trường hợp bố có ý định nghiêm túc gì đó với cô).

16NKTLCCGAM

Nếu tình hình này vẫn còn tiếp tục kéo dài chắc mình sẽ mắc chứng mất ngôn ngữ, giống như cô gái trong phim Firrestarter, và cho rằng bố là một cái mũ.

Thứ 3, ngày 6 tháng 1

Trong phòng trà của bà

ANH ẤY ĐÃ GỌI CHO MÌNH !!!

Mỗi tội mình không có ở đó (lần nào chẳng vậy). Khi ấy mình đang ở Nhà hát Hoàng gia Genovia, xem vở kịch rất nhảm có tên là La Boheme. Mới đầu thì cũng không đến nỗi nào, cho đến khi…tất cả các nhân vật mình thích thi nhau lăn đùng ra CHẾT. Nhảm hết chỗ nói!

Michael đã để lại lời nhắn ở tổng đài trong cung với nội dung: “Chào em” .

Chào em! Anh Michael nói CHÀO EM!

Tất nhiên mình đã cố gọi lại cho anh ý ngay khi về đến nơi. Nhưng khi ấy nhà Moscovitz đang ở tận Le Crabbe

Shacque thưởng thức món chim quay rồi… Tất cả, trừ bác Moscovitz (gái) . Bác ý phải ở nhà vì có bệnh nhân cần tư vấn gấp (một cô gái mắc bệnh nghiện mua sắm lại mới tái phát, do đợt giảm giá sau kì nghỉ đông) .

Bác Moscovitz hứa chắc chắn sẽ nhắn với anh Michael là mình sẽ gọi lại. Nội dung tin nhắn của mình: “Chào anh” .

Mình cũng muốn nhắn câu gì đó tình tứ thi vị hơn, nhưng hóa ra nói những lời yêu thương trước mắt mẹ của bạn trai mình thật không hề đơn giản.

Ôi giời ơi… bà lại mắng mình nữa rồi !!! Cả ngày hôm nay bà không ngừng giáo huấn mình về buổi vũ hội sắp tới – buổi

tiệc chia tay tiễn công chúa Genovia trở về Mỹ… và về với người yêu.

Vấn đề là Hoàng tử William sẽ có mặt tại buổi vũ hội hôm đó. Anh ý đến Genovia để tham gia giải polo từ thiện mà bố và anh René cũng sẽ góp mặt. Bà đang lo sốt vó, sợ mình sẽ lại là một con-hươu-cao-cổ-vụng-về trước mặt Hoàng tử Wills, như lần phát biểu trên truyền hình trước toàn thể nhân dân Genovia cách đây vài hôm.

Bà cứ làm như mình sẽ lôi chuyện mấy cái đồng hồ tính phí đỗ xe với Hoàng tử William không bằng!!! Mà thôi, sao cũng được… Tùy bà, bà thích nghĩ sao thì nghĩ!!!

“Ta thề là ta không thể hiểu nổi cháu bị làm sao nữa” – bà bắt đầu căng phồng lên – “Đầu óc cháu bị mất điện à??? Ngơ ngơ ngẩn ngẩn còn hơn cả lúc ở nhà”. Bà bồi thêm một nhát chém bằng ánh nhìn sắc lẻm. Lần nào bà làm vậy cũng khiến mình rùng hết cả mình. Bà thà đi xăm mắt, cạo sạch lông mày để rồi tô tô vẽ vẽ lại hằng sáng, còn hơn là dùng mascara và bút kẻ mắt. – “Không phải cháu đang nghĩ về cậu thanh niên đó chứ?”.

Cậu-thanh-niên-đó là cái tên mới mà bà đặt cho anh Michael, kể từ sau khi mình tuyên bố anh ý là lẽ sống của đời mình. Tất nhiên là ngoài con mèo Louie mập của mình ra nữa.

“Nếu bà đang nói về anh Michael

Moscovitz…” – mình trịnh trọng, cố dùng cái giọng quyền quý nhất mà mình có thể - “… thì đúng vậy đó. Anh ấy chưa bao giờ rời khỏi suy nghĩ của cháu, bởi vì anh ấy là hơi thở của trái tim cháu” .

Bà cười khẩy, bật ra cả tiếng “hi hi” như chuột chít.

“Đúng là tình yêu trẻ con. Cháu sẽ nhanh chóng quên nó thôi”.

Xin lỗi bà, không bao giờ có chuyện đó!!! Mình đã yêu thầm anh Michael gần 8 năm trời nay. À, phải trừ đi khoảng 2 tuần ngộ nhận tình yêu với lão Josh Richer. 8 năm là hơn nửa cuộc đời của mình rồi còn gì. Một tình yêu sâu đậm

như vậy có phải tẩy một nhát là sạch ngay đâu. Một người luôn coi thường cảm xúc thiêng liêng của người khác như bà thì làm sao hiểu được chân lý này.

Tất nhiên mình không dại gì đi nói như thế với bà. Cứ nhìn mấy cái móng tay nhọn hoắt của bà là bao nhiêu dũng khí của mình lại thui chột. Mà khi không hài lòng chuyện gì là bà rất hay "vô tình" chọc người khác bằng mấy cái móng tay đấy!!!

Có điều… đành rằng anh Michael là lẽ sống của đời mình và là hơi thở của trái tim mình thật đấy, nhưng sẽ không có chuyện mình viết đầy lên quyển vở Đại số dòng chữ Mrs. Michael Moscovitz, với tim và hoa chằng chịt xung quanh.

Như cái cách Lana Weinberger vẫn làm với tên Mrs. Josh Richer. Tại sao ư? Thứ nhất, trò đó thật màu mè dớ dẩn. Thứ hai, mình không định lấy họ chồng sau khi kết hôn. Thứ ba, trở thành đức lang quân của Công chúa xứ Genovia đồng nghĩa với việc anh Michael sẽ phải theo họ của mình. Không phải là Thermopolis. Là Renaldo. Michael Renaldo. Nghe cũng hợp đấy chứ!!

Còn 13 ngày nữa là mình sẽ lại có thể nhìn thấy ánh đèn New York lung linh cộng với đôi mắt nâu huyền ảo của Michael rồi. Xin Chúa hãy giúp con cầm cự được đến lúc đó.

Hoàng tử Michael Renaldo

Hoàng thân M.Renaldo

Michael Moscovitz Renaldo xứ Genovia

17 ngày kể từ lần cuối cùng gặp anh Michael.

Thứ Tư ngày 7 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

Chỉ có một câu để nói về ngày hôm nay: nếu những người này MUỐN hạ tầng cơ sở của họ bị phá hủy bởi những chiếc xe thể thao phân khối lớn đến từ các du khách Đức thì mời họ hưởng. Mình có là gì đâu, nào dám đứng ra ngăn cản chứ?

Xin lỗi, mình chỉ là CÔ CÔNG CHÚA của đất nước họ thôi.

Thứ Năm, ngày 8 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

8h sáng – 9h sáng

Bữa sáng với Đại sứ Tây Ban Nha

Vẫn chẳng có nước sốt cà chua!!!

9h30 sáng – Trưa

Các bước hoàn thiện cho bức chân dung

Mình không được phép xem bức-chân-dung-của-chính-mình cho tới Buổi vũ hội chia tay. Mong rằng họa sỹ không vẽ cả cái mụn mới nhú dưới cằm của mình. Chân thật đến mức ấy thì… khó tả lắm!

12h30 – 2h chiều

Bữa trưa với Bộ trưởng Tài chính Genovia

CUỐI CÙNG thì cũng có người đồng ý với mình về tầm quan trọng của mấy cái đồng hồ tính phí đối với nền kinh tế quốc gia. Một phiếu cho Bộ trưởng Tài chính!!!

Nhưng như thế vẫn không đủ thuyết phục được bà. Khổ một nỗi… tiếng nói của bà lại có sức ảnh hưởng lớn nhất với toàn thể dân chúng, chứ không phải bố hay Nghị viện.

2h30 chiều – 4h30 chiều

Tiếp tục khóa huấn luyện về những gì được nói và không được nói trước mặt Hoàng tử William.

Ví dụ:

“Em rất vui được làm quen với anh” – OK.

“Đã ai nói với anh rằng trông anh rất giống diễn viên điện ảnh Heath Ledger chưa?” – Không OK.

Anh René đã làm ô uế buổi tập huấn, trên đường đến phòng tập thể dục trong cung, với lời gợi ý rằng mình nên hỏi Wills xem chuyện gì đã xảy ra giữa anh ta và Britney Spears. Bà dọa: nếu mình dám hỏi câu đó thì chắc chắn lần tới, khi bà sang Baden-Baden lột da mặt, mình sẽ phải ở nhà ôm con Rommel. Eo… cả về chuyện ở một mình với con Rommel lẫn chuyện lột da mặt!!! Tất cả là tại anh René.

7h tối – 11h giờ đêm

Bữa tối nghi thức với nhà nhập khẩu/ xuất khẩu dầu Ôliu lớn nhất Genovia.

Sao cũng được.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 1, 3h sáng

Trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Mình vừa mới nghĩ ra một chuyện:

Vào cái tối Vũ hội Mùa đông Không phân biệt tôn giáo ấy, khi anh Michael nói yêu mình, rất có thể anh ý chỉ muốn nói về tình yêu theo nghĩa chung chung thôi. Không phải tình yêu nồng nàn rực cháy như những cơn sóng chiều. Có khi anh ấy chỉ yêu quý mình như một người bạn thôi.

Nhưng bạn bè thì ai lại hôn nhau theo kiểu Pháp như thế nhỉ?

À mà có khi đó là phong cách của người Châu u thì sao? Chứ ở Mỹ thì không bao giờ nhá!!!

Nhắc tới mới nhớ, lúc hôn mình ngay giữa sân trường hôm đó, tên Josh Richer cũng đã cố hôn kiểu Pháp với mình. Mà rõ ràng anh ta có bao giờ yêu mình đâu!!!

Thôi đúng rồi… Buồn quá!!! Sao mình lại nghĩ ra chuyện này vào đúng nửa đêm cơ chứ. Mình cần phải ngủ để sáng mai còn đi cắt băng khánh thành Trại trẻ mồ côi Hoàng Gia Genovia.

Nhưng làm sao mình có thể ngủ nổi khi bạn trai mình ở Florida có khi chỉ yêu

quý mình như một người bạn và rất có thể giờ đang say đắm trong tình yêu với cô nàng Kate Bosworth rồi cũng nên. Ít nhất thì Kate cũng giỏi một thứ - lướt sóng. Chị ấy đáng thuộc về nhóm Năng khiếu và Tài năng, chứ không phải mình.

Tại sao mình lại ngu ngốc thế nhỉ? Tại sao mình không yêu cầu anh Michael định nghĩa cho rõ, lúc anh ý nói yêu mình? Tại sao mình không hỏi "Anh yêu em thế nào? Như một người bạn chăng? Hay là như một người bạn đời?"

Mình dốt nát thật.

Giờ thì mình không còn lòng dạ nào đi ngủ nữa. Ngủ sao nổi khi biết rằng người con trai mình yêu hóa ra chỉ coi mình là

người-bạn-mà-anh-ý-thích-hôn-kiểu-Pháp-cùng.

Chỉ còn một cách: gọi điện về cho người duy nhất mình biết có khả năng giúp mình bây giờ. Mình có thể gọi cho cậu ấy bởi vì:

Ở nơi cậu ấy ở giờ mới chỉ đang 7h.

Cậu ấy mới được tặng một chiếc di động làm quà Giáng sinh, vì thế mặc dù có đang trượt tuyết ở Aspen nhưng mình vẫn gọi được cho cậu ấy.

Ơn Chúa mình có điện thoại riêng trong phòng. Mặc dù mình vẫn phải quay số 9 để gọi ra ngoài hoàng cung.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 1, 3h 5’ sáng

Trong phòng ngủ Hoàng Gia Genovia

Tina bắt máy ngay tiếng chuông đầu tiên! Cậu ấy không phải đang trượt tuyết. Hôm qua cậu ấy vừa bị trệch mắt cá chân. Ôi, cảm ơn Chúa vì đã khiến cho Tina bị trệch mắt cá chân… để có thể ngồi thoải mái buôn chuyện với mình.

Không phải mình ác gì đâu. Chính Tina cũng nói là cậu ấy chỉ bị đau lúc di chuyển thôi.

Lúc mình gọi Tina đang ở trong phòng nghỉ, xem Co-ed Call Girl trên kênh phim truyện Lifetime. Tori Spelling vào vai một cô gái trẻ vật lộn với cuộc sống để kiếm tiền học phí, ngoài công việc ngoài giờ làm hướng dẫn viên – bộ phim

này được dựa theo một câu chuyện có thật.

Mấy phút đầu rất khó làm cho Tina tập trung vào vấn đề trọng tâm. Cậu ấy chỉ muốn nghe về chuyện mình sẽ nói gì với Hoàng tử William. Mình đã cố giải thích cho cậu ấy hiểu là bà không cho phép mình thốt thêm một câu nào với Hoàng tử William, ngoài câu Rất vui được gặp anh. Cũng như mọi người, Tina có vẻ cũng đang sợ mình sẽ tiếp tục câu chuyện về mấy cái đồng hồ tính phí – mà theo cậu ấy thì nó chẳng có tác dụng gì ngoài việc nhấp nháy.

Mọi người cũng lạ… mình nói gì với Wills thì quan trọng gì cơ chứ? Dù sao trái tim mình cũng đã thuộc về chàng trai

khác rồi.

Câu trả lời đó của mình không hề thỏa mãn Tina một chút nào cả.

“Ít nhất thì cậu cũng cố xin địa chỉ email của anh ý cho mình nhé. Không phải ai cũng có mối quan hệ tình cảm lãng mạn đầy viên mãn như cậu đâu, Mia ạ” .

Ngay từ ngày đầu tiên hẹn hò, bạn trai của Tina – Dave luôn tìm cách lảng tránh trách nhiệm và sự ràng buộc. Bởi theo lập luận của anh ý thì một thằng con trai không thể bị ràng buộc trước năm 16 tuổi. Do đó mặc dù mồm luôn leo lẻo rằng Dave là chàng Romeo của cuộc đời mình nhưng Tina vẫn không ngừng nghỉ tìm kiếm một người con trai tốt bụng, sẵn

sàng chịu sự ràng buộc. Còn mình lại cho rằng Hoàng tử William có vẻ hơi quá già so với cậu ấy. Có lẽ Tina sẽ hợp với cậu em trai Harry của Will hơn. Nghe nói Harry cũng rất dễ thương. Nhưng Tina nói, nếu vậy cậu ấy sẽ không bao giờ có cơ hội trở thành nữ hoàng. Thật không dễ dàng gì có thể giải thích trong một sớm một chiều cho Tina hiểu rằng trở thành người của hoàng tộc không hề hào nhoáng và đẹp đẽ như mọi người vẫn tưởng đâu.

“Được rồi. Mình sẽ cố gắng xin email của Hoàng tử William cho cậu. Nhưng giờ mình quan tâm là chuyện khác cơ. Theo cậu thì có khả năng nào anh Michael chỉ quý mình như là một người

bạn không?”

Tina có vẻ sốc khi nghe thấy mình hỏi vậy: “Cái gì??? Mình tưởng cậu kể là anh ý đã nói chữ Y với cậu vào đêm Vũ Hội Mùa đông Không phân biệt Tôn giáo rồi cơ mà?”

“Ừ, đúng vậy. Chỉ có điều anh ý không nói là anh ý đang yêu say đắm mình. Anh ý chỉ nói mỗi câu: anh yêu em” .

Cũng may mình không cần giải thích gì nhiều. Với những kiến thức thu lượm được từ những cuốn tiểu thuyết lãng mạn, Tina thừa hiểu mình đang muốn nói chuyện gì.

“Mia, bọn con trai sẽ không bao giờ dùng từ YÊU nếu họ không thực sự có ý

đó. Mình biết rất rõ. Anh Dave chưa bao giờ dùng từ đó với mình” – nghe giọng cậu ấy có vẻ hơi chua xót hòa lẫn cay đắng.

“Mình biết. Nhưng vấn đề là anh Michael có ý đến mức nào? Mình cũng đã từng nghe thấy Michael nói anh ý rất yêu con chó nhà anh ý. Nhưng rõ ràng anh ý không hề có tình yêu say đắm với nó” .

“Mình nghĩ là mình hiểu cậu đang muốn nói gì” – Tina nói, nhưng cái cách cậu ấy nói… sao mình thấy không hề chắc chắn chút nào.

“Chính vì thế mình mới gọi cho cậu! Cậu có nghĩ mình nên gọi điện hỏi thẳng anh

Michael không?”

Đột nhiên, Tina hét ầm lên. Cứ tưởng bàn chân cậu ấy bị bẻ ngoặt ra đằng sau 180 độ. Hóa ra chỉ là cậu ấy quá kinh hãi trước câu hỏi vừa rồi của mình.

“Tất nhiên là không rồi, làm sao cậu có thể đến trước mắt anh ấy và hỏi một thứ thô lỗ như vậy được!” – cậu ấy hét lên như có hỏa hoạn – “Cậu không thể đặt anh ấy vào thế bị động như thế được. Cần tế nhị hơn một chút chứ. Phải nhớ đó là Michael, mặc dù phải công nhận là anh ấy giỏi hơn rất nhiều những người khác… nhưng dù sao anh ý cũng vẫn là con trai” .

Công nhận mình không hề nghĩ đến

chuyện đó. Và còn nhiều chuyện khác nữa mà mình không hề nghĩ đến. Phải công nhận là mình quá may mắn khi được anh Michael để ý đến. Trong khi đáng ra anh ý hoàn toàn có thể cặp kè với một cô em thông minh và tài năng hơn mình rất nhiều.

Hay mình cứ giả vờ nửa đùa nửa thật hỏi anh ý "Anh thích em như thế nào thế anh ơi? Thích như bạn thông thường? Hay kiểu người bạn gái?… Thế được không?"

"Mia, mình nghĩ cậu không nên độp vào mặt anh Michael như thế. Anh ý sẽ cong đuôi chạy thằng. Bọn con trai toàn thế. Không như bọn mình đâu. Họ đặc biệt không thích nói về tình cảm của mình".

Thật không tưởng tượng nổi để có được một lời khuyên đáng tin cậy về bọn trai mình đã phải gọi một cú điện thoại xa tận 8000 dặm. Mình chỉ có thể nói Cảm ơn Chúa đã cho con một người bạn như Tina Hakim Baba !

“Thế theo ý cậu thì mình nên làm gì?”

“Nói thật nhá, cậu khó mà làm được gì nếu vẫn cứ ở bên đó. Cách duy nhất để biết được tình cảm nông sâu của một chàng trai là nhìn vào mắt anh ấy. Cậu sẽ không bao giờ biết được chuyện gì nếu chỉ qua điện thoại. Bọn con trai rất kém khoản nói chuyện qua điện thoại”.

Hoàn toàn đúng, cứ nhìn bạn trai cũ Kenny của mình là thấy.

“À, à, à… mình nghĩ ra rồi! Sao cậu không hỏi Lilly?” – Tina đột nhiên nghĩ ra ý khác.

“Mình cũng không biết nữa. Tự dưng kéo cậu ấy vào giữa mình và anh Michael cứ thấy kỳ kỳ - ” . Vấn đề là Lilly và mình còn chưa bao giờ nói về chuyện mình và anh trai cậu ấy thích nhau. Mình cứ sợ cậu ấy sẽ nổi giận khi biết chuyện đó. Nhưng hóa ra chính Lilly là người giúp bọn mình đến với nhau, sau khi tiết lộ cho anh Michael biết mình chính là người gửi những bức thư tình bí ẩn đó.

“Thì cứ hỏi cậu ấy đi” – Tina động viên.

“Nhưng bên đó cũng khuya lắc khuya lơ rồi” – mình tìm đủ mọi lý do thoái thác.

“Muộn á? Mới 9h tối ở Florida thôi mà”
.

“Ừ, nhưng giờ là lúc ông bà của Lilly và anh Michael đi ngủ rồi. Mình không muốn tiếng chuông điện thoại hất tung họ khỏi giường ngủ. Ông bà sẽ ghét mình cho mà coi.” Và điều đó sẽ khiến cho tình hình tại đám cưới không thoải mái chút nào. Tất nhiên mình không nói chuyện này với Tina. Mặc dù mình biết nếu mình có nói ra thì cậu ấy cũng sẽ hiểu thôi.

“Họ sẽ không quan tâm đâu” – Tina cố thuyết phục mình – “Họ sẽ thông cảm vụ chênh lệch múi giờ thôi. Nhớ gọi lại cho mình sau khi cậu nói chuyện với Lilly! Mình muốn biết cậu ý đã nói gì”.

Tay mình đã run bần bật trong lúc bấm số. Không hẳn vì mình lo sẽ làm ông bà Moscovitz thức giấc và quay ra ghét mình, mà vì người nhấc máy rất có thể là anh Michael. Lúc đấy mình biết nói gì? Thật không dám nghĩ đến!!! Điều duy nhất mình dám chắc sẽ không làm là bật ra câu: “Anh thích em như một người bạn thông thường hay như một người bạn gái?”. Bởi vì Tina đã nói là không nên.

Lilly nhấc máy ngay tiếng chuông đầu tiên. Sau đây là cuộc hội thoại của bọn mình:

Lilly: Whoa… Là cậu à.

Mình: Có muộn quá không? Mình không đánh thức ông bà cậu dậy đấy chứ?

Lilly: Ờ… có. Nhưng không sao đâu, ông bà sẽ quên ngay thôi. Sao, mọi chuyện bên đó thế nào?

Mình: Cậu nói Genovia á? Ừm… cũng ổn.

Lilly: Tất nhiên là ổn rồi. Có kẻ hầu người hạ tận răng thế còn gì. Lại còn đeo vương miện suốt ngày nữa chứ.

Mình: Đeo vương miện đau lắm. Mà này, nói thật với mình đi, Lilly. Anh Michael có người khác rồi phải không?

Lilly: Người khác nào? Cậu đang nói gì thế?

Mình: Cậu hiểu ý mình mà. Một cô gái người Florida nào đó biết lướt sóng

chẳng hạn. Hoặc có tên Kate hay Ann Marie, một mắt xanh, một mắt nâu. Cứ nói thật cho mình biết đi Lilly. Mình có thể chấp nhận được mà.

Lilly: Thứ nhất, nếu muốn anh Michael đi gặp một cô gái nào khác đồng nghĩa với việc anh ấy phải rời khỏi cái máy tính và ra khỏi nhà. Suốt thời gian ở đây mọi người chỉ gặp mặt anh ấy vào bữa ăn và lúc anh ý chạy ra ngoài mua thêm trang thiết bị cho cái máy tính. Giờ trông anh ấy xanh hơn cả yêu tinh trong phim hoạt hình. Can tội suốt ngày ru rú trong phòng ôm lấy cái máy tính. Thứ hai, anh ấy không hề đi chơi với cô gái nào tên Kate cả, bởi vì anh ấy thích cậu.

Mình: (thở phào nhẹ nhõm) Thật á? Cậu

thề nhá? Cậu không nói dối để khiến mình thấy vui đấy?

Lilly: Không hề. Mặc dù mình không biết anh ấy sẽ còn tận tâm với cậu đến bao giờ nữa, nhất là khi cậu thậm chí chẳng buồn nhớ tới sinh nhật của bạn trai mình.

Mình như bị ai đó bóp nghẹn họng không thở nổi… Sinh nhật anh Michael! Mình đã quên béng mất sinh nhật của anh Michael!!! Mình đã ghi chú ở quyển sổ ghi chép rồi mà… Chỉ tại có quá nhiều chuyện nên…

“Ôi Chúa ơi, Lilly. Mình hoàn toàn quên khuấy đi mất!!” – mình nhảy dựng lên.

“Đúng vậy, cậu đã quên! Nhưng khỏi lo đi. Mình nghĩ anh ấy cũng chẳng hy vọng

nhận được tấm thiệp hay món quà gì đâu. Cậu đang ở xa như thế, lại còn bận túi bụi với vai trò Công chúa xứ Genovia cơ mà. Làm sao có đầu óc đâu để nhớ mấy chuyện như là sinh nhật của người yêu?”

Lilly nói vậy thật không công bằng chút nào. Anh Michael và mình mới chỉ hẹn hò 22 ngày và 21 ngày trong số đó mình đã ở tít tận bờ đại dương bên kia, bận còn không kịp thở. Cứ cho là cậu ý có nói đùa đi chăng nữa nhưng vẫn làm mình thấy tổn thương. Cậu ấy đâu phải vật lộn với cuộc chiến lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe công cộng. Có lẽ mọi người không bao giờ tưởng tượng nổi mấy chuyện công chúa này khó khăn đến

thế nào đâu. Cứ làm thử rồi mới biết!

“Lilly, mình nói chuyện với anh Michael một chút được không?”

“Tất nhiên rồi” – Lilly nói. Và rồi cậu ấy gào tướng lên: “Michael!!! Điện thoại!!!”

“Lilly” – mình hét lên – “Còn ông bà cậu mà!!!”

“Kệ…Coi như đòn đáp trả cho những lần sập cửa chính vào 5h mỗi sáng lúc ông bà ra ngoài sân lấy báo Times” .

Một lúc sau mình nghe thấy có tiếng chân xuống cầu thang và giọng anh Michael nói với Lilly: “Cảm ơn” . Rồi anh ý nhấc máy lên “Alô”, nghe có vẻ hơi tò mò vì

Lilly không nói cho anh ý biết là ai gọi.

Chỉ nghe thấy giọng của anh ý thôi cũng đủ làm mình quên hết mọi thứ xung quanh. Rằng đã hơn 3h sáng và chỉ mới vài phút trước thôi mình còn đang ngồi than thân trách phận đau khổ vì bạn trai mình đã có người khác… Giờ mình lại cảm thấy như chỉ mới 2h chiều và mình đang nằm dài trên bãi biển đầy nắng ấm, thưởng thức ly nước cam nguyên chất có đá. Đó chính là bãi biển mà mấy ngày nay mình đang nỗ lực tìm mọi cách bảo vệ khỏi bị phá hủy và ô nhiễm bởi các du khách.

“Michael! Em đây” – mình nói.

“Mia” – nghe giọng anh Michael đầy vẻ

ngạc nhiên và hạnh phúc. Đảm bảo không phải do mình tự tưởng tượng ra. Giọng anh ấy thực sự là rất vui mà… Không hề giống như một người sắp chia tay với người yêu để chạy theo một cô Kate Bosworth xinh tươi – "Em thế nào?"

"Em ổn" – OK, mình không thể lẩn tránh chuyện này mãi được. Sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi, mình rên lên – "Anh à, em không thể tin nổi là mình lại có thể quên mất sinh nhật của anh. Em rất tệ đúng không? Không, phải nói là kẻ tồi tệ nhất còn sót lại trên Trái Đất này mới đúng!"

Và rồi anh Michael đã làm một điều thần kỳ… Anh ấy đã phá lên cười! Đúng vậy, phá lên cười! Kiểu "chỉ là quên ngày

sinh nhật thôi mà, có gì to tát đâu”.

“Không sao đâu. Anh biết em rất bận mà. Lại còn chênh lệch múi giờ nữa chứ… Nào, giờ thì kể cho anh nghe xem mọi chuyện bên đó thế nào nào? Bà đã tha cho em vụ đồng hồ tính phí chưa, hay vẫn đay đi đay lại chuyện đó?”

Chỉ mấy câu đó thôi cũng đủ khiến mình bay lên mây xanh rồi. Sao trên đời lại có người tuyệt thế cơ chứ??? Michael vẫn quan tâm đến mình ngay cả sau chuyện tồi tệ mình đã làm với anh ấy. Bọn mình trò chuyện với nhau vô cùng tự nhiên, như thể chưa hề có 22 ngày xa cách giữa hai đứa mình vậy. Cứ như mới chỉ hôm qua, bọn mình còn đang đứng ngoài hiên nhà mình hôn nhau (lúc ấy tuyết rơi đầy

mái tóc đen của anh Michael, chú Lars thì không ngừng làu bàu vì trời quá lạnh và chú ý muốn vào trong nhà).

Không thể tin nổi đã có lúc mình lại đi nghi ngờ Michael yêu dấu, rằng anh ấy đang theo đuổi một cô gái Florida hai màu mắt nào đó biết lướt sóng. Chỉ tại mình không chắc là anh ý có yêu say đắm mình hay không. Nhưng mình dám chắc anh ấy thích mình.

Mặc dù đã 3h sáng, và mình đang ngồi đây, một mình giữa căn phòng ngủ rộng thênh thang trong một căn tòa lâu đài cổ lạnh lẽo nhưng sao mình vẫn thấy ấm áp thế không biết.

Mình đã hỏi Michael về buổi sinh nhật

và anh ấy kể rằng mọi người tới quán Red Lobster để ăn mừng, nhưng không ngờ Lilly bị dị ứng với ly cốc-tai tôm, nên cả nhà đã phải đưa cậu ấy tới phòng cấp cứu. Theo lời anh Michael thì mặt Lilly lúc ấy sưng vù lên như Violet trong Willy Wonka and the Chocolate Factory. Và giờ thì cậu ấy lúc nào cũng phải mang theo người một xi-lanh adrenaline, phòng trường hợp chẳng may ăn phải thứ gì gây dị ứng như lần vừa rồi. À, hai bác Moscovitz đã tặng anh Michael một chiếc laptop mới nhân dịp anh ấy vào đại học. Michael còn kể cho mình nghe về dự định của anh ấy sau khi trở về New York. Anh ý muốn lập ban nhạc, vì tờ báo điện tử Crackhead có khi phải đóng cửa do không có nhà tài trợ. Tất cả

chỉ vì anh Michael đã tiết lộ quá nhiều thông tin không hay về hệ điều hành Windows và hùng hồn tuyên bố rằng từ nay anh ý sẽ chỉ dùng hệ điều hành Linux mà thôi.

Rõ ràng các nhà tài trợ cũ cho tờ Crackhead quá khiếp sợ quyền lực của Bill Gates và đám người của ông ta.

Mình đã quá hạnh phúc khi được nghe thấy giọng anh Michael, nên đã quên hết cả thời gian. Thậm chí còn quên cả buồn ngủ… cho tới khi anh Michael nhắc: “Này, không phải bên đó đã 4h sáng rồi sao?”. Quay ra nhìn đồng hồ mới thấy, đúng là 4h thật. Nhưng mình chẳng hề thấy mệt mỏi gì cả, được nói chuyện với anh ấy thì cơ man là hạnh phúc.

“Vâng” – mình mơ mơ màng màng nói.

“Em phải đi ngủ đi. Anh đoán là mai em có nhiều việc phải làm đúng không?” – giọng Michael ngọt ngào như từng giọt mật ong nhỏ xuống.

“À, chỉ là cắt băng khánh thành ở bệnh viện thôi ạ. Sau đó là bữa trưa với Hội Sử gia Genovia. Tiếp đến là buổi tham quan vườn thú Genovia. Và cuối cùng là bữa tối với hai vợ chồng Bộ trưởng bộ Văn hóa” – mình trả lời như một cái máy, chưa bừng tỉnh khỏi cơn mê có tên Michael Moscovitz.

“Ôi Chúa ơi! Ngày nào em cũng phải làm mấy chuyện như thế sao?” – giọng Michael nghe đầy hoảng hốt.

“Vâng” – Mình nói, lòng thầm mong giá như khi ấy được ở bên cạnh anh Michael, mình sẽ nhìn thẳng vào đôi mắt nâu tuyệt đẹp ấy, lắng nghe giọng nói trầm ấm ngọt ngào ấy. Có lẽ khi ấy mình sẽ biết được anh ấy có thực sự yêu mình hay không. Bởi vì theo như Tina thì đó là cách duy nhất để biết được tình cảm thực sự của đám con trai.

“Mia,” – anh Michael giục – “em cần phải ngủ một chút đi. Ngày mai em còn bao nhiêu việc phải làm mà”.

“Vâng ạ” – mình ngoan ngoãn trả lời, lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Anh nói thật đấy, Mia” – Đôi lúc Michael tỏ ra khá gia trưởng, giống y

như nhân vật Ác thú trong phim Người đẹp và Ác thú, bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của mình. Giống cái cách nhân vật Patrick Swayze ra lệnh cho Baby trong phim Dirty Dancing. Kun kun!!! – "Gác máy rồi đi ngủ đi em" .

"Anh gác máy trước đi" – mình nhõng nhẽo.

Sau cái câu đó của mình thì anh Michael không còn tỏ ra gia trưởng tẹo nào nữa. Thay vào đó là giọng nam trầm ấm áp mà mình mới chỉ được nghe thấy một lần. Chính là vào cái đêm Vũ hội Mùa đông Không phân biệt Tôn giáo, ngay trước hiên cửa nhà mình, lúc bọn mình đang hôn nhau.

Mình đúng là cô gái may mắn và hạnh phúc nhất trên cõi đời này !!!

“Không, em gác máy trước đi” – vẫn cái giọng mật ngọt chết ruồi ấy mới khổ thân mình chứ. Cứ thế này thì làm sao mình nỡ buông máy xuống.

“Không. Anh trước”

“Không. Em trước”

“Cả hai người dập máy ngay cho tôi nhờ” – Lilly dẫm phẹt lên bầu không khí lãng mạn của hai đứa mình một cách thô bạo – “Em còn phải gọi cho Boris, không cậu ấy đi ngủ mất”.

Vậy đó, bọn mình đành phải nói lời tạm biệt và gác máy một cách đầy tiếc nuối.

Mình có linh cảm anh Michael sẽ nói câu anh yêu em, nếu Lilly không dơ dáng nhảy vào chặn họng bọn mình như thế.

Còn 10 ngày nữa mình sẽ được gặp lại anh ấy. Thật không thể ĐỢI thêm một giây nào nữa !!!!

Thứ Bảy, ngày 10 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

1h chiều – 3h chiều

Bữa trưa với Hội sử gia Genovia

Thật không còn gì có thể bình luận về bà nữa rồi! Bà đã không ngần ngại cấu thật mạnh vào tay mình ngay giữa bàn ăn, chỉ vì bà nghĩ mình đã ngủ gật trong vài giây trong khi ăn. Chắc chắn tay mình còn

bầm tím hơn ong đốt. Cũng may là mình không có thời gian ra biển, nếu không… để mọi người nhìn thấy vết bầm tím trên tay mình, họ sẽ gọi ngay cho Tổ chức Bảo vệ Trẻ em Genovia hay một tổ chức tương tự nào đó.

Mình không hề ngủ gật… Mình chỉ để cho hai mắt nghỉ một chút thôi mà.

Thế mà bà đã có thể quay ra đay nghiến nào là "cậu thanh niên đó" thật nông cạn khi bắt con người ta thức tới sáng chỉ để rót vào tai những lời đường mật vô nghĩa và thừa thãi. Nào là Hoàng tử René sẽ không bao giờ đối xử với mấy cô bạn gái của mình kiểu như vậy.

Mình đã cố bênh vực Michael: "Thực ra

anh ấy đã bảo cháu gác máy rồi đấy chứ. Anh ấy rất quan tâm cho sức khỏe của cháu là đằng khác. Nhưng cháu chính là đứa cứ nhất quyết không chịu buông máy. Còn nữa, bọn cháu không hề nói những lời đường mật thừa thãi, bọn cháu bàn luận về nghệ thuật và văn học, cả về sự độc quyền của Bill Gates đối với nền công nghiệp phần mềm hiện nay".

Tất cả… chỉ để nhận lại một cái hỉ mũi và câu "Nhảm nhí!" của bà.

Nhưng mình đảm bảo bà phản ứng như vậy chỉ vì bà đang quá ghen tỵ với mình. Bởi vì bà cũng muốn có một người bạn trai vừa thông minh, vừa ân cần, sâu sắc như Michael của mình. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu bà ơi!!! Vì bà

quá ghê gớm, và vì những gì bà vẫn tập luyện mỗi sáng với cặp lông mày của bà. Con trai chỉ thích con gái với lông mày tự nhiên, chứ không phải do tô vẽ mà có, bà kính yêu ạ!!!

9 ngày nữa là mình lại có thể tay trong tay cùng người yêu dấu rồi.

Thứ Bảy, ngày 10 tháng 1, 11h đêm

Trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Vui quá !!! Tina không thể đi trượt tuyết cùng gia đình nên đã dành cả ngày trong quán cà phê internet ở Aspen để tra cứu horoscope về tất cả lũ bạn. Tối hôm qua cậu ấy đã fax cho mình lá số tử vi của mình và anh Michael. Mình sẽ viết lại vào cuốn sổ tay này để không bị mất.

Chúng chính xác đến từng chi tiết mới choáng chứ !!!

Michael – Ngày sinh = 5 tháng 1

Người sinh ra tại cung Ma Kết (Capricorn) là người lãnh đạo các cung còn lại trên Trái Đất. Đây là một trong những cung ổn định và chăm chỉ nhất trong Hoàng đạo. Biểu tượng Dê Núi thể hiện khả năng tập trung cao độ, nhưng không hề tự cao tự đại. Những người sinh ra trong cung này rất tự tin vào những thành quả mà họ đạt được, chứ không phải bản thân họ là ai. Do đó, rất thành công trong sự nghiệp. Tuy nhiên, nếu không biết cách cân bằng, người thuộc cung Capricorn có thể sẽ trở nên quá cứng nhắc và tập trung quá nhiều vào

thành tích. Khiến họ đôi lúc quên đi mất những niềm vui nho nhỏ của cuộc đời. Nhưng khi họ nghỉ ngơi và trải mình hưởng thụ cuộc sống, bạn sẽ khám phá được rất nhiều điều bí mật bất ngờ và thú vị về những con người tài năng này. Người thuộc cung Capricorn cực kỳ có khiếu hài hước. Họ là người có thể đem lại nụ cười ấm áp cho bất kỳ ai.

Mia – Ngày sinh = 1 tháng 5

Chính tình yêu với thần Vệ nữ Venus đã biến Taurus (Kim Ngưu) trở thành một người vô cùng sâu sắc, luôn tràn trề một tình yêu bao la rộng lớn dành cho tất cả mọi người. Biểu tượng con Trâu đại diện cho sự kiên định, lòng trung thành và tính kiên nhẫn. Đôi khi người thuộc cung Kim

Ngưu tỏ ra quá cứng nhắc hoặc quá thận trọng khi gặp phải những rủi ro cần thiết trong cuộc sống. Kết quả là nhiều lúc họ sa vào chính vũng lầy do họ tạo ra. Và họ có xu hướng không muốn là người khiêu chiến hoặc phải đối đầu với bất kỳ thử thách nào. Còn nói về sự ngang bướng? Đúng vậy! Không ai có thể vượt qua những người thuộc cung Kim Ngưu về khoản này. Năng lượng âm trong cung này đôi lúc có thể đi quá xa, khiến cho họ trở nên vô cùng bi quan. Tuy nhiên, bạn sẽ không thể đòi hỏi một người yêu tận tâm hơn hay một người bạn trung thành hơn những người thuộc cung Kim Ngưu này đâu.

Michael + Mia

Dũng cảm và tham vọng nhất trong các cung của Trái đất, Taurus và Capricorn có vẻ như được sinh ra để cho nhau. Họ là sự kết hợp hoàn hảo của một tình yêu vĩnh cửu cao đẹp và một sự nghiệp thành công nở rộ. Nét nam tính của Capricorn đã quyến rũ được Taurus, và ngược lại sự quyến rũ chết người của Taurus đã kéo Capricorn ra khỏi nỗi ám ảnh của sự nghiệp. Họ hạnh phúc khi được ở bên nhau, trò chuyện cùng nhau. Họ tin tưởng tuyệt đối vào nhau, với lời hẹn ước không bao giờ làm tổn thương hay phản bội đối phương. Không thể tìm đâu ra một cặp đôi hoàn hảo hơn thế!

Thấy không? Bọn mình sinh ra để cho nhau. Bọn mình là một cặp đôi hoàn hảo!

Nhưng cái vụ “quyến rũ chết người” thì hơi quá với mình thì phải.

Nói gì thì nói… mình đang hạnh phúc vô cùng!!! Thích cái từ HOÀN HẢO! Hoàn hảo nghĩa là không còn gì có thể tốt hơn được nữa!!!

Chủ Nhật, ngày 11 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

9h sáng – 10h sáng

Vật vã trong nhà thờ Hoàng gia Genovia

Ôi Chúa ơi, mới chỉ làm bạn gái của anh Michael mới 24 ngày thôi mà mình đã tệ thế này rồi. Ý mình là về khoản làm bạn gái ý. Bạn gái gì mà đến quà tặng sinh nhật cho người yêu cũng nghĩ mãi cũng

không ra. Anh ấy là tình yêu của cuộc đời mình, là lẽ sống của mình. Nhưng quả thực trước giờ có bao giờ mua quà tặng cho bạn trai đâu mà biết mấy chuyện đó cơ chứ.

Chưa bao giờ luôn!

Tina nói món quà phù hợp nhất dành cho người bạn trai mới-hẹn-hò-chưa-được-bốn-tuần là một chiếc áo len. Cậu ấy còn nói như thế cũng đã là hơi quá rồi đấy. Bởi dù sao mình và anh Michael thậm chí còn chưa có buổi đi chơi chính thức nào với nhau, như vậy thì làm sao gọi là hẹn hò?

Nhưng mà một cái áo len á? Thật chẳng lãng mạn tẹo nào cả. Áo len chỉ dành

tặng cho các ông bố thôi. Nếu không phải vì bố cần học cách kiềm chế tính nóng nảy hơn thì có lẽ mình đã mua tặng bố cái áo len nhân dịp Giáng sinh lần này. Nhưng mình đã mua tặng cho ông bố dượng một chiếc.

Còn bạn trai mình ư?

Mình đã hơi bất ngờ khi Tina lại nghĩ ra một món quà tầm thường như vậy. Vì nói gì thì nói cậu ấy trước giờ vẫn được coi là chuyên gia tư vấn tình yêu của nhóm bọn mình mà. Nhưng Tina nói tặng quà cho bọn con trai cũng phải có bài có bản, phải tuân theo một số nguyên tắc nhất định chứ không phải cứ dúi vào tay người ta là xong. Chính mẹ cậu ấy đã "truyền lại bí quyết" ấy cho Tina. Mẹ

cậu ấy là một cựu người mẫu và là một tiếp viên hàng không danh tiếng một thời trên các chuyến bay quốc tế. Bác ý thậm chí đã từng cặp với một Hoàng thân giàu có nào đó cơ mà. Có lẽ bác ý biết nhiều hơn bọn mình. Theo kinh nghiệm của bác gái Hakim Baba thì các nguyên tắc khi chọn quà cho con trai là:

Thời gian hẹn hò:

1-4 tháng

5-8 tháng

9-12 tháng

> 1 năm

Món quà phù hợp:

Áo len

Nước hoa

Bật lửa *

Đồng hồ

*Bác Hakim Baba nói nếu người đó không hút thuốc thì có thể tặng bộ dao nhíp đa năng hoặc một chai rượu brandy bỏ túi. Sao cũng được. Làm như mình sẽ hẹn hò với một gã hút thuốc, rượu chè hoặc ai đó lúc nào cũng kè kè một con dao nhíp chắc?Mẫu bạn trai “lý tưởng” ghê cơ!

Dù sao thế vẫn còn khá hơn nhiều cái danh sách của bà về các món quà phù hợp dành tặng cho bạn trai. Hôm qua bà vừa đưa cho mình, sau khi mình than thở với bà về tội quên mất sinh nhật của anh

Michael.

Thời gian hẹn hò:

1-4 tháng

5-8 tháng

9-12 tháng

> 1 năm

Món quà phù hợp:

Kẹo mút

Sách

Khăn tay

Găng tay

Quá sợ bà!! Thời đại này ai còn đi tặng khăn tay nữa hả trời??? Hơn nữa khăn

tay là thứ cực kỳ mất vệ sinh!

Lại còn kẹo mút nữa chứ? Tặng con trai ư???

Bà còn đế thêm rằng nguyên tắc đó dành cho cả con trai và con gái. Anh Michael sẽ không được phép tặng cho mình thứ gì ngoài kẹo mút! Cùng lắm là thêm một bó hoa vào sinh nhật của mình!!!

Giờ thì mình lại khoái cái danh sách của bác Hakim Baba hơn.

Mấy chuyện hẹn hò/tặng quà này sao mà phức tạp đến thế này?! Mọi người mỗi người khuyên một kiểu, chẳng biết đường nào mà lần! Tối qua mình đã gọi và hỏi ý kiến mẹ xem nên tặng gì cho anh Michael. Biết mẹ nói gì không? Quần đùi

lụa bóng!!!

Làm sao mình có thể đem tặng anh Michael QUẦN ĐÙI cơ chứ!!!

Không hiểu mẹ nghĩ sao nữa. Mong mẹ mau mau chóng chóng sinh em bé, chứ cái vụ mất cân bằng hoóc-môn khiến mẹ suy nghĩ và hành xử kỳ quặc quá đi mất! Chẳng giúp được gì mình cả !

Quá tuyệt vọng, mình đành quay sang cầu cứu bố xem nên tặng gì cho anh Michael. Và câu trả lời của bố là: “Một cây bút! Để cậu ta có thể viết thư cho con trong thời gian con ở Genovia. Chứ không cứ cái kiểu gọi điện vượt đại dương này của con, ngân hàng nhà nước Genovia chẳng chóng thì chày sẽ bị phá sản mất”.

Ôi bố… Thời nay còn ai viết thư bằng bút nữa!!!

Còn nữa, mình sẽ chỉ phải tới Genovia vào các kỳ Giáng sinh và mùa hè thôi mà. Như thỏa thuận đã ký giữa 2 bố con hồi tháng 9 năm ngoái ý.

Chẳng nhẽ trong cái nhà này chỉ có mỗi mình mình là còn chút vương vất tí lãng mạn trong người hay sao?

ÚI… ngừng viết thôi. Cha Cristoff đang nhìn về phía này. Nhưng đó là lỗi của Cha thôi. Mình sẽ chẳng phải ngồi viết nhật ký thế này nếu bài giảng đạo của Cha sống động và dễ hiểu hơn một chút. Hoặc chí ít cũng phải bằng tiếng Anh.

12h trưa – 2h sáng (oanhu :trong sách là

sáng nhưng mình nghĩ là chiều đó)

Bữa trưa với Giám đốc Nhà hát lớn Genovia, người có giọng nữ trung

Mình đã cho rằng hơi kén ăn. Nhưng hóa ra cái cô có giọng nữ trung kia còn kén ăn hơn cả mấy nàng công chúa.

Cái mụn trên mặt của mình ngày càng phình to ra thì phải, mặc dù đêm qua, trước khi đi ngủ mình đã bôi kem đánh răng lên đó rồi.

3h chiều – 5h chiều

Gặp gỡ với Hiệp hội nhà đất Genovia

Mình đã hy vọng rằng Hiệp hội này sẽ ủng hộ kế hoạch lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe của mình.Vì dù sao chính các ngôi

nhà của họ mới là nơi các du khách đậu xe. Có lẽ họ sẽ muốn kiếm thêm ít tiền cho chuyện sửa chữa vỉa hè. Nhưng… KKHHÔÔÔNGGGG!!!

Không hiểu nổi sao bố có thể làm mấy việc này hàng ngày. Quá nhàm chán!

7h tối – 10 tối

Bữa tối nghi thức với hai vợ chồng Đại sứ Chilê

Một cuộc tranh cãi lớn về vụ anh René dám cả gan "mượn" chiếc xe Porsche mui trần của hai vợ chồng Đại sứ để đi dạo mát ở Monte Carlo sau bữa tráng miệng. Kết quả là hai vợ chồng đại sứ buộc phải ra sân chơi tạm tennis trong lúc chờ René về.

Phải thú nhận là họ chơi không thể dở hơn!!!

Còn 8 ngày nữa là mình sẽ được gặp lại anh ý. Ôi vui quá! Hihihi…

Thứ Hai, ngày 12 tháng 1, 1h sáng

Trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Mình vừa nói chuyện điện thoại với anh Michael. Mình đã phải gọi anh ý. Không còn cách nào khác. Mình cần phải biết anh ấy thích quà sinh nhật gì. Mặc dù làm như thế là gian lận – đi hỏi xem người đó thích gì – nhưng mình thực sự không thể nghĩ ra nổi nên mua gì cho Michael. Tất nhiên nếu mình giống như mấy cô gái kiểu-Kate-Bosworth, có lẽ mình đã không phải khổ sở vắt óc suy

nghĩ như thế này rồi. Có khi mình còn dùng tảo biển tết thành vòng tay tặng Michael ý chứ.

Nhưng mình không phải là Kate Bosworth. Mình thậm chí còn không biết tết vòng như thế nào. ÔI CHÚA ƠI, MÌNH THẬM CHÍ CÒN KHÔNG BIẾT CÁCH TẾT VÒNG!!!

Mình phải tặng cho anh ấy món quà gì đó thật đặc biệt mới được, để chuộc lại "tội lỗi" đã quên mất sinh nhật của anh ý. Cũng là để bù đắp cho việc Michael phải "chịu đựng" đứa bạn gái mặt mụn đầy dị hợm và bất tài này. Thay vì một cô bạn gái nóng bỏng biết lướt sóng và tết vòng như Kate Bosworth. Mình cần một món quà gì đó có thể khiến anh

Michael quên đi chuyện bạn gái anh ấy chẳng có gì đặc biệt, vừa không biết lướt sóng, vừa mắc tật cắn móng tay, và “tình cờ” sinh ra đã là người hoàng tộc.

Tất nhiên là anh Michael nói anh ấy không cần gì cả. Rằng mình là thứ duy nhất anh ấy cần (giá như mình có thể tuyệt đối tin vào điều ấy!!!) và rằng anh ấy sẽ gặp lại mình trong 8 ngày nữa và đó chính là món quà tuyệt vời nhất đối với anh ấy.

Như thế có thể hiểu là anh ý thực sự rất yêu mình không nhỉ? Lát phải check lại với Tina xem cậu ý nghĩ sao về chuyện này mới được. Nhưng theo cảm quan của mình thì Michael CÓ yêu mình thật.

Mặc dù Michael nói là không cần quà nhưng mình vẫn phải mua cái gì đó tặng anh ấy mới được. Một món quà thật đặc biệt. Nhưng là cái gì mới được cơ chứ???

Đấy nhé, mình gọi điện thoại là có lý do hẳn hoi, chứ không phải chỉ vì muốn nghe thấy giọng người yêu, như lời cáo buộc của bố. Hai đứa mình không xa cách đến nỗi phải nhớ nhung nhau như thế đâu!!!

…

OK, mình đang nói dối. Đúng là mình nhớ anh ý thật đấy. Đúng là mình muốn được mật ong nhỏ tiếp vào tai và ngọt ngào lan đến khắp chân tay. Chẳng có gì

là lạ khi mà hơn nửa cuộc đời mình chỉ yêu có mình Michael. Mình yêu cái cách anh ấy gọi tên mình. Yêu cái cách anh ấy cười. Cả cái cách anh ấy hỏi ý kiến của mình, chứng tỏ Michael thực sự rất quan tâm đến suy nghĩ và cảm xúc của mình.. Không như ở cái đất Genovia này, chẳng ai buồn quan tâm đến ý kiến của mình. Hôm mình đề xuất là nên tắt điện ở chỗ đài phun nước trước cổng cung điện vào ban đêm để tiết kiệm, tất cả đã quay sang nhìn như thể mình là một bé gái chập cheng. Bà thì ngó mình như thấy một trong mấy bộ áo giáp ngoài tiền sảnh tự dưng biết nói.

Trừ bố. Nhưng từ hồi sang đây mình còn ít gặp bố hơn cả hồi ở bên Mỹ. Vì bố

suốt ngày đi họp hành liên miên ở Nghị viện, hoặc nếu không thì mải miết đua thuyền cùng cô Hoa hậu Cộng hòa Séc.

Mình thích nói chuyện với anh Michael đấy. Có gì sai không? Anh ấy là bạn trai của mình mà.

Giá như mình xứng đáng hơn với anh ấy một chút nữa!!! Này nhé, mình quên mất sinh nhật của anh ấy, lại không nghĩ ra được món quà sinh nhật gì thật mê ly, thậm chí không giỏi giang, cũng chẳng có tài cán gì. Không hiểu sao Michael lại đi thích mình nhỉ???

Bọn mình đã nói rất nhiều chuyện với nhau, về Hiệp hội các nhà trồng cây Ôliu Genovia, về ban nhạc mới của anh

Michael, và rằng có nên đặt tên nhóm là Thùy-não-trước hay không… Mình đã chuẩn bị nói câu “Em nhớ anh lắm” hoặc là “Em yêu anh” gì đó, để mở lời cho Michael xem anh ý sẽ trả lời lại như thế nào. Có vậy mới giải quyết dứt điểm được nỗi trăn trở trong lòng mình bấy lâu nay về chuyện anh-ấy-chỉ-yêu-quý-mình-như-một-người-bạn-hay-anh-ấy-thực-lòng-yêu-mình-như-một-người-bạn-gái. Đúng lúc đó mình nghe thấy tiếng Lilly ở đằng sau đòi nói chuyện với mình.

Anh Michael nói: “Đi ra chỗ khác”, nhưng Lilly cứ gào lên: “Em phải nói chuyện với cậu ấy. Em mới nhớ ra có chuyện rất quan trọng cần nói với Mia”.

Tiếp đó là tiếng anh Michael cảnh cáo:

“Không được nói với Mia về chuyện đó đâu đấy” . Tim mình như trùng xuống, hay là Lilly đột nhiên nhớ ra chuyện anh Michael đã giấu mình hẹn hò với một cô gái nào đó tên là Anne Marie. Trước khi mình kịp nói thêm lời nào, Lilly đã kịp giật lấy cái điện thoại từ tay anh Michael (mình nghe thấy tiếng anh Michael xuýt xoa, hình như Lilly đã đá vào chân anh ấy thì phải) và rồi giọng cậu ấy oang oang trên điện thoại: “Chúa ơi, mình quên không hỏi cậu. Cậu đã xem chưa?”

“Lilly” – mình thốt lên đầy phẫn nộ. Mặc dù cách nhau 8000 dặm nhưng mình có thể cảm nhận được sự đau đớn của anh Michael. Lilly mà đá ai thì đau phải biết. Mình biết rất rõ điều đó, vì mình đã

được xơi vài cú từ cậu ấy rồi. – “Mình biết là cậu đã quen với chuyện trước giờ mình luôn là của cậu, nhưng cậu sẽ phải học cách chia sẻ mình với anh cậu thôi. Nếu chuyện này đồng nghĩa với việc chúng ta phải phân ranh giới với nhau thì mình cũng đành chịu. Cậu không thể lao vào giật điện thoại từ tay của anh Michael như vậy, trong khi anh ấy có lẽ đang có điều thực sự rất quan trọng cần _”

“Cậu có ngưng ngay việc thần thánh hóa ông anh mình đi không hả? Cậu… đã… xem… chưa?” Lilly cắt ngang cái rụp.

“Xem gì? Cậu đang nói cái gì thế?” – Mình chẳng hiểu Lilly đang nói gì nữa. Hay là lại có người nào nhảy vào trong

chuồng gấu bắc cực ở Vườn bách thú Trung tâm?

“Bộ phim về cuộc đời cậu ý” – Lilly cáu bẳn nói – Tối hôm vừa rồi vừa chiếu trên vô tuyến ý. Đừng nói là cậu mù tịt không biết rằng người ta làm phim về cậu nhé”.

Mình cũng chẳng hề ngạc nhiên khi nghe thấy Lilly nói thế. Mình đã được thông báo là sẽ có một bộ phim chuyển thể từ cuộc đời mình. Nhưng nhân viên phụ trách về quan hệ công chúng trong cung đã nói là tới tận tháng 2 mới công chiếu cơ mà??? Lại bị lừa rồi!!!

Mà thôi, sao cũng được. Tính đến nay có tới 4 tác phẩm viết về cuộc đời mình rồi.

Một trong số đó thậm chí còn lọt vào top những cuốn sách bán chạy nhất… trong khoảng nửa giây. Mình đã đọc rồi. Chán phèo. Nhưng có thể là do mình đã biết trước các tình tiết trong đó rồi.

“Vậy thì sao?” – mình đang rất giận Lilly vì tội cướp điện thoại của anh Michael, chỉ để kể về một bộ phim ngu ngốc nào đó.

“Cô bé, làm ơn tỉnh lại đi… Là một bộ phim. Về cuộc đời cậu đó. Người ta xây dựng cậu là một người hay xấu hổ và dị hợm”.

“Thì mình là một đứa dị hợm, hay xấu hổ mà” – Mình cố nhắc lại cho Lilly nhớ.

“Họ lại còn biến bà cậu trở thành một

người bà nhân hậu, hiền từ, đầy lòng vị tha nữa chứ. Đó là nhân vật phi hiện thực nhất mà mình từng xem, kể từ sau bộ phim Shakespeare đang yêu" – Lilly vẫn tiếp tục.

"Như thế thì tệ thật… Nào, giờ thì cho mình nói chuyện nốt với anh Michael đi".

"Cậu thậm chí còn không buồn hỏi xem họ miêu tả nhân vật của mình như thế nào, người bạn thân trung thành nhất của cậu" – giọng Lilly hấm hức đầy giận dỗi.

"Ừ thì họ xây dựng nhân vật cậu thế nào hả Lilly?" – mình vừa hỏi vừa quay ra nhìn cái đồng hồ treo tường to đùng trên bậu lò sưởi trước cái giường ngủ cỡ bự

của mình – “Cậu tóm tắt gọn gọn cho mình nghe nhé, vì còn đúng 7 tiếng nữa là mình đã phải váy xống chỉnh tề xuống lầu ăn sáng, và đi cưỡi ngựa với Hiệp hội ngựa giống Genovia rồi.”

“Họ biến mình trở thành một con bạn ích kỷ, không hề ủng hộ tước vị công chúa của bạn mình một tí nào” – Giờ thì Lilly không phải nói nữa, mà là hét qua điện thoại – “Trong phim, mình đã không ngừng móc mỉa cậu là người không có chính kiến, đua đòi theo mốt… sau khi cậu cắt cái tóc ngu ngốc đó”.

“Ừm, rồi sao nữa” – Mình đang đợi xem mục đích cuối cùng của Lilly là muốn nói gì. Vì rõ ràng, giống như trong phim, cậu ấy ngoài đời cũng không hề ủng hộ

kiểu đầu mới hay cái tước vị công chúa của mình.

Nhưng hóa ra Lilly đã nói xong quan điểm của mình.

“Mình chưa bao giờ không ủng hộ tước vị công chúa của cậu cả” – cậu ấy vẫn tiếp tục gào lên đau đớn, làm cho mình phải giơ cái điện thoại ra xa để khỏi tổn thương màng nhĩ – “Qua bao nhiêu chuyện xảy ra với cậu, mình tự thấy luôn là người bạn đứng ra ủng hộ cậu nhiều nhất, từ đầu tới cuối!”

Có mà hoàn toàn ngược lại thì có! Lúc đó mình cứ tưởng Lilly đang nói đùa nên đã phá lên cười. Nhưng rồi ngay lập tức nhận lại một sự im lặng ghê người từ đầu

máy bên kia, và mình nhận ra là cậu ấy đang rất nghiêm chỉnh. Rõ ràng Lilly là người có trí nhớ rất chọn lọc, thường chỉ nhớ những việc tốt mà bản thân đã làm, còn chuyện xấu thì quên sạch. Một phong cách rất chính trị gia!

Bởi vì nếu như tất cả những gì Lilly vừa nói là đúng thì mình đã không phải quay ra làm quen với Tina Hakim Baba. Bọn mình mới chơi với nhau từ tháng 10 năm ngoái, khi Lilly không thèm nói chuyện với mình chỉ vì mấy chuyện công chúa này kia.

“Mình rất hy vọng rằng cậu phá lên cười như vậy là vì không tin nổi chuyện có người dám nói mình không phải là bạn tốt của cậu, Mia ạ. Mình biết giữa hai

đứa mình cũng có lúc này lúc kia nhưng mình chỉ khó với cậu khi thấy cậu không thật với bản thân mà thôi” – Lilly phân tích như một bà cụ non.

“Ừm, OK” – mình chẳng nói lại được câu gì.

Lilly nói tiếp: “Mình sẽ viết thư đến đài truyền hình yêu cầu một lá thư xin lỗi từ phía nhà sản xuất vì dám đưa một kịch bản bịa đặt thiếu trách nhiệm như vậy lên phim. Chưa hết, họ còn phải đăng lá thư đó lên trang nhất tờ Variety. Bằng không mình sẽ kiện họ. Cho dù có phải đưa vụ kiện này lên Tòa án tối cao thì mình cũng phải làm tới cùng. Mấy người Hollywood đó cho rằng họ có thể ném bất cứ cái gì họ muốn ra trước ống kính

máy quay mà không thèm để ý tới cảm xúc của khán giả hay sao? Có thể nhiều người không quan tâm, nhưng mình thì có. Mình sẽ đấu tranh đòi tôn trọng tính sự thật khi phản ánh một con người hay một sự kiện nào đó trên phim ảnh. Ông chủ đó sẽ không thể làm nản lòng mình đâu!”

Mình đã hỏi Lilly ông chủ đó là người nào, là ông đạo diễn hay là ai nhưng cậu ấy cứ luôn miệng gào lên. “Ông chủ đó! Ông chủ đó” mãi không thôi.

Thật may anh Michael đã kịp thời giật lấy cái điện thoại và giải thích cho mình rằng “ông chủ đó” là hình ảnh bóng bẩy dùng để ám chỉ những người quyền lực. Giống như cái cách các nhà phân tích

theo chủ nghĩa Freud luôn đổ lỗi mọi chuyện cho hình tượng “người mẹ”, hay như các cách các nhạc sỹ dòng nhạc Blues luôn đổ lỗi cho giai điệu buồn trong các bài hát của họ là do sự bốc lột của các “ông chủ” . Theo lời anh Michael, thì các “ông chủ” thường là người da trắng giàu có, trung niên và có địa vị rất cao trong xã hội.

Bọn mình đã tính đặt tên cho ban nhạc mới của Michael là Ông Chủ, nhưng rồi lại thôi. Bởi cái tên đó nghe có hơi kiểu trọng nam khinh nữ thì phải.

Còn 7 ngày nữa thôi là mình có thể trở về nắm tay anh Michael rồi. Chỉ mong thời gian trôi qua thật mau!

Mình mới nhận ra một điều: cái định nghĩa của anh Michael về hình tượng "ông chủ" ý mà. Rất giống bố mình! Nhưng chắc mấy ông nhạc sỹ dòng Blues không phải đang nói về Hoàng tử xứ Genovia đâu. Theo mình được biết thì bố thậm chí còn chưa bao giờ đặt chân tới thành phố Memphis nữa cơ.

Thứ Hai, ngày 12 tháng 1

Lịch trình Hoàng gia

8h tối – 12h trưa

Buổi hòa nhạc giao hưởng tại Hoàng gia Genovia

Cứ lúc nào thấy mọi chuyện đang suôn sẻ là y như rằng có gì đó phá ngang.

Và như mọi lần, người đó là bà.

Chắc bà đoán ra được mình đã thức cả đêm trò chuyện với anh Michael, sau khi thấy bộ dạng khật khừ sáng nay của mình. Sau khi đi cưỡi ngựa cùng Hiệp hội ngựa giống Genovia về bà đã gọi mình ra lên lớp cho một bài. Lần này không phải về chuyện nên tặng món quà nào cho phù hợp nhân sinh nhật, mà là về Sự lựa chọn đúng đắn.

“Amelia, cháu thích cậu thanh niên đó cũng tốt thôi. Tuy nhiên…” – Bà mào đầu.

“Cháu cũng nghĩ như vậy” – mình tự hào nói – “Mặc dù bà chưa bao giờ gặp anh ý. Bà cũng chưa hiểu một chút gì về anh

ấy cả”.

Bà không buồn bận tâm, nói tiếp luôn: “Tuy nhiên… Ta thấy cháu không nên để cho tình cảm của cháu với anh bạn Michael đó ảnh hưởng đến các sự lựa chọn khác của mình, ví dụ như…”

Mình biết bà đang tính nói gì tiếp nên đã chặn lại ngay. Mình tuyên bố thẳng: “Nếu bà còn nói đến tên Hoàng tử William thêm một lần nào nữa cháu thề là cháu sẽ nhảy ngay xuống cây cầu Pont des Vierges cho bà xem”.

Bà nói mình đừng có lố bịch như vậy, đừng có mơ đến chuyện với được tới Hoàng tử William. Đó là một biểu tượng sống của nước Anh, làm sao đến lượt

mình. Tuy nhiên, bà thấy trên đời vẫn còn rất nhiều chàng trai xứng đáng làm bạn trai của công chúa dòng họ Renaldo hơn là Michael. Bà nói bà sẽ rất giận nếu mình dám bỏ lỡ cơ hội làm quen với những chàng trai trẻ tuổi tài ba ấy chỉ vì thứ-tình-yêu-ảo-tưởng-trẻ-con của mình với anh Michael. Bà còn nói như đinh đóng cột rằng, một khi anh Michael đã chắc chắn chiếm được ngai vàng và kiếm được một khoản thừa kế kha khá, anh ấy sẽ không còn chung thủy với mình như mình đang mù quáng tin tưởng đâu.

Phản đối! Phản đối! Phản đối!

“Nếu một lúc nào đó bà chịu bỏ chút thời gian ra tìm hiểu về anh Michael bà sẽ thấy trong lĩnh vực gì đi chăng nữa

anh ấy luôn là biểu tượng điển hình của lòng trung thành và tính chính trực" – mình đang cố gắng kiềm chế nhất có thể - "Nếu không thì anh ý đã không thể là tổng biên tập của tờ báo điện tử Crackhead và thủ quỹ của CLB Máy tính. Cháu rất buồn khi bà nói toàn những điều cực cực cực kỳ tiêu cực về chàng trai mà cháu đã trao trọn trái tim của mình".

"Đủ rồi đấy, Amelia" – Bà đảo tròn mắt, nét chán nản tuôn tràn trên từng nếp nhăn – "Cháu còn quá nhỏ, không thể trao trọn trái tim mình cho bất kỳ ai. Ta thấy cháu thật nông cạn khi mới 14 tuổi ranh đã bày đặt bắt chước người lớn quyết định gắn chắt cuộc đời mình với một ai đấy. Tất nhiên, chỉ trừ khi người đó phải cực kỳ

cực kỳ đặc biệt. Một người mà cả bố cháu và ta đều biết. Rất rất rõ. Ai đó có thể vẫn còn chưa chín chắn cho lắm, cần có một cô gái khiến cho anh ta chịu dừng chân và ổn định. Con gái thường trưởng thành sớm hơn con trai, Amelia ạ."

Mình quay ra lý sự rằng mình sẽ tròn 15 tuổi trong 4 tháng nữa, và rằng Juliet không phải đã cưới Romeo năm 14 tuổi đó sao. Để rồi bị bà dội cho một gáo nước lạnh ngắt: "Và mối quan hệ đó không hề có kết quả đẹp, đúng không?"

Bà đúng là chưa bao giờ yêu ai!!! Do đó càng không biết trân trọng những bi kịch tình yêu của đời người.

"Nếu cháu tính giữ cậu thanh niên đó bên

mình thì cháu đang đi sai hướng rồi đấy” – Bà bồi thêm vào phần còn thiếu.

Sao bà lúc nào cũng phải tỏ ra thiếu ủng hộ mình thế nhỉ? Sau khi chờ đợi gần hết cả đời người giờ mình mới kiếm được một người bạn trai, và trong suốt 25 ngày hẹn hò bọn mình mới nói chuyện được với nhau có 3 lần qua điện thoại. Mấy ngày nay mình đã đủ phập phồng lo sợ sẽ để vuột mất anh ý vào tay một cô gái nhiều màu mắt rồi, đâu cần bà phải làm cho mình lo lắng thêm nữa.

“Amelia , ta đang khuyên cháu thật lòng đấy. Cứ nhìn cái cách cháu hành xử mấy ngày qua cũng đủ thấy cháu không hề biết cách giữ một chàng trai bên mình”.

Đến đây thì mình không chịu nổi thêm nữa rồi. Dường như những bức xúc kìm nén bấy lâu trong người mình được dịp bùng phát – nào là chuyện cái máy tính phí đỗ xe; nỗi nhớ Michael, mẹ và Louie mập cồn cào; lại còn các nguyên tắc khi gặp gỡ Hoàng tử William; rồi vụ cái mụn trên mặt nữa chứ… "Tất nhiên cháu muốn giữ anh ý bên mình chứ! Nhưng làm sao cháu làm được việc ấy khi mà cháu hoàn toàn không có tự tin, bất tài, ngực lép kẹp, một cô công chúa DỊ HỢM không-hề-giống-Kate-Bosworth???"

Bà hơi bật về phía sau trước phản ứng thái quá vừa rồi của mình. Trong vài giây bà ngây mặt ra, không biết phải xử lý vấn đề nào trước, chuyện bất tài hay

chuyện ngực lép. Cuối cùng bà nói: "Cháu có thể bắt đầu bằng việc ngưng ngay các cuộc điện thoại triền miên suốt đêm với cậu ta. Đừng để cho cậu ta thấy cháu đang quỵ lụy cậu ta".

"Không được! Tại sao cháu phải làm thế? Cháu yêu anh ý mà" – mình hoảng hốt kêu lên.

"Nhưng cháu không được để cậu ta thấy điều đó!" – trông bà như muốn hắt cả ly Sidecar vào mặt mình lắm rồi – "Sao cháu dốt thế hả Amelia? Không bao giờ được để cho người đàn ông biết về tình cảm của mình dành cho anh ta! Cháu không phải đã làm rất tốt điều đó khi quên đi sinh nhật của cậu ta đó sao? Sao giờ lại phá hỏng hết mọi chuyện với

những cú điện thoại thâu đêm suốt sáng thế hả? Nếu cậu thanh niên đó biết được tình cảm thực sự trong lòng cháu, cậu ta sẽ chẳng buồn bỏ công tìm cách làm cháu vui nữa đâu”.

Giờ thì đến lượt mình bối rối, không biết có nên tin vào những lời bà vừa nói không nữa. “Nhưng bà đã kết hôn với ông nội còn gì. Rõ ràng ông phải biết là bà có yêu ông thì mới làm đám cưới chứ”.

“Mia, phát âm từ ông nội cho chuẩn. Đừng có pha thêm cái giọng Mỹ lố lăng đó.” – Bà nhăn mặt như kiểu bị xúc phạm ghê gớm – “Ông nội cháu tất nhiên không thể biết được tình cảm thực sự của ta dành cho ông ý. Ta đã khiến ông ý tưởng

lầm rằng ta chỉ cưới ông ý vì tiền bạc và tước vị mà thôi. Và chắc ta không cần phải chỉ ra cho cháu thấy là mặc dù vậy, ta và ông nội cháu vẫn có 40 năm sống hạnh phúc bên nhau đúng không? Mà không cần phải ngủ riêng, như một số cặp vợ chồng hoàng tộc khác”.

“Khoan… khoan… Ý bà là trong suốt 40 năm sống với ông, bà chưa một lần nói với ông rằng bà yêu ông sao?” – mình trố mắt ngạc nhiên nhìn bà.

Bà không nói không rằng uống một hơi cạn sạch ly Sidecar trên tay rồi với tay ra xoa đầu con Rommel. Kể từ khi quay lại Genovia và được điều trị theo hướng mắc chứng rối loạn khả năng kiềm chế bản thân, lông của con Rommel có vẻ đã

bắt đầu mọc trở lại. Tất cả là nhờ cái mũ nhựa trên đầu Rommel. Những chiếc lông tơ trắng muốt đã bắt đầu lú nhú, trông chẳng khác gì bọn gà con. Nhưng thú thực là ngần đó vẫn không đủ làm cho Rommel trông bớt gớm ghiếc hơn.

Thôi, quay lại tiếp chuyện của bà…

“Đúng vậy, đó chính là cái ta muốn nói với cháu. Ông luôn phục tùng ta và hạnh phúc về điều đó. Nếu cháu muốn giữ cậu Michael đó bên mình thì cháu phải học ta thôi. Ngừng ngay việc gọi điện hàng đêm. Bắt đầu tìm kiếm thêm các chàng trai dự bị khác. Và thôi ngay việc suốt ngày vò đầu bứt tóc nghĩ xem nên mua gì cho cậu ta nhân ngày sinh nhật. Cậu ta mới là người cần phải lo lắng suy nghĩ

xem nên mua gì để chiều lòng cháu. Chứ không phải là cái cách ngược lại. Hiểu chưa?”

“Cháu á? Nhưng sinh nhật cháu đến tận tháng 5 cơ mà” – mình không muốn tiết lộ cho bà biết việc mình đã nghĩ ra nên tặng anh Michael cái gì rồi. Mình không muốn nói ra chỉ mình đã “thó” món đồ đó tại bảo tàng trong cung điện Genovia.

Dù sao cũng sẽ chẳng ai dùng đến nó, tại sao mình không thể cơ chứ. Hơn nữa mình chính là người thừa kế duy nhất của xứ Genovia này. Tất cả mọi thứ trong cái bảo tàng đó thuộc quyền sở hữu của mình chứ ai. Hoặc chí ít là của hoàng tộc nhà mình.

“Ai nói đàn ông chỉ nên tặng phụ nữ quà nhân ngày sinh nhật?” – bà nhìn mình với ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng và căm phẫn. Rồi bà giơ tay lên khoe một cái vòng tay lấp lánh, đính những viên kim cương to bằng đồng xu Euro 1 cent. “Ông nội cháu đã tặng cho ta chiếc vòng này hôm 15 tháng 3, khoảng 40 năm về trước” – bà tự hào nói – “Nhân dịp gì ư? 15/3 không phải là sinh nhật của ta, cũng chẳng phải ngày lễ kỷ niệm gì cả. Ông tặng ta chỉ vì ông thấy chiếc vòng này, giống như ta, vô cùng đặc biệt”. Nói rồi bà hạ tay xuống, tiếp tục vuốt ve Rommel. “Amelia, đó chính là cách một người đàn ông cần phải đối xử với người phụ nữ mình yêu”.

Mặc cho bà có nói thế nào đi chăng nữa

nhưng mình chỉ thấy Tội nghiệp ông nội!. Chắc ông không thể ngờ lại vớ phải một bà vợ như thế này. Có thể hồi trẻ bà không quá quắt như bây giờ, nhất là từ sau khi đi xăm mắt và cạo sạch lông mày. Có lẽ khi đó ông chỉ kịp nhìn thoáng qua bà vài phút tại sàn khiêu vũ và sững sờ trước vẻ lạnh lùng đầy cá tính của bà, như kiểu mấy tay vẽ graffiti trộm bị cảnh sát bắt quả tang ý. Cũng có thể khi đó ông còn quá bận rộn chuẩn bị cho việc lên ngôi nên không nhận ra được điều gì đang chờ đón mình ở phía trước…

40 năm của những đòn cân não và những ly Sidecar…

“Cháu sẽ không thể như bà. Cháu không

cần anh Michael tặng kim cương hay những thứ tương tự như vậy cho cháu. Giờ cháu chỉ mong anh ý sẽ mời cháu cùng đi dự Dạ hội cuối năm mà thôi”.

“Cậu ta sẽ không đời nào ngỏ lời mời cháu đâu, nếu không thấy có khả năng cháu sẽ nhận lời mời từ những cậu thanh niên khác” – bà nói như đúng rồi.

Choáng!

“BÀ! Cháu sẽ không đi Dạ hội cuối năm với một ai khác ngoài anh Michael đâu!” – mình quả quyết.

Mà này, làm như có ai chịu mời mình đi Dạ hội cùng không bằng.

“Dù có thật thế đi chăng nữa thì cháu

cũng không bao giờ được để cậu ấy biết điều đó, hiểu chưa!” – cấp độ gay gắt của bà tăng tiến dần – “Cháu phải luôn khiến cậu ta nghi ngờ tình cảm của cháu với mình, phải luôn khiến cậu ta phục tùng trước cháu. Đàn ông rất thích cảm giác đi săn, và một khi họ bắt được con mồi họ sẽ nhanh chóng chán. Đây. Cầm lấy đọc đi. Ta tin cuốn sách này thể hiện rất rõ quan điểm của ta”.

Nói rồi bà rút ra một cuốn sách từ cái túi Gucci và đưa cho mình. Mình đã phát hoảng khi nhìn thấy cái tiêu đề.

“Jane Eyre?” – thật không dám tin vào mắt mình nữa – “Bà, cháu đã xem phim này rồi. Nhưng xin lỗi chứ cháu thấy đấy là một bộ phim rất chán”.

“Phim thì nói làm gì” – bà phẩy tay – “Hãy đọc quyển sách đó đi Amelia, cháu sẽ học được vài điều bổ ích về mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà ở đó đấy”.

“Bà ơi” – mình đang cố làm cho bà hiểu là bà đang đi sau thời đại lắm rồi – “Cháu nghĩ ngày nay muốn biết đàn ông và đàn bà đối xử với nhau như thế nào thì cần phải đọc cuốn Đàn ông đến từ sao Hỏa, Đàn bà đến từ sao Kim”.

“HÃY ĐỌC ĐI!” – bà thét lên, to đến nỗi con Rommel sợ chạy quắn đít, chui tọt trốn sau chậu cây cảnh ở góc phòng.

Thề là mình không hiểu kiếp trước đã làm gì mà để kiếp này phải chịu đựng một người bà như thế này. Bà nội của

Lilly phải nói là thần tượng bạn trai Boris của cậu ấy. Bà luôn gửi tặng cho Boris rất nhiều kẹo. Còn bà mình? Luôn tìm mọi cách bắt mình chia tay với người bạn trai mà mình mới hẹn hò được đúng 25 ngày.

Còn 7 ngày, 6 tiếng, 42 phút nữa là mình sẽ được gặp anh ấy rồi.

Thứ 3 ngày 13 tháng 1 .Lịch trình Hoàng gia

8h sáng - 10h sáng

Bữa sáng cùng hội nhà văn Shakespeare của Hoàng gia Genovia

Quyển Jane Ery phải nói là siêu chán – toàn là thấy nói về trại trẻ mồ côi, những

kiểu tóc xấu xí và những cơn ho muốn thối phổi

10h sáng – 4h chiều

Họp cùng Nghị viện Genovia

Tiếp tục vật lộn với cuốn Jane Ery – cô ta hiện đã kiếm được việc làm quản gia trong nhà một ông chủ giàu có, Mr. Rochester. Cái ông Rochester này cực kì gia trưởng, giống như Wolverine và anh Michael

5h chiều – 7h chiều

Tiệc trà với bà và vợ thủ tướng Anh

Mr. Rochester phải gọi là cực kì kool!!!Phải liệt ông ý vào danh sách Những người Đàn ông quyến rũ của mình

mới được, xếp giữa Hugh Jackman và anh chàng người Croatia trong phim ER.

8h tối - 10h đêm

Bữa tối nghi thức cấp cao với thủ tướng Anh và gia đình

Jane Ery phải gọi là cự kì ngu ngốc! Không phải là lỗi của Rochester. Tại sao cô ta lại nhỏ mọn với ông ý như thế nhỉ?

Và bà cũng đừng có mắng mỏ mình vì tội đọc sách tại bàn ăn thế chứ. Ngay từ đầu chính bà là người ép mình đọc cuốn sách này mà!!!

Còn 6 ngày, 11 tiếng, 20 phút nữa là mình sẽ được gặp anh ấy rồi!!!

Thứ 4, ngày 14 tháng 1

3h sáng trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Giờ thì mình đã hiểu tại sao bà lại đưa cho mình cuốn sách này rồi. Nhưng vấn đề là lý do Mrs. Fairfax cảnh cáo Jane Ery không nên quá gần gũi với Mr. Rochester trước lễ cưới là vì thời đó chưa hề có biện pháp phòng tránh thai.

Nhưng dù sao mình cũng phải hói ý kiến của Lilly về chuyện này mới được. Cá nhân mình cảm thấy lấy một nhân vật tiểu thuyết ra để làm mẫu cho người thật thì có vẻ hơi phi hiện thức, nhất là khi cuốn sách ấy được viết từ năm 1846.

Mình có thể rút ra được cốt lõi điều Mrs. Fairfax muốn nói là: không được

theo đuổi con trai. Theo đuổi con trai là xấu, là thui chột bản thân. Điều đó có thể dẫn đến những điều khủng khiếp như: nhà bị phóng hoả, tay bị cắt cụt, mắt bị mù… Hãy biết tự trọng một chút, đừng để chuyện đi quá xa trong đêm trước đám cưới.

Mình hiểu được điều đó. Hoàn toàn hiểu.

Nhưng anh Michael sẽ nghĩ sao khi tự dưng mình không gọi điện nữa?? Nhỡ đâu anh ý suy ra rằng mình không còn thích anh ý nữa thì sao? Trong khi mình nào có điểm đặc biệt gì đâu? Lại còn quên cả sinh nhật của bạn trai nữa chứ! Mình không hề có tài cán gì cả. Chưa kể mình là một công chúa.

Có lẽ mình đã hiểu được ý của bà. Có lẽ đó là cách người ta vẫn thường làm để giữ bạn trai bên mình.

Giờ mình cũng chẳng biết nữa. Nhưng rõ ràng cách đó rất hiệu quả với ông. Và với cả Jane nữa. Có khi mình cũng phải thử thôi.

Nhưng sẽ không dễ dàng tẹo nào. Giờ mới 9h tối ở Florida thôi. Không biết giờ anh Michael đang làm gì nữa. Biết đâu chừng anh ấy đang đi tản bộ ngoài bãi biển và tình cờ gặp gỡ một cô nhạc sĩ vô gia cư xinh đẹp nào đó thì sao? Cô ấy sẽ mê hoặc anh ấy bằng tiếng đàn du dương mất. Mình thậm chí đến tennis còn không biết chơi, nói gì đến đàn.

Dám chắc cô ấy sẽ ăn mặc rất khêu gợi cho mà xem, kiểu như ca sĩ Jewel ấy. Làm sao có chàng trai nào có thể đi tiếp được khi nhìn thấy một cô gái xinh thế trước mặt cơ chứ.

Không. Bà và Mrs. Fairfax đã đúng. Mình phải kiềm chế bản thân lại thôi.Phải kìm nén không gọi điện cho anh ấy nữa. Khi mình tỏ ra bí ẩn và khó tìm, bọn con trai sẽ phát điên lên, giống như trong Jane Ery vậy.

Nhưng không đến nỗi cực đoan đến độ thay tên đổi họ,chạy đến sống nhờ anh em họ xa như cái cô Jane đó làm. Như thế thì quả là hơi quá đà!

5 ngày, 7 tiếng và 25’ nữa là mình sẽ

được gặp lại anh ý.

Thứ 4, ngày 14 tháng 1 Lịch trình Hoàng gia

8h sáng – 10h sáng

Bữa sáng với Hiệp hội Dược sĩ Genovia

Cực kì mệt mỏi! Thề rằng đây sẽ là lần cuối cùng mình thức suốt đêm để đọc một cuốn tiểu thuyết từ thời thế kỉ 19

10h sáng – 4h chiều

Họp cùng Nghị viên Genovia

Cuộc bỏ phiếu bầu cho việc có nên hay không nên lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe. Bộ trưởng Bộ Tài chính tuyên bố Genovia sẽ phải lắp những chiếc đồng hồ đó nếu không muốn bị xoá sổ khỏi bản

đồ thế giới!!! Yeahhhhhhh

5h chiều – 7h tối

Họp cùng Nghị viện Genovia

Vẫn tiếp tục cuộc bỏ phiếu. Rất muốn "chuồn chuồn" ra ngoài làm một ly nước cam nguyên chất. Nhưng e rằng nếu làm vậy sẽ tỏ ra thiếu thiện chí và không tập trung.

8h tối – 10h đêm

Họp cùng Nghị viện Genovia

Không chịu nổi nữa rồi. Cuộc bỏ phiếu này tẻ nhạt quá.Anh René vừa ló đầu vào nhe răng ra cười nhạo mình. Cứ cười đi! Anh sẽ chẳng bao giờ được ngồi vào cái ghế cầm quyền đất nước này đâu.

Thứ 5, ngày 15 tháng 1

Bữa tối cao cấp cùng Hoàng gia Monaco láng giềng

Cuối cùng thì bà cũng nhìn thấy cái mụn trên mặt mình.Hình như chỉ riêng cái ý nghĩ là mình sẽ gặp mặt Hoàng tử William với cái mụn to đùng chính giữa cằm cũng đủ khiến cho bà khiếp vía lên rồi. Bà xem ra còn khẩn trương hơn cả mình. Mặc dù mình ra sức trấn an bà rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn nhưng bà không hề tin tưởng vào cái tuýp thuốc đánh răng của mình. Thay vào đó, bà đã cử cả một chuyên gia về da mặt của Hoàng gia tới để xử lí dứt điểm cái mụn của mình. Ông ý đã tiêm cái gì đó vào cằm của mình và nói không được bôi

kem đánh răng vào đó.

Xem ra đến một cái mụn mình cũng chẳng biết cách giải quyết cho ra hồn. Làm sao mình có thể trị vì cả một đất nước đây hả trời?

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM TRƯỚC KHI RỜI GENOVIA

1)Tìm một nơi an toàn để cất giấu món quà sinh nhật của anh Michael. Để bà KHÔNG thể tìm thấy. Hay mấy cô người hầu lắm chuyện, lúc soạn đồ đạc cho mình. (hay là giấu dưới đáy dày nhỉ?)

2) Nói lời tạm biệt với đội ngũ nhân viên nhà bếp trong cung. Cảm ơn họ về những bữa ăn chay rất ngon.

3) Đảm bảo là các chủ bến cảng treo sẵn một chiếc kéo ở mỗi

cột phao cứu đắm để phòng trường hợp các du khách quốc tế không mang theo dụng cụ để cắt các bao nilon đựng bia

4) Gỡ ngay cái mũi giả và cặp kính nhựa khỏi bức tượng của bà ở phòng Chân dung Hoàng tộc, trước khi bà kịp nhìn thấy.

5) Tập luyện bài "Chào mừng Hoàng tử William" và bài "Tạm biệt Hoàng tử René"

6) Phá vỡ kỉ lục trượt xa 7m bằng bít tất của Francois ở ngoài tiền sảnh.

7) Thả hết đám chim bồ câu trong chuồng

bồ câu trên gác mái cung điện ra. (Tất nhiên bọn chúng có quyền quay lại nếu muốn. Chí ít thì chúng có quyền theo đuổi tự do của mình).

8) Giải thích cho Tante Jane Marie hiểu rằng giờ đã là thế kỉ 21 rồi, phụ nữ không còn phải lo sợ nếu có chút lông tơ trên mặt. Để lại cho chị ý lọ tẩy lông mặt Jolen của mình mới được.

9) Đưa cho Bộ trưởng Tài chính những tài liệu mình thu nhặt được từ Internet về các nhà sản xuất đồng hồ tính phi đỗ xe.

10) Lấy lại quyền trượng từ chỗ Hoàng tử René về.

Thứ 6, ngày 16 tháng 1

11h đêm trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Cả ngày hôm qua Tina đã đọc cuốn Jane Ery theo gợi ý của mình. Và cậu ấy phải đồng ý với mình rằng chuyện để-con-trai-theo-đuổi-bạn-chứ-không-phải-ngược-lại có khi là đúng thật. Tina quyết định sẽ không email hay gọi cho anh Dave nữa (trừ phi anh ý email hay gọi điện trước)

Chỉ có Lilly là từ chối không tham dự vào kế hoạch của bọn mình.Cậu ấy nói không có thời gian cho mấy trò trẻ con như vậy.Hơn nữa mối quan hệ của cậu ấy và Boris không thể đem ra cân đo đong đếm bằng những phương pháp tâm lý tầm thường hiện nay được. Theo lời Tina kể

lại (mình không thể gọi cho Lilly vì nhỡ đâu anh Michael nhấc máy và tưởng rằng mình đang theo đuổi anh ấy) thì Lilly cũng phải thừa nhận rằng Jane Ery là tấm gương phụ nữ điển hình theo thuyết nam nữ bình quyền, và rằng cậu ấy rất ủng hộ Tina và mình lấy Jane làm khuôn mẫu áp dụng cho mối quan hệ yêu đương của bọn mình. Tuy nhiên Lilly cũng nhờ Tina truyền lời lại với mình rằng: đừng hi vọng anh Michael ngỏ lời cầu hôn cho tới khi anh ấy đã đạt được ít nhất là một tấm bằng thạc sỹ, có vị trí ổn định trong một công ty lớn với mức lương khởi điểm là 200.000 đôla Mỹ/năm, cộng thêm tiền thưởng theo năng suất nữa.

Còn nữa, cậu ấy nói đã từng thấy

Michael cưỡi ngựa rồi. Phải nói là cực xấu! Mình đừng có hy vọng hão huyền rằng anh ấy sẽ nhảy rào điệu nghệ được như Mr. Rochester.

Về khoản này thì hơi khó tin. Mình dám chắc anh Michael trong rất điển trai trên lưng ngựa.

Tina nói Lilly vẫn rất không vui về bộ phim chiếu trên TV hôm nọ nói về cuộc đời mình.Tina đã xem rồi và nó không đến nỗi tệ như Lilly nói. Cậu ấy nói cái bà vào vai cô Hiệu trưởng Gupta trông thật buồn cười.

Nhân vật của Tina không xuất hiện trên phim. Vì bố cậu ấy đã phát hiện ra từ sớm và doạ sẽ kiện nhà làm phim nếu

đưa tên con gái mình lên truyền hình. Bác Hakim Baba luôn lo sợ rằng cô con gái rượu của mình sẽ bị một trong những đối thủ kinh doanh dầu mỏ bắt cóc tống tiền. Tina nói cậu ấy sẽ rất sẵn lòng bị bắt cóc, nếu người đó dễ thương, sẵn sàng chịu ràng buộc trong một mối quan hệ lâu năm.Thêm nữa, không quên mua tặng cậu ấy sợi dây chuyền kim cương của hãng đá quý Kay Jewelers nhân dịp Lễ Tình nhân.

Tina cho rằng cái cô thủ vai Lana Weinberger trong phim đóng rất tốt, đáng ra phải nhận giải Emmy mới đúng. Nhưng có lẽ nhỏ Lana sẽ tức tối lồng lộn lên cho mà xem. Bởi cứ theo cái cách nhân vật của nó thể hiện trên phim thì

Lana đích thị là một kẻ ghen ăn tức ở muốn trở thành công chúa hơn bất kì ai.

Cả cái anh đóng vai Josh cũng thật dễ thương. Tina đang cố tìm địa chỉ email anh ý.

Hai bọn mình đã cùng thề rằng bất cứ khi nào nếu một trong hai đứa muốn gọi điện cho bạn trai thì sẽ phải gọi cho nhau trước. Thật đáng tiếc là mình không có điện thoại di động. Do đó Tina sẽ khó mà gọi cho mình nếu mình đang bận phong tước cho ai đó chẳng hạn. Ngay ngày mai mình phải ăn vạ đòi bố mua cho một cái Motorola mới được. Gì thì gì mình cũng là người thừa kế duy nhất của cái đất nước này cơ mà. Ít nhất mình cũng phải có một cái máy nhắn tin chứ!!!

Ghi nhớ cho bản thân: tra từ điển xem từ "nhảy rào" nghĩa là gì.

4 ngày, 12 tiếng và 5 phút nữa là mình sẽ được gặp lại Michael

Thứ 7, ngày 17 tháng 1

Trận thi đấu Polo tại Hoàng gia Genovia

Còn môn thể thao nào chán hơn môn Polo này không? Ngoài golf ra?Chắc là không!

Hơn nữa môn này rất không có lợi cho lũ ngựa, khi mà cái gậy cư vung qua vung lại ngay gần đầu của nó như vậy. Chẳng trách chúng cứ nhảy chồm chồm lên như vậy.

Còn nữa, anh René không hề cạnh tranh

nhiệt tình với Hoàng tử William gì cả. Anh ý chỉ cưỡi ngựa là là bên cạnh vị hoàng tử đẹp trai kia và lo cướp bóng của Will mỗi khi chàng ta có bóng…và đáng ra họ cùng một đội cơ đấy!

Dám cá là đội của René thắng anh ta sẽ cởi áo huơ huơ lên không trung nhằm gây ấn tượng với đám fan của Hoàng tử William cho mà xem. Cũng dễ hiểu thôi. Làm sao anh ý chịu được khi thấy Will được nhiều người hò hét cỗ vũ đến như vậy. Trong khi tướng tá của René cũng không phải là tệ.

Giá mà lũ con gái đó biết vụ lip-sync theo Enrique Iglesias của anh ta nhỉ….

3 ngày, 17 tiếng và 6’ nữa thôi là mình

sẽ gặp lại Michael của mình. Một người có thân hình đẹp chẳng kém gì ai…

Thứ 7, ngày 17 tháng 1, 11h đêm

Trong phòng ngủ Hoàng gia Genovia

Cần phải đưa bà đi nghĩ dưỡng thật xa mới được!!!

Hôm nay là Vũ hội Chia tay, kết thúc chuyến viếng thăm chính thức đầu tiên của mình tới Genovia, với tư cách là người thừa kế ngai vàng duy nhất của Genovia.

Hàng tuần nay bà không ngừng nạp thông tin vào não mình về tầm quan trọng của buổi lễ này. Nào là đây sẽ là cơ hội lớn của mình để vớt vát lại những gì mình đã

nói về đồng hồ tính phí đỗ xe. Còn chưa kể đến chuyện được diện kiến Hoàng tử William.

Chuyện đó và cả chuyện bà-không-cho-rằng-Michael-đủ-tư-cách-trở-thành-đức-lang-quân-tương-lai-của-công-chúa-xứ-Genovia chính là nguyên nhân gây ra cái mụn trên cằm mình chứ sao!Cũng may giờ nó đã biến mất nhờ kĩ thuật chăm sóc da tiên tiến hiện nay. Thật kì lạ là da mình vẫn còn được như thế này sau tất cả những áp lực bà đặt lên mình trong suốt những ngày qua. Cộng với nỗi lo lắng có khi giờ này bạn trai của mình đang cùng một cô nàng giống Kate Bosworth-không-bị-mụn nào đó đi lướt sóng ngoài bãi biển.

Sao cũng được. Giờ thì bà quay ra chỉ trích mái tóc của mình (mọc quá nhanh và không thể kiểm soát nổi. Ừ, chả sao! Bọn con trai vẫn thích con gái tóc dài hơn là tóc ngắn – Mình đọc được điều này trên tờ Cosmo ấn phẩm tiếng Pháp) và cả móng tay của mình nữa (OK, mặc dù đã đặt quyết tâm hôm mùng 1 đầu năm, nhưng rút cục thì mình vẫn cắn móng tay.Nhưng đó là móng tay của mình mà, chẳng lẽ đi kiện mình chắc?). Chưa hết, bà còn quan trọng hoá những gì mình được phép và không được phép nói với Hoàng tử William.

Kết quả là, khi có mặt tại buổi Dạ hội tối nay, mình đã đến trước mặt Wills (mặc dù trái tim mình vẫn thuộc về anh

Michael nhưng công nhận là Wills trông thật quyến rũ trong bộ tux đen) và nói "Rất vui được gặp anh". Đột nhiên anh ấy quay ra nhìn mình bằng đôi mắt xanh thẳm đầy ma lực, khiến mình khựng lại không biết nói gì nữa. Cảm giác này giống như lần Josh Richer cười với mình ở tiệm thuốc Biglow ý. Mình như không còn biết mình đang ở đâu và đang làm gì nữa. Chỉ biết ngây ra nhìn vào đôi mắt xanh quyến rũ đó và thầm nghĩ, Ôi Chúa ơi, đó chính là màu xanh của đại dương mênh mông nhìn từ cửa sổ phòng ngủ trong Cung điện Hoàng gia Genovia

Rồi Hoàng tử William chìa tay ra bắt tay mình và nói "Rất vui được gặp em". Mình vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào

mặt anh ta, mặc dù mình biết rất rõ mình không hề có thứ tình cảm đó với Wills .MÌNH YÊU BẠN TRAI CỦA MÌNH MÀ!!!

Mình nghĩ đó chính là cảm giác choáng ngợp khi bạn gặp một người đàn ông lịch lãm, quyến rũ, giống như Bill Clinton chẳng hạn (mặc dù mình chưa bao giờ gặp gỡ ông ý, chỉ nghe nói thôi)

Chuyện cũng chỉ có thể thôi.Đó là sự đụng chạm thân mật duy nhất giữa mình và Hoàng tử William của nước Anh. Anh ấy quay ra trả lời ai đó về cuộc đua ngựa thuần chủng vừa rồi, còn mình thì chuồn vội sau khi thốt lên “Ôi, bánh nấm kìa”, nhằm lấp liếm cơn xấu hổ tệ hại của mình. Và rồi mình chạy theo anh nhân

viên phục vụ đang đi tiếp bánh cho mọi người. Hết phim!

Khỏi nói cũng biết mình không xin được địa chỉ email của Wills cho Tina. Cậu ấy sẽ quen dần với lối sống trong thất vọng thôi.

Nhưng buổi tối của mình không chỉ kết thúc ở đó.Còn rất nhiều điều thú vị đang chờ ở phía trước mà mình không nhận ra.Cả tối bà tìm mọi cách đẩy mình ra đứng cạnh Hoàng tử René, khiêu vũ cùng anh ta trước mặt tay phóng viên của tờ Newsweet, người có mặt ở Genovia để làm phóng sự về sự chuyển giao của Genovia sang đồng tiền chung Euro. Bà đã THỀ rằng tất cả chỉ nhằm một mục đích:vì mấy bức ảnh đẹp.

Vậy mà trong khi bọn mình đang khiêu vũ-thêm một thứ nữa mình rất tệ. Mình chỉ có thể rập khuôn từng bước và nhẩm đếm trong đầu cho khỏi bị trật nhịp. Nhưng đó là với điệu van chậm. Vậy mà ở Genovia này các điệu van không hề chậm một tẹo nào .. Ít ra là ở trong cung – mình đã nhìn thấy bà đi khắp nơi trong phòng và chỉ trỏ về phía bọn mình và nói với mọi người: “Hai đứa mới đẹp đôi làm sao!”(với cái giọng sang sảng của bà thì không cần đọc khẩu ngữ cũng nghe thấy rõ)

Eo!!!

nói: “Việc cháu giảm bớt gọi điện cho anh Michael không có nghĩa là cháu sẽ hẹn hò với Hoàng tử René” (người vừa hỏi mình có muốn ra ngoài hiên làm một điếu thuốc không?)

Tất nhiên mình đã nói rằng mình không hút thuốc và rằng anh ấy cũng không nên vì hút thuốc lá rất có hại cho sức khoẻ, chỉ tính riêng ở Mỹ mỗi năm có hơn 500.000 người chết vì thuốc lá. Vậy mà anh ta phá lên cười khùng khục chế nhạo mình. Rất giống cái cách nhân vật James Spader cười trong phim Pretty in Pink

Tiếp đó mình nói với anh ta đừng có tưởng bở, vì mình đã có bạn trai rồi và rằng có thể René chưa xem bộ phim về cuộc đời mình nên chưa biết. Chứ mình

hoàn toàn biết đối phó với những chàng trai chỉ theo đuổi mình vì cái vương miện và ngai vàng

Anh René ra vẻ quý tộc khen mình rất đáng yêu nhưng ngay lập tức đã bị mình cho mất điện toàn bộ:”Ôi vì Chúa, anh thôi ngay cái điệu Enrique Iglesias đi được rồi đấy”. Rồi mình thấy bố bước về phía mình hỏi xem có thấy ngài Thủ tướng Hy Lạp ở đâu không. Mình được thể mách ngay với bố:”Bố ơi,con nghĩ bà đang tìm cách gán ghép con với anh René”. Ngay lập tức, bố bặm môi lại, kéo bà ra một chỗ và có “vài lời” với bà. Trong khi đó ông René đã kịp chuồn ra ngoài vui vẻ với một trong mấy chị em nhà Hilton rồi.

Sau đó bà đến chỗ mình và nói đừng có tỏ ra vẻ trẻ con như thế. Rằng bà chỉ muốn Hoàng tử René và mình khiêu vũ với nhau để chụp ảnh quảng cáo cho đất nước trên tờ Newsweek mà thôi. Và nếu họ có "chẳng may" viết chuyện gì đó về bọn mình thì sẽ càng thu hút được nhiều khách du lịch chứ sao.

Mình cái lại ngay rằng với tình trạng xuống cấp của cơ sở hạ tầng như hiện nay thi du khách chính là thứ đất nước này không hề cần đến.

Mình rất hiểu nếu cung điện của mình bị rơi vào tay một nhà thiết kế giày giàu có nào đó thì mình sẽ vô cùng tuyệt vọng. Nhưng dù có thế mình cũng không thể chấp nhận được việc đi tán tỉnh một cô

gái đang gánh trọng trách của một quốc gia trên vai – và nhất là đã có bạn trai.

À…nếu như tờ Newsweek đăng những bức ảnh của mình với René "nhảy đầm" thì, biết đâu anh Michael sẽ nổi cơn ghen với René? Giống như cái cách Mr. Rochester làm với gã St.John nào đó trong truyện, và Michael sẽ ra lệnh cho mình nhiều hơn

2 ngày,8 tiếng và 10 phút nữa là mình sẽ được gặp lại Michael của mình rồi.

KHÔNG THỂ ĐỢI HƠN ĐƯỢC NỮA!!!!!!!!!!!!!!

Thứ 2 ngày 19 tháng 1,3h chiều giờ Genovia .Trên chuyên cơ của không lực Hoàng gia Genovia, ở độ cao 35.000

feet

Không tin được là:

Bố sẽ ở lại Genovia để giải quyết cuộc khủng hoảng đồng hồ tính phí đỗ xe, chứ không về New York với mình

Bố tin vào lời của bà khi bà nói rằng mình cần phải tiếp tục các bài học làm công chúa, do hành xử quá kém của mình tại Genovia

Bà (không kể đến con Rommel) đang cùng mình quay lại New York

THẬT KHÔNG CÔNG BẰNG. Mình đã hoàn thành đúng theo thoả thuận.MÌnh tham gia đầy đủ các buổi học làm công chúa của bà suốt cả mùa thu năm ngoái.

Mình đã thi đỗ môn Đại số . Mình đã ra mắt toàn thể nhân dân Genovia.

Bà nói mặc dù vậy mình vẫn còn một tỉ thứ cần phải học về cách trị quốc.

Nhưng mình biết bà quay trở lại New York để hành hạ mình thêm mà thôi. Chuyện đó hình như đã trở thành sở thích của bà rồi đấy. Phải công nhận bà có một nguồn sinh lực không bao giờ cạn trong việc hành hạ người khác.

Ít ra thì đó cũng được gọi là một năng khiếu. Nhưng nói gì thì nói..quá bất công với mình.

Trước khi mình đi bố đã dúi cho mình 100 Euro và hứa nếu mình không vùng vằng chuyện của bà, một ngày nào đó bố

sẽ bù đắp lại cho mình.

Bố ơi, sẽ không bao giờ bố có thể bù đắp nổi chuyện này cho con đâu. Không có gì cả.

Bố nói bà chỉ là một người già không có nguy hại gì, mình nên cố mà tận hưởng quãng thời gian ở bên bà đi vì rồi sẽ đến một ngày mình không còn được nghe những lời cằn nhằn cử nhử ấy nữa đâu. Mình chỉ biết trố mắt ra nhìn bố, có lẽ chính bố cũng không hiểu bản thân đang nghĩ gì.”Thôi được rồi, bố sẽ ủng hộ 200 đôla mỗi ngày cho Tổ chức Hoà Bình Xanh nếu con thôi không phụng phịu như thế nữa”.

Vậy là gấp đôi số tiền hồi trước.Hy vọng

rằng Tổ chức Hoà Bình Xanh hiểu được sự hi sinh cao cả mà mình đã làm cho họ.

Và thế là bà cùng con chó Rommel đớn hèn của bà bay về New York cùng với mình. Ngay khi bộ lông của nó đang từ từ mọc trở lại. Tội nghiệp Rommel!

Mình đã mặc cả với bố rằng mình sẽ chỉ chấp nhận tiếp tục các buổi học làm công Chúa với bà nếu bố làm rõ một chuyện với bà:rằng mình đang có một mối quan hệ rất nghiêm túc với bạn trai của mình. Và bà đừng tìm cách phá hoại hay gán ghép mình với bất kỳ ai kiểu như René. Mình không quan tâm dù anh ta có bao nhiêu cái vương miện đi chăng nữa, trái tim mình mãi chỉ thuộc về Michael Moscovitz mà thôi. Chấm hết!

Bố nói sẽ xem xem có thể làm được gì, nhưng không biết bố có thực sự nghe mình nói không , trong khi cô Hoa hậu Cộng hoà Séc cứ đứng xoay xoay chiếc mũ ra điều sốt ruột này giờ.

Biết là không trông chờ gì nhiều ở bố được. Mình đã nói thẳng với bà về tầm quan trọng của anh Michael đối với mình rồi. Lúc tiếp viên của Hãng Hàng không Hoàng gia Genovia phục vụ bữa trưa trên máy bay cho mọi ngươig. Bà ăn món cá hồi hấp, còn mình ăn sa-lát đỗ.

“Cháu không muốn tiếp tục nghe những bài thuyết trình về việc cháu còn quá nhỏ, chưa hiểu gì về tình yêu. Cháu đã đủ tuổi để hiểu trái tim của chính mình, và biết được nên trao trọn trái tim đó cho

ai.”

Bà không hề rung động, cảnh báo về chuyện mình sẽ nếm mùi thất tình ra sao..Nhưng mình bỏ ngoài tai thôi. Việc ông nội mất sớm bỏ mặc bà một mình cô đơn không có nghĩa là bà có quyền đi trù dập tình yêu của mình như thế. Mình nghĩ bà bị nhiễm cái tính này sau khi giao du quá nhiều với những ông trùm trong giới truyền thông đầy toan tính và hiểm ác.Chưa kể đám bạn quyền quý đầy quyền lực của bà trải khắp thế giới nữa.

Anh Michael và mình, ngược lại, sẽ có một tình yêu thật đẹp, như Jane và Mr. Rochester vậy. Hoặc như Jennifer Aniston và Brad Pitt.

Nếu bọn mình có cơ hội hẹn hò thực sự.

1 ngày, 14 tiếng nữa thôi là mình sẽ được gặp lại anh ấy.

Thứ Hai, ngày 19, tháng 1

Ngày Martin Luther King, cuối cùng cũng được về với cái tổ của mình.

Vui quá! Mình có cảm giác như muốn vỡ òa, giống như cái cách quả cà mình đã ném ra khỏi cửa sổ phòng ngủ của Lilly từ tầng 16 ý.

Về đến nhà rồi!!!! Cuối cùng cũng về đến nhà rồi!!!!!!

Không thể diễn tả nổi cảm giác hạnh phúc khi lại được nhìn thấy những bóng đèn sáng rực của thành phố Manhattan

qua cửa sổ máy bay. Mình thậm chí đã khóc khi máy bay bắt đầu vào không phận của thành phố thân yêu của mình. Mặc dù dưới đó vẫn còn nhiều cảnh bất công diễn ra hàng ngày, người dân đổ xô đi tìm ước mơ trở thành ca sỹ, diễn viên, nhạc sỹ, tiểu thuyết gia nổi tiếng, cam chịu sự bóc lột tàn bạo của những nhà sản xuất, đạo diễn, ông bầu, biên đạo múa…thiếu nhân tính.

Nhưng dù sao đó vẫn là New York thân thương nhất của mình. Cuối cùng mình cũng đã được về nhà.

Mình đặc biệt cảm nhận được điều đó khi bước ra khỏi của máy bay và thấy chú Lars đang đứng đợi, sẵn sàng nhận lại nhiệm vụ vệ sỹ từ tay Francois, vệ sỹ

bên Genovia của mình. Francois cũng là người dạy cho mình rất nhiều câu chửi bậy tiếng Pháp. Trông chú Lars hôm nay đặc biệt rám nắng, sau một tháng trời nghỉ ngơi. Chú ý đã cùng vệ sỹ của Tina Hakim Baba, chú Wahim, đi lặn và đi săn lợn rừng ở Belize. Lars đã tặng cho mình cả một cái răng nanh lợn rừng làm kỉ niệm cơ đấy. Tất nhiên là mình rất không đồng tình với việc lấy thú đi săn làm thú tiêu khiển, cho dù là lợn rừng đi chăng nữa (loài động vật vừa xấu bẩn vừa bần tiện).

Và sau hơn 65 phút kẹt xe ở Belt Parkway, cuối cùng mình cũng đã về đến nhà.

Gặp mẹ vui ơi là vui!!!!! Bụng mẹ cũng

bắt đầu to ra rồi. Mình không đả động gì đến chuyện này vì mình biết dù mẹ vẫn luôn nói là bà không tin vào tiêu chuẩn của phương Tây về cái đẹp. Và rằng chẳng có gì là xấu nếu một người phụ nữ mặc quần áo cỡ 9, nhưng nếu giờ mà mình nói "Mẹ, trông mẹ to ra nhiều rồi đó", cũng sẽ làm cho mẹ khóc như mưa cho mà coi. Mẹ vẫn còn phải vác cái bụng này thêm vài tháng nữa.

Thay vào đó mình nói:"Em bé chắc phải là con trai. Nếu không, sẽ lại cao lều nghều như con mất thôi".

"Mẹ cũng hi vọng như thế" – mẹ vừa nói vừa sụt sùi lau nước mắt. Không biết vì quá mừng do gặp lại mình hay là vì quá đau do bị Louie Mập cắn vào mắt cá

chân nãy giờ, nó muốn được mình bế đó mà. “Mẹ sẽ có thể có một Mia thứ hai phòng khi con không ở bên cạnh mẹ. Mẹ nhớ con vô cùng! Không còn ai cằn nhăn mẹ về chuyện gọi món thịt lợn nướng và súp cua từ tiệm Number One Noodle Son”.

“Mặc dù ta đã cố thử” – Thầy Gianini nói.

Thầy Gianini trông có vẻ rất vui. Thầy ý đã để râu. Mình phải giả vờ là rất thích kiểu râu đó.

Rồi mình cúi xuống bế bổng Louie Mập lên, nó đang gào loạn nãy giờ đòi bế. Có thể là mình nhầm, nhưng hình như Louie bị sụt cân thì phải. Mình không muốn đổ

lỗi cho ai về chuyện cố tình để cho nó bị đói đâu, nhưng rõ ràng là cái bát đựng thức ăn khô của nó không được đổ đầy thức ăn, nếu không muốn nói là chưa đến một nửa. Mình luôn đổ đầy có ngọn vào bát thức ăn đó của Louie mà. Ai mà biết được nhỡ đâu đùng một cái cả thành phố Manhattan này bị một trận dịch, không còn ai sống sót ngoài loài mèo. Louie đâu thể tự đổ thức ăn cho mình, nó làm gì có ngón tay để mở hộp. Do đó cần phải đổ dư dư ra một chút cho Louie, phòng trường hợp mọi người diệt vong hết, không còn ai mở túi thức ăn hộ Louie.

Nhà bây giờ phải nói là cực đẹp!!!!! Trong thời gian mình đi vắng thầy Gianini đã sửa lại rất nhiều thì phải.Thầy

ý đã vất cây thông Noel đi – lần đầu tiên trong lịch sử nhà Thermopolis, cây thông Noel không còn ở trong nhà vào dịp lễ Phục sinh – và thầy ý thậm chí còn mắc internet ADSL trong nhà nữa. Từ nay mình có thể email hoặc vào mạng bất cứ lúc nào mình muốn, không còn phải rút phích điện thoại ra nữa rồi.

Thật đúng như phép màu nhiệm trong đêm Giáng sinh vậy.

Chưa hết. Thầy G còn trang hoàng lại toàn bộ căn phòng tối, mà trước giờ mẹ con mình chẳng bao giờ vào. Giờ căn phòng ấy đã được biến thành phòng em bé, tràn đầy ánh nắng và rất thông thoáng. Nhưng rồi mẹ bắt đầu vẽ lên đầy bốn bức tường (tất nhiên là bằng màu keo, để

không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của em bé trong bụng) các cột mốc lịch sử quan trọng. Ví dụ như phiên tòa của Winona Ryder, lễ đính hôn của J.Lo và Ben Affleck…để em bé có thể hiểu được những gì đang diễn ra trên đất Mỹ này (Thầy G đã bí mật nói với mình rằng thầy ý sẽ sơn lại hết những bức tường này sau khi mẹ nhập viện sinh em bé. Và mẹ sẽ chẳng thể nhận ra sự khác biệt sau khi được tiêm thuốc gây tê. Mình rất vui là mẹ đã chọn một người đàn ông biết chăm lo và suy nghĩ chu đáo như vậy làm cha của đứa con thứ hai).

Nhưng có lẽ điều kì diệu nhất chính là điều đang đợi mình ở cái máy ghi âm điện thoại. Mẹ đã tự hào bật lên cho

mình nghe ngay khi mình bước vào cửa.

ĐÓ LÀ LỜI NHẮN CỦA MICHAEL!!!!! LỜI NHẮN ĐẦU TIÊN ĐƯỢC GHI M TỪ ANH MICHAEL KỂ TỪ SAU KHI MÌNH TRỞ THÀNH BẠN GÁI CỦA ANH Ý!!!!!

Chứng tỏ chiến thuật của mình đã có hiệu quả. Mình đang nói về cái chiến thuật không-gọi-điện ý!

Tin nhăn của anh Michael có nội dung như sau:

Ừm…chào em, Mia! Là anh, Michael đây. Em có thể…ừm…gọi cho anh khi nhận được tin nhắn này không? Vì mấy hôm nay anh không hề nhận được tin tức gì từ em. Anh chỉ muốn biết liệu em

có…ừm…ổn không thôi. Và anh cũng muốn chắc là em về nhà an toàn không. Rằng không có chuyện gì xảy ra với em. Ok. Vậy thôi. Chào em. À, là anh, Michael đây. Không biết lúc nãy anh đã nói chưa. Anh cũng chẳng nhớ nữa. Chào cô Thermopolis. Chào thầy G. OK. Vậy thôi. Gọi cho anh nha, Mia. Chào em.”

Mình đã lấy cuộn băng ra khỏi máy và cất kín trong ngăn kéo bàn, kèm theo:

A. Một vài hạt gạo lấy từ cái túi mà mình và anh Michael đã ngồi lên tại Lễ hội Văn hóa Đa sắc tộc lần trước. Coi như đó là kỷ niệm cho điệu van đầu tiên của 2 bọn mình.

B. Một miếng bánh bích quy nhỏ cất từ

hôm đi xem Rocky Horrow Show. Coi như đó là buổi hò hẹn đầu tiên của Michael và mình, mặc dù cũng không thể coi là buổi hẹn hò thật sự được vì Kenny cũng đi cùng.

C. Một miếng tuyết giả lấy được ở Vũ hội Mùa đông Không phân biệt tôn giáo. Kỷ niệm lần đầu tiên Michael và mình hôn nhau.

Đoạn tin nhắn đó là món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất mà mình từng nhận được. Còn hơn cả mạng ADSL.

Sau đó mình về phòng, và nghe đi nghe lại đoạn băng đó khoảng 50 lần.Mẹ thì cứ đi ra đi vào, mỗi lần lại ôm mình một cái và hỏi xem mình có muốn nghe thử

cái CD Liz Phair mới của mẹ hay không. Lúc mẹ bước vào khoảng lần thứ 30, thấy mình vẫn đang nghe lại đoạn tin nhắn của anh Michael, mẹ liền hỏi: “Con vẫn chưa gọi lại cho cậu ấy hay sao con yêu?”

“Chưa ạ”.

“Tại sao?”

“Bởi vì con đang bắt chước Jane Eyre”.

Nghe thấy thế mắt mẹ trợn tròn như mỗi lần hai mẹ con mình tranh luận về nghệ thuật diễn thuyết trước công chúng.

“Jane Eyre? Ý con là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Jane Eyre á?” – me hỏi đầy vẻ ngờ vực.

“Chính xác ạ” – mình vừa nói vừa giật lại cái hộp đựng khăn ăn có đính kim cương từ thời Napoleon mà thủ tướng Pháp tặng mình nhân dịp Giáng sinh, từ dưới chân con Louie Mập. Nó đang nằm ườn ra trong vali của mình, hình như cu cậu nhầm tưởng là mình đang đóng gói hành lí chuẩn bị đi tiếp, chứ không phải là gỡ đồ ra. – “Mẹ thấy đó, Jane không hề những nhẵng Mr. Rochester, cô ấy để cho người ta phải chạy theo mình. Tina và con đều thề rằng bọn con sẽ học theo Jane”.

Không giống như bà, mẹ có vẻ rất không vui khi nghe thấy mình nói như vậy.

“Nhưng Jane đối xử quá tàn nhẫn với Mr. Rochester” – mẹ kêu lên.

Mình không muốn mẹ biết rằng ban đầu mình cũng có cùng suy nghĩ giống như mẹ.

“Mẹ, thế còn mấy chuyện nhốt bà Bertha trên tầng áp mái thì sao?”

“Bởi vì cô ta bị tâm thần” – mẹ phân tích – “Thời đó chưa hề có thuốc chữa bệnh tâm thần như bây giờ. Giữ Bertha ở trên đó còn nhân đạo hơn là tống cô ta vào bệnh viện tâm thần. Thời đó họ đối xử với bệnh nhân tâm thần vô cùng tồi tệ, chuyện xích họ vào tường. Mẹ không hiểu nổi con lấy cái ý nghĩ đó từ đâu ra nữa Mia ạ. Ai nhồi vào đầu con về Jane Eyre thế hả?”

“Dạ…” – mình hơi do dự một chút, vì

mình biết chắc mẹ không hề thích câu trả lời của mình tí nào – “từ bà ạ”.

Giờ thì mình không còn nhìn thấy môi của mẹ đâu nữa rồi. Mẹ đang mím chặt lại kiểu như cố gắng kiềm chế nỗi tức giận của mình.

“Đáng ra mẹ phải đoán ra từ đầu mới đúng. Mia ạ, mẹ rất ủng hộ việc con và bạn con không chạy theo bọn con trai. Nhưng nếu một chàng trai để lại một lời nhắn dễ thương như vậy qua máy ghi âm như Michael đã làm thì theo phép lịch sự con phải gọi điện trả lời mới đúng. Như vậy không hề bị coi là đang theo đuổi người ta”.

Mình đã nghĩ về điều này và có lẽ mẹ

nói đúng. Hơn nữa, anh Michael cũng đâu có giấu cô vợ điên nào trên tầng áp mái nhà anh ý đâu. Chưa kể căn hộ chung cư ở đường số 5 không hề có tầng áp mái.

“OK” – mình đặt đống quần áo xuống và nói – “Con sẽ gọi lại cho anh ý. Trái tim mình tự dưng đập rất mạnh. Chỉ một phút nữa thôi… à không, có khi chỉ nửa phút nữa thôi mình sẽ lại được nghe thấy giọng anh Michael. Sẽ không còn tiếng lạo xạo từ những cuộc điện thoại đường dài. Lại càng không có đại dương nào chia cách giữ hai bọn mình. Chỉ có mỗi công viên Washington Square mà thôi. Và mình sẽ không còn phải bận tâm đến một cô Kate Bosworth nào nữa bởi ở cái

đất Manhattan này không có những kiểu con gái như thế… Mà nếu có thì họ cũng không thể ăn mặc phong phanh như ở ngoài biển được, nhất là giờ đang mùa đông.

“Gọi điện thoại lại không có nghĩa là theo đuổi người ta đúng không mẹ? Con nghĩ như vậy sẽ không sao”.

Mẹ ngồi bần thần phía cuối giường của mình, lắc đầu nói:

“Mia ạ, con biết đấy, mẹ không bao giờ muốn chống đối bà nội của con” – đây là lời nói dối trắng trợn nhất mà mình từng nghe, hơn cả lúc anh René khen ngợi cái cách mình khiêu vũ thật duyên dáng, nhưng thôi bỏ qua, nhất là khi mẹ đang

bầu bí như thế này – “những mẹ không nghĩ rằng con nên chơi trò đấu trí với bọn con trai. Nhất là khi con thực sự quan tâm đến người đó. Nhất là khi người đó là Michael”.

MÌnh kiên nhẫn thêm một tí, giải thích thử xem: “Mẹ ạ, nếu con muốn dành cả cuộc đời mình bên anh Michael, con cần phải chơi trò đấu trí này. Con không thể nói ra sự thật về tình cảm của mình với anh ý. Nếu anh ý biết con yêu anh ý nhường nào, có lẽ anh ý sẽ chẳng thiết tha con nữa”.

Mẹ ngước lên nhìn mình trân trân.

“Chẳng là, Tina đã thổ lộ cho con nghe rằng ngay khi cậu ấy thổ lộ với bạn trai

là anh Dave Farouq El-Albar về tình cảm của mình, ngay lập tức anh ấy biến thành một David Cruso thứ hai”.

Mẹ chớp mắt một cái và hỏi: “Ai cơ?”

“David Cruso” – Ôi mẹ! Mẹ quá bận bịu với việc em bé nên chẳng còn biết cái gì nữa. – “Anh ấy đã lặn một hơi rất lâu. David chỉ quay trở lại sau khi Tina xin được một tấm vé cả mùa giải vô địch nhà nghề NBA. Kể từ đó, mối quan hệ của hai người trở nên vô cùng gượng gạo, sống sượng.”

Mình đã gỡ đồ xong, đuổi Louie ra khỏi vali, đóng nó lại và cất xuống dưới gầm giường. Sau đó ngồi xuống bên mẹ và nói tiếp: “Mẹ ơi con không muốn chuyện

này xảy ra với con và anh Michael đâu. Con yêu anh ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời này, trừ mẹ và con Louie Mập ra”.

Mình nghĩ mình nói vậy cho lịch sự thôi chứ trong thâm tâm mình nghĩ mình yêu anh Michael hơn mẹ một chút tí tẹo. Nghe thì có vẻ bất hiếu đấy nhưng mình không thể dối lòng.

Nhưng mình dám chắc một điều mình sẽ không bao giờ yêu ai hay bất cứ thứ gì hơn thằng nhóc Louie Mập của mình.

“Vì thế mẹ ạ, con không muốn hủy hoại những gì con đang có với anh Michael. Anh ấy là chàng Romeo mặc quần jeans đen của đời con” – Mặc dù mình chưa bao giờ nhìn thấy Michael mặc quần

jeans đen bao giờ. Những đảm bảo anh ấy có vài chiếc trong tủ. Ở trường bọn mình phải mặc đồng phục, nên mình thường chỉ nhìn thấy anh ý trong quần vải flanen xám – "Mà mẹ cũng có thể thấy đấy, anh Michael tài giỏi hơn con rất nhiều, vì thế con cần phải cực kì cẩn thận".

"Ý con nói tài giỏi hơn con rất nhiều là sao? Con đang nói cái quái gì thế Mia?" – mẹ chớp mắt loạn xạ với thông điệp "mẹ không thể hiểu nổi".

"Là thế này mẹ ơi, con không phải là đứa con gái đẹp đẽ hay giỏi giang gì. Cả mẹ và con đều đã hiểu con phải vất vả thế nào để vượt qua học kỳ 1 vừa rồi môn Đại số. Con cũng chẳng nổi bật ở bất kỳ

lĩnh vực nào”.

“Mia!” – đến bây giờ thì mẹ bật dậy lấy tay che miệng - “Con đang lảm nhảm gì thế? Con giỏi ở rất nhiều lĩnh vực đó chứ, tại con không nhận thấy thôi. Này nhé, con biết mọi thứ liên quan tới môi trường vầ đất nước Iceland, con lại còn thuộc làu làu các chuương trình trên kênh Lifetime nữa chứ….”.

Mình cười mà như mếu, mẹ làm như mấy cái đó có thể gọi là năng khiếu ý. Mình không muốn làm mẹ buồn vì đã không thể truyền lại cho mình một mẩu năng khiếu hội họa của mẹ, tất cả chỉ tại cái ADN chết tiệt thôi.

“Vâng, cứ cho là vậy” – mình chán nản –

“Nhưng mẹ ơi, những cái đó đâu có thể gọi là năng khiếu gì. Anh Michael vừa đẹp trai, vừa thông mình, lại biết chơi mấy loại nhạc cụ, sáng tác nhạc…Nói chung là chuyện gì anh ấy cũng giỏi. Không sớm thì muộn con sẽ bị mất anh ý vào tay một cô gái đẹp biết lướt sóng nào đó…”

“Mẹ cũng không hiểu tại sao con lôi đâu ra cái ý nghĩ đó. Chỉ vì con phải cố gắng hơn các bạn khác trong lớp với môn Đại số không có nghĩa là con không giỏi giang, hay Michael sẽ chạy theo một cô gái biết lướt sóng nào đó…Theo mẹ, nếu con không gặp bạn trai mình trong một tháng cậu ấy để lại lời nhắn cho con thì điều tối thiểu nhất con có thể làm là gọi

điện lại cho cậu ấy. Nếu không mẹ e là cậu ấy sẽ tuột khỏi tay con thật sự đấy”.

Mẹ nói thật chí lí. Giờ thì mình đã nhận ra vài lỗ hổng trong kế hoạch để-người-yêu-luôn-phải-hoài-nghi-về-tình-cảm-của-mình của bà. Ví dụ: Michael sẽ nghĩ rằng mình không hề yêu anh ấy và rời bỏ mình để chạy theo một cô gái nào khác mang lại cho anh ý cảm giác an toàn hơn như Judith Gershner, cô chủ tịch CLB máy tính thiên tài chẳng hạn. Mặc dù hiện tại chị ta đang cặp kè với một anh bên trường Trinity, nhưng biết đâu được đấy…Có khi tất cả chỉ để mình mất cảnh giác, nghĩ rằng anh Michael hoàn toàn được an toàn khỏi mạng nhện do chính cô nàng ruồi giấm Judith giăng ra.

“Mia, con không sao chứ?” – mẹ lo lắng hỏi.

Mình cố gượng cười những không thể. Tại sao mình và Tina có thể không tính tới khả năng đó chứ? Có khi ngay bây giờ anh Michael đang cùng với chị Judith hoặc một cô nàng thông thái nào đó bàn luận về những đề tài bác học mà những người thông minh thường hay nói với nhau. Tệ hơn nữa, có khi anh ấy đang buôn điện thoại đường dài với Kate Bosworth đàm đạo về kỹ thuật lướt sóng không biết chừng.

Mình đứng phắt dậy: “Mẹ, mẹ đi ra ngoài đi. Con phải gọi cho anh ý”.

Thật may là giọng mình không để lộ nỗi

sợ hãi đang dâng trào trong tim mình.

“Ồ, Mia. Mẹ nghĩ là con nên làm vậy. Không thể phủ nhận Charlotte Bronte là một nhà văn tài năng, những con cần phải nhớ rằng bà ấy viết cuốn Jane Eyre từ thời những năm 1840. Mà hồi đó mọi chuyện rất khác so với bây giờ” – mẹ tỏ rõ sự hài lòng khi thấy mình quyết đoán như vậy.

“Meeeeeeeeẹ…” – mình sốt ruột giục. Hai bác Moscovitz rất nghiêm khắc về chuyện gọi điện thoại sau 11h đêm vào những ngày giữa tuần. Và giờ đã gần 11h rồi, trong khi mẹ vẫn cứ đứng ở đây, khiến cho mình không thể đi gọi điện thoại được. Mình cần có một không gian riêng tư để gọi cú điện thoại quan trọng

này.

“À, ừ, ừ..” – mẹ cười cười gật đầu. Mặc dù mẹ đang mang bầu khá to rồi những trông vẫn rất xinh đẹp, với mái tóc đen dài óng ả. Cứ nhìn mái tóc của mình cũng có thể đoán được mình được thừa hưởng gene tóc của bố, kể từ hồi biết đến sự tồn tại của ông trong cuộc đời mình.

ADN thật là không công bằng!

Với mọi nỗ lực, cuối cùng mẹ ra khỏi phòng – công nhận những người phụ nữa mang bầu di chuyển chậm thật??? Mình chộp vội lấy điện thoại, tim đập thình thịch như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. CUỐI CÙNG thì mình cũng có cơ hội nói chuyện với anh Michael. Và chính

mẹ cũng đã nói là không sao, không bị tính là đang theo đuổi anh ý, vì Michael là người gọi điện trước mà…

Ngay khi mình vừa chạm tay vào cái máy thì chuông điện thoại reo. Tim mình lúc đó như ngừng đập mất một giây, giống như mỗi lần mình nhìn thấy anh Michael vậy. Là anh Michael gọi đấy, mình biết mà. Mình có thể cảm nhận được. Sau hồi chuông thứ hai mình mới nhấc máy. Mặc dù không hề muốn bị anh ý bỏ rơi chạy theo một cô gái nào đó ân cần và chu đáo hơn mình… Nhưng mình cũng không muốn Michael nghĩ là mình tuyệt vọng đến độ sầu thảm ngồi ôm điện thoại đợi anh ý gọi. Mình trả lời bằng cái giọng dịu dàng nhất có thể: “Alô?”

Cái giọng khàn khàn sặc mùi thuốc lá vang lên: “Amelia à? Giọng cháu bị làm sao thế? Không phải cháu bị ốm chứ?”

“BÀ!” – không thể tin nổi. Đã 10h59’. Mình còn đúng 1 phút để gọi cho anh Michael mà không vi phạm gia luật của bố mẹ anh ý – “Giờ cháu không thể nói chuyện được. Cháu cần phải gọi điện gấp”.

“Vớ vẩn!” – Bà gạt phăng đi – “Giờ này cháu còn gọi điện thoại cho ai nữa, tưởng ta không đoán ra được chắc?”

“Bà” – đã 10h 59 phút 30 giây rồi – “Không sao đâu ạ. Anh ý đã gọi cho cháu trước. Cháu chỉ đang gọi lại trả lời thôi. Đó là phép lịch sử tối thiểu nên làm

mà”.

“Giờ đã quá muộn để gọi cho cậu thanh niên đó rồi” – bà nói.

11h đúng Mình đã bỏ lỡ cơ hội của mình. Tất cả là “nhờ” bà!

“Đằng nào sáng mai cháu cũng gặp cậu ta ở trường mà. Giờ thì cho ta nói chuyện với mẹ cháu đi” – bà nói với giọng đầy kẻ cả.

“Mẹ cháu á?” – giờ thì đến lượt mình choáng. Bà không bao giờ nói chuyện với mẹ, trừ khi bắt buộc. Mối quan hệ của hai người cực kì không tốt kể từ khi mẹ từ chối kế hôn với bố, lúc đang có thai mình, với lí do là mẹ không muốn con của mình bị lôi vào cuộc chiến

quyền lực của các triều đại quý tộc Châu u.

“Đúng vây. Mẹ cháu. Chắc cháu phải biết mẹ mình ở đâu chứ, đúng không?” – mình có thể hình dung ra bà đang ngúc ngoắc ngón tay trong khi mỉa mai.

Mình ra phòng khách đưa điện thoại cho mẹ. Mẹ và thầy G đang xem chương trình The Anna Nicole Show. Mình không nói với mẹ là ai đang ở đầu dây bên kia. Vì nếu mình nói ra, chắc chắn mẹ sẽ bảo mình nói với bà rằng mẹ đang ở trong phòng tắm. Và như vậy mình sẽ lại phải tiếp chuyện bà thêm.

“Alô?” – mẹ vui vẻ nói, cứ tưởng rằng đó là điện thoại của một trong mấy cô

bạn thời phổ thông gọi đến để buôn chuyện. Mình nhẹ nhàng lượn ngay khi có thể. Hiện tại quanh mẹ đang có mấy món đồ mà mình chắc chắn sẽ lãnh đủ nếu còn đứng trong tầm ngắm của mẹ.

Quay về phòng,mình nằm vật xuống giường, suy nghĩ vẩn vơ về anh Michael. Ngày mai mình sẽ phải nói gì với anh ấy bây giờ? Lúc chú Lars và mình ghé qua nhà đón hai anh em đi học. Rằng mình về nhà quá muộn nên không thể gọi lại? Nhỡ anh ý nhận ra cánh mũi mình phập phồng lúc bịa ra lí do đó thì sao? Không biết Michael có biết về vụ đó không nữa. Nhưng hình như có lần mình tiết lộ cho Lilly nghe rồi thì phải. Mình luôn không bao giờ biết ngậm miệng lại với những

chuyện đáng-ra-chỉ-mình-mình-nên-biết. Và nhỡ Lilly đã kể cho anh Michael nghe rồi thì sao?

Lúc mình bắt đầu thiu thiu ngủ, đột nhiên trong đầu mình nảy ra một ý tưởng cực kì thông minh. Mặc dù giờ đang là 5h sáng giờ Genovia và chuyến bay từ đó về đây khá là mệt mỏi…nhưng kệ. Mình phải lên mạng xem anh Michael có trên đó không. Mình vẫn có thể lên mạng dù bà và mẹ đang nói chuyện với nhau qua điện thoại, vì nhà mình đã lắp ADSL rồi mà!

Và thế là mình bò lồm cồm ra khỏi giường, bật máy tính lên…Anh ý đang ở trên mạng!

Anh Michael! Chào anh, là em đây. Em

đã về tới nhà rồi! Em muốn gọi cho anh những giờ đã sau 11h đêm rồi. Và em không muốn làm bố mẹ anh giận.

Anh Michael đã đổi cái nickname Crackhead rồi. Anh ý không còn là CracKing nữa. Giờ anh ý là LinuxRulz, nhắm phản đối sự độc quyền của Microsoft trong ngành công nghiệp phần mềm hiện nay.

LinuxRulz: Chào mừng em đã trở về! Gặp lại em mừng quá. Anh đã lo là em đã bỏ mạng ở đâu rồi chứ.

Vậy là anh ấy đã nhận ra chuyện mình ngừng gọi điện thoại! Có nghĩa là kế hoạch của mình và Tina cực kì thành công. Ít nhất là cho tới thời điểm này.

FTLOUIE: Không, em chưa chết. Chỉ là quá bận mà thôi. Anh biết rồi đấy, cái gánh nặng công chúa này mệt tưởng chết ấy. Mai em và chú Lars qua nhà đón anh và Lilly đến trường nhé?

LinuxRulz: Tuyệt! Em sẽ làm gì thứ sáu này?

FTLOUIE: Hiện tại em chưa có kế hoạch gì cả. Sao ạ?

LinuxRulz: Em muốn đi ăn tối ở phòng chiếu phim không? Họ sẽ chiếu Chiến tranh giữa các vì sao tập 1.

ÔI CHÚA ƠI!!!! ANH MICHAEL ĐÃ RỦ MÌNH ĐI CHƠI!!!!! Tụi mình sẽ đi ăn tối và xem phim. Ở cùng một chỗ. Bởi vì tại Phòng chiếu phim sẽ có một cái

bàn để bạn có thể vừa ngồi ăn tối vừa xem phim. Và Chiến tranh giữa các vì sao là bộ phim yếu thích nhất mọi thời đại của mình, chỉ sau Dirty Dancing. Thử hỏi trên đời còn CÓ cô gái nào may mắn hơn mình nữa? Ắt là không! Britney ơi, ghen tỵ với mình không?

Các ngón tay của mình đã run bần bật lên lúc mình gõ mấy dòng sau:

FTLOUIE: Em nghĩ là mẹ sẽ cho phép thôi. Em có thể trả lời anh vào ngày mai được không?

LinuxRulz: OK. Gặp lại em vào ngày mai nhé. Tầm 8:15 đúng không?

FTLOUIE: 8:15 ngày mai.

Mình muốn đảo thêm mấy câu gì đó kiểu như em nhớ anh lắm hoặc em yêu anh, những rồi lại thôi. Như thế hơi kỳ. Hơn nữa mình cũng không thể làm chuyện đó. Ngượng chết đi được. Tự dưng đi nói với người mình yêu là mình yêu họ. Mặc dù mình biết chuyện đó không có gì phải xấu hổ cả, những với mình thì có. Còn nữa, đó chưa chắc là điều Jaene Eyre sẽ làm. Trừ phi biết được rằng người đàn ông mà cô ấy yêu đã bị mù sau khi dũng cảm nhảy vào đám cháy cứu bà vợ điên của mình.

Mà chuyện đó với chuyện mời mình đi ăn tối và xem phim hoàn toàn chẳng giống nhau tẹo nào.

Rồi anh Michael gõ:

LinuxRulz: Nhóc à, anh mới từ bên kia của dải ngân hà trở về

Đó là một trong những lời thoại yêu thích nhất của mình trong tập phim Chiến tranh giữa các vì sao phần 1. Thế là mình gõ:

FTLOUIE: Em đã thích một anh chàng vô cùng dễ thương.

Lại một lời thoại trong tập phim The Empire Strikes Back. Và câu trả lời của anh Michael là:

LinuxRulz: Anh là người vô cùng dễ thương.

Câu này nghe còn hay hơn cả câu Anh yêu em, vì ngay sau khi nói câu đó Han Solo đã vòng tay ôm lấy Công chúa Leia

và hôn. ÔI CHÚA ƠI!!!!! Nghĩ lại mới thấy anh Michael thật giống Han Solo, còn mình là Công chúa Leia. Này nhá, anh Michael rất giỏi sửa chữa máy móc, còn mình ngoài đời chính là công chúa, như Leia.

Còn nữa, con chó Pavlov của anh Michael trông cũng hơi giống con Chewbacca của Han. Nếu Chewbacca là chó chăn cừu thì sẽ giống toàn tập.

Buổi hẹn của bọn mình sẽ cực kỳ hoàn hảo và lãng mạn cho mà xem. Đương nhiên là mẹ sẽ cho mình đi thôi, vì Phòng chiếu phim cũng không quá xa. Hơn nữa đó là anh Michael. Đến thầy G còn quý anh Michael nữa là. Ở cái trường Albert Einstein này không mấy đứa con trai

được thầy G để mắt đâu.

Không biết Công chúa Leia từng đọc Jane Eyre không nhỉ? Mà ở cái dải ngân hà đằng ấy thì bói đâu ra Jane Eyre ý chứ.

Giờ mình không ngủ được mất, mình đang vui quá là vui. Còn 8 tiếng và 15 phút nữa thôi, mình sẽ được nhìn thấy anh ý.

Và thứ Sáu tới mình sẽ được ngồi bên cạnh anh ấy trong phòng chiếu phim. Một mình. Không có ai bên cạnh. Ngoài mấy cô tiếp viên cùng với các khán giả khác.

Mình đang cực kỳ phấn khích.

Thứ Ba, ngày 20, tháng 1

Ngày đâu tiên trở lại trường sau kì nghỉ đông

Tại phòng điểm danh

Sáng nay mình gần như không lết ra nổi khỏi giường. Động lực duy nhất khiến mình có thể chui ra khỏi chăn và con Louie – nó nằm đè trên bụng mình cả đêm – là mình sẽ được gặp lại anh Michael sau 32 ngày xa cách.

Thật bất công khi bắt một đứa trẻ con như mình bay qua bay lại giữa hai bờ Đại Tây Dương mà không đến một ngày nghỉ ngơi. Đáng ra ở cái tuổi này mình cần ngủ ít nhất 9 tiếng/ngày. Giờ mình vẫn còn đang say máy bay. Chắc chắn điều này sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến tốc

độ phát triển của mình, cả về thân hình lẫn trí tuệ. Nói về thân hình, mình không nói về chiều cao, mà là về vòng 1 của mình cơ. Mấy cái đó sẽ không bao giờ phát triển nổi nếu mình cứ bị thiếu ngủ triền miên như thế này.

Chưa kể giờ đã bước sang học kỳ 2 và mình phải đặc biệt chú ý đến chuyện điểm chác. Không phải vì mình lo chuyện thi đại học hay gì cả. Ít nhất là chưa phải ngay lúc này. Mình, cũng giống như Hoàng tử Wiliam, định tạm nghỉ một năm sau khi tốt nghiệp Trung học. Mình muốn trong một năm này sẽ cố gắng "cạy cho ra" một năng khiếu nào đó đang tiềm tàng trong người mình.Và nếu vẫn không tìm thấy thì mình sẽ đi làm

tình nguyện cho Tổ chức Hòa bình xanh. Hi vọng sẽ được đi trên những con tàu vượt đại dương, len vào giữa những chú cá voi và những chiếc tàu săn cá voi của Nga và Nhật Bản. Nhưng có lẽ Tổ chức Hòa bình xanh sẽ không nhận tình nguyện viên có điểm trung bình dưới 3.0 đâu.

Cứ dậy sớm kiểu này khác gì giết người. Nhất là khi mình lôi bộ quần áo đồng phục ra mới thấy chiếc quần chip Queen Amidala của mình đã không cánh mà bay. Mình cần phải mặc cái quần Queen Amidala may mắn đó vào ngày đầu tiên mỗi học kỳ, nếu không mình sẽ gặp xui xẻo cả năm. Mình luôn gặp may mắn mỗi lần mặc cái quần Queen Amidala này. Ví dụ, trong đêm Vũ hội Mùa đông Không

phân biệt tôn giáo chẳng hạn. Hôm đó anh Michael cuối cùng đã nói lời yêu mình.

Không phải là YÊU CUỒNG NHIỆT, nhưng ít nhất cũng là yêu nhè nhẹ. Hy vọng không phải với tư cách một người bạn.

Mình cần phải mặc chiếc quần đó vào ngày đầu tiên của học kỳ 2.Mình cũng sẽ phải mang nó đi giặt trước ngày thứ 6 để có thể mặc nó hôm đi chơi với anh Michael. Bởi vì tối hôm đó mình sẽ cần thêm rất nhiều may mắn, nếu còn muốn cạnh tranh với mấy cô gái giống-Kate-Bosworth để thu hút sự chú ý của Michael… Và cũng bởi vì tối hôm đó mình sẽ tặng quà sinh nhật cho anh

Michael. Một món quà mà mình hy vọng là anh ấy sẽ rất thích và sẽ hoàn toàn thuộc về mình (nếu bây giờ anh ý vẫn chưa toàn tâm toàn ý với mình).

Mình chạy ngay sang phòng mẹ và đánh thức mẹ dậy (cũng may là thầy G đang ở trong phóng tắm): “Mẹ, mẹ cái quần chip Queen Amidala của con đâu?”

Ngay cả hồi chưa có bầu mẹ cũng đã ngủ lăn lóc thế này rồi. Mẹ chẳng buồn nhúc nhích, mặc dù mình đã gào hết cỡ.

“MẸ! Con cần phải mặc cái quần Queen Amidala ngày hôm nay. Mẹ cất nó ở đâu?” – mình vừa nói vừa lay mẹ thật lực.

Mẹ ú ớ câu gì đó chẳng liên quan gì rồi

lăn ra ngủ tiếp.

Đột nhiên mình nghĩ ra một ý. Không phải mình sợ mẹ không cho mình đi chơi với anh Michael, nhất là sau khi mẹ cứ bênh anh ý chằm chặp như vậy tối hôm qua. Nhưng cứ để cho chắc ăn, nhỡ mẹ đổi ý… "Mẹ ơi, cho con đi ăn tối và xem phim với anh Michael ở Phòng chiếu phim tối thứ Sáu này nhé?"

Mẹ cuộn tròn trong chăn, ngái ngủ nói: "Ừ… hứ…" rồi lại chìm tiếp vào giấc ngủ.

Rồi, xong một chuyện.

Chuyện tiếp theo, mình phải tìm cho ra cái quần Queen Amidala. Mình bắt đầu hơi hoảng. Cái quần ấy vốn chẳng có chi

tiết gì đặc biệt, chỉ là một cái quần màu trắng mà thôi.

Mình chui vào xe limo mà mặt cứ đần thối ra, không biết lát nữa nên cư xử thế nào cho đúng.

Chốc nữa mình nên nói gì với anh Michael bây giờ? Sau 32 ngày không gặp mặt người yêu, mình không thể chỉ nói câu “Chào anh”. Mình cần phải ôm chầm lấy anh ý hay làm gì đó khác nữa.

Nhưng làm sao mình ôm anh ý trong xe được? Trước mặt tất cả mọi người. Cũng may là ông bố dượng Gianini từ chối không đi cùng xe limo với bọn mình vào mỗi sáng, nếu không mọi người sẽ rất gượng gạo. Thầy G nói thầy thích đi tàu

điện ngầm hơn, tranh thủ thưởng thức những bản nhạc yêu thích của thầy (hai mẹ con mình không cho thầy bật nhạc Máu, Mồ hôi và Nước mắt trong nhà, nên thầy nếu muốn nghe thì sẽ phải dùng máy nghe đĩa).

Còn Lilly nữa? Chắc chắn không thể vắng mặt Lilly rồi. Làm sao mình có thể ôm anh Michael trước mặt Lilly cơ chứ? Một phần là vì trước giờ ba bọn mình luôn là một nhóm với nhau. Mình cảm thấy như bị tra tấn nếu công khai ôm chầm lấy anh ý ngay trước mặt Lilly.

Nếu ở Genovia thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả nếu mình hôn lên má anh ấy 2 cái, bởi đó là cách chào hỏi xã giao thông thường.

Nhưng ở đất Mỹ này thì bạn thậm chí còn không được bắt tay với người khác trừ khi bạn là thị trưởng hay gì đó.

Còn cái nguyên tắc Jane Eyre nữa chứ. Tina và mình mới chỉ bàn về chuyện không theo đuổi bạn trai chứ chưa nghĩ tới việc nên chào hỏi họ ra làm sao sau 32 ngày xa cách.

Mình suýt nữa thì hỏi ý kiến chú Lars, lúc xe đỗ lại trước cửa nhà Moscovitz. Nhưng ngay khi anh tài xế Hans định bước xuống mở cửa xe cho Lilly và anh Michael thì mình chặn lại: “Để em”. Rồi mình mở cửa xe chui ra.

Anh Michael đang đứng ở đó, trông cực kỳ đẹp trai, cực kỳ nam tính. Mái tóc đen

đang lòa xòa trước mắt nữa chứ. Chỉ hình ảnh đó thôi cũng đủ làm tim mình đập lên hơn 1000 lần/phút rồi. Mình có cảm giác như sắp lăn quay ra mất…

Nhất là khi anh ấy mỉm cười lúc nhìn thấy mình. Một nụ cười tươi rạng rỡ. Đối mắt nâu sẫm đầy quyến rũ của anh ấy cũng như đang cười với mình. 32 ngày trước, vẫn là đôi mắt trìu mến ấy đã nhìn thấu tận tâm hồn mình.

Nhưng mình vẫn không nhìn ra trong ánh mắt ấy có tràn ngập tình yêu như Tina vẫn nói không. Tina nói chỉ cần nhìn vào mắt anh ấy là mình sẽ có thể cảm nhận được Michael có yêu mình hay không. Sự thực là, thứ duy nhất mình rút ra được từ việc nhìn vào đôi mắt nâu sẫm ấy: đó

là anh Michael không hề coi mình là kẻ dị hợm. Nếu không anh ấy đã quay ngoắt đi chỗ khác khi nhìn thấy mình. Giống như cái cách mình làm, khi nhìn thấy cậu thanh niên trong căng-tin trường, lúc nào cũng ngồi nhặt ngô ra khỏi đĩa thức ăn của mình.

“Chào anh” – giọng mình lúc đó nghe siêu buồn cười.

“Chào em” – anh Michael chào lại, giọng anh ấy vẫn rất bình thường.

Rồi bọn mình cứ đứng trân trân như vậy, hai mắt khóa chặt vào nhau. Không cần biết xung quanh dòng người vẫn đang hối hả dọc con phố 5 này. Mình thậm chí không nhìn thấy cả Lilly đi tới. Cộng

hưởng từ một thái độ thô bạo và hành vi thô lỗ, Lilly chen vào giữa hai bọn mình, chui thẳng vào trong xe limo, vừa đi vừa nói: “Hai người có thôi đi không?”

Anh Michael nói: “Rất vui được gặp lại em”.

“Em cũng rất vui khi gặp lại anh”.

Từ bên trong xe limo, Lilly thò đầu ra gọi: “Hello, bên ngoài trời chỉ khoảng -2 độ thôi đó. Hai người có mau lên xe không thì bảo?”

“Em nghĩ bọn mình nên _”

“Ừ…” – nói rồi anh Michael với tay mở cửa xe cho mình. Ngay khi mình cúi đầu chuẩn bị chui vào xe, đột nhiên cái tay

còn lại của anh ý chạm vào tay mình. Và khi mình quay đầu lại để xem anh ý cần gì (mặc dù mình cũng linh cảm được trước rồi), anh ý hỏi: “Em được đi chơi vào tối thứ Sáu đúng không?”

Mình thẽ thọt nói: “Vâng”.

Đột nhiên anh Michael hơi kéo tay mình lại, theo một phong cách rất Mr. Rochester, khiến mình hơi chúi về phía anh ý và bất ngờ cúi xuống hôn mình. Ngay trước mặt bác gác cửa nhà anh ý, ngay trước mặt mọi người trên con phố 5 này. Thật lãng mạn làm sao!

Phải thú nhận một điều là, từ bác gác cửa đến mọi người dân trên phố, cũng như những hành khách trên chuyến xe buýt

M1 đang chạy vè vè qua lại như mắc cửi đều chẳng hề bận tâm đến chuyện Công chúa xứ Genovia đang hôn bạn trai giữa thanh thiên bạch nhật.

Nhưng mình thì có. Mình nhận thấy điều đó và cảm thấy rất hạnh phúc. Nụ hôn ấy khiến cho mọi lo lắng trước đây của mình tan biến hết. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật nông cạn và thiển cận làm sao.

Vì sao ư? Không ai lại đi hôn một người bạn thông thường kiểu như vậy. Sau đó mình chui vào trong xe limo với nụ cười tươi rạng rỡ. Mặc dù rất không muốn bị Lilly cười nhạo nhưng mình không thể kiềm chế nổi niềm hạnh phúc đang trào dâng cuồn cuộn trong lòng. Mặc dù không tìm thấy chiếc quần Queen

Amidala nhưng ngay trong ngày đầu tiên của học kì 2 này mình đã nhận được một món quà thật là diệu kỳ. Mình cảm thấy may mắn vô cùng!

Rồi anh Michael chui vào ngồi cạnh mình. Sau đó anh Hans lái xe chạy. Chú Lars và hai anh em nhà Moscovitz đã chào hỏi nhau rất lịch sự trong xe. Mình thậm chí không hề biết rằng chú Lars đã vừa uống cà phê vừa nhìn bọn mình tủm tỉm cười, cho tới khi Lilly kể cho mình nghe sau khi xuống xe.

“Cậu làm như bọn mình không hề biết hai người đã làm gì ở bên ngoài đó ý?” – Lilly cong cớn.

Cong cớn nhưng theo chiều hướng tích

cực. Cậu ấy không hề tỏ vẻ giận dỗi hay phản đối gì.

Mình đã quá chìm đắm trong hạnh phúc! Mình thậm chí còn chẳng hiểu những gì Lilly nói trong xe suốt dọc đường đến trường. Hình như cậu ấy tiếp tục phàn nàn về bộ phim thì phải. Cậu ý nói đã gửi thư đến nhà sản xuất của bộ phim cả tuần nay rồi nhưng chưa nhận được phản hồi nào cả.

“Đây lại là một bằng chứng chứng minh những tay Hollywood đó luôn cho rằng họ muốn làm gì thì làm. Mình sẽ là người đầu tiên cho học thấy là họ đã lầm. Nếu trong ngày mai mình không nhận được câu trả lời từ mấy tay sản xuất này, mình sẽ đi gặp giới báo chí truyền thông”.

Câu nói của cậu ý đã quật mình ra khỏi cơn mộng mị. Mình quay phắt sang nhìn Lilly: “Ý cậu là mở một cuộc họp báo á?”

“Sao không? Chính cậu cũng đã làm thế mà?” – Lilly nhún vai thản nhiên nói – “Mà chỉ cách đây ít lâu cậu thậm chí còn không nói nổi một câu cho ra hồn trước ống kính máy quay. Cậu còn làm được, tại sao mình không thể?”

WOW. Giờ thì mình mới nhận thấy cậu ấy thực sự rất tức giận về bộ phim kia.Có lẽ mình sẽ phải đi xem thử xem bộ phim đó tệ đến thế nào mới được. Đám bạn trong trường mình cũng không phản ứng thái quá như Lilly, chắc vì khi bộ phim đó được công chiếu, đa số đều

đang đi trượt tuyết hoặc tắm nắng ở St. Moritz hoặc Ojai gì đó. Lấy đâu ra thời gian ngồi xem một bộ phim sẩm sờ nói về cuộc đời đứa bạn cùng lớp!

Xem ra vụ nghỉ đông này không ít người gặp tai nạn như Tina. Cũng chứng tỏ mọi người có một kì nghỉ đúng nghĩa, chứ không như mình. Ngay đến anh Michael cũng còn có thời gian nằm dài ngoài ban công ở nhà ông bà, sáng tác bài hát cho ban nhạc mới của mình.

Dám cá mình là đứa duy nhát dành cả kỳ nghỉ đông tham gia các cuộc hội nghị lớn nhỏ trogn Nghị viện, ra sức tranh đấu đòi lắp đồng hồ công tơ mét tính phí đỗ xe ở các sòng bài Casino tại trung tâm Genovia.

Nhưng thôi, được quay lại trường là mình mừng lắm rồi. Bởi vì lần đầu tiên trong cuộc đời mình, chàng trai mà mình thích cũng thích – mà thậm chí là yêu – lại mình. Và mình sẽ có thể gặp mặt anh ý giữa các giờ nghỉ giữa giờ và cả ở lớp Năng khiếu và Tài năng nữa….

Ôi không…Mình quên báng mất! Giờ đã sang học kỳ mới rồi. Thời khóa biểu của bọn mình sẽ thay đổi hoàn toàn. Bọn mình sẽ nhận được trong phòng điểm danh, sau khi nghe thông báo. Ngộ nhỡ anh Michael và mình sẽ không còn ở cùng lớp Năng khiếu và Tài năng nữa thì sao? Bởi vì đáng ra mình đâu có được học cái lớp đó khi Năng khiếu chẳng có mà Tài năng cũng bằng không. Mình chỉ

được vào đó vì mình có nguy cơ bị trượt môn Đại số, và mình cần có thêm thời gian tự học thêm. Học kỳ trước đáng ra mình phải học môn Kỹ thuật. Đúng vậy, KỸ THUẬT! HỌC CÁCH LÀM HỘP ĐỰNG GIA VỊ.

Học kỳ hai này mình sẽ phải học môn Nữ công gia chánh. NẾU HỌC KỲ NÀY MÌNH BỊ XẾP VÀO LỚP NỮ CÔNG GIA CHÁNH THAY VÌ LỚP NĂNG KHIẾU VÀ TÀI NĂNG, MÌNH SẼ ĐI THẮT CỔ CHO MỌI NGƯỜI XEM!!!!!

Học kỳ trước mình đạt được điểm B- môn Đại số. Họ sẽ không bắt mình phải tự học nữa nếu mình đạt điểm B-. Đối với những đứa như mình thì B- đã là điểm trong mơ rồi. Không như những

người như chị Judith Gershner.

Biết ngay mà. Mình đã BIẾT là sẽ có chuyện nếu không mặc cái quần Queen Amidala đó mà.

Nếu mình không còn được học ở lớp NK&TN nữa thì mình sẽ chỉ có thể gặp anh Michael vào bữa trưa và giữa các tiết học. Vì anh ấy là học sinh năm cuối, còn mình mới chỉ đang lẹt đẹt ở đầu cấp. Làm sao mình học nổi ớ cái lớp toán cao cấp của anh ấy được. Cũng như sẽ không có chuyện anh ấy xuống học ở lớp tiếng Pháp II cùng với mình.

Thậm chí có khi bọn mình còn không thể gặp nhau vào giờ ăn trưa mất. Nếu thời khóa biểu của hai đứa không giống nhau.

Mà nếu có đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng có chuyện ngồi cùng với nhau ở căng-tin đâu. Xưa nay vẫn là mình, Lilly và Tina. Còn anh Michael thì luôn ngồi ăn cùng nhóm bạn ở CLB Máy tính và các anh lớp trên. Không biết sau khi hẹn hò, anh ý có chịu ra ngồi cùng ăn với mình không nhỉ? Còn mình thì sẽ không ra chỗ bàn của anh ý đâu. Hõ sẽ chỉ toàn nói những chuyện mình không hiểu cho mà xem, kiểu như làm thế nào để hack vào hệ thống phòng chống tên lửa của Ấn Độ…

Chúa ơi, họ đang phát thời khóa biểu mới. Xin đừng bắt con học lớp Nữ công gia chánh.

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

Thứ Ba, ngày 20 tháng 1, trong giờ Đại số

HA! Có thể cái quần Queen Amidala của mình biến mất thật nhưng sự may mắn vẫn ở bên trong mình. Thời khoá biểu của mình GIỐNG Y XÌ với thời khoá biểu của học kì trước, trừ việc tiết thứ ba

sẽ được thay bằng môn sinh vật, chứ không phải môn Nền văn minh thế giới (Chúa ơi, xin người đừng để Kenny - bạn học nhóm Sinh vật trước đây, đồng thời là bạn trai cũ của con – đồng hành cùng con sang học Sinh vật vào tiết 3 như con). Môn Nền văn minh thế giới được chuyển xuống tiết thứ bảy. Thay vì giờ thể dục vào tiết 4, bọn mình sẽ học môn Sức khoẻ và An toàn.

Ơn Chúa là không có môn Kĩ thuật hay Nữ công gia chánh gì gì đó. Không biết ai trong ban giám hiệu đã xếp mình vào dạng năng khiếu và tài nhưng nhưng dù đó là ai đi chăng nữa mình cũng biết ơn vô cùng. Mình sẽ cố gắng để không phụ lòng người đó.

Mình cũng biết thêm được rằng ngoài việc cũng cùng có lớp NK&TN vào tiết 5 như mình, anh Michael còn trùng giờ ăn trưa với mình nữa. Mình biết điều đó bởi vì ngay khi mình bước vào lớp Đại số, mở cặp lấy sách vở ra thì anh Michael bước vào lớp.

Đúng vậy đó, anh ý bước vào lớp Đại số của thầy G, như thể anh ấy thuộc về nơi này vậy. Mọi người quay ra nhìn Michael như nhìn sinh vật lạ vậy, kể cả Lana Weinberger. Tại sao ư? Bởi vì ít khi các anh chị khoá trên lại đi xuống lớp dưới, nếu không phải vì làm việc ở phòng điểm danh, cần xuống để đưa cho ai đó tấm thẻ ra vào hay đại loại là như vậy.

Mà anh Michael thì không hề làm việc ở phòng điểm danh.

Anh ý vào lớp của thầy G chỉ để gặp mình. Mình biết, bởi anh ý đi thẳng tới trước bàn mình, rút ra tờ thời khoá biểu và hỏi: “Em ăn trưa giờ nào?”

“Giờ A” – Mình tủm tỉm nói.

“Giống anh. Sau đó là giờ NK&TN đúng không?” Michael thản nhiên hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

“Vâng”.

“Tốt. Gặp em vào giờ ăn trưa nhé!” – Michael nháy mắt cười với mình.

Nói rồi anh ý quay lưng đi thẳng. Trông dáng anh ấy từ đằng sau mới hút hồn làm

sao!

Vừa đi, Michael vừa quay ra giơ tay chào thầy G nữa chứ. Thầy G lúc này đang ngồi trên bàn giáo viên, với cốc cà phê trong tay, trố mắt nhìn hai đứa mình.

Không còn có thể bình luận được gì thêm. Đố tìm nổi trên đời này còn ai cool hơn Michael nhà mình đấy!!!

Anh ấy tới đây để gặp mình. MÌNH, MIA THER-MOPOLIS. Đứa con gái mà trước đây hầu như không ai biết đến sự tồn tại trong trường, có lẽ chỉ đứng trên cái tên suốt ngày ngồi nhặt ngô ra khỏi đĩa thứa ăn mình vẫn hay gặp ở căng-tin trường.

Và giờ thì những ai chứng kiến cảnh

mình và Michael hôn nhau trong cái đêm Vũ hội Mùa đông Không phân biệt tôn giáo, có lẽ cũng đã biết bọn mình đang hẹn hò với nhau. Bởi vì không ai lại đi sang lớp người khác chỉ để so thời khoá biểu, nếu không phải họ đang cặp bồ.

Mình có thể cảm nhận được hàng chục con mắt trong lớp Đại số này, kể cả Lana, đang đổ dồn về phía mình, mặc dù chuông vào tiết đã reo. Mình thậm chí còn nghe thấy họ xì xào: “Anh ý đang hẹn hò với cậu ta sao?”

Công nhận, với nhiều người, chuyện đó thật hơi khó tin.. Đến mình còn không dám tin nữa là mọi người. Bởi vì ai cũng biết trong cái trường này, anh Michael xếp thứ 3 toàn trường về khoản đẹp trai,

sau Josh Richer và Justin Baxedale. (Nhưng nếu mọi người được nhìn thấy thân hình vạm vỡ của anh ý khi không mặc áo sơ mi có lẽ họ sẽ đồng ý với mình rằng Josh Richer và Justin Baxendale quá tầm thường). Một người đẹp trai và toàn tài như Michael sao lại chọn một đứa con gái như mình – vừa dị hợm, bất tài, vừa không có ngực, chân lại to như chân voi, còn chưa kể mỗi lần nói dối mũi lại phồng trướng lên?

Chưa hết, mình chỉ là một đứa học sinh đầu cấp học dốt, trong khi anh Michael là học sinh cuối cấp xuất sắc nhất trường, được tuyển thẳng vào trường thuộc Ivy League tại Manhattan này. Anh ý luôn đạt điểm A trong tất cả các môn

học, sẽ là người đại diện đọc diễn văn trước toàn trường tại lễ tốt nghiệp. Còn mình, đến môn Đại số I còn chật vật mãi mới qua. Về tài lẻ thì khỏi phải bàn. Anh ý tham gia vào CLB Máy tính, CLB Cờ vua, CLB Vật lý. Anh ý thiết kế cho trang web của trường và biết chơi khoảng 10 loại nhạc cụ. Và giờ anh ý chuẩn bị lập riêng một ban nhạc.

Mình có gì đặc biệt? Xem nào… Mình là một cô công chúa. Chấm hết!

Mà cũng chỉ là mới gần đây thôi. Trước đó, mình như một người tàng hình, bị xã hội chối bỏ, vừa dốt Đại số, vừa có mái tóc lúc nào cũng rối bù như tổ quạ.

Với tất cả những điều trên thì không có gì

là lạ khi mọi người kinh ngạc đến vậy trước việc Michael Moscovitz đi thẳng vào lớp Đại số để so thời khoá biểu với mình. Đề tài ấy vẫn tiếp tục được mang ra bàn tán sôi nổi sau khi anh ấy đi và cả khi chuông vào tiết đã reo. Thầy G tìm mọi cách bắt mọi người trật tự nhưng chẳng ai buồn để ý, ngoài mình. "Thôi nào, thôi nào, hết giờ nghỉ rồi. Thầy biết các em lâu rồi không được gặp nhau nhưng chúng ta phải tập trung vào học thôi."

Ở phía trên bàn trước, nhỏ Lana đang rút điện thoại ra buôn chuyện – cái điện thoại mới coong mà mình đã phải mua đền cho nó sau khi nghiền nát chiếc điện thoại cũ dưới gót giày – "Shel à? Cậu

không thể tin nổi chuyện gì vừa xảy ra đâu. Cậu còn nhớ cái con nhỏ thô kệch đầu bù tóc rối trong lớp Latinh của cậu không, cái đứa mà có cả kênh TV riêng ý, và có cái mặt mỏng quẹt ý? Ừ ừ đúng rồi, anh trai của nó vừa vào lớp mình để so thời khoá biểu với Mia Thermopo…”

Thật không may cho Lana, thầy Gianni đã có quy định rất nghiêm khắc về chuyện nghe điện thoại trong giờ. Thầy đi xuống rút phắt cái điện thoại trong tay nó, đưa lên tai và nói: ‘Hiện giờ trò Weinberger không thể nói chuyện với bạn bây giờ, bởi trò ấy còn bận viết một bản kiểm điểm dài 1000 chữ về hành vi bất lịch sự khi sử dụng điện thoại trong giờ học”. Tiếp sau đó, thầy quẳng cả cái điện thoại

vào trong ngăn kéo. Lana chỉ có thể lấy lại nó sau khi đã nộp lại bản kiểm điểm vào cuối ngày hôm nay.

Mình thì lại mong thầy G sẽ đưa lại cho mình cái điện thoại của Lana. Mình chắc chắn sẽ biết cách sử dụng có trách nhiệm hơn nhiều.

Nhưng mình đoán có lẽ dù là bố dượng mình đi chăng nữa, thầy ấy cũng không có quyền tịch thu tài sản của học sinh khác để đưa cho mình xài.

Tiếc thật. Bởi mình đang rất cần dùng điện thoại. Mình mới nhớ ra hôm qua đã quên không hỏi xem bà đã nói gì với mẹ.

Úi, học thôi. Số nguyên.

B = (x:x là một số nguyên, x >0)

Định nghĩa: cần phải về nhà ngâm cứu kĩ mới được.

Thứ Ba, ngày 20 tháng 1, giờ sức khoẻ và An toàn

Môn này chán quá – MT

Đúng thế. Không hiểu họ sẽ còn giảng đi giảng lại cái bài học cũ rích này đến bao giờ nhỉ. Ai chẳng biết quan hệ tình dục không an toàn sẽ dẫn đến kết cục mang thai ngoài ý muốn và nhiễm AIDS. Chẳng nhẽ các thầy cô cho rằng bọn mình quá ngờ nghệch nên không hiểu được chân lý đó hay sao? – LM

Hình như là thế đấy. À này, cậu có thấy

thầy Wheeton lúc nãy mở cửa phòng giáo viên chỉ để nhìn cô Klein một cái rồi đi không? Rõ ràng thầy ý đang yêu cô Klein.

Ừ, mình cũng hấy. Thầy ý lúc nào cũng tận tuỵ mua nước tại quán Ho's cho cô ý. Hành động ĐÓ không phải quá rõ ràng rồi sao? Không phải yêu thì là gì? Chú Wahim sẽ rất buồn nếu hai thầy cô ấy yêu nhau.

Ừm… nhưng tại sao cô ấy lại chọn thầy Wheeton mà không phải chú Wahim nhỉ? Chú Wahim ít ra cũng có cơ bắp rất khoẻ. Còn chưa kể lúc nào cũng có súng bên người nữa.

Làm sao có thể lý giải được trái tim của

con người. Mình cũng chịu. Úi, xem kìa, thầy ý lại chuyển sang giảng về an toàn xe cộ. Có thể nào CHÁN hơn được nữa không? Bọn mình chơi trò cũ đi. Cậu bắt đầu trước.

OK

DANH SÁCH NHỮNG CHÀNG TRAI QUYẾN RŨ CỦA MIA THERMOPOLIS

* BẢN MỚI ĐƯỢC CHỈNH SỬA*

Kèm theo lời nhận xét của Lilli Moscovitz

Michael Moscovitz (rõ ràng mình không thể đồng ý với cậu về vụ này. Do mối quan hệ ruột thịt của hai anh em mình.

Nhưng mình phải thừa nhận một điều là anh ý trông cũng không đến nỗi quá xấu).

Ioan Griffud trong bộ phim truyền hình Horatio Hornblower (Đồng ý. Anh ý quá hot)

Nhân vật trong Smallville (Cũng tạm được – chỉ có điều họ nên cho anh ta tham gia vào đội tuyển bơi lội của trường để có thể khoe cơ bắp nhiều hơn)

Hayden Christensen (Tạm chấp nhận được. Anh này cũng nên tham gia vào đội tuyển bơi lội. Cần phải có một người cho Jedis chứ. Thậm chí người đó có theo thế lực bóng đêm đi chăng nữa)

Mr. Rochester (Nhân vật trong tiểu thuyết. Nhưng mình phải công nhận là

nhân vật này quá nam tính, quá cool)

Patrick Swayze (Hồi phim Dirty Dancing thì còn miễn cưỡng chấp nhận được. Gần đây cậu có xem phim nào của chú này không? Chú ý giờ còn già hơn cả bố cậu rồi!)

Thuyền trưởng Von Trapp trong phim The Sound Of Music (Christopher Plummer phải nói là người đàn ông quyến rũ nhất hành tinh. Rất hợp với vai tướng lĩnh trong các bộ phim về chiến tranh chống phát xít Đức).

Justin Baxendale (Đồng ý. Nghe nói có một chị lớp 11 đã suýt tự tử vì được anh ấy nhìn một lần. Thật đấy. Như kiểu đôi mắt của anh ấy có khả năng thôi miên

người khác thì phải. Chị ý hình xử y như nhân vật Sylvia Plath vậy. Giờ thì chị ta phải đi điều trị tâm lý).

Heath Ledger (Ôooo… Mình cực thích anh này trong bộ phim hiệp sĩ rock-and-roll gì đó. Nhưng trong phim Four Feathers thì không thích lắm. Mình có cảm tưởng diễn xuất của anh ý trong phim Four Feathers hơi yếu. Chưa kể anh ấy hầu như không cởi áo sơ mi lần nào.)

Nhân vật Ác thú trong phim Người đẹp và Ác thú (Này, mình nghĩ mình lại biết thêm một người cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý rồi đấy).

Thứ ba, ngày 20 tháng 1, giờ NK&TN

Mình đang rất căng thẳng.

Mình biết là không nên như thế. Bởi mọi thứ hiện đang tiến triển rất tốt.

Điều tuyệt vời thứ nhất: Chàng trai mình thầm yêu bấy lâu nay hoá ra cũng yêu (hoặc ít nhất là thích) mình. Bọn mình sẽ có buổi hẹn hò đầu tiên vào thứ Sáu tuần này.

Điều tuyệt vời thứ hai: mặc dù mới chỉ là ngày đầu tiên của học kì mới nhưng mình chưa có dấu hiệu gì sẽ trượt môn nào cả, kể cả môn Đại số.

Điều tuyệt vời thứ ba: Mình không còn ở Genovia nữa, một nơi tẻ nhạt và nhàm chán nhất trên Trái Đất này. Tất nhiên không tính đến lớp học Đại số và những giờ học làm công chúa với bà.

Điều tuyệt vời thứ tư: Mình không phải học nhóm với Kenny trong giờ Sinh vật nữa. Giờ bạn học nhóm với mình là Shameeka. Thật như vứt được cục đá khỏi lòng ngực! Mình biết như thế là hèn nhát (khi thấy nhẹ nhõm vì không phải ngồi bên cạnh Kenny nữa). Dám chắc giờ trong mắt Kenny mình là một kẻ xấu xa, lừa dối cậu ấy suốt mấy tháng qua, trong khi thực sự mình đang thích một người khác (mặc dù người đó không phải là người mà Kenny nghĩ) . Nhưng cứ tránh không phải nhìn thấy ánh mắt thù địch của Kenny dành cho mình là tốt lắm rồi. Như vậy mình mới chuyên tâm mà học hành được. Mà cậu ấy cũng nào có để phí chút thời gian nào đâu, Kenny đã có

ngay bạn gái mới rồi đó chứ. Bạn gái mới của cậu ấy cùng lớp sinh vật với bọn mình. Cùng nhóm với Shameeka thật thích, cậu ấy khá giỏi các môn khoa học. Cậu ấy còn giỏi rất nhiều lĩnh vực khác, chắc tại cậu ấy thuộc cung Song Ngư. Nhưng cũng giống như mình, Shameeka không có năng khiếu gì nổi bật. Chứng tỏ bọn mình có thể là hai chị đồng lòng lắm chứ!

Điều tuyệt vời thứ năm: Mình có những người bạn rất tuyệt vời. Họ chơi với mình vì quý mình thực sự, chứ không phải vì mình là công chúa.

Nhưng tất cả những điều tuyệt vời đó lại là nguồn cơn của mọi vấn đề! Mình không hề cảm thấy hạnh phúc như đáng

ra mình phải thấy.

Có lẽ mình quá mệt vì vừa trải qua một chuyến bay quá dài, giờ mình thậm chí không còn hứng thú để hô hấp nữa, hoặc có thể do mình sắp bị nguyệt san…

Sao mình cứ có cảm giác lạc lõng, không hòa nhập nổi với mọi người thế nhỉ.

Mình đã cảm thấy như vậy tại bữa trưa ngày hôm nay. Mình đang ngồi ăn cùng Lilly, Boris, Tina, Shameeka, Ling Su. Bỗng nhiên anh Michael đi lại ngồi xuống ăn cùng bọn mình. Khỏi nói cũng đủ biết mọi người trong cái căng-tin này choáng váng đến thế nào. Trước giờ anh Michael luôn ngồi ăn cùng CLB Máy tính, không ai trong cái trường này không

biết điều đó.

Mình ngượng thì cũng ngượng nhưng tự hào và hạnh phúc nhiều hơn. Bởi vì anh Michael chưa bao giờ ngồi ăn cùng bọn mình khi hai đứa mới chỉ đang là bạn. Giờ anh ý ngồi đây đồng nghĩa với việc anh ý chắc hẳn hơi hơi yêu mình. Nếu không Michael đã không đời nào hy sinh những buổi đàm đạo thông thái cùng nhóm các nhà khoa học của anh ý, để chịu trận ngồi đây nghe bọn mình phân tích về tâp mới nhất về tập mới nhất phim Bộ ba phép thuật, và về cái áo dây mà nhân vật em út Page (do Rose McGowan thủ vai) đã mặc…

Anh Michael không hề tỏ ra buồn chán khi nghe bọn mình nói chuyện (mặc dù

anh ý cho rằng cốt truyện phim Bộ ba phép thuật được xây dựng hơi ẩu). Mình đã cố lèo lái câu chuyện sang chủ đề yêu thích của bọn con trai, như kiểu Buffy the Vampire Slayer hay Milla Jovovich.

Nhưng hóa ra mình cũng không cần phải làm như vậy. Vì anh Michael giống như mấy con bướm đêm mà bọn mình được học trong môn Sinh vật. Anh ấy hoàn toàn có thể thích ứng tốt với mọi hoàn cảnh. Giá mà mình cũng có được năng khiếu đó. Mình sẽ không còn cảm thấy lạc lõng như lân gặp gỡ với Hiệp hội các nhà trồng cây Ô liu Genovia vừa rồi.

Đến khoảng giữa bữa trưa, tự dưng ai đó gợi lên chuyện sinh sản vô tính. Thế là tất cả mọi người quay ra bàn luận sôi nổi

về việc nên nhân vô tính ai. Người thì cho rằng nên đưa trở lại Albert Einstein, để ông có thể nói cho nhân loại biết về ý nghĩa của cuộc sống loài người, hoặc Jonas Salk, để ông có thể tìm ra phương thức chữa bệnh ung thư, hay như Mozart, để ông có thể hoàn tất bản nhạc cầu hồn cuối cùng (hay đại loại như thế, đây là ý tưởng của Boris, tất nhiên rồi). Tina lại muốn Mademe Pompadour sống lại để bà có thể dạy thêm cho nhân loại những bí kíp về sự lãng mạn. Lilly lại chọn Jane Austen, để bà có thể viết nên những trang sách thấm nhuần tư tưởng tiến bộ về nền chính trị hiện nay…

Khi được hỏi, anh Michael đã trả lời là Kurt Cobain, bởi Kurt là một thiên tài

âm nhạc đã chết khi còn quá trẻ. Sau đó anh quay qua hỏi xem mình sẽ chọn ai để nhân vô tính. Thú thật là mình chẳng nghĩ ra ai cả, ngoài ông nội. Nhưng nói ra sợ mọi người sẽ chạy mất dép quá. Hơn nữa, ông nội mà sống dậy chắc sẽ là sự kinh hoàng của bà nội. Thế là mình nói Louie Mập. Bởi vì mình yêu Louie vô cùng, nếu có thêm một nhóc mới bên cạnh thì càng vui chứ sao.

Mọi người nhìn mình chưng hửng. Chỉ có anh Michael nói: “Cũng hay”. Một kiểu an ủi rất gắng ngượng, có thể chỉ vì mình là bạn gái của anh thôi.

Sao cũng được, mình chẳng quan tâm. Mình đã quá quen với chuyện luôn suy nghĩ khác người rồi. Mình là đứa duy

nhất có thể ngồi xem một mạch từ đầu tới cuối bộ phim Empire Record và nhận xét rằng đó là một trong những bộ phim hay nhất thời đại. Sau phim Chiến tranh giữa các vì sao, Dirty Dancing, Say Anything và Những người đàn bà đẹp. À… còn phim Tremors và Twister nữa.

Mình cũng ép buộc bản thân và con ngươi ngồi xem cuộc thi Hoa Hậu Mỹ được diễn ra hằng năm, cho giống mọi người. Nhưng mình vẫn luôn cảm thấy thật là một điều xỉ nhục đối với nữ giới, khi không một cô gái nào to hơn cỡ mười từng đạt được danh hiệu đó.

Mình khác người như thế đó. Trong khi cả thiên hạ tung hô những bộ phim đạt giải quốc tế kiểu như Ngọa hổ tàn long,

Võ sĩ giác đấu… thì mình thấy một tí mảy may cảm tình nào. Khi mà tất cả các nhân vật trong phim lăn đùng ra chết. Mình thường không ấn tượng lắm với những bộ phim không có màn hát múa, ít ra cũng phải có một tí cháy nổ chứ!

Mình luôn tự an ủi bản thân rằng không có gì phải căng thẳng cả, bởi đó là con người thật của mình. Kiểu như mình giỏi môn tiếng Anh, nhưng lại dốt Đại số thế thôi!

Nhưng phải đến giờ Năng khiếu & Tài năng sau giờ ăn trưa hôm nay mình mới bàng hoàng nhận ra một điều: Mình chẳng biết làm cái gì cả. Khi mà Lilly ngồi chuẩn bị danh sách cho những việc cần làm cho tập phim tiếp theo cho

chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật, Boris thì rút cây violin ra véo von chơi một bản concerto (đáng tiếc là người ta vẫn chưa lắp cửa phòng chứa đồ để bọn mình nhốt cậu ta vào). Còn anh Michael thì đeo tai nghe vào và bắt đầu ngồi sáng tác bài hát cho ban nhạc mới của mình. Chỉ còn mình trơ lại như lạc đà nằm ngủ giữa sa mạc, mình chẳng biết phải làm gì cả.

Nếu không phải là một công chúa thì mình sẽ là một người bình thường nhất trên cái hành tinh này. Mình không biết lướt sóng, không biết tết vòng. Nói chung là không biết làm bất cứ cái gì.

Tât cả đám bạn của mình, ai cũng biết làm rất nhiều điều đặc biệt: Lilly biết

làm tất cả mọi thứ và cậu ấy chẳng ngại tuyên ngôn bất cứ điều gì trước ống kính máy quay. Anh Michael không chỉ biết chơi gui-tar, anh ấy còn biết chơi piano, chơi trống, ngoài ra còn thiết kế phần mềm vi tính. Boris thì đã chơi violin tại các buổi hoà nhạc lớn từ năm 11 tuổi. Tina Hakim Baba mỗi ngày đọc một cuốn sách và có thể lĩnh hội rất tốt những gì mình đã đọc được. Cậu ấy thậm chí còn có thể kể làu làu lại từng chi tiết. Còn Ling Su là một họa sĩ tài năng. Người duy nhất tại các bàn ăn hôm nay không có năng khiếu gì nổi bật, ngoài mình ra, chính là Shameeka. Trong một phút mình đã ngỡ ông trời không bất công với mình cho lắm. Nhưng rồi mình nhớ Shameeka cực kì thông minh, xinh

đẹp, lai còn luôn đoạt toàn điểm A. Mấy nhân viên ở các công ty người mẫu toàn đến tìm gặp cậu ấy mời làm người đại diện cho công ty mình. Nhưng bố Shameeka đã tuyên bố, cậu ấy sẽ phải bước qua xác bác ý nếu có tí ý định nào trở thành người mẫu.

Giờ thì mình không thể nào lý giải nổi là tại sao anh Michael lại đi thích đứa bất tài như mình cơ chứ? Cũng may là số phận đã an bài cho mình một cái ngai vàng bên Genovia, chứ không cứ cái kiểu học hành làng nhàng như mình thế này khó mà xin việc được ở bất cứ đâu.

Chẳng có gì làm, mình đành ngồi viết nhật kí thế này đây.

Mình, Mia Thermopolis, một kẻ bất tài, vô dụng.

MÌNH ĐANG LÀM GÌ Ở ĐY THẾ NÀY???? MÌNH KHÔNG THUỘC VỀ NƠI ĐY!!!! ĐÁNG RA MÌNH PHẢI VÀO LỚP KĨ THUẬT HAY LỚP NỮ CÔNG GIA CHÁNH GÌ ĐÓ!!! MÌNH CHỈ NÊN ĐI HỌC LÀM TỔ CHIM HAY LÀM BÁNH MÀ THÔI!!!

Ngay khi mình mới viết đến đó thì Lilly chúi đầu qua mình và thốt lên: “Chúa ơi, Mia, cậu bị làm sao thế? Trông cậu như bị nuốt phải một cái bít tất ý”. Bọn mình thường nói như vậy nếu như thấy ai đó vô cùng thiểu não và chán đời. Như khuôn mặt của Louie Mập khi chẳng may nuốt phải một bít tất của mình (mỗi lẫn

như thế mình phải đưa nó đến bệnh viện để mổ lấy ra).

Thật may là anh Michael không nghe thấy, vì còn đang mải nghe phone. Mình sẽ không bao giờ nói được với anh Michael về những gì mình đang thổ lộ với em gái anh ấy. Bởi vì như thế anh ấy sẽ biết được mình không bằng một góc nhỏ xíu của Kate Bosworth và sẽ bỏ mình.

“Mình được học ở đây vì mình suýt trượt môn Đại số, cần ôn bài thêm” – Mình chán nản nói.

Lilly không buồn nghe mình than vãn tiếp mà phán ra một câu cực kì bất ngờ: “Cậu có một năng khiếu rất đặc biệt”.

Mình nhìn cậu ấy chằm chằm không chớp mắt. Mắt mình thậm chì còn hơi ươn ướt vì xúc động nữa cơ: “Thật thế á? Là cái gì?”. Mình nói như sắp khóc. Chắc do sắp nguyệt san nên tâm sinh lý mới bất thường thế này.

Thật đáng buồn là Lilly không chịu nói cho mình nghe: “Cậu tự suy nghĩ đi. Mình sẽ không chỉ ra cho cậu thấy đâu. Phải chính cậu nhận ra mới có ý nghĩa”. Mình vừa buột mồm toan phản đối thì Lilly chặn họng ngay: “Một trong những nguyên tắc của quá trình trưởng thành, hoàn thiện bản thân, chính là cậu phải ngộ ra được khả năng của chính mình. Không phải nhờ sự trợ giúp hay chỉ dẫn của ai cả. Bằng không cậu sẽ không bao

giờ hiểu được thế nào gọi là thành công. Cái đó đang ở ngay trước mặt cậu đấy.”

Mình nhìn xung quanh, nhưng chịu, không thể hiểu nổi ý Lilly. Trước mặt mình chẳng có gì gọi là tài năng hay năng khiếu gì cả.. Chẳng có ai buồn nhìn mình luôn. Boris đang bận lau bàn, anh Michael ngồi nắn nót sửa bản nhạc. Những người khác thì bò ra đọc sách, nếu không thì lăn ra ngủ, hoặc ngồi điêu khắc…

Chịu, không hiểu Lilly đang nói về cái gì. Mình không có tài cán gì – ngoài chuyện phân biệt được đâu là dĩa ăn cá, đâu là dĩa ăn thông thường.

Trước giờ, mình cứ ngỡ chỉ cần tình yêu

của anh Michael là đủ, nhưng hóa ra sau khi biết được anh ý cũng yêu mình – hoặc ít nhất thì cũng thích mình – chỉ càng khiền mình khổ sở hơn. Vì sao? Vì cái bóng của anh ấy quá lớn, đứng bên anh ấy mình thấy thật nhỏ bé và kém cỏi, đơn côi.

Mình rất muốn xuống phòng y tế mà đánh một giấc, nhưng theo quy định, học sinh chỉ được xuống phòng y tế khi bị sốt. Mà mình thì là bị say máy bay thôi.

Mình đã biết chuyện sẽ không hề suông sẻ mà. Nếu hôm nay mình mặc cái quần Queen Amidala đó có lẽ mình đã không phải đối mặt với sự thật cay đắng này.

Thứ Ba, ngày 20 tháng 1, giờ Văn minh

thế giới

Nhà phát minh

Sammuel

F.B.Morse

Phát minh

Điện báo

Ích lợi xã hội

Thông tin liên lạc dễ dàng

Chi phí xã hội

Che khuất tầm nhìn (do đường dây)

Thos.A.Edison

Ánh sáng điện

Dễ dàng bật điện. Rẻ hơn so với dùng

nến

Ban đầu không được xã hội chấp nhận

Ben Franklin

Cột thu sét

Giảm nguy cơ bị sét đánh

Làm xấu cả căn nhà

Eli Whitney

Máy tuốt bóng

Giảm bớt công việc

Tăng tỉ lệ thất nghiệp

A.Graham Bell

Điện thoại

Thông tin liên lạc dễ dàng

Che khuất tầm nhìn (do đường dây)

Elias Howe

Máy khâu

Giảm bớt công việc

Tăng tỉ lệ thất nghiệp

Chris. Sholes

Máy chữ

Công việc dễ dàng hơn

Tăng tỉ lệ thất nghiệp

Henry Ford

Ô tô

Phương tiện đi lại nhanh hơn

Ô nhiễm môi trường

Đời mình sẽ không bao giờ có chuyện mình sẽ phát minh ra được cái gì có ích cho xã hội đâu.. Mà có khi đến một phát minh gây hại cho xã hội mình cũng chẳng nghĩ ra nổi ý chứ. Thậm chí đến việc lắp đặt ĐỒNG HỒ TÍNH PHÍ ĐỔ XE mình còn không thuyết phục nổi người dân ở đất nước tương lai của mình.

BÀI TẬP VỀ NHÀ:

Đại số: các bài tập ở đầu Chương 11 (không có phần ôn tập vì mới bắt đầu học kì hai. Cũng chưa phải lo chuyện thi trượt!!!)

Tiếng Anh: tiếp tục viết Nhật kí tiếng Anh (Kỳ nghỉ Đông của tôi – 500 từ)

Sinh: đọc Chương 13.

Sức khỏe và An toàn: đọc Chương 1, Bạn và môi trường xung quanh bạn

NK&TN: tìm ra năng khiếu đặc biệt vẫn đang tìm ẩn trong người mình

Tiếng Pháp: Chapitre Dix

Nền văn minh thế giới: Chương 13: Thế giới mới.

Thứ Ba, ngày 20 tháng 1, trong xe limo đến chỗ bà học làm công chúa

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM

Tìm chiếc quần chíp Queen Amidala.

Ngừng ngay dày vò bản thân về chuyện anh Michael yêu in ít hay yêu nhiều nhiều. Nên hạnh phúc với những gì mình đang có. Cần nhớ là rất nhiều bạn ở trường còn chưa có người yêu. Hoặc có nhưng trong rất kinh dị, hoặc không có răng cửa.

Gọi cho Tina để so sánh những điểm nào trong nguyên tắc không-theo-đuổi-con-trai thực sự hiệu quả.

Làm tất cả các bài tập được giao. Không được chểnh mảng ngay ngày học đầu tiên.

Bọc quà sinh nhật cho anh Michael.

Tìm hiểu xem tối qua bà nói gì với mẹ. Lạy trời không phải mấy chuyện vô bổ

kiểu như kêu mình đi bắn đĩa. Mình chẳng muốn bắn ai hay bất cứ cái gì cả.

Ngừng ngay chuyện cắn móng tay.

Mua ổ rơm cho mèo.

Tìm hiểu về cái năng khiếu tìm ẩn mà Lilly đã nói. Nếu Lilly biết, thì chứng chỏ cái năng khiếu đó lộ ra rất rõ. Bởi vì đến giờ cậu ấy vẫn chưa nhận ra vụ cái mũi của mình.

CẦN NGỦ NHIỀU HƠN!!!! Chắc chắn chẳng bạn trai nào lại thích bạn gái mình mắt thâm quầng như gấu trúc cả. Kể cả người hoàn hảo và khoan dung như anh Michael.

Thứ Ba, ngày 20 tháng 1, vẫn trong xe

limo đến chỗ bà học làm công chúa.

Phác thảo sơ qua về nội dung sẽ viết trong bài tập tiếng Anh:

KỲ NGHỈ ĐÔNG CỦA TÔI

Tôi đã nghỉ đông ở Genovia, với dân số chỉ vỏn vẹn 50.000 người. Genovia là một công quốc nhỏ nằm trên bờ biển Coote d'Azur giữa biên giới nước Ý và Pháp. Sản phẩm xuất khẩu chính của Genovia là dầu ô liu. Sản phẩm nhập khẩu chính là khách du lịch. Tuy nhiên, thời gian gần đây hạ tầng cơ sở của Genovia bắt đầu hứng chịu những hậu quả khá nặng nề từ việc tiếp nhận quá nhiều du khách đến từ những chiếc du thuyền lớn neo đậu tại cảng Genovia

và…

Thứ Tư, ngày 21, tháng 1, phòng điểm danh

Ôi Chúa ơi. Có vẻ mình bị kiệt sức nhiêu hơn là mình đã nghĩ ngày hôm qua. Mình đã ngủ bết xa lết trong xe, trên suốt quãng đường tới khách sạn va chú Lars đã không tài nào đánh thức được mình dậy để tiếp tục bài học làm công chúa với bà. Theo lời chú Lars thì lúc chú ra sức lay mình dậy, không những bị mình cho xơi vài cú đá lại còn bị mình chửi một câu rất bậy bằng tiếng Pháp (cái này thì là lỗi của Francois, không phải mình).

Rốt cuộc là chú đã phải bảo anh Hans quay xe lại và đưa mình về nhà. Lars đã

phải ẵm mình lên trên phòng (cũng không có gì vất vả lắm vì mình chỉ nặng bằng 5 con Louie Mập thôi) còn mẹ thì thay quần áo và đắp chăn cho mình.

Mình thậm chí cũng chẳng buồn dậy ăn tói nữa. Ngủ một mạch cho đến 7h sáng nay. Đúng 15 tiếng.

Có lẽ mình đã tiêu tốn quá nhiều năng lượng vào việc vui mừng, phấn khích khi được về nhà và gặp lại anh Michael.

Hoặc có thể chỉ đơn giản là mình quá mệt sau một chuyến bay dài. Do đó mấy cái suy nghĩ kiểu ôi-sao-mình-bất-tài-vô-dụng-quá ngày hôm qua không phải xuất phát từ đáy lòng mình, mà là vì sự mất cân bằng hóa học do thiếu ngủ trầm

trọng. Người ta vẫn nói những ai bị thiếu ngủ sẽ dễ sinh ra ảo giác. Có một DJ thức liền 11 ngày không ngủ, một kỷ lục trước giờ chưa ai có thể vượt qua, và sau đó anh ta bắt đầu chỉ chơi nhạc của Phil Collins mà không chịu chơi bất kỳ thứ gì khác. Đó cũng là lúc mọi người hiểu ra rằng cần phải gọi xe cứu thương cho anh ta.

Còn mình thì mặc dù đã ngủ một lèo 15 tiếng, nhưng trong người vẫn còn đọng lại một chút dư âm về cái tư tưởng mình-thật-kém-cỏi đó. Nhưng được cái hôm nay mình không coi chuyện đó là tận cùng của thế giới như ngày hôm qua. Sau một giấc ngủ dài, mình đã lấy lại được ít nhiều tự tin rồi. Đâu phải ai cũng thiên

tài như Lilly và anh Michael đâu. Cũng như không ai sinh ra đã biết chơi đàn violin hay như Boris. Chắc chắn mình phải giỏi cái gì đó chứ, chỉ là mình tạm thời chưa phát hiện ra thôi. Tại bàn ăn sáng này, mình đã hỏi thầy G xem theo thầy ý thì mình giỏi việc gì. Thầy G nói đôi khi mình có những phát ngôn về thời gian rất thú vị.

Chắc đó không phải điều Lilly muốn nói. Vì khi cậu ấy nói về năng lực đặc biệt của mình thì mình đang mặc đồng phục trường. Nhận xét của thầy G khiến mình sực nhớ là mình vẫn chưa tìm thấy "chiếc bùa may mắn" Queen Amidala. Nhưng làm sao mình có thể mở lời hỏi ông bố dượng về chuyện đó được. Mình

thậm chí còn tránh không nhìn đống quần đùi của thầy ấy khi mang về từ tiệm giặt ủi cơ. Ơn Chúa là thầy ấy cũng đối xử tương tự với đống quần áo chip của mình.

Tình hình không khả quan hơn là bao, bởi mẹ vẫn đang ngủ lăn lóc trong phòng. Hình như các phụ nữ mang bầu cũng cần ngủ nhiều như các em bé và những người làm công việc DJ thì phải.

Nhưng chắc chắn mình phải tìm cho ra cái quần ý trước ngày thứ Sáu, nếu không buổi hẹn hò của mình với anh Michael sẽ trở thành một thảm họa khôn lường. Ví dụ như khi mở hộp quà mình tặng ra, anh ý sẽ tiếp tục cái giọng an ủi đầy khổ sở: “Ừm… Dù sao em cũng có lòng là tốt

rồi”.

Có lẽ mình cứ làm theo cái nguyên tắc của bác Hakim Baba và mua tặng anh ý cái áo len là an toàn nhất.

Nhưng anh Michael không phải týp người hợp với áo len! Mình vừa nhận ra điều đó khi qua đón anh ý sáng nay. Trông Michael khi ấy mới cao to và điển trai làm sao. Rất giống Heath Ledger, chỉ có điều tóc anh ý màu đen, chứ không phải màu vàng như anh chàng diễn viên kia.

Michael đứng đó, chiếc khăn len bay bay trong gió, cổ áo bẻ rộng, để lộ cái cổ cao trắng ngần. Chú Lars cũng dạy mình là nếu đấm thật mạnh vào đó sẽ làm cho đối

thủ bị tê liệt ngay tức khắc. Trông Michael thật giống hình ảnh Mr. Rochester lúc cưỡi ngựa ở Mesrour, đăm chiêu nghĩ về tình yêu lớn của cuộc đời mình – nàng Jane Eyre bướng bỉnh…

Kate Bosworth có lẽ cũng không bao giờ đi tặng áo len cho bạn trai mình đâu nhỉ???

Lúc anh Michael mỉm cười với mình thì anh ấy không còn giống Mr. Rochester một tẹo nào nữa… Bởi Mr. Rochester không bao giờ cười.

Michael khi đấy chỉ là Michael – người luôn khiến trái tim mình khua loạn xạ mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt điển trai và sáng láng của anh ấy.

“Em ổn chứ?” – anh ý hỏi ngay khi vào trong xe. Lúc anh ấy lo lắng, trông đôi mắt nâu càng đẹp. Lần nào rơi vào đôi mắt ấy ,mình cũng như bị thôi miên đến ngây người, mà mình cũng chẳng muốn thoát ra. Mắt người ta thì đẹp như thế trong khi mắt mình chỉ có độc một màu xám nhờ nhờ của mấy cái vỉa hè thành phố New York hoặc đồng hồ tính phí đỗ xe.

“Tối qua anh đã gọi cho em nhưng…” – anh Michael mới nói đến đó thì bị Lilly đẩy sang một bên để chui vào trong xe limo – “…nhưng nghe mẹ em nói em đã bị xỉu…”

Không hiểu sao thấy giọng anh ấy lo lắng như vậy mình lại thấy vui mới là chứ:

“Vâng, tại em quá mệt đó thôi. Em đã ngủ một mạch 15 tiếng.”

“Thôi được rồi, chúng ta dừng chuyện đó được chưa?” – Lilly xem ra chẳng hứng thú gì với chuyện ngủ nghê của mình – “Mình vừa nhận được thư từ phía nhà sản xuất phim”.

“Thật á? Họ đã nói gì?”

“Họ nói muốn mời mình đi ăn sáng để nói kỹ hơn về chuyện này. Sáng thứ Sáu tới. Vì thế hôm đó không phải đón mình đâu” – Rõ ràng Lilly đang cố tỏ ra không quan tâm lắm đến chuyện đó… nhưng cứ nhìn cái cách cậu ấy kể cũng đủ thấy cô nàng đang cực kỳ phấn khích và tự hào.

“Wow” – mình ồ lên đầy thán phục –

“Cuộc hẹn ăn sáng cơ đấy. Không biết họ có phục vụ món bánh vòng ở đó không nhỉ?”

“Chắc là có” – Lilly nói.

Ngưỡng mộ Lilly thật đấy! Mình chưa bao giờ được mời đi ăn sáng với một nhà sản xuất phim nào cả. Chỉ có mỗi ngài Đại sứ Genovia ở Tây Ban Nha thôi.

Mình hỏi Lilly đã lên danh sách những điều cần nói với nhà sản xuất chưa? Và cậu ý đáp rồi ngay tắp lự, nhưng nhất quyết không kể cho mình nghe đó là những yêu cầu gì.

Tối nay mình phải xem bộ phim đó thế nào mới được. Xem xem tại sao nó lại

khiến Lilly lồng lộn lên thế. Mẹ đã ghi lại vào băng cho mình. Mẹ nói đó là bộ phim buồn cười nhất mà mẹ từng xem.

Nhưng mình nghi ngờ khẩu vị phim của mẹ lắm… Hồi trước, khi xem Dirty Dancing mẹ cũng ôm bụng cười từ đầu phim tới cuối phim, trong khi có nhiều đoạn rất không có gì đáng cười.

Úi..úi… một cô nàng trong đội cổ vũ (đáng tiếc không phải nhỏ Lana) đã bị bong gân sau kỳ nghĩ đông. Thành viên dự bị của đội cũng đã bị chuyển sang trường nữ tân Massachusettes, sau khi ở nhà mở tiệc quậy tung trời, nhân lúc bố mẹ đang đi nghỉ ở Martinique. Do đó đội cổ vũ, dù rất không muốn, đành phải tuyển thêm thành viên.

Mình rất hi vọng Lilly sẽ quá bận bịu chuẩn bị cho cuộc hẹn với nhà sản xuất mà bỏ qua vụ đứng lên phản đối đội cổ vũ đi tuyển người. Mình vẫn còn nhớ năm ngoái, lúc đội cổ vũ tuyển người, Lilly đã bắt mình lóc cóc đi khắp sân trường với tấm biển ĐỘI CỔ VŨ CHỈ GIỎI KHOE CHN CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ MỘT MÔN THỂ THAO CHN CHÍNH. Mình e rằng Lilly đã hơi phiến diện khi đưa ra nhận định chủ quan như thế. Bởi vì nếu không được coi là một môn thể thao thì đã không có giải vô địch các đội cổ vũ hàng năm trên kênh ESPN. Nhưng có điều khồng hề có đội cổ vũ nào cho các môn thể thao nữ trong trường cả. Chẳng bao giờ thấy bóng dáng

một đứa nào trong hội "Lana và đồng bọn" tại bất kỳ một trận thi đấu bóng rổ hay bóng chuyền nữ… Nhưng cứ đánh hơi ở đâu có các trận thi đấu nam là lại đông đủ cả nhóm không thiếu một ai. Thế mới hay! Tóm lại, có thể phát ngôn của Lilly về đội cổ vũ "không phải là một môn thể thao chân chính" chưa chính xác nhưng phần "chỉ giỏi khoe chân" thì quá đúng!!!

Ối, có người vừa vào lớp đưa cho mình cái thẻ ra vào. Còn nói mình được triệu tập gấp đến phòng hiệu trưởng. Khoan… mình có làm gì đâu. Ít ra là lần này, mình chưa hề làm gì sai cả!!!!!!

Thứ Tư, ngày 21, tháng 1, Tại văn phòng cô hiệu trưởng Gupta.

Thật không dám tin, mới có ngày thứ hai của học kỳ mới mà mình đã lại phải quay lại căn phòng này rồi. Ừ thì mình chưa làm xong bài tập về nhà thật đấy, nhưng mình đã có thư tay xin phép của bố dượng rồi mà. Ngay khi vừa đến trường sáng nay mình đã tới văn phòng nộp lá thư đó, Mình vẫn còn nhớ rõ nội dung trong đó viết:

Xin phép cho Mia được hoãn hoàn thành bài tập về nhà của ngày thứ Ba, 20/1. Do ngày hôm trước vừa trải qua một chuyến bay dài nên cháu không thể hoàn thành kịp bài tập vào buổi tối hôm qua. Tôi xin đảm bảo cháu sẽ làm đầy đủ bài tập trong ngày hôm nay.

-Frank Gianini

Xem ra có cha dượng làm thầy giáo chẳng hề giúp ích được gì, nếu không muốn nói là làm cho tình hình càng tồi tệ hơn.

Nhưng lý do gì khiến cô hiệu trưởng Gupta phản đối việc đó nhỉ? Mới chỉ có ngày thứ hai của học kỳ mới thôi, lí gì mà mình đã bị các bạn bỏ xa đến cả cây số rồi.

Mà ngày hôm nay mình chưa hề gặp Lana. Cho nên càng không có chuyện mình làm gì Lana hay phá hỏng đồ đạc gì của cô ta cả.

ÔI KHÔNG… Mình chợt nghĩ ra… Hay là họ đã phát hiện ra nhầm lẫn của mình, khi cho mình học ở lớp NK&TN??? Bởi

vì mình làm gì có năng khiếu hay tài năng nào nổi trội? Biết đâu mình có tên trong danh sách lớp NK&TN là do một lỗi kỹ thuật máy tính khi xếp lớp. Và bây giờ khi phát hiện ra sự nhầm lẫn ấy, họ đã quyết định trả mình về đúng vị trí hợp lý – lớp Kỹ thuật hoặc lớp Nữ công gia chánh gì đó. Mình sẽ phải học làm hộp đựng gia vị sao, hoặc nữa là học cách làm món trứng ốp-lếp kiểu phương Tây!!!

Chưa hết, cơ hội gặp anh Michael sẽ chấm dứt!!! Chỉ còn có thể tranh thủ gặp nhau trên đường tới trường, giờ ăn trưa, sau khi tan học, mấy ngày cuối tuần và ngày lễ. Chấm hết! Tách mình ra khỏi lớp NK&TN đồng nghĩa việc mỗi tuần

họ cướp đi 5 giờ vàng ngọc của mình với anh Michael. (Mặc dù trong lớp hầu như bọn mình không nói chuyện mấy vì anh Michael cần tận dụng triệt để khoảng thời gian đó để phát triển tài năng về âm nhạc của mình. Được cái học kỳ trước đây anh ấy đã ôn Đại số cho mình trong suốt những giờ NK&TN này). Nhưng ít ra là bọn mình cũng được gần nhau, được hít chung không khí trong một căn phòng.

Nếu quả thật mình có năng khiếu gì đó như lời Lilly nói thì SAO cậu ấy không nói phéng ra cho mình nghe nhỉ. Như thế mình sẽ có thể chìa ra cho cô Gupta thấy, ngay khi cô ý hí hửng định "áp giải" mình sang lớp Kỹ thuật.

Khoan… khoan… Cái giọng này là của ai ấy nhỉ? Cái giọng đang vọng ra từ phòng của cô Gupta ý? Nghe quen lắm ý. Giống như giọng…

Thứ Tư, ngày 21, tháng 1, trong xe limo của bà

Có chết cũng không dán tin là bà dám làm một chuyện như vậy. Sao một người lại có thể dám LÀM một chuyện dã man như thế nhỉ? Rút cuộc chỉ để lôi cổ một đứa trẻ con (là mình) ra khỏi trường học mà thôi.

Đáng ra bà phải làm gương cho cháu chứ.

Vậy mà bà đã làm gì?

Thứ nhất: bà đã nghĩ ra một LỜI NÓI DỐI trắng trợn chưa từng có. Tiếp đó, bà kéo mình ra khỏi trường chỉ vì một chuyện rất ngớ ngẩn.

Đảm bảo nếu mẹ hoặc bố biết chuyện này thì quý bà Clarisse Renaldo sẽ không thể điềm nhiên thế này.

Chưa hết, bà còn khiến cho mình một phen đau tim gần chết. Cũng may là cholesterol và các chỉ số khác trong người mình đều thấp nhờ vào chế độ ăn chay hợp lý nên đã không bị nhồi máu cơ tim, khi thấy bà từ trong phòng cô hiệu trưởng Gupta ra, thao thao bất tuyệt: "Đúng vây, chúng tôi cũng đang ngày đêm cầu nguyện cho căn bệnh đó thuyên giảm, nhưng chắc cô cũng hiểu, mấy loại

bệnh đó nó nguy hiểm thế nào rồi…”

Lúc đó máu trong người mình như đông cứng lại. Một phần vì thấy bà đang ở đây, trong phòng của hiệu trưởng Gupta. Nhưng cái chính vẫn là những lời bà vừa nói với cô ý.

Mình đứng bât dậy, tim đập liên hồi như muốn bay ra khỏi lồng ngực.Mình hốt hoảng nói: “Có chuyện gì thế ạ? Có phải là bố cháu có chuyện gì không? Có phải căn bệnh ung thư của bố lại tái phát không ạ? Bà nói cho cháu nghe đi. Cháu chịu được mà”.

Dám chắc linh cảm của mình là đúng, cứ theo cái cách bà nói với cô Gupta là thấy. Rằng căn bệnh ung thư tinh hoàn

của bố đã quay trở lại và bố sẽ lại phải trải qua một đợt hóa trị mới…

“Ta sẽ nói với con ở trong xe. ĐI thôi” – bà lạnh lùng nói.

“Không, bà nói ngay đi” – mình vừa nói vừa chạy theo bà, còn chú Lars thì chạy theo mình – “Bà nói cho cháu nghe đi. Cháu có thể chịu được mà. Cháu thề đấy. Bố cháu có sao không?”

“Em không phải lo về chuyện bài tập về nhà nữa đâu, Mia ạ” – cô hiệu trưởng còn nói với theo lúc bà cháu mình rời khỏi văn phòng – “Em cứ tập trung chăm sóc cho bố đi là được rồi”.

“Là bệnh ung thư tái phát đúng không ạ?” – mình cuống quýt tít mù. Chiếc xe limo

của bà đậu ngay trước bậu cửa chính của trường trung học Albert Einstein – “Các bác sĩ có nói là sẽ chữa được khỏi không bà? Bố có cần ghép tủy không ạ? Bởi vì có khi là tủy cháu hợp với bố cháu đấy, cứ nhìn cái gene tóc cháu thừa hưởng của bố là thấy. Ý cháu là giống như bố cháu hồi còn tóc ý”.

Phải đến khi yên vị trong xe limo rồi bà mới quay qua lạnh lùng nói: “Chẳng có chuyện gì với bố cháu cả, Amelia ạ. Nhưng cái trường của cháu thì có đấy. Trường gì mà chỉ cho phép học sinh nghỉ vì lí do bị bệnh là sao? Thật nhảm nhí hết sức! Đôi lúc người ta cũng phải nghỉ ngơi chứ. Con người chứ có phải máy móc đâu.Ai cũng phải có một ngày riêng

tư chứ. Amelia, hôm nay chính là ngày riêng tư của cháu đấy”.

Mình há hốc mồm ra nhìn bà, không thốt lên nổi lời nào.

“Khoan đã… Ý bà là… Bố cháu không hề bị bệnh sao?”

“Vớ vẩn!” – hai cặp lông mày của bà xếch ngược lên – “Sáng nay ta vừa nói chuyện điện thoại với nó xong. Nó vẫn rất khỏe”.

“Vậy thì bà đã nói gì với…” – mình vẫn còn đang quá sốc, không nói nổi thành câu nữa – “Tại sao bà lại nói với cô hiệu trưởng Gupta là…”

“Nếu không nói thế thì đời nào cô ta chịu

thả cháu ra” – bà đủng đỉnh nói, mắt nhìn cái đồng hồ nạm kim cương sáng choang trên tay – “và chúng ta đã bị muộn rồi đấy. Ta vẫn luôn đúng mà, không có gì tệ hơn một nền giáo dục quá cứng nhắc. Trong khi mấy người đó cứ cho rằng mình đang tạo ra một thế hệ tri thức trẻ, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Có rất nhiều cách để học. Không phải cứ đến lớp mới gọi là học”.

Phải tới lúc ấy mình mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Bà lôi mình ra khỏi trường ngay giữa giờ học không phải vì ai đó trong nhà bị ốm, mà vì bà muốn dạy cho mình điều gì đó.

“BÀAAAAAA!” – mình nhảy lên đầy phẫn nộ - “Bà không thể hễ thích là đến

trường lôi cháu đi lúc nào bà muốn. Càng không thể lừa cô Gupta bố cháu bị bệnh nặng trong khi ông hoàn toàn khỏe mạnh. Sao bà có thể nghĩ ra một điều khủng khiếp như vậy chứ????? Bà không biết cái gì gọi là quả báo à? Nhiều khi nói dối mãi rồi cũng có ngày nó phản ngược lại vào mình đấy bà ơi…”

“Đừng có vớ vẩn như thế, Amelia. Sẽ không có chuyện bố cháu phải nhập viện chỉ vì một lời nói dối vô hại đâu” – Bà đúng là không biết sợ gì cả!

Những lời nói thiếu trách nhiệm như thế của bà khiến đầu mình như bốc hỏa: “Không có điều gì là tuyệt đối cả, bà đừng có nói trước. Cháu còn phải quay về học nữa. Cháu vốn đã chẳng thông

minh gì cho cam, giờ lại còn nghỉ học thế này nữa, làm sao mà cháu đuổi kịp mọi người? Đêm qua cháu còn đi ngủ sớm nữa chứ…”

“Ô… ô… vậy thì cho ta xin lỗi nhé. Ta cũng hiểu cháu yêu lớp Đại số nhường nào rồi. Vì thế đừng có đóng kịch trước mặt ta nữa đi, Amelia. Cháu chẳng đang mừng quá đi ấy chứ.”

Bà lại nhìn thấu tim đen mình rồi. Mặc dù không ủng hộ cho lắm cái cách bà lôi mình ra khỏi trường nhưng về mục đích ý nghĩa thì tốt. Vì thế mình cũng chẳng nên nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy làm gì cho mệt. Gì thì gì mấy cái số nguyên cũng không có gì thú vị cả.

“Đi đâu thì đi nhưng cũng về trường đúng bữa trưa bà nhé. Nếu không anh Michael sẽ lo khi không thấy cháu…”

“Đừng có nhắc đến tên cậu thanh niên đó nữa” – bà ngán ngẩm nhìn lên trần ô tô.

“Cậu thanh niên đó chính là trái tim và tâm hồn của cháu gái bà đấy. Bàaaaaa… nếu bà gặp anh ý một lần thôi, bà sẽ thấy là…”

“Đến nơi rồi” – bà thở phào nhẹ nhõm vì không phải tiếp tục cuộc nói chuyện bạn trai bạn gái của mình – “Cuối cùng cũng tới nơi. Ra đi, Amelia”.

Mình chui ra khỏi xe limo, dáo dác nhìn xung quanh xem bà đưa mình đến đâu. Không có gì cả… ngoài một cửa hàng

Channel to đùng ngã ngửa giữa đường 17. Bà đang đùa mình chắc???

Nhưng đến khi thấy bà gỡ cái dây xích hiệu Louis Vuitton ra khỏi cổ con Rommel, đặt nó xuống đường và sải bước về phía mấy cái cửa kính thì mình hiểu: Channel chính là điểm đến cuối cùng của bà cháu mình!

“Không phải chứưưưư…” – mình lật đật chạy theo bà, không tin nổi vào mắt mình – “Bà kéo cháu ra giữa lớp học chỉ để đi mua sắm hay sao?”

“Cháu cần có một bộ váy dạ hội” – bà thậm chí chẳng buồn quay lại nhìn mình lấy một giây, vẫn tiếp tục đi phăm phăm vào trong – để dự buổi vũ hội đen-trắng

ở nhà Trevanni tối thứ Sáu này. Ta phải cố lắm mới giành được một suát cho cháu vào thời điểm muộn màng thế này đấy.”

“Vũ hội đen-trắng nào cơ ạ?” – giọng mình vang lên oang oang dọc hành lang cửa hàng Channel. Có lẽ nếu không phải là công chúa thì cả đời mình cũng chẳng bao giờ được bước chân vào cái hành lang này mất. À mà không… Lilly thì dám đấy. Cấu ấy thậm chí còn quay cả một tập phim cho chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật ở trong phòng thay đồ của Channel kìa.

“Mẹ cháu chắc phải nói với cháu rồi chứ” – Bà mới nói được đến đó thì một cô cằm nhọn nhảy bổ ra xun xoe: “Ôi, nữ

hoàng! Thật vinh dự làm sao khi được người ghé thăm.”

“Mẹ cháu chẳng hề nhắc đến cái vũ hội nào cả. Mà bà vừa nói là bao giờ ý nhỉ?”

“Tối thứ Sáu” – rồi bà quay sang cô bán hàng kia nói tiếp: “Chắc cô đã chuẩn bị sẵn mấy chiếc đầm dạ hội cho cháu gái ta rồi đúng không? Ta đã đặc biệt yêu cầu toàn bộ phải là màu trắng”. Sau đó bà quay lại nhìn mình nói: “Cháu còn quá trẻ, không hợp với màu đen. Ta đã quyết rồi, đừng có tranh luận gì về chuyện đó với ta đấy!”

Tranh luận á? Làm sao mình có thể tranh luận khi chính mình còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra???

“Tất nhiên rồi. Xin mời đi theo lối này, thưa nữ hoàng” – cô bán hàng tiếp tục xòe ra một nụ cười rất cơ học với bà.

Có thể mình chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng ít nhất mình hiểu được một chi tiết: “Tối thứ Sáu”. Mình lại nhảy tưng lên như bị lắp lò xo ở dưới đế giày: “Tối thứ Sáu á bà? Không được đâu. Cháu không đi được đâu. Cháu có hẹn với…”

Bà chẳng nói chẳng rằng, đẩy mình di theo cô bán hàng theo kiểu “Đấy, cô làm gì nó thì làm”.

Và giờ thì mình đang ngồi trong xe limo của bà, quay trở lại trường học. Mình chẳng có tâm trí nào cho chuyện học

hành nữa. Tất cả mình có thể nghĩ đến là những con người đã đẩy mình vào tình trạng khốn khổ như thế này:

1. Mẹ: người đã "quên" không nói cho mình biết sự vụ này.

2. Quý bà Trevanni: người không dưng đi bày ra cái trò vũ hội đen trắng nhiễu sự.

3.Mấy người bán hàng ở tiệm Channel: mặc dù thái độ phục vụ của học cực kỳ niềm nở và chuyên nghiệp những cũng chỉ là đám người xun xoe nịnh hót mà thôi. Chính họ đã khiến bà bắt mình phải mặc cái váy đính pha lê trắng muốt đó vào tối thứ Sáu tới.

3. Tiếp theo là bố: người đã để bà tự

tung tự tác ở cái đất Manhattan xinh đẹp này.

4. Cuối cùng không ai khác chính là BÀ: người đã làm hỏng cuộc đời mình.

Trong lúc mấy cô Channel kia bắt mình thử ra thử vào hết chiếc váy này đến chiếc váy khác, mình dùng mọi lí lẽ thuyết phục bà rằng mình không thể đến dự tiệc nhà Trevanni được, bởi vì tối hôm đó là buổi hẹn hò đầu tiên của mình và anh Michael. Bà đáp trả mình bằng một bài thuyết giảng rất gay cấn về nghĩa vụ của một công chúa với các thần dân. Nào là dân tộc luôn phải đứng ở vị trí số một trong mối quan tâm của mình. Nào là trái tim và tình yêu chỉ được xếp hàng thứ hai thôi.

Mình cũng nhấn mạnh rằng tập 1 của Chiến tranh giữa các vì sao chỉ chiếu duy nhất vào tối hôm đó mà thôi. Sau đó họ lại quay về chiếu Moulin Rouge, mà mình thì sẽ không đời nào đi xem phim đó rồi vì nghe nói cuối phim có người chết.

Nhưng bà đã nói không là không. Quý bà Trevanni gì đó là một nhân vật rất có tiếng của Hoàng gia Monaco, đồng thời cũng là họ hàng xa của gia đình mình (thử hỏi còn ai ở cái Châu u này không có họ hàng xa với dòng họ Grimaldi cơ chứ??) Và cứ như cái cách bà nói thì việc mình không tham dự buổi vũ hội đen-trắng này có thể sẽ khiến cho thanh danh của gia tộc Grimaldi bại hoại,

không thể cứu vãn được nữa.

Mình cũng nói rằng việc mình không đi xem Chiến tranh giữa các vì sao với anh Michael có thể sẽ khiến cho mối quan hệ giữa hai đứa mình sụp đổ. Bà đập lại ngay rằng nếu anh Michael thực sự yêu mình thì anh ấy sẽ hiểu được tầm quan trọng của vũ hội này và thông cảm cho mình.

“Còn nếu không, cháu có thể quên nó đi khẩn trương được rồi đấy. Có thế thôi mà cũng không hiểu được thì làm sao trở thành người của hoàng gia Genovia này được.” – bà vừa nỏi vừa phì phèo điếu thuốc lá trong tay.

Nói thì dễ lắm. Bà đâu phải là người yêu

Michael từ tận năm lớp 1. Bà đâu phải bỏ hàng giờ ngồi sáng tác thơ tặng cho người mình yêu quý. Bà thậm chí chẳng hiểu tình yêu là gì, vì bà đâu có yêu ai ngoài chính bản thân bà đâu.

Đúng vậy đấy!!!!

Đến trường rồi. Đúng giờ ăn trưa. Trong một phút nữa mình sẽ phải đi vào trong đó, giải thích cho Michael hiểu tại sao mình không thể đi chơi cùng anh ấy trong buổi hẹn hò đầu tiên của hai đứa mình. Rằng nếu không nó sẽ tạo thành một xì-căng-đan tầm cỡ quốc tế, tổn hại đến thanh danh của cả một quốc gia mà mình sắp phải cai trị.

Sao bà không chuyển thẳng mình tới

trường nội trú ở Massachusetts cho rồi đi!

Thứ Tư, ngày 21 tháng 1, giờ NK&TN

Mình đã không thể nói với anh ấy.

Làm sao nỡ chứ? Khi mà Michael đã đối xử ngọt ngào với mình như vậy trong suốt bữa trưa. Dường như không ai trong cái trường này không biết vụ bà tới và lôi mình ra khỏi phòng điểm danh hồi sáng. Thử ai mà không để ý cho được khi bà ngang nhiên đi vào trường với cái mũ loè loẹt và cặp lông mày có một không hai như vậy, lại còn quắp theo bên cạnh con Rommel trụi thùi lùi. Trông bà chẳng khác gì ca sĩ Cher.

Ai cũng quan tâm về "căn bệnh" của bố.

Nhất là anh Michael. “Anh có giúp được em cái gì không? Ví dụ như bài tâp môn Đại số chẳng hạn? Anh biết là không nhiều nhặn gì nhưng ít nhất đó là điều anh có thể giúp em…”

Lúc ấy mình làm sao mình dám mở miệng ra nói rằng bố em chẳng hề ốm tẹo nào cả, bà em chỉ là muốn lôi em đi mua sắm mà thôi. Và rằng em đi mua váy để tới buổi dạ hội vào đúng hôm bọn mình có hẹn đi chơi xem phim với nhau.

Chịu thôi. Mình không thể nói với anh ấy. Không thể nói với một ai. Mình chỉ biết ngồi im suốt cả giờ ăn trưa. Và mọi người cho rằng cái sự im lặng ấy sở dĩ là do mình đang quá đau buồn. Đúng là mình đang đau buồn thật, nhưng không

phải là cái- lý- do- mà-ai-cũng-nghĩ-là-họ-biết.

MÌNH GHÉT BÀ. MÌNH GHÉT BÀ. MÌNH GHÉT BÀ. MÌNH GHÉT BÀ.

Ghét thật ý!

Vừa ăn trưa xong mình chạy ngay ra bốt điện thoại và gọi về nhà cho mẹ. Chắc chắn mẹ đang ở nhà vì mấy hôm nay mẹ đang bận bịu với cái tường phòng em bé. Mẹ đã vẽ tới bức thứ ba rồi, trên đó là toàn cảnh thế chiến thứ hai và sự sụp đổ của Liên Xô.

Mẹ vừa nhấc máy mình đã hỏi ngay xem có phải mẹ đã quên không nói với mình chuyện gì không. “Ôi. Mia. Mẹ xin lỗi. Bà nội gọi đúng lúc đang chiếu Ann

Nicole. Con cũng biết đầu óc mẹ thế nào mỗi khi đang xem dở Ann Nicole rồi đấy.

Mình nghiến răng kèn kẹt: “Mẹ… Tại sao mẹ lại đồng ý cho bà bắt con đi dự cái dạ hội ngu xuẩn đó? Mẹ đã cho phép con đi chơi với anh Michael rồi cơ mà”.

“Thế á?” – mẹ nghe có vẻ như khôn hề nhớ là mình đã làm chuyện đó. Mà cũng đúng thôi, làm sao mẹ nhớ được khi còn đang nửa tỉnh nửa mê như thế. Mình cũng dại gì nhắc cho mẹ nhớ về cái vụ mình đã lợi dụng lúc mẹ đang ngái ngủ để xin đi chơi như thế nào. Phải để cho mẹ cảm thấy có lỗi vì những gì mẹ đã gây ra cho mình mới được – “Ôi, con yêu. Mẹ xin lỗi con lắm lắm. Chắc con phải hoãn vụ

đi chơi với Michael sang dịp khác. Cậu ấy sẽ thông cảm thôi”.

Mình gào lên: “MẸ! Anh ấy sẽ không hiểu đâu. Đáng ra đây là buổi hẹn đầu tiên của bọn con mà! Mẹ phải làm gì đi chứ”.

“Mẹ hơi ngạc nhiên khi con phản ứng như vậy đấy, Mia. Mẹ tưởng con phải thích đi dự dạ hội chứ. Tối hôm trước con còn nói không muốn Michael nghĩ rằng con chạy theo cậu ta cơ mà. Huỷ cuộc hẹn đầu tiên với Michael chính là một cách hay đấy con yêu ạ”.

“Mẹ đừng đùa con nữa. Jane cũng chẳng bao giờ huỷ cuộc hẹn đầu tiên với Mr. Rochester cả. Cô ấy chỉ không suốt ngày

gọi điện thoại cho ông ý thôi”.

“Ồ…”

“Mẹ, chuyện này nghiêm trọng đấy. Mẹ phải tìm cách cứu con ra khỏi vụ dạ hội này đi”.

“Để mẹ nói với bố xem”.

Thế là xong. Bàn với bố đồng nghĩa với việc mình càng phải có mặt trong buổi dạ hội nhà Trevanni đó.

Đáng ra giờ mình phải đang bò ra làm bài Đại số nhưng đầu mình chỉ nghĩ được mỗi chuyện phải huỷ hẹn với anh Michael. Nhưng cái chính là bằng cách nào? Nếu anh ấy giận và không bao giờ rủ mình đi chơi nữa thì sao?

Tệ hơn nữa, nhỡ anh ấy rủ một cô bạn khác đi xem Chiến tranh giữa các vì sao thì sao? Nhỡ cô ấy cũng thuộc làu làu lời thoại trong phim thì sao?

Ở cái đất Mỹ này có ai mà không thuộc làu bộ phim này. Anh Michael nhắm mắt cũng chọn đại được vài cô. Và họ sẽ có một buổi tối thật lãng mạn bên nhau. Không có mình.

Lilly đang cố tìm mọi cách moi tin từ mình. Nãy giờ cậu ấy chuyển cho mình không biết bao nhiêu tờ giấy rồi. Hôm nay cô Hill phải ngồi trong lớp vì trông phòng giáo viên họ đang tổng vệ sinh. Cô ý giả vờ ngồi chấm bài nhưng thật ra đang đọc báo thôi. Mình nhìn thấy bìa báo đằng sau quyển vở mà.

Bố cậu ốm nặng lắm à? Cậu có phải bay về Genovia không? – Lilly viết.

Không – mình viết lại

Có phải là bệnh ung thư không? Bố cậu bị tái phát à?

Không.

Vậy thì là gì? – chữ viết của Lilly trong hơi nghệch ngoạc, một dấu hiệu chứng tỏ cậu ấy đang sắp hết kiên nhẫn rồi – Tại sao cậu không kể với mình?

Mình rất muốn viết rằng: Bởi vì sự thật sẽ khiến cho tình cảm giữa mình và anh trai cậu rạn nứt. Mình không thể chịu nổi điều đó. Cậu biết mình không thể sống thiếu anh ý mà!

Nhưng tất nhiên mình không viết ra điều đó, bởi vì mình quyết không đầu hàng vụ này đâu. Mình chí ít cũng là công chúa của hoàng tộc Renaldo cơ mà. Làm sao có thể buông xuôi dễ dàng thế được. Cứ nhìn thành tích của các vị tổ tiên nhà mình thì thấy: cụ Agnes và cụ Rosagunde đó. Cụ Agnes đã nhảy xuống sông tự vẫn (nhưng không chết) để đạt được điều cụ muốn (không phải làm tu sĩ). Còn cụ Rosagunde đã dám cạo trọc đầu chỉ vì không muốn lấy người mình không yêu. Do đó, mình, Mia Thermopolis này sẽ không để một chuyện cỏn con như cái vũ hội đen trắng nhà Trevanni cản trở buổi hẹn hò đầu tiên của mình đâu.

Không đời nào.

À, mà có khi đây là năng khiếu của mình không biết chừng. Sự bất khuất mà mình kế thừa từ các vị công chúa trước của nhà Renaldo.

Nghĩ vậy, mình vội viết ngay cho Lilly:

Lilly, có phải cái năng khiếu của mình mà cậu nói hôm trước chính là sự bất khuất, giống như các vị tổ tiên trước kia của mình không?

Mình nín thở đợi câu trả lời của Lilly. Mặc dù nếu đúng là thế thật thì mình cũng chẳng biết phải làm sao với cái năng khiếu này. Chưa từng nghe thấy ai nói tinh thần bất khuất là một năng khiếu cả. Nó có kiếm được ra tiền như chơi vi-ô-lông, sáng tác nhạc hay sản xuất

chương trình truyền hình đâu.

Nhưng dù có còn hơn không.

Thật buồn là câu trả lời của Lilly cực đáng thất vọng:

Không. Năng khiếu của cậu không phải là sự bất khuất, hâm ạ. Chúa ơi, sao nhiều lúc cậu chậm hiểu thế nhỉ. BỐ CẬU BỊ LÀM SAO????

Haiz… Chán!

Không sao cả. Bà chỉ muốn đưa mình đến tiệm Chanel nên đã dựng ra chuyện bố bị ốm thôi.

Lilly viết lại: Giời ạ, hèn gì trông cậu như vừa nuốt phải cái bít tất. Bà cậu đúng là khác người thật.

Nói rất chuẩn. Chỉ có điều Lilly không thể hình dung ra nổi độ khác người của bà kinh dị đến thế nào thôi.

Thứ Tư, ngày 21 tháng 1, tiết 6, tại cầu thang tầng 3

Cuộc họp khẩn với hội những-người-theo-thuyết-giữ-bạn-trai-của-Jane-Eyre. Bọn mình có nguy cơ bị phát hiện bất cứ lúc nào, bởi cả lũ đã trốn lớp tiếng Pháp tụ tập ở dưới cầu thang dẫn thẳng lên nóc nhà. Nhưng cửa lên trên nóc đã bị khoá. Thế mà trong bộ phim làm về cuộc đời mình nhân vật Lilly lại nói bọn học sinh lúc nào cũng chui lên đó chơi. Thêm một ví dụ nữa chứng minh nghệ thuật không phản ánh đúng cuộc đời thực.

Hoá ra mình không phải là đứa duy nhất gặp vận xui ngay đầu học kì mới này. Ngoài vụ bị trật mắt cá chân ở Aspen, Tina lại vừa nhận được tin nhắn của anh Dave Farouq El-Albar lúc tiết 5: EM ĐÃ KHÔNG GỌI LẠI. ANH SẼ CÙNG JASMINE ĐI XEM TRẬN RANGER. SỐNG TỐT NHÉ!

Chưa bao giờ mình thấy một tin nhắn nào thiếu tình người đến như vậy. Mình lạnh hết cả xương sống không đọc được những dòng chữ đó.

“Thằng đểu! Đừng thèm bận tâm, Tina ạ. Cậu sẽ tìm được người tốt hơn nhiều” – Lilly an ủi.

“Mình k-không muốn người tốt hơn” –

Tina sụt sùi nói – “Mình chỉ cần anh D-Dave thôi”.

Trông Tina đau đớn như vậy thật thương quá đi thôi. Không chỉ là nỗi đau trong tim, còn là nỗi đau thể xác nữa. Sao không đau cho được khi phải trèo ngần ấy bậc thang với cái chân cà tàn như vậy???

Nhưng mình đã hứa với Tina là sẽ ở bên cậu ấy, giúp cậu ấy vượt qua sự đau khổ này. Lilly đã chỉ ra 5 giai đoạn thất tình của Elisabeth Kubler-Ross như sau:

Chối bỏ: Không thể tin nổi anh ấy lại làm như vậy với mình;

Giận dữ: Jasmine là một đứa ngu ngốc khi tin vào những lời ngon ngọt của anh

ta;

Thoả hiệp: hứa với anh ấy rằng từ giờ mình sẽ gọi điện hàng đêm biết đâu anh ấy lại quay lại với mình;

Đau khổ: mình sẽ không bao giờ yêu một người con trai nào khác được nữa;

Chấp nhận: hừm… có lẽ anh ta là một kẻ ích kỉ. Không tiếc làm gì!

Với việc ngồi đời Tina “leo” được tới bậc “chấp nhận”, mình rất có khả năng sẽ bị đình chỉ học tập – một hình thức kỉ luật cho tội trốn tiết ở trường Albert Eintein này.

Nhưng giữa chuyện kỉ luật với chuyện bạn bè thì tất nhiên bạn bè vẫn hơn chứ.

May mà có chú Lars đứng canh ở chân cầu thang rồi. Nếu thầy giám thị Kreblutz đi qua, chú ý sẽ huýt sáo quốc ca Genovia báo cho bọn mình biết. Khi ấy cả lũ sẽ trốn ra ngay sau mấy tấm đệm dựng gần đó (vừa hôi, vừa bẩn).

Sau sự vụ của Tina mình cũng ngộ ra một điều vô cùng quý báu: cái thuyết giữ bạn trai của Jane Eyre không phải lúc nào cũng hiệu quả.

Trong khi bà, người đã giữ được ông nội bên cạnh mình được 40 năm, lại cho rằng điều khiến bọn con trai nhanh chán nhất là con gái cứ chạy theo họ.

Điều này hoàn toàn đúng với Lilly, người có mối quan hệ bền vững nhất

trong lũ bọn mình. Cậu ấy chẳng bao giờ theo đuổi Boris cả. Chính Boris mới là người thao đuổi Lilly. Nhưng có thể là do Lilly quá bận với mấy vụ kiện cáo của mình nên chỉ quan tâm Boris cho có lệ mà thôi.

Thề là nếu mình nhận được tin nhắn nào của anh Michael giống như kiểu của Dave, mình sẽ ngay xuống khỏi cầu Tappan Zee. Đảm bảo sẽ không có anh cảnh sát đường biển nào lao xuống cứu mình đâu, vì cậu Tappan Zee cao hơn cầu Pont des Vierges rất rất nhiều.

Như vậy cũng có nghĩa là mình không thể huỷ cuộc hẹn với anh Michael được. Không đời nào, không cách nào. Cho dù Hoàng gia Monaco có phóng tên lửa vào

nhà Quốc hội Genovia thì cũng thế thôi: mình sẽ không đi dự vũ hội đen-trắng. Bà và quý bà Trevanni cần phải hiểu rằng không phải chuyện gì cũng theo ý họ muốn được.

Vì sao ư? Bởi vì khi chuyện có liên quan đến người yêu của mình, những người phụ nữ nhà Renaldo không bao giờ chùn bước. Chiến đấu vì tình yêu của mình!

BÀI TẬP VỀ NHÀ:

Đại số: bài tập chương 11 VÀ…??? Không biết nữa, tất cả tại bà.

Tiếng Anh: viết nhật kí tiếng Anh (Kỳ nghỉ đông của tôi – 500 từ) VÀ…???? Cũng không biết, lại là tại bà.

Sinh vật: đọc chương 13, VÀ…??? Tiếp tục không biết, tiếp tục tại bà.

Sức khoẻ và An toàn: chương 1, Bạn và môi trường xung quanh bạn, VÀ…??? Không biết, tại bà.

NK&TN: tìm ra năng khiếu bí mật của bản thân.

Tiếng Pháp: Chapitre Dix, VÀ… Không biết, vì trốn học.

Văn minh thế giới: chương 13: Thế giới mới; diễn giải về tác dụng và hậu quả của kỹ thuật đã ảnh hưởng tới cuộc sống con người như thế nào.

Thứ Tư, ngày 21 tháng 1, trong xe limo tới chỗ bà

Trong khi mình còn chật vật chưa tìm ra năng khiếu của bản thân là gì (nếu có) thì năng khiếu của bà thật quá rõ ràng. Bà Clarisse Renaldo có một biệt tài có một không hai đó là: hủy hoại hoàn toàn cuộc sống của chính cháu gái bà. Thật nghiệt ngã thay đây cũng chính là mục tiêu suốt bao lâu nay của bà. Rất đơn giản, vì bà không thích anh Michael. Không phải vì anh ấy làm điều gì sai trái với bà. Ngoài việc khiến cho cháu gái bà vô cùng vui vẻ và hạnh phúc. Bà thậm chí còn chưa gặp anh ấy lần nào.

Bà không ưa anh Michael vì anh ấy không phải là người hoàng tộc.

Sao mình biết ư? Vì ngay khi bước vào phòng, chuẩn bị tinh thần cho giờ học

làm công chúa với bà thì mình thấy một người đang ve vẩy cái vợt tennis, làm bộ ra vẻ ta đây là Andre Agassi không bằng. Còn ai vào đây ngoài hoàng tử René "đáng kính".

"ANH đang làm cái gì ở đây thế?" - mình cao giọng hỏi, vẻ đề phòng. Để rồi ngay sau đó bị bà chỉnh cho một trận vì tội dám ăn nói chợ búa như vậy với anh René. Bà nói, giọng mình cứ như đang nghi ngờ anh ý thó trộm đồ hay làm việc gì đó xấu xa. Còn không à, hồi ở Genovia mình đã phải đánh nhau với anh ta để cướp lại cái quyền trượng vốn thuộc về mình cơ đấy.

"Để thưởng thức vẻ đẹp thành phố nơi em ở" - anh René mơ màng đáp như

không có chuyện gì xảy ra. Sau đó cáo lui đi tắm. Thật trơ tráo!

“Amelia. Đó là cách cháu chào mừng anh họ của mình hay sao?” - giọng bà cực kỳ phật ý.

“Sao anh ta vẫn chưa quay lại trường học hả bà?” - mình vẫn thắc mắc.

“Bởi vì nó đang được nghỉ chứ sao”.

“Vẫn nghỉ cơ ạ?” - thật nghi ngờ! Làm quái gì có cái trường ĐH nào, kể cả ở Pháp, lại cho sinh viên nghỉ Giáng Sinh tới tận tháng 2 hở giời?

“Trường học của René thường có kỳ nghỉ dài hơn ở Mỹ. Để sinh viên có thể tận dụng hết thời gian đi trượt tuyết” - bà

giải thích.

“Cháu chẳng thấy anh ta mang theo cái ván trượt nào cả”- mình thẳng thừng nói.

“Lắm chuyện. René năm nay trượt tuyết thế là đủ rồi. Hơn nữa nó rất thích Manhattan” - bà tìm mọi cách gạt bay đi.

Tất nhiên rồi, New York là thành phố tuyệt vời nhất trên thế giới này mà. Này nhá, hôm trước nhân viên công trường đã tìm thấy trên đường 42 một con chuột nặng 9kg, nhẹ hơn Louie Mập nhà mình có 2kg. Làm sao có thể tìm được một con chuột nặng 9kg ở mấy nơi như Paris hay Hong Kong chứ?

Nói về buổi học làm công chúa hôm nay: bà liệt kê cho mình tất cả những nhân vật

lớn mà mình sẽ gặp trong buổi vũ hội tới. Đặc biệt là những cô tiểu thư con nhà giàu, hay còn gọi là giới quý tộc Mỹ, sẽ ra mắt GIỚI trong buổi tối hôm đó. Họ sẽ diện những bộ váy cầu kỳ diêm dúa đắt tiền, với hy vọng tìm được một tấm chồng ưng ý. Trong khi cá nhân mình thì cho rằng, thứ mà mấy cô tiểu thư đó cần là một tấm bằng tốt nghiệp và một công việc làm thêm như đi dạy học cho những người vô gia cư mù chữ chẳng hạn.

Đúng lúc đó đột nhiên trong đầu mình lóe lên một suy nghĩ:

Tại sao Michael không thể đi dự vũ hội đen-trắng cùng mình tại nhà Trevanni cơ chứ?

Đành rằng như thế có nghĩa là không có Chiến tranh giữa các vì sao, anh ý sẽ phải đóng bộ vét. Nhưng chí ít thì bọn mình cũng được ở bên nhau. Chí ít thì mình sẽ có thể tặng quà sinh nhật muộn cho anh ý. Chí ít mình không phải hủy bỏ toàn bộ cuộc hẹn hò của hai đứa. Chí ít mối quan hệ giữa hoàng gia Monaco và Genovia cũng sẽ vẫn tốt đẹp.

Nhưng làm sao để thuyết phục được bà mới là cái khó. Hơn nữa bà chưa bao giờ đề cập đến chuyện mình có thể đi cùng với một người khác.

Không hiểu mấy cái cô tiểu thư kia kiếm đâu ra bạn nhảy nhỉ. Hay họ lại mời cả một trung đoàn các anh sỹ quan trẻ tới dự buổi vũ hội ấy?

Giờ là lúc mình phải vận toàn bộ nội công, sử dụng mọi ngón nghề và tiểu xảo mà bà đã dạy để đem ra áp dụng với chính bà mới được.

Bà vẫn không hay biết những gì đang diễn ra trong đầu mình, thoải mái ngồi chải lông cho con Rommel, như cách bác sỹ thú y dặn. “Con nữa, Amelia. Dù có làm gì đi nữa thì cũng không được nhìn quá lâu vào khuôn mặt mới nâng cấp của bà Trevanni, nhớ chưa. Ta biết sẽ rất khó đấy, bởi vì gã bác sỹ thẩm mỹ của bà ấy tay nghề quá kém. Nhưng Elena lại muốn như thế mới lạ chứ. Từ ngày xưa đã…”

Mình vội ngắt lời: “Bà, cháu dắt theo một người tới buổi vũ hội có được không

bà?”

Bà trừng mắt nhìn mình: “Ý cháu là sao, Amelia? Ta nghĩ mẹ cháu sẽ không thích vũ hội đen-trắng tại nhà Trevanni đâu. Ở đó sẽ không có mấy người cực đoan ăn mặc kiểu hippy như thế đâu…”

“Không, không phải mẹ cháu. Ý cháu là bạn nhảy của cháu” - mình rụt rè nói.

“Nhưng cháu đã có bạn nhảy đi cùng rồi mà” - bà vừa nói vừa với tay sửa vòng cổ khảm kim cương của Rommel.

“Cháu á?” - mình sửng sốt hỏi.

“Tất nhiên rồi” - bà nói (mình nhận thấy bà vẫn nhìn thẳng vào mắt mình như mọi khi) – “Hoàng tử René đã rất lịch sự khi

ngỏ lời muốn làm người hộ tống cho cháu tới buổi vũ hội lần này. Ừm… chúng ta đã nói đến đâu rồi nhỉ. À đúng rồi, gu thời trang của bà Trevanni. Ta nghĩ đến giờ cháu đủ thông minh để hiểu được rằng không bao giờ được phép nhận xét hoặc góp ý, thẳng vào mặt, về cách ăn mặc của chủ nhà. Nhưng ta nghĩ cháu cần biết bà Trevanni có xu hướng thích mặc những bộ quần áo trẻ hơn so với tuổi, để lộ…”

“Anh René sẽ là bạn nhảy của cháu ư?” - mình đứng phắt dậy, suýt nữa hất đổ cả ly Sidecar trên bàn của bà – “Anh René sẽ đi cùng cháu tới vũ hội đen-trắng ư?”.

Mình nheo mắt nhìn chằm chằm vào bà nghi ngờ: “Bà đang tính chuyện gì thế?

Không phải bà định ghép cháu với anh René chứ?”

“Tất nhiên là không rồi” - nét mặt bà giờ đã khác hẳn, giống y như những lần bà cố tỏ ra mình là một người phụ nữ yếu đuối, để người khác phải mủi lòng và chiều theo ý bà. Mình hiểu quá mà – “Trí tưởng tượng của cháu thật phong phú quá. Chắc là thừa hưởng từ gene của mẹ rồi. Chứ bố cháu chưa bao giờ có những suy nghĩ lạ đời kiểu như cháu, Amelia ạ. Ơn Chúa! Nếu bố cháu cũng cứ hay suy diễn linh tinh như cháu chắc ta không thọ trên dương thế đến ngày này”.

“Thế bà nghĩ cháu nên suy nghĩ thế nào đây? Bà bắt bọn cháu nhảy cùng nhau còn gì” - mình cố cãi bướng. Chứ thực

sự trong thâm tâm mình cũng cho rằng mình tưởng tượng hơi quá. Có ai lại đi tìm chồng cho một con nhãi ranh mới 14 tuổi đầu cơ chứ.

Bà khinh khỉnh khó chịu: “Đã bảo là để chụp ảnh lấy tin còn gì”.

“…còn nữa, bà không ưa anh Michael”

“Ta chưa bao giờ nói là ta không ưa nó. Theo những gì ta được biết về cậu trai đó thì nó cũng là một đứa rất tài giỏi và đáng mến. Ta chỉ muốn cháu nhìn nhận sự thực rằng cháu không hề giống như những đứa con gái tầm thường khác. Cháu là một công chúa, và cháu có cả một quốc gia cần phải suy nghĩ tới”.

“…và rồi anh René tự dưng có mặt ở

đây. Bà lại còn tuyên bố anh ý sẽ tháp tùng cháu tới buổi dạ hội nữa chứ”.

“Ta sai hay sao khi muốn đứa cháu họ có một kỳ nghỉ vui vẻ ở Mỹ? Nó chịu quá nhiều thiệt thòi và mất mát, từ tòa lâu đài dòng họ đến cả vương quốc…”

“Bà, anh René thậm chí còn chưa ra đời khi họ đuổi gia đình anh ấy ra khỏi…”

“Ta nghĩ cháu nên cảm thông với cảnh ngộ đáng thương ấy của anh họ mình chứ”.

Tuyệt! Thật không nói lại bà nữa rồi! Mình đâu thể vác cả Michael và René tới buổi dạ hội. Lại còn chưa kể chú Lars đi làm vệ sỹ nữa đấy. Mình trông còn chưa đủ kỳ quái hay sao chứ???

Giá như mình không phải là công chúa Mia, mà là công chúa Leia. Mình thà tới Hành tinh chết còn hơn là tới vũ hội đen-trằng tối thứ Sáu tới.

Thứ Tư, ngày 21 tháng 1, ở nhà

Hy vọng mẹ sẽ thuyết phục được bố về buổi vũ hội có vẻ như không được sáng sủa cho lắm. Mẹ vẫn chưa gặp được bố từ sáng tới giờ. Hình như cái vụ đồng hồ tính phí đỗ xe ô tô đã nằm ngoài tầm kiểm soát của bố rồi. Bộ trưởng Bộ Du lịch và Bộ trưởng Bộ Tài chính không ai chịu nhường ai. Và Thượng viện sẽ không thể tiến hành cuộc bỏ phiếu nếu ông bộ trưởng đó không chịu về chỗ ngồi và ngừng diễn thuyết. Theo như bố kể thì ông ta nói không ngừng nghỉ suốt 12 tiếng

48 phút. Sao bố không cho người bắt ông ta lại và nhốt vào trong ngục nhỉ?

“Con phải nói với cậu ta đi” - mẹ vừa ngó đầu vào phòng mình nói – “Rằng con không thể đi vào thứ Sáu tới được. Này… con lại đang viết nhật ký đó hả? Không phải con cần phải làm bài tập hay sao?”

Mình chỉ đang nghỉ một chút thôi đấy chứ.

“Mẹ, con sẽ không nói lời nào với anh Michael cho tới khi gọi được cho bố. Anh ấy sẽ chia tay với con mất. Biết đâu bố có cách thuyết phục bà cứu con không phải tới buổi dạ hội vớ vẩn đó thì sao?”

“Mia, Michael sẽ không chia tay với con

chỉ vì con phải thực hiện nghĩa vụ với đất nước của mình” - mẹ nói.

“Con không chắc đâu” - mình rầu rĩ nói – “Hôm nay anh Dave Farouq El-Abar chia tay với Tina chỉ vì cậu ấy không gọi điện lại cho anh ý”.

“Chuyện đó lại khác. Không gọi điện lại cho người khác là bất lịch sự”.

“Nhưng nếu mình lúc nào cũng tỏ ra dễ dãi bọn con trai sẽ chóng chán” - mình phát ngấy khi cứ phải giải thích đi giải thích lại cho mẹ nghe về cái điều cơ bản này. Thật không hiểu sao bố và thầy G có thể yêu nổi mẹ, khi mà đến cái nghệ thuật hẹn hò sơ đẳng này mẹ cũng không biết.

Mẹ nói giọng đầy nghi ngờ: “Con học

đâu ra cái triết lý vớ vẩn đó thế ? Có phải là từ bà nội của con không ?”

“Ừm… vâng”.

“Để mẹ chỉ cho con vài chiêu mà bà ngoại đã dạy mẹ nhé” - ngạc nhiên chưa, mẹ trước giờ đâu có thân với ông bà ngoại lắm đâu. Giờ lại còn có lời vàng ngọc truyền dạy từ thời bà ngoại cho mình cơ đấy – “Nếu con thấy rất có khả năng sẽ phải hủy cuộc hẹn hò với Michael vào tối thứ sáu tới, con cần chuẩn bị sẵn tinh thần mèo-trên-mái-nhà cho cậu ấy”.

“Mèo trên cái gì cơ ạ ?” - thề là mình hiểu chết liền!!!

“Mèo trên mái nhà. Con cần chuẩn bị

tinh thần cho cậu ấy để khỏi bị thất vọng. Ví dụ, nếu có chuyện gì xảy ra với Louie Mập khi con ở Genovia…” - nghe thấy mẹ nói câu đó, mình há hốc ra kinh hãi. Thấy vậy mẹ vội nói tiếp – “Đừng lo, không có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ là mẹ giả dụ vậy thôi. Nếu có chuyện đó thật, không đời nào mẹ đi thông báo thẳng ngay chuyện đó cho con nghe qua điện thoại. Mẹ sẽ phải chuẩn bị cho con không bị bất ngờ và thất vọng khi biết sự thật. Ví dụ như: ’Mia, con Louie Mập đã chui ra ngoài cửa sổ phòng con và giờ đang ở trên mái nhà. Mẹ không sao lôi nó xuống được’ ”.

Mình phản đối : “Tất nhiên là mẹ lôi nó xuống được. Mẹ có thể lên đó qua cửa

thoát hiểm, mang theo một cái vỏ chăn. Khi đến gần, mẹ chụp cái vỏ chăn lên người nó và bế nó xuống”.

“Cứ cho là như vậy, nhưng giả sử mẹ đã thử theo cách con dạy nhưng không có tác dụng. Ngày hôm sau Louie Mập đã nhảy sang mái nhà của hàng xóm…”

“Thì con sẽ lại bảo mẹ hãy sang tòa nhà bên cạnh, nhờ ai đó mở cửa cho vào rồi leo lên mái” - thật chẳng hiểu mẹ tính nói gì với cái ví dụ này nữa - “Mẹ, vấn đề là tại sao ngay từ đầu mẹ lại để nó chạy ra ngoài như thế? Con đã nhắc đi nhắc lại là mẹ phải luôn đóng chặt cửa sổ phòng con. Mẹ vẫn biết nó thích ngắm chim bồ câu rồi mà. Louie chưa được trang bị bất cứ kiến thức sinh tồn bên ngoài xã hội

nào cả…”

“Vậy là con nghĩ nó không thể sống nổi 2 đêm bên ngoài nhà?”

“Không thể nào” - mình nói chắc nịch.

“OK. Vậy là con hoàn toàn chuẩn bị sẵn tâm lý khi ngày thứ ba mẹ gọi sang thông báo rằng con Louie đã chết, đúng không?”

“ÔI CHÚA ƠI!!!” - mình choàng dậy ôm chặt lấy con Louie Mập - “Mẹ nghĩ con nên làm như vậy với anh Michael sao? Anh ấy có một con chó, không phải là con mèo! Con Pavlov sẽ không bao giờ leo lên mái nhà đâu!”

“Không…” - mẹ nói giọng đầy mệt mỏi.

Cũng phải thôi, mang bầu suốt như thế không mệt sao được - “Ý mẹ là con cần phải chuẩn bị tâm lý cho Michael, để tránh cho cậu ta không cảm thấy quá thất vọng khi con hủy cuộc hẹn vào tối thứ Sáu tới. Hãy gọi cho cậu ấy và nói rằng rất có thể con sẽ không thu xếp được thời gian. Thế thôi. Cứ dùng chiêu mèo-trên-mái-nhà là ổn đấy”.

Mình đã phải thả con Louie ra. Một phần là vì rút cuộc mình cũng đã hiểu được ý của mẹ, nhưng cái chính là vì Louie đang cố cắn vào tay mình để nới lỏng cái ôm “âu yếm quá mức” của mình.

“Con hiểu rồi. Ý mẹ là nếu con chuẩn bị sẵn tinh thần cho anh Michael là có nhiều khả năng con không thể đi chơi tối thứ

Sáu tới thì anh ý sẽ không chia tay với con lúc thông báo tin đó?”

“Mia, không cậu con trai nào lại đi chia tay với bạn gái chỉ vì họ hủy một cuộc hẹn. Nếu cậu ta làm như vậy thì con chẳng có gì phải tiếc cả. Giống như trường hợp cậu Dave gì đó của Tina. Có lẽ không có cậu ta, Tina sẽ còn tốt hơn. Thôi, giờ thì đi làm bài tập đi con”.

Giờ thì làm gì có tâm trí nào mà làm bài tập hả trời???

Thay vì đi làm bài tập mình đã lên mạng. Mình tính nhắn tin cho anh Michael, đúng lúc Tina nhắn tin cho mình.

ILUVROMANCE: Hi, Mia. Cậu đang làm gì thế?

Nghe giọng cậu ấy thật buồn! Hôm nay Tina còn dùng font chữ màu xanh nữa chứ!

FTLOUIE: Mình đang làm bài tập Sinh. Cậu thế nào rồi?

ILUVROMANCE: Cũng OK. Mình chỉ nhớ anh ý quáááááá thôi!!!!!!!!!!! Giá như mình chưa bao giờ đọc Jane Eyre.

Nhớ lại những gì mẹ vừa nói với mình, mình vội viết:

FTLOUIE: Tina, nếu anh Dave sẵn sàng chia tay với cậu chỉ vì cậu không gọi điện lại cho anh ấy thì anh ta không hề xứng đáng với cậu. Cậu sẽ tìm được một người con trai khác biết trân trọng cậu hơn.

ILUVROMANCE: Cậu nghĩ thật thế sao?

FTLOUIE: Thật.

ILUVROMANCE: Nhưng làm sao mình tìm được người biết trân trọng mình ở cái trường Albert Einstein này cơ chứ? Tất cả bọn con trai ở đó đều chẳng ra cái gì cả. Trừ anh M M, tất nhiên.

FTLOUIE: Đừng lo, bọn mình sẽ kiếm cho cậu một anh. Mình phải đi nhắn tin cho bố đây…

Mình không muốn nói cho Tina biết thực ra mình định đi nhắn tin cho anh Michael. Mình không muốn cứa sâu thêm vào nỗi đau của cậu ấy, rằng mình có bạn trai, còn cậu ấy thì không. Mong là Tina không nhận ra rằng giờ ở Genovia đang

là 4 giờ sáng. Hơn nữa cung điện Genovia không hề hiện đại gì cho cam, nếu xét về vụ đường truyền internet.

FTLOUIE: Bye cậu

ILUVROMANCE: OK, bye. Nếu lát cậu muốn nói chuyện thì gọi mình nhé. Mình chẳng có chỗ nào khác để đi.

Tội nghiệp Tina đáng thương! Rõ ràng là cậu ấy đang rất đau khổ. Nếu Dave bỏ Tina chạy theo cô nàng Jasmine nào đó thì ít ra anh ấy cũng nên dùng biện pháp mèo-trên-mái-nhà để chuẩn bị trước tinh thần cho cậu ấy chứ. Một người tử tế chắc sẽ làm vậy. Giờ đã quá rõ tay Dave này chẳng phải người tử tế gì.

Thật may bạn trai của mình khác hoàn

toàn dạng người đó. Hoặc ít nhất mình hy vọng là như thé. Không… chắc chắn là thế. Anh ý là MICHAEL mà!

FTLOUIE: Hi anh!

LINUXRULZ: Hi em! Em đã đi đâu thế?

FTLOUIE: Học làm công chúa.

LINUXRULZ: Không phải em đã học hết những gì cần phải học làm công chúa rồi hay sao?

FTLOUIE: Có vẻ như là chưa anh ạ. Bà bắt em tiếp tục học. À, anh, phim Chiến tranh giữa các vì sao có suất chiếu muộn hơn suất 7h không?

LINUXRULZ: Có, lúc 11h. Có gì không?

FTLOUIE: À, không có gì.

LINUXRULZ: CÓ GÌ KHÔNG?

Chịu thôi. Mình vẫn không nói ra được. Có thể vì mình vẫn bị ám ảnh bởi cuộc nói chuyện vừa rồi với Tina. Tất cả những gì trong đầu mình lúc này chỉ có quanh quẩn chuyện anh Michael quá tài giỏi, mình quá xấu xí và bất tài, anh ý quơ đâu cũng ra được ối người xinh đẹp giỏi giang hơn mình…

Và thế là mình viết:

FTLOUIE: Em chỉ đang nghĩ xem ban nhạc mới của anh nên đặt tên gì?

LINUXRULZ: Chuyện đó có liên quan gì đến suất chiếu muộn phim Chiến tranh giữa các vì sao?

FTLOUIE: Không có gì cả. Anh nghĩ sao về cái tên “ Michael anh the Wookiees ”?

LINUXRULZ: Anh nghĩ có lẽ em lại đang ngồi nghịch mấy con chuột nhựa của Louie Mập.

FTLOUIE: Ha ha. Ok. Thế còn cái tên “The Ewoks” thì sao?

LINUXRULZ: The EWORKS? Hôm nay bà nội đã lôi em đi đâu thế? Đi dùng liệu pháp sốc điện à?

FTLOUIE: Em chỉ muốn giúp anh thôi mà.

LINUXRULZ: Anh biết. Anh xin lỗi. Chỉ là anh không nghĩ lũ bạn anh thích bị so

sánh với những con rối nhồi bông nhỏ xíu đến từ hành tinh Endor nào đó. Mặc dù một trong số đó là Boris thật đấy nhưng có lẽ cậu ta cũng không chấp nhận nổi cái tên Eworks mất, anh hy vọng…

FTLOUIE: BORIS PELKOWSKI CŨNG Ở TRONG BAND NHẠC CỦA ANH Á?????

LINUXRULZ: Ừ. Có gì không em.

FTLOUIE: Không có gì.

Nếu là mình, mình sẽ không đời nào cho Boris vào ban nhạc của mình đâu. Đành rằng cậu ấy là một nhạc sỹ thiên tài thật đấy nhưng cậu ấy quá hôi. Chính vì mình rất quý Lily và thấy cậu ấy vui khi ở bên Boris nên trong một thời gian ngắn mình

vẫn có thể chịu đựng nổi Boris. Nhưng bảo cậu ấy vào ban nhạc của mình á? Đừng hòng! Chừng nào mà cậu ấy vẫn chưa bỏ được cái thói dắt áo len vào trong quần.

LINUXRULZ: Boris không tệ lắm đâu em. Nhất là khi em chơi thân với cậu ấy rồi.

FTLOUIE: Em biết. Chỉ là cậu ấy chẳng có dáng thành viên của bất kỳ ban nhạc nào cả.

LINUXRULZ: Bà em sẽ cho em về kịp giờ chứ?

Bất chợt mình không kịp hiểu Michael đang nói về vấn đề gì.

FTLOUIE: Gì cơ ạ?

LINUXRULZ: Tối thứ Sáu ý. Hôm đó em vẫn phải đi học làm công chúa hả? Chính vì thế em mới hỏi về chuyện suất chiếu phim muộn đúng không? Em lo là bà sẽ không cho em về kịp giờ à?

Đúng lúc này mình đã làm hỏng mọi chuyện. Chính Michael đã mở đường thoát cho mình còn gì – đáng ra mình chỉ việc nói "Vâng" và rất có thể anh ý sẽ nói tiếp rằng "OK, vậy thì để dịp khác cũng được".

NHƯNG NẾU KHÔNG CÒN DỊP KHÁC THÌ SAO????

Nếu anh Michael, giống như Dave, bỏ rơi mình và cùng một cô gái khác đi xem

phim thì sao?

Và thế là mình viết vội:

FTLOUIE: Không sao đâu. Em nghĩ em sẽ về sớm được

TẠI SAO MÌNH NGU THẾ NHỈ??? TẠI SAO MÌNH LẠI VIẾT NHƯ THẾ CƠ CHỨ??? Bởi vì HIỂN NHIÊN là mình sẽ không thể về sớm, mình sẽ ở cái buổi vũ hội ngớ ngẩn kia CẢ BUỔI TỐI !!!!

Thề là trên đời này không có đứa con gái nào lằng nhằng hơn mình. Mình thậm chí không đáng có bạn trai nữa cơ!!!

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, phòng điểm danh

Vào bữa sáng nay, thầy G hỏi hai mẹ con mình: “Có ai thấy cái quần nâu của anh không?”. “Không, có ai nhìn thấy cái áo sơ mi hiệu Winona của em không?” – Mẹ đặt chuông đồng hồ báo thức sớm để kịp dậy gọi bố, hy vọng tóm được bố lúc nghỉ giữa cái phiên họp quốc hội (nhưng vân không được).

Và rồi mình nói: “Con vẫn chưa tìm thấy cái quần Queen Amidala của con”.

Cả nhà mình chợt nhận ra một chuyện: ai đó đã ăn cắp quần áo nhà mình.

Chỉ có một cách lý giải duy nhất: nhà mình thường mang quần áo đến tiệm giặt ủi đầu phố, sau khi giặt sạch họ sẽ gấp lại gọn ghẽ và mang tới đặt trước thềm

cửa nhà mình. Cái túi quần áo sẽ cứ nằm yên vị ở đó cho tới khi một trong ba người nhà mình vác vào nhà.

Có lẽ mẹ và thầy đã quên béng mất túi quần áo mà nhà mình đã đem đi giặt đêm trước khi mình đi Genovia! (mình là người duy nhất trong nhà để ý tới mấy chuyện vặt vãnh kiểu như thế thì phải – cũng dễ hiểu thôi, mình có năng khiếu, tài năng gì đâu, càng không nghĩ được gì sâu sắc hơn ngoài việc làm sao có được bộ quần áo sạch để mặc).

Và như vậy đồng nghĩa với việc một trong mấy tên phóng viên săn tin điên khùng (mấy người thường đi lục thùng rác của nhà mình, khiến cho bác quản lý khu nhà mình Molina rất khó chịu) đã

phát hiện ra cái túi quần áo của nhà mình. Giờ thì đợi xem đến khi nào thì cái tin BÍ MẬT TỦ QUẦN ÁO CỦA CÔNG CHÚA MIA: CÔ ẤY MẶC GÌ VÀ Ý NGHĨA CỦA CHÚNG, THEO NHẬN ĐỊNH CỦA CÁC CHUYÊN GIA HÀNG ĐẦU CỦA CHÚNG TÔI sẽ chình ình trên mặt báo tờ Post.

THẾ LÀ CẢ THẾ GIỚI SẼ PHÁT HIỆN RA MÌNH MẶC QUẦN CHÍP QUEEN AMIDALA!

Mình đâu muốn đi quảng cáo cho cả thiên hạ biết chuyện mình có cái quần của nhân vật trong Chiến tranh giữa các vì sao. Càng không muốn mọi người biết đó là cái quần may mắn của mình. Đáng nhẽ ra mình phải mang cái quần Queen

Amidala này sang Genovia mặc hôm đêm Giáng Sinh để lấy may mắn mới đúng. Như thế có lẽ mình đã không lỡ mồm về vụ đồng hồ tính phí đỗ xe...

Khi ấy có lẽ mình đang quá hạnh phúc chuyện với anh Michael nên quên tiệt hết mấy thứ đó.

Giờ thì ai đó đã có được cái quần may mắn của mình, và chẳng sớm thì chày nó sẽ xuất hiện trên eBay cho mà xem! Đảm bảo! Ối người nhào vào mua ngay! Nhất là khi đó lại là quần Queen Amidala nữa chứ.

Mình tiêu thật rồi!

Mẹ vừa gọi điện cho phòng chống tội phạm để thông báo về vụ trộm. Nhưng

những gì mẹ nhận được là câu trả lời rất cục súc rằng họ đang bận truy tìm những tên trộm thực sự chứ không phải đi tìm mấy tên biến thái đi ăn cắp đồ lót. Họ còn hô hố cười nhạo mẹ nữa chứ.

Mẹ và thầy G chỉ mất mấy bộ quần áo bình thường. Chỉ có mỗi mình mình mất đồ chíp. Lại đúng cái quần may mắn nữa chứ. Thế mới đau!!!

Dạo này mình đen quá rồi, mình đang rất cần một ít may mắn !!!

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, giờ Đại số

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM:

Yêu cầu Đại sứ Genovia tại Liên Hợp Quốc gọi cho CIA, hỏi xem họ có thể

điều mấy nhân viên đặc vụ truy tìm cái quần chíp của mình hay không (nếu nó rơi vào tay kẻ xấu, vụ này có thể biến thành một sự kiện quốc tế lớn!)

Mua thức ăn cho mèo !!!

Kiểm tra chế độ ăn của mẹ.

Nói với Michael là mình không thể đi chơi với anh ý được.

Chuẩn bị sẵn tâm lý bị anh Michael đá.

Ghi nhớ: số âm không có căn bậc 2

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, giờ Sức khỏe và An toàn

Cậu có thấy không? Họ hẹn nhau cùng ăn trưa ở chỗ Cosi!

Ừ, thầy ý có vẻ rất yêu cô ý.

Hai thầy cô lại đi yêu nhau, dễ thương nhỉ.

Cậu có lo lắng về buổi hẹn ăn sáng ngày mai không?

Không hề. HỌ mới là người cần phải lo lắng.

Cậu đi một mình á? Bố mẹ cậu không đi cùng sao?

Xin cậu. Mình có thể tự giải quyết mấy ông đạo diễn đó một mình. Khỏi lo đi! Này, sao họ có thể hút mấy thứ đó nhỉ? Chẳng nhẽ đến giờ vẫn có người không hiểu là thuốc lá có thể giết chết họ sao? À mà cậu đã làm xong hết bài tập chưa

hay là cậu lại thức cả đêm chat chít với anh mình đấy?

Cả hai.

Hai người sến thấy ghê. Sắp bằng thầy Wheeton và cô Klein rồi đấy.

Cậu im đi.

Haiz... Chán quá! Chơi trò chơi truyền thống của bọn mình đi.

OK. Cậu bắt đầu trước.

NHỮNG BỘ PHIM ĐÁNG XEM VÀ KHÔNG ĐÁNG XEM

THEO LILY MOSCOVITZ

(kèm theo nhận xét của Mia Thermopolis)

Thiên đường thứ 7

Lily: Một cái nhìn khá bao quát về những khó khăn của một gia đình theo đạo Thiên Chúa gặp phải trước sự thay đổi gấp gáp của cuộc sống công nghiệp hiện đại ngày nay. Diễn xuất của các diễn viên khá đạt, đôi lúc khá cảm động. Bộ phim có nhiều khúc hơi "giáo điều" nhưng đã phần nào lột tả được những vấn đề xã hội mà các gia đình bình thường đang gặp phải với những tình tiết vô cùng bất ngờ. Một số tập hơi sáo rỗng.

Mia: Đây là bộ phim khá hay, mặc dù người cha trong phim là một mục sư, và rằng cứ mỗi cuối tập phim mọi người trong nhà lại học được một bài học. Điểm cộng: tập có hai chị em sinh đôi

Elsen làm khách mời. Điểm trừ: khi nhân vật làm nghề trang điểm trong phim cho cô con gái út đi duỗi tóc thẳng.

Ngôi sao nhạc Pop

Lily: Một chương trình rất nhố nhăng khi bắt các ngôi sao nhí phải trải qua một cuộc thi tuyển như diễn tuồng trước toàn thiên hạ, để rồi sau đó tập trung vào khai thác cảnh kẻ thua người thắng, phía sau hậu trường cuộc thi…

Mia: Toàn nam thanh nữ tú có tài ca hát, nhảy múa tham gia thi tuyển để trở thành thành viên của một ban nhạc Pop. Người được chọn, người bị loại. Ban nhạc đó được rót rất nhiều kinh phí tài trợ và đánh bóng tên tuổi. Các ngôi sao trong

đó cũng ngay lập tức trở nên nổi tiếng, được diện lên mình những bộ quần áo đắt tiền đẹp lung linh. Thử hỏi chương trình này không hay ở điểm nào?

Sabrina cô phù thủy nhỏ

Lily: Mặc dù dựa theo một nhân vật truyện tranh nhưng bộ phim đã thành công ngoài tưởng tượng, nhiều lúc còn rất cuốn hút. Tiếc là các phép phù thủy trong phim không được hướng dẫn đầy đủ từng bước. Bộ phim đã dựa trên rất nhiều nghiên cứu về một loại tín ngưỡng có từ lâu đời, mà sức mạnh thường nằm trong tay những người phụ nữ. Chi tiết con mèo biết nói hơi khó tin: chưa có một tài liệu chính thống nào viết về khả năng hóa thân từ loài vật sang con người

cả.

Mia: Bộ phim cực kỳ hấp dẫn khi khai thác quãng thời gian học trung học của Sabrina / những năm Sabrina kết bạn với Harvey. Hết Harvey = hết hay.

Baywatch

Lily: Nhảm nhí và dung tục.

Mia: Bộ phim hay nhất mọi thời đại. Diễn viên đẹp, vừa có thể xem phim trong khi vẫn chat chít thoải mái mà vẫn hiểu được nội dung phim. Lại còn có rất nhiều cảnh biển đẹp, nhất là trong những ngày trời Manhattan u ám vào tháng 2. Tập phim hay nhất: Khi Pamela Anderson bị tên nửa người nửa thú bắt cóc. Tên này sau đó phẫu thuật thẩm mỹ

thành một tiến sỹ tại UCLA. Tập phim dở nhất: Mỗi khi nhân vật Mitch đi nhận con nuôi.

Những cô gái hành động

Lily: Chương trình truyền hình hay nhất trên TV.

Mia: Đồng ý.

Roswell

Lily: Thật buồn là bộ phim đã ngừng chiếu. Bộ phim đã mở ra một khả năng về việc người ngoài hành tinh đang chung sống xunh quanh chúng ta. Họ có thể là những thanh thiếu niên vô cùng xinh đẹp và tài năng.

Mia: Diễn viên đẹp với siêu năng lực

của người ngoài hành tinh. Còn mong gì hơn nữa. Điểm cộng: Nhân vật Max trong tương lai; các cảnh có Max và Liz. Điểm trừ: khi nhân vật Tess xuất hiện và cả khi nhà sản xuất quyết định ngừng sản xuất các phần tiếp theo.

Buffy the Vampire Slayer

Lily: Khi phim truyền hình tôn vinh sức mạnh của người phụ nữ, đó luôn là những bộ phim đáng xem. Nhân vật nữ chính trong phim trông có vẻ yếu đuối nhưng thực chất lại là một cỗ máy diệt ma cà rồng. Đây là một hình mẫu điển hình cho phụ nữ trẻ thời nay học tập. Cả nam giới và nữ giới đều có thể học được nhiều điều từ bộ phim. Các bộ phim truyền hình cần phải được đầu tư chất lượng

như thế này. Thật đáng buồn là bộ phim chưa hề được nhận một giải Emmy nào cả.

Mia: Giá như cô ta có thể tìm được một người bạn trai không cần phải uống máu người khác để sống. Điểm cộng: các cảnh hôn nhau. Điểm trừ: không có.

Gilmore Gilrs

Lily: Một bộ phim cảm động về người mẹ đơn độc vất vả nuôi dưỡng cô con gái tuổi teen tại một thị trấn nhỏ vùng Đông Bắc.

Mia: Có rất rất rất rất nhiều hot boy trong phim này.

Bộ ba phép thuật

Lily: Mặc dù bộ phim này có mô tả kỹ lưỡng hơn về một số phép phù thủy nhưng mấy câu bùa chú lại cực kỳ phi hiện thực. Ví dụ, không ai có thể thời gian hoặc giữa không gian mà không tạo ra một khe hở không gian. Nếu dịch chuyển từ hiện tại trở về thế kỷ 17 thì không thể có chuyện họ xuất hiện lành lặn trở lại được. Bởi vì không ai có thể xuyên qua khe hở thời gian và không gian mà không bị sứt mẻ gì. Đó là một nguyên lý vật lý cơ bản mà ai cũng phải hiểu. Ngài Albert Einstein dưới suối vàng biết được chắc cũng phải bật dậy khi xem bộ phim này mất.

Mia: 3 cô phù thủy xinh đẹp ăn mặc sành điệu! Giống như trong Sabrina nhưng có

điều hơn nhiều. Còn nữa, các nhân vật nam trong phim cũng rất đẹp, lúc nào họ gặp nguy hiểm cũng có 3 cô phù thủy ra tay cứu trợ.

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, giờ NK&TN

Tina đang rất căm thù tác giả Charlotte Bronte. Cậu ý luôn mồm nói Jane Eyre đã hủy hoại cuộc sống của cậu ấy.

Tina đã thốt lên như vậy vào bữa trưa hôm nay. Ngay trước mặt anh Michael. Anh ý nói chưa bao giờ đọc quyển truyện đó, vì thế mình nghĩ chắc anh ấy cũng không hiểu Tina đang ca cẩm chuyện gì đâu.

Buồn nhất là Tina tuyên bố từ nay không bao giờ đọc tiểu thuyết lãng mạn nữa.

Bởi chính những cuốn sách đó đã làm hỏng mối quan hệ của cậu ấy với anh Dave.

Bọn mình ai cũng buồn khi nghe thấy cậu ấy nói vậy. Tina luôn yêu thích đọc tiểu thuyết lãng mạn mà. Mỗi ngày cậu ấy đều đọc một quyển.

Vậy mà giờ cậu ấy lại nói rằng nếu không phải vì mấy quyển truyện đó thì người đi xem trận đấu Rangers cùng Dave Farouq El-Abar vào thứ 7 tới là Tina chứ không phải Jasmine.

Mình đã cố vớt vát chỉ ra rằng Tina đâu có thích môn khúc côn cầu đâu nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Lily và mình đã nhanh chóng liệt kê ta

một cái list đưa cho Tina, hy vọng rằng cậu ấy sẽ ngộ ra được vài điều:

DANH SÁCH CỦA MIA VÀ LILY VỀ NHỮNG NHN VẬT NỮ TRONG NHỮNG TÁC PHẨM LÃNG MẠN KINH ĐIỂN VÀ MỘT SỐ BÀI HỌC QUÝ BÁU

1. Jane Eyre trong Jane Eyre:

Hãy tin vào lý lẽ của mình và bạn sẽ chiến thắng.

2. Lorna Doone trong Lorna Doone:

Có thể bạn đang mang trong mình dòng máu hoàng gia và bạn là nữ thừa kế duy nhất, nhưng chỉ là chưa có ai nói cho bạn biết về điều đó.

(chuyện này đã xảy ra với cả Mia Thermopolis)

3. Elizabeth Bennet trong Kiêu hãnh và Định kiến:

Bọn con trai thường thích con gái thông minh, có phần hơi bướng bỉnh.

4. Scarlett O'Hara trong Cuốn theo chiều gió:

Như trên.

5. Cô hầu Marian trong Robin Hood:

Cần phải học cách bắn cung tên.

6. Jo March trong Người đàn bà bé nhỏ:

Lúc nào cũng phải nhớ sao bản thảo ra làm nhiều bản copy, phòng trường hợp

đứa em gái bướng bỉnh của bạn ném bản gốc của bạn vào lửa.

7. Anne Shirley trong Ann of the Green Gables:

Một từ: thuốc nhuộm tóc hiệu Clairol.

8. Marguerite St.Just trong The Scarlet Pimperel:

Kiểm tra nhẫn của chồng bạn trước khi kết hôn.

9. Catherine trong Wuthering Heights:

Đừng mặc quần ống quá rộng nếu không tới chết bạn cũng sẽ vẫn một mình lang thang trên cánh đồng hoang.

10. Tess trong Tess of the d'Urbervilles:

Như trên.

Tina sau khi đọc được cái danh sách này đã phải nước mắt ngắn nước mắt dài thừa nhận là bọn mình đã đúng, rằng các nhân vật tiểu thuyết đó chính là bạn của cậu ấy. Và rằng thực trong thâm tâm của Tina, họ mãi mãi luôn là một phần không thể tách rời. Nghe thấy câu đó của Tina, bọn mình đứa nào cũng thở phào nhẹ nhõm (trừ anh Michael và Boris – họ đang mải chơi trò Gameboy của anh Michael). Bất ngờ Shameeka tuyên bố một chuyện động trời, còn hơn vụ cai tiểu thuyết của Tina:

“Mình sẽ đi dự tuyển vào đội cổ vũ”.

Cả bọn choáng váng, tất nhiên rồi!

Không phải vì Shameeka không đủ tiêu chuẩn, cậu ấy quá thừa là đằng khác. Vừa cao ráo, khỏe mạnh lại vừa xinh đẹp, kiến thức về thời trang và trang điểm cũng chẳng kém gì Tina.

Chỉ có điều… "Tại sao cậu lại muốn tham gia và làm mấy chuyện kiểu như thế?" – Lily xổ toẹt ra rất vô ý tứ.

"Tại vì mình chán ngấy chuyện bị bọn Lana bắt nạt rồi. Mình tự thấy chẳng kém cạnh gì chúng nó cả. Tại sao mình không thử nhỉ? Mình không ở trong hội nó thì sao chứ? Mình cũng có cơ hội vào đội y như người khác mà" – Shameeka từ tốn nói.

"Mình chỉ muốn cảnh báo cậu một điều:

Shameeka, nếu cậu đi dự tuyển, rất có thể cậu sẽ trúng và trở thành người của đội cổ vũ. Cậu chịu mất mặt đi cổ vũ cho mấy đứa kiểu như Josh Richer khi đuổi theo quả bóng sao?”

“Bao lâu nay mọi người vẫn luôn cho rằng đội cổ vũ chỉ giỏi khoe chân khoe mông. Nhưng mình lại cho rằng đó là một môn thể thao rất lành mạnh, cho cả con trai và con gái. Nó giúp chúng ta giữ thân hình cân đối và khỏe mạnh, nó kết hợp được cả hai thứ mình rất yêu thích: đó là khiêu vũ và thể dục thể thao. Ngoài ra học bạ của mình sẽ đẹp hơn nếu có thêm cái danh đội cổ vũ. Và đấy cũng là lý do duy nhất bố mình cho phép tham gia dự tuyển. Với một điều kiện: mình

không được tham gia bất kỳ một buổi tiệc sau trận đấu nào” – Shameeka nói tiếp.

Mình không nghi ngờ 1 tí tẹo nào, bác Tayor bố của Shameeka cực kỳ nghiêm khắc.

Nhưng còn những điều phía trên về lợi ích của đội cổ vũ thì mình không chắc lắm. Hơn nữa, nghe như Shameeka đã tổng duyệt trước gương cả nghìn lần bài diễn thuyết này rồi thì phải.

“Như thế có nghĩa nếu cậu được nhận vào đội, cậu sẽ không ngồi ở đây ăn trưa với bọn mình nữa mà sẽ ra phía bàn bên kia ngồi sao?” – mình vừa hỏi vừa chỉ về cái bàn dài nơi Lana - Josh và đám bạn chảnh chọe của họ hay ngồi. Ý nghĩ

sắp mất Shameeka, người bạn vô cùng giỏi giang và xinh đẹp, vào tay Thế lực Bóng đêm kia khiến mình thấy hơi nhoi nhói trong tim.

“Tất nhiên là không rồi” – Shameeka giãy nảy lên – “Việc tham gia đội cổ vũ không hề ảnh hưởng một tí nào đến tình bạn của chúng ta. Mình sẽ vẫn là người cầm máy quay phim cho chương trình truyền hình của cậu, Lily ạ. Và mình sẽ vẫn là bạn cùng nhóm sinh vật với cậu, Mia ạ. Ling Su, yên tâm, cậu vẫn có thể lấy mình làm người mẫu chân dung bất cứ lúc nào. Chỉ có điều mình sẽ không còn nhiều thời gian rỗi như bây giờ thôi”.

Cả lũ ngồi thần mặt ra nghĩ tới quyết định

của Shameeka sẽ ảnh hưởng tới toàn nhóm. Nếu cậu ấy được nhận vào đội cổ vũ, đó sẽ là một sự kiện lớn, một bước ngoặt với nhóm mọt sách tụi mình. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc bọn mình rất có thể sẽ mất Shameeka vì cậu ấy phải dành thời gian tập luyện và theo chân đội bóng tới tận Westchester.

Đối với mình, đó còn là một cái tát khá mạnh bởi vì như thế chứng tỏ Shameeka THỰC SỰ có năng khiếu ở một việc nào đó, không phải cái gì cũng giỏi một ít như bọn mình vẫn tưởng. Nếu vậy thì mình sẽ là NGƯỜI DUY NHẤT trong cái bàn ăn này không có một tài năng nào nổi bật.

Không phải vì thế mà mình trù dập cho

Shameeka không được nhận vào đội cổ vũ. Nếu đó là điều cậu áy muốn thì mình cũng rất mong cậu ấy sẽ đạt được.

Chỉ có điều… mình THỰC SỰ không muốn là người duy nhất không có năng khiếu gì cả!!! Mình THỰC SỰ THỰC SỰ rất sợ sự thật đó!

Sự im lặng lúc này thật đáng sợ (trừ cái tiếng bing binh bing phát ra từ cái máy điện tử của anh Michael). Bọn con trai – kể cả những người hoàn hảo như anh Michael – vẫn có lúc chẳng buồn để ý đến chuyện gì xung quanh.

Vẫn không thể tìm ra "vũ khí bí mật" của mình là gì. Nhưng chắc chắn không phải là tâm lý học rồi. Đến chuyện ngồi

khuyên Tina đừng bỏ thói quen đọc sách mà mình còn chật vật mãi mới xong. Chưa kể không biết làm sao để thuyết phục Shameeka đừng tham gia vào đội cổ vũ. Có thể vào đội cổ vũ cũng vui đấy, nhưng chỉ riêng nghĩ tới chuyện suốt ngày phải đối mặt với Lana Weiberger cong cớn là mình ngán đến tận chân răng rồi.

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, giờ tiếng Pháp

Cô Klein rất không hài lòng với mình và Tina vì đã bùng học hôm qua.

Tất nhiên mình đã phải chối rằng bọn mình không phải trốn tiết mà là gặp phải "sự cố" cần phải chạy ra quán Ho's mua

Tampax. Nhưng hình như cô Klein không tin câu chuyện của mình thì phải. Cứ tưởng một người đang trôi bồng bềnh trong tình yêu như cô ý sẽ phải thông cảm cho bọn mình một chút, ai dè… Mà thôi, cũng may cô ý không báo cáo lên văn phòng, chỉ cảnh cáo và bắt làm một bài luận dài 500 chữ (bằng tiếng Pháp, tất nhiên rồi) về phòng tuyến Magino đã bị phát xít Đức chọc thủng năm 1940.

Nhưng đó là chuyện nhỏ. Chuyện lớn là: BỐ ĐÚNG LÀ CỨU TINH CỦA ĐỜI MÌNH!!!!!!

Bố đã kéo mình ra khỏi vụ vũ hội ngớ ngẩn kia của bà rồi!!!!

Lúc nãy gặp mình ngoài hành lang thầy G

đã kịp thông báo với mình cái tin sốt dẻo này. Cuối cùng thì cái vụ đồng hồ tính phí đỗ xe cũng kết thúc (sau 36 giờ đồng hồ liên tục với phần thắng nghiêng về những người ủng hộ việc lắp đặt) và mẹ đã gọi được cho bố. Chiến thắng đó có thể coi là một bước ngoặt quan trọng đối với môi trường của đất nước Genovia nói chung và với cá nhân mình nói riêng.

Bố nhấn mạnh rằng mình không việc gì phải tới buổi tiệc nhà Trevanni cả. Chưa hết, bố còn nói chưa bao giờ nghe chuyện nào nực cười như thế cả. Hóa ra mối quan hệ giữa hai hoàng gia Monaco và Genovia xưa nay chẳng có gì gọi là hữu hảo cả, nếu không nói là khá thù địch. Bà và quý bà Trevanni đã cạnh

tranh với nhau từ hồi mẫu giáo cơ đấy. Cho nên mục đích duy nhất của bà khi một hai ép mình phải tham dự buổi tiệc vào thứ Sáu tới là để khoe với "đối thủ" về đứa cháu gái mà báo chí và phim ảnh vẫn luôn nhắc tới. Cô cháu gái duy nhất của bà Trevanni cũng sẽ có mặt trong buổi tiệc ngày hôm ấy. Nhưng cuộc đời cô ta chưa bao giờ được lên phim cả, thậm chí từng bị đuổi khỏi trường huấn luyện quý tộc gì đó chỉ vì không biết cách trượt tuyết cho đúng cách.

Mình tự do rồi! Mai có thể đi chơi với người yêu rồi! Không phải úp mở với anh Michael nữa! Mình tin là mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, dù vẫn chưa tìm thấy cái quần chíp may mắn kia.

Mình vui quá, tự dưng muốn làm thơ. Nhưng lần này mình không thể cho Tina đọc được, làm sao có thể khoe hạnh phúc của mình với người đang khổ sở tan nát như thế cơ chứ! Tina đã phát hiện ra Jasmine là ai, chị ta học ở trường Trinity cùng Dave. Bố chị ý cũng là một trùm dầu mỏ mới ghê chứ. Jasmine đeo niềng răng màu xanh ngọc và có nick name là IluvJustin2345.

BÀI TẬP VỀ NHÀ:

Đại số: bài tập cuối chương 11.

Tiếng Anh: viết nhật ký tiếng Anh, nói về cảm nhận của bản thân khi đọc cuốn The Bait của John Donne.

Sinh vật: không biết, Shameeka sẽ làm

hộ mình.

Sức khỏe và An toàn: Chương 2, Những hiểm họa về môi trường và Bạn.

NK&TN: tìm hiểu năng khiếu tiềm ẩn của bản thân.

Tiếng Pháp: Chapitre Onze, écrivez une narratif, 300 từ, cách dòng gấp đôi, cộng thêm bài luận 500 từ về loài ốc sên.

Văn minh thế giới: 500 từ, nói về nguồn gốc xung đột của người Armenia.

Bài thơ gửi tặng Michael

Hỡi ôi Michael của em nhé!

Chỉ ngày mai thôi chúng ta sẽ dừng xe

trước Grand Moff Tarkin bạo chúa mặt

lạnh te

Cùng nhau thưởng thức món bánh rau hẹ

trong tiếng bíp bíp của cỗ máy rè R2-D2

Tay trong tay

cùng mê say ngắm nhìn trời sao

cao cao nhấp nháy từ hành tinh Tatooine.

Tình yêu của chúng ta

nồng nàn hơn cả trái hỏa sa Hành Tinh Chết

Có thể đến ngày địa cầu nổ tung hết

lùng nhùng lung tung kết cấu vũ trụ

Thì giống như Leia và Han trên những vì sao tinh tú

không gì trù ú tình yêu đôi lứa chu du

Giống như con tàu Chim Ưng cứ thế vi vu

Chắp cánh tình yêu lao vù vù vào tương lai tươi sáng

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, trong xe limo tới chỗ bà

Bà vẫn thường dạy mình rằng một người phải can đảm lắm mới có thể thừa nhận sai lầm của bản thân.

Nếu đúng như vậy thì chắc chắn lòng can đảm của mình phải to bằng quả núi mất. Bởi vì MÌNH ĐÃ SAI. Mình đã nghĩ sai về bà. Trong suốt thời gian qua mình vẫn cho là bà không phải là người Trái Đất,

mà được một con tàu mẹ ngoài hành tinh phái xuống thám thính Trái Đất và báo về bộ chỉ huy ngoài không gian. Hóa ra bà cũng chỉ là một người rất đỗi bình thường, giống như mình.

Tại sao mình ngộ được ra chân lý đó ư? Rằng nữ hoàng xứ Genovia hóa ra không hề bán linh hồn cho Hoàng tử Bóng đêm như mình vẫn lầm tưởng ư?

Chuyện là thế này…

Hôm nay, lúc đến khách sạn gặp bà mình đã "trang bị" đầy đủ mọi lý lẽ để cãi cho tới cùng về vụ vũ hội đen-trắng nhà Trevanni với bà. Nhất là lại được sự hậu thuẫn của bố nữa chứ.

Mình thậm chí còn không thốt lên được

lời nào khi bước vào phòng bà chiều nay. Trông bà thê thảm te tua như vừa chui ra từ bụi mận gai. Thật! Bà đang ngồi trong bóng tối – bà thường lấy mấy cái khăn tím đậy lên mấy cái bóng đèn vì ánh đèn làm bà nhức mắt – ăn mặc siêu tuềnh toàng: áo ngủ màu tím, chân đi dép lê, trên đùi là một cái chăn cashmere cũng màu tím nốt, tóc chưa gỡ lô, thậm chí mắt cũng chẳng buồn kẻ. Trên bàn tuyệt nhiên không thấy bóng dáng ly Sidecar nào, món đồ uống ưa thích không thể thiếu hàng ngày của bà. Con Rommel thì đang run rẩy trong lòng bà. Nói túm lại một câu: trông bà thật thiểu não!!!

“Bà!” – mình thốt lên – “Bà không sao chứ? Bà ốm à?”

“Không, ta không sao. Ta SẼ ổn thôi. Sau khi vượt qua được sự bẽ mặt này” - bà thều thào nói. Không còn đâu cái giọng uy nghiêm hằng ngày. Thật không dám tin mới hôm qua bà còn sang sảng quát mình như vậy mà hôm nay đã suy sụp đến nông nỗi này.

“Bẽ mặt ý ạ? Bẽ mặt vì chuyện gì cơ ạ?” - mình chạy lại quỳ bên cạnh ghế bà – “Bà, bà không ốm đấy chứ? Hôm qua bà thậm chí còn hút thuốc!”

“Ta sẽ ổn thôi” – giọng bà yếu ớt – “Chắc phải vài tuần nữa ta mới dám chường mặt ra trước công chúng mất. Nhưng ta là một người nhà Renaldo. Ta rất kiên cường. Ta sẽ vượt qua được chuyện này”.

Bà đang thế này nên mình không muốn chỉnh lại rằng thực ra bà chỉ là người nhà Renaldo nhờ cưới ông nội mình mà thôi chứ không ruột rà máu mủ gì. Hay bà bị ốm nhỉ? Người già thường hay đau ốm thất thường lắm.

“Bà, cháu gọi bác sỹ nhé?”

“Không bác sỹ nào chữa được cho ta lúc này đâu” – bà trấn an – “Ta chỉ đang quá đau buồn trước sự thật bẽ bàng rằng đứa cháu nội duy nhất không hề yêu quý gì ta”.

Thật không hiểu bà đang nói gì nữa. Mặc dù quả thực là đôi lúc mình không yêu quý bà lắm. Nhưng đâu phải mình thù ghét gì bà đâu. Ít ra là mình chưa bao giờ

nói thẳng ra như thế.

“Bà đang nói gìììì thế? Tất nhiên là cháu yêu bà rồi…”

“Vậy thì tại sao cháu không muốn đi dự vũ hội đen-trắng ở nhà Trevanni với ta?” – bà thở dài đánh thượt, dài đến tận thiên thu.

“G-g-gì c-cơ ạ?” – Mình lắp bắp.

“Bố cháu đã nói cháu sẽ không đi vũ hội. Rằng cháu không hề muốn đi tẹo nào!”

“Bà, bà biết cháu không thích đi rồi mà. Bà biết anh Michael và cháu…”

“Lại là cậu thanh niên đó! Sao cứ mở miệng ra là cháu nói về cậu ta thế?” – bà thốt lên.

“Bà đừng gọi anh ấy như vậy. Bà biết tên anh ý là gì rồi mà” – sao bà cứ luôn làm mình buồn phiền thế nhỉ.

“Ta có thể thấy trong mắt cháu, cái cậu Michael đó quan trọng hơn ta nhiều. Cháu lo cho cảm nhận của cậu ta còn hơn cả ta”.

Thì đúng là vậy mà. Nhưng mình không muốn tỏ ra bất hiếu, vì vậy mình nhẹ nhàng nói: “Bà, tối mai là buổi hẹn hò đầu tiên của tụi cháu. Nó quan trọng với cháu vô cùng”.

“Vậy thì buổi vũ hội đó không quan trọng với ta chắc?” – bà cúi xuống nhìn mình đầy đau khổ, mắt còn hơi ngân ngấn nước mới tăng phần bi kịch. Nhưng cũng chưa

chắc là bà khóc thật, có khi tại hiệu ứng của ánh đèn nên mình tưởng thế thôi – "Ngay từ khi ta còn bé, Elena Trevanni đã luôn lên mặt bề trên với ta rồi. Chỉ vì cô ta có dòng dõi cao quý hơn ta. Cô ta luôn có những bộ quần áo đẹp hơn ta, những đôi giày và những chiếc túi xách đắt tiền hơn ta bởi vì bố mẹ cô ta giàu hơn ta. Chỉ khi ta kết hôn với ông nội cháu, ta mới có thể ngẩng cao đầu trước mặt Elena mà thôi. Ấy thế mà cho tới tận bây giờ cô ta vẫn có coi ta ra gì đâu. Trong khi ta vất vả lèo lái Genovia, biến nó trở thành thiên đường nghỉ dưỡng như hiện nay thì cô ta chẳng phải làm gì cả, mỗi việc ngồi hưởng thụ tiêu tiền thừa kế. Ta đã rất mong lần này có thể khoe với Elena về cô cháu gái đáng yêu, toàn

tài mà ta hết mực tự hào”.

Mình quá choáng, không thốt lên nổi lời nào. Không ngờ cái buổi dạ hội ngớ ngẩn ấy lại quan trọng với bà đến thế. Mình đã nghĩ rằng bà ép mình đi tới đó chỉ vì muốn chia rẽ Michael và mình, hoặc gán ghép mình với Hoàng tử René với mưu đồ chính trị rằng khi hai đứa mình kết hôn sẽ tạo nên một liên minh siêu hoàng tộc. Thật không ngờ nguyên nhân sâu xa đằng sau đó lại đơn giản như vậy…

Hóa ra quý bà Trevanni lại là một Lana Weinberger thứ hai trong mắt bà nội.

Chắc ngày xưa bà đã bị cái bà Elena Trevanni kia cười nhạo và hành hạ khổ sở lắm, giống như cái cách Lana vẫn

thường đối xử với mình suốt mấy năm qua.

Bà lại thở dài sóng sượt: “Và giờ thì ta sẽ phải muối mặt nói với Elena rằng cháu gái ta không yêu quí ta nhiều đến mức có thể hy sinh một buổi hẹn hò với bạn trai vì ta”.

Trái tim mình chợt chùng xuống. Mình biết mình phải làm gì. Mình rất hiểu cảm giác bây giờ của bà. Nếu có bất kỳ một cách nào mình có thể khiến Lana bẽ mặt (ngoài chuyện hẹn hò với bạn trai của ả - mình đã làm chuyện đó nhưng rút cuộc khiến cho bản thân mình còn bẽ mặt hơn cả cô ta) thì chắc chắn mình sẽ làm.

Bởi vì một người ti tiện và tiểu nhân như

Lana rất đáng bị quả báo, khi đối xử với những người kém may mắn hơn về khoản thân hình và khuôn mặt đẹp chẳng ra cái gì!

Thật lạ khi một người đầy tự tin như bà lại cũng có một Lana Weiberger trong cuộc đời của mình. Mình đã cứ tưởng bà là tuýp người sẵn sàng phang cả cái guốc hiệu Ferragamo vào mặt người khác nếu người đó dám hất tóc phủ đầy mặt bàn của bà, như Lana vẫn thường làm với mình.

Cao nhân ắt có cao nhân trị! Rút cuộc bà cũng đã biết sợ một ai đó, người đó có thể là quý bà Trevanni lắm chứ.

Hiển nhiên là mình không yêu bà nhiều

như yêu anh Michael – trên đời này mình chẳng yêu ai bằng yêu anh Michael, ngoại trừ con Louie Mập – nhưng quả thực lúc nghe bà nói vậy mình thấy thương bà khủng khiếp. Mặc dù điều đó đồng nghĩa với việc anh Michael rất có thể sẽ chia tay với mình vì chuyện đó.

“Thôi được rồi, bà ơi, cháu sẽ đi với bà tới buổi vũ hội” – mình nói, không tin nổi vào chính tai của mình luôn.

Nét mặt bà ngay lập tức thay đổi hẳn, trông bà tươi tỉnh hẳn lên.

“Thật ư, Amelia?” – bà với tay ra nắm chặt lấy tay mình – “Cháu chịu làm việc đó vì ta ư?”

Mình biết sẽ mất anh Michael mãi mãi.

Nhưng như mẹ đã nói, nếu anh ấy không chịu hiểu cho mình, có lẽ ngay từ đầu anh ấy không phải là người dành cho mình.

Mình quả là người dễ mủi lòng. Nhưng biết làm sao được, trông bà vui thế cơ mà. Bà quăng ngay cái chăn cashmere xuống đất – cả con Rommel trên đó – với tay rung chuông gọi người hầu mang tới cho bà một ly Sidecar và mấy điếu thuốc lá. Sau đó hai bà cháu mình bắt đầu buổi học ngày hôm nay: làm sao hỏi số điện thoại hãng taxi gần nhất bằng 5 thứ tiếng.

Chẳng hiểu học cái này làm gì không biết!!!!

Mình đi đâu mà phải gọi taxi bằng tiếng

Hindu hả trời???

Mình sẽ phải NÓI SAO với anh Michael đây???? Nếu sau vụ này anh ấy còn không đá mình, chứng tỏ anh ý có vấn đề. Mà mình biết chắc Michael hoàn toàn bình thường, suy ra chắc chắn mình sẽ bị đá.

Mình chỉ biết than trời TRÊN ĐỜI THẬT KHÔNG CÓ CÔNG LÝ. KHÔNG MỘT TẸO NÀO LUÔN!!!

Sáng mai Lily sẽ đi ăn sáng với mấy ông đạo diễn bộ phim làm về cuộc đời mình. Chắc mình sẽ nhân cơ hội này nói với anh Michael luôn vậy. Như thế có lẽ anh ý sẽ nói lời chia tay với mình ngay trước giờ điểm danh. Mình sẽ kịp lau khô nước

mắt trước khi gặp lại Lana tại giờ Đại số tiết 1. Chỉ sợ khi ấy mình không chịu nổi mấy câu móc mỉa của nó thôi.

Mình ghét bản thân mình!!!!

Thứ Năm, ngày 22 tháng 1, ở nhà

Mình đã xem bộ phim làm về cuộc đời mình. Mẹ đã thu lại cho mình lúc mình đang ở Genovia. Mẹ cứ tưởng thầy G đã thu đè trận bóng đá lên nhưng hóa ra không sao.

Cái anh đóng vai Michael thật dễ thương. Trong phim cuối cùng hai bọn mình cuối phim đã thành một đôi.

Thật đáng buồn là ngoài đời thực không được như thế. Mai anh ý sẽ chia tay với

mình rồi... Được cái, Tina lại không nghĩ thế.

Mình dám chắc anh Michael sẽ làm như vậy. Bởi vì cái sĩ diện của bọn con trai cao lắm. Ai mà chịu cho nổi khi vừa cặp với nhau được 34 ngày đã đòi hủy cuộc hẹn hò đầu tiên rồi. Nếu là mình mình cũng chia tay, chứ đừng nói gì là anh ý. Mình hiểu mà. Với những người như mình và Hoàng tử William, nghĩa vụ với đất nước và nhân dân luôn phải được đặt lên hàng đầu. Người bình thường sao có thể thông cảm được chuyện đó?

Tina vẫn tin rằng anh Michael sẽ hiểu và thông cảm hoàn toàn với mình. Rằng anh ý sẽ không chia tay với mình bởi vì anh ý yêu mình.

“Có khi anh ý chỉ yêu mình như một người bạn thôi” – mình buồn bã nói.

“Không đâu, rõ ràng anh Michael yêu cậu hơn mức tình bạn mà. Hai người đã hôn nhau rồi còn gì” – Tina gào lên thảm thiết qua điện thoại.

“Đúng thế. Nhưng Kenny và mình cũng hôn nhau rồi đấy. Và mình cũng chỉ quý cậu ấy như một người bạn thôi”.

“Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau”.

“Khác thế nào?”

“Bởi vì cậu và anh Michael sinh ra là để dành cho nhau! Tử vi của cậu nói như vậy mà! Cậu và Kenny không bao giờ đến được với nhau, vì cậu ý thuộc cung

Cancer mà”.

Tina có nói thế chứ có nói nữa mình cũng không có chút tự tin nào cả. Đành rằng anh Michael cũng đã nói từ yêu trong bài thơ dành tặng mình hôm vũ hội Mùa đông nhưng đó là chuyện của 1 tháng về trước. Từ hồi mình về nước đến giờ có thấy anh ý đả động đến một câu nào lãng mạn kiểu như thế đâu. Mà sao anh ý phải tốn công tốn sức với một đứa con gái như mình, đến câu từ chối bà nội còn không dám nói thì làm gì được cho đời cơ chứ. Đảm bảo nếu bà nội anh ý nói “Michael, cháu phải đi chơi Bingo với bà tối thứ Sáu tới bởi vì bà Olga Krakowski, đối thủ của bà từ hồi mẫu giáo, cũng sẽ có mặt. Bà muốn khoe cháu

với bà ta”, thì anh Michael sẽ thẳng thắn nói “Cháu xin lỗi bà cháu không thể đi được”.

Còn mình thì sao? Gió thổi chiều nào theo chiều ấy.

Không biết giờ này làm thủ tục chuyển trường còn kịp không nhỉ? Bởi vì nếu chia ta chắc mình không thể chịu nổi cảnh học chung trường với anh Michael, ngày ngày gặp mặt nhau ở hành lang, căng-tin, giờ NK&TN… Mình sẽ chết khổ mất!!!

Không hiểu ở Manhattan này còn có trường nào chịu nhận một đứa bất tài, kém cỏi như mình không nhỉ? Nghi lắm!

Tặng Michael

Ôi Michael, tình yêu của đời em

Chúng ta còn chưa nói bao điều tuyệt vời

Chỉ một phút hèn nhát nhất thời

Em đã mất anh đời đời mãi mãi

Để rồi còn lại tháng ngày ngây dại buồn tê tái

Em mòn mỏi héo mòn vì mải nhớ tới anh.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, phòng điểm danh

Xong. Mình đã nói với anh Michael.

Mình cũng chưa bị đá. Tạm thời là vậy. Nói đúng hơn là anh ấy đã cư xử cực kỳ tuyệt vời luôn.

“Không sao đâu, Mia. Anh hiểu mà. Em

là một công chúa. Nghĩa vụ với đất nước luôn phải được ưu tiên” – Michael lại an ủi.

Hay là anh ý không muốn chia tay với mình ở trường, trước mặt mọi người?

Mình đã hứa là sẽ cố chuồn ra khỏi bữa tiệc sớm nhất có thể.

“Vậy thì em hãy ghé qua nhà anh nhé” – anh Michael nói.

Lúc đó mình nghĩ ngay tới chuyện là anh Michael sẽ nói lời chia tay với mình ở nhà anh ý.

CHÚA ƠI, CHUYỆN QUÁI GÌ ĐANG XẢY RA VỚI MÌNH THẾ NÀY????? Mình đã chơi với anh Michael bao năm

nay rồi. Anh ý KHÔNG PHẢI là tuýp con trai dễ dàng đi chia tay với bạn gái chỉ vì cô ta phải đi hoàn thành nghĩa vụ với gia đình. ANH Ý HOÀN TOÀN KHÔNG PHẢI LÀ DẠNG NGƯỜI ĐÓ. ĐÓ CŨNG LÀ LÝ DO TẠI SAO MÌNH YÊU ANH Ý ĐẾN VẬY.

Trái tim mình mách bảo như vậy nhưng trong đầu mình cứ vẩn vơ nghĩ rằng lý do duy nhất Michael vẫn chưa chia tay mình là vì anh ấy không dám làm như vậy trong chiếc xe limo của mình, trước mặt vệ sỹ và tài xế riêng của mình. Biết đâu anh ý sợ bị chú Lars nện vì dám chia tay với công chúa Genovia thì sao?

KHÔNG ĐƯỢC RỒI, MÌNH PHẢI NGỪNG NGAY CÁI KIỂU SUY NGHĨ

LUNG TUNG NÀY THÔI. ANH MICHAEL KHÔNG PHẢI LÀ DAVE FAROUQ EL-ABAR. Anh ý sẽ KHÔNG chia tay mình vì thế đâu.

Sao mình thấy giống Jane Eyre như lúc phát hiện sự thật về cô vợ điên Bertha trong ngày cưới thế nhỉ? Đành rằng anh Michael chưa hề có vợ nhưng mối quan hệ của bọn mình cứ trắc trở như chuyện tình của Jane và Mr.Rochester ý. Không có cách nào tháo gỡ cả. Mà có khi tối nay lúc tới nhà Moscovitz, biết đâu lại có đám cháy ở đó và mình sẽ phải chứng tỏ tình yêu của mình với Michael bằng cách xông vào biển lửa cứu mẹ anh ý ra, hoặc cũng có thể là con chó Pavlov.

Ngoài chuyện đó ra mình chẳng thấy có

cơ nào bọn mình quay lại với nhau cả. Nhưng chí ít mình cũng sẽ tặng quà sinh nhật cho anh ý, sau khi mình đã vất vả ăn trộm nó như vậy.

Tất nhiên món quà đó cũng chẳng giúp được gì hơn đâu nhưng kệ, vẫn phải tặng chứ.

Mình bị LÀM SAO ý nhỉ??? Hy vọng đó là do nguyệt san, Chứ nếu yêu đương mà cứ suốt ngày phải lo nghĩ như thế này chắc mình cấm cửa chẳng dám yêu ai nữa đâu !!!!

mới nhất trong đội cổ vũ của trường trung học Albert Einstein. Đó là Shameeka Taylor.

Tuyệt thật. Quá tuyệt. Giờ thì mình chính thức trở thành đứa duy nhất trong nhóm không có một năng khiếu đặc biệt nào.

Mình đúng là người thừa của xã hội mà.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, lớp Đại số

Anh Michael không ghé qua ngày hôm nay. Đây là lần đầu tiên trong suốt tuần qua anh ý không ghé vào lớp chào mình, trên đường tới lớp tiếng Anh cách lớp mình có 3 lớp.

Mình đã cố an ủi là chuyện đó chẳng ám chỉ điều gì cả, nhưng sao vẫn có tiếng

nói nhỏ xiu xíu lởn vởn trong đầu, Vậy là xong! Hết rồi! Anh ý bỏ mày rồi! Sướng chưa?

Sao mình lại sinh ra là Mia Thermopolis cơ chứ? Sao mình không phải là Kate Bosworth cơ chứ?

Chuyện còn tệ hơn khi con nhỏ Lana bất thình lình quay xuống dằn mặt mình: “Đừng có nghĩ là đứa bạn bé nhỏ của mày vào được trong đội đồng nghĩa với việc mọi chuyện giữa tao và mày xí xóa hết nhá Mia. Nó mãi mãi không bao giờ thuộc đẳng cấp của tụi tao đâu. Người ta chỉ cho nó vào đội vì tạm thời bị thiếu người mà thôi”.

Nói rồi nó ngúng nguẩy hất tung mái tóc

lên – nhưng đã quá muộn, dấng ra nó phải quay nhanh hơn một chút. Bởi vì mái tóc dài mượt thượt của nó vẫn đang quét đầy bàn của mình.

Lúc mình giận dữ đóng sầm quyển sách giáo khoa I-II dày cộp trên mặt bàn lại, một lượng lớn tóc của Lana đã bị kẹp chặt giữa trang 210 và 211.

Nó rú lên giữa lớp, khiến cho thầy G đang giảng bài trên bảng phải quay xuống xem tiếng hét đó là của ai.

“Mia” - thầy thở dài cái thượt – “Lana, lại chuyện gì nữa đây?”

Lana chỉ thẳng tay vào mặt mình mách: “Bạn ý đóng sách vào tóc của em”

Mình nhún vai tỏ vẻ rất ngây thơ: “Em không biết có tóc của bạn ý ở trong sách, Hơn nữa tóc của bạn ấy thì bạn ấy phải giữ chứ ạ”.

“Lana” – thầy G nói – “Nếu em không thể kiểm soát được tóc của mình thì nên tết lại cho gọn. Mia, đùng có đóng sách lại như thế. Hãy mở trang 211 và đọc to Mục 2 cho cả lớp nghe.

Mình vừa đọc vừa tủm tỉm cười khoái trá. Lần đầu tiên trong đời trả thù được Lana mà không bị lôi lên phòng hiệu trưởng. Quá đã! Hương vị này mới ngọt ngào làm sao!

Mà sao mình lại phải học mấy cái này nhỉ? Ở cung điện Genovia chẳnng có đầy

nhân viên chỉ mong được làm phép tính cộng trừ hộ mình ý!

Đa thức

Đơn thức

Nhị thức

Tam thức

Hiểu chết liền !

Trong giây lát, mải mê với nắm tóc của Lana, mình suýt quên mất vụ sắp bị người ta đá. Cần chuẩn bị tinh thần mới được. Thật mệt mỏi!

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, giờ Sức khỏe và An toàn

Sao trông cậu như vừa nuốt phải cái bít

tất thế?

Đâu có. Bữa sáng thế nào?

Thật mà. Buổi gặp mặt CỰC KỲ TUYỆT VỜI.

Thật à? Họ đồng ý in một lá thư xin lỗi trên tờ Variety không?

Không, còn tuyệt hơn như thế cơ. Có chuyện gì xảy ra giữa cậu với anh trai mình à? Lúc nãy ở ngoài hành lang trông anh ý có vẻ lén lút

LÉN LÚT á? Lén lút như thế nào? Kiểu đang đi tìm Judith Gershmer để rủ đi chơi tối nay á?

Không. Giống như kiểu đi tìm bốt điện thoại. Mà sao anh ý lại đi rủ chị Judith

Gershmer chứ? Mình phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa rằng anh ý thích cậu, chứ không phải J.G

Anh ý từng thích mình thôi. Trước khi mình buộc phải hủy bỏ cuộc hẹn hò đầu tiên của hai đứa, do bà bắt mình phải đi dự vũ hội cùng bà.

Vũ hội á? Không phải chứ? Khổ thân cậu. Nhưng xin lỗi chứ anh mình không phải loại người rủ người con gái khác đi chơi chỉ vì bạn gái của anh ý bận. Anh ý thực sự đã rất mong chờ được đi chơi với cậu đấy.

THẬT SAO ??????

Đúng vậy, ngốc ạ. Cậu đã nghĩ vớ vẩn gì thế? Hai người đang cặp bồ mà.

Nhưng mới chỉ thế thôi. Bọn mình đã đi chơi với nhau bao giờ đâu.

Thì sao nào? Đợi khi nào có thời gian thì đi chơi chứ sao.

Cậu nghĩ là anh ý sẽ không bỏ mình đúng không?

Đúng vây, trừ khi có vật nào đó rơi trúng đầu anh ý. Bọn con trai mà bị chấn thương sọ não thường không ý thức được hành vi của mình đâu.

Tại sao lại có chuyện rơi trúng đầu ở đây?

Mình chỉ đang giả sử thôi mà. Cậu có muốn nghe kể về buổi gặp mặt của mình hôm nay không thì bảo?

Có chứ. Kể đi

Họ nói họ muốn chọn chương trình của mình.

Là sao?

Tức là họ muốn gửi chương trình Lilly chỉ muốn nói lên sự thật của mình cho một số đối tác xem có ai muốn đầu tư, biến nó thành một chương trình truyền hình thật sự hay không. Trên một kênh truyền hình chính thống. Chứ không phải là miễn phí như hiện nay. Trên ABC hay Lifetime hay VH1 gì gì đó.

Lilly !!!!!! ĐIỀU ĐÓ THẬT TUYỆT !!!!!

Ừ, mình biết. Úi, thôi nhé. Thầy Wheeton đang nhìn về phía này rồi.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, giờ NK&TN

Bữa trưa hôm nay là buổi liên hoan ăn mừng của nhóm mình. Ai cũng có chuyện vui cần ăn mừng:

- Shameeka: ăn mừng được chọn vào đội cổ vũ. Một sự kiện mang tính lịch sử đối với những bạn nữ không mấy nổi bật trong trường (mặc dù sự thật là Shameeka trông giống như một siêu mẫu)

- Lilly: ăn mừng chương trình của cậu ý được để mắt tới

- Tina: ăn mừng cuối cùng đã quyết định chấm dứt hoàn toàn với Dave

- Ling Su: ăn mừng vì bức tranh tượng sư tử được chọn tham gia cuộc thi tranh

toàn trường

- Boris: ăn mùng vì được làm Boris. Cậu ấy lúc nào chẳng vui vẻ và hạnh phúc.

Không hề có Michael trong cái danh sách ý, bởi mình không biết anh ý đang nghĩ gì. Bởi anh ý không hề xuất hiện tại bàn ăn ngày hôm nay. Mình chỉ thoáng gặp qua anh ý tủ đựng đồ giữa tiết 4. Anh ý nói "Hey, anh có chút việc phải làm. Mình gặp nhau ở giờ NK&TN nhé"

Có chút việc phải làm.

Đáng ra mình phải hỏi ngay rằng: "Anh có định chia tay với em hay không thì cũng nói luôn một tiếng đi." Mình thực sự rất muốn biết, dù kết quả có tồi tệ đến thế nào.

Giờ thì anh ý đang lúi húi bàn về chuyện ban nhạc với Boris. Thành viên của ban nhạc gồm có: Michael (chơi bass), Boris (vi-ô-lông điện), anh Paul cao kều ở CLB Máy tính (key boards), cái anh ở đội duyệt binh của trường tên là Travor (chơi guitar) và Felix (trống) –anh này đang học lớp 12, để râu dê trông rất ngầu.

Họ vẫn chưa thống nhất được tên cho ban nhạc và nơi tập luyện. Có vẻ như thầy giám thị Kreblutz sẽ cho phép ban nhạc tập luyện trong phòng hòa âm vào các ngày cuối tuần nếu họ kiếm được cho thày ý mấy cái vé xem Giải Hoa hậu chó cảnh ở Westminter Kennel show. Thật chưa thấy ai yêu chó như thầy ý.

Trong hoàn cảnh mối quan hệ của bọn mình đang đi tới hồi cuối thế này mà Michael vẫn có thể tập trung vào vụ ban nhạc, chứng tỏ anh ý là một nhạc sỹ chân chính, hết long vì nghệ thuật. Còn mình, chẳng có tài năng gì nên cũng chẳng suy nghĩ được gì ngoài ngồi than thân trách phận. Chỉ riêng chuyện này thôi cũng thấy anh ý là một thiên tài rồi.

Hoặc có khi vì anh ý chẳng hề quan tâm đến chuyện tình cảm của bọn mình cho lắm.

Mình thích giả thuyết đầu tiên hơn.

Lilly thì đang ngồi nắn nót chuẩn bị cho tập phim tiếp theo của chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật. “Nạn nhân” lần này là

hãng cà phê Starbucks và tấm thẻ Starbucks của hãng (những lhachs hang trung thành của hãng sẽ có thể dùng thẻ đó để mua cà phê ở các máy tự động). Theo Lillly, Starbucks thực chất là một chi nhánh của Cơ quan tình báo Trung ương Hoa Kỳ. Đó là cách để họ theo dõi nhât cử nhất động của giới trí thức – thừ các nhà văn, nhà biên soạn, đến những kẻ kích động ngoài xã hội – thông qua việc tiêu thụ cà phê của họ.

Sao cũng được. Dù gì mình cũng chẳng uống cà phê.

Á…..chuông rồi.

BÀI TẬP VỀ NHÀ:

Đại số:chẳng quan tâm

Tiếng Anh: chán chết

Sinh vật:mình ghét bản thân mình quá!

Sức khỏe và an toàn: thầy Wheeton cũng đang yêu. Có lẽ mình phải khuyên thầy ý sớm rút lui mới được, trước khi quá muộn.

NK&TN: Mình không đáng được có mặt ở cái lớp này

Tiếng Pháp: Sao trên đời này lại có thứ ngôn ngữ này cơ chứ. Ở Pháp người ta cũng toàn nói tiếng Anh mà

Văn minh thế giới: Học làm gì cơ chứ. Đằng nào cuối cùng rồi chúng ta cũng lên thiên đường hết mà.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, 6:00 tối

Tại phòng của bà trong khách sạn

Bà bắt mình phải tới khách sạn của bà ngay sau khi tan học để Paolo kịp trang điểm, chuẩn bị cho hai bà cháu trước khi đi. Không ngờ Paolo chịu đến tânh nhà trang điểm cơ đấy. Chú ý từng tuyên thệ chỉ nhận làm tận nơi đối với hoàng gia và Madonna mà thôi.

Mình nói với Paolo rằng mình đang nuôi tóc dài vì con trai thường thích con gái tóc dài hơn là tóc ngắn. Chư ý có vẻ không đồng tình lắm với quan điểm đó của mình. Mái tóc của mình hôm nay trông thật dễ thương. Nhìn tổng thể bên ngoài của mình phải nói là cực ổn.

Nhưng bên trong lòng mình thì đang cực

kì ngổn ngang.

Mình đang cố không để lộ ra cho bà thấy. Mình muốn bà nghĩ rằng mình đang rất nóng lòng chờ đón buổi vũ hội này. Dù sao bà cũng già rồi, lại là bà nội của mình. Chưa kể bà là một trong những người dám đứng lên chống lên quân phát xít Đức. Chỉ riêng chuyện đó thôi cũng xứng đáng được trọng thưởng lắm rồi.

Chỉ mong là một ngày nào đó bà hiểu được sự hy sinh cao cả của mình. Nhưng nghi lắm…..Một quả phụ bảy mươi mấy tuổi làm sao có thể nhớ được tình yêu tuổi 14 nó đẹp thế nào đâu.

Đến giờ đi rồi thì phải. Hôm nay bà diện một quả váy đen lấp lánh ánh kim. Trông

chẳng khác gì Diana Ross cả. Ngoài việc bà vừa già, vừa không có lông mày, lại còn là người da trắng.

Bà bảo mình hôm nay giống như một bông tuyết trắng.

Có khi đó là năng khiếu của mình: biết hóa thân thành một bông tuyết trắng!

Bố mẹ chắc phải tự hào về mình lắm đây !!!

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, 8:00 tối

Trong phòng tắm tòa biệt thự nhà Trevanni

Đúng vậy. Trong phòng tắm. Lại là trong phòng tắm. Sao lần nào đi dự vũ hội điểm đến cuối cùng của mình cũng luôn

là cái phòng tắm nhỉ?

Cái phòng tắm của nhà Trevanni hơi phô trương quá đà. Mấy cái chân nến đỏ chói chẳng ăn nhập gì với cái phòng tắm. Đến trong cung điện nhà mình cũng chẳng ai dùng chân nến đỏ nữa là. Mặc dù phải thừa nhận là có thêm mấy cái nến khiến căn phòng trở nên lãng mạn và ấm cúng hơn hẳn, nhưng đó cũng chính là vật gây cháy vô cùng độc hại (ai mà biết được nó tỏa ra bao nhiêu chất gây ung thư cơ chứ).

Quay lại chuyện chính: tại sao mình lại dễ bị dụ khị như vậy nêu mình thực sự là con cháu của dòng họ Grimaldi Renaldo nổi tiếng, với những người phụ nữ kiên cường bất khuất như cụ Rosagunde,

Agnes và bà (bà luôn tự nhận chính mình đã bảo vệ được Genovia khỏi bàn tay của Hitler và Mussolini, chỉ sau một lần mời họ tới uống trà)?

Mình đã bị bà lừa đựp khi tin rằng bà muốn khoe với Elena Trevanni về đứa cháu duyên dáng, tài năng và xinh đẹp như một bông tuyết trắng của mình. Mình đã thực sự cảm thấy thương bà. Mình quá ngây thơ, không hề nhận ra rằng tất cả mấy cái đó chỉ là một màn kịch để lừa mình tới đây, để rồi đi khoe với cả thiên hạ BẠN GÁI MỚI CỦA HOÀNG TỬ RENÉ !!!!!!!!!!!!!!!!!

Đến anh René cũng có vẻ bất ngờ trước lời giới thiệu của bà. Còn mình thì khỏi nói rồi. chỉ có một chữ: SỬNG SỐT !

Mặc dù bằng tuổi bà mà trông bà Elena trẻ hơn bà phải tới 30 tuổi, đúng ra công nghệ dao kéo giờ hiện đại thật! Nhưng trông khuôn mặt của bà ý cứ lắp ghép thế nào ý. Chẳng khác gì Michael Jackson.

“Bà Trevanni, cho phép tôi giới thiệu cháu gái của tôi, Công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo” – bà luôn bỏ qua chứ Thermopolis trong họ của mình – “Và chàng trai của Amelia, Hoàng tử Pierre René Grimaldi Alberto”

Chàng trai á? CHÀNG TRAI gì chứ??? Anh René và mình quay ngoắt sang nhìn nhau thật nhanh. Chợt mình nhìn thấy cô gái đang đứng cạnh bà Elena. Hình như là cô cháu gái duy nhất bị đuổi khỏi trường quý tộc thì phải. Trông chị ý khá

bình thường, nét mặt có vẻ hơi buồn. Nhưng cái váy đen bó sát mà chị ý đang mặc chính là kiểu váy mà mình rất muốn diện tại Vũ hội cuối năm sắp tới (nếu có ai đó mời mình). Nhưng xem ra chị ta không hề tự tin khi mặc chiếc váy đó tẹo nào.

Mặt mình khi ấy đỏ bừng bừng như cái kẹo bông, chứ chẳng còn là bông tuyết bong teo gì cả. Bà Elena gì sát vào mặt mình nói:”À vậy ra cái cậu René nổi tiếng chơi bời này cuối cùng lại cặp với cháu gái của bà cơ đấy. Chắc bà phải tự hào lắm Clarisse nhỉ?”.

Nói rồi bà ý quay ra lườm cô cháu gái Bella muốn cháy cả mặt khiến chị ý rúm ró lại trông đến khổ

Mình đã nhận ra sự thật của vấn đề!

“Không phải vậy sao, Elena? Đi thôi hai cháu” – bà tủm tỉm cười khoát tay ra hiệu cho bọn mình đi. Anh René trông có vẻ rất hả hê, còn đầu mình thì như đang bốc hỏa.

“Cháu không thể tin bà lại đi làm một chuyện như vậy” – mình rít lên ngay khi đi qua khỏi tầm nhìn của bà Elena.

“Làm gì chứ, Amelia?” – bà vừa nói vùa gật đầu chào một người trong bộ lễ phục truyền thống của Châu Phi.

“Nói với bà ta là cháu và René đang hẹn hò chứ sao. Trong khi sự thật hoàn toàn ngược lại. Cháu biết bà làm như vậy chỉ để trông cháu hơn hẳn chị Bella tội

nghiệp đó thôi”.

“René, đi lấy cho ta ít sâm-panh nhé?” – bà thay đổi giọng cái rụp, nhẹ nhàng và dịu dàng như ai.

René, hôm nay trông rất giống Enrique trong mấy cái quảng cáo Doritos, vội quay đi tìm đồ uống cho bà.

Khi anh ý vừa đi khỏi bà quay ra đổi giọng ngay. “Amelia, sao cháu có thể thô lỗ như thế với René tội nghiệp? Ta chỉ muốn anh họ cháu có cảm giác được đón tiếp nồng hậu và tự nhiên như ở nhà mà thôi”.

“Chuyện đón tiếp nồng hậu với chuyện gán cho anh ra là bạn trai cháu chẳng có liên quan đến nhau cả” – mình cáu kỉnh

rít lên qua tùng kẽ răng.

“Ta hỏi cháu René thì có điểm gì không tốt nào?” – bà nghiêm nghị hỏi. Mọi người bắt đầu tiến vào phòng khiêu vũ và bắt đầu nhảy. Ban nhạc đang chơi bản nhạc mà Audrey Hepburn đã hát trong bộ phim Tiffany gì đó. Ai cũng mặc hoặc là đen, hoặc là trắng, hoặc cả hai màu. Cái phòng khiêu vũ nhà Trevanni nom chẳng khác gì cả chuồng chim cánh cụt ở Sở thú Công viên Trung tâm (mình đã nhốt mình trong đó hôm mới phát hiện ra về mấy vụ công chứ này) – “Ta thấy nó rất dễ thương đấy chứ, lại còn lịch lãm và điển trai nữa. Sao cháu có thể thích một cậu học sinh trung học hơn một hoàng tử nhỉ?”

“Bởi vì cháu yêu anh ý, bà ạ”.

“Yêu á? Vớ vẩn!” – bà ngẩng mặt lên ngắm cái chùm đèn khổng lồ trên trần nhà.

“Đúng vậy. Cháu yêu anh ý như cách bà đã yêu ông. Bà đừng phủ nhận chuyện đó làm gì, cháu biết là bà có yêu ông. Giờ bà có thể quên ngay chuyện Hoàng tử René sẽ trở thành cháu rể của bà đi được rồi đấy. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu”.

“Ta chẳng hiểu cháu đang nói gì cả” – bà nhún vai nói.

“Bà thôi đi. Bà muốn cháu đi cùng anh René chỉ vì một lí do duy nhất: anh ý là người hoàng tộc. Và điều đó sẽ khiến

cho bà Elena ghen tỵ. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Ngay cả khi cháu và anh Michael có chia tay_cháu cũng sẽ không bao giờ đến với anh René!”

Trông bà có vẻ hơi bị thuyết phục rồi thì phải. Bà nói: “Được rồi. Ta sẽ không gọi nó là chàng trai của cháu nữa. Nhưng với một điều kiện, hai đứa phải nhảy với nhau. Ít nhất là một bản”.

Mình làm gì còn tâm chí nào nhảy với nhót cơ chứ. “Bà ơi, làm ơn đi. Không phải hôm nay. Bà không biết…..”

“Amelia, một điệu nhảy thôi. Ta chỉ xin cháu có thế thôi. Ta tin là cháu nợ ta điệu nhảy đó” – bà hạ giọng.

“Cháu nợ bà á? Cháu nợ bà gì chứ?” –

mình không nhịn nổi cười khi nghe thấy bà nói câu nói đó.

“Cái vật nhỏ nhỏ xinh xinh gần đây biến mất ở bảo tàng trong cung ý” – bà thản nhiên nói như không có chuyện gì to tát cả.

Mình như bị thụi ngay một quả vào chính giữa bụng. Không phải bà đã phát hiện ra vụ đó chứ??????

Nuốt nước bọt đánh ực, mình hỏi lại: “G-gì c-cơ ạ?”

Bà nhìn mình đầy ẩn ý: “Cái vật nhỏ vô giá mà ông bạn già Richard Nixon khi còn sống đã tặng cho ta ý. Con biết Nixon là ai đúng không? Cựu tổng thống Mỹ đó. Có thể cái người lấy nó ra khỏi

hộp cho rằng nó trông na ná những món đò còn lại nên sẽ không ai nhìn thấy sự biến mất của nó. Nhưng nó thực sự rất có giá trị tình cảm đối với ta. Dick là một người bạn vô cùng thân thiết và đáng quý của đất nước Genovia chúng ta khi ông vẫn đang đương chức, kể cả sau khi vướng phải nhiều scandal sau đó. Nhưng chắc cháu không biết gì về mấy chuyện này đâu, đúng không Amelia?”

Bà thắng rồi! Bà biết thừa người lấy là mình. Chỉ có điều sao bà biết nhỉ? Đúng là mình dễ dánh giá bà quá thấp. Tiêu mình rồi. Không biết là thành viên hoàng gia mình có quyền được miễn xét xử ở Genovia không nhỉ? Mình cũng chẳng muốn biết!

Mình biết bây giờ nói dối cũng chẳng ích gì, cái mũi của mình sẽ tố hết với bà coi. Thay vào đó mình chỉ nghiêng mình kính cẩn nói: “Bà, cháu rất vui khi được khiêu vũ cùng anh René. Không sao cả!”

Trông bà cực kì thỏa mãn. “Ta cũng nghĩ như thế. Ồ, René mang đồ uống lại rồi. Nó thật đáng yêu, đúng không?”

Và rồi hai đứa bọn mình khiêu vũ. René là một vũ công siêu hạng nhưng anh ý vẫn không phải là Michael. Anh ý chẳng biết Buffy the Vampire Slayer là phim gì cả, anh ý lại còn hết lời ca tụng phần mềm Windows nữa chứ.

Trong lúc bọn mình khiêu vũ, một điều kì diệu đã xảy ra.

René nói:”Nhìn kìa, cái cô Bella Treavanni đó trông chẳng khác nào cái cây không được tưới nước.”

Mình quay đầu nhìn theo hướng René chỉ và thấy chị Bella tội nghiệp đó đang khiêu vũ cùng một ông già nào đó, chắc là bạn bà Elena. Trông mặt chị ý có vẻ rất đau khổ, Có một người bà như bà Elena thì đúng là đau khổ thật. Mình thấy cảm thông với chị ý vô cùng. Mình rất hiểu cảm giác khó chịu khi phải ở một nơi mình không muốn ở, khiêu vũ với người mình không thích…

Mình ngước nhìn René và nói :“Nhảy xong điệu này anh ra mời chị ý nhẩy đi nhé”.

Giờ đến lượt mặt anh René trông rất đau khổ: “Không phải chứ?”

“Đi mà anh René” – mình nài nỉ -“Hãy mời chị ý một bản thôi. Chắc chắn chị ấy sẽ hạnh phúc lắn khi được một hoàng tử đẹp trai mời khiêu vũ”.

“Nhưng em thì không thấy thế đúng không?” – René nheo mắt hỏi mình.

“Anh René. Em không có ý gì đâu nhưng em đã gặp được chàng hoàng tử của mình rồi, từ rất lâu trước khi gặp anh cơ. Vấn đề là nếu không rờii khỏi đây sớm, không biết anh ý có còn là hoàng tử của em được bao lâu nữa. Em đã bỏ lỡ bộ phim rồi, giờ còn có khi còn không kịp ghé qua…”

“Đừng lo, thưa Công Chúa” – anh René vừa nói vừa xoay mình một vòng – “Nếu rời khỏi buổi vũ hộ này là điều ước của em thì anh sẽ biến điều ước đó trở thành hiện thực”.

Mình đứng khựng lại nhìn chằm chằm vào mặt René. Sao tự dưng anh ý tốt thế nhỉ? Không lẽ giống như lí do mình muốn anh ý khiêu vũ cùng chị Bella sao? Anh ý tội nghiệp cho mình?

“Ừm….OK” –mình nói.

Vậy đó, và giờ thì mình đang chuồn vào trong phòng tắm. Anh René bảo mình trốn vào trong đó để anh ý đi bảo chú Lars vẫy cho mình cái taxi. Khi nào xong xuôi anh ý sẽ lên gõ vào của 3 cái, báo

hiệu là bà đang quá mải mê tiếp chuyện mọi người không để ý thấy sự mất tích của mình và mình có thể chuồn đi. Anh René còn hứa là sẽ nói với bà rằng mình không hợp với thức ăn ở đây, bị đau bụng, chú Lars phải đưa mình về nhà trước.

Sao cũng được. Dù gì mình cũng tới nhà Michael để nghe nói lời chia tay mà. Cũng có thể anh ý sẽ không nỡ sau khi nhận món quà của mình. Mà cũng có thể không. Thật không hiểu nổi bọn con trai nghĩ gì nữa.

Úi úi…anh René gõ của rồi. Đi thôi.

Đi đối mặt với sự thật thôi.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng 1, 11h đêm

Trong phòng tắm nhà Moscovitz

Giờ mình đã hiểu tâm trạng của Jane Eyre sau khi quay lại Thornfield Hall và phát hiện ra tòa nhà đã bị thiêu rụi, mọi người đã bị chết cháy trong đám cháy đó.

Và rồi cảm giác hạnh phúc tột cùng khi phát hiện ra Mr. Rochester vẫn chưa chết. Cô hạnh phúc vì cô vẫn còn rất yêu Rochester.

Đó chính là cảm giác của mình bây giờ. Cực kì hạnh phúc. Vì mình chắc chắn anh Michael sẽ không chia tay với mình!!!!!

Mình đã phải mất một lúc mới dám bấm chuông và người mở cửa là anh Michael.

Anh ý có vẻ ngỡ ngàng khi thấy người

ngoài của là mình. Cũng phải thôi, chắc anh ý chưa chuẩn bị tâm lý để nói lời chia tay với một bong tuyết xinh xắn thế này, lại còn đội vương miện nữa chứ. Mình cũng phải tự nhận hôm nay trông mình cực kì dễ thương.

“Chào anh” – mình ngượng nghịu nói.

Anh Michael đứng ngớ người ra một lúc rồi giật mình nói: “Ồ, vào nhà đi em. Trông em….trông em hôm nay rất xinh”.

Mình và chú Lars đi vào trong nhà. Bố mẹ anh Michael đang ngồi xem Dateline trong phòng khách và chú Lars nhảy vào nhập cuộc luôn.

Chỉ còn mình và anh Michael ngoài hành lang. Mình cứ quay cái vương miện

mòng mòng trong tay mà không biết phải mở lời thê nào. Trên đường tới đây mình đã nghĩ nát óc rồi nhưng….

“Ừm, em ăn gì chưa? Anh có mấy cái bánh burger rau đấy…”

Thông thường trước khi chia tay người ta thường để cho đối phương ăn no bụng chắc?

“Ừm….Sao cũng được ạ. Nếu anh có thì…..”- mình trả lời theo kiểu nước đôi.

“Ok, đi theo anh” – rồi anh Michael dắt mình xuống bếp.

Lilly đang cho hai chân lên ghế vắt vẻo ngồi chuẩn bị cho chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật vào hôm tới. Vùa nhìn

thấy mình cậu ấy đã phá lên cười:

“Óe…Chuyện gì xảy ra thế? Sao tự dưng lại mặc như Bà tiên mật

ngọt thế này?”

“Mình vừa đi dự vũ hội về mà”.

“À ừ nhỉ. Thôi hai người cứ nói chuyện đi, đừng để ý đến mình.”

“Chẳng ai buồn để ý tới em đâu, yên tâm”- Michael nói.

Rồi anh Michael quay ra bật bếp nấu đồ ăn cho mình.

Đúng vậy đấy. Anh Michael nấu ăn!

À cũng không hẳn là nấu ăn, chỉ là hâm nóng đồ ăn thôi. Michael lấy ra hai cái

burger rau, hâm nóng chúng lên rồi đặt vào hai cái đĩa. Tiếp đến mở lò nướng lấy ra khay khoai tây rán đổ vào đĩa, cùng với chai ketchup, mayo và mù tạc. Đặt tất cả vào trong một cái khay lớn, Michael mở tủ lạnh lấy thêm hai chai Coke rồi khoát tay gọi mình: “Đi thôi em”.

Mình còn chưa kịp hỏi Lilly chuyện gì đang xảy ra…..

Bọn mình đi vào phòng xem TV, nơi Lilly và mình thường ngồi thưởng thức những bộ phim kinh điển kiểu Valley Girl, Bring It On, Attach of the 50 Foot Woman và Crossing Delancey.

Phía trước bộ bàn ghế da là chiếc TV

Sony 32 inch và hai chiếc bàn gập nhỏ xinh. Anh Michael đặt khay thức ăn của bọn mình lên hai cái bàn nhỏ đó rồi bảo mình ngồi xuống. Trên màn hình TV đang hiện lên dòng chữ Chiến tranh giữa các vì sao, đang được pause lại.

“Anh Michael, đây là cái gì?” – mình há hốc mồm ra hỏi.

“Em không thể tới phòng chiếu phim vì thế anh mang phòng chiếu phim về đây cho em”- anh ý cũng có vẻ ngạc nhiên khi mình không biết chuyện gì đang xảy ra –“Thôi nào ăn đi em. Anh đói sắp chết rồi”.

Anh ý đói sắp chết còn mình thì choáng gần chết. Mình cứ đứng trơ ra nhìn chằm

chằm vào mấy cái burger rau thơm lừng:

“Khoan…khoan…Đợi chút….Anh không chia tay với em à?”

Anh Michael đã ngồi xuống ghế và đang nhai nhồm nhòam khoai tây. Khi nghe thấy cái câu chia tay của mình, anh ý vội quay ra trợn tròn mắt nhìn mình: “Chia tay với em á? Tại sao anh phải làm như thế?”

“Tại em thấy khi em nói không thể đi xem phim cùng anh tối nay….anh có vẻ hơi giữ khoảng cách với em nên…”-giờ mình cũng chẳng hiểu mình đang lảm nhảm cái gì nữa.

“Anh đâu có giữ khoảng cách với em. Chỉ là anh cố nghĩ xem thay vì đi xem

phim chúng ta có thể làm chuyện gì khác không thôi”.

“Nhưng rồi anh không đến ăn trưa…”

“Ừ, tại anh phải đi gọi điện đặt bánh burger rau và năn nỉ cô Maya đi ra siêu thị mua ít đồ chuẩn bị cho tối nay. Bố anh lại cho ông bạn mượn cái đĩa DVD Chiến tranh giữa các vì sao của nhà anh nên anh phải gọi điện cho bác ấy xin lại”.

Mình đi từ hết ngạc nhiên này ngạc nhiên khác. Mọi người từ cô Maya, giản gia nhà Moscovitz; Lilly; và thậm chí cả bố mẹ

Michael đều nằm trong kế hoạch “tái tạo” lại Phòng chiếu phim trong nhà của

anh ý.

“Vậy là anh không muốn chia tay với em?”-mình vẫn tiếp tục hỏi cho chắc.

“Không, anh không muốn chia tay với em”-trông Michael có vẻ hơi cáu. Giống cái nhìn của Mr. Rochester biết tin Jane đang hẹn hò với anh chàng St.John nào đó. –“Mia, anh yêu em mà. Tại sao anh lại đi muốn chia tay với em chứ?Giờ thì ngồi xuống ăn đi em, không thức ăn nguội hết bây giờ”.

Mình vui lắm lắm ý. Cực kỳ cực kỳ hạnh phúc! Anh Michael vừa nói lời Yêu mình. Nói thẳng với mình. Theo một cách rất gia trưởng, giống như Captian von Trapp hay Patrick Swayze hay con

Ác thú trong vở Người đẹo và ác thú vẫn thường nói với người yêu của mình!

Rồi anh Michael với tay bật điều khiển. Đoạn nhạc đầu phim kinh điển của John William nổi lên tràn ngập khắp phòng. “Mia, ngồi xuống đi em. Hay em muốn thay cái váy đó ra. Em có mang quần áo bình thường theo không?”

Có cái gì đó vẫn chưa ổn. Mình vẫn còn một vướng mắc.

“À, anh ơi, anh chỉ quý em như một người bạn hay anh thực lòng yêu em? Hay như nào….” – mình cố nói bằng một cái giọng nửa đùa nửa thật để Michael không phát hiện ra sự thật là mình đang rất run, tim mình như muốn bắn ra khỏi

lồng ngực.

Anh Michael quay lại nhìn mình như không tin nổi những gì anh ý vừa nghe thấy. Cũng phải thôi, đến mình còn không dám tin nữa là. Hoàn toàn đi ngược lại với những gì mình và Tina đã bàn bạc.

Mặt mình cứ đỏ dần, đỏ dần, đỏ dần….

Jane Eyre chắc không bao giờ hỏi những câu như vậy.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, đáng ra cô ấy nên làm giống mình. Bởi vì cái cách anh Michael đáp lại sau đó hoàn toàn xứng đáng cho tất cả những xấu hổ và ngượng nghịu mà mình phải trải qua khi đặt câu hỏi thẳng toẹt như vậy. Michael với tay ra cầm lấy cái vương miện trên tay mình,

đặt xuống ghế, sau đó nhẹ nhàng kéo hai tay mình lại về phía anh ấy. Và rồi đặt lên mình một nụ hôn dài bất tận.

Một nụ hôn kiểu Pháp cực kì lãng mạn và ngọt ngào!

Bọn mình chắc sẽ còn tiếp tục hôn nhau nếu không bị giật mình bởi tiếng đọng phát ra từ TV, khi con tàu vũ trụ của Công chúa Lea đâm sầm xuống Trái Đất.

Anh Michael kéo mình ngồi xuống và âu yếm nói: “Tất nhiên là anh yêu em rồi. Giờ thì ngồi xuống và ăn đi em.”

Đây đúng là thời khắc lãng mạn nhất trong cuộc đời của mình. Mình vẫn đứng đó, say đắm trong hạnh phúc. Không thể tin nổi những gì vừa xảy ra. Michael đã

nói yêu mình. Yêu say đắm chứ không phải là quý mến thông thường. Michael Moscovitz yêu Mia Thermopolis !

“Cái bánh của em nguội tanh nguội ngắt rồi đây này” –Michael nói.

Bọn mình thật là sinh ra để dành cho nhau. Có cặp đôi này đẹp đôi như bọn mình chứ? Có buổi hẹn hò nào hoàn hảo hơn buổi hẹn hò hôm nay của mình chứ?

Michael và mình ngồi ăn bánh burger rau và xem Chiến tranh giữa các vì sao. Anh ý thì mặc quần bò, áo sơ mi còn mình thì mặc chiếc váy dạ hội hiệu Chanel.

Ngay khi Luke chuẩn bị bay đi tấn công Hành tinh chết, anh Michael pause lại để đi lấy đồ tráng miệng, mình thì giúp anh

ý dọn bát đĩa.

Tranh thủ lúc anh Michael đang lấy kem, mình lén quay lại phòng chiếu phim và đặt món quà sinh nhật của anh ý trên bàn, hồi hộp đợi Michael quay lại.

“Cái gì đây em?” – Michael vừa nói vừa đưa cho mình ly nước hoa quả, đĩa kem vanilla rắc rất nhiều đậu phộng.

“Quà sinh nhật của anh” –mình hớn hở nói, khấp khởi chờ đợi xem phản ứng của Michael khi mở nó ra. Đảm bảo món quà này có ý nghĩa hơn mấy cái kẹo mút hay áo len nhiều. Có lẽ đó là món quà hoàn hảo nhất dành cho anh Michael. Mình đã phải trả một cái giá không nhỏ cho món quà này, không phải về vật chất mà về

tinh thần.

“Anh đã bảo em không phải mua gì cho anh mà” – Michael vừa nói vừa cẩn thận mở món quà ra.

“Em biết. Nhưng em vẫn muốn tặng anh một món quà gì đó. Và rồi em nhìn thấy món đồ này và em nghĩ nó thật hoàn hảo”.

“Cảm ơn em.”

Michael mở nắp hộp ra….

Nằm chính giữa đám bong trắng muốt là một hòn đá bẩn bẩn, nhỏ xíu, cỡ một con kiến. Có khi còn nhỏ hơn ý. Chắc chỉ bằng đầu đinh.

“Ừm…..Trông nó cũng….cũng ngộ” –

Michael nhìn chằm chằm vào cái vật nhỏ tí teo và nói.

Mình cười phá lên hỏi: “Anh không biết nó là cái gì đúng không?”

“Không, anh không biết.”

“Anh không đoán được sao?”

“Ừm…Trông nó giống như….như một hòn đá”.

“Nó chính là một hòn đá” – mình tủm tỉm nói –“thử đoán xem nó từ đâu tới?”

“Không biết nữa. Genovia chăng?’ – mắt anh ý vẫn chưa rời khỏi cái hộp.

“Không, ngốc ạ. Từ Mặt Trăng! Đó là hòn đá trên Mặt Trăng đấy!! Từ thời Neil Amstrong ý. Ông ý đã nhặt được một

đống đá trên đó và mang về Trái Đất giao cho Nhà Trắng. Rồi Tổng thống Richard Nixon đã tặng cho bà em một ít hồi ông ý còn đương nhiệm. Nói đúng hơn là tặng đất nước Genovia. Mấy hôm ở đó em đã nhìn thấy cái hộp đựng chúng và nghĩ….anh cần phải có một viên. Bởi vì em biết anh rất thích mấy món đồ liên quan tới vũ trụ. Cứ nhìn cái cách anh trang trí dải ngân hà phát sang trên trần nhà là biết".

"Em vào phòng anh lúc nào?" – Michael ngước mắt lên nhìn mình - nãy giờ anh ý đang nhìn chăm chăm vào cái vật mà-không-ai-tin-nó-là-cái-gì-đó.

"À, lâu rồi ạ" –mặt mình bắt đầu đỏ bừng lên. Cũng lâu lắm rồi, trước cả khi

biết anh Michael cũng thích mình, từ cái lần mình gửi thư tình tặng anh ý cơ mà – "Lần cô Maya vào đây lau dọn".

"Ồ…" – nói rồi anh ý cúi xuống chăm chú ngắm cái vật thể nhỏ xíu kỳ lạ kia.

"Mia" –Michael nghĩ một lát rồi nói – "Anh không thể nhận được món quà này."

"Được mà. Ở trong bảo tàng bên kia còn rất nhiều. Anh đừng lo. Chắc hẳn ông Richard Nixon đó có ý gì đó với bà em, vì chắc chắn bọn em có nhiều đá lấy từ Mặt trăng hơn bất kì quốc gia nào khác, kể cả Monaco".

"Mia, đó là một hòn đá lấy từ Mặt Trăng" – anh Michael nhấn mạnh cho

mình biết.

“Vâng em biết” – mình hơi giật mình. Chẳng nhẽ anh ý không thích món quà này? Chắc không ai đi tặng đá cho người yêu nhân ngày sinh nhật đâu nhỉ? Nhưng ván đề đó không phải là một hòn đá thông thường. Và anh Michael không phải là một người bạn trai bình thường. Mình đã nghĩ rằng anh ý sẽ rất thích hòn đá đó.

“Đó là hòn đá cách đây 230.000 dặm đó em. Cách Trái Đất 230.000 dặm đó” – anh Michael nhắc đi nhắc lại.

“Vâng em biết” –thật không hiểu mình làm gì sai nhỉ. –“Michael, nếu anh không thích thì em sẽ lấy lại vậy. Em chỉ

nghĩ…”

“Không đời nào. Anh sẽ không trả lại em đâu” –Michael cất vội cái hộp đi –“ Chỉ là anh không biết sẽ phải tặng em món quà sinh nhật gì thôi. Món quà của em quá đặc biệt, anh sợ rằng sẽ không món quà nào có thể sánh bằng”.

Chỉ thế thôi sao, thế mà làm mình cứ tưởng…..

“À, chuyện đó ạ? Anh chỉ cần viết tặng em thêm một bài hát nữa là được rồi” – mình thẽ thọt nói.

Nói xong mới thấy mình hơi vô duyên. Bởi Michael chưa bao giờ nói bài hát mà anh ý cho mình nghe hồi trước “Tall Drink of Water” là viết về mình. Nhưng

cứ nhìn cái cách anh ý tủm tỉm bây giờ thì có lẽ là mình đã đoán đúng. Bài hát đó đúng là viết về mình !!!

Sau đó hai đứa ngồi xem phim tiếp và ăn kem. Chợt mình nhớ ra có chuyện muốn nói với Michael. Mình đã nghĩ ra cái đó trên đường tới đây.

“Anh, em nghĩ ra cái tên cho ban nhạc anh rồi”

“Không phải lại là ‘Các chiến binh dũng mãnh’ chứ. Anh xin em đấy” – Michael nhăn nhó.

“Không…không…là ‘Skinner Box’ ” – mình xua tay. Skinner Box là cái hộp/cái lồng mà các nhà tâm lí học thường dùng để làm thí nghiệm trên lũ chuột bạch

hoặc chim bồ câu, nhằm chứng minh rằng: có tồn tại cái gọi là phản-xạ-có-điều-kiện.

Chính con Pavlov nhà anh Michael cũng được đặt theo tên nhà tâm lý học Pavlov. Ông cũng thường dùng skinner box với loài chó.

“Skinner Box” – Michael trầm ngâm nói.

“Vâng… Em cũng mới nghĩ ra. Vì anh đặt tên con chó nhà là Pavlov…”

“Anh thích cái tên đó đấy. Để xem mấy cậu kia nghĩ sao” – Michael nháy mắt với mình.

Còn mình thì không thể cười tươi hơn được nữa. Buổi tối hôm nay hóa ra tuyệt

vời hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của mình.

Mình cũng không biết làm gì hơn là mỉm cười hạnh phúc. Đó cũng là lý do mình phải trốn trong cái phòng tắm này. Để bình tĩnh lại một chút. Mình đang vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi mình không viết nổi nữa. Mình….

Thứ Bảy, ngày 24 tháng 1, ở nhà

Hôm qua mình phải dừng lại giữa chúng vì Lilly ở bên ngòai đập của ầm ầm, tưởng là mình đã ngất xỉu hay ngủ quên trong đó. Lúc mình mở của, vừa nhìn thấy quyển nhật ký và cây bút của mình, cậu ấy gào tướng lên (Lilly dễ thương hơn vào buổi sáng, buổi tối cậu ấy rất dễ

nổi cáu): “Đừng nói với mình là cậu ngồi trong đó nãy giờ để viết nhật ký nhá.”

Mình thú thật với cậu ấy là mình không thể không viết lại những dòng cảm xúc đang tràn trề trong lòng mình. Mình CẦN PHẢI viết lại để lưu giữ những cảm xúc này.

“Và cậu vẫn chưa phát hiện ra cậu có năng khiếu gì sao?”

Lúc mình lắc đầu tỏ vẻ không biết, cậu ấy quay phắt đi, mặt hầm hầm tức giận.

Nhưng mình cũng chẳng lấy đó làm giận vì mình đang yêu anh trai cậu ấy mà.

Cũng như mình không thể giận bà sau những gì bà đã làm với mình (cố gán

ghép cho mình với một người chỉ có tước vị, chứ trong túi không có một đồng xu keng nào hết). Mình không thể trách bà chỉ vì bà muốn được nổi bật trước mắt các bạn của mình.

Lúc nãy bà vừa gọi hỏi xem mình đã đỡ đau bụng chưa và mẹ phối hợp rất nhịp nhàng, nói là mình đã khỏi hẳn rồi. Rồi bà hỏi xem mình có thể tới khách sạn uống trà cùng bà và bà Elena hay không…Theo lời bà kể thì bà Elena rất muốn làm quen với mình. Tất nhiên là mình lấy cớ bận học để khỏi phải đi rồi. Chăm học thế ai nỡ ép đi.

Mình cũng không thể giận René sau những gì anh ấy đã giúp đỡ mình tối qua. Không biết anh ý và chị Bella thế nào

nhỉ. Nếu họ thành đôi chắc vui phải biết…với tất cả moị người, trừ bà.

Thậm chí mình cũng không thể bắt đền tiệm giặt ủi trên phố Thompson vì đã làm mất cái quần chip Queen Amidala của mình. Bởi vì sáng nay chị hang xóm Ronnie đã mang trả lại túi quần áo của nhà mình. Hóa ra chị ý cầm nhầm, sau đó lại mải đi Barbados nên quên béng mất.

Cuối cùng mình cũng tìm lại được cái quần Queen Amidala. Nhưng rõ ràng không có nó mình vẫn sống tốt, vẫn tìm được hạnh phúc như thường. Mấy hôm trước mình còn định bảo mọi người tặng thêm cho mình mấy cái quần Queen Amidala nhân dịp sinh nhật sắp tới đây nhưng giờ thì khỏi. Bỏi anh Michael đã

tặng cho mình món quà tuyệt vời nhất rồi, mặc dù anh ý không hề biết điều đó.

Không phải là tình yêu của anh ý dành cho mình – cái đó chỉ xếp thứ hai thôi. Món quà tuyệt vời nhất chính là điều mà anh ý nói với mình sau khi Lilly giận giữ bỏ đi khỏi nhà tắm.

“Chuyện gì thế?” –Michael hỏi.

“À” – mình cất quyển nhật ký đi – “cậu ấy giận vì em vẫn chưa tìm ra năng khiếu đặc biệt của mình là gì”.

“Cái gì đặc biệt của em cơ?”

“Năng khiếu đặc biệt của em” – và rồi mình quyết định thành thật với anh ý, dù sao Michael cũng luôn thành thật với

mình mà- “Chỉ là….anh và Lilly đều rất tài năng. Hai người cái gì cũng giỏi, còn em chẳng biết cái gì cả. Đôi khi em cảm thấy….ừm…rằng em không thuộc về thế giới của hai người. Ít nhất là trong giờ NK&TN”

“Mia, nghe này, em là người rất đặc biệt.”

“Vâng, ở khoản biết ăn mặc giống một bông tuyết trắng” –mình ngán ngẩm chỉ vào cái váy đang mặc trên người.

“Không. Nhưng giờ nhìn lại thì công nhận là đúng thế thật. Nhưng cái anh nói về năng khiếu đặc biệt của em chính là khả năng viết lách”.

“Hử?” – mình trợn trong mắt nhìn

Michael.

“Không phải thế sao? Em rất thích viết đúng không? Lúc nào cũng thấy em cặm cụi với quyển nhật đó còn gì. Em lại luôn đạt điểm A môn tiếng Anh. Không phải rõ ràng rồi sao Mia, em là một nhà văn thiên bẩm”.

Quả thực là mình chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó thật. Nhưng giờ nghĩ lại mới thấy anh Michael nói cũng đúng. Mình luôn luôn ôm lấy nhật ký và viết lách. Mình cũng sáng tác khá nhiều thơ, viết khá nhiều email và bình luận. Mình thích cái cảm giác được viết. Mình làm việc đó rất nhiều. Và mình chưa bao giờ nghĩ rằng đó là một năng khiếu.Mình chỉ làm việc đó một cách tự nhiên, giống như thở

ra thở vào trong không khí vạy.

Và giờ khi đã nhận ra được năng khiếu của mình, mình sẽ làm thật nhiều việc có ích hơn với cái năng khiếu đó. Việc đầu tiền mình sẽ làm đó là viết một lá thứ cho Thượng Viện Genovia kiến nghị yêu cầu lắp đặt thêm một số đèn giao thong ở những chốt giao thông quan trọng. Mấy cái ngã 4, ngã 5 thật chẳng khác nào cái bẫy chết người….

Mình sẽ làm việc đó ngay khi đi chơi bowling với anh Michael, Lilly và Boris về. Bởi vì dù là công chúa thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi thư giãn chứ !!!!!

-HẾT TẬP 4

NHẬT KÝ CÔNG CHÚA

TẬP 5 – NÀNG CÔNG CHÚA MỘNG MƠ

Thứ Tư, ngày 30 tháng 4, giờ Sinh học

Mia, cậu đã đọc tờ Atom mới nhất chưa? –Shameeka

Có, mình vừa nhận được một bản. Mình chỉ mong Lilly đừng cứ suốt ngày nhắc đến tên mình trong mấy bức thư gủi cho Tổng Biên tập. Mình chỉ là lính mới trong ban biên tập, cần phải khiêm tốn một chút chứ. Chị Tổng Biên tập Leslie Cho khởi đầu cũng đi từ mục thực đơn các loại thức uống mà lên đó thôi. Mình HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ GÌ với chuyên mục thực đơn bữa trưa hang tuần.

Mình nghĩ Lilly cho rằng nếu thực sự mục tiêu của cậu là trở thành nhà văn thì cậu không chỉ giậm chân ở mục tin tức lặt vặt như vậy được.

Không phải vậy đâu. Mình đã nghĩ ra một cách cải tiến mục thực đơn bữa trưa của mình. Kiểu chơi chữ với các món ăn cho thêm phần hấp dẫn.

Lilly cũng chỉ là muốn những điều tốt nhất cho cậu thôi.

Sao cũng được. Melanie Greenbaum chính là người của đội bóng rổ nữ. Cậu hoàn toàn có thể vượt qua mình nếu muốn. Mình không nghĩ việc Lilly lớn tiếng chỉ trích Melaine lại mang điều gì tốt đẹp cho mình cả.

Vậy….

Vậy cái gì?

Vậy anh ý đã mời cậu chưa?

Ai mời mình cái gì?

ANH MICHAEL ĐÃ MỜI CẬU CÙNG ĐI DỰ BUỔI VŨ HỘI CUỐI NĂM CHƯA?

À,chưa.

Mia, vũ hội cuối năm còn có HAI TUẦN nữa là tới thôi đó! Jeff đã mời mình đi từ cả THÁNG trước đó rồi. Làm sao cậu chuẩn bị váy áo kịp nếu đến giờ cậu vẫn chưa biết là có đi hay không. Còn nữa, cậu còn phải lên lịch hẹn trước với tiệm làm đầu, làm móng, đặt hoa cài

áo….Anh ý còn phải thuê xe limo, thuê quần áo, đặt chỗ ăn tối nữa. Đây đâu phải là chuyện đặt chỗ ở của hang pizza Bowlmor. Mình đang nói đến bữa tối và khiêu vũ tại nhà hang Maxim kìa! Gấp lắm rồi đó!

Mình chắc chắn là anh Michael sẽ sớm mời mình thôi. Anh ý dạo này khá bận, với ban nhạc mới, lại còn chuyện học đại học và mùa thu tới nữa chứ.

Cậu nên giục anh ý khẩn trương lên. Bởi vì nếu phải đợi đến phút cuối cùng anh ý mới mời thì mất mặt lắm. Cậu sẽ giống như một đứa con gái chỉ chực chờ bạn trai mời là gật đầu cái rụp.

Ê, Michael và mình đang hẹn hò mà.

Mình đâu định đi cùng ai khác đâu. Mà cũng csos ai them mời mình chứ. Mình không phải là CẬU, Shameeka ạ. Mình không có mấy anh khóa trên xếp hàng dài trước tủ đứng đồ đợi để mời mình đi chơi. Mình cũng sẽ không bao giờ đi với người nào khác đâu, cho dù có người rủ mình đi chăng nữa. Bởi vì mình chỉ yêu có mình Michael của mình thôi.

Mình cũng hy vọng là anh ý sớm mời cậu. Bởi vì mình không muốn là đứa con gái đầu cấp duy nhất có mặt ở buổi vũ cuối năm lần này. Mình biết nói chuyện với ai ở phòng vệ sinh bây giờ?

Đừng lo mà, mình sẽ cso mặt hôm ấy. Úi quên, còn vụ mấy con sâu đá thì sao?

Chúng khác với sâu đất ở chỗ, chúng……

Nhật Ký Công Chúa tập 5: Nàng Công chúa mộng mơ

Xin gửi lời cảm ơn tới những người bạn: Beth Ader, Jennifer Brown, Barb Cabot, Sarah Davies, Laura Langlie, Abby McAden, David Walton và đặc biệt là Benjamin Egnatz.

Tuần lễ dành cho học sinh cuối cấp

Thông báo của Josh Richter, Chủ tịch hội học sinh cuối cấp

Tuần từ mùng 5 đến mùng 10 tháng năm là tuần lễ dành cho các học sinh cuối cấp. Đây là thời khắc vinh danh các học sinh sẽ tốt nghiệp vào năm nay của

trường TH AE, những người đã cố gắng hết mình để chứng tỏ vai trò lãnh đạo của mình trong suốt một năm qua. Sau đây là lịch trình các sự kiện của tuần lễ:

Thứ Hai

Lễ trao giải cho học sinh cuối cấp

Thứ Ba

Buổi thi đấu thể thao của học sinh cuối cấp

Thứ Tư

Buổi hung biện của học sinh cuối cấp

Thứ Năm

Đêm biểu diễn kịch của học sinh cuối cấp

Thứ Sáu

Ngày “Bùng Học” của học sinh cuối cấp

Thứ Bảy

Dạ hội cuối năm của học sinh cuối cấp

Lưu ý từ Hiệu trưởng:

Ban Giám hiệu nhà trường không công nhận cái gọi là ngày “Bùng Học”của học sinh cuối cấp. Do đó, yêu cầu tất cả học sinh phải đến trường như bình thường ngày thứ Sáu, mùng 9 tháng 5. Ngoài ra, Ban Giám hiệu bác bỏ triệt để yêu cầu của một số học viên khóa mới, về việc xóa bỏ quy định các học sinh lớp dưới chỉ được tham gia dự tiệc nếu được học sinh cuối cấp mời.

Thông báo tới toàn thể học sinh trường TH AE:

Theo quan sát của Ban Giám hiệu, vẫn còn rất nhiều học sinh không thuộc lời bài hát của trường TH AE. Sau đây là lời bài hát:

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Đi nào, dũng cảm lên, đi nào, dũng cảm lên, đi nào, dũng cảm lên

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Xanh và vàng, xanh và vàng, xanh và vàng

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi

luôn ở bên bạn

Chúng ta mãi là một đội, không ai có thể thuần phục nổi

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Hãy cùng nhau chiến thắng trận đấu này!

Tại buổi lễ tốt nghiệp năm nay, bất cứ học sinh nào bị phát hiện xuyên tạc hoặc chế lời bài hát sẽ bị buộc rời khỏi hội trường. Mọi ý kiến phản bác rằng lời bài hát quá quân phiệt yêu cầu viết thành văn bản đàng hoàng, nộp lên văn phòng quản lý. Tuyệt đối không rủ nhau viết bậy lên cửa WC hay thảo luận trên kênh truyền hình cáp của học sinh nào đó trong trường.

Thư gửi Ban Biên tập:

Gửi tới người có liên quan:

Bài báo của Melanie Greenbaum trên tờ The Atom tuần trước viết về phong trào giải phóng phụ nữ trong ba thập kỷ vừa qua, có nội dung nghèo nàn và nham nhở đến nực cười. Sự phân biệt đối xử giữa nam và nữ thực sự vẫn tồn tại, không chỉ trên thế giới mà ngay tại trên đất nước của chúng ta. Ví dụ ở Utah, chế độ đa thê với những cô dâu 11 tuổi đang ngày càng phát triển. Điều đáng nói ở đây là nó xảy ra với chính những người theo dòng Mormon chính thống, vốn nổi tiếng là vẫn sống theo các phong tục mà tổ tiên họ đã đặt ra từ giữa những năm 1800. Theo ước tính của các tổ chức nhân

quyền thì số thành viên trong các gia đình đa thê ở Utah đến nay có lẽ đã lên đến 50.000 người, bất chấp chuyện đa thê hoàn toàn không được chấp nhận bởi dòng Mormon chính thống. Chưa hết, việc kết hôn với người chưa đủ tuổi có thể khiến người chồng đa thê hoặc người đứng đầu nhà thờ đứng ra cử hành cho hôn lễ này lĩnh án 15 năm tù.

Tôi không có ý dạy bảo các nền văn hóa khác phải sống thế nào hay gì khác. Tôi chỉ muốn khuyên tác giả Greenbaum nên gỡ bỏ cặp mắt kính màu hồng chói lọi của mình ra mà viết về một vấn đề nào đó thực sự ảnh hưởng đến nữa số dân trên hành tinh này. Ban Biên tập tờ The Atom cũng nên cân nhắc đến việc giao

những chủ đề này cho các tác giả khác để họ có cơ hội phát huy khả năng của mình. Không nên làm phí hoài nhân tài vào mấy chuyên mục thực đơn hang tuần

Lilly Moscovitz.

Thực đơn của trường TH AE:

Tổng hợp bởi Mia Thermopolis

Thứ Hai

Khoai tây

Pizza

Cá tẩm bột

Thịt viên

Thịt gà cay

Thứ Ba

Súp & Sandwich

Thịt gà

Bánh mì kẹp cá ngừ

Pizza chay

Khoai tây chiên

Thứ Tư

Salát trộn

Thịt chiên

Bánh ngô chiên

Ngô

Hoa quả dầm

Thịt bò Ý

Thứ Năm

Suất ăn châu Á

Thịt gà

Ngô

Mỳ Ý

Cá chiên giòn

Thứ Sáu

Đậu Hà Lan

Pho-mát nướng

Khoai tây chiên

Thịt trâu

Bánh quy mềm

Hãy tự quảng cáo cho mình nào!

Dành cho tất cả học sinh trường TH AE với giá 50 xu/ dòng

Tin nhắn vui

Chúc mừng Sinh nhật, Reggie!

16 tuổi ngọt ngào nhé!

Chị em nhà Helen

Tìm thấy: một cặp kính, gọng kim loại, tại phòng Năng khiếu & Tài năng. Mô tả để nhận lại. Gặp cô Hill.

Tin nhắn vui

CF, hãy đi dạ hội với mình nhé?

Xin cậu hãy đồng ý.

GD.

Mất: một quyển vở gáy xoắn trong quán ăn, vào khoảng ngày 27 tháng 4. Đọc là SẼ DÍNH LỜI NGUYỀN! Ai trả lại nguyên vẹn sẽ được THƯỞNG.

Tủ số 510.

Tin nhắn vui

Chúc mừng Sinh nhật, MT!

Yêu cậu,

Kẻ đầy tớ trung thành.

Tin nhắn vui

Mua sắm dụng cụ học tập tại cửa hàng Ho! Hàng mới tuần này: TẨY, GHIM

KẸP, VỞ, BÚT. Còn có cả bộ bài Yu-Gi-Oh…

Cần bán:

Một cây bass chính hiệu Fender, màu xanh baby, chưa từng chơi. Kèm theo ổ cắm và video hướng dẫn. 300 $, tủ số 345.

Tìm “đối tượng”:

Nữ, năm nhất, thích đọc tiểu thuyết lãng mạn, muốn tìm bạn nam lớn tuổi hơn, có cùng sở thích.

Cao trên 1m75, không bần tiện, không hút thuốc. KHÔNG NGỚ NGẨN. Email: Iluvromance@aehs.edu

Tin nhắn vui

MK dành riêng cho MW:

Tình yêu của anh dành cho em

Như bông hoa đang kỳ nở rộ

Nào ai hay biết đóa hoa to cộ

Khi nào

sẽ héo khô.

Thứ Tư, ngày 30 tháng 4, giờ Sinh học.

Mia, cậu đã đọc tờ The Atom mới nhất chưa?- Shameeka

Có, mình vừa nhận được một bản. Mình chỉ lạy trời Lilly đừng suốt ngày gào đến tên mình trong mất bức thư gửi cho Tổng Biên tập. Mình chỉ là lính mới trong Ban Biên tập, cần phải khiêm tốn một chút

chứ. chị Tổng Biên tập Lesley Cho khởi đầu cũng đi từ mục thực đơn các loại thức uống mà lên đấy thôi. Mình HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ GÌ với chuyên mục thực đơn bữa trưa hàng tuần.

Mình nghĩ Lilly cho rằng nếu thực sự mục tiêu của cậu là trở thành nhà văn tiếng tăm thì cậu không chỉ giậm chân ở mục tin tức lặt vặt như vậy được.

Không phải vậy đâu. Mình đã nghĩ ra một chiêu cải tiến thực đơn bữa trưa của mình. Kiểu chơi chữ với các món ăn cho them phần hứng thú.

Chẳng qua Lilly muốn những điều tốt nhất cho cậu thôi.

Ờ sao cũng được. Melaine Greenbaum

chính là người của đội bóng rổ nữ. Cậu ấy hoàn toàn có thể vượt qua mình nếu muốn. Mình không nghĩ việc Lilly lớn tiếng chỉ trích Melaine lại mang điều gì tốt đẹp cho mình cả.

Vậy…

Vậy cái gì?

Vậy anh ý đã mời cậu chưa?

Ai mời mình cái gì?

ANH MICHAEL ĐÃ MỜI CẬU CÙNG ĐI DỰ BUỔI VŨ HỘI CUỐI NĂM CHƯA??????

À, chưa.

Mia, vũ hội cuối năm còn gần HAI TUẦN nữa là tới thôi đó! Jeff đã cuống

quýt “đặt lịch” với tớ từ cả THÁNG trước rồi. Làm sao chuẩn bị váy áo kịp nếu đến giờ cậu vẫn dấm dớ chả biết có đi hay không? Còn nữa, cậu còn phải lên lịch hẹn trước với tiệm làm đầu, làm móng, đặt hoa cài áo… Anh ý còn phải thuê xe limo, thuê áo đuôi tôm và đặt bàn ăn buổi tối nữa. Không phải như đi ăn pizza ở đường Bowlmor đâu. Mình đang nói về buổi tối và khiêu vũ tại nhà hàng Maxim kìa! Nước đến chân rồi đấy, nhảy đi!

Mình chắc là anh Michael sẽ sớm mời mình thôi. Căn bản dạo này anh ấy cũng bận với ban nhạc mới, lại còn chuyện học đại học vào mùa thu tới nữa chứ.

Cậu nên đánh tiếng thế nào đi chứ! Ai

đời đến phút cuối cùng anh ý mới ngỏ ý lời thì mất mặt lắm. Chả sang tẹo nào, cậu hệt đám con gái chầu chực chờ bạn trai mời là đồng ý cái rụp.

Ê, anh Michael và mình đang hẹn hò mà. Mình đâu định đi cùng ai khác đâu. Mà cũng có ai thèm mời mình chứ. Mình không phải là CẬU, Shameeka ạ. Mình không sở hữu một hàng dài các anh khóa trên trước tủ đựng đồ để mời đi chơi. Mình cũng chả bao giờ đi với người nào khác đâu, cho dù có người rủ mình đi chăng nữa. Bởi vì mình chỉ yêu có mình Michael và Michael mà thôi ý!

Mong là anh ấy sớm mời cậu. Bởi vì mình không muốn là đứa con gái đầu cấp duy nhất có mặt ở buổi vũ hội cuối năm

lần này. Mình biết chuyện với ai ở phòng vệ sinh bây giờ?

Đừng lo mà, mình sẽ có mặt hôm ấy. Úi quên, còn vụ mấy con sâu đá thì sao?

Chúng khác với sâu đất ở chỗ: chúng…

Loài sâu đá

Tổng hợp của Mia Thermopolis*

Ngược lại với ý kiến của số đông, sông băng không chỉ là môi trường sống bao bọc phía trên và phía dưới, mà thậm chí còn ở bên trong cơ thể của loài sinh vật này.

Gần đây, các nhà khoa học đã phát hiện ra sự tồn tại của một loài sâu sống trong băng - kể cả trong những vỉa đá mêtan tại

vịnh Mêxico. Loài sinh vật này gọi là sâu đá, dài từ 3 đến 5 cm, sống nhờ vi khuẩn hóa tổng hợp trên các vỉa đá mêtan, hay nói cách khác là sống cộng sinh với chúng…

*Thầy Sturgess, những tin nhắn Shameeka và em trao đổi hoàn toàn liên quan đến giờ học. Em thề đấy ạ!

Mà sao cũng được.

Mới được 100 từ, còn 150 từ nữa.

LÀM SAO MÌNH CÒN TM TRÍ ĐỂ Ý ĐẾN LOÀI SU ĐÁ CƠ CHỨ, KHI MÀ BẠN TRAI MÌNH CHƯA THÈM MỜI MÌNH CÙNG ĐI DỰ DẠ HỘI ????

Thứ Tư, ngày 30 tháng 4, giờ An toàn và

Sức khỏe

M – Sao nhìn cậu xanh lét như vừa nuốt phải một chiếc tất vậy?

Thầy dạy thay môn Sinh bắt quả tang mình và Shameeka chuyền thư cho nhau. Thế là bắt 2 đứa viết một bài 250 từ về sâu đá.

Thì đã sao? Cậu nên coi đó là một thử thách tuyệt vời. 250 từ không phải là nhiều với một nhà báo trứ danh như cậu. Cậu hoàn toàn có thể viết xong trong vòng nữa tiếng.

Lilly, anh cậu có nhắc tới vụ dạ hội không?

Gì cơ?

Dạ hội. Buổi dạ hội cuối năm của học sinh cuối cấp ý. Tổ chức tại nhà hang Maxim. Vào 2 tuần nữa. Anh ấy có nói sẽ mời ai đi cùng không?

Mời ai? Ý cậu AI là ai? CON CÚN của anh ý chắc?

Cậu hiểu ý mình mà.

Anh Michael chả bao giờ đả động mấy chuyện tiệc tùng với mình, Mia à. Chủ đề chính giữa hai an hem mình chỉ là hôm nay đến lượt đứa nào rửa bát, dọn bàn ăn, đổ rác, hoặc dọn dẹp bãi chiến trường sau buổi họp mặt trị liệu của bố mẹ mình với nhóm Những-người-lớn-còn-sống-sót-sau-vụ-bị-bắt-cóc-bởi-người-ngoài-hành-tinh-từ-thời-thơ-ấu.

Ờ, thì mình cũng chỉ hỏi thế thôi.

Đừng lo mà. Nếu anh Michael có ý định mời ai, thì sẽ là cậu thôi.

Sao lại "NẾU anh Michael có ý định mời ai"?

Ý mình là MỘT KHI, được chưa? Cậu bị LÀM SAO đấy?

Không sao. Chỉ là…cậu cũng biết đấy, anh Michael là tình yêu duy nhất của mình và anh ấy sắp tốt nghiệp rồi. Nếu năm nay không đi thì mình chẳng bao giờ có cơ hội nữa. Nếu không phải đợi tới khi MÌNH học năm cuối và đó là chuyện của tận 3 NĂM NỮA!!!!!!!! Khi ấy có khi anh Michael đã tốt nghiệp đại học rồi cũng nên. Mà biết đâu anh ấy sẽ nuôi…

râu thì sao!!!!! Mình không thể đi dự tiệc cuối năm với một người có RU được.

Mình thấy cậu hơi lo lắng quá đà về chuyện này rồi đó. Sắp nguyệt san hả?

KHÔNG!!!!!!MÌNH CHỈ MUỐN CÙNG VỚI BẠN TRAI CỦA MÌNH TAY TRONG TAY DỰ DẠ HỘI CUỐI NĂM, TRƯỚC KHI ANH ẤY TỐT NGHIỆP VÀ/HOẶC TRƯỚC KHI ANH Ý TÍNH TỚI CHUYỆN ĐỂ RU MÀ THÔI!!!!!!CÓ GÌ SAI NÀO??????

Ê, cậu thật sự phải uống một viên Midol cho hạ hỏa đi. Và thay vì ngồi đây văn vẹo xem anh mình có mời cậu tới buổi tiệc không, cậu nên tự hỏi BẢN THN cậu thì đúng hơn ý. Thử hỏi tại sao phải quan

trọng mấy chuyện nhảy nhót tít mù vô bổ đến như vậy?

Nhưng nó rất quan trọng với mình, được chưa????

Có phải tại lúc đó mẹ cậu không mua váy dạ hội nữ hoàng cho con Barbie của cậu, và cậu phải tự làm lấy một cái bằng giấy vệ sinh không?

Này!!!! Lilly, cậu phải biết rằng vũ hội cuối năm đóng vai trò quan trọng trọng quá trình hòa nhập xã hội của những người trẻ. Hãy nhìn những bộ phim về chủ đề này sẽ thấy:

Những bộ phim xoay quanh chủ đề Vũ hội cuối năm

Do Mia Thermopolis tổng hợp

Pretty in Pink: Molly Ringwald sẽ đi dự vũ hội với cậu trai nhà giàu dễ thương hay cậu bạn nhà nghèo lập dị? Nhưng dù Molly có chọn đi với ai đi chăng nữa, thì liệu cậu ta có ngửi nổi cái váy tàn tệ làm từ bao tải đựng khoai tây màu hồng của cô ta không? Nổi không?

Ten things I hate about you: Liệu còn có đôi nào hoàng hảo hơn Julia Stiles và Heath Ledger không? Ắt là không. Chính buổi Vũ hội cuối năm đã chứng minh điều đó.

Valley Girl: Vai chính đầu tiên của Nicholas Cage, trong phim anh ấy vào vai một rocker nghiệp dư, tình cờ có mặt

tại buổi Vũ hội cuối năm. Nữ hoàng của buổi tiệc sẽ đi cùng với ai trên chiếc Limo bong loáng? Anh chàng trong chiếc áo khoác đắt tiền "Chỉ dành cho hội viên" hay anh chàng Mohawk tỉnh lẻ? Những gì xảy ra tại buổi tiệc sẽ quyết định tất cả.

FootLoose: Ai có thể quên Ren – vai diễn bất tử của Kevin Bacon, ông vua của những điệu nhảy prom?

She's all that: Rachael Leigh Cook phải tới buổi dạ tiệc để chứng tỏ rằng cô ấy không phải mọt sách đầu to mắt cận như mọi người nghĩ. Và sau đó cô ta vẫn là mọt sách, nhưng – đây là phần tuyệt nhất – Freddie Prinze Junior vẫn yêu cô ấy!!!!!!

Never been kissed: Phóng viên nữ Drew Barrymore bí mật đột nhập vào buổi dạ hội hóa trang! Bạn của cô đã hóa thân thành những sợi AND, nhưng chính Drew mới là người giành được trái tim của vị thầy giáo mà cô thầm yêu, bằng cách hóa trang thành một nàng công chúa.

(Thật ra hóa trang giống Rosalind. Nhưng nhìn cũng chẳng khác công chúa là mấy).

Chưa hết, ai có thể quên:

Back to the Future: Nếu bố mẹ của Michael J.Fox không đến với nhau sau buổi vũ hội cuối năm năm đó thì đã chẳgn có Michael J.Fox trên đời!!!!! Điều này chứng tỏ tầm quan trọng kinh

khủng của những buổi vũ hội cuối năm đối với xã hội và sự phát triển của loài người!

Còn phim Carrie thì sao? Hay cậu cho rằng những xô tiết lợn là cần thiết cho quá trình hòa nhập xã hội của những người trẻ tuổi?

CẬU HIỂU Ý MÌNH MÀ!!!!!!!!!!

Được rồi, bình tĩnh đi, mình hiểu ý cậu, được chưa.

Cậu đang ghen tị vì Boris không thể mời cậu, cậu ấy cũng như hai đứa mình, đều là học sinh mới!

Mình cần phải bổ sung thêm prôtêin cho cậu vào các bữa trưa mới được. Có vẻ

như thói quen ăn chay cuối cùng đã thu nhỏ tế bào não của cậu lại. Cậu cần phải ăn thêm thịt, rất cần đấy!

Cảm ơn cậu đã mất thời gian đánh gái tư duy của mình! Nói cho mà biết, mối quan tâm của mình cực kỳ chính đáng nhé! Cậu cần phải hiểu là nó không hề lien quan đến chuyện ăn chay hay chu kì nguyệt san của mình gì cả.

À thế à? Nhưng mình thì lại cho rằng cậu cần phải tập trồng cây chuối để máu chảy ngược về não. Tính trạng thiếu máu não khiến cậu bị lủng củng nghiêm trọng về mặt nhận thức.

Thôi đi Lilly! Đủ đau đầu rồi! Mai là sinh nhật thứ 15 của mình rồi. Mình

chẳng có cảm giác trưởng thành them tí nào cả. Mọi thứ thì cứ lanh tanh bành: bố khăng khăng mình phải dành cả tháng 7-8 ở Genovia với bố và bà; mẹ thì kiên quyết sinh tại nhà, trên GÁC XÉP, và chỉ cần một bà đỡ ở bên cạnh - một bà đỡ thôi! Chưa hết, bạn trai mình sẽ tốt nghiệp trung học và chuẩn bị vào đại học, nơi đầy rẫy mấy cô gái tóc vàng, thân hình bốc lửa, ăn mặc sexy… Được thêm cả bạn thân xỉa xói điên cuồng do không nhận thức được vũ hội cuối năm quan trọng đến thế nào!!!!!!!!

Cậu quên than vãn về bà rồi đấy…

Không cần, bà đang ở Palm Springs đắp mặt nạ. Tối nay mới về.

Mia, mình tưởng cậu luôn tự hào là cậu và Michael có một mối quan hệ cởi mở và chân thành mà. Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy xem có định đi không?

ĐIÊN À! RỒ Ư? Khác nào trơ trẽn gợi ý anh ấy mời mình.

Không hề.

Có đấy.

Không hề.

Có đấy.

Đã bảo là không. Mà này, giải tán ý tưởng nữ sinh viên đại học thì cô nào cũng bốc lửa đi nhé. Cậu thực sực cần gặp chuyên gia tâm lý sức khỏe để giải quyết nỗi ám ảnh không biên giới của cậu

về ngực và nhưng vấn đề liên quan đến ngực đi. Không tốt cho sức khỏe đâu.

Ôi chuông rồi, CẢM ƠN CHÚA!!!!!!

Thứ Tư, ngày 30 tháng 4, lớp Năng khiếu và Tài năng

ĐỜI THẬT CHẢ RA GÌ! Mình biết trong đầu đám bạn mình đang có nhiều thứ quan trọng hơn buổi vũ hội cuối năm – anh Michael bận rộn với lễ tốt nghiệp và Skinner Box, ban nhạc của anh ấy; Lilly tíu tít với chương trình truyền hình cáp miễn phí vẫn tiếp tục lên sóng hàng tuần; Tina mải mê với "dự án" tìm kiếm người yêu mới, thay thế cho Dave Farouq El-Abar; Shameeka đam mê đội cổ vũ và Ling Su quên ăn quên ngủ với

câu lạc bộ Nghệ thuật.

Nhưng mà… MỌI NGƯỜI ƠI !!!!!! Chẳng nhẽ KHÔNG AI thèm để ý đến vũ hội cuối năm sắp tới một tẹo nào hay sao? KHÔNG MỘT AI, ngoài mình và Shameeka sao??? Tuần sau rồi, thế mà anh Michael vẫn nín thing. MỘT TUẦN NỮA THÔI!!!! Shameeka nói đúng, nếu định đi thì thực sự phải bắt đầu từ bây giờ.

Làm sao có thể vác mặt đi hỏi Michael xem anh ấy có định mời mình hay không? Chẳng ai làm thế cả. Chẳng sang trọng tí nào. Y như cái cách mẹ lóc cóc đi cầu hôn thầy G sau khi biết có thai. Tình cờ khi mình hỏi thầy G đã cầu hôn mẹ thế nào thì mới ngả ngửa ra là chẳng ai cầu

hôn ai cả. Câu chuyện như sau:

Helen Thermopolis: “Frank, em có thai rồi”.

Thầy Gianini: “Ồ, OK. Vậy em tính thế nào?”

Helen Thermopolis: “Kết hôn với anh”

Thầy Gianini: “OK”

Thật, chẳng có tí lãng mạn nào ở đây cả !!!! “Frank, em có thai rồi. Chúng ta kết hôn thôi”. “OK”. ẶẶẶCCCCCCC!!!!!

Đáng ra kịch bản phải như thế này mới đúng:

Helen Thermopolis: “Frank, giọt máu của anh đang ở trong bụng em chờ đến ngày đâm hoa kết trái”

Thầy Gianini: “Ôi Helen yêu dấu, đây là tin vui nhất mà anh từng được nghe trong suốt 39 năm tồn tại của mình. Hãy trở thành cô dâu của anh, tri kỉ của anh, ban đời của anh trọn cuộc đời này”

Helen Thermopolis: “Vậng, thiên thần hộ mệnh của em”

Thầy Gianini: “Em là cuộc sống, là hy vọng, là tình yêu của anh!”

(HÔN NHAU)

Đấy, chuyện ĐÁNG RA phải diễn ra như thế. Hãy nhìn vào sự khác biệt. Mấy chuyện cầu hôn là trách nhiệm của con trai, ai đời cọc sấn sổ đi tìm trâu bao giờ! Do đó mình không thể xồ tới trước mặt anh Michael và nói:

Mia Thermopolis: “Anh, rút cuộc thì mình có đi dự dạ hội không? Em còn cần phải đi mua váy đấy!”

Michael Moscovitz: “OK.”

KHÔNG!!!!!!!!!! Vô cùng tệ hại!!!!!!!! Michael phải là người mời MÌNH.

Kiểu như thế này này:

Michael Moscovitz: “Mia, 5 tháng vừa qua là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời anh. Em như ngọn gió biển sảng khoái thổi không ngừng lên vầng trán đang sốt vì đam mê của anh. Em là lẽ sống của đời anh, là lý do để anh tồn tại. Vinh hạnh và cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất của anh là được hộ tống em đến buổi vũ hội cuối năm tới

đây ở trường, nơi em phải hứa là sẽ dành cho anh tất cả các điệu nhảy, trừ điệu nhảy nhanh. Khi đó chúng ta sẽ ngồi nghỉ vì anh thấy mấy điệu nhảy đó thật lố bịch."

Mia Thermopolis: "Michael, đột ngột quá! Em không hề nghĩ là anh sẽ làm điều này. Anh có biết em yêu anh nhiều lắm không? Tất nhiên em sẽ đi dự vũ hội cùng với anh, nhảy tất cả các điệu nhảy với anh, trừ mấy điệu nhảy nhanh. Em cũng thấy chúng thật lố bịch."

(HÔN NHAU)

Như thế có phải lãng mạn bay bổng hơn không. Nếu mọi sự việc trên thế giới này vẫn còn chạy đúng quĩ đạo thì chuyện đi

dự vũ hội của mình cũng SẼ PHẢI xảy ra đúng như thế. Nhưng vấn đề là mình còn phải đợi đến BAO GIỜ đây? Bao giờ anh Michael mới chịu hỏi mình đây? Nhìn cái tướng anh ấy ở đằng kia kìa, hoàng toàn KHÔNG nghĩ gì đến buổi tiệc là cái chắc! Còn đang mải tranh luận với Boris Pelkowski về giai điệu bài hát mới của ban nhạc mà. Bài "Rock ném đi tuổi trẻ", chỉ trích tình trạng hiện giờ tại khu vực Trung Đông thì phải. Thế đấy, với một người còn đang mải lo toan đến tình hình Trung Đông thì KHÓ MÀ CÓ TM TRÍ NHỚ TỚI VIỆC MỜI BẠN GÁI ĐI DỰ VŨ HỘI CUỐI NĂM LẮM LẮM!!!

Làm bạn gái một thiên tài là vậy đấy!

Nói thế không có nghĩa Michael không phải là một người bạn trai chu đáo. Ối đứa – ví dụ như Tina chẳng hạn – còn đang rất ghen tị với mình về việc có người bạn trai vừa "khạc ra lửa" vửa biết cảm thông vô điều kiện như vậy kia kìa. Anh Michael LUÔN LUÔN ngồi cạnh mình vào các giờ ăn trưa, hàng ngày. Trừ thứ Ba và thứ Năm khi anh ấy phải họp câu lạc bộ Máy tính. Nhưng kể cả thế, anh ấy vẫn không ngừng vươn người ra đắm đuối nhìn mình từ dãy bàn của câu lạc bộ phía bên căngtin.

Ờ thì, kể ra nói "đắm đuối" thì cũng hơi quá, nhưng thỉnh thoảng anh ấy có quay ra cười với mình. Mỗi khi bắt gặp mình đang liếc trộm từ phía bên kia căngtin

sang. Mình vẫn băn khoăn không biết anh ấy giống ai hơn: Jost Harnett hay anh chàng Heath Ledger với mái tóc đen.

Phải công nhận là anh Michael không thuộc týp người thích thể hiện tình cảm ở chốn đông người – cũng chẳng ngạc nhiên lắm khi đi đâu mình cũng có vệ sĩ người Thụy Điển cao gần 2m kè kè bên cạnh. Anh ấy chưa từng hôn mình lúc gặp nhau ở trường hay cầm tay mình lúc đi cùng nhau ở sảnh, cũng chẳng bao giờ cho tay vào túi sau áo khoác của mình khi cả hai đi dạo trên phố hay dựa vào người mình khi hay đứa đứng ở tủ đựng đồ, giống như cái cách Josh thường làm với Lana…

Nhưng khi hai đứa ở một mình… khi hai

đứa ở một mình… khi hai đứa ở một mình…

Bọn mình vẫn chưa chuyển sang giai đoạn hai. Trừ “sự cố” xảy ra vào kỳ nghỉ xuân vừa rồi, lúc hai đứa đang dựng cái chòi gỗ trên cây. Mà cũng chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra cả. Chỉ là… cáo chuôi búa của mình bị móc vào cái quần yếm, đúng lúc anh Michael quay qua mượn búa thì mình đang bận đỡ cái vỉa tường thô nên không còn tay đưa cho anh ý được. Thế là trong lúc với tay qua lấy cái búa, tay anh ý đã vô tình chạm phải ngực mình. Có thế thôi…

Mặc dù không thể hiện tình cảm kiểu nồng cháy như những cặp đôi khác nhưng phải nói là hiện giờ hai đứa mình đang

cực kỳ hạnh phúc bên nhau. Mà có khi còn hơn cả hạnh phúc. Phải gọi là mê tơi!

Ờ ĐẤY, VẬY THÌ LÝ GÌ MÀ ANH ẤY VẪN CHƯA RỦ MÌNH ĐI DỰ VŨ HỘI CUỐI NĂM CHỨ ??????????????

Óe, Lilly vừa nhòm vào xem mình đang viết gì, và đã kịp liếc được đoạn cuối. Ngu quá, tự dưng đi viết hoa làm gì cơ chứ! Ngay lập tức cô nàng lên giọng chua loen loét: “Chúa ơi, đừng bảo mình là cậu vẫn đang bị chuyện đó ám ảnh đấy nhé!”

Thê thảm hơn, anh Michael nghe thấy vậy vội quay ra hỏi: “Ám ảnh chuyện gì thế?”. Lúc đó mình nghĩ Lilly sẽ phun

phùn phụt ra hết mọi chuyện, đại khái kiểu: “Mia đang leng keng cực nặng do anh chưa chịu rủ cậu ấy đi dự dạ hội chứ sao”.

Cũng may cậu ấy còn chút lương tâm, chỉ nhún vai nói: “Mia đang phải viết luận về những con sâu đá Mêtan.”

Michael ồ lên một tiếng rồi cúi xuống tiếp tục với bản nhạc đang chơi dở của mình.

Boris lại lộ bản chất là đứa bon chen nhất xã hội này: “Sâu đá Mêtan à? Nếu quả thật chúng có mặt ở khắp trong tầng khí ga tích tụ dưới đáy biển, chúng sẽ có tác động rất lớn tới quá trình hình thành và hòa tan của mêtan trong nước biển, và

cả việc chúng ta sẽ khai thác và thu hoạch khí ga tự nhiên như thế nào. Đây cũng chính là nguồn năng lượng rất có ích cho loài người đó.”

Tuy nhiên đôi khi bon chen kiểu Boris cũng tốt, lại có thêm cái để viết vào bài luận rồi. Nhưng sao đến cả mấy chuyện này cậu ấy cũng biết nhỉ.

Thật không hiểu nổi tại sao Lilly có thể chấp nhận một người bạn trai quái dị thông tường cả Sâu đá thế này. Chịu đấy!

Thứ Tư, 30 tháng 4, giờ Tiếng Pháp.

Ơn chúa vì mình vẫn còn có Tina Hakim Baba. Ít ra thì CẬU ẤY cũng hiểu cảm giác của mình. VÀ hoàn toàn thông cảm. Ước mơ của cậu ấy là được đi dự vũ hội

cuối năm cùng với người mình yêu – giống như Molly Ringwald mô được sánh vai cùng Andrew McCarthy vậy.

Thật buồn cho Tina, người cậu ấy yêu – à, từng yêu – đã đá cậu ấy để chạy theo một cô gái tên Jasmine với cái niềng răng màu lam.

Tina nói sẽ thử yêu thêm lần nữa, nếu có người nào phá bỏ được bức tường cảm xúc mà Tina đã tự dựng lên kể từ sau lần bị Dave Farouq El-Abar phản bội. Đáng ra Peter Hu, chàng trai Tina gặp trong kì nghỉ xuân vừa rồi đã có thể trèo qua bức tường kinh dị ấy! Nhưng rồi sự ám ảnh thái quá của anh ta với ban nhạc Korn đã sớm khiến Tina nói lời từ giã. Đứa con gái nào biết suy nghĩ cũng sẽ làm vậy

thôi!

Theo suy đoán của Tina thì anh Michael sẽ mời mình vào ngày mai, đúng trong ngày sinh nhật của mình. Ước gì suy đoán ấy trở thành sự thật nhỉ! Đó sẽ là món quà sinh nhật tuyệt nhất từ trước tới nay của mình. Không tính lần mẹ tặng con Louie Mập cho mình, tất nhiên rồi.

À, nhưng hy vọng anh ấy không làm điều đó trước mặt mọi người nhà mình.Michael sẽ dự tiệc sinh nhật với nhà mình tối mai, cùng với bà, bố mẹ và thầy Gianini. Cả chú Lars nữa. Sau đó vào tối thứ Bảy, mẹ sẽ tổ chức một buổi tiệc thật hoành tráng cho mình vả đám bạn học trên gác xép (đấy là nếu mẹ còn có thể đi được với bụng khệ nệ như vậy).

Mỗi anh Michael là được mời đến dự cả hai buổi, buổi tối mai và buổi tiệc thứ Bảy. Những người khác, kể cả Lilly, cũng chỉ được mời đến hôm thứ Bảy. Vì sao á? Rất đơn giản, chẳng còn gì là lãng mạn nếu ăn sinh nhật với cả mẹ, bố dượng, bố đẻ, bà, vệ sĩ, bạn trai và em gái của anh ấy. Chí ít thì mình cũng giới hạn số người xuống được một chút.

Michael nói rằng anh ấy chắc chắn sẽ tới dự cả hai buổi. Công nhận người yêu mình rất dũng cảm! Lại thêm một bằng chứng chứng tỏ Michael là người bạn trai tuyệt nhất còn sót lại trên cõi đời này. Giá anh ý nhớ nốt tới buổi vũ hội cuối năm nữa là hoàn hảo đấy!

Tina thì vẫn khuyên mình nên hỏi thẳng

anh ấy xem sao. Sau vụ Dave "đá" Tina chạy theo Jasmine răng xanh (khi cậu ấy áp dụng chiến thuật không-chạy-theo-con-trai học được từ Jane Eyre) giờ thì cậu ấy quay ra tôn thờ chủ nghĩa hỏi thẳng nói thật. Mình cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Dù gì thì đây cũng là VŨ HỘI CUỐI NĂM mà!!! Một buổi dạ hội vô cùng đặc biệt. Mình không muốn làm hỏng mọi chuyện. Nhất là khi chỉ khoảng một tháng nữa thôi mình sẽ bị bố lôi cổ sang Genovia nghỉ hè. Thật bất công!!! "Nhưng con đã kí vào hợp đồng, Mia" – đó là câu duy nhất mà bố đay đi đay lại mấy ngày qua, mỗi lần mình mè nheo đòi ở lại Mỹ.

Ừ thì đúng là mình đã kí hợp đồng, một

năm về trước… À không, chỉ khoảng 8 tháng trước. Nhưng khi ấy làm sao mình biết được lại lao vào yêu nồng nhiệt thế này? À khoan… lúc đó mình vẫn đang yêu cuồng nhiệt đấy chứ… nhưng là yêu thầm. Mà không hề biết là đối tượng đó có yêu mình không (mặc dù sau này anh ý nói là có). Nhưng nói thì nói vậy, biết đâu đấy…

Vậy mà giờ bố mong mình vui vẻ chấp nhận xa người yêu suốt 2 tháng trời đằng đẵng là sao??? Làm sao mình có thể sống nổi chứ!!!

Phải đi nghỉ Giáng sinh ở Genovia đã là quá lắm rồi. Mới có 32 ngày mà mình đã tưởng như dài cả thế kỷ rồi, giờ cả tháng 7, tháng 8 thì mình chịu sao thấu???

Nhưng xem ra bố không hề có ý định nhượng bộ. Thậm chí ban đầu bố còn dự định bắt mình dánh TRỌN mùa hè ở Genovia cơ. Nhưng vì mẹ sẽ sinh vào tháng 6 nên bố đành "nhân nhượng" cho phép mình ở New York đến khi em bé chào đời. Thật đội ơn bố vô cùng!!!

Bố thương yêu, nếu bố nghĩ con sẽ chịu xa bạn trai (đầu tiên và cũng là duy nhất) của mình suốt 2 tháng ròng thì bố nhầm to rồi!!!

Thử hỏi mình biết làm gì ở Genovia suốt mùa hè cơ chứ? KHÔNG CÓ GÌ CẢ!!! Nơi đấy rồi sẽ đầy rẫy khách du lịch (New York cũng vậy nhưng khác đến New York vẫn có khác, họ không hâm hâm như mấy người tới Genovia). Kỳ

họp Quốc hội cũng chưa đến. Mình biết làm gì cho lấp đầy một ngày đây? Ít ra ở nhà còn có thể chạy ra chạy vào giúp mẹ chăm sóc cho em.

Mà sao mãi mẹ vẫn chưa sinh nhỉ. Mong mẹ mau mau chóng chóng sinh em ra vì bây giờ không khí trong nhà nhiều lúc căng như dây đàn. Cả ngày mẹ chỉ có mỗi việc là đi lại ì ạch quanh nhà, càu nhàu, cáu gắt. Càng gần đến ngày sinh tâm trạng của mẹ càng xấu (đôi khi mẹ ta thán nhiều đến mất VÁNG VẤT CẢ ĐẦU ÓC).

Mọi người vẫn thường nói rằng với một người phụ nữ, mang bầu là thời khắc tuyệt diệu nhất của đời người, và rằng đó là cả một sự phi thường, một “công

trình” sang tạo kỳ diệu cảu tạo hóa… Nhưng điều đó hoàn toàn phi lý với mẹ.

Đây lại còn là mùa hè cuối cùng trước khi Michael vào đại học nữa chứ. Mặc dù trường anh ấy cũng chỉ cách vài ga tàu điện ngầm, ở ngay khu phố trên nhưng mình sẽ không còn được gặp anh ấy hàng ngày ở trường nữa. Michael sẽ không còn tạt qua lớp Đại số để tặng mình mấy cái kẹo cao su dâu hình con sâu như sáng nay nữa. Lana Weinberger đã tức nổ đom đóm mắt vì ghen tỵ. Anh bạn Josh của nó CHƯA BAO GIỜ có những bất ngờ ngọt ngào đến như vậy mà.

Không được. Michael và mình nhất định phải dành mùa hè này bên nhau, cùng nhau đi picnic ngoài công viên Trung

tâm (mặc dù mình chúa ghét đi dã ngoại ở các công viện công cộng, vì những người vô gia cư thường bâu lại và nhìn một cách thèm thuồng vào cái sandwich kẹp trứng và salát của bạn. Nhưng khi bạn đưa cho họ vì cảm giác tội lỗi rằng mình đang no đủ mà thiên hạ đói khát thì mấy người đó sẽ tỏ ra rất quá quắt, thậm chí còn nói mấy câu đại loại như "Tôi ghét salát trứng", thật bất lịch sự). Mình còn muốn cùng Michael đi xem vở Tosca tại Great Lawn nữa (kể cả khi mình rất ghét xem opera vì các nhân vật chính thường có kết cục rất bi thảm nhưng kệ… được đi cùng anh Michael là tốt lắm rồi). Sau đó bọn mình sẽ đi bộ tới lễ hội San Gennaro và anh Michael có thể bắn thắng một con thú bong ở gian

bắn súng hơi tặng cho mình (mặc dù khi anh ấy thường phản đối mấy vụ súng ống, mình cũng vậy, trừ những người thi hành phát luật, quân đội… Chưa hết, nghe đồn mấy con thú nhồi bông phát tại hội chợ đều là do trẻ em bị bóc lột sức lao động tại các xưởng ở Guatemala làm ra).

Mùa hè của hai đứa mình sẽ vô cùng lãng mạn nếu bố không tới và phá hỏng mọi chuyện!!!

Theo phân tích của Lilly thì bố rõ ràng đã mắc hội chứng sợ-bị-bỏ-rơi sau khi ông nội mất, bỏ lại bố một mình với bà. Như vậy mới lý giải được vụ dành-cả-mùa-hè-của-mình-tại-Genovia. Nhưng mình thì không nghĩ thế, bởi khi ông nội mất thì bố đã hai mươi mấy tuổi, quá

trưởng thành rồi ý chứ. Nhưng Lilly vẫn khăng khăng rằng tâm lý của con người hoạt động vô cùng kỳ lạ và huyền bí, mình cần phải chấp nhận hiện thực đó và hướng về tương lai thôi.

Nhưng mình nghĩ người có vấn đề là Lilly mới đúng. Đã bốn tháng trôi qua, kể từ khi kênh truyền hình "Lilly chỉ nói lên sự thật" được mấy ông đạo diễn bộ phim nói về cuộc đời mình để mắt tới. Vậy mà đến giờ họ vẫn chưa tìm được một nhà đầu tư nào bỏ tiền ra quay thử nghiệm tập đầu tiên. Nhưng Lilly nói rằng ngành công nghiệp giải trí hoạt động vô cùng kì lạ và huyền bí (giống hệt tâm lý con người) và cậu ấy đã chấp nhận hiện thực đó và đang hướng về tương lai.

Cô nàng khuyên mình cũng nên làm như vậy với chuyện nghỉ hè ở Genovia đi thôi.

KHÔNG ĐỜI NÀO !!! MÌNH SẼ KHÔNG BAO GIỜ CHẤP NHẬN SỰ THẬT LÀ BỐ MUỐN MÌNH XA NGƯỜI YÊU TẬN 62 NGÀY ĐU !!!! KHÔNG BAO GIỜ!!!!!!!!!!!!!!!!

Tina gợi ý mình nên tìm một công việc làm thêm ở Manhattan vào mùa hè, và như thế bố sẽ không thể bắt mình tới Genovia và như thế là né tránh trách nhiệm. Nhưng không hiểu có nơi nào chịu thuê công chúa làm thêm không nhỉ? Chú Lars sẽ làm gì khi mình phân loại hồ sơ, đi photocopy hay làm các việc lặt vặt khác?

Hôm nay lúc vừa bước vào lớp đã thấy cô Klein đang khoe với các bạn nữ hình chiếc váy bó sát mà cô ý sẽ diện trong đêm vũ hội tới. Nghe nói được đặt mua của Victoria's Secret cơ đấy. Cô Klein là người của tổ giám thị. Thầy Wheeton, HLV môn chạy kiêm giáo viên môn An toàn và Sức khỏe của mình cũng vậy. Họ đang hẹn hò với nhau. Tina nói họ là cặp đôi lãng mạn nhất mà cậu ấy từng biết, sau mẹ và thầy Gianini. Mình đã không nỡ nói cho Tina sự thật đau lòng rằng mẹ là người cầu hôn trước, mình không muốn cậu ấy bị vỡ mộng. Cả chuyện hoàng tử William sẽ không trả lời email của cậu ấy nữa chứ. Mình đã buộc phải cho Tina địa chỉ email giả của Wills sau

khi cậu ý cứ chạy theo nhằng nhẵng hỏi mình suốt cả tuần lễ. Chắc chắn ai đó ở đại chỉ princew@windsorcastle.com sẽ cảm động vô ngần khi nhận được năm trang A4 thổ lộ tình cảm mùi mẫn của Tina với anh ta, đặc biệt khi anh ta cưỡi ngựa chơi môn thể thao polo. Thật chả ra làm sao khi phải nói dối Tina, nhưng chẳng qua mình chỉ muốn tốt cho cậu ấy. Một ngày nào đó chắc chắn mình sẽ xin địa chỉ email thật của hoàng tử William cho Tina. Chỉ cần đợi nhân vật quan trọng nào đó qua đời là mình có thể gặp lại anh ta ở đám tang cho mà xem. Chắc cũng không phải đợi lâu nữa đâu, bà diễn viên nổi tiếng một thời của Hollywood Elizabeth Taylor trông có vẻ ốm yếu lắm rồi.

Ilmefaut des lunettes de soleil.

Didier dermand a essayer lajupe.

Không thể hiểu nổi tại sao một người đang sống trong tình yêu bất diệt như cô Klein vẫn có thể giao cho bọn mình nhiều bài tập về nhà đến vậy. Đúng là bói không ra một chút lãng mạn nào ở cái trường này, từ giáo viên cho đến học sinh. Không có Tina không biết mình sẽ ra sao nữa???

Jeudi, jai faitde I’aerobic.

Bài tập về nhà:

Đại số: trang 279 đến 300

Tiếng Anh: The Icemen Cometh

Sinh vật: Hoàn thành bài luận về sâu đá.

An toàn và Sức khỏe: trang 154 đến 160

Năng khiếu và Tài năng: không có bài

Tiếng Pháp: Ecrivez une histoire personnelle

Văn minh Thế giới: trang 310 đến 330

Thứ Tư, ngày 30 tháng 4, trên xe limo, từ nhà đến trung tâm mua sắm

Bà cho rằng nỗi bức xúc duy nhất của mình chỉ có thể là chuyện phải tới Genovia cả mùa hè này. Bà đúng là luôn coi thường mình mà, làm như mình chẳng còn có mối quan tâm nào khác ý.

“Ta đảm bảo với cháu, chúng ta sẽ có một mùa hè vô cùng thoải mái ở

Genovia, Amelia ạ. Hiện giờ người ta đang khai quật một khu lăng mộ cổ được cho là thuộc về bà cụ tổ của cháu, Công chúa Rosagunde đấy. Nghe nói vào những năm 700 người ta đã học được công nghệ ướp xác của người Ai Cập cổ. Do đó cháu sẽ có thể được chiêm ngưỡng dung nham của người phụ nữ đã sáng lập ra dòng tộc hoàng gia Renaldo."

Thật tuyệt. Mình sẽ "được" dành cả mùa hè tha hồ nghiên cứu cái hốc mũi vỡ của của một cái xác ướp cũ từ thiên thu trở lại. Ước mơ thành hiện thực rồi nhé. Xin chúc mừng Mia ạ. Quên khẩn trương chuyện hẹn hò ở đạo Coney đi được rồi. Cả chuyện đi dạy học tình nguyện cho đám trẻ đường phố, hay chuyện đi làm

thêm hè tại tiệm video của Kim, hàng ngày ngồi tua lại phim Princess Mononoke và Fist of the North Star. Thay vào đó mình sẽ "được" làm bạn với một cái xác mấy-ngàn-năm-tuổi. Hay ho thực sự!

Té ra mình thất vọng về chuyện Michael nhiều hơn là mình nghĩ, vì bà đã phải hét lên: "AMELIA! CHÁU LẠI BỊ CÁI GÌ THẾ HẢ?" – trong lúc đang giảng giải về chuyện đưa tiền boa (thợ sửa móng tay: 3$, thợ sửa móng chân: 5$, lái xe taxi: 2$ nếu đi chưa đến 10$, 5$ nếu ra sân bay; gấp đôi số thuế ghi trên hóa đơn của nhà hàng, trừ nhưng bang quy định nộp thuế <8%; …).

Nãy giờ đầu óc mình đang "là là" vô

cùng thấp, không nghĩ được gì khác ngòai Michael. Anh ấy trông sẽ tuyệt biết mấy trong bộ áo đuôi tôm. Mình sẽ mua cho anh ấy một bông hoa gài áo màu đỏ, loại đơn giản và không có mùi em bé vì nghe nói con trai thường không thích mùi này. Còn mình sẽ mặc một chiếc váy đen hở một bên vai như Kirsten Dunst vẫn mặc trong các buổi công chiếu, viền kim tuyến, xẻ một bên, và đi giày cao gót buộc dây ở cổ chân.

Nhưng bà lại cho rằng con gái dưới 18 tuổi mà mặc đồ đen hở vai là thiếu lành mạnh, giày cao gót buộc dây thật chẳng khác nào loại Russel Crowe trong phim "Võ sĩ giác đấu" – không nữ tính chút nào cả. Nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân

của bà thôi. Kệ kệ… Mình sẽ bôi nhũ lên người nữa! Đảm bảo bà chẳng BIẾT tí gì về mấy chuyện nhũ bôi người đâu.

“Amelia!” – bà rít lên. Bà không thể hét quá to vì trên mặt vẫn đang đắp mặt nạ hóa học – “Cháu có hiểu tí gì những thứ ta vừa nói không hả? Đó là kiến thức cơ bản cần phải biết. Nhỡ một ngày nào đó cháu không có máy tính hay xe limo thì làm sao hả?”. Bà cáu kỉnh nói, nhưng mình đoán có lẽ vì bà bị cái mặt nạ hóa học kia làm cho đau thôi.

“Cháu xin lỗi” – mình lí nhí nói. Mà đúng là mình thấy có lỗi thật. Trả tiền boa chắc chắn là việc mình dở nhất rồi, vì nó liên quan đến cả toán và khả năng ứng biến nhanh. Khi gọi điện kêu đồ ăn

tại quán Number One Noodle Son, mình luôn phải hỏi trước xem mình sẽ phải trả bao nhiêu tiền, để còn dùng máy tính tính xem nên boa cho người giao hàng bao nhiêu lúc anh ta mang đồ ăn đến. Nếu không, anh ấy sẽ phải đứng chờ khoảng 10 phút để mình tính xem phải boa bao nhiêu với một hóa đơn 17 đôla 50 xu. Thật xấu hổ.

“Mà dạo này đầu óc cháu cứ để đi đâu thế hả?” – Bà cấm cảu nói. Xem ra con người ta cũng dễ trở nên cáu kỉnh khi phải trả rõ lắm tiền chịu đau để cho người ta lột 2-3 lớp da mặt trên cùng bằng phương pháp hóa học hiện đại gì đó. – “Ta hy vọng cháu đừng lo lắng quá về mẹ cháu, và cái kế hoạch sinh con

điên rồ tại nhà của cô ta. Ta nói cho cháu nghe, lâu rồi nên có lẽ mẹ cháu đã quên cảm giác đau đẻ nó thế nào thôi. Sớm muộn gì khi các cơn co thắt xuất hiện, cô ta sẽ phải cầu xin mọi người đưa đến bệnh viện để được gây tê mà thôi."

Mình thở dài ngao ngán. Đành rằng mình cũng hơi thất vọng khi mẹ chọn cách sinh ở nhà thay vì sinh ở một bệnh viện an toàn, sạch sẽ - với đầy đủ máy thở oxy, máy bán kẹo bôngo và bác sĩ Kovach, nhưng mình cũng không quá lo lắng về điều này… Nhất là càng lúc mình càng thấy những gì mà bà tiên đoán về mẹ có vẻ đúng. Này nhé, chỉ mới bị vấp ngón chân cái thôi mẹ cũng có thể ngồi khóc rưng rức như một đứa trẻ rồi. Thử hỏi

làm sao mẹ có thể chịu được những cơn đau co thắt hàng tiếng đồng hồ cơ chứ? Hồi sinh mình mẹ vẫn còn rất trẻ. Nhưng giờ cái cơ thể đã ba mươi sáu tuổi ấy dường như không còn thích hợp với sự khắc nghiệt của chuyện sinh nở. Mẹ thậm chí còn chẳng chịu tập thể dục gì cả!

Bà vừa ném sang mình một ánh mắt đầy khó chịu.

“Xem ra thời tiết ấm áp lên cũng chẳng giúp ích được gì. Đã sang xuân rồi mà tậm trạng của bọn trẻ tụi cháu có vẻ mưa nắng thất thường gớm nhỉ. À hay nguyên nhân là do mai là sinh nhật của cháu?”.

Thôi thì tùy bà, muốn suy diễn sao thì suy. Cứ cho mất hôm nay mình thiếu tập

trung là do quá mong chờ sinh nhật thứ 15 của mình đi. Giống như con Thumper trong phim Bambi háo hức đón mùa xuân về vậy.

“Thật khó có thể tìm được một món quà phù hợp cho cháu, Amelia ạ” – bà vừa nói vừa với tay lấy ly Sidecar và điếu thuốc lá. Toàn bộ thuốc lá của bà đều được gửi sang từ Genovia, đồng nghĩa với việc bà tránh được cả một khoản thuế khổng lồ mà chính quyền New York đã áp cho món hàng hóa độc hại vô bổ này, với hy vọng giá cao sẽ khiến mọi người bỏ thuốc. Nhưng xem ra chính sách này không được hiệu quả cho lắm thì phải. Những người hút thuốc ở Mahattan chỉ cần nhảy lên tàu đến New

Jersey là có thể mua thuốc lá rẻ rồi.

“Cháu không phải týp người hám đồ trang sức” – bà ngừng lại, châm thuốc và rít một hơi dài – “Cũng chẳng có vẻ hứng thú gì với những bộ trang phục sang trọng. Mà giờ nghĩ lại mới thấy, hình như cháu không có sở thích gi thì phải.”

“Bà sai rồi. Cháu cũng có sở thích riêng của mình mà. Đó không chỉ đơn thuần là sở thích. Phải gọi đó là chí hướng mới đúng. Cháu viết rất nhiều”

Bà phẩy tay, gạt đi không thương tiếc: “Viết lách không phải là một sở thích thực sự. Đã gọi là sở thích thì ít ra cũng phải là chơi gôn hay vẽ tranh gì đó chứ”.

Lời chê bai vừa rồi của bà về chuyện

viết lách đã khiến mình bị tổn thương. Rồi bà sẽ phải ngạc nhiên khi thấy mình lớn lên và trở thành một nhà văn nổi tiếng. Khi đó viết lách không những là sở thích mà còn là sự nghiệp của mình nữa. Có thể cuốn sách đầu tiên mình sẽ viết về bà. Mình sẽ đặt cho tựa sách là Clarisse: Niềm đam mê hoàng tộc, Hồi ký – do công chúa Mia xứ Genovia ghi lại. Bà sẽ không thể nào kiện được mình, như Daryl Hannah đã không thể kiện khi người ta làm phim về cô và John F. Kennedy con, vì tất cả đều là 100%. HA!

“Cháu MUỐN quà sinh nhật gì nào Amelia?”

Cái mà mình THỰC SỰ muốn, bà không

thể nào cho mình. Nhưng mà có nói ra cũng chẳng chết ai. Vì mình đã lập ra danh sách này:

Mong muốn về món quà sinh nhật lần thứ 15:

của Mia Thermopolis, 14 tuổi 364 ngày

1. Không còn nạn đói trên thế giới.

2. Một chiếc quần yếm mới, cỡ 11.

3. Một cái chổi chải lông mèo mới cho Louie Mập (cái cuối cùng đã bị nó cắn cho tơi bời rồi.)

4. Căng dây cao su trong phòng khiêu vũ trong cung (để mình có thể nhảy balê trên không giống Lara Croft trong Tom Raider).

5. Em bé trai hoặc gái sẽ được khỏe mạnh.

6. Đưa cá kình vào danh sách những loài động vật cần được bảo vệ để Puget Sound có thể nhận được tiền trợ cấp của chính phủ nhằm làm sạch tầng sinh sản/sinh sống của các động vật biển.

7. Lana Weinberger ngủ vùi trong tủ để đồ (cái này chỉ là đùa thôi – à mà cũng không hẳn).

8. Có di động riêng.

9. Bà bỏ thuốc lá.

10. Michael Moscovitz mời mình đi dự prom.

Thật đáng buồn là trong cái danh sách

này thì món quà số 2 có khi là món đồ duy nhất mình có hy vọng nhận được trong lần sinh nhật này. Em trai hay em gái thì chẳng sớm thì muộn mình cũng sẽ có trong vòng một tháng tới. Không đời nào có chuyện bà chịu bỏ thuốc là hay cho căng dây cao su trong phòng khiêu vũ rồi. Nạn đói trên thế giới và vấn đề cá kình thì đúng là ngoài tầm kiểm soát của tất cả mọi người.

Còn vụ điện thoại di động thì khỏi cần đặt vấn đề cũng biết câu trả lời rồi. Thề nào bố cũng nói rồi mình sẽ lại đánh mất và/hoặc phá hỏng cái di động, giống cách mình làm với cái laptop (mà đó có phải lỗi của mình đâu cơ chứ. Mình chỉ lấy nó ra khỏi balô và đặt trên mép bồn

rửa mặt để tìm thỏi son nẻ thôi mà. Cũng không phải lỗi của mình khi Lana Weinberger đâm sầm vào mình, hất tung mọi thứ xuống dưới bồn rửa. Cái máy tính chỉ bị ngâm nước có vài giây, tưởng là sau khi khô nó phải hoạt động bình thường trở lại chứ… Ai dè kể cả Michael, thiên tài âm nhạc và công nghệ, cũng phải bó tay.

Nhưng mối quan tâm duy nhất của bà hiện nay là điều mà trong một phút yếu lòng mình đã không cầm lòng nổi và viết ra cho bà xem (mặc dù mình đã hối hận ngay sau đó, khi nhớ ra rằng chỉ 24 giờ nữa thôi, bà và anh Michael sẽ cùng ngồi chung bàn tại Les Hautes Manger dự buổi sinh nhật của mình).

“PROM là cái gì thế? Lần đầu tiên ta nghe thấy từ này đấy” – bà nheo nheo mắt khi đọc đến món quà thứ 10 của mình.

Hô hô, thật không thể tin được, PROM là gì mà bà cũng không biết. Chứng tỏ bà lâu lắm rồi không hề ngồi trước TV, cũng như chưa bao giờ xem phim Murder She Wrote hay phim Golden Girls, như những người ở độ tuổi của bà thường làm. Do đó càng không có khả năng bà đã xem qua bộ phim Pretty In Pink trên kênh TBS.

“Đó là một buổi vũ hội” – mình vừa nói vừa với tay lấy lại cái danh sách – “Bà không cần để tâm đến cái đó đâu”.

“Và cái cậu Moscovitz đó vẫn chưa mời cháu tới buổi vũ hội đó à?” – bà nhướn mày hỏi – “Khi nào ý nhỉ?”

“Một tuần nữa, tính từ thứ Bảy tuần này. Cháu có thể lấy lại cái danh sách được chưa?”

“Sao cháu không đi một mình? Như cái cách cháu đã làm ở buổi vũ hội lần trước ý. Cậu ta sẽ hiểu ra thôi.”

“Một mình cháu thì không thể. Buổi vũ hội đó chỉ dành cho học sinh cuối cấp mà thôi. Chỉ có học sinh cuối cấp mới được mời học sinh lớp dưới còn học sinh lớp dưới không thể tự đi một mình được. Lilly nói cháu nên hỏi thằng anh Michael xem có định đi hay không

nhưng…”

“KHÔNGGG…” – tự dưng mắt bà trợn ngược lên. Lúc đầu mình cứ tưởng bà bị nghẹn đá, nhưng hóa ra bà chỉ đang quá sốc khi nghe thấy mình nói vậy. Bà xăm mắt đen xì trông như Michael Jackson vậy (tất cả chỉ không muốn mất thời gian cho việc trang điểm vào mỗi buổi sáng). Không cần tả cũng có thể tưởng tượng ra lúc mắt bà trợn ngược lên thì gây chú ý đến thế nào.

“Cháu tuyệt đối không được hỏi cậu ta.” – bà nói – “Ta phải nói với cháu bao nhiêu lần hả Amelia? Bọn con trai giống như những sinh vật nhỏ trong rừng rậm vậy. Cháu phải lùa họ đến với mình một cách nhẹ nhàng và từ từ, chứ không phải

lấy đá thảy vào đầu họ được”.

Về điểm này thì mình hoàn toàn đồng ý với bà. Dĩ nhiên mình không đời nào muốn áp dụng chiêu lấy đá chọi anh Michael rồi. Nhưng phải gợi ý là sao để không quá lộ liễu mới là khó.

“Vậy theo bà thì cháu phải làm thế nào đây? Buổi dạ hội chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa. Cháu cần phải biết sớm để còn chuẩn bị nữa chứ.”

“Cháu phải gợi ý.” – bà đủng định nói – “Một cách khéo léo.”

Đúng ý mình! “Ý bà là cháu nên tới chỗ anh ấy và nói “Hôm trước em nhìn thấy một cái váy cực đẹp, đặc biệt dành riêng cho các buổi prom, trong quyển

catalogue của Victoria's Secret đấy?"

"Chính xác! Và tất nhiên công chúa không bao giờ mua thứ hàng chợ rẻ tiền, nhất là KHÔNG BAO GIỜ mua từ catalogue cả. Nhớ đó, Amelia".

"Vâng, cháu nhớ rồi. Nhưng bà ơi… gợi ý như thế có vẻ hơi lộ liễu quá thì phải".

Bà phá lên cười, rồi ngay lập tức phải hối hận vì chuyện đó. Cái mặt nạ hóa học xem ra còn kinh dị hơn mình tưởng. Cứ nhìn cái cách bà chườm vội ly rượu đựng đầy đá lên mặt là có thể hiểu. "Cháu đang nói về một cậu trai mới mười-bảy-tuổi thôi, Amelia ạ" – nghỉ một lúc, bà nói tiếp – "Chứ không phải là một điệp viên siêu hạng. Cậu ta sẽ

chẳng thể hiểu rõ ý cháu, nếu cháu không gợi ý đủ khéo.”

Hừm, mình cũng không biết nữa. Từ xưa đến nay mình chưa bao giờ giỏi khoản ăn nói. Giống như hôm trước, lúc mình thử ý nhị nhắc mẹ việc chị hàng xóm Ronnie có lẽ cũng đã phát ngấy khi phải nghe mẹ ca cẩm về chuyện suốt ngày chỉ có mỗi việc ra ra vào vào toa-lét (vì bây giờ bụng mẹ đã quá lớn rồi), mẹ chỉ nhìn mình và nói: “Con muốn chết hả Mia?”.

Hiện thầy Gianini và mình đều có cùng một mong muốn duy nhất: mẹ sinh em bé sớm ngày nào tốt ngày đấy!!! Chắc chị Ronnie cũng vậy.

Thứ Năm, ngày 1 tháng 5, 0 giờ 01 phút

rạng sáng

Thế đấy. Mình đã chính thức bước sang tuổi thứ 15. Không còn là một cô bé con. Nhưng vẫn chưa phải là một người phụ nữ. Ối, nghe rất giống tên một bài hát của Britney.

HA HA HA.

Mình chẳng thấy có gì khác lạ so với một phút trước, khi vẫn còn ở tuổi 14 cả. Tất nhiên thân hình mình TRÔNG vẫn như xưa: cao gần 1m80, áo chíp cỡ 32A. Có thể tóc mình bây giờ trông khá hơn một chút, sau khi "bị" bà bắt thêm vài cái hightlight và thường xuyên được chú Paolo đặc biệt o bế, không còn hình dạng tam giác như trước đây nữa.

Chấm hết. Chẳng có gì gọi là sự-biến-đổi-kỳ-diệu-của-tuổi-15 cả.

Chắc là phải có gì chứ? Hay là nó vẫn đang tiềm ẩn ở bên trong người mình nhỉ?

Kiểm tra hòm thư xem có ai nhớ tới sinh nhật của mình hay không thì thấy có năm email chúc mừng sinh nhật, một từ Lilly, một từ Tina, một từ ông anh họ Hank (không thể tin nổi ANH ẤY còn nhớ. Giờ Hank đã là một siêu mẫu nổi tiếng rồi và mình hầu như không gặp anh ta – mình cũng chẳng vì thế mà tiếc. Nhưng mình vẫn không thể quen với cái việc chiêm ngưỡng anh ta bán khoả thân trên các bảng biểu quảng cáo và các bốt điện thoại đường phố, kiểu gì ấy!!!), một từ

ông anh họ khác – Hoàng tử René và một từ Michael.

Đương nhiên email của Michael là tuyệt vời nhất rồi. Đó là một đoạn phim hoạt hình do anh ấy tự thiết kế, hình một cô gái đội vương miện (bên cạnh là một chú mèo da cam mập ú ụ) đang hí hửng mở một hộp quà khổng lồ. Sau khi mở hết đống giấy bọc, các chữ lần lượt nhảy ra khỏi hộp, pháo hoa, pháo giấy bắn tung toé: CHÚC MỪNG SINH NHẬT, MIA, và mấy chữ nhỏ hơn: Yêu em, Michael.

Yêu. YÊU!!!!!!!!

Tuy rằng hai đứa đã hẹn hò với nhau được hơn bốn tháng rồi, nhưng sao mình vẫn thấy thật hồi hộp khi anh ấy nói -

hoặc viết - từ đó. Yêu. YÊU!!!!! Anh ấy YÊU mình!!!!

Vậy thì cái gì khiến anh ấy chần chừ mãi không đả động đến buổi dạ hội nhỉ?

Mình đã 15 tuổi rồi. Đã đến lúc phải dẹp hết mấy thứ trẻ con và bắt đầu cuộc sống của một người trưởng thành thôi. Theo lời Carl Jung, một chuyên gia tâm lí nổi tiếng, để có thể đạt được cái gọi là hoàn thiện bản thân - được xã hội và mọi người công nhận, sống có mục đích, thoả mãn, no đủ, khoẻ mạnh, hạnh phúc và vui vẻ - thì con người ta phải rèn luyện đức tính yêu thương, thiện tâm, lòng bao dung, lòng tốt, sự biết ơn, tình bạn và sự chân thành. Vì thế từ giờ trở đi mình tự hứa với lòng sẽ:

1. Ngừng ngay việc cắn móng tay. Lần này là thật đấy!

2. Kết quả học tập phải tươm hơn một chút.

3. Đối xử tốt với mọi người hơn, kể cả là Lana Weinberger.

4. Thành thật hơn nữa khi viết nhật ký.

5. Bắt đầu và hoàn thành một cuốn tiểu thuyết. Là viết, chứ không phải đọc!

6. Xuất bản được nó trước năm 20 tuổi.

7. Thông cảm hơn với mẹ về những gì mẹ đang trải qua ở 3 tháng cuối thời kì thai sản.

8. Ngừng ngay việc lấy dao cạo râu của thầy G để cạo lông chân. Phải mua một

cái dao cạo của riêng mình.

9. Cố gắng cảm thông hơn với những hội chứng sợ-bị-bỏ-rơi của bố, trong khi vẫn phải tìm mọi cách né vụ nghỉ hè ở Genovia tháng bảy, tám.

10. Nghĩ ra cách bắt Michael Moscovitz phải mời mình đi dự dạ hội mà không cần hạ mình năn nỉ và/hoặc gài bẫy.

Sau khi thực hiện được tất cả những điều trên, chắc chắn mình sẽ đạt tới cảnh giới cao nhất của sự trưởng thành và mình sẽ được hạnh phúc. Mà nhìn lại thì những gì ghi trên đây mình hoàn toàn có thể làm được. Đành rằng tác giả Margaret Mitchel phải mất tới 10 năm để hoàn thành xong tác phẩm Cuốn theo chiều

gió, nhưng mình mới 15… Kể cả nếu phải mất 10 năm để hoàn thành xong cuốn tiểu thuyết thì cho tới khi xuất bản được thì mình cũng mới chỉ có 25, muộn có 5 năm so với dự tính thôi.

Vấn đề duy nhất là mình chưa biết sẽ phải viết về cái gì. Thôi, chuyện đó tính sau!

Trước tiên phải khởi động bằng một vài truyện ngắn hoặc thơ thẩn gì đó mới được.

Quay lại với chủ đề dạ hội, đau đầu vô cùng!!! Căn bản là mình không muốn gây áp lực với anh Michael. Nhưng… mình PHẢI CÓ MẶT Ở BUỔI VŨ HỘI ĐÓ!!!! ĐY LÀ CƠ HỘI CUỐI CÙNG CỦA

MÌNH!!!!!!!!!!

Hy vọng Tina nói đúng, và anh Michael sẽ mời mình tại bữa ăn tối nay.

MONG CHÚA HÃY RỦ LÒNG THƯƠNG, ĐỂ NHỮNG GÌ TINA NÓI SẼ THÀNH HIỆN THỰC!!!!!!!!

Thứ Năm, mùng 1 tháng 5, SINH NHẬT MÌNH, giờ Đại số

Josh đã mời Lana cùng đi dạ hội.

Anh ta mời nó tối hôm qua, sau trận đấu bóng giao hữu. Những chú sư tử đã chiến thắng. Theo lời Shameeka, người đã có mặt ở đó sau trận đấu, Josh đã ghi bàn quyết định. Sau đó, khi những fan hâm mộ của Albert Einstein ùa xuống sân,

Josh cởi áo, huơ huơ trên không trong vài phút (kiểu cố ý muốn khoe cơ bắp ý mà). Shameeka nói cậu ấy đã khá bất ngờ khi phát hiện ra rằng ngực Josh rất ít lông (đương nhiên, anh ta làm sao mà giống Hugh Jackman được).

Lúc đó Lana đang đứng ở đường biên, trong chiếc váy cổ động sát nách siêu ngắn màu xanh da trời viền vàng của trường TH AE. Vừa thấy Josh cởi áo là nó phi vội ra sân và hò hét như một con điên. Shameeka kể Lana lao vào vòng tay anh ta - khiếp, trong tình trạng cơ thể kia đang nhễ nhại mồ hôi nhé - và bọn họ hôn nhau đắm đuối… chờ tới khi cô Hiệu trưởng Gupta đi tới, lấy tập đựng hồ sơ đập vào đầu Josh một nhát. Chỉ tới

lúc đó Josh mới chịu đặt Lana xuống và nói: “Đi dạ hội với anh nhé cưng?”. Tất nhiên là Lana gật đầu cái rụp, chạy đi khoe rối rít tít mù với lũ bạn trong đội cổ vũ.

Mặc dù trong danh sách những việc cần làm khi bước sang tuổi 15 của mình là phải đối xử tốt hơn với mọi người, kể cả Lana, nhưng quả thực chỉ cần nhắc đến tên nó thôi là muốn cắm cho cái bút chì vào đầu rồi. Cũng vẫn biết bạo lực chẳng bao giờ giải quyết được gì, trừ phi phải đối phó với bọn phát xít và những tên khủng bố thôi. Nhưng Lana thì khác gì?!!! Cả giờ nó chỉ ngồi ôm cái điện thoại bô bô khoe với tất cả mọi người. Nghe nói thứ Bảy này mẹ nó sẽ đưa nó đến cửa

hang Nicole Miller ở Soho để mua váy. Một chiếc váy đen, hở một bên vai, có đường viền kim tuyến, xẻ tà… Sau đó tới tiệm Saks mua một giày cao gót có dây buộc ở cổ chân.

Không cần hỏi cũng đoán được là nó sẽ rắc nhũ đầy người cho mà xem.

Mình biết mình có những thứ mà rất nhiều người phải mơ ước:

1. Một người bạn trai rất yêu mình. Sáng nay, khi chiếc limo bóng bẩy tấp vào đón Michael và Lilly như thường lệ, anh ấy đã bất ngờ tặng cho mình một hộp bánh xốp vị quế của công ty Bánh xốp Manhattan. Đúng loại bánh yêu thích nhất của mình!!! Chắc hẳn Michael đã phải

lặn lội xuống tận Tribeca từ sáng sớm để kịp mua bánh cho mình, nhân ngày sinh nhật.

2. Một người bạn thân tuyệt vời. Lilly đã tặng (mình) một cái vòng cổ màu hồng nhạt cho Louie Mập với dòng chư bằng thạch anh "Tớ thuộc về Công chúa Mia", do chính tay cậu ấy làm, trong khi đang xem bộ phim Buffy the Vampire Slayer.

3. Một người mẹ trên cả tuyệt vời (cho dù dạo gần đây mẹ "diễn giải" hơi bị nhiều về các chức năng của cơ thể). Mặc dù nặng nề như thế nhưng sang nay vẫn cố lê ra khỏi giường để chúc mừng sinh nhật mình.

4. Một ông bố dượng vô cùng tử tế. Ông

đã thề là sẽ không nói với ai ở lớp về chuyện hôm nay là sinh nhật của mình (ngượng lắm!!!).

5. Một ông bố đẻ hào phóng, người chắc chắn sẽ tặng mình thứ gì đó rất đặc biệt nhận dịp sinh nhật (khi mình gặp bố tại bữa ăn tối nay), và một bà nội luôn có xu hướng ÉP người khác làm theo ý thích của mình mà không cần biết họ có muốn hay không.

Phải thừa nhận là mình hạnh phúc hơn rất nhiều những đứa trẻ bằng tuổi khác và mình luôn biết ơn về điều đó. Như những đứa trẻ ở Appalachia chẳng hạn, được nhận một đôi tất nhân ngày sinh nhật cũng đủ mừng húm lên rồi (bởi có bao nhiêu tiền trong nhà đều bị bố mẹ chúng nó đổ

hết vào rượu ché chứ sao)

Nhưng… MÓN QUÀ SINH NHẬT MÌNH MONG ĐỢI NHẤT LẠI DƯỜNG NHƯ QUÁ XA VỜI. MÌNH CHỈ MUỐN CÓ MỘT BUỔI PROM ĐÚNG NGHĨA THÔI MÀ, CHẲNG NHẼ NHƯ THẾ LÀ QUÁ THAM LAM SAO??? Lana Weinberger đã có được một cách dễ dàng mà không cần phải bỏ công sức hoàn thiện bản thân. Mà dám cá là nó còn không biết ý nghĩa của việc hoàn thiện bản thân là gì ý chứ. Trong suốt cuộc đời của mình nào đã thấy Lana đối xử tốt với ai bao giờ!!! Vậy thì tại sao NÓ lại được đi dự dạ hội?

Thế giới này không còn công bằng nữa rồi.

KHÔNG MỘT TẸO NÀO LUÔN!!!

Hai số căn có thể nhân hoặc chia với nhau nếu có cùng bậc hay giá trị dưới căn là như nhau.

Hai số căn có thể nhân hoặc chia với nhau nếu có cùng bậc hay giá trị dưới căn là như nhau.

Thứ Năm, mùng 1 tháng 5, SINH NHẬT MÌNH, giờ Năng khiếu và Tài năng

Vì là sinh nhật của mình nên mặc dù hôm nay thứ Năm nhưng anh Michael vẫn phá lệ, ra ngồi ăn trưa cùng mình chứ không phải với câu lạc bộ Máy tính của anh ý. Michael thật đáng yêu làm sao!!! Hoá ra anh ấy không chỉ lặn lội đến Công ty Bánh xốp Manhattan sáng nay mà còn

dám bùng tiết 4, chạy ra tận tiệm Wuliang Ye ở trung tâm để mua món mì vừng lạnh yêu thích cho mình. Món mỳ này cực cay, cay đến nỗi mỗi lần ăn xong mình đều phải tu cạn hai lon Coca thì may ra lưỡi mới có lại cảm giác. Thú thật là mình đã lo sốt vó không biết anh Michael sẽ tặng gì trong ngày sinh nhật năm nay của mình. Mình biết anh ý đã phải chịu sức ép rất lớn, sau khi nhận được "mẩu" đá từ Mặt trăng từ mình hồi tháng 1 vừa rồi.

Mình hy vọng anh ấy hiểu được rằng, là một công chúa, mình có cơ hội kiếm được mấy viên đá trên Mặt trăng thật, nhưng mình không hề muốn anh ý phải đáp lại bằng một món quà có giá trị

tương đương. Chỉ cần một câu “Mia, em sẽ đi dự vũ hội cuối năm với anh chứ?” từ Michael đã đủ làm mình hạnh phúc lắm rồi. Hoặc không một chiếc lắc tay hiệu Tiffany khắc dòng chữ: “Tài sản của Michael Moscovitz” cũng tuyệt. Mình sẽ không bao giờ tháo nó ra, và khi một vị hoàng tử châu u nào đó có ý định mời mình khiêu vũ, mình sẽ giơ cao chiếc lắc lên và kiêu hãnh nói, “Xin lỗi, anh không biết đọc ư? Tôi thuộc về Michael Moscovitz.”

Tina lắc đầu ra chiều hiểu biết: “Nhận được món quà đó thì còn gì bằng nhưng mình nghĩ anh Michael sẽ không làm thế đâu.”

“Sao lại không cơ chứ?”

“Bởi việc đem tặng một cô gái - thậm chí là bạn gái - một sợi dây xích với lời đề “Tài sản của Michael Moscovitz” nghe có vẻ hơi quá tự phụ. Mà anh Michael, theo mình, không phải tuýp người như thế”.

“Nhưng cậu nhìn này…” – mình vừa nói vừa giơ cái vòng cổ mà Lilly vừa tặng cho Louie Mập ban sáng.

“Hai chuyện đó khác hẳn nhau” – Tina gạt phắt ý đi.

Chẳng nhẽ muốn trở thành tài sản của bạn trai mình là sai sao? Đành rằng sẽ không có chuyện mình đổi họ hay lấy họ của anh ấy nếu bọn mình kết hôn (dù gì mình cũng là công chúa của một nước mà, dù

có muốn cũng chẳng được, trừ phi mình thoái vị). Trái lại, vị hôn phu tương lại của mình có khi sẽ phải theo họ CỦA MÌNH không biết chừng.

Nhưng thú thực nếu Michael muốn khẳng định sự chiếm hữu với mình MỘT CHÚT cũng không sao.

Úi… có chuyện gì đó thì phải. Michael vừa đứng lên và đi về phía cửa khiểm tra xem cô Hil vẫn đang ở trong phòng giáo viên hay không. Còn Boris thì đang đi ra từ phòng chứa đồ, mặc dù chuông vẫn chưa reo. Chuyện gì thế nhỉ?

Thứ Năm, mùng 1 tháng 5, vẫn là SINH NHẬT MÌNH, giờ tiếng Pháp

Giờ thì mình không còn phải đoán già

đoán non xem Michael định tặng gì cho mình nhân ngày sinh nhật nữa. Vì ban nhạc của anh ấy đã đến - phải, ban nhạc của anh ấy, nhóm Skinner Box đã có mặt ở đây, ngay trong phòng NK&TN. Ngoài Boris (giờ NK&TN nào chẳng có mặt để tập viôlông), các thành viên khác – tay trống Felix với chỏm râu dê, keyboard Paul cao kều, và tay ghita Trevor - tất cả đều bùng học để có mặt tại phòng NK&TN cùng chơi bài hát mà anh Michael đã viết dành tặng riêng cho mình.

Lời bài hát thế này:

Những đôi giày “khủng bố” và những chiếc burger chay

Chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến tôi bay bổng

Nàng chính là Công chúa của lòng tôi

Ghét những bất công xã hội và chất ni-cô-tin

Nàng không chỉ là một nữ hoàng xinh đẹp bình thường

Nàng chính là công chúa của lòng tôi

Điệp khúc: Công chúa của lòng anh

Không biết phải bắt đầu thế nào nữ

Xin cho anh mãi là hoàng tử của lòng em

Trọn kiếp này và muôn vạn kiếp sau

Công chúa của lòng anh!

Anh yêu em ngay lần đầu gặp gỡ

Hãy nói rằng em cũng yêu anh

Trái tim anh sẽ mãi thuộc về em

Em có biết anh đã bị “hạ gục”

Bởi những nụ cười rạng rỡ trên môi em

Công chúa của lòng anh, hãy nhìn mà xem

Anh không cần đến tước hiệp sỹ

Chính nụ cười của em là điều hoa mỹ

Em là công chúa như ý của lòng anh

Điệp khúc: Công chúa của lòng anh

Không biết phải bắt đầu thế nào nữ

Xin cho anh mãi là hoàng tử của lòng em

Trọn kiếp này và muôn vạn kiếp sau

Công chúa của lòng anh!

Anh yêu em ngay lần đầu gặp gỡ

Hãy nói rằng em cũng yêu anh

Chúng ta sẽ trọn đời hạnh phúc bên nhau.

Lần này không cần hỏi cũng biết bài hát nói về mình, giống như bài hát "Tall Drink of Water" (Cô gái Cao kều Uống nước) mà anh ấy từng viết ý…

Cả trường đã nghe thấy bài hát Michael viết tặng cho mình vì nhóm Skinner Box đã bật loa khá to… đến nỗi cô Hil và các thầy cô khác trong phòng giáo viên cũng phải chạy xộc đến xem. Họ đã rất tế nhị khi chờ đến khi ban nhạc hát xong

mới vào lớp và tuyên bố phạt cấm túc cả ban Skinner Box.

Hôm sinh nhật cô Klein, thầy Wheeton đã gửi cả tá hoa hồng đỏ tặng cô ấy ngay giữa tiết năm. Nhưng có điều thầy ấy không viết bài hát tặng cho cô Klein và chơi cho cả trường nghe thấy như Michael của mình.

Chưa bao giờ mình thấy hả hê như hôm nay. Ừ thì Lana đã được đi dự buổi vũ hội cuối năm thật đấy nhưng thử hỏi bạn trai của nó – chứ chưa cần nói đến đám bạn của anh ta – đã bao giờ bị phạt cấm túc vì nó chưa???

Thật ra ngọai trừ việc phải-tới-Genovia-cả-tháng-bảy-và-tháng-Tám, và vụ vũ

hội cuối năm ra thì tuổi mười lăm có vẻ cũng tuyệt đấy chứ.

Bài tập về nhà

Đại số: Đừng tưởng ông bố dượng sẽ chịu miễn bài tập nhân ngày SINH NHẬT MÌNH… Giấc mơ chỉ là giấc mơ!

Tiếng anh: đọc The iceman Cometh

Sinh vật: Sâu đá

Sức khỏe và an tòan hỏi Lilly sau

Năng khiếu và Tài năng: có mới nói!

Tiếng Pháp: hỏi Tina sau

Văn minh Thế giới: biết chết liền.

Thứ Năm, ngày 1 tháng 5, vẫn SINH

NHẬT MÌNH, phòng vệ sinh nữ tại nhà hàng Les Hautes Manger

Mình vừa có một bữa sinh nhật đỉnh của điểm!

Thật! Đến cả bố và mẹ cũng đã hòa thuận với nhau - hoặc ít ra thì cả hai đang cố gắng tỏ ra như thế trước mặt mình. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa mình cũng cảm thấy rất tự hào về họ. Mình biết, phải lèn mình vào cái váy bầu bó sát kia không khác gì tra tấn đối với mẹ. Vậy mà cả buổi tối nay mẹ không hề kêu ca lấy một tiếng. Còn bố thì không một lời chê bai hay giễu cợt đôi khuyên tai kỳ dị mà mẹ đang đeo. Nhưng giỏi nhất phải là thầy Gianini. Vừa nhìn thấy bà, thầy đã thốt lên khen bà trông thật là trẻ, mỗi

lần gặp lại thấy bà trẻ ra...khiến cho ý định lên lớp lớp thầy G về chỏm râu dê (bà vốn rất dị ứng những người để râu mà) tắt ngúm ngay tắp lự. Xem ra bà mãn nguyện lắm thì phải, bà đã mỉm cười trong suốt món khai vị (mừng cho bà là bà đã có thể cử động môi trở lại sau đợt dùng mặt nạ hóa học vừa rồi).

Mình đã hơi lo là nếu thầy G cứ tôn vinh bà kiểu đó, mẹ sẽ tuôn một tràng những điều không hay về cái ngành công nghiệp làm đẹp mất thôi. Mẹ vốn phản đối cực lực mấy chuyện phẫu thuật thẩm mỹ rồi. Thế này nhé, họ không ngừng tuyên truyền thông điệp: bạn sẽ không thể nào được coi là quyến rũ, trừ phi bạn sở hữu làn da trắng mượt mà như những cô gái

tuổi mười lăm (thật nhảm nhí!!! Đa số những đứa tầm tuổi mình đều mọc mụn tùm lum, trừ phi có đủ tiền đi chăm sóc da đều đặn ở mấy cửa hàng sang trọng như bà thỉnh thỏang vẫn ép mình đi. Lần nào học cũng kê cho mình cả đống thuốc bôi để chống mụn nhọt). Thật may là mẹ đã kiềm chế rất giỏi, vì mình!!!

Và khi anh Michael đến muộn (vì bị phạt cấm túc), bà cũng không để ý. Nhẹ cả người!!! Hình như anh ý vừa chạy một mạch từ trường về nhà thay đồ rồi phi thẳng đến đây thì phải. Nhìn bộ dạng hớt hải của anh Michael lúc mới đến chắc bà cũng đóan được anh ấy đã cố gắng đến thế nào để có mặt đúng giờ. Đến một người "miễn nhiễm" và vô cảm như bà

cũng phải thừa nhận bạn trai mình là người đẹp trai nhất trong nhà hàng tối nay. Mái tóc đen mượt của anh Michael rủ xuống, hơi che một bên mắt và nhìn anh ý dễ thương KHỦNG KHIẾP trong chiếc áo khóac không-phải-đồng-phục-trường cùng với chiếc cà vạt thắt hờ (vì đây là một trong những quy định bắt buộc về trang phục ở nhà hàng Les Hautes Manger. May mình đã kịp dặn anh ấy nhớ mang theo cà vạt). Sau đó, mọi người lục đục đứng dậy tặng quà cho mình.

Ôi quà! Màn yêu thích nhất của mình trong mỗi bữa tiệc sinh nhật! Mười lăm tuổi thật QUÁ ĐÃ!

Bố

Bố tặng mình một chiếc bút đẹp lung linh và có vẻ khá đắt tiền – mà theo lời bố là để phục vụ cho sự nghiệp viết lách của mình sau này (mình đang viết nhật ký bằng chính cái bút đó đấy). Tất nhiên mình vẫn thích được tặng một vé tháng vào công viên Six Flags Adventure cho mùa hè năm nay hơn (và được phép ở lại Mỹ dùng cái vé đó), nhưng phải thừa nhận là cây bút đẹp thật, màu tím thẫm viền vàng, bên trên khác chữ Công chúa Amelia Renaldo.

Mẹ và thầy G

Một chiếc điện thọai di động!!!!!!!!! Đúng thế!!!!!!!!! Của riêng mình!!!!!!!!!

Chỉ tiếc một cái là chiếc điện thọai này

được kèm theo một lời "nhắn nhủ" dài ngoằng từ mẹ và thầy G về mục đích, ý nghĩa, không gian và thời gian sử dụng của nó. Lí do duy nhất mà mẹ và thầy G quyết định mua điện thọai cho mình là để có thể liên lạc với mình ngay khi mẹ vào bệnh viện sinh em bé. Mẹ muốn mình có mặt trong phòng sinh khi em trai hoặc gái của mình chào đời (nó sẽ khó xảy ra đây vì mình cực kì không thích nhìn những thứ "tòi" ra từ một thứ gì khác, tuy nhiên không dại gì mà tranh cãi với một phụ nữ đang phải khệ nệ hai-mươi-tư-tiếng một ngày). Ngòai ra, mình sẽ không được dùng điện thọai ở trường, chỉ-có-thể-gọi-nội-hạt, không thể gọi quốc tế, vì thế cái điện thọai này sẽ chỉ là một cục sắt khi mình ở Genovia.

Nhưng mình cũng chẳng bận tâm lắm vì ít ra thì cuối cùng mình cũng đã thực sự nhận được một thứ trong danh sách quà tặng sinh nhật yêu thích của mình!!!!!

Bà

Vô cùng hỏang hốt luôn! Bà cũng đã tặng mình một thứ nữa trong danh sách. Không phải lược chải lông cho mèo hay quần yếm mới, không phải ân chuẩn cho mình căng dây cao su trong phòng khiêu vũ...mà là một bức thư xác nhận: mình là người đỡ đầu chính thức của một cô bé mồ côi đang sống ở châu Phi, có tên là Johanna!!!!! Bà nói: “Mặc dù không thể giúp cháu chấm dứt nạn đói trên thế giới, nhưng ta nghĩ ta có thể giúp cháu mang

đến cho cô bé này hàng đêm có một giấc ngủ ngon sau một bữa tối ngon miệng”.

Bà làm mình ngạc nhiên đến phát khóc! Súyt chút nữa thì buột miệng hỏi: “Nhưng bà ghét người... Đói cơ mà?” – vì đúng như vậy, bà rất ghét những người...đói bụng. Lần nào thấy mấy đứa choai choai dạt nhà thường tụ tập ở trung tâm Lincoln, bệ rạc ôm tấm bảng Vô gia cư và Đói, bà chẳng chạy ra mắng xối xả vào mặt: “Nếu không phung phí tiền vào mấy cái khuyên mũi bẩn thỉu và đống hình xăm nhố nhăng này thì cô cậu đã có thể kiếm được một cái phòng tươm tất ở khu Nolita rồi đấy!”

À nhưng Johanna thì khác, vì cô bé cũng chẳng còn bố mẹ. Không như mấy đứa

choai choai kia, hẳn bố mẹ của chúng ở khu Weschester đang ngày đêm lo lắng không biết con mình ở đâu.

Không hiểu chuyện gì xảy ra với bà nữa! Cứ ngỡ sẽ phải nhận từ bà một cái khăn lông chồn hoặc một thứ gì đó dã man không kém cơ đấy. Ai dè đâu bà lại tặng đúng thứ mà mình thầm ao ước bấy lâu nay - đỡ đầu cho một em bé mồ côi sắp chết đói – xem ra bà cũng tâm lý ra phết! Phải nói là mình hơi bị sốc vì chuyện này đấy!!!!

Hình như bố và mẹ cũng bị sốc không kém. Ngay khi thấy món quà của bà, bố gọi thêm một cốc Martin lớn, còn mẹ thì, lần đầu tiên kể từ khi có bầu, ngồi im lặng không nói câu gì. Thật đấy!

Chú Lars

Sau đó đến lượt chú Lars tặng quà cho mình, mặc dù việc nhận quà từ vệ sĩ riêng không được đúng với nghi lễ của Genovia cho lắm (hãy xem chuyện gì đã xảy ra với công chúa Stephanie của Monaco, sau khi nhận được món quà sinh nhật từ vệ sĩ riêng của cô ấy: HỌ KẾT HÔN với nhau. Sẽ không có gì đáng nói nếu họ có điểm nào đó tương đồng. Nhưng...vệ sĩ của Stephanie đâu hứng thú với chuyện tỉa tót lông mày, còn Stephanie cũng chẳng biết gì về mấy thế võ ju-do. Chỉ mới thế thôi cũng đủ thấy cuộc hôn nhân của họ rồi sẽ gặp nhiều trắc trở).

Nhưng dù sao chú Lars cũng đã bỏ rất

nhiều tâm huyết cho món quà này. Xem nhé:

Một chiếc mũ lưỡi trai xịn của Đội Tháo dỡ Bom Mìn của Phòng Cảnh sát Đặc nhiệm New York do đích thân một nhân viên của đội đã tặng cho chú Lars (khi ông này lên phòng của bà ở khách sạn Plaza để dò mìn, trước chuyến viếng thăm của Giáo hòang). Chú Lars THẬT dễ thương làm sao! Mình biết chú ấy yêu quý chiếc mũ này thế nào mà !!! Chỉ riêng việc chú Lars tình nguyện tặng nó cho mình cũng đủ chứng minh sự tận tụy và lòng trung thành của chú ấy đối với mình. Tất nhiên không có chuyện dính líu gì đến hôn nhân ở đây vì mình mới tình cờ phát hiện ra là chú Lars đang yêu

thầm cô Klein, như bất cứ người đàn ông nào khác trong phạm vi 10m quanh cô ấy thôi.

Anh Michael

Nhưng món qùa tuyệt vời nhất phải nói là từ anh Michael. Anh ấy không tặng nó trước mặt mọi người mà đợi cho tới khi mình đứng dậy đi toa-lét, và đi theo mình. Khi mình vừa bước chân xuống cầu thang vào toa-lét nữa thì anh ý kéo tay mình lại, đưa cho mình một chiếc hộp nhỏ, dẹp, bọc trong giấy vàng ánh kim và nói: “Mia, cái này tặng em. Chúc em sinh nhật vui vẻ”.

Anh ý làm mình bất ngờ quá - gần giống như lúc nhận bà của bà. “Michael à, anh

đã tặng quà sinh nhật cho em rồi mà! Anh đã sáng tác bài hát tặng em! Lại còn chịu phạt cấm túc vì em nữa!”

“À..bài hát đó á? Đó không phải là quà. Cái này cơ” – anh nháy mắt cười với mình.

Cái hộp nhỏ xíu và mỏng đến nỗi mình đã nghĩ – không, phải nói là mình đã chắc mẩm - rằng chỉ có tấm vé đi dự vũ hội cuối năm mới nhét lọt được vào trong đó. Biết đâu Lilly đã kể với Michael về chuyện mình đã mong chờ được tham dự buổi vũ hội đó đến thế nào, và anh ấy quyết định đi mua vé tạo sự bất ngờ cho mình???

Và anh ấy đã làm mình bất ngờ thật! Bất

ngờ vì trong hộp không phải là tấm vé đi dự vũ hội như mình đã nghĩ!!!

Nhưng... Đổi lại anh ấy đã tặng cho mình một món quà không kém phần tuyệt vời.

Đó là một chiếc vòng cổ với mặt bông tuyết bằng bạc bé tí xíu.

“Từ hồi chúng mình ở Vũ hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo...” – Michael vội giải thích, dường như sợ mình sẽ không nhớ - “Em còn nhớ mấy bông tuyết giấy treo trên trần phòng tập không?”

Tất nhiên là mình nhớ chứ. Mình còn giữ một bông trong ngăn kéo bàn cạnh giường mà.

Mặc dù đó không phải vé đi dự vũ hội

cuối năm, cũng không phải “lá bùa” khắc chữ Tài sản của Michael Moscovitz, nhưng ý nghĩa của nó cũng gần gần giống thế rồi còn gì.

Quá hạnh phúc, mình quay ra tặng Michael một nụ hôn say đắm ngay trên bậc cầu thang vào toa-lét nữ, trước mặt tất cả mọi người từ bồi bàn, phục vụ đến người giữ áo khóac ở nhà hàng Les Hautes Manger. Kệ, ai nhìn thì nhìn, mình chẳng sợ! Nhưng mình chỉ không muốn bị mấy tay săn ảnh của tờ US Weekly chộp được những cảnh này và đưa chúng lên bìa số báo mới nhất với nhan đề Nụ hôn nồng cháy kháo khát của công chúa Mia! Mình sẽ không hề ngạc nhiên nếu họ làm vậy. Sao cũng được,

chuyện đâu còn có đó. Mình chỉ biết là mình đang rất hạnh phúc!!!

Đúng vậy, mình đang cực kỳ hạnh phúc!!! Hạnh phúc đến nỗi mấy ngón tay của mình vẫn chưa hết run khi đang viết những dòng này. Vì sao ư? Vì lần đầu tiên trong cuộc đời mình, rút cuộc mình cũng đã đạt được cảnh giới cao nhất của cái gọi là quá trình hòan thiện bản thân.

Ý, có chuyện gì thì phải... Sao bên ngòai tự nhiên ồn thế nhỉ? Hình như có tiếng bát dĩa bị vỡ, tiếng chó sủa và ai đó đang la hét...

Chúa ơi... LÀ BÀ!!!

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, nửa đêm, ở nhà

Biết mà! Biết ngay mà! Đáng ra mình phải sớm nhận ra rằng không có gì là hòan hảo cả. Mình đang nói về bữa tiệc sinh nhật tối nay của mình ý!!! Chỉ là tất cả mọi thứ đang diễn ra quá đẹp, như trong mơ vậy! Tuy không có lời mời đi dự vũ hội từ phía Michael hay lời "ân chuẩn" của bố cho phép mình hủy bỏ vụ nghỉ hè tại Genovia, nhưng tối nay, tất cả những người mình yêu quý nhất (à không, gần như tất cả thôi) đều ngồi chung một bàn mà không có cuộc khẩu chiến hay trận cãi vã nào. Mình thì cũng đã nhận được mọi thứ mình mong muốn (ờ thì...chỉ là gần như mọi thứ thôi). Anh Michael đã sáng tác bài hát tặng riêng cho mình. Chưa kể đến chiếc điện thọai

di động...

Mọi thứ, mọi người đều hòan hảo, trừ MÌNH!!! Mình cũng đã 15 tuổi rồi, đã đến lúc phải chấp nhận sự thật thôi!!! Số phận đã an bài, mình sẽ không bao giờ có một cuộc sống bình thường (như bao người khác). Và với một người có cuộc sống sống không bình thường, một gia đình không bình thường như mình thì đương nhiên không thể mong đợi một sinh nhật bình thường!!!

Vậy mà súyt chút nữa buổi tối nay đã có thể trở thành một ngọai lệ (trong số phận đã định trước của mình)... Nếu không phải tại bà. BÀ VÀ CON ROMMEL.

Ai lại vác CHÓ vào NHÀ HÀNG cơ

chứ? Mình không cần biết chuyện đó có là bình thường ở Pháp hay không nhưng đây là nước Mỹ, không phải Pháp! Ai mà hiểu được mấy người ở Pháp họ đang nghĩ cái gì trong đầu. Đến ỐC SÊN mà họ còn coi là đặc sản cơ mà. ỐC SÊN ý, thật kinh dị!!! Người thông minh một chút cũng phải hiểu được là những thứ được-coi-là-bình-thường ở Pháp chưa chắc là đã được xã-hội-thừa-nhận ở Mỹ!!!

Chắc chỉ có mình bà mới nghĩ được ra những chuyện như vậy.

Bà thậm chí còn không hiểu vì sao mọi người trong nhà hàng nhặng xị lên như thế: “Tất nhiên là ta phải mang Rommel theo rồi.”

Vậy đấy, tại nhà hàng Les Hautes Manger. Tại bữa tối sinh nhật của mình. Bà vác theo CHÓ tới BỮA TỐI SINH NHẬT CỦA MÌNH.

Tệ hơn nữa, với đúng một lý do: Nếu để Rommel ở nhà một mình, nó sẽ liếm cho tới khi rụng nốt những cọng lông còn sót lại trên người. Đúng vậy, con Rommel đang phải dùng thuốc Prozac, một lọai thuốc điều trị chứng rối lọan khả năng kiềm chế bản thân. Nhưng mình lại nghĩ đó không phải là vấn đề lớn nhất của con Rommel. Vấn đề lớn nhất của nó chính là: Nó phải sống với bà! Mình cũng sẽ thế thôi, nếu phải sống với bà, mình cũng sẽ liếm các sợi tóc trên đầu mình (nếu lưỡi mình đủ dài).

Nhưng nói gì thì nói, không thể đem căn bệnh đó ra để biện minh cho việc bà vác theo Rommel đến dự bữa tối SINH NHẬT CỦA MÌNH được. Lại còn giấu nó trong một cái túi hiệu Hermes đã bị hỏng khóa!!!

Chuyện gì đã xảy ra khi mình đang ở trong nhà vệ sinh ư? Này nhé, Rommel đột nhiên nhảy ra khỏi túi của bà và chạy tứ tung quanh nhà hàng - tuyệt vọng tìm mọi cách không để bị bắt lại (cũng dễ hiểu thôi, sống bên cạnh một người như bà thì ai mà sẽ chẳng làm như thế?)

Chắc hẳn các thực khách của nhà hàng Les Hautes Manger phải kinh hãi lắm khi nhìn thấy một con chó púc 4kg mhỏ xíu trụi lông cứ len lỏi dưới những tấm khăn

trải bàn. Sau đó anh Michael đã kể với mình: họ tưởng Rommel là một con chuột khổng lồ.

Ngẫm lại cũng thấy đúng, không có cọng lông nào trên mình, trông Rommel chẳng khác gì lòai gặm nhấm.

Nhưng dù sao thì họ cũng hơi quá khi nhảy chồm lên ghế, la hét inh ỏi về "con chuột" cỏn con này. Như vậy chỉ càng làm cho tình hình tồi tệ hơn mà thôi. Mặc dù thấy anh Michael kể có thấy một vài du khách lục đục lấy máy ảnh kỹ thuật số ra chụp ảnh lia lịa. Đảm bảo ngày mai trên trang nhất các tờ báo ở Nhật sẽ tràn ngập tin tức và hình ảnh về "chú chuột khổng lồ" tại một nhà hàng bốn sao ở thành phố Manhattan, Mỹ.

Mình không được tận mắt chứng kiến chuyện gì đã xảy ra. Nhưng theo lời anh Michael thì mọi chuyện sau đó diễn ra như trong phim Baz Luhrmann (chỉ có điều không thấy bóng dáng của Nicole Kidman đâu): Người hầu bàn, dường như không để ý đến vụ ồn ào đang diễn ra trong quán, vẫn khệ nệ bê cái khay to đùng đựng những bát súp đã vơi một nửa mang theo vào bếp như bình thường. Bất ngờ con Rommel, đang bị dồn vào góc quầy hải sản, lao ra ngang lối đi của anh ta và điều gì xảy ra tiếp theo chắc ai cũng có thể đóan được: nước súp tôm hùm bắn tung tóe khắp nơi. Thật may là hầu hết đều "hạ cánh" xuống người bà. Súp tôm hùm ý! Và đấy là hậu quả của

việc bà đã mang theo CHÓ đến bữa tối SINH NHẬT CỦA MÌNH, bộ váy đắt tiền hiệu Channel đi tong luôn. Tò mò thật, không chứng kiến tận mắt cảnh ấy. Sau đó, mặc dù không ai công nhận - kể cả mẹ - nhưng mình đóan hẳn bà trông phải cực cực cực kỳ buồn cười trong bộ cánh Channel-tẩm-súp-tôm-hùm ấy. Nếu được tận mắt nhìn thấy cảnh đó nữa thì đúng là mình không còn điều gì phải hối tiếc trong bữa tối sinh nhật tuyệt vời như hôm nay!!!

Nhưng trước khi mình ra khỏi toa-lét, người ta đã kịp lau sạch sẽ đám súp tôm hùm trên người bà rồi. Chỉ còn lại những mảng vải bị ướt trên lưng bà mà thôi. Mình đã bỏ lỡ khúc cao trào nhất (lần

nào cũng vậy). Và thay vào đó là phải chứng kiến cảnh buồn nhất của buổi tiệc: lúc tay quản lý hống hách bắt anh bồi bàn tội nghiệp trả lại cái khăn lau đĩa: anh ta đã bị đuổi việc. Đúng vậy, BỊ ĐUỔI VIỆC!!!!! Vì một chuyện hòan tòan không phải do lỗi của anh ta! Trông Jangbu – tên của anh hầu bàn – như sắp òa khóc. Anh ấy không ngừng xin lỗi hết lần này đến lần khác. Nhưng vẫn không giải quyết được gì. Vì nếu bạn làm đổ súp lên người một Công Nương ở giữa cái đất New York này đồng nghĩa với việc tên bạn sẽ lập tức vĩnh viễn bị xóa sổ tại tất cả các quán ăn, nhà hàng. Cũng giống như việc một người sành ăn bị bắt gặp lang thang trong quán Mcdonald's ở Paris. Hoặc chuyện ca sĩ P.Diddy đi mua

quần lót trong siêu thị Wal-mart. Hay việc hai chị em Nicky và Paris Hilton tối thứ Bảy thay vì đi party lại nằm nhà xem chương trình Khám phá Địa lý Quốc gia. Đơn giản đó là ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG!

Mình đã cố nói đỡ cho Jangbu với người quản lý, sau khi Michael thuật lại cho mình nghe những chuyện đã xảy ra. Mình nói không có chuyện nhà hàng phải chịu trách nhiệm cho những gì con chó CỦA BÀ đã gây ra. Đáng ra ngay từ đầu nó đã không được phép có mặt ở đây rồi.

Nhưng cũng không ích gì. Lần cuối cùng mình nhìn thấy Jangbu là lúc anh ý đang lủi thủi đi về phía nhà bếp một cách buồn bã.

Mình đã cố thuyết phục bà, bên bị hại (trong luật pháp người ta gọi là thế, mặc dù bà chẳng bị thương ở đâu cả) nói chuyện với người quản lý để không đuổi việc anh Jangbu. Nhưng bà nhất quyết không lung lay bởi lời cầu xin của mình. Kể cả khi mình nhắc với bà rằng phần đông những người hầu bàn đều là dân nhập cư, còn mới mẻ với đất nước này, và họ còn gia đình ở quê nhà phải chu cấp, nhưng bà vẫn lạnh lùng như không.

“Bà,” – mình gào lên trong tuyệt vọng – “Thử hỏi anh Jangbu có gì khác biệt so với Johanna, đứa bé mồ côi mà bà đang bảo trợ trên danh nghĩa của cháu cơ chứ? Cả hai đều đang cố gắng tồn tại trên hành tinh mà chúng ta gọi là Trái Đất này mà

thôi.”

“Sự khác biệt giữa Johanna và Jangbu...” – bà gằn từng tiếng một, trong khi vẫn đang ôm riết lấy con Rommel vào lòng, cố gắng tìm cách xoa dịu nó (cuối cùng thì phải cần đến cả Michael, bố, thầy G và chú Lars mới có thể bắt lại được Rommel, ngay khi nó vừa định chạy qua cánh cửa quay để xong ra đại lộ số 5, tận hưởng cuộc sống tự do của một con chó phóc trụi lông dưới đường tàu điện ngầm) – “chính là ở chỗ Johanna không ĐỔ SÚP LÊN NGƯỜI TA!”

Bực quá đi mất!!! Sao nhiều lúc bà NGANG NHƯ CUA thế không biết!!!

Để rồi giờ đây mình phải canh cánh một

niềm ân hận khôn nguôi: chỉ vì SINH NHẬT CỦA MÌNH mà ở một nơi nào đó trong cái thành phố rộng lớn này – có lẽ là ở khu Queens – đang có một thanh niên cùng gia đình anh ta sắp bị chết đói. Đúng vậy, Jangbu đã mất việc vì MÌNH ĐƯỢC SINH RA.

Dám chắc có lẽ Jangbu đang ước phải chi "cái con nhỏ Công chúa đó" không được SINH RA trên đời.

Mà nếu đúng là như thế thật thì mình cũng không thể trách anh ta được.

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, ở nhà

Dây chuyền bông tuyết của mình thật đẹp. Mình sẽ không bao giờ tháo nó ra.

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, 1:05 sáng, ở nhà

Có lẽ trừ khi mình đi bơi, vì mình không muốn đánh rơi nó.

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, 1:10 sáng, ở nhà

Anh ấy yêu mình !

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, giờ Đại số

Ôi Chúa ơi. Chuyện đã lan ra khắp thàng phố. Chuyện về bà và sự cố tại nhà hàng Les Hautes Manger tối qua. Xem ra hôm nay hiếm tin quá nên đến cả tờ Bưu Điện cũng đã đăng cái tin này. Nói chung là sự việc tối qua được đăng trên trang nhất ở tất cả các báo ngày hôm nay.

Vụ bê bối Hòang gia - tờ Bưu Điện giật tít

Công chúa và (súp) hạt đậu – còn đây là tờ The Daily News (nhầm tai hại, không phải súp đậu mà là súp tôm hùm).

Ngay đến tờ báo danh giá như tờ Time cũng không bỏ qua sự vụ tối qua. Cả tờ New York Times nữa mới kinh chứ. Lilly đã chỉ cho mình khi cậu ấy chui vào trong xe limo cùng anh Michael sáng nay.

“Xem ra lần này bà cậu quyết làm to chuyện đây!” – Lilly chua chát nói.

Lilly thật tệ!!! Chẳng nhẽ cả đêm qua mình dằn vặt bản thân còn chưa đủ hay sao? Mà xét cho cùng có phải lỗi tại

mình dẫn đến việc anh Jangbu bị mất kế sinh nhai đâu nhỉ???

Sáng nay mình có hơi lơ đễnh chuyện thương-xót-cho-Jangbu bởi hôm nay anh Michael trông đặc biệt hot, giống như mọi sáng khi anh bước vào trong xe limo của mình. Khi mình tới đón Michael và Lilly tới trường đều là lúc Michael vừa mới cạo râu và khuôn mặt anh ấy mới nhẵn nhụi làm sao!!!

Và nếu so với cổ tụi con trai nói chung thì cổ anh Michael quả thực là đẹp. Lại còn thơm nữa chứ. Nghe thì có vẻ kỳ cục, nhưng quả thực là cổ anh ấy rất chi là thơm, như mùi xà phòng vậy. Một mùi hương khiến cho mình luôn có cảm giác an tòan, không phải lo lắng chuyện gì xấu

có thể xảy ra với mình, khi ở trong vòng che chở của Michael.

GIÁ MÀ ANH ẤY MỜI MÌNH ĐI VŨ HỘI NHỈ!!!!! Như vậy mình sẽ có cả MỘT BUỔI TỐI tận hưởng mùi quyến rũ ấy khi bọn mình khiêu vũ bên nhau, mà không sợ bị mọi người, thậm chí cả anh Michael, phát hiện ra sở thích đặc biệt này của mình.

Chờ chút. Mình đang nói đến đâu rồi nhỉ (trước khi bị sao nhãng bởi mùi hương từ cổ của bạn trai mình)

À, nhớ rồi. Đang nói về bà. Bà và anh Jangbu.

Bất ngờ nhất là tuyệt nhiên không có một mẩu tin nào đả động đến vai trò của

Rommel trong sự lộn xộn tối qua. Không một từ nào luôn! Bà ngang nhiên trở thành “nạn nhân đáng thương của một sự cẩu thả, vụng về, vô trách nhiệm”. Thật đúng là bất công mà!

Tất nhiên là Lilly biết rõ đầu đuôi câu chuyện, vì anh Michael đã kể cho cậu ấy nghe. Chẳng trách cậu bức xúc về vụ này đến vậy.

“Việc chúng ta cần phải làm là làm băng-rôn, biểu ngữ trong giờ Năng Khiếu và Tài Năng hôm nay và đi tới đó sau giờ học”

“Tới đâu cơ?” – mình lơ đễnh hỏi lại. Tại còn đang ngắm cái mặt nhẵn nhụi của Michael mà.

“Tới Les Hautes Manger chứ đâu nữa. Để phản đối sự bất công này’’ – Lilly gắt gỏng nói.

“Phản đối cái gì cơ?” - thật, mình không thể nghĩ được cái gì khác ngòai việc thắc mắc không hiểu anh Michael có thấy cổ mình thơm như mình thấy ở cổ anh ấy không.

“Phản đối việc họ sa thải Jangbu Pinasa một cách bất công chứ còn gì nữa!” – Lilly hét lên.

Tuyệt. Giờ mình lại có thêm một việc nữa sau giờ học. Mình còn chưa đủ nhiều việc phải làm hay sao chứ. Này nhé:

a) Những buổi học làm công chúa với bà.

b) Bài tập về nhà.

c) Lo lắng về bữa tiệc mẹ đang chuẩn bị cho mình vào tối thứ Bảy này vì rất có thể là sẽ chẳng có ma nào đến dự. Hoặc thậm chí là nếu có đi chăng nữa thì rất có khả năng mẹ và thầy G sẽ làm gì đó khiến mình phải bẽ mặt với đám bạn, ví dụ như phàn nàn về các chức năng của cơ thể hay lôi trống ra đánh.

d) Thực đơn tuần sau cho tờ The Atom sắp đến hạn nộp.

e) Bố vẫn muốn mình vui vẻ dành 62 ngày với ông ở Genovia mùa hè này.

f) Bạn trai mình vẫn chưa mời mình tới buổi vũ hội.

Ôi không!!! Làm sao mình có thể QUÊN HẾT TẤT CẢ THỨ ĐÓ và chỉ chăm chăm lo lắng cho tương lai của anh Jangbu được!

Không phải là mình không quan tâm đến anh ta nhưng mình có những vấn đề của riêng mình. Thầy G mới trả bài kiểm tra hôm thứ Hai, mình bị ăn một con C đỏ chót kèm theo dòng nhắc nhở: GẶP THẦY.

Thầy quên là con vừa gặp thầy TRONG BỮA SÁNG nay rồi à? Sao thầy không nhân thể nhắc nhỏ luôn LÚC ĐÓ cho rồi?

Chúa ơi, Lana vừa đi tới và vứt tọet một tờ New York Newsday lên bàn mình. Trên đó là một bức ảnh lớn in hình bà

rời khỏi Les Hautes Manger với con Rommel đang rúm ró trong tay, vẫn còn một ít súp tôm hùm trên váy.

“Tại sao gia đình mày tòan NGƯỜI DỞ ĐỜI thế?” – cái mồm của Lana cong vênh lên.

Thắc mắc hay lắm, Lana!

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, giờ Sinh vật

Không thể tin nổi thầy G!!! Sao thầy ấy có thể lớn tiếng chỉ trích mối quan hệ của mình với anh Michael đã làm mình LƠ ĐỄNH việc học hành cơ chứ??? Anh ấy chẳng làm gì sai cả, thậm chí còn từng giúp mình rất nhiều với môn Đại số buồn tẻ này là đằng khác!

Ờ thì Michael có ghé vào lớp mình mỗi sáng, trước khi giờ học bắt đầu. Thế thì sao nào? Điều đó gây hại đến ai đâu? À mà có, nó khiến LANA tức điên lên, vì Josh Richter CHƯA BAO GIỜ tới tìm NÓ trước giờ học, bởi anh ta còn mải làm dáng trong phòng vệ sinh nam. Nhưng xét cho cùng thì chuyến ghé-thăm-ngắn-ngủi-hàng-sáng đó đâu thể khiến mình xao nhãng việc học được cơ chứ???

Phải nói chuyện nghiêm túc với mẹ về chuyện này mới được. Xem ra việc đứa con đầu lòng chào đời đã biến thầy G thành một người khó khăn nhất xã hội!!! 69 điểm trong bài kiểm tra cuối kì chẳng nhẽ tệ lắm sao? Con người cũng phải có

lúc này lúc khác chứ? Đếm số KHÔNG nói lên điều gì cả, càng không có nghĩa là việc học hành của mình đang tụt dốc bởi mình dành quá nhiều thời gian nghĩ về anh Michael. Kết luận như vậy là cực kì vô căn cứ!!!

Thầy G còn cho rằng việc mình dành cả tiết hai sáng nay để viết nhật ký là "hết sức nhảm nhí" nữa chứ. Sai! Mình đã tập trung nghe bài giảng về đa thức của thầy ấy cho đến tận mười phút cuối trước khi hết giờ cơ mà.

Và việc mình viết 17 lần từ Hòang tử Michael Moscovitz Renaldo ở phía cuối vở bài tập hòan tòan chỉ là nghịch cho vui thôi, chỉ là một cử động đơn thuần của cổ tay. Sao thầy phải làm lớn chuyện

lên như thế nhỉ? Chúa ơi, thầy G, thầy đã từng có óc hài hước lắm cơ mà!!!

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, vẫn trong giờ Sinh vật

Thế…tối qua anh ấy có mời cậu đi vũ hội không? Ở bữa tiệc sinh nhật ý.

Không.

Mia! Còn đúng 9 ngày nữa thôi đó. Chủ động hỏi luôn và ngay! Chần chờ gì nữa?

SHAMEEKA! Cậu biết mình không thể mà.

Gấp lắm rồi! Nếu tối mai mà anh ấy còn chưa ngỏ lời mời với cậu thì cho dù sau đó anh ấy CÓ MỜI cậu đi chăng nữa cũng đừng có nhận lời đấy. Bọn mình là

con gái mà, cũng phải có chút kiêu hãnh chứ.

Điều đó rất dễ với một số người, Shameeka ạ. Cậu ở trong đội cổ vũ mà.

Yeah. Còn cậu là một công chúa!

Cậu hiểu ý mình mà.

Mia, cậu không thể để anh ấy điều khiển mọi thứ như vậy được. Cậu phải khiến bọn con trai phục tùng cậu, chứ không phải là ngược lại…bất kể họ có sáng tác bao nhiêu bài hát cho cậu hay tặng cậu bao nhiêu cái dây chuyền mặt bông tuyết đi chăng nữa. Họ cần phải hiểu một điều: CẬU mới là người nắm đằng chuôi.

Này, đôi lúc mình thấy giọng điệu của

cậu hơi bị giống bà mình đấy.

EEEEEEEEEOOOOOOOOOOOOOOOO(

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, giờ Năng khiếu và Tài năng

Chúa ơi, Lilly vẫn KHÔNG CHỊU im miệng về vụ Jangbu. Mình cũng thương cảm cho cảnh ngộ của anh Jangbu lắm nhưng mình không thể gọi điện thọai đi khắp nơi tìm số điện thọai nhà riêng của anh ấy được. Như thế là xâm phạm quyền riêng tư của người khác - đặc biệt không thể dùng CHIẾC DI ĐỘNG MỚI-KÍNH-KOONG của mình vào việc này!!!

Thậm chí mình còn chưa gọi MỘT cuộc nào. Chưa MỘT cuộc nào luôn, trong khi Lilly đã chơi tới năm cuộc rồi.

Câu chuyện về anh hầu bàn đáng thương này hòan tòan nằm ngòai tầm kiểm sóat của mình rồi. Ngay đến Leslay Cho, Tổng Biên tập tờ The Atom cũng vừa tạt qua bàn bọn mình vào giờ ăn trưa đề nghị mình viết một phóng sự chi tiết sự vụ này cho số báo ra vào thứ Hai tuần tới. Vậy là cuối cùng mình cũng được tham gia vào đội ngũ viết bài thứ thiệt, không còn phải quanh quẩn với mục thực đơn bữa trưa trong tuần nữa. Nhưng chị Lesley thực sự cho rằng mình là người thích hợp nhất để làm phóng sự này sao? Đành rằng mình luôn cho rằng bà sai, nhưng dù gì thì bà vẫn là BÀ NỘI của mình mà. Thật nan giải!

Có vẻ nghề báo không thích hợp với

mình lắm thì phải. Xem ra viết tiểu thuyết ngon ăn và còn thú vị hơn nhiều.

Nhân tiện lúc Michael đang đi lấy đồ ăn cho mình, còn Lilly đang lúi húi với kế hoạch Jangbu, Tina nghển cổ sang hỏi xem mình định tính sao nếu anh Michael vẫn không mời mình đi dự vũ hội cuối năm hôm tới.

Mình than thở: “Mình CÓ THỂ làm gì khác đây? Mình chỉ biết ngồi và đợi thôi chứ làm sao, giống như Jane Eyre đã làm, khi ngài Rochester bận chơi bi-a với Blanche Ingram và giả bộ không biết đến sự tồn tại của Jane…”

“Theo mình, cậu nên nói gì đó với anh ấy. Tối ngày mai chẳng hạn, tại bữa tiệc

của cậu ý?”

Rồi, vậy là xong!!! Mình cũng đã mong chờ đến buổi tiệc sinh nhật tại nhà - với hy vọng cháy bỏng là mẹ sẽ không chặn mọi người ở cửa ra vào để cằn nhằn về vụ bầu bì của mẹ - nhưng giờ thì…không còn một tẹo nào luôn. Vì sao ư? Vì mình biết Tina sẽ nhấm nháy mình cả buổi tối cho đến khi mình chịu hỏi anh Michael về buổi vũ hội cuối năm. Tuyệt thật!!!

Lilly vừa đưa cho mình một tấm khẩu hiệu lớn với dòng chữ: “LES HAUTES MANGER KHÔNG-PHẢI-CỦA-MỸ!”

Mình chỉ ra cho Lilly rằng ai chẳng biết Les autes Manger không phải của Mỹ. Đó là một nhà hàng Pháp. Vậy mà cậu ấy

vẫn còn có thể cãi ngang: “Chỉ vì chủ của nó sinh ra ở Pháp không có nghĩa là ông ta không cần tuân theo luật pháp và những phong tục tập quán của đất nước chúng ta.”

Khi mình nói một trong những điều luật của chúng ta là mọi người có thể thuê và sa thải bất kì ai họ muốn, tất nhiên trong một chừng mực nhất định nào đó, thì ngay lập tức bị Lilly vặn vẹo: “Cậu đang đứng về phía nào đấy hả Mia?”

Mình nói, “Tất nhiên là cậu rồi. Ý mình là phía Jangbu.”

Sao Lilly không chịu vỡ ra rằng mình có cả tỉ thứ phải lo, không thể tò tò chạy theo anh hầu bàn tự do được? Mình còn

cả một mùa hè dở hơi, chưa kể đến vụ điểm chác lẹt đẹt môn Đại số, và một đứa bé châu Phi phải nuôi dưỡng. Và làm sao mình có thể giúp Jangbu lấy lại được công việc trong khi bản thân mình còn không thể khiến bạn trai mời mình đi dạ hội.

Mình trả lại cái bảng cho Lilly, giải thích rằng mình không thể tham gia biểu tình sau giờ học vì còn phải dự buổi học làm công chúa. Lilly dày xéo mình chỉ biết lo cho bản thân mà không quan tâm đến ba đứa con đang chết đói của Jangbu. Khi mình vặc hỏi làm sao cậu ấy biết Jangbu có con (vì theo mình được biết thì không hề có bài báo nào đả động đến gia cảnh của nhà anh ta và Lilly cũng đâu có liên

lạc được với anh ấy) thì cô nàng lý luận rằng đó chỉ là một cách nói ẩn dụ thôi chứ không phải thật.

Mình rất quan tâm đến Jangbu và những đứa con "ẩn dụ" của anh ấy, thật đấy! Nhưng trên đời này ai mà chẳng tìm cách để sinh tồn, và ngay giờ đây, chính mình cũng đang có rất nhiều vấn đề. Mình tin là Jangbu có thể thông cảm được điều đó.

Nhưng mình cũng đã hứa với Lilly rằng mình sẽ cố gắng thuyết phục bà nói với chủ quán Les Hautes Manger thuê lại anh Jangbu. Đó là điều tối thiểu mình nên làm mà, vì xét cho cùng thì chính sự hiện diện của mình trên Trái Đất này là nguyên nhân khiến anh chàng mất việc.

Bài tập về nhà:

Đại số: Biết chết liền!

Tiếng Anh: Chẳng quan tâm

Sinh vật: Không để ý

Sức khỏe và An tòan: Chẳng biết

Năng khiếu và Tài năng: Chưa bao giờ nghĩ tới

Tiếng Pháp: Kệ, không liên quan

Văn minh Thế giới: Hình như có

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, trong xe Limo trên đường từ nhà đến chỗ bà

Bà cứ lờ lớ lơ như không có chuyện gì xảy ra tối qua. Như thể chưa bao giờ có chuyện bà ôm theo chó đến bữa tối sinh

nhật mình và khiến cho một người hầu bàn vô tội bị đuổi việc. Như thể mặt bà không tràn lan trên trang nhất tất cả các tờ báo ở Manhattan này. Bà chỉ đơn giản là lờ đi và nói không ngừng về chuyện: ở Nhật, việc dùng đũa gõ vào bát cơm bị coi là vô cùng khiếm nhã, kiểu không tôn trọng người đã khuất hay đại lọai như vậy.

Chả liên quan, chả có ai tên là Mia-sắp-đi-Nhật ở đây cả! Đến một buổi vũ hội cuối năm mà mình còn không được đi nữa là!!!

“Bà! Bà có định nói với cháu về việc xảy ra tối qua không thế? Hay bà tính giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra?”

“Ta xin lỗi, Amelia. Ta không thể hiểu ý cháu.” – Bà tằn tiện từng chữ một.

“Tối qua. Vào ngày sinh nhật cháu. Tại nhà hàng Les Hautes Manger. Bà đã khiến cho một người hầu bàn bị mất việc. Tất cả các tờ báo sáng nay đều đưa tin về vụ việc này.”

“Ồ, chuyện đó à.” – Bà thản nhiên nhấm nháp ly Sidecar, nét mặt vẫn không một chút thay đổi.

“Bà định giải quyết thế nào?” – mình tiếp tục hỏi.

“Giải quyết?” – bà lộ rõ vẻ ngạc nhiên – “Tại sao? Có gì đâu mà phải giải quyết?”

Biết ngay mà! Bà là thế! Có lúc trở nên cực kỳ ích kỷ, nếu bà muốn.

“Bà. Một người đã bị mất việc chỉ vì bà,” – mình hét lên – “Bà phải làm gì đi chứ! Anh ta có thể sẽ bị chết đói.”

Bà ngao ngán thốt lên: “Chúa ơi, Amelia. Cháu đã có một đứa trẻ mồ côi. Giờ còn muốn nhận nuôi một người hầu bàn nữa à?”

“Ý cháu không phải là như thế. Nhưng anh Jangbu không hề cố tình đổ súp vào bà. Đó chỉ là tai nạn mà thôi. Lỗi là tại con Rommel của bà.”

Bà che tai con Rommel lại.

“Không cần phải nói to thế đâu,” – bà gắt

lên – “Nó rất nhạy cảm. Bác sĩ thú y nói…”

“Cháu không quan tâm bác sĩ thú y nói gì,” – mình giận dữ gắt lời bà – “Bà cần phải làm gì đó ngay! Các bạn cháu đang đứng biểu tình trước cửa nhà hàng đấy!”

Để trầm trọng hóa sự tình, mình thậm chí đã với tay lấy cái điều khiển TV và chuyển sang kênh New York 1. Mình cũng không mong là sẽ có tin tức gì về cuộc biểu tình của Lilly. Chỉ hy vọng có tin gì đó về chuyện tắc nghẽn giao thông do những người tò mò đứng lại xem vụ biểu tình mà Lilly đang bày ra.

Do đó, mình vô cùng ngạc nhiên khi thấy phóng viên đang thuật lại “cảnh bất

thường trước cửa nhà hàng Les Hautes Manger, một nhà hàng 4 sao thời thượng tại Đường 57”. Tiếp đó là cảnh Lilly đang diễu hàng vòng quanh với một tấm bảng lớn đề “BẤT CÔNG TẠI LES HAUTES MANGER”. Ngạc nhiên lớn nhất không phải ở số lượng tham gia đông đảo của học sinh trường trung học Albert Einstein (mà Lilly đã thuyết phục tham gia cùng). Chắc chắn không thể vắng mặt Boris và các thành viên của CLB Xã hội chủ nghĩa trường TH AE, vì cuộc biểu tình nào mà họ chẳng có mặt.

Điều ngạc nhiên lớn nhất chính là những gương mặt lạ đang diễu hành bên cạnh Lilly và các học sinh khác của trường TH AE. Mình đang tự hỏi không hiểu

đám người đó là ai thì phóng viên đã có ngay câu trả lời cho thắc mắc đó của mình.

“Những người hầu bàn từ khắp nơi trên thành phố đã tụ về đây, trước Les Hautes Manger để thể hiện tình đòan kết với Jangbu Pinasa, người hầu bàn đã bị đuổi khỏi Les Hautes Manger tối qua, sau một tai nạn đáng tiếc liên quan tới Nữ hòang của Genovia.”

Vậy mà bà vẫn thản nhiên không hề lay chuyển, chỉ nhìn vào màn hình và tặc lưỡi đánh “tạch!” Một phát: “Màu xanh da trời…không hợp với Lilly cho lắm thì phải?”

Thật không biết phải làm gì với bà nữa!!!

CHỊU đấy!!!

Thứ Sáu, ngày 2 tháng 5, ở Nhà

Cứ tưởng mình sẽ tìm được chút bình an và yên tĩnh trong chính ngôi nhà của mình. Nhưng…không hề! Vừa về đến nhà đã thấy mẹ cãi nhau kịch liệt với thầy G. Thường thì những cuộc cãi cọ đều xoay quanh chuyện mẹ muốn sinh em bé tại nhà với một bà đỡ trong khi thầy G lại muốn mẹ sinh tại bệnh viện tư Mayo với sự có mặt của đội ngũ nhân viên y tế đầy kinh nghiệm.

Nhưng chủ đề của cuộc khẩu chiến hôm nay là vụ đặt tên cho em bé. Mẹ muốn đặt tên cho em là Simone nếu là con gái (theo tên Simone de Beauvoir), và Sarte

nếu là con trai, (theo ai đó tên là Sarte, mình đóan vậy).

Còn thầy G thích cái tên Rose nếu là con gái, (theo tên bà nội của thầy), và Rocky nếu là con trai, (theo tên nhân vật trong một bộ phim của Sylvester Sallone). Mình đã xem bộ phim Rocky, cũng không tệ lắm. Cái tên Rocky nghe khá là hầm hố…

Và mẹ đã nổi điên, rằng thà chết cũng không chịu đặt tên cho con trai của mình theo tên một tay võ sĩ xôi hịt nào đó.

Ý kiến của mình ư? Nói thật, Rocky nghe còn đỡ hơn nhiều cái tên cuối cùng họ nghĩ ra cho em bé, nếu là con trai: Granger. Cũng may mình đã tra từ

Granger trong tiếng Pháp có nghĩa là "nông dân". Tất nhiên cả hai từ bỏ ngay ý định. Ai lại gọi con mình kiểu "danh từ chung" như thế cơ chứ?

Amelia không có nghĩa gì trong tiếng Pháp. Nó bắt nguồn từ Emily hoặc Emmeline, có nghĩa là "siêng năng" trong tiếng Đức cổ. Tên Michael, tiếng Do thái cổ có nghĩa "vẻ đẹp của Chúa". Cùng với nhau, bọn mình sẽ tạo thành cặp đôi hoàn hảo, siêng năng và đẹp giống Chúa.

Tưởng rằng chuyện đã xong sau khi hai cái tên Sarte và Rocky đều không đi đến đâu. Mẹ muốn tới đại lý bán sỉ B.J ở tận Jersey vào ngày mai để mua đồ cho bữa tiệc của mình, nhưng thầy G lại lo bọn

khủng bố có thể đặt bom đường hầm Holland, nhốt họ trong đó như Sylvester Stallone trong phim Daylight (ánh sáng ban ngày). Biết đâu mẹ sẽ trở dạ sớm và sinh em bé ngay tại đó, trong khi nước sông Hudson đang dâng trào xung quanh đường hầm.

Thầy G chỉ muốn tới cửa hàng Paper House ở phố Broadway để mua đĩa và cốc sinh nhật hình Queen Amidala.

Hy vọng hai người đó hiểu được rằng giờ mình đã 15 tuổi, chứ không phải 15 tháng, và mình có thể hiểu hết mọi thứ họ đang nói.

Nhưng mà kệ… mình đeo tai nghe và bật máy tính lên với hy vọng có ai đó nói

chuyện với mình, để mình khỏi phải nghe tiếng cãi nhau léo nhéo bên ngoài phòng khách. Chắc Lilly chỉ vừa mới về sau vụ biểu tình nhưng cậu ấy đã kịp gửi một lá thư hoành tráng đến mọi người trong trường:

Người gửi: womynrule

GỬI TỚI TOÀN THỂ HỌC SINH TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG ALBERT EISTEIN: Hiệp hội Học sinh Phản Đối Việc Sa Thải Sai Trái Jangbu Pinasa (HHHSPĐVSTSTJP) rất cần sự giúp đỡ và ủng hộ của các bạn! Hãy tham gia cùng chúng tôi vào trưa ngày mai (thứ bảy, mùng 3) tại Công viên Trung tâm, sau đó cùng diễu hành biểu tình dọc Đại lộ số 5 đến cửa hàng Les Hautes

Manger ở Đường 57. Hãy thể hiện sự bất bình của các bạn trước cái cách mà các chủ tiệm ăn thành phố New York đối xử với nhân viên của họ! Đừng để mọi người nói thế hệ Y chúng ta là thế hệ Vật chất! Hãy để tiếng nói của chúng ta được mọi người biết đến!

Lilly Moscovitz, chủ tịch HHHSPĐVSTSTJP.

Mình còn không biết mình thuộc thế hệ Vật chất. Cũng chẳng hiểu tại sao mọi người lại gọi bọn mình như thế? Bởi mình hầu như chẳng có cái gì cả. Trừ một cái di động. Mà mình cũng mới có nó được một ngày.

Lại một tin nhắn khác từ Lilly:

Người gửi: womynrule

Mia, hôm nay không thấy cậu ở cuộc mít tinh. Thật tiếc là cậu không có mặt ở đấy! Cậu không tưởng tượng nổi mọi chuyện TUYỆT VỜI đến thế nào đâu! Những người hầu bàn từ khắp nơi trong thành phố, kể cả khu Phố Tàu, đều có mặt tại cuộc biểu-tình-trong-hòa-bình này của bọn mình, cuộc hội ngộ của tình đồng chí và sự nồng ấm! Nhưng tuyệt vời hơn cả vẫn là…cậu không thể đoán được ai đã tới đâu…chính là Jangbu Pinasa! Anh ấy tới Les Hautes Manger để lấy tờ hóa đơn thanh toán cuối cùng. Chắc chắn anh ấy phải bất ngờ lắm, khi thấy mọi người đang ở đó, biểu tình đòi lại công bằng cho anh ấy. Jangbu lúc đầu tỏ ra khá e dè

và không muốn nói chuyện với mình. Nhưng mình đã trấn an anh ấy, rằng dù mình lớn lên trong một gia đình thuộc tầng lớp cao hơn, nhưng bố mẹ mình và các thành viên thuộc giới trí thức, cơ bản vẫn là tầng lớp lao động giống anh ấy, Jangbu đã hứa sẽ có mặt tại buổi tuần hành ngày mai! Cậu nhớ tới nhé, sẽ tuyệt lắm đấy!!!!!

Lilly

Tái bút: Cậu đã không nói cho mình biết là Jangbu chỉ mới 18 tuổi. Hóa ra anh ấy đến từ dãy Himalaya, Jangbu là người Tây Tạng.. Tin nổi không??? Sau khi tốt nghiệp trung học ở quê nhà, anh ấy tới đây hy vọng tìm kiếm một cuộc sống tốt đẹp hơn vì nền nông nghiệp ở Tây Tạng

không phát triển, còn những nghề không liên quan đến nông nghiệp mà một người Tây Tạng có thể làm chỉ là cửu vạn hoặc hướng dẫn viên du lịch trên đỉnh Hiamalaya. Nhưng Jangbu bị mắc chứng sợ độ cao.

Tái tái bút: Quên nữa, cậu cũng không hề kể cho mình là anh ấy trông HOT đến vậy!!! Anh ấy như là sự kết hợp của Thành Long và Enrique Iglesias vậy. Mỗi tội không có lún đồng tiền thôi.

Đôi khi làm bạn gái và làm bạn thân với thiên tài thật là mệt mỏi. Thề là đời này mình vĩnh viễn không bao giờ có thể theo kịp hai người bọn họ. Hệ thần kinh của họ hoàn toàn ăn đứt mình.

May mắn sao, còn có một thư từ Tina, người có trí tuệ cũng sàn sàn mình:

Người gửi: Iluvromance

Mia, mình nghĩ kỹ rồi, thời điểm tốt nhất để cậu hỏi Michael xem có mời cậu đi dạ hội hay không là vào tối mai, tại bữa tiệc sinh nhật của cậu. Chúng ta nên chơi trò "Bảy phút trên thiên đường". (Mẹ cậu sẽ không quan tâm đâu đúng không? Ý mình là…mẹ cậu và thầy G sẽ không tham dự BỮA TIỆC ĐÓ chứ???). Nhân cơ hội này hãy hỏi thẳng anh Michael. Tin mình đi, không đứa con trai nào có thể nói không trong trò "Bảy phút trên thiên đường" đâu. Mình đọc thấy người ta viết như vậy.

Ôi giời ơi!!! Không hiểu có chuyện gì với đám bạn mình thế nhỉ? Mình có cảm giác học sống ở một thế giới hoàn toàn khác so với mình. Chơi trò "Bảy phút trên thiên đường" á? Tina biêng biêng thật rồi! Mình chỉ muốn có một bữa tiệc VUI VẺ, với Coca và bánh kẹo. Chứ KHÔNG phải một bữa tiệc mà mọi người trốn vào tủ áo để hôn nhau. Tất nhiên mình không được mời Michael tới khi không có ai ở nhà và khi anh ấy tới, mình phải luôn để cửa phòng ngủ mở (Luật của thầy G đó! Thật đáng sợ khi có một ông bố dượng là thầy giáo trung học, vì còn ai nắm thóp được lũ học trò tuổi teen giỏi hơn một giáo viên trung học cơ chứ?)

Giữa bà và đám bạn của mình, giờ không biết ai làm mình đau đầu hơn nữa.

Cũng may là còn tin nhắn của Michael:

Người gửi: Linuxrulz

Em có vẻ hơi trầm trong giờ NK&TN hôm nay. Mọi chuyện vẫn ổn đấy chứ?

Ơn chúa, mình vẫn còn có anh ấy làm chỗ dựa và cổ vũ cho mình. Trừ vụ vẫn chưa chịu mời mình đi dự vũ hội.

Mình quyết định lờ đi thư của Lilly và Tina, chỉ viết thư lại cho Michael. Mình đã cố gắng tỏ ra khéo léo như lời bà dạy hôm trước. Cũng không hẳn là mình đồng tình với bà, nhưng dù sao thì bà cũng từng có nhiều bạn trai hơn mình.

Người gửi: Ftlouie

Em vẫn ổn. Cảm ơn anh đã hỏi thăm. Chỉ là dạo gần đây em luôn có cảm giác thiếu thiếu một cái gì đó nhưng lại không thể xác định được đó là chuyện gì. Một việc gì đó cần phải làm vào thời điểm này trong năm, em nghĩ vậy…

Được rồi! Tuyệt vời! Vừa khéo léo lại vừa ẩn ý. Và một thiên tài như Michael chắc chắn phải đoán ra được.

Hoặc mình cho là như vậy…cho tới khi nhận được thư trả lời của anh ấy, gần như ngay lập tức, vì có lẽ anh ấy cũng đang online.

Người gửi: Linuxrulz

Với điểm C của em hôm nay, anh dám nói em đã quên tuốt luột mọi thứ mà chúng mình đã ôn cho môn Đại số suốt mấy tuần vừa qua. Nếu em muốn, anh sẽ tới nhà em Chủ nhật này và cùng em làm bài cho ngày thứ Hai.

Chúa ơi. Không hiểu còn ai thiếu khả năng nhạy bén đến mức như bạn trai mình không nhỉ? Mình nghĩ đến người như Boris Pelkowski cũng có thể nhìn thấu cái mánh khóe chân thật này của mình.

Thất vọng quá đi mất. Đi ngủ thôi. Hình như đang có cuộc thi chạy việt dã thì phải nhưng mình chẳng còn tâm trạng nào để xem nữa. CHÁN!!!

Thứ Bảy, ngày 3 tháng 5, NGÀY CỦA BỮA TIỆC LỚN

Mẹ vừa ngó đầu vào phòng hỏi xem mình có muốn cùng mẹ và thầy G tới B.J để mua đồ cho bữa tiệc tối nay không. Bình thường thì mình sẽ sung sướng gật đầu ngay vì mình khá là kết tiệm B.J, vì nó vừa rộng vừa lắm đồ, lại còn được ăn thử các loại phô mai, bắp rang bơ miễn phí nữa chứ. Đấy là chưa kể trên đường về nhà thầy G sẽ tạt qua cửa hàng đồ uống yêu thích của thầy, và mình có thể ngồi một chỗ gọi bất cứ loại đồ uống nào mình muốn mà không cần phải bước chân xuống khỏi xe.

Nhưng vì một số ly do mà hôm nay tâm trạng mình lại “là là” cực thấp, thấp đến

nỗi mấy cửa hàng đó cũng chẳng hấp dẫn nổi mình. Mình nằm lì trong chăn, thẽ thọt hỏi xem mẹ có thể đi mà không cần mình đi cùng không. Mình nói mình bị viêm họng và cần nằm nghĩ tĩnh dưỡng để giữ sức cho bữa tiệc tối nay.

Nhìn mẹ có vẻ không mấy tin vào cái vụ ốm đau bất thình lình của mình cho lắm. Cũng may là mẹ không vặn vẹo gì, chỉ bảo: “Tùy con” rồi quay ra gọi thầy G cùng đi.

Sao tôi khổ thế này? Tôi đúng là một kẻ thất bại! Gặp khó khăn đủ mọi thứ chuyện. Này thì vũ hội, muốn đi với bạn trai, nhưng đến giờ vẫn chưa có lấy một lời mời nào từ phía anh ấy. Muốn hỏi nhưng lại sợ bị cho là quá xí xọn. Không

muốn đi nghỉ hè ở Genovia, nhưng đã trót ký vào một bản thỏa thuận với bố và giờ thì không thể không làm theo. Chưa hết, cô bạn thân của mình đang cố gắng làm những việc có ích cho nhân loại, còn mình thì đến một tấm biển phản đối cũng không dám cầm. Trong khi chính mình là người gián tiếp gây ra nỗi bất hạnh của nhân vật đáng thương kia. Cuối cùng, điểm đại số của mình bắt đầu trượt dốc, nhưng mình thậm chí còn chẳng buồn lo lắng hay để tâm chuyện đó.

Thử hỏi với những gánh nặng như vậy đang đè nặng lên vai, mình còn có thể làm gì hơn ngoài việc ngồi xem kênh phim truyện Lifetime? Biết đâu sau khi xem một vài phim tôn vinh khả năng phi

thường của người phụ nữ vượt qua những thử thách tưởng như không thể, mình có thể tìm thấy nghị lực để đối mặt với những vấn đề của chính bản thân mình? Có thể lắm chứ!

Thứ Bảy, ngày 3 tháng 5, 7:30 tối, nửa tiếng trước khi bữa tiệc bắt đầu

Mình nghĩ lại rồi, vào những lúc tinh thần đang xuống thảm hại như thế này thì càng không nên xem kênh Lifetime. Nó chỉ khiến mình cảm thấy ê chề kém cỏi hơn mà thôi. Ví dụ như phim:

The taking of flight 847: The Uli Derickson Story

Đây là bộ phim làm từ câu chuyện có thật về vụ cướp máy bay nổi tiếng vào

giữa những năm 1980. Người phụ nữ siêu phàm Lindsay Warger đã cứu được gần như cả chuyến bay (trừ một nạn nhân xấu số). Trong phim, Uli đã thuyết phục được bọn không tặc tha cho tính mạng của các hành khách trên chuyến bay bằng một bài hát dân gian vô cùng cảm động, chính giai điệu da diết của bài hát đã làm cho bọn chúng tỉnh ngộ.

Đáng tiếc là mình không thuộc bài dân ca nào cả. Còn những bài mình thuộc chắc chắn không bao giờ có thể làm ai cảm động nổi, bọn không tặc lại càng không.

The abduction of Kari Swenson

Ngôi sao Tracey Pollen, vợ của Michael J.Box vào vai Kari Swenson trong câu

chuyện có thật về vận động viên hai môn phối hợp Olympic bị những kẻ sống trên núi bắt làm vợ. Eo! Chỉ riêng chuyện đi cắm trại với đám người không-bao-giờ-tắm đó thôi cũng đã kinh lắm rồi. Thật không tưởng tượng nổi phải sống cùng họ thì khủng khiếp tới mức nào. Nhưng Kari đã trốn thoát và giành huy chương vàng, còn những kẻ xấu phải vào tù, nơi chúng sẽ phải cạo râu và đánh răng hàng ngày.

Mình không phải vận động viên hai môn phối hợp, thậm chí vận động viên cũng không phải. Nếu bị đám người đó bắt cóc, chắc mình sẽ chỉ biết ngồi khóc tỉ tê theo tháng ngày, chờ đến khi bọn họ chịu thả mình ra mà thôi.

Crying for Help: The Tracey Thurman

Story

Những sự thật về cuộc đời của Joget: cô bị người chồng vũ phu tấn công và đánh đập dã man trong khi vẫn nằm trong danh sách được bảo vệ của cảnh sát. Cô đã kiện mấy tay cảnh sát bất tài, vô trách nhiệm ra tòa và được xử thắng kiện. Vụ việc này đã gây tâm lý hoang mang cho rất nhiều nạn nhân nằm trong danh sách bảo vệ của cảnh sát.

Mình thì chẳng sợ, mình có vệ sĩ riêng mà! Nếu ai đó có ý định hành hung mình, chú Lars sẽ dùng súng gây mê bắn hạ ngay.

Sudden Terror: The Hijacking of School Bus #17

Sau phim The running man, Maria Conchita Alonso đã trở lại với vai Marta Caldwell, cô lái xe bus trường học dũng cảm. Mặc dù bị một gã điên trong Bộ Nội vụ đánh cướp nhưng với bản lĩnh và sự khéo léo của mình cô đã giữ chân tên cướp đủ lâu để nhân viên của Đội đặc nhiệm kịp thời tiếp ứng và cho hắn một phát đạn vào giữa trán.

Mình đi xe limo tới trường, vì vậy cơ hội để xảy ra mấy chuyện như thế này là hơi khó!!!

She Woke up Pregnant

Đây là câu chuyện có thật về một người phụ nữ đã bị bác sỹ nha khoa của mình lợi dụng trong lúc gây mê để phẫu thuật

chân răng và sau đó mang bầu. Nhưng tay bác sĩ đã bịa rằng hắn và cô bệnh nhân có quan hệ từ trước và cô ta dựng chuyện vu khống cho hắn chỉ vì sợ chồng nổi điên lên khi biết sự thật… Cuối cùng cảnh sát đã phải cử một nữ nhân viên vào vai bệnh nhân đi chữa răng và dùng camera giấu kỹ trong thỏi son bắt quả tang tên nha sĩ đang cởi áo cô.

Có thể yên tâm là chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với mình vì vòng một của mình chẳng có cái gì để gây hứng thú cho một tên nha sĩ tâm thần.

Miracle landing

Connie Selleca vào vai Mimi Thompkins, người đã hạ cánh thành công

chuyến bay 243 sau khi một phần nóc máy bay bị lật tung do sự giảm sức chịu đựng của kim loại. Và cô không phải người dũng cảm duy nhất trong chuyến bay này! Còn có cả nữ tiếp viên chạy như gắn mô-tơ vào gót giày để trấn an những hành khách đang ngồi phía trước máy bay, chỗ không còn nóc, trấn an họ rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn (trong khi đầu họ vẫn mắc kẹt trong mấy tấm thảm máy bay)

Mình sẽ không bao giờ có thể hạ cánh nổi một chiếc máy bay hay vỗ về những người hành khách hoảng loạn đương bị thương ở khắp vùng đầu và cổ. Mình sẽ còn ngất trước cả họ!

Thử hỏi ai có thể nhảy ra khỏi giường

một cách vui vẻ và sảng khoái sau khi xem những bộ phim kiểu như thế này!!!

Tệ hơn nữa, mình vô tình xem được mấy phút cuối chương trình. Những loài vật nuôi kỳ diệu, và buộc phải thừa nhận rằng Louie Mập nhà mình chẳng có tí gì gọi là thông minh hay tinh ranh hết. Trong những loài vật nuôi kỳ diệu, họ nói về một con lừa cứu chủ thoát khỏi lũ chó hoang; một con vẹt cứ sống chủ trong vụ cháy nhà; một con chó cứu chủ thoát chết do sốc insulin; và một con mèo khi nhận thấy chủ mình bất tỉnh đã biết ấn số tự động gọi 911 và kêu meo meo cho tới khi có người tới cứu.

Dù rất buồn nhưng mình không thể đảm bảo rằng Louie Mập sẽ chịu đứng ra bảo

vệ mình khi gặp lũ chó hoang, chắc chắn nó cũng sẽ là người chạy đầu tiên khi có hỏa hoạn, lại càng không biết ấn nút gọi 911 nếu mình bất tỉnh. Nếu chẳng may mình có bị bất tỉnh thật, chắc con Louie sẽ chỉ ngồi ỉ eo bên cạnh bát thức ăn kêu la thảm thiết cho đến khi chị Ronnie nhà bên cạnh phát điên lên phải gọi bảo vệ mở cử cho chị ấy vào nhà mình để bắt nó câm mõm.

Đó…đến con mèo của mình cũng là một kẻ thất bại!!!

Trong khi mình đang chán nản thế này thì mẹ và thầy G lại có một khoảng thời gian vô cùng vui vẻ mua sắm tại B.J. Trừ việc tự dưng mẹ muốn đi toa-lét đúng lúc xe đang mắc kẹt trong Đường hầm

Holland và mẹ đã phải cố nhịn cho đến khi xe tới được trạm xăng gần nhất. Nhưng xui xẻo cho mẹ là toa-lét nữ ở đó lại bị khóa, và mẹ gần như bẻ gãy tay anh nhân viên trạm xăng giằng lấy cái chìa khóa từ tay anh ta.

Cũng may là họ mua được hàng đống đồ hiệu Queen Amidala giảm giá. Kể cả quần chíp (tất nhiên là cho mình chứ không phải để dành tặng khách đến dự buổi tiệc). Vừa về nhà mẹ đã chạy ngay vào phòng mình để khoe 6 cái quần chíp hiệu Queen Amidala mẹ vừa mua. Dù cố giấu nhưng sao mình cười mà trông cứ như mếu ý.

Hay sắp "nguyệt san" không chừng…

Hoặc có thể do “gánh nặng” trở thành phụ nữ (mình đã 15 tuổi rồi mà) hơi quá mức chịu đựng của mình.

Đáng ra mình phải vui mới đúng, vì thầy G đã treo tất cả băng rôn hình Queen Amidala dọc gác xép, treo đèn Giáng sinh nhấp nháy màu trắng trên trần nhà và đeo mặt nạ Queen Amidala cho cái tượng Elvis bán thân quá khổ của mẹ. thầy ấy thậm chí còn hứa sẽ không đánh trống theo nhạc (do đích thân anh Michael lựa chọn kỹ càng, bao gồm tất cả các bài hát yêu thích của Destiny’s Child và Bee Sharp, mặc dù anh ý không thích hai band này tẹo nào).

MÌNH BỊ SAO THẾ NHỈ??? chẳng nhẽ chỉ vì bạn trai chưa ngỏ lời mời mình đi

vũ hội cuối năm? Tại sao mình phải bận tâm đến chuyện đó? Tại sao mình không thể hạnh phúc với những thứ mình có? TẠI SAO MÌNH KHÔNG THỂ HÀI LÒNG VỚI VIỆC MÌNH ĐÃ CÓ BẠN TRAI VÀ KHÔNG CÒN ĐÒI HỎI THÊM ĐIỀU GÌ KHÁC NỮA?

Bữa tiệc tối nay cực kỳ không đúng thời điểm. Mình không còn tâm trạng nào để mà tiệc với tùng nữa. MÌNH CHỈ LÀ MỘT CÔNG CHÚA QUÁI ĐẢN. CHẲNG AI BIẾT ĐẾN KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC TỔ CHỨC TIỆC TÙNG!!! KỂ CẢ MẤY ĐỨA BẠN QUÁI ĐẢN, CHẲNG AI BIẾT ĐẾN CỦA HỌ NỮA!!!!!!!! Tối nay chắc sẽ không có ai tới đâu. Và mình sẽ ngồi trơ

đây cả buổi tối, dưới ánh đèn Giáng sinh lấp lánh cùng mấy tấm băng rôn Queen Amidala ngu ngốc, một mình ăn Cheetos, uống Coca và nghe nhạc của Michael, CHỈ MỘT MÌNH MÌNH.

Í, có chuông cửa! Ai đến nhỉ??? Xin Chúa hãy ban cho con sức mạnh để vượt qua buổi tối hôm nay. Xin cho con sức mạnh của Uli, Kari, Tracey, nữ bệnh nhân tại phòng khám nha khoa, Mimi và nữ tiếp viên hàng không đó nữa. Con chỉ xin có vậy thôi. Con đội ơn Người!

Chủ Nhật, mùng 4 tháng 5, 2 giờ sáng

Thôi, thế là xong! Đời mình coi như chấm dứt từ đây! Mình xin cảm ơn tất cả những người đã ở bên cạnh mình trong

những lúc khốn khó nhất - mẹ (trước khi biến thành bà bầu 80 cân như hiện nay); thầy G (vì những cố gắng không mệt mỏi nhằm cứu vãn bảng điểm của mình), và Louie Mập (vì…ừm…kể cả khi nó hoàn toàn vô dụng khi so sánh với những con vật trên chương trình Những loài vật nuôi kì diệu).

Ngoài ra thì không thêm một ai khác. Tất cả những người khác chỉ làm những việc khiến mình phát điên lên, giống như bà vợ điên Bertha Rochester trong Jane Eyre.

Tina là người đầu tiên. Vừa bước vào đến cửa cậu ấy đã kéo tọt mình lên phòng và thì thầm: “Ling Su và mình đã lo ổn thỏa rồi. Ling Su sẽ đánh lạc hướng mẹ

cậu và thầy G. Trong khi đó mình sẽ khơi mào trò Bảy phút trên thiên đường. Hãy đưa anh Michael vào tủ quần áo và hôn anh ấy, rồi nhân lúc anh ấy còn đang chìm đắm trong nụ hôn, hãy dạm hỏi về buổi vũ hội cuối năm”.

“Tina!” – Tina thực sự đã khiến mình phát cáu. Một phần vì mình thấy sáng kiến của cậu ấy thật vớ vẩn. Nhưng nguyên nhân chính vẫn là vì…tối nay bôi nhũ đầy người. Trong khi mình chẳng mua được lọ nhũ bôi người nào? Và nếu có tìm được, cũng chưa chắc mình trông đủ cá tính để rắc nó lên người? Vì mình là đứa con gái nhạt nhẽo và nhàm chán nhất quả đất này mà!!!

“Chúng ta sẽ không chơi Bảy phút trên

thiên đường tại bữa tiệc sinh nhật của mình” – mình lạnh lùng tuyên bố.

Tina trông có vẻ thất vọng: “Tại sao lại không?”

“Vì đây là bữa tiệc của dân mọt sách! Chúa ơi, Tina! Bọn mình toàn là những con mọt sách. Mọt sách không chơi trò Bảy phút trên thiên đường. Chỉ những đứa như Lana và Josh mới chơi mấy trò nhảm nhí như thế thôi. Bọn mình chơi gì cũng được nhưng không phải trò hôn nhau vớ vẩn đó!”

Nhưng Tina khăng khăng cho rằng dân mọt sách VẪN chơi trò hôn nhau: “Nếu không cậu nghĩ lũ mọt sách con được sinh ra như thế nào hả?”

Mình giải thích rằng sau khi những con mọt sách kết hôn, lũ mọt con sẽ tự động được sinh ra. Nhưng Tina chẳng buồn nghe nữa, cậu ấy hối hả chạy ra phòng khách để đón Boris, người thực ra đã đến từ nữa tiếng trước, nhưng vì không muốn là người đầu tiên đến dự tiệc nên đã đứng ngoài hành lang đọc hết xấp tờ rơi quảng cáo được nhét đầy ngoài hộc cửa.

“Lilly đâu?” – mình hỏi Boris, vì nghĩ cả hai đến cùng một lúc (chứ không hẹn hò để làm gì).

Nhưng Boris nói cậu ấy không gặp Lilly kể từ buổi diễu hành tại Les Hautes Manger chiều hôm đó.

Cậu ấy kể (mồm nói, tay vẫn không ngừng bốc Cheetos nhét đầy miệng. Cái niềng răng dính chi chít bột cam, nhìn ghê không tả nổi): “Cậu ấy cầm loa đứng ở ngay hàng đầu và điều hành mọi thứ. Đấy là lần cuối mình nhìn thấy cậu ấy. Hôm đó mình hơi đói và phải dừng lại mua hot-dog ăn. Còn mọi người vẫn tiếp tục đi.”

Khi nghe mình nói không bao giờ có chuyện mọi người dừng lại trong khi diễu hành chỉ để đợi ai đó trong đoàn chạy đi mua hot-dog ăn, Boris tỏ vẻ ngạc nhiên thấy rõ. Mình cũng không bất ngờ lắm khi thấy cậu ấy phản ứng như vậy.

Rồi Michael xuất hiện, với đĩa CD mix các bài hát. Ban đầu mình đã tính mời

ban nhạc của anh ấy chơi trong bữa tiệc của mình nhưng thầy G gạt phắt vì thầy ấy đã có đủ rắc rối với tay hàng xóm Verl ở tầng trên rồi. Mỗi bộ trống của thầy G thôi mà nhà Verl đã ca cẩm ngày qua ngày, nếu thêm ban nhạc của anh Michael nữa thì dám chắc họ sẽ giậm chân cho sập trần nhà mình mất. Verl đi ngủ rất sớm (tầm khoảng 9 giờ tối) và dậy từ tờ mờ sáng để ghi lại mọi hoạt động của mấy người hàng xóm bên đường mà anh ta cho là người ngoài hành tinh được cử xuống trái đất để theo dõi và báo cáo lại tàu mẹ, chuẩn bị cho cuộc chiến xuyên hành tinh về sau. Mình thì không thấy họ giống người ngoài hành tinh cho lắm, nhưng họ là người Đức nên cũng dễ hiểu tại sao Verl lại nhầm lẫn

như vậy.

Michael trông thật quyến rũ như mọi ngày. TẠI SAO lúc nào anh ấy cũng phải trông thật đẹp trai, mỗi khi mình nhìn thấy anh ấy nhỉ? Mọi người có thể cho rằng mình đã quá quen với việc anh ấy trông thế nào, vì mình nhìn anh ấy mỗi ngày…thậm chí nhiều lần một ngày. Nhưng lần nào thấy anh ấy, tim mình cũng vẫn đập loạn xạ như thuở ban đầu. Như thể anh ấy là một món quà mà mình sắp được mở ra. Đó chính là điểm yếu của mình. Mình mù quáng và hâm hâm quá rồi!!!

Nhạc đã được bật, những người khác cũng bắt đầu tới. Mọi người bàn luận sôi nổi về cuộc diễu hành, về cuộc thi

maratông đường dài tối qua - tất cả mọi người, trừ mình. Mình nào có tham gia buổi nào đâu nên biết gì mà nói. Mình chỉ có mỗi việc chạy lăng xăng cất áo khoác cho mọi người (tuy đã sang tháng 5 nhưng trời vẫn lạnh buốt) và cầu nguyện rằng mọi người đang có một khoảng thời gian vui vẻ, không ai bỏ về sớm hay tình cờ nghe được mẹ kể về chuyện bầu bì…

Đột nhiên có tiếng chuông cửa. Đó là Lilly, tay trong tay với một thanh niên, mặc áo khoác da.

“Chào cậu!” – Lilly nói, hiếm khi thấy cậu ấy cười tươi và tí tởn như thế - “Mình không nghĩ hai người đã gặp nhau. Mia, đây là Jangbu. Jangbu, đây là Công

chúa Mia xứ Genovia. Nhưng bọn em chỉ thường gọi Mia.”

Mình đứng trơ ra đó nhìn Jangbu chằm chằm. Không phải vì Lilly rủ anh ta tới bữa tiệc của mình mà không hỏi trước, mà vì cái cách Lilly vòng tay qua eo của Jangbu. Cậu ấy gần như đang ôm lấy Jangbu!!! Trong khi Boris, bạn trai của cậu ấy, đang ở trong nhà, ngay phòng bên cạnh, học nhảy với Shameeka…

“Mia,” – Lilly gạt mình sang một bên và bước vào trong nhà, giọng có vẻ hơi hâm hực – “Cậu còn chưa chào người ta lấy một tiếng đấy.”

“Ồ, xin lỗi. Chào anh.” – mình giật mình, gật đầu chào Jangbu.

Jangbu chào lại và mỉm cười. Phải công nhận anh ấy THỰC SỰ rất điển trai. Ai gặp Jangbu cũng phải nhận xét vậy thôi. Tuy rằng mình chưa bao giờ nghĩ Lilly thích Boris vì vẻ ngoài của anh ấy. Nói gì thì nói, Boris cũng là một thần đồng âm nhạc và cũng như bạn trai thiên tài của mình, họ đều là những "loài hiếm", không phải dễ mà tìm được.

Lilly chỉ chịu buông tay anh Jangbu ra để cởi áo khoác da đưa mình cất vào tủ. Vừa thấy Lilly tới Boris vội chạy ra chào, không hề nhận thấy có gì khác thường cả. Vừa đi cất áo khoác cho Jangbu và Lilly, mình vừa suy nghĩ lan man, trong sự bàng hoàng. Đúng lúc Michael đi qua, nháy mắt với mình: "Em

vui chứ?”

Mình lắc đầu: “Anh không thấy sao? Em của anh với Jangbu ý?”

Michael ngoái đầu nhìn: “Không. Sao thế?”

“Không có gì” – mình phẩy tay cho qua. Mình không muốn anh Michael nổi điên với Lilly như cái cách Colin Hanks đã làm khi anh ấy bắt gặp em gái mình, Kristen Dunts, đang hôn bạn thân của mình trong phim Get over it. Mình chưa bao giờ thực sự cảm nhận được che chở, bảo vệ mà anh Michael dành cho Lilly, hoặc có lẽ vì cậu ấy đang hẹn hò với Boris và Boris lại là bạn anh Michael. Hơn nữa, đâu phải ai cũng được hẹn hò

với một thiên tài âm nhạc đâu, cho dù miệng cậu ta có hơi hôi một chút. Nhưng nếu người đó là dân vùng Himalaya, điển trai, lại mới thất nghiệp...thì lại là chuyện khác.

Nếu chỉ nhìn qua thì khó ai biết được là Michael rất dễ nổi nóng. Một lần mình đã bắt gặp ánh mắt giận dữ của anh ấy nhìn mấy tay công nhân xây dựng trên đại lộ 6, chỉ vì họ huýt sáo với mình và Lilly khi bọn mình từ cửa hàng Charlie Mom đi ra.

Mà mình thì không muốn một cuộc ẩu đả đánh nhau nào vào ngày hôm nay.

Thật may là Lilly đã chịu rời tay khỏi Jangbu trong 30 phút sau đó, đồng thời

mình cũng cố gắng dẹp bỏ sự chán nản và hòa mình vào cuộc vui, đặc biệt khi mọi người bắt đầu nhảy vòng quanh điệu Macarena.

Tiếc là không có thêm mấy điệu nhảy nữa ngoài Time Warp và Macarena mà ai cũng biết. Trong mấy phim kiểu như She's all that hay Footloose thường có cảnh mọi người cùng nhau nhảy chung một điệu nhảy vui nhộn. Sẽ tuyệt biết mấy nếu được nhảy như thế ở căng-tin. Ví dụ như đúng lúc cô hiệu trưởng Gupta đang đọc thông báo sang sảng trên loa, đột nhiên bài Yeah Yeah vang lên và bọn mình bắt đầu nhảy múa trên bàn ăn.

Thời xưa mọi người thường biết nhảy những điệu nhảy giống nhau...nhưng đáng

tiếc, giờ mọi thứ không còn được như xưa.

Ngay khi mình tưởng tượng như mọi chuyện đã trở lại bình thường, và mình cảm thấy vui vẻ thực sự thì đột nhiên Tina đứng dậy tìm thầy G: “Thầy G, bọn em hết Coca rồi ạ!”. Thầy G trố mắt ra ngạc nhiên: “Sao lại thế được? Sáng nay thầy đã mua tới 7 két cơ mà.”

Nhưng Tina vẫn một mực kêu hết sạch Coca. Sau đấy mình mới phát hiện ra là cậu ấy giấu chúng trong phòng của em bé. Còn lúc ấy thì ai cũng tin là hết Coca thật, nhất là thầy G.

Thầy vội chộp lấy áo khoác và nói: “Được rồi, để thầy đến Grand Union

mua thêm”.

Cùng lúc ấy Ling Su lân la ra bên cạnh mẹ hỏi xem có thể cho cậu ấy nhìn qua các tác phẩm của mẹ được không. Cùng là họa sĩ nên Ling Su biết rất rõ phải thuyết phục mẹ như thế nào.

Tất nhiên là mẹ vui vẻ kéo cậu ấy vào phòng khoe các tác phẩm của mình. Ngay khi họ vừa đi khỏi, Tina liền tắt nhạc và tuyên bố bọn mình sẽ chơi trò Bảy phút trên thiên đường.

Tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng hào hứng - bởi bọn mình đã không có cơ hội chơi trò Bảy phút trên thiên đường ở nhà Shameeka lần trước. Bởi vì bác Taylor, bố của Shameeka, không phải là người

dễ bị lừa bởi mấy trò “hết sạch Coca” hay “cháu có thể xem các tác phẩm của bác hay không”. Bác ấy phải nói là cực kỳ nghiêm khắc. Bác ấy luôn dựng chiếc gậy bong chày (mà bác ý từng đạt được cú home-run với nó) ở góc nhà để “cảnh báo” những anh chàng hẹn hò với Shameeka liệu liệu mà cư xử cho đàng hoàng với con gái bác ấy.

Trò Bảy phút trên thiên đường được mọi người nhiệt liệt ủng hộ. Tất cả, trừ Michael. Anh ấy vốn không mấy mặn mà với kiểu Công Khai Thể Hiện Tình Cảm và càng không hào hứng với việc bị nhốt trong tủ quần áo với bạn gái. Tina vừa đóng cửa vừa cười khúc khích - bọn mình bị nhốt cùng với đám áo khoác mùa

đông của mẹ và thầy G, máy hút bụi, giỏ dựng đồ giặt và cái vali một bánh của mình. Khi chỉ còn hai đứa trong đó, Michael nói không phải là anh ấy không thích ở bên cạnh mình trong phòng tối. Chỉ là anh ấy không thoải mái khi biết mọi người bên ngoài đang tò mò lắng nghe.

Mình tủm tỉm nói: “không ai nghe đâu. Anh thấy không? Bọn họ lại đang bật nhạc lên rồi đó”. Và đúng là thế thật.

Nhưng mình cũng đồng ý với Michael một điểm: trò Bảy phút trên thiên đường thật hết sức nhảm nhí. Thứ nhất, tự dưng đi lôi nhau vào cái chỗ tối tăm này mà hôn nhau, trong khi có bao nhiêu chỗ thoải mái và thoáng mát hơn nhiều. Thứ

hai, thật không thoải mái khi biết rằng cả đống người bên ngoài đều biết bạn đang làm cái trò gì trong đó. Mất hết cả sự lãng mạn!

Bên trong rất tối - tối đến nỗi mình cỏn chẳng nhìn thấy tay của mình, huống hồ gì là thấy Michael. Lại còn có mùi từ cái máy hút bụi bốc ra nữa chứ. Đã khá lâu rồi không có người nhớ đổ túi rác trong máy hút bụi giờ vẫn còn đầy lông mèo và rơm của con Louie Mập. Nếu không phải là mình thì chẳng ai làm chuyện đó. Mẹ thì không bao giờ nó rồi, còn thầy G thì không biết sử dụng cái máy hút bụi nhà mình bởi nó quá cũ.

Mùi lông mèo trộn với rơm và bụi thật chẳng dễ ngửi tẹo nào!

“Thế mình thực sự phải ở trong này 7 phút hả em?” – Michael hỏi.

“Em nghĩ thế.”

“Nhỡ thầy G về và thấy bọn mình trong này thì sao?”

“Chắc dượng ấy sẽ giết anh.”

“Thế thì…chắc anh phải làm gì đó khiến em nhớ tới anh mới được.”

Nói rồi Michael kéo mình lại gần và hôn mình.

Rồi mình chợt nhớ ra một chuyện…Phải nhân cơ hội này mới được. Mình thẽ thọt hỏi: “Michael, vụ dạ hội tuần tới thế nào hả anh? Mình có đi không anh?”

Michael đưa tay âu yếm vuốt tóc mình

thì thầm nói: “Dạ hội á? Em đùa hả? Nó còn ngu xuẩn hơn cả cái trò này.”

Nghe thấy vậy mình khẽ đẩy Michael ra và lùi lại một bước, giẫm cả lên cái gậy khúc côn cầu của thầy G nhưng mình chẳng buồn quan tâm, bởi mình QUÁ SỐC.

“Ý anh là sao?” – mình hỏi lại. Nếu không phải trong này quá tối chắc mình đã có thể nhìn thấy khuôn mặt của Michael, xem anh ấy đang nói thật hay trêu mình.

Michael tiến lại gần mình (thật chẳng giống người xem trò Bảy phút trên thiên đường là nhảm nhí tẹo nào): “Mia, chắc em đang đùa anh đúng không? Anh đâu

phải là kiểu người thích mấy cái trò dạ hội đó.”

Nhưng mình đã hất tay anh ấy ra. Cũng không khó gì để đánh trúng tay anh ấy bởi thứ duy nhất giữa hai đứa mình là mấy cái áo khoác.

“Sao anh lại nghĩ thế? Anh là học sinh năm cuối còn gì. Anh sắp tốt nghiệp rồi, phải tham gia buổi vũ hội cuối năm chứ. Ai cũng làm như vậy cả.”

“Mọi người vẫn làm chuyện vô bổ mà em. Nhưng anh khác. Thôi mà em. Vũ hội cuối năm chỉ dành cho mấy thằng như Josh Richter thôi.”

“À thế à” – mình lạnh lùng nói. Đến bản thân mình cũng phải ngạc nhiên với chính

mình, có lẽ tại không khí trong này ngột ngạt quá – “Vậy thì anh định làm gì vào đêm dạ hội cuối năm đó?”

“Anh không biết nữa. Đi chơi bowling chẳng hạn?” – giờ thì anh ấy có vẻ bối rối trước sự thay đổi thái độ bất ngờ của mình.

BOWLING!!!!!!!!!!!!!!!!!!!BẠN TRAI CỦA TÔI THÀ ĐI CHƠI BOWLING CÒN HƠN ĐI VŨ HỘI CUỐI NĂM !!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh ấy thật sự không có một tí ki-lô lãng mạn nào vậy sao? Chắc phải có tí chút nào chứ, anh ấy chẳng từng đã tặng mình sợi dây chuyền hình bông tuyết đấy thôi…

Chắc hẳn anh ấy cũng cảm nhận được là mình đang vô cùng suy sụp khi nghe anh nói vậy. “Thôi mà Mia, em phải thừa nhận đi. Vũ hội cuối năm là thứ tầm phào nhất trên đời. Em nghĩ mà xem, em tiêu tốn cả đống tiền để thuê 1 bộ đồ như chim cánh cụt để rồi mặc vào chẳng hề thấy thoải mái, rồi lại phải tốn thêm rõ lắm tiền vào một bữa tối hào nhoáng, trong khi đồ ăn chưa chắc đã ngon bằng một nửa tiệm Mỳ Number One Noodle Son. Cuối cùng là tới đứng loanh quanh trong một phòng tập nào đấy…”

Mình sửa lại: “Nhà hàng Maxim. Vũ hội cuối năm của anh diễn ra ở nhà hàng Maxim.”

“Sao cũng được. Em tới đó chỉ để ăn

bánh ngọt và khiêu vũ trên nền nhạc rẻ tiền với một lũ người em không thể chịu nổi và không bao giờ muốn gặp lại…”

“Ý anh là giống em chứ gì?” – mình gần như bật khóc khi nghe thấy Michael nói vậy – “Anh không bao giờ muốn gặp lại em đúng không? Anh định sẽ tốt nghiệp và lên đại học rồi quên sạch về em chứ gì?”

Giọng Michael đột nhiên thay đổi hẳn: “Mia, tất nhiên là không rồi. Anh không phải đang nói về em. Anh đang nói về những đứa như…như Josh và đám bạn của nó. Em biết thế mà. Tự dưng em làm sao thế?”

Nhưng lúc đó mình không thể nói với

Michael về vấn đề của mình. Bởi mắt mình đang đầm đìa nước mắt và họng mình nghẹn cứng, thậm chí mình có cảm giác là nước mũi mình cũng bắt đầu chảy. Vì sao ư? Vì mình chợt nhận ra rằng bạn trai mình không có ý định mời mình đi dự vũ hội. Không phải vì anh ấy định mời ai đấy nổi tiếng hơn mình. Giống Andrew McCarthy trong phim Pretty in Pink.. Mà vì bạn trai mình, Michael Moscovitz, người mình yêu nhất trên đời (sau con mèo của mình), người mình tình nguyện trao trọn trái tim, lại không hề có một chút hứng thú nào với VŨ HỘI TỐT NGHIỆP CUỐI NĂM CỦA CHÍNH ANH ẤY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Không biết chuyện tiếp theo sẽ như thế nào nếu Boris không đột nhiên mở toang cửa phòng chứa đồ ra và hét lên: “Hết giờ!”. Biết đâu Michael sẽ nghe thấy tiếng sụt sịt của mình và cuống cuồng hỏi lí do tại sao sau đó nhẹ nhàng kéo mình vào lòng, hôn lên tóc mình và thì thầm nói: “Ôi em yêu, anh không biết”. Rồi anh ấy sẽ thề thốt rằng sẽ làm mọi thứ, mọi thứ trên đời, để được nhìn thấy nụ cười mình rạng rỡ trở lại, kể cả nếu phải tới buổi vũ hội cuối năm lố bịch đó anh cũng sẵn sàng.

Nhưng đó chỉ là chuyện trong mơ mà thôi. Ánh đèn đột ngột khiến Michael phải lấy tay che mắt, nên anh ấy thậm chí chẳng thấy khuôn mặt gần-như-đẫm-

nước-mắt-và-nước-mũi của mình… Cũng may là chưa đến nỗi nào, nếu không thì chẳng ra dáng công chúa chút nào!

Hơn nữa mình cũng chẳng kịp có thời gian để mà đau buồn bởi những gì xảy ra ngay sau đó. Lilly phóng như bay tới, mồm liến thoắng: “Đến mình! Đến mình!”

Và tất cả mọi người phải tránh sang một bên cho cậu ấy chen vào trong phòng chứa đồ…

Chỉ có điều…bàn tay mà cậu ấy kéo vào phòng chưa đồ - người con trai cậu ấy chọn cùng chia sẻ Bảy phút trên Thiên đường – không phải là bàn tay xanh xao,

mềm mại của thiên tài violon, người mà đã tám tháng nay vẫn thường cùng Lilly trao đổi những nụ hôn nồng cháy. Không phải là Boris Pelkowski, anh chàng hôi miệng chuyên dắt-áo-len-trong-quần. Mà là Jangbu Pinasa, anh chàng bồi bàn quyến rũ người Tây Tạng.

Cả căn phòng im lặng như tờ, không ai thốt lên được câu nào khi thấy Lilly đẩy anh chàng Jangbu đang há hốc miệng ngạc nhiên vào phòng chứa đồ rồi thản nhiên với tay đóng cửa lại. Tất cả đứng trân trối nhìn vào cánh cửa mà không biết phải nói hay làm gì.

Nhất là mình. Mình hết quay ra nhìn cánh cửa lại quay sang nhìn Tina, người cũng đang sửng sốt không kém.

Michael là người đầu tiên có phản ứng trước vụ việc trên. Anh ấy vỗ vai Boris ra chiều cảm thông: “Cứng rắn lên, anh bạn.” Rồi đi tới bàn ăn bốc một vốc đầy Cheetos.

CỨNG RẮN LÊN, ANH BẠN Ư?????? Đấy là cách bọn con trai nói với nhau khi thấy bạn mình vừa bị bóp nát trái tim, và chà đạp thê thảm như thế nào?

Mình không thể tin là anh Michael có thể phũ phàng đến thế. Sao anh ấy không làm gì đó giống Colin Hanks cơ chứ? Sao anh ấy không đạp tung cửa phòng chứa đồ, lôi Jangbu Pinasa ra và đập cho anh ta một trận? Vì Chúa, Lilly là em gái anh ấy cơ mà. Chẳng nhẽ anh ấy không có tí ý niệm gì về cái gọi là bảo vệ em gái sao?

Mình hoàn toàn quên bẵng đi vụ dạ hội. Mình vẫn đang bị sốc khi tận mắt chứng kiến cô bạn thân nhất tí tởn đi hôn một người không phải bạn trai mình. Mình đi theo Michael đến bàn đựng đồ ăn và nói: "Thế thôi à? Tất cả những gì anh làm chỉ có mỗi thế thôi à?".

"Ý em là sao?" – Michael ngơ ngác hỏi lại.

Mình hét lên: "Chuyện của em gái anh! Và Jangbu chứ sao"

"Em muốn anh phải làm gì? Lôi nó ra và nện cho nó một trận chắc?"

"Đúng rồi đấy." – mình bướng bỉnh nói.

Michael với tay lấy một lon 7-up (vì

không còn Coca) tu một hơi, rồi quay ra hỏi mình: “Tại sao ? Anh không quan tâm em gái anh ở trong đấy với ai. Nếu đấy là em. Anh sẽ cho thằng đấy ăn đập ngay. Nhưng trong đó không phải em, mà là Lilly. Nó hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân…Ăn Cheetos không em?”. Michael chìa bát Cheetos ra mời mình.

Cheetos! Lúc này ai còn lòng dạ nào mà ăn với chẳng uống cơ chứ?

“Không, cảm ơn anh. Nhưng chẳng nhẽ anh không lo một tẹo nào sao? Rằng Lilly sẽ…” – Mình nghẹn lời, không biết phải nói tiếp thế nào. Nhưng Michael đã tiếp lời giúp mình…

“Bi gã bảnh trai người Himalaya đó lừa

sao?” – Michael lắc lắc đầu – “Không hề, anh thì lại cho là nếu có ai bị thiệt thòi ở đây thì đó là Jangbu. Cậu nhóc tội nghiệp có vẻ không biết mình đụng phải cái gì rồi.”

Mình lắp bắp nói: “Nh-nhưng…nhưng còn Boris thì sao?”. Michael nhìn về phía Boris, cậu ta vừa ngồi phịch xuống ghế bành và hai tay ôm chặt lấy đầu bộ dạng đau đớn vô cùng tận. Tina đã kịp chạy tới an ủi cậu ấy rằng có lẽ Lilly chỉ đang giới thiệu cho Jangbu xem bên trong phòng chứa đồ của người Mỹ trông như thế nào. Nhưng mình nghĩ câu chuyện của cậu ấy chẳng có sức thuyết phục tẹo nào, mặc dù mình đã là đứa dễ bị thuyết phục nhất rồi. Ví dụ khi bị bắt

phải ngồi nghe hai đội tranh luận, mình thường sẽ đồng tình với đội nào đang nói, không cần biết có hiểu họ đang nói gì hay không.

Michael với tay lấy khoai tây và nói: “Boris sẽ sớm vượt qua thôi.”

Là như nào??? Thật chẳng hiểu nổi bọn con trai!!! Nếu như em gái của MÌNH mà ở trong đó với Jangbu chắc mình sẽ giận điên lên mất. Và nếu như đó là buổi vũ hội cuối năm của MÌNH, mình sẽ phải sống chết tìm mọi cách kiếm cho bằng được một đôi vé trước khi vé bán hết.

Nhưng đấy chỉ là mình thôi.

Và trước khi bọn mình kịp phản ứng thì cửa nhà mở toang và thầy G bước vào,

khệ nệ xách theo mấy túi Coca.

“Thầy về rồi.” - thầy G gọi lớn, đặt túi xuống và cởi áo kháoc ra – “Thầy còn mua cả đá nữa. Thầy đoán chắc giờ cũng sắp hết…”

Giọng thầy G lạc đi. Khi với tay mở cửa tủ để cất áo khoác và thấy Lilly và Jangbu đang hôn nhau thắm thiết ở bên trong.

Đó cũng là đoạn kết của buổi tiệc sinh nhật của mình. Thầy Gianini tuy không phải là bác Taylor, nhưng thầy cũng khá là nghiêm khắc. Hơn nữa, là một giáo viên trung học, thầy cũng không lạ gì những trò như Bảy phút trên Thiên đường. Lilly đã giải thích là cậu ấy và

Jangbu chẳng may bị nhốt trong tủ và không biết phải làm sao để thoát ra. Nhưng thầy G vẫn cương quyết hạ màn buổi tối ở đây và gọi chú Hans, tài xế xe limo của mình, đưa mọi người về. Thầy còn dặn đi dặn lại là khi đưa Lilly và Michael về, không được để Jangbu đi cùng, phải đảm bảo Lilly sẽ đi thẳng vào trong, lên thang máy và không chuồn được ra ngoài để gặp Jangbu sau đó.

Tự dưng mình cảm thấy bản thân già hơn rất nhiều so với cái tuổi 15 này. Bởi vì mình đã biết cảm giác khi tất cả hy vọng và mơ ước của mình bị nhấm chìm trong địa ngục của nỗi tuyệt vọng. Mình đã nhìn thấy điều đó trong ánh mắt của Boris, khi cậu ấy nhìn thấy Lilly và

Jangbu chui ra khỏi tủ chứa đồ.

Nhưng tối nay không chỉ có Boris mới có đôi mắt buồn. Mắt mình cũng hõm sâu lại. Mình mới phát hiện ra lúc nãy khi đang đánh răng. Cũng không có gì ngạc nhiên cả! Đôi mắt mình mang vẻ ám ảnh bởi mình đang bị ám ảnh…ám ảnh bởi giấc mơ về buổi dạ hội mà mình biết sẽ không bao giờ có được. Mình sẽ không bao giờ được khoác lên mình bộ váy dạ hội hở-một-bên-vai màu đen, tựa đầu trên vai Michael (trong bộ áo đuôi tôm) tại buổi vũ hội tốt nghiệp cuối năm của anh ấy. Mình cũng sẽ không bao giờ có cơ hội thưởng thức món bánh nổi tiếng tại các buổi prom mà mọi người hay nhắc tới. Và nhất là được chứng kiến vẻ

mặt giận dữ của Lana Weinberger khi phát hiện ra nó không phải là đứa năm nhất duy nhất, cùng với Shameeka, được tham dự buổi vũ hội này.

Giấc mơ dạ hội của mình thế này hết. Lẽ đời đối với mình bây giờ sao mà ảo quá.

Chủ nhật, ngày 4 tháng 5, 9h sáng, ở Nhà

Mình cũng chẳng thể đắm mình vào trong cái nỗi buồn bất tận này được lâu khi mà mẹ và thầy G dậy từ sáng sớm tinh mơ và mở nhạc The Donnas ầm ĩ. Sao hai người không lặng lẽ tới nhà thờ theo tiếng gọi của Chúa giống như những cặp cha mẹ khác, và để mặc mình một mình cơ chứ? Cứ cái đà này chắc mình phải chuyển về Genovia sống mất thôi.

Trừ khi ở đấy mình vẫn sẽ phải dậy sớm và đến nhà thờ vào mỗi buổi sáng Chủ nhật. Cũng còn may mẹ và dượng là những kẻ ngoại đạo!!! Nhưng ít nhất họ cũng nên HẠ NHỎ tiếng xuống một tí chứ.

Chủ nhật, ngày 4 tháng 5, ở Nhà

Dự định của mình hôm nay là nằm trên giường trùm kín chăn cho đến giờ đi học sáng thứ Hai ngày mai. Đấy là cách những người bị tước đoạt lẽ sống một cách tàn nhẫn vẫn thường làm: nằm trên giường càng nhiều càng tốt.

Tuy nhiên dự định này đã tan tành theo mây khói khi mẹ mình khệ nệ bước vào phòng (với kích thước của mẹ bây giờ dù

không muốn cũng phải di chuyển lạch bạch như vậy), ngồi xuống cạnh giường, suýt nữa thì bẹp luôn cả Loui Mập đang vùi trong chăn và gặm ngón chân mình. Mẹ đã nhảy dựng lên khi bị Loui Mập đâm móng vào mông, xuyên qua cả chăn lông. Và mẹ nghĩ tới lúc hai mẹ con mình cần phải Nói Chuyện Một Tẹo.

Đừng hy vọng sẽ có chuyện gì tốt đẹp xảy ra mỗi khi "mẹ nghĩ hai mẹ con mình cần Nói Chuyện Một Tẹo" như thế này. Lần gần nhất mẹ và mình Nói Chuyện Một Tẹo, mình đã phải ngồi chịu trận suốt hàng giờ đồng hồ để nghe mẹ thuyết giảng về vóc dáng và cơ thể của mình. Mẹ lo là mình sẽ dùng tiền Giáng sinh đi phẫu thuật nâng ngực. Và mẹ tìm mọi

cách để mình hiểu rằng ý tưởng đó là điên rồ và rằng phụ nữ ngày càng bị ám ảnh bởi vẻ bề ngoài đến mức không kiểm soát được nữa. Ví dụ ở Hàn Quốc, 30% phụ nữ trong độ tuổi 20 từng chỉnh sửa gì đó, từ xương hàm tới cắt mí mắt, hoặc "gọt" đi một số thứ (để mảnh mai hơn) để có thể có được dáng vẻ của người Phương Tây. Trong khi 3% phụ nữ Mỹ muốn phẫu thuật để có vẻ đẹp thuần khiết hơn.

Tin tốt là Mỹ KHÔNG phải là đất nước bị ám-ành-hình-thế nhất thế giới. Tin xấu là có quá nhiều phụ nữ không cùng nền văn hóa với chúng ta đang tìm mọi cách thay đổi diện mạo của mình vì cho rằng chuẩn mực sắc đẹp của Phương Tây quan

trọng hơn bản sác riêng của mỗi người. Tất cả vì họ xem quá nhiều Baywatch và Friends đó mà. Quan niệm như thế là sai lầm, rất sai lầm, bởi vì phụ nữ Nigeria cũng xinh đẹp như bao phụ nữ Mỹ ở Los Angeles hay Manhattan mà thôi. Chỉ là theo một cách khác.

Mình hoàn toàn không có ý định dùng tiền Giáng sinh vào mấy cuộc phẫu thuật nâng ngực vô bổ đó. Thực ra mình đang nhăm nhe bộ CD của Shania Twain cơ, nhưng tất nhiên mình không dám THÚ NHẬN chuyện đó với ai hết. Vì thế mẹ cứ nghiễm nhiên cho là như thế.

Những gì mẹ nói với mình hôm nay mới thực sự được gọi là “cuộc trò chuyện giữa mẹ và con gái”. Không phải cái

kiểu: “Cưng ơi, cơ thể con vẫn đang thay đổi, rồi sẽ tới lúc con cần dùng tới đống băng vệ sinh mà con đã lấy trộm của mẹ để làm giường ngủ cho đám hình nộm Star Wars”. Chủ đề của ngày hôm nay hoàn toàn khác hẳn. Mẹ nghiêm nghị nói: “Giờ con đã 15 tuổi và có bạn trai rồi. Nghe nói hôm qua dượng bắt gặp các bạn nhỏ của con chơi trò Bảy phút trên Thiên đường trong tủ đựng đồ nhà mình đúng không? Mẹ nghĩ đã tới lúc chúng ta cần nói về chuyện-mà-con-cũng-biết-là-cái-gì-đấy”.

Mình quyết định chép lại cuộc nói chuyện này để về sau nếu có con gái, mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ nói với nó những điều tương tự, bởi NHỮNG GÌ

MẸ NÓI CHỈ KHIẾN MÌNH CẢM THẤY BẢN THN MÌNH CỰC KÌ NGU XUẨN mà thôi. Nếu là mình, mình sẽ để con gái tự tìm hiểu các kiến thức về giới tính qua kênh phim truyện Lifetime dành riêng cho phụ nữ. Mình nghĩ mọi người trên hành tinh này đều làm như vậy. TRỪ MẸ!!!

Mẹ: Mia, mẹ mới nghe dượng Frank nói Lilly và cậu bạn mới Jambo.

Mình: Jangbu.

Mẹ: Sao cũng được. Lilly và cậu bạn mới… ừm… đang ôm nhau trong tủ chứa đồ ngoài hành lang. Rõ ràng các con đang chơi trò ôm-hôn-nhau, Năm Phút trong Tủ chứa đồ gì đó.

Mình: Bảy phút trên Thiên đường.

Mẹ: Sao cũng được. Vấn đề là Mia, giờ con đã mười lăm tuổi rồi. Cũng coi như là người trưởng thành rồi, và mẹ biết con và Michael rất nghiêm túc với nhau. Sẽ rất tự nhiên nếu các con tò mò về sex… thậm chí là muốn thử.

Mình: MẸ!!!!!!!!! KINH QUÁ ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!

Mẹ: Mia, chuyện quan hệ giới tính giữa hai người yêu nhau không có gì là kinh hết. Nhưng nếu con đợi vài năm nữa thì tốt hơn. Khi con vào đại học. Hoặc thậm chí tầm ngoài-ba-mươi cũng chẳng sao. Tuy nhiên, mẹ rất hiểu cảm giác bị các hooc-môn chi phối là thế nào, vì thế điều

quan trọng là con phải cẩn thận đề phòng.

Mình: Không, ý con là chẳng ai lại đi nói mấy chuyện như thế này với MẸ RUỘT của mình cả. Gớm chết đi được!!!

Mẹ: Mẹ hiểu. Bởi bà ngoại của con thà chết cũng không chịu nói mấy chuyện như thế này với mẹ. Nhưng mẹ nghĩ điều quan trọng là giữa mẹ và con gái phải cởi mở với nhau về chuyện này. Thế này nhé, Mia, bất cứ lúc nào con cảm thấy muốn nói về các biện pháp tránh thai, mẹ sẽ hẹn trước hộ con với bác sĩ phụ khoa của mẹ, Bác sĩ Brandeis…

Mình: MEEEEEEẸ !!!!!!!!!!!! ANH MICHAEL VÀ CON SẼ KHÔNG LÀM

MẤY CHUYỆN ĐÓ ĐU !!!!!!!!!!!!!!!!!

Mẹ: Tốt, mẹ mừng khi con nói như vậy… bởi con vẫn còn nhỏ cưng ạ. Nhưng mẹ vẫn muốn con hiểu một số điều căn bản, phòng trường hợp hai con có ý định làm chuyện đó. Con và các bạn cần phải biết mấy căn bệnh như AIDS cũng có thể lây lan qua quan hệ bằng miệng hay như…

Mình: MẸ, CON BIẾT RỒI. KÌ NÀY CON CÓ HỌC MÔN SỨC KHỎE VÀ AN TOÀN MÀ, MẸ QUÊN RỒI À??????

Mẹ: Mia, không có gì phải ngượng ngùng khi nói về sex cả. Đấy là một trong những nhu cầu tất yếu của con người,

cũng như nước uống, thức ăn và các mối quan hệ xã hội. Quan trọng là con phải chủ động hiểu biết trong chuyện này, để bảo vệ chính mình.

Mình đang định thắc mắc về chuyện mẹ dính bầu lần này nhưng chẳng dại gì nói. Dù sao cũng đã muộn rồi. Chẳng phải mẹ đã sinh ra mình và sắp có thêm em đó sao. Mình chỉ gật đầu và nói: “Được rồi, con hiểu rồi. Cám ơn mẹ. Mẹ yên tâm, con sẽ chú ý tới điều đó”, hy vọng mẹ bỏ cuộc và đi ra ngoài.

Thế nhưng không ích gì. Mẹ vẫn tiếp tục quanh quẩn nán lại trong phòng, giống một đứa em của Tina mỗi khi bọn mình tới nhà Hakim Baba chơi (bởi Tina và mình muốn xem ké bộ sưu tập tạp chí

Playboy của bác trai mà). Thật sự có thể học cả lố thứ từ tờ Playboy mà, ví dụ như loại loa ô tô nào phù hợp nhất với một chiếc Porsche Boxter hay làm thế nào để biết chồng bạn có gian díu với trợ lý riêng hay không. Tina nói đây là cách hay nhất để hiểu được "đối thủ của mình", vì thế cậu ấy lén đọc tờ Playboy của bố mỗi khi có cơ hội… Nhưng hai đứa mình đều đồng ý ở một điểm: nếu chiếu theo những gì viết trong tờ tạp chí này thì mấy cô gái đó có những sở thích thật kỳ quặc.

Lại còn đam mê ô tô một cách thái quá nữa chứ.

Cuối cùng mẹ cũng hết chuyện để nói, nhưng vẫn cố nán lại thêm một chút để

ngó ngang ngó dọc bãi chiến trường của mình. Dù gì mình cũng là người khác ngăn nắp bởi mình luôn cảm thấy cần phải dọn phòng trước khi ngồi vào bàn học. Kiểu như khung cảnh thoáng mát sẽ khiến cho đầu óc tỉnh táo hơn ý. Không biết có đúng thế thật hay không. Hay chỉ vì đống bài tập về nhà quá nhàm chán nên mình viện cớ này cớ nọ để trì hoãn mà thôi.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng mẹ cũng lên tiếng: “Mia, sao trưa rồi mà con vẫn nằm ườn trên giường thế? Không phải mọi khi giờ này con thường cùng các bạn đi ăn điểm tâm sao?”

Mình nhún vai, không nói gì. Giờ thứ cuối cùng mà mọi người quan tâm đến có

lẽ là điểm tâm… bởi Lilly và Boris đã chia tay. Nhưng không việc gì phải kể cho mẹ nghe chuyện đó.

Mẹ nói tiếp: “Mẹ hy vọng con không giận dượng Frank vì đã phá hỏng buổi tiệc của con. Nhưng con và Lilly đã lớn rồi, sao lại đi chơi mấy trò ngớ ngẩn như trò Bảy phút trên Thiên đường thế hả?”

Mình lại nhún vai thêm cái nữa. Mình biết nói gì bây giờ? Rằng mình không buồn thầy G, mà buồn bạn trai mình vì không thích đi dự vũ hội cuối năm. Lilly nói đúng: vũ hội cuối năm chỉ là một trò nhảy nhót nhảm nhí. Sao mình phải quan tâm đến vậy nhỉ?

Mẹ ì ạch đứng dậy nói: “Nếu con muốn

nằm trên giường cả ngày, mẹ cũng không ngăn cản. Thú thực mẹ cũng chỉ muốn có thế. Nhưng mẹ là một bà bầu già chứ không phải một-đứa-nhóc-mười-lăm-tuổi, cần phải vận động nhiều."

Rồi mẹ khệ nệ ra khỏi phòng. TẠ ƠN CHÚA. Không thể tin là mẹ định nói về sex với mình. Về Michael. Chẳng lẽ mẹ không biết mình và Michael thậm chí còn chưa qua được giai đoạn căn bản đầu tiên hay sao? Tất cả đám bạn mình cũng đều vậy cả thôi, trừ Lana. Và giờ có thêm Lilly.

Cô bạn thân nhất của mình lại tốc độ hơn mình là sao. Trong khi mình mới là đứa tìm được một-nửa-tâm-hồn của mình. Chứ không phải cậu ấy. Đời thật quá bất

công!!!

Chủ nhật, ngày 4 tháng 5, ở Nhà

Chắc hôm nay phải gọi là Ngày Hỏi Thăm Sức Khỏe Của Mia mất, vì ai cũng gọi tới hỏi xem mình thế nào. Bố vừa mới gọi. Bố muốn biết bữa tiệc sinh nhật của mình thế nào. Chứng tỏ mẹ và thầy G không mách vụ Bảy phút trên Thiên đường với bố - nhưng như vậy có nghĩa là mình sẽ phải nói dối bố. Nói dối dễ hơn nói với mẹ, bởi bố chưa từng trải qua thời con gái, hiển nhiên không thể hiểu bọn con gái nói dối không chớp mắt như thế nào. Và bố cũng không biết vụ mũi mình sẽ phập phồng phình xẹp mỗi khi nói dối. Nhưng nói gì thì nói, phải nói dối bố thật không dễ chịu chút nào.

Dù gì ông cũng LÀ một bệnh nhân ung thư mà. Thật nhẫn tâm khi đi nói dối một người có-cùng-căn-bệnh-với-Lance-Armstrong (nhưng không có chức vô địch Tour de France)

Mình đã huyên thuyên với bố rằng bữa tiệc rất tuyệt blah blah blah.

May là bố không ở cùng phòng với mình, nếu không chắc chắn ông sẽ nhận ra hai cánh mũi mình đang phình tướng lên như quả cà chua.

Mình vừa dập máy thì điện thoại lại reo. Mình vội nhào tới, biết đâu đó là BẠN TRAI MÌNH gọi thì sao, để kiểm tra xem mình có đang quằn quại đau khổ vì vụ dạ hội không.

Nhưng rõ ràng Michael chẳng hề để tâm đến tình trạng sức khỏe của mình bởi vì người gọi không phải là anh ấy. Ngược lại, người bên kia điện thoại còn là người mình không mong chờ nhất nữa chứ. BÀ!!! Cuộc đối thoại qua điện thoại của mình và bà diễn ra như sau:

Bà: Amelia, bà đây. Ta cần cháu vào tối thứ Tư tới. Ta có hẹn ăn tối ở nhà hàng Le Cirque với một người bạn cũ, Quốc Vương Brunei, và ta muốn cháu cùng đi. Nhắc cháu trước, ta không muốn nghe chuyện tầm phào như bảo "Quốc Vương nên từ bỏ chiếc xe Rolls bởi nó đang góp phần phá hủy tầng Ozon" đâu nhé. Cháu cần bồi dưỡng thêm nhiều kiến thức hơn. Ta đã chán ngấy khi phải nghe về mấy

chương trình Những loài vật nuôi kì diệu hay Kenh phim truyện Lifetime dành cho các bà nội trợ gì đó mà cháu vẫn thường xem đó. Đã tới lúc cháu cần phải gặp những người thực sự thú vị, không phải mấy người trên TV hay mấy kẻ tự-cho-mình-là-nghệ-sĩ mà mẹ cháu vẫn thường đi chơi Bingo cùng.

Mình: Vâng. Sao cũng được ạ.

Cá nhân mình thấy câu "Vâng. Sao cũng được ạ" không có gì đặc biệt cả. Nếu là một người bà BÌNH THƯỜNG chắc sẽ không mảy may nghi ngờ gì đâu nhưng mình quên là bà nội mình CỰC KỲ NHẠY CẢM. Do đó cũng chẳng có gì là lạ khi bà dò ngay ra vấn đề của mình.

Bà: Amelia, cháu làm sao thế? Nói ngay đi, ta không có nhiều thời gian đâu. Ta sắp phải đi ăn tối cùng ngài Due di Bormazo.

Mình: Không có gì hết bà ạ. Cháu chỉ… cháu chỉ đang hơi căng thẳng một chút thôi. Vì điểm kiểm tra Đại Số của cháu không cao lắm, nên cháu hơi buồn…

Bà: Nói dối! THẬT RA là chuyện gì thế Mia? Mau nói cho ta nghe đi.

Mình: Vâng. ĐƯỢC RỒI, cháu nói… Là chuyện với anh Michael ạ. Bà nhớ cháu nói về buổi PROM, vũ hội cuối năm không? Hóa ra anh ấy không hề muốn đi.

Bà: Ta biết ngay mà. Nó vẫn còn yêu con bé ruồi nhà đó hả? Có phải nó tính đi

cùng con bé kia không? Không có việc gì phải buồn. Ta có số điện thoại của Hoàng tử William đâu đó quanh đây. Để ta gọi cho Wills, biết đâu cậu ta có thể đáp máy bay Concor tới đi cùng cháu đụ buổi vũ hội, nếu cháu muốn. Cho ông tướng Michael không biết điều kia thấy…

Mình: Không, không, bà ơi. Không phải Michael muốn đi cùng người khác, mà căn bản anh ấy không thích đi. Anh ấy… anh ấy cho rằng vũ hội cuối năm chỉ là trò nhảm nhí.

Bà: Ôi…vì… Chúa… lòng… lành. Không phải thế chứ.

Mình: Cháu e là thế bà ạ.

Bà: Không sao. Ông nội cháu trước đây cũng có suy nghĩ giống y như vậy. Nếu hồi đó ta để ông ấy tự quyết định, cháu nghĩ rằng chúng ta có thể tới phòng thư ký làm đám cưới, rồi tới tiệm cà phê ăn trưa sau đó hay không? Đàn ông không biết cái gì là lãng mạn đâu, nói gì đến mấy nhu cầu về SỰ HÀO NHOÁNG chứ.

Mình: Vâng. Vì thế hôm nay cháu mới buồn như vậy. Giờ thì… nếu bà cho phép, cháu phải đi làm bài tập đây. Cháu còn một bài báo cáo phải nộp sáng mai nữa…

Mình không đả động đến chuyện bài báo viết về BÀ và sự cố tại nhà hàng Les Hautes Manger. Theo như tin tức mình

đọc được trên tờ Sunday Times sáng nay, quản lý nhà hàng vẫn không chịu nhận Jangbu trở lại. Vì thế cuộc biểu tình của Lilly là vô ích. À, trừ việc nó giúp cậu ấy kiếm được một anh bạn trai mới.

Bà: Được rồi đi học đi. Cháu phải cố học cho tốt, nếu không bố cháu sẽ cằn nhằn ta vì bắt cháu tập trung quá nhiều vào mấy chuyện hoàng gia, làm cháu lơ đễnh môn lượng giác hay môn gì đó. Cũng đừng nghĩ quá nhiều về cậu thanh niên kia. Rồi cậu ta sẽ hiểu ra thôi, giống như ông nội cháu. Chỉ cần cháu biết gợi ý đúng cách. Tạm biệt.

Gợi ý đúng cách ư? Ý bà là sao nhỉ? Phải gợi ý kiểu gì mà có thể khiến Michael hiểu ra và đi dự vũ hội đây?

Mình thật không thể nghĩ ra làm sao có thể khiến anh ấy xóa bỏ thành kiến về vũ hội này.

Trừ phi… nếu đó là buổi vũ hội tổng hợp, bao gồm cả vụ hội cuối năm/ Star Wars/ Star Trek/ Chúa Tể Những chiếc nhẫn/ CLB Máy tính.

Chủ nhật, ngày 4 tháng 5, 9h tối, ở Nhà

Mình biết vì sao Michael không gọi điện. Bởi vì anh ấy viết email cho mình còn mình thì cứ ngồi chờ điện thoại mà quên không kiểm tra thư. Phải tới khi mình bật máy tính để viết bài cho tờ The Atom mới biết mình có thư.

Người gửi: LinuxRulz

Mia, hy vọng vụ hôm qua không gây cho em quá nhiều rắc rối.

Dù sao thầy G cũng là một người khoan hồng. Anh nghĩ sau khi hết giận thầy ấy sẽ không để bụng lâu đâu.

Mọi chuyện có vẻ căng thẳng sau khi Lilly và Boris chia tay. Anh đang cố không dính vào chuyện đó, và anh khuyên em tốt nhất cũng nên làm như vậy. Đấy là vấn đề của bọn họ, KHÔNG PHẢI CỦA CHÚNG MÌNH. Anh biết tính em, Mia ạ… vì thế anh thực sự mong em hiểu anh không muốn em can thiệp vào chuyện này. Không đáng đâu em ạ.

Anh sẽ ở nhà cả ngày thôi nên nếu em muốn nói chuyện thì cứ gọi cho anh nhé.

Nếu em không bị phạt thì bọn mình có thể cùng đi ăn điểm tâm chẳng hạn? Hoặc nếu em muốn, lát nữa anh sẽ ghé qua giúp em làm bài tập Đại Số. Nhớ cho anh biết nhé.

Yêu em – Michael

Viết được email với giọng điệu NHƯ THẾ chứng tỏ Michael không hề có chút áy náy về vụ dạ hội. Anh ấy KHÔNG BIẾT là đã bóp nát, băm vằm trái tim mình thành từng mảnh vụn.

Ôi… bọn con trai !!!

Nhưng lờ đi như chưa có gì xảy ra như thế thật không thể chấp nhận được.

Mình cũng đoán được, qua cái giọng vô

tư của lá thư vừa rồi, chắc hẳn hai bác Moscovitz không hề tới phòng Michael và giáo huấn ANH ẤY về các biện pháp phòng tránh thai gì đó. Những chuyện như thế thường chỉ xảy ra với bọn con gái thì phải. Kể cả khi bạn trai của mình có là người tích cực ủng hộ cho quyền phụ nữ đi chăng nữa.

Nhưng chí ít thì anh ý cũng đã viết thư. Còn cái đứa vẫn-được-gọi-là bạn thân nhất của mình mới là tệ. Lilly cũng nên gọi điện xin lỗi vì đã phá hỏng bữa tiệc của mình chứ. (Đúng ra Tina là người phá hỏng nó với trò Bảy phút trên Thiên đường ngớ ngẩn đó. Nhưng Lilly mới là người làm hỏng bầu không khí khi công khai hôn hít một kẻ không-phải-bạn-trai

ngay trước mặt bạn trai mình).

Thế nhưng mình không nhận được một lời nào từ kẻ-nhẫn-tâm-đá-đít-Boris kia. Mình biết mình không có tư cách lên án người ta vì tội hẹn hò với người này trong khi lại đi thích người khác…Không phải học kỳ rồi mình cũng làm như vậy sao? Nhưng mình không hề ÔM HÔN anh Michael trước mặt của Kenny. Chí ít mình vẫn còn CHÚT lương tâm.

Tất nhiên cũng không thể trách Lilly vì thích Jangbu hơn Boris được. Anh ta quá ăn điểm. Còn Boris thì quá… ngược lại.

Nhưng ngần ấy cũng không đủ biện hộ cho hành động của cậu ấy tối hôm qua. Để xem cậu ấy định giải thích thế nào

đây.

Hóa ra không chỉ có mình, tất cả mọi người đều muốn biết. Vì ngay khi mình online, mình đã nhận được cả tá tin nhắn - từ tất cả mọi người, trừ nhân vật chính của câu chuyện.

Thư của Tina:

Người gửi: Iluvromance

Mia, cậu không sao chứ? Mình THẬT XẤU HỔ thay cho cậu khi thầy G bắt gặp Lilly và Jangbu trong tủ chứa đồ tối qua. Thầy ấy có giận lắm không? Mình biết thầy ấy hẳn sẽ giận lắm, nhưng có tới mức GIẾT NGƯỜI không? Chúa ơi, mình mong là cậu chưa chết. À mà có khác gì giết cậu nếu thầy ấy cấm cậu đi

dự dạ hội tuần sau. Thế còn Michael, anh ấy nói sao? Khi hai người ở trong tủ chứa đồ ý?

Quên nữa, cậu có tin gì từ Lilly không? Chuyện xảy ra tối qua thật QUÁI LẠ. Chuyện cậu ấy và Jangbu, ngay trước mặt Boris ý. Mình thấy TỘI NGHIỆP Boris quá. Cậu ấy đã bật khóc đấy. Cậu có để ý thấy cái áo của Lilly khi cậu ấy từ trong tủ chứa đồ đi ra không? Trả lời mình ngay nhé. T.

Thư của Shameeka:

Người gửi: Beyonce_Is_Me

Chúa ơi… Mia, bữa tiệc tối qua thật ĐỈNH quá đi mất!!!!!!!!! Giá mà Jeff và mình có cơ hội được vào trong cái tủ

chứa đồ ý. Tối qua mình đã mặc cái áo Victoria's Secrets mới mua. Cậu hiểu ý mình chứ… hihihi… Mình đùa đấy. LOL. Mà cậu có tin được chuyện Lilly/Jangbu không? THẾ là thế nào? Liệu thầy G có nói gì BỐ cậu ấy không? Nếu bố mình mà biết mình chui vào tủ chứa đồ với một anh chàng đã tốt nghiệp TH, thì mình CHẾT CHẮC. Nói đúng hơn là mình sẽ chết chắc nếu chui vào đấy với bất cứ gã con trai nào… Thế rốt cục Lilly có kể thêm cho cậu chuyện gì không? Trả lời mình ngay nhé!!!!!!!!

-Shameeka~

Tái bút: Cậu đã nói với anh Michael về chuyện dạ hội chưa? ANH ẤY NÓI SAO??????????????

Thư của Ling Su:

Người gửi: Painturgurl

Mia, mẹ cậu QUẢ là một nghệ sĩ tài năng, các tác phẩm của bà THẬT TUYỆT VỜI. Phải rồi, chuyện gì ĐÃ XẢY RA khi mình ở trong phòng với mẹ cậu thế? Shameeka kể là thầy G bắt quả tang Lilly và anh chàng bồi bàn trong tủ chứa đồ với nhau? Chắc ý cậu ấy là Lilly và Boris chứ hả? Nếu không thì Lilly làm gì trong đó với người-khác-ngoài-Boris? Chẳng nhẽ hai người họ chia tay nhau rồi hay sao? – Ling Su

Tái bút: Cậu nghĩ mẹ cậu có chịu cho mình mượn cây cọ vẽ lông chồn của bà không? Mình chỉ muốn thử một tẹo thôi.

Mình chưa bao giờ được sờ vào cây bút nào xịn như vậy nên muốn xem có gì đặc biệt không, trươc khi tới tiệm Pearl Paint và đổ toàn bộ tiền tiêu vặt cả năm của mình vào cái bút đó.

Tái tái bút: Anh Michael mời cậu đi dự dạ hội chưa??????????????

Nhưng vẫn không bằng lá email mình nhận được từ Boris:

Người gửi: JoshBell2

Mia, không biết hôm nay cậu có nghe tin gì từ Lilly không. Mình đã gọi đến nhà cậu ấy cả ngày nay, nhưng Michael nói cậu ấy không có nhà. Cậu ấy có ở chỗ cậu không (mình hy vọng thế)? Mình rất sợ là đã làm gì khiến cậu ấy phật lòng.

Nếu không thì sao tối qua cậu ấy lại chọn người khác cùng vào tủ chứa đồ cơ chứ? Cậu ấy có nói gì với cậu không? Có nói mình đã làm gì khiến cho cậu ấy buồn không? Mình viết hôm đó mình đã dừng lại mua hotdog ăn nhưng tại mình đói quá. Nhưng cậu ấy còn lạ gì bệnh đường huyết của mình? Rằng cứ cách một tiếng rưỡi là mình lại phải có cái gì vào bụng.

Nếu cậu biết tin gì thì làm ơn cho mình biết với nhé! Mình không quan tâm có phải cậu ấy đang giận dỗi gì mình hay không. Mình chỉ cần biết cậu ấy vẫn ổn là được – Boris Pelkowski

Thật, mình muốn xúc phạm Lilly quá đi mất! Lần này còn tệ hơn cả lần cậu ấy bỏ đi chơi với ông anh họ Hank của mình.

Bởi vì hồi đó không có mấy vụ tủ chứa đồ này.

Chúa ơi! Có cô bạn thân nhất là một thiên tài nổi loạn thích đấu tranh vì nữ quyền và nhân quyền thật là mệt mỏi!

Thật đấy!!!

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, phòng điểm danh

Mình đã biết Lilly biến đi đâu cả ngày hôm qua. Thầy G vừa cho mình xem lúc này khi ăn sáng. Nằm chình ình ngay trên trang nhất của tờ New York Times luôn. Mình đã cất bài báo đó đi để truyền lại cho đời sau. Với cả mình cũng định dùng nó để tham khảo cho bài viết của mình trên tờ The Atom hôm tới, chị Lesley đã

giao cho mình viết về vụ này mà. Nội dung bài báo như thế này:

VỤ ĐÌNH CÔNG TOÀN-THÀNH-PHỐ CỦA GIỚI BỒI BÀN

Nhân viên trong các nhà hàng ở Manhattan đã cùng nhau đồng loạt bỏ bát đĩa, khăn lau để thể hiện tinh thần đoàn kết đối với Jangbu Pinasa – viên bồi bàn bị sa thải khỏi nhà hàng bốn-sao Les Hautes Manger vào tối thứ Năm tuần trước sau một sự cố có liên quan đến Nữ hoàng của Genovia.

Theo lời các nhân chứng có mặt tối hôm đó, Pinasa, 18 tuổi, đang bưng một khay đựng đầy chén bát đi vào trong nhà bếp thì đột nhiên bị vất ngã và vô tình làm đổ

súp lên người của Nữ hoàng. Pierre Jupe - quản lý nhà hàng Les Hautes Manger – cho biết trước đó Pinasa đã bị cảnh cáo bằng miệng khi làm rớt một chiếc khay khác trong cùng một buổi tối. “Cậu ta vừa khờ khạo vừa vụng về và quá đơn giản.” – Jupe, 42 tuổi, đã nói với phóng viên như vậy.

Tuy nhiên, những người ủng hộ Pinasa lại mang đến một câu chuyện hoàn toàn khác. Có cơ sở để tin rằng cậu bồi bàn này không đơn thuần chỉ là bị mất thăng bằng mà thực chất đã vấp phải con chó của một thực khách tại quán. Theo như quy định của Sở Sức Khỏe New York, chỉ có loài chó phục vụ (ví dụ như chó Dẫn Đường) mới được phép có mặt tại

những khu vực công cộng có phục vụ thức ăn. Nếu có bằng chứng chứng minh rằng nhà hàng Les Hautes Manger cho phép khách hàng mang chó vào khu vực ăn uống, nhà hàng sẽ bị xử phạt, thậm chí là đóng cửa.

“Không có con chó nào cả.” - chủ nhà hàng, Jean St Luc, quả quyết với phóng viên – “Chuyện về con chó đơn giản chỉ là tin đồn. Không bao giờ có chuyện khách hàng của chúng tôi mang theo chó vào phòng ăn cả. Họ đều là những người văn minh.”

Tuy nhiên không vì thế mà những tin đồn về con chó - hoặc một con chuột rất to – không ngừng lan rộng. Một vài nhân chứng khẳng định rõ ràng họ đã nhìn thấy

một vật thể không có lông, kích thước cỡ một con mèo hoặc một con chuột to, nhảy quanh bàn ăn. Một số lại cho rằng đó chính là con thú cưng của Nữ hoàng, người tình cờ cũng có mặt ngày hôm đó tại nhà hàng để mừng sinh nhật thứ 15 cho cô cháu duy nhất của mình – nhân vật hoàng gia của Thành Phố New York, Công Chúa xứ Genovia – Mia Thermopolis Renaldo.

Cho dù lý do khiến Pinasa bị sa thải là gì chăng nữa thì giới bồi bàn toàn thành phố đã hạ quyết tâm sẽ đình công cho tới khi người ta chịu trả lại công việc cho Pinasa. Trong khi đó, các chủ nhà hàng khẳng định sẽ vẫn mở cửa phục vụ như thường lệ, cho dù có bồi bàn hay không.

Đa số các nhân viên bồi bàn chỉ làm mỗi nhiệm vụ ghi lại thực đơn của khách và bưng bê thức ăn, chứ không phải rửa chén bát. Hiện một số người đang lên kế hoạch cho cuộc đình công đòi quyền lợi cho những người bồi bàn, vốn đa số là người nhập cư bất hợp pháp, đang phải làm việc với đồng lương dưới mức tối thiểu, lại còn không có phúc lợi xã hội nào cả như ngày lễ, nghỉ ốm, bảo hiểm sức khỏe và lương hưu. Tuy nhiên, các chủ nhà hàng trong thành phố tuyên bố sẽ vẫn tiếp tục mở cửa hàng như bình thường, mặc dù điều duy nhất mà những người đứng đằng sau vụ đình công này mong muốn là: chứng kiến khu phố ăn uống sang trọng sầm uất này phải trả giá cho sự thờ ơ và xem thường người khác

trong hàng thập kỉ qua.

“Lâu nay người ta vẫn thường lấy những người bồi bàn ra làm trò cười” – trích lời một người ủng hộ Pinasa, Lilly Moscovitz, 15 tuổi, cũng là một người đã đứng ra tổ chức cuộc diễu hành phản đối hôm Chủ nhật vừa qua trước cửa Tòa Thị Chính Thành Phố - “Đã tới lúc phải để cho ngài Thị trưởng và tất cả mọi người ở cái thành phố này thức dậy trong mùi hôi thối bốc ra từ đống bát đĩa bẩn và hiểu được rằng: không có những người bồi bàn, cả thành phố này không khác gì một đống bùn nhơ.”

Không thể tin nổi ! Mọi chuyện càng ngày càng hết kiểm soát nổi rồi !!! Tất cả cũng tại con Rommel!!!!! À…và cả Lilly

nữa.

Lúc chú Hans dừng xe trước cửa căn hộ nhà Moscovitz, Lilly đã có mặt ở đó, bên cạnh anh Michael và chòng lên mặt một cái vẻ SIÊU ngây thơ. Mẹ vẫn thường nói: mỗi khi mình làm mặt vậy thì chắc chắn là mình đã làm chuyện gì đó không hay. Giống y như Lilly bây giờ. Vẻ mặt CỰC CỰC KỲ khoái chí.

Mình liếc cậu ấy một cái rồi hỏi: “Nói chuyện với Boris chưa, Lilly?”. Thậm chí mình còn không thèm nói một câu nào với Michael vì mình vẫn tức anh ấy vụ dạ hội. Thực sự khó mà cấm cẳn với anh ấy vào buổi sáng, nhất là với gương mặt bảnh trai nhẵn nhụi thơm tho tuyệt vời nhất trên đời này, chẳng phải Michael đã

sáng tác bài hát, tặng dây chuyền hình bông tuyết và nhiều thứ khác cho mình đấy còn gì???

Nhưng lần này thì mình không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Cái gì mà không thích đi dự vũ hội cuối năm chứ? Lạ lùng chưa từng thấy!!! Nếu Michael không có ai đi cùng mà. LÀ MÌNH!!!!!!!!!!!! Lẽ nào anh ấy không hiểu được rằng việc anh ấy không chịu đưa mình đi dự vũ hội cuối năm đồng nghĩa với việc anh ấy đã tước đi kỉ niệm tốt đẹp duy nhất về thời trung học của mình ư? Một kỉ niệm mà mình có thể vui vẻ nhớ lại mà không phải rùng mình, thậm chí còn tự hào khoe với con cháu những bức ảnh chụp được ngày hôm đó. Không, tất nhiên Michael không

biết, bởi vì mình có nói với anh ấy đâu. Hơn nữa, biết nói thế nào bây giờ? Anh ấy phải tự đoán ra chứ. Nếu như Michael thật sự là một nửa tâm hồn của mình thì anh ấy phải TỰ BIẾT mà không cần mình nói ra. Giống như phim Pretty in Pink ý, mình đã xem đi xem lại 47 lần rồi mà vẫn không thấy chán. Chẳng nhẽ anh ấy nghĩ mình xem bộ phim đó ngần ấy lần chỉ đơn thuần vì thích anh diễn viên đóng vai Duck Man chắc?

Nhưng Lilly lờ đi như không nghe thấy câu hỏi của mình về Boris.

Cậu ấy nói: “Sao hôm qua cậu không tới? Bọn mình phải có đến cả nghìn người ý. Mình đã xúc động đến phát khóc khi nhìn thấy mọi người đoàn kết,

đấu tranh vì người lao động một cách đồng lòng như thế.”

Mình hỏi thẳng: “Cậu biết còn điều gì có thể khiến người khác phát khóc không? Chính là chuyện cậu ôm hôn Jangbu trong tủ chứa đồ. Điều đó đã khiến cho bạn trai cậu phát khóc đấy. Cậu còn nhớ bạn trai của cậu là ai không? Cậu còn nhớ có người tên là BORIS chứ hả Lilly?”

Nhưng Lilly chỉ nhìn ra cửa sổ, bâng quơ ngắm mấy bông hoa mới nở dọc đại lộ. Đã thế còn ra vẻ hồn nhiên đến mức lố bịch: “Ôi nhìn kìa, mùa xuân đã tới rồi!”

Nói ra thì bảo tàn nhẫn, nhưng thật nhiều lúc mình cũng chẳng hiểu nổi tại sao có thể bè bạn với người thế này.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, giờ Sinh vật

Sao rồi ?

Sao cái gì?

Tối qua anh ấy đã mời cậu chưa????

Mình chưa kể cho cậu nghe à?

Chuyện gì?

Michael không thích mấy thứ kiểu vũ hội cuối căm. Anh ấy nghĩ trò đó thật nhảm nhí.

ÔI KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thật đấy. Mình phải làm gì đây hả Shameeka? Cả đời mình chỉ mong được đi vũ hội cuối năm cùng anh Michael. Nhất là sau khi bọn mình hẹn hò với

nhau. Mình muốn mọi người chứng kiến cảnh hai đứa bọn mình khiêu vũ và hiểu được rằng mình mãi mãi thuộc về Michael Moscovitz. Nghe thì có vẻ hơi phân biệt giới tính bởi không ai có thể trở thành tài sản của ai được cả…trừ phi… trừ phi chính mình cũng mong mỏi được trở thành tài sản của riêng Michael!!!!!!!!!!!!!

Mình hiểu rồi. Thế giờ cậu tính sao?

Mình còn CÓ THỂ làm gì đây? Chẳng làm gì hết.

Ừm…cậu có thể thử nói chuyện này với anh ấy.

CẬU CÓ ĐIÊN KHÔNG ĐẤY???? Michael đã nói huỵch toẹt ra rằng vũ hội

cuối năm chỉ là trò NHẢM NHÍ. Nếu mình còn đi nói với anh ấy rằng “em chỉ mong muốn được cùng người con trai mình yêu đi vũ hội” thì anh ấy sẽ nghĩ sao về mình đây? Không phải anh ấy sẽ nghĩ mình nhảm nhí hay sao?

Anh Michael sẽ không bao giờ nghĩ cậu nhảm nhí đâu Mia ạ. Anh ấy yêu cậu mà. Biết đâu anh ấy sẽ xem xét lại đi dự vũ hội nếu biết cậu thích đi đến vậy.

Mình xin lỗi Shameeka, nhưng mình nghĩ cậu bị tẩm quá nhiều phim Thiên đường thứ bảy rồi đấy.

Đó không phải lỗi của mình. Chỉ vì… đấy là bộ phim duy nhất mà bố cho phép mình xem.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, lớp Năng Khiếu và Tài Năng

Không biết mình còn phải chịu đựng đến bao giờ nữa. Căn phòng này nãy giờ lặng ngắt như tờ. Giờ chỉ mong cô Hill bước vào quát tháo cho bọn mình một trận. Hay làm gì cũng được, BẤT CỨ ĐIỀU GÌ có thể dập tắt được sự im lặng chết người này.

Trước giờ mình vẫn nghĩ cái phòng NK&TN này không bao giờ có thể yên tĩnh đến như vậy, bởi đây là nơi Boris Pelkowski tập đàn violon hàng ngày. Cậu ấy chơi hăng say đến độ bọn mình phải nhốt cậu ấy vào phòng chứa đồ để khỏi phát rồ lên vì tiếng đàn nỉ non triền miên ấy.

Nhưng hôm nay thì không… Và mình e là sẽ không bao giờ luôn. Tất cả chỉ vì một đứa con gái lẳng lơ… tình cờ thế nào lại rơi vào chính cô bạn thân nhất của mình, Lilly.

Lilly đang ngồi ngay cạnh mình, giả vờ như không hề nhận thấy bạn trai cậu ấy đang sầu não đến lặng người ở một góc phòng, bên cạnh quả địa cầu, vò đầu bứt tai. Đến người lãnh cảm cũng có thể nhận ra được chuyện gì đang xảy ra, làm gì có chuyện một thiên tài như Lilly không biết. Cậu ấy chỉ là tình cờ coi như không thôi. Còn Michael thì đang đeo tai nghe nên không để ý chuyện xung quanh. Mình phải xin một cái tai nghe làm quà sinh nhật mới được.

Mình đang nghĩ không biết có nên tới Phòng Nghỉ của Giáo viên để nói với cô Hill là Boris bị ốm. Bởi vì mình nghĩ cậu ấy đang bị đau. Đau ở tim, và có khi cả ở não nữa. Sao Lilly có thể dã man thế nhỉ? Khác nào cậu ấy đang gán cho Boris một tội danh mà cậu ấy thậm chí còn không phạm phải. Suốt bữa trưa hôm nay, Boris cứ nàn nỉ xin hai người ra chỗ nào kín đáo hơn một chút, như cầu thang tầng 3 chẳng hạn, để nói chuyện, nhưng Lilly chỉ lạnh lùng nói: "Xin lỗi cậu, Boris, nhưng bọn mình chẳng còn gì để nói với nhau hết. Mọi chuyện giữa chúng mình đã kết thúc rồi. Cậu phải chấp nhận sự thật và hướng về tương lai."

"Nhưng tại sao cơ chứ?" – Boris lớn

tiếng nói. To tới mức mấy gã trong đội bóng và mấy đứa đội cổ vũ cũng phải quay ra nhìn và khúc khích cười. Kể cũng hơi mất mặt, nhưng giọng của Boris nghe thật thống thiết – "Mình đã làm gì sai chứ?"

Cuối cùng Lilly cũng liếc về phía cậu ấy được một cái và nói: "Cậu chẳng làm gì sai cả. Chỉ là mình không còn yêu cậu nữa. Chuyện giữa hai chúng ta kết thúc rồi. Mình sẽ luôn trân trọng những kỉ niệm đã có. Mình đã giúp cậu hoàn thiện bản thân rồi Boris ạ. Giờ cậu không cần mình nữa. Mình cần phải đi cứu vớt một linh hồn đang bị tổn thương khác".

Chẳng hiểu Lilly nghĩ gì mà nói Boris đã hoàn thiện bản thân. Cậu ấy chưa thôi

đeo niềng răng, vẫn dắt áo len trong quần, trừ lúc mình nhắc cậu ấy đừng làm thế. Phải nói Boris là người chưa hoàn thiện bản thân nhất mà mình được biết… Tất nhiên, ngoài mình ra. Boris vẫn chưa chấp nhận được sự thật này bởi nó quá bất ngờ và nghiệt ngã. Nhưng Boris cũng phải hiểu hơn ai hết rằng một khi Lilly đã quyết chuyện gì thì đừng hòng thay đổi. Cô nàng vẫn thản nhiên say sưa soạn bài diễn văn cho Jangbu phát biểu trong buổi họp báo tại quán Holiday ở khu phố Tàu.

Boris cần phải chấp nhận sự thật là: cậu ấy đã bị ném vào dĩ vãng rồi.

Mình đang băn khoăn không hiểu hai bác Moscovitz sẽ nghĩ thế nào khi Lilly đưa Jangbu về giới thiệu. Riêng mình, dám

chắc bố sẽ không cho mình quen một anh chàng tốt nghiệp trung học đâu. Tất nhiên trừ Michael. Anh ấy thì không tính. Bởi mình quen anh ấy lâu quá rồi.

Úi có chuyện rồi. Boris vừa đứng dậy khỏi bàn. Cậu ấy đang nhìn Lilly với ánh mắt như hai hòn than cháy đỏ rực… mặc dù mình chưa từng thấy những viên than cháy thực sự bao giờ. Bởi vì theo quy định về an toàn chống khói của thành phố Manhattan thì mấy thứ đấy đều bị cấm tiệt. Nhưng đúng là Boris đang nhìn Lilly với sự tập trung cao độ, như lúc cậu ấy ngắm nhìn bức hình của Joshua Bell – thiên tài violon, thần tượng của cậu ấy. Cậu ấy đang mở miệng định nói gì đấy. HÌNH NHƯ MÌNH LÀ NGƯỜI DUY

NHẤT TRONG CÁI LỚP NÀY CHÚ Ý TỚI NHỮNG GÌ ĐANG DIỄN RA THÌ PHẢI?

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, trong phòng Y tế

Chúa ơi, kinh khủng quá, mình không viết nổi nữa. Thật đấy. Đời mình chưa nhìn thấy nhiều máu đến như vậy.

Có vẻ như mình có duyên với mấy nghề dính líu tới y học thì phải, bởi vì mình đã không hề cảm thấy nôn nao gì cả. Không một tí nào luôn. Thật ra trừ anh Michael và chú Lars thì mình nghĩ mình là người duy nhất trong phòng còn giữ được tỉnh táo. Với một người cầm bút như mình thì óc quan sát và phán đoán là rất cần thiết. Cô y tá nói nếu không có sự can thiệp kịp

thời của mình thì có thể Boris đã mất nhiều máu hơn. Ha! Bà thấy phản ứng của cô cháu gái công chúa này thế nào hả bà? Cháu vừa cứu được cả một mạng người đấy nhé!

Thật ra thì cũng không hẳn là cứu mạng… Nhưng Boris có thể đã ngất xỉu nếu như không có mình. Mình thật không tưởng tượng được điều gì đã khiến cho cậu ấy hành động xốc nổi đến thế. À không, không, mình đã đoán ra được lý do rồi. Chắc chắn là sự im lặng của phòng NK&TN đã khiến cậu ấy đột ngột lên cơn hoảng loạn như thế. Nếu là mình chắc mình cũng sẽ hành động như vậy thôi.

Chuyện là vầy… bọn mình đang ngồi

trong lớp, mỗi đứa một việc - tất nhiên trừ mình, bởi mình đang mải nhìn Boris - thế rồi đột nhiên cậu ấy đứng bật dậy và nói: “Lilly, mình không thể chịu được nữa! Cậu không thể đối xử với mình như vậy được! Cậu phải cho mình cơ hội để chứng minh tình cảm của mình chứ!”

Đại loại là như thế. Bởi những gì xảy ra sau đó quá bất ngờ, khiến mình không thể nhớ rõ.

Tuy nhiên mình vẫn còn nhớ rõ câu trả lời của Lilly. Kể từ sau những gì xảy ra tại bữa tiệc của mình, lần đầu tiên mình thấy sự áy náy trong mắt Lilly: “Boris, mình rất tiếc. Mình thực sự xin lỗi vì cái cách mọi chuyện đã diễn ra. Nhưng quả thực mình không thể kiềm chế nổi tình

cảm cảu mình với Jangbu. Giống như cậu không thể nào khống chế các fan bóng chày New York đổ ra đường khi đội Yankees giành chức vô địch thế giới hay ngăn cản dân NY đi mua sắm khi hãng Century 21 có đợt hạ giá. Lại càng không thể ngăn cơn lũ tràn vào đường hầm tàu F một khi nước dâng lên. Tương tự như vậy, cậu không thể ngăn cản tình cảm mình dành cho Jangbu. Mình rất, rất tiếc, nhưng nói thật, mình không thể làm gì được. Mình yêu cậu ấy."

Những lời nói ấy, thốt ra một cách nhẹ nhàng - ngay cả mình, đứa phê phán Lilly nhiều nhất trong vụ này, cũng phải thừa nhận là rất nhẹ nhàng – nhưng lại như một cú đấm chí tử vào mặt Boris. Cậu ấy

như chết sững khi nghe Lilly nói vậy. Bất ngờ cậu ấy nhấc bổng quả địa cầu khổng lồ bên cạnh lên – có lẽ phải cần tới sức của một lực sĩ, bởi vì quả địa cầu đó nặng tới cả tấn. Thật ra lý do nó vẫn nằm chình ình ở phòng NK&TN là vì nó quá nặng, chả ai đẩy đi được. Cuối cùng Ban Giám hiệu thay vì vứt nó đi, đành phải bỏ nó lại trong cái phòng này, với một lũ mọt sách…

Vậy mà Boris – gã thiên tài âm nhạc bị thiếu máu, hen suyễn, lệch vách ngăn và dị ứng – có thể vác cả quả địa cầu to oành đó trên đầu, chẳng khác nào Adas hay Héc-man hay The Rock ý.

Giọng cậu ấy méo xẹo, thật không-giống-Boris ngày thường chút nào – à, phải nói

thêm là lúc này tất cả mọi người trong phòng đều đang quay ra nhìn: anh Michael đã tháo tai nghe ra và đang nhìn Boris chằm chằm, kể cả anh chàng ít nói đang nghiên cứu loại keo siêu dính mới, chỉ dính đồ vật, chứ không dính da người (để tránh hiện tượng dính-ngón-tay trong lúc keo dán giày) cũng đã dẹp mọi thứ sang một bên.

“Nếu cậu không quay lại với mình,” – Boris vừa nói vừa thở hổn hển, quả địa cầu đấy ít nhất phải nặng tới 50 pound – “mình sẽ thả quả cầu này xuống đầu.”

Không khí trong phòng căng như dây đàn. Ai cũng nín thở hồi hộp xem Boris có dám thả quả cầu xuống đầu không. Giờ nghĩ lại thấy chuyện này thật buồn cười,

ai lại đi dọa người khác mấy chuyện như thế cơ chứ?

Nhưng đây LÀ lớp Năng Khiếu và Tài Năng mà. Đám thiên tài LUÔN LUÔN thích mấy trò quái dị như kiểu thả quả địa cầu xuống đầu chẳng hạn. Có lẽ ngoài đời còn nhiều thiên tài thích thả những thứ quái dị hơn lên đầu ý chứ. Như xỉ than hay chó mèo gì đó. Đôi khi chỉ là để nghiên cứu xem sau đấy có hiện tượng gì xảy ra không thôi.

Bọn họ là thiên tài mà lại.

Boris là một thiên tài, và Lilly cũng là thiên tài. Nên cái cách cậu ta đã phản ứng lại lời thách thức của Boris cũng chỉ có thiên tài mới dám làm. Một cô gái

bình thường, như mình chẳng hạn, sẽ lập tức gào lên hoảng sợ: “Không, Boris! Hãy đặt quả cầu xuống, Boris! Chuyện đâu còn có đó mà!”

Nhưng mình đã nói, Lilly dù sao cũng là một thiên tài nên hẳn cậu ấy muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Boris thả quả cầu xuống đầu - hoặc biết đâu cậu ấy muốn thử xem bản thân có sức mạnh sai khiến, có thể bắt Boris làm như thế hay không. Lilly lạnh lùng nói: “Làm đi. Mình chẳng quan tâm”.

Và chuyện gì phải đến cũng đến. Cái đầu điên tình của cậu ấy cuối cùng cũng bừng tỉnh, nhận ra rằng việc thả 1 quả cầu 50 pound xuống đầu không phải là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng đúng lúc cậu ấy định đặt quả cầu xuống, thì nó bị trượt khỏi tay cậu ấy - một cách vô tình. Hoặc cũng có thể là cố ý. Bác Moscovitz gọi đây là một dạng tự kỷ ám thị, kiểu như bạn nói: "Ôi, mình chả muốn chuyện đó xảy ra," nhưng bạn lại suy nghĩ quá nhiều về chuyện đó. Cuối cùng chính bạn đã vô-tình-một-cách-cố-ý để nó xảy ra – và cũng như vậy, Boris đã thả quả cầu cái bẹt xuống đầu.

Quả cầu đập vào đầu Boris và phát ra một âm thanh chói tai vô cùng - giống như lúc mình ném quả cà từ cửa sổ tầng 16 của Lilly xuống vỉa hè - trước khi quả cầu trượt khỏi đầu Boris và đập xuống sàn.

Mình chỉ kịp nhìn thấy Boris giơ tay ôm lấy đầu và bắt đầu đi loạng choạng, khiến cho anh chàng keo-dính hoảng hồn, sợ Boris sẽ tông vào anh ta và làm rối tung đống giấy tờ trên bàn.

Mỗi người có một cách phản ứng rất khác nhau. Lilly thì lấy hai tay ôm mặt và đứng đờ ra đó, mặt mày tái mét như… bị rút hết toàn bộ không khí. Còn anh Michael thì chửi thề và chạy ngay đến bên Boris. Chú Lars chạy ra khỏi phòng và hét lên: “Cô Hill! Cô Hill!”

Còn mình - thậm chí còn chả biết mình đang làm gì - đứng bật dậy, cởi chiếc áo len ra, chạy đến bên Boris và hét lên: “Ngồi xuống!” vì cậu ấy vẫn loạng choạng như con gà bị cụt đầu vậy. Thực

ra mình chưa từng thấy gà bị cụt đầu thì như thế nào nhưng cũng hy vọng đời này không phải thấy cảnh tượng đó.

Thật ngạc nhiên là Boris làm ngay theo những gì mình nói. Cậu ấy ngồi bịch xuống cái bàn gần nhất, người rung bần bật như là con Rommel mỗi khi có sấm sét. Rồi mình nói với giọng ra lệnh rất-không-giống-mình: “Bỏ tay ra!”

Boris liền buông hai tay khỏi đầu.

Rồi mình rịt ngay cái áo len lên lỗ thủng trên đầu Boris, giúp cậu ấy cầm máu, giống như cái cách Thanh tra Anne Lucas đã làm với một con trâu bị bắn thủng ruột trên chương trình Thế giới Động Vật.

Những gì diễn ra sau đấy thật không khác

gì một cái chợ vỡ. Mọi người trong lớp như bừng tỉnh khỏi cơn sốc, bắt đầu nhặng xị hết cả lên.

1 Lilly thì òa khóc như một đứa trẻ. Lần cuối cùng mình thấy cậu ấy như một đứa trẻ. Lần cuối cùng mình thấy cậu ấy như thế là hồi lớp 2 khi mình-vô-tình-một-cách-cố-ý tọng cả cái thìa vào họng cậu ấy lúc bọn mình đang phết kem lên bánh sinh nhật để mang đến lớp, bởi vì cậu ấy đã ăn gần hết kem còn mình thì sợ không đủ kem để phết lên bánh.

2 Anh chàng keo dính thì chạy mất dép ra khỏi phòng.

3 Cô Hill chạy vào phòng, theo sau là chú Lars và chừng một nửa số giáo viên

trong trường, những người rõ ràng đang tụ tập ở Phòng Giáo viên để buôn chuyện.

4 Anh Michael đang giữ chặt Boris, trấn an cậu ấy bằng một giọng rất bình tĩnh nhẹ nhàng và chuyên nghiệp (chắc anh ý học cách nói ấy bố mẹ, hai bác Moxcovitz vẫn thường xuyên nhận được những cú điện thoại lúc nửa đêm từ mấy tay bệnh nhân đang trong tình trạng hoảng hoạn và dọa lái xe ra đường cao tốc trong bộ áo thằng hề): “Không sao đâu. Boris, cậu sẽ ổn thôi. Hít một hơi thật sâu nào. Tốt lắm. Giờ thêm một lần nữa nào. Hít thật sâu, thở thật đều. Tốt. Cậu sẽ ổn thôi. Cậu sẽ ổn thôi mà.”

Còn mình thì đứng giữ chặt cái áo len

trên đầu Boris, trong khi quả địa cầu đã long khỏi cán sau cú rơi đó - hoặc cũng có khi nhờ chất bôi trơn trong máu của Boris – lăn lông lốc quanh phòng.

Một giáo viên chạy đi gọi y tá đến và bắt mình nhấc cái áo len ra để cô ấy nhìn vết thương của Boris. Rồi cô ấy lại bắt mình đặt áo len trở lại, sau đó quay ra nói với Boris bằng một giọng cũng bình tĩnh không kém gì anh Michael: “Đi thôi cậu bé. Đến văn phòng của cô nào.”

Boris không thể tự mình đi đến phòng y tế, vì khi cậu ấy định đứng dậy thì đầu gối liền khuỵu xuống, có lẽ là do chứng thiếu máu. Do đó chú Lars và anh Michael phải dìu Boris đến phòng y tế, còn mình thì lẽo đẽo đi bên cạnh, tay vẫn

giữ chặt cái áo len trên đầu cậu ấy, vì thấy chẳng ai bảo mình bỏ ra.

Khi bọn mình đi ngang qua Lilly, mình lườm cậu ấy một nhát. Trông mặt cậu ấy đúng bủng beo và tái mét, giống màu tuyết ở New York, xám nhợt nhạt và hơi vàng. Hình như cô nàng còn bị đau bụng nữa thì phải. Thật đáng đời !!!

Giờ thì anh Michael. Chú Lars và mình đang ngồi đây trong khi cô y tá viết báo cáo về tai nạn. Cô ấy gọi mẹ của Boris tới đón cậu ấy để đưa đến bác sĩ gia đình. Vết thương do quả cầu gây ra không sâu lắm, cô y tá nghĩ cần phải khâu vài nũi và Boris phải tiêm một mũi uốn ván. Cô y tá khen ngợi phản ứng lanh lẹ kịp thời của mình. Cô ấy hỏi: “Em là

Công chúa phải không?” và mình từ tốn trả lời là phải.

Tự nhiên lúc ý thấy tự hào thế không biết.

Thật lạ là mặc dù mình rất ghét xem thấy cảnh máu me trên phim ảnh, thế nhưng trong đời thực mình lại không cảm thấy gì cả. Mình đã từng ngồi co ro trong lớp Sinh hôm xem đoạn phim về liệu pháp châm cứu, thế nhưng thấy máu tóe ra từ đầu của Boris mình lại chẳng giật mình gì cả.

Nhỡ mình mắc chứng phản ứng chậm thì sao nhỉ? Giống kiểu hội chứng xì-trét sau chấn thương ý.

Nhưng mà nói thật nhé, nếu mình vẫn còn

chưa hóa điên sau tất cả những chuyện công chúa thời gian vừa qua thì cũng không có gì là lạ khi mình vẫn giữ được bình tĩnh chứng kiến bạn trai cũ của bạn thân nhất thả quả địa cầu xuống đầu.

Úi úi… cô Hiệu trưởng Gupta đến rồi.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, giờ Tiếng Pháp

“Mia có thật thế không? Boris ấy? Có thật cậu ấy định tự kết liễu vào tiết 5 bằng cách lấy thước kẻ đâm vào ngực không?”

Dĩ nhiên là không rồi, Tina. Cậu ấy định tự tử bằng cách thả quả địa cầu xuống đầu.

ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu ấy sẽ

không sao chứ hả?

Ừ. Nhờ sự nhanh trí của anh Michael và mình. Chắc cậu ấy sẽ bị nhức đầu vài ngày. Nhưng lằng nhằng nhất là phải nói chuyện với cô Hiệu trưởng Gupta. Tất nhiên cô ý muốn biết vì sao cậu ấy làm thế. Mà mình lại không muốn Lilly gặp rắc rối. Đấy không phải là lỗi của cậu ấy… À không, thật ra cũng là một phần…

Tất nhiên là lỗi của cậu ấy rồi!!!! Cậu ấy đã có thể giải quyết chuyện này khá hơn. Vì Chúa, cậu ta lại đi hôn say đắm Jangbu ngay trước mũi Boris! Thế cậu nói với cô Hiệu trưởng thế nào?

Ờ thì vẫn như mọi khi thôi. Rằng có lẽ

Boris đang bị xì-trét vì những áp lực học hành mà các thầy cô tạo ra. Mình thậm chí còn gợi ý sao Ban Giám hiệu không hủy bỏ kỳ thi cuối kì giống như trong Harry Potter tập 2. Nhưng cô ý không chịu nghe, vì rõ ràng đâu có ai bị chết cũng chẳng có con rắn khổng lồ nào đang rượt đuổi theo bọn mình.

Nói gì thì nói đây vẫn là chuyện lãng mạn nhất mà mình từng nghe. Đúng là chỉ trong mơ mới có một anh chàng tuyện vọng đến độ giành lại tình yêu bằng cách thả một quả cầu xuống đầu mình.

Đúng vậy! Mình cá là Lilly sẽ phải nghĩ giằng xé về chuyện với Jangbu. Ít nhất là mình nghĩ thế. Thật ra từ lúc xảy ra chuyện mình vẫn chưa gặp cậu ấy.

Chúa ơi, ai mà biết được trong suốt quãng thời gian qua, Boris đang nuôi dưỡng một tình yêu như Heathcliff nhỉ?

Không hiểu linh hồn cậu ấy có đang gào thét quanh phố East 75 giống như linh hồn của Heathcliff đã làm trên cánh đồng hoang không nhỉ? Sau khi Cathy chết ý.

Mình thì lúc nào cũng thấy Boris rất dễ thương! Mình biết cậu khó chịu về vụ hôi-miệng của cậu ấy, nhưng cậu cũng phải thừa nhận đi, cậu ấy có đôi tay quá đẹp.

TAY ư??? Ai quan tâm đến TAY cơ chứ????

Ừm…cũng quan trọng đó chứ. Thử hỏi nếu không, bọn con trai ÔM cậu bằng gì

hả??

Cậu hâm quá rồi Tina ạ. Hâm hâm vô cùng.

Mình chẳng qua là mèo chê mèo dài đuôi thôi. Mình với anh Michael cũng có khác gì đâu. Tina thấy tay Boris đẹp, còn mình thấy cổ của Michael đẹp. Nhưng kệ chứ. Mình chưa bao giờ THÚ NHẬN chuyện này với ai cả.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, trên xe limo đến lớp học công chúa

Mình đã trở thành ngôi sao sáng của trường TH AE. Không chỉ vì mình là công chúa đâu, mà giờ khắp cả trường Albert Einstein đã truyền tai nhau rằng anh Michael và mình đã cứu mạng Boris.

Chúa ơi bọn mình cứ như là Bác sĩ Kovach và Y tá Abby của trường TH AE ý!!!!!!!! Mà anh Michael TRÔNG cũng hơi giống Bác sĩ Kovach thật, cũng có mái tóc đen và thân hình vạm vỡ…

Mình chả hiểu tại sao mẹ phải băn khoăn về vụ bà đỡ như thế. Mẹ nên để mình đỡ đẻ cho mẹ. Mình hoàn toàn có thể đảm đương được. Chỉ cần vài cái kéo và găng tay là được.

Chúa ơi. Mình sẽ phải cân nhắc lại chuyện trở thành nhà văn. Biết đâu chừng mình lại có năng khiếu ở một lĩnh vực hoàn toàn khác thì sao.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, Hành lang khách sạn Plaza

Chú Lars vừa cho mình biết để vào được trường Y mình phải đạt được điểm rất cao môn toán và khoa học. Phải giỏi khoa học thì dễ hiểu rồi, nhưng sao lại TOÁN????? TẠI SAO????? Tại sao hệ thống giáo dục Mỹ lại cứ ngăn cản sự nghiệp của mình thế này?

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, trên đường về nhà từ khách sạn Plaza

Bà làm mình bực mình kinh khủng. Mình đang rất hưng phấn về kỳ tích y học mình vừa ghi dấu ở trường – đó QUẢ THỰC là một kỳ tích còn gì: khi mình không vị choáng trước cảnh máu me be bét – thì bà dội cho mình một gáo nước lạnh: "Thế lúc nào ta có thể sắp lịch cho cháu đi thử đồ ở Channel đây? Ta đã nhắm

được một chiếc váy hoàn hảo cho buổi dạ hội nho nhỏ mà cháu đang chờ đợi rồi đó. Nhưng nếu cháu muốn có váy đúng hạn thì phải đến thử ngay ngày mai.”

Thế là mình phải giải thích cho bà rằng Michael và mình vẫn chưa chắc có đi dạ hội hay không.

Và hiển nhiên phản ứng của bà hoàn toàn không giống như một người bà bình thường gì cả. Một người bà bình thường chắc hẳn sẽ dịu giọng, tỏ vẻ cảm thông và vỗ về mình bằng những chiếc bánh quy do đích thân bà xuống bếp làm hoặc dúi cho ít tiền gì đó.

Nhưng bà minh thì không đời nào. Bà mình thì thế này: “Thế à, chứng tỏ cháu

không làm theo lời ta dạy rồi.”

Mình là nạn nhân cơ mà! Sao bà nói mình như thể là lỗi của mình không bằng??

“Ý… bà… à… ì?” – mình lắp bắp.

“Ý ta là gì ư? Cháu định hỏi thế phải không? Nói năng cho rõ ràng vào”.

“Ý… bà… là… gì… vậy bà?” – mình lễ phép hỏi lại, mặc dù trong thâm tâm mình đang rối tung lên.

“Ý ta là cháu đã không làm như những gì ta bảo. Ta đã bảo cháu là nếu cháu biết cách gợi ý cho khéo léo thì cậu Michael của cháu chắc hẳn đã hớn hở hộ tống cháu đi dự dạ hội rồi. Nhưng rõ ràng

thay vì làm một cái gì đó thiết thực, cháu lại ngồi hờn dỗi vu vơ”.

Đèn báo động mức độ tổn thương của mình đang rít lên ở mức cao nhất.

“Xin lỗi Bà, cháu đã làm hết những gì có thể để thuyết phục Michael đi dự dạ hội. Tất nhiên ngắn gọn thôi, nhưng đủ giải thích cho anh ấy hiểu tại sao đi dự dạ hội lại quan trọng với cháu như thế. Bởi vì cháu cũng chẳng dám chắc liệu anh ý có đồng ý đi hay không nếu cháu nói cho Michael rằng chuyện này vô cùng quan trọng với cháu. Làm vậy thì mất mặt lắm. Khi mà cháu phải bộc lộ hết lòng mình với người con trai mình yêu, để rồi nhận được câu trả lời rằng anh ấy sẽ nhất quyết không đi mấy thứ dạ hội nhảm nhí

đó, cho dù là để làm cho cháu vui.”

“Thì thực tế cháu cũng có làm thế đâu.” – bà dập tắt điếu thuốc lá và nhả ra 1 làn khói xám dài khượt. Thật buồn khi gánh nặng của ngai vàng Genovia đang đè năng lên đôi vai gầy gộc của mình, thế nhưng bà vẫn không mảy may để ý đến tác hại của khói thuốc tới phổi của đứa cháu này – “Ta đã từng giải thích với cháu rồi mà Amelia. Khi các phe đối lập tìm cách thiết lập quan hệ hòa khí, nhưng lại thất bại, thì tốt nhất là lùi lại một bước và tự hỏi bản thân xem đối phương cần gì.”

Mình mở to mắt tìm bà qua làn khói thuốc: “Tức là cháu phải tìm hiểu xem Michael muốn gì à?”

“Chính xác.”

Mình nhún vai: “Đơn giản thôi. Anh ấy không muốn dự dạ hội. Bởi vì nó thật nhảm nhí.”

“Không. Đấy là cái Michael không muốn. Cậu ta muốn cái gì cơ?”

Mình cần phải suy nghĩ một chút.

“Ừm…” – mình vừa nói vừa nhìn con Rommel đang lén lút liếm nốt đám lông còn lại trên móng của nó, lợi dụng lúc bà đang không để ý – “Cháu đoán là… anh ý muốn biểu diễn với ban nhạc của anh ấy?”

“Bien,” – bà nói từ ấy trong tiếng Pháp nghĩa là tốt lắm. “Thế cậu ấy còn có thể

muốn gì nữa?”

“Ừm… cháu cũng không rõ nữa.” – mình vẫn đang mải nghĩ về vụ ban nhạc. Thật ra đây là nhiệm vụ của đám học sinh lớp dưới. Bọn mình sẽ phải tổ chức buổi vũ hội cho các anh chị năm cuối nhưng lại không được đến dự, trừ phi được họ mời. Mình đang cố nhớ lại xem Ban tổ chức Dạ hội đã thông báo những gì trên tờ The Atom về kế hoạch sắp xếp cho âm nhạc hôm đó. Hình như là bọn họ thuê DJ gì đó.

“Tất nhiên cháu phải biết Michael muốn gì.” – bà đủng đỉnh – “Michael muốn cái mà mọi đàn ông đều muốn.”

“Ý bà là…” – mình hơi bất ngờ trước bộ

não nhanh nhạy của bà – “Ý bà là cháu nên đề nghị ban tổ chức dạ hội cho ban nhạc của Michael chơi tại buổi dạ hội ư?”

Bà bắt đầu ho sặc sụa: “Ca-cái gì??”

Mình dựa phịch vào thành ghế, không dám tin những gì mình vừa mới nói ra. Đúng là mình không hề nghĩ tới, nhưng sáng kiến của bà thật đỉnh cao. Không gì có thể khiến Michael vui hơn là được chơi cùng ban Skinner Box của anh ấy. Và mình sẽ được đi dự dạ hội… cùng với người bạn trai yêu dấu của mình, một thành viên trong ban nhạc. Còn gì đỉnh hơn là đi dự dạ hội với thành viên của ban nhạc chơi dạ hội ấy cơ chứ?? Quá tuyệt !

“Bà, bà đúng là một thiên tài!”

Bà đang bận nhai nốt viên đá cuối cùng trong ly Sidecar: “Ta chả hiểu cháu đang nói gì hết cả Amelia ạ.”

Nhưng mình biết… lần đầu tiên trong đời mình thấy bà tỏ ra khiêm tốn như vậy.

Rồi mình chợt nhớ là đáng ra mình phải đang giận bà vì chuyện Jangbu mới đúng: “Nhưng bà ơi, còn chuyện này nữa. Chuyện về anh chàng bồi bàn… và vụ đình công ấy. Bà phải làm gì đi chứ. Tất cả là lỗi của bà mà.”

Cái lườm của bà đục thủng làn khói xanh mù mịt, văng tới chỗ mình: “Hừm, cái con bé vô ơn này… Ta đã giúp cháu giải quyết mọi rắc rối, thế mà cháu cảm ơn ta

thế này đấy à?”

“Cháu nói nghiêm túc đấy bà ạ.” – mình nói – “Bà hãy gọi cho Quản lý ở Les Hautes và nói cho họ biết về con Rommel. Nói với họ Jangbu bị vấp té là lỗi của bà, và rằng họ nên thuê anh ấy lại. Nếu không thì thật không công bằng chút nào. Anh ấy đã bị mất việc!”

Bà trả lời theo kiểu chả thiết tha: “Rồi cậu ta sẽ tìm được việc khác.”

“Nếu không có giới thiệu thì còn lâu.” – mình cãi lại.

“Thế thì cậu ta có thể về quê. Ta chắc rằng bố mẹ cậu ta nhớ con mình lắm đấy.” – bà dửng dưng nói tiếp.

“Bà, anh ấy ở tít tận Tây Tạng cơ mà. Không thể trở về được nếu không có việc làm. Anh ấy sẽ chết đói mất.”

“Ta không muốn nói thêm một lời nào về chuyện này nữa.” – bà trịnh trọng tuyên bố. – “Giờ thì nói cho ta nghe mười món ăn truyền thống được phục vụ trong hôn lễ hoàng gia Genovia.”

“Bà!”

“Nói!”

Thế là mình không còn cách nào khác đành liệt kê ra mười món ăn truyền thống thường được phục vụ trong các lễ cưới ở Genovia – ôliu, đồ nguội khai vị, mỳ ý, cá, thịt, sa-lát, bánh mì, pho-mát, hoa quả, đồ tráng miệng (khi Michael và

mình làm đám cưới, nhất định sẽ không tổ chức ở Genovia, trừ phi cung điện chịu chế biến một bữa tiệc toàn đồ ăn chay).

Mình vẫn không hiểu tại sao một người nhẫn tâm với Jangbu như bà có thể nghĩ ra sáng kiến hay như chuyện ban nhạc của Michael chơi ở dạ hội được nhỉ.

Thứ hai, ngày 5 tháng 5, 9h tối, ở Nhà

Tin xấu:

Mình đã ngồi cả tối đọc đi đọc lại tờ The Atom để tìm xem ai là Trưởng Ban tổ chức Dạ hội, để có thể gửi email cho anh/cô ta yêu cầu cho ban Skinner Box chơi thay vì thuê DJ. Để rồi phải ngạc nhiên và thất vọng não nề khi biết được

câu trả lời: Lana Weinberger.

LANA WEINBERGER là Trưởng Ban tổ chức Dạ hội năm nay.

Thế là xong. Đời mình coi như đi tong. Không còn hy vọng gì được đi dự dạ hội rồi. Lana thà từ bỏ chế độ ăn kiêng Atkins chứ không đời nào thuê ban nhạc của bạn trai mình. Lana ghét mọi thứ liên quan đến mình, lúc nào chẳng thế.

Nếu đổi ngược là mình thì mình cũng làm như vậy thôi.

GIỜ mình phải làm thế nào đây? Mình KHÔNG THỂ bỏ lỡ buổi vũ hội được. Đơn giản một câu là KHÔNG THỂ!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng hóa ra mình không phải là đứa có nhiều vấn đề đau đầu nhất trên cái thế giới này. Còn khối người thê thảm hơn nhiều. Như Boris chẳng hạn.

Mình vừa nhận được email từ cậu ấy:

Người gửi: JoshBell2

Mia, mình chỉ muốn cám ơn vì những gì cậu đã làm cho mình hôm nay. Mình không biết tại sao mình lại hành động ngu ngốc như vậy. Có lẽ mình đã quá xúc động. Mình yêu cậu ấy vô cùng! Nhưng giờ thì mình đã hiểu bọn mình không phải dành cho nhau. Sau khi suy nghĩ rất nhiều cuối cùng mình nhận ra điều đó. Lilly giống như một chú ngựa hoang, sinh ra là để tự do. Giờ thì mình hiểu rằng không

một ai - nhất là một chàng trai như mình – có hy vọng chế ngự được cậu ấy.

Hãy trân trọng những gì cậu đang có với Michael, Mia ạ. Yêu và được yêu là một điều hiếm có và tuyệt đẹp.

Boris Pelkowski

Tái bút: Mẹ mình nói bà sẽ giặt khô chiếc áo len của cậu và trả lại cho cậu cuối tuần này. Bà nói cửa hàng giặt Star Cleaners sẽ làm sạch vết máu trên áo mà không để lại dấu vết – B.P.

Boris tội nghiệp! Lại còn ví Lilly như con ngựa hoang nữa chứ. Có mà nấm hoang thì có. Ngựa hoang gì.

Mình nghĩ cũng nên hỏi xem Lilly thế nào

rồi, vì lần cuối cùng nhìn thấy cậu ấy, trông cô nàng xanh lét như tàu lá. Mình gửi cho Lilly một bức email không-lời-cáo-buộc, hoàn toàn thân thiện, và hỏi thăm sức khỏe của cậu ấy sau cú sốc hôm nay.

Và đây là những gì mình nhận được sau nỗ lực của mình đây:

Người gửi: WomynRule

Êu C2G…

(C2G là biệt danh Lilly mới đặt cho mình mấy tuần đần đây. Nghĩa là Công chúa Genovia. Mình đã nói đi nói lại đừng có gọi mình như thế, nhưng mình càng ghét cái tên ấy bao nhiêu thì cậu ấy càng muốn dùng nó bấy nhiêu).

Sao thía? Hôm nay không thấy cậu tới buổi họp báo của HHSPĐVSTSTJP. Có vẻ như bọn mình đã nhận được sự ủng hộ của công đoàn nhân viên khách sạn rồi. Nếu tổ chức thêm được 2 vụ đình công ở khách sạn nữa, chắc chắn mình sẽ hạ gục được thành phố này thôi! Rồi mọi người sẽ phải nhận ra rằng không thể đùa với nhân viên của ngành công nghiệp dịch vụ này được! Người lao động phải được trả lương xứng đáng!

Mà chuyện Boris chiều nay khiếp hãi nhỉ? Mình phải nói thật, mình cũng rùng mình đấy. Không hề biết cậu ấy lại chập cheng đến thế. Mà cũng phải thôi, cậu ấy là một nhạc sĩ mà. Đáng nhẽ mình phải biết ngay từ đầu. Cậu và anh Michael xử

lý hơi bị được đấy. Hai người phối hợp nhịp nhàng cứ như Bác sĩ McCoy và Y tá Chappell vậy. Mặc dù chắc hẳn cậu thích được như Bác sĩ Kovach và Y tá Abby hơn đúng không. Mình thấy cũng khá giống đấy. Thế đã nhé, mẹ bắt mình ra dọn bát đĩa rồi.

Lil

Tái bút: Trong buổi họp báo tối nay Jangbu đã làm một hành động ngọt ngào kinh khủng: anh ấy mua tặng mình một bông hồng nhung tại cửa hàng hoa trên Phố Canal. Lãng mạn cực kiiiiiiiiì. Boris chưa bao giờ làm những việc như thế - L.

Phải thú thật là mình hơi bị sốc. Sốc bởi

sự dửng dưng của Lilly đối với nỗi đau của Boris tội nghiệp. Sốc bởi cái điệu sao thía của cậu ấy. Và THỰC SỰ sốc khi cậu ta gọi tất cả các nhạc sĩ là lũ tâm thần. Trong khi Michael anh trai cậu ấy, BẠN TRAI CỦA MÌNH, cũng là một nhạc sĩ! Và tất nhiên bọn mình cũng có những vấn đề riêng, nhưng không phải Michael bị tâm thần hay gì cả. Vấn đề của bọn mình chỉ là Michael thuộc cung Ma Kết, là một người QUÁ kiên định và thực tế, trong khi mình lại là một Kim Ngưu thích bay nhảy và luôn muốn thêm nhiều gia vị cho tình yêu của hai đứa.

Mình viết ngay lại cho cậu ta. Mình sẽ nói thẳng là mình đang rất giận, tay mình vẫn đang run lẩy bẩy đây này.

Người gửi: FtLouie

Lilly, có lẽ cậu thấy hay ho lắm khi biết Boris phải khâu hai mũi VÀ tiêm phòng uốn ván sau chuyện xảy ra ở lớp NK&TN hôm nay. Không chỉ thế, cậu ấy còn có thể bị chấn thương ở đầu. Cậu nên bớt chút thời gian tất bật với cái anh chàng Jangbu mà CẬU MỚI CHỈ GẶP BA NGÀY TRƯỚC và tỏ chút cảm thông với người bạn trai cũ mà cậu đã hẹn hò suốt TÁM THÁNG TRỜI.

H.

Lilly cũng trả lời gần như ngay lập tức.

Người gửi: WomynRule

Xin lỗi nhé C2G nhưng phải nói là mình

rất cảm kích giọng điệu nhún nhường của cậu. Cậu thật tử tế vì đã không lôi địa vị hoàng thân quốc thích của mình ra. Mình rất tiếc vì cậu không thích Jangbu và những việc mình đang làm để giúp anh ấy và những người như cậu ấy. Tuy nhiên như thế không có nghĩa là mình phải luẩn quẩn với mối quan hệ trước đây với một kẻ ảo tưởng về bản thân như Boris. Mình đâu có kêu cậu ta nâng quả cầu và thả xuống đầu. Đấy là do tự cậu ta chọn lực đấy chứ. Mình cứ nghĩ một khán giả trung thành của Kênh Phim truyện Lifetime như cậu sẽ phải nhận ra rằng hành động của Boris là biểu hiện điển hình của một kẻ thần kinh bất ổn chứ.

Nhưng mà này, nếu như cậu ngừng xem

phim quá nhiều và thử sống thực tế hơn tí cậu sẽ nhận ra được điều ấy. Có lẽ cậu cũng sẽ viết được cái gì đó có ý nghĩa hơn cho báo trường thay vì chỉ quanh quẩn với cái mục thực đơn hàng tuần.

Mình có thể nhận thấy được sự áy náy của Lilly qua cái cách cậu ấy đả kích Boris. Cái đó mình có thể bỏ qua được.

Nhưng lôi cả bài viết của mình ra để đả kích thì thật là không thể bỏ qua. Mình lập tức viết lại:

Người gửi: FtLouie

Đúng, có thể mình xem phim quá nhiều. Nhưng ít ra thì mình cũng không gí sát mặt mình vào cái ống kính máy quay và đi loanh quanh như cậu. Mình thà XEM

phim chứ không tự chế ra các tình tiết CHO phim. Hơn nữa, mình nói cho cậu biết, hôm vừa rồi chị Lesley Cho đã bảo mình viết bài cho báo trường đấy.

Và mình nhận được thư trả lời thế này đây:

Người gửi: WomynRule

Ừ đấy, mình thích đi quay phim đấy. Nhưng ít ra mình dám làm và có khả năng làm được điều đó. Còn cậu quá kém cỏi. Chỉ biết tối ngày than thở vì những chuyện không đâu, kiểu như phải nghỉ hè trong cung điện Genovia (wah-wah-wah) hay chuyện anh trai mình không muốn đi dự dạ hội cùng cậu. Hãy để những vấn đề THỰC SỰ cho những

người như mình giải quyết, những người được trang bị kiến thức đầy đủ.

Thật quá đáng !!! Lá thư vừa rồi đúng là giọt nước tràn ly. Từ giờ trở đi Lilly Moscovitz không còn là bạn thân nhất của mình nữa. Mình bị sỉ nhục thế là quá đủ rồi. Mình định viết lại và nói thế với cậu ta.

Nhưng làm thế hơi bị trẻ con và không TRÍ THỨC cho lắm thì phải.

Có lẽ mình phải đi hỏi Tina xem từ nay cậu ấy có muốn làm bạn thân nhất của mình không đã.

Nhưng không, thế cũng vẫn trẻ con quá. Bọn mình đâu còn là học sinh lớp ba nữa đâu. Mẹ chẳng đã nói bọn mình giờ là

người trưởng thành rồi đấy sao. Người trưởng thành ai lại đi rêu rao cho cả thiên hạ biết ai là bạn thân nhất, không cần thiết. Họ chỉ… tự hiểu mà

Thứ Hai, ngày 5 tháng 5, 11h đêm.

Mình suýt nữa thì òa khóc khi mình kiểm tra hòm mail lần cuối trước khi đi ngủ vì nhận được cái email này:

Người gửi: LinuxRulz

Mia, không phải em đang giận gì anh đấy chứ? Bởi vì cả ngày hôm nay em không nói với anh được đến ba câu. Trừ lúc xảy ra vụ Boris. Anh làm gì sai à?

Rồi một cái nữa, chỉ một giây sau đó:

Người gửi: LinuxRulz

Bỏ qua cái email lúc nãy nhé. Thật ngớ ngẩn. Anh biết nếu anh làm em buồn em sẽ nói với anh mà. Bởi vì đó là tính cách của em. Đấy cũng là một lý do khiến chúng mình luôn vui vẻ bên nhau. Bởi vì bọn mình có thể nói cho nhau nghe mọi thứ.

Tiếp:

Người gửi: LinuxRulz

Không phải vì chuyện hôm sinh nhật ở nhà em đúng không? Em hiểu ý anh chứ? Chuyện anh không nện cho Jangbu một trận vì dám qua lại với em gái anh ý. Bởi vì dính dáng vào chuyện tình cảm của em gái anh thật chả hay ho gì, chắc em cũng nhận thấy điều đó.

Nữa:

Người gửi: LinuxRulz

Sao cũng được. Chúc em ngủ ngon. Và … anh yêu em.

Ôi Michael! Thiên thần hộ mệnh đáng yêu của em!

SAO ANH KHÔNG MỜI EM ĐI DỰ DẠ HỘI CHỨ??????????????

Thứ Ba, ngày 6 tháng 5, 3h sáng.

Mình vẫn không thể tin nổi những gì Lilly viết về mình. Mình đã học được RẤT NHIỀU về chuyện viết lách nhờ xem phim đấy chứ. Ví dụ nhé:

Những mẹo nhỏ quý giá mà tôi, Mia Thermopolis, học được về chuyện viết

lách từ các bộ phim:

Aspen Extreme

TJ. Burke chuyển tới Aspen để trở thành huấn luyện viên trượt tuyết, nhưng thật ra anh ấy muốn viết văn. Sau khi hoàn tất bài viết cảm động về người bạn đã mất, Dex, anh cho vào phong bì và gửi đến tạp chí Powder. Sau đó là cảnh một chiếc khinh khí cầu và hai con thiên nga bay qua. Rồi cảnh người đưa thư nhét một cuốn tạp chí Powder vào thùng thư của TJ. Trên trang bìa là dòng giới thiệu về câu chuyện cảm động của TJ! Để được xuất bản dễ thế đấy!

The Wonderboys

Luôn phải chép ra đĩa để lưu lại.

Little Women

Như trên

Moulin Rouge

Khi viết kịch bản, không được yêu nhân vật nữ chính. Nhất là khi cô ấy bị bệnh lao phổi. Còn nữa, không uống bất cứ thứ gì có màu xanh do người lùn mời.

The Bell Jar

Đừng cho mẹ bạn đọc sách của bạn cho tới khi nó đã được xuất bản (vì khi ấy bà không còn can thiệp được gì nữa)

Adaptation

Đừng bao giờ tin vào những cặp song sinh.

Isn’t She Great, Câu chuyện của Jacqueline Suzann

Nhà xuất bản thực sự sẽ không để ý chuyện bạn nộp bản thảo viết trên giấy hồng. Cái gì khác lạ cũng gây ra sự tò mò mà.

Sao Lilly DÁM nói mình đang lãng phí thời gian xem Tivi chứ?

Và kể cả mình chọn theo ngành Y đi chăng nữa thì việc xem TV nhiều vẫn có ích vì mình đã không bỏ sót tập phim ER.

Đấy là còn chưa kể phim M*A*S*H nữa.

Thứ Ba, ngày 6 tháng 5, Năng khiếu và Tài năng

Ngày hôm nay thật là một ngày thê thảm.

1. Thầy G kiểm tra đột xuất môn Đại số và mình tắc tị bởi vì mình mải suy nghĩ vụ Boris/Lilly/dạ hội cả đêm qua nên đã không học bài. Không bao giờ có chuyện ông bố dượng của mình sẽ lách luật mà nhắc trước cho mình là có kiểm tra đột xuất đâu. Làm thế thì khác gì vi phạm đạo đức nghề giáo. Nhưng còn đạo làm cha dượng thì sao nhỉ? Có ai nghĩ đến CHUYỆN ĐÓ không?

2. Shameeka và mình lại bị bắt quả tang đang chuyền thư cho nhau. Kết quả là cả hai sẽ phải viết một bài luận 1000 từ về tác động của hiện tượng nóng lên toàn cầu lên hệ sinh thái Nam Mỹ.

3. Mình chả có ai ghép nhóm để cùng làm bài tập cho môn Sức khỏe và An toàn bởi vì Lilly và mình giờ như người dưng nước lã. Cậu ấy bơ mình nhiệt tình. Cậu ấy thậm chí còn đi tàu điện đi học thay vì đi xe limo với mình và Michael. Chả quan tâm. Chưa hết, lúc bắt thăm đề, mình còn bắt phải triệu chứng Asperger nữa chứ. Sao mình không bắt được mấy bệnh kiểu cảm lạnh, hay sốt Ebola cơ chứ? Thật không công bằng, nhất là khi mình đang cân nhắc chuyển sang chuyên ngành liên quan đến sức khỏe.

4. Vào bữa trưa chiếc pizza chay đáng nhẽ chỉ toàn pho-mát của mình lại bị cho nhầm cả xúc xích. Boris ngồi cả buổi viết đi viết lại chữ Lilly trên hộp đàn

violon. Còn Lilly thì mất dạng vào giờ ăn trưa. Có khi cậu ấy và Jangbu đang bắt máy bay bay về Tây Tạng cũng nên. Nhưng anh Michael thì không nghĩ như vậy. Anh ý đoán là cậu ấy lại đang âm mưu mở thêm cuộc họp báo nữa.

5. Anh Michael vẫn không thay đổi quyết định về dạ hội. Mình cũng không hề nhắc đến chuyện đó. Chỉ là bọn mình tình cờ đi qua bàn nơi Lana và đám Ban tổ chức Dạ hội đang bán vé, và Michael lẩm bẩm: "Đồ dở hơi" khi nhìn thấy anh chàng ghét món ngô trộn ớt đang mua vé cho mình và bạn gái.

Đến anh chàng ghét món ngô trộn ớt còn đi dự dạ hội thì có lẽ tất cả mọi người trong cái trường này cũng sẽ đi. Trừ

mình.

Lilly vẫn chưa thấy quay lại. Như thế cũng tốt. Mình không nghĩ Boris sẽ chịu được nếu cậu ấy bước vào lúc này. Cậu ta vừa tìm thấy một ít dung dịch tẩy trong phòng chứa đồ, và đang dùng để trang trí quanh tên Lilly trên hộp đàn. Mình muốn lay Boris thật mạnh và hét vào tai cậu ấy rằng: “Hãy tỉnh lại đi! Cậu ta không xứng đâu!”

Nhưng mình sợ làm thế sẽ làm bục vết chỉ mới khâu của cậu ấy mất.

Cũng vì chuyện hôm qua mà cô Hill hôm nay ngồi trong lớp đọc cuốn Garnet Hill và thỉnh thoảng vẫn để mắt tới bọn mình. Mình cá là cô ý đã gặp rắc rối to với vụ

thiên-tài-violon-đánh-rơi-quả-địa-cầu. Cô Hiệu trưởng Gupta rất khắt khe về mấy vụ lộn xộn trong phạm vi trường học.

Vì mình chẳng có gì khá hơn để làm, nên mình quyết định sáng tác một bài thơ về cảm xúc thực sự của mình đối với những chuyện đang xảy ra. Mình định đặt tên bài thơ là Sự nổi loạn của Mùa Xuân. Nếu mà ưng ý thì mình sẽ gửi luôn cho tờ The Atom. Tất nhiên là giấu tên rồi. Nếu Lesley mà biết do mình viết, chị ấy sẽ không bao giờ cho in mất, vì mình là phóng viên tin tức, và mình vẫn chưa Trả Hội Phí.

Nhưng nếu chị ấy TÌNH CỜ THẤY nó nhét dưới khe cửa văn phòng thì có khi

sẽ cho đăng không biết chừng. Mình cũng chẳng có gì để mất cả. Mà mọi chuyện giờ cũng chả thể tồi tệ hơn được nữa.

Thứ Ba, ngày 6 tháng 5, Bệnh viện Thánh Vincent

Mọi chuyện đã tệ hơn nhiều. Tệ hơn rất, rất nhiều.

Cũng có thể đều do lỗi của mình. Vì mình đã viết là không gì có thể tồi tệ hơn được nữa.

Té ra rõ ràng có những thứ vẫn CÓ THỂ tồi tệ hơn cả việc:

- Chết tắc với bài trắc nghiệm môn Đại số

- Gặp rắc rối trong giờ Sinh vì truyền thư

- Phải làm về triệu chứng bệnh Asperger cho môn Sức khỏe và An toàn

- Bố nhất quyết ép mình nghỉ hè ở Genovia

- Bạn trai không chịu đưa mình đi dự dạ hội

- Bạn thân nhất vùi dập mình kém cỏi

- Bạn trai của cậu ta thì phải khâu mấy mũi trên đầu vì tự thả quả cầu xuống đầu

- Bà ép mình cùng đi ăn tối với Quốc vương của Brunei

Đó chính là việc bà mẹ đang mang thai của bạn ngất xỉu ở khu thực-phẩm-đông-lạnh ở Grand Union.

Quản lý của Grand Union rõ ràng chả

biết phải xử trí như thế nào. Theo như các nhân chứng có mặt lúc đó thì ông ta chạy quanh cửa hàng gào thét điên loạn: “Có một phụ nữ chết ở gian số 4! Có một phụ nữ chết ở gian số 4!”

Không biết sẽ thế nào nếu các thành viên của Đội Cứu hỏa New York không tình cờ có mặt ở đó. Thật đấy. Tổ số 3 thường tới mua đồ ăn cho cả đội cứu hỏa ở Grand Union – mình biết điều này vì Lilly và mình, hồi hai đứa còn là bạn và lần đầu tiên nhận thức được là nhân viên cứu hỏa rất hot, thường xuyên đến đấy để xem họ mua mận, xoài – và họ tình cờ đi qua đúng lúc mẹ bị ngất. Họ lập tức kiểm tra mạch cho mẹ và biết mẹ chưa chết. Rồi họ gọi xe cứu thương và đưa

mẹ vào bệnh viện Thánh Vincent, phòng cấp cứu gần nhất.

Khổ nỗi mẹ lại bất tỉnh suốt cả quãng đường. Nếu không, chắc chắn mẹ sẽ rất vui khi được ngồi trên xe cứu thương với các anh lính cứu hỏa rất đáng hâm mộ. Họ còn khỏe tới mức nâng được mẹ lên! Với trọng lượng bây giờ của mẹ thì đúng thật là … hơi bị đỉnh luôn.

Lúc ấy mình đang ngồi đánh vật với môn tiếng Pháp thì điện thoại reo … và mình đã cuống hết cả lên. Không phải vì đây là lần đầu có người gọi cho mình, càng không phải vì cô Klein kịch liệt cấm nghe điện thoại trong giờ, mà bởi vì người duy nhất được phép gọi di động cho mình là mẹ và thầy G, và đấy là khi

mình phải về nhà vì em bé sắp ra đời.

Cuối cùng khi mình nghe điện thoại – mình phải mất đến một phút để biết là điện thoại CỦA MÌNH đang reo: mình cứ nhìn xung quanh lớp xem là ai, trong khi tất cả các con mắt đều đổ dồn vào mình – thì lại không phải mẹ, cũng không phải thầy G gọi để báo em bé sắp ra đời. Mà là Đội Trưởng đội cứu hỏa Pete Logan, hỏi xem mình có biết Helen Thermopolis không và rằng mình cần phải đến bệnh viện Thánh Vincent ngay lập tức. Nhân viên cứu hỏa tìm thấy điện thoại trong ví của mẹ và gọi tới số duy nhất được lưu trong máy…

Đó là số của mình.

Mình hốt hoảng chộp lấy cái túi xách và chú Lars và tất tả chạy ra khỏi lớp mà không một lời giải thích… như kiểu đột nhiên mắc chứng Asperger vậy. Mình ghé qua lớp của thầy Gianini, ngó vào lớp và hét lên là vợ thầy đang trong bệnh viện, thế nên thầy hãy bỏ ngay phấn xuống và đi cùng bọn mình ngay.

Mình chưa từng thấy thầy G lo lắng như thế bao giờ. Kể cả lần đầu tiên tới gặp bà.

Rồi ba người bọn mình chạy tới trạm xe lửa Đường 77 – vì giờ này không đón nổi taxi, mà chú Hans với xe limo thì đến 3 giờ mới tới đón mình tan học.

Mình không nghĩ nhân viên Bệnh viện

Thánh Vincent – những người rất tài giỏi – từng gặp phải những người như cô Công chúa đang vô cùng kích động cùng tay vệ sĩ và ông cha dượng như thế này. Cả ba người bọn mình xông thẳng vào khu chờ của phòng Cấp Cứu và gào ầm tên mẹ cho đến khi có y tá ra nói: “Helen Thermopolis không sao cả. Cô ấy đã tỉnh và giờ đang nghỉ ngơi. Chỉ là mất nước và ngất xỉu thôi.”

“Mất nước ư? Chẳng phải mẹ cháu vẫn uống 8 cốc nước mỗi ngày đấy sao?”

Cô y tá cười và nói: “Mẹ cháu có nói rằng em bé phát triển to quá nên…”

“Thế cô ấy sẽ không sao chứ?” – thầy G lo lắng hỏi.

“Thế EM BÉ sẽ không sao chứ ạ?” – mình hỏi.

“Cả hai sẽ không sao hết. Tôi sẽ đưa mọi người vào thăm cô ấy.”

Rồi cô y tá đưa bọn mình vào phòng Cấp Cứu – phòng Cấp Cứu của Bệnh viện Thánh Vincent, nơi tất cả những ai ở Làng Greenwich này bị tai nạn hay bị sỏi thận … đều phải vào!!!!!!! Mình thấy rất nhiều người bệnh ở đây. Có một anh chàng với đủ loại ống dính vào người, và một anh chàng khác đang nôn mửa vào cái chậu. Còn có một anh sinh viên trường ĐH New York, một bà cụ mắc bệnh tim đập nhanh, một cô siêu mẫu bị ngã do đi đôi giày gót quá nhọn, một công nhân xây dựng đang bị thương ở tay

và một người đưa thư bằng xe đạp bị taxi tông…

Trước khi mình kịp quan sát kỹ các bệnh nhân – mà một ngày nào đó mình sẽ chữa trị, nếu như mình vực dậy được môn Đại số và đỗ vào trường Y – thì cô y tá kéo rèm ra và mẹ đang nằm đấy, trông rất tỉnh táo và có vẻ cáu kỉnh.

Khi nhìn thấy cái kim trên tay mẹ, mình hiểu vì sao mẹ cáu kỉnh như thế. Mẹ đang phải truyền!!!!!!!

“CHÚA ƠI!!!!” – mình hét lên với cô y tá. Mặc dù vẫn biết là không được hét trong phòng Cấp Cứu vì có nhiều người bệnh ở đây – “Nếu mẹ cháu ỔN rồi, thì tại sao lại phải truyền???”

“Chỉ là truyền đạm thôi mà.” – cô y tá nhẹ nhàng giải thích – “Mẹ cháu sẽ không sao đâu. Hãy nói với mọi người là bà sẽ không sao đi, bà Thermopolis.”

“Là Cô.” – mẹ càu nhàu.

Khi đó mình biết là mẹ sẽ không sao hết.

Mình chạy tới ôm chầm lấy mẹ cho dù mẹ đang phải truyền và thầy G cũng đang ôm mẹ.

“Mẹ không sao, mẹ không sao mà.” – mẹ vừa nói vừa xoa đầu cả hai người – “Không việc gì phải hốt hoảng như thế.”

“Nhưng đây đúng LÀ chuyện lớn còn gì.” – mình vừa nói vừa cảm nhận được là nước mắt đang lã chã rơi. Cú điện

thoại của nhân viên cứu hỏa đã khiến tim mình thắt lại và suốt từ lúc ấy đến giờ mình không thể thở được.

“Mẹ khỏe mà. Em bé cũng khỏe. Chỉ cần truyền xong chỗ này là mẹ sẽ được về nhà thôi. ĐÚNG KHÔNG cô y tá?” – mẹ vừa nói vừa ngước lên nhìn cô y tá.

“Đúng thế.” – cô y tá nói xong liền kéo rèm lại để bốn người – mẹ, thầy G, mình và chú vệ sỹ - được thoải mái.

“Mẹ phải cẩn thận chứ. Mẹ không thể để cho mình tiều tụy thế này được.” – mình nói với mẹ.

“Mẹ đâu có tiều tụy gì đâu. Đấy là tại món lợn quay và món mỳ nước thổ ra lúc trưa đấy chứ…”

Mình hét toáng lên: “Không phải món mỳ ở quán Number One Noodle Son đấy chứ??? Mẹ, không phải chứ! Mẹ có biết trong đấy có cả tấn natri không hả? Thảo nào mà mẹ ngất xỉu! Chỉ riêng lượng…”

“Tôi nghĩ thế này Công chúa ạ, chúng ta nên đi sang bên kia đường và kiếm thứ gì ăn nhẹ cho mẹ cô thì hơn.” – chú Lars thì thầm vào tai mình.

Trong bất cứ tình huống nào chú Lars luôn là người giữ được bình tĩnh. Đấy rõ ràng là nhờ thời gian huấn luyện nghiêm ngặt trong Quân đội Isarel. Chú ấy còn là một thiện xạ tài ba với khẩu Glock và khá rành sử dụng súng phun lửa nữa chứ. Chú ấy từng kể với mình như thế.

“Cũng được ạ. Mẹ ơi, chú Lars và con sẽ quay lại ngay thôi. Bọn con sẽ kiếm cho mẹ thứ gì ăn nhẹ mà lại đủ chất nhé.”

“Cảm ơn” – mẹ trả lời yếu ớt, nhưng không hiểu vì sao mà mẹ lại nhìn chú Lars chứ không phải mình. Chắc là mắt mẹ vẫn còn chưa tỉnh sau vụ ngất xỉu.

Lúc mình mang đồ ăn quay trở lại, cô y tá không cho mình vào gặp mẹ nữa. Cô ấy nói mỗi giờ chỉ có một người được vào thăm người bệnh trong phòng Cấp Cứu, và lúc nãy là ngoại lệ chỉ vì cô thấy mọi người đều quá lo lắng nên muốn ai cũng được yên tâm là mẹ đã khỏe, và cũng bởi vì mình là Công chúa xứ Genovia nữa.

Cô cầm đồ giúp mình và chú Lars và hứa sẽ mang đến cho mẹ.

Vì thế nên giờ mình và chú Lars đang ngồi trên mấy cái ghế nhựa da cam trong phòng chờ. Bọn mình sẽ chờ đến lúc mẹ được xuất viện.

Mình đã gọi điện cho bà để hoãn buổi học làm Công chúa hôm nay. Nói thật là thái độ của bà khi biết rằng mẹ sẽ sớm khỏe lại có vẻ không được quan tâm cho lắm. Bà thờ ơ như thể ngày nào cũng có một người thân của bà ngất xỉu ở Grand Union ấy. Phản ứng của bố thì mãnh liệt. Bố đã nhảy dựng CẢ LÊN và đòi cùng bác sỹ hoàng gia bay ngay từ Genovia sang để kiểm tra chắc chắn là em bé vẫn khỏe mạnh bình thường và việc mang

thai không gây quá nhiều áp lực cho bà-bầu-ba-mươi-sáu-tuổi như mẹ.

ÔI CHÚA ƠI!!!!!! Không thể tin được là ai vừa vào phòng Cấp Cứu. Hoàng tử của MÌNH. Michael Moscovitz Renaldo.

Tí nữa viết tiếp.

Thứ Ba, ngày 6 tháng 5, ở Nhà

Anh Michael phải nói là tuyệt vời KINH KHỦNG!!!!!! Ngay sau khi tan học anh ấy liền phi thẳng đến bệnh viện để xem mẹ mình có sao không. Chính bố báo cho anh ấy. Bất ngờ chưa??? Anh ấy đã rất lo lắng khi nghe Tina kể mình chạy bổ ra khỏi lớp tiếng Pháp nên đã gọi cho BỐ MÌNH vì gọi về nhà không có ai bắt máy.

Trên đời này có được mấy anh chàng dám gọi điện cho bố của bạn gái mình cơ chứ? Hừm, trong đám bạn mình biết thì còn lâu mới có ai. Nhất là khi bố của bạn gái anh ấy lại là một HOÀNG TỬ. Nói chung phần lớn bọn con trai sẽ chả bao giờ dám nhấc máy gọi cho bố của bạn gái mình trong tình huống như thế.

Nhưng bạn trai của mình lại hoàn toàn khác.

Chỉ tiếc là anh ấy lại nghĩ dạ hội là trò lố bịch. Nhưng cũng chả sao. Sau khi sự cố ngất xỉu của mẹ ở gian đông lạnh của cửa hàng Grand Union thì mình cũng nhìn nhận mọi việc trưởng thành hơn rồi. Giờ thì mình đã hiểu rằng dạ hội không phải là cái gì quan trọng cả. Điều quan trọng

là có được một gia đình đầm ấm và được ở bên những người mình thương yêu, và được ban cho sức khỏe tốt và…

Ôi không, mình đang lảm nhảm cái quái gì thế này? TẤT NHIÊN là mình vẫn muốn đi dự dạ hội rồi. TẤT NHIÊN là mình vẫn rất buồn khi anh Michael chẳng thèm mảy may đoái hoài đến chuyện đi dạ hội, dù chỉ là TRONG SUY NGHĨ.

Mình lại đánh liều lôi vụ này ra nói ngay tại phòng chờ Cấp Cứu ở bệnh viện Thánh Vincent. Chuyện là thế này, ở đây có một cái tivi và kênh CNN đang chiếu phóng sự về các buổi vũ hội tốt nghiệp cuối năm và xu hướng tách các loại vũ hội ở trường trung học – kiểu như là một loại dạ hội dành cho bọn nhóc da trắng,

mấy đứa nhảy nhót như Eminem, và một loại dành cho các học sinh Châu Phi-Mỹ, những đứa nhảy theo kiểu của Ashanti.

Chỉ có mỗi trường Albert Einstein là chỉ tổ chức một loại dạ hội, vì trường Albert Einstein luôn muốn phát triển văn hóa đa sắc tộc và chơi cả nhạc Eminem lẫn Ashanti trong các sự kiện như thế này.

Thế là trong khi ngồi chờ mẹ truyền nốt chai đạm, cả ba bọn mình – mình, Michael và chú Lars – ngồi xem Tivi và rồi một chiếc xe cứu thương đẩy một bệnh nhân vào phòng Cấp Cứu, mình quay sang hỏi Michael: “Xem kìa, anh thấy có hay không kìa?”

Hóa ra Michael đang nhìn chiếc xe cứu

thương chứ không phải xem Tivi: “Ý em là chuyện bị phanh ngực ra như thế ngay giữa Đại lộ Số 7 á? Anh không nghĩ thế.”

“Không. Trên TV cơ mà. Buổi vũ hội cuối năm ý.”

Michael ngước lên xem TV nhìn lũ học sinh đang nhảy nhót trong các bộ lễ phục và trả lời cộc lốc: “Không.”

“Nhưng anh thử nghĩ mà xem. Trông cũng hay đấy chứ. Ý em là nếu mình đến dự và cười nhạo bọn nó.” – Thật ra đấy không phải là ý tưởng dạ hội của mình, nhưng thế còn hơn là không có gì – “Và anh cũng không nhất thiết phải mặc lễ phục. Có luật nào bắt buộc đâu chứ. Anh có thể mặc quần jeans cùng một cái áo

sơ mi nào đấy hơi giống lễ phục là được.”

Michael nhìn mình như kiểu mình vừa thả quả địa cầu xuống đầu ý.

“Em biết trò gì vui hơn thế không? Chơi bowling”

Mình thở dài cái thượt. Thật ra thì nói mấy chuyện này ở giữa phòng chờ Cấp Cứu bệnh viện Thánh Vincent cứ kiểu gì ấy, không chỉ bởi vì có vệ sĩ của mình ngồi NGAY ĐY mà còn bởi ở đây toàn người bệnh, vài người còn ho SÙ SỤ nãy giờ làm mình ù cả tai.

Nhưng mình đang cố tự nhủ rằng mình là một y sĩ tài năng và mình phải cảm thông với những con người tội nghiệp này.

“Nhưng mà Michael, em nói nghiêm túc đấy. Bọn mình có thể đi chơi bowling lúc nào mà chả được. Nhưng anh không thấy sẽ vui hơn nếu được thử một lần, chỉ một lần thôi, diện đồ thật đẹp và khiêu vũ à?”

“Em muốn đi khiêu vũ à?” – Michael ngẩng lên hỏi – “Bọn mình có thể đi khiêu vũ. Nếu em thích mình sẽ đi đến quán Cầu Vồng để nhảy. Bố mẹ anh vẫn thường đến đấy trong mấy dịp kỷ niệm. Chắc sẽ vui lắm đấy. Ở đấy có nhạc sống, còn là nhạc jazz cổ điển nữa chứ, và cả…”

“Vâng, em biết chứ. Em cũng nghĩ quán Cầu Vồng chắc cũng hay lắm. Nhưng ý em là nếu nhảy ở chỗ có NHỮNG

NGƯỜI CÙNG TRANG LỨA chẳng phải sẽ vui hơn à?”

Michael làm mặt nghi ngờ: “Giống như ở trường TH AE ấy hả? Anh cũng nghĩ thế. Đấy là nếu Trevor và Felix và Paul cũng cùng đi…” – Hai người đó ở cùng ban nhạc với anh ấy. “Nhưng em cũng biết là bọn nó thà chết chứ không đời nào đi mấy trò nhảm nhí như dạ hội này đâu.”

LẠY CHÚA TÔI. Đúng là CỰC KỲ khó để làm bạn đời với một chàng trai nhạc công. Lúc nào cũng phải kè kè với BAN NHẠC của mình mới chịu được là sao?

Mình biết Michael và Trevor và Felix và Paul đều rất hay ho nhưng mình vẫn không hiểu sao bọn họ lại cho rằng vũ

hội là trò nhảm nhí thế nhỉ. Chẳng phải bọn mình sẽ được bỏ phiếu bầu chọn xem ai là Vua và Nữ Hoàng của vũ hội đấy sao. Thử nghĩ xem, trong cái xã hội này có ai được phép tự bầu chọn vua và nữ hoàng cơ chứ?

Nhưng mà thôi, kệ anh ý! Mình sẽ không vì chuyện Michael không chịu sống như một anh chàng 17 tuổi bình thường mà làm hỏng buổi tối hôm nay đâu. Nhất là trong bầu không khí ấm cúng giữa mẹ, mình và thầy G như lúc này. Cả nhà mình đang cùng xem chương trình Những loài vật nuôi kỳ diệu. Một người phụ nữ lên cơn đau tim và con lợn của bà ta đã chạy HAI MƯƠI dặm tìm người cứu giúp.

Con Louie Mập đến góc nhà còn chả

chạy được tới chứ đừng nói là 20 dặm. Hoặc cũng có thể, nhưng rồi chẳng mấy chốc sẽ bị một con chim bồ câu làm phân tán rồi nhảy ra ngoài, và không bao giờ trở về nữa, còn mình sẽ biến thành cái xác khô nằm còng queo dưới sàn nhà.

Hội chứng Asperger

Báo cáo của Mia Thermopolis

Hội chứng Asperger (còn được biết đến với tên gọi chứng rối loạn phát triển toàn tập) dùng để chỉ sự mất khả năng giao tiếp xã hội với những người khác (gượm đã… cái này nghe giống… MÌNH quá!)

Người mắc chứng Asperger thường có kỹ năng giao tiếp không dùng lời nói kém (ôi Chúa ơi – đúng là MÌNH rồi!!!!!),

không mấy thành công trong các mối quan hệ với bạn bè đồng trang lứa (lại là mình rồi), không tỏ ra thoải mái trước hạnh phúc của người khác (khoan đã – đây đích thị là Lilly), và không biết cách phản ứng sao cho phù hợp trong các tình huống xã hội (MÌNH MÌNH MÌNH!!!!!). Triệu chứng này có nguy cơ cao hơn dành cho nam giới (may quá, không phải mình). Thông thường, những người mắc triệu chứng Asperger khá lạc lõng với xã hội (MÌNH). Tuy nhiên, qua nghiên cứu cho thấy hội chứng này thường xảy ra ở những người đạt trí thông minh trên mức bình thường (OK, không phải mình – nhưng chắc chắn là Lilly) và thường nổi trội ở những lĩnh vực như khoa học, phần mềm máy tính hay âm nhạc (ôi, Chúa ơi!

Michael! Không! Không thể là Michael! Ai cũng được nhưng không thể là Michael!)

Các triệu chứng có thể bao gồm:

1 Kém một cách bất thường trong những giao tiếp không lời – có vấn đề trong giao tiếp bằng mắt, nét mặt, dáng điệu cơ thể hoặc có những hành động không kiềm chế được (MÌNH! Cả Boris nữa!)

2 Không có khả năng giao lưu với bạn bè đồng trang lứa (rõ là mình rồi. Cả Lilly nữa.)

3 Bị bọn trẻ khác cộc cho cái mác "dở người" hoặc "quái dị" (cái này làm mình sởn da gà rồi đây!!! Lana ngày nào mà chẳng gọi mình là đồ quái dị!!!!)

4 Tỏ rõ thái độ khó chịu hoặc không thoải mái trước niềm vui của người khác (LILLY!!!! Cậu ấy KHÔNG BAO GIỜ hạnh phúc cho BẤT CỨ AI!!!!!!!!!)

5 Thiếu sự thông cảm với mọi người (LILLY!!!!!!!!!!)

6 Thiếu linh hoạt trước những tình huống đơn giản như thay đổi một thói quen hay các nghi thức (BÀ!!!!!!! CẢ BỐ NỮA!!!!!!!! Và cả chú Lars. Và thầy G)

7 Liên tục lặp đi lặp lại các hành động như gõ ngón tay, nắm bàn tay, rung đầu gối hoặc đung đưa toàn thân (đây đích thị là Boris rồi, ai từng xem cậu ấy chơi nhạc Bartok bằng đàn violon chẳng nhận thấy điều đó)

8 Bị ám ảnh hoặc quá bận tâm tới những chủ đề như lịch sử thế giới, sưu tầm đá (hoặc có khi là – DẠ HỘI??????? Liệu bị ám ảnh bở dạ hội có tính không nhỉ? Ôi Chúa ơi, mình mắc phải hội chứng Asperger rồi! Ơ mà nếu mình mắc bệnh đó thì Lilly cũng thế. Bởi vì cậu ấy chẳng đang mê mẩn Jangbu Pinasa còn gì. Boris thì suốt ngày đắm đuối với cây violon của mình. Tina thì mê tiểu thuyết lãng mạn. Michael thì là ban nhạc của anh ấy. Ôi Chúa ơi!!!!!!!!!!! TẤT CẢ bọn mình đều mắc hội chứng Asperger mất rồi!!!!!!!! Thật khủng khiếp quá. Không hiểu cô Hiệu trưởng Gupta có biết không nhỉ??????? Khoan đã … nhỡ đâu trường TH AE là một ngôi trường

đặc biệt chuyên dành cho những người mắc chứng Asperger thì sao? Nhưng lại không một ai biết? Chỉ tới lúc này, khi mà… mình công bố toàn bộ sự thật! Giống như Woodward và Bernstein ý! Mình sẽ là Mia Thermopolis – người dẫn đường cho các nạn nhân của chứng Asperger!)

9 Có những quan tâm đặc biệt tới các chi tiết nhỏ nhặt của sự vật hơn là tổng thể (Mình chẳng hiểu nghĩa là thế nào, nhưng nghe thì cũng giông giống MÌNH!!!!!!)

10 Liên tục tự gây tổn thương cho bản thân (Boris!!!!! Tự thả quả địa cầu rơi phẹt xuống đầu cậu ấy còn gì!!!!!!!!! Nhưng mà cậu ấy mới làm thế có một lần…)

Những biểu hiện không liên quan tới hội chứng Asperger:

11 Không có dấu hiệu trì trệ về mặt ngôn ngữ (Bọn mình toàn là những đứa nói siêu cả) hoặc trong nhận thức về những vấn đề cơ bản (Lilly mới học lớp 9 mà đã bước sang giai đoạn hai rồi cơ đấy)

Được phát hiện lần đầu năm 1944 bởi Hans Asperger với tên gọi "Chứng tự kỷ", nguyên nhân của chứng rối loạn này cho tới nay vẫn chưa được làm rõ. Hội chứng Asperger có lẽ có ít nhiều liên quan đến hội chứng tự kỉ. Đến nay, vẫn chưa có phương thức chữa trị nào dành cho Asperger, và thực tế có nhiều người bị ngộ nhận là mắc chứng Asperger. Để loại trừ điều này, người ta thường đánh

giá về mặt sinh lý, cảm xúc và tinh thần đối với các ca bị nghi là mắc chứng Asperger.

Lilly, Michael, Boris, Tina và mình ĐỀU cần phải kiểm tra mất thôi!!!!!! Chúa ơi, té ra bọn mình đều bị bệnh Asperger mà không hề hay biết!!!!!! Không hiểu thầy Weeton có biết không, hay chính vì thế mà thầy giao cho mình chủ đề này??? Thật là quái lạ…

Thứ Ba, ngày 6 tháng 5, ở Nhà

Mình vừa vào phòng ngủ của mẹ (thầy G đang phải chạy gấp đến cửa hàng Grand Union để mua thêm đồ cho mẹ) và bắt mẹ nói thật về tình trạng sức khỏe của mình.

“Mẹ, con có mắc chứng Asperger hay không?”

Mẹ đang định xem lại mấy tập phim Phép thuật mà mẹ mới thu lại. Mẹ nói Phép thuật là một bộ phim đề cao phụ nữ vì nó ca ngợi hình ảnh những cô gái trẻ tiêu diệt ác quỷ mà không cần đàn ông giúp, nhưng mình thì thấy là: a) bọn họ toàn ăn mặc rất sexy khi đánh nhau với bọn ác quỷ và b) đơn giản là mẹ thích phim ấy.

Câu trả lời của mẹ làm mình thêm lơ lửng.

Mẹ nói: “Vì Chúa, Mia, con lại đang làm báo cáo môn Sức khỏe và An toàn đấy hả?”

“Vâng. Và con nhận thấy là mẹ đang cố giấu mọi người rằng con đang mắc chứng Asperger, và thật ra mẹ đang gửi con tới một ngôi trường đặc biệt dành cho toàn những bệnh nhân của chứng Asperger. Sao mẹ lại giấu con bao lâu nay?”

Mẹ ngước nhìn mình và hỏi: “Con vẫn nhớ vụ tháng trước con đã khăng khăng kêu mình mắc chứng Tourette đấy chứ?”

Mình khẳng định rằng lần này là khác hẳn. Tourette chỉ là trạng thái bất ổn như hành động liên tục hay phát âm co giật, thường xảy ra với lứa tuổi 18, và theo mình thì thói quen dùng mấy từ “như” hay “hoàn toàn” của mình hoàn toàn khớp với mô tả của bệnh này.

“Có phải ý mẹ là con không mắc chứng Asperger không?”

“Mia, con không làm sao hết.” – mẹ nói – “Con hoàn toàn không mắc chứng Asperger gì cả.”

Tuy nhiên sau những gì mình vừa đọc được thì vẫn chưa thể tin được.

“Mẹ có chắc không đấy? Thế còn Lilly thì sao?”

Mẹ hắng giọng: “Thật ra thì mẹ cũng không thể nói Lilly bình thường. Nhưng mẹ không nghĩ là nó mắc chứng Asperger.”

Chán thật! Mình cứ mong là phải. Chuyện Lilly bị mắc chứng Asperger ý

mà. Bởi khi đó mình sẽ có thể tha thứ cho cậu ấy vì đã gọi mình là đồ kém cỏi.

Nhưng nếu cậu ấy không bệnh tật gì thì cái cách mà cậu ấy đối xử với mình quả là không thể chấp nhận nổi.

Thú thật mình hơi buồn vì mình không mắc chứng Asperger. Bởi vì thế nghĩa là những ám ảnh về buổi vũ hội của mình chỉ đơn giản là: nỗi ám ảnh vũ hội. Và đấy không phải là triệu chứng của bệnh mà mình không kiềm chế được gì cả.

Kể ra mình cũng may thật!

Thứ Tư, ngày 7 tháng 5, 3:30 sáng.

Mình vừa nghĩ ra là phải làm gì rồi. Thật ra mình cũng vẫn biết, nhưng lúc trước

không nói ra thôi.

Nhưng mình thật hết cách rồi! Ngay đến Michael cũng nói: anh ấy sẽ đi dự dạ hội nếu mấy gã trong ban nhạc cùng đi.

Chúa ơi mình không ngờ lại khó khăn đến mức này. Nếu mình phải hạ mình đến nước này thì đời mình đúng là đi xuống hố rồi. Mình không thể nào ngủ được nữa. Mình đang sợ quá mà.

The Atom

Tờ báo chính thức của hội-học-sinh trường Trung Học Albert Einstein

Niềm tự hào của Những chú Sư Tử trường TH AE

Tuần từ 12 tháng 5

Số 456/28

Thông báo tới toàn thể Học sinh:

Do kỳ thi cuối kỳ sẽ bắt đầu trong vài tuần nữa, Ban Giám hiệu nhà trường yêu cầu toàn thể học sinh cần xem lại những nhiệm vụ và lưu ý của trường TH AE:

Nhiệm vụ

Trường Trung Học Albert Einstein có nhiệm vụ trang bị cho học sinh của mình những kinh nghiệm học tập thiết yếu, phù hợp và hiệu quả.

Lưu ý

1. Trường sẽ cung cấp giáo trình học đa dạng bao gồm cả những chương trình hàn lâm và được tự do lựa chọn.

2. Một chương trình hoạt động ngoại khóa được củng cố kỹ lưỡng và đa dạng là sự bổ sung cần thiết cho giáo trình hàn lâm chính quy, nhằm giúp các em học sinh có cơ hội phát huy tối đa sở thích và khả năng của mình.

3. Học sinh cần được khuyến khích phát triển hành vi có trách nhiệm và biết chịu trách nhiệm cho hành động của mình.

4. Luôn luôn ân cần và thấu hiểu những văn hóa khác biệt và quan điểm của học sinh.

5. Gian lận thi cử và đạo văn dưới bất kỳ hình thức nào đều không được chấp nhận và có thể bị đình chỉ hoặc bị đuổi học.

Ban Giám hiệu hy vọng các em học sinh

ý thức được rằng cần phải đặc biệt lưu ý để không mắc phải điều thứ 5. Các em nên biết trước để sẵn sàng chuẩn bị.

Sự cố tại nhà hàng Les Hautes Manger

Tác giả Mia Thermopolis

Theo yêu cầu của Ban Biên tập tờ The Atom muốn cung cấp thông tin chính xác về vụ việc xảy ra tuần trước tại nhà hàng Les Hautes Manger, là người có mặt tại hiện trường, tác giả xin lưu ý rằng toàn bộ sự việc là do lỗi của bà tác giả, người đã mang theo chó của mình vào nhà hàng. Chú chó này đã nhảy xổ ra khiến cho nhân viên phục vụ Jangbu Pinasa không may lật cả khay súp lên người Nữ hoàng xứ Genovia. Hành động

đuổi việc Jangbu Pinasa ngay sau đó quả thực và vô cùng bất công và có thể là trái với luật pháp. Mặc dù vậy tác giả cũng không chắc chắn lắm do còn thiếu hiểu biết về luật pháp. Theo tác giả thì ông Pinasa xứng đáng được trả lại công việc.

Lời của Tổng Biên tập

Mặc dù theo quy tắc của tờ báo là không in những bài viết giấu tên, nhưng do bài thơ dưới đây gần như phản ánh được hết những gì xảy ra trong thời gian gần đây, vì thế chúng tôi vẫn quyết định đăng – Tổng Biên tập.

Sự nổi loạn của Mùa Xuân

Tác giả: giấu tên

Một lần chuồn khỏi giữa bữa trưa –

Sa-lát trộn thịt chiên giòn. Chúa ơi, sao Người nỡ làm vậy với chúng con?

Công viên Central Park đang vẫy gọi dịu dàng

Thảm cỏ xanh và hoa thủy tiên vàng

Nhón chân qua đám tàn thuốc lá

Lẫn trong vỏ lon soda ngổn ngang.

Đám con giời vụt chạy băng băng trong gió –

Liệu có ai nhìn thấy chúng tôi không đó?

Tôi nghĩ là không.

Không lẽ chịu bị cấm túc, ngay lần vi phạm đầu tiên?

Ở đời không có gì là không thể.

Tưởng chừng có thể thoải mái nằm dài ra tắm nắng…

Để rồi bẽ bàng nhận ra đã quên kính râm trong tủ đựng đồ.

Lưu ý: Theo quy định của Ban Giám hiệu, nghiêm cấm tất cả học sinh rời khỏi phạm vi trường học trong giờ học dù BẤT CỨ LÝ DO nào. Tâm trạng mệt mỏi khi mùa xuân về cũng không được coi là lý do để vi phạm nội quy của trường.

Học sinh bị thương vì Quả Địa Cầu

Tác giả: Melanie Greenbaum

Một học sinh trường TH AE đã bị chấn

thương trong lớp học ngày hôm qua do bị một quả địa cầu rơi xuống và đập vào đầu. Cần phải đặt câu hỏi: những người lớn có trách nhiệm đã ở đâu vào thời điểm quả địa cầu rơi xuống? Và quan trọng hơn nữa là tại sao Ban Giám hiệu lại cho phép đặt một vật nguy hiểm như thế ở trong lớp học. Tác giả yêu cầu một cuộc điều tra ngọn ngành.

Thư gửi Ban Biên tập

Gửi đến người có liên quan: Sự khó chịu mà hội học sinh khóa này đang gây ra cho toàn thể học sinh trong trường là một sự xấu hổ với cá nhân tôi và là sự hổ thẹn của cả thế hệ chúng ta. Trong khi học sinh trường Trung Học Albert Einstein chỉ biết loanh quanh với kế

hoạch vũ hội cuối năm và ca cẩm về kỳ thi cuối kỳ thì người dân ở nhiều nước đang phải sống một cuộc sống vô cùng nghèo nàn và lạc hậu.

Nhưng chính phủ chúng ta đã làm gì để giúp cho người dân những nước này chứ? Xin thưa, không gì cả, thậm chí còn cảnh báo khách du lịch không nên lai vãng tới một số đất nước này. Trong khi người dân xứ họ đang chủ yếu sống dựa vào nguồn khách du lịch. Xin đừng bỏ qua. Hãy động viên bố mẹ cho bạn tới đó vào nghỉ hè này – chắc chắn sẽ giúp được người dân xứ họ.

Lilly Moscovitz

Thực đơn nhà ăn trường TH AE

Tổng hợp bởi Mia Thermopolis

Thứ Hai

Thịt gà cay

Thịt viên

Pizza

Cá tẩm bột

Khoai tây

Thứ Ba

Khoai tây chiên

Pizza chay

Thịt gà

Súp & Sandwich

Bánh mỳ kẹp cá ngừ

Thứ Tư

Thịt bò Ý

Bánh ngô giòn

Salát trộn thịt chiên giòn

Ngô/Hoa quả dầm

Thứ Năm

Cá chiên giòn Thịt gà

Phần ăn Châu Á

Ngô/Mỳ Ý

Thứ Sáu

Bánh quy xoắn mềm

Thịt trâu

Pho-mát nướng

Đậu Hà Lan

Khoai tây chiên

Hãy tự quảng cáo cho mình nào!

Dành cho tất cả học sinh trường TH AE với giá 50cent/dòng

Tin nhắn vui

Hãy tới cửa hàng Ho’s Deli để sắm cho mình tất cả những dụng cụ học tập cần thiết!

Hàng mới tuần này: GIẤY, GHIM KẸP, BĂNG DÍNH.

Ngoài ra còn cả tú-lơ-khơ, bài Yu-Gi-

Oh.

Cần bán:

Một cây bass chính hiệu Fender, màu xanh baby, chưa từng chơi. Kèm theo ổ cắm và video hướng dẫn. 300$, tủ số 345.

Tìm “đối tượng”:

Nữ, năm nhất, thích đọc tiểu thuyết lãng mạn, muốn tìm bạn nam lớn tuổi hơn, có cùng sở thích.

Cao trên 1m75, không bần tiện, không hút thuốc. KHÔNG NGỚ NGẨN. Email: Iluvromance@aehs.edu

Tin nhắn vui

Tin nhắn từ BP gửi cho LM – Mình xin

lỗi vì những gì mình đã làm, nhưng mình muốn cậu biết rằng mình vẫn yêu cậu.

LÀM ƠN hãy gặp mình chỗ tủ đựng đồ sau giờ học hôm nay để mình có cơ hội bày tỏ với cậu.

Lilly, cậu là niềm cảm hứng của mình. Không có cậu, với mình âm nhạc không còn nghĩa lý gì nữa. Xin đừng để tình yêu của chúng ta kết thúc như vậy.

Tin nhắn vui

Từ CF gửi GD: VNG!!!!!!!!!!

Tin nhắn vui

JR, em VÔ CÙNG mong đợi đến hôm dạ hội, em không thể CHỜ ĐỢI THÊM nữa, chúng mình nhất định sẽ TỎA SÁNG

RỰC RỠ cho mà xem.

Em thấy RẤT TỘI NGHIỆP cho mấy người không đi dự dạ hội. Tội nghiệp bọn họ anh nhỉ?

Bọn họ phải xa xẩn xó nhà trong khi anh và em KHIÊU VŨ SUỐT CẢ ĐÊM!

Em yêu anh nhiều LẮMMMMMMM. LW

Tin nhắn vui

LW – Anh cũng vậy, em yêu – JR

Thứ Tư, ngày 7 tháng 5, giờ Đại số

Mình đã làm chuyện đó. Mình không dám nói là mọi việc thuận lợi – thật ra mọi việc chẳng suôn sẻ MỘT CHÚT NÀO. Nhưng mình đã làm chuyện đó. Giờ thì

đố ai dám nói là mình không cố gắng thử MỌI THỨ để bạn trai mình chịu đưa mình đi dự dạ hội nhé.

Chúa ơi, nhưng TẠI SAO lại cứ phải là LANA WEINBERGER cơ chứ????? TẠI SAO hả giời???? Ý mình là sao không phải BẤT KỲ AI KHÁC – thậm chí là Melanie Greenbaum cũng được. Ấy thế mà ông trời vẫn cứ muốn trêu chọc mình. Lại cứ phải là Lana cơ. Mình đã phải nhượng bộ trước LANA WEINBERGER.

Trời ơi đến giờ mình vẫn còn chưa hết run đây này.

Nó có vẻ không mặn mà gì lắm với đề nghị của mình thì phải.

Mình đến lớp sớm vì mình biết Lana luôn đến lớp trước khi chuông reo lần 2 để cố gọi nốt mấy cuộc điện thoại. Duy nhất trong phòng chỉ có mình nó đang ngồi lảm nhảm gì đó qua điện thoại với đứa nào tên Sandy về bộ váy dạ hội của nó – nó đã lấy bộ váy đen hở-một-vai với đường viền kim tuyến lấp lánh của hãng Nicole Miller (mình ghét nó quá đi mất!). Mình tiến lại gần nó – phải nói là mình hơi bị dũng cảm, vì lần nào bị lọt vào tầm ngắm của Lana là y như rằng sẽ bị nó chế giễu về ngoại hình của mình. Nhưng hôm nay thì mình mặc xác! Mình đứng ngay trước mặt nó, trong khi cô nàng vẫn đang mải huyên thuyên trò chuyện qua điện thoại. Mãi nó mới nhận

thấy là mình vẫn đứng lì ở đấy: “Chờ một chút, Sandy. Có một … người đang có chuyện cần nói thì phải.” Rồi nó giơ xa điện thoại ra, ngước lên nhìn mình đầy cảnh giác: “GÌ THẾ?”

“Lana…” – Mình thề là mình đã từng ngồi cạnh Đức vua Nhật Bản, từng bắt tay Hoàng Tử William, thậm chí mình đứng ngay sau Imelda Marcos trong khi xếp hàng để vào toa lét ở khách sạn. Nhưng không lần nào khiến mình hồi hộp như lúc Lana liếc mắt nhìn mình. Có lẽ mình đã bị nó hành hạ lâu ngày khiến cho nỗi sợ hãi ăn sâu vào tiềm thức, còn ghê hơn cả khi gặp gỡ quốc vương hay hoàng tử hay vợ của kẻ độc tài.

Mình cố gắng hết mức có thể để giọng

không bị run rẩy: “Lana. Tôi có việc muốn nhờ cậu.”

“Không.” – Lana nói lạnh tanh và quay lại nói điện thoại.

“Tôi còn chưa nhờ cơ mà.” – mình phẫn nộ.

“Dù có thế nào thì câu trả lời vẫn là không.” – Lana vừa nói vừa lấy tay mân mê lọn tóc vàng óng – “Mình nói đến đâu ý nhỉ? À đúng rồi, tớ sẽ dùng kim tuyến lóng lánh và bôi – không, không phải ở chỗ đó, Sandy! Cậu là đồ hư hỏng.”

“Chỉ là…” – mình phải nói thật nhanh bởi vì rất có thể anh Michael sẽ tạt qua lớp Đại số của mình, như mọi ngày. Mình không thể để anh ấy biết ý định của

mình được – "…tôi biết cậu ở trong Ban tổ chức vũ hội, và tôi nghĩ các học sinh năm cuối xứng đáng được thưởng thức nhạc sống trong đêm dạ hội, chứ không chỉ mỗi mấy đĩa nhạc và 1 tay DJ. Vì thế tôi nghĩ cậu nên mời ban Skinner Box tới chơi."

Lana nói: "Chờ chút nhé Sandy. Cái người đó vẫn chưa biến đi." – Rồi nó nhìn mình qua hàng mi chuốt mascara dầy cộm, cong cớn hỏi – "Skinner Box á? Cái ban nhạc toàn mấy gã quái gở đã chơi bản công-chúa-của-lòng-anh hôm sinh nhật cậu ý hả?"

Mình cảm thấy bị xúc phạm.

"Cậu không nên mỉa mai họ như thế. Nếu

không có mấy gã quái gở như vậy thì chúng ta cũng chả có máy vi tính mà dùng, hay vắc-xin phòng cả đống bệnh, hay thuốc kháng sinh, và cả cái điện thoại cậu đang xài nữa…”

“Tùy tâm. Nhưng không là không.”

Rồi nó lại tiếp tục gọi điện thoại.

Mình đứng đấy thêm chừng một phút, cảm thấy nóng hết cả mặt. Rõ ràng là mình đã tiến bộ rất nhiều trong khoản kiềm chế đấy chứ, nếu không mình đã chồm tới giựt điện thoại của nó và dùng đôi giày Doc Martens này nghiền nát nó như lần trước rồi. Từ khi được sở hữu chiếc điện thoại cưng của mình, mình mới hiểu rằng hành động ấy thật kinh

khủng. Chưa kể đến cả lố rắc rối lần trước mình dính phải nữa chứ.

Thay vào đó, mình cứ đứng lì ở đấy, mặt nóng bừng bừng, tim đập loạn xạ và bắt đầu thở dốc. Có vẻ như cho dù mình đã vạch ra biết bao dự định tương lai – như trở nên bình tĩnh trong các ca cấp cứu, tiến thêm một bước nữa với bạn trai – thì mình vẫn cứ luống ca luống cuống trước mặt Lana. Mình vẫn không hiểu sao nó ghét mình đến thế? Rốt cục mình đã LÀM gì nó chứ? Không làm gì luôn.

À, à… trừ vụ giẫm nát điện thoại của nó và lần mình đóng sầm quyển sách Đại số vào tóc nó. Nhưng cũng chỉ có ngần ấy thứ thôi, ngoài ra mình chẳng làm gì nó cả.

Nhưng mình cũng không có cơ hội quỳ gối van xin nó bởi vì chuông lần 2 ngay sau đó và mọi người bắt đầu vào lớp, kể cả Michael. Anh ấy tạt qua đưa cho mình một đống tài liệu anh ấy in ra từ mạng Internet về sự nguy hiểm do mất nước ở phụ nữ mang thai – "Đưa cho mẹ của em", anh ấy nói và hôn một cái lên má mình (tất nhiên là trước mặt mọi người!)

Nhưng trong niềm vui ấy vẫn có rất nhiều nỗi buồn: một là mình đã không thành công trong việc giúp ban nhạc của bạn trai mình chơi trong dạ hội. Như thế nghĩa là gần như chắc chắn mình sẽ không bao giờ có được giây phút Người đẹp trong bộ váy hồng với Michael rồi. Hai là bạn thân nhất của mình chẳng thèm

nói chuyện với mình, và mình cũng thế, sau những hành vi điên rồ và cách cư xử nhẫn tâm với bạn trai cũ của cậu ta. Thứ ba, đấy là bài viết đầu tiên của mình trên tờ The Atom thảm ngoài sức tưởng tượng (mặc dù bọn họ có đăng bài thơ của mình, mà chỉ mỗi mình biết đấy là của mình). Thật ra chuyện bài viết dở như thế không hẳn là lỗi của mình. Rõ ràng thời gian chị Lesley cho mình là quá ít, không thể sáng tạo ra một tác phẩm xứng tầm Pulitzer được. Mình có phải là Nellie Bly hay Ida M.Tarbell đâu. Mình còn bao nhiêu bài tập về nhà phải làm nữa.

Nhưng trên hết tất cả nỗi lo lắng sợ mẹ sẽ ngất xỉu thêm lần nữa. Và lần tới sẽ không có sự trợ giúp của Đội trưởng đội

cứu hỏa Logan hay các thành viên của Đội Chữa Cháy số Ba nữa. Và tất nhiên là cả nỗi sợ khi phải nghĩ đến cảnh hai tháng hè tới mình sẽ phải rời xa thành phố và những người bạn thân yêu để đến cái xứ Genovia khỉ ho cò gáy kia.

Không phải nói quá, chứ rõ ràng ngần ấy nỗi lo lắng thật quá sức chịu đựng đối với một cô bé 15 tuổi như mình. Chẳng hiểu mình còn giữ được chút bình tĩnh ít ỏi này đến bao giờ.

Khi cộng hoặc trừ các số có chung biến số, cần tổ hợp các hệ số.

Thứ Tư, ngày 7 tháng 5, giờ Năng khiếu và Tài năng

ĐÌNH CÔNG!!!!!!!!!!!!!!!

Trên TV đang đưa tin. Cô Hill cho bọn mình vây quanh tivi trong Phòng Nghỉ của Giáo viên để xem. Mình chưa từng vào Phòng Nghỉ của Giáo viên bao giờ. Thật ra cũng chẳng đẹp lắm. Lại còn có mấy vết bẩn rất kỳ quặc trên thảm nữa.

Nhưng vấn đề là công đoàn nhân viên khách sạn đã cùng các nhân viên phục vụ tham gia đình công. Điều đấy nghĩa là sẽ không có ai làm việc trong các nhà hàng hay khách sạn ở New York. Cả khu vực quanh ga tàu điện ngầm có khi sẽ sập mất. Rồi thiệt hại kinh tế từ du lịch và đền bù sẽ lên tới tiền tỉ.

Và tất cả là do lỗi của con Rommel.

Thật tình, ai mà ngờ một con chó trụi

lông bé tí lại có thể gây ra lắm rắc rối như thế này cơ chứ?

Công bằng mà nói cũng không hẳn là lỗi của con Rommel. Là lỗi của bà. Ngay từ đầu bà đã không nên mang theo chó vào nhà hàng, cho dù người ta không cấm chuyện đó ở Pháp đi chăng nữa. Nhìn Lilly trên Tivi cũng thật là buồn cười. Mặc dù mình đã thấy Lilly trên TV đầy lần rồi, nhưng dù sao đây cũng là một kênh truyền hình lớn – thật ra chỉ là kênh New York One, cũng chẳng phải là truyền hình quốc gia gì, nhưng rõ ràng vẫn nhiều người xem hơn là kênh truyền hình cáp miễn phí ở Manhattan. Không phải Lilly đang tổ chức họp báo. Buổi họp báo hôm nay do đích thân chủ tịch

công đoàn khách sạn và nhà hàng chủ trì cơ. Nhưng nếu để ý kỹ hàng ghế phía bên trái, có thể thấy Jangbu đang đứng hùng dũng ở đó, bên cạnh là Lilly với vẻ rất kiên cường, cầm một tấm bảng lớn đề chữ ĐỒNG LƯƠNG ĐỦ SỐNG CHO CON NGƯỜI.

Lần này thì cậu ấy tiêu rồi. Cậu ấy đã nghỉ không phép cả ngày hôm nay. Tối nay cô Hiệu trưởng Gupta sẽ gọi điện cho Bác Moscovitz cho mà xem. Anh Michael thì lắc đầu ngao ngán khi nhìn thấy cô em mình hả hê trên tivi. Đành rằng anh ý đứng về phía những người bồi bàn – họ CẦN được trả lương xứng đáng. Nhưng theo lời Michael thì anh ấy cho rằng Lilly đấu tranh đòi tăng lương

cho giới nhân viên phục vụ chẳng qua là trót mê muội Jangbu chứ thật ra cũng chả quan tâm đến cảnh ngộ của những người dân nhập cư gì cả.

Giá mà anh Michael đừng nói gì cả bởi Boris đang đứng ngay sát TV. Nhìn cậu ấy thật thê thảm với cái đầu băng kín mít. Cậu ấy tưởng chả ai để ý nên cứ không ngừng lấy tay vuốt ve hình ảnh của Lilly trên màn hình. Nhìn cảnh ấy trông cực kỳ xúc động. Mình đã khóc mất một lúc.

Tuy nhiên nước mắt mình đã khô ngay tức thì khi phát hiện ra là TV trong Phòng Nghỉ của Giáo viên to những 40 inch trong khi TV trong các phòng thông tin cho học sinh chỉ có 27 inch.

Thứ Tư, ngày 7 tháng 5, khách sạn Plaza

Thật không thể tin được. Hôm nay, lúc mình vừa bước vào hành lang khách sạn, chuẩn bị "lên lớp" học công chúa với bà, mình thực sự sững sờ trước cảnh tượng đang diễn ra ngay trước mắt. Cả cái chỗ này không khác gì sở thú cả.

Người gác cửa với cái huy hiệu vàng trên vai, luôn mở cửa xe limo cho mình đâu rồi? Đi rồi.

Nhân viên tiếp tân lịch sự ở quầy lễ tân đâu rồi? Cũng đi luôn.

Khỏi cần phải nói về quầy trà ở trong sân cỏ bởi vì tất cả đang tán loạn hết cả lên.

Do không có nhân viên xếp chỗ hay người ghi thực đơn cho khách.

Chú Lars và mình đã phải quyết liệt lắm mới chọi lại được với gia đình 12 người đến từ Iowa gì đấy. Bọn họ chen bằng được vào thang máy của mình, mang theo cả một mô hình gorilla to tổ chảng vừa mua ở bên đường. Ông bố thì cứ hét toáng lên: “Có chỗ này! Ở đây có chỗ này! Nhanh lên nào các con!”. Mãi một lúc sau khi chú Lars cố tình cho ông bố thấy khẩu súng dắt bên hông và nói: “Không có chỗ đâu. Làm ơn chờ thang máy sau đi” thì ông bố mới chịu lùi ra, mặt cắt không còn giọt máu.

Nếu như có người trực thang máy ở đây thì không bao giờ có chuyện như thế xảy

ra rồi. Nhưng chiều nay công đoàn hội cửu vạn cũng đã bày tỏ sự đồng tình với sự vụ lần này và tham gia đình công cùng nhân viên nhà hàng và khách sạn.

Cứ tưởng sau bao nhiêu gian nan mình mới đến được lớp học công chúa thì bà sẽ phải tỏ ra cảm thông cho mình một chút. Thế nhưng bà lại đứng sừng sững giữa phòng và đang quát tháo ầm lên qua điện thoại.

“Anh nói cái gì mà nhà bếp đóng cửa hả? Sao nhà bếp lại đóng cửa được cơ chứ? Tôi gọi bữa trưa hàng tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa có là thế nào. Tôi sẽ không cúp máy cho tới khi người chịu trách nhiệm Phòng Dịch Vụ chịu ra đây nói chuyện. Ông ta thừa biết tôi là ai rồi.” –

bà xổ một tràng.

Bố thì đang ngồi trên ghế salon xem thời sự trên Kênh New York One với vẻ mặt rất căng thẳng. Vừa thấy mình bố trông có vẻ hơi ngạc nhiên: “Mia, mẹ con sao rồi?”

“Khỏe ạ.” – mình trả lời đại, mặc dù từ sáng đến giờ mình chưa gặp mẹ, nhưng mình biết mẹ vẫn ổn vì không thấy ai gọi điện cho mình hết – “Mẹ đang đổi giữa Gatorade và PediaLyte. Mẹ thích mấy cái có vị nho. Cuộc đình công sao rồi hả bố?”

Bố lắc đầu có vẻ nản lắm.

“Đại diện công đoàn đang gặp mặt Thị trưởng. Họ hy vọng sẽ sớm đàm phán

xong.”

Mình thở dài: “Bố biết mà đúng không, mấy chuyện này sẽ không xảy ra nếu con không sinh ra trên đời. Vì nếu thế sẽ không có bữa tiệc sinh nhật của con.”

Bố nghiêm mặt nhìn mình: “Con không định tự trách bản thân vì chuyện này đấy chứ Mia?”

Suýt nữa mình đã hét lên: “Bố đùa đấy à? Con đang trách bà thì có.” Nhưng mình chợt nhận thấy bố đang có vẻ rất thương xót cho mình thì phải, nên đã đổi giọng ngay lập tức. Mình tranh thủ giở thứ sầu não nhất có thể: “Thật tiếc là hè này con lại phải sang Genovia. Giá như con có thể dành chút thời gian trong hè

này tham gia vào các hoạt động tình nguyện giúp đỡ những người bồi bàn bất hạnh kia thì tốt biết mấy…”

Tuy nhiên bố đã không mắc bẫy mình. Ông nháy mắt với mình và nói: “Con khá lắm. Nhưng không là không.”

Giời ơi là giời! Với một ông bố chỉ muốn xua mình đi đến Genovia cả tháng 7 và tháng 8 cho nhanh, và một bà mẹ suốt ngày đòi đưa mình đến gặp bác sỹ phụ khoa thế này thì mình cũng sớm phát điên lên thôi. Chả trách mình lại hình thành tính cách tạp nham như thế này. Hoặc có khi cả hội chứng Asperger nữa ấy chứ.

Trong khi mình đang ngồi than thân trách

phận vì phải nghỉ hè ở cái chỗ khỉ ho cò gáy Cote d'Azur thì bà vừa nói điện thoại vừa ra dấu cho mình. Bà ngoắc ngoắc tay rồi chỉ về phía phòng ngủ. Mình vẫn ngồi ngây ra nhìn bà chằm chằm, mãi tới khi bà ngắt điện thoại và rít lên: "Amelia! Trong phòng của ta ấy! Có đồ cho cháu đấy!"

Một món quà ư? Cho mình ư? Sao bà lại mua quà cho mình? Chẳng phải mình đã nhận được quà sinh nhật rồi đó sao? Nhưng kệ, được nhận quà thì mình chẳng bao giờ từ chối… trừ phi trong đấy giấu xác một con thú chết.

Thế là mình bật ngay dậy và chạy vào phòng bà. Lúc mình vừa vặn chốt cửa thì nghe thấy tiếng bà hét ầm lên, chắc ai

đấy lại làm bà phát điên rồi: “Nhưng tôi gọi món salad trộn ấy BỐN TIẾNG TRƯỚC rồi. Liệu có cần tôi phải xuống tận nơi để tự làm không thế? Anh nói cái gì cơ, vi phạm sức khỏe cộng đồng à? Cái gì mà cộng đồng ở đây? Tôi muốn làm chút sa-lát cho bản thân mình, chứ không phải cho tất cả mọi người!”

Mình mở cửa phòng bà. Đấy là phòng ngủ thượng hạng trên tầng cao nhất của Khách sạn Plaza, một căn phòng cực kỳ độc đáo, tràn ngập lá vàng và hoa tươi thơm ngào ngạt… tuy nhiên nếu cứ đình công thế này thì chả mấy chốc hoa sẽ thối hoăng lên vì không có người thay nước.

Mình nhìn quanh phòng xem quà của mình đâu, vừa ước thầm: Cầu trời không

phải khăn choàng lông chồn. Cầu trời không phải khăn choàng lông chồn – chợt mình liếc thấy chiếc váy nằm trên giường. Chiếc váy có màu như chiếc nhẫn đính hôn mà Jennifer Lopez nhận được từ Ben Affleck – một màu hồng phớt. Sờ vào mềm mại kinh khủng, lại còn được đính hạt lấp lánh ánh hồng nữa chứ. Đó là một chiếc váy hở vai, trông vừa sang trọng vừa tinh tế. Bên cạnh là chiếc váy lót mỏng màu hồng để mặc bên trong.

Mình biết ngay đấy là cái gì. Và mặc dù không phải màu đen, cũng không có đường xẻ dài bên hông, nhưng mình đảm bảo đây là chiếc váy dạ hội đẹp nhất mình từng thấy. Còn lung linh tuyệt mỹ

hơn chiếc váy Rachael Leigh Cook mặc trong phim She's All That. Kiêu sa hơn cả váy của Drew Barrymore trong Never Been Kissed. Lộng lẫy hơn cả vạn lần váy của Molly Ringwald mặc trong Pretty in Pink trước khi Molly nổi cơn điên và làm mọi chuyện rối tung cả lên.

Tóm lại một câu, đây là chiếc váy dạ hội đẹp nhất mà mình từng thấy.

Khi mình đang mải ngắm nhìn bộ váy thì mình chợt nghẹn ngào nhớ ra mình sẽ không được đi dự dạ hội.

Thế là mình đóng sầm cửa và quay lại ngồi cạnh bố, trong khi bố vẫn đang chăm chú dán mắt vào màn hình.

Một giây sau, bà cúp điện thoại và quay

sang nói với mình: “Cháu thấy sao?”

“Thực sự rất đẹp bà ạ.” – mình thú thật.

“Ta biết nó đẹp rồi. Cháu không định mặc thử à?”

Mình phải cố gắng lắm mới nuốt được cục nghẹn để nói với giọng bình thường nhất có thể.

“Cháu không thể. Cháu nói với bà rồi mà. Cháu sẽ không đi dự dạ hội.”

“Vớ vẩn. Vua Thổ Nhĩ Kỳ vừa gọi điện hoãn bữa tối nay – nhà hàng Le Cirque đóng cửa rồi – nhưng cuộc đình công nhảm nhí này sẽ bị dẹp trước thứ Bảy thôi. Thế nên cháu sẽ vẫn đi dự buổi dạ hội nho nhỏ của cháu được.”

“Không phải vì vụ đình công. Mà vì lý do cháu đã nói với bà đấy. Vì anh Michael.”

“Cậu Michael đó làm sao cơ?” – bố đột nhiên quay ra hỏi. Thật ra mình không muốn nói gì xấu về Michael trước mặt bố bởi vì lúc nào bố cũng kiếm lý do để ghét anh ấy. Đơn giản vì bố là một ông bố và ông bố nào cũng ghét bạn trai của con gái mình. Từ hồi ấy đến giờ quan hệ của bố với Michael đang khá ổn và mình muốn giữ mãi như thế. Mình nhẹ nhàng giải thích: “Bố biết mà, bọn con trai vốn không coi trọng các buổi dạ hội như bọn con gái.”

Bố nhăn mặt và quay lại xem TV: “Đúng vậy đấy”. Bố chỉ nói là giỏi thôi! Hồi

học trung học bố học ở trường nam sinh mà! Thậm chí bố còn không CÓ một buổi dạ hội nào ý chứ!

Bà nói: “Cứ thử mặc xem nào. Để ta còn kịp gửi đi nhỡ phải chỉnh sửa gì chứ.”

“Bà! Chả ích gì đâu…” – mình cố nói tiếp, nhưng giọng mình bị tắc nghẽn khi bắt gặp ÁNH MẮT của Bà. Ánh mắt kiểu như nếu bà là một sát thủ chuyên nghiệp, chứ không phải là một công chúa, thì đồng nghĩa với việc có kẻ sắp bị mất mạng.

Thế nên mình đứng ngay dậy và đi vào phòng bà mặc thử váy. Tất nhiên là vừa khít bởi vì hãng Chanel đã có hết số đo của mình do lần trước bà mua váy cho

mình ở đó, với cả Chúa có cho mình lớn lên tí nào đâu, nhất là vòng một.

Mình đứng ngắm mình trong chiếc gương cao-tới-trần-nhà. Nhưng rồi mình chợt nhớ ra là bọn mình sẽ chẳng đến chỗ nào phù hợp với cái váy này cả. Bởi vì Michael đã tỏ rõ quan điểm của anh ấy về dạ hội và mình thì chẳng thể nào thuyết phục nổi. Thế là mình cởi váy ra và đặt lại lên giường bà. Cũng có khi mình sẽ có dịp mặc chiếc váy này cho mùa hè tới ở Genovia không biết chừng. Một dịp nào đó mà Michael thậm chí còn không tới dự.

Mình ra khỏi phòng ngủ đúng lúc Lilly xuất hiện trên TV. Cậu ấy đang trả lời trước cả cả một rừng phóng viên ở một

nơi trông giống như quán Holiday ở khi Phố Tàu thì phải. Cậu ấy phát biểu hùng hồn, hừng hực khí thế: “Tôi muốn nói rằng tất cả chuyện này sẽ không xảy ra nếu như Nữ hoàng xứ Genovia đồng ý công khai thừa nhận sai phạm của mình khi không thể kiểm soát nổi con chó của mình và cả việc bà đã mang theo chó vào nhà hàng.”

Bà sững cả người. Còn bố thì vẫn dán mặt vào TV.

“Để chứng minh những gì tôi nói là sự thật,” – Lilly vừa nói vừa rút ra một tờ The Atom số ra hôm nay – “Tôi xin trích dẫn bài báo do chính cháu gái của Nữ hoàng đã viết.”

Rồi Lilly cất cái giọng véo von như hát đọc to bài báo của mình lên. Phải nói thật, nghe lại bài báo trong khung cảnh như thế này khiến mình chợt nhận ra rằng những gì mình viết thật ngu xuẩn.

Úi, cả bố và bà đều đang nhìn chằm chằm vào mình. Trông cả hai người đều không vui. Nếu không muốn nói là rất…

Thứ Tư, ngày 7 tháng 5, 10 giờ tối, ở Nhà

Mình thực sự không hiểu sao mọi người lại tức giận như thế. Nhiệm vụ của nhà báo là nói đúng sự thật, và mình đã làm đúng như thế. Đúng là bà ĐÃ mang theo chó vào nhà hàng, và Jangbu ĐÚNG LÀ chỉ bị trượt chân khi con Rommel nhảy

bổ vào người anh ấy. Bố và bà không thể phủ nhận được sự thật đó. Cũng không thể làm như không có gì xảy ra, và mong rằng Lesley Cho đã không yêu cầu mình tường thuật lại đúng tính chất sự việc.

Và nhất là không thể nào trách cứ mình vì đã làm đúng trách nhiệm của một người làm báo. Đấy là còn chưa kể đến đạo đức nghề nghiệp của mình nữa.

Giờ thì mình đã hiểu cảm giác của những nhà báo lớn trước mình. Ernie Pyle với những bài phóng sự đanh thép trong suốt Đại Chiến II. Ethel Payne – người phụ nữ đầu tiên hoạt động báo chí ngầm trong cuộc vận động giành quyền công dân. Margaret Higgins – người phụ nữ đầu tiên giành giải báo chí quốc tế Pulitzer.

Lois Lane với những nỗ lực không ngừng nghỉ vì tờ báo Daily Planet. Không thể bỏ qua hai phóng viên Woodward và Bernstein với vụ bê bối Watergate nổi tiếng, mặc dù mình cũng chẳng biết nó nói về cái gì.

Giờ mình đã hiểu cảm giác kinh khủng họ phải chịu đựng khi thực hiện những thiên phóng sự đó. Đó là áp lực. Là những lời đe dọa phạt cấm túc. Là những cú điện thoại gọi về cho mẹ của họ.

Cái cuối cùng là đau đầu nhất. Bà đã kịp gọi điện về mách mẹ. Chẳng nhẽ bà không hiểu là mẹ đang còn nhiều thứ phải quan tâm hơn hay sao? Có Chúa mới biết liệu bây giờ hai thận của mẹ có đang nhảy loạn xạ trong người không. Sao bà

cứ phải kéo mẹ vào cuộc chỉ vì mấy chuyện cỏn con như thế cơ chứ?

Hơn nữa mẹ luôn đứng về phía mình. Chẳng hiểu bố đang nghĩ gì nữa. Không lẽ bố thực sự cho rằng mẹ sẽ đứng về phía BÀ trong chuyện lần này sao?

Mẹ có khuyên mình ít nhất cũng nên nói câu xin lỗi để giữ hòa khí trong nhà, nhưng mình thấy không việc gì phải làm như vậy cả. Mình cũng là một nạn nhân của sự việc này mà. Nó không những đã phá vỡ một trong những tình bạn lâu bền nhất ở trường TH AE, mà nó còn khiến cho mình phải trở mặt với chính ĐỨA BẠN THN NHẤT của mình.

Mình đã kịp nói thế với cả bố và bà,

trước khi bà giận dữ thét ra câu khẩu lệnh yêu cầu chú Lars lôi mình "xéo khỏi tầm mắt". May là mình đã kịp lén mang cái váy dạ hội ra khỏi phòng bà và nhét vào ba-lô trước khi mấy chuyện này xảy ra. Chiếc váy chỉ hơi bị nhăn một chút thôi, nhưng chỉ cần là hơi một tí là lại trông như mới ngay ý mà.

Mình cứ nghĩ mãi, đáng nhẽ bà đã có thể giải quyết vụ này theo cách đúng đắn hơn. Ví dụ như mở một cuộc họp báo, thừa nhận toàn bộ vụ con-chó-trong-nhà-hàng và chấm dứt mọi chuyện.

Nhưng khônggggg….. Và giờ thì cũng đã quá muộn rồi. Cho dù bà có chịu thừa nhận sai lầm của mình đi chăng nữa thì công đoàn khách sạn, nhà hàng và những

người cửu vạn cũng không dễ dàng chịu lùi bước đâu.

Đây là một minh chứng của việc người lớn không chịu nghe lời khuyên của bọn trẻ. Và giờ thì bọn họ phải gánh chịu hậu quả thôi.

Thật đáng tiếc!

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, tại Phòng điểm danh

ÔI CHÚA ƠI!!!!!!!!! BUỔI VŨ HỘI ĐÃ BỊ HOÃN!!!!!!!!!!!!!!!!!!

The Atom

Tờ báo chính thức của Hội-học-sinh trường Trung Học Albert Einstein

Phụ bản đặc biệt

BUỔI VŨ HỘI CUỐI NĂM BỊ HOÃN LẠI!!!!!!!!!!!

Tác giả Lesley Cho

Do ảnh hưởng của cuộc đình công của công đoàn khách sạn, nhà hàng và nhân viên cửu vạn toàn thành phố, buổi vũ hội cuối năm năm nay đã bị hoãn lại. Nhà hàng Maxim đã chính thức thông báo với nhà trường là do cuộc đình công, họ buộc phải đóng cửa ngay lập tức. Khoản tiền đặt cọc 4000$ của Ban tổ chức đã được hoàn trả. Ban tổ chức hiện đã xem xét đến khả năng các lớp năm cuối năm nay có thể sẽ phải tổ chức vũ hội ở căng-tin nhà trường, nhưng đề nghị này đã bị bác bỏ ngay sau đó.

Trưởng Ban tổ chức vũ hội, Lana Weinberger, cho biết: “Đây là một buổi khiêu vũ đặc biệt. Không phải là một buổi khiêu vũ bình thường. Chúng ta không thể tổ chức ở căng-tin được, thế thì khác gì một cái Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo. Thà không có dạ hội còn hơn chứ không thể tổ chức úi xùi như thế được.”

Tuy nhiên không phải mọi người trong trường đều tán thành quyết định của Ban tổ chức vũ hội. Judith Gershner, một học sinh năm cuối, phát biểu cảm tưởng khi nghe ý kiến của Lana Weinberger: “Chúng tôi đã chờ mong buổi vũ hội tốt nghiệp cuối năm từ khi mới học lớp chín. Giờ lại bị mất cơ hội đó. Nếu chỉ có một

bữa tiệc nhỏ với khoai tây chiên Pháp tầm thường thì quá sợ luôn đấy! Nhưng tôi thà dự hội với khoai tây chiên Pháp dính vào gót giầy còn hơn là không có gì hết.”

Ban tổ chức Vũ hội vẫn rất cương quyết hoặc là tổ chức ngoài phạm vi trường học, hoặc là không làm gì hết.

“Chẳng có gì đặc biệt khi diện đồ lung linh để đến trường cả.” – Lana Weinberger nói tiếp – “Nếu đã bỏ công bỏ sức diện đồ thật đẹp thì việc gì lại phải đến lại cái nơi mà sáng nào chúng cũng đến suốt cả năm trời cơ chứ.”

Theo tóm tắt trên tờ The Atom tuần này thì nguyên nhân chính của cuộc đình công

vẫn là do sự cố tại nhà hàng Les Hautes Manger nơi học sinh năm nhất của trường TH AE và cũng là Công chúa Genovia Mia Thermopolis ăn tối cùng bà mình hồi tuần trước. Theo Lilly Moscovitz, từng là bạn của công chúa và là chủ tịch Hội Học Sinh Phản Đối Việc Sa Thải Sai Trái Jangbu Pinasa thì: “Tất cả là lỗi của Mia. Hoặc không thì cũng là lỗi của bà cậu ta. Chúng tôi chỉ muốn Jangbu được trở lại làm việc và một lời xin lỗi chính thức từ phía bà Clarisse Renaldo. À, còn cả phí nghỉ ngơi và dưỡng bệnh, cũng như phúc lợi sức khỏe cho nhân viên bồi bàn trên toàn thành phố nữa.”

Tuy nhiên khi được hỏi, công chúa Mia

đã không thể đưa ra lời bình luận nào vì theo lời mẹ cô, Helen Thermopolis, thì cô đang tắm.

Ban biên tập tờ The Atom chúng tôi sẽ liên tục cập nhật thông tin về tình hình đàm phán cuộc đình công nói trên.

Chúa ơi. CON XIN CẢM ƠN MẸ. CẢM ƠN MẸ VÌ ĐÃ NÓI VỚI PHÓNG VIÊN LÀ CON ĐANG TẮM.

Ai cũng dễ dàng NHẬN RA những ánh mắt soi mói dành cho mình trên đường đến tủ để đồ sáng nay. Ơn Chúa là mình còn có một chú vệ sĩ mang theo súng, nếu không chắc mình gặp rắc rối to rồi. Mấy đứa chuyên hút thuốc trộm trên phòng thay đồ trên tầng ba đã có những

cử chỉ CỰC KỲ vô học lúc mình vừa bước ra khỏi xe limo. Ai đó còn dùng phấn viết lên mình con sư tử đá Joe trước cổng trường dòng chữ: BỌN GENOVIA ĐÁNG KHINH.

BỌN GENOVIA ĐÁNG KHINH!!!!!!!!!! Danh tiếng của cả đất nước mình đang bị bôi nhọ thê thảm, tất cả chỉ vì một buổi vũ hội ngu xuẩn bị hoãn!

Không… không, vũ hội cuối năm không hề ngu xuẩn. Tất cả mọi người đều BIẾT điều đó. Đấy thậm chí còn là một trải nghiệm không thể thiếu trong đời học sinh của mỗi người!

Và chỉ vì mình mà những học sinh năm

cuối của trường TH AE năm nay đều sẽ bị vỡ mộng.

Mình PHẢI làm cái gì đấy! Nhưng mà là cái gì??????????

MÌNH PHẢI LÀM GÌ BY GIỜ??????????

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, giờ Đại số

Không thể tin những gì Lana vừa nói với mình.

LANA: (ngồi lắc lư trên ghế và nhìn mình chằm chặp) Mày cố tình làm thế đúng không? Gây ra vụ đình công, khiến cho buổi dạ hội phải hoãn lại.

MÌNH: Cái gì? Không. Cậu đang lảm nhảm cái gì đấy?

LANA: Thú nhận đi. Mày làm thế vì tao không cho ban nhạc ngu xuẩn của thằng bạn trai mày chơi trong đêm vũ hội đúng không. Nhận đi cho rồi.

MÌNH: Không! Đã bảo không phải mà. Tôi chả làm gì cả. Là lỗi của bà tôi hết.

LANA: Thế cả thôi. Tất cả người Genovia các người đều cùng một giuộc.

Rồi nó quay lại trước khi mình kịp nói thêm điều gì.

Tất cả người Genovia các người ư? Gượm đã, mình là người Genovia duy nhất mà Lana từng gặp cơ mà.

Nó đúng là điên rồi…

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, giờ Sinh học

Mia, cậu vẫn ổn chứ hả?

Ừ. Chuyện nhỏ ý mà.

Nhưng mà nhìn chú Lars oánh cái thằng đấy đã thật đấy. Vệ sĩ của cậu đúng là đỉnh thật.

Ừ. Thế thì chú ấy mới được thuê chứ. Mà sao cậu lại nói chuyện với mình? Cậu không ghét mình à? Ý mình là, cậu và Jeff cũng đang háo hức về dạ hội mà.

Buổi vũ hội bị hoãn có phải lỗi của cậu đâu. Mà mình cũng chẳng hào hứng với buổi dạ hội lắm đâu. Phải rồi, cậu có nghe tin gì về Tina không?

Không. Có gì à?

Hôm qua, khi Boris đang đứng ở tủ đồ

chờ Lilly – cậu ấy đã đăng Tin nhắn Vui trên báo hẹn gặp Lilly sau giờ học để nói chuyện mà. Tina đã quyết định đến gặp cậu ấy và rủ cậu ấy đi uống chút sôcôla nóng ở quán Serendipity vì thấy thương cho Boris. Mình nghĩ Boris đã quyết định quên Lilly thật rồi. Hai người bọn họ đã đi uống nước và đi chơi với nhau. Và sáng nay, thề với cậu là mình đã nhìn thấy hai người tay trong tay bên cạnh bức tượng Parthenon bên ngoài phòng lab.

CHỜ MỘT TÍ. CÁI GÌ CƠ? CẬU THẤY TINA VÀ BORIS NẮM TAY NHAU??? TINA VÀ BORIS Á? TINA VÀ BORIS PELKOWSKI Á?????

Ừ.

Tina. Tina Hakim Baba. Và Boris Pelkowski. TINA VÀ BORIS sao??????

Chúa ơi thế giới loạn hết cả rồi!

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, cầu thang tầng ba

Sau giờ Sinh, Shameeka và mình đã quây Tina lại và lôi cậu ấy lên đây để hỏi về cái vụ nắm-tay-Boris kia. Mình đã bùng giờ Sức khỏe và An toàn. Chỉ vì mình không muốn phải hứng chịu những cái nhìn đầy thù địch của đám bạn cùng lớp Sức khỏe và An toàn, một trong số đó có cả đứa bạn thân nhất một thời của mình, người mình không bao giờ muốn nói chuyện cùng – Lilly Moscovitz.

Bài tập về hội chứng Asperger đã đến

hạn nộp mà mình vẫn chưa hoàn thành xong. Do gần đây có quá nhiều thứ làm mình rối bời: nào là chuyện mẹ sắp sinh em bé, bạn trai không chịu đi dự dạ hội rồi lại cả vụ đình công ầm ĩ nữa.

Không thể tin nổi những gì Tina đang thao thao bất tuyệt: “Mình đã ngày đêm tìm kiếm một người có thể yêu mình như các nhân vật nam chính trong mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà mình vẫn thường đọc. Những tưởng rằng suốt cuộc đời này mình sẽ không thể tìm được một anh chàng nào có thể hy sinh cho tình yêu nhiều như các thần tượng văn học của mình: Mr. Rochester, Heathcliff, Colonel Brandon, Darcy, Người nhện…”

Tina mơ màng nói tiếp: “Nhưng khi chứng kiến cảnh Boris suy sụp vì bị Lilly đá để chạy theo Jangbu Pinasa, mình chợt nhận ra rằng trong số tất cả những đứa con trai mà mình từng gặp, chỉ có Boris là người duy nhất đáp ứng tiêu chuẩn về một người bạn trai hoàn hảo. Mình xin lờ đi yếu tố ngoại hình. Ngoài điều đó ra thì Boris có đầy đủ mọi thứ mình cần ở một người bạn trai”:

1Lòng chung thủy

(Cái này thì khỏi phải nói rồi. Từ khi quen Lilly, Boris chưa bao giờ NHÌN một cô gái nào khác.)

2Sự cuồng nhiệt

(Mình nghĩ vụ quả địa cầu đủ thấy Boris

cuồng nhiệt tới mức nào. Hoặc cũng có thể do tác động của chứng Asperger.)

3Trí thông minh

(GPA 4.0 luôn.)

4m nhạc

(Cái này mình có thể chứng nhận)

5Có tiếp xúc với văn hóa đại chúng

(Cậu ấy có xem phim Buffy không nhỉ?)

6Thích món ăn Tàu

(Cái này cũng đúng.)

7Hoàn toàn hững hờ với mấy môn thể thao đối kháng

(Trừ môn trượt băng. Cũng phải thôi, cậu

ấy là người Nga mà)

Tina còn chen thêm một câu là cậu ấy hôn rất tuyệt sau khi tháo cái niềng răng ra.

HÔN RẤT TUYỆT SAU KHI THÁO NIỀNG RĂNG RA nghĩa là sao???

NGHĨA LÀ TINA ĐÃ HÔN BORIS! Nếu không thì làm thế quái nào mà cậu ấy biết được chuyện đó????????

Ôi ôi mình đến điên mất thôi. Mình thật sự rất quý Boris bởi cậu ấy là người rất tốt bụng, mặc dù phải thừa nhận là cậu ấy RẤT KHÔNG BÌNH THƯỜNG. Boris còn là người khá nhạy cảm và vui tính. Nếu bỏ qua mấy vụ hen suyễn, hôi miệng, chơi violon và dắt áo len trong

quần, thì nói chung Boris cũng có sức hấp dẫn ở mức tạm-chấp-nhận-được.

Ít nhất thì cậu ta cũng cao hơn Tina.

NHƯNG MÀ CHÚA ƠI!!!!!!!! BORIS PELKOWSKI LÀ NGÀI ROCHESTER TRONG MỘNG CỦA TINA Ư????????

KHÔNG, KHÔNG, KHÔNG, NGÀN LẦN KHÔNG!!!!!!!!!!

Nhưng theo như lời Shameeka (trong khi Tina bận đọc tin nhắn) thì Boris cũng không nhất thiết phải là Ngài Rochester trong mộng cả đời của cậu ấy. Có thể chỉ là Ngài Rochester tạm lúc này thôi. Chờ đến lúc Ngài Rochester đích thực xuất hiện đã.

Ôi mình cũng chẳng biết nữa. Dù sao Tina cũng đúng ở một điểm: Boris là một người rất cuồng nhiệt trong tình yêu. Cái áo len đẫm máu của mình cũng đủ chứng minh điều ấy. À mà cũng không hẳn, vì bác Pelkowski đã trả lại mình chiếc áo sau khi giặt sạch sẽ tinh tươm.

Nhưng…

Tina và BORIS PELKOWSKI ư??????????

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHH

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, ở Nhà

Sau khi phải che chắn cho mình khỏi bị "tấn công" lần nữa – lần này là một cú ném tương đối chính xác của một gã chơi

bóng bầu dục năm cuối – chú Lars đã gọi điện cho bố thông báo là cần phải đưa mình về nhà để đảm bảo an toàn.

Bố đã đồng ý và vì thế mình được về nhà sớm.

Nhưng mình cũng chẳng được nghỉ ngơi lấy một phút. Bởi thầy G quyết định dò lại tất cả các phần mà mình không chú ý nghe giảng trong một tuần trở lại đây. Thầy dùng mặt tủ lạnh làm bảng và các chữ cái bằng nam châm để minh họa cho các vấn đề phải học.

Thầy G!!! Lẽ nào thầy không hiểu là con còn nhiều vấn đề lớn hơn nhiều cần giải quyết, đâu phải chỉ có mỗi môn học của thầy cơ chứ? Giờ mình thậm chí không

thể đi lại trong trường an toàn mà không bị chọi hoa quả vào đầu. Buồn quá đi mất!!! Hết vụ đình công đến chuyện của Tina, và giờ thì tất cả mọi người đều quay ra căm ghét mình nữa chứ. Không biết mình có sống sót nổi qua cái tuần này không đây. Mình đã gọi điện bảo với bố là: "Bố hãy cảm ơn bà hộ con. Giờ đến cả trường học con cũng nơm nớp lo và tất cả là lỗi của bà."

Không biết bố có nói lại điều đó với bà không. Thậm chí mình còn không dám chắc là hai người họ có nói chuyện với nhau không nữa. Nhưng mình dám chắc một điều là MÌNH sẽ không bao giờ nói chuyện với bà nữa. Hình như dạo này mình không nói chuyện với hơi bị nhiều

người đấy nhỉ… Bà này, Lilly này, cả Lana Weinberger nữa…

Thật ra thì trước giờ mình cũng chẳng nói chuyện với Lana mấy. Nếu như mình không thể quay lại trường thì sao đây? Nhỡ mình buộc phải học ở nhà thì sao? Mình sẽ buồn chết mất, khi không còn được cập nhật mấy tin vỉa hè nữa (kiểu như ai đang hẹn hò với ai…). Rồi không biết mình có được gặp anh Michael nữa không… Có khi chỉ được gặp nhau vào cuối tuần thôi ý. KHÔNG CHỊU ĐU!!! Cả ngày mình chỉ có giây phút hạnh phúc nhất là lúc được ngắm anh ấy đứng ngoài cổng, chờ mình đi xe limo đến đón. Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này cũng sẽ bị tước đi mất sau khi anh ấy lên đại học,

nhưng ít ra thì mình vẫn còn vài tháng của năm học này mà.

Ôi Chúa ơi, mình điên mất thôi. Đành rằng là mình chưa bao giờ thực sự THÍCH trường Trung Học Albert Einstein, nhưng so với việc học tại gia hay tệ hơn nữa là học ở GENOVIA thì… trường TH AE cứ như Shangri-La ấy. Mặc dù mình cũng chẳng hiểu Shangri-La là cái gì nữa.

Tại sao họ dám ly khai mình khỏi trường cơ chứ? SAO HỌ DÁM?????? Úi, có người tới. Cầu trời đấy là Michael đến làm bài tập cho mình. Không phải mình mong mỏi được làm bài tập về nhà hay gì cả, chỉ là tự dưng mình muốn được ở bên cạnh Michael mà thôi…

LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN LÀM ƠN

LÀM ƠN LÀM ƠN …

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, một lúc sau, vẫn ở Nhà

Không phải anh Michael. Nhưng cũng gần gần như vậy. Cũng là người họ Moscovitz.

Mỗi tội là người không được hoan nghênh.

Mình thực sự cho rằng Lilly có vấn đề thần kinh khi vác mặt đến đây sau những gì cậu ta làm với mình. Dù có phải do chứng Asperger hay không thì mấy ngày vừa rồi cậu ấy đã biến đời mình không khác gì địa ngục. Thế mà giờ lại xuất

hiện ở cửa nhà mình, khóc lóc và xin mình tha thứ ư?

Chẳng lẽ lại không cho vào? Cũng không thể đóng sầm cửa vào mặt cậu ta được. Như thế thì còn gì gọi là tác phong của một công chúa nữa.

Vì thế mình mời cậu ta vào phòng – với thái độ rất xa cách. CỰC lạnh luôn. GIỜ thì ai mới là đứa yếu đuối nào???

Bọn mình vào phòng và mình đóng cửa lại. (Mình được phép đóng cửa phòng khi có bạn đến, miễn không phải là Michael.)

Rồi tự dưng Lilly òa khóc.

Không phải vì cậu ấy cảm thấy ân hận vì

đã đối xử tệ bạc với mình, và bôi nhọ danh tiếng của cả hoàng tộc nhà mình. Cậu ấy khóc vì biết chuyện Tina với Boris.

Ra là thế. Lilly khóc lóc vì muốn giành lại bạn trai.

Thật không thể hiểu nổi! Sau cái cách cậu ta đối xử với Boris!

Mình ngồi một chỗ lạnh lùng nhìn Lilly quằn quại khóc lóc. Cậu ấy cứ nhảy tưng tưng khắp phòng trong chiếc áo khoác hiệu Mao, lắc đầu quầy quậy, và mặt thì đầm đìa nước mắt.

“Sao cậu ấy nỡ lòng nào? Mình chỉ mới quay lưng lại chừng năm phút – năm phút thôi – và cậu ấy đã tay trong tay với cô

gái khác là sao? Không hiểu cậu ấy nghĩ cái quái gì thế nhỉ?”

Mình đã nói toẹt ra rằng chắc Boris đang nghĩ đến chuyện nhìn thấy bạn gái của mình môi kề môi với thằng con trai khác. Ngay trong tủ chứa đồ nhà MÌNH chứ đâu.

“Boris và mình chưa bao giờ thề nguyền gì là chỉ quen có một mình nhau. Mình đã nói với cậu ấy mình là một con chim thích bay nhảy … mình không thể chịu được sự kìm hãm.” – Lilly vẫn khăng khăng cãi.

Mình nhún vai: “Có lẽ cậu ấy thích tuýp người yên vị hơn.”

“Ý cậu là giống Tina ấy hả? Mình không

thể ngờ cậu ta lại làm thế với mình. Chẳng nhẽ cậu ấy không hiểu là cậu ấy sẽ không bao giờ có thể mang đến hạnh phúc cho Boris ư? Dù gì Boris cũng là một thiên tài mà. Và chỉ có thiên tài mới hiểu được thiên tài mà thôi.”

Khủng khiếp! Nghe thật chói tai!!! Mình chỉ ra cho Lilly thấy rằng: bản thân mình chẳng phải là thiên tài gì nhưng mối quan hệ của mình với ông anh trai có chỉ số IQ 179 của cậu ấy vẫn rất ổn định đấy thôi.

Tất nhiên mình không dại gì nhắc tới mấy chuyện anh ấy không chịu đưa mình đi dự dạ hội.

“Thôi xin cậu … Ông Michael dở hơi đấy thì chỉ có mình cậu thích thôi. Hơn

nữa ít ra cậu cũng được vào lớp Năng khiếu và Tài năng. Cậu có cơ hội quan sát sinh hoạt hàng ngày của các thiên tài. Còn Tina thì biết gì cơ chứ? Mình nghĩ không chừng cậu ấy còn chưa xem phim A Beautiful Mind ý chứ … Nhưng mình cũng chẳng ngạc nhiên lắm nếu đúng là như vậy, vì trong phim Russell không khoe cơ bắp gì nhiều."

"Bỏ cái kiểu nói chuyện ấy đi được rồi đấy!" – mình gắt lên. Mình cũng có nhận xét tương tự khi xem bộ phim A Beautiful Mind mà. Lilly nói như vậy thật là hơi quá – "Tina là bạn của mình. So với cái cách cậu đối xử với mình dạo gần đây thì cậu ấy tử tế hơn vạn lần."

Giờ Lilly mới rớt ra một ít áy náy.

“Mình xin lỗi về chuyện ấy. Mình thề mình chẳng hiểu bị cái gì ám nữa. Mình gặp Jangbu và đùng một cái… mình nghĩ trong phút chốc mình đã biến thành nô lệ của chính trái tim mình.”

Phải nói thật, mình rất ngạc nhiên khi nghe lời thú nhận này. Bởi vì đành rằng Jangbu trông cũng hấp dẫn thật, nhưng mình không nghĩ một người như Lilly lại bị vẻ bề ngoài làm lú lẫn đến vậy. Cứ nhìn cái tướng ông bạn trai cũ Boris của cậu ấy là hiểu.

Nhưng rõ ràng quan hệ lần này giữa cậu ấy và Jangbu hoàn toàn khác hẳn.

Mình tự hỏi không biết hai người họ đã tiến xa đến mức nào rồi. Không biết hỏi

thẳng chuyện đó có thô quá không nhỉ? Dù gì bọn mình cũng không còn là bạn thân nhất nữa, nhỡ cậu ấy không có ý định tâm sự với mình thì sao. Nhưng nếu Lilly dám chuyển sang giai đoạn ba với anh chàng đấy, mình thề sẽ giết cậu ấy.

"Nhưng chuyện giữa Jangbu và mình đã hết rồi" – Lilly đột nhiên mếu máo… Khiến con Louie Mập vốn dĩ không thích Lilly lắm (thường trốn trong đống giầy của mình mỗi khi cậu ấy đến) cũng phải nghển cổ ra khỏi đôi bốt của mình để hóng chuyện.

"Mình cứ tưởng anh ấy mang trái tim dũng cảm, và cuối cùng mình cũng tìm được một anh chàng cùng chia sẻ đam mê hoạt động xã hội và đấu tranh cho

người lao động. Nhưng chao ôi… mình đã nhầm. Nhầm tai hại. Làm sao mình có thể kết bạn tâm giao với một người sẵn sàng đem cả đời tư của mình bán cho báo chí kiếm tiền cơ chứ.”

Té ra Jangbu đã tiếp xúc với một loạt tạp chí, trong đó có cả tờ People và tờ US Weekly, đang giành nhau đưa tin đặc biệt về sự cố xảy ra giữa anh ta và Nữ hoàng Genovia cùng con chó của bà.

“Thật thế à? Bọn họ ra giá bao nhiêu thế?” – mình tò mò hỏi.

Lilly vừa lau nước mắt bằng chiếc khăn hiệu Chanel của bà vừa nói: “Lần cuối cùng mình nói chuyện với anh ta thì mức giá đã lên đến 6 chữ số rồi. Giờ thì anh

ta cần quái gì công việc ở Les Hautes Manger nữa đâu. Anh ta còn đang định mở nhà hàng của riêng mình nữa kìa. Định đặt tên là Hương Vị Tây Tạng.”

“Uầy!” – tự dưng mình thấy rất thông cảm với Lilly. Thật đấy. Còn gì phẫn uất hơn khi phát hiện ra người mình tưởng là tri âm tri kỉ té ra lại phản bội mình như thế. Nhất là khi hắn ta hôn cũng sành sỏi như ai, Jangbu cũng chỉ là một tên Josh hèn hạ thứ hai mà thôi.

Tuy mình thấy thương cho Lilly nhưng không có nghĩa là mình đã tha lỗi cho cậu ta. Có thể mình chưa đạt tới ngưỡng hoàn thiện bản thân nhưng mình cũng có lòng tự trọng của riêng mình chứ.

Lilly nói: “Nhưng mình muốn cậu hiểu rằng trước khi vụ đình công này diễn ra mình không hề yêu Jangbu. Mình nhận ra rằng mình chưa hề hết yêu Boris khi cậu ấy dám vì mình mà thả quả cầu đó xuống đầu. Mia, vì mình mà cậu ấy đã sẵn sàng bị khâu mất mấy mũi. Cậu ấy yêu mình đến thế cơ đấy. Chưa từng có ai yêu mình đến mức sẵn sàng hy sinh bản thân, gánh chịu nỗi đau thể xác vì mình… và nhất là Jangbu thì càng không. Anh ta hiện QUÁ đắm chìm trong sự hào nhoáng của tiền tài và danh vọng rồi. Không như Boris. Boris tài năng hơn Jangbu gấp vạn lần và CẬU ẤY không bao giờ hứng thú với mấy trò chơi danh vọng như thế.”

Mình cứng họng, thực sự chẳng biết phải

đáp lại như thế nào nữa. Lilly cũng nhận ra điều đó, cậu ấy nhíu mày khó chịu: “Cậu làm ơn ngừng viết nhật ký khoảng MỘT PHÚT thôi và dạy cho mình cách giành lại Boris được không?”

Mình buộc phải nói thật với Lilly (mặc dù không dễ dàng gì) rằng cơ hội cậu ấy giành lại Boris là bằng không. Thậm chí còn dưới không, kiểu trong hàm đa thức âm ý.

“Tina đang say đắm trong tình yêu. Và mình nghĩ Boris cũng thế. Cậu ấy còn tặng cho Tina cả bộ sưu tập viết tay của Joshua Bell…”

Thông tin này khiến cho Lilly phải lấy tay ôm ngực và quằn quại trên giường

mình mất một lúc. Chưa bao giờ thấy cô nàng kích động đến như vậy.

“Đồ phù thủy!!!” – Lilly hét tướng lên, đến mức mình sợ thầy G sẽ xông vào bất cứ lúc nào vì tưởng bọn mình đang xem phim kinh dị Buffy mất. Thật ra cậu ấy cũng không hẳn nói từ phù thủy, mà là một từ gì đấy nghe na ná như vậy. “Đồ phù thủy máu lạnh, dám đâm lén người khác! Mình sẽ giết nó vì dám cướp tình yêu của mình! Mình sẽ bắt nó phải trả giá đắt vì chuyện đó!”

Mình nghiêm túc cảnh cáo Lilly rằng dù thế nào chăng nữa cậu ấy cũng không thể “giết” ai cả. Hơn nữa cậu ấy phải hiểu là Tina rất thật lòng và thực sự ngưỡng mộ Boris, theo đúng cách mà Boris hằng

mong đợi – yêu và được yêu, giống như Ewan McGregor trong phim Moulin Rouge (Cối xay gió đỏ). Và nếu cậu ấy thực sự yêu Boris như cậu ấy nói thì hãy để hai người họ yên ổn cùng nhau trải qua những tuần cuối cùng của năm học. Và nếu như sau này Lilly vẫn muốn giành lại Boris thì cậu ấy có thể nói sau. Nhưng không phải bây giờ.

Lilly có vẻ kinh ngạc trước lời khuyên đầy chín chắn – và rất thẳng thắn của mình. Nhưng xem ra cậu ấy vẫn chưa muốn chấp nhận sự thật đó thì phải. Cậu ấy vẫn ngồi lì trên giường và nhìn chằm chằm vào màn hình chờ Công Chúa Leia của mình. Mình đoán với một đứa có lòng tự trọng cao vời vợi như Lilly thì vụ

này không khác gì một liên hoàn tát vào mặt. Anh chàng từng yêu cậu ấy giờ lại một lần nữa biết yêu. Nhưng cậu ấy phải quen dần thôi chứ biết làm thế nào. Sau các cách mà cậu ấy đã đối xử với Boris trong tuần vừa qua thì mình có thể khẳng định rằng Lilly sẽ không bao giờ có thể quay lại với Boris được nữa. Mình đã hạ quyết tâm sẽ không bao giờ cho phép Lilly đem cái đầu thiên tài đang băng bó chằng chịt của Boris Pelkowski ra đùa cợt nữa. Cho dù mình có phải đứng chặn trước mặt Boris với thanh kiếm cổ vĩ đại, như Aragorn đứng trước Frodo (trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn), thì mình cũng sẽ làm. Không hiểu Lilly có đọc được những điều mình đang viết hay không mà cô nàng bỗng thở dài đánh

xượt và ỉu xìu nói: “Ừ, được rồi.”

Nói rồi cậu ấy với lấy áo khoác và ra về. Mặc dù cậu ấy và Jangbu đã đường ai nấy đi nhưng dẫu sao cậu ấy vẫn là chủ tịch HHSPĐVSTSTJP và còn cả lố việc cần giải quyết. Nhưng hình như trong đống việc ấy không bao gồm chuyện xin lỗi mình.

Vừa ra đến cửa, Lilly quay lại nói: “Ừm… Mia, mình xin lỗi vì hôm đó đã bảo cậu là đồ yếu đuối. Cậu không hề yếu đuối. Thật ra… cậu là một trong những người mạnh mẽ nhất mà mình biết.”

Thế chứ! Đúng rồi đấy! Có khi mình còn xứng đáng được trao huân chương ấy

chứ.

Và khi mình nhận thấy sự can đảm của mình không còn cần thiết nữa thì Lilly và mình đã ôm chầm lấy nhau, rồi cậu ấy ra về sau khi xin lỗi mẹ và thầy G về toàn bộ vụ ôm-hôn-tay-bồi-bàn-thất-nghiệp-Jangbu-trong-tủ-chứa-đồ-ngoài-hành-lang-nhà-mình (và tất nhiên mẹ và thầy vui vẻ chấp nhận lời xin lỗi ấy). Đúng lúc ấy thì chuông cửa lại reo LẦN NỮA. Mình đã ĐINH NINH chắc mẩm lần này là anh Michael, vì anh ấy hứa sẽ mang ít sách tham khảo qua cho mình mà.

Mình vội chạy ra cửa và nói vào máy đàm thoại: “Aiiiiii đấyyyyy ạ?”, để rồi giật bắn mình khi nhận ra không phải giọng nói trầm ấm, quen thuộc của

Michael… mà là chất giọng cô quạnh và gớm ghiếc của BÀ!!!!!!!!!

Thứ Năm, ngày 8 tháng 5, 1 giờ sáng, trên ghế bành ở nhà

Đây đúng là một cơn ác mộng mà!!! Ai đấy làm ơn đánh cho mình một phát để mình tỉnh lại với, và mình sẽ lại được chăn ấm đệm êm trong phòng, chứ không phải nằm trên cái ghế bành ngoài này – mà sao cái ghế này nó CỨNG thế nhỉ - trong phòng khách nhà mình, giữa đêm hôm khuya khoắt.

Thật đáng buồn đây KHÔNG phải là cơn ác mộng. Mình biết đây không phải là ác mộng vì muốn có ác mộng chí ít cũng phải NGỦ ĐƯỢC một chút. Mà mình thì

vẫn chưa chợp mắt được một giây nào, bởi vì bà NGÁY QUÁ TO.

Không sai, bà mình ngáy khi ngủ. Tờ The Post mà biết được tin này thì có mà giật ngay tít trên trang nhất chứ chẳng chơi. Hay mình gọi điện thoại cho họ và cứ giữ máy như thế ở cạnh cửa phòng mình (cho dù cửa ĐÓNG vẫn nghe thấy rõ mồn một luôn). Và ngay ngày hôm sau sẽ có hàng tít cực to: NỮ HOÀNG NGÁY NHƯ CÁI GIÀN KHOAN.

Chẳng nhẽ đời mình chưa đủ tồi tệ hay sao. Chẳng nhẽ mình chưa đủ việc để lo nghĩ hay sao mà giờ người bà còn dọn về ở với mình nữa. Mình vẫn không tài nào tin nổi khi mở cửa chiều nay và thấy bà đứng đó, bên cạnh là tài xế và chừng 50

triệu cái túi hiệu Louis Vuitton. Mình cứ đứng trơ ra đó nhìn bà cho tới khi bà gắt gỏng: “Amelia! Cháu có định mời ta vào nhà không đấy?”

Và trước khi mình kịp phản ứng, bà đã thô bạo gạt mình qua một bên và đi thẳng vào nhà. Chưa bước chân qua cửa đã nghe thấy bà phàn nàn chuyện nhà mình không có thang máy, bắt một bà già ở tuổi của bà phải leo bộ tới 3 tầng lầu là vô nhân đạo (sao bà không nghĩ tới việc bà bắt anh tài xế vác đống hành lý to uỵch của bà lên 3 tầng lầu cũng là vô nhân đạo chẳng kém).

Rồi bà bắt đầu đi quanh nhà giống mọi lần, cầm thứ này lên, đặt thứ khác xuống, rồi lắc đầu tỏ vẻ dè bỉu, ví dụ bộ sưu tập

bộ xương Cinco de Mayo của mẹ hay bộ ly uống rượu 4 chiếc của thầy G.

Đúng lúc ấy mẹ và thầy G từ trong phòng bước ra, chết sững trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Đến mình còn sợ nữa là mẹ… nhất là lúc con Rommel nhảy ra khỏi túi bà và bắt đầu đi lòng vòng quanh phòng hít hít ngửi ngửi mọi thứ. Tốt nhất là nó trên tránh xa Louie Mập nhà mình ra, nếu không muốn bị nuốt chửng vào bụng.

“Bà Clarisse…” – mẹ là người đầu tiên thốt được thành tiếng (đúng là người phụ nữ can đảm!) – “Bà có thể cho chúng tôi biết bà đang làm gì ở đây không? Với, ừm… tủ quần áo của bà nữa”.

“Ta không thể ở cái khách sạn ấy thêm một giây nào nữa.” – bà vừa nói vừa đặt cái đèn lava của thầy G xuống, thậm chí còn chả thèm liếc mẹ lấy một cái – “Chẳng còn một ai làm việc ở đó cả! Cái chỗ đấy giờ như một bãi chiến trường vậy. Không có Dịch vụ Phòng, cũng chẳng có ai dọn bồn tắm cả. Vì thế nên ta đến đây. Đến với gia đình của ta. Ta nghĩ rằng những lúc khó khăn như thế này, người trong một nhà cần nương tựa lẫn nhau.”

Mẹ hoàn toàn không một chút rung động trước vụ xin-xỏ-tình-thương này của bà.

Mẹ đứng khoanh tay trước ngực (phải đến khi mình mang bầu thì may ra vòng 1 mới được cải thiện một chút) dõng dạc

nói: “Bà Clarisse, nhân viên khách sạn đang đình công ấy mà. Chứ họ chẳng phải bị bắt cóc hay khủng bố gì đâu. Bà suy nghĩ hơi quá rồi đấy…”

Đúng lúc ấy điện thoại reo. Tưởng là Michael gọi nên mình vội vồ ngay cái điện thoại. LẠI không phải Michael, mà là bố mình.

“Mia, bà có ở đấy không con?” – bố hỏi, giọng có vẻ đầy lo lắng.

“Có ạ, bà đang ở đây. Bố có muốn nói chuyện với bà không?”

“Ôi Chúa ơiiiiiiiii… Không. Cho bố nói chuyện với mẹ.”

Mình đưa điện thoại cho mẹ và mẹ cầm

điện thoại với vẻ mặt khó đăm đăm. Khi mẹ vừa áp điện thoại vào tai nghe thì bà quay ra bảo tài xế: “Mọi chuyện xong rồi, Gaston. Anh hãy mang túi của ta vào phòng Amelia, sau đó anh có thể đi.”

“Đứng yên đấy Gaston.” – mẹ nói, cùng lúc mình hét lên: “Phòng CỦA CHÁU á? Sao lại là phòng CỦA CHÁU?”

Bà nhìn mình lạnh tanh: “ Bởi vì theo truyền thống, vào những lúc khó khăn như thế này thì thành viên nhỏ nhất phải hy sinh cho người lớn tuổi nhất trong nhà chứ sao.”

Trần đời, trong tất cả các lớp học với bà, mình chưa nghe có cái truyền thống như thế bao giờ. Không hiểu bà moi nó

ra ở đâu thế không biết, lại giống kiểu mười-món-ăn trong lễ cưới của Genovia à?

Mẹ gắt lên trong điện thoại: “Phillipe, chuyện quái gì thế này?”

Trong khi đấy thầy G tìm mọi cách để giữ hòa khí trong nhà. Thầy hỏi bà có muốn uống chút gì cho thư giãn đầu óc không.

“Làm ơn một ly Sidecar.” – bà nói, mắt liếc ngang liếc dọc cái tủ lạnh trong bếp, chứ cũng chẳng buồn nhìn thầy lấy một cái – “Và một chút đá.”

Mẹ rít lên: “Phillipe!!”

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Bố

cũng không giải quyết được chuyện này. Bố và mấy người khác – chú Lars, chú Hans và chú Gaston – vẫn ở lại khách sạn Plaza trong tình trạng tự phục vụ. Nhưng bà thì không chịu được thế. Thì ra bà muốn có trà hoa cúc và bánh quy cho bữa trà chiều, và khi không thấy có ai phục vụ, bà đã nổi cơn tam bành, đạp đổ cả cái thùng thư bằng thủy tinh ở gần cửa (chỉ khổ cho ngón tay của chú đưa thư ngày mai thôi, không cẩn thận sẽ bị thủy tinh cứa đứt tay cho mà xem).

Mẹ vẫn tiếp tục rền rĩ: “Nhưng mà Phillipe, sao lại là ở đây cơ chứ?”. Nhưng bà cũng còn chỗ nào khác để đi đâu. Các khách sạn khác trong thành phố cũng thế thôi, nếu không nói là còn tệ

hơn. Cuối cùng bà đã quyết định thu dọn đồ đạc và rời khỏi đấy… khi chợt nhớ ra có đứa cháu gái ở cách đấy 50 tòa nhà, tội gì mà không tận dụng lao động trẻ em miễn phí cơ chứ?

Và giờ thì mình bị dính với bà. Thậm chí mình còn phải nhường giường cho bà vì bà đã thẳng thừng từ chối ngủ trên ghế bành ở phòng khách. Bà và con Rommel sẽ ngủ trong phòng của mình – chốn thiên đường của mình, căn cứ địa của mình, pháo đài vắng vẻ của mình, nơi suy tư của mình, cung điện của mình. Chưa hết, bà tự tiện rút điện máy tính của mình ra chỉ vì ghét bị cái màn hình chờ Công Chúa Leia của mình "nhìn" bà. Con Louie Mập cũng buồn ghê gớm, nó nằm

“nghoeo” tỉ tê trong góc toilet cả tối để phản đối chuyện bất công này. Còn giờ thì nó đang trốn trong tủ chứa đồ ở hành lang – nguồn cơn của mọi chuyện – cùng với cái máy hút bụi và mấy cái ô giá ba đôla của mình vứt lăn lóc trong đó hàng mấy năm trời.

Bà làm mình lạnh hết cả sống lưng khi bước ra khỏi phòng tắm nhà mình với mái tóc cuốn đầy lô và khuôn mặt trát đầy kem dưỡng da ban đêm. Mẹ bắt mình phải đối xử tử tế với bà, “ít nhất là cho đến lúc mẹ nghĩ ra cách thoát khỏi bà ý, Mia ạ”.

Ơn Chúa là cuối cùng Michael cũng mang bài tập đến cho mình. Tuy nhiên bọn mình không thể nào biểu lộ tình cảm

với nhau như mọi khi, vì bà ngồi lỳ ở trong bếp và soi.

Còn giờ thì mình đang nằm trên cái ghế nhấp nhô này, nghe tiếng ngáy o o đều đặn của bà vọng ra từ cái phòng bên cạnh. Mình chỉ có thể chấm dứt chuỗi ngày đau khổ này khi cuộc đình công ngu ngốc kia chấm dứt.

Sống với một con mèo dở dở ương ương, một ông giáo Đại số thích chơi trống và một bà mẹ đang mang thai kì cuối là đủ thê thảm lắm rồi. Giờ còn thêm một bà công nương ẩm ương xứ Genovia nữa… Xin lỗi chứ cứ thế này chắc mình phải bỏ nhà đi bụi mất thôi.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, phòng Điểm

danh

Hôm nay mình quyết định đi học bởi vì:

1. Hôm nay là Ngày Bùng Học của Học Sinh Năm Cuối, vì thế hầu hết những người muốn “xử” mình đều không có mặt ở trường để ném đồ vào mình.

2. Thà đi học còn hơn ở nhà.

Căn hộ 4, số 1111, Đường Thompson đã biến thành cái địa ngục mất rồi.

Vừa mở mắt dậy, việc đầu tiên bà bắt mình làm là mang cho bà một cốc nước nóng với chanh và mật ong. Trong cơn ngái ngủ mình đã từ chối thẳng thừng và suýt nữa thì bị ăn đập. Để trả thù bà đã ném con búp bê mô hình Fiesta Giles

của mình – Giles, người quan sát đội mũ phớt trong phim Buffy the Vampire Slayer – một cách không thương tiếc vào tường!

“BÀAAAAA… Bà có biết cái mô hình đó đắt thế nào không??? Cháu đã phải trả giá gấp đôi mới mua được nó đấy” – mình gào lên xót xa.

“Mang cho ta cốc nước nóng với chanh và mật ong ngay nếu không ta sẽ phá hết đống nhân vật trong Bippy – Kẻ săn lùng quái thú này đấy!”

Chúa ơi, đến tên show truyền hình yêu thích của mình bà cũng nói sai nữa. Lần tới khi bà bắt mình học về luật thuế má ở Genovia mình sẽ cố tình nói sai trêu tức

bà. Nhưng giờ thì mình phải ngoan ngoãn mang nước nóng với chanh và mật ong cho bà. Sau khi uống hết cốc nước, bà chiếm dụng phòng tắm của mình hơn nửa tiếng đồng hồ. Chẳng hiểu bà làm cái quái gì trong đấy nhưng mình và con Louie Mập suýt điên… vì cần phải vào đấy lấy bàn chải, còn Louie Mập thì sợ bà phá ổ của nó trong đó.

Cuối cùng mình cũng lấy được bàn chải đánh răng. Sau đó mình và thầy G nhanh nhanh chóng chóng phi ra khỏi cửa.

Tuy nhiên mẹ - mặc dù vác cái bụng to sụ như vậy – vẫn nhanh hơn hai thầy con bọn mình. Mẹ túm áo mình và thầy thật chặt, rít lên từng cơn: “Tôi sẽ không tha cho hai người vì tội bỏ mặc tôi ở nhà cả

ngày với bà ta đâu. Không biết bằng cách nào và vào lúc nào… Nhưng rồi cả hai người sẽ biết tay tôi…”

Mọi chuyện ở trường hôm nay yên ổn hơn hôm qua rất nhiều. Chắc là vì đám học sinh năm cuối không đến trường ngày hôm nay. Tất cả bọn họ, trừ Michael. Anh ấy vẫn đi học. Bởi vì anh ấy không tin là có Ngày Bùng Học, nhất là khi tin đó thốt ra từ miệng một đứa như Jost Richter. Và cũng còn vì cô Hiệu Trưởng Gupta đã “ban” cho mỗi người nghỉ không phép hôm nay mười “điểm trừ”. Nếu ai đó bị “điểm trừ” thì trong đợt bán sách cũ cuối năm của thư viện, họ sẽ không được ưu đãi giảm giá. Mà anh Michael đã nhăm nhe bộ sưu tập các tác

phẩm của Isaac Asimov của thư viện trường từ lâu.

Nhưng mình nghĩ anh ấy đi học còn vì một lý do giống như mình: thoát khỏi tình cảnh gia đình hiện nay. Trên xe limo đến trường hôm nay anh ấy kể cho mình nghe là bố mẹ Lilly cuối cùng đã phát hiện ra vụ cậu ta bùng học và tổ chức họp báo mà không được cho phép. Hai bác Moscovitz đã vô cùng tức giận, bắt Lilly phải ở nhà hôm nay để nói về tình trạng bất ổn của cậu ta và cái cách cậu ta xử sự với Boris.

Michael nói anh ấy phải chuồn khỏi vụ này. Cũng phải thôi, ai mà trách anh ấy được chứ?

Nhưng mọi chuyện hôm nay có vẻ khởi sắc hơn nhiều so với hôm qua, vì khi bọn mình tạt qua cửa hàng Ho để mua đồ ăn sáng (bánh sandwich trứng cho Michael; Bánh Ding vòng cho mình), anh ấy đã kéo mình vào một góc và hôn mình, trong khi chú Lars đang qua khu đông lạnh để mua lon Red Bull như mọi khi. Mùi hương từ cổ Michael đã giải tán toàn bộ mọi bực dọc mà bà trút lên mình từ hôm qua tới giờ. Tự dưng mình có suy nghĩ rằng rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó. Cũng mong là vậy!!!

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, giờ Đại số

Chúa ơi, mình không viết nổi nữa, tay mình run quá đi mất. Thật vẫn chưa dám tin chuyện thần kỳ vừa xảy ra… không

thể tin được là mọi chuyện lại TỐT ĐẸP đến thế. Sao lại thế được nhỉ? Trước giờ những chuyện tốt đẹp thường KHÔNG BAO GIỜ dành cho mình. Tất nhiên không tính chuyện với Michael.

Nhưng chuyện này…

Đúng là tuyệt vời đến mức không thể tin được.

Chuyện là thế này: mình đến lớp Đại số, không trông mong có gì đặc biệt xảy ra ngày hôm nay, ngồi xuống bàn và lấy bài tập về nhà hôm qua ra – thầy G đã giúp mình làm hết rồi – thì bỗng chuông điện thoại reo.

Cứ tưởng mẹ sắp sinh em bé – hoặc lại ngất xỉu trong gian đông lạnh ở Grand

Union lần nữa – nên mình vồ ngay cái điện thoại để nghe.

Nhưng không phải mẹ. Mà là bà.

“Mia, cháu không phải lo gì hết. Ta sẽ lo liệu mọi việc.”

Thề là mình chẳng hiểu bà nói gì luôn. Mình hỏi lại: “Việc gì cơ ạ?”, trong đầu đang nghĩ chắc bà đang nói về Verl, ông hàng xóm siêu tọc mạch. Không chừng bà đã sai người thủ tiêu ông ta rồi ý chứ. Dám lắm, bà mà lại.

Thế nên câu tiếp theo của bà thực sự khiến mình sốc nặng.

“Buổi dạ hội của cháu ý. Ta đã nói chuyện với một người. Và đã tìm được

địa điểm tổ chức cho cháu rồi, dù có đình công hay không. Mọi việc đã lo xong hết rồi.”

Mình ngồi thẫn người ra một phút, tay vẫn cầm điện thoại nhưng đầu thì ù đặc, không tin vào những gì mình vừa nghe.

“Khoan đã, bà … bà đang nói về cái gì đấy ạ?”

“Giời ạ, ta còn phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa hả? Ta đã tìm được chỗ cho cháu tổ chức dạ hội rồi.”

Rồi bà nói địa điểm cho mình.

Mình cúp máy mà người vẫn như trên mây. Không thể tin được. Không thể tin được.

Bà đã làm được chuyện đó.

Một chuyện vô cùng quan trọng đối với mình.

Bà đã cứu được Buổi Vũ Hội Cuối Năm của trường Trung Học Albert Einstein này.

Mình quay ra nhìn Lana. Tất nhiên nó không thèm liếc nửa con mắt về phía mình, vì mình là người khiến buổi dạ hội bị hoãn lại mà.

Mình chợt nảy ra một ý cực kỳ hay ho… Này nhé, bà đã cứu được buổi dạ hội của trường TH AE, còn mình có cơ hội giành lại buổi dạ hội cho chính mình. Mình chọc vào lưng Lana và nói: “Nghe thấy chưa?” Lana quay phắt lại quắc mắt nhìn

mình: “Nghe cái gì? Dở người!”

“Bà tôi đã tìm được chỗ thay thế để tổ chức dạ hội rồi đấy.”

Rồi mình nói cho nó biết ở đâu.

Giờ đến lượt Lana sốc toàn tập… Nó chết sững mất mấy giây và không nói được gì luôn. Mình đã làm cho Lana chết sững không nói được câu nào cơ đấy. Không giống như cái lần mình giẫm nát cái điện thoại của nó, lần đấy nó nói NHIỀU lắm mà.

Còn lần này thì sao? Không một từ nào luôn.

“Nhưng với một điều kiện.” – mình tiếp tục nói cho nó nghe điều kiện của mình.

Tất nhiên bà không hề đề ra điều kiện này. Mình chỉ lạm dụng chút quyền công-chúa-Genovia của mình thôi. Mà mình cũng học nó từ chuyên gia cả thôi.

Mình kết lại với một vẻ khá thân thiện, như kiểu Lana và mình là bạn chí cốt chứ không phải kẻ thù không đội trời chung, như Alyssa Milano với bọn phù thủy ác trong phim Phép thuật: “Thế nào, đồng ý điều kiện đó của tôi hoặc không thì dẹp hết.”

Lana trả lời ngay không chần chừ lấy một giây: “OK.”

Vụ thỏa thuận đã xong!

Trong phút chốc mình cứ như Molly Ringwald ý.

Và mình đã làm một việc mà chính mình không thể lý giải được tại sao. Như kiểu trong giây phút ấy mình bị ai đó nhập hồn vào, một đứa chơi rất thân với những đứa như Lana chẳng hạn. Mình đã chồm tới, ôm lấy đầu Lana, kéo về phía mình, và hôn cái chụt vào chính giữa trán nó.

“Eo, kinh quá, đồ dở hơi, mày bị làm sao thế hả?” – Lana tỏ vẻ ghê tởm và ngúng nguẩy quay lên.

Mặc dù Lana gọi mình là đồ dở hơi, hai lần liền, nhưng mình chẳng cảm thấy tức giận gì cả. Lúc đó tim mình còn đang bận nhảy múa loạn cả lên như bầy chim véo von quanh công chúa Bạch Tuyết khi nàng chơi đùa bên giếng nước. Mình nói: “Ngồi im đấy nhé” rồi chạy vụt ra khỏi

chỗ… khiến thầy G vừa bước vào phòng với cốc Starbucks Grande trên tay cũng phải ngạc nhiên hết sức.

Thầy gọi với theo: “Mia, con đi đâu đấy hả? Chuông vừa reo lần hai rồi.”

“Con quay lại ngay mà.” – mình vừa nói vừa hối hả chạy qua lớp tiếng Anh của Michael. Mình chẳng phải lo sẽ biến thành trò cười trước mặt các bạn của Michael vì trong lớp chẳng có ai hết, hôm nay là Ngày Bùng Học của Học Sinh Năm Cuối mà. Mình chạy bổ vào lớp anh ấy – lần đầu tiên mình làm như thế, mọi khi toàn là Michael đến tìm mình ở lớp MÌNH thôi – hổn hển nói: “Xin lỗi cô Weinstein, em có thể nói vài lời với anh Michael được không ạ?”

Cô Weinstein – nhìn cũng biết hôm nay là một ngày nhàn hạ với cô ý vì cô đang cầm trong tay tờ Cosmo số mới nhất – ngước lên vui vẻ nói: “Em cứ thoải mái Mia ạ.”

Thế là mình chạy bổ đến chỗ Michael – anh ấy vẫn đang há hốc mồm vì ngạc nhiên – và nói: “Michael, anh nhớ đã từng nói sẽ chỉ đi dự dạ hội nếu mấy anh trong ban nhạc cùng đi đúng không?”

Michael có vẻ vẫn chưa định thần được khi thấy mình ở trong lớp của anh ý thì phải: “Em đang làm gì ở đây thế? Thầy G có biết em ở đây không? Em sẽ lại gặp rắc rối to cho mà xem…”

“Mặc kệ. Anh trả lời em đi. Đúng là anh

sẽ đi dự dạ hội nếu mấy anh trong ban nhạc cùng đi chứ?”

“Chắc thế. Nhưng Mia, dạ hội bị hoãn rồi, em quên à?”

“Thế nếu em nói với anh rằng dạ hội sẽ vẫn tiếp tục, và bọn họ cần một ban nhạc, và Ban Tổ chức Vũ hội quyết định chọn BAN NHẠC CỦA ANH biểu diễn tối hôm đó thì anh tính sao?” – mình cười ngoác đến tận mang tai.

Michael nhìn mình chằm chằm: “Anh nghĩ là anh sẽ… chuồn khỏi thành phố.”

“Em nói nghiêm túc đấy. Và em sẽ không cho anh đi đâu hết. Ôi Michael làm ơn đồng ý đi mà, em muốn đi dự dạ hội lắm lắm…”

Michael ngạc nhiên: “Thật sao? Nhưng mà dạ hội… nhảm nhí chết đi được.”

“Em biết nó nhảm nhí. Em biết, nhưng điều đó vẫn không thay đổi sự thật là lâu nay em luôn mơ ước được đi dự buổi vũ hội cuối năm này… cùng với anh…”

Nhìn Michael vẫn như kiểu chưa thể tin nổi chuyện gì đang diễn ra - rằng ban nhạc của anh ấy được mời biểu diễn tại buổi vũ hội cuối năm của trường, và rằng bạn gái của anh ấy vừa mới thú nhận là cô ấy mơ ước được tham dự buổi vũ-hội-nhảm-nhí đó.

“Thôi được. Nếu em thích đến như vậy.”

Mình xúc động đến mức chồm ngay tới ôm lấy đầu Michael, giống như vừa làm

với Lana lúc nãy. Và cũng giống như với Lana, mình kéo đầu Michael về phía mình và hôn một cái thắm thiết lên … không phải trán … mà là lên môi anh ấy.

Giờ thì nét mặt của Michael không còn là ngạc nhiên nữa rồi, mà phải nói là anh sửng sốt – nhất là khi mình dám làm chuyện đó ngay trước mặt Cô Weinstein. Mặt anh ấy đỏ ửng lên: “Mia!”. Nhưng mình cũng chẳng quan tâm là mình có làm mất mặt anh ấy hay không nữa. Bởi vì mình đang quá sung sướng. Mình quay sang nói với cô Weinstein, người cũng đang ngạc nhiên như thể được xem một ảnh minh họa sống động nhất rơi ra từ tờ Cosmo: “Hẹn gặp cô sau nhé, cô Weinstein.” Nói rồi chạy ra khỏi phòng,

tâm trạng vui một cách khó tả, giống như khi Molly được Andrew McCarthy tới bên và tỏ tình ngay trong đêm vũ hội, mặc dù cái váy của cô ta hôm đó thật không thể xấu hơn.

Và giờ mình đang ngồi đây, run lên vì hạnh phúc – sau khi thông báo với Lana rằng ban Skinner Box chắc chắn sẽ chơi trong đêm dạ hội. Mình sẽ được đi dự dạ hội. Mình, Mia Thermopolis, sẽ đi dự dạ hội. Cùng với bạn trai của mình, tình yêu đích thực của mình – Michael Moscovitz. Michael và mình sẽ đi dự dạ hội.

MICHAEL VÀ MÌNH SẼ ĐI DỰ DẠ HỘI!!!!!!!!!! ĐI DỰ DẠ HỘI!!!!!!!!!!!

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 7 giờ tối, ở Nhà

Thực sự mình không có thời gian để giải quyết cuộc cãi vã giữa mẹ và bà nữa. Không lẽ mọi người không hiểu rằng mình còn bao nhiêu việc quan trọng phải lo lắng à? NGÀY MAI MÌNH SẼ ĐI DỰ DẠ HỘI VỚI BẠN TRAI CỦA MÌNH. Mình cần phải nghỉ ngơi và thoa kem dưỡng da ngay bây giờ, chứ không rảnh để ngồi phân xử cho một bà già và một bà trẻ bất bình nhau.

Mình sẽ đeo tai nghe vào và cố gắng át đi tiếng ồn ào bằng bản nhạc Michael đã sáng tác tặng mình hôm sinh nhật. Chỉ có bài hát của Michael mới có thể làm dịu được cơn tức của mình lúc này.

Bài tập về nhà

Đại số: Ai thèm quan tâm cơ chứ? Michael và mình sắp đi dự dạ hội!!!!!!!!!!

Tiếng Anh: Dạ hội!!!!!!!!

Sinh vật: Mình sẽ đi dự dạ hội!!!!!!!!

Sức khỏe và An toàn: DẠ HỘI!!!!!!!!!!

Năng khiếu và Tài năng: Chưa bao giờ có

Tiếng Pháp: Nous Allans Au Prome!!!!

Văn minh thế giới: DẠ HỘI THẾ GIỚI!!!!!!!!!

DẠ HỘI MUÔN NĂM!

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 7:02 tối

Bài hát của Michael cũng chẳng át nổi cái giọng the thé ngoài kia của bà. Phải chuyển sang nhạc của Kelly Osbourne mới được.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 7:04 tối.

Thành công rồi! Cuối cùng mình cũng được yên tĩnh.

Michael vừa viết email bảo mình anh ấy và ban nhạc sẽ có thể phải thức cả đêm để tập cho buổi biểu diễn lớn đầu tiên ngày mai. Nhưng mình không muốn ngày mai anh ý tới buổi vũ hội với một đôi mắt thâm quầng đâu (chẳng khác gì cái anh chàng đã nhảy với Melissa Joan Hart trong video clip Drive Me Crazy).

Mấy anh chàng trong ban nhạc thật ra

cũng không mặn mà với vụ chơi-nhạc-ở-dạ-hội này cho lắm. Nghe đồn là Trevor thậm chí đã nói: “Ôi không, sao không giết tụi này đi cho xong?”

Nhưng Michael đã nói rõ rằng biểu diễn là biểu diễn, những người nghệ sĩ chân chính không được có những suy nghĩ tiêu cực như vậy.

Michael đã ký bên dưới email thế này:

Hẹn gặp em tối mai. Yêu em, M

Tối mai. Yeah! Tối mai, tình yêu ơi, tối mai khi em cùng anh bước vào dạ hội và nhìn những ánh mắt ghen tị của đám bạn cùng năm. À, thật ra sẽ chỉ có mỗi Lana thôi vì ngoài mình ra chẳng còn học sinh năm nhất nào được đi cả. Tất nhiên

không kể Shameeka, vì cậu ấy là bạn mình mà. Shameeka chẳng đời nào lại đi ghen tị với mình đâu.

À à cả Tina nữa. Bởi vì Boris cũng trong ban nhạc của Michael, và cậu ấy được phép dắt theo một người. Tất nhiên cậu ấy đã chọn Tina bởi vì theo như lời Boris lúc trưa nay thì Tina "là nàng thơ mới của mình và là lý do tồn tại duy nhất của mình".

Tina đã choáng váng khi nghe những lời đường mật ấy thốt ra từ chính miệng người yêu mới của cậu ấy! Cậu ấy suýt nữa thì sặc viên kẹo trái cây đang nhai dở. Họ đã ngồi nhìn nhau say đắm suốt cả giờ ăn trưa ngày hôm nay.

AHHHHH! Có điện thoại! Cầu trời là bố gọi để báo tin cuộc đình công đã chấm dứt và bố sẽ cho xe limo đến đón bà về…

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 7:10 tối.

Không phải bố gọi, mà là Michael gọi để hỏi ý kiến của mình về danh sách các bài nhóm Skinner Box sẽ biểu diễn ngày mai. Trong danh sách có rất nhiều các bài hát truyền thống trong các buổi dạ hội như "The M", "Who's got the Crack" và "Switchblade Kittens", "All Cheerleaders Die", điểm thêm cả mấy bài quái quái như "Mary Kay" của Jill Sobule và "Call the Doctor" của Sleater Kinney.

Đấy là chưa kể những bài hát của chính nhóm Skinner Box sáng tác như “Rock ném đi tuổi trẻ” và bài “Công chúa của lòng tôi”.

Mình cảm thấy cần phải đề nghị Michael thay bài “Rock ném đi tuổi trẻ” bằng một bài nào đấy đỡ gay gắt hơn như “When It’s Over” của Sugar Ray hay bài “She Bangs” của Ricky Martin, nhưng anh ấy nói thà đứng giữa Quảng Trường Thời Đại và không mặc gì ngoài chiếc mũ cao bồi còn hơn là hát bài đó (ước gì anh ấy làm thế thật!). Cuối cùng mình phải gợi ý mấy bài khác cũ cũ của Spoon và White Stripes.

Bỗng Michael hỏi: “Sao có tiếng la hét gì thế em?”

“Ôi bà và mẹ em cãi nhau đấy mà. Bà cứ nằng nặc đòi mẹ cho bà hút thuốc trong nhà, nhưng mẹ nói như thế không có lợi cho em và cả em bé. Bà còn buộc tội mẹ là phát-xít với bà. Bà nói khi bà mời Hitler và Mussolini tới cung điện cùng dùng trà, trong giai đoạn cao trào của Đại Chiến Thế Giới II, cả hai vẫn để bà hút thuốc. Do đó bà nghĩ nếu với họ không vấn đề thì với mẹ cũng như vậy.”

“Em cũng biết là bà em vừa mới bước sang tuổi 65 đúng không?”

“Vâng.” – mình vừa nói vừa rùng mình nhớ lại hôm sinh nhật lần thứ 65 của bà. Bà nhất quyết bắt mình phải về Genovia, nhưng mình lại phải thi giữa kỳ (ƠN CHÚA!) nên không thể đi. Sau vụ đấy

mình còn phải nghe ca cẩm hàng tuần liền.

“Mia này, anh biết toán không phải là thế mạnh của em, nhưng em có biết là bà em chỉ tầm 5 tuổi khi Đại Chiến thế giới II đang diễn ra không? Ý anh là, bà em không thể mời Hitler và Mussolini đến Cung điện Genovia dùng trà, bởi vì lúc ấy bà còn chưa sống ở đấy, trừ phi bà lấy ông em năm bốn tuổi.”

Mình sững sờ khi nghe câu phân tích đầy logic của Michael. Không thể tin được, bà LẠI NÓI DỐI mình. Vậy mà lúc nào bà cũng kể lể rằng chính vì mời Hitler tới ăn tối mà bà đã cứu được cả Genovia thoát khỏi bàn tay cai trị của bè lũ phát-xít. Và TRONG SUỐT THỜI GIAN

QUA mình đã nghĩ bà thật là dũng cảm, và thật kỳ diệu khi bà có thể ngăn chặn cả một đội quân tấn công vào Genovia chỉ nhờ một bát SÚP và nụ cười quyến rũ của bà (hồi ấy thôi, chắc thế).

VÀ GIỜ MÌNH PHÁT HIỆN RA ĐẤY KHÔNG PHẢI LÀ SỰ THẬT!!!!!!!!

Ôi Chúa ơi, bà được lắm, QUÁ được!

Nhưng mà mình vẫn không giận nổi bà.

Vì … ờ thì …

Bà đã cứu được buổi dạ hội cuối năm cho mình.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 7:30 tối.

Tina vừa gọi điện cho mình. Cậu ấy đang cực kỳ hạnh phúc vì được đi dự dạ hội.

Cậu ấy nói đây chẳng khác gì giấc mơ thành hiện thực. Mình hoàn toàn tán thành. Cậu ấy hỏi mình nghĩ xem tại sao mà hai bọn mình lại may mắn thế này.

Mình trả lời: bởi vì cả hai đứa mình đều là người tốt và có trái tim thuần khiết.

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 5, 8:00 tối.

Ôi Chúa ơi, Lilly thật đáng thương (cách đây mấy hôm mình không hề nghĩ là sẽ có lúc mình thương cảm như vậy với Lilly).

Lilly đáng thương, đáng thương quá mất thôi.

Cậu ấy vừa biết chuyện Boris sẽ đi dự dạ hội cùng Tina. Cậu ấy nghe lỏm được

lúc nãy mình và Michael nói chuyện với nhau. Giờ thì Lilly đang gọi điện cho mình, nghẹn ngào không nói nên lời, cậu ấy đang cố nén để không khóc.

Cậu ấy vừa nói vừa nấc: “M-Mia, mình đã l-làm g-gì sai hả?”

Cái đấy thì rõ quá còn gì: cậu ấy đã tự hủy hoại đời mình chứ còn làm gì nữa.

Nhưng tất nhiên mình không nói thế với Lilly.

Thế nên mình đành bô lô ba la rằng rồi Lilly sẽ lại yêu lần nữa thôi blah blah blah. Nói chung là gần như y xì kịch bản lúc mình với Lilly khuyên Tina khi cậu ấy bị Dave Farouq El-Abar đá.

Chỉ có điều Boris không hề đá Lilly: CẬU ẤY là người bỏ trước.

Nhưng mình cũng không dám nói thế với Lilly, vì như thế khác gì đổ thêm dầu vào lửa cơ chứ.

Thật là nhức đầu khi phải giải quyết chuyện riêng tư của Lilly trong khi mình a) đang rất hạnh phúc và b) mẹ và bà mình vẫn đang cãi vã om sòm bên cạnh.

Mình vừa phải xin lỗi và bảo Lilly đợi mình một lát. Rồi ra ngoài phòng khách gào lên: “Bà ơi, vì Chúa, bà làm ơn gọi đến nhà hàng Les Hautes Manger nói họ thuê Jangbu làm việc lại đi, để bà có thể trở về khách sạn Plaza và cả nhà cháu được YÊN ỔN một chút!”

Nhưng thầy Gianini, người đang ngồi ở bếp giả vờ đọc báo, liền bảo: “Dượng nghĩ để chấm dứt cuộc đình công lần này, chỉ trả lại việc cho cậu Pinasa đấy thôi e là chưa đủ đâu Mia ạ.”

Phải nói là mình rất thất vọng khi nghe thầy nói thế. Bởi vì mình chẳng thể tìm được bất cứ thứ gì trong phòng, do đồ của bà đang bầy tràn lan khắp nơi. Bực không thể tả được, khi mình cố lục ngăn kéo để tìm chiếc quần Queen Amidala rút cục lại moi ra cái QUẦN LÓT BẰNG TƠ TẰM của bà. Bà nội của mình mặc đồ lót còn gợi cảm hơn cả mình. Phát điên mất thôi. Không biết chừng mình còn phải đi trị liệu tâm lý mấy năm vì chuyện này mất.

Nhưng giờ thì chẳng ai có thời gian đâu để lo cho mình nữa, họ còn đang BẬN CÃI VÃ. Thế nên mình đành quay lại phòng khách và nhấc điện thoại lên tiếp tục nghe Lilly than thở về Boris. Hình như là cậu ấy còn chẳng biết mình vừa đi ra ngoài hay sao ý. "…nhưng mình chưa bao giờ trân trọng những gì chúng mình có cho tới khi mất hết mọi thứ.".

"Ờ..ờ.." Mình uể oải trả lời.

"Và rồi mình là một bà cô không chồng già nua sống nửa đời còn lại nghiệt ngã cùng mấy con mèo hoang. Mình vẫn luôn cho rằng mình sẽ được ở bên người mình yêu tới khi răng long đầu bạc…"

"Ờ..ờ.." – mình đang mải nhìn con

Rommel hì hục vần cái ba-lô của mình ra để làm giường ngủ. Còn bà thì chụp cái mặt nạ lên quả cầu tuyết hình Công chúa Disney của mình.

“Và giờ mình biết mình đã không hề trân trọng cậu ấy và thậm chí còn chưa bao giờ cho cậu ấy tiến lên giai đoạn hai. Nhưng cậu nói thật cho mình biết đi, Tina sẽ không để cho cậu ấy làm thế đâu đúng không? Ý mình là Tina là tuýp con gái sẽ đòi ít nhất một lời cầu hôn trước khi để cho cậu ấy nhìn xuống dưới áo…”

Hô hô câu chuyện bắt đầu vui rồi đây. “Thật à? Cậu và Boris chưa từng tiến lên giai đoạn hai à?”

“Ừ, chưa bao giờ.” – cậu ấy trả lời với

giọng não nề.

“Thế còn với Jangbu thì sao?”

Đầu dây bên kia im lặng. Một sự im lặng đầy tội lỗi, mình biết mà.

Tuy nhiên mình cũng mừng khi biết cậu ấy và Boris vẫn chưa đụng đậy gì đến khu vực “nhạy cảm” đó cả. Đảm bảo Tina sẽ vui lắm khi biết được tin này. Nói xong với Lilly mình phải gọi ngay cho cậu ấy mới được.

Không biết tối mai liệu Michael và mình có tiến lên giai đoạn hai không nhỉ… dù gì thì mình cũng sẽ vẫn mặc chiếc áo dạ hội hở vai đầu tiên trong đời.

Và còn là TRONG buổi dạ hội nữa

chứ…

Thứ Bảy, ngày 10 tháng 5, 7:00 sáng

Thông thường người ta sẽ nghĩ rằng một CÔNG CHÚA sẽ ngủ một giấc thật thoải mái trong ngày diễn ra buổi VŨ HỘI đầu tiên của nàng.

NHƯNG KHÔNG HỀ.

Thay vì được đánh thức bởi tiếng chim hót líu lo, như các nàng công chúa trong truyện, thì mình lại bị đánh thức bởi tiếng rít của Rommel vì bị Louie Mập đánh, can tội dám đụng đến cái bát dành cho Bữa Đặc Biệt của nó.

Mình vẫn không thể cảm thông cho con Rommel được. Nếu không phải vì phản

ứng xốc nổi của nó hôm sinh nhật mình thì giờ nó đã không phải đi ở nhờ thế này. Nhưng công bằng mà nói thì nó có ĐÒI bà mang nó đến tiệc sinh nhật mình đâu. Hơn nữa, sau mấy ngày sống cùng nhà với nó, hơn ai hết mình đã phát hiện ra con Rommel tội nghiệp này mắc chứng Asperger.

Tự dưng mình muốn ôm cái váy và chạy ra khỏi nhà đến thẳng nhà Tina. Hai đứa bọn mình sẽ có chút không gian riêng để chuẩn bị cho Buổi Tối Quan Trọng tối nay…

Đúng rồi, đó chính là những gì mình sẽ làm! Sao lúc trước mình không nghĩ ra nhỉ? Mình cũng không muốn lại để mỗi mình mẹ và thầy G ở nhà với bà cả ngày,

nhưng mình còn cách nào khác đây? ĐY LÀ BUỔI VŨ HỘI CUỐI NĂM CƠ MÀ!!!!!!!!!!

Và nếu như cần phải ra quyết định nhanh chóng, thì chính là lúc này đây!

Thứ Bảy, ngày 10 tháng 5, 2:00 chiều

Mình đã thành công. Mình đã thoát khỏi Ngôi Nhà Kinh Hoàng.

Tina và mình đã an toàn trốn trong phòng cậu ấy và đang tẩy da chết bằng cách đắp mặt nạ bùn. Bọn mình vừa làm xong móng tay ở cửa hàng Miz Nail dưới phố (chính xác thì mình vừa cọ cọ lớp da bên trên chứ mình làm gì có móng tay), và một lúc nữa thợ làm tóc của bác Hakim Baba sẽ đến làm tóc cho bọn mình.

Thế này mới giống chuẩn bị cho buổi PROM chứ: làm đẹp bản thân, chứ không phải ngồi nghe mẹ và bà gây nhau xem ai được uống ly PediaLyte cuối cùng (hóa ra bà thích uống cùng với chút rượu vodka nữa).

Tất nhiên mình cũng hơi buồn vì không được cùng mẹ chia sẻ một cột mốc đánh dấu sự trưởng thành quan trọng như thế này. Mẹ có nhiều chuyện khác quan trọng hơn phải lo. Ví dụ như mang thai và tìm cách kiềm chế để không đẩy hành lý của bà ra sân lúc nửa đêm.

Theo tin mới nhất mình vừa đọc được thì tình hình thương lượng cuộc đình công vẫn chưa mấy khả thi. Lần cuối cùng bọn mình bật kênh New York thì Ngài Thị

Trưởng đang thúc giục người dân New York nhanh chóng tích lũy thực phẩm như bánh mỳ và sữa bởi chúng ta không còn có thể tới các nhà hàng Trung Hoa hay tiệm pizza để mua thức ăn được nữa.

Thật mình không hiểu thầy G và mẹ và bà sẽ ăn cái gì nếu như không thể gọi đồ từ tiệm Mỳ Number One Noodle Son nữa. Họ nên cầu trời sẽ kiếm được ít đồ ăn dự phòng từ Chợ Jefferson đi là hơn…

Nhưng thôi, giờ mình không quan tâm bất cứ thứ gì nữa. Không phải ngày hôm nay. Bởi vì hôm nay, điều duy nhất mình quan tâm là làm sao để thật xinh đẹp đi dự dạ hội.

Và bởi vì hôm nay, mình cũng như bất cứ

đứa con gái nào khác đi dự dạ hội, mình là một CÔNG CHÚA PROM!!!!!!!!!

Thứ Bảy, ngày 10 tháng 5, 8:00 tối, trên xe limo trên đường đi dự dạ hội

Chúa ơi mình xúc động không kìm nén được mất thôi. Phải công nhận là tối nay trông mình và Tina cực kỳ LỘNG LẪY luôn. Khi hai anh chàng nhìn thấy hai đứa mình – bọn mình đã hẹn gặp nhau ở dạ hội vì họ phải đến sớm chuẩn bị - thế nào cả hai cũng phải NHẢY DỰNG LÊN cho mà xem. Tất nhiên hơi ôi một tí khi mình và Tina vẫn kè kè bên cạnh thêm hai ông vệ sĩ nữa. Thậm chí trong ấn phẩm đặc biệt về buổi PROM của tờ Seventeen cũng chưa từng nhắc đến chủ đề: Làm sao để Đối phó với Vệ sĩ của

bạn.

Phải nghe lúc chú Lars và chú Wahim rên rỉ khi phải chui vào bộ áo đuôi tôm. Nhưng ngay khi mình tiết lộ rằng cô Klein cũng sẽ đến dự và mặc một chiếc váy xẻ dọc bên hông thì hai chú ấy khoái chí ra mặt, không còn than vãn lấy một câu.

Trông hai chú ấy tối nay thật dễ thương… giống như bộ đôi Siegfried và Roy ý.

Tất nhiên mình không nhắc gì đến chuyện thầy Weeton cũng có mặt… và sự thật là thầy đi cùng cô Klein. Vì dám chắc các chú ấy sẽ không mặn mà với tin này cho lắm.

Ôi mình lo quá, thật sự mình đang VÃ HẾT MỒ HÔI đây này. Thật không ngờ tuổi 15 hóa ra lại là cái tuổi đẹp đến như vậy. Mình đã được chơi trò Bảy phút trên Thiên đường VÀ giờ mình sắp tham gia buổi dạ hội đầu tiên trong đời… mình đúng là cô bé may mắn nhất trên đời.

ĐẾN NƠI RỒI!!!!!!!!!!

Ngày 10 tháng 5, 9:00 tối, Tầng Quan Sát Tòa Nhà Empire State

Thật không dám tin là có lúc mình lại nói được câu này, nhưng đúng là BÀ MÌNH ĐỈNH CAO THẬT!!!!!!

Giờ thì mình lại RẤT vui vì bà đã mang theo con Rommel đến tiệc sinh nhật

mình, để nó chạy lăng xăng khiến cho anh chàng Jangbu Pinasa vấp phải nó và bị nhà hàng Les Hautes Manger sa thải, gây ra vụ đình công của công đoàn khách sạn, nhà hàng, cửu vạn trên toàn thành phố.

Bởi vì nếu bà không làm thế, buổi dạ hội này có lẽ đã không bị hoãn, và Lana cùng đám Ban tổ chức sẽ vẫn theo kế hoạch tổ chức ở nhà hàng Maxim thay vì "buộc" phải chuyển lên Tầng quan sát của Tòa Nhà Empire State này và Michael có lẽ sẽ vẫn từ chối không chịu đi dự dạ hội. Còn mình thì thay vì đứng dưới bầu trời đầy sao trong bộ váy màu giống màu-chiếc-nhẫn-đính-hôn-của-Jenifer Lopez, nghe BAN NHẠC CỦA BẠN TRAI

MÌNH hát, có lẽ đang chết dí ở nhà ngồi nhắn tin cho đám bạn.

Thế nên mình chỉ có thể ngước nhìn ra thành phố Manhattan lung linh ánh đèn và nói: Cảm ơn bà. Cảm ơn bà đã khác những người bà khác. Bởi vì nếu không có bà, giấc mơ được tay trong tay với người mình yêu đi dự dạ hội của cháu sẽ không bao giờ thành hiện thực.

Mỗi tội … hơi chán … bọn mình không thể khiêu vũ với nhau. Vì chỉ lúc nào ban Skinner Box chơi thì mới có nhạc. Lúc ban nhạc nghỉ giải lao, anh Michael đã mang nước tới cho mình (nước chanh pha với Sprite… Josh định pha rượu vào nhưng bị chú Wahim bắt gặp và hăm he khẩu súng khiến cậu ta sợ chạy mất dép).

Trời ơi điện thoại của ai đấy reo. Thiếu văn minh quá đi mất. Lại còn ngay giữa bài “Công chúa của lòng tôi” nữa chứ. Ít ra phải tỏ ra tôn trọng ban nhạc một chút và tắt…

Ôi không, là điện thoại CỦA MÌNH!!!!!!!!!!!

Chủ nhật, ngày 11 tháng 5, 1:00 sáng, Phòng Sinh bệnh viện Thánh Vincent

Ôi… Chúa…ơi

Không thể tin được. Tối nay, mình không những đã trưởng thành thêm một chút (có lẽ thế) mà mình còn được làm chị nữa.

Đúng thế đấy. Đúng 12:01 sáng, theo Giờ Tiêu Chuẩn Phương Đông, mình đã

trở thành chị của bé Rocky Thermopolis-Gianini.

Em bé sinh non sáu tuần nên chỉ nặng có hơn 2kg. Nhưng bé rất cứng cáp, y như cái tên của bé vậy – mình đoán mẹ đã không còn sức để đòi đổi sang tên Sartre nữa rồi. Mình rất mừng vì cái tên Sartre nghe cứ chói tai thế nào ý. Chắc chắn thằng bé sẽ bị bắt nạt suốt ngày nếu bị đặt cho cái tên Sartre – có nghĩa là đấu sĩ, và sẽ phải đi chữa trị tâm lý mất. Cả mẹ và chú nhóc đều có vẻ khỏe…

Nhưng mình không nghĩ bà cũng thế. Bà đang ngồi co ro cạnh mình, nhìn có vẻ kiệt sức. Té ra là bà đang ngủ, và còn ngáy o o nữa chứ. Ơn Chúa là không có ai ở đây để chứng kiến cảnh này. Không

ai khác ngoài trừ Thầy G, chú Lars, chú Hans, bố mình, chị hàng xóm Ronnie, chú hàng xóm tầng dưới Verl, anh Michael, Lilly và mình.

Nhưng mình nghĩ bà xứng đáng được nghỉ một lúc. Bởi theo lời mẹ tường thuật lại thì nếu không nhờ bà, nhóc Rocky có lẽ sẽ sinh ra ngay tại nhà… mà không có bà đỡ hay ai giúp hết.

Nếu thế thì đúng là thảm họa vì Rocky còn đang phải thở oxy kia kìa!

Mình thì đi dự dạ hội, thầy G thì vừa ra khỏi nhà đi mua Xổ Số ở cửa hàng Deli (thật ra là thầy phải chuồn ra ngoài một lúc vì không chịu được tiếng cãi vã nữa), chỉ còn mỗi bà ở đấy lúc mẹ đột nhiên

vỡ ối (may là ở trong phòng tắm chứ không phải ở trên ghế bành. Nếu không tối nay mình biết ngủ ở đâu??????).

Tất nhiên bà nghe thấy tiếng mẹ hét lên trong nhà tắm: “Không phải bây giờ chứ, Chúa ơi, đừng mà, còn quá sớm mà!”

Bà lại nghĩ là mẹ đang nói về vụ đình công, và mẹ không muốn nó kết thúc sớm quá bởi vì nếu thế mẹ sẽ không được ở cùng Nữ hoàng Genovia nữa. Thế nên bà lao ngay vào phòng để xem mẹ vừa xem tin ở đâu…

Và phát hiện ra không phải mẹ đang nói về cái gì trên Tivi hết. Bà kể khi ấy bà chẳng kịp nghĩ ra phải làm gì nữa. Bà chỉ biết chạy ra khỏi nhà và hét lên: “Taxi!

Taxi! Ai gọi giùm tôi một chiếc taxi!”

Thậm chí bà còn chẳng nghe thấy tiếng kêu thê thảm của mẹ: “Bà đỡ của tôi! Không! Gọi bà đỡ cho tôi!”

Thật may là chị hàng xóm sát-vách nhà mình Ronnie, lại có nhà – thật là hiếm thấy vì hôm nay là thứ Bảy mà chị Ronnie lại khá quyến rũ. Hóa ra chị ấy mới khỏi cúm thế nên quyết định ở nhà tối nay. Cô ấy mở cửa và ló đầu ra hỏi: “Tôi có giúp gì được bà?”

“Helen sắp sinh và tôi cần một chiếc taxi! Mới cả cô phải gọi là Thưa Nữ hoàng hiểu chưa!”

Khi cô Ronnie chạy xuống vẫy taxi, bà hớt hải chạy vào nhà và lôi mẹ đi: “Cố

lên Helen, chúng ta đi thôi.”

Mẹ đáp lại: “Nhưng tôi chưa thể sinh bây giờ được! Còn quá sớm! Bảo đứa bé dừng lại đi bà Clarisse. Bảo nó dừng lại đi!”

“Ta có thể điều khiển cả Không Quân Hoàng Gia Genovia cũng như Hải Quân Hoàng Gia Genovia, nhưng thứ duy nhất trên đời ta không khống chế được, chính là cái bụng bầu của cô, Helen ạ. Giờ thì đi thôi.”

Tất nhiên mấy chuyện này đủ đánh thức người hàng xóm dưới lầu nhà mình, Verl. Anh ta chạy ra khỏi nhà vì nghĩ mẹ sắp sinh em bé…nhưng lại bắt gặp cảnh mẹ đang lạch bạch lết xuống cầu thang.

Khi hiểu ra mọi chuyện, Verl nói: “Tôi sẽ tới Deli để gọi anh Frank.”

Thế nên lúc bà lôi được mẹ xuống 3 tầng lầu thì Ronnie cũng kịp bắt một chiếc taxi, còn thầy G và hàng xóm Verl thì từ xa chạy về…

Tất cả chui lên taxi (mặc dù quy định của thành phố là chỉ được phép chở 5 người, kể cả lái xe – và tài xế taxi cũng nói rõ như thế. Nhưng bà đã đáp lại: “Cậu có biết ta là ai không, cậu trai trẻ? Ta là Nữ hoàng xứ Genovia, người chịu trách nhiệm về vụ đình công đang diễn ra, và nếu cậu không làm theo lời ta, ta sẽ sa thải CẬU luôn đấy!”) và cùng cấp tốc đến bệnh viện Thánh Vincent. Chú Lars, Michael và mình đã gặp mọi người (ở

khu phòng chờ sinh – trừ mẹ và thầy G đang ở trong phòng sinh), đúng nửa tiếng sau khi mình nhận điện thoại, tất cả cùng hồi hộp chờ xem mẹ và em bé có ổn không.

Bố và chú Hans đến sau đấy một lúc (mình gọi cho bố) và Lilly đến muộn hơn chút nữa (hóa ra Tina đã gọi cho cậu ấy từ dạ hội để tỏ ý áy náy vì cậu ấy phải loanh quanh ở nhà). Chín người bọn mình (mười người nếu tính cả tài xế taxi vì anh này đứng mãi chờ có người thanh toán thiệt hại do mũi giày của cô Ronnie làm trầy sàn xe. Mãi tới khi bố ném cho anh ta tờ 100$ thì anh ta mới chịu đi) ngồi đó nhìn đồng hồ - mình trong bộ váy dạ hội hồng còn chú Lars và Michael

mặc áo đuôi tôm. Hiển nhiên bọn mình là những người diện-đồ-đẹp-nhất ở bệnh viện Thánh Vincent này.

Nếu mình còn chút móng tay nào thì giờ chắc chắn sẽ gặm sạch cho mà xem. Thật sự mình đã RẤT căng thẳng trong suốt hai tiếng đồng hồ sau đó, mãi cho tới khi bác sĩ bước ra và nói với vẻ mặt rạng rỡ: “Là con trai!”

Là con trai! Một đứa em trai! Mình xin thú nhận là trong một tích tắc mình đã hơi thất vọng vì mình vẫn mong mỏi có một đứa em gái!

Một đứa em gái mà mình có thể chia sẻ mọi thứ - ví dụ như chuyện tối nay ở dạ hội xém chút nữa mình và bạn trai đã

tiến lên giai đoạn hai thế nào. Một đứa em gái mà mình có thể mua cho nó mấy tấm thẻ kiểu: “Chúa cho chúng ta làm chị em, nhưng cuộc sống biến chúng ta thành những người bạn”. Một đứa em gái mà mình có thể chơi ké búp bê Barbie mà không sợ ai bảo là trẻ con bởi vì đấy là búp bê Barbie CỦA NÓ, và mình chỉ chơi cùng NÓ thôi.

Nhưng rồi mình chợt nghĩ ra những trò có thể chơi cùng một đứa em trai…ví dụ như bắt nó xếp hàng để mua vé xem Star Wars, con gái sẽ không ai ngu đến mức chịu làm thế (vì bọn mình sẽ xem bằng MoviePhone luôn). Hoặc chọi đá vào mấy con thiên nga đáng ghét ở gần thảm cỏ cung điện ở Genovia. Trộm truyện

tranh Người Nhện của nó. Biến nó thành mẫu bạn trai hoàn hảo tương lai cho cô bé may mắn nào đó, giống trong bài "Double Dutch" của Liz Phair.

Và tự nhiên mình thấy chuyện có em trai cũng không đến nỗi tệ.

Rồi thầy G nhảy bổ ra từ phòng sinh, hai hàng nước mắt chảy dài trên chòm râu dê của thầy, miệng lắp ba lắp bắp, như mấy con khỉ rezut trên kênh Discovery, tự hào khoe về "cậu con trai mới sinh" của mình. Một chú nhóc tên Rocky – theo tên một người đàn ông rất được nhiều phụ nữ quý trọng và yêu mến (Adrian!)…mà mẹ và mình đã chọn. Thế là từ nay mẹ và mình sẽ cùng nhau nuôi dạy một chú nhóc đáng yêu nhất, không phân biệt giới

tính, không bảo thủ, thích Barbie VÀ Người nhện, lịch sự, vui tính, ưa vận động (nhưng không phải đầu đất), nhạy cảm (nhưng không quá sướt mướt), sẽ-tiến-được-lên-giai-đoạn-hai và không-bật-nắp-toa-lét-lên…

Tóm lại là mình sẽ nuôi dạy Rocky trở thành…

MICHAEL!

Và mình xin thề, với tất cả những gì mình tôn thờ nhất – Louie Mập, Buffy, và những người dân Genovia lương thiện, lần lượt theo thứ tự đấy – rằng mình sẽ đảm bảo rằng cho tới lúc Rocky đủ tuổi tham dự Vũ hội cuối năm, nó sẽ KHÔNG thấy vũ hội là trò nhảm nhí.

Chủ nhật, ngày 11 tháng 5, 3:00 chiều

Thế là xong. Vụ đình công đã chính thức chấm dứt.

Bà đã thu dọn đồ đạc và trở về khách sạn Plaza.

Bà đòi ở lại đến khi Rocky xuất viện để "đỡ đần" mẹ và thầy G chăm sóc em đến lúc nó cứng cáp hơn chút. Thầy G không chần chừ nói ngay: "Cảm ơn đề nghị của bà, Clarisse, nhưng chúng tôi có thể tự lo được."

Phải nói là mình rất mừng khi nghe thấy dượng nói thế. Mình không muốn bà dính dáng vào công cuộc huấn luyện Rocky thành cậu bé hoàn hảo của mình được. Không cần nói cũng biết bà sẽ luôn nói

với nó mấy câu đại loại như: “Cậu bé tài năng của ta đâu nào? Cậu bé lanh lợi của ta đâu nào?”

Thật đấy. Mình cũng không tưởng tượng nổi là bà sẽ nói những câu như vậy…cho tới buổi tối hôm qua…lúc nhìn thấy Rocky trong lồng ấp. Bà đã gọi Rocky nhà mình như thế đấy.

Giờ thì mình cũng lờ mờ hiểu tại sao các mối quan hệ trước đây của bố lại luôn gặp nhiều trục trặc đến thế.

Rốt cục các chủ nhà hàng cũng phải đáp ứng đòi hỏi của đám phục vụ bàn. Giờ thì bọn họ sẽ đều được nhận đầy đủ các phúc lợi xã hội. Tất cả mọi người, trừ Jangbu. Anh ta đã kiếm đủ tiền từ câu

chuyện của mình và bay về Tây Tạng rồi. Mình nghĩ cuộc sống ở thành phố này cũng không phù hợp với anh ta cho lắm. Hơn nữa, ở Tây Tạng, số tiền ấy đủ cho anh ta và gia đình ổn định cả đời – đấy là không kể có khi còn sống sung túc là đằng khác. Còn nếu ở New York này, chừng ấy chắc chỉ đủ mua một căn sập sệ ở một khu tồi tàn mà thôi.

Lilly cũng có vẻ đã hết thất vọng vì không được đi dự dạ hội. Tina đã thuật lại cho cậu ấy chi tiết mọi chuyện sau khi Michael không nói không rằng bỏ lại cả ban nhạc để đưa mình đến bệnh viện, Boris đã lãnh luôn phần chơi ghi-ta, mặc dù cậu ấy chưa bao giờ thử chơi ghi-ta cả.

Nhưng tất nhiên, là một thiên tài âm nhạc, không có nhạc cụ nào Boris không thể chơi…có lẽ chỉ trừ đàn ắc-coóc thôi. Tina kể sau khi bọn mình đi rồi, tình hình khá là lộn xộn. Josh và mấy gã bạn đã leo hẳn ra phía ngoài tầng quan sát để xem bọn họ có nhìn được những thứ phía dưới bằng mắt thường không. Tuy nhiên thầy Wheeton đã bắt được và phạt cấm túc tất cả bọn họ. Lana khóc ầm lên vì Josh đã làm hỏng cả buổi tối quan trọng nhất đời nó, và tất cả những gì nó nhớ được về buổi PROM này là hình ảnh anh ta nhoài người ra khỏi Tòa Nhà Empire State như một con king kong trong sở thú.

Một kỷ niệm mới Ngọt ngào làm sao.

Còn mình, mình không phải lo lắng, khi

Michael lên đại học vào năm tới vì:

a) anh ấy sẽ không học đâu xa, mình sẽ gặp anh ấy suốt ngày. Hoặc ít nhất thì cũng thường xuyên

b) kỷ niệm đẹp nhất mà anh ấy để lại cho mình trong buổi tối ngày hôm nay chính là khi anh ấy quay sang nói với bố mình, ngay trong phòng chờ của bệnh viện (sau khi mình hỏi bố cả tỉ lần là nếu mình có em trai, mình có được ở lại New York hè này để chơi với em không. Và bố cũng trả lời lại đủ chừng ấy lần là mình đã ký hợp đồng và phải tuân thủ.): "Thật ra, thưa ngài, theo luật, người chưa tới tuổi vị thành niên không thể ký bất kỳ hợp đồng nào. Do đó theo luật bang New York, ngài không thể bắt Mia làm theo

bất cứ giấy tờ nào mà cô ấy đã ký, vì cô ấy vẫn chưa đủ 16 tuổi. Vì vậy mọi giấy tờ đều không có hiệu lực.”

WOWW!!! THẬT LÀ DŨNG CẢM!!!!!!

Phải nhìn mặt bố lúc ấy, mình còn tưởng bố bị trệch động mạch vành rồi cơ. May là bọn mình đang ở bệnh viện, nên nếu chẳng may bố có bị thật thì vẫn nắn lại được. Bố nheo mắt nhìn chằm chằm vào Michael và anh ấy cũng nhìn thẳng vào mặt bố. Rồi bố nói: “Được rồi…để xem sao.”

Nói thế thôi chứ rõ ràng bố đã bị đánh bại. Chúa ơi, có bạn trai là một thiên tài thật TUYỆT quá đi mất. Mặc dù anh ấy vẫn chưa lĩnh hội được nghệ thuật của

những chiếc áo ngực không dây, nhưng không sao.

Cuối cùng mình cũng được về phòng… và có vẻ như mình sẽ được ở lại thành phố này ít nhất là gần hết hè…và mình có một đứa em trai…và mình đã viết được bài báo đầu tiên cho báo trường, VÀ cả một bài thơ…

Và mình lại còn được dự vũ hội cuối năm nữa chứ.

MÌNH ĐÃ ĐƯỢC ĐI DỰ VŨ HỘI CUỐI NĂM!!!!!!!!

Chúa ơi! Cuối cùng mình cũng đã lĩnh hội được cảnh giới cao nhất của quá trình hoàn thiện bản thân!

Một lần nữa.

- HẾT TẬP 5 -

Nhật ký Công chúa

Tập 6: Nàng Công chúa tập sự

Công chúa tham gia tranh cử!

Mia bất đắc dĩ phải tham gia vào cuộc chạy đua giành chức Chủ tịch hội sinh viên. Tất cả là lỗi của cô bạn thân ham mê quyền lực, đồng thời là chiến lược gia của cuộc vận động tranh cử bất khả kháng lần này – LILLY. Hoàn toàn khác xa những gì Mia đã tưởng tượng về năm học trung học thứ hai của mình. Nhưng bà thì lại cho rằng đây chính là một kinh nghiệm quản lý tốt giúp cho việc trị vì

Genovia sau này của Mia.

Và cũng như mọi khi, Mia tiếp tục có thêm nhiều vấn đề lớn hơn cần lo lắng tới: hóa ra môn lượng giác của năm hai còn khó nhằn hơn cả môn đại số năm nhất, điểm B môn tiếng Anh như một đòn chí tử đối với Mia… Rồi cả chuyện với Michael, anh tân sinh viên Đại học, người bạn trai yêu dấu của Mia… Hóa ra khi đã vào đại học thì mọi người không nhất thiết phải thức dậy đều đặn hàng sáng để tới trường. Và cuối cùng là những tiết lộ "động trời" mà Lana đã hé lộ với Mia, về chuyện: các anh chàng sinh viên đại học thường mong muốn gì ở một người bạn gái…

Liệu một cô Công chúa tập sự như Mia

có đủ sức vượt qua được những thử thách trên hay không???

Nhật Ký Công Chúa tập 6: Công chúa tập sự

Chương 1

THAE

Trường trung học Albert Einstein

THỜI KHÓA BIỂU HỌC KÌ MÙA THU

Học sinh: Công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo Thermopolis

Giới tính: Nữ

Lớp: 10

Gửi tới toàn thể học sinh và các vị phụ huynh:

Chào mừng các em đã quay trở lại trường, sau một kì nghỉ hè đầ sôi động và snảg khoái, sẵn sang cho học kì mới sắp tới. Ban Giám hiệu và toàn thể giáo viên của trường THAE rất kỳ vọng vào một năm học thành công và hiệu quả hơn các năm trước. Với tinh thần đó, Ban Giám hiệu có một số lưu ý về nội quy trường học như sau:

Tiếng ồn:

Các em hết sức lưu ý cho, trường Trung học Albert Einstein nằm trong khu dân cư đông đúc. Do đó mọi tiếng ồn - đặc biệt khu ngoài cổng trường – gây phiền phức khó chịu cho người dân quanh đây là không được phép. Tiếng ồn bao gồm: tiếng quát tháo, tiếng hò hét, tiếng kêu

réo, hay tiếng cười quá to. Ngoài ra còn có tiếng nhạc, tiếng trống, hay những lời hô khẩu hiệu không chính thống….Đề nghị các em tôn trọng các vị hang xóm đáng kính của chúng ta đến mức tối đa và giảm đến mức tối thiểu những loại tiếng ồn không cần thiết trên.

Làm mất uy tín bộ mặt của nhà trường

Đặc biệt nghiêm cấm các hành vi bôi bẩn, trang trí hay nhạo bang bức tường sư tử, thường được gọi là “Joe”, ở bên ngoài cổng trường Trung học Albert Einstein trên phố Đông 75. Nhà trường đã cho trang bị dày đặc một hệ thống camera theo dõi 24/24. Bất kỳ học sinh nào bị bắt quả tang đang tí toáy phá hoại tài sản chung dưới mọi hình thức sẽ lập

tức bị buộc thôi học và /hoặc nộp tiền phạt.

Hút thuốc

Ban giám hiệu nhà trường nhận thấy: hàng ngày, tổ vệ sinh của nhà trường phải thu dọn một lượng lớn đầu mẩu thuốc lá trên các bậc cầu thang tại cổng phố Đông 75. Ngoài việc thuốc lá đặc biệt bị nghiêm cấm trong khuôn viên nhà trường, các đầu mẩu thuốc lá còn làm mất mỹ quan trường học, và là nguy cơ cao gây cháy nổ. Do đó, bất kỳ học sinh nào bị bắt gặp đang hút thuốc – dù là do giáo viên trong trường hay do camera theo dõi- sẽ lập tức bị buộc thôi học và/ hoặc nộp tiền phạt.

Đồng phục

Đồng phục theo đúng tiêu chuẩn của trường Trung học Albert Einstein bao gồm:

Nữ sinh:

Áo trắng dài tay hoặc ngắn tay

Áo len xám hoặc áo len gi-lê xám

Váy ca-rô xanh vàng hoặc quần vải flanen xám

Tất xanh hoặc trắng cao đến đầu gối hoặc tất da chân xanh hoặc đen hoặc quần tất màu da chân

Cà vạt ca-rô xanh vàng

Áo khoác màu xanh nước biển

Nam sinh:

Áo trắng dài tay hoặc ngắn tay

Áo len xám hoặc áo len gi-lê xám

Quần vải flanen xám

Tất xanh hoặc đen

Cà vạt ca-rô xanh vàng

Áo khoác màu xanh nước biển

Đặc biệt nghiêm cấm mặc dưới váy các loại quần soóc - kể cả quần soóc dung trong giờ thể dục hay quấn soóc đồng phục thi đấu của đội điền kinh.

Buổi học đầu tiên sẽ bắt đầu sau ngày lễ Lao động. lúc 7:55 sáng thứ ba, ngày mùng 8 tháng 9. Mọi lí do đi học muộn

đều không được chấp nhận.

Chào mừng các em đã quay trở lại trường !

Thứ hai, ngày 7 tháng 9, Ngày lễ Lao động

WOMYNRULE: Cậu đã ĐỌC chưa? Cậu có nhận được cái bản-thông-báo-cấm-cãi-lại được gửi đi hang loạt cuối tuần trước không? Cô ý rõ rang đang ám chỉ mà? Cậu cũng thừa hiểu cái đoạn nói về vụ "hô khẩu hiệu không chính thống" là nhằm thẳng vào MÌNH mà. Chỉ vì năm vừa rồi mình đứng ra tổ chức mấy cuộc hội họp tuyên truyền. Chúng ta phải làm một điều gì đó mới được… Hiệu trưởng Gupta cho rằng có thể chặn họng bọn

mình nhưng cô ấy nhầm to rồi, Hội học sinh của trường trung học Albert Einstein sẽ KHÔNG chịu để bị hăm doạ như vậy đâu.

FTLOUIE: Lilly, mình…

WOMYNRULE: Còn cả tiết mục trang trí camera bủa vây khắp trường nữa chứ… Sợ thậ!!! Mà tuỳ tâm đấy. Cứ việc lắp đặc bao nhiêu tuỳ ý. Chả ai ngăn cản được MÌNH đâu. Cô Gupta càng ngày càng độc đoán, cô ý muốn biến cái trường này thành nhà riêng đây mà. Không hiểu cô ý còn định làm gì nữa? Có khi là thuê một đội điệp viên theo dõi bọn mình ý chứ. Quá sức! Cô Gupta càng ngày càng sa đà vào việc xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của bọn mình mà.

Vì thế, C2G ạ…năm nay chúng ra phải giành lại thế chủ động. Mình có một kế hoạch…

FTLOUIE: Lilly…

WOMYNRULE: … sẽ làm phá sản toàn bộ âm mưu mua chuộc, ép buộc chúng ta làm theo ý muốn đó của cô Gupta. Hay ở chỗ là kế hoạch này vẫn được tiến hành trên tinh thần tuân thủ đầy đủ các quy định của nhà trường. Cô Gupta thậm chí sẽ khôgn phát hiện ra là đang bị chúng là chơi khăm.

FTLOUIE: LILLY!!! Mình tưởng chat chit là để hai bên có thể NÓI CHUYỆN với nhau.

WOMYNRULE: Ừ thì bọn mình đang

nói chuyện còn gì.

FTLOUIE: Chị có CẬU nói thôi. Nãy giờ mình có mở mồm nói được câu nào đâu. Cậu liên tục cướp lời mình.

WOMYNRULE: Được rồi. Thế cậu nói đi. Cậu muốn nói gì?

FTLOUIE: Quên mất rồi. Tại cậu đấy. Mà này, thôi ngay gọi mình là C2G điiiiii

WOMYNRULE: XIN LỖI. Làm gì mà ghê thế. Cậu có nhận thấy là kể từ hôm em trai cậu ra đời, cậu có vẻ hơi…. nhạy cảm quá không đấy.

FTLOUIE: Có chối đâu. Từ trước tới giờ lúc nào mình chẳng nhạy cảm.

WOMYNRULE: Rồi, sao cũng được thưa MT. Mà cậu không tò mò tí gì về kế hoạch của mình sao?

FTLOUIE: Ừ cậu nói đi… Ê, đợi chút. MT là cái gì?

WOMYNRULE: Cậu hiểu ý mình mà.

FTLOUIE: Không, biết chết liền đấy

WOMYNRULE: Cậu biết mà… Là Mẹ Trẻ đó.

FTLOUIE: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ MẸ TRẺ !!!!

WOMYNRULE: Còn không nữa. Y như kiểu gấu trúc giữ con vậy

FTLOUIE: Chỉ vì mình ngăn không cho mẹ mình bế một đứa bé mới 6 tuần tuổi

đi xem buổi duyệt binh vì hoà bình dọc cầu Brooklyn mà gọi mình là mẹ trẻ á???? MỌI CHUYỆN có thể xảy ra trong buổi duyệt binh đó. MỌI CHUYỆN. Mẹ mình có thể bị trượt chân và vô tình đánh rơi em mình và thằng bé có thể bị bay qua khỏi rào chắn an toàn và rơi hàng trăm mét xuống dòng sông Đông bên dưới và chết đuối…Đó là nếu cú ngã chưa kịp làm gãy hết những cái xương nhỏ xíu của nó. Và cho dù mình có nhảy ngay xuống cứu nó thì hai bọn mình có thể sẽ bị dòng nước cuốn trôi ra biển… Mà sao cậu phải nhắc tới chuyện đó?

WOMYNRULE: Chuyện gì? Chuyện giữ em khư khư như gấu trúc giữ con á?

FTLOUIE: CẬU IM ĐI !! LO LẮNG

CHO EM TRAI CỦA MÌNH THÌ CÓ GÌ LÀ SAI !!! MÀ MÌNH CŨNG CHƯA BAO GIỜ BẢO VỆ NÓ QUÁ MỨC CẦN THIẾT!!!

WOMYNRULE: Ồ, có đấy. Cậu đang bị ám ảnh với những tưởng tượng u ám xung quanh đứa em mới chào đời.

FTLOUIE: Thì cũng cần có AI ĐÓ quan tâm tới nó chứ. Nhất là khi nó có một bà mẹ lúc nào cũng chỉ chực bế bồng lôi khắp nơi, từ những cuộc diễu hành nhảm nhí trên những khu phố đông nghẹt người tới những bến TÀU ĐIỆN NGẦM hôi khú lên- mầm mống của rất nhiều vi khuẩn. Còn ông bố thì không ngừng tung con lên trời, có lần còn va đầu nó vào cánh quạt trần. Rocky thật MAY MẮN

khi còn có bà chị gái này, người duy nhất trong nhà biết quan tâm và lo lắng cho sức khoẻ và sự an toàn của em mình

WOMYNRULE: Bảo rồi. Tuỳ tâm! Thưa mẹ trẻ.

FTLOUIE: IM ĐI, LILLY. Giờ thì kể cho mình nghe cái kế hoạch ngốc nghếch của cậu đi.

WOMYNRULE: Không. Giờ mình lại chả thích kể nữa. Mình nghĩ người như cậu không nên nghe thì tốt hơn. Căn bản mấy bà mẹ trẻ trăm lo nghìn tính như cậu tốt nhất là không nên biết trước quá nhiều. Chỉ tổ làm họ rối rít tít mù lên thôi.

FTLOUIE: Không nói thì thôi. Mình cũng

chẳng thiết tha kế hoạch dị hợm của cậu. Anh cậu đang gọi cho mình. Mình đi đây.

WOMYNRULE: CÁI GÌ???? Bảo anh ý đợi chút. MÌNH CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG MÀ MIA!

FTLOUIE: Không ! Quá muộn! Nói chuyện với anh cậu là một chuyện vô cùng hệ trọng. Ít nhất là đối với mình, Lilly ạ. Mình mới gặp anh ấy có 2 lần, kể từ hôm mình về hôm thứ 6 rồi…

WOMYNRULE: Ừ thì xin lỗi đã gọi cậu là mẹ trẻ, được chưa. Đợi một phút thôi, để mình kể cho cậu…..

FTLOUIE: Và một lần hôm anh ý dọn vào ký túc xá hôm thứ 7. Michael đã phải một mình hì hục bê cái tủ lạnh mini

lên mấy tầng lầu, chỉ vì cái tháng máy bị hỏng

WOMYNRULE: MIA !!! CẬU CÓ NGHE MÌNH NÓI KHÔNG ĐẤY!!!

FTLOUIE: Bố mẹ cậu cũng có mặt ở đó, cả người quản lý ký túc xá nữa. Hôm qua bọn mình có đi chơi với nhau nhưng mình vẫn đang bị lệch múi giờ nên đã….

WOMYNRULE: MÌNH…

FTLOUIE: …ngủ gật khi anh ấy đang khoe….

WOMYNRULE: THỀ….

FTLOUIE:… bộ bài ảo thuật mới toanh của anh ý vì lần trước lúc dọn phòng cô Maya đã làm rơi bộ bài….

WOMYNRULE: SẼ….

FTLOUIE: …và làm lẫn lộn với các bộ bài cũ mà Michael không dùng đến nữa…

WOMYNRULE: XỬ LÝ CẬU!

FTLOUIE: (log out)

Thứ hai, ngày 7 tháng 9, Ngày lễ Lao động, 10 giờ đêm, ở nhà

Lại một năm học mới bắt đầu. Mình phải vui mới phải chứ nhỉ? Vì mình sắp được gặp lại mấy đứa bạn thân rồi, sau hai tháng lưu lạc nơi xứ người…

Mà mình vui thật, vui vì sắp được gặp lại Tina, Shameeka và Ling Su, và thậm chí là - mình không ngờ cái tên này cũng

có trong danh-sách-nhớ-nhung của mình-Boris.

Chỉ là…ừm…năm nay mọi thứ sẽ KHÁC đi rất nhiều. Khi không còn có việc sang sang ghé qua đón Michael cùng đến trường, cùng ăn trưa với nhau, hay được anh ấy ghé qua gặp mặt trước mỗi giờ đại số nữa. Thay vào đó là môn Hình học. Nhưng mình sẽ lo lắng đến chuyện này sau. Mặc dù thầy Gianini (quên, DƯỢNG FRANK. PHẢI NHỚ GỌI DƯỢNG FRANK MỚI ĐƯỢC) nói rằng những ai học dốt đặc Đại số sẽ toả sang ở Hình học. Cầu trời là thầy ý nói đúng!!!

Đành rằng mình và anh Michael không phải lúc nào cũng tíu tít bên nhau như

nhỏ Lana và gã Josh, nhưng ít thì thỉnh thoảng vẫn nhìn thấ nhau ở hành lang hay trên sân trường. Còn giờ thì anh Michael đã tốt nghiệp, mình chẳng còn gì để mong ngóng ở trường nữa. Không gì luôn.

À, trừ mấy ngày cuối tuần.

Nhưng vấn đề là anh Michael sẽ có được bao nhiêu thời gian rảnh vào mấy ngày cuối tuần ấy? Giờ anh ý đã là sinh viên đại học rồi, bài vở ngồn ngộn, làm sao có nhiều thời gian dành cho mình vào cuối tuần được. Chưa kể mình còn mắc kẹt với hang đống bài tập ở trường và mấy buổi học làm công chúa với bà nữa. Chả ra gì….

Giời ạ… không hiểu mẹ BỊ LÀM SAO

nữa??? Rocky khóc phải gần 15 phút rồi mà mẹ chẳng LÀM MỘT CÁI GÌ cả. Mình vừa ngó ra ngoài phòng khách, mẹ và thầy G vẫn đang thản nhiên xem phim Law and order. Làm mình nhắc: “Mẹ ơi, em gọi mẹ kìa”. mẹ thậm chí không buồn rời mắt khỏi TV, thủng thẳng nói “ Em đang gắt ngủ ý mà. Một lát là nín rồi ngủ thôi”.

Trời ơi mẹ chăm em kiểu gì thế này? Giờ thì mình hiểu tại sao mình lại lớn lên dị hợm và khác người thế này rồi. Cứ xem cái cách mẹ cho em “gắt tí rồi ngủ thôi” là mình hiểu ngày xưa mẹ đối xử với mình thế nào.

Mình chạy vội qua căn phòng sơ sinh sơn màu vàng choé và vỗ về Rocky bằng

bài hát “Behind Every Good Woman” của Tracy Bonham và nó nín ngay lập tức.

Một lời cảm ơn cũng chẳng có, ngược lại mình bị dũa cho một trận te tua. Lúc đó mình vừa bước ra khỏi phòng em, và mẹ quay ra nhìn mình (chỉ vì TV đang chiếu quảng cáo giữa phim) và nói bằng giọng rất kiểu “cô nuôi dạy trẻ chuyên nghiệp”: “Cảm ơn con, Mia. Mẹ và dượng đang cố dạy cho em hiểu rằng khi mẹ đặt em xuống giường vào buổi tối có nghĩa là em cần phải đi ngủ. Và giờ thì nó sẽ suy ra rằng cứ khóc toáng lên là sẽ có người chạy tới hát cho nó nghe. Mẹ vừa mới luyện cho em quen được chuyện đó trong thời gian con sang Genovia nghỉ hè. Giờ

thì mẹ sẽ lại phải huyến luyện nó lại từ đầu”.

Vậy đó, XIN LỖI MẸ THÂN YÊU!!! Chẳng nhẽ xót xa khi thấy em trai mình khóc là làm hư em sao chứ !!! Đến chịu người lớn !!!

Mà nãy nói đến đau rồi ý nhỉ ...

À à nhớ rồi, trường học. Không có anh Michael !

Tiếp….Tiếp… Đành rằng đến trường là để học lấy kiến thức nhưng mình sẽ học vào hơn nếu thỉnh thoảng được nhìn thây anh Michael lang thang như chú nai đi lạc ở dưới sân trường… Giờ thì đến trường chỉ có học và học và học. Không còn gì để mong ngóng, ngoài thứ Bảy và

Chủ nhật. Mình không nói là thiếu Michael thì mình sẽ lăn đùng ra ngất, nhưng khi có anh ấy ở bên cạnh - hoặc chí ít là có anh ấ học chung trường - MỌI CHUYỆN sẽ trở nên nhẹ nhàng và thú vị hơn rất nhiều.

Điểm sang duy nhất của năm học năm nay chính là môn tiếng Anh. Bởi xem ra cô giáo tiếng Anh mới của bọn mình là một người khá hay ho. Cô ý có vẻ cực kì yêu thích bộ môn này. Cứ đọc cái thư cô ấy viết cho bọn mình hồi tháng trước thì biết:

THAE

Gửi tới các em học sinh lớp 10 sẽ học môn tiếng Anh của cô M.artinez

Chào các em!

Cô hy vọng rằng các em sẽ không thấy phiền khi cô gửi thư cho mọi người thế này, khi mà năm học mới thậm chí còn chưa bắt đầu. Nhưng với tư cách là giáo viên mới của trường THAE, cô chỉ muốn giới thiệu sơ qua về bản thân và làm quen với các em.

Tên cô là Karen Martinez. Cô đã tốt nghiệp Thạc sỹ, chuyên ngành văn học Anh tại trường ĐH Yale vào mùa xuân vừa qua. Sở thích của cô là trượt patanh, tập khí công, tham quan các danh lam thắng cảnh của thành phố New York, và đọc sách (tất nhiên rồi!). Nhất là các cuốn sách văn học kinh điển như Kiêu hãnh và Định kiến.

Cô rất mong muốn có thể làm quen và hiểu rõ hơn mỗi người trong lớp. Để giúp cô làm được điều đó, đề nghị mỗi bạn chuẩn bị một bài viết ngắn về tiểu sử bản thân và viết về những gì em đã học được trong mùa hè vừa qua (không quá 500 chữ). Các em phải hiểu rằng, các bài học cuộc đời vẫn không hề dừng lại dù là trong những tháng nghỉ hè…bởi cuộc sống- bản thân nó đã là một trường học rộng lớn mà con người không bao giờ có thể học hết được!

Cô rất xin lỗi vì đã giao bài tập cho các em khi mà năm học còn chưa bắt đầu nhưng cô đảm bảo rằng điều đó sẽ chỉ có lợi cho các em mà thôi. Giúp cho cá em sẽ trở thành các cây bút trẻ xuất sắc

trong tương lai.

Cảm ơn các em rất nhiều và chúc những ngày hè còn lại của các em tràn ngập niềm vui và những điều bất ngờ !

Hẹn sớm gặp lại các em!

Cô K. Martinez

Phải công nhận cô Martinez là một giáo viên cực kì yêu nghề. Cuối cùng thì trường THAE cũng có được một giáo viên tận tâm với nghề thực sự- trừ thầy G, tất nhiên.

Ý mình là Dượng Frank.

Chưa hết, cô Martinez còn là cố vấn mới cho tờ báo trường nữa chứ. Mà mình là một thành viên trong tổ biên tập. Xem ra

cô Martinez và mình có khá nhiều điểm chung với nhau – này nhé, mình rất thích truyện Kiêu hãnh và Định kiến, nhất là phiên bản phom do Colin Firth đóng và mình đã từng chơi trượt pâtnh- Chắc chắn mình sẽ lĩnh hội được rất nhiều từ các bài giảng thong thái của cô ý. Với một người muốn trở thành nhà văn như mình thì điều quan trọng là phải tìm được người thầy giỏi, biết mài giũa tài năng đúng cách chờ đến ngày toả sáng.

Khoan nghĩ tới chuyện gì xa xôi, trước mắt phải nghĩ làm sao viết cho xong cái tiểu sử và bài phát biểu cảm nghĩ về mùa hè vừa qua cái đã. Biết viết gì bây giờ? Chẳng nhẽ viết: "Em chào cô. Em là Công chúa Amelia Mignonett Grimaldi

Thermopolis Renaldo. Có lẽ cô đã nghe đến tên em vì đã có một vài bộ phim nói về cuộc đời em".

Chẹp, cũng phải công nhận một điều là mấy bộ phim đó phóng tác hơi nhiều so với cuộc đời thực của mình. Trong bộ phim đầu tiên đạo diễn để cho bố mình bị tai nạn chết, còn bà thì bỗng dưng biến thành một người bà vô cùng đáng kính và dễ thương. Chưa hết, trong tập phim thứ 2, họ để cho mình chia tay với Michael vô cùng thảm khốc! Mấy tay biên kịch thật thất đức! Phóng tác thì cũng phải có chừng mực thôi chứ. Họ làm như cuộc sống thực của mình chưa đủ kịch tính hay sao mà thêm bớt các tình tiết vô tội vạ thế không biết….

Mình thấy mình có nhiêu điểm chung với nhân vật Aragorn trong tập phim Sự trở lại của nhà vua trong series Chúa tể những chiếc nhẫn. Này nhé, mình và Aragorn đều bị gánh nặng ngai vàng đè nặng. Mình chỉ mong muốn được làm thường dân mà thôi. Và mình nghĩ nhân vật Aragorn cũng có ước muốn tương tự.

Nói vậy không có nghĩa là mình không yêu đất nước Genovia, đất nước mà sớm muộn rồi mình cũng sẽ là người cai trị. Chỉ là ngày nào cũng quanh quẩn bên bố và bà nội thực sứ rất rất chánnnnn. Trong khi mình chỉ MUỐN được ở bên cạnh đứa em trai bé bỏng mới sinh và anh BẠN TRAI sắp sửa vào ĐẠI HỌC mùa thu này.

Michael cũng chẳng phải đi xa gì cho cam, ngay ở trường ĐH Columbia ở Manhattan này thôi, nhưng dù sao cũng ở tít trên phố. Mà mình thì ít khi bén mảng lên mấy khi đó lắm, trừ một lần mon men lên quán Sylvia để mua gà rán (cho mẹ) và bánh quế (cho mình).

Tuần trước, lúc ở Genovia mình đã viết xong cái tiểu sử để nộp cô Martinez rồi. Hy vọng rằng khi đọc bài viết của mình cô ý sẽ thấy toát lên được long nhiệt huyết và tâm hồn đam mê văn chương cháy bỏng:

Tại bàn của

Công chúa Amelia Renaldo

TIỂU SỬ

của Mia thermopolis

Tên em là Mia Thermopolis, 15 tuổi, thuộc chòm sao Kim Ngưu, là người thừa kế ngai vàng của công quốc Genovia (dân số 50.000 người). Sở thích của em là được tham dự các buổi học làm công chúa với bà nội; xem TV; đi ăn nhà hang (hoặc gọi đồ ăn về nhà); đọc sách; viết bài cho tờ báo The Atom của trường THAE và làm thơ. Nghề nghiệp mơ ước cua rem là được trở thành tiểuthuyết gia và/ hoặc người huấn luyện chó cứu hộ (ví dụ khi có động đất, có thể tìm và cứu được những ngươi mắc kẹt dưới lòng đất).

Tuy nhiên, có vẻ như em sẽ phải an phận với vai trò làm công chúa Genovia

(C2G).

Rồi, xong. Phần này thì đơn giản. Cái khó là phần viết bài cảm nhận về những điều đã học được trong mùa hè vừa rồi cơ. Mình ĐÃ học được gì nhỉ? Mình dành gần như trọn tháng 6 để giúp mẹ va thầy G thích ứng với việc có trẻ sơ sinh trong nhà - đây là một giai đoạn chuyển giao vô cùng khó khăn với họ… bởi bao lâu nay mọi người vẫn quen với việc nhà chỉ toàn người- hai-chân (không tính Louie Mập của mình). Việc xuất hiện một thành viên mới trong nhà sẽ chỉ biết bò – ít nhất trong vòng 1 năm tới – đã khiến mình nhận thức sâu sắc về việc nhà mình là một nơi cực kì không – an – toàn – cho - trẻ - nhỏ, trong khi "cô trông trẻ

chuyên nghiệp” - mẹ mình và thầy G – “thích tung trẻ lên quạt trần”, chẳn hề để tâm đến chuyện đó.

Mình đã phải gọi anh Michael tới giúp gắn các công tắc an toàn ở toàn bộ các ổ cắm trong nhà cũng như các thiết bị bảo vệ ở mấy cái ngăn kéo trong bếp và ngoài phòng khách. Mẹ thậm chí còn tỏ ra khó chịu vì điều đó. Vì giờ đây muốn lấy cái gì cũng phải mất thời gian lâu hơn.

Nhưng rồi sẽ có ngày mẹ phải cảm ơn mình, khi Rocky chập chững biết đi và nghịch ngợm đồ đạc trong nhà.

Khi bọn mình không bận lắp đặt các thiết bị bảo vệ quanh nhà thì hai đứa cũng

chẳng có gì nhiều để làm. Thường thì các đôi sẽ có rất nhiều nơi để đi vào mùa hè ở cái thành phố rộng lớn này: chèo thuyền dọc Công viên Trung tâm, đi dạo trên xe ngựa dọc phố 5, tham quan các bảo tang và các phòng tranh, đi xem opera ở sân khấu ngoài trời, hoặc ăn tối ở các nhà hang ngoài trời ở khu Little Italy….

Tuy nhiên, tât cả mấy cái đó tốn khá nhiều tiền (trừ khi tận dụng được mấy tấm thẻ giảm giá dành cho sinh viên). Xem opera ở sân khấu ngoài trời thì không mất tiền nhưng mọi người sẽ phải đến xí chỗ từ 8 giờ sang và nếu không cẩn thận sẽ bị mấy người biểu diễn ở đó mắng chửi vì tấm bạt của bạn chẳng may

lấn qua phần đất của họ. Chưa kể đến chuyện các vở opera toàn kết thúc rất bi thảm, các nhân vật chính cứ đua nhau chết hết. Mình chẳng thích những kết thúc như vậy.

Mặc dù là công chúa thật đấy nhưng tiền tiêu vặt hàng ngày của mình vẫn chỉ "mang tính minh hoạ" thôi : 20 đôla. Bố nói có như vậy mình mới không đua đòi trở thành mấy đứa con gái tiệc tùng hư đốn (như mấy đứa nhà giàu đình đám ở cái thành phố này), bởi mình chẳng có đủ tiền để mua váy bó ngắn cũn cỡn lẫn heroin….

Còn anh Michael có việc làm thêm mùa hè ở cửa hàng Apple trên phố SoHo thật đấy nhưng anh ấy phải dành dụm để mua

cho được phần mềm sáng tác âm nhạc Logic Platinum. Ban nhạc Skinner Box của Michael hiệnđang tạm thời giải thể vì các thành viên mỗi người học ở một bang khác nhau. Anh ấy còn muốn mua một cái màn hình phẳng 23 inch Cinema HD cùng với quả máy tính Power Mac G5 mới toe nữa chứ. Michael có thể được mua với giá ưu đãi dành cho nhân viên của cửa hàng. Nhưng tất cả những món đồ đó cộng lại cũng chỉ bằng một con xe Segway Human Transporter mà mình đang nài nỉ bố mua cho suốt từ hè đến giờ (vẫn chưa có kết quả).

Chưa kể, nếu đi dạo trên xe ngựa dọc Công viên Trung tâm với bạn trai mà có VỆ SỸ kè kè bên cạnh thì còn gì gọi là

lãng mạn nữa chứ.

Vì thế, khi không phải lắp đặt thiết bị bảo vệ quanh nhà thì mình qua nhà Michael chơi. Chú Lars sẽ ngồi xem kênh ESPN hoặc nói chuyện với hai bác Moscovitz, khi họ không có bệnh nhân hay bay về Albany thăm họ hang. Còn mình và anh Michael có thể ngồi xem phim hoặc chơi điện tử với nhau, trước khi bị bố chia cắt vào tháng 7 và tháng 8. Như vậy đã là nhân đạo lắm rồi, nếu so với kế hoạch bay sang Genovia từ mùng 1 tháng 6 trước đó của bố.

Thật buồn là chuỗi ngày ấm áp ấy kết thúc quá nhanh và mình phải dành hai tháng còn lại rong ruổi tít tận Genovia. Mình đã cứu được Vịnh Genovia (Ít nhất

là nếu mọi chuyện được tiến hành như kế hoạch) không bị bọn tảo biển tràn vào. Đó là loại tảo do Bảo tàng và Viện Hải dương học của nước láng giềng Monaco lén đổ xuống biển Địa Trung Hải (mặc dù họ một mực bác bỏ điều đó. Cũng giống như lần họ phủ nhận chuyện Công chúa Stephanie là người cầm lái khi cô và mẹ lái xe lao qua vách đá đó. Nhưng thôi, bỏ qua…)

Mình đã viết tất cả những sự vụ trên vào bài tập mà cô Martinez giao cho. Kể cả việc mình đã bí mật ra lệnh (và chuyển mọi chi phí cho các ban ngành của Bộ Quốc phòng Genovia) sau khi đọc thấy trên mạng nói rằng ốc sên là kẻ thù số một của loài tảo biển gây hại kia.

Thề là đến giờ vẫn khôgn hiểu sao mọi người lại giận dữ về chuyện đó đến như vậy. Lũ tảo gây hại đó đang cướp đi môi trường sống của loài tảo bẹ và hang trăm loài động thực vật khác trên vịnh. Độc tính của những con ốc sên đó cũng ngang ngửa như loài tảo biển gây hại trên, vì thế làm gì có loài động vật nào dám ăn thịt chúng đâu. Và càng không có chuyện chúng có thể phá vỡ thảm thực vật trong vịnh. Chúng sẽ tự nhiên chết đi khi mà nguồn cung cấp dinh dưỡng duy nhất của chúng – lũ tảo gây hại - biến mất. Và Vịnh Genovia sẽ trở lại yên ổn như bình thường. Vậy thôi, có gì to tát lắm đâu mà mọi người phải nhặng xị lên thế nhỉ?

Mọi người làm như mình không hề suy

nghĩ trước khi đưa ra quyết định trên không bằng. Chẳng nhẽ mọi người không hiểu được rằng mình không phải là một đứa con gái tuổi teen bình thường (mà mối quan tâm duy nhất chỉ là mấy buổi tiệc tùng và bọn con trai), chí ít thì mình cũng học ở lớp Năng khiếu và Tài năng cơ đấy!

Mình đã bỏ qua không viết về đoạn mọi người điên như thế nào khi biết mình cho thả ốc sên xuống vịnh. Đảm bảo cô Martinez sẽ cực kì ấn tượng với bài viết của mình, vì mình đã sử dụng rất nhiều hình tượng văn học và câu từ bóng bẩy. Có lẽ với sự giúp đỡ của cô Martinez, năm nay mình sẽ viết được nhiều bài quan trọng hơn cho tờ The Atom, thay vì

chỉ quanh quẩn ở chuyên mục thực đơn bữa trưa hằng ngày như bây giờ. Mà có khi mình còn bắt tay vào xuất bản được một cuốn tiểu thuyết của riêng mình ý chứ. Giống như báo chí gần đây có viết một cô gái nào đó đã cho xuất bản sách viết những câu chuyện có thực xảy ra trong trường học của mình (và giờ thì không ai them nói chuyện với cô ta, hay ho vô cùng đấy). Nghe đồn cô bạn ấy cuối cùng phải chui lủi ở nhà và học trực tuyến qua mạng thì phải.

Nhưng mình không mong chuyện đó sẽ xảy ra với mình tẹo nào.

Cũng chẳng muốn suốt ngày loay hoay với chuyện mục thực đơn tẻ nhạt kia.

Ôi không…Lilly lại BUZZ mình rồi. Chẳng nhẽ cậu ấy không thấy đã quá 11 giờ đêm rồi sao? Mình cần phải đi ngủ để mai còn tỉnh táo gặp…

Hừm… định nói là Michael nhưng chợt nhớ ra là anh ý có còn học cùng mình nữa đâu.

Vậy thì cần gì phải lo lắng xem sang mai mình có xinh không…

FTLOUIE: Chuyện gì thế?

WOMYNRULE: Giật cả mình. Cậu đã nói chuyện với anh mình xong rồi hả?

FTLOUIE: Ừ

WOMYNRULE: Sao hai người lắm chuyện để nói thế?

Tội nghiệp Lilly. Cậu ấy và Boris cặp với nhau trong thời gian quá dài, nên giờ cô nàng vẫn chưa quen được với chuyện không còn có người gọi điện chúc ngủ ngon. Michael gọi không phải vì anh ấy chuẩn bị đi ngủ mà vì anh ấy biết mình thường ngủ sớm. Từ giờ Michael không phải dậy sớm nữa vì mặc dù học kỳ này anh ấy phải học tận 18 môn - để có thể tốt nghiệp sớm trong 3 năm thay vì 4 năm như bình thường (anh ấy sẽ bỏ ra một năm trước khi tốt nghiệp và trước khi mình vào ĐH để cả hai có thể cùng tham gia Tổ chức Hoà bình xanh đi cứu loài cá voi đang dần bị tiệt chủng) – nhưng cố tình chọn những lớp bắt đầu sau 10 giờ sang để có thể ngủ muộn chút.

Công nhận Michael là người có đầu óc tổ chức rất cao. Trong khi mình chỉ có đúng cái thực đơn trưa hằng ngày mà cũng đã như đánh vật rồi. Michael chỉ mất khoảng nửa tiếng để thu dọn đồ đạc vào ký túc xá ở trường ĐH Columbia (nếu mấy cái thang máy không bị hỏng) bởi mọi thứ đều được sắp xếp rất trật tự và ngăn nắp. Mình đã đi theo mọi người trong gia đình Moscovitz đến trường xem căn phòng của anh ấy như thế nào và cũng là để gặp anh ấy lần đầu tiên kể từ khi từ Genovia về. Mình không biết sinh viên ở trường Columbia phải trả bao nhiêu cho cái phòng này nhưng quả thực là mình không có cảm tình cho lắm. Phòng của anh Michael rất cũ kỹ và bí

bức. Nhưng đó không phải là điều Michael quan tâm. Anh ý thậm chí không buồn ngó qua cái nhà vệ sinh để xem xem liệu rèm tắm có sạch không, bồn cầu có mùi không… Tất cả những gì anh ý quan tâm là trong phòng có dây nối mạng hay không, tốc độ đường truyền có tốt không.

Con trai thật khó hiểu!

Mình cũng chưa từng gặp qua bạn cùng phòng của Michael bởi vì anh ta chưa chuyển tới. Nhưng thấy ở bên ngoài của phòng đề tên là Doo Pak Sun. Hi vọng anh ta là người tử tế và không bị dị ứng với long mèo. Bởi vì chắc chắn mình sẽ tạt qua đó HƠI BỊ NHIỀU.

Lại quay về nói chuyện của Lilly. Mình thấy thật khổ thân cho cậu ấy, tự dưng giờ chẳng còn anh trai ở bên cạnh. Phải làm gì đấy khiến cho cậu ấy cảm thấy tươi sang lên một tí mới được.

FTLOUIE: Nhưng như chẳng phải tốt hơn sao, cậu sở hữu toàn bộ căn phòng một mình còn gì. Không phải đó là điều cậu luôn mong muốn hay sao? Không còn ai uống tranh Sunny D và ăn tranh bánh Cherrio hạnh nhân mật ong của cậu nữa.

WOMYNRULE: Bỗng dưng mình phải làm tất cả việc nhà một mình, cả việc CỦA MÌNH và CỦA MICHAEL. Cậu nghĩ giờ ai là người chăm con Pavlov hả?

FTLOUIE: Cậu làm như anh Michael không trả lương cho cậu làm chuyện đó không bằng.

WOMYNRULE: Chỉ có 20 đôla/1tuần. Mình cũng làm việc chứ bộ. Nếu tính chi li ra thì mỗi lần dọn "cục ị" của con Pavlov chỉ được có 1 đôla thôi. Thật là rẻ rúng.

FTLOUIE: Cậu nói nghe ghê thế !!!

WOMYNRULE: Chứ cậu THÍCH đi dọn đồ phế thải của con Louie Mập lắm hả.

FTLOUIE: Cái đó của Louie Mập rất dễ thương, cũng tròn tròn như Louie vậy. Của Rocky cũng thế.

WOMYNRULE: Giờ thì ai mới là người

thấy ghê và ghê rất tỉ mỉ đây hả mẹ trẻ !!!

FTLOUIE: Thôi không nói chuyện đó nữa. Này, cậu có nghĩ chuyện cô Gupta cấm mặc quần soóc dưới váy là do vụ Lana mặc quần soóc của Josh để chứng minh cho thiên hạ thấy Josh là của nó không?

WOMYNRULE: Mình không biết và cũng chẳng quan tâm. Nghe này, ngày mai…

FTLOUIE: Sao?

WOMYNRULE: Không có gì. Ngủ đi.

FTLOUIE: ??????????????

WOMYNRULE: (log out)

Sao tự dưng mình có linh cảm rất khôgn

tốt về năm học sắp tới thế nhỉ???

Chương 2

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, phòng điểm danh

ÔI GIỜI ƠI. Chán quá điiiiiii !!!

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ mấy ngày hôm nay rồi nhưng sang nay lúc ghé qua nhà Moscovitz đón Lilly mình vẫn có cảm giác hẫng hụt cực kì, khi không còn thấy cảnh Michael đồng phục bảnh bao đứng sẵn ngoài cổng chờ. Thay vào đó chỉ có mỗi mình Lilly, đã không trang điểm thì chớ, đầu còn ghim hang tỉ cái cặp tăm tua tủa, khuyến mãi thêm đôi kính cận dày cộp trông đến khiếp. Cô nàng biện hộ cho sự lôi thôi này là vì giờ chẳng còn bạn trai nữa, việc gì phải làm đẹp cho ai

nhìn. Bà chắc sẽ THẤT KINH phải biết khi nghe được luận điểm ngang ngược này của cậu ý!!!

Đáng ra mình mới là người không phải lo lắng quá nhiều về vẻ bề ngoài, vì chí ít mình đã có bạn trai (anh ấy chỉ là đang đi học ở trường khác mà thôi). Vậy mà sang nay mình vẫn tắm gội sạch sẽ thơm tho đấy thôi. Trong khi Lilly còn chưa tìm được người trong mộng của mình. Ai mà thấy cái bộ dạng bây giờ của cậu ấy chắc chạy mất dép mất.

Nhưng tất nhiên mình không dại gì nói mấy câu đó với Lilly, sẽ chẳng ai thích nghe mấy câu góp ý kiểu đó ngay từ buổi sang sớm đầu tiên đến trường thế này.

Hơn nữa, theo như lời của Lilly thì tiết đầu tiên hôm nay sẽ là môn thể dục. Sao phải tắm gội TRƯỚC GIỜ THỂ DỤC trong khi đằng nào rồi thì sau đó cũng phải tắm gội từ đầu?

Mà nghe cũng có lí thật!

Nhưng mình nghĩ Lilly sau đó đã cực kì hối hận vì không chịu tắm gội trước khi tới trường ngày hôm nay. Khi bọn mình từ trong xe limo bước ra và gặp Tina Hakim Baba cũng vừa chui ra khỏi xe limo CỦA CẬU ẤY. Tina đã chạy lại ôm chầm lấy bọn mình: “Gặp lại các cậu vui quá!!!”, cậu ấy vô cùng tế nhị khi không đả động gì đến vụ mái tóc xoã xượi và cái kính xấu xí của Lilly. Đúng lúc đó có một anh chàng trông cực kì rực

rỡ đi về phía bọn mình. Đến một đứa có bạn trai như mình cũng phải khựng lại vài giây. Cậu ta cao lớn, tóc vàng, tướng tá như người mẫu và…

….khi cậu ta đưa tay ra nắm lấy tay Tina thì mình mới nhận ra cậu ấy chính là BORIS PELKOWSKI!!!!

BORIS PELKOWSKI ĐÃ BIẾN THÀNH HOT BOY CHỈ SAU MỘT MÙA HÈ !!!!!!

Mình biết nghe điều đó có vẻ hơi điên khùng nhưng quả đúng như vậy đó! Tina kể thầy dạy viôlông của Boris nói cậu ấy sẽ chơi tốt hơn nếu tăng thêm ít cân nữa. Thế là hè vừa rồi Boris đã lên chiến dịch tăng cân. Mặc dù tăng thêm gần 14

cân, nhưng hình như nó nhét vào cơ bắp hết thì phải, Trông cậu ý chẳng hề bị béo bụng tẹo nào. Thậm chí Boris còn phổng lên 5 cm nữa mới oách. Thế đã hết đâu, Boris còn đi mổ laze chữa cận thị để không phải loau hoay nâng kính mỗi khi chơi đàn và cái niềng răng cũng đã được tháo bỏ.

Giờ Boris cao ngang ngửa chú Lars rồi, bờ vai cũng dài rộng không kém. Tóc lại còn lơ thơ vài lọn highlight vàng nữa chứ - theo lời Tina thì đó là do ánh mặt trời ở Hamptons mang lại.

Quả thật trông Boris bây giờ lộng lẫy gấp 1 tỉ lần Boris hồi trước mùa hè !!!

Mỗi tội cái tật dắt áo len trong quần vẫn

chưa sửa được. Mà cũng nhờ thế mình mới nhận ra được người đang đứng trước mặt mình chính là Boris. À, còn cả khi cậu ta thở ra nữa, vẫn cái mùi đặc trưng cố hữu.

“Xin chào. Cậu là ….BORIS à?” – mình sửng sốt thốt lên.

Tất nhiên là độ bất ngờ CỦA MÌNH chẳng là gì so với LILLY!!! Cậu ấy đứng sững người, nhìn chằm chằm vào Boris trong cả phút, không nói được câu nào. Còn Boris thì đang cười tươi như hoa giơ tay chào bọn mình: “Hi! Chào mọi người” – đến lúc đó mình chợt nhận ra đến ngay GIỌNG NÓI của cậu ấy cũng khác trước rất nhiều. Trầm ấm hơn. Giống giọng người đóng vai Harry Potter

ý.

Câu chào của Boris dường như khiến Lilly choàng tỉnh khỏi cơn mê. Cô nàng cứ thế cúi gằm mặt xuống, rồi cứ như bị vặn cót ở đế giày, chạy phăm phăm vào trường mà không nói với ai tiếng nào.

Sau đó lúc mình gặp cậu ấy ở trong nhà vệ sinh, đã thấy cô nàng bôi son bóng, đeo kính áp tròng và gỡ gần hết đống "kim tiêm" trên đầu xuống rồi.

Ngay khi Lilly vừa đi khỏi mình vội kéo tay Tina lại và thì thầm: "ÔI CHÚA ƠI!!! CẬU ĐÃ LÀM GÌ VỚI BORIS THẾ NÀY???", mình không muốn để Boris nghe thấy.

Nhưng Tina chối đây đẩy rằng mình

không hề nhúng tay vào vụ lột xác ngoạn mục này. Cậu ý cũng cấm mình không được nói với Boris về chuyện này. Vì hoá ra cậu chàng không hề ý thức được về độ hấp dẫn của vẻ bề ngoài mới này của mình. Còn Tina thì đang cố tìm cách không để Boris nhận ra điều đó, bởi cậu ý sợ sẽ bị Boris bỏ rơi để chạy theo cô gái khá gầy hơn.

Mình dám chắc Boris sẽ không bao giờ làm nhữn chuyện thất đức như vậy đâu. Cứ nhìn cái cách cậu ấy âu yếm nhìn Tina thì biết.

Choáng đấy! Không thể tưởng tượng con người có thể thay đổi đến mê tơi như thế kia, chỉ sau có vài tháng!!!

Nỗi lo sợ mất bạn trai của Tina thực ra cũng không phải là vô lý, khi mà hang loạt nam sinh cuối cấp đã tốt nghiệp và đi học đại học, bỏ lại RẤT NHIỀU em gái xinh tươi ở cái trường Albert Einstein này. Lana Weinberger là một ví dụ điển hình. Tất nhiên mình không bao giờ nghĩ sẽ có ngày Boris CHỊU làm bạn trai của Lana nhưng dù sao cẩn tắc vô áy náy. Sáng nay mình đã thấy con nhỏ đó ngoắc ngón tay gọi Boris tới gia nhập nhóm, sau khi phát hiện ra anh chàng hot boy mới nổi chính là Boris. Chả bù cho hồi xưa, cứ nhìn thấy Boris ở đâu là cả nhóm chạy toé khói.

Do đó, có thể túm lại một câu: vẫn có MỘT SỐ người bản chất vẫn không thay

đổi sau mấy tháng hè.

Shameeka còn tiết lộ cho mình biết rằng Lana và Josh lần này là hết hẳn rồi. Có vẻ như tình cảm của hai người đó không chịu được sự thử thách khi phải xa nhau. Mặc dù Lana chỉ cùng gia đình đi nghỉ ở East Hampton còn Josh ở ngay South Hampton, nhưng khoảng cách 6km dường như cũng quá xa với hai người. Chưa kể mùa thu tới Josh còn đi học mãi tận ĐH Yale, nơi nổi tiếng có nhiều cô gái tóc vàng thong minh và xinh đẹp.

Thật kém cỏi!!! Thật chả ra gì!!! 6 km thì bõ bèn gì? Hãy thử 6000km xem. Đó là khoảng cách giữa Genovia và New York đấy. Vậy mà Michael và mình vẫn yên ổn bên nhau suốt mùa hè vừa rồi.

Nếu là người khác thì mình sẽ thấy vô cùng thương cảm và tội nghiệp cho họ. Nhưng là Lana thì….mặc xác!!! Lần đầu tiên trong đời, mình có bạn trai còn nó thì không. Mình biết, cười trên nỗi đau khổ của người khác thế này là rất không ra dáng công chúa nhưng … thây kệệệ đi mà….

Thêm một niềm vui nữa khi tên Josh không còn lảng vảng ở trường nữa: từ nay mình có thể MỞ tủ đựng đồ một cách thoải mái, mà không bị hai đứa kia phá ngang như mọi lần.

Người dùng tủ của Josh bây giờ cũng khá điển trai. Hình như là học sinh chuyển tiếp thì phải, vì mình chưa hề gặp anh ta bao giờ. Nhưng có thể dám chắc một

điều: anh ta không phải là học sinh năm nhất, vì mình tình cờ nhìn trộm được trong tủ anh ta có cái máy cạo râu. Lúc 8 giờ sáng. Còn nữa, anh ta nói "xin lỗi" bằng một giọng Nam Mỹ đặc sệt (vì vô tình làm đổ cà phê lên giày mình, lúc cố nhét cái túi thể dục vào tủ đựng đồ). Nghe rất giống giọng diễn viên đóng cùng Audrey Hepburn trong phim Breakfast at Tiffany's.

CHÁN QUÁ đi thôiiii, hết bài diễn văn này đến bài diễn văn khác. Thầy G (DƯỢNG FRANK. DƯỢNG FRANK) trông có vẻ khá mệt mỏi. Mặc dù mình yêu Rocky vô cùng, gần bằng tình yêu mình đã dành cho Louie Mập, nhưng phải thừa nhận là thằng bé này khóc khoẻ

thật. Chẳng hiểu nổi phổi nó làm bằng gì mà khóc lắm thế không biết. Nó khóc KHÔNG ngừng nghỉ cho tới khi có người chịu hát cho nó nghe.

Tất nhiên mình sẵn sang làm con hát mua vui cho bé bất cứ lúc nào, nhưng không phải là ban đêm. Mình cũng cần phải ngủ. Từ khi xem phim Crossroads xong mình tự dưng đâm ra lo lắng không biết nếu phải đi hát rong kiếm sống thì không biết sẽ phải hát những bài hát gì. Cũng nhờ sự ám ảnh của Rocky với các bài hát mà giờ mình có cơ hội luyện tập. Mình đã thuộc xong bài "Milkshake" rồi, đang tập thêm bài "Man! I Feel Like A Woman" của Shania Twain.

Quay lại vụ càn quấy đêm khuya của

Rocky… Yêu Rocky lắm lắm nhưng quả thật là những lúc em nó cất tiếng gào thét giữa đêm là mình chỉ muốn chui đầu xuống gối và lờ đi như không nghe thấy gì thôi.

Nhưng rồi vẫn phải lồm cồm bò dậy sang nựng cậu em trai bé bỏng. Bởi vì nếu không sẽ chẳng có ai làm việc đó. Lý luận của mẹ luôn là "kệ, khóc mãi rồi sẽ nín. Chứ cứ thấy nó khóc là chạy lại bế và hát thì sẽ làm nó hư".

Lý luận của mình là trẻ con chỉ khóc khi có chuyện gì đó không ổn. Biết đâu cái chăn cuốn vào cổ và em nó bị NGẠT THỞ thì sao??? Nếu không ai vào kiểm tra, thì không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Cứ nghĩ thế thôi cũng đủ mình lết ra khỏi giường và hát bài hát ngắn nhất có thể cho Rocky nghe – bài "Yes U Can" của Jewel. Rồi ngay khi cu cậu thiu thiu ngủ, mình vội vọt lẹ về phòng, cố ngủ một chút trước khi màn khóc tập 2 bắt đầuuuuuu…

Ô ô ô di động mình reo! Tin nhắn của Michael!

CHÚC EM MAY MẮN HÔM NAY. YÊU EM, M

Anh ý dậy sớm chỉ để chúc mình đi học may mắn !!! Còn ai có bạn trai nào tuyệt vời hơn thế không???

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ Thể dục

Ai chẳng biết béo phì đang là một vấn nạn của nước Mỹ, trung bình mỗi người Mỹ nặng hơn 5kg so với mức cho phép và rằng tất cả mọi người cần phải đi bộ nhiều hơn và ăn ít đi.

Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới lũ học sinh bọn mình cơ chứ??? Tại sao lại bắt bọn mình học thể dục ngay ngày đầu tiên đi học, lại còn là ngay tiết đầu tiên nữa chứ. Tệ hơn nữa là tất cả đều phải THAY QUẦN ÁO CHUNG TRONG CÙNG MỘT PHÒNG.

Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như mình không phải làm việc đó trước mặt Lana Weinberger, người tình cờ cũng phải học môn thể dục ngay tiết đầu tiên.

Lúc đó bọn mình đang thay quần áo thể dục, nó đã trơ trẽn chỉ vào cái quần chip hình Queen Amidala của mình và nói là "rất thích" cái quần đó, bằng cái giọng trông-quần-chíp-thật-tởm-đấy-Mia.

Tiếtp đó nó còn dè bỉu hỏi xem "Có phải Genovia đang bị khủng hoảng kinh tế hay không mà công chúa xứ Genovia cũng phải đi mua mấy cài quần hang chợ kiểu này". Ờ đấy! Nó làm như ai cũng có tiền đi mua underwear ở Agent Provocateur như nó và Britney Spears ý!

Bảo sao mà mình căm ghét Lana.

Lilly bảo mình chẳng việc gì phải tức vì…Lana ắt sẽ "nhận được sự trừng trị thích đáng trong nay mai thôi".

Ngày mai là thế này đấy…

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ tiếng Anh

M, cô giáo mới đáng yêu quá cơ – Tina

Ừ, lâu lắm rồi mới thấy có thầy cô giáo ăn mặc đẹp như thế này.

Đúng vậy. Cậu có thấy cái cách cô ý hất tóc sang một bên không, duyên dáng quá.

Mình cũng rất thích kiểu tóc như vậy. Trông rất giống kiểu tóc của chị Chloe trong phim Smallville.

Chính xác. Cả cặp kính của cô ý nữa chứ.

Kính mắt mèo. Có đính hạt đá! Trông như Karen O ý nhỉ!

Karen O là ai?

Ca sĩ chính của Yeah Yeah Yeahs ý.

Ờ, mình thì đang nghĩ tới Maggie Gyllenhall.

Mình nghĩ phải viết là Gylenhaal mới đúng.

Không, là Gellynhaal

SAI RỒI. HAI ĐỨA DỞ HƠI Ạ. LÀ GYLLENHAAL! 2 CẬU CÓ THÔI NGAY TRUYỀN THƯ QUA LẠI KHÔNG HẢ? NGHE GIẢNG ĐI. MUỐN BỊ CÔ GIÁO GHÉT HẢ? MÃI MỚI TÌM ĐƯỢC MỘT CÔ GIÁO CÓ VẺ SẼ DẠY ĐƯỢC ĐIỀU GÌ ĐÓ BỔ ÍCH, VẬY MÀ HAI CẬU CHẲNG

CHỊU TẬP TRUNG GÌ CẢ??? – L

Hôm nay Lilly bị làm sao thế?

Chịu. Nhắn tin nhé?

Ok. À mà có phải em trai của cái cô Maggie đó từng hẹn hò với Kirsten Dunst đúng không?

CHÍNH XÁC!!!

Hay thế !!!

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ hình học

Mình có thể học được môn này mà. Sẽ học được.

Ừm, nhiều khái niệm mới quá, nghe chẳng hiểu gì cả.

Một lần nữa mình lại chứng tỏ được sự

khác người của mình, luôn nằm ngoài mọi quy luật. Này nhé, nếu đúng là người nào học dốt đặc Đại số sẽ bật lên với Hình học thì đáng ra mình phải là thiên tài Stephen Freaking Hawking của môn hình học rồi. Vậy mà từ đầu buổi học tới giờ mình không hiểu lấy MỘT TỪ.

Thầy Harding cũng đòi hỏi HƠI cao. Thầy ý đã khiến Trisha Hayes, bạn chí cốt của Lana Weinberger, bật khóc khi bắt cô nàng vẽ đi vẽ lại cái tam giác cân. Cô bé ấy may ra lắc hông theo hình tam giác cân thì được, chứ vẽ thì chịu chết đấy.

Cũng may là thầy ý không gây khó dễ gì cho mình, có lẽ vì là đồng nghiệp với bố dượng của mình. À thì tất nhiên vì mình

là công chúa nữa chứ. Đôi khi có chú vệ sỹ người Thuỵ Điển cao gần 2m ngồi bên cạnh cũng có cái hay hihi…

Chương 3

A A A B

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Cũng may là vẫn còn có MỘT cô giáo giỏi thực sự. Cô Marinez phải nói là CỰC cool. Vừa trẻ lại vừa sành điệu, ít ra cô ý còn biết niềng răng và phim The OC là cái gì.

Trong lúc đi thu bài tập cô giao hồi mùa hè cho bọn mình, cô cứ luôn miệng nói: “Cô chỉ muốn các em hiểu rằng các em có thể tới gặp cô bất cứ lúc nào, thắc

mắc về bất cứ vấn đề gì, không phải chỉ có môn tiếng Anh. Cô thực sự rất muốn hiểu hơn về các em, với tư cách là giữa những NGƯỜI BẠN với nhau, chứ không chỉ là học sinh của cô. Vì thế nếu có bất cứ chuyện gì - bất cứ điều gì – mà các em muốn tham khảo và chuyện trò với cô, cô luôn sẵn sang lắng nghe và ở bên các em."

WOW! Giáo viên đầu tiên và cũng là duy nhất ở cái trường Albert Einstein này không chạy ngay vào phòng nghỉ của giáo viên khi hết giờ. Thật không thể tin nổi!

Chỉ có điều không hiểu cô Martinez sẽ duy trì được chính sách thông thoáng như thế này đến bao giờ? Bởi vì lúc ra khỏi

lớp mình thấy có đến 10 đứa nhào lên muốn nói chuyện với cô về các vấn đề riêng tư của mình. Lilly là đứa đầu tiên.

Hy vọng cô Martinez sẽ khuyên được Lilly quên đi chuyện với Boris. Mình không muốn cho Tina biết sự thay đổi ngoạn mục của bạn trai cậu ấy chỉ sau một mùa hè chính lý do khiến Lilly tưng tưng như hôm nay. Ai mà chẳng khó chịu khi thấy cậu bạn trai mình vừa đá hôm trước, hôm sau xuất hiện hào nhoáng chẳng khác nào Orlando Bloom.

Trừ việc Orlando Bloom không hề bị hôi miệng và có gu thời trang cực đỉnh.

Hy vọng Lilly đừng làm phiền cô Martinez quá, khiến cô ý không còn thời

gian đọc tập bài bọn mình mới nộp sang nay. Đảm bảo sau khi đọc xong bài của mình cô ý sẽ muốn gửi ngay đến một nhà xuất bản văn học nào đó và đề nghị một hợp đồng xuất bản thành sách. 15 tuổi có thể hơi quá trẻ để ký kết với các nhà xuất bản lớn. Nhưng yên tâm đi, vì mình có kinh nghiệm xử lý mấy vụ công chúa khá ổn nên vài cái hẹn nộp bài chắc chắn không thể làm khó được mình.

Mia, đứa ngồi hang hai, ghế thứ ba từ trái sang là trai hay gái thế? – Shameekia.

Trai. Cậu ta mặc quần kìa!

Mình cũng mặc quần đây này. Sáng nay quên không cạo lông chân.

Ớ, thế à.

Ừm. Hiểu ý mình rồi chứ?

Ờ, thế tên cậu ta là gì?

Perin. Thấy cô Klein đọc như thế lúc điểm danh.

Perin là tên con trai hay con gái?

Biết chết liền. Thế nên mình mới hỏi cậu.

Khoan khoan…mình không chú ý lúc điểm danh. Cô Klein đọc là Per-ran hay Per-reen? Bởi vì nếu là Per-reen thì chắc chắn là con gái, phát âm theo tiếng Pháp mà.

Nhưng cô Klein đâu có điểm danh bằng tiếng Pháp hả giời. Cô ấy chỉ đọc là Perin, bằng tiếng Anh, không có ngữ điệu

gì đặc biệt,

Vậy nghĩa là….người đó vẫn là một bí ẩn.

Đúng vậy. Mình rất muốn biết đó là trai hay gái. Vì nếu là con trai thì cậu ta trông thật dễ thương.

OK. Thế này nhá. Bọn mình sẽ thay phiên nhau theo dõi người đó lúc đi toa-lét, xem xem đi về bên nam hay nữ. Bởi chẳng đứa nào ghé qua nhà vệ sinh để thoa thêm son bóng trước bữa trưa.

Trừ bọn con trai.

Chính xác. Nếu là con trai cậu ta sẽ chẳng việc gì để vào đó. Và cậu có thể tự do thích cậu ta.

Nhưng nhỡ đó là con gái, và không bôi son bóng thì sao?

Ừ nhỉ… Sao đọc truyện thì thấy mấy chuyện bí ẩn thú vị thế không biết. Nhưng khi phải đối mặt thì thật là đau đầu

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ Năng khiếu và Tài năng

TẠI SAO? TẠI SAO? TẠI SAO? TẠI SAO mình lại có thể ngây thơ nghĩ rằng năm nay mọi chuyện sẽ tốt đẹp - trừ chuyện Michael không có ở bên cạnh – hơn năm ngoái, chỉ vì không còn bị Lana và Josh làm phiền trước tủ đựng đồ???

Bởi vì khi có Josh ở bên cạnh, nhỏ Lana hoàn toàn MẤT TẬP TRUNG, không có

thời gian đi chọc phá người khác, Còn giờ thì nó chẳng có việc gì khác ngoài chuyện hành hạ cuộc đời mình. Ví dụ như vào bữa trưa hôm nay chẳng hạn.

Chỉ vì cái thói tham ăn của mình. Tự dưng hôm nay them món sandwich kem thế không biết. Đáng ra chỉ nên hài long với một chiếc thôi là đủ.

Mà món sa-lát đậu hôm nay bị làm sao ý, ăn kinh không thể tả. Lại còn bị mấy cái máy camera quay vè vè trên đầu nữa. Làm gì còn hứng thú ăn uống gì nữa. Lilly nói đúng, Ban giám hiệu chỉ chăm chăm tìm xem ai là kẻ dụi tàn thuốc lên đầu Joe, chứ không hề để tâm đến chế độ dinh dưỡng của con em học sinh mình.

Đang đứng đợi tới lượt lấy bánh đợt 2 thì nghe thấy có tiếng léo nhéo gọi tên mình đằng sau. Quay lại thì thấy hai ả mèo mướp Lana và Trisha Hayes đang ngoeo ngoeo kẻ tung người hung: “ Này, Mia, cậu vẫn đang hẹn hò với anh chàng đó hả? Anh Michael với ban nhạc gì gì ý?”.

Đáng ra lúc đó mình nên bỏ cái bánh lại và đi về bàn cho xong chuyện. Nhưng mà xui quỷ khiến thế nào mà mình lại cho rằng Lana đang cố tỏ ra thân thiện với mình, bù đắp lại quãng thời gian hành hạ mình suốt mấy năm qua. Và rằng cũng giống như Boris, Lana đã thay đổi hoàn toàn chỉ sau một mùa hè. Điểm khác biệt là trong khi Boris thay đổi diện mạo bề

ngoài thì Lana lại thay đổi nội tâm bên trong.

Thật ngây thơ làm sao! Làm gì có chuyện một đứa như Lana lại thay đổi tâm tính nhanh đến vậy cơ chứ. Cái bản tính nhỏ nhen, ti tiện của nó ngàn đời cũng không thay đổi được.

“Ừ, đúng thế, mình và Michael vẫn đang hẹn hò với nhau” – mình thận trọng đáp.

“Chẳng phải anh ta đang học ĐH sao?”

“Ừ, ở ĐH Columbia” – mình hãnh diện đáp, ít ra thì bạn trai CỦA MÌNH cũng học ở một trường ngay cùng THÀNH PHỐ của mình, chứ không như bạn trai cũ của ai kia….

“Thế hai người đã tiến xa tới đâu rồi”

“Hử?” – mình vẫn chưa kịp hiểu ý của Lana.

“Sao lại có người ngu thế không biết” – Lana và Trisha “nghéo” lên cười với nhau.

Chỉ đến lúc đó mình mới hiểu ra ý nó muốn ám chỉ điều gì. Mặt mình đỏ rần rần, chẳng kém gì màu móng tay đỏ choé của Lana.

“Này, nghe chị dạy này, ngơ quá! Nếu còn muốn giữ ANH thì hãy mau chóng tiến lên giai đoạn tiếp theo đi. Bởi vì bọn con trai đại học là như thế đấy, như nhau cả thôi”.

Aaaaaaaaaaaaaa…. Lana thật ngông cuồng và ngu dốt. Mình phải nói với ai về chuyện này mới được.

Không thể nói với mẹ vì có mỗi chuyện chăm em cho đến nơi chốn mà mẹ còn như đánh vật, giờ mà nói thêm chuyện con Lana doạ mình nữa chắc mẹ sẽ đưa lôi mình đến gặp bác sỹ chuyên tư vấn về vấn đề sinh sản vị thành niên mất.

Càng không thể nói với bố, bởi việc đầu tiên bố sẽ làm là sai người thủ tiêu anh Michael trong nháy mắt.

Còn bà có lẽ sẽ chỉ gõ đầu mình một cái rồi đem chuyện đó đi rêu rao với tất cả những người mà bà biết.

THÔI BỎ QUA. KHÔNG VIỆC GÌ

PHẢI BẬN TÂM ĐẾN MẤY LỜI DỐT NÁT CỦA NHỮNG NGƯỜI RỖNG TUẾCH!!!

Cô Hill vừa bắt bọn mình trình bày mục tiêu của mỗi người trong học kì này, tại lớp học này. Mình đọc trộm được của Boris, cậu ấy “Mong muốn có thể chơi thành thạo bản concerto giành cho đàn viôlông của Antonin Dvorák, và giành được giải grammy như thần tượng của em, Joshua Bell".

Thật là một ước mơ viển vông. Nhưng được cái Boris giờ trông cũng hấp dẫn không kém gì Joshua Bell, nên biết đâu đấy…. Nếu Hội đồng giám khảo của giải Grammy là những người coi trọng hình thức.

Mình đã tìm mọi cách nhòm trộm mục tiêu của Lilly nhưng cậu ấy che chắn cực kỹ, chả đọc được chữ nào. Cậu ấy thậm chí còn thô bạo đẩy đầu mình ra chỗ khác và gào lên: “Xê ra đi, mẹ trẻ”.

Sau một hồi loay hoay không nghĩ ra được mục tiêu nào to tát, mình đành phải quay về với mục tiêu nghe có vẻ thực tế nhất đối với mình: “Hoàn thành được một cuốn tiểu thuyết và không trượt môn Hình học”.

Mình đã cố quên những gì Lana nói hồi trưa nhưng quả thực là MÌNH KHÔNG THỂ!!!!!

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, môn Chính phủ Mỹ

ĐỊNH NGHĨA VỀ NHÀ NƯỚC: QUYỀN LỰC THẦN THÁNH - Sự hình thành của nhà nước chính là sự can thiệp thần thánh vào các vấn đề của con người. Khi đó tôn giáo và các giáo phái được hoà trộn lẫn với nhau, Không có chuyện con người phê phán nhà nước được tạo ra bởi Chúa trời.

Vào thời kì phục hưng, vua chúa được hỗ trợ bởi nhà thờ và họ là người cai trị chính thống.

Trừ Genovia, nơi vua của Italy, chứ không phải Chúa trời, giao lại ngai vàng cho cụ tổ Rosagunde của mình, vì lòng dũng cảm của cụ trong trận mạc. Nơi cụ đã anh dũng hạ gục được kẻ thù không đợi trời chung của nhân dân, Alboin.

John Locke, một nhà triết học của thế kỷ 17, đã phản đối cái gọi là Quyền lực thần thánh. Ông và một số triết gia khác đã tuyên bố rằng: Nhà nước là chính thống chỉ khi nó dựa vào sự đồng tình ủng hộ của những người mà nó sẽ trị vì.

Ha! Ông nói hay thật, thưa ông John Locke! Thôi mien các vị vua và pha – ra – ông của mình, đi rao giảng cho thiên hạ rằng CHÚA TRỜI đã đặt ông lên ngai vàng! ĐẠO ĐỨC GIẢ!!!

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, giờ Khoa học Trái Đất

Tuyệt, cứ tưởng ngày hôm nay không còn có thể tệ hơn. Vậy mà có đấy. Thử đoán xem bạn cùng bạn học kì này của mình là

ai? Chữ cái ngay trước chữ T của Thermopolis là …đúng vậy… S của Showalter trong Kenny Showalter.

Chúa ơi, sao số của mình nó khổ thế này???

Hình như Boris không phải là người duy nhất thay đổi sau mùa hè vừa rồi. Kenny cũng đã cao lên vài phân, nhưng cân nặng thì có vẻ như vẫn thế. Giờ trông cậu ấy như hình nộm bù nhìn trong phim The Wizard of Oz, thay vì nhân vật Legolas trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn như trước đây.

Mỗi tội cái tai vẫn vẩy ra như thường.

Mặc dù bề ngoài nhìn giống như bù nhìn nhưng Kenny thực ra rất có đầu óc. Cậu

ta vẫn không hề quên vụ hẹn hò năm ngoái của bọn mình. Cũng như việc mình đã đá cậu ý để chạy theo anh Michael. Khoan… về lý thuyết thì là Kenny đá MÌNH. Và cậu ấy có vẻ rất hả hê khi nhắc lại chuyện đó : “Mia, mình hy vọng là cậu có thể dẹp qua mọi tình cảm cá nhân giữa cậu với mình để hai chúng ta có thể cộng tác hiêu quả học kì sắp này”

Kenny vừa hỏi liệu mình có định bỏ cả học kì này ngồi viết nhật kí trong giờ Khoa học Trái đất, rồi bắt cậu ấy làm toàn bộ bài tập của cả hai đứa, như hồi Sinh học năm ngoái không. Khiếp, sao cậu ta có thể bịa đặt trắng trợn như thế. Điên à! Mình KHÔNG HỀ viết nhật kí trong giờ trong cả năm ngoái.

…Ừ…cũng có. Nhưng chính Kenny ĐỀ NGHỊ làm hết bài tập hộ mình đấy chứ. Cậu ý THÍCH làm mấy việc đó và đã làm rất tốt là đằng khác.

Nếu tất cả mọi người chỉ tập trung phát triển khả năng của mình thôi thì Trái đất này sẽ yên bình và thịnh vượng biết mấy.

Thôi, phải ngừng viết thôi, không Kenny lại nghĩ mình đang lợi dụng cậu ý. Hoặc cho rằng mình quay lại này nọ.

ĐIÊNNNNNNNNNNNNNNNN!!!!!!!

CƠ CHẾ CHUYỂN ĐỘNG CỦA QUỸ ĐẠO TRÁI ĐẤT -

SỰ THAY ĐỔI KÉO DÀI MANG TÍNH HỆ THỐNG.

1. Hình dạng quỹ đạo không phải lúc nào cũng là hình tròn – mà là hình elip kéo dài trên 100.000 năm.

2. Độ nghiêng của hai trục thay đổi liên tục – dao dộng trong khoảng tư 22° đến 24°30’ trong khoảng 48.400 năm.

3. Tuế sai – 21.000 năm.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Môn thể dục: không có

Hình học: bài tập trang 11-13

Tiếng Anh: bài tập trang 4-14, sách ngữ pháp của Strunk and White

Tiếng Pháp: écrivez une histoire

NK&TN: không có

Chính phủ Mỹ: Nguyên tắc cơ bản của học thuyết Quyền lực thần thánh về Nhà nước?

Khoa học Trái Đất: Phần 1, định nghĩa về Cận điểm và Viễn điểm.

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, tại phòng Hội đồng

Cần phải có điều luật dẹp ngay cái quy định ngớ ngẩn về các buổi nói chuyện đầu năm như thế này.

Vừa tốn tiền của nhà trường, vừa tốn thời gian của bọn mình. Ai mà chẳng BIẾT hậu quả của việc nghiện rượu, nghiện thuốc. Đâu cần năm nào cũng bắt bọn mình ngồi đó, nghe đi nghe lại một bài diễn thuyết cũ mèm. À khoan, có khi đây

chỉ là cớ để các thầy cô trốn dạy thôi. Vừa thấy cô Hill lén ra ngoài cửa phòng tập xong. Xem ra cổng trường không phải là nơi duy nhất cần lắp máy camera theo dõi.

Khi nhốt 1000 đứa học sinh trong cùng một phòng thể nào cũng có chuyện. Cô hiệu trưởng Gupta vừa đập bàn đập ghế vừa nhiếc móc mấy đứa trong đội cổ vũ vì tội ném giẻ lau vào thành viên CLB Kịch nói, ko vì lý do nào cả. Ngoại trừ việc các thành viên trông kì dị, nhuộm tóc đen và đeo khuyên đầy mặt.

Mấy đứa trong CLB máy tính vừa chui xuống dưới gầm ghế, vẻ mặt cực ki nham hiểm. Sẽ không ngạc nhiên nếu họ đang bí mật viết phần mềm chế tạo rô bốt với

âm mưu hủy diệt hành tinh này.

Cô Gupta ở trên kia vẫn đang tuôn như suối nguồn về niềm hạnh phúc khi gặp lại các học trò yêu quý của mình. Lilly giơ tay xin phát biểu ý kiến nhưng bị cô Gupta phũ phàng gạt đi: “Ko phải bây giờ, Lilly” rồi tiếp tục với bài phát biểu của mình. Khiến Lilly phụng phịu như một chú cún đói bụng.

Tina và Boris đang ngồi chơi trò Treo cổ. Nãy giờ cậu ấy mới chỉ đoán được mỗi chữ E, mà đã bị vẽ đủ thân và đầu rồi. Câu đố là:

_ _ _ _ _ _ _ _ E _ _

Thế mà Tina cũng không đoán ra, nhưng mình ko thể giúp cậu ấy được. Vì cậu ấy

và ban trai đang chơi với nhau mà.

Giờ thì cô Gupta đang nói về các hoạt động ngoại khóa đầy thú vị ở trường THAE, và rằng bọn mình nên tận dụng tối đa cơ hội này. Lilly lại giơ tay lên, nhưng cô Gupta vãn chỉ nói 1 câu: “Ko phải bây giờ, Lilly”. Hình như trong cái phòng này chẳng có ai ngoài Lilly ngồi nghe thì phải.

Tina mới đoán đúng thêm được 1 chữ cái nữa:

_ _ _ _ _ A _ E _ _

Nhưng Boris đã kịp vẽ thêm 2 cánh tay vào hình người đó rồi. Sao Tina ko nghĩ ra chữ L nhỉ? Bực mình quá điiii…

Cô Gupta đang đọc tên các nhóm hoạt động ngoại khóa của trường THAE. Hóa ra cái anh chàng đổ cà phê lên giày mình và đang sử dụng tủ đựng đồ cũ của Josh là học sinh chuyển tiếp từ Brazil, tên là Ramon Riveras. Anh ta ở trong đội bóng đá. Chắc hẳn mấy cô nàng ở đội cổ vũ sẽ hân hoan khôn xiết, cuối cùng đã xuất hiện 1 chàng Josh thứ hai.

Ramon đang ngồi giữa Lana và Trisha cùng đám bạn nổi tiếng của họ. Sao anh ta tài thế nhỉ, vừa mới đến đã biết nhóm nào nổi nhóm nào ko. Bản năng của người nổi tiếng hay sao?

Cô Gupta đang bàn về vấn đề của Hội học sinh khuyến khích tất cả học sinh trong trường tham gia Hội nhằm biểu

dương tinh thần của nhà trường, cũng như khiến cho học bạ của bọn mình sáng sủa hơn. Cô ấy nói dễ dàng như thể ai tham gia ứng cử cũng đều chiến thắng í. Ai mà chẳng biết chỉ có mấy đứa nổi tiếng trong trường mới có thể thắng cử. Lilly đã tham gia ứng cử năm ngoái nhưng thất bại thảm hại. Người giành chiến thắng thậm chí còn ko được thông minh cho lắm. Đó là Nancy di Blasi, đội trưởng đội cổ vũ, sếp của phù thủy Lana W. Tất cả những gì cô ta làm chỉ là vo ve lả lướt mọi người để mua phiếu bầu, chứ đâu có nghĩ gì đến chuyện cải tổ Hội thật sự.

“Các em có ứng cử viên nào cho chức chủ tịch hội ko?” – Cô Gupta hỏi. Lilly là người đầu tiên hăng hái giơ tay. Và tất

nhiên cô Gupta lờ tịt cậu ấy đi.

“Có ai không?”

Tina vừa quay sang hỏi Boris: “Để mình xem nào… Có chữ Y không?”

“Giời ạ…” Đến mức này thì mình nhịn hết nổi rồi – “Là JOSHUA BELL, thưa bà, JOSHUA BELL!”.

“ Ô ô ô ô ô … đúng rồi”

Lana đang thì thầm vào tai Ramon R chuyện gì đó và anh chàng cười có vẻ khoái trá.

Lilly đang khua tay loạn xạ trên không như một con hâm. Cánh tay duy nhất giữa một rừng học sinh. CUối cùng cô Gupta ko còn cách nào khác đành phải : “Lilly,

Chúng ta đã nói về vấn đề này hồi năm ngoái rồi. Em ko thể tự đề cử bản thân vào chức Chủ tịch hội học sinh. Phải có ai đó đề cử em mới được”.

Lilly đứng bật dậy, hét lên như bị đánh: “Năm nay em ko tự đề cử đâu ạ. EM XIN ĐỀ CỬ MIA THERMOPOLIS!!!”.

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, trên xe limo đến khách sạn Plaza

Sao mình lại làm bạn với người như thế nhỉ?

Chương 4

A A A B

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, tại khách sạn

Bài học công chúa đầu tiên của năm mới

và ơn Chúa, bà bận điện thoại suốt buổi. Bà chỉ vẫy tay ra hiệu cho mình đi ra chỗ bàn cà phê ngay chính giữa phòng. Trên bàn có rất nhiều bản fax và thư từ phàn nàn của các thành viên Hội khoa học Pháp và Học viện Hải dương học Monaco

Xem ra họ vẫn chưa hết bực mình về vụ mấy con ốc sên biển.

Nhưng sao cũng được. Giờ mình có vấn đề LỚN hơn nhiều phải giải quyết. Bạn trai mình đã vào Đại học, mình bị ép vào cuộc đua bầu cử chức CHỦ TỊCH HỘI HỌC SINH TRƯỜNG.

Thật không hiểu Lilly đang nghĩ gì nữa. Chẳng nhẽ cậu ấy cho rằng mình chịu

ngồi yên một chỗ và … “Chủ tịch hội học sinh ư? Ok, cũng hay đấy. Dù sao mình cũng là người thừa kế ngai vàng mà. Cai quản thêm một cái hội nữa cũng ko thành vấn đề.”

ĐIÊNNNNNNNNNNN ÍIIIIIIIIIII !!! Mình túm vội lấy tay cậu ấy và thì thào: “LILLY, CẬU CÓ BIẾT MÌNH ĐANG NÓI GÌ KO ĐẤY????” GiỜ thì toàn thể học sinh có mặt trong phòng đang quay hết đầu ra nhìn về phía bọn mình, kể cả Perin, Ramon R và anh chàng ghét món ngô trộn tương ớt (cứ tưởng giờ này phải tốt nghiệp rồi chứ).

“Đừng lo” – Lilly thì thầm tỏ vẻ đắc thắng: “Mình đã có kế hoạch hết rồi”.

“Có bạn nào ủng hộ đề cử này ko?” – Cô Gupta dương như ko cam tâm với những gì đang xảy ra.

“Dạ … có ạaaaaaa… Áaaaaaaaaaaa!” Lingsu giơ tay cái rụp, sau khi bị Lilly thượng cho cả một cú đá vào cẳng chân.

“Nhưng em…” – Mình chực đứng dậy phản đối, nhưng đã kịp ăn 1 cú trời giáng vào ống đồng.

“Bạn Thermopolis đồng ý tham gia cuộc tranh cử ạ” – Lilly vội cướp lời.

Trông mặt cô Gupta lộ rõ vẻ như ko tin lời của Lilly cho lắm. Nhưng rút cuộc thì cô ý vẫn đồng ý: “Được thôi, nếu em muốn, Mia”.

“Em xin đề cử Lana W ạ” – Trishae Hayes nhảy dựng lên gào rất to.

“Eeemm đồng ý” – Ramon R rụt rè giơ tay. Nhưng chỉ sau khi bị Lana thúc cho 1 cái vào mạng sườn. Khá đau. Nếu nhìn từ phía mình ngồi.

“Tốt lắm, Thế các bạn năm thứ nhất và năm cuối có muốn đề cử ai nữa ko? Ko à? Phải nói là cô hơi buồn trước sự thờ ơ này của các em. Thôi được rồi. Mia T và Lana W là 2 ứng cử viên cho chức Chủ tịch Hội sinh viên năm nay. Cô rất mong 2 em sẽ có 1 cuộc vận động tranh cử công bằng và sạch sẽ. Việc bỏ phiếu sẽ bắt đầu vào thứ 2 tuần tới”.

Vậy đó. Mình sẽ ra tranh cử chức Chủ

tịch hội sinh viên. Chống lại Lana Weinberger.

Hay ho vô cùng.

Lilly thì nói như định đóng cột rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, cậy ấy đã lên kế hoạch hết rồi. Trừ vụ Lana W – "Thật ko ngờ là nó cũng tham gia tranh cử cơ đấy! Chắc tại nó ganh tị thôi… Ko sao, ko sao, dù sao cũng chẳng ai ưa gì nó. Đảm bảo sẽ không ai bỏ phiếu cho nó đâu."

Cậu đùa hả Lilly, KHÔNG AI ghét Lana cả. Lana là 1 trong những đứa con gái nổi tiếng nhất cái trường này. Chắc chắn MỌI NGƯỜI sẽ bỏ phiếu bầu cho nó.

"Nhưng… Mia, cậu có 1 trái tim thuần khiết và thánh thiện. Cái thiện luôn chiến

thắng cái ác.” – Boris nói.

Ờ, chỉ có trong mấy cuốn sách kiểu Chúa tể và những chiếc nhẫn thôi, ông cụ non ạ!!!

Còn trong cái thế giới hiện thực này thì ối người trái-tim-ko-thuần-khiết-cho-lắm đã thắng cử đó thôi.

“Yên tâm, cậu thậm chí sẽ ko phải đụng 1 ngón tay. Mình sẽ là quản lý của cậu. Mình sẽ thu xếp mọi thứ, đã có kế hoạch hết rồi!”.

Sao Lilly có thể tự tin với cái gọi là đã-có-kế-hoạch thế nhỉ. Nghi lắm, cậu ý cứ nhúng tay vào cái gì là y như răng lanh tành bành tất cả lên.

Bà vừa mới cúp máy.

“Giờ thì con vui rồi nhé. Các nước trong khu vực Địa Trung Hải đã liên kết lại với nhau, chỉ tại cái hành động ngu xuẩn của con” – vẫn là cái giọng mỉa mai thường ngày của bà.

“Bà cứ nói quá, có phải tất cả đâu” – mình chìa cho bà xem 2 tờ fax ủng hộ hành động nghĩa hiệp của mình.

“Vớ vẩn… Ai quan tâm mấy người đánh cá nghĩ gì chứ. Họ đâu phải là chuyên gia trong lĩnh vực này”.

“Vâng, nhưng là người Genovia đấy bà ạ. Nhân dân của con. Ko phải nhiệm vụ hàng đầu của con là bảo vệ quyền lợi cho người dân nước mình sao?”

“Nhưng để tới mức căng thẳng ngoại giao với các nước lân bang là cái giá quá đắt” – Bà mím chặt môi lại, mặt hầm hầm – “Nhất là với thủ tướng Pháp, ông ấy…”

Ơn chúa, điện thoại của bà lại reo. Chuyện này hay đây ^^ Nếu sớm biết việc thả 10.000 con ốc sên xuống Vịnh Genovia có thể giúp mình thoát khỏi mấy buổi học công chúa ngớ ngẩn này thì mình đã thả từ lâu rồi.

Vẫn ko lí giải nổi tại sao mọi người lại nổi điên lên như vậy…

Mình còn ko lạ gì tính khí của mấy ông bà người Pháp nhưng NHẠY CẢM thái quá như vậy thì đúng là lần đầu mới thấy.

Đâu thể ngồi yên 1 chỗ trơ mắt ra nhìn đám tảo độc đó giết chết tầng sinh thái hàng ngàn năm tuổi này được. Chưa kể đến hàng ngàn sinh vật vô tội sẽ trở thành nạn nhân của sự diệt chủng kinh hoàng này. Chẳng nhẽ mọi người cho rằng mình sẽ chịu để thảm họa môi trường đó xảy ra ngay trước mũi mình sao? Mình, Mia T này ư? Nhất là khi mình biết phải giải quyết như thế nào (dù chỉ là trên lý thuyết?).

"Bố cháu gọi" – Bà bực dọc dập máy cái rầm – "Nó đang bị quay như chong chóng ở bên đó. Bảo tàng Đại dương và hiệp hội Đại dương học Monaco vừa gọi. Có vẻ như 1 vài con ốc sên của cháu đã dạt sang phần vịnh của nước họ."

“Tốt quá!” – Mình rất thích mấy vụ cạnh tranh môi trường này. Nó sẽ khiến mình bận rộn, ko còn thời gian suy nghĩ lan man sang những chuyện khác, kiểu như bạn trai mình ko có nhiều thời gian cho mình, hay chuyện mình chuẩn bị phải tham gia tranh cử chống lại đứa con gái nổi tiếng nhất trường để tranh chức Chủ tịch hội học sinh…

“TỐT sao?” – bà đứng phắt dậy khỏi ghế, hất con Rommel ngã lông lốc xuống sàn. Cũng may là Rommel đã quá quen với kiểu ngược đãi này của bà nên hạ cánh xuống đất 1 cách nhẹ nhàng và điêu luyện – “Như vậy mà còn dám nói là tốt hay sao hả Amelia? Con tưởng đây chỉ là mấy chuyện giận dỗi tào lao vì 1 loại

thực vật bé tí tẹo nào đó hay vì mấy con ốc sên hay sao?" – Bà giật đại 1 tờ fax trên bàn và đọc to: "Khi cô đưa 1 loại sinh vật mới vào 1 môi trường hoàn toàn mới, có thể gây nên 1 thảm họa sinh thái".

"Bà hãy nói điều đó với bên hoàng gia Monaco ý. Họ chính là người đầu tiên thả ốc sên Nam Mỹ xuống biển Địa Trung Hải chứ ai. Cháu chỉ là thả thêm vài con xuống, sau những gì họ đã làm, để dọn dẹp đống tàn dư CỦA CHÍNH HỌ mà thôi".

"Amelia, cháu ko học được MỘT CHÚT GÌ ta đã dạy suốt 1 năm vừa qua hả???? Những quy tắc ngoại giao tối thiểu ta dạy biến đâu hết rồi? Đến cả suy nghĩ cho ra

dáng 1 nhà lãnh đạo cũng chẳng có”

“VÂNG, CHÁU DỐT THẾ ĐẤY” – mình gào lên. Mình biết nói thế với bà là rất hỗn nhưng ức ko chịu nổi. ĐẾN BAO GIỜ bà mới chịu THA CHO MÌNH???? Chẳng nhẽ bà ko chịu hiểu được là mình còn RẤT NHIỀU VẤN ĐỀ TO TÁT HƠN phải giải quyết, đâu có thơi gian để tâm xem MẤY ÔNG BÀ SINH VẬT HỌC NGƯỜI PHÁP nghĩ gì???

“Ừm” – bà nheo mắt nhìn mình, ánh mắt khiến mình sởn hết cả gai ốc. Chính việc bà ko phản ứng lại như thế này mới đáng sợ.

“Ừm… sao ạ???” – mình chột dạ…

“Nói ta nghe… cháu lại vướng phải

chuyện gì rồi phải ko? Đừng có chối, Amelia. Riêng tiết mục che giấu cảm xúc thì cháu còn phải học bố cháu dài dai. Nói ta nghe xem nào… Hôm nay ở trường có chuyện gì ko vui à?”

Như nào đây, bà nghĩ mình sẽ ngồi tâm sự với bà chắc.

Mặc dù lần tâm sự trước của mình với bà – về vụ PROM – bà đã cho mình 1 lời khuyên đỉnh của đỉnh, khiến mình có 1 buổi prom cực kỳ đáng nhớ. Nhưng dù có như thế mình cũng vẫn ko thể kể cho bà nghe về những băn khoăn gần đây của minh với Michael được.

“Lilly đề cử cháu vào chức Chủ tịch hội học sinh” – cũng phải có chuyện gì đó để

lấp liếm, chứ ko đừng hòng bà để mình yên.

“Nhưng … đó là tin tuyệt vời mà” – Bà hớn hở như mình đã đắc cử chức Chủ tịch Hội vậy.

Ko, trông bà còn vui hơn thế nhiều. Chưa bao giờ bà nhìn mình bằng ánh mắt âu yếm đến như vậy, bà thậm chí còn như muốn nhào tới ôm lấy mình thì phải. May mà mình né được. Bà đã chữa ngượng bằng cách giả vờ cúi xuống xoa đầu con Rommel.

À… cũng có khi tất cả mấy chuyện đó chỉ là do minh tưởng tượng thôi. Xét cho cùng bà vốn đâu phải là người tình cảm đến thế. Ít nhất là đối với mình. Nhưng

với bé Rocky thì khác. Hễ gặp là bà vồ vập ôm hôn thằng bé suốt. Trong khi bà và Rocky chẳng có chút liên hệ máu mủ gì.

Cứ mỗi lần như thế mình lại phải chạy theo lén lau mặt cho em. Ai mà biết được ngày hôm đó bà đã ôm hôn những ai… da trẻ con mỏng manh, dễ bị nhiễm khuẩn lắm.

Lại lạc đề roài…

“Chuyện đó chẳng có gì là tuyệt vời cả!” – Mình hét lên. Tại sao ko ai cùng suy nghĩ với mình nhỉ? – “Cháu sẽ phải tranh cử cùng Lana W! Cậu ý là người nổi tiếng nhất trong trường đấy, bà biết khoongggg!”

Bà khuấy ly Sidecar loạn xạ lên, nhanh và mạnh, tỉ lệ thuận với sự phấn khích trong người.

“Vậy sao? Như thế lại càng hay. Chẳng có lý do gì cháu ko đánh bại được cô bé Shana gì đó cả. Phải nhớ rằng cháu là 1 công chua! Còn cô bé đó có là gì đâu?” – bà lý luận.

“Đội trưởng đội cổ vũ đấy bà ạ. Và tên cậu ta là Lana, chứ ko phải Shana… Bà, tin cháu đi, trong thế giới hiện thực đến nghiệt ngã như trường trung học, việc cháu là công chúa ĐỪNG HÒNG mong nhận được ưu ái đặc biệt nào.”

“Vớ vẩn. Người hoàng gia LUÔN LUÔN là người có lợi thế hơn cả” – bà thật

ngây thơ!!!

“Ối… Bà hãy nói điều đó với Anastasia!” – cô ta đã bị bắn chết chỉ vì … là người của hoàng gia.

Nhưng bà chẳng buồn nghe mình nói nữa rồi.

“Một cuộc bầu cử Chủ tịch hội học sinh…” bà lẩm bẩm 1 mình, mắt nhìn xa xăm – “Đúng vậy, có lẽ đó là điều…”

“Cháu rất mừng là bà thấy vui vì chuyện này” – mình cấm cảu nói – “Nhưng cháu còn rất nhiều chuyện khác phải giải quyết. Ví dụ như chuyện chắc chắn cháu sẽ thi trượt môn Hình học, rồi chuyện bạn trai cháu giờ đã là sinh viên đại học…”

Bà vẫn tiếp tục chìm sâu hơn vào cái thế giới riêng của mình.

“Hôm nào là ngày bỏ phiếu?” – Bà hỏi.

“Thứ hai ạ” – mình đã lén quan sát xem phản ứng của bà khi nghe thấy mình nhắc tới Michael, nhưng… bà đã QUÁ bị thu hút vào vụ bầu cử nên chẳng để ý đến chuyện gì khác – “Mà bà hỏi chuyện đó làm gì ạ?”.

“À, ko, chẳng có gì. Ta chỉ hỏi thế thôi” – bà dựa lưng ra phía sau, chăm chú đọc mấy cái fax mới về vụ ốc sên, rồi thẳng tay quẳng chúng vào thùng rác – “Thôi, giờ thì bắt đầu bài học hôm nay chứ, Amelia? Ta nghĩ phải nhảy cóc sang phần kĩ năng thuyết trình trước đám đông

thôi, bây giờ cái đó là cần nhất”.

Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra thế nàyyyyy. Có 1 đứa bạn thân suốt ngày bị ám ảnh bởi vụ bầu cử đã đủ đau đầu lắm rồi, giờ lại thêm bà nội nhập hội nữa là sao?????

Thứ ba, ngày 8 tháng 9, ở nhà

Ngày hôm nay thật là quá dài. Tưởng về nhà được yên, ai dè còn đau đầu hơn tỷ lần. Mẹ vừa đung đưa Rocky trên tay vừa mếu máo bài “Sharona của tôi”, còn thầy G gào lên vào điện thoại trong bếp.

To chuyện rồi, to chuyện rồi… Rocky ghét cay ghét đắng bài “Sharona của tôi”. Ko thể hy vọng 1 bà mẹ dám bế đứa con mới 3 tháng tuổi đi xem đám đông biểu

tinh, nhớ được con mình thích hay ko thích bài hát nào. Hãi nhất là khi mẹ ngân nga đoạn: "…ccccuar tooiiiii". Cộng với cái cách đung đưa muốn xóc ruột của mẹ, chẳng trách Rocky nôn ra đầy áo.

"Có chuyện gì thế mẹ?"

Rocky đang khóc toáng lên phản đối…

"Mẹ của mẹ…" – mẹ gào lên, át cả tiếng khóc của Rocky – "Bà ngoại con dọa sẽ đến đây cùng với ông ngoại. Chỉ vì chưa được nhìn thấy mặt Rocky".

"Ừm… Mẹ thấy chuyện đó khủng khiếp vì…"

Mẹ trợn ngược mắt lên, nhìn mình đầy hăm dọa.

“Bởi vì đó là MẸ của mẹ” – Giờ thì mẹ như muốn khóc lên cùng Rocky chứ ko còn là gào nữa – “Mẹ không muốn bà đến đây”.

“Con hiểu rồi” – giả vờ thế thôi, chứ đánh chết mình cũng ko hiểu được vì sao mẹ lại sợ ông bà ngoại tới đến như vậy – “Và mẹ sẽ…”

“Đến đó chứ sao” – mẹ hổn hển nói, đúng là ko gì có thể đọ nổi với tiếng khóc của Rocky.

“Không” – đến lượt thầy G – “Hai chỗ. Chỉ 2 chỗ thôi. Người thứ 3 là trẻ sơ sinh”.

“Mẹ” – mình với tay ôm lấy Rocky, cẩn thận tránh chỗ nôn trên áo của mẹ ra –

“Như thế sao được? Rocky còn quá nhỏ để đi máy bay. Bầu ko khí chật hẹp trên máy bay cực kì nguy hiểm. Mọi người có thể lây bệnh lẫn của nhau. Lại còn phải ở trong nông trại nữa chứ. Mẹ có biết là rất nhiều trẻ con nông thôn bị nhiễm khuẩn tụ cầu khoonggggggg?”

“Miễn là ông bà ngoại con ko đến đây là được. Cứ liều 1 phen xem sao. Con có biết lần trước bố con đã phải trả bao nhiêu cho cái hóa đơn bia rượu ở SoHo Grand không?”

“Thôi được rồi… Thế bao giờ chúng ta xuất phát?” – Rocky đã nín khóc, mình biết bà, bài “Người phụ nữ độc lập” lúc nào cũng có tác dụng với Rocky. Cậu nhóc vốn vẫn thích nhạc R&B hơn là

Rock.

“Con ở nhà. Chỉ có dượng Frank và mẹ đi thôi. Cả Rocky nữa. Con ko thể đi được. Còn phải đi học nữa chứ. Dượng Frank đã xin nghỉ phép rồi.”

Biết ngay mà, số mình lúc nào cũng hẩm hiu nhất nhà. Cứ tưởng rằng liều mạng với sức khỏe của cậu em trai, mình sẽ có thể trốn sang bang Indiana, tránh được vụ bầu cử kinh hoàng ở trường, cũng như chuyện với anh bạn trai đại học của mình…

Phải làm cho mẹ đổi ý mới được.

“Nhưng…mẹ…” – mình lẽo đẽo bế Rocky đi theo mẹ vào phòng, chuẩn bị quần áo và vật dụng cho Rocky – “Con

nói với mẹ 1 chuyện được không?”

“Ừ, nói đi con” – mẹ mệt mỏi nói – “Chuyện gì thế con?”

“Ờ…ừm…” – mẹ từng nói mình có thể nói với mẹ về MỌI CHUYỆN mà, cứ thử xem – “Mẹ làm chuyện đó lần đầu tiên là khi nào?”

“Ừm… mẹ cũng chẳng nhớ nữa. Hình như là năm 15 tuổi thì phải” – MÌNH CÓ NGHE NHẦM KHÔNGGGGG??? Cứ tưởng mẹ sẽ nói “Năm mẹ học đại học” hay đại loại như thế chứưưư… Xem ra mẹ bị vụ ông bà ngoại làm hỏng trí nhớ rồi, ko biết bản thân mình đang nói cái gì…

Mình há hốc mồm ko thốt lên được tiếng

nào…

Cũng may là sau vài giây, mẹ như bừng tỉnh và kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Mẹ vội xua tay và ngồi thẳng lưng lên: “NHƯNG MẸ KHÔNG HỀ TỰ HÀO GÌ VỀ CHUYỆN ĐÓ CẢ”.

Chắc mẹ đã nhớ ra mình cũng vừa mới tròn 15 tuổi.

Mẹ lập tức phân trần: “Vấn đề là ở cái chốn Indiana buồn tẻ đó chẳng có gì làm. Và chuyện đó xảy ra 20 năm rồi. Từ những năm 1980 cơ mà con. Hồi đó xã hội loạn lắm.”

“Mấy bộ phim về xã hội Mỹ những năm 1980 đâu có tệ như mẹ nói. Con chỉ thấy

buồn cười cái cách họ ăn mặc kiểu hippy thôi…”

“Ko, ko… Hồi đó mọi người đâu nghĩ được rằng ca sỹ George Michael là gay, thậm chí tôn sùng Madonna như thánh sống vậy… Nói chung là mọi chuyện RẤT KHÁC vào thời đó.”

Bó tay! Giờ đến lượt mình quay ra lên lớp mẹ: “Con ko thể tin được là mẹ và bố lại làm chuyện đó từ khi mới MƯỜI LĂM TUỔI. Ko hiểu bố mẹ nghĩ gì nữaaaa… Ốiiiiii, khoannnn… Chúa ơiiiiii!!! MẸ!!! NGƯỜI ĐÓ LÀ AI???”

Khi đó bố mẹ nào đã gặp nhau. Họ chẳng phải tới đại học mới quen biết nhau hay sao???

“Tên chú í là Wendell” – mẹ nói, mắt mơ màng, ko hiểu là vì nhớ lại chuyện xưa hay vì Rocky đã thôi ko khóc, và giơ đang ngoan ngoãn nằm gặm con hổ bông trên tay mình. – “Wendell Jenkins. Lâu rồi mẹ ko còn liên lạc với chú í. Giờ nhắc lại thấy cũng buồn cười. Ko hiểu giờ chú ý thế nào rồi?”

“Mẹ nói KHÔNG BIẾT nghĩa là sao???” – minh phẫn nộ hét lên, làm Rocky giật bắn mình, rơi cả con hổ bông xuống đất. May mà nó ko òa lên khóc, chứ ko ko biết đến bao giờ mới dỗ cho nổi.

“À, mẹ biết là chú í đã tốt nghiệp. Và kết hôn với cô April Pollback, nhưng…”

“Áaaaaaaa. Chú í bắt cá 2 tay à??? –

chuyện kịch tính quá, chẳng trách mẹ ra nông nỗi như bây giờ.”

“Không, không. Chú Wendell yêu cô April sau khi mẹ và chú í chia tay”.

Mình gật gù đầy hiểu biết: “Ý mẹ là chú í đã yêu mẹ rồi sau đó bỏ mẹ?” – Rất giống chuyện của Dave Farouq Elalbar và Tina Hakim Baba.

“Ko phải…” – mẹ cười phá lên – “ Hahaha, con đừng có mà bi kịch hóa mọi chuyện lên như thế chứ. Khi mẹ và chú Wendell hẹn hò, bọn mẹ đã có 1 quãng thời gian rất vui vẻ. Nhưng mẹ muốn rời Versailles còn chú ấy lại ko. Và thế là mẹ bỏ đi, còn chú Wendell lấy cô April Pollack”.

Y như trong phim Gilmore Girls.

“Nhưng…” – mình nhìn mẹ chằm chằm – “Mẹ đã yêu chú ấy chứ?”.

“Tất nhiên rồi. Mẹ đã rất yêu chú í. Wendell Jenkins. Lâu lắm rồi mẹ không nhắc tới cái tên đó, thật lạ!”

Người lớn thật khó hiểu!!! Họ có thể dễ dàng quên đi mối tình đầu của mình đến thế sao??? Không hiểu mẹ đã học ở trường nào thế không biết.

“Mà tại sao con lại hỏi mẹ mấy câu đó?” – cuối cùng thì mẹ cũng đã thức tỉnh với thế giới thực tại – “Ko phải con và Michael đã…”

“KHÔNGGGGGGGGG” – mình giãy

nảy lên, dúi Rocky lại cho mẹ.

“Mia, con gái tâm sự mấy chuyện này với mẹ là rất bình thường” – mẹ trấn an mình.

“Ko hề có chuyện đó” – mình chối rất nhanh.

“Bởi vì nếu con…”

“Con đã nói là ko phải mà. Con phải đi làm bài tập đây. Chào mẹ.”

Nói rồi mình lủi thật nhanh về phòng và khóa trái cửa lại.

Mình đúng là điên thật rồi, chỉ vì lời noi của con nhỏ Lana mà băn khoăn về mấy chuyện vớ vẩn như thế này. MỌi người cũng thật buồn cười, chẳng nhẽ cứ phải

làm chuyện đó mới được coi là người lớn hay sao???

Nhưng mình ko phải là mọi người. Mình khác họ. Không đời nào mình lại ngu ngốc đi làm mấy chuyện đó ở cái tuổi 15 này!!!

Tự dưng mình rất tò mò muốn biết mặt mối tình đầu của mẹ quá. Phải lên Yahoo! Mục tìm người mới được!!!

ỐI!!! ĐÂY RỒI!!! WENDELL JENKINS!!! Ko có ảnh chụp nhưng có ghi địa chỉ cơ quan… ÁAAAAA, CHÚ ẤY LÀM CHO CÔNG TY ĐIỆN LỰC VERSAILLES!!! CHUYÊN ĐI SỬA ĐƯỜNG DÂY ĐIỆN NẾU CHẲNG MAY BỊ MẤT ĐIỆN DO LỐC XOÁY

HAY ĐẠI LOẠI NHƯ VẬY!!!

Ko thể tin được mẹ từng yêu 1 người tẻ nhạt đến như vậy, ai đời đi làm cho CÔNG TY ĐIỆN LỰC VERSAILLES bao giờ!!!

Mình ko hề có ý miệt thị này nọ, nhưng nhân viên ngành điện có khác gì thầy giáo môn Đại số đâu. Cũng buồn chán như nhau cả thôi!!!

Mỗi tội thầy G còn được mặc comple đi làm.

Để xem cô April Pollback, bà Wendell Jenkins có trên này không.

HAHA! Đây rồi!!! CÔ APRIL POLLBACK TỪNG ĐOẠT DANH

HIỆU “CÔNG CHÚA NGÔ” VÙNG VERSAILLES, BANG INDIANA NĂM 1985 mới ghê chứ!!!!!!!!!

Mẹ đã yêu chồng của công chúa ngô, há há há…

Thật mỉa mai làm sao, vì sau đó chính mẹ lại mang trong mình giọt máu của 1 hoàng tử!!! Ko biết chú Wendell có biết chuyện này ko nhỉ. Rằng bạn gái cũ của mình, Helen Thermopolis, chính là mẹ của người thừa kế hoàng gia GENOVIA. Không hiểu chú ấy có ân hận vì đã bỏ mẹ lấy công chúa Ngô April nếu biết được SỰ THẬT này ko nhỉ, he he…

À, làm gì có ai bỏ ai, vì 2 người đã chọn 2 con đường khác nhau mà.

Nhỡ chuyện này xảy ra với mình và Michael thì sao? Nhỡ 1 ngày nào đó 2 đứa mình ko còn chung chí hướng thì sao? Liệu 20 năm nữa, Michael có kết hôn với cô CÔng chúa Bắp cải, Xu hào, Súp lơ nào đó, thay vì Công chúa Genovia này không???

AHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!! CÓ MESSAGE!!!! GIỜ NÀY ai còn gọi nhỉ?

Hihi… Michael yêu quý của mình!

SKINNERBX: Chào em!

Từ hồi chuyển sang dùng máy Mac, Michael đã thay nick chat. Nick cũ là LinuxRulz.

SKINNERBX: Buổi đầu đến trường thế

nào em?

Anh ý chưa biết gì cả. Cũng phải thôi, LÀM SAO biết được. Giờ Michael có đi học từ THAE nữa đâu. Lại chẳng ở cùng nhà với Lilly nữa, lấy ai thông báo tình hình…

FTLOUIE: Ừm… cũng như mọi lần.

Chẳng phải sao. Đời mình là vậy mà, cứ vui được 1 lúc là thế nào rồi cũng có chuyện ko hay xảy ra. Mình đã quá quen rồi.

Phải thay đổi chủ đề thôi.

FTLOUIE: Thế ngày đầu tiên ở trường đại học của anh thế nào?

SKINNERBX: Phải nói là tuyệt vời!

Hôm nay anh có giờ Kinh tế thế giới. Giáo sư đã nói về thế giới trong vòng 10 đến 20 năm nữa, dầu thô – loại năng lượng hiệu quả và rẻ nhất hành tinh sẽ cạn kiệt. Em biết đấy, loại mà chúng ta vẫn dùng cho ô tô, và lò sưởi ý. Này nhé, 100 năm trước, khi loài người lần đầu tiên tìm ra dầu, dân số thế giới mới có 2 tỷ người. Vậy mà giờ đã là 6 tỷ - nguyên nhân chính của sự bùng nổ này chính là do con người có thể khai thác dầu thô quá dễ dàng và bừa bãi. Lượng dầu dự trữ trong lòng đất ko còn đủ để đáp ứng ngần này con người nữa rồi. Dân số thế giới sẽ ko giảm đi, nhu cầu sử dụng năng lượng của con người thì ngày càng tăng. Do đó, cứ với cái đà này thì chỉ khoảng 2 thập kỉ nữa thôi là con

người sẽ dùng cạn lượng dầu thô hiện nay. Trừ khi chúng ta có thể khai thác được tới những giếng dầu thô chìm sâu dưới đáy biển, mà ko hủy hoại môi trường hoặc chuyển sang dùng năng lượng hạt nhân, năng lượng hydro hay năng lượng Mặt Trời. Nếu ko thế giới sẽ chìm trong bóng tối, và con người sẽ bị chết đói và/hoặc lạnh cóng đến chết.

FTLOUIE: Nói tóm lại là trong vòng 10 đến 15 năm nữa, loài người sẽ bị tuyệt chủng?

SKINNERBX: Về lý thuyết thì là vậy. Còn em? Hôm nay em học những môn gì?

Mình kể cho Michael nghe chuyện mẹ và

thầy G cuối tuần sẽ đi Indiana để giới thiệu Rocky với họ hàng bên ngoại. Rồi cả chuyện Lilly LẠI đâm mình 1 cú sau lưng, khi đề cử mình vào chức Chủ tịch Hội học sinh mà ko hề báo trước. Cuối cùng là chuyện mình chán ghét môn Hình học đến thế nào.

SKINNERBX: Khoan… bố mẹ em sẽ đi Indiana cuối tuần này à?

FTLOUIE: Ko phải bố mẹ em. Mẹ em và thầy G.

Mình rất quý thầy G, nhưng vẫn không thể quen được với việc ai đó gọi thầy ý là bố mình. MÌnh đã có bố rồi mà.

Tất nhiên là mình ko giận Michael vì lỗi nhỏ nhặt này được. Bởi vì anh ấy làm

sao hiểu được tâm lý của 1 đứa con gái có gia đình đơn thân.

FTLOUIE: À… em gái anh đang âm mưu chuyện gì thế ko biết? EM sẽ là chủ tịch hội học sinh TỆ NHẤT trong lịch sử THAE mất.

SKINNERBX: Hôm nào 2 bác đi?

Sao anh Michael cứ phải quan tâm hôm nào mẹ và thầy G đi thế nhỉ. Mình còn chẳng quan tâm nữa là.

FTLOUIE: Em cũng ko biết nữa. Chắc là thứ sau. À, mà anh vẫn muốn em qua chỗ anh thứ 7 tới chứ? Để gặp anh bạn cùng phòng Doo Park đó.

SKINNERBX: Tất nhiên rồi. Hoặc nếu

em muốn thì anh sẽ qua nhà em.

FTLOUIE: Cùng với anh Doo Park á?

SKINNERBX: Không, 1 mình anh thôi.

FTLOUIE: Vâng, cũng được. Nhưng hôm đó chẳng có ai ở nhà, ngoài em.

Ôi không. Rocky lại khóc rồi.

SKINNERBX: Mia, em vẫn còn ở đó chứ?

Làm sao mình có thể giả vờ như không nghe thấy gì được. Em mình mà. Như thế thật NHẪN TÂM.

SKINNERBX: Mia?

FTLOUIE: Xin lỗi, Michael. Em phải out đã. Nói với anh sau nhé.

Lilly nói đúng, mình giống như 1 bà mẹ trẻ lu bu suốt ngày vì con nhỏ!!!

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, phòng Điểm danh

Lana đúng là biết tranh thủ từng giây từng phút.

Sáng nay lúc mình và Lilly vừa bước vào trường đã thấy hành lang dán đầy những tấm poster khổ lớn hình Lana, với dòng chữ HÃY BẦU CHO TÔI ở phía dưới.

Một số bức trông như poster quảng cáo phim hơn là poster vận động tranh cử. Lúc thì là hình Lana đang tung mái tóc vàng, dài óng ả trong gió, miệng ngoác ra tận mang tai, lúc lại là bức cô nàng điệu

đàng ôm mặt làm dáng, nở nụ cười thiên thần như trên bìa đĩa Vol 1 của Britney Spears. Trông những tấm hình này quả thực không ai có thể tưởng tượng đó chính là Lana - đứa sẵn sàng túm áo chíp của người khác trong phòng thay đồ và rít lên rằng "Việc gì phải mặc áo chíp khi vòng 1 của mày chẳng có gì để khoe cả". Suốt ngày đong đưa với hết thằng con trai này đến thằng con trai khác trong trường.

Nhưng đa số vẫn là hình Lana trong trang phục đội cổ vũ. Ngoài ra còn có một tấm Lana đứng cạnh cầu thang, trong bộ váy diện hôm prom vừa rồi. Chắc chắn không phải chụp ở buổi prom vì mình nhớ là hôm đó không hề có cái cầu thang nào

cả. Có khi là chụp ở nhà nó không biết chừng. Đoán thế, vì mình đã bao giờ được mời tới nhà nó đâu.

Nhìn thấy một sảnh hành lang chật poster của Lana như vậy, Lilly buột miệng chửi thề, khi cúi xuống nhìn xấp poster trên tay mình. Cả tối qua cậu ấy đã phải thức khuya để thiết kế áp phích cổ động của mình trong khi mình mải mê tìm kiếm thông tin về ông Wendell Jenkins "giời ơi đất hỡi" nào đó.

Mấy tấm áp phích cổ động của Lilly trông cũng không đến nỗi nào (trên đó có dòng chữ MIA LÀ SỐ 1 – HÃY BẦU CHO CÔNG CHÚA), nhưng quả thực nếu đem so sánh với Lana thì đúng là một trời một vực. Chưa kể đến cách làm

PR của cậu ấy còn phải chạy xa mới đuổi kịp Lana.

“Không sao đâu Lilly”- mình an ủi cậu ấy- “Dù gì mình cũng không thích làm Chủ tịch mà. Có khi thế này lại hay.”

Đến Boris cũng cảm thấy được sự thất vọng tràn trề của Lilly và đến an ủi cậu ấy. Mình rất khâm phục nghĩa cử cao đẹp đó của Boris. Dù rằng Lilly là người đã đập vụn trái tim chân thành của cậu ta hồi tháng 5 năm ngoái.

“Áp phích cậu làm đẹp hơn nhiều của Lana” – Boris nói – “Bởi vì chúng xuất phát từ trái tim, chứ không phải từ mấy phần mềm photoshop và máy photocopy”.

Nhưng Lilly đã kịp xé đôi đống áp phích trên tay và ném chúng vào thùng rác bên ngoài phòng hội đồng.

Trước khi bỏ đi, cô nàng bặm môi đầy hăm doạ: “Nó muốn gây chiến sao? Vậy thì chúng ta sẽ tạo ra một cuộc chiến”.

Sao các nhà sản xuất không chọn riêng cho Lilly một show đi. Cần phải kiếm ra một việc gì đó cho Lilly. Cô nàng đang QUÁ là rảnh rỗi rồi.

Mình vẫn chưa nói chuyện lại với Michael sau khi log out tối hôm qua. Hy vọng anh ý chỉ là đang quá bận rộn với việc dầu-thô-trên-thế-giới-đang-cạn-kiệt, chứ không phải giận dỗi gì mình.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, giờ Thể dục

Cần phải có luật cấm môn bóng ném mới được.

Mình có làm gì NÓ đâu??? Rõ ràng nó sẽ thắng chắc trong lần tranh cử lần này rồi còn gì.

CÓ VỆ SỸ để làm gì khi mình vẫn bị bóng ném tới tấp vào người thế này???

Chân tay mình thâm tím hết cả rồi, không biết có để lại sẹo không nữa???

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, giờ Hình học

“a khi có b” và “a chỉ khi có b”

Cái cụm từ “khi và chỉ khi” thật khó hiểu. Tối phải về hỏi thầy G mới được.

Chẳng hiểu học mấy cái này để làm gì nữa không biết.

ÁAAAAAAAAAA, mấy chỗ Lana ném bóng vào chân mình giờ đỏ hết lên rồi. Đồ đáng ghétttttttttttttt !!!

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, giờ tiếng Anh

Cái áo cô M mặc hôm nay ĐẸP KHỦNG KHIẾP ý. Trông cô ý như Elle Wood ý nhỉ. Trừ việc Elle Wood tóc đen – T

Ừ, đẹp thật

Cậu vẫn ổn đấy chứ? Đừng nói là cậu đang giận Lilly đấy nhé. Cá nhân mình cũng thấy là cậu sẽ là một Chủ tịch Hội học sinh xuất sắc. Thật đấy.

Đội ơn cậu, Tina. Mình không để ý đến chuyện đó đâu. Dạo này có nhiều chuyện quá.

Chuyện gì? Chuyện mấy con ốc sên á?

Cậu cũng BIẾT về chuyện đó à?

Tối qua bản tin vô tuyến đưa tin mà. Có vẻ như mấy người ở Monaco đã nổi giận thực sự.

Họ có quyền gì mà nổi giận chứ. Lỗi của họ trước mà!

Ừ, phóng viên cũng có nói đến chuyện đó. Cậu đang đau đầu về vụ đó hả?

Không… À, thì cũng một phần thôi… Nếu mình nói ra chuyện này, cậu hứa sẽ giữ bí mật chứ?

Tất nhiên rồi!

BÍ MẬT THẬT SỰ đấy!!! Cậu KHÔNG ĐƯỢC kể với Lilly.

Mình thề!

KỂ CẢ BORIS !!!!!!!

MÌNH THỀ !!!!!!!!!! MÌNH ĐÃ NÓI LÀ MÌNH THỀ RỒI MÀ!!!!

OK. Chuyện hôm qua Lana nói oang oang giữa căng tin đó. Mình mới chỉ là học sinh trung học thôi. Tối qua nói chuyện với mẹ mình mới biết hóa ra bố không phải là mối tình đầu của mẹ. Họ chia tay nhau chỉ vì cả hai không cùng chí hướng. Và chú Wendell đó đã kết hôn với cô Công chúa Ngô nào đó. Mình mà là mẹ chắc đã chết lịm vì đau khổ rồi. Vậy mà mẹ thản nhiên nói rằng không hề nhớ gì về người xưa đó nữa. Mình chẳng biết phải nghĩ sao nữa.

Chuyện giữa mẹ cậu và chú Wendell nào đó không thành không có nghĩa là chuyện giữa cậu và Michael cũng có kết cục tương tự. Mà sao trên đời lại có người tên là WENDELL nhỉ hahaha…

Ý cậu là mình nên làm chuyện đó với Michael?

Không, không. Ý mình là Lana đâu có hiểu gì về sinh viên đại học đâu. Cậu ta thậm chí chẳng có anh bạn trai nào đang học đại học. Mà nếu có chắc cũng chỉ toàn mấy tay công tử nhà giàu dốt nát mà thôi. Anh Michael của cậu đâu phải loại người như thế. Chưa kể anh ý rất thật lòng với cậu. Cứ nhìn cái cách anh ấy nhìn cậu là thấy.

Thế còn chuyện Lana nói với mình thì sao?

Anh Michael không phải là loại người sẽ bỏ cậu chỉ vì cậu không muốn làm mấy chuyện đó. Chỉ mấy tên như Josh Richer có kiểu suy nghĩ ếch ộp như thế thôi. Chắc chắn không phải Michael. Anh ấy thực sự rất QUAN TÂM đến cậu. Đảm bảo anh ấy cũng đồng quan điểm với mình rằng các cậu còn quá trẻ…

THẬT HẢ??????

Thật mà. Hơn nữa hai người hẹn hò chưa được tới một năm. Người ta chỉ làm chuyện đó khi tình cảm đã thực sự chín muồi. Mà nếu chuyện này khiến cậu lăn tăn nhiều đến vậy thì sao không nói thẳng

thắn với anh Michael. Bởi vì trao đổi chính là chìa khóa của sự thành công trong một mối quan hệ.

Cậu và Boris có nói về chuyện này không?

Tất nhiên rồi!!! Rất cởi mở và chân thành. Vì chuyện của mình và Hoàng tử William có vẻ như khó thành nên mình nghĩ cuộc đời này mình sẽ gắn liền với Boris thôi. Bọn mình sẽ kết hôn sau khi sắm đủ mấy thứ sau:

• Một chiếc giường cỡ lớn trải ga trắng muốt.

• Một căn hộ sang trọng nhìn ra Công viên trung tâm.

• Một phòng tắm đầy đủ tiện nghi và phòng xông hơi.

• Bữa sáng hàng ngày phải có đủ sâm panh kèm dâu tây nhúng sô-cô-la, và mấy cái bánh quy.

Tina, mình xin lỗi, nhưng có vẻ như Boris khó mà sắm nổi những thứ đó trong một sớm một chiều. Cậu ấy MỚI chỉ đang học trung học thôi mà.

Mình biết chứ. Chính vì thế mình đang động viên cậu ấy tiết kiệm tiền ngay từ bây giờ.

HAI CẬU CÓ THÔI NGAY TRÒ TRUYỀN THƯ NÀY KHÔNG HẢ? NGHE GIẢNG ĐI. ĐÂY LÀ CÔ GIÁO TUYỆT VỜI NHẤT TỪ XƯA ĐẾN

NAY, VẬY MÀ HAI CẬU KHÔNG THÈM NGHE GIẢNG GÌ CẢ. MẤT MẶT QUÁ ĐI… KHOAN, CÓ VỤ TIẾT KIỆM TIỀN GÌ THẾ?

Không tiết kiệm gì cả. Cậu tiếp tục nghe giảng đi!

Nhưng các cậu đang nói về ai thế?

Không ai cả. Cậu không cần biết đâu. Nhìn kìa, cô M đang trả bài tập về nhà…

CẬU NGHĨ RẰNG CÓ THỂ ĐÁNH TRỐNG LẢNG ĐƯỢC SAO MIA. MÌNH MUỐN BIẾT CÁC CẬU ĐANG NÓI VỀ AI. AI TIẾT KIỆM TIỀN TỪ BÂY GIỜ? VÀ ĐỂ LÀM GÌ?

Nghe giảng! Lilly!

MÌNH MỚI LÀ NGƯỜI NÓI CÂU ĐÓ VỚI HAI CẬU MỚI ĐÚNG!! CẬU ĐƯỢC MẤY ĐIỂM THẾ, MIA? CHẮC LẠI A PHẢI KHÔNG? LÚC NÀO CẬU CHẲNG ĐƯỢC ĐIỂM A MÔN TIẾNG ANH.

Mình ĐÃ làm rất t…

HA! KHÔNG PHẢI ĐIỂM A!!! MÌNH ĐÃ NÓI RỒI MÀ. CẬU CẦN PHẢI CHỊU KHÓ NGHE GIẢ TRONG LỚP HƠN NẾU CÒN MUỐN THEO ĐUỔI NGHIỆP VIẾT LÁCH.

Chương 5

A A A B

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Mình không hiểu. MÌNH KHÔNG HIỂU.

Mình là một cây bút tài năng. Mình BIẾT mình có năng khiếu trong chuyện viết lách. Có người đã NÓI mình có tài mà. Không phải chỉ có một người đâu.

Tất nhiên mình còn phải học nhiều. Mình chưa thể đạt tới trình Danielle Steel được. Sẽ còn phải luyện tập rất nhiều nếu muốn đoạt giải Tác giả của năm hay giải thưởng của Hội văn học gì gì đó.

Nhưng điểm B môn tiếng Anh ?????

Mình ư? Đời mình chưa bao giờ bị xơi một điểm B môn tiếng Anh nào!!!

Hẳn phải có sự nhầm lẫn nào ở đây!!!

Lúc nhận lại bài mình đã choáng váng tới

mức không nói được lời nào, miệng há hốc… Cô Martinez cũng phải nhận ra có điều gì đó không ổn với mình: “Mia? Em có gì thắc mắc sao?”

“Đây là một điểm B” – phải mất một lúc lâu mình mới có thể thốt ra được câu đó. Cổ họng mình đắng ngắt, bàn tay ướt đẫm mồ hôi, các ngón tay thì run lên bần bật.

Vì sao ư? Đời mình chưa bao giờ bị điểm B môn tiếng Anh cả. CHƯA BAO GIỜ, CHƯA BAO GIỜ, CHƯA BAO GIỜ…

“Mia, khả năng viết lách của em rất khá” – cô Martinez nói – “Nhưng bài viết của em thiếu tính trật tự”.

“Thế ạ?” – mình vẫn chưa hết choáng.

Cô Martinez buồn bã lắc đầu.

“Cô nghĩ đó không hoàn toàn là lỗi của em. Có lẽ các năm trước em luôn đạt điểm A vì giáo viên môn tiếng Anh quá bận rộn với những học sinh khác, những người thậm chí còn không biết phải viết như thế nào. Còn em thì rất biết phải viết gì, nhưng không phải với cái kiểu viết châm biếm trẻ con của em. Nếu không học cách viết văn đúng cách em sẽ không bao giờ có thể trở thành một nhà văn thực thụ được, Mia. Bài tập về nhà vừa rồi chỉ chứng minh được một điều rằng em có vốn từ rất rộng, nhưng KHÔNG PHẢI như một nhà văn”.

Thề là mình không hiểu cô ấy muốn nói gì. Mình chỉ biết một điều: mình đã bị

điểm B. Một điểm B!!! MÔN TIẾNG ANH!!!

“Nếu em viết lại bài khác, liệu cô có thể chấm lại và hủy điểm B này của em không ạ?”

“Nếu bài viết của em đủ tốt. Cô không muốn em vội vã viết đại một bài nào đó. Cô muốn em đầu tư cho bài viết của mình hơn nữa, Mia ạ. Cô muốn bài viết của em phải nói lên được điều gì đó khiến cô suy nghĩ” – cô Martinez vẫn tiếp tục nhẹ nhàng dạy bảo mình.

“Nhưng…” – mình yếu ớt phản đối – “em đã cố gắng nói lên một vài điều về chuyện mấy con ốc sên…”

“Bằng cách so sánh hành động đổ 10.000

con ốc sên xuống Vịnh Genovia của em với việc ca sỹ Pink từ chối biểu diễn phục vụ Hoàng tử Anh chỉ vì anh ta có thói quen săn bắn sao?” – cô Martinez nhăn mặt – “Không, Mia. Vấn đề đó không hề khiến cô phải suy nghĩ. Nó chỉ khiến cho cô thấy buồn về thế hệ trẻ tụi em mà thôi.”

Đúng lúc đó thì chuông reo, cuộc tranh luận giữa hai cô trò buộc phải tạm ngừng lại.

Cũng may là chuông reo vì nếu còn tiếp tục nữa chắc mình òa khóc ngay giữa lớp mất.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, giờ NKTN

Anh Michael đã gọi điện cho mình vào

giờ ăn trưa. Học sinh trường THAE chỉ không thể nghe hoặc gọi điện thoại trong giờ học, nhưng vào giờ ăn trưa thì OK.

Michael : Tối qua có chuyện gì thế em? Đang chat tự dưng em biến mất là sao?

Mình : Úi, em xin lỗi. Rocky tỉnh dậy và khóc toáng lên. Em phải chạy qua chỗ đó dỗ em.

Michael : À, ra thế. Mọi chuyện ở trường vẫn ổn chứ?

Mình: Nếu anh cho rằng mới đi học có hai ngày mà em đã đoán trước được học kỳ này em sẽ trượt môn Hình học, em bị ép phải tranh cử chức Chủ tịch Hội học sinh, mặc dù không hề muốn tẹo nào, và cô giáo mới môn tiếng Anh cho rằng em

không hề có tài viết lách… LÀ OK thì vâng, mọi chuyện vẫn OK.

Michael : Xem ra chuyện không ổn chút nào thật. Em thử hỏi… ai dạy em năm nay nhỉ… à, đúng rồi, thầy Harding! Thử nhờ thầy ấy dạy kèm thêm sau giờ học xem sao. Anh thấy thầy ấy cũng tử tế. hoặc nếu em muốn thì chúng ta có thể cùng ôn bài vào thứ Bảy này, khi chúng ta gặp nhau. Sao cô giáo tiếng Anh có thể nói em không có tài viết lách được chứ??? Em là cây bút tài năng nhất mà anh từng biết. còn về chuyện tranh cử thì cứ nói thẳng với Lilly rằng em KHÔNG THÈM QUAN TÂM đến mấy cái kế hoạch vớ vẩn của nó. Em đã có quá nhiều việc phải lo rồi, em không còn thời

gian cho chuyện tranh cử nữa. Lilly sẽ không thể ép em nếu em không muốn.

Chỉ Michael mới dám nói những câu đó với Lilly bởi anh ấy có sợ gì cô em gái đó đâu. Nhưng mình thì sợ cậu ấy một phép. Còn thầy Harding ư? Thầy ý đã phi cả một cục phấn vào đầu Trisha Hayes trong buổi Hình học hôm nay. Thầy ý mà phụ đạo cho mình chắc sẽ tức tới mức tọng cả hộp phấn vào họng mình mất.

Chưa hết, Michael làm sao có thể biết được khả năng viết lách của mình như thế nào. Trừ mấy bài báo tường năm ngoái, và mấy bức thư, email, tin nhắn của mình gửi cho anh ấy. thậm chí mấy bài thơ mình viết tặng Michael , anh ấy

cũng đã được đọc bài nào đâu. Bởi vì mình đâu có gửi. Mình luôn sợ là Michael sẽ không thích thơ của mình. Điều đó có thể sẽ khiến cho cảm hứng sáng tác của mình bị chà đạp hoàn toàn.

Còn hơn là bây giờ, sau khi nghe những lời nhận xét tàn nhẫn của cô M.

Mình: Hy vọng là thế. Thế ngày hôm nay của anh thế nào?

Michael : Tuyệt lắm em ạ. Hôm nay trong giờ Địa chất, tụi anh đã thảo luận về hiện tượng băng tan. Em có tưởng tượng được là chỉ trong 20 năm qua lượng băng tan đã lên đến 250 triệu hecsta, bằng cả bang California và Texas cộng lại không??? Và nếu băng vẫn tiếp

tục tan với tốc độ như hiện nay – khoảng 9% mỗi thập kỷ - thì chỉ tới cuối thế kỷ này thôi Trái Đất sẽ không còn bóng dáng một khối băng nào nữa. Chắc em hiểu được hậu quả nghiêm trọng của việc này đối với loài người là như thế nào rồi đấy. Toàn bộ các loài sinh vật sẽ biến mất. Trừ khi chúng ta làm gì đó khống chế các chất ô nhiễm đang phá hủy tầng ô-zôn, gây ra hiện tượng băng tan trên toàn thế giới.

Mình: Vậy có nghĩa là em được điểm mấy môn Hình học thì cũng chẳng quan trọng, vì dù gì thì chúng ta cũng sẽ chết đúng không?

Michael: Không hẳn là chúng ta. Mà là con cháu chúng ta.

Không hiểu “con cháu chúng ta” ở đây có nghĩa là con cháu của mình và Michael hay là của Michael và cô nàng Công chúa Ngô nào đó…

Mình: Nhưng em tưởng đằng nào trong 10 năm nữa chúng ta cũng sẽ chết khi năng lượng trên thế giới cạn kiệt.

Michael: À em không phải lo về chuyện đó. Doo Pak và anh đã nghĩ tới chuyện thiết kế một chiếc xe ô tô chạy bằng hydrogen. Hy vọng là sẽ thành công.

Mình: Ừm…

Thật may mắn khi có những người thông minh như Michael đang lo lắng cho vấn đề cạn kiệt năng lượng trên Trái đất. Để những vấn đề dễ giải quyết hơn, kiểu như

giải quyết lũ tảo độc và điều hành Hội học sinh cho những người như mình.

Michael: Chúng ta vẫn gặp thứ Bảy tới chứ em?

Mình: À, em qua chỗ anh gặp anh Doo Pak ý hả? Vâng…

Michael: Không, ý anh là…

Đúng lúc đó Lilly tìm mọi cách giật điện thoại từ tay mình.

Lilly: Anh mình hả? Cho mình nói với anh cái.

Mình: Lilly! Bỏ tay ra!

Lilly: Thật mà, mình cần phải nói chuyện với anh ý. Mẹ mình lại vừa đổi mật khẩu rồi, mình không làm sao vào email của

mẹ được.

Mình: Cậu không nên đọc trộm email của người khác như thế.

Lilly: Nhưng mình muốn biết mẹ kể với mọi người như thế nào về mình.

May mà mình giật lại được điện thoại từ tay Lilly.

Mình: Michael, em sẽ gọi lại cho anh sau nhé. Sau giờ học anh nhé?

Michael: Ừ, OK. Em cố lên nhé. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Mình: OK. Hy vọng thế.

Đúng vậy, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nhưng là với MICHAEL, chứ không phải mình. ANH ẤY đâu phải chôn chân trong

cái chốn địa ngục này 8 tiếng/ngày như mình. Trong khi anh ấy được học toàn những môn hay ho về ngày tận thế thì mình phải ngày ngày đi qua đi lại ngắm hàng triệu tấm poster hình Lana Weinberger cười te tởn ngoài hành lang. mình đúng là Kẻ Thất Bại mà! Kẻ Thất Bại! Công chúa gì chứ? Công chúa Xứ Thất Bại thì có!

Lúc rời căng tin mình nhìn thấy Ramon Riveras, tay học sinh điển trai mới chuyển trường. Anh ta đang biểu diễn kỹ thuật tâng bóng điêu luyện của dân Brazil cho Lana và mấy gã trong đội bóng đá của trường THAE xem. Bọn họ đã bị Ramon mê hoặc hoàn toàn. Thay vì dùng bóng, anh ta dùng một quả cam, tâng qua

tâng lại bằng hai chân. Ramon có nói gì đó nhưng mình nghe không hiểu. Đám đông bu quanh hình như cũng chẳng hiểu gì nốt.

Chỉ thấy có mình Lana gật gù tỏ vẻ hiểu biết. Có khi thế thật, vì nó đi du lịch rất nhiều, đã từng qua cả Brazil mà.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, vấn trong giờ NKTN

Mia. Chơi trò liệt kê danh sách đi.

Không! Lilly, để mình yên đi! Mình đang có nhiều chuyện lắm, không có thời gian chơi trò đó đâu.

Chuyện gì? Cậu thì làm có chuyện gì. Cậu là công chúa. Không bị trượt môn

Đại số. lại có bạn trai.

Nhưng…

Nhưng gì?

Không gì cả. Chơi thì chơi.

CHƯƠNG TRÌNH TRUYỀN HÌNH THỰC TẾ QUA ĐÁNH GIÁ CỦA LILLY VÀ MIA

Survivor: (Vượt qua thử thách)

Lilly: Khai thác những thú vui tầm thường của con người. Con người bị đem ra làm trò cười trước bàn dân thiên hạ một cách lố bịch. 0/10

Mia: Đúng vậy. Ai lại đi thích nhìn người khác ăn bọ cơ chứ??? Eoooo!!! 0/10

Fear Factor: (Nhân tố nguy hiểm)

Lilly: Như trên. 0/10

Mia: Lại là bọ. Ghê. 0/10

American Idol: (thần tượng âm nhạc Mỹ)

Lilly: Chương trình có nội dung khá hay – giới trẻ ngày nay làm đủ trò để thể hiện tài năng của mình với thế giới. 5/10

Mia: Dạo gần đây ước mơ thể hiện bản thân của mình liên tục bị chà đạp, do đó mình chẳng hứng thú gì với chuyện nhìn người khác bị chê bai thảm hại kiểu như vậy. 2/10

Newlyweds: Nick and Jessica: (Vợ chồng son: Nick và Jessica)

Lilly: Nếu cậu cho rằng việc ngồi xem

cuộc sống hàng ngày của một cô ca sỹ tóc vàng hoe, đầu rỗng tuếch không phân biệt nổi đâu là thịt gà và đâu là cá ngừ là hay thì tùy, mình sẽ không cản. 0/10

Mia: Jessica không hề rỗng tuếch, chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi! Chị ý VUI TÍNH đấy chứ. Còn nữa, Nick trông thật hot. Đây là chương trình truyền hình thực tế hay nhất từ trước tới giờ. 10/10

The Bachelor/ette: (Những kẻ độc thân vui vẻ)

Lilly: Nhạt nhẽo. Rồi thì ai cũng sẽ chẳng phải lấy chồng/vợ và sinh con. Vô bổ. 0/10

Mia: Giời, họ chỉ là đang tìm kiếm tình yêu đích thực của đời mình mà thôi. Có

gì sai trái? 5/10

Trading Spaces: (Đổi phòng)

Lilly: Không đời nào mình chịu để cho Hildi tới gần phòng của mình. 10/10

Mia: Hoàn toàn đồng ý. Không hiểu cô ta mắc chứng gì nữa. Nhưng mình rất muốn xem cô ta phá tanh banh phòng của LANA như thế nào 10/10

Real World:(Thế giới hiện thực)

Lilly: Đỉnh của đỉnh. Nếu cậu muốn xem giới trẻ ngày nay sống như thế nào, khi không phải chịu sự giám sát của phụ huynh. 10/10

Mia: Ừ, công nhận là hay. Không hề có chút giả tạo nào cả. 10/10

The Simple Life with Paris Hilton and Nicole Richie: (Cuộc sống đơn giản cùng Paris Hilton và Nicole Richie)

Lilly: Cậu đùa mình hả Mia? Hai con nhỏ tóc vàng hoe, lẳng lơ, vô học đó thì có gì là hay? Lại còn vô ơn nữa chứ. Cứ xem cái cách chúng nó xử sự với những gia đình chịu cho ở nhờ là thấy. 0/10

Mia: Ừm, công nhận là vậy. Hai cô nàng này phải tham gia THẬT NHIỀU bài học làm công chúa với bà mình, may ra mới khá lên được. Thử cho hai chị em nhà Hilton và cô bạn suốt ngày say xỉn Nicole của họ đến ở với bà mình một tuần xem, đảm bảo bà sẽ chu chéo méo giật về vụ khuyên mũi, khuyên rốn cho mà xem. Khi ấy mình sẽ là FAN TRUNG

THÀNH của show này. 0/10

Thứ tư, ngày 9 tháng 9, môn Chính Phủ Mỹ

CÁC HỌC THUYẾT VỀ NHÀ NƯỚC (phần tiếp theo)

HỌC THUYẾT VỀ MỐI QUAN HỆ XÃ HỘI: Thomas Hobbes, triết học người Anh vào thế kỉ 17, tác giả cuốn Leviathan đã viết: Về bản chất, con người tồn tại trong cái gọi là "nhà nước tự do". Hay nói cách khác là TÌNH TRẠNG VÔ CHÍNH PHỦ.

Tất nhiên điều đó không phải là hay. Với chuyện không có chính phủ, con người có thể làm bất cứ điều gì mình thích! Ví dụ, một thành viên của đội cổ vũ nào đó

(giấu tên), có thể tùy ý mặc quần soóc ngắn cũn cỡn của môn thể dục vào lớp Chính Phủ Mỹ, mặc dù nội quy trong trường đã ghi rất rõ là CẤM. Cũng trong cái xã hội vô chính phủ ấy, một cô gái khác (giấu tên) mặc dù rất muốn lên tiếng chỉ trích cô gái kia nhưng lại không dám bởi vì chẳng ai lại hơi đâu đi lo mấy chuyện tầm phào kiểu như vậy, trừ phi nó gây nguy hiểm cho tính mạng người khác.

Theo ông Hobbes thì mối quan hệ giữa người dân và chính phủ là tuyệt đối, mọi quyền lực đều thuộc về nhà nước chuyên chế.

Nhưng ông John Locke lại cho rằng mối quan hệ đó hoàn toàn có thể thương lượng lại.

JOHN LOCKE MUÔN NĂM !

JOHN LOCKE MUÔN NĂM !

JOHN LOCKE MUÔN NĂM !

JOHN LOCKE MUÔN NĂM !

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, môn Khoa học Trái đất

Kenny lại vừa quay qua nhắc cho mình nhớ là cậu ấy đã có bạn gái mới, tên Heather và rằng họ đã gặp nhau tại trại hè vừa qua. Rõ ràng Heather hơn đứt mình về mọi mặt (tất cả các môn đều đạt điểm A, chơi thể thao rất cừ, không có giọng văn trẻ con, thiếu chuyên nghiệp như mình và đặc biệt không phải là một công chúa…). Kenny còn nhấn mạnh

rằng mình đừng có mơ tưởng hão huyền gì nữa, vì cậu ấy đã hoàn toàn hết tình cảm với mình rồi. Và rằng dù mình có "ngồi chớp đôi mắt to, xanh thẳm làm bộ cả giờ thì cũng thế thôi", cậu ấy sẽ không làm bài tập hộ mình học kỳ này nữa đâu.

Điên ý, cậu ta nghĩ mình là ai chứ. Thứ nhất, cậu ta cần phải đi khám lại mắt. Mắt mình màu xám, chứ không phải màu xanh. Thứ hai, mình chưa bao giờ nhờ Kenny làm hộ bài tập môn Sinh học, chính cậu ta chủ động tự làm đấy chứ. Lỗi lầm duy nhất của mình trong toàn bộ chuyện này chỉ là KHIẾN cho Kenny tưởng rằng mình cũng có tình cảm với cậu ấy. Nhưng cậu ta có thể yên tâm, mình sẽ tập trung chăm chú nghe giảng

và có thể TỰ LÀM BÀI TẬP MỘT MÌNH, không CẦN AI GIÚP.

Hy vọng là Kenny và Heather sẽ có kết cục tốt đẹp! Con cháu của hai người đó chắc sẽ có IQ cao ngất ngưởng cho mà xem. Mà chuyện đó thì liên quan gì tới mình nhỉ???

Kenny thật khó hiểu.

Không, phải nói là bọn con trai thật khó hiểu.

Hay mình lấy đó làm chủ đề cho bài viết nộp cô Martinez nhỉ. Con trai và những điều khó hiểu!!!

Mình sẽ liệt kê ra 5 bộ phim điện ảnh yêu thích nhất của mình:

Dirty Dancing

Flashdance

Bring It On

Star Wars

Honey

Tất cả 5 bộ phim này đều có cùng một chủ đề: các cô gái phái dùng tới năng khiếu của bản thân (đó là nhảy) để cứu lấy bản thân/mối quan hệ/đồng đội của mình. (Trừ phim Star Wars ra. Nhưng múa kiếm cũng có thể coi như cùng họ hàng với nhảy nhót).

Đó chính là lý do vì sao mình thích mấy bộ phim trên đến như vậy.

Nhưng Top 5 phim yêu thích của

Michael – không hề có Star Wars mới kinh chứ - hoàn toàn khác với danh sách của mình. Cũng không hề có chủ đề chung nào giữa chúng luôn, đủ các thể loại trên đời. Mình thậm chí không thể hiểu nổi TẠI SAO anh ý có thể thích nổi những bộ phim không-hề-có-một-cảnh-nhảy-múa-hát-hò nào như vậy.

Một ví dụ điển hình về Thế giới kỳ quặc của con trai và những Bộ phim yêu thích của họ:

TOP 5 PHIM YÊU THÍCH CỦA MICHAEL

(MÌNH CHƯA BAO GIỜ VÀ CŨNG KHÔNG BAO GIỜ CÓ Ý ĐỊNH XEM)

· The Godfather

· Scarface

· Texas Chainsaw Massacre

· Ailen, Ailens, Ailen Resurrection

· The Exorcist

TOP 5 PHIM YÊU THÍCH CỦA MICHAEL

(MÌNH ĐÃ TỪNG XEM NHƯNG CHẲNG HIỂU GÌ)

· Office Space

· The Subsstitute

· The Fifth Element

· Starship Troopers

· Super Troopers

Không hát hò, không nhảy múa, cũng chẳng có nội dung gì đăc biệt. Đó là đặc điểm chung của tất cả những bộ phim trên. Trừ việc nam nhân vật chính luôn có những cô bạn gái siêu dễ thương và siêu đẹp.

Rõ ràng con trai và con gái có cái nhìn rất khác nhau về phim ảnh. Nhưng mình cũng không vì thế mà chán ghét Micheal.

Nghĩ lại mới thấy chủ đề này có lẽ không phải là điều mà cô Martinez quan tâm. Mặc dù mình thì thấy nó rất có ý nghĩa giáo dục, nhưng e là cô ý sẽ nghĩ khác. Xem ra cô M không phải là tuýp người thích phim ảnh, vì điện ảnh có vẻ mang hơi hướng văn hóa Pop quá. Cô M chỉ hợp với mấy bộ phim cổ điển chiếu tại

rạp Angelika thôi. Dám cá ở nhà cô M thậm chí không có lấy một chiếc TV.

Đúng rồi! Chắc chắn là thế rồi! Chỉ thế mới lý giải được suy nghĩ cổ hủ của cô ý về cách viết văn hiện đại ngày nay.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Môn Thể dục: tất nhiên là không

Hình học: bài tập trang 20-22

Tiếng Anh: không biết, vì khi đó vẫn chưa hết choáng nên không nghe hiểu được gì.

Tiếng Pháp: escrivez une historie

Còn nữa, phải tìm hiểu xem Perin là tên con trai hay con gái!!!!!

NKTN: không

Chính phủ Mỹ: Các nguyên tắc cơ bản trong học thuyết về Nhà nước.

Khoa học Trái đất: Hỏi Kenny

Chương 6

A A A B

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, trên xe limo từ khách sạn Plaza về nhà

Vừa đặt chân vào phòng bà thì được tin hôm nay hai bà cháu sẽ có một chuyến du hành thực tế.

Mình đã nài nỉ xin bà cho nghỉ buổi học công chúa hôm nay – vì mình bị điểm B môn tiếng Anh và cần phải về nhà làm lại bài. Thậm chí đã phải lôi sự nghiệp

viết văn của mình ra để nói nhưng bà hoàn toàn không bị lay chuyển. Bà còn bồi thêm cho một câu: “Người ta chỉ muốn đọc sách NÓI VỀ hoàng tộc chứ không phải sách VIẾT BỞI người của hoàng tộc.”

Người chiến thắng vẫn luôn là bà.

Cứ tưởng hai bà cháu sẽ đi gặp chú Paolo, ai dè bà dắt mình xuống tầng dưới tới một trong mấy phòng hội nghị của khách sạn Plaza. Trong phòng có tất cả 200 ghế nhưng chỉ có hàng ghế trên cùng là có người ngồi. Cái bục phía trên chỉ có độc một chiếc micro và một chai nước suối.

Nhìn sơ qua cũng thấy những người đang

ngồi ở hàng ghế trên toàn là mấy người giúp việc của bà và một vài nhân viên của khách sạn. tất cả đều mặc đồng phục và nét mặt khá là căng thẳng. Nhất là cô hầu phòng của bà, với con Rommel đang run rẩy trên lòng.

Mình đã nghĩ là bị bà lừa tham dự buổi họp báo giải thích về vụ con ốc sên hay gì gì đó nhưng nhìn quanh nhìn quẩn không thấy có bóng dáng mống phóng viên nào cả.

Hóa ra đây không phải là họp báo, mà là một buổi thực hành.

Cho cuộc vận động tranh cử sắp tới.

Giành chức Chủ tịch Hội học sinh.

“Bà, làm gì có buổi thuyết trình trước đám đông nào đâu ạ. Mọi người chỉ cần phải bỏ phiếu là xong. Hôm thứ Hai tới.”

Nhưng bà không thèm tin lời mình. Thay vào đó, bà rất một hơi thuốc lá dài khườn khượt, dù trong khách sạn đã có quy định về việc CẤM HÚT THUỐC to chình ình trong tất cả các phòng, rồi đủng đỉnh nói: “Cô bạn nhỏ Lilly của cháu đã nói với ta là sẽ có một buổi thuyết trình mà”.

“Bà đã nói chuyện với LILLY sao?” – thật khó tin. Lilly và bà GHÉT NHAU lắm mafaaaaaaaa. Nhất là sau vụ Jangbu Panasa.

Và giờ bà lại nói với mình rằng cả hai

CÙNG HỘI CÙNG THUYỀN saoooooo?

“LILLY NÓI VỚI BÀ CHUYỆN ĐÓ KHI NÀO?” – mình vẫn chưa thể tin nổi điều bà vừa nói.

“Sáng nay… Giờ thì con lên trên bục kia đi, xem xem cảm giác của con thế nào”

“Cháu QUÁ BIẾT cảm giác đứng sau mấy cái bục là thế nào rồi. Bà quên à, cháu đã chẳng đứng trên đó phát biểu trước toàn Quốc hội Genovia về chuyện lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe còn gì?”

“Tất nhiên là ta nhớ. Nhưng khán giả của cháu chỉ toàn mấy ông già, có gì khó khăn đâu. Hôm nay ta muốn cháu tưởng tượng xem cảm giác khi đứng trước các

bạn đồng học trang lứa luôn-thích-nổi-loạn thì như thế nào.”

“Bà, bọn cháu vẫn mặc đồng phục đi học mà, có ai ăn mặc nhố nhăng gì đâu mà bà gọi là nổi loạn?”

“Ý ta không phải là vậy. Ý ta là hãy tưởng tượng trước mặt cháu là những cô cậu thanh niên luôn muốn chứng tỏ bản thân với thế giới, muốn sở hữu một kênh truyền hình thực tế riêng như cái anh chàng dở hơi Ashton Kutcher nào đó… Được rồi, nói cho ta biết cháu sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào: Cháu sẽ làm gì để giúp cho trường TH Albert Einstein trở nên tốt đẹp hơn, và tại sao?”

Bà bị sao thế này???? Lúc nào cũng chỉ

muốn đem cháu mình ra làm trò cười với thiên hạ là saoooooo???

“Nhưng tại sao phải làm thế chứ? ĐẰNG NÀO CŨNG CÓ BUỔI THUYẾT TRÌNH NÀO ĐÂU Ạ?”

“CỨ TRẢ LỜI CÂU HỎI ĐÓ ĐI”

Aaaaaaaaaaaaaaaaa, điên mất thôi.

Nhưng mình còn cách nào khác ngoài chuyện lết ra đằng sau cái bục phát biểu thô kệch như ý bà muốn. Có bao giờ mình cãi lại được bà đâu.

“Những cải thiện tôi sẽ làm để biến trường THAE trở thành ngôi trường có môi trường học tập tốt bao gồm: tăng thêm thực đơn các món ăn chay cho

những học sinh ăn kiêng và/hoặc ăn chay vào bữa trưa, và… ừm… post bài tập về nhà cho mỗi môn học lên website của nhà trường vào các buổi tối để những học sinh chẳng may… ừm…ờ… quên chép bài trên lớp cũng có thể biết được phải chuẩn bị bài gì cho buổi học ngày hôm sau.”

“Đừng có bò ra trên bục như thế, Amelia”-bà quát lên, tay vung vẩy cái tẩu thuốc to sụ. Chẳng hiểu bà thấy thuốc lá ngon lành chỗ nào mà cứ như ăn thuốc ý – “Đứng thẳng lưng lên. Vai thẳng ra. Đúng rồi. Giờ thì nói tiếp đi”.

Nhưng mình đã quên sạch những gì định nói rồi.

“Còn các giáo viên thì sao?” – chú lái xe của bà giả giọng Ashton Kutcher hỏi với lên – “Cần phải thay đổi gì hay không?”

“À… vâng… Giáo viên. Chẳng phải nhiệm vụ của họ là khuyến khích học sinh của mình theo đuổi các ước mơ hay sao? Nhưng tôi để ý thấy có một số giáo viên thay vì động viên học sinh của mình, họ đã bóp chết sức sáng tạo của học sinh từ ngay trong trứng nước… và… và… đập tan mọi ước mơ một cách không thương tiếc. Với một lí do rất buồn cười: không mang tính giáo dục, chỉ mang tính giải trí đơn thuần. Chúng ta chấp nhận để lối suy nghĩ cổ hủ đó tồn tại trong thời đại hiện nay hay sao?”

“Không” – một cô hầu bàn hét lên.

“Nói rất hay”- chú lái xe của bà vỗ tay ầm ỹ.

Tự dưng nghe thấy mấy câu đó mình cảm thấy tràn trề tự tin, không còn biết sợ là gì nữa. “Và…ờ… về mấy chuyện mấy cái camera theo dõi trong trường… Nếu chúng được sử dụng vào mục đích bảo vệ an ninh trường học thì tôi hoàn toàn ủng hộ. Nhưng nếu chúng được dùng vào việc…”

“Amelia!” – bà quát lớn – “Không được chống tay như thế”.

Mình vội bỏ ngay tay xuống.

“…là công cụ để giám sát học sinh thì tôi kịch liệt phản đối. chẳng nhẽ Ban Giám hiệu nhà trường có thể tự cho mình

cái quyền theo dõi nhất cử nhất động của học sinh hay sao?” – càng nói mình càng cảm thấy bị cuốn vào cuộc tranh luận này và cảm thấy bản thân cũng không đến nỗi tệ - “Những cuốn băng camera sau khi ghi xong sẽ được xử lý như thế nào? Chúng có được xóa đi và ghi chèn lên không? Hay chúng được cất giấu trong những ngăn tủ bí mật, dành để làm bằng chứng chống lại chúng ta về sau? Ví dụ nếu chẳng may một ai đó trong số chúng ta bị triệu tập lên Tòa án tối cao, liệu những thước phim ghi lại cảnh chúng ta phun sơn lên đầu Sư tử Joe có bị đem ra rao bán cho đám phóng viên và trở thành bằng chứng chống lại chúng ta hay không?”.

“Hai chân đứng thẳng lên, Amelia” – bà rít lên. Mình mới chỉ hơi gác chân lên thành dưới của cái bục thôi mà.

“Tiếp đến là chuyện một số học sinh nữ mặc quần sooc dưới váy”- sau khi bỏ chân xuống, mình lại tiếp tục. Phải thừa nhận là mình hơi bị thích vụ thuyết trình này. Toàn thể nhân viên của khách sạn Plaza hoàn toàn chăm chú lắng nghe từng lời của mình. Một vài người thậm chí còn vỗ tay khi mình nói về chuyện mấy chiếc máy quay theo dõi có thể bị dùng làm bằng chứng trước tòa – “Là một người theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền, tôi kịch liệt phản đối quy định của BGH về việc cấm học sinh nữ mặc quần sooc dưới váy. Con gái chúng ta thích mặc gì

ở dưới váy là chuyện của chúng ta! Họ không có quyền cấm chúng ta!!!”

Ấy, đoạn cuối mình nói nghe hùng hồn thật, hê hê!!! Chẳng trách toàn thể các cô hầu phòng có mặt lúc đó đứng hết cả dậy cổ vũ nhiệt tình cho mình. Làm mình cảm thấy cứ như J.Lo hay một nhân vật nổi tiếng nào đó!!!

Chính mình cũng phải ngạc nhiên với tài diễn thuyết của bản thân. Vụ lắp đặt đồng hồ tính phí đỗ xe không hề ăn nhằm gì cả nếu so với bài thuyết trình hôm nay của mình.

Chỉ có một người duy nhất không tỏ chút ấn tượng nào với bài phát biểu của mình. BÀ CHỨ AI!!!

“Amelia, công chúa không bao giờ đấm tay xuống bàn khi phát biểu như vậy” – bà vừa nói vừa phì phèo nhả khói thuốc.

“Cháu xin lỗi”- mặc dù mình không hề thấy bản thân có lỗi gì ở đây. Nhưng hiện giờ mình đang quá vui nên kệ, bỏ qua. Chưa bao giờ mình nhận được nhiều sự ủng hộ đến như vậy. Còn nhớ hồi ở bên Genovia nói về mấy cái đồng hồ tính phí, hầu như chẳng ai đoái hoài gì tới ý kiến của mình.

Vậy mà tối nay, trong căn phòng hội nghị rộng lớn này, đã có rất nhiều người vỗ tay ủng hộ cho mình. Sướng quá điiiiiiiiiiii!!!!!!

Tất nhiên nếu đứng diễn thuyết trước

toàn trường nhất là trước mặt mấy đứa kiểu như Trisha và Lana thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Chắc mình sẽ lăn quay ra ngất giữa sân khấu mất.

Cũng may là không có buổi thuyết trình nào ở trường. Vì có thấy ai nói về chuyện đó đâu.

Mà dù cho là có thì mình cũng sẽ không phải làm chuyện đó.

Bởi vì Lilly chẳng đã nói vậy còn gì. Cậu ấy đã có kế hoạch hết cả rồi, mình sẽ không phải đụng chân đụng tay làm gì cả.

Sao cũng được, miễn là không phải đứng

diễn thuyết trước toàn trường là được.

Thứ Tư, ngày 9 tháng 9, ở nhà

Lại có một cuộc chiến tại căn hộ nhỏ trên đường Thomas. Vì mẹ và thầy G sẽ về quê ngoại cuối tuần này nên Hội chơi bài Poker của mẹ vào thứ Bảy được chuyển sang tối nay. Và giờ thì mấy bà bạn nghệ sỹ trong Hội Poker của mẹ đang ngồi tụ tập quanh bàn bếp, ngồi ăn bánh crep rôm rả.

Họ ăn uống đã to, nói chuyện còn to hơn nhiều. Đến nỗi lúc mình gọi Louie Mập nó cũng chẳng nghe thấy gì. Mình đã tất tả chạy đi tìm nó ở mấy ổ rơm quanh nhà nhưng không thấy bóng dáng cu cậu đâu. Trong một giây mình đã nghĩ là Louie

căm phẫn bỏ nhà ra đi – chỉ vì không chịu nổi âm thanh của mấy bà cô kia. Nó vốn đã không vui với việc phải chia sẻ nhà và mình với Rocky rồi. Cả nhà đã phải năm lần bảy lượt đuổi đuổi Louie ra khỏi cái nôi của Rocky vì cu cậu vẫn cứ tưởng rằng đó là cái ổ rơm mình mới sắm cho. Vì xét cho cùng cái nôi của Rocky cũng cùng kích cỡ với thân hình mập mạp của Louie.

Chưa kể mình đã bỏ HƠI nhiều thời gian với Rocky. Trước đây mình thường dành thời gian đó để mát-xa và chơi với Louie Mập.

Nhưng nó phải hiểu là mình đã RẤT CỐ GẮNG để trở thành một bà mẹ trẻ tốt của cả em trai VÀ chú mèo yêu quý của

mình.

Tìm mãi mới thấy cu cậu ở dưới gầm giường trong phòng mình. Không, thực ra là chỉ có cái đầu của nó là chui lọt vào trong gầm giường thôi. Còn tấm thân ục ịch của nó không luồn vào nổi nên tòi ra ngoài.

Louie làm như vậy là đúng thôi. Mấy bà bạn của mẹ nhiều khi cực kỳ đáng sợ.

Đến thầy G cũng còn phải trốn nữa là. Thầy ý bế Rocky vào phòng xem bóng chày một mình. “Bọn họ về hết chưa con?” – thầy G thẽ thọt hỏi khi thấy mình đi vào phòng hôn Rocky.

“Dạ… Các cô ý thậm chí còn chưa bắt đầu được ván nào cơ ạ”

“Không phải chứ” – thầy G ngán ngẩm nhìn xuống cậu con trai bé bỏng của mình. Thật hiếm hoi khi Rocky chịu ngồi im như thế trong lòng mà không khóc ré lên. Vì có tivi đó mà.

Tự dưng mình thấy thông cảm với thầy G thế không biết. Phải thú thật bất cứ ai lấy phải mẹ mình sẽ khổ dài dài. Ngoài cái tính đồng bóng thất thường của một họa sỹ, mẹ còn mắc chứng lú lẫn của người già nữa cơ. Chưa bao giờ mình thấy mẹ trả nổi một cái hóa đơn nào cho đúng hạn, thậm chí còn không biết mấy cái hóa đơn ĐỂ Ở ĐÂU nữa cơ. Thầy G đã chọn phương pháp thanh toán qua mạng hàng tháng nhưng tình hình vẫn chẳng khá khẩm hơn chút nào. Vì sao ư? Vì mấy

tấm séc người ta trả cho các bức tranh của mẹ thường được dúi vào một chỗ nào đó như dưới đáy hộp đựng mặt nạ dưỡng da, dưới chân kệ bát…

Thế là mình cũng cảm thấy ngạc nhiên khi thầy G vẫn chưa đệ đơn li dị mẹ và chuồn khỏi cái nhà toàn-những-người-kỳ-quái này. Này nhé, con riêng của vợ thì học hành dốt nát không để đâu cho hết, vợ thì không có một chút trách nhiệm nào với gia đình – trừ việc tham gia các cuộc biểu tình chính trị và cho con bú.

“Thầy muốn ăn gì không? Sườn rán hay tôm sốt tỏi?”

“Không, cảm ơn con, Mia. Không cần đâu” – thầy ý có vẻ ngạc nhiên khi thấy

mình tỏ ra ân cần như vậy.

Mình đi vào bếp lấy ít thức ăn chay cho mình rồi chuồn vội lên phòng ngồi làm bài tập. Thật may là mấy bà bạn của mẹ chẳng hề để ý đến mình, họ còn đang mải mê lên án mấy nam ca sỹ thế hệ mới kiểu Eminem đã đầu độc thế hệ trẻ hiện nay, khiến họ quay ra bài trừ hôn nhân.

Đáng nhẽ ra mình đã bỏ qua và lẳng lặng chuồn êm lên phòng nhưng khi nghe thấy họ nói xấu Eminem như vậy thì mình không thể không lên tiếng. Nhất là sau bài diễn thuyết hùng hồn chiều tối nay ở khách sạn Plaza của mình. Mình đã đặt đĩa thức ăn xuống và nói với mấy bà bạn của mẹ rằng những gì họ vừa nói về Eminem là nông cạn (mặc dù mình không

hiểu nghĩa của từ “nông cạn” cho lắm nhưng thấy anh Michael và Lilly rất hay dùng), và rằng nếu họ chịu khó bỏ vài phút ra nghe bài “Cleaning Out My Closet” (bài hát yêu thích của Rocky) thì họ sẽ hiểu người phụ nữ duy nhất mà Eminem lên án chính là người mẹ vô trách nhiệm của anh ta.

Luận điểm đầy lí lẽ ấy của mình đã khiến cho các cô bạn mẹ mình phải nín thinh. Còn mẹ thì lấy cớ có người bấm chuông cửa và đi vội ra ngoài: “Có chuông thì phải. Chắc là anh hàng xóm Vern dưới lầu. Chắc anh ý không vui vì tưởng chúng ta mở tiệc mà không mời. Mình quay lại ngay.”

Mình dám chắc là chẳng hề có ai gọi cửa

cả.

Mất vài phút một người trong số họ mới lên tiếng: “Mia, có phải việc cháu bên vực Eminem là học được từ mấy bài học làm công chúa với bà nội của mình không thế?”

Nghe thấy vậy, mọi người trong bếp cười phá lên, trừ mình!

Không thể tin nổi, mẹ đi đem chuyện của mình kể hết cho mấy bà tám bạn mẹ. Tất nhiên mình cũng hay đem chuyện CỦA MẸ kể với đám bạn của mình nhưng chuyện đó hoàn toàn khác với chuyện mẹ đi kể chuyện VỀ CON của mình cho người khác nghe.

Hôm nay mới biết hóa ra Lilly không

phải là người duy nhất gọi mình là mẹ trẻ.

“Cháu lo sợ quá nhiều thứ rồi đó, Mia” – cô Becca, chuyên gia ánh sáng, vừa nhâm nhi ly margarita vừa đãi cái giọng có tí lè nhè của mình dài thật là dài – “Cháu phải thôi ngay cái kiểu suy nghĩ quá nhiều như thế đi. Hồi bằng tuổi cháu, các mối quan tâm của cô thậm chí chưa bằng một nửa cháu bây giờ đâu”.

“Bởi vì cậu suốt ngày say xỉn chứ sao” – cô Kate châm chọc.

Nhưng cô Becca lờ đi như không nghe thấy gì.

“Có phải chuyện mấy con ốc sên không?” – cô Becca hỏi.

“Chuyện gì cơ ạ?” – không hiểu cô ý đang nói đến chuyện gì.

“Chuyện cháu thả mấy con ốc sên xuống vịnh Genovia đó. Cháu đang lo sẽ bị mọi người nổi giận hả?”

“Cháu nghĩ là vậy” – Có vẻ như cô ý cũng giống như Tina, đã xem tin tức trên TV.

“Cũng dễ hiểu thôi. Nếu là cô thì cô cũng sẽ rất lo lắng. À… sao cháu không thử tập yoga đi. Nó sẽ giúp cháu bớt căng thẳng” – cô Becca gợi ý.

“Hoặc xem TV” – cô Dee bồi thêm.

Ha ha ha… Mấy cô bạn mẹ lại đi khuyên mình nên xem NHIỀU TV HƠN mới ghê

chứ. Rõ ràng họ sẽ không thể làm bạn với cô Karen Martinez rồi.

“Các cậu đừng có chọ Mia nữa” – cô Windstorm đứng dậy bỏ thêm đá vào máy xay sinh tố. Cô ý là bạn thân nhất của mẹ, là một bà đỡ, ĐỒNG THỜI là mục sư và một biên đạo múa chuyên nghiệp – “Con bé hoàn toàn có quyền suy nghĩ nhiều và cảm thấy lo lắng nếu muốn. Không có cái tuổi nào có nhiều biến chuyển về tâm lý như tuổi 15 cả, lại nhất là một cô công chúa đang ở tuổi 15”.

Mình chưa bao giờ để ý đến chuyện này. Mình ĐÃ SUY NGHĨ QUÁ NHIỀU chăng? Người bình thường ít ai suy nghĩ nhiều như vậy? Chỉ có mình cô Karen Martinez là cho rằng mình suy nghĩ

CHƯA ĐỦ…

“Hình như là cậu đưa hàng nào đó đến quảng cáo thực đơn cho nhà hàng thôi. Mọi người đang nói về vấn đề gì thế?” – mẹ đã quay trở lại.

“Không có gì ạ. Chúc mẹ và các cô chơi vui!” – mình vơ vội lấy cái đĩa thức ăn và chạy tọt về phòng.

Không biết cô Windstorm nói có đúng không nhỉ? Về việc mình suy nghĩ nhiều quá mức ấy. Có lẽ đó chính là vấn đề của mình. Mình không chịu để cho đầu óc nghỉ lấy một giây. Mình thậm chí cũng chưa bao giờ thử. Ai lại đi muốn để cho đầu óc trống rỗng bao giờ. Trừ chị em nhà Hilton. Ngoài tiệc tùng thâu đêm

suốt sáng ra chắc họ chẳng nghĩ được việc gì khác. Càng không thể lo lắng về mấy con tảo biển hay nguy cơ cạn kiệt năng lượng trên Trái Đất.

Nhưng có lẽ cô Windstorm nói cũng phải, đôi khi mình phải tự cho phép mình nghỉ ngơi. Mình không thể suốt đêm trằn trọc không ngủ vì lo bị người ngoài hành tinh bắt cóc và chiếm đóng thế giới, hay đại loại như vậy.

Ui ui… Michael nhắn tin cho mình.

SKINNERBX: Chúng ta sẽ vẫn gặp nhau thứ Bảy tới chứ em?

Đúng lúc đó mình nhận được một tin nhắn khác

WOMYNRULE: Thứ bảy này cậu làm gì?

Không phải chứ, SAO lại là đúng lúc này. TẠI SAO? TẠI SAO?

FTLOUIE: Giờ mình không nói chuyện với cậu được. Mình đang chat với anh trai cậu.

WOMYNRULE: Nhắn với anh ý là mẹ mình đã biến phòng của anh ấy thành điện thờ thần Mặt Trăng rồi.

FTLOUIE: LILLY! ĐI ĐI!

WOMYNRULE: Nhớ dành thứ Bảy cho mình đấy. Việc cực quan trọng. Liên quan đến chuyện bầu cử.

FTLOUIE: Mình đã có kế hoạch với anh

cậu vào thứ Bảy rồi.

WOMYNRULE: Cái gì??? Hai người định…

FTLOUIE: KHÔNG MÀ. ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ MÀ!!!!!!!

SKINNERBX: Chuyện gì em? Em đang nói cái gì thế?

ÔI CHÚA ƠI! Tí chết!!!

FTLOUIE: Không, em không phải nói với anh. Em gõ nhầm cửa sổ cho Lilly.

SKINNERBX: Khoan… Lilly đang chat với em đó hả?

WOMYNRULE: Cậu và anh mình…

FTLOUIE: Lilly! Cậu có im ngay đi

không!

SKINNERBX: Có phải Lilly đang gây khó dễ gì cho em không? Nói với nó là nếu nó không ngừng ngay việc hành hạ em, anh sẽ mách mẹ chuyện nó làm thí nghiệm về lực hấp dẫn với mấy bức tượng cổ của bà đấy.

FTLOUIE: HAI NGƯỜI THÔI NGAY ĐI CHO TÔI NHỜ !!! TÔI ĐẾN PHÁT ĐIÊN MẤT THÔI!!!!!!!!

FTLOUIE: (log out)

Hy vọng là sau này mình và Rocky sẽ không giống như hai anh em bọn họ.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, phòng Điểm danh

ỐI.

GIỜI.

ƠI.

Giờ mình chỉ nói được đúng mấy câu cụt ấy thôi !!!

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, giờ Thể dục

Chúng ở khắp mọi nơi. Kể cả trong phòng thể dục. Không hiểu sao cậu ấy làm được như vậy. Đến MẤY SỢI DÂY TRONG PHÒNG THỂ DỤC cậu ấy cũng chẳng tha.

Thật.

Cả trong phòng tắm nữa. Ép plastic cẩn thận, để không bị thấm nước.

Mặc dù trong môn Sức khỏe và An toàn bọn mình đã được học là con người không thể chết vì xấu hổ, nhưng mình sẽ là ngoại lệ đầu tiên. Mình luôn khác biệt mà.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, giờ Hình học

CHÚNG CÓ MẶT Ở KHẮP NƠI.

NHỮNG BỨC ẢNH CHÂN DUNG CỦA MÌNH ĐANG ĐỘI VƯƠNG MIỆN. CÙNG VỚI CÂY QUYỀN TRƯỢNG. Bức ảnh chụp trong lần ra mắt chính thức với nhân dân Genovia hồi tháng 12 năm ngoái.

Bên dưới bức ảnh là dòng chữ:

HÃY BẦU CHO MIA.

Moi người bàn tán sôi nổi về những bức ảnh này. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI. Còn mình chỉ biết cúi gằm mặt xuống bàn, giả vờ làm bài tập. Vậy mà Trisha Hayes vẫn cương quyết không buông tha cho mình: "Giỏi lắm. Có thế này chứ nữa thì cũng chả thấm vào đâu. Công chúa mà to à? Trường này ai mà không biết Lana. Chuẩn bi mà bẽ mặt trước toàn trường thứ Hai tới đi".

"Kinh nhỉ, ai đó đã đi bổ túc thêm ít từ vựng rồi cơ đấy" – mình khinh khỉnh nói với Trisha. Bởi cái từ "bẽ mặt" mà nó vừa dùng hơi cao siêu với một đứa tóc vàng hoe như nó.

Nhưng điều mình thực sự muốn gào lên lúc đó là: "KHÔNG PHẢI TÔI!!! TÔI

KHÔNG LÀM MẤY CHUYỆN ĐÓ!!!!!!”

Nhưng mình không thể. Bởi vì mọi con mắt đang đổ dồn về phía hai đứa bọn mình. Kể cả thầy Harding. Thầy ý đã thẳng tay trừ 5 điểm bài tập của Trisha can tội dám đi ra khỏi chỗ khi chuông đã reo.

“Thầy không thể làm như thế” – Trisha gào lên. Công nhận là con nhỏ này dốt thật, đi học bao nhiêu năm rồi mà nó vẫn không hiểu được một nguyên tắc cơ bản: đừng bao giờ cãi lại giáo viên.

“Xin lỗi em, Trisha. Nhưng có đấy, tôi hoàn toàn có thể đấy”

“Không còn lâu nữa đâu” – Trisha hôm

nay đúng là ăn gan hùm rồi – “Khi bạn Lana của em trở thành Chủ tịch Hội học sinh của trường, bạn ấy sẽ lập lại quy định về việc trừ điểm kiểu này”.

Thầy Harding lập tức quay sang hỏi mình: “Ý kiến của em về chuyện này thế nào, Mia Thermopolis? Em sẽ xóa bỏ quy định này chứ?”

“Dạ không ạ.”

“Vậy sao?” – thầy Harding nheo mắt, cười thích thú – “Tại sao?”

“Dạ…vì…” – mình có thể cảm nhận được hai tai đang đỏ dừ lên, vì cả lớp đang quay hết ra chăm chú nhìn mình – “Em nghĩ em sẽ tập trung vào giải quyết những vấn đề thực sự quan trọng. Ví dụ

như việc cần phải cải thiện thêm các món chay trong thực đơn ở căng-tin, hay việc lắp đặt máy camera theo dõi khắp các hành lang trong trường là hành động xâm phạm quyền riêng tư của tụi em. Và việc một số giáo viên chấm điểm không được công tư cho lắm".

Mình đã CỰC KỲ choáng váng khi thấy một vài bạn phía cuối lớp vỗ tay rào rào ủng hộ. Giống như cách mọi người vẫn làm vào cuối mỗi bộ phim hay ý.

Nhưng tiếng vỗ tay đó ngay lập tức đã bị dập tắt bởi thầy Harding: "Được rồi, được rồi. Trật tự nào. Cả lớp mở trang 23 học nào".

Ôi Chúa ơi, cái vụ bầu cử này quả thật

NGOÀI TẦM KIỂM SOÁT của mình rồi!!!

Có bao nhiêu là ảnh không chọn tại sao phải nhất quyết chọn bức mình cầm QUYỀN TRƯỢNG là saoooooo??? Trông mình như một con búp bê vứt đi ấy!!!

Chương 7

A A A B

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, giờ Tiếng Anh

LILLY!!! CẬU LẤY MẤY TẤM HÌNH ĐÓ RA Ở ĐÂU THẾ????

Thế cậu nghĩ mình còn có thể lấy ra ở đâu nữa? Và thôi ngay cái trò quát tháo

đó đi.

Mình không hề quát tháo nhá. Mình đang rất bình tĩnh hỏi cậu đấy thôi… Cậu lấy mấy cái hình này từ bà nội mình đúng không?

Tất nhiên rồi. Chứ cậu nghĩ mình đi bỏ tiền ra mua chúng chắc? Cậu có biết in poster khổ lớn như thế mất bao nhiêu tiền không? Chỉ riêng tiền in đống poster này thôi đã bằng số tiền mình dành dụm cả năm cho chương trình Lilly Chỉ Nói Lên Sự Thật rồi.

Nhưng mình tưởng cậu ghét bà nội mình lắm mà! Sao cậu lại đi cấu kết với bà để làm mấy chuyện vô bổ này?

Bởi vì cậu phải hiểu là cuộc bầu cử này

có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với mình. Mình RẤT RẤT MUỐN chúng ta dành chiến thắng. Chúng ta PHẢI chiến thắng. Đó là cách duy nhất chúng ta có thể cứu THAE thoát khỏi bàn tay phát xít của cô hiệu trưởng Gupta.

Nhưng Lilly! MÌNH KHÔNG MUỐN LÀM CHỦ TÍCH HỘI HỌC SINH.

Đừng lo. Cậu sẽ không phải làm đâu.

CẬU CÓ BIẾT MÌNH ĐANG NÓI GÌ KHÔNG THẾ! Lilly, mọi người ai cũng chắc chắn là Lana sẽ thắng cử bởi vì cậu ta có thua ai bao giờ đâu. Nhưng có điều gì rất kỳ lạ đang diễn ra. Giờ Hình học hôm nay, mình đã đưa ra vài luận điểm phản đối chuyện lắp đặt máy camera theo

dõi trong trường và có mấy người VỖ TAY ỦNG HỘ mình.

Vậy là chuyện đó đã xảy ra. Mình BIẾT MÀ!!!

Chuyện gì đã xảy ra?

Không có gì. Cứ tiếp tục làm như vậy. Rất hay. Rất TỰ NHIÊN. Đến mình cũng không thể tự nhiên như thế.

NHƯNG MÌNH CÓ LÀM GÌ ĐÂU??

Đó chính là ưu điểm của cậu. Thôi nào, tập trung nghe giảng đi. Cậu cần phải chú ý, nếu còn muốn trở thành nhà văn.

Lilly. Chắc không có buổi tranh luận nào trước trường chứ? Tại bà mình tự dưng đi bắt mình tập diễn thuyết trước đám

đông.

Shhhhhhh. Nghe giảng đi. Mà này, có chuyện gì với anh mình thế?

CẬU ĐỪNG CÓ MÀ ĐÁNH TRỐNG LẢNG. CÓ HAY KHÔNG CÓ VỤ DIỄN THUYẾT?????

LILLY!!!

LILLY!!!!!!!!!!!! TRẢ LỜI MÌNH ĐI !!!!!!

Mình nghĩ Lilly sẽ không trả lời cậu đâu. Có chuyện gì không?

Ôi, Tina. Không có gì. Chỉ là.. cậu có thể sai chú vệ sỹ của cậu cho mình một phát súng ân huệ? Mình xin cậu đấy.

Ừm… Chú Wahim không được phép bắn

ai cả, trừ khi người đó định bắt cóc mình. Cậu biết mà.

Mình biết. Nhưng giờ mình rất muốn chết.

Mình rất tiếc. Lại vụ bầu cử hả?

Chuyện đó và chuyện với Michael nữa.

Hai người đã nói chuyện thẳng thắn với nhau chưa?

Chưa. Làm gì có thời gian? Mình đâu thể gặp anh ấy thường xuyên vì giờ học của hai đứa toàn lệch nhau. Hơn nữa mấy chuyện như vậy cần gặp mặt nói chuyện thì hay hơn là qua điện thoại hay chat.

Ừ, đúng vậy. Nhưng khi nào thì cậu tính nói chuyện với anh ấy?

Chắc là thứ Bảy tới. Bọn mình hẹn gặp hôm đó mà.

Tốt. Này, cô M hôm nay mặc cái quần sooc lửng đó đẹp quá nhỉ. Không thể nghĩ được rằng một cái quần đơn giản lại có thể đẹp đến như thế.

Ừm… nhưng không phải ai mặc cũng đẹp.

Ý cậu là sao? Cô Martinez mặc gì chẳng đẹp. Cô ý lại còn thích cả Jane Austen nữa chứ.

Nhưng có thể không phải với lí do giống như bọn mình.

Ý cậu là không phải vì nam diễn viên Colin Firth sao? Nếu không phải vậy thì

còn ai lại đi thích truyện của Jane Austen chứ???

Ừm… coi như là mình chưa nói gì.

Mà này, cậu có nghĩ là cô M biết về mối quan hệ của nữ diễn viên Emma Thompson và cái chú đóng vai con trai nhà Willoughby không??? Bởi vì mặc dù trong phim Sense and Sensibility chú ý đóng vai ác nhưng dám chắc ngoài đời chú ý là người tốt. Hơn nữa cô Emma cũng phải tìm kiếm hạnh phúc mới sau khi bị Kenneth Branagh bỏ rơi để chạy theo Helena Bonham Carter chứ.

Đôi lúc mình ước có thể được như Tina, lúc nào cũng lạc quan yêu đời và đặc biệt là không suy nghĩ quá phức tạp.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, trong toa lét nữ của trường THAE

Sao lần nào có chuyện là mình cũng chui vào trong này viết nhật ký thế nhỉ? Thói quen chăng???

Mọi chuyện bắt đầu từ chính cái sự vô tư hồn nhiên như cô tiên của Tina. Bọn mình đang ngồi bàn luận về tập phim tối qua của phim The OC thì Tina buột miệng hỏi: “Này, cậu đã nói với Lilly chưa?”

“Nói với mình chuyện gì?” – Lilly quay phắt ra ngay lập tức.

“Chuyện bố mẹ cậu ý sẽ đi về quê ngoại ở Indiana vào cuối tuần này” – Tina hình như cũng biết là mình lỡ miệng nên lảng

qua ngay chuyện khác.

Lilly hớn hở hỏi mình: “Thật á? Tuyệt vời! Bọn mình có thể tụ tập đàn đúm ở nhà cậu”.

Ha! Cứ ngỡ sau những gì xảy ra ở nhà mình hôm sinh nhật lần trước Lilly sẽ là người cuối cùng muốn quay lại đó, ai dè…

“Mấy giờ bọn mình có thể tới nhà cậu?”

“Mẹ mình và thầy G không có nhà không có nghĩa là mình sẽ mở tiệc đàn đúm” – mình hốt hoảng nói.

“À… ừ, quên mất” – Lilly trầm ngâm nói – “Dù gì cậu cũng là người thừa kế của Genovia cơ mà. Đời nào họ chịu cho cậu

ở nhà một mình. Thôi không sao. Chúng ta sẽ tìm cách lừa chú Lars và chú Wahim đi đâu đó…”

“KHÔNG! Ý mình không phải là như vậy. Sẽ không có tiệc tùng gì hết, bởi vì buổi tiệc sinh nhật lần trước của mình đã biến thành một thảm họa” – mình xua xua tay.

“Nhưng lần này thầy G có nhà đâu mà lo”- Lilly vẫn cứ ngoan cố, mà nhà là nhà của mình cơ mà !!!!

“KHÔNG LÀ KHÔNG!” – mình nói bằng giọng uy quyền nhất có thể.

Lilly khịt mũi một cái rồi nói: “Cậu bị điểm B môn tiếng Anh chứ không phải mình. Đừng có mà giận cá chém thớt như

thế”.

Thật là quá quắt!

“Khoan…” – Lại thêm Boris nhảy vào mồm mình – “CẬU bị điểm B môn tiếng Anh á Mia??? Sao lại thế được?”

Đến nước này thì mình không nhịn nổi nữa, đành phải kể hết cho mọi người nghe những gì cô M đã nói về mình và lối viết văn của mình.

Người đau lòng nhất khi nghe được sự thật này có lẽ là Tina: “Nhưng trông cô ý hiền dịu thế cơ mà!!!”

“Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Không thể dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá lòng dạ một con người được” –

chẳng hiểu Boris vừa nói vừa chằm chằm nhìn về phía mình là ý gì nữa.

Nhưng mình chẳng quan tâm, bởi một người suốt ngày chỉ dắt áo len trong quần như cậu ta thì biết gì mà nói chứ.

“Có thể cô ý chỉ có ý tốt thôi” – Tina vẫn cố vớt vát biện minh cho thần tượng của mình.

“Dù là có ý tốt đi chăng nữa thì cũng không ai lại đi nói những lời như muốn bóp nát tâm hồn nghệ sỹ của người khác như vậy” – Ling Su phản bác. Cậu ý là người vẽ đẹp nhất trong cái trường THAE này nên có thể coi là một nghệ sỹ thực thụ - “Rất nhiều người tự cho mình như những nhà phê bình, nhà phân tích

chân chính đã lên án gay gắt các tác phẩm nghệ thuật theo trường phái Ấn tượng vào thế kỷ thứ 19. Nếu nha các họa sỹ như Renoir và Monet nghe theo những lời khuyên đó thì thử hỏi liệu thế giới còn được chiêm ngưỡng những kiệt tác hội họa như bây giờ không???”

“Mình không dám so sánh bài viết của mình với tranh của Renoir nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu, Ling Su”.

Vẫn bằng cái giọng đều đều kiểu phán xét, chậm rãi, Boris trầm ngâm: “Cái chính là cho dù Mia có THỰC SỰ viết kém đi chăng nữa thì liệu cô M có quyền nói thẳng vào mặt cậu ấy phũ phàng như vậy không?”

“Đúng vậy, phương pháp như vậy là rất phi giáo dục” – Shameeka tiếp lời.

“Chúng ta phải làm một điều gì đó về chuyện này” – Ling Su nói – “Nhưng làm gì thì mình vẫn chưa nghĩ ra”.

Mấy đứa đang chụm đầu vào nhau thì thào bàn cách, bỗng có ai đó tiến về phía bàn ăn của mình…

LANA

Tim mình chợt trùng xuống. Cứ mỗi lần đối mặt với nó là mình lại bị như vậy. Hèn lắm cơ!

“Áp phích đẹp quá nhỉ! Nhưng cũng vô ích thôi!” – Lana mồm thì nói mà toàn thân thì ngoáy loạn lên như búp bê đứt

giây cót.

“Đúng vậy đấy. Tụi này vừa làm một cuộc bỏ phiếu sơ bộ ở căng-tin, nếu hôm nay là ngày bỏ phiếu chính thức thì mấy người thua thảm hại rồi. 16 phiếu thì làm ăn được gì” – Trisha vênh mặt đắc thắng.

Lilly vẫn thản nhiên ngồi bóc bánh ra ăn, thủng thẳng nói: “Ý mày là trong cái căng-tin này có 16 người dám đứng lên nói thẳng với mày rằng họ sẽ không bỏ phiếu cho mày sao? Thật không ngờ cái trường này lại lắm kẻ hèn hạ, bợ đỡ đến như vậy.”

“Hãy lo tới thân mày trước đi, con mập kia.” – Lana rít lên – “Rồi xem ai mới là kẻ hèn hạ… Còn nữa, hẹn gặp lại ở Hội

trường thứ Hai tới trong buổi diễn thuyết, Mia. Không ai ở cái trường THAE này lại muốn một kẻ-thả-ốc-sên làm Chủ tịch Hội học sinh đâu.”

Gọi mình là kẻ-thả-ốc-sên á??? Thật đáng ghét!

Nhưng mình chưa kịp đứng lên biện hộ cho hành động thả ốc sên thì Lana đã ngúng nguẩy bỏ đi mất.

Mình không muốn làm bẽ mặt Lilly trước mặt bạn trai cũ của cậu ấy và đám bạn thân nên chỉ nhẹ nhàng nói: “Lilly, gặp mình trong toa-let. NGAY BÂY GIỜ”

Kỳ lạ thay, cậu ý đi theo mình cái rụp.

“Lilly” – mình vận dụng hết sức bình

sinh kìm nén cơn thịnh nộ đang cuồn cuộn dâng trào. Đây có lẽ là điều duy nhất mình rút ra được từ những bài học làm công chúa với bà. Bởi vì bà với Lilly rất giống nhau, luôn có những hành động rất không giống ai, khiến mình phát điên – "Chuyện này thế là đủ lắm rồi. Ngay từ đầu mình đã không muốn cái chức Chủ tịch Hội rồi. Nhưng cậu cứ luôn miệng nói với mình là cậu đã có kế hoạch. Nếu đúng như vậy thì đó là gì, hãy nói cho mình nghe xem nào. Còn nữa, sẽ không có chuyện mình diễn thuyết trước toàn trường với nhỏ Lana đâu đấy. KHÔNG BAO GIỜ"

"Cậu là một công chúa tập sự" – Lilly nói.

“Cái gì?” – mình nhìn Lilly như thể nhìn một sinh vật lạ.

“CÔNG CHÚA TẬP SỰ”

“Mình đã nói bao nhiêu lần rồi. Đừng có gọi mình như thế” – mình rít lên.

“Không hề. Cậu chỉ nói là đừng có gọi cậu là mẹ trẻ hay C2G – Công chúa Genovia”- Lilly vẫn từ tốn giải thích, nhưng như vậy chỉ càng khiến mình nổi điên hơn.

“Lilly. Mình nói với cậu lần cuối: Mình KHÔNG MUỐN làm Chủ tịch Hội học sinh, mình đã có quá đủ vấn đề phải lo rồi. Mình sẽ không tham gia buổi tranh luận trước toàn trường với con nhỏ Lana đó đâu”

“Cậu không muốn làm cho THAE trở nên tốt đẹp hơn sao?”

“Tất nhiên là có rồi. Nhưng vô vọng ý, Lilly. Làm sao mình thắng Lana được. Nó là đứa con gái nổi tiếng nhất trường cơ mà. Sẽ không có ai chịu bỏ phiếu cho mình cả” - đến lúc này toàn thân mình như “hết pin”,chẳng còn hơi đâu cãi nhau với Lilly nữa.

Ngay lúc đó có tiếng xả nước. Hóa ra không phải chỉ có hai đứa mình ở trong này, còn có người thứ ba. Một cô bạn dáng người nhỏ nhắn vừa từ trong buồng vệ sinh bước ra, trông dáng điệu có vẻ là học sinh năm nhất. Mình và Lilly lặng người đi không nói được câu nào, cứ trân mắt ra nhìn.

“Công chúa, em rất ngưỡng mộ những gì chị đã làm với mấy con ốc sên. Em dự định sẽ bỏ phiếu ủng hộ chị” – cô bạn đó mỉm cười rất tươi với mình.

“Ha!” – Lilly reo lên, sau khi cô bạn kia chào bọn mình và đi ra trước – “HA HA! Cậu thấy chưa. Mình ĐÃ NÓI rồi mà. Điều thần kỳ ĐÃ XẢY RA. Thời đại của Lana và đồng bọn sắp qua rồi. Mọi người trong cái trường này đã quá chán ghét bè lũ tự phụ luôn-cho-mình-là-người-nổi-tiếng đó rồi. Họ cần có một nữ hoàng mới. Hay một công chúa mới. Một công chúa thật sự, cả theo nghĩa đen và nghĩa bóng”

“Lilly…”

“Cứ giữ như bây giờ và mọi chuyện sẽ ổn”.

“Nhưng, Lilly…”

“Và nhớ là thứ Bảy này cậu phải dành trọn một ngày cho mình đấy. Cậu và anh mình có thể gặp nhau vào buổi tối, nhưng ban ngày phải là của mình. Mình chỉ cần một ngày thôi”.

“Lilly, mình KHÔNG MUỐN làm Chủ tịch” – mình nói dứt khoát.

“Đừng lo” –Lilly vỗ vai mình – “Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Mình càng không muốn bị mất mặt trước Lana và mọi người trong trường”

“Đừng lo” – Lilly vừa nhìn vào gương

chỉnh lại mấy cái cặp ghim trên tóc vừa nhắc lại như một cái máy – “Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Lilly, LÀM SAO CẢ HAI ĐIỀU ĐÓ SẼ KHÔNG XẢY RA ĐƯỢC??? KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN ĐÓ!!!”

Chuông reo. Kết thúc câu chuyện.

Tối nay phải lên mạng search xem có thông tin gì về chứng loạn thần kinh không mới được.

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, giờ Chính phủ Mỹ

CÁC HỌC THUYẾT VỀ NHÀ NƯỚC (phần tiếp theo)

HỌC THUYẾT VỀ NGUỒN LỰC

Tôn giáo và kinh tế đóng vai trò quan trọng trong lịch sử hình thành nhà nước. Học thuyết này nói rằng: Nhà nước luôn tìm mọi cách, trong khả năng của mình, buộc người dân phải đóng góp hoặc nộp thuế. Dần dần quy định đó đã trở thành luật. Và con người đã không ngừng điều chỉnh, hoàn thiện các quy định đó cho ngày càng phù hợp hơn.

Mình thấy điều này hơi giống với cái cách mọi người thừa nhận và tôn vinh các thành viên đội bóng và đội cổ vũ, cho dù họ không phải là những học sinh giỏi, thậm chí một số còn không có đầu óc, cư xử thiếu văn hóa, lúc nào cũng lên mặt với những người mà họ cho là không-cùng-đẳng-cấp chỉ vì không giỏi

thể thao và tiệc tùng như họ. Thử hỏi loại người như vậy SAO ĐỦ TIÊU CHUẨN để lãnh đạo mọi người chứ? Vậy mà lời của họ luôn được coi là luật, ai ai cũng phải kiêng nể. Không dám chỉ trích các hành động vô lý của họ, không dám nói thẳng vào mặt họ rằng họ đang vi phạm các nội quy của trường học về việc cấm hút thuốc lá, mặc quần sooc thể thao dưới váy… Điều này hoàn toàn sai. Thật không công bằng khi để hành động sai trái của một số ít người mà làm ảnh hưởng tới toàn bộ những người khác. Không hiểu ông John Locke sẽ nói gì về hiện tượng này nhỉ???

Thứ Năm, ngày 10 tháng 9, giờ Khoa học Trái đất

Kenny cần chấm dứt ngay cái trò khoe khoang bạn gái với mình! Để giải quyết vấn đề gì đây không biết nữa?!! Mình biết là bạn đó rất xinh, rất giỏi nhưng cậu ấy có CẦN PHẢI nhắc đi nhắc lại điều đó mỗi khi nói chuyện với mình không chứ!!!

Hôm nay học cái gì đó về cực Nam, cực Bắc gì đó nhưng mình nghe chẳng hiểu gì cả.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Thể dục: không

Hình học: bài tập trang 33-35

Tiếng Anh: ngữ pháp trang 30-54

Tiếng Pháp: lisez L'Etranger pour lundi

NKTN: không

Chính phủ Mỹ: Định nghĩa về Học thuyết nguồn lực của Nhà nước

Khoa học Trái đất: vòng quay của Trái đất

Chương 9

A A A B

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 9, cầu thang tầng 3

Lúc mình vừa ló mặt ra khỏi phòng y tế đã thấy Lilly đang ngồi đợi ngoài hành lang, trên tay là một xấp phiếu phạt. Chắc bị đội cờ đỏ bắt gặp ngồi ở đây mà không có thẻ đi lại.

Nhưng Lilly chẳng quan tâm đến mấy

chuyện đó bởi vì cậu ấy CẦN PHẢI chắc chắn rằng mình không sao, CẦN PHẢI nhìn thấy rằng mình vẫn ổn.

Nhớ lời cô y tá Loyd dặn về việc không nên đè nén mọi suy nghĩ của mình bên trong, mình liền nói với Lilly rằng mình cũng CẦN PHẢI nói chuyện với cậu ấy.

Thế là hai đứa trốn lên trên đây, nơi không ai có thể tìm thấy bọn mình, trừ khi cần lên tầng thượng để nhặt mấy con Pikachu đồ chơi hay mấy thứ tương tự như vậy (mà bọn trẻ con tòa nhà đối diện vứt sang)

Mới đầu mình cũng hơi giữ khoảng cách với Lilly, dù gì thì cậu ấy cũng ít nhiều liên quan tới vụ “suy sụp” vừa rồi của

mình. Ai đời lại đi lấy bút trong cung để đi phân phát hả giời?????

“Nhưng mọi người đều thích mà” – lý do của Lilly đấy – “Mia, cậu nghĩ mà xem, mọi người có thể sẽ giữ chúng làm kỷ niệm. Đâu phải ai cũng được sống trong cung điện như cậu đâu”

“Đó không phải là vấn đề” – không ngờ một thiên tài như Lilly mà cũng phải để một đứa như mình giải thích mấy chuyện này – “Vấn đề là cậu đã hứa với mình rằng mình sẽ không phải tham gia làm bất cứ việc gì”

“Mình nói câu đó bao giờ?” – Lilly nheo mắt nhìn mình.

“LILLY!!!” – cậu ta thật tráo trở - “Cậu

đã thề là mình sẽ không phải làm Chủ tịch Hội học sinh mà”

“Mình biết, mình biết. Sẽ không có chuyện đó đâu, yên tâm.”

“Và cũng đã hứa là mình sẽ không bị thua nhục nhã trước Lana”

“Mình biết, mình biết. Sẽ không có chuyện đó đâu, yên tâm.”

“LILLY!” – đầu mình giờ như đang bốc hỏa – “Nếu mình không bị thua trước Lana thì tức là mình SẼ TRỞ THÀNH Chủ tịch Hội chứ còn gì nữa.”

“Sai! Không phải là cậu. Mà là mình”

“HẢ???” – mình khựng lại mất vài giây – “Như thế là sao?”

“Đúng vậy đấy”- Lilly phân tích – “Kịch bản là thế này, cậu sẽ thắng cử - bởi vì cậu là công chúa, cậu luôn đối xử tốt với mọi người và mọi người đều quý mến cậu. Sau đó một thời gian – khoảng 2 đến 3 ngày – cậu sẽ buộc phải từ chức Chủ tịch (một cách tiếc nuối, tất nhiên rồi) với lý do là quá bận rộn với mấy chuyện làm công chúa. Khi đó mình, với tư cách là Phó Chủ tịch Hội do cậu bổ nhiệm, “đành phải” đảm nhận vị trí Quyền Chủ tịch đó thay cậu. Chuyện chỉ đơn giản có thế!”

“Ý… ý… cậu là… Cậu làm tất cả mấy chuyện này chỉ để trở thành Chủ tịch Hội?”

Lilly gật đầu lia lịa.

“Vậy sao cậu không tự mình làm đi, kéo mình vào làm gì?”

Tự dưng Lilly òa khóc nức nở, làm mình giật bắn cả mình, không hiểu đã nói gì sai.

“Bởi vì… bởi vì… mình sẽ không bao giờ có thể đắc cử được” – cô nàng thổn thức – “Cậu quên là mùa bầu cử năm ngoái mình đã thua thảm bại thế nào rồi sao? Không ai trong cái trường này ưa mình. Nhưng họ lại quý cậu, kể cả khi cậu là công chúa. KHÔNG AI thích chơi với mình… có thể vì mình là một thiên tài, nên mọi người mặc cảm. Không ai lại muốn có một người lãnh đạo quá thông minh đâu. Họ thích chọn mấy đứa KHÔNG CÓ ĐẦU ÓC hơn.”

Mình đã phải nhịn lắm mới không để ý tới câu Lilly gọi mình là đứa không có đầu óc. Dù sao mình cũng không thể nổi đóa với một đứa đang khóc lóc ỉ ôi như thế này được.

“Lilly! Nghe mình nói này… Mình không ngờ cậu lại suy nghĩ tiêu cực về bản thân như vậy”

“Mình chưa bao giờ nghĩ rằng mình là người nổi tiếng. Cậu là đứa bạn duy nhất mà mình có” – nói rồi Lilly lại gục mặt xuống khóc rưng rức.

“Làm gì thê thảm đến mức ấy. Cậu có nhiều bạn lắm mà. Shameeka này, Ling Su này, còn cả Tina”

Vừa nghe thấy cái tên Tina, cậu ấy càng

được thể gào to hơn. Mình quên mất vụ Tina và Boris…

“Thôi mà, thôi mà, mình xin lỗi. Mình không có ý đó. Nhưng mọi người THỰC SỰ quý cậu mà. Chỉ là đôi lúc…”

Lilly ngẩng mặt lên nhìn mình với đôi mắt ướt đẫm, giận dữ pha lẫn tủi thân: “Đôi lúc mình làm sao?”

“Ừ thì… Đôi lúc cậu nói chuyện hơi khó nghe một chút. Như với mình chẳng hạn. Toàn gán cho mình mấy cái nickname chẳng ra làm sao cả :C2G, mẹ trẻ…

“Nhưng cậu ĐÍCH THỊ là một bà mẹ trẻ suốt ngày lo lắng thái quá mà” – Lilly gân cổ lên cãi.

“Cứ cho là như vậy. Nhưng cậu đâu có cần suốt ngày réo tên mình như vậy”

Lilly ngồi dựa lưng vào tường, tay chống cằm, ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài nói: “Ừm, cậu nói đúng. Mình xin lỗi.”

“Còn nữa, mình không thích cậu gọi mình là C2G hay công chúa tập sự đâu” – mình tranh thủ bồi thêm, tranh thủ lúc cô nàng còn đang còn chùng xuống bởi tâm trạng u sầu.

“Vậy chứ mình biết gọi cậu là gì bây giờ”

“Chỉ đơn giản là Mia chứ sao”

“Nhưng… như thế thì nhàm chán lắm”

“Nhưng đó là tên của mình.”

Lilly thở dài đánh thượt: “Thôi được rồi. Sao cũng được. Cậu không hiểu là cậu may mắn thế nào đâu, C2G ạ… Quên, Mia”

“May mắn ư? MÌNH Á? Xin cậu!” – mình phá lên cười – “Cậu nhìn cuộc đời mình xem, không có gì khác ngoài hai chữ THẢM BẠI. Cậu đã thấy những gì cô M viết trên bài của mình rồi đó.”

“À…ừ… Công nhận là cô ấy có hơi quá đáng thật. Nhưng điểm B cũng đâu phải là tận cùng thế giới đâu. Mình vừa thấy bố cậu hầm hầm đi về phía phòng giáo viên. Trông như thể chuẩn bị tuyên án cho ai vậy.”

“Thế á? Nhưng làm vậy thì có lợi gì cho

mình đâu. Dù gì cũng không thể thay đổi suy nghĩ của cô ý về khả năng viết lách của mình. Cùng lắm chỉ khiến cho cô ý sợ khiếp vía bố mình thôi.”

Lilly lắc đầu ngao ngán: “Nhưng ít ra cậu còn có bạn trai ở bên cạnh”

“À mà này, thế cuối tuần này mẹ cậu và thầy G vẫn đi nghỉ đấy chứ?”

“Ừ… nhưng sẽ không có chuyện tổ chức tiệc tùng gì ở nhà mình đâu. Vì mình sẽ sang khách sạng ở với bà.”

“Cậu sẽ có phòng riêng chứ?”

“Ừm”

“Tuyệt! Lập hội ngủ qua đêm đi?”

“Ở khách sạn Plaza á?”

“Ừ! Sẽ vui lắm đây… hi hi… Dù gì bọn mình cũng phải chuẩn bị cho buổi diễn thuyết ngày thứ Hai mà. Mình sẽ có thể tập luyện cho cậu”

“Ờ… Cũng được “ – nói vậy thôi nhưng mình vẫn chưa biết ý của bố và bà như thế nào. Nhưng miễn Lilly vui là được. Mình không ngờ ở một góc khuất của Lilly lại có mặt yếu đuối và tự ti như vậy. Đành rằng mình biết Lilly không hề nổi tiếng ở trong trường nhưng cái mình không ngờ là cậu ấy BIẾT điều đó. Vì cô nàng lúc nào chẳng RA CÁI VẺ ta đây là nữ hoàng của THAE. Hóa ra tất cả chỉ là cố tình tỏ ra thế thôi.

Bọn mình ngồi đó tâm sự tới tận tiết 6, bùng luôn giờ NKTN. Mình thì có lý do

nghỉ chính đáng, vì thế không bị tính là trốn học. Nhưng Lilly thì không. Vậy mà cậu ấy chẳng mảy may lo lắng gì cả. Rất giống phong thái của bà! Đáng ra cậu ấy phải là cháu của bà mình mới đúng!!!

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 9, giờ Chính phủ Mỹ

HỌC THUYẾT VỀ NHÀ NƯỚC.

THUYẾT TIẾN HÓA:

Thuyết tiến hóa của Darwin - áp dụng cho định nghĩa về Nhà nước =

Gia đình

Thị tộc

Bộ tộc

Hình thành từng nhóm người cùng nhau sản xuất.

Để duy trì trật tự nội bộ bên trong và chống lại các mối nguy hiểm bên ngoài, các quy định nhà nước đã được hình thành.

Định nghĩa này đúng cả với kiểu bè phái trong trường trung học - nhằm chống lại các thế lực bên ngoài. Này nhé, mấy đứa lập dị bọn mình thường tụ tập với nhau thành một nhóm để tránh sự khiêu khích của đám vận động viên và đội cổ vũ. Điều này giải thích tại sao:

Nhóm Trượt ván ra đời để chống lại Nhóm Rock

Nhóm Rock ra đời để chống lại Nhóm

Kịch nghệ

Nhóm Kịch nghệ ra đời để chống lại Nhóm Lập dị

Nhóm Lập dị ra đời để chống lại Nhóm Cổ vũ

Nhóm Cổ vũ ra đời để chống lại ... ai ???

Cái này thì mình không biết. Chưa nghĩ ra được.

Nhưng giờ thì mình đã hiểu. Hóa ra cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Chỉ như vậy mới lý giải được tại sao trong trường có nhiều bè phái đến như vậy. Ông Darwin đúng là giỏi thật !!!!!

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 9, giờ Khoa học

Trái đất

Từ trường quanh Trái đất là do các dòng đối lưu ở trong lòng đất tạo ra – phát hiện của Van Allen.

Vùng bức xạ cao được tạo ra bởi các phân tử, một số là phóng xạ từ ngoài không gian và Mặt trời

TỔNG KẾT VỀ HEATHER – BẠN GÁI MỚI CỦA KENNY

(THEO LỜI KENNY)

Tóc xoăn tự nhiên, mềm và óng ả

Luôn đạt điểm A và nằm trong top đứng đầu

Có thể nhào lộn bằng tay

Thường chơi các trò nhào lộn ở các bữa tiệc

Và ở các nhà hàng

Rất nổi tiếng ở trường, tại Delaware

Sẽ đến thăm Kenny vào Ngày lễ Tạ ơn năm nay

Sở hữu riêng một con ngựa

Không bao giờ phí thời gian xem TV, bởi vì còn bận đọc sách

Không có máy trả lời điện thoại

Mình thì lại nghĩ rằng đó là vì chẳng có ai gọi điện thoại cho cậu ta bao giờ cả. Vì đến TV Heather còn chẳng xem, biết lấy gì mà nói chuyện với mọi người.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Thể dục: Không

Hình học: Bài tập trang 42-45

Tiếng Anh: Bài tập ngữ pháp trang 55-57

Tiếng Pháp: ???

NKTN: ???

Chính phủ Mỹ: Học thuyết của Darwin đã được áp dụng vào sự hình thành nhà nước như thế nào?

Khoa học Trái Đất: Chương 2, Đặc điểm của môi trường năng lượng

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 9, tại khách sạn Plaza

Bà có vẻ thấy ân hận khi gián tiếp (hay

trực tiếp???) khiến cho mình bị ngất ngay giữa trường học. Cứ nhất nhất đòi đưa mình xuống khu Vườn Cọ để uống trà.

Mình đã nghi nghi rồi, bà có bao giờ chịu nhận lỗi đâu. Và y như rằng… Dưới đó phóng viên đang bu đầy quanh sân, chỉ chực chụp được vài bức hình của mình và bà đang ngồi thư thả nhâm nhi bánh táo và trà xanh. Đảm bảo ngày mai trên trang nhất tờ Bưu điện sẽ đăng chình ình tấm ảnh hai bà cháu ngồi uống trà, với dòng tít sến nhất trên đời Buổi xế chiều của Hoàng gia Genoiva.

Dạo này mình đã quá quen với ánh đèn flash rồi, do đó chúng chẳng còn khiến mình khó chịu hay sợ sệt nữa. Mình thản nhiên ngồi gặm bánh sandwich rau mặc

cho thiên hạ chụp ảnh, và bà thì thả sức chê bai mấy cái vương miện nhựa rẻ tiền của Lana. Trưa tới giờ mình đã có cái gì vào bụng đâu!

“À, bà ơi. Cháu có thể rủ Lilly, Tina, Shameeka và Ling Su tới đây ngủ hôm nay được không? Bọn cháu sẽ có thể tập dượt trước cho buổi tranh luận thứ Hai tới”.

“Tất nhiên rồi” – bà gật gù đồng ý.

YEYYYYYYYYYYYYYYYYYY !!!!!!

Ngay lập tức mình vồ lấy cái điện thoại và gọi điện cho từng người. Bác Taylor đã đòi phải nói chuyện với bà trước khi quyết định xem có nên cho Shameeka đi không. Bác ý cần đảm bảo chắc chắn là

có người lớn để mắt tới mấy đứa nhắng nhít tụi mình. Không hiểu bà đã nói những gì, chỉ biết sau đó bác Taylor vồn vã hỏi có cần bảo Shameeka mang thêm thứ gì tới không, ví dụ như bỏng ngô, bim bim… Cái khách sạn Plaza này thì còn thiếu gì nữa chứ!

Sau đó bà cho người tới nhà lấy ít vật dụng cho mình và cho Louie Mập ăn.

Hy vọng bé yêu của mình ở nhà một mình sẽ ổn. Chắc tối nay Louie sẽ nhớ Rocky lắm cho mà xem. Gần đây cu cậu đã quen với việc tối tối được liếm nốt chỗ sữa Rocky ăn còn thừa, và coi đó như là bữa ăn khuya.

Ghi chú với bản thân:

Gọi di động cho mẹ, ngay khi máy bay hạ cánh, nhắc mẹ giữ Rocky tránh xa:

Máy cắt cỏ

Rắn hổ mang (có nguồn gốc ở Indiana, cực kỳ độc)

Cuốc

Nhện đen (chỉ cắn một cái thôi cũng đủ gây tử vong cho trẻ sơ sinh)

Sữa chưa tiệt trùng (có thể chứa khuẩn salmonella, gây chết người)

Bể cá của ông ngoại (Rocky có thể bị ngã nhào vào trong đó và chết ngạt)

Các con vật trong nông trại (có thể bị mắc khuẩn tụ cầu)

Món thịt hầm trộn cá ngừ, khoai tây, pho mát của bà ngoại (quá nhiều đạm)

Hầm rượu (rất có thể bệnh nhân ở trại tâm thần gần đó đang trốn ở trong đó)

Thứ Sáu, ngày 11 tháng 9, phòng 1620, khách sạn Plaza, mấy giờ ư??? CỰC MUỘN!!!

Ui…ui… Ling Su tìm được một trang đố vui trên mạng cực đỉnh. Cả lũ bọn mình đã thay nhau làm và khám phá thêm được biết bao nhiêu điều về bản thần!!!

QUIZ

Lần lượt trả lời từng câu hỏi theo thứ tự sắp sẵn, KHÔNG được đọc trước các câu trả lời.

Đầu tiên, bạn hãy lấy một cái bút và một tờ giấy. Chỉ chọn những cái tên của người mà bạn quen biết. Hãy tin vào trực giác của bạn. NÀO CHÚNG TA CÙNG BẮT ĐẦU!

Đầu tiên, hãy viết từ 1 đến 11 thành hàng dọc.

Hãy viết ra 2 số mà bạn thích nhất vào cột số 1 và số 2.

Hãy viết tên người khác giới vào cột số 3 và số 7.

Viết một cái tên bất kỳ (bạn bè hoặc người thân) vào cột số 4,5 và 6

Viết tên 4 bài hát lần lượt vào các cột số 8, 9, 10 và 11.

Câu trả lời của Mia Thermopolis:

10

3

Michael Moscovitz

Fat Louie

Lilly Moscovitz

Rocky Thermopolis-Gianini

Kenny Showalter

“Crazy in Love” – Beyonce

“Bootylicious” – Destiny’s Child

“Belle” – trong phim Người đẹp và Ác thú

Nhạc chủ đề phim truyền hình Những

người bạn.

Lời giải

Bạn phải nói cho (2 số ở cột 1 và 2) người nữa về trò chơi này.

Người có tên ở cột số 3 chính là người bạn yêu thực sự.

Người có tên ở cột số 7 chính là người bạn quý mến nhưng không thành đôi.

Bạn quan tâm đến người ở cột số 4 nhất.

Người có tên ở cột số 5 chính là người hiểu bạn nhất.

Người có tên ở cột số 6 chính là ngôi sao may mắn của bạn.

Bài hát ở cột số 8 có nội dung phù hợp

nhất để nói về người ở cột số 3

Bài hát ở cột số 9 là bài hát dành cho người ở cột số 7.

Bài hát ở cột số 10 phản ánh trung thực nhất suy nghĩ CỦA BẠN.

Bài hát ở cột số 11 chính là cảm nhận của bạn về cuộc sống.

ÔI CHÚA ƠI !!!!!!! ĐÚNG KINH KHỦNG!!! TẤT CẢ ĐỀU ĐÚNG HẾT VỚI MÌNH !!!!!!!!!

Này nhé, Michael đúng là người mình yêu! Rocky quả thực là ngôi sao may mắn của mình! Và Lilly hiểu mình hơn ai hết! Louie Mập chính là người (con mèo) mà mình quan tâm nhất.

Mình quả là “Crazy in Love” với Michael. Và bài hát chủ đề trong phim Những người bạn chính là nói về cuộc đời mình – No one told you life was gonna be this way (Không ai nói cho bạn biết cuộc đời sẽ trở nên như thế này)… Đúng quá còn gì, có ai nói cho mình biết mình sẽ trở thành CÔNG CHÚA CỦA GENOVIA đâu!!!

Bàn về bài hát “Belle” trong phim hoạt hình Người đẹp và Ác thú, Lilly có thể cười bao nhiêu tùy thích nhưng đó vẫn luôn là bài hát yêu thích nhất của mình. Nếu cô Martinez biết chuyện mình thích bài hát phim hoạt hình của hãng Disney, chắc sẽ lên lớp mình vì tội trẻ con, ấu trĩ cho mà xem. Nhưng sao cũng được, nhân

vật Belle và mình có RẤT NHIỀU điểm chung: Cả hai đều thích đọc sách và mọi người đều coi bọn mình là những kẻ lập dị.

Trừ hai người đàn ông yêu thương bọn mình.

Tối nay vui quá thôi. Cứ một chốc mấy đứa lại gọi dịch vụ phòng, ăn món này, uống món kia. Vui nhất là lúc mấy đứa bàn cách làm sao để biết được giới tính thực sự của nhân vật Perin bí ẩn kia. Mấy đứa cứ ôm nhau cười ngặt nghẽo, ngã lăn lộn cả xuống đất.

Tiếp đó bọn mình chơi trò thi hát Karaoke. Coi như là một buổi luyện giọng, phòng khi đang đi trên đường bị

hết xăng còn có thể hát dạo kiếm vài đồng, như Britney Spears trong phim Crossroads ý.

À, Michael vừa gọi một phút trước. Nhưng mình chẳng nghe thấy anh ý nói gì vì Tina hét to quá. Bọn mình đã tình cờ nhặt được bức thư tình của Boris gửi cho Tina ở trong cặp sách của cậu ta và Ling Su đang đọc ầm ỹ lên cho mọi người cùng nghe. Đến Lilly còn phải lăn ra cười.

Tối nay là buổi tối tuyệt vời nhất từ trước tới nay của mình. À, trừ buổi tối hôm Vũ hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo.

Và cả buổi tối khi Michael và mình cùng

ngồi xem Chiến tranh giữa các vì sao. Hôm đó Michael đã nói lời YÊU mình.

Và cả tối hôm có buổi Prom nữa.

Đó, trừ mấy hôm đó ra.

Ghi chú với bản thân: Nhớ gọi bảo mẹ không cho Rocky lại gần mấy bao thuốc lá của ông ngoại. Trẻ con hít phải chất nicotine là cực kỳ độc. Mình đã biết được điều đó khi xem phim Law and Order!

DANH SÁCH CÁC HOT BOY CỦA LILLY, SHAMEEKA, TINA, LING SU VÀ MIA

Orlando Bloom: hoàn hảo từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong.

Boris Pelkowski (EO! Boris CHƯA ĐỦ TẦM để có mặt trong danh sách này nhưng mình và Lilly không đủ phiếu chống lại ba người kia)

Anh chàng dễ thương trong bộ phim mới nhất làm về cuộc đời của Mia (Mỗi tội mọi tình tiết trong phim đều chỉ là hư cấu, không hề có thật. Vì Genovia là công quốc, chứ không phải theo chế độ quân chủ, do đó dù người thừa kế ngai vàng có kết hôn hay không kết hôn cũng chẳng quan trọng)

Nhân vật Seth trong phim The OC.

Harry Potter. Bởi vì mặc dù là một phù thủy nhưng trông cậu ta vẫn điển trai và gợi cảm.

Jesse Bradford trong phim Swimfan.

Chad Michael Murray trong phim A Cinderella Story và One Tree Hill. Ooooh la la ^^

Bạn trai của Samantha trong phim Sex and the City, nhất là khúc anh ấy sẵn sàng cạo trọc đầu vì chị ý (Shameeka bỏ phiếu trống vì bố cậu ấy cấm không cho xem phim này.)

Trent Ford trong phim How To Deal.

Ramon Riveras

Hellboy (mặc dù chỉ có Mia là người duy nhất xếp Hellboy vào hạng hot boy, do nỗi ám ảnh về các nhân vật anh hùng trong thế giới hai chiều)

Chương 10

A A A B

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 9, Công viên Trung tâm

Mệt quá đi mất! SAO MÌNH LẠI ĐI MỜI MỌI NGƯỜI ĐẾN NGỦ CÙNG TỐI QUA CƠ CHỨ!!! Lại còn thức tới 3 giờ sáng hát hò nữa!!!

Nhưng ngu nhất vẫn là nghe lời Lilly đi cổ vũ cho ĐỘI BÓNG ĐÁ của trường THAE ngày hôm nay.

Chán không chịu nổi! Mình vốn đã ghét thể thao, cả chơi lẫn xem. Nhưng phải ngồi xem người khác chơi vẫn là điều khủng khiếp nhất! Lúc Lilly bảo mình

dành cả ngày thứ Bảy cho cậu ấy mình đã không ngờ cậu ấy ám chỉ tới sự kiện thể thao trường học này. Ngoài bài tập về nhà ra mình không hề muốn có một chút dính dáng nào với trường học vào NGÀY NGHỈ CUỐI TUẦN!!!

Lilly thì cho rằng mình cần phải xuất hiện tại các hoạt động của trường càng nhiều càng tốt, vì thứ Hai là ngày bầu cử rồi. Cậu ta không ngừng huých mình, rền rĩ nói: “Cất ngay quyển nhật ký đi, Mia. Tập trung vào trận đấu đi chứ”, “Làm bộ cổ vũ đi nào”…

Cá nhân mình cho rằng việc giả vờ cổ vũ bóng đá không phải là cách kiếm phiếu bầu. Vì sao ư? Vì chắc chắn toàn bộ những người có mặt hôm nay sẽ bỏ phiếu

cho Lana. Hãy cứ coi cái cách nó cổ vũ nhiệt tình ở cuối sân thì thấy. Trông nó như sinh ra chỉ để cổ vũ thôi ấy! Ý mình là nếu xét về vẻ bề ngoài thôi: nụ cười hoàn hảo với hàm răng trắng đều tăm tắp, đôi chân thon dài mịn màng, mái tóc vàng óng ả và bờ môi hồng nũng nịu.

“Cậu đừng có suy nghĩ vớ vẩn. Cuộc đua vào chiếc ghế chủ tịch hội học sinh không dựa vào sắc đẹp hay sự nổi tiếng.”

“Nhưng cậu nhìn mà xem, chỉ có bọn trong nhóm thể dục và đội cổ vũ tới xem thôi. Mà bọn họ rõ ràng sẽ không đời nào đi bỏ phiếu cho mình đâu.”

“Đúng vậy, họ sẽ không bỏ phiếu cho cậu, nếu không dẹp ngay cái quyển nhật

ký đó sang một bên và đi làm quen với mọi người”

“Cậu điên hả?” – lời của Lilly làm mình suýt ngã lộn từ trên ghế xuống đất – “Ở đây có ai biết mình là ai đâu”

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 9, 3 giờ chiều, quán Ray’s Pizza

Thật phí thời gian!

Nhưng Lilly lại cho rằng buổi dạo chơi sáng nay của hai đứa mình mang tính GIÁO DỤC rất cao. Chẳng hiểu giáo dục ở đâu, chỉ thấy cô nàng cả buổi le ve đứng đằng sau nghe lén cuộc trò chuyện giữa hai nhà Weinberger và Hayes. Bố mẹ của Lana và Trisha đều có mặt ngày hôm nay.

Còn mình? Lượn lờ chào hỏi những người không-thèm-ngó-mặt-mình-tới-nửa-giây, kiểu như: “Chào bạn, mình là Mia Thermopolis, công chúa xứ Genovia. Và mình đang tranh cử vào chiếc ghế Chủ tịch Hội học sinh”. Chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như hôm nay!

Vậy mà có ai thèm đáp lại câu chào hỏi của mình đâu. Họ còn đang mãi theo dõi trận bóng đá. Hôm nay đội bóng trường mình gặp trường Trinity, đối thủ truyền kiếp của THAE – chưa một lần thất bại trong các trận đấu gặp THAE. Trừ hôm nay! Bởi hôm nay THAE đã tung ra một vũ khí bí mật: Ramon Riveras. Một khi cầm được bóng trong chân, Ramon hầu như không bao giờ để mất bóng, trừ lúc

anh ta sút vào cầu môn của đối phương. Kết quả là THAE thắng Trinity 4-0.

Mình đã nghĩ đúng về Ramon. Cứ ghi được bàn nào xong là anh ta lại cởi áo chạy khắp sân, hò hét tán loạn. Phút cuối lúc hết giờ mình còn nhìn thấy anh ta điệu hẳn Lana trên vai, như thể cô ta là cái cup vô địch không bằng. Mà hay là thế thật? Kiểu: Thắng một trận cho THAE, được thưởng miễn phí một người trong đội cổ vũ!

Sao cũng được. Miễn là anh ta đừng để cô ta có thời gian châm chọc phá rối mình và “anh chàng sinh viên đại học” của mình. Nhắc tới mới nhớ, sau trận đấu này mình phải qua ký túc của Michael, để ra mắt anh bạn cùng phòng Doo Park

nữa. Bọn mình cũng cả tuần nay chưa gặp mặt nhau rồi.

Sáng nay lúc mình mở máy gọi cho Michael, nghe giọng anh ý có vẻ hơi bực: “Tối qua lúc anh gọi có chuyện gì thế?”

“À, cả lũ con gái bọn em ngủ chung với nhau ở khách sạn tối qua. Nhưng em hầu như không ngủ được tí gì, vì bọn em hát hò cả đêm tới gần sáng” – rồi mình kể cho anh ấy nghe chuyện mấy đứa bàn vụ Perin, chuyện trò đố vui trên mạng…

Nhưng Michael cứ thờ ơ như không: “Vậy là em có cả một phòng riêng ở khách sạn lớn, và em mời em gái anh tới chơi”.

“Vâng, cả Shameeka, Tina và Ling Su nữa”

“Ừm… Thế lát em có định tới chỗ anh không?” – nghe giọng Michael khó chịu thấy rõ. Không hiểu anh ý đang giận mình chuyện gì??? Thôi để lát tới đó xem tình hình thế nào rồi tính tiếp. Giờ mình phải đi ăn với Lilly cái đã. Nghe nói món hot dog ở đây ngon kinh khủng, ai đang mệt mỏi ăn vào một miếng là khỏe khoắn bội phần. Mà mình, sau đêm hôm qua, đầu đau như búa bổ. Có lẽ phải ăn vài cái mới hết. Kính phục chị em nhà Hilton thật đấy, suốt ngày tiệc tùng như thế mà cứ phơi phới ra!

Lilly vừa tuyên bố xanh rờn là cuộc bầu cử này đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm

soát của cậu ấy. Trong khi tối qua bọn mình không hề tập dượt được một lần nào về kỹ năng thuyết trình trước đám đông. Và tất cả những người mình chào hỏi ngày hôm nay đều nhìn mình như nhìn một sinh vật lạ và nói: “Tôi bỏ phiếu cho Lana rồi, đi chỗ khác đi.”

Lilly sao biết được mấy chuyện này, bởi cậu ta còn đang mải quanh quẩn bên PHỤ HUYNH của ai đó.

Aaaaaaaaaaa đến giờ tới ký túc của Michael rồi.

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 9, 5 giờ chiều trong phòng tắm ký túc xá của Michael

Mình đã cho rằng tiêu chí xét tuyển của trường ĐH Columbia rất cao, rằng chỉ có

những người như Michael mới vào được trường này. Nhưng…

SAO LẠI NẢY NÒI RA MỘT NGƯỜI ĐIÊN KHÙNG NHƯ TAY BẠN CÙNG PHÒNG CỦA MICHAEL THẾ KHÔNG BIẾT ?????

Mọi chuyện vẫn ổn cho tới khi ANH TA xuất hiện. Chú Lars và mình phải đợi ở sảnh một lúc, đợi Michael xuống đăng ký rồi mới được lên. Họ đặt sự an toàn của sinh viên trường mình lên hàng đầu, chứ không phải những vị khách tới thăm. Mình đã phải để lại thẻ học sinh ở bàn an ninh. Mình sẽ không thể chuồn khỏi khu ký túc xá này mà không lấy lại thẻ học sinh. Chú Lars phải để lại giấy phép sử dụng súng (nhưng được phép mang

súng theo người, sau khi họ biết mình chính là Công chúa của Genovia và chú Lars là vệ sỹ của mình)

Sau khi đăng ký xong, Michael dắt mình lên trên phòng. Cái hành lang ký túc hôm nay với hôm Michael chuyển đến thật khác nhau một trời một vực. Mọi người chạy nhảy ầm ỹ, đủ các thể loại nhạc phát ra từ các phòng dọc hành lang, tờ rơi, áp phích dán khắp nơi… Nói chung một môi trường vô cùng tự do của ĐẠI HỌC !!!

Michael hình như đã hết giận mình. Mình cảm nhận được điều đó khi anh ấy hồ hởi chạy tới hôm mình lúc mới đến.

Chú Lars ngay lập tức bị cuốn vào trận bóng chày đang chiếu trên TV ở phòng

sinh hoạt chung. Cứ tưởng ngày hôm nay chú ý xem đủ thể thao rùi, vậy mà vừa ngồi vào ghế đã thấy chú ý nhảy tưng tưng lên, reo hò cổ vũ ầm ĩ cùng đám sinh viên có mặt ở đấy.

Mình đi theo Michael ngó qua phòng ốc của anh ấy. So với hôm mới chuyển vào giờ trông căn phòng đã khá hơn nhiều. Tấm bản đồ dải thiên hà của Michael choán toàn bộ một góc tường, trên trần nhà là một cái biển CẤM ĐỖ XE mà Michael thề sống thề chết là không phải anh ý ăn trộm ngoài đường mang về. Cái tủ lạnh mini được kê gọn ghẽ ở góc giường, phủ ga màu xanh nước biển. Máy tính, kệ đĩa nhạc và tủ sách được sắp xếp ngay ngắn.

Phần bên kia của căn phòng có hơi bừa bộn hơn một chút. Nhưng cũng có thể coi là tạm chấp nhận được. Con trai mà, sao có thể bắt con trai ngăn nắp quá được.

Mình còn chưa kịp hỏi Doo Pak đâu thì bỗng cánh cửa bật mở, một anh chàng người Hàn Quốc đeo kính cận cao ráo bước vào.

“Hi, Doo Pak” – Michael vui vẻ nói – “đây là bạn gái mình, Mia. Mia, đây là Doo Pak”

“Chào anh Doo Pak. Rất vui được gặp anh” – mình nhã nhặn chìa tay ra chào.

Nhưng Doo Pak không hề bắt tay mình. Thay vào đó anh ta hết nhìn qua Michael rồi nhìn qua mình, rồi phá lên cười: “Ha

ha. Cậu giỏi lắm! Anh ta đã trả em bao nhiêu tiền để lừa anh thế?”

Mình bối rối nhìn Michael.

“Doo Pak. Ai đùa cậu làm gì. Đây là bạn gái của mình thật.”

Doo Pak lại phá lên cười: “Người Mỹ các cậu lúc nào cũng thích trêu chọc người khác. Mình nói thật đấy, cậu dẹp vở kịch này đi được rồi.”

Đến nước này mình phải nhảy vào cuộc thôi: “Anh Doo Pak, em là bạn gái của anh Michael thật mà. Tên em là Mia Thermopolis. Michael đã kể cho em nghe rất nhiều về anh”.

Mình không hề thấy câu nói của mình có

gì là buồn cười mà anh ta phải cười lăn lộn trên giường như thế. “Không… Không…” – anh ta cười đến nỗi chảy cả nước mắt – “Em đừng có lừa anh. Ha..ha.. Làm sao có chuyện EM…” – anh ấy đưa tay chỉ vào mình – “… hẹn hò với CẬU TA được.” Và đưa tay chỉ vào Michael.

Trông mặt Michael lúc này có vẻ nổi giận thực sự.

“Doo Pak” – Michael nói bằng cái giọng cảnh cáo mà mình thường nghe thấy mỗi khi Lilly chế nhạo bộ phim yêu thích của Michael Star Trek: Enterprise.

“Em nói thật mà” – anh ta vẫn cười, và mình vẫn không hiểu nổi có chuyện gì

đáng cười ở đây – “Bọn em được hơn 9 tháng rồi. Em đang học ở trường Trung học Albert Einstein, ngay cuối phố thôi. Em sống với mẹ và dượng ở phố Vill…”

“Em có thể đừng nói nữa được không” – Doo Pak nhã nhặn yêu cầu. Làm mình chưng hửng mất một lúc, vì chưa bao giờ có ai lại yêu cầu mình một điều tương tự như vậy. Doo Pak quay lưng lại chỗ mình và hạ giọng nói với Michael bằng một giọng rất khẩn thiết. Michael cũng hạ giọng trả lời một cách khó chịu.

Thật vô duyên khi một mình đứng trơ giữa phòng nhìn hai người thì thào nói chuyện với nhau (mà không nghe lén được câu nào). Vì thế mình đi vào trong này, để cho họ chút riêng tư.

Ở trong này mình có thể nghe thấy tiếng thì thào khẩn thiết của Doo Pak với Michael, còn Michael thì không còn hạ giọng trả lời nữa. Ít nhất thì mình có thể nghe rất rõ câu trả lời CỦA ANH Ý.

“Doo Pak, mình ĐÃ NÓI cô ấy là ai rồi mà. Cô ấy là BẠN GÁI CỦA MÌNH. Không ai bày trò trêu chọc gì cậu đâu”.

Phòng tắm của hai người này khá là sạch. Rèm tắm có in hình bản đồ thế giới nữa chứ. Anh Doo Pak sẽ có thể vừa tắm vừa ngắm nhìn quê hương mình, không còn phải buồn vì nhớ nhà nữa.

Hô hô… Doo Pak không còn thì thào nữa. Cả hai chắc nghĩ rằng mình BỊ ĐIẾC thì phải.

“Nhưng mình không hiểu, Mike” – Doo Pak nói – “Tại sao CÔ ẤY lại hẹn hò với CẬU được?”.

Khoannnnnnnnnn, MIKE áaaaaaaaaaaaa?????

Và chuyện có vẻ đã rõ, anh Doo Pak chắc hẳn đã nhận ra mình. Gần đây mình xuất hiện trên báo chí và vô tuyến hơi bị nhiều, nhất là sau vụ mấy con ốc sên và cuộc bầu cử sắp tới. Có lẽ anh ta không thể tin được chuyện Michael hẹn hò với một công chúa.

Chẳng trách anh ta được. Michael không báo trước cho anh ta cũng phải. Chỉ riêng chuyện cặp kè với một nữ sinh trung học đã đủ mất mặt sinh viên đại

học lắm rồi, lại thêm vụ công chúa nữa…

Tội nghiệp Michael. Mình đã không biết rằng mọi người lại đi TRÊU CHỌC anh ý vì chuyện hẹn hò với một công chúa, lúc nào cũng có vệ sỹ kè kè bên cạnh.

Điều này càng chứng tỏ tình yêu của Michael dành cho mình thật đáng quý làm sao!!!

Ui…ui… họ ngừng nói chuyện rồi. Chắc mình đi ra được rồi…

Thứ Bảy, ngày 12 tháng 9, 7 giờ tối, trong quán Cà phê

Phải tranh thủ viết lúc Michael đi thanh toán tiền. Cũng may là quán hôm nay

đông nghẹt, phải một lúc nữa may ra mới tới lượt Michael.

Mình đã phát hiện ra lý do tại sao anh Doo Pak nghĩ rằng Michael đang trêu chọc mình. Hóa ra chẳng liên quan gì đến cái tước danh công chúa Genovia của mình. Chỉ là anh Doo Pak cho rằng mình QUÁ ĐẸP đối với một người như Michael.

Thật đấy. Anh Doo Pak đã đích thân nói với mình như vậy. Mặt anh ý ửng đỏ vì ngượng. Không cần phải đợi Michael nhắc, vừa nhìn thấy mặt mình anh ấy đã hấp tấp nói: “Anh rất xin lỗi vì đã không chịu tin em là bạn gái cgiaisMike. Em đẹp như vậy mà đi hẹn hò với một người như Mike. Cậu ta là – mọi người hay

dùng từ gì nhỉ? À, đúng rồi – một kẻ lập dị" – giọng anh ta nghe đầy vẻ hối lỗi – "Giống anh. Mấy thằng lập dị như bọn anh thường không bao giờ có được bạn gái xinh xắn như thế. Vì thế anh mới tưởng cậu ta lừa anh. Em đừng giận anh nhé."

Mình hết nhìn Michael lại quay sang Doo Pak, xem có phải họ đang lừa mình không. Nhưng cứ nhìn khuôn mặt bối rối đỏ ửng lên vì ngượng của anh Doo Pak (mặc dù mặt Michael còn đỏ hơn, ngượng nghịu hơn tỷ lần) thì biết anh ấy đang nói thật: Anh ấy nghĩ mình quá đẹp, đối với một người như Michael !!! THẬT ĐẤY !!!!!!!!!!

Xem ra tiêu chuẩn về vẻ đẹp của người

Hàn Quốc hoàn toàn khác với tiêu chuẩn ở Mỹ. Chẳng trách các cô gái trong truyện tranh và phim hoạt hình của Hàn chẳng có nét gì giống châu Á cả. Mình giải thích với Doo Pak rằng ở Mỹ, lập dị được coi là một trào lưu, các cô gái thường thích kết bạn với mấy người lập dị hơn là mấy tay cầu thủ bóng đá.

Vẻ mặt Doo Pak lộ rõ mồn một vẻ nghi ngờ. Nhưng khi mình chỉ ra cho anh ấy thấy rằng Vua lập dị Bill Gates chẳng phải đã kết hôn rồi đấy thôi. Doo Pak vừa bắt tay mình vừa hồ hởi nói: “Lần tới ghé chơi em nhớ rủ theo mấy cô bạn em đến cùng nhé. Giới thiệu cho anh và mấy anh khác nữa.”

“Dạ…dạ…”

Nói rồi Doo Pak tạm biệt bọn mình để chạy bán sống bán chết ra cửa hàng máy tính mua bản game mới nhất vừa xuất xưởng. Michael có vẻ vẫn chưa hết tức. Anh ấy không ngừng lẩm bẩm: “Tại sao họ không cho sinh viên năm nhất ở phòng riêng cơ chứ. Sao phải chia phòng với người khác là sao???”

Nhắc tới mới nhớ, ngay khi chuẩn bị ra khỏi phòng tắm lúc nãy mình có nhìn thấy một thứ. Thứ mà cho tới lúc này mình mới kịp định thần ra là cái gì:

MỘT HỘP BAO CAO SU – TRONG TỦ ĐỰNG THUỐC CỦA MICHAEL VÀ DOO PAK.

Đúng thế đấy. Ôi chúa ơi! Là nó!

Như vậy nghĩa là sao nhỉ??? Rõ ràng cái đó không phải của anh Doo Pak vì anh ý chẳng phải đã THỪA NHẬN là chưa bao giờ có bạn gái hay sao.

Vậy thì mấy cái đó là CỦA AI chứ???

Úi, “Mike” quay lại rồi…

Chương 11

A A A B

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, 1 giờ chiều, trên xe limo đến khách sạn Plaza

ÔI CHÚA ƠI. ÔI CHÚA ƠI. ÔI CHÚA ƠI. ÔI CHÚA ƠI. Mình không viết nổi nữa. Mình vẫn còn chưa hết run.

Mình viết được. Mình cần phải viết hết ra trước khi mấy chuyện này làm đầu

mình nổ tung.

Tối qua mình và Michael đã có một cuộc nói chuyện thẳng thắn và cởi mở về chuyện đó. Mình bày tỏ rất rõ quan điểm của mình về chuyện mình chưa sẵn sàng và rằng mình vẫn còn quá trẻ, không muốn đi theo vết xe đổ của mẹ… Và Michael đã tỏ ra hiểu chuyện và ủng hộ mình một cách bất ngờ.

“Anh hiểu mà. Anh cũng không bất ngờ khi em nói như vậy” – Michael hôn nhẹ lên má mình.

“Vậy sao?” – giờ thì đến lượt mình ngạc nhiên.

“Ừ… Chẳng phải em đã thể hiện rất rõ điều đó khi không buồn rủ anh tới khách

sạn chơi lấy một lần. Thay vào đó lại đi rủ đám bạn gái thân của em tới ngủ qua đêm” – giọng Michael có vẻ hơi dỗi dỗi.

Thật oan cho mình quá, chính Lilly và mấy cậu ấy TỰ MỜI BẢN THÂN tới đó chứ.

“Em…em… Michael, em xin lỗi. Tại… em không… Nói tóm lại là em xin lỗi anh”.

“Được rồi, được rồi. Sao anh nỡ giận em chứ. Ngốc ạ” – Michael cười.

Đúng lúc đó chú Lars ngó vào: “Công chúa, muộn rồi. Trận bóng cũng đã xong. Đến giờ về rồi”. Michael đã tiễn mình ra tới tận xe. Bạn trai mình thậ chu đáo làm sao!

Lúc đã yên vị trên xe mình hỏi chú Lars sao lại tin tưởng để cho mình và Michael một mình trong phòng như vậy và thử đoán xem câu trả lời là gì nào?

“Chỉ cần vẫn nghe thấy tiếng hai người nói chuyện thì tôi không lo lắng gì cả. Nếu không nghe thấy tiếng gì thì tôi mới lo. Hơn nữa, xin lỗi Công chúa, nhưng phải công nhận là cô nói nhiều thật.”

Lưu ý: Gọi nhắc nhở mẹ là mẹ vẫn đang trong giai đoạn cho em bú, vì thế dù cho có thèm bia đến mấy cũng tuyệt đối không được động tới một giọt nào. Mình lo lắng như vậy cũng không thừa đâu, nhất là khi mẹ ở cùng một vùng với hai con sâu rượu là ông và bà ngoại.

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, buổi trưa, trong phòng khách sạn Plaza

Sao mình không được yên ổn như những đứa trẻ bình thường khác? Tại sao mình lại là công chúa? Tại sao mình lại đi thả 10.000 con ốc sên xuống đại dương để rồi gây nên một thảm họa sinh thái cho chính đất nước mình? Tại sao mình phải đâm đầu vào cuộc chạy đua tranh giành quyền lực mù quáng của Lilly, để rồi cuối cùng người thắng cuộc vẫn bất kể là ai cũng không phải là mình?

Ôi giời ơi sao đời tôi khổ thế nàyyyyyyyy???

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, 1 giờ chiều, trong phòng khách sạn Plaza

Sao mọi người không để mình yên cơ chứ??? Mình muốn nhốt mình trong phòng hay không đó là quyền của mình. Dù gì mình cũng là công chúa mà!

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, 2 giờ chiều, trong phòng khách sạn Plaza

Giờ mình rất muốn nghe thấy giọng của Michael. Lúc nãy anh ý có gọi nhưng mình không bắt máy. Anh ý để lại lời nhắn rất ân cần ở dưới tiếp tân: “Anh đây. Em vẫn còn ở khách sạn chứ? Hay em đã về nhà rồi? Anh sẽ gọi về đó xem sao. Nếu nhận được tin này của anh thì gọi cho anh nhé”

Sau vụ nói chuyện tối qua về chuyện “đã đến lúc cho chuyện đó chưa” mình vẫn

chưa đủ can đảm gọi lại cho Michael. Mình cố gọi cho Lilly mà không được. Bác Moscovitz cũng không biết Lilly đang ở đâu, bác ý còn nhắn là nếu tìm thấy Lilly thì nhớ nhắc cậu ấy về nhà dắt Pavlov đi dạo. Không hiểu cô nàng này lại lăng xăng đi quay phim ở đâu rồi không biết.

Ô… ô… hoạt hình Thủy thủ mặt trăng !!!

Thủy thủ mặt trăng thật may mắn vì chỉ là một nhân vật hoạt hình. Nếu mình là nhân vật hoạt hình thì chắc mình không phải đau đầu như bây giờ. Mà nếu có thì đến cuối phim thế nào mọi chuyện cũng được giải quyết êm thấm.

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, 3 giờ chiều,

trong phòng khách sạn Plaza

Đây quả là sự xâm phạm quyền tự do cá nhân một cách quá đáng!!! Mình muốn nằm cả ngày trong phòng thì kệ mình chứ. Thử nếu đấy là BÀ xem. Xem có ai dám xấn xổ vào phòng riêng của bà, khuyên bà đừng nằm đó mà than thân trách phận nữa, rồi kéo bà xềnh xệch ra khỏi giường không? Đảm bảo người đó sẽ xơi trọn một ly Sidecar vào giữa mặt hay một cái gì đó trong tầm với của bà.

Nhưng BÀ lại hoàn toàn có quyền làm mấy điều đó với MÌNH.

Bà đang đung đưa một cái dây chuyền vàng trước mắt mình. Cái mặt dây chuyền phải to gần bằng cái đầu của

Louie Mập, đính trang sức lấp lánh xung quanh. Trông hơi giống mấy cái dây ngổ ngáo và hầm hố mà rapper 50 Cent thường hay đeo.

“Cháu có biết cái gì đây không, Amelia?”

“Nếu bà định thôi miên để cháu không cắn móng tay nữa thì bà không cần phải phí sức nữa. Bác Moscovitz đã từng thử cách này rồi.”

Bà không buồn để ý tới câu móc mỉa của mình.

“Cái cháu đang thấy chính là món đồ cổ vô giá của Hoàng gia Genovia. Nó từng thuộc về thánh Amelie, thần hộ mệnh của người dân Genovia. Tên cháu cũng được

đặt theo tên của người.”

“Bà nhầm rồi. Tên cháu được đặt theo tên của bà Amelia Earhart, một nữ phi công dũng cảm.”

Bà cười khẩy: “Tất nhiên là không phải rồi. Tên cháu được đặt theo tên của thánh Amelie, chứ không ai khác.”

“Nhưng mẹ cháu đã nói…”

“Ta chẳng cần biết mẹ cháu đã huyên thuyên những gì với cháu nhưng tên cháu chắc chắn là được đặt theo tên thần hộ mệnh của nhân dân Genovia. Một người hiền từ và thánh thiện. Thánh Amelie sinh năm 1070, một cô nông dân bình thường. Niềm hạnh phúc lớn nhất của người là được chăm sóc đàn dê trong

nông trại của Genovia. Khi đó người sẽ thỏa sức nhảy múa trên đồng cỏ rộng mênh mông, miệng hát vang các bài dân ca Genovia. Giọng hát của người đã được người đời tôn vinh là giọng ca trong trẻo, du dương nhất mọi thời đại. Truyền cảm và lay động lòng người, hơn rất nhiều cái cô Christina Aguilera gì đó của cháu”

Xin lỗi bà, nhưng bà có phải sinh vào năm 1070 mà biết liệu điều đó có phải là sự thật hay không? Hơn nữa ai cũng phải thừa nhận Christina có một giọng ca đặc biệt hiếm có.

Bà vẫn thao thao bất tuyệt kể về vị thánh Amelie nào đó: “Một ngày đẹp trời nọ, khi đang đi chăn dê gần biên giới Italy

và Genovia, thánh Amelie (khi ấy mới chỉ 14 tuổi) đã tình cờ phát hiện ra một toán lính Italia đang có hành động khả nghi gần biên giới nước mình. Lặng lẽ bỏ lại bầy dê hằng yêu quí của mình, người lén nấp sau các bụi cây, tiếp cận dần tới đội quân do thám này và phát hiện ra một bí mật khủng khiếp: bá tước của tòa lâu đài gần đó đang âm mưu đợi tới khi trời tối sẽ tấn công vào cung điện Genovia, khống chế nhà vua và nữ hoàng, dành quyền kiểm soát Genovia.

Thánh Amelie đã nhanh trí chạy thật nhanh về chỗ bầy dê của mình. Mặt Trời đã xuống núi, và Amelie biết không còn thời gian quay trở về làng thông báo với mọi người về âm mưu của tên bá tước

thâm hiểm kia. Người đã giả vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra, cất cao tiếng hát thánh thót, vang vọng cả núi rừng…

Đúng lúc đó một điều thần kỳ đã xảy ra. Từng người từng người một buông vũ khí, chìm vào giấc ngủ theo điệu hát du dương của thánh Amelie. Ngay đến tay bá tước cũng không cưỡng lại được trước tiếng hát thần thánh của người. Mọi chuyện sau đó trở nên dễ như trở bàn tay, người đã chặt đầu tên bá tước để thị uy với đám lính của hắn. Toán lính đó sau khi tỉnh dậy đã chạy bán sống bán chết về nước, không một lần ngoảnh mặt lại” – Bà kể chi tiết và rất đỗi hùng hồn cứ như chính mình được tận mắt chứng kiến

toàn bộ sự việc ý.

“Sau đó Amelie đã được nhà vua phong thánh và sống nốt những chuỗi ngày bình yên tại quê nhà” – nói rồi bà dùng tay tách đôi cái mặt dây chuyền – “Và đây là những gì còn lại của thánh Amelie cho tới ngày nay.”

Mình ngó vội vào bên trong và rụt rè nhìn bà.

“Cháu có thể chạm vào nó” – bà nhìn mình đầy khích lệ - “Chỉ có người mang dòng máu nhà Renaldo mới được phép chạm vào. Cháu nên tận dụng cơ hội này.”

Mình chìa tay ra khẽ chạm vào cái vật ở trong mặt dây chuyền. Nó trông như – sờ

như - một viên đá, không hơn!

“Ừm… Cháu cảm ơn bà… Nhưng cháu không hiểu việc sờ vào viên đá thần thánh này có ích gì với cháu?”

“Đấy không phải là đá, Amelie” – bà cáu kỉnh nói – “Đó là trái tim đã hóa thạch của thánh Amelie”

EOOOOOOOOOOOOOOOO!!!!!!!!!!!!!!

Sao bà có thể đưa cho mình sờ vào một thứ khủng khiếp như thế chứ??? Bà nghĩ có thể khiến mình vui lên bằng việc sờ vào mẩu tin đã hóa thạch của một vị thánh đã băng hà từ đời nào ư???????

SAO MÌNH KHÔNG CÓ MỘT NGƯỜI BÀ THÔNG THƯỜNG NHƯ BAO

NGƯỜI BÀ KHÁC ???? Chỉ cần dắt mình đi uống một ly sô-cô-la nóng thôi có khi còn hiệu quả hơn rất nhiều so với việc bắt mình chạm vào trái tim hóa thạch nào đó!!!

Giờ mình mới biết: tên mình được đặt theo tên người phụ nữ quả cảm, yêu nước. Và bà đang muốn truyền cho mình một chút dũng khí đó, chuẩn bị cho trận chiến quan trọng ngày mai với Lana.

Nhưng mình e rằng kế hoạch của bà đã phản tác dụng. Bởi vì ngoài lòng yêu thích với loài dê ra thì thánh Amelie và mình KHÔNG HỀ CÓ ĐIỂM CHUNG GÌ cả. Mặc dù Rocky có nín khóc mỗi khi mình hát ra cho em nghe, nhưng như thế không có nghĩa là giọng ca của mình

đủ ma lực để ru ngủ cả một đoàn quân.

Và mình nghi thánh Amelie đã ở vậy tới cuối đời. Vì làm gì có người đàn ông nào đủ can đảm sống chung với người phụ nữ dám dùng rìu chặt bay đầu người khác từ năm mới 14 tuổi.

Giờ thì mình càng cảm thấy áp lực nặng nề. Đến chính bà của mình cũng cho rằng mình không có khả năng đánh bại Lana Weinberger, nếu không có sự hỗ trợ của thần thánh. Tuyệt thật!

Đến giờ phải về nhà rồi!

Chủ Nhật, ngày 13 tháng 9, 9 giờ tối, ở nhà

Hi hi được về nhà thích

quasaaaaaaaaaaaa. Mới đi có hai ngày mà có cảm tưởng như HAI NĂM vậy. Nhớ cái ổ của mình và Louie Mập kinh khungrgggggg. Cả tiếng khóc của Rocky nữa, vì giờ mẹ đã chữa triệt để cái tật khóc-lóc-để-gây-sự-chú-ý của cu cậu rồi. Bằng cách nào ư? Quẳng Rocky cho ông bà ngoại trông, còn mẹ và thầy G cùng nhau đi xem triển lãm xe cổ ở bãi đỗ xe Kroger Sav-On – sự kiện văn hóa duy nhất ở Versailles đợt cuối tuần vừa rồi.

Khi mẹ và thầy về đến nhà, vẫn thấy ông bà đang ngồi nguyên xi trên ghế sa-lông như lúc hai người rời khỏi nhà 4 tiếng trước đó (xem chương trình Những thước phim vui nhộn). Và Rocky thì đang ngáy

o o trong nôi. Bà nhận xét đúng một câu: “Thằng nhóc này đúng là gào khỏe thật. Chắc phổi phải nở lắm đây.”

Mẹ còn rất tự hào kể rằng giờ mẹ không còn nghi ngờ tẹo nào về tình yêu của thầy G dành cho mẹ. Bởi một người trọng thể diện như thầy ấy mà vẫn vì mẹ nhảy lên lái máy kéo giùm ông ngoại (mặc dù loại xe trông gần giống với cái máy kéo nhất mà thầy ấy từng biết chính là chiếc Zamboni hồi đi xem đội Rangers thi đấu). Về phía thầy G, ấn tượng mạnh nhất mà Versailles để lại trong thầy chính là những tấm biển chỉ đường có 1-0-2 dọc đường cao tốc từ sân bay quốc tế Indianapolis. Và thầy ý tiếc nhất là không được tận mắt nhìn thấy tấm biển

yêu thích của mình ở Ngân hàng Versailles: “NẾU THẤY NGÂN HÀNG ĐÓNG CỬA, ĐỀ NGHỊ QUÝ KHÁCH ĐÚT TIỀN QUA KHE CỬA”.

Mình rất hài lòng khi biết cả hai đều làm theo đúng chỉ dẫn của mình và không để Rocky lại gần mấy cái máy cắt cỏ, rắn hổ mang, và con dê Hazel của bà. Mẹ cũng nói rằng mình thật phí công khi cứ 3 tiếng gọi thông báo một lần về tình hình thời tiết ở Versailles. Nhưng mẹ rất vui vì sự quan tâm rất-ra-dáng-chị-gái của mình với Rocky.

Nhân lúc thầy G đang bận dỡ đồ, mình lén hỏi mẹ xem có gặp chú Wendell Jenkins không, nhưng mẹ đã tỉnh bơ trả lời: “Tại sao mẹ phải gặp chú ý?”

“Bởi vì… mẹ đã từng yêu chú ý”

“Ờ… nhưng là chuyện của 20 năm trước rồi”

“Vâng… Nhưng chẳng phải 15 năm trước mẹ cũng đã từng yêu bố và giờ hai người vẫn gặp mặt nhau đó thôi” – mình lý sự.

“Chỉ vì mẹ có con với bố thôi” – mẹ cười phá lên – “Tin mẹ đi, Mia, nếu không phải vì con thì chắc chắn bố và mẹ sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau lại đâu. Cả hai đều có cuộc sống riêng, cũng như mẹ và chú Wendell cũng vậy.”

Rồi mẹ nói tiếp: “Nếu không gặp dượng Frank, có lẽ mẹ sẽ ân hận vì đã chia tay với chú Wendell hay bố con. Nhưng giờ

mẹ đã kết hôn với người đàn ông trong mộng của mình, việc gì mình phải nhớ nhung người cũ nữa. Do đó, mẹ xin nói với con lần nữa là: Không, lần này về quê, mẹ không đi tìm chú Wendell Jenkins”

Wow… không ngờ thầy G lại là “người đàn ông trong mộng” của mẹ cơ đấy! Hy vọng là thầy ấy hiểu được bản thân may mắn thế nào khi được lọt vào mắt xanh của mẹ. Bởi vì mình dám chắc một vị hoàng tử đa tình và giàu có như bố mình mới được coi là người đàn ông trong mộng của phần lớn phụ nữ trên cái hành tinh này. Chứ không ai lại đi nghĩ rằng: “Hừm… ước gì mình gặp được một thầy giáo Đại số cấp 3 nghèo, chuyên mặc áo

sơ mi vải flanen và thích chơi trống, tên là Frank Gianini” – như mẹ mình.

Thật là tốt, hai mẹ con mình cùng một lúc đều gặp được người đàn ông trong mộng của đời mình…

Chỉ có điều… không hiểu mình có đi được đến cuối cuộc hành trình như mẹ không.

À, à, quên lúc nãy không ghi lại chuyện này vào: cái hộp bao cao su trong phòng tắm hóa ra không phải của Michael, cũng chẳng phải của Doo Pak. Đó là món quà “mừng lính mới” của các anh chị khóa trên dành cho tất cả các sinh viên năm nhất khi chuyển vào ký túc xá. Sinh viên đại học thật là quái gở đấy!!!!!!

Lúc nãy mới về mình thấy có tin nhắn của Michael ở điện thoại bàn. Nội dung giống y xì cái tin nhắn cho mình lúc ở khách sạn, nói mình gọi lại cho anh ý.

Giờ mở máy tính lên cũng thấy một cái email với nội dung tương tự: gọi cho anh!

Khônggggg, mình không gọi đâu! Nhỡ anh ý lại nhắc lại buổi trò chuyện tối qua thì sao? Mất mặt lắm!!!

Uiiiii uiiiii có message!

Hy vọng là Michael.

Không, xin đừng là Michael.

Hy vọng là Michael.

Không, xin đừng là Michael.

Hy vọng là Michael.

Không, xin đừng là Michael.

Hy vọng là Michael.

ILUVROMANCE: Ê, mình đây.

Thì ra là Tina

FTLOUIE: Hi, T

ILUVROMANCE: Cảm ơn về buổi tối hôm qua nhé. Vui khủng khiếp yyyyyý

FTLOUIE: Ừ.

ILUVROMANCE: Ủa, có chuyện gì à?

FTLOUIE: Đâu có

ILUVROMANCE: Chắc chắn CÓ CHUYỆN GÌ ĐÓ. Nãy giờ cậu chưa gõ

nổi quá 2 từ. Chuyện gì thế? Cậu và anh Michael nói chuyện với nhau rồi hả?

Sao cô nàng này tinh thế nhỉ???

FTLOUIE: Ừ.

ILUVROMANCE: Rồi sao, rồi sao???

FTLOUIE: Có gì đâu. Michael rất hiểu và thông cảm với mình. Anh ấy sẽ đợi tới khi mình sẵn sàng. Nhưng…

ILUVROMANCE: Nhưng sao?

FTLOUIE: Nhỡ Lana nói đúng thì sao? Nhỡ Michael không kiên nhẫn đợi được mình thì sao? Nhỡ…

ILUVROMANCE: Cậu nghe lời cái con Lana ấy làm gì? Những thứ nó nói toàn là điều nhảm nhí. Cậu nghĩ lại mà xem.…

Vụ nó ba hoa rằng nếu một người vừa bịt mũi vừa hắt hơi thì sẽ bị thủng màng nhĩ, hay vụ nếu đi tắm khi đang bị nguyệt san sẽ khiến ta bị chảy máu tới chết… Có cái nào là thật đâu!!!

FTLOUIE: Nhưng…

ILUVROMANCE: Không nhưng nhị gì hết. Cậu đúng là chúa phức tạp hóa vấn đề. Thế hai người đã giải tỏa hết mọi thắc mắc của mình chưa?

FTLOUIE: Chưa, chưa nói xong thì chú Lars ấn cửa vào kêu mình về. Mình vẫn chưa nói chuyện với anh ấy từ hôm qua tới giờ.

ILUVROMANCE: Thế thì cậu NGỒI ĐÂY CHÁT CHÍT LÀM CÁI GÌ. Không

mau đi lấy điện thoại và gọi cho anh ý đi chứ còn gì nữa.

FTLOUIE: Cậu nghĩ thế sao?

ILUVROMANCE: Còn chờ gì nữa. Hãy nói với anh ấy những gì cậu đang suy nghĩ. Phải nhớ rằng trong mọi mối quan hệ, sự trao đổi thẳng thắn chính là chìa khóa thành công.

FTLOUIE: Nếu cậu nghĩ vậy thì có lẽ mình nên…

Mình còn chưa kịp nói hết câu thì thấy một người khác nhảy vào…

WOMYNRULE: Miaaaaaa. Chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai rồi chứ?

FTLOUIE: Lilly! Cậu đã đi đâu thế? Mẹ

cậu đang tìm cậu đấy. Không phải lại đi quay lén ai đây chứ hả??? Lần trước bị Trung sỹ McLinsky cảnh cáo mà chưa tởn à?

WOMYNRULE: Thưa cô, tôi đã dành cả ngày hôm nay chuẩn bị mọi thứ cho cô ngày mai đấy ạ. Với mấy thông tin quí báu mình mới nhận được hôm nay, đảm bảo ngày mai cậu sẽ NỔI BẬT tại buổi tranh luận. Còn chuyện quay phim trên phố thì mình sẽ vẫn tiếp tục làm. Sau cuộc bầu cử ngày mai.

FTLOUIE: Lilly, cậu đang lảm nhảm cái gì đấy? Tin tức gì chứ? Mà mẹ cậu muốn cậu về cho con Pavlov đi dạo đấy.

WOMYNRULE: Đã làm rồi. À mà này,

cậu và anh mình cãi nhau à?

FTLOUIE: SAO CẬU LẠI HỎI THẾ??? ANH Ý HỎI GÌ VỀ MÌNH À??????????????

WOMYNRULE: Thôi, khỏi cần trả lời. Chỉ cần nghe cậu hỏi thế là mình biết rồi. Ừ, Michael đã hỏi xem mình có gặp cậu không. Nhưng giờ không phải lúc nghĩ tới các tình cảm cá nhân. Mình muốn tinh thần cậu phải thật tốt, chuẩn bị cho BUỔI TRANH LUẬN ngày mai. Tối nay, cậu nhớ phải đi ngủ sớm – tốt nhất là ngay bây giờ - và sáng mai phải nhớ ăn sáng. VÀ SUY NGHĨ TÍCH CỰC. Tiết 4 ngày mai sẽ là trận đánh cuối cùng của chúng ta ở trong phòng Thể dục. Việc bỏ phiếu sẽ tiến hành ngay sau đó vào bữa trưa.

Mình không có ý gây áp lực gì cho cậu đâu, nhưng mình chỉ muốn nhắc lại cậu một lần nữa: nếu ngày mai cậu diễn thuyết không tốt thì mọi cố gắng chúng ta đã làm mấy hôm nay – áp phích cổ động, mạng lưới quan hệ tại trận đá bóng… tất cả - đều trở thành vô nghĩa.

FTLOUIE: Như thế mà gọi là KHÔNG GÂY ÁP LỰC à?? Lilly, mình hiện KHÔNG CÓ GÌ CẢ NGOÀI ÁP LỰC!!!!!! Đất nước của mình sắp bị tống cổ khỏi Châu Âu, bà nội bắt mình chạm tay vào một mẩu tim hóa thạch của một vị thánh đã chết từ nghìn đời nay. Em trai mình không cần mình hát ru nữa. Còn bạn trai thì có cả một hộp bao cao su trong tủ thuốc…

Mặc dù mình biết không phải do Michael mua, nhưng… vẫn cứ thấy thế nào ý…

WOMYNRULE: Anh trai mình có CÁI GÌ??????????

FTLOUIE: Óe, mình không định nói ra chuyện đó với cậu.

WOMYNRULE: MÌNH CẤM CẬU LÀM CHUYỆN ĐÓ TRƯỚC MÌNH!!! NẾU KHÔNG MÌNH SẼ GIẾT CẬU!!!!

FTLOUIE: CÓ AI BẢO LÀ BÂY GIỜ ĐÂU. MỘT NGÀY NÀO ĐÓ, KHI MÌNH ĐÃ CHUẨN BỊ TÂM LÝ SẴN SÀNG.

WOMYNRULE: Nhìn đi nhìn lại không thấy anh mình cuốn hút ở điểm nào cả.

Đúng là chỉ có cậu mới thích nổi người như Michael. Mà thôi, dẹp Michael sang một bên đi. Tối nay đừng nghĩ đến chuyện gì khác. Hãy giữ cho đầu óc thật sảng khoái. Chúng ta chắc chắn sẽ thắng ngày mai!

FTLOUIE: LILLY!!! ĐỢI ĐÃ !!! CHẮC MÌNH CHỊU THÔI. VỤ THUYẾT TRÌNH NGÀY MAI Ý. CẬU NÓI THAY MÌNH ĐI. DÙ GÌ CẬU MỚI LÀ NGƯỜI MÊ ĐẮM CÁI GHẾ CHỦ TỊCH!!! MÌNH LUÔN DỊ ỨNG VỚI CÁC BUỔI DIỄN THUYẾT TRƯỚC ĐÁM ĐÔNG!!! CHƯA MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ GENOVIA NÀO GIỎI KHOẢN DIỄN THUYẾT CẢ!!! HỌ CHỈ GIỎI ĐÁNH CƯỚP THÔI!!

LILLY!!!!!!!!!!!!!!!

WOMYNRULE: (log out)

ILUVROMANCE: Mia, đừng lo. Ngày mai cậu sẽ ổn thôi.

FTLOUIE: Cảm ơn cậu Tina. Nhưng mình phải đi nằm đây. Hình như mình bị ốm rồi.

Chương 12

A A A B

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, 1 giờ sáng

Mình không thể. Không thể. Mình sẽ làm trò cười trước thiên hạ mất….

Sao mình có thể dại dột nhận lời Lilly cơ chứ????

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, 3 giờ sáng

Thật không công bằng. Chẳng nhẽ đời mình còn chưa đủ nhục nhã hay sao? Sao mình phải chịu mất mặt LẦN NỮA trước toàn trường???

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, 5 giờ sáng

Sao Louie Mập vẫn có thể ngủ ngon lành thế nhỉ?

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, 7 giờ sáng

Mình chết đây. Mình chết đây!!!!

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, phòng điểm danh

Giờ mình lại nghĩ khác. Có thể mình đã lo lắng quá nhiều, mà chẳng vì cái gì cả. Đằng nào thì mười đến hai mươi năm

nữa Trái Đất cũng nổ tung. Hoặc nếu không nổ thì cũng cạn kiệt năng lượng, hoặc bị tràn ngập nước bỏi những khối băng tan hay nham thạch và bụi núi lửa phun trào từ siêu núi lửa ở Yellowstone.

Chưa kể đến đám tảo độc điên loạn ở dưới đáy biển Địa Trung hải, nếu mấy con ốc sên của mình vẫn không chịu làm việc. Tầng sinh thái dưới đáy biển sẽ nhanh chóng bị phá hủy hoàn toàn, không còn loài sinh vật biển nào sống sót, ngoài lũ tảo độc kia.

Nếu nghĩ như vậy sẽ thấy cuộc đối đầu của mình với Lana hôm nay quả thực chỉ là MUỖI!!!

Thứ hai, ngày 14 tháng 9, giờ Thể dục

Tại sao cứ phải học bóng chuyền chứ? Mình dốt đặc môn này. Chưa kể bóng đập vào cổ tay đau gần chết. Lại còn thâm tím tùm lum nữa chứ.

Mình rất không vui khi cô Potts "vô tình" cho mình và Lana làm đội trưởng hai đội. Ai mà chẳng biết ngày hôm nay sẽ có một trận đấu lớn giữa Người nổi tiếng vs Kẻ thua cuộc vào tiết 4.

Lana đã chọn Trisha và đám bạn õng ẹo của nó. Còn mình chọn Lilly và những kẻ-bị-xã-hội-ruồng-bỏ (theo cách gọi của Lana). Mình biết Lana sẽ không đời nào chọn mấy người đó vào đội bóng của mình, mà mình thì không muốn biết những người đó mang mặc cảm bị bỏ rơi. Bởi mình BIẾT RẤT RÕ cảm giác là

người cuối cùng được chọn thì như thế nào. Cái cảm giác đó thật khủng khiếp, đứng nhìn lần lượt từng người, từng người một đi ra, không ai buồn đoái hoài tới mình.

Và như mọi khi, Lana lại thắng khi tung đồng xu và giành quyền phát bóng trước. Thế là nó đã cố tình phát thẳng bóng VÀO MẶT MÌNH. May mà mình né kịp, nếu không đã ngã ngửa ra đất rồi.

Cô Potts luôn cho rằng môn bóng chuyền giúp cho con người ta luyện phản xạ. Chẳng nhẽ thâm tím tay chân, mặt mũi là tốt hay sao? Cô ấy thử đứng yên cho một QUẢ BÓNG bay thẳng vào MẮT xem!

Tất nhiên chẳng đồng đội nào của mình

khẩn trương chạy ra đỡ bóng cả. Họ hiểu quá rõ các thương tật mà môn bóng chuyền có thể gây ra cho mình.

Vì vậy không có gì là ngạc nhiên khi đội của mình thua trắng tất cả các hiệp.

Giờ thì Lana đang lượn lờ quanh tủ đựng đồ trong cái quần soóc thể thao của Ramon Riveras, ba hoa về chuyện hai đứa đã có một kì nghỉ cuối tuần dạo quanh Manhattan trên chiếc thuyền buồm của nhà Weinberger. Mấy trò lãng mạn như thế sẽ không còn nữa một khi hiện tượng băng tan xảy ra, bởi Manhattan sẽ bị chìm sâu dưới nước. Hy vọng là Lana biết tận dụng triệt để cơ hội vừa rồi ngắm nhìn được toàn cảnh Manhattan lần cuối, trước khi nó bị xóa sổ hoàn toàn.

Nhưng xem ra không thì phải. Vì cô nàng đang hành diện kể chuyện mình và Ramon thi nhau ném nắp chai nước ngọt xuống biển làm lũ hải cẩu cứ tưởng thức ăn, lao tới đớp lấy đớp để. Thật vô lương tâm, đi lừa đảo mấy loài sinh vật không-mấy-không-minh như cá và hải cẩu. Thật mất nhân tính.

Sau đó bố Lana còn đưa hai đứa tới nhà hàng hải sản sang trọng bậc nhất Manhattan này để dùng bữa nữa chứ. Mình luôn mơ được một lần đặt chân tới đó mà nào đã có dịp đâu. Nhưng cái nhà hàng này cũng sẽ sớm bị đóng cửa thôi, khi lũ tảo độc tàn sát hết các sinh vật khác dưới đáy đại dương.

Một đứa như Lana chắc chưua bao giờ

bỏ ra lấy một giây băn khoăn về những gì đang diễn ra DƯỚI LÒNG đại dương. Mối quan tâm duy nhất của nó chỉ nhằm TRÊN MẶT đại dương mà thôi. trong những chiếc bikini sặc sỡ nhiều màu.

Phải đau đớn thừa nhận một điều: người nó đẹp thật! Nhưng như thế không có nghĩa là tâm hồn nó cũng đẹp!

Thứ hai, ngày 14 tháng 9, giờ Hình học

Hai tiết nữa thôi là mình sẽ thành trò cười trước toàn thể học sinh THAE.

Không phải cái gì đẹp cũng là tốt.

Cũng như Lana đẹp nhưng xấu tính.

Lũ tảo độc đẹp nhưng chết người.

Mình không đẹp cũng không thông minh.

Do đó mình sẽ thua!

Như thế có phải gọi là tính chất bắc cầu không nhỉ?

Mình không muốn là nhà toán học đâu. Muốn là NHÀ VĂN cơ. Mình muốn giỏi VĂN, chứ không phải HÌNH HỌC. À ... không... giỏi toán cũng được. Để mình có thể giải mọi bài tập về nhà mà không cần ai giúp. Nhưng không cần giỏi tới mức đạt giải quốc tế về Hình học, bị hết người này đến người kia làm phiền: "Mia! Mia! Giải hộ tớ bài này! Chứnng minh hộ tớ đẳng thức kia"...

Thứ hai, ngày 14 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Một tiết nữa thôi là mình sẽ thành trò cười trước toàn thể học sinh THAE.

Trông Lana hôm nay ăn mặc thật là lố bịch. Đeo thêm quả kính không số cũng chẳng thể giúp nó thông minh hơn được tẹo nào. Váy thì chắc chắn là đi mượn của mẹ, siêu già!

MIA!!! CẬU BỊ SAO THẾ? Trông tơi tả như vừa tập thể dục ra không bằng. Đêm qua cậu không ngủ tí nào hả?

Làm sao mà mình ngủ được khi biết rằng hôm nay sẽ lên thớt trước toàn thể học sinh THAE???

Không ai bị lên thớt cả. Trừ Lana. Và cậu sẽ là người cầm dao.

LILLY!!! Cậu THỪA BIẾT mình không có khiếu phát biểu trước đám đông mà. Xét theo khía cạnh chính trị xã hội học

mà nói, Lana hội tụ đầy đủ các ưu điểm về hình thể VÀ độ nổi tiếng.

Cậu đang lải nhải cái gì thế ?

Tin mình đi. Mình chắc chắn sẽ thua.

Chắc chắn không! Mình đã chuẩn bị sẵn một vũ khí bí mật.

CẬU SẼ BẮN HẠ LANA SAO?????

Không, Tina, cậu điên à. Mình sẽ không cho người khác ám sát Lana đâu mà lo. Chỉ là mình có một vũ khí riêng - và sẽ chỉ tung ra khi Mia có dấu hiệu không thuyết phục được Hội học sinh.

CHO MÌNH! CHO MÌNH !

Kiên nhẫn một chút, Mia.

Lilly, LÀM ƠN ĐI. Nếu cậu biết được gì đó, cậu cần phải nói hết cho mình biết với. Mình ĐANG SẮP CHẾT rồi đây này. Hết chuyện với mấy con ốc sên, chuyện với anh cậu rồi lại thêm chuyện này nữa, mình sắp...

Mia! Cô giáo nói muốn gặp riêng cậu kìa! Ngoài hành lang!

Hít vào, thở ra! Thật đều. Cậu sẽ ổn thôi. Giống như Drew trong phim Ever After ý.

Cậu nói thì dễ lắm, Lilly. Có phải cô ý chà đạp giấc mơ CỦA CẬU đâu!!!

Thứ hai, ngày 14 tháng 9, cầu thang tầng 3

Cô ấy nghĩ mình là ai chứ?? Chỉ vì tóc mình màu vàng (dù cho là màu vàng của nước rửa chén đi chăng nữa) và mình là một CÔNG CHÚA mà có thể hôg đồ kết luận rằng mình NGU DỐT hay sao?

Thật kinh người quá thế!!!

"Mia," - cô ý lôi mình ra ngoài hành lang vì "có chuyện muốn nói"... trước tất cả BÀN DÂN THIÊN HẠ - "Cô đã nói chuyện với bố của em. Thứ Sáu tuần trước ông vừa tới thảo luận về vấn đề bài vở của em. Mia, thú thực là cô không ngờ em bị đả kích đến như vậy về chuyện điểm số. Đáng ra em phải nói với cô chứ".

Mình nhớ là mình đã có nói mà. Vụ xin

làm lại bài đó thôi. Cô quên rồi sao, thưa cô Martinez đáng kính?????

"Em có thể gặp cô thảo luận về mọi chuyện mà" - cô ấu vẫn tiếp tục ngon ngọt.

Ok, ok. Vậy em có thể bày tỏ nỗi lo lắng của mình với cô về chuyện Britney bất ngờ theo chồng bỏ cuộc chơi, tạo ra mộy lỗ hổng lớn cho ngành công nghiệp giải trí nước nhà không? Dám chắc là không. Bởi cô đâu có thích việc em lấy người nổi tiếng ra làm ví dụ trong các bài tiếng Anh của em.

"Cô biết cô chấm điểm rất chặt. Nhưng em phải hiểu được điểm B trong lớp của cô đã là xuất sắc lắm rồi. Từ đầu học kỳ

tới giờ cô mới cho đúng một điểm A...".

Mình biết. Mình đã nhìn thấy. Trên tờ bài tập của Lilly.

"Lý do em chưa được điểm A là vì cô nghĩa em chưa cố gắng hết sức của mình. Em là một cây bút rất có tài, Mia ạ, nhưng em cần phải lựa chọn đề tài nào gần gũi và thực tế hơn một chút, không thể lúc nào cũng lấy được Britney Spears ra làm ví dụ được:.

ĐÂY chính là vấn đề lớn nhất của cái trường này. Không một ai hiểu được rằng Britney Spears chính là một cái kho tư liệu để viết về cuộc sống. Nhất của nhất động của Brit đều được mọi người theo dõi. Chỉ cần cô ấy làm một cái gì đó

khác thường là y như rằng ngày hôm sau thiên hạ đổ xô đi vơ vét các ấn phẩm của US Weekly và In touch. Cái tài của Britney chính là luôn biết tạo ra một cái gì đó cho chúng ta hy vọng. TV, đài báo luôn tràn ngập các tin tức liên quan đến chiến tranh, khủng bố, thiên tai... Để giảm tải, con người cần một nhân tố mới lạ, ít-phải-suy-nghĩ-hơn, và Brit chính là lá bài đó.

Có vẻ như vẻ bất mãn đã lộ tỏ trên mặt mình, vì ngay sau đó thấy cô M hỏi: "Mia? Em không sao đấy chứ?"

Nhưng mình chẳng nói gì. Biết nói gì nữa chứ!

Tuyệt thật, giờ thì mình lại còn bị muộn

tiết 4 nữa chứ. Thể nào cũng bị nghe cô Klein mắng vì tội vào muộn cho mà xem.

Nhưng giờ chuyện đó cũng chỉ là muỗi. Bởi nó có là gì, nếu so với việc còn đúng 40 phút nữa mình sẽ làm trò cười TRƯỚC TOÀN THỂ HỌC SINH THAE!!!!!!

Thứ hai, ngày 14 tháng 9, giờ tiếng Pháp

Còn 0 tiết nữa là mình thành trò cười trước toàn thể học sinh THAE.

CẬU ĐÃ ĐI ĐÂU THẾ??? CẬU VỪA BỎ LỠ CHUYỆN HAY RỒI !!!

Bỏ lỡ vụ gì? Cậu đang nói gì thế Shameeka? KHOANNNN - Đừng nói các cậu đã tiến hành kế hoạch vạch trần

Perin tối qua nhé!!!

Tất nhiên là không rồi. Nhưng lúc nãy cô Klein vừa bắt tất cả lớp đứng lên đọc tiểu sử bản thân, đầu tiên là họ tên của mình, kiểu như "Mon histoire, par Shameeka". Và khi Perin nói: "Mon histoire, par Perinne", cô Klein lập tức sửa lại: "Ý em là Perin". Perin lắc đầu: "Không ạ, là Perinne". Cô Klein vẫn khăng khăng: "Phải là Perin mới đúng. Bởi vì con trai phải là Perin. Con gái mới là Perinne. Mà em là con trai". Perin lúc đó gần như khóc òa lên nói: "Không đâu ạ. Là Perinne. VÌ EM LÀ CON GÁI".

PERIN LÀ CON GÁI ???? ÔI CHÚA ƠI!!! Tội nghiệp Perin! Cậu ấy chắc đã

ngượng chết mất! Vì bị nhầm là con trai. Thế cô Klein nói sao?

Tất nhiên là rối rít xin lỗi rồi. Cô ý còn làm gì được hơn nữa. Mặt Perin đỏ còn hơn Mặt Trời. Trông tội nghiệp lắm!

Shameeka, bữa trưa hôm nay bọn mình rủ Perin ngồi ăn cùng đi. Cả tuần trước mình toàn thấy cậu ấy lủi thủi ngồi ăn một mình, giống như tên ghét món ngô trộn tương ớt ở bàn kế bên ý. Mình nghĩ là Perin cần bọn mình!

Hay lắm! Được đấy! Cậu luôn rất giỏi trong mấy chuyện như thế này. Ý mình là cậu rất biết cách làm cho người khác vui. Giống như ...

Như ai?

Mình định nói là giống như một cô công chúa. Nhưng cậu CHÍNH LÀ một công chúa rồi còn gì. Có lẽ vì thế mà cậu rất giỏi an ủi người khác. Đó như là nghề của cậu vậy.

Cậu nghĩ thế sao?

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, phòng hiệu trưởng Gupta

Lần này ngồi ở đây mình chẳng còn chút sợ sệt nào nữa. Kể cả khi Lana đang ngồi kế bên, mắt trắng đã nhìn mình trừng trừng.

Mình cũng chẳng quan tâm việc cả trường đang tụ tập ở phòng thể dục đợi bài phát biểu của mình và Lana.

Cậu ấy có gì sai chứ? SAO NÓ DÁM ĐỐI XỬ VỚI CẬU ẤY NHƯ VẬY??? Xỉa xói mình mình là đủ, sao phải quay sang tấn công một người vô phương tự vệ, vừa chân ướt chân ráo chuyển về?

Nếu nó nghĩ mình chịu đứng làm ngơ nhìn nó lấy người khác ra làm trò cười như vậy thì nó đã cực kỳ, cực kỳ nhầm. Có lẽ giờ thì nó đã nhận ra điều đó, sau khi mất đi ít tóc (nối). Tay mình vẫn còn mấy cái gim màu xanh nhỏ li ti và mớ tóc nối của nó. Chứ nếu là tóc thật thì làm sao mới chạm mạnh vào một chút mà đã long ra tơi tả như thế. Ai bảo nó dám chỉ mặt kêu mình câm họng và giật tung cái phù hiệu hình sư tử trên áo mình?

Tóc nối thôi nhưng chắc cũng đau phải

biết! Đáng đời !!!

May cho Lana là chú Lars và Perin đã kịp nhảy vào can thiệp, kéo mình lại, chứ không thì ... đừng nói là chỉ có mớ tóc nối, đám tóc thật mình cũng bứt cho bằng sạch.

Perin là con gái mà khỏe ra trò. Lại còn cư xử rất lịch sự nữa chứ.

Cậu ấy đã nói "Cảm ơn Mia" với giọng đầy cảm kích, lúc cô hiệu trưởng Gupta đi tới lôi mình vào văn phòng. Và nếu mình nhìn không nhầm thì còn có một số người vỗ tay đồng tình với mình. Trừ cô hiệu trưởng Gupta, tất nhiên rồi! Trong mắt cô ấy, Lana không bao giờ sai. Cách duy nhất để lý giải cho hành động "điên

rồ" vừa rồi của mình là do "căng thẳng trước giờ bầu cử". Cô ấy không cần biết Lana là người đầu tiên khơi mài khi gọi mình là "ĐỒ CON HOANG" hay chuyện nó giật tung phù hiệu trên áo của mình khi tháy mình bảo nó "CÂM MIỆNG". Tất cả những gì cô ý biết (hoặc muốn biết) là việc mình giật bao nhiêu tóc nối trên đầu Lana.

Cô ấy nói: "May cho em là tôi không đuổi học em ngay lập tức, vì dù sao nhà em hiện cũng đã có quá nhiều chuyện đau đầu cần giải quyết rồi". Hóa ra cô Gupta cũng chịu khó xem tin tức gớm!

"Hai em cần giải quyết các xung đột theo cách văn minh và có học hơn: Hãy xuống phòng thể dục tầng 2 và bắt đầu buổi

diễn thuyết của mình đi... Mia, em có thể rời quyển nhật ký một phút và tập trung nghe tôi nói hết được không?"

Cô ấy NGHĨ mình đang viết cái gì? Fan fic phim Chiến tranh giữa các vì sao chắc?

Lana phá lên cười rất man trá khi thấy cô Gupta mắng mình.

Có lẽ nó sẽ không dám cười sảng khoái như vậy nếu biết được rằng tên của mình được đặt theo tên một người dám dùng rìu chặt đứng đầu người khác!!!!!!

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, trong phòng thể dục

Lạy chúa! Sao mình lại đi dính vào

chuyện này??? Mọi người đã tề tựu ĐÔNG ĐỦ cả. Toàn thể 1000 học sinh khối cấp 3 của THAE, đang ngồi kín các ghế trước mặt, NHÌN mình, LƯỜM mình. Vì đứng trên này chẳng còn ai khác ngoài mình và Lana, cùng 2 cái bục phát biểu và 1 chậu cây cọ (họ đã nhổ nó lên khỏi sân trường để trang trí cho thêm phần ấm cúng - hoặc cũng có thể là để tiếp thêm oxy cho mình, trong trường hợp mình bị ngất xỉu).

Tự dưng mình thấy choáng váng buồn nôn.

Cô Gupta đang thao thao bất tuyệt giới thiệu Hội học sinh THAE và hai ứng cử viên cho chức Chủ tịch. Rằng cô hy vọng "đây sẽ là một cuộc cnahj tranh công

bằng, thắm đượm tinh thần hữu nghị".

Hữu nghị cơ đấy? Tóc của Lana vẫn còn dính vài sợi trong kẽ tay mình đây này!!

"Mỗi người sẽ trình bày quan điểm của mình về các vấn đề bất cập hiện nay của THAE. Sau đó toàn thể học sinh sẽ căn cứ vào đó mà bỏ phiếu tìm ra vị Chủ tịch xuất sắc nhất".

Không phải chứ? Vấn đề gì? CÓ AI NÓI CHO MÌNH BIẾT LÀ SẼ PHẢI THEO CÁC VẤN ĐỀ ĐÂU???

Lilly, tay cầm chặt cái máy quay camera, đang ngồi ngay hàng ghế đầu cùng Tina, Boris và Shameeka, Ling Su và Perin, huơ tay ra dấu với mình loạn xạ. Không hiểu Lilly đang muốn nói gì với mình thế

nhỉ? Không phải cậu ấy định tung ngay vũ khí bí mật ra chứ??? Buổi cạnh luận thậm chí còn chưa bắt đầu mà !!!

À à, hiểu rồi. Cậu ấy muốn mình ngồi thẳng lưng lên và ngừng ngay chuyện viết nhật ký. KỆ! Mình vẫn...

ỐI... Cái mùi đó! mình nhận ra cái mùi đó! Nước hoa Chanel No.5. Mình biết duy nhất một người xài loại nước hoa cao cấp đó - và xịt đậm đặc một cách vô đối, đến nỗi dù ở cách xa cả chục mét cũng ngửi được.

BÀ ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY THẾ KHÔNG BIẾT????

Ôi khônggggggggggggg. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Cần phải có quy định cấm

gia đình học sinh tùy tiện đến trường bất cứ lúc nào muốn, kiểu như thế này.

Áaaaaaaaaaaaaa... Cả bố nữa?

Và con Rommel.

Không thể tin nổi. Bà mang CHÓ tới xem mình phát biểu.

Và một binh đoàn phóng viên.

Chưa hết... Người đó có phải là LARRY KING không hả trời???

Giờ chỉ còn thiếu mỗi mẹ và Rocky nữa thôi là đủ thành buổi họp mặt gia đình Thermopolis-Gianini-Renaldo...

Ha! Chẳng phải chờ lâu. Mẹ kia rồi, đang cầm tay Rocky vẫy vẫy về phía mình. Rocky yêu, thật vui là em đã tới!

Tới chứng kiến bà chị khốn khổ này bị mất mặt và nhục nhã như thế nào trước đám đông...

Ôi không, bắt đầu rồi.

MICHAEL, ĐANG Ở ĐÂU KHI MÌNH CẦN ANH ẤY NHƯ LÚC NÀY ?????

Chương 13

A A A B

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, trong phòng vệ sinh nữ

Lại là toa-let nữ. Lần nào cũng vậy. Như một thói quen khó sửa...

Chắc phải một lúc nữa mình mới dám chui ra khỏi đây mất. Không, một lúc LÂU NỮA... Mà có khi là KHÔNG

BAO GIỜ!

Mọi chuyện vừa diễn ra thật... Thật... Khó tả.

Đầu tiên cô Gupta nhiệt liệt chào mừng mọi người đã tới dự buổi bầu cử ngày hôm nay của trường THAE- đặc biệt cảm ơn Larry King và dàn máy quay của ông. Kế đó nhấn mạnh tầm quan trọng của Hội học sinh đối với trường học và vai trò lãnh đạo không thể thiếu của Chủ tịch Hội. "Tôi xin trân trọng giới thiệu hai ứng cử viên xuất sắc, đại diện cho giới trẻ ngày nay. Hai con người, hai tính cách, nhưng vô cùng thông minh và cá tính. Xin mời toàn thể các vị khách quý, các vị phụ huynh và toàn thể các em học sinh của THAE lắng nghe bài phát biểu

của Lana Weiberger và Amlelia Thermopolis Renaldo. Hai ứng cử viên sẽ lần lượt trình bày quan điểm và các biện pháp nhằm cải thiện môi trường học tập của THAE, chứng tỏ bản lĩnh của vị Chủ tịch tài năng mà mẫn cán".

Và rồi hiệu trưởng Gupta chọn Lana là người phát biểu đầu tiên - mình nghĩ là cô ấy muốn trừng phạt mình vì tội giật đám tóc nối của Lana.

Đám đông cổ vũ cho Lana phải nói là đông như kiến cỏ. Tiếng vỗ tay như sấm rền, tiếng hò reo, cổ vũ " La-na, La-na, La-na" văng khắp phòng Thể dục, to đến nỗi đã có lúc mình tưởng sắp thủng màng nhĩ.

Lana đi lên bục, với phong thái cực kì tự tin, bất chấp phía dưới là hơn 1000 học sinh và 75 người trong Hội đồng Giáo viên của THAE (nếu tính cả mấy cô cấp dưỡng). Chưa kể mấy người trong gia đình mình và một toán phóng viên của đài CNN.

Nói chung là những gì mà mấy con người dưới kia muốn nghe thì Lana đều nói đủ cả: cải thiện bữa trưa, kéo dài thời gian ăn trưa, thay gương to hơn tỏng phòng vệ sinh nữ, ít bài tập về nhà đi, tăng thêm các môn thể thao, đảm bảo chắc chắn cho bất kì học sinh nào muốn đăng kí vào các trường đại học của Ivy League, bổ sung thêm các loại nước uống ít ga và ít đường trong máy bán tự động... Cô ta

còn kịch liệt phản đối vụ lắp máy theo dõi bên ngoài trường, thề sẽ dỡ bỏ chúng, cô ta xin đảm bảo sẽ biến tất cả những điều trên thành hiện thực...

... mặc dù mình có thể dám chắc là Lana không thể làm điều đó. Vì sao ư? Ngoài việc phát hiện ra những kẻ hay hút thuốc lá trộm, vẽ bậy lên đầu Joe, xả rác bừa bãi... mục đích chính của những chiếc camera đó là để chống trộm và kẻ gian phá hoại.

Còn nữa, nhà cung cấp thực phẩm cho căng-tin trường đồng thời là nhà phân phối chính thức của tất cả các căng-tin trường học và bệnh viện trong khu vực này. Trong cái thành phố này không thể tìm được nơi nào có chất lượng thức ăn

tốt mà rẻ như thế đâu.

Việc BGH chấp nhận yêu cầu kéo dài thời gian ăn trưa đồng nghĩa với chuyện phải giảm bớt thời gian giảng dạy. Mỗi tiết bây giờ có 50 phút, thử hỏi còn giảm vào đâu nữa.

Lana nghĩ rằng tiền là vỏ hến hay sao mà đòi trang bị gương cỡ lớn ở tất cả các nhà vệ sinh nữ? Nếu chịu khó động não một chút nó sẽ thấy rằng:

Ít bài tập về nhà hơn sẽ chỉ khiến chúng ta hổng kiến thức khó mà đỗ nổi vào những trường đại học lớn.

Tập trung hơn cho thể thao đồng nghĩa với cắt bớt tiền tài trợ cho các CLB nghệ thuật.

Không một ai có thể đảm bảo chắc chắn sẽ được nhận vào các trường đạo học trong khối Ivy League, kể cả những người có bố mẹ làm ở đó.

Làm sao mà chọn được các loại nước uống trong máy bán tự động? Cái đó là tùy thuộc vào nhà cung cấp mà.

Nhưng xem ra Lana không nghĩ được sâu xa đến vậy. Cũng như nhóm người ủng hộ cho Lana. Ngay khi cô nàng kết thúc bài thuyết trình của mình, đám đông reo hò cổ vũ ầm ĩ, anh chàng Ramon Riveras thậm chí còn cởi áo khua khoắng loạn xạ trên không trung, khiến cho không khí trong khán phòng như muốn nổ tung.

"Cảm ơn em, Lana. Mia, em có lời gì

phản biện không?" - cô Gupta lộ rõ vẻ hài lòng với bài phát biểu của cô học sinh cưng.

Lúc đó mình thấy khó thở và buồn nôn vô cùng. Nhưng sáng giờ mình đã có gì vào bụng đâu, muốn nôn cũng chẳng có gì mà nôn. À, ngoại trừ 5 miếng bim bim của Lilly, nửa lát bánh mì phết mật ong của Boris, 3 cái bánh quy của chú Lars và 1 ngụm Coke của Tina.

Chân mình như muốn khụy xuống, tưởng chừng như không lết nổi tới cái bục, chứ đừng nói đứng đó mà phát biểu. Ngay khi mình vừa đứng lên khỏi ghế, những tràng pháo tay rôm rả dành cho Lana vụt tắt ngúm, thay đó là hàng tràng cười ồ lên chế nhạo. Trisha Hayes thì đang ngả

nghiêng cùng đội cổ vũ cười nhạc đôi giày khủng bố của mình.

Bất chợt, điều thần kì đã xảy ra!!! Khi nhìn xuống biển người đang chế nhạo mình, bỗng nổi bật lên khuôn mặt người sáng, đáng yêu của Perin. Cậu ấy đang vỗ tay nhiệt tình, ủng hộ cho mình. Mình cảm tưởng như bóng ma của bà cố Rosagunde, nữ hoàng đầu tiên của Genovia, chợt ùa về nhập vào mình.

Hoặc nếu không thì là thánh Amelie ở trên trời đã truyền sức mạnh của người cho mình, giúp mình vững vàng bước tới bục phát biểu. Đột nhiên hôm nay mình nhớ chi tiết mọi bài giảng của bà về phong thái khi thuyết trình, đứng thẳng lưng, không gác chân, không chống khủyu

tay lên bục... và mình đã làm một việc chưa từng có trong lịch sử tranh cử của trường Alber Einstein: tháo micro ra, cầm vào tay và đi ra PHÍA TRƯỚC bục, mặt đối mặt với toàn thể mọi người.

Đúng vậy. Ở phía trước bục. Không có gì che chắn trước mặt mình cả,

Không còn chỗ nào để trốn.

Cũng không có gì ngăn cách giữa mình với khán giả của mình.

Trong khi cả khán phòng còn đang lặng đi vì bất ngờ trước hành động của mình, mình bắt đầu nói - không hiểu sao hôm nay ý tứ trong đầu cứ tuôn ra ầm ầm. Đoạn mở đầu mình thậm chí còn lôi bản tuyên ngôn độc lập của nước Mỹ ra để

dẫn chứng cho cái gọi là quyền bình đẳng, dân chủ và tự do trong nhà trường..."Không cần biết địa vị xã hội của bạn là cao hay thấp, bạn nhuộm tóc màu gì, bạn đang hẹn hò với ai, bạn có chơi thể thao hay không".

"THAE chính là một xã hội thu nhỏ, nơi chúng ta gặp nhau 8 tiếng một ngày, 5 ngày 1 tuần. Tất cả những gì tôi thấy được ở ngôi trường này là sự chia bè chia phái. Họ chỉ chăm chăm tới cái lợi của nhóm mình mà quên đi lợi ích chung của những người khác. Họ ghét mọi sự thay đổi, vì lo sợ rằng những nhân tố mới, những con người mới có thể sẽ làm phá vỡ cái lợi thế vốn đang thuộc về họ.

Lối suy nghĩ thiển cận đó cần phải thay

đổi!"

Mình hơi dừng lại 1 chút, mọi người trong phòng vẫn đang im lặng như tờ ông Larry King đang nghiêng đầu qua thì thầm gì đó vào tai bà. Còn đám người trong đội cổ vũ và đội bóng thì nhăn mặt tỏ rõ vẻ khinh bỉ.

Mình cần phải tiếp tục. Phải kiên cường giống như Thánh Amelie vậy.

"Lịch sử đã hình thành, phát triển sau đó chối bỏ rất nhiều loại hình nhà nước, trong đó phải kể đến mô hình quyền lực thần thánh. Mặc dù trên thế giới, loại hình nhà nước này đã bị xóa bỏ từ hàng trăm năm về trước nhưng có vẻ như nó vẫn hiện hữu trong chính ngôi trường

này. Một số học sinh vẫn cho mình cái quyền quyết định mọi thứ, chỉ vì họ xinh đẹp hơn - hoặc chơi thể thao giỏi hơn - hay được mời đi dự tiệc nhiều hơn những người khác".

Khi nói mấy câu này mình nhìn thẳng vào mặt Lana, Ramon, Trisha, như để lấy họ để làm bằng chứng chứng minh cho luận điểm của mình. Sau đó mình quay lại nhìn khán giả, đa số vẫn đang há hốc mồm vì kinh ngạc.

"Những người này có thể xếp vào nhóm người tiến hóa bậc cao nhất trong xã hội. Mọi thứ của họ đều hoàn hảo. Họ sở hữu một thân hình hoàn mỹ, thường chỉ thấy ở những người mẫu trên bìa các tạp chí thời trang danh tiếng. Đồ dùng của họ

luôn là những đôi giày, những chiếc túi cao cấp, sành điệu nhất. Họ là những người nổi tiếng. Họ khiến những người xung quanh phải thầm ao ước và ngưỡng mộ.

Tôi đã từng sống trong thế giới đó. Đúng vậy. Và tôi thấy được điều gì ư? Xin thưa, toàn là những kẻ bất lương! Những người này, tự cho mình cái quyền điểu khiển bạn và tôi, nhưng thực ra hoàn toàn không có đủ tiêu chuẩn làm 1 người lãnh đạo. Lý do rất đơn giản, bởi họ không hiểu, và cũng không chịu hiểu một nguyên tắc rất cơ bản trong xã hội : đó là TẤT CẢ MỌI NGƯỜI SINH RA ĐỀU BÌNH ĐẲNG. Ngay tại đây, trong căn phòng này, không một ai, không một cá nhân

nào được quyền tự cho mình là tốt đẹp hơn những người khác. Kể cả cho dù họ có là nữ hoàng hay công chúa".

Có một số người đã bật cười khi nghe thấy câu cuối cùng của mình. Mặc dù ý đồ ban đầu của mình không hề định chọc cho ai cười cả. Nhưng tự dưng mình cảm thấy bớt căng thẳng đi rất nhiều, có lẽ vì tiếng cười đó không hề giống tiếng cười chế nhạo hay móc mỉa gì. Biết đâu họ thấy bài thuyết trình của mình dí dỏm thì sao? Tay mình vẫn đổ đầy mồ hôi và run rẩy vì căng thẳng, nhưung càng lúc càng cảm thấy tự tin hơn.

"Tôi sẽ không đứng ở đây hứa hươu hứa vượn về những thứ mà các bạn và tôi thừa hiểu tôi sẽ không làm được" - mình

lại quay sang nhìn Lana, đang khoanh tay trước ngực, mặt lạnh như ********* nồi - "Kéo dài thời gian ăn trưa ư? Các bạn cũng biết Ban Quản Trị Hội đồng nhà trường sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện đó mà. Tăng thêm các môn thể thao ư? Xin hỏi ở đây có bao nhiêu bạn cảm thấy chưa thỏa mãn với các môn thể thao của nhà trường?".

Một vài cánh tay lác đác giơ lên.

"Vậy bạn nào thấy rằng nhu cầu học tập, sáng tạo của mình vẫn chưa được đáp ứng đủ không? Có ai ở đây cho rằng THAE cần phải bổ sung thêm nhiều tạp chí văn học hay trang bị thêm máy quay kỹ thuật số, máy ảnh, công nghệ biên tập và cắt phim dành cho CLB Nhiếp ảnh và

Điện ảnh? Hay một lò nung gốm cho phòng nghệ thuật, hay hệ thống ánh sáng sân khấu mới CLB Kịch nói... hơn là một chiếc cúp vô địch môn bóng đá?"

Rất nhiều cánh tay giơ lên/

"Vâng, đúng như tôi đã nghĩ. Vấn đề lớn nhất của ngôi trường này chính là trong một thời gian quá dài, một bộ phận nhỏ học sinh trong trường đã tự cho mình cái quyền quyết định mọi chuyện cho đa số. Và điều đó là hoàn toàn sai".

Có ai đó phía phía dưới đã vỗ tay ầm ĩ. Nhưng mình không nghĩ đó là Lilly.

"Không, còn hơn là sai" - mình như được tiếng vỗ tay đó tiếp thêm dũng khí, hùng hồn nói tiếp - "Đây phải gọi là sự vi

phạm vào các nguyên tắc cơ bản mà chính phủ ta đang cố gắng xây dựng bấy lâu nay. Như nhà triết học John Locke đã nói, Nhà nước chỉ được công nhận khi nó nhận được sự ủng hộ của người dân. Liệu các bạn có chịu để cho một nhóm người cá biệt quyết định mọi chuyện cho mình không? Hay bạn tin tưởng vào sự lựa chọn của người hoàn toàn hiểu bạn cần gì, sẵn sàng lắng nghe mọi quan điểm, ý kiến, hy vọng và ước mơ của bạn? Người sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo quyền lợi của bạn, chứ không phải quyền lợi của một số ít những người tự cho mình là đẳng cấp cao."

Lại có tiếng vỗ tay từ dưới cuối phòng vọng lên. Dám chắc đó không phải là bạn

của mình, bởi những người mình biết đều đang ngồi trên mấy hàng ghế đầu. Tiếng vỗ tay đó chưa dứt liền được nối tiếp bằng hàng loạt những tiếng vỗ tay tiếp theo. Ai đó đã gào lên: "Cố lên! Mia!"

Whoaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! Không ngờ có người ủng hộ mình cơ đấy!!!

"Ừm, cảm ơn em, Mia" - cô Gupta đang chực đi về phía mình - "Một quan điểm rất mới".

Nhưng mình lờ đi như không. Sau khi thấy được sự ủng hộ nhiệt tình vừa rồi của mọi người, cô Gupta có vẻ muốn chặn họng không cho mình nói tiếp, trước khi mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát của cô ấy.

Mình vẫn còn rất nhiều điều cần nói! Hôm nay mình phải nói hết ra mới được! Chết thì chết!

"Nhưng vấn đề của cái trường này không chỉ dừng lại ở đó" - mình cũng cảm nhận được sự tự tin trong giọng nói đanh thép đang vọng khắp phòng của mình.

"Cái tôi muốn nói tiếp ở đây chính là về những thầy giáo, cô giáo đáng quý của chúng ta. Họ không thể tự cho mình là thước đo của mọi chuẩn mực được, nhất là khi kho tàng tri thức là vô tận, nó thay đổi hằng ngày, hàng giờ với tốc độ ngày càng nhanh. Tại sao họ lại đem đóng khung cứng nhắc vào những môn học mang đầy màu sắc chủ quan, ví dụ như môn tiếng Anh chẳng hạn. Đề tài chúng ta

tự lựa chọn để viết có thể bị một số thầy cô liệt vào dạng không chính quy, thiếu thực tế. Nếu tôi chọn viết về lịch sử hình thành và phát triển truyện tranh hay phim hoạt hình Nhật Bản, liệu bài viết của tôi có bị đánh giá là thiếu hiện thực hơn so với bài viết về chuyện núi lửa ở Công viên Yellowstone có khả năng sẽ phun trào, giết chết hàng triệu người?"

Có tiếng xì xào ở dưới khán giả, một số thậm chí còn tỏ rõ vẻ mặt lo lắng. Xem ra không nhiều người biết về chuyện siêu núi lửa dưới lòng công viên Yellowstone.

"Tại sao không nghĩ ngược lại rằng, chính vì không biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra với cái núi lửa ấy, chúng ta cần

phải lạc quan hơn, tìm kiếm những đề tài mang tính giải trí nhẹ nhàng hơn - như truyện tranh hay phim hoạt hình Nhật Bản chẳng hạn?".

Nụ cười lại hiện lên trên nét mặt của những người phía dưới. Một số còn nói rất to: "Bảy viên ngọc rồng!". "Final Fantasy!", "Pokemon!" ...

"Có thể những thứ xổ số, ti vi được phát minh ra là để bán được sản phẩm, thỏa mãn nhu cầu của con người, và khiến họ sao nhãng, không để ý tới điều kinh hoàng thực sự đang tồn tại quanh chúng ta. Nhưng có lẽ chúng ta CẦN sự sao lãng đó. Bởi đôi khi trong sự sao lãng đó chúng ta mới có thời gian nghỉ ngơi và tận hưởng cuộc sống. Có gì sai khi sau

một ngày làm việc mệt mỏi chúng ta đi hát karaoke hoặc ở nhà xem mấy tập phim The OC? Hay đọc truyện tranh... Chẳng nhẽ phải phức tạp, phải khó hiểu thì mới là tiêu chí? 100 năm sau, có thể loài người sẽ bị tuyệt chủng hoàn toàn do siêu núi lửa ở Yellowstone phun trào, do băng tan, hoặc do không còn khí đốt, hoặc do loài tảo biển xâm chiếm toàn bộ hành tinh... Tôi hỏi các bạn, nếu phải chọn một thứ để nói về đầu thế kỷ 21 thì bạn sẽ chọn cái nào - một bài luận nói về những cách thức mà giới truyền thông đang khai thác và lợi dụng chúng ta, hay là một tập phim hoạt hình Thủy thủ mặt trăng? Không biết ý kiến của các bạn thế nào chứ tôi là tôi chọn phim hoạt hình, rồi sau đó chết cũng mãn nguyện".

Cả khán phòng như muốn vỡ tung vì câu nói sau cùng này của mình, Mia Thermopolis. Tiếng hò reo, tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm nổ, tới mức mình gần như phải hét vào micro: "Do đó, trước khi bạn bỏ phiếu bầu Chủ tịch hội học sinh ngày hôm nay, xin hãy dừng lại một phút và tự hỏi bản thân: Từ "mọi người" trong câu "sự ủng hộ của mọi người, do mọi người" có nghĩa là gì? Liệu nó có nghĩa là một nhóm nhỏ những người cá biệt hay là đại bộ phận những người cùng có chung một lý tưởng? Hãy bầu cho người mà bạn cảm thấy có thể đại diện tốt nhất cho các bạn, cho mọi người!!!"

Nói xong câu này mình thảy vội cái

micro cho cô Gupta và chạy thẳng ra khỏi phòng. Để lại hàng sau tiếng vỗ tay, tiếng reo hò như sấm rền.

Giờ mình đã an toàn trong cái nhà vệ sinh này.

Mình cảm thấy RẤT LẠ. Chưa bao giờ trong đời mình dám đứng lên và làm một chuyện dũng cảm như vậy. Trừ lần mấy cái máy tính phí đỗ xe. Nhưng khác nhau ở chỗ: khi đó mình chỉ nêu ý kiến nhằm giảm thiểu thiệt hại cho hạ tầng cơ sở của đất nước và tăng thêm nguồn thu cho ngân sách mà thôi, chứ không yêu cầu ai phải ủng hộ cho mình. Hơn nữa ở Genovia chẳng phải đối đầu với ai cả. Mọi ý kiến của mình mọi người đều phải làm theo, khi mình tiếp quản lại ngai

vàng.

Nhưng lần này thì có. Mình yêu cầu mọi người hãy đặt lòng tin của họ - thể hiện qua các lá phiếu - vào mình. Mình phải đối đầu với Lana, cô gái đình đám nhất trường.

Úi, có tiếng lao xao ngoài hành lang. Chắc buổi bầu cử đã xong rồi. Không biết Lana đã nói gì để phản bác lại các luận điểm của mình. Đáng ra mình phải ra ngoài đó nghe xem nó phản bác những gì, để có gì còn phản bác lại chứ nhỉ.

Nhưng mình không thể. Chịu thôi. Một lần là quá sức chịu đựng của mình lắm rồi!

Ôi, không, tiếng của Lilly...

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, giờ NKETN

Bữa trưa thật vui. Cứ chốc lại có một nhóm người rẽ qua bàn mình chúc mừng và nói rằng họ đã bầu cho mình. Từ hồi đi học mẫu giáo tới giờ, lần đầu tiên có người không thuộc nhóm Lập dị chủ động nói chuyện với mình. Nhóm Trượt ván hè phố, nhóm Rock, nhóm Kịch nghệ và thậm chí là vài người trong Đội bóng đá nữa - những người mà trước đây không buồn ngó mình lấy một cái nếu chẳng may chạm mặt trên sân trường. Choáng không!!!

Bỗng nhiên mọi người như muốn ngồi CÙNG BÀN ĂN với mình.

Nhưng chiếc ghế trống cuối cùng đã

được dành cho Perin mất rồi.

Nghe mọi người kể sau khi mình chạy ra khỏi phòng thể dục Lana đã dùng hết mã lực nhảy lên bục đòi phản biện, nhưng bị mọi người phản đối, đuổi xuống. Cô nàng thậm chí không nói nổi một từ nào, bởi tiếng la ó quá to, át cả tiếng loa. Cô Gupta đa phải bật loa lên hết cỡ để bắt mọi người trật tự trở lại, nhưng khi đó thì Lana đã tức tưởi chạy ra khỏi phòng rồi. (Đáng đời ! Ai bảo xé rách phù hiệu của mình. Giờ mình vẫn chưa biết làm sao khâu lại lên áo đây. Mẹ thì không biết may vá gì rồi, chắc phải nhờ cô hầu phòng của bà thôi).

Chuyện hay vẫn cha dừng lại ở đó. Sau khi Lilly kéo được mình ra khỏi toa-lét,

mình chạy lại chỗ bố mẹ và bà. Mẹ ôm mình rõ chặt và nói rằng mình đã làm cho mẹ rất tự hào. Con Rocky cứ toe toét cười với mình.

Nhưng tin của bố mới là vui nhất: theo thông báo mới nhất của nhóm thợ lặn Thủy quân Hoàng gia Genovia, mấy con ốc sên của mình đã bắt đầu rục rịch ăn đám tảo độc! Thật đấyyyyy!!! Chỉ trong một đêm chúng đã dọn sạch hơn 37 hécta dưới đáy biển. Cứ cái đà này rất có thể chỉ tới tháng 10 là Vịnh Genovia sẽ sạch bong không còn dấu vết tảo độc đó nữa. Sau đó, đám ốc sên đó sẽ tự động phân hủy khi nước biển Địa Trung Hải trở nên quá lạnh.

"Nhưng con đừng lo, bố vừa ký lệnh yêu

cầu Quốc hội đặt mua thêm 10.000 con ốc sên nữa cho mùa xuân tới rồi. Phòng trường hợp bọn tảo bên mấy nước láng giềng lại bò sang nước mình" - bố cười nói. Lâu lắm rồi mới thấy bố vui như vậy.

Mình vẫn chưa thể tin nổi những gì bố vừa thông báo.

"Như vậy có nghĩa là chúng ta không bị đuổi ra khỏi Châu Âu nữa đúng không ạ?"

"Mia, không bao giờ có chuyện đó đâu con" - bố trợn tròn mắt nhìn mình - "Bố biết có một vài nước muốn chúng ta ra khỏi Châu Âu. Nhưng chính họ mới là người đầu tiên gây ra thảm họa sinh thái

này. Do vậy không một ai thực sự dám đứng ra đề xuất chuyện đuổi Genovia ra khỏi khối cả?.

Vậy mà giờ bố mới nói cho mình nghe chuyện này. Bố có biết con đã phải thức trắng bao nhiêu đêm lo nghĩ về vụ này khônggggggggggg!!!

Mình thoáng nhìn thấy cô Martinez cũng đang đứng ở gần đấy, trông vẻ mặt khá nhân từ và pha lẫn cả ngây dại nữa. Mình không thể tìm ra từ nào khác chính xác hơn để tả khuôn mặt của cô ấy lúc bấy giờ.

"Mia," - cô M tiến lại gần, ngay khi mình buông bố ra (mình đã quá vui mừng khi biết chuyện đám ốc sên cưng của mình

đã cứu được vịnh G mà) - "Cô chỉ muốn nói rằng bài diễn thuyết của em thật tuyệt vời. Và rằng em đã nói đúng, cô đã hơi quá cứng nhắc. Cô rất xin lỗi vì đã khiến em cảm thấy rằng đề tài do em lựa chọn không đáng được coi trọng bằng các đề tài mang tính nghiêm túc hơn".

Mình sẽ cảm thấy niềm vui được trọn vẹn hơn nhiều nếu như bố không dùng một ánh mắt lả lướt để nhìn cô Martinez.

Nhưng sao cũng được. Dù gì thì bố cũng khó mà cặp bồ với một người như cô Martinez được vì các bạn gái trước giờ của bố có ai tỏ ra có trí tuệ được bằng nửa cô M đâu.

Và người vui nhất hôm nay có lẽ là bà.

"Cháu thấy chưa, Amelia, ta đã nói là cháu sẽ làm được mà. Cháu đã truyền được cảm hứng cho người nghe. Mọi người thực sự đã bị cháu thu phục. Đã có lúc ta tưởng như linh hồn của thánh Amelie đang quanh quẩn trong phòng".

Thật là lạ - nhưng mình cũng có cảm giác như vậy.

Tất nhiên mình chẳng dại gì nói điều đó với bà, chỉ tổ làm bà thêm tự mãn mà thôi. "À, bà ơi, thế vũ khí bí mật của bà và Lilly là gì thế? Khi nào thì hai người định tung ra?".

Bà không trả lời, thay vào đó dùng hai ngón tay nhón lật cái phù hiệu trên áo mình lên và hỏi: "Áo cháu bị làm sao thế

này? Amelia, chẳng nhẽ cháu không thể tự chăm sóc bản thân tốt hơn một chút hay sao? Một chông chúa không thể đi lại trong bộ quần áo tả tơi giẻ rách như thế này được."

Ngày vui như hôm nay thì bà muốn châm chọc sao cũng được. Mình bỏ qua hết.

Tin vui nối tiếp tin vui: Bà bận đi làm mặt nên không có thời gian cho buổi học làm công chúa chiều nay. Mấy ngày qua căng thẳng bày mưu nghĩ kế cùng Lilly đã khiến mặt bà nổi vài cái mụn.

Hôm nay sẽ còn vui hơn nữa nếu có Micheal. Anh ấy vẫn chưa buồn gọi điện hay nhắn tin cho mình để chúc mình may mắn hay hỏi thăm xem mình thuyết trình

có tốt không... Kể từ đó tới nay cả hai đứa mình đều chưa nói chuyện với nhau tiếng nào.

Boris đang chơi bản God Save the Queen để chúc mừng thắng lợi của mình. Mặc dù kết quả vẫn chưa có. Cô hiệu trưởng Gupta sẽ thông bào kết quả qua loa vào tiết cuối hôm nay.

Lilly thì luôn miệng thỏ thẻ nhắc mình rằng: "Sau khi đắc cử, hãy nhớ ra một thông báo vào tuần sau nhé. Chuyện cậu sẽ từ chức nhường quyền Chủ tịch lại cho mình ý".

Nếu Lilly không nhắc chắc mình cũng quên béng đi mất khúc này trong kế hoạch của bọn mình (không, phải nói là

chỉ của mình Lilly mới đúng).

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, giờ Chính phủ Mỹ

Cô Holland vừa ra chúc mừng mình về bài diễn thuyết ngày hôm nay. Cô ấy nói rất tự hào về mình. CÔ HOLLAND TỰ HÀO VỀ MÌNH !!! Có cô giáo tự hào về mình cơ đấy !!!

MÌNH !!!

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, giờ Khoa học Trái Đất

Kenny vừa nói với mình điều lạ lùng nhất mà mình từng nghe: "Mia, mình muốn nói với cậu một chuyện. Cậu biết Heather, bạn gái của mình chứ?"

"Ờ...ờ..." - mình ngán ngẩm nói. Câu chuyện của Kenny về cô bạn gái mới này thực sự đã làm mình phát ngấy lên rồi.

"Ừm..." - mặt Kenny lúc này tự dưng đỏ ửng lên như gấc - "Mình đã tạo ra cô ấy"

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Như thế nào đây???! Suốt năm ngày vừa rồi hóa ra Kenny đã bịa ra một cô bạn gái TRONG TƯỞNG TƯỢNG để kể với mình. Thảo nào mình đang choáng trên đời sao lại có người hoàn hảo như Heather. Tóc vàng hoe mà lại học giỏi và biết chơi thể thao !!! Đúng là khó tin mà!!!

"Kenny! Sao cậu lại làm như thế?"

"Tại... mình không chịu nổi. Khi thấy cậu có một cuộc sống hoàn hảo, hạnh phúc bên cạnh Micheal, một người bạn trai hoàn hảo. Chỉ là... Mình cũng không biết nữa. Tự dưng mình buột miệng nói ra như vậy".

Cuộc sống của mình mà gọi là hoàn hảo? Làm công chúa mà hoàn hảo? Người bạn trai cả ngày không buồn gọi điện lấy một lần mà hoàn hảo?

Tất nhiên mình không nói mấy câu đó với Kenny bởi nó chẳng liên quan gì đến cậu ấy cả. "Thưa Kenny, làm công chúa không rực rỡ một màu hồng như cậu tưởng tượng đâu. Mình gặp cả đống rắc rối đấy. Ví dụ như vừa rồi xém chút nữa mình làm cho Genovia bị tống cổ ra khỏi

châu Âu rồi".

Không ngờ cái tin ấy lại khiến Kenny vui sướng đến như vậy. Cái câu "vui mừng trước đau khổ của người khác" rất hợp với tâm trạng của Kenny bây giờ.

M...

Ôi không. Có ai đó chuẩn bị phát biểu trên loa. CÔ GUPTA CHUẨN BỊ CÔNG BỐ KẾT QUẢ BỎ PHIẾU NGÀY HÔM NAY!!!!!!

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.

Kết quả đã có:

Lana Weinberger: 350 phiếu

Mia Thermopolis: 640 phiếu

Ôi Chúa ơi.

ÔI CHÚA ƠI.

MÌNH ĐÃ CHÍNH THỨC TRỞ THÀNH TÂN CHỦ TỊCH HỘI HỌC SINH TRƯỜNG TRUNG HỌC ALBERT EINSTEIN !!!

Thứ Hai, ngày 14 tháng 9, 5 giờ chiều, quán Ray's Pizza

Mọi chuyện diễn biến nhanh quá. Mình vẫn còn chưa hết choáng.

Mình không biết phải viết sao về tâm trạng hiện giờ của mình nữa. Đã hai tiếng kể từ khi cô Gupta thông báo kết quả, vậy mà mình vẫn chưa hết bàng hoàng. Mình đã ăn hết gần 1 cái pizza pho-mát

và uống cạn 3 cốc Coca-Cola.

Mình VẪN chưa hết sốc.

Chuyện mình trở thành Chủ tịch chỉ là một phần, nhưng cái chính vẫn là những gì đã xảy ra sau khi mình thắng cử.

CỰC NHIỀU CHUYỆN LUÔN!

Thứ nhất, tất cả các bạn cùng lớp Khoa học Trái Đất của mình, bao gồm cả Kenny, đã nhảy múa ầm ĩ khắp lớp để chúc mừng mình. Một số lân la hỏi xem liệu mình có thể đề xuất với Hội đồng nhà trường mua thêm một ít thiết bị cho phòng thí nghiệm hay không, những thứ mà họ đã không thể yêu cầy vị Chủ tịch cũ trang bị.

Ngay lúc ấy mình nhận thức đầy đủ được gánh nặng trách nhiệm đè lên vị tân Chủ tịch này.

Và...

Mình thấy thích cảm giác đó.

Thật!

Mặc dù mình đã quá đủ chuyện phải lo, nào là:

Công chúa của Genovia

Chị gái của một đứa em sơ sinh bé bỏng (bố mẹ của nó không được giỏi cái khoản chăm sóc trẻ con cho lắm)

Một cây bút đầy triển vọng

Một đứa con gái tuổi teen mang đậm chất

teen: tâm trạng thay đổi thất thường, luôn có cảm giác bất an và đôi lúc hơi bốc đồng.

Có bạn trai là sinh viên đại học

Tất cả những thứ đó giờ lại CỘNG THÊM cái ghế Chủ tịch Hội học sinh THAE!

Vậy mà mình vẫn thấy rất vui. Vì sao ư? Vì mình đã giành được cái ghế đó từ tay của Lana.

Đó mới là điều đáng nói!

E hèm, nhưng đó mới chỉ là điều tốt đẹp THỨ NHẤT.

Điều tiếp theo xảy ra khi chuông báo hiệu hết giưof rung lên. Trên đường

xuống chỗ tủ để đồ - phải mất một thời gian khá lâu vì mọi người liên tục chạy lại chúc mừng mình - mình đã va phải Lilly. Cậu ấy nhảy bổ tới ôm chầm lấy mình, hết ầm ĩ: " CHÚNG TA ĐÃ THÀNH CÔNG RỒI! THÀNH CÔNG RỒI!!!"

Tiếp theo là Tina, Boris, Shameeka, Ling Su và Perin xuất hiện, nhảy nhót, reo hò xung quanh hai đứa mình. Rồi cả nhóm cùng nhau đi ra chỗ tủ để đồ, vừa đi vừa hát váng hàng lang bài We Are the Champions.

Lúc mình đang lúi húi mở khóa tủ, đột nhiên thấy một chuyện rất lạ đang xảy ra ở cái tủ đồ bên cạnh. Ramon Riveras, một bên là cô hiệu trưởng Gupta và một

bên là bố của Lana, đang lúi húi lấy đồ ra khỏi tủ TẤT CẢ MỌI THỨ LUÔN - nhét hết vào cái túi xách du lịch dưới chân. Còn Lana thì đứng giậm chân thình thịch, nước mắt lã chã quay qua quay lại hỏi bố: "Bố, TẠI SAO lại thế????? TẠI SAO??? Bôốố... TẠI SAO???"

Nhưng bác Weiberger không buồn trả lời, khoanh tay nghiêm nghị trước ngực nhìn Ramon gói ghém đến món đồ cuối cùng. Kế đó cô Gupta nói: "Tốt lắm. Đi theo tôi."

Và thế là cô Gupta, Ramon, bác Weiberger và Lana đi vào phòng hiệu trưởng. Nhưng nó cũng đã kịp quay lại rít lên với mình: "Cứ chờ đấy! Rồi mày sẽ phải ân hận vì những gì đã xảy ra ngày

hôm nay".

Mình cứ tưởng nó vẫb cay cú vụ thua cuộc, nhưng hóa ra mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

"Họ đưa Ramon đi đâu thế?" - Shameeka ngạc nhiên hỏi.

"Có lẽ là ra sân bay" - Lilly cười rất láu cá.

Và trong khi cả lũ bọn mình nhao nhao lên hỏi lý do, cô nàng vẫn đủng đỉnh như không có chuyện gì xảy ra: "Đó là vũ khí bí mật của mình đấy. Bài phát biểu của Mia quá ổn vì thế mình đã tính không phải dùng đến nó. Ai dè ... hình như bà cậu đã kịp nói gì đó với nhà Weiberger rồi thì phải. Mình buộc phải kể cho bà

Clarisse nghe những gì mình biết được. Mia, cậu cũng hiểu bà cậu quá mà. Không ai muốn trở thành kẻ thù của bà đâu".

Thì ra trong trận bóng đá hôm thứ Bảy vừa rồi Lilly đã nghe lỏm được một sự thật động trời: Ramon thực ra đã tốt nghiệp cấp 3 rồi. Từ hồi năm ngoái lúc ở Brazil cơ. Anh ra đã dẫn dắt đội bóng trường mình đoạt chức vô địch thành phố. Bác Weiberger và một vài nhân vật khác trong Hội đồng nhà trường đã nghĩ ra ý tưởng THUÊ anh ta tới Mỹ và xin học tại THAE với mục đích: giúp THAE giành chức vô địch môn bóng đá một lần cho nở mày nở mặt.

Đôi khi thật không hiểu người lớn nghĩ gì

nữa !!!

Lilly và bà đã tính chuyện sau buổi thuyết trình nếu tình hình có vẻ bất lợi cho mình thì sẽ dùng lá bài này để chống lại Lana.

Nhưng việc mình làm đã xuất sắc thuyết phục được mọi người bằng phim hoạt hình Thủy thủ mặt trăng và định nghĩa của triết gia John Locke về Nhà nước, bà đã không gọi điện báo cho cô Gupta ngay về vụ lừa đảo của Ramon. Mà đợi tới khi có kết quả bầu cử.

Sau vụ này mình phải nghiêm túc nhìn lại Lilly mới được. Cô bạn thiên tài này quả là lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của mình. Dù rằng mình vẫn biết cậu ta

luôn giỏi trong mấy trò nghĩ kế.

Mọi người không ngừng vỗ vai khen Lilly vì đã lên kế hoạch chu đáo cho đợt bầu cử lần này. Đặc biệt còn làm cho Lana phải khóc mới tài chứ!

"Hôm nay cậu không phải đi học làm công chúa, tiện đây tụi mình đi ăn mừng thắng lợi CỦA HAI ĐỨA MÌNH chứ nhỉ?" - Lilly nháy mắt với mình. Cậu ấy nhấn mạnh rất rõ từ CỦA HAI ĐỨA MÌNH.

Mình phải nói cho cậu ấy biết thôi.

Tự dưng mình lại thấy run rẩy, mất tự tin còn hơn khi đứng trên sân khấu lúc nãy.

"Lilly... Ừm... Về chuyện đó... Ừm ...

Hôm nay lúc đang hùng biện trên sân khấu, có chuyện xảy ra... "

"Ôi dào, làm gì có chuyện gì xảy ra chứ" - Lilly vỗ vai mình - "Chỉ là cậu vẫn chưa quen với việc bỗng nhiên trở nên nổi tiếng nên nghĩ thế thôi".

"Ừ, mình cũng không biết bây giờ cảm gíc của mình như thế nào nữa. Ý mình là... cậu không nghĩ rằng kế hoạch của cậu có hơi chút bất công sao? Mọi người bỏ phiếu bầu cho mình mà. Mình mới là người họ hy vọng sẽ..."

Nhưng hình như Lilly đang không nghe thấy những gì mình vừa nói. Mắt cậu ý đang trợn tròn nhìn ra phía đằng sau mình.

"ANH TA làm cái quái gì ở đây thế không biết?" - Lilly hét lên - "Ê... để em nhắc cho anh nhớ một điều: anh ĐÃ TỐT NGHIỆP rồi đấu nhé, có biết không???".

Tim mình ngừng đập mất một giây. Bởi mình biết - mình CẢM NHẬN được - cậu ấy đang nói chuyện với ai.

Người CUỐI CÙNG mà mình muốn có mặt ngày hôm nay.

Hay nói đúng hơn là người mình MONG MUỐN ĐƯỢC GẶP NHẤT ngày hôm nay.

Nhưng còn phải tùy xem anh ý tính nói chuyện gì với mình.

Mình từ từ quay đầu lại.

Michael đang đứng ở đó, mỉm cười rất tươi.

Thời gian như ngừng lại, mọi vật như biến mất. Thế gian này như chỉ có mỗi mình và Michael, đứng nhìn nhau đắm đuối. Đảm bảo nếu cô Martinez đọc được mấy dòng này, thế nào cũng phê một chữ SÁO RỖNG to tướng cho mà xem!!! Nhưng quả thật lúc đó mình cảm thấy như vậy đấy!

"Chúng ta cần nói chuyện" - đó là tất cả những gì Michael nói với mình. Không một câu chào hỏi, không một câu hỏi thăm, đại loại như "Sao em không gọi cho anh?", "Em đã ở đâu thế?... Và dĩ nhiên là không có một nụ hôn nào hết.

Chỉ 5 từ "chúng ta cần nói chuyện" thôi mà khiến trái tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toát hết cả mồ hôi.

"OK" - mình nói, miệng đắng nghét.

Rồi Michael quay lưng đi ra khỏi trường, còn mình lẽo đẽo đi đằng sau. Cũng không quên ngoái lại nhìn chú Lars một cách ý nhị. Trong khi chú Lars xử lý sự việc một cách vô cùng chuyên nghiệp (đứng từ xa bảo vệ cho mình) thì Lilly tỏ ra khá là trẻ con khi hậm hực vì không được đi ăn mừng: "Được rồi. Cậu cứ đi với BẠN TRAI CỦA CẬU đi! Bọn này cũng chẳng cần".

Mình đi theo Michael ra cổng, đi qua hàng loạt camera theo dõi, và đám đông

đang tụ tập trước tượng sư tử Joe. Tiếp đến là hai con phố dài ngoằng. Không ai nói với ai tiếng nào. Mà mình cũng không hề có ý định sẽ là người mở lời trước.

Mình đường đường là Công chúa của Genovia. lại vừa đắc cử làm Chủ tịch Hội học sinh trường THAE. Không ai có quyền bắt mình làm những điều mình chưa sẵn sàng hoặc chưa muốn.

Cuối cùng bọn mình dừng chân ở đây - quán Ray's Pizza. Quán vắng tanh không một bóng người, vì trường học cũng chỉ mới hết giờ, đã quá giờ ăn trưa và lại chưa tới giờ ăn tối.

"Em muốn ăn bánh không?" - Michael

chỉ vào thực đơn và hỏi.

Câu đầu tiên là "Chúng ta cần nói chuyện" và giờ là "Em muốn ăn bánh không?". Nãy giờ Michael mới chỉ nói có đúng hai câu đó với mình.

"Có ạ. Và một ly Coca"

Anh ấy liền đi ra quầy gọi đồ, sau đó quay về bàn, ngồi vào cái ghế đối diện với mình rồi nhìn thẳng vào mắt mình và nói: "Anh đã xem buổi tranh cử".

Mình lặng đi mất một lúc, không nói được tiếng nào vì bất ngờ.

"Anh đã tới?"

VẬY MÀ ANH KHÔNG BUỒN ĐỨNG DẬY VÀ CHÀO EM LẤY MỘT TIẾNG

LÀ SAO?????? - Tất nhiên mình không nói câu này với Michael, chỉ dám nghĩ trong đầu thôi.

Michael lắc đầu: "Không, trên kênh CNN".

"Ồ" - còn ai có thể khiến cho một kênh truyền hình danh giá như CNN cũng phải phát sóng buổi tranh cử tại trường trung học, nếu không phải LÀ MÌNH.

Còn ai chịu xem CNN vào giờ này nếu không phải LÀ BẠN TRÁI MÌNH???

"Anh thích đoạn em nói về phim Thủy thủ mặt trăng".

"THẬT Á???" - mình hớn hở hỏi lại.

"Ừ. Cả lúc em trích dẫn định nghĩa của

John Locke nữa chứ. Vô cùng ấn tượng. Em học cái đó ở giờ Chính phủ Mỹ của cô Holland đúng không?"

Mình gật đầu lia lịa. Không ngờ đến mấy cái đó mà Michael cũng biết thì cũng tài thật.

"Cô ý dạy cũng hay lắm. Vậy mà... " - Michael ngứa người quàng tay ra đằng sau ghế - "em chính là tân Chủ tịch Hội học sinh THAE".

Mình giấu vội cái tay xuống dưới khăn trải bàn. Không thể để anh ấy thấy được mấy cái móng tay bị cắn nham nhở của mình được. Khi bị căng thẳng quá độ mình thường hay cắn móng tay mà!

"Vâng, có vẻ như là thế" - mình ngượng

nghịu nói.

Anh tưởng Lilly mới là người thích cái ghế Chủ tịch đó chứ? Đâu phải em?"

"Đúng vậy. Nhưng bây giờ... thì... em lại không muốn trao cái ghế cho cậu ấy" - mình rụt rè nói.

Michael nhướn cao mày nhìn mình một lúc, rồi huýt sáo "WOW!!! Em sẽ Ok nếu anh nói anh muốn có mặt lúc em nói chuyện đó với Lilly chứ?"

"Không sao. Em sẽ lo được".

Đúng lúc đó người ta đem bánh và nước ngọt tới. Michael thật chu đáo, đã gọi cả đồ ăn cho chú Lars, người đang ngồi ở cái bàn tít đằng xa, giả vờ chăm chí theo

dõi tin tức trên vô tuyến.

Mình chẳng biết nói gì hơn, đành giả vờ chăm chú vào mấy cái bánh.

"Nghe này, anh không muốn chúng ta cãi nhau vì những chuyện như vậy" - sau một hồi im lặng, Michael mở lời trước.

Mình bối rối ngước lên nhìn Michael. Ý anh ấy là chuyện Lilly và chức Chủ tịch hay là chuyện...

"Anh chỉ muốn hai chúng ta nói rõ mọi chuyện một cách thẳng thắn, không có bất kỳ khúc mắc nào cả. Anh cũng biết mọi chuyện không hề dễ dàng đối với em. Ngoài chuyện cách biệt về tuổi tác, chuyện em là bạn thân của em gái anh, rồi các vấn đề liên quan đến cái tước

danh Công chúa của em... suốt ngày bị paparazzi bám đuổi / không thể đi đâu mà không có vệ sĩ đi cùng... Ai làm bạn trai của em sẽ cảm thấy bị áp lực và rất dễ nản lòng. Nhưng anh thì khác, anh luôn thích đối đầu với những áp lực. Và điều quan trọng nhất là anh yêu em. Và vì em, anh sẵn sàng làm mọi chuyện".

Mình như lịm đi trong hạnh phúc khi nghe những lời tỏ tình dễ thương đó của Michael. Thử hỏi trên đời này còn ai tuyệt vời hơn bạn trai mình không ????

"Anh cũng không thúc giục em làm những chuyện mà em chưa sẵn sàng. Anh chỉ muốn em hiểu một điều: Em là cô gái mà anh yêu. Và anh sẽ chờ em".

Mặt mình bây giờ chắc phải đỏ ngang cái bánh pizza trên bàn rồi. Không ngờ bạn trai của mình lại tâm lý và đáng yêu đến như vậy. Mình cảm thấy bản thân thật quá may mắn khi gặp được một người thông minh và thấu hiểu như Michael!

"Rồi, giờ mọi khúc mắc giữa chúng mình đã ổn, em nhỉ?" - Michael nheo nheo mắt nhìn mình (và trông dễ thương vô cùng).

"Lúc nào chúng mình chẳng ổn" - mình mỉm cười hạnh phúc.

"Em có muốn ăn thêm một cốc kem không?"

"Chắn chắn rồi".

"Để anh đi lấy".

.....

NGÀY HÔM NAY THẬT TUYỆT VỜI !!!!!!!!!!!!

Nhật Ký Công Chúa tập 7: Nàng Công chúa tiệc tùng

Tại bàn học của Công Chúa

Công chúa Amelia Mignonnette

Grimaldi Thermopolis Renaldo

Tiến sĩ Carl Jung kính mến,

Cháu biết ngài sẽ không bao giờ có thể đọc được lá thư này, bởi ngài đã không còn trên cõi đời này nữa.

Nhưng cháu vẫn thấy cần phải viết lá thư này, bởi vì mấy tháng trước, trong lúc đang khá chật vật với cuộc sống của

mình, cháu đã gặp một cô y tá. Cô ấy đã khuyên rằng cháu cần phải mở lòng mình với mọi người hơn nữa.

Chúa biết, viết thư cho một - người – đã - chết khó có thể gọi là mở lòng, nhưng… hoàn cảnh của cháu khá đặc biệt: không có mấy người mà cháu có thể tâm sự về các vấn đề của mình. Bởi chính họ là nguồn cơn của những vấn đề đó.

Tiến sĩ Jung, sự thật là cháu đã 15 tuổi 3/4 và vẫn đang trong quá trình hoàn thiện bản thân. Chắc tiến sĩ vẫn còn nhớ cái gọi là quá – trình – hoàn - thiện - bản - thân chứ ạ? Chẳng phải ngài là người đã phát minh ra nó sao?

Vấn đề là… cứ mỗi lần tưởng như sắp đạt tới ngưỡng hoàn thiện bản thân thì y như rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, phá hỏng hết mọi thứ. Đơn cử như chuyện công chúa này chẳng hạn. Cháu đã cho rằng mình không thể quái dị hơn được nữa thì… POW! Cháu phát hiện ra mình là một công chúa.

Nhưng hình như mọi người không nhìn nhận chuyện này giống như cháu thì phải. Cháu rất muốn biết HỌ sẽ làm gì khi bị quấy rầy khắp nơi bởi đám paparazzi, khi toàn bộ thời gian rảnh CỦA HỌ bị chiếm trọn bởi các bài học làm công chúa với 1 người bà săm mắt đen kịt; và các buổi nghi lễ ngoại giao nhạt như nước ốc, gặp gỡ những người cả đời

chưa nghe tới phim The OC… càng đừng mong họ biết gì về mối tình on-off của 2 nhân vật Seth và Summer.

Nhưng đó không phải là vấn đề duy nhất ngăn cản công cuộc hoàn thiện bản thân của cháu. Phải chăm sóc cho cậu em nhỏ mới sinh quả không dễ dàng chút nào, nhất là khi em ý có vấn đề về phát triển. Hơn 10 tháng tuổi rồi mà em cháu vẫn chưa tự đi được, vẫn phải nắm vào tay ai đó (thường là tay cháu). Cũng may là khả năng khôn ngữ của bé phát triển khá sớm so với tuổi. Rocky đã biết nói 2 từ "ốc" – cốc và "mè" – mèo, và dùng chúng để gọi tất cả những thứ quanh mình, kể cả khi đó không phải là cốc hay mèo.

Chưa hết, mặc dù là đương kim Chủ tịch

Hội Học sinh nhưng cháu vẫn vô cùng mờ mịt và nằm trong nhóm những người không-nổi-tiếng trong trường.

Hay là cháu mới phát hiện ra năng khiếu đặc biệt của mình (khả năng viết lách – có thể ngài không nhận ra được tài năng đó, chỉ qua 1 lá thư như thế này). Nhưng lại không thể theo đuổi nghiệp văn chương bởi cháu sẽ rất bận rộn trị vì cái công quốc nhỏ xíu giữa lòng Châu u. Theo lời cô giáo tiếng Anh – Ms.Martinez thì cháu lạm dụng quá nhiều tính từ trong các bài văn miêu tả của mình. Làm trợ lí biên kịch đã khó, mơ gì đến việc xuất bản 1 tác phẩm để đời…

Cuối cùng là chuyện cháu đã tìm được người đàn ông trong mộng của mình

nhưng dạo gần đây anh ấy quá bận rộn với lớp điện ảnh và môn lịch sử khoa học viễn tưởng nên 2 đứa chẳng còn thời gian gặp gỡ.

Tiến sĩ thấy rồi đấy… Cứ mỗi lần tưởng như sắp đạt được cái gọi là hoàn-thiện-bản-thân thì y như rằng nó sẽ bị giật ra khỏi tay cháu 1 cách phũ phàng bởi số phận. Hoặc bà nội cháu.

Không phải là cháu đang than phiền… chỉ là … cháu muốn biết 1 ngưởi sẽ phải chịu đựng thêm bao nhiêu nữa trước khi đạt tới cảnh giới của sự-hoàn-thiện-bản-thân?

Bởi vì cháu không nghĩ là mình có thể chịu đựng thêm được 1 phút nào nữa.

Xin ngài cho cháu vài lời khuyên, làm sao có thể hoàn thiện bản thân trước sinh nhật 16 được không ạ? Cháu đang rất cần những lời khuyên đó.

Xin cảm ơn ngài.

Bạn của ngài

Mia Thermopolis

Tái bút: Ôi, cháu quên mất. Ngài đâu còn trên cõi đời này . Cháu xin lỗi. Ngài không phải bận tâm về chuyện lời khuyên đâu ạ. Cháu sẽ tự tìm thông tin ở thư viện.

Thứ 3, ngày 2 tháng 3, sau giờ học, lớp Năng khiếu và Tài năng

CUỘC HỌP HÀNG THÁNG CỦA HỘI

HỌC SINH Trung học Albert Einstein

Thành phần

Có mặt:

Mia Thermopolis, Chủ tịch

Lilly Moscovitz , Phó chủ tịch

Ling Su Wong, Thủ quỹ

Cô Hill, Cố vấn Hội học sinh

Lars van de Hooten, vệ sĩ riêng của công chúa M.Thermopolis

Vắng mặt:

Tina Hakim Baba, Thư ký – đột xuất phải đi làm lại niềng răng, cái cũ bị cậu em trai vứt vào toa-let.

(Đây cũng là lý do tại sao mình lại phải ghi chép biên bản cuộc họp. Ling Su không thể làm thay mình, bởi chữ viết đậm chất nghệ sĩ của cô nàng, trông chẳng khác gì chữ bác sĩ cả. Đồng nghĩa với việc mắt người bình thường khó có thể đọc nổi! Lilly thì kí luận rằng cổ tay vẫn chưa hồi phục sau cuộc thi sáng tác truyện ngắn hàng năm của tạp chí Tuổi 16 vì phải đánh máy tính quá nhiều…… với NĂM TRUYỆN NGẮN.

Không hiểu cậu ta lấy đâu ra thời gian viết tới NĂM truyện, trong khi mình chật vật lắm mới viết xong MỘT truyện.

Phải công nhận là truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô" của mình hay thật. Nó hội tụ đầy đủ các yếu tố mà một truyện ngắn

CẦN CÓ: Lãng mạn. Tình yêu. Tự sát. Ngô

Thử hỏi còn thiếu gì nữa?

Đề nghị thông qua biên bản cuộc họp ngày 25 tháng 2: ĐỒNG Ý.

BÁO CÁO CỦA CHỦ TỊCH: Đề nghị của tôi là vẫn tiếp tục mở của thư viện trường vào các ngày cuối tuần để phục vụ cho việc học nhóm, nhưng phía Hội đồng nhà trường vẫn chưa tán thành. Vấn đề cần quan tâm: chi phí làm ngoài giờ cho thủ thư và bảo vệ (để kiểm tra thẻ học sinh của từng người, đảm bảo là học sinh của Trung học Albert Einstein chứ không phải những người vô gia cư trà trộn vào).

Ý KIẾN CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Nên mở cửa cả phòng thể dục vào các ngày cuối tuần nhằm phục vụ cho các hoạt động thể thao. Tất nhiên là nhân viên bảo vệ có thể kiểm tra thẻ học sinh của những người ra vào nhưng chẳng lẽ cậu cho rằng họ không đủ thông minh để phân biệt đâu là người vô gia cư, đâu là học sinh Trung học Albert Einstein sao?

PHẢN HỒI CỦA CHỦ TỊCH: Mình biết. Mình cũng đã đề cập đến chuyện đó. Nhưng hiệu trưởng Gupta đã nhấn mạnh rằng: Không hề có ngân sách dành cho thư viện vào cuối tuần, còn ngân sách cho hoạt động thể thao đã được quyết định từ trước. Nhân viên bảo vệ được thuê dựa vào độ to cao của họ chứ

không phải trí thông minh.

PHẢN HỒI CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Vậy thì cô Hiệu trưởng Gupta cần phải hiểu rằng đại đa số học sinh của cái trường Trung học Albert Einstein này chẳng bao giờ tham gia vào bất kì hoạt động thể thao nào, thời gian tự học ở thư viện bị thiếu trầm trọng. Đã đến lúc cơ cấu lại ngân sách chi tiêu của Trung học Albert Einstein. Còn nữa, không phải lúc nào cũng ăn nhau ở cái khoản to cao đâu.

PHẢN HỒI CỦA CHỦ TỊCH: Rồi, Lilly. Mình nói rồi. Cô ý nói là sẽ cân nhắc chuyện đó

(Tại sao Lilly lại phải hung hăng như thế trong tất cả các cuộc họp nhỉ? Khiến

mình như 1 đứa bù nhìn si độn, chẳng có tí quyền hạn nào trước mặt cô Hill.

Cứ tưởng cậu ấy đã nguôi ngoai vụ mình không từ chức để CẬU TA lên nắm quyền chủ tịch. Chuyện xảy ra từ MẤY THÁNG trước rồi, và khi đó cô nàng có vẻ đã chịu tha thứ cho mình khi bố đồng ý trả lời phỏng vấn của Lilly về các chính sách nhập cư ở Châu u trong show truyền hình Lilly chỉ nói lên sự thật.

Mặc dù tỉ suất bạn xem truyền hình không đạt được ngưỡng lí tưởng như Lilly mong muốn, nhưng dù sao Lilly chỉ nói lên sự thật vẫn là chương trình được yêu thích nhất trong hệ thống truyền hình cáp miễn phí của Manhattan. Đáng buồn là người ta vẫn chưa tìm được người tài

trợ chịu đứng ra sản xuất show truyền hình này tại các đài lớn).

PHẢN HỒI CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Hệ thống tái tạo rác mới đã được đưa tới và lắp đặt bên cạnh tất cả các thùng rác thông thường trong trường. Đó là những thùng rác chuyên dụng được chia ra làm ba ngăn: giấy, chai lọ và đồ hộp – với máy nghiền rác tự động được lắp đặt ngay bên trong. Các học sinh trong trường đã dần quen với loại thùng rác mới này. Tuy nhiên hiện có 1 vấn đề nhỏ với mấy cái đề - can.

PHẢN HỒI CỦA CHỦ TỊCH: Đề-can nào?

PHẢN HỒI CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Mấy

cái đề can dán trên nắp các thùng rác ghi "Giấy – đồ hộp – TRAI lọ".

PHẢN HỒI CỦA CHỦ TỊCH: Là "Giấy – Đồ hộp – Chai lọ ", không phải là " TRAI lọ".

PHẢN HỒI CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Không hề. Nhìn lại đi.

PHẢN HỒI CỦA CHỦ TỊCH: OK. Ai là người duyệt mẫu đề can?

PHẢN HỒI CỦA PHÓ CHỦ TỊCH: Thư kí. Người vắng mặt ngày hôm nay.

THỦ QUỸ: Nhưng đó không phải là lỗi của Tina. Cậu ấy đang vô cùng căng thẳng vì đợt thi giữa kì.

CHỦ TỊCH: Chúng ta cần phải đặt lô đề

can mới. “Giấy – Đồ hộp – TRAI lọ “ là không thể chấp nhận được.

THỦ QUỸ : Nhưng chúng ta không còn đủ tiền để mua đề can mới.

CHỦ TỊCH: Hãy liên hệ với cửa hàng in đề can đó và thông báo với họ rằng mẫu in đã bị sai và cần phải sửa lại ngay lập tức. Và đây là lỗi của họ nên sẽ không có chuyện tính phí cho lô hàng mới này.

PHÓ CHỦ TỊCH: Đợi chút Mia . Cậu đang viết biên bản cuộc họp vào trong NHẬT KÍ đấy hả?

CHỦ TỊCH: Ừ . Thì sao?

PHÓ CHỦ TỊCH : Chẳng phải cậu có quyển sổ ghi chép của Hội học sinh sao?

CHỦ TỊCH: Ừ. Nhưng mình để đâu mất rồi ý. Đừng lo, khi nào về tới nhà mình sẽ gõ lại biên bản này vào trong máy tính. Mình sẽ đưa cho cậu bản in vào ngày mai.

PHÓ CHỦ TỊCH: Cậu LÀM MẤT quyển sổ Hội á?

CHỦ TỊCH: Không hẳn. Mình biết rõ nó đang ở đâu. Chỉ là bây giờ chưa lấy lại được thôi.

PHÓ CHỦ TỊCH: Là sao?

CHỦ TỊCH: Mình để quên nó trong phòng của anh cậu ở kí túc xá.

PHÓ CHỦ TỊCH: Cậu làm gì nó ở trong phòng của anh mình?

CHỦ TỊCH: Mình chỉ đến thăm anh í thôi được chưa?

PHÓ CHỦ TỊCH: Chỉ THẾ THÔI sao? Chỉ TỚI THĂM anh ấy thôi?

CHỦ TỊCH: Phải. Thủ quỹ, đến lượt báo cáo của cậu.

(OK. Cậu ta hỏi Chỉ THẾ THÔI sao là ý gì??? Rõ ràng muốn hỏi về C-H-U-Y-Ệ-N Ấ-Y mà. Lại còn trước mặt cô Hill nữa chứ. Không phải mình đã kể cho Lilly nghe về thỏa thuận của Micheal và mình về vấn đề này rồi sao??

Hay là cậu ta sợ truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô" của mình sẽ được đánh giá cao và tung hô nhiều hơn truyện của cậu ý? Không, làm sao có chuyện đó. Truyện

của mình NÓI VỀ một thanh niên trẻ nhạy cảm và cô độc, luôn cảm thấy chán chường và lạc lõng trong chính trường học của mình. Đặc biệt là chuyện căng tin trường thường xuyên cho ngô vào tương ớt, mặc cho cậu nhiều lần yêu cậu họ đừng làm như vậy. Cuối cùng cậu đã không chịu nổi và lao đầu vào đoàn tàu tốc hành F1.

Mình cũng không biết nội dung này có khá hơn mấy truyện của Lilly quan tâm đến giới tính của thanh niên hay không?

Mình chỉ biết 1 điều là tờ Tuổi 16 sẽ không đăng những câu chuyện quá nhạy cảm. Mặc dù họ có riêng các chuyên mục về các biện pháp phòng tránh thai, những câu chuyện có thật về những cô gái trẻ

từng bị mắc các bệnh lây qua đường tình dục (STD) hay có thai ngoài ý muốn, hoặc bị bán làm nô lệ tình dục…

Nhưng họ sẽ không chọn những câu chuyện có nội dung tương tự như vậy trong một cuộc thi sáng tác truyện ngắn như thế này.

Khi mình nói điều đó với Lilly, Cậu ta đã khăng khăng rằng năm nay sẽ có ngoại lệ, vì tác phẩm CỦA CẬU ẤY quá xuất sắc.

Sao cũng được, mình chỉ muốn cậu ấy đừng trèo QUÁ cao không thì lộn cổ ngã đau. Một trong những nguyên tắc đầu tiên của việc viết truyện đó là viết về những gì mình biết. Nhưng Lilly thì biết gì về

C-H-U-Y-Ệ-N Ấ-Y, vậy mà cả năm truyện của cô nàng đều đều viết về C-H-U-Y-Ệ-N Ấ-Y như đúng rồi. Các tình tiết trong truyện của cậu ta cũng bị hư cấu lên một cánh lố bịch.

THỦ QUỸ: Chúng ta không còn 1 xu nào trong quỹ.

Đợi chút… LING SU VỪA NÓI GÌ????

Thứ 3, ngày 2 tháng 3, khách sạn Plaza, giờ học làm công chúa

Thế là hết. Hết sạch rồi. Hội học sinh của trung học Albert Einstein đã bị phá sản.

Nhẵn túi.

Khánh kiệt.

Vỡ nợ.

Nhiệm kì năm nay là nhiệm kì đầu tiên trong lịch sử Trung học Albert Einstein chi tiêu hết toàn bộ ngân sách hội chỉ trong 7 tháng,trong khi còn 3 tháng nữa mới hết nhiệm kì.

Đây cũng là nhiệm kì đầu tiên không có đủ tiền thuê Hội trường Alice Tully ở Trung tâm Lincoln cho buổi lễ tuyên dương cuối khóa.

Và đó hoàn toàn là lỗi của mình khi chỉ định 1 nghệ sĩ làm chân thủ quỹ.

“Mình đã nói với cậu từ đầu là mình không giỏi chuyện tiền nong mà!” – Ling Su dấm dứt - “Mình đã nói đừng bắt mình làm thủ quỹ! Mình đã bảo để Boris

làm thủ quỹ nhưng cậu cứ nhất quyết muốn khoa trương Sức mạnh Nữ quyền cơ. Tôi là một nghệ sĩ, mà nghệ sĩ biết gì về mấy chuyện cân đối sổ sách hay thu chi gì đâu! Họ còn có nhiều điều quan trọng khác cần phải suy nghĩ tới. Ví dụ như làm thế nào để nghệ thuật có thể kích thích trí óc và giác quan của con người".

"Rồi, rồi, đáng ra tụi này phải để Shameeka làm thủ quỹ, được chưa?" – các đường nét trên gương mặt Lilly xoắn lại như một nhúm dây thừng. Đâu phải tụi mình không nghĩ tới điều đó. Nhưng bố Shameeka chỉ cho phép cậu ấy tham gia 1 hoạt động ngoại khóa mỗi học kì và Shameeka đã quyết định chọn đội cổ vũ, thay vì Hội học sinh, Nhằm theo đuổi

ước mơ trở thành người phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên được bổ nhiệm vào Tòa án Tối cao.

Mà xét cho cùng thì chuyện này Ling Su đâu có lỗi gì. Mình chính là Chủ tịch Hội. Một điều mình rút ra được từ những bài học làm Công chúa: Quyền lực đi kèm với trách nhiệm! Bạn có thể ra lệnh bao nhiêu tùy thích nhưng cuối cùng CHÍNH BẠN là người phải trả giá nếu có gì không hay xảy ra.

Đáng ra mình phải chú ý hơn 1 chút . Đáng ra mình phải kiểm soát mọi chuyện kĩ càng hơn.

Đáng ra mình không nên đâm đầu vào cái dự án mấy cái thùng rác siêu đắt đỏ này.

Đáng ra chỉ nên an phận với mấy cái thùng rác màu xanh thông thường. Chính mình là người đề xuất ra ý tưởng về mấy cái máy nghiền rác chứ ai.

MÌNH ĐÃ NGHĨ GÌ THẾ KHÔNG BIẾT??? Tại sao không ai ngăn mình lại???

Ôi Chúa Ơi! Đào đâu ra 5.000 đô bây giờ?

Cô Hill mang tiếng là cố vấn Hội thật đấy nhưng có bao giờ đưa ra lập trường của mình đâu. Chú Lars cũng vậy, suốt ngày chỉ chúi mũi vào cái máy điện tử mới. Vậy mà khi được hỏi về giải pháp cho cuộc khủng hoảng tài chính này cô Hill lập tức né tránh ngay vai trò cố vấn

của mình. Mình là Chủ tịch, do đó trách nhiệm đổ ập lên đầu mình.

Mình mới 15 tuổi 10 tháng, nhẽ ra mình không phải 1 mình gánh TẤT CẢ mọi chuyện như thế này. Có cố vấn để làm gì thế không biết??? Ít ra cô Hill cũng nên chia sẻ MỘT ÍT trách nhiệm với mình mới đúng. Cô ấy đã làm gì khi mấy đứa trẻ ranh không-sợ-trời-không-sợ-đất này quyết định dốc toàn bộ ngân sách vào mấy cái thùng rác chuyên dụng hiện đại đó???

Xin thưa: Cô ấy còn mải nghiên cứu kênh Mua sắm Tại gia trong Phòng Giáo viên, chẳng buồn để ý xem bọn mình đang bày trò gì.

Tuyệt! Bà lại vừa hét lên với mình.

“Amelia, cháu có nghe thấy ta nói gì không thế? Hay ta đang nói cho mình ta nghe hả?”

“Tất nhiên. Cháu đang nghe bà mà”.

Mình thực sự cần chú tâm hơn nữa trong giờ Kinh tế. Như thế may ra mới học được cách chi tiêu tiền hợp lí hơn.

“Vậy sao? Nhắc lại ta nghe xem nào” – bà nghiêm mặt nói

“Ưm… Cháu quên rồi”

“John Paul Reynolds-Albernathy Đệ Tứ. Cháu đã bao giờ nghe về người này chưa?”

Ôi không . Lại chuyện đó. Tất cả chỉ vì

món đồ “nho nhỏ” bà mới mua.

Tất nhiên đó không phải là món đồ “nho nhỏ” thông thường.Chỉ là một hòn đảo thôi mà.

Đúng vậy. Hòn đảo của riêng bà.

Đảo Genovia .

Đất nước Genovia thực không phải là một hòn đảo nhưng cái bà mới mua là đảo thật. Nó nằm gần bờ biển Dubai. Công ty xây dựng ở đây đã tạo ra rất nhiều hòn đảo nhỏ nhân tạo, xâu chuỗi với nhau thành các hình thù khác nhau mà bạn chỉ có thể thấy từ trên vệ tinh. Ví dụ một số đảo liên kết với nhau tạo thành hình như những cây cọ và được gọi là chuỗi đảo Cây Cọ.

Hiện nay họ đang xây dựng chuỗi đảo thế giới. Sẽ có những hòn đảo mang hình nước Pháp, Nam Phi, Ấn độ, thậm chí có cả hình bang New Jersey…Khi nhìn từ trên cao xuống, khối liên hợp này sẽ như một tấm bản đồ thế giới khổng lồ.

Rõ ràng mấy hòn đảo này không được xây dựng theo đúng tỉ lệ. Bởi nếu không đảo Genovia sẽ chỉ to bằng cái phòng tắm nhà mình. Còn Ấn Độ sẽ bằng bang Pennsylvania. Về cơ bản tất cả mấy cái đảo này đều có kích cỡ như nhau - Đủ to để xây dựng được vài căn biệt thự và mấy cái bể bơi - để những người lắm tiền nhiều của như bà có thể mua một hòn đảo mang hình một quốc gia hay 1 thành phố nào đó tùy ý và sống tại đó. Giống

như nhân vật Tom Hank trong phim Castaway.

Mỗi tội là nhân vật của Tom không tự nguyện sống trên đảo.

Hòn đảo của anh ta cũng không hề có tòa biệt thự 15.000 m2 cùng hệ thống an ninh hiện đại, và hệ thống điều hòa không khí tập trung. Ngoài ra còn có bể bơi và thác nước ngay bên trong, theo đúng ý của bà.

Duy có 1 vấn đề với hòn đảo của bà: bà không phải là người trả giá duy nhất.

“John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ” – bà giục giã – “Đừng nói với ta là cháu không biết cậu ta đấy nhé. Cậu ta học cùng trường với cháu mà!”

“Một học sinh trường cháu cũng tham gia đấu giá hòn đảo xa xỉ đó á?” – Không thể tin nổi. Trong cái trường Trung học Albert Einstein này thì mình là đưa có ít tiền tiêu vặt hàng tuần nhất. Bố lúc nào cũng canh cánh lo mình dấm dớ đàn đúm với những đứa hư hỏng như Lana (luôn tìm cách đút tiền cho mấy tay gác cổng quán bar để được vào trong, dù chưa đủ tuổi. Lý luận của nó là “đến Lindsay Lohan còn làm thế, tại sao nó không được”). Lana còn có cả 1 tấm thẻ American Express để mua bất cứ thứ gì nó thích, và người thanh toán hóa đơn hàng tháng là bố nó. Lana THẬT MAY MẮN!

Tưởng cái trường này không còn ai qua

mặt nổi Lana chứ? Giờ bà lại nói trong Trung học Albert Einstein có người đủ tiền tiêu vặt để mua 1 HÒN ĐẢO cho riêng mình sao?

“Không phải thằng bé học cùng trường cháu. Mà là BỐ NÓ” - mắt bà lúc này đã nheo tít lại, chứng tỏ sắp có chuyện không hay rồi – “John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tam đang đấu giá với ta. CON TRAI của ông ta học cùng trường với cháu. Cậu ta học trên cháu 1 lớp. Chắc chắn cháu phải biết cậu ta chứ. Nghe đồn cậu thanh niên đó đam mê kịch nghệ - không như ông bố, 1 người thô tục, nhai thuốc lá như nhai kẹo”.

“Rất tiếc, cháu chẳng biết ai là John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ cả. Hơn nữa

hiện cháu đang có chuyện còn quan trọng hơn việc bà có mua được hòn đảo đó hay không" – mình thở dài thườn thượt – "Chuyện là … cháu đã bị phá sản rồi".

Mặt bà đột nhiên bừng sáng. Cứ nghe thấy tiền là bà có thể thay đổi thái độ ngay lập tức. Bởi vì nói đến tiền là nói tới shopping, thú vui yêu thích của bà – bên cạnh thú vui uống Sidecars và hút thuốc. Bà sẽ vui vẻ nhất là khi được làm cả ba thứ đó 1 lúc. Thật đáng buồn cho bà là thành phố New York mới ban bố quy định mới về việc hút thuốc. Và nơi duy nhất bà có thể vừa hút thuốc, uống rượu và mua sắm cùng 1 lúc là ở nhà, trên mạng.

"Cháu muốn mua gì à Amelia? Thứ gì đó

sành điệu hơn mấy đôi giầy khủng bố lỗi mốt của cháu nhé? Mà ta đã nói bao nhiêu lần rồi, kiểu giầy đó không làm cho bắp chân cháu trông nhỏ đi đâu. Hay ta đi mua mấy đôi giày da rắn dễ thương Ferragamo đi" – bà hào hứng nói.

"Không phải là cá nhân cháu bị phá sản" – mình nói. Mặc dù thực sự là mình cũng chẳng còn đồng nào thật. 20 đôla 1 tuần chỉ đủ cho 1 bữa đi xem phim và 1 cốc sôđa. Bố nên CHO MÌNH 1 cái thẻ American Express!!

Nhưng sau vụ mấy cái thùng rác chuyên dụng vừa rồi thì có lẽ bố hoàn toàn sáng suốt khi không tin tưởng vào khả năng chi tiêu có kế hoạch của mình.

“Ý cháu là Hội học sinh Trường trung học Albert Einstein bị phá sản” – mình giải thích – “Bọn cháu đã tiêu sạch ngân sách trong 7 tháng, thay vì 10 tháng. Và giờ thì tụi cháu gặp rắc rối to khi không còn tiền để thuê Hội trường Alice Tully cho buổi lễ tốt nghiệp cuối khóa vào tháng 6 tới. Đại biểu năm cuối sẽ phát biểu năm nay, Amber Cheeseman sẽ giết cháu chết mất. Đảm bảo sẽ là 1 cái chết kéo dài và cực kì đau đớn”.

Khi quyết định thổ lộ điều này với bà, mình biết mình đang liều đánh 1 canh bạc lớn. Bởi vì việc tụi mình bị phá sản là 1 bí mật. Lilly, Ling Su, cô Hill, chú Lars và mình đã thề sống thề chết rằng sẽ không tiết lộ điều này với bất kì ai, cho

tới khi không thể giấu được nữa. Nếu chuyện này bị lộ ra, chắc chắn mình sẽ bị lôi ra xét xử trước toàn trương như 1 tội đồ cho mà xem .

Và Lana Weinberger sẽ nhân cơ hội này hất mình ra khỏi ghế chủ tịch Hội học sinh. Bố cô ta sẽ không ngần ngại xì ra 5.000 đô để mua cái ghế chủ tịch đó cho cô con gái vàng ngọc của mình.

Còn người thân CỦA MÌNH? Không hy vọng được gì lắm!

Nhưng thường thì vẫn còn chút xíu tia hi vọng – dù rất rất rất mong manh – rằng bà sẽ đứng ra giải quyết cho mình. Chả phải bà đã từng làm vậy hay sao. Ít ra thì bà và bà Alice Tully từng là bạn thân hồi

đại học. Chỉ cần 1 cú điện thoại của bà là mình có thể thuê Hội trường Alice Tully MIỄN PHÍ!!!

Nhưng xem chừng bà không hề có ý định gọi điện hay làm bất cứ điều gì để giúp mình thoát khỏi tình cảnh khốn cùng này cả. Nhất là khi bà chỉ ngồi lắc đầu, tắc lưỡi nhìn mình chằm chằm không chớp mắt.

“Và ta đoán cháu đã đổ tiền vào mấy thứ rẻ tiền, vô dụng đúng không”

“Nếu bà cho rằng mấy thứ vớ vẩn rẻ tiền, vô dụng là: 25 cái thùng rác hiện đại chuyên dụng với các ngăn phân loại dành riêng cho giấy, đồ hộp và chai lọ, kèm theo hệ thống nghiền rác được lắp đặt

ngay bên trong ngăn dành cho đồ hộp và 300 bộ điện chuyển dành cho phòng thí nghiệm sinh – tất cả đều không thể hoàn trả lại… thì câu trả lời là ĐÚNG VẬY.”

Trông bà càng tỏ rõ vẻ thất vọng tràn trề. Bởi trong mắt bà mấy cái thùng rác thật không đáng 1 xu

Đấy là mình còn chưa đề cập đến vụ đề can “Đồ hộp và TRAI lọ”.

“Cháu cần bao nhiêu?” – đột nhiên bà hạ giọng hỏi.

Đợi chút… bà định làm cái việc không-ai-tin-nổi là cho mình vay tiền hay sao???

Không, Không đời nào.

“Không nhiều lắm ạ” – mình vừa nói và thăm dò bà. Không đời nào có chuyện thuận lợi vậy đâu – “Chỉ có 5.000 đô thôi ạ”. Thực ra giá thuê hội trường Alice Tully với sức chứa 1000 người, ở trung tâm Lincoln là 5.728 đôla . Nhưng mình không tham đến thế đâu. Chỉ cần 5.000 đô đã mừng lắm rồi còn 728 đô mình sẽ quyên góp sau.

Nhưng chuyện bà chịu chi ra 5.000 đôla đúng là chuyện không tưởng mà.

“Trong trường hợp như vậy các trường học thường làm gì để quyên góp tiền thật nhanh?” – bà đủng đỉnh nói.

“Cháu không biết” – mình ỉu xìu như bánh đa ngâm nước. Mình đã nói dối, tất

nhiên là mình biết các trường học phải làm gì để quyên góp tiền thật nhanh. Sau khi tuyên bố động trời của Ling Su về tình hình tài chính của Hội, bọn mình cũng đã thảo luận về vấn đề này rồi. Cô Hill đã từ chối thẳng thừng không cho Hội vay 5.000 đôla ngay từ đầu (mà mình cũng nghi 1 người diện ngất trời như cô ấy sẽ chẳng có nổi 5.000 đô tiền tiết kiệm đâu. Thề là chưa bao giờ mình thấy cô ấy mặc lặp lại 1 bộ quần áo nào). Ý tưởng của cô ấy rất hay ho: mọi người cùng đi… bán nến kiếm tiền.

Lilly sửng sốt nhìn cô Hill: “Ý cô là chúng ta đi đập cửa từng nhà và bán nến dạo sao? Có mà đến năm sau cũng chưa kiếm đủ 5.000 đô”.

Mình thà để mấy anh chị cuối khóa tra tấn, chứ không đời nào mình chịu đi gõ cửa nhà chị hàng xóm Ronnie mời mua cây nến Dâu và Kem tươi với giá 9.95$.

Nếu không thể phát biểu tại lễ tốt nghiệp năm nay, chắc chị Amber Cheeseman sẽ nện cho mình 1 trận ra trò cho coi. Mặc dù chị ta thấp hơn mình nhưng bù lại lại có đai nâu môn hapkido.

“Cố vấn của tụi cháu đề xuất đến từng nhà bán nến” – mình đã hi vọng khi nghe ý tưởng điên khùng này, bà sẽ động lòng thương cảm rút séc ra ký cái rụp.

“Nến á?” – bà nhăn mặt – “Ta tưởng bán kẹo nghe còn có lý. Chứ không cái đám dở người ở Ban Giám Hiệu trường cháu

sẽ nghi ngờ ngay cho xem”.

Biết ngay mà, bà lúc nào cũng tìm cánh chà đạp người khác mới hả dạ. Kẹt 1 nỗi giờ mình không gặp được bố, ông đang ở tít tận Genovia họp Quốc hội. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện bố chịu cầm tờ quảng cáo nến và rao Mọi người, đây là để quyên góp ủng hộ cho trường học của con gái tôi. Ai mua được nhiều nến nhất sẽ nghiễm nhiên được phong tước hiệp sĩ.

“Vâng, cháu sẽ lưu ý đến vụ bán kẹo. Cảm ơn bà” – mình uể oải.

Và rồi bà lại quay qua chuyện John Paul Raynolds-Abernathy Đệ Tam. Cả kế hoạch tổ chức 1 buổi quyên góp từ thiện

vào thứ 4 tới để ủng hộ cho những nông dân trồng ô-liu ở Genovia (họ đang biểu tình phản đối quy định mới của EU về việc cho phép các siêu thị can thiệp quá nhiều vào việc định giá), Nhằm gây ấn tượng với… nhà thiết kế liên hợp đảo thế giới, cũng như các nhà đấu giá khác về sự hào phóng vô bờ bến của mình (chẳng hiểu bà cho rằng bà là ai nữa? Angelina Jolie xứ Genovia chăng?)

Bà còn nói chắc như đinh đóng cột rằng sự kiện này sẽ khiến mọi người phải quay ra NĂN NỈ, VAN XIN bà tới đảo Genovia sống, bỏ mặc ông John Paul Raynolds-Abernathy Đệ Tam kia 1 mình, không ai thèm để mắt tới…

Bà thì sướng rồi, sắp có đảo riêng để

hưởng thụ. Còn mình thì biết trốn đi đâu để thoát khỏi móng vuốt của bà Amber Cheeseman bây giờ? Khi chị ta phát hiện ra vụ sẽ chẳng có Hội trường Alice Tully hoành tráng nào cả, thay vào đó là 1 quán ăn nhanh tạm bợ trên đường West 23.

Thứ 3, ngày 2 tháng 3, tại nhà

Cứ nghĩ ngày hôm nay không còn có thể tồi tệ hơn thì… vừa về đến nhà đã được mẹ dúi cho 1 lá thư.

Thường thì mình rất phấn khích khi được nhận thư bởi vì mình thường nhận được những thứ hay ho như tờ Tâm lí học ngày nay ấn phẩm mới nhất – qua đó mình có thể biết được những rối loạn tâm lí mới

mà mình có thể mắc phải. Hoặc thứ gì đó ngoài mấy quyển sách bọn mình vẫn phải đọc trong giờ Tiếng Anh (quyển sách phải đọc tháng này: O Pioneers! Của Willa Cather. Siêu chán) để đọc trong phòng tắm trước khi đi ngủ.

Nhưng cái mình nhận được hôm nay không hề hay ho hay có thể đọc trong phòng tắm. Bởi vì nó quá ngắn.

“Con có thư của tạp chí TUỔI 16 Mia ạ!” – mẹ rối rít – “ Chắc là thư về cuộc sáng tác truyện ngắn đấy!”.

Trông mẹ còn phấn khích hơn cả mình. Mà có gì phải háo hức đến thế đâu nhỉ. Cứ nhìn cái phong bì thư là biết có tin xấu rồi. Bởi vì chỉ có độc 1 tờ giấy. Nếu

mình đoạt giải thật, thì trong phong bì phải có hợp đồng tác giả, và tiền thưởng chứ. Khi câu chuyện của T.J.Burke về người bạn thân Dex được in trên tạp chí Powder, họ đã gửi cho anh ấy cả 1 quyển tạp chí THẬT với tên của anh nổi bật trên bìa. Đó là cách người ta biết tác phẩm của mình có được xuất bản hay không.

Cái phong bì mẹ vừa đưa cho mình rõ ràng không đủ to để chứa 1 quyển Tuổi 16, và nó quá mỏng.

“Cảm ơn mẹ” – mình với tay cầm lấy phong bì, hi vọng mẹ không nhận ra mình đang sắp khóc òa lên.

“Trong thư nói gì?” – thầy Gianini tò mò

hỏi. Thầy ý đang ở trong bếp, đút cho bé Rocky mấy miếng hamburger, trong khi bé mới có 2 cái răng cửa, 1 ở hàm trên và 1 ở hàm dưới.

Có vẻ như trong nhà không ai để ý đến việc mặc dù đã có 2 cái răng nhưng Rocky chưa thể nhai những thức ăn cứng được. Mà cậu nhóc cũng chẳng chịu ăn thức ăn cho trẻ em - lúc nào cũng chỉ thích ăn những thứ mà mình hoặc Louie Mập ăn thôi. Đồng nghĩa với việc cả nhà mình ăn gì thì Rocky ăn nấy, và thường là các sản phẩm làm từ thịt. Chẳng trách mới ngần ấy tuổi mà em mình đã mắc chứng béo phì rồi. Mặc cho mình có phản đối thế nào thì mẹ và thầy vẫn kiên quyết cho Rocky ăn mấy thứ thức ăn

nhanh đầy dầu mỡ và chất béo, đơn giản là vì: em nó thích thì cứ để em nó ăn.

Riêng việc có 1 ông Louie Mập suốt ngày ăn thịt gà hoặc cá ngừ băm nhỏ hiệu Fancy Feast đã đủ cho 1 đứa ăn chay như mình đau đầu rồi, giờ lại thêm ông Rocky nghiện ăn thịt thì có khổ cho tôi không cơ chứ!

Rồi không khéo lớn lên lại "ngồn ngộn xôi thịt" như Shaqille O'Neal thì chết dở. Làm sao biết được họ bơm hóa chất độc hại gì vào đám lợn gà ấy trước khi đem mổ thịt. Nghe nói có nhiều chất gây ung thư lắm, và làm tổn thương sự phát triển của trẻ nhỏ.

Nhưng mẹ thì khăng khăng cho rằng

Rocky phát triển bình thường như bao đưa trẻ sắp 1 tuổi khác và đừng có lúc nào cũng cuống lên như bà mẹ trẻ như thế (lại thêm 1 bà cô Lilly thứ 2).

Kệ, mẹ muốn nói gì thì nói, mình sẽ vẫn cảnh giác cao độ, đề phòng các triệu chứng của bệnh tràn dịch màng não cho Rocky.

“Mia, xem xem bức thư nói gì đi con. Mẹ đã tính bóc thư và gọi cho con ở nhà bà để báo tin nhưng dượng Frank không đồng ý. Dượng nói mẹ cần phải tôn trọng những thứ thuộc phạm trù riêng tư cá nhân của con và phải chấm dứt việc đọc thư của con”.

Mình quay qua nhìn thầy G. với ánh mắt

đầy biết ơn – và đang chực òa khóc – nói :”Cảm ơn thầy”.

“Ôi giời xin 2 người “ – mẹ phẩy tay nói – “Mẹ sinh ra con, cho con bú suốt 6 tháng trời, chẳng nhẽ không đủ quyền để đọc thư của con hay sao. Thôi nào, mở ra xem nó viết gì đi”.

Mình run rẩy mở thư, mặc dù đã biết trước trong đó có gì.

Không ngoài dự đoán của mình, 1 mảnh giấy được đánh máy viết:

Tạp chí Tuổi 16

1440 Broadway

New york, NY 10018

Tác giả thân mến:

Cảm ơn bạn đã gửi bài dự thi tới tạp chí Tuổi 16

Mặc dù tác phẩm dự thi của bạn không được chọn xuất bản nhưng chúng tôi hi vọng vẫn tiếp tục nhận được sự ủng hộ của bạn với các ấn phẩm của mình.

Thân mến,

Shonda Yost

Biên tập viên

Ha! Tác giả thân mến cơ đấy! Họ còn chẳng buồn gõ tên mình vào. Có khi bài dự thi của mình còn chưa được bóc ra khỏi phong bì ấy chứ, nói gì đến việc đọc và chấm giải.

“Không sao. Ta tin lần tới con sẽ được

giải, Mia ạ” – thầy G. động viên mình.

Còn Rocky? Cu cậu chỉ bật lên được mỗi từ “ Mè”, rồi tiện tay ném cả cái hamburger vào tường.

“Mẹ vẫn luôn cho rằng tờ Tuổi 16 là 1 tờ tạp chí nhảm nhí, hạ thấp phẩm giá những cô gái trẻ. Bởi vì trong đó chỉ tràn ngập hình ảnh của những cô người mẫu gầy dơ xương đến thảm hại, được mỗi cái mặt xinh. Như vậy chỉ khiến cho cả thế hệ trẻ cảm thấy tự ti với thân hình của mình mà thôi. Chưa hết, các bài báo của họ chẳng mang tính thông tin hữu ích gì cả. Ai thèm QUAN TM xem kiểu quần bò cạp trễ nào hợp với dáng người của mình cơ chứ? Thà rằng dạy cho tụi trẻ làm cách nào để phòng tránh thai còn tốt hơn”.

Sự ủng hộ của mẹ và thầy G. và cả Rocky khiến mình cảm động vô cùng: “Con không sao đâu. Năm nay không được thì còn có năm sau.”

Nói thì nói là vậy nhưng mình nghĩ sẽ không bao giờ có thể viết nổi 1 tác phẩm nào khá hơn “Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô”. Bởi mình đã ngồi viết 1 hơi không ngừng nghỉ, lấy cảm hứng từ hình ảnh của anh-chàng-ghét-món-ngô-trộn-ớt cặm cụi nhặt từng hạt ngô ra khỏi đĩa tương ớt, giữa căng tin Trung học Albert Einstein, với 1 nét mặt buồn bã nhất mà mình từng thấy. Làm sao mình có thể gặp lại được 1 hình ảnh cảm động như vậy lần thứ 2? Ngoại trừ nét mặt thất vọng của Tina Hakim Baba khi biết tin vở Nàng Joan xứ

Arcadia bị hoãn lại vô thời hạn.

Mình không biết tác phẩm đoạt giải của tờ Tuổi 16 năm nay có cốt truyện như thế nào nhưng… không phải mình tự cao đâu… đảm bảo không thể cảm động và hấp dẫn như "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô" của mình.

Và tác giả của nó KHÔNG THỂ đam mê với nghiệp viết lách như mình.

Có thể cậu ta biết cách viết hơn mình nhưng liệu cậu ta có coi viết lách là HƠI THỞ, là NGUỒN SỐNG, giống như mình không? Mình nghĩ là không. Có lẽ cậu ta cũng vừa về nhà, và được mẹ đưa cho 1 lá thư: "Ôi Laurent, lá thư này vừa được gửi đến đây hôm nay cho con". Và

Laurent sẽ đủng đỉnh mở lá thư DÀNH RIỀNG cho cậu ta trực tiếp từ tờ Tuổi 16, dửng dưng ngó qua tờ hợp đồng bản quyền rồi nói: “Hừm, 1 truyện khác của con lại được xuất bản. Sao cũng được. Con chỉ muốn được nhận vào đội cổ vũ và được Brian mời đi chơi thôi”.

Trong khi mình quan tâm tới nghiệp viết HƠN RẤT NHIỀU so với đội cổ vũ. Hay gã Brian vô danh nào đó.

Tất nhiên là không thể bằng sự quan tâm của mình dành cho Michael. Hay Louie Mập. Nhưng cũng gần bằng.

Và giờ thì con nhỏ Laurent đó đang đi quanh nhà nói: “La la la, con vừa chiến thắng trong cuộc thi sáng tác truyện ngắn

của tạp chí Tuổi 16. Tối nay tivi có gì hả mẹ?”. Hết. Chẳng mảy may quan tâm tác phẩm của cô ta sẽ được hàng triệu người đọc để ý tới, chưa kể cô ta còn được tham gia vào công việc biên tập báo và trải nghiệm cuộc sống trong thế giới đầy năng động, bận rộn của nghề báo…

Trừ phi Lilly là người thắng cuộc.

ÔI CHÚA ƠI. NHỠ LÀ LILLY THẮNG THẬT THÌ SAO??????????????????????

Xin Chúa đừng để Lilly giành chiến thắng trong cuộc thi lần này. Con biết cầu xin 1 điều như thế là không đúng chút nào, nhưng con xin Ngài ĐỪNG ĐỂ LILLY THẮNG TRONG CUỘC THI

SÁNG TÁC TRUYỆN NGẮN CỦA TẠP CHÍ TUỔI 16!!!

Ôi khônggggggg… Lilly đang online. Cậu ấy vừa Buzz mình!

WOMYNRULE: C2G, hôm nay nhận được thư của tờ 16 chưa?

Ôi Chúa Ơi!

FTLOUIE: Ừm, rồi. Cậu?

WOMYNRULE : Rồi. 1 lá thư từ chối rất vô duyên. Không, phải nói là NĂM lá mới đúng. Vậy cũng đủ hiểu là họ chưa hề ĐỌC 1 CHỮ nào trong đống truyện dự thi của mình.

Cảm ơn Chúa! Con cảm ơn Người, mặc dù người đã hủy bỏ vở Nàng joan xứ

Arcadia và gửi lá thư từ chối đến con. Con xin thề sẽ không ngủ gật trong các buổi cầu kinh ở nhà thờ Hoàng Gia Genovia 1 lần nào nữa đâu ạ. Tuy nhiên, con rất không đồng ý về cái gọi là tội lỗi nguyên thủy của loài người. Bởi vì đó KHÔNG PHẢI là lỗi của Eva khi ăn trái cấm đó, chính con rắn biết nói đã lừa Eva. Còn nữa, tại sao lại chỉ có đàn ông mới được làm cha cố và thầy tu? Chẳng phải nam nữ bình quyền hay sao? Theo con thì thầy tu nên được phép lấy vợ và sinh con bởi vì chắc chắn con cái của họ sẽ được nuôi nấng và dạy dỗ tốt hơn rất nhiều những người khác. Chắc chắn tốt hơn cái cô bỏ con lại ngồi chơi điện tử trên xe ô tô còn mình thì đi vào siêu thị, và xe vẫn đang nổ máy. Rồi có kẻ ăn cắp

xe của cô ta và vứt đứa bé ra khỏi cửa sổ (may là đứa bé không sao, vì được mẹ cột trong chiếc ghế chuyên dụng dành cho trẻ em khi đi xe ô tô. Đó là lí do tại sao mình bắt mẹ và thầy G. mua cho Rocky 1 cái ghế y xì như vậy. Mặc dù cậu nhóc gào lên như phải bỏng mỗi khi bị nhét vào cái ghế đó).

Nhưng nói cho cùng con vẫn đội ơn Người vô cùng! Vô vô cùng!

FTLOUIE: Mình cũng nghĩ như vậy. Tất nhiên chỉ có 1 lá thôi. Cũng là thư từ chối.

WOMYNRULE: Nghe này C2G. Đây có lẽ chỉ là 1 trong số vô vàn những lá thư từ chối mà cậu sẽ nhận được. Nếu cậu

thực sự muốn theo đuổi nghiệp văn chương. Đừng quên là hầu hết các quyển sách bán chạy nhất hiện nay đều đã từng bị từ chối ít nhất 1 hay 2 lần. Tất nhiên trừ cuốn Kinh thánh. Hừm…Không biết ai giành giải nhất năm nay nhỉ?

FTLOUIE: Có lẽ là 1 đứa ngu ngốc nào đó tên là Laurent, suốt ngày chỉ mong ước được chen chân vào đội cổ vũ và hẹn hò với 1 gã Brian nào đó, chứ không màng tới giải thưởng này.

WOMYNRULE: Ờ… OK. Cậu vẫn ổn đấy chứ, Mia? Cậu không quá bị tác động bởi lá thư từ chối này chứ? Dù gì cũng chỉ là tờ tuổi 16 thôi mà, đâu phải tờ Người New York đâu mà buồn.

FTLOUIE: Mình không sao. NHưng có thể mình đoán đúng. Về Laurent ý . Cậu có nghĩ thế không?

WOMYNRULE: Ờ , đúng. Mà này, đột nhiên mình nghĩ ra 1 ý cực hay.

Cứ mỗi khi Lilly nói cậu ấy nghĩ ra 1 ý cực hay là y như rằng tai họa sắp kéo đến.Ý tưởng hay ho gần đây nhất của cậu ấy là việc đẩy mình ra tranh cử vào chiếc ghế chủ tịch Hội học sinh trường Trung học Albert Einstein và hãy nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Đấy là mình chưa muốn nhắc tới năm lớp 1 cậu ta ném con búp bê yêu quý của mình lên mái nhà tại trang trại nhà Moscovitz ở Albany để xem lũ sóc rừng có bị quyến rũ bởi mùi hương trên quần áo và mặt

làm bằng nhựa vinyl của búp bê hay không? Thật hết chịu nổi.!!

WOMYNRULE: Cậu vẫn online đấy chứ?

FTLOUIE: Ờ, Thế ý tưởng của cậu là gì? Này, đừng có nghĩ đến chuyện quẳng Rocky nhà mình lên mái nhà, dù cho cậu có hứng thú với lũ sóc thế nào đi chăng nữa.

WOMYNRULE: Cậu đang lảm nhảm gì thế? Tại sao mình phải quẳng Rocky lên mái nhà chứ? Ý tưởng của mình là tại sao không lập 1 tờ báo của RIÊNG MÌNH?

FTLOUIE: Hả??????????????

WOMYNRULE: Mình nói thật đấy. Tự lập 1 tờ báo của riêng chúng ta. Không phải mấy tờ báo lá cải thích bàn luận về mấy chuyện hôn kiểu Pháp hay cái bụng phẳng lì của Hayden Christensen như Tuổi 16 mà là 1 tờ báo mang đậm chất văn học, như Salon.com chăng hạn. Tất nhiên không phải báo mạng. Dành cho tuổi teen. 1 mũi tên trúng 2 đích: 1 - truyện của chúng ta sẽ được xuất bản. 2 - chúng ta có thể bán báo, thu về 5.000 đô cho quỹ Hội để thuê Hội trường Alice Tully sắp tới, tránh nguy cơ bị thảm sát bởi Amber Cheeseman.

FTLOUIE: Nhưng….Lilly, để xây dựng 1 tờ báo cũng phải có tiền mà. Phải trả cho việc in ấn và phát hành… Bọn mình

giờ đào đâu ra tiền? Đó chính là vấn đề. Nhớ chưa?

Có thể mình chỉ đáng được điểm C - cho môn kinh tế nhưng mình vẫn hiểu được điều sơ đẳng là để bắt đầu 1 công việc kinh doanh, điều đầu tiên là phải có vốn. Dù gì mình cũng xem chương trình Khởi nghiệp mà.

Còn nữa ,dù là lá cải nhưng mình vẫn muốn ngắm cái bụng phẳng lì của Hayden Christtense trên tờ Tuổi 16.

WOMYNRULE: Đâu cần. Miễn là mình dụ được cô Martinez trở thành cố vấn Hội học sinh và xin dùng máy photo miễn phí.

Cô M! Thật không thể tin là Lilly dám

nhắc tới cái tên đó trước mặt mình. Cô giáo tiếng Anh Martinez đáng kính! Phải thừa nhận là so với hồi đầu năm thì dạo gần đây cô ấy đã bớt chỉ trích giọng văn của mình hơn 1 chút.

Nhưng không nhiều.

Ví dụ, truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô" của mình sẽ bị coi là thiếu hấp dẫn và cảm động, nếu xét trên góc độ giá trị văn học mà nói. Cô ấy sẽ tàn nhẫn liệt truyện của mình vào dạng sáo rỗng, thiếu tính sáng tạo.

Đó là lí do vì sao mình không muốn cho cô ấy đọc trước khi được tờ tuổi 16 xuất bản. Và giờ thì càng không bao giờ có chuyện đó.

FTLOUIE: Lilly, mình không muốn chọc thủng cái giấc mơ bong bóng của cậu đâu nhưng mình không tin là chúng ta có thể thu về 5.000 đô từ việc bán 1 tờ báo văn học đâu. Bọn mình đến thời gian đọc mấy tác phẩm bắt buộc như O Pioneers! Còn chẳng chịu đọc nữa là, nói gì đến mấy tuyển tập thơ và truyện ngắn do học sinh sáng tác. Cần phải tìm cách kiếm tiền khả thi hơn 1 chút hơn là dựa vào doanh số bán báo của 1 tờ tạp chí mà thậm chí chúng ta còn chưa viết 1 chữ nào.

WOMYNRULE: Vậy cậu có ý nào hay hơn không? Đi bán nến chăng?

AAAAAAAAAAHHHHHHHHH!!!!!!!

FTLOUIE: Tất nhiên là không rồi. Mình chỉ là nên suy nghĩ kĩ hơn 1 chút, trước khi nóng vội…

SKINNERBX: Hey, Thermopolis. Em vẫn ổn chứ?

MICHAEL!!! MICHAEL đang gọi mình!!!

FTLOUIE: Xin lỗi Lilly. Mình phải out đây.

WOMYNRULE: Tại sao? Anh mình gọi cậu chứ gì?

FTLOUIE: Ờ…

WOMYNRULE: À, mình biết ANH ẤY muốn gì rồi.

FTLOUIE : Lilly, mình ĐÃ NÓI BAO

NHIÊU LẦN rồi, bọn mình sẽ đợi trước khi làm chuyện đó..

WOMYNRULE: Mình đâu có nói về chuyện đó đâu, dở hơi. Ý mình là… À mà thôi, không có gì. Email cho mình khi nói chuyện xong với Michael nhé. C2G, mình nói nghiêm túc về chuyện xuất bản báo đấy. Đó là cách duy nhất có tên trên báo – trừ chuyên mục : Người nổi tiếng: Họ cũng chỉ như chúng ta! Của tờ US weekly.

FTLOUIE: Khoannn … cậu biết vì sao Michael gọi mình sao? Làm sao cậu biết? Có chuyện gì thế? Nói mình biết đi, Lilly……

WOMYNRULE: (sign out)

SKINNERBX: Mia, em có đó không?

FTLOUIE: Michael! Có, em đây. Xin lỗi, em vừa có 1 ngày tồi tệ quá. Ngân sách không còn 1 xu và tờ tuổi 16 thì từ chối truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô" của em!!!

SKINNERBX: Khoannn – Ngân sách Genovia không còn 1 xu ư? Sao không có tin gì từ Netscape nhỉ? Làm sao lại ra nông nỗi như vậy?

Đó là lí do vì sao mình luôn nói bạn trai mình là người tuyệt vời nhất. Anh ấy lúc nào cũng quan tâm lo lắng mình, mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra.

FTLOUIE: Ý em là ngân sách của Hội học sinh cơ. Bọn em đang bị thậm hụt

5.000 đô. Và tờ Tuổi 16 thì gửi thư từ chối.

SKINNERBX: Truyện “Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô” đó hay mà. Sao họ có thể từ chối xuất bản cơ chứ ???

Đó là lí do vì sao mình yêu anh ấy đến vậy ^^

FTLOUIE: Cảm ơn anh, nhưng có lẽ nó chưa đủ hay để được xuất bản.

SKINNERBX: Toàn 1 lũ người ngốc nghếch. Mà vụ thâm hụt tới 5.000 đô là sao thế em?

Mình giải thích qua cho Michael nghe về vụ mấy cái thùng rác không thể hoàn trả lại và tương lai bị hạ đo ván bởi Amber

Cheeseman khi biết tin bài phát biểu của chị ta sẽ được tiến hành 1 cách tạm bợ ở 1 quán ăn nhanh nào đó, thay vì trung tâm Lincoln.

SKINNERBX: Không phải chứ, làm gì tệ đến thế đâu em . Em còn nhiều thời gian để kiếm tiền mà.

Bình thường thì bạn trai của mình cực kì sáng dạ, nếu không muốn nói là thông minh tuyệt đỉnh. Bởi vì nếu không anh ấy đã không được vào 1 trong những trường của Ivy League, với 1 chương trình học dày đặc mà đến cả 1 thiên tài trên xe lăn như Stephen Hawking cũng sẽ phải thấy khó nhằn.

Thông minh là vậy nhưng đôi khi…

Đôi khi Michael KHÔNG HIỂU được những vấn đề của mình.

FTLOUIE: Anh đã gặp chị Amber Cheeseman bao giờ chưa, Michael? Chị ta chỉ có 1m50 thôi nhưng hoàn toàn có thể quật ngã 1 anh chàng nặng 90kg chỉ trong 1 giây. Cánh tay của chị ấy như cánh tay của con Gorilla Koko ý.

SKINNERBX: OK, anh hiểu rồi. Hay em thử đi bán nến đi. Năm ngoái tụi anh cũng kiếm tiền bằng cách đó cho CLB Tin học đấy

KHÔNGGGGGGGGG!!! KHÔNG PHẢI ĐẾN ANH CŨNG NHƯ VẬY CHỨ , MICHAEL!!!!!

SKINNERBX: Họ có rất nhiều loại nến,

các hình dạng khác nhau, ví dụ như hình quả dâu chẳng hạn. Mỗi 1 người trong nhóm điều trị của bố mẹ anh đều mua 1 cái. Chúng có mùi y như dâu tây thật ý.

AAAAAAAAAARRRRRRRRRRRRRR

FTLOUIE: Tuyệt! Cảm ơn lời khuyên của anh.

Phải đổi chủ đề ngay mới được!

FTLOUIE: Ngày CỦA ANH hôm nay thế nào?

SKINNERBX: Cũng không tệ lắm. Bọn anh xem THX 1136 trên lớp và thảo luận về tầm ảnh hưởng của nó tới các bộ phim điện ảnh cùng loại sau này, ví dụ như Logan’s run, giống như THX, nói về 1

người đàn ông trẻ tìm mọi cách thoát khỏi cái thế giới ngột ngạt khó thở của mình. À mà cuối tuần này em có kế hoạch gì chưa?

Úi chà! Một buổi hẹn hò! Mình đang cần làm gì đó để kéo tinh thần lên 1 chút!!!

FTLOUIE: Rồi! Đi chơi với anh!

SKINNERBX : Đó là điều anh hi vọng em sẽ nói ^^ Chỉ có điều, không ra ngoài chơi mà ở nhà có được không? Bố mẹ anh có việc phải rời thành phố, cô Maya thì đang bị đau chân, nên bố mẹ muốn anh cuối tuần về nhà với Lilly… Em cũng biết rồi đấy, nhất là sau vụ để nó ở nhà 1 mình lần trước.

Tất nhiên là mình còn nhớ chứ. Lần

trước khi 2 bác Moscovitz để Lilly ở nhà 1 mình vào cuối tuần vì cậu ấy phải nộp báo cáo về Alexander Hamilton và cần dùng đến internet, trong khi căn nhà nghỉ của họ ở Albany không hề có internet. Đợt đó Michael đang bận thi, còn cô Maya phải quay về Dominica để bảo lãnh đứa cháu trai ra khỏi tù nên không có ai ở nhà cùng Lilly. Cậu ta đã cả gan mời tên điên Norman – 1 kẻ theo thuyết thờ vật – đến nhà để trả lời phỏng vấn cho chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật – tập phim "Tại Sao Chỉ Những Kẻ Dở Hơi Mới Để Ý Đến Tôi?"

Tất nhiên Norman không hài lòng vì bị gọi là kẻ dở hơi rồi, mặc dù sự thực là anh ta như vậy. Anh ta cứ khăng khăng

rằng việc tôn thờ 1 bàn chân đẹp là hoàn toàn bình thường. Và khi Lilly đang mải vào bếp lấy Coca cho 2 người, anh ta đã lẻn vào phòng mẹ cậu ấy, ăn cắp đôi giầy Manolo Blahniks yêu thích nhất của bác Moscovitz.

Nhưng Lilly đã phát hiện ra gót giầy thò ra 1 cách hớ hênh khỏi túi áo khoác của Norman và yêu cầu anh ta trả lại. Sau vụ đó anh ta nổi điên và tự lập ra trang web ToiGhetLillyMoscovitz.com, chuyên dành cho những kẻ ghét Lilly và chương trình của cậu ấy chửi bới (Không ngờ Lilly và chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật lại lắm anti-fan đến thế. Nhiều người trong số đó còn không biết Lilly là ai nhưng họ vẫn xông vào chửi hôi, vì họ

ghét mọi thứ)

Phải nói là sau vụ đó mình khá kinh ngạc 2 bác Moscovitz vẫn dám để Lilly ở nhà 1 mình dù là đã có Michael ở cùng, mà không có người lớn dám sát.

FTLOUTE: Hay đấy! Chắc chắn em sẽ qua! Chúng ta sẽ làm gì? Xem phim à?

Chỉ xin một điều, không phải mấy cuốn phim tài liệu khoa học viễn tưởng của lớp điện ảnh mà Michael đang học. Lần trước anh ấy đã ép mình phải ngồi xem cùng phim Brazil, một trong những bộ phim đau đầu nhất mọi thời đại. Hoặc Blade Runner…

FTLOUTE: À, hay bọn mình xem phim Buffy đi anh. Series về trường trung học

ý. Em thích nhất là tập phim nói về buổi prom, khi cô ta bị …

SKINNERBX: Thực ra anh đang nghĩ đến chuyện mở một buổi tiệc

Khoan khoan,… một cái gì? Anh ấy vừa nói … BUỔI TIỆC ư??

FTLOUTE: Một buổi tiệc á?

SKINNERBX: Ừ, một buổi tiệc. Coi như là một cơ hội để giải trí và giao lưu với mọi người thôi mà. Bọn anh không tiệc tùng gì được ở trong kí túc xá bởi vì phòng ai cũng nhỏ, không chứa nổi quá 8 người. Nhưng nhà anh có thể chứa được khoảng hơn 20 người. Vì thế anh nghĩ, sao lại không nhỉ?

Sao lại không nhỉ? SAO LẠI KHÔNG NHỈ ư? Bởi vì chúng ta không phải loại người tiệc tùng chứ sao. Chúng ta thuộc loại người ở - nhà – và – xem - phim. Chẳng nhẽ anh ấy không nhớ vụ bữa tiệc lần trước sao? À, mà tiệc sinh nhật đâu có tính.

Chắc chắn không có chuyện ăn Cheetos và chơi trò bảy phút trên thiên đường rồi. Michael đang nói đến bữa tiệc ĐẠI HỌC cơ. Ai chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra trong bữa tiệc sinh viên đại học. Mình đã xem trong phim Animal House rồi (phim đó và phim Caddyshack là một trong những bộ phim yêu thích nhất của thầy G. Cứ khi nào TV chiếu là thầy PHẢI xem cho bằng được)

FTLOUTE: Em không hóa trang đâu đấy nhá.

SKINNERBX: không phải kiểu tiệc đó đâu, em ngốc ạ. Chỉ là một buổi tiệc bình thường có đồ ăn và âm nhạc thôi. Tuần tới bọn anh phải thi giữa kì rồi, mọi người ai cũng có vẻ căng thẳng. Hơn nữa, Doo Pak chưa bao giờ được tham dự một bữa tiệc của người Mỹ nào cả.

Nghe Michael nói vậy về Doo Park, trái tim ghét-tiệc-tùng của mình hơi chùng xuống 1 tí. Chưa bao giờ được tham dự 1 bữa tiệc của người Mỹ nào ư? Thật không thể tin được? HIỂN NHIÊN là phải tổ chức tiệc thôi, dù là chỉ để cho anh Doo Park thấy được tinh thần hiếu khách của người Mỹ là thế nào. Mình sẽ

xung phong làm bánh nhúng nhân rau!

SKINNERBX: Em còn nhớ anh Paul không? Cậu ấy vừa về, cả Felix và Trevor nữa. Họ cũng sẽ tới bữa tiệc này.

Trái tim của mình nhảy tưng lên khi nghe mấy cái tên ấy. Không phải mình ghét gì họ, dù gì họ cũng đang là thành viên của ban nhạc đang - giải – tán - tạm - thời Skinner Box của Michael. Vấn đề là anh Paul – tay keyboard, từ Bennington về nghỉ xuân (hóa ra anh ta đang phải theo học cấp 3 tại đó), trong khi Felix - tay trống thì vừa từ trại cai nghiện ra (mình không phải có ý kì thị gì, mình cũng mừng là anh ấy đã cai khỏi. Nhưng dù gì chuyện đi cai nghiện ở tuổi 18 thật đáng sợ). Lại còn Trevor – tay guitar nữa chứ.

Anh ý bị đuổi khỏi UCLA vì 1 vụ gì đó khá nghiêm trọng nhưng Trevor nhất quyết không chịu nói cho ai biết.

Theo mình thì đây không phải là đối tượng Michael nên mời đến nhà khi bố mẹ không có nhà. Bởi họ có thể "vô tình" làm cháy nhà bất kì lúc nào.

SKINNERBX: Ngoài ra anh sẽ mời 1 vài người nữa ở kí túc xá.

Một vài người nữa ở kí túc là sao?

Tim mình lúc này gần như ngừng đập. Bởi vì mình hiểu ý của câu đó: các cô gái!

Bởi vì trong kí túc của Michael có rất nhiều con gái. Mình đã gặp họ suốt ở

ngoài hành lang mỗi khi mình tới thăm anh ấy. Họ có vẻ rất thích màu đen. Không bao giờ đọc US Weekly . Một lần mình nói về việc từng thấy ảnh Jessica Simpson khi không trang điểm trên tờ báo này, tất cả đồng loạt nhìn mình với con mắt thờ ơ. Thật, họ chẳng khác gì mấy cô gái đành hanh trong phim Luật sư không bằng cấp. Trong phim, mấy nhỏ đó tỏ ra rất nhỏ nhen với Elle khi cô lần đầu bước chân vào Đại học Luật. Bởi họ cho rằng Elle tóc vàng, lại đam mê thời trang đồng nghĩa với việc trí não của cô to bằng quả nho là quá lố lắm rồi.

Chính mình cũng là nạn nhân của những định kiến kiểu như vậy, khi nhiều người cho rằng mình là một con ngốc chính

hiệu bởi mái tóc vàng và cái tước danh công chúa chẳng giống ai của mình. Vì thế mình hoàn toàn thông cảm với những gì mà công nương Diana đã phải trải qua.

Làm sao mình lại chung phòng, tiệc tùng với đám người đó cơ chứ? Họ rất biết phải tiệc tùng sao cho đúng cách. Họ thậm chí còn biết uống bia và hút thuốc nữa.

Mình ghét thuốc lá. Cũng không thích mùi bia rượu.

Không hiểu Michael đang nghĩ gì thế không biết?? Một bữa tiệc? Hoàn toàn chẳng giống anh ấy chút nào cả.

Đại học là khoảng thời gian con người ta

tự khám phá bản thân mình, xem cá nhân mình là ai, mình muốn làm gì với cuộc đời sau này.

Ôi Chúa ơi! Nhỡ Michael sẽ trở nên mê tiệc tùng thì sao? Tiệc tùng chính là 1 phần tất yếu của đời sinh viên.

Thôi, chắc không đến nỗi nào đâu. Dù Michael có muốn thì đời nào 2 bác Moscovitz chịu để yên.

FTLOUIE: Michael, thế bố mẹ anh có biết chuyện này không? Ý em là về buổi tiệc ý?

SKINNERBX: Tất nhiên rồi. Em nghĩ là anh sẽ lén lút tổ chức sau lưng bố mẹ anh sao? Mà có muốn cũng không được, chắc chắn chú gác cổng sẽ tố với họ ngay.

Ờ, đúng. Chú gác cổng sẽ biết mọi việc và kể tuốt tuột với 2 bác Moscovitz, nên chắc chắn Michael không làm gì quá đà đâu.

Mà kể cũng lạ, không ngờ 2 bác ấy lại đồng ý để Michael tổ chức tiệc tại nhà… với Lilly ở đó.

Thật chẳng giống họ chút nào!

Mình vẫn chưa thể tin được. Tiệc tùng khi không có bố mẹ ở nhà.. quả là 1 bước nhảy vọt. Như thể … trưởng thành vậy.

SKINNERBX: Em sẽ đến chứ? Bọn bạn anh cứ nói là em sẽ không đời nào chịu tham gia. Bởi vì dù sao em cũng là 1 công chúa.

FTLOUIE: Ý họ là sao?

SKINNERBX: Ờ thì… ý bọn nó là em không phải dạng con gái tiệc tùng.

Không phải dạng con gái tiệc tùng? Ý họ là gì? Tất nhiên mình không phải dạng con gái tiệc tùng rồi. Michael cũng không phải dạng con trai tiệc tùng…

Ít nhất là trước đây. Trước khi anh ấy vào đại học.

FTLOUIE: Em thích tiệc tùng mà, chỉ là tùy từng hoàn cảnh thôi.

Đó không phải là 1 lời nói dối. Mình không hề phản đối tiệc tùng, chỉ là mình không thích những gì có thể xảy ra hậu - tiệc - tùng mà thôi. Mình cũng đã từng

tham dự nhiều buổi tiệc, ví dụ sinh nhật năm ngoái của mình chẳng hạn.

Mặc dù nó đã biến thành thảm họa khi đứa bạn thân nhất của mình bị bắt gặp đang ôm hôn 1 tay bồi bàn trong tủ đựng đồ.

Nhưng về lí thuyết thì nó vẫn là 1 buổi tiệc. Và mình là 1 cô gái tiệc tùng.

Đành rằng không phải dạng con gái tiệc tùng như Paris Hilton. Mình đã từng tu hết 1 lon Red Bull trong phòng của bố ở khách sạn Plaza, và kết quả là mình thức đến tận 4 giờ sáng, nhảy nhót điên đảo theo kênh ca nhạc MTV.

Nhưng dạng như Paris Hilton thì ai mà thèm. Tiệc tùng thì tiệc tùng, nhưng phải

biết ĐIỂM DỪNG đúng nơi đúng chỗ. Không thể LÚC NÀO cũng tiệc tùng được. Bằng không sẽ có ngày lạc mất con Chihuahua hay bị tung lên mạng những video clip chẳng lấy gì làm hay ho khi đang…mải tiệc tùng.

Chỉ cần biết giới hạn của thời gain tiệc tùng – và lượng Red Bull đưa vào cơ thể - là bạn có thể giới hạn được những thước phim đáng xấu hổ có thể bị quay trộm.

Quan điểm của mình là như vậy.

SKINNERBX: Anh cũng nói với tụi nó y như vậy. Tuyệt! Anh sẽ nói chuyện với em sau nha. Yêu em. Ngủ ngon!

SKINNERBX: (sign out)

Ôi chúa ơi mình vừa dính vào chuyện gì thế không biết???

Tại bàn học của Công Chúa

Công Chúa Amelia Mignonette

Grimaldi Theropolis Renaldo

Tiến sĩ Carl Jung Thân mến,

Cháu vẫn biết là ngài đã chết. Nhưng mọi chuyện đang trở nên xấu đi 1 cách nghiêm trọng và giờ thì cháu buộc phải thừa nhận 1 điều: Cháu sẽ không bao giờ có thể vượt qua cái tôi của mình và hoàn thiện bản thân.

Thứ nhất, cháu vừa mới phát hiện ra rằng mình đã làm cho Hội Học sinh phá sản và chẳng chóng thì chày sẽ phải chết

dưới tay 1 đại biểu xuất sắc của lớp cuối cấp. Tuy thấp bé nhưng bù lại, cực kì khỏe.

Tác phẩm truyện ngắn đầu tay của cháu bị tạp chí tuổi 16 từ chối.

Và bạn trai của cháu vẫn cứ đinh ninh rằng cháu sẽ hoan hỉ tới bữa tiệc tại nhà anh ấy, khi bố mẹ anh ấy vắng nhà.

Cháu không có ý đổ lỗi gì cho anh ấy bởi chính cháu là người nói muốn đi

Nhưng lý do duy nhất cháu nói muốn đi là vì cháu không muốn làm anh ấy mất hứng. Nhất là không muốn người khác nghĩ mình là 1 cô công chúa không biết tiệc tùng.

Cháu sẽ phải gặp gỡ, xun xoe chào hỏi những người cháu chả biết là ai. Điều mà cháu luôn phải làm kể từ khi khoác lên mình cái thân phận công chúa Genovia này.

Vấn đề là… tiệc của sinh viên đại học không hề giống những buổi tiệc đậm chất chính trị và ngoại giao mà cháu từng tham gia. Họ sẽ không ngại mà nói thẳng vào mặt mình rằng loại xe quá khổ kiểu như Limo hoàng gia và SUV mà cháu vẫn thường dùng góp phần làm hủy hoại tầng ozone của Trái đất, Khiến cho bầu không khí bị ô nhiễm hơn 47% so với xe ô tô thông thường. Một bạn cùng kí túc với anh Michael đã nói với cháu như thế lúc cháu tới thăm anh ấy hồi cuối tuần trước.

Tiến sỹ có cho rằng mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn nữa không ạ?

Cháu THỰC SỰ rất cần phải hoàn thiện bản thân. NGAY LẬP TỨC. XIN NGÀI HÃY GIÚP CHÁU.

Bạn của ngài,

Mia Thermopolis

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, tại phòng Điểm danh

Trên đường tới trường sáng nay , mình đã hỏi Lilly tại sao bố mẹ cậu ấy lại đồng ý để Michael mở tiệc như vậy, khi không có người lớn ở nhà. Lilly dửng dưng nói: ”Ai mà biết được?”.

“Bố mẹ cậu biết là cậu sẽ có mặt tại bữa

tiệc đó, đúng không?” – mình tò mò hỏi Lilly.

“Tất nhiên… Cậu bị sao thế?”

“Không có gì. Chỉ là… mình hơi ngạc nhiên khi bố mẹ cậu chịu để cho anh Michael tổ chức tiệc tùng như vậy, khi 2 bác không có ở nhà. Thật chẳng giống bố mẹ cậu chút nào. Thế thôi”.

“Mình nghĩ là bố mẹ mình đang có nhiều việc cần lo lắng hơn”.

“Như..?”

Mình sẽ không bao giờ biết được đó là việc gì. Bởi ngay lúc đó chiếc xe Limo của mình đâm thẳng vào ổ voi trên đường, làm Lilly và mình giật nảy mình,

đập cả đầu vào trần xe.

Vừa vào đến trường, Lilly nằng nặc đòi đến phòng y tế kiểm tra xem 2 đứa có bị chấn thương sọ não hay không, hi vọng kiếm được cái giấy nghỉ không phải học môn thể dục.

Nhưng cô y tá tuôn ra 1 tràng cười chế nhạo khi nhìn thấy 2 đứa mình.

Lại phải học bóng chuyền hic..hic… Cứ đà này có ngày cô sẽ phải viết giấy nghỉ phép cho cả lớp tụi này cho coi. Tại sao bọn mình không được học mấy môn thể thao hay ho kiểu như yoga hay thể dục nhịp điệu… Giống như ở mấy trường trung học ngoại ô thành phố ý.

Thật không công bằng!

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, giờ Kinh tế Mỹ

Ok, sau những gì xảy ra ngày hôm qua với chuyện tiền nong của Hội, giờ thì mình phải tập trung nghe giảng môn Kinh tế này mới được.

Khan hiếm - để chỉ tình trạng căng thẳng giữa nguồn tài nguyên hữu hạn với nhu cầu và mong muốn vô hạn của con người.

Một vài ví dụ về những thứ chúng ta cần nhưng có hạn (khan hiếm):

Hàng hóa

Dịch vụ

Nguồn tài nguyên thiên nhiên

Các loại quỹ dành cho việc thuê Hội trường tốt nghiệp cuối khóa.

So với nhu cầu và mong muốn của con người, mọi nguồn tài nguyên luôn là hữu hạn. Do đó các cá nhân và tổ chức cần phải đưa ra những quyết định đúng đắn xem nên bỏ hay nên mua loại hàng hóa và dịch vụ nào cho hợp lí.

(Ví dụ, 1 tổ chức có quyền quyết định rằng các thành viên của mình cần những thùng rác chuyên dụng có chứa máy nghiền rác bên trong, với dòng chữ " Giấy - Đồ hộp – TRAI lọ" được in trên nắp thùng".)

Chính vì sự khan hiếm này, các tổ chức và cá nhân cần phải xác định xem nguồn tài nguyên của mình là gì.

(Nhưng mình chẳng phải ĐÃ LÀM

CHÍNH XÁC như vậy còn gì!! Mình đã xác định được nguồn tài nguyên của Trung học Albert Einstein - bằng việc mua những thùng rác chuyên dụng - vậy mà nó dám quay lại cắn mình!! Bởi vì mình đã xác định nhầm!! SAO TRONG SÁCH KHÔNG NÓI GÌ VỀ CHUYỆN NÀY NHỈ???)

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, Giờ tiếng anh

"Ôiii, Mia! Mình vừa được nghe kể về buổi họp hôm qua, vụ quỹ không còn 1 xu ý! Không ngờ mấy cái thùng rác đó mà đắt thế nhỉ! Còn chuyện mấy cái đề can "Đồ hộp và TRAI lọ" nữa chứ… Không hiểu sao Chai lọ lại biến thành Trai lọ thế không biết. Mình rất xin lỗi!" – Tina

“Không sao đâu. Họ sẽ phải thay đổi toàn bộ mẫu đề can “Trai lọ” đó. Và chúng ta sẽ tìm ra cách kiếm lại cho đủ số tiền bị thâm hụt. Chỉ có điều cậu không được kể cho ai nghe chuyện này, OK? Bọn mình đang tìm mọi cách để bưng bít thông tin này không để lộ ra ngoài.”

“Tất nhiên rồi! Mình sẽ không tiết lộ với 1 ai đâu! Mình vừa nghĩ ra 1 cách kiếm tiền cho Hội. Cậu biết mấy cái nến thơm mà ban nhạc của trường đã đi bán hồi năm ngoái để kiếm tiền đi diễn ở Nashville không?”

“CHÚNG TA SẼ KHÔNG ĐI BÁN NẾN THƠM!”

“Ừm, đó chỉ là gợi ý của mình thôi. Mình thấy chúng cũng hay đấy chứ, nhất là mấy cái nến xinh xinh hình dâu tây ý.”

“LẦN 2, KHÔNG NẾN NỦNG GÌ HẾT!”

“OK. Nhưng nếu tụi mình quyết định bán nến thì chắc chắn mình sẽ bán được cả tấn nến cho các cô chú của mình ở bên Ả rập.”

“NÓI KHÔNG VỚI NẾN LẦN THỨ 3!”

“OK. Mình hiểu rồi. Không bán nến. Có chuyện gì vậy? Ngoài chuyện tiền bạc? Bởi vì …cậu đừng giận… Nhưng cậu có vẻ phản ứng hơi mạnh với chuyện bán nến thì phải.”

“Không phải chuyện bán nến.”

“Vậy thì là chuyện gì?”

“Không có gì cả. Bố mẹ anh Michael sẽ vắng nhà tuần này, và anh ấy sẽ tổ chức 1 bữa tiệc lớn ở nhà. Michael muốn mình tham gia buổi tiệc này.”

“Nhưng…nghe có vẻ hay đấy chứ!”

“HAY á? Cậu có điên không đấy??? Sẽ có rất nhiều SINH VIÊN NỮ ở đó.”

“Thì sao?”

Lại còn thì sao nữa! Cậu không hiểu sao Tina? Nếu Michael thấy mình giữa mấy cô nàng sinh viên ấy chắc chắn anh ấy sẽ nhận ra mình không phải là đứa con gái tiệc tùng.

“Nhưng Mia, cậu KHÔNG PHẢI là 1 cô gái tiệc tùng!”

“Mình biết! Nhung mình không muốn Michael biết được điều đó!”

“Nhưng Michael cũng biết cậu không phải là người tiệc tùng mà. Anh ấy đã biết điều đó từ trước khi yêu cậu mà. Cậu CHƯA BAO GIỜ thuộc loại người tiệc tùng, Mia ạ. Cậu thậm chí còn CHƯA BAO GIỜ tiệc tùng đúng nghĩa. Chỉ những đứa con gái như Lana Weinberger mới biết thế nào là tiệc tùng, còn bọn mình thì không. Bọn mình KHÔNG ĐƯỢC MỜI tới các buổi tiệc. Bọn mình ở nhà vào các tối thứ 7 và xem kênh HBO, hoặc đi hẹn hò với bạn trai, hoặc tới nhà bạn ngủ. Nhưng không phải

là tiệc tùng. Đơn giản bởi vì chúng ta không hề NỔI TIẾNG.”

“Cảm ơn cậu Tina.”

“Đúng thế mà, Mia. Cậu hiểu ý mình mà. Không phải loại người tiệc tùng thì có ảnh hưởng gì đâu? Cứ đến đấy chơi thôi, làm quen với nhiều bạn mới.”

“Nhưng mà cứ nghĩ đến việc phải cười nói với mấy bà sinh viên luôn nghĩ mình là 1 con công chúa ngốc nghếch đủ làm mình run bắn lên rồi.”

“Làm gì đến mức thế. Sau khi nói chuyện với cậu 1 lúc, họ sẽ không còn nghĩ thế đâu. Bởi cậu KHÔNG PHẢI là 1 nàng công chúa ngốc nghếch.”

“Vậy là cậu không hiểu mình rồi.”

“OK, Cậu là 1 công chúa. Nhưng không hề ngốc. Đành rằng cậu có thể trượt môn Hình học. Nhưng như thế không có nghĩa là cậu ngốc nghếch.”

“Vấn đề là các chị ấy rất THÔNG MINH. Chỉ thấy cái mác Ivy League là đủ hiểu rồi. Trong khi mình đến môn Hình học cũng chật vật không qua.”

“Nếu cậu không muốn đi đến vậy sao không bịa ra một lý do nào đó với Michael rằng tối hôm đó cậu có việc cần làm với bà?”

“Mình không thể! Michael đã tỏ ra rất vui khi mình nói sẽ đi!!! Mình không muốn làm anh ấy thất vọng. Hơn nữa

mình không yên tâm để Michael một mình khiêu vũ với cái "đàn" ấy được. Khác nào mỡ treo miệng mèo."

"Ê, có chuyện này hay lắm."

"Ối, chào cậu, Lilly!"

"Ơ, chào cậu, Lilly!"

"Hai người đang nói chuyện gì thế?"

"Không có gì."

"Không có gì."

"Nghe cái giọng điệu của hai người là biết không thể có chuyện KHÔNG CÓ GÌ được. Nhưng mà thôi, mình cũng không quan tâm. Mình vừa nghĩ ra giải pháp cho vấn đề khủng hoảng tài chính của chúng ta rồi. Thử đoán xem ai đã

đồng ý làm cố vấn cho tờ tạp chí văn học mới của chúng ta nào?”

“Lilly, mình rất cảm kích vì sự nhiệt tình của cậu với chuyện này, nhưng như mình đã phân tích, một tờ tạp chí văn học sẽ không mang lại doanh thu cao đâu. Nếu không muốn nói là còn làm thâm hụt hơn THÊM vào ngân sách của chúng ta.”

“Tạp chí văn học á? Nghe hay đấy chứ! Như thế cậu sẽ có thể đăng truyện “Xin đừng bỏ thêm Ngô!” lên đó, Mia ạ!”

“Mình không thể để tác phẩm như “Xin đừng bỏ thêm Ngô!” in trên tờ tạp chí văn học của trường như vậy.”

“Ý cậu là tác phẩm của cậu quá xuất sắc, đến độ một tờ tạp chí trường học dẩm dít

không xứng đáng xuất bản nó chứ gì???”

“Mình không có ý đó. Mình chỉ không muốn gã – ghét – tương - ớt - trộn - ngô đọc được nó mà thôi. Hắn mà đọc được truyện đó chắc sẽ lao đầu vào đầu tàu hỏa thật mất.”

“Ừ đúng, nếu cậu ta phát hiện ra cậu viết truyện về mình chắc sẽ tổn thương lắm. Chính xác!”

“Thật nực cười khi cậu không hề lo lắng về điều đó khi đem được nó cho tờ tuổi 16, một tờ tạp chí phát hành trên toàn quốc với hàng triệu độc giả.”

“Nhưng không một đứa con trai bình thường nào lại đi đọc tuổi 16. Cậu hiểu rõ điều đó mà, Lilly. Nhưng xem ra cái

gã – ghét – tương - ớt - trộn- ngô này thuộc típ người thích đọc tạp chí văn học của trường.”

“Sao cũng được. Nghe này, cô Martinez rất thích ý tưởng về một tờ tạp chí văn học trong trường. Mình vừa mới hỏi ý kiến cô ấy trước giờ học, và cô ấy nói đó là một ý tưởng tuyệt vời bởi vì Trung học Albert Einstein mới chỉ có một tờ báo trường chứ chưa hề có tờ tạp chí văn học nào cả. Đây sẽ là cơ hội tốt để mọi người trong cái trường Trung học Albert Einstein này biết tới các nghệ sỹ, nhà thơ, nhà văn tài năng chưa được khai phá.”

“Nhưng trừ phi chúng ta bắt họ TRẢ TIỀN để được đăng các tác phẩm của

mình, chứ nếu không thì đào đâu ra tiền để trang trải mọi thứ?”

“Cậu không hiểu sao, Mia? Chúng ta sẽ bán báo và mọi người nếu muốn đọc sẽ phải bỏ tiền ra mua. Đảm bảo chúng ta sẽ bán được CỰC NHIỀU báo cho coi.”

“Cảm ơn cậu, Tina. Cuối cùng cũng có người chịu hiểu ra vấn đề, chứ không như AI ĐÓ chỉ biết phản đối.”

“Mình xin lỗi. Mình đâu có cố tình muốn phản đối gì đâu. Mình chỉ là đang cố gắng suy nghĩ thực tế thôi. Nhưng thà bán báo vẫn còn hơn là bán nến.”

“Ê… ê.. Cậu phải tận mắt ngắm bộ sưu tập nến hoa quả mới được, Mia ạ. Lại còn nến hình con thú nữa chứ. Mình thích

nhất là mấy chú ngựa một sừng. Cậu chắc chắn là không muốn đi bán nến sao, Mia???”

AAAAAAAAAAGGGGGGGGGGGG

“Úi, xin lỗi. Chắc là không rồi.”

Thứ tư, ngày 3 tháng 3, giờ tiếng Pháp

“Mình biết chuyện gì đang xảy ra-Shameeka”

“AI NÓI CHO CẬU BIẾT???”

“ Ling su. Cậu ấy đang cảm thấy rất có lỗi với mọi người. Cậu ấy không biết tại sao lại ra nông nỗi đó.”

“À, chuyện quỹ Hội ý hả. Cũng không phải là lỗi của cậu ấy hoàn toàn. Nghe này, đó là bí mật của bọn mình. Cậu làm

ơn đừng đi rêu rao chuyện này với ai nhé.”

“Mình hiểu mà. Nếu các anh chị năm cuối biết được họ sẽ KHÔNG hài lòng tẹo nào đâu. Nhất là chị Amber Cheeseman. Chị ấy trông nhỏ con như vậy nhưng nghe nói chị ấy khỏe như vâm vậy.”

“Ờ , mình cũng sợ chuyện đó đó. Vì vậy phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện này.”

“ Hiểu mà. Sẽ không nói với ai đâu.”

“Cám ơn cậu Shameeka.”

“Các cậu ơi, chuyện đó là thật à?” – Perin

“CHUYỆN GÌ là thật?”

“Chuyện quỹ Hội không còn 1 xu ý.”

“AI NÓI VỚI CẬU?”

“Mình nghe từ 1 chị ở văn phòng khoa. Nhưng yên tâm mình sẽ không nói với ai đâu. Chị ý cũng dặn mình phải giữ kín chuyện này mà”.

“Ờ chuyện đó là có thật đấy.”

“Và các cậu sẽ xuất bản 1 tạp chí văn học để kiếm tiền bù lại hả?”

“Ai nói với cậu?”

“Lilly. Nhưng xin cho mình góp ý 1 chút: ý tưởng cho ra đời 1 tạp chí văn học là khá hay, nhưng hồi còn học ở trường cũ, khi cần kiếm tiền nhanh, bọn mình thường đi bán nến thơm hình hoa quả. Và

bọn mình còn chế tạo ra nến mùi bạc hà nữa. Ý tưởng quá hay không phải sao Mia?”

“KHÔNG!”

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, giờ Năng khiếu và Tài năng

“Mình nghe nói các cậu không còn 1 xu” – Boris Pelkowski vừa đặt khay thức ăn xuống vừa nói.

Không thể tin được mấy người này!

“CÁC CẬU…” – mình hét lên – “CÓ THÔI NGAY BÀN TÁN VỀ CHUYỆN NÀY ĐI KHÔNG HẢ???? ĐÓ ĐÁNG RA LÀ 1 BÍ MẬT CƠ MÀ!”.

Nói rồi mình thống thiết kể lể về kết cục

bi thảm có thể xảy ra với mình nếu tin này lọt vào tai mấy anh chị năm cuối.. Mình quý trọng cuộc sống của mình vô cùng! Mình không hề muốn nó rút ngắn bởi 1 học sinh năm cuối đai-nâu-hapkido-khỏe-như-lực-sỹ .

“Chị ý sẽ không đụng được vào cậu đâu mà lo” - Boris cười nhe nhởn – “ Bởi vì chú Lars sẽ bắn hạ chị ấy trước khi chị ấy kịp động thủ với cậu”.

Mặc dù đang mải khoe với chú Wahim, vệ sĩ của Tina, mấy game điện tử mới nhưng vừa nghe thấy tên mình, chú Lars vội ngẩng đầu lên hốt hoảng.

“Có ai định ám sát công chúa sao?” – chú Lars lập tức chuyển sang thái độ đầy

cảnh giác.

“Không ai cả” – mình nhìn Boris đầy hăm dọa – “Bởi vì chúng ta sẽ kiếm đủ tiền trước khi bị chị ta phát hiện ra, ĐÚNG KHÔNG các cậu???”

“Ờ …ờ … đúng…đúng” - mọi người lào xào đồng thanh, khi nhìn thấy mặt mình đanh lại như xi măng.

Thật may đúng lúc đó Perin kịp thay đổi chủ đề, chứ không chắc mình bỏ bữa trưa luôn mất.

“Ôi giời, nhìn kìa, xem ra họ lại làm thế rồi” - vừa nói Perin vừa đưa tay chỉ về phía anh chàng ghét-món-ngô-trộn-ớt. Anh ta vẫn đang ngồi cái bàn quen thuộc hàng ngày, nhăn nhó và cặm cụi nhặt từng

hạt ngô ra khỏi đĩa tương ớt vứt ra khay.

“Tội nghiệp!” – Perin thở dài nói – “Lần nào thấy anh ấy ngồi trơ trọi 1 mình như thế mình cũng thấy tội nghiệp vô cùng. Bởi mình biết cái cảm giác ấy là như thế nào.”

Bọn mình chẳng ai chêm vào được câu nào bởi sự thực đúng là như vậy, hồi đầu năm nay Perin luôn phải ngồi ăn trưa 1 mình…Vì cậu ấy là học sinh mới. Cho tới khi tụi mình tiếp nhận cậu ấy vào nhóm.

“Mình tưởng anh ấy có bạn gái mà?” – Tina thì thào – “Chẳng phải năm ngoái cậu thấy anh ấy mua 2 vé đi dự prom sao, Mia?”

“Ờ…” - giờ thì đến lượt mình thở dài – “Nhưng là mình đã nhầm. Hóa ra mình nhầm anh ấy chỉ muốn hỏi mấy người bán vé prom hôm đó xem có biết chuyến tàu tốc hành F1 gần nhất ở đâu không”.

Chính sự kiện đó đã truyền cho mình cảm hứng để viết truyện “Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!”.

“Tội nhỉ” – Tina vừa nói vừa buồn bã nhìn về phía anh chàng ghét-món-ngô-trộn-ớt – “Anh ta làm mình liên tưởng đến mẩu truyện ngắn của Mia, nhỡ ngoài đời anh ấy cũng làm như vậy thì sao?”!!!!

“Hay bọn mình rủ anh ấy ngồi cùng bàn cho vui?” – mình gợi ý. Vì sao ư? Mình đã có quá nhiều chuyện để suy nghĩ rồi,

không muốn gánh thêm mặc cảm tội lỗi chỉ kém thân thiện khiến 1 anh chàng nào đó tự tử.

“Thôi xin cô” – Boris gạt phắt đi – “Bữa trưa còn chưa đủ ẩm ương hay sao mà còn muốn rủ thêm 1 ông lập dị vào nhập hội nữa?”

“Chẳng biết ai lập dị hơn ai” – Lilly lầm bầm theo kiểu nghe-được-thì-nghe.

“Mình nghe thấy rồi nhé” – Boris liếc xéo Lilly 1 cái

Lilly lờ đi như không biết, lôi từ trong ngăn bàn ra 1 xấp tờ rơi: “Các cậu đi phân phát cho mọi người trong lớp chiều nay nhé. Hy vọng là đến mai chúng ta sẽ nhận đủ bài cho số báo đầu tiên phát

hành vào cuối tuần này”.

Mình ngó vội xuống cái tờ rơi màu hồng:

CÁC BẠN ƠI…

Các bạn đã chán ngán khi bị gọi là giới truyền-thông đóng khung điều gì cần biết, điều gì không cần biết????

Các bạn muốn đọc những câu chuyện do chính những người cùng trang lứa

với mình viết, về những vấn đề mà mình quan tâm.

Thay vì những tin tức vô bổ trên mấy tờ tạp chí tuổi teen hay sách báo của bố mẹ mình?

Hãy gửi các bài viết, truyện ngắn, truyện tranh, tiểu thuyết, bài báo, tranh ảnh của

bạn tới cho chúng tôi –

Tạp chí văn học đầu tiên của TH Albert Einstein

LỖ MŨI HỒNG CỦA LOUIE MẬP!!!

Tạp chí Lỗ Mũi Hồng Của Louie Mập bắt đầu nhận bài cho số báo đầu tiên!

Ôi chúa ơi!

ÔI CHÚA ƠI!

“Trước khi cậu nổi điên lên về cái tên tờ báo, Mia , hãy nghe mình giải thích 1 chút” – Lilly giơ vội tay lên chặn ngang mặt mình – “Cậu có công nhận là cái tên nghe rất sốc không? Lại còn độc nữa chứ. Bọn mình sẽ không bị lo trùng lặp với ai”.

“Tất nhiên, cậu nghĩ có ai định đi đặt tên theo cái mũi của con mèo nhà mình chắc?”

“Thì đó. Nhờ mấy bộ phim điện ảnh làm về cuộc đời cậu, con mèo của cậu giờ cũng nổi tiếng không kém đâu, Mia ạ. Ai chẳng biết danh tiếng của Louie Mập! Vì thế tạp chí của chúng ta chắc chắn sẽ bán rất chạy. Bởi vì chỉ cần thấy tờ báo có vẻ liên quan đến công chúa Mia là mọi người sẽ đổ xô đi mua cho mà xem. Ai chẳng tò mò về cậu”

“Nhưng cái tên báo đâu có liên quan đến MÌNH!” – mình nhăn nhó - “Mà là con mèo của mình! Không , chính xác hơn là cái mũi của nó!”.

“Đúng thế! Như thế mới thu hút được sự chú ý của mọi người. Làm sao có thể bỏ qua 1 tờ báo với cái tên độc đáo có 1-0-2 như vậy được? Mình định bìa của số báo đầu tiên sẽ tập trung chủ yếu vào cái mũi của Louie Mập, và…”

Cô nàng vẫn tiếp tục huyên thuyên nhưng không 1 chữ nào lọt vào đầu.

Tại sao xung quanh mình lại là 1 đám gì thế này?

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, giờ Khoa học Trái đất

Kenny vừa nhờ mình viết lại bài tập về những vùng đất trũng. Không phải LÀM LẠI BÀI (bởi mình có làm gì đâu, toàn Kenny làm hết) mà chỉ là chép vào tờ

giấy sạch không bị dính vết pizza (do tối qua Kenny vừa làm bài tập vừa ăn pizza).

Chán… giá cậu ý cẩn thận 1 chút thì có phải đỡ mất thời gian của mình không! Hơn nữa Lilly không phải là người duy nhất có vấn đề với cái cổ tay! CẬU ẤY đâu phải kí tặng cho hàng trăm người hâm mộ mỗi ngày. Mọi người xếp hàng dài mỗi ngày trước cửa khách sạn Plaza khi mình tới đó học làm công chúa với bà. Chính vì thế lúc nào mình cũng thủ sẵn vài cái bút trong túi.

Nhất là khi lúc nào cũng chỉ có chữ Công chúa Mia Thermopolis. Sao tên mình nó dài thế không biết!!!

Chắc mình phải đổi sang kí 2C Mia thôi, cho ngắn gọn. Nhưng nghe hơi ngu thì phải….

Kenny vừa đưa cho mình tờ rơi quảng cáo tạp chí Lỗ Mũi Hồng Của Louie Mập và hỏi xem bài luận văn về chiêm tinh học của cậu ấy có phù hợp để xuất bản trên đó không?

“Mình không biết” – mình nhún vai nói – “Mình chẳng liên quan gì đến tờ báo đó cả”.

“Nhưng nó được đặt theo tên con mèo nhà cậu cơ mà” – Kenny ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy. Ngoài chuyện đó ra thì mình chẳng liên quan gì cả”.

Nhìn mặt Kenny bàng hoàng như mới ngủ dậy.

Cũng chẳng trách cậu ấy được.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

THỂ DỤC: GIẶT QUẦN THỂ THAO!!!

Kinh Tế Mỹ: Chương 8.

Tiếng anh: O Pionneers! Trang 116-132

Tiếng pháp: Ecrivez une histoire comique pour vendredi

NK&TN: Nghĩ xem phải mặc gì cho buổi tiệc hôm tới

Hình học: bài tập

Khoa học Trái đất: Hỏi Kenny

CẤM QUÊN: Ngày mai sinh nhật bà! Nhớ mang theo quà để tặng bà vào giờ học làm công chúa!!!

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, khách sạn Plaza

Chắc chắn bà đang toan tính 1 âm mưu nào đó!!! Bởi ngay khi mình vừa bước chân vào cửa, bà tỏ ra vồn vã 1 cách THÁI QUÁ! Kiểu tay bắt mặt mừng: "Ôi, Mia! Gặp con mừng quá!!! Ngồi đi con! Ăn kẹo Bon Bon nhé!".

Thôi xong rồi…

Hoặc nếu không thì bà đang say.

"Tin vui đây! Bà đã nghĩ ra cách giúp cháu giải quyết vụ khủng hoảng tài chính đó rồi".

WHOA! WHOA!! Bà chịu cho mình vay ư? Xin đội ơn chúa! CẢM ƠN NGÀI!

“Hồi còn đi học, mỗi lần thiếu tiền để đi nghỉ xuân sang bên Paris shopping, bọn ta thường tổ chức biểu diễn”.

1 hớp nước chưa bị trôi xuống cổ đã sặc thẳng lên mũi mình: “Bà LÀM GÌ cơ ạ?”.

“Biểu diễn” – bà hớn hở nói – “Vở Hoàng đế Nhật bản. Cháu nhớ có lần bà kể chuyện bà Genevieve từng nhúng cả bím tóc của bà vào lọ mực không? Bà Genevieve đã rất thất vọng khi bị bọn bà phân cho vai Hoàng đế, 1 người có dáng vẻ rất thô kệch”. Bà nhếch miệng cười đắc thắng.

Nghe ra thì bà chẳng hề có vẻ gì là cho mình vay tiền rồi. Chỉ là bà đang muốn hồi tưởng lại những "chiến tích" ngày xưa mà lại thiếu khán giả nên lấy mình làm vật thế thân.

Thậm chí bà còn không nhận thấy mình đang thản nhiên nhắn tin cho Michael. Anh ấy vừa học xong môn Phân Tích.

"Tất nhiên là ta phải sắm 1 vai trong vở kịch đó" – bà chúm chím như 1 nụ hoa – "Vai cô gái ngây thơ Yum-Yum. Ai cũng nói xưa nay chưa từng ai đóng vai Yum-Yum đạt như bà, nhưng ta nghĩ là họ nịnh ta thôi. Nhưng cũng phải công nhận với vòng eo có 50 cm của ta hồi đó, trông ta quyến rũ lạ thường trong bộ kimono".

Tin nhắn: Kẹt với bà T_T

“Điều bất ngờ nhất là vị đạo diễn danh tiếng của nhà hát kịch Broadway – Ngài Eduardo Fuentes – cũng có mặt ngày hôm đó. Sau buổi công diễn đầu tiên, ông ấy đã chủ động tới mời ta tham gia vào vở kịch do chính ông ấy đạo diễn ở New York. Tất nhiên ta không nhận lời rồi…”.

Tin nhắn: Em nhớ Anh!

“…bởi ta biết số phận đã an bài cho ta 1 tương lai rực sáng hơn nhiều, so với sự nghiệp của 1 ngôi sao sân khấu kịch nghệ. Ta đã từng muốn trở thành bác sĩ ngoại khoa hoặc nhà thiết kế thời trang kiểu như Coco Chanel”.

Tin nhắn: Em IU Anh!

“Ông ấy tỏ ra vô cùng đau khổ trước quyết định đó của ta. Ta nghĩ ông ấy đã bị vẻ thông minh quyến rũ của ta trong chiếc kimono đánh gục. Dù sao thì cũng không có chuyện bố mẹ ta chịu cho ta theo 1 người như vậy. Nếu ta THEO Eduardo tới New York thì có lẽ ta đã không được gặp ông cháu”.

Tin nhắn: Kíu em T_T

“Cháu phải nghe thấy khúc ta hát bài “Ba cô gái nhỏ”: “Ba cô gái nhỏ từ trường về..”

Tin nhắn: Áaaaaaaaaaaaaa… BÀ LẠI CÒN ĐANG HÁT NỮA NÀY. ĐẾN KÍU EM RA KHỎI ĐY ĐI!

Thật may có cơn gió đi ngang qua làm bà hắt xì hơi 1 chập nên mới thôi không hát tiếp: “Ta vẫn còn nhớ rất rõ, năm học đấy thật nhiều kỉ niệm đẹp”.

“Amelia, cháu đang làm gì với cái di động đấy?”

“Không ạ” – mình nhanh chóng ấn nút GỬI rồi nhe răng ra cười nhìn bà.

“Amelia, ta có ý này hay lắm” – xem ra bà vẫn chưa thoát khỏi kí ức hào hùng năm xưa.

ÔI! KHÔNG!

Có 2 người mình biết mà mình không bao giờ muốn phải nghe câu “có ý này hay lắm” từ họ. Lilly là 1. Bà là 2.

“Bà ơi, nhìn kìa” – mình chỉ lên đồng hồ - “6 giờ rồi, cháu phải đi đây. Chắc bà cũng đã có hẹn đi ăn tối với 1 hoàng gia nào đó rồi đúng không ạ? À mà chẳng phải mai là sinh nhật bà sao? Chắc bà có nhiều việc phải chuẩn bị trước sinh nhật…”

“Ngồi xuống, Amelia” – bà đổi giọng rất nhanh.

Mình ngồi thụp vội xuống.

“Ta nghĩ cháu nên tổ chức 1 buổi biểu diễn”.

Mình có nghe lầm không nhỉ???

“1 buổi biểu diễn ý ạ?” – mình trố mắt hỏi lại. Thiếu thuốc lá có mấy hôm mà

bà đã không còn tỉnh táo thế này sao??? Mình biết, dạo gần đây bà đã bớt hút thuốc đi nhiều vì bác sỹ nói nếu vẫn còn hút nhiều như vậy, đến năm 70 tuổi bà sẽ phải nhờ tới mặt nạ oxy để thở .

Vì thế mấy hôm nay bà đã hạn chế số lượng thuốc lá hút sau mỗi bữa ăn. Không phải vì bà lo lắng gì cho sức khỏe của bản thân, đơn giản chỉ là bà không kiếm đâu ra mặt nạ oxy đủ đẹp để đi với tủ quần áo thời trang của mình.

Chỉ có 1 cách lí giải cho hành động kì quặc của bà hôm nay: cái miếng dính nicôtin (để cai thuốc lá) ở tay bà đã bị phản tác dụng, khiến cho lượng cacbon monoxide trong máu tăng lên đột biến.

Như thế mới lí giải được tại sao bà lại cho rằng việc biểu diễn kịch ở Trung học Albert Einstein là 1 ý hay.

“Bà! Hay bà tháo miếng dính ở tay đi. Từ từ thôi. Cháu đi gọi bác sĩ..” – mình nói. Theo Yahoo Health, ở độ tuổi của bà có rất nhiều nguy cơ mắc chứng phình mạch hoặc đột quỵ.

“Đừng có điên, Amelia” – bà phẩy tay – “ Muốn kiếm tiền nhanh chỉ có cách này thôi. Hàng thế kỉ này người ta đều làm thế mà”.

“Nhưng CLB Kịch nghệ của trường cháu đã lên lịch biểu diễn vào mùa xuân rồi. Vở nhạc kịch “Mái tóc”. Họ cũng đã tập dượt suốt nhiều tháng nay rồi.”

“Thì sao, cạnh tranh công bằng mà”.

“Nhưng…” – mình thật không biết làm sao giải thích cho bà hiểu được là cái sáng kiến của bà chẳng khác nào sáng kiến đi bán nến thơm hay xuất bản tạp chí văn học “Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập”.

“Bà, cháu cảm ơn bà đã lo lắng cho vấn đề tài chính của hội. Nhưng chắc không cần đâu ạ. Cháu sẽ tự lo được. Lilly và cháu đang định…”

“Vậy thì cháu có thể nói cho Lilly biết rằng tình hình tài chính của Hội đã được giải quyết. Bởi vì người bà này của cháu sẽ tạo nên 1 vở đại nhạc kịch có thể khiến toàn bộ cộng đồng yêu kịch nghệ phải quỳ xuống để xin vé , và…không ai

trên cái đất New York này lại không thèm muốn được tham gia, dù chỉ là 1 vai phụ quần chúng. Qua đó, tài năng của cháu cũng sẽ được tỏa sáng”.

Thật hết chịu nổi!!!

“Bà, cháu nói thật đấy. Tụi cháu không cần bà giúp gì đâu. Bọn cháu sẽ ổn mà. Bà không phải bận tâm. Cháu thề là nếu bà vẫn cứ ép cháu, cháu sẽ gọi điện cho bố đấy. Bà đừng nghĩ là cháu không dám.”

Bà thậm chí chẳng buồn giận khi nghe mấy câu gắt gỏng chỏng lỏn đó của mình. Bà chỉ nhún vai gọi người mang điện thoại tới để “bắt tay vào công việc chuẩn bị”.

Mình cũng không lo lắng lắm. Bởi có rất nhiều cách để chặn ý tưởng viển vông này. Chỉ cần nói với HIệu trưởng Gupta kêu bảo vệ không cho bà vào trường là được. Với hệ thống camera quan sát hiện đại như hiện nay họ sẽ không thể giả vờ không thấy bà đi qua, nhất là khi bà luôn gắn liền với cái Limo sang trọng dài thoòng cùng con chó Púc trụi lông gớm ghiếc. Họa có mù mới không phát hiện ra.

Thứ 4, ngày 3 tháng 3, ở nhà

Lilly cho rằng bà đang bị ám ảnh bởi cuộc chạy đua phô-trương-tiền-bạc với ông John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tam nào đó, hòng làm chủ nhân của hòn đảo nhân tạo hình công quốc Genovia.

Vừa từ chỗ bà về đến nhà, mình gọi vội cho Lilly để van xin cậu ấy đổi tên tạp chí văn học mới và kể cho cậu ấy nghe ý tưởng kinh hoàng của bà.

“Thì đúng rồi…1 người như bà cậu tự dưng bị kém thế hơn ông John Paul Đệ Tam nào đó thì làm sao chịu nổi. Đương nhiên phải tìm nguồn vui nào đó để phô trương và lấy lại kiêu hãnh chứ” – Lilly phân tích như đúng rồi – “Việc gì cậu lại phải buồn vì chuyện đó nhỉ. Nếu vở kịch đó khiến bà cậu thấy vui thì sao không để bà được toại nguyện? Mình rất vui lòng nhận vai chính… Mình đã quen gánh vác trách nhiệm rồi. Từ Phó Chủ Tịch Hội học sinh, đến nhà sản xuất đạo diễn kiêm diễn viên của chương trình “Lilly chỉ nói

lên sự thật" và sắp tới là tổng biên tập tạp chí "Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập".

"À, lại nói về chuyện đó, Lilly…"

"Tên đó là do mình nghĩ ra mà" – Lilly thanh minh vội – "Đương nhiên mình phải được làm tổng biên tập chứ! Tờ tạp chí này sẽ cực HOT cho mà xem, chưa chi bọn mình đã nhận được bài từ khắp nơi gửi về rồi".

"Lilly!" – mình cố gắng dùng cái giọng bình-tĩnh-nhưng-đầy-quyền-uy (như bố vẫn thường làm khi phát biểu trước nghị viện) nhất có thể - "Mình rất hoan nghênh việc cậu muốn tạo ra 1 sân chơi chung cho giới nghệ sỹ và nhà văn của Trung học Albert Einstein thỏa sức sáng

tạo. Và cậu muốn làm Tổng biên tập hay gì cũng được, mình không quan tâm. Nhưng cậu không cho rằng việc cấp bách nhất hiện nay là làm sao kiếm cho đủ 5.000 đô cho buổi tốt nghiệp sắp tới sao????”

“Thì “Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập” sẽ giúp chúng ta kiếm đủ số tiền đó chứ sao” – Lilly nói tràn đầy tự tin – “Thậm chí là hơn 5.000 đô rất nhiều. Chúng ta sẽ tấn công vào công nghiệp in ấn, xuất bản. Tuổi 16 sẽ phải đóng cửa vì không bán được tờ báo nào, bởi tất cả sẽ đổ xô sang đọc “Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập” ơ - tờ tạp chí đưa tin trung thực và chi tiết nhất về cuộc sống của teen Mỹ. Các hợp đồng béo bở sẽ bay đến vèo vèo,

cùng các buổi phỏng vấn dày đặc trên các phương tiện truyền thông. Và Quentin Tarantino sẽ phải thân chinh đến mua xin bản quyền chương trình của mình …”

“WOW, trí tưởng tượng của cậu cũng phong phú gớm!” – mình há hốc mồm, không thốt thêm được lời nào.

“Thật đấy. Không ngờ các bạn trường mình lại SU SẮC đến như vậy. Không ngờ Kenny Showalter lại có thể sáng tác 1 bài thơ ca ngợi tình yêu hay đến vậy. Mình đã xúc động đến phát khóc”.

“Kenny làm thơ á?”

“Cậu ấy gọi đó là 1 bài luận văn về chiêm tinh học nhưng rõ ràng đó là 1 câu chuyện tình đẫm nước mắt về người con

gái cậu ấy từng yêu và để vuột mất trong tiếc nuối”.

KINH!!! KENNY từng yêu và để vuột mất ai ???

Ngoại trừ… MÌNH?

Nhưng mình không thể để thông tin này xao nhãng được! Mình cần phải giữ vững lập trường! Mình phải bắt Lilly thay đổi cái tên tạp chí bằng mọi giá.

À, cả tìm cách kiếm cho ra 5.000 đô nữa.

Ooooh… Michael vừa gọi mình!

SKINNERBX: Em ! chuyện với bà là thế nào đấy? Bà em đã hát thật à?

FTLOUIE: Vâng! Nhưng đó chỉ là 1

phần của câu chuyện thôi. Anh thế nào?

SKINNERBX: Mọi chuyện của anh đều tốt cả. Anh đang rất nóng lòng gặp em cuối tuần này ^^

AHHHH! Cuối tuần này! Làm sao thoát khỏi vụ tiệc tùng bây giờ??? Không đi cũng chết mà đi cũng chết!!!!!

Mình KHÔNG THỂ tới đó được. KHÔNG THỂ!!! Mình sẽ trở nên lóng ngóng và vụng về trước những con người lớn tuổi nhưng thấp bé hơn mình. Rốt cuộc mình sẽ ngồi thu lu 1 xó nhà như 1 con búp bê rách, không trò chuyện với ai. Michael sẽ phát hiện ra sự thật là mình không biết tiệc tùng!

Mình sẽ không để điều đó xảy ra. Bởi

mình sẽ nói thẳng với anh ấy là mình sẽ không đi.

OK. Nói!

FTLOUIE: Michael, e xin lỗi, nhưng…

XÓA XÓA XÓA

FTLOUIE: Michael, em không thể tới buổi tiệc hôm tới được bởi vì em không thích các bữa tiệc. Hơn nữa em thấy thật là vô vị khi phải tiếp chuyện với 1 đám sinh viên Đại học lớn tuổi, về những vấn đề thậm chí e chẳng hiểu.

XÓA XÓA XÓA

Mình không thể nói huỵch toẹt ra thế được! Ôi chúa ơi, con phải nói gì bây giờ?

FTLOUIE: Vâng! Em cũng thế!

Mình thật là 1 đứa nói dối không chớp mắt!!

SKINNERBX: Anh nghe nói bà em sẽ tổ chức 1 bữa tiệc vào thứ tư tới dành riêng cho Bob Dylan.

FTLOUIE: Bob Dylan? Ý anh là cái ông ca sĩ á?

SKINNERBX: Ừ. Nghe nói sẽ có cả Bono và Elton John nữa.

Trong 1 giây mình đã nghĩ Michael bị hút quá nhiều khói thuốc lá ngoài hành lang kí túc nên bị tây tây.

Nhưng rồi mình nhớ ra vụ gây quỹ ủng hộ những người nông dân trồng ôliu

Genovia của bà.

FTLOUIE: À, vâng . Oách ra phết. Mà sao anh biết được chuyện đó?

SKINNERBX: Anh đọc trên Netscape. Bà em đang chủ trì 1 chương trình gì đó tên là Aide de Ferme thì phải.

Chương trình hỗ trợ nông dân. Cái này mình biết.

FTLOUIE: À, đúng rồi.

SKINNERBX: Em, có cách nào cho anh tới buổi tiệc đó được không? Anh rất muốn gặp chú Bob để hỏi xem chú ý có tin rằng 1 người có thể thay đổi cả thế giới chỉ bằng 1 bài hát hay không? Em có giúp anh được không? Anh hứa sẽ không

làm em mất mặt trước toàn bộ các nhà lãnh đạo thế giới đâu.

Hi..Hi.. Dễ thương ghê! Michael thích gặp người nổi tiếng cơ đấy! Thật chẳng giống anh ấy chút nào!!

Bob Dylan không phải người nổi tiếng bình thường. Ông ấy gần như đã tạo ra được thứ ngôn ngữ của riêng mình. Là fan ruột của Bob Dylan, Michael không gặp chút khó khăn nào để hiểu được ý nghĩa các bài hát của ông ấy. Nhưng mình thì chịu chết!

Vậy là mình sẽ có 1 buổi hẹn hò vào thứ tư tới!!! Hihihi ^^

Mặc dù mục đích chính là để gặp Bob Dylan chứ không phải mình. Nhưng sao

cũng được!

Điều tuyệt vời nhất của việc có bạn trai là: ngay khi bạn nghĩ mọi chuyện không thể tồi tệ hơn thì… tén ten.. bạn có 1 cái hẹn với bạn trai. Mọi sự buồn bã bỗng nhiên vỡ bong bóc như bong bóng xà phòng!

FTLOUIE: Chuyện đó đơn giản thôi anh^^

Michael mừng húm, ca tụng mình hết lời!!! Nào là lãnh tụ tài ba của Genovia và Trung học Albert Einstein, nào là nhà văn tài năng của thế giới… Anh ý còn nói bà biên tập viên Shonda Yost củaTuổi 16 sẽ phải ân hận đến mức khóc ré lên khi không chọn “Xin Đừng Bỏ

Thêm Ngô!” làm tác phẩm đoạt giải năm nay. Và anh ấy rất nóng lòng gặp mình tại bữa tiệc tới ở nhà Moscovitz…

Được khen như thế ai chẳng sướng nhưng thú thật là trong hoàn cảnh hiện tại, với quá nhiều gánh nặng trên vai như mình thì khó có ai có thể cười được.

Mình phải làm gì với vụ tiệc tùng ở nhà Michael đây?

Quan trọng nữa là, đào đâu ra 5.000 đô cho buổi lễ tốt nghiệp bây giờ????

Thứ 5,ngày 4 tháng 3, trên xe limo đến trường

Mệt quá! Đêm qua lúc vừa lên giường chuẩn bị đi ngủ thì có người Buzz trên

mạng. Hí hửng tưởng Michael nhắn tin chúc ngủ ngon ai dè là BORIS PELKOWSKI!

JOSHBELL2: Mia! Cái tin bà cậu sắp tổ chức 1 bữa tiệc lớn vào thứ tư tới với rất nhiều nghệ sỹ vi-ô-lông danh tiếng, có cả thần tượng của tớ - Joshua Bell – là thật hả????

Không phải chứ, lại thêm cái bố Boris này nữa!

FTLOUIE: Cái ông Joshua Bell đó có định mua 1 hòn đảo nào trong chuỗi liên hợp đảo thế giới dọc bờ biển Dubai không?

JOSHBELL2: Mình không biết. Có thể ông ấy sẽ mua hòn đảo hình bang Indiana

bởi vì đó là quê hương của ông, cũng như nhiều thiên tài âm nhạc khác như Hoagy Carmichael và Michael Jackson. Nếu không quá phiền phức, cậu có thể cho mình đi cùng tới buổi tiệc đó được không? Mình CẦN PHẢI gặp ông ấy. Mình có việc rất quan trọng cần nói với Joshua Bell.

Vẻ bề ngoài của Boris có thể coi là 1 hot boy nhưng tính cách thì siêu hâm!

FTLOUIE:Mình sẽ tìm cách giúp cậu

JOSHBELL2: ÔI, CÁM ƠN CẬU,Mia ! Cậu không biết là mình mừng như thế nào đâu. Từ nay hễ có bất kì điều gì mình có thể làm cho cậu, trừ chuyện kéo vi-ô-lông trong phòng chứa đồ, thì đừng ngần

ngại, cứ nói với mình!

Chuyện đâu dừng lại ở đó. Ngau khi ấy mình nhận được tin nhắn của Ling su.

PAINTURGURL: Êu, Mia! Mình nghe nói bà cậu sẽ có tiệc vào tối thứ tư tới và họa sĩ trứ danh Matthew Barney cũng sẽ có mặt.

FTLOUIE: Để mình đoán nhé, Matthew Barney sắp mua 1 hòn đảo trong chuỗi liên hợp đảo thế giới ở Dubai đúng không?

PAINTURGURL: Sao cậu biết??? Matthew sẽ mua hòn đảo hình Iceland để tặng cho vợ mình là ca sĩ Bjork. Có cách nào cho mình dự ké được không?

FTLOUIE: Không thành vấn đề!

PAINTURGURL: Mia Thermopolis, cậu đỉnh lắm biết không?

Tới lượt Shameeka.

BEYONCE_IS_ME: Chào Mia!

FTLOUIE: Khỏi nói, mình biết rồi: Cậu biết tin Beyonce sẽ có tham dự buổi từ thiện tối thứ tư tới của bà mình nên muốn nhờ mình đưa cậu vào đúng không?

BEYONCE_IS_ME: Thực ra là diễn viên Halle Berry. Cô ấy sẽ mua hòn đảo hình bang California. Mà Beyonce cũng có mặt á???????

FTLOUIE: Coi như cậu đã được mời!

BEYONCE_IS_ME: THẬT Á?????

CẬU ĐÚNG LÀ SỐ 1!!!!!!!

Rồi Kenny:

E=MC2: Mia, có thật là bà cậu sẽ tổ chức 1 bữa tiệc vào tuần tới với sự có mặt của nhà khoa học lừng danh thế giới Tiến sĩ Rita Rossi Coldwell không?

FTLOUIE: Có lẽ thế, cậu có muốn tham dự không>?

E=MC2: MÌNH CÓ THỂ SAO? Cám ơn cậu vô cùng, Mia!

FTLOUIE: Không có gì!

Và giờ là Tina:

ILUVROMANCE: Mia, có thật là bà cậu sẽ tổ chức 1 bữa tiệc và toàn bộ các nhân vật nổi tiếng sẽ có mặt không?

FTLOUIE: Đúng, Cậu muốn gặp ai?

ILUVROMANCE: Ai cũng được! Miễn là NGƯỜI NỔI TIẾNG là được rồi!

FTLOUIE: Xong. Nhớ đến đúng giờ!

ILUVROMANCE: EEEEEEEEEEEE!! VUI QUÁ! SẮP ĐƯỢC GẶP NGƯỜI NỔI TIẾNG RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cuối cùng là Lilly:

WOMYNRULE: Ê! Mia! Nghe nói bà cậu sẽ mời những chính trị gia hàng đầu thế giới tới bữa tiệc tối thứ tư tới hả?

Không phải chứ??? Quan tâm tới chính khách cơ đấy!

FTLOUIE: Cậu có muốn tới gặp họ không?

WOMYNRULE:Tất nhiên là muốn rồi. Mình muốn tham khảo ý kiến của họ về 1 số vấn đề bất ổn hiện nay trên chính trường quốc tế.

FTLOUIE: OK!

WOMYNRULE: Tuyệt! gặp lại cậu ngày mai, C2G!

Xem ra chuyện mình nói với tiến sĩ Carl Jung rằng mặc dù là đương kim chủ tịch Hội học sinh nhưng vẫn nằm trong nhóm những người không-nổi-tiếng trong trường là không đúng chút nào. Mình khá NỔI TIẾNG đấy chứ! Cứ nhìn buổi tối nay thì thấy!

Tất cả phải cám ơn bà!!! Mình mang ơn bà biết mấy!

Thứ 5, ngày 4 tháng 3, trong phòng điểm danh

Mình thật không chịu nổi bà nữa rồi!

Mình đã nói là KHÔNG! KHÔNG! Và KHÔNG rất rõ ràng.

Vậy mà sao bà nỡ đối xử với mình như vậy?

Thêm 1 lần nữa!

Thứ 5, ngày 4 tháng 3 , giờ thể dục

Tại sao bà có thể LÀM CHUYỆN ĐÓ nhanh đến thế nhỉ???

Chúng ở khắp mọi nơi. Trên tường, trong tủ đựng đồ, nhìn đâu cũng thấy!

BÀ NHÉT CHÚNG VÀO TỪNG

NGĂN TỦ ĐỰNG ĐỒ CỦA TỪNG NGƯỜI!

Riêng chuyện đó cũng mất hàng giờ rồi. Làm sao bà làm được nhỉ? Bà đã TRẢ TIỀN thuê ai làm việc đó???

Trên tay ai cũng có. 1 tờ quảng cáo màu vàng nhạt:

BUỔI THỬ GIỌNG NGÀY HÔM NAY, 3:30 P.M

Tại phòng khiêu vũ khách sạn Plaza

Vở nhạc kịch mới nhất – sát với nguyên gốc nhất.

Bím tóc!

Tất cả mọi người đều có thể tham dự

Không yêu cầu kinh nghiệm diễn xuất

Mình vừa nghe lỏm được mấy đứa trong CLB Kịch nghệ thì thầm với nhau, ai nấy mặt mày hầm hầm như muốn đánh người. “Chưa từng nghe thấy cái tên Bím tóc! Là cái dạng gì thế không biết? Hay là nói về bím tóc của nàng Rapunzel trong truyện cổ Grimm?

Họ đang rất cáu khi biết có người tổ chức diễn kịch - lại còn cũng liên quan đến tóc nữa chứ - làm chia sẻ khán giả CỦA HỌ.

Cũng chẳng trách họ được.

Nhưng mình cũng chẳng dại gì đi tố với họ rằng BÀ NỘI MÌNH chính là người bọn họ đang tìm. Trong cái trường này

võ nghệ vô song như chị Amber không phải là ít, nhất là mấy người trong tổ kịch nghệ. Nghe nói họ còn biết chơi gươm chơi kiếm nữa, kinh người!

Tốt nhất là mình nên tránh càng xa càng tốt.

Chẳng hiểu bà nghĩ gì nữa???? Mà Bím tóc! Là vở kịch gì thế không biết!

Thứ 5, ngày 4 tháng 3 , giờ Kinh Tế Mỹ

Nghe giảng! Nghe giảng!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, giờ tiếng Anh

Ôi không… Lana biết chuyện rồi.

Mình không biết tại sao nó phát hiện ra, nhưng đúng là nó biết thật. Bởi vì lúc nãy khi đi qua nhau ở sảnh, nó chợt ghé

tai mình thầm thì đầy ranh ma: “Biết rồi nhé”.

!!!!!!!!!!!

Cái giọng của nó có vẻ biết-hết-rồi thật.

Vấn đề là mình không biết nó đã biết CÁI GÌ. Không biết có phải nó đã biết vụ bà chính là người đứng đằng sau vụ cạnh tranh biểu diễn lần này…

Hay vụ mình chi sạch tiền Quỹ…

Hay vụ mình lo sợ Michael biết được sự thật mình không phải là một đứa con gái biết tiệc tùng…

Mà làm sao nó biết được nhỉ? Nỗi sợ hãi đó mình chỉ nói với mỗi mình Tina Hakim Baba thôi mà. Tina vốn vẫn là

người rất kín miệng. Cậu ấy sẽ không đời nào đi nói bí mật đó của mình cho người thứ ba biết đâu.

Nhất là với loài hùm beo như LANA.

Con nhỏ đó cương quyết không chịu nói ra điều nó biết… … trừ phi mình đáp ứng đủ mọi yêu cầu của nó. MỌI YÊU CẦU CỦA NÓ!!!

Nó hẹn mình gặp nhau ở cầu thang tầng 3 sau bữa trưa. Nó sẽ nói cho mình biết điều kiện để nó giữ im lặng.

Không ngờ những người nổi tiếng như Lana cũng biết về cái cầu thang tầng 3 cơ đấy! Cứ tưởng chỉ mấy đứa lập dị như tụi mình mới bén mảng tới đó.

Không biết nó muốn gì nhỉ? Nhỡ nó muốn trở thành bạn thân của mình thì làm sao???

Nhỡ nó bắt mình giả vờ quý mến nó để cho nó được xuất hiện lên tạp chí US Weekly bên cạnh mình? Hoặc nó muốn được đi cùng tới một đám cưới hoàng gia nào đó sắp tới để có cơ hội mồi chài Hoàng tử William??

Khoan… Rất có thể nó bắt mình từ chức Chủ tịch để NÓ có thể trở thành Chủ tịch Hội học sinh Trung học Albert Einstein .

Dám lắm! Lana vẫn luôn ấm ức vì vụ bị mình qua mặt trong đợt bầu cử vừa rồi mà! Mặc dù ngoài mặt nó vẫn luôn GIẢ VỜ là không thèm quan tâm. Sau hôm đó

nó đi bô bô với thiên hạ rằng cái ghế Chủ tịch Hội có cho nó cũng chẳng thèm, nó cảm thấy thật ngu ngốc vì đã có lúc muốn đứng ra tranh cử vào cái chức danh nhảm nhí này…

Và giờ nó định giành lại công việc đó của mình???

Thú thật, làm Chủ tịch có sung sướng gì cho cam. Trăm công ngàn việc không tên đổ lên đầu mình để rồi không có lấy một tiếng cảm ơn.

Thật ra nếu con nhỏ này muốn mình từ chức, mình sẽ dâng ngay lên cho nó. Mình sẽ có nhiều thời gian rảnh tập trung vào chuyện viết lách hơn. Có lẽ mình sẽ phát triển truyện ngắn "Xin Đừng Bỏ

Thêm Ngô!” thành một cuốn tiểu thuyết và cố gắng bán nó cho một nhà xuất bản chuyên nghiệp nào đó. Mình sẽ không phải canh cánh lo chuyện anh chàng ghét-tương-ớt-trộn-ngô sẽ đọc được, bởi làm gì có đứa học sinh cấp 3 nào lại có thú vui đọc sách đâu???

Cuốn sách của mình sẽ được xuất bản và xuất hiện trên chương trình giới thiệu sách mới Book TV.

Nếu được như vậy thì tuyệt biết bao!!!

Nhưng… khoan… ngay cả khi mình từ chức thì Lana vẫn KHÔNG THỂ thế chỗ mình được. Bởi vì khi đó Lilly, với tư cách là Phó Chủ tịch sẽ nghiễm nhiên lên nắm quyền Chủ tịch.

Suy ra đó không phải là điều Lana muốn. Nó hẳn phải muốn một thứ khác từ phía mình!

Nhưng đó là thứ gì mới được chứ??? Mình KHÔNG CÓ GÌ CẢ!!! Nó phải biết điều đó chứ nhỉ. Ngoài cái ngai vàng Genovia đang chờ mình trong tương lại, mình chẳng có gì có giá trị cả…

Trừ phi… nó muốn chiếm cái VƯƠNG MIỆN của mình??

Nếu thế thì mình chịu. Bố sẽ giết mình trước. Nghe nói cái vương miện của mình trị giá hơn một triệu đôla thì phải. Có khi vì thế mà luôn cất giữ nó cẩn thận trong hầm bảo an của khách sạn Plaza.

ÔI… NHỠ NÓ MUỐN CÓ MICHAEL

THÌ SAO???

Chắc không đâu… Từ hồi Michael còn học ở Trung học Albert Einstein, Lana đã chẳng bao giờ để mắt tới anh ý rồi. Trong mắt Lana, Michael là một kẻ lập dị và tẻ nhạt (đúng là có mắt cũng như không!)

Hơn nữa nghe thiên hạ đồn bạn trai mới của nó là thành viên của đội bóng rổ Dalton.

Tốt nhất là nó đừng có lớ xớ tới gần Michael của mình. Nó có thể lấy ngai vàng của mình...

NHƯNG CẤM ĐỤNG TỚI BẠN TRAI CỦA MÌNH!!!

- Mia, có chuyện gì thế? - T

- Không có gì! Sao cậu lại hỏi thế?

- Bởi trông cậu như vừa nuốt phải cái bít tất ý.

- Thật á? Nhưng mình không có chuyện gì mà.

- Ờ, làm mình cứ tưởng cậu và Michael có chuyện gì. Cậu đã nói chuyện với anh ý chưa? Về việc cậu không phải là một đứa thích tiệc tùng ý?

- Ừm… chưa…

- Mia!

- MÌNH BIẾT!

Ê, hai cậu! Bọn mình nhận được cực

nhiều bài vở gửi về cho số báo đầu tiên. Bữa trưa hôm nay mình và cô Martinez sẽ ngồi chọn xem nên chọn bài nào, nên loại bài nào. “Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập” Volume 1 sẽ rất đỉnh cho mà xem ^^

CẬU LÀM ƠN ĐỪNG GỌI TÊN TẠP CHÍ NHƯ VẬY ĐI!

Không được, vì đó là TÊN của tờ tờ tạp chí mà. Cậu là người duy nhất không thích nó. Và cô Hiệu trưởng Gupta nữa. À quên, C2G, cái vụ kịch Bím tóc! đó của bà cậu là sao thế?

Sao cậu biết là bà mình làm ?

Còn ai có thể tổ chức tuyển chọn ở khách sạn Plaza nữa, nếu không phải là bà cậu?

Nói mình nghe đi, chuyện đó là thế nào?

Mình cũng chịu. Lại một âm mưu muốn làm mất mặt mình trước bàn dân thiên hạ của bà ý mà.

Khiếp, hôm nay cậu bị làm sao thế?

CHẲNG SAO CẢ! Chỉ là mình không thích bị bà can thiệp vào cuộc sống của mình, thế thôi!

Mia đang lo lắng về chuyện anh Michael phát hiện ra cậu ấy không phải là một người tiệc tùng.

TINA!!!!!!!!

Xin lỗi cậu, Mia. Nhưng suy nghĩ đó của cậu rất dở hơi. Lilly, cậu có thấy thế không?

Người tiệc tùng là cái gì?

Thì như Lana đó. Hay Paris Hilton.

Không phải chứ??? Tự dưng sao lại muốn giống một đứa như Paris Hilton???

Không hề nhá! Mà đó không phải là chuyện mình lo lắng. Chỉ là…

Paris Hilton thuộc nhóm phụ nữ có khuôn mặt quá nổi bật. Tina nhỉ?

Chính xác! Cô ta chẳng thể là mối đe dọa gì với cậu đâu, Mia ạ.

Mình sợ qué gì cô ta! Chỉ là...

Xem nè :

NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ QUÁ NỔI BẬT VÀ CẦN PHẢI TỐNG RA

NGOÀI ĐẢO HOANG CHO SỐNG CÙNG NHAU ĐỂ NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ BÌNH THƯỜNG KHÁC KHÔNG CẢM THẤY THUA KÉM

do Lilly Moscovitz tổng hợp

Paris Hilton : Khuôn mặt đẹp, có thể ăn gì tùy thích mà không sợ béo hay phải tập thể dục để ép cân. VÀ cô ta là một kẻ thừa kế giàu có! Trên đời này có còn CÔNG LÝ nữa không biết? Ừ thì cô ta yêu quý động vật thật đấy, đủ thông minh để lựa chọn toàn những vị hôn phu xuất thân từ những gia đình giàu có nhất hành tinh... Nhưng chẳng nhẽ ngoài cái chương trình truyền hình thực tế nhảm nhí đó ra, cô ta không biết phải dùng đầu óc vào việc gì khác sao? Ví dụ như nghiên cứu

biện pháp chữa trị bệnh ung thư chẳng hạn? Với số tài khoản kếch xù và một cái đầu kinh doanh nhạy bén như vậy, cô ta hoàn toàn có thể tạo nên sự khác biệt cho thế giới này, nếu muốn.

Angelina Jolie: Người này cần phải cho đi đầu tiên! Cô ấy quá đẹp với bờ môi gợi cảm, thân hình quyến rũ và mái tóc bồng bềnh gợi sóng. Không cần biết mấy chuyện cướp-Brad-từ-tay-Jennifer hay chuyện xin con nuôi người Ethiopia gì cả. Hãy chuyển người này đi! Cô ấy quá đẹp!

Keira Knightly: Chúa ơi, mình GHÉT cô ấy! Xinh khủng khiếp ý! Thật thiệt thòi cho Keira khi suốt ngày phải đóng cặp với Orlando trong phim Cướp Biển

Caribê nhưng gần đây cô ấy đã giành được vai Elizabeth Bennett trong bộ phim làm lại Kiêu hãnh và Định kiến. Phải thú nhận là Keira không hề hợp với vai Lizzi Bennett. Lizzi Bennett là một nhân vật THÔNG MINH chứ không xinh đẹp. Đó là điểm nhấn của câu chuyện này. Keira quá đẹp để vào vai Lizzi. Giời ạ, phải tống tiếp cô này đi thôi!

Jessica Alba: Nhân vật trong Thiên thần Bóng tối của Jessica không có nhiều cơ hội để khoe cái bụng thon nhỏ, phẳng lì của cô. Nhưng tới phim Honey, rồi phim Thành phố tội lỗi, Bộ tứ siêu đẳng... thì chỉ toàn thấy KHOE CÁI VÒNG 2 HOÀN HẢO nổi tiếng ấy!!! Tên của cô có mặt trong tất cả các cuộc bầu chọn

người đẹp, thậm chí đến rapper Eminem cũng không bỏ qua được cái tên Jessica Alba. Thử hỏi một người như thế có phải nên cho ra đảo hoang không???

Halle Berry: Đâu cần nói nhiều hơn nữa về mỹ nhân này! Mặc dù cô ấy đã CỐ làm xấu mình trong phim Monster‘s ball nhưng không thành công. Halle Berry lúc nào cũng rực rỡ, sự có mặt của cô ấy khiến tất cả chúng ta cảm thấy mặc cảm và bất an. Bye-bye, Halle Berry!

Natalie Porman: Có cần phải cho một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế đóng vai mẹ của Công chúa Leia như thế không? Mặc dù đã cố che bớt ánh hào quang của mình bằng những vai diễn nhỏ trong những bộ phim ít kinh phí

nhưng xem ra điều đó chỉ càng khiến cô ấy tỏa sáng hơn bao giờ hết. Ra đảo, ra đảo, ra đảo!

Shannyn Sossamon: Mỗi lần xem phim A Knight's Tale mình đều tự hỏi thời trung cổ lấy đâu ra người đẹp đến hút hồn như vậy? Đến khi mình xem The Rules of Attraction thì MÌNH ĐÃ HIỂU: Shannyn Sossamon quá đẹp! Đẹp đến nỗi thật hoang đường khi đạo diễn cho nhân vật của Shannyn bị bạn trai lừa dối hết lần này đến lần khác. Chuyện đó KHÔNG BAO GIỜ XẢY RA với một người đẹp như vậy. Shannyn, xin lỗi chị, phải tiễn chị ra đảo thôi!

Thandie Newton: Mình có thể chấp nhận được Thandie trong vai của Audrey

Hepburn trong bộ phim làm lại Charade, bởi bản thân Audrey đẹp. Do đó cũng dễ hiểu khi người ta phải kiếm ra một người có vẻ đẹp tương đồng để vào vai diễn nổi tiếng này. Mình cũng không có vấn đề gì với bộ phim giả tưởng The Chronicles of Riddick, bởi vì trong phim Thandie đóng vai người ngoài hành tinh. Nhưng đến phim ER, khi Thandie vào vai người yêu của bác sỹ Carter thì mình biết đã đến lúc. ĐẾN LÚC CÔ ẤY PHẢI ĐI RA ĐẢO! Làm gì có chuyện một bác sỹ tỉnh lẻ ở Chicago sang Congo công tác và quay trở về với THANDIE NEWTON. Phụ nữ có khuôn mặt đẹp như Thandie KHÔNG BAO GIỜ TỚI CONGO cả. Không hiểu cô ấy tại sao lại đóng phim truyền hình cơ chứ???

Thandie chỉ hợp với những bộ phim điện ảnh kinh phí lớn thôi.

Nicole Kidman: Nicole không phải là người, phải là tiên mới đúng!!! Mình nghĩ cô ấy là một nàng tiên được người ngoài hành tinh cử xuống Trái Đất này. Cứ nhìn cái cách cô ấy tỏa sáng là hiểu, người thường nào có được vẻ đẹp lộng lẫy như thế không? Nếu không phải là tiên? Có lẽ giáo phái Scientology của Tom Cruise đã mong đợi một người ngoài hành tinh xuống cứu giúp nhân lại trước khi chúng ta tự phá hủy hành tinh này bằng cách khai thác cạn kiệt nguồn tài nguyên thiên nhiên. Có lẽ đó là lý do vì sao Ton Cruise đã kết hôn với Nicole. Nicole Kidman, hãy gọi về cho tàu mẹ

và nói họ mau tới cứu chúng tôi đi!

Penélope Cruz: Thêm một người ngoài hành tinh nữa! Mặc dù cô ấy không tỏa sáng đến ngây người như Nicole nhưng dù sao thì cô ấy cũng đẹp một cách không tưởng! Có lẽ đó là lý do vì sao Tom Cruise hẹn hò với cô ta lâu đến vậy. Tom có lẽ ĐÃ NGHĨ rằng cô ấy là người ngoài hành tinh, giống như Nicole, nhưng hóa ra Penélope cũng chỉ là được thừa kế một bộ gene tốt mà thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi Tom phát hiện ra Katie Holmes không phải là người ngoài hành tinh? Liệu anh ta có bỏ cô ta không nhỉ? KHÔNG HIỂU TRÊN ĐỜI NÀY CÒN BAO NHIÊU NGƯỜI PHỤ NỮ CÓ VẺ ĐẸP SIÊU PHÀM NHƯ VẬY CHO

TOM HẸN HÒ / KẾT HÔN ??? Sao « tàu mẹ » Scientology - mà Tom là một thành viên - không khẩn trương tới và ĐƯA TẤT CẢ BỌN HỌ RA ĐẢO HOANG đi cho tôi nhờ!!! Tuyệt đối không được lang thang quay trở lại các thành phố lớn.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, giờ tiếng Pháp

Cái môn này đúng là chẳng giúp ích được gì cho mình!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, cầu thang tầng 3

Ok. Mình đang ở đây. Còn Lana thì không.

Nó đã nói sau giờ ăn trưa mà.

Giờ đã hết giờ ăn trưa rồi.

CON NHỎ ĐÓ BIẾN ĐI ĐU RỒI KHÔNG BIẾT???

Mình đã vất vả lắm mói chuồn được ra đây mà không để ai biết. Trừ Lilly, bởi cậy ấy có cuộc hẹn với cô Martinez. Nhưng tránh Tina, Boris, Parin cùng những người khác quả không đơn giản tí nào. Mình đã bịa ra là phải lên đây để gọi điện cho Michael.

Tina nghĩ rằng mình lên đây để nói cho Michael biết về vụ không đến dự tiệc ở nhà anh ấy được. Cô nàng đã ủng hộ mình nhiệt liệt.

Có lẽ mình sẽ nhắn tin cho Michael: «SORRY, EM PHẢI ĐI GENOVIA

CUỐI TUẦN NÀY! TIẾC QUÁ! NGHĨA VỤ VỚI ĐẤT NƯỚC MÀ! HẸN ANH LẦN KHÁC VẬY! »

Nhưng nhỡ anh ý hỏi nghĩa vụ gì thì sao nhỉ? Mình sẽ lại phải bịa ra chuyện gì đó. Nói dối thật là mệt mỏi!

CÓ AI ĐÓ ĐANG TỚI!!!!

Là LANA!!!!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, giờ NK&TN

OK. Mọi chuyện đúng là... không như mình tưởng tượng!

Lana đã biết vụ bọn mình đã tiêu sạch tiền quỹ. Hóa ra ý của câu ”Biết rồi nhé!” là như vậy!

Và cái giá cho sự im lặng của cô nàng là

một tấm thiệp tham dự buổi tiệc từ thiện hôm thứ tư tới của bà.

Chỉ thế thôi.

Choáng không! Mình đã nghĩ Lana sẽ đòi một cái gì đó khiến cuộc sống của mình khổ sở HƠN RẤT NHIỀU. ”Tại sao lại muốn TỚI ĐÓ? Cậu cũng muốn gặp Bob Dylan sao?”

Lana nhìn mình đầy khinh bỉ (nó lúc nào chẳng thế): ”Không. Nhưng Colin Farrell sẽ có mặt hôm đó. Colin đang muốn mua hòn đảo hình Ai-len. Chuyện đó có ai mà không biết!”

OK, mọi người biết, trừ mình!

Nhưng mình không muốn tỏ ra ngu ngốc

trước mặt Lana nên đã nhún vai tỏ vẻ bất cần: ”À, đúng rồi. Một tấm thiệp mời thôi chứ gì? OK”.

”HAI tấm” - Lana rít lên, nghe không khác gì tiếng rít của Gollum trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn - ”Trish cũng muốn đi cùng. Nhưng nếu nó nghĩ có thể tiếp cận được Colin thì nó nhầm to rồi”.

Ha! Mình cứ tưởng hai đứa đó thân nhau lắm cơ đấy! Nhưng hơi đâu mà bận tâm. ”OK. Thiệp mời cho hai người... Ừm... ờ... mà cậu nghe vụ tiền quỹ đó ở đâu thế?”

Lana nhếch mép khinh khỉnh nói: ”Chỉ cần xem giá mấy cái thùng rác ”đồ hộp và TRAI lọ” đó trên mạng rồi tính toán

một chút là có thể đoán ra mấy người đã bị phá sản”.

Wow... không ngờ Lana cũng có đầu óc gớm! Lại còn giỏi toán nữa!

Có lẽ nó NÊN là Chủ tịch mới đúng.

”Ừm, Lana, mình hỏi một câu ngoài lề được không?”

”Chuyện gì?”

”Cậu thường... ừm... tiệc tùng như thế nào?”

Lana trố mắt nhìn mình như thể bắt gặp một con bò xổng chuồng và lao ra đường cao tốc: ”CÁI GÌ như thế nào ?”

”Tiệc tùng. Ý mình là cậu tham dự khá nhiều bữa tiệc nên chắc có nhiều kinh

nghiệm. Thường thì các cậu LÀM GÌ trong những bữa tiệc?”

Lana lắc đầu ngán ngẩm: ”Chúa ơi, đúng là đồ lập dị!”

Không sai, mình lập dị thật mà!

”Phải xuất hiện làm sao trông thật lộng lẫy và nổi bất. Sau đó cầm lấy một cốc bia. Nếu có nhạc thì nhảy. Nếu thấy có anh chàng hot boy nào đó thì bám lấy. Thế thôi”.

Mình ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: ”Nhưng mình không thích bia”.

Lana chau mày, nghĩ ngợi tiếp, chả để ý đến mình nói gì.

”Và phải mặc cái gì trông sexy một chút”

- vừa nói vừa liếc một dọc từ đầu tới chân mình rồi nói - ”Mặc dù với một người như thế này thì không hề dễ dàng chút nào”.

Sau đó nó ngúng nguẩy bỏ đi.

Tiệc tùng mà chỉ đơn giản thế thôi. Chỉ có đến, uống bia, nhảy nhót và tìm bạn trai thôi sao??? Thông tin này chẳng giúp ích được gì cho mình. Mình biết làm gì nếu họ chơi nhạc rock? Chẳng nhẽ mình cũng phải lắc lư điên cuồng sao?

Còn cốc bia thì sao? Vừa cầm trên tay vừa nhảy hay là đặt xuống bàn? Nếu nhảy giật đùng đùng, bia sẽ bắn tung tóe khắp nơi thì sao?

Mọi người không định chào hỏi và làm

quen với từng người trong bữa tiệc sao? Bà vẫn thường dạy mình là trong bất kỳ bữa tiệc nào mình cũng phải đi tới và chào hỏi từng người một, bắt tay và hỏi thăm sức khỏe của họ.

Lana không hề nói gì về mấy chuyện đó. Còn vệ sỹ của mình biết làm sao?

Xem ra tiệc tùng sao cho đúng cách quả không đơn giản chút nào!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, giờ Khoa họ Trái Đất

Kenny vừa hỏi xem mình đã chép lại tờ bài tập của hai đứa chưa.

Cũng đúng thôi, ít ra mình cũng phải đóng góp chút công sức gì đó chứ.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Thể dục : GIẶT QUẦN ÁO THỂ THAO

Kinh tế Mỹ : Trả lời câu hỏi cuối Chương 8

Tiếng Anh : O Pionees! trang 133-154

Tiếng Pháp: Viết lại historie

NK&TN: cắt cái váy nhung dài đến đầu gối lên thật ngắn.

Hình học: Chương 17, bài tập ở tranh 224-230

Khoa học Trái Đất: Ai thèm quan tâm! Kenny tự hưởng hết đi.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, phòng Khiêu vũ, khách sạn Plaza

Rất nhiều người đã tham dự buổi thử vai cho vở Bím tóc! CỰC NHIỀU!

Nhất là khi toàn bộ thành viên của CLB Kịch nghệ cũng có mặt trong buổi thử vai ngày hôm nay. Không hiểu họ lấy đâu ra thời gian cho vở Mái tóc nữa nhỉ?

Ngoài ra còn có những nghệ sỹ nghiệp dư (theo cách gọi của Lilly) như Lilly, Tina, Boris, Ling Su và Perin (trừ Shameekia vì cậu ấy chỉ được tham gia một môn ngoại khóa một học kỳ).

Kenny và đám bạn mọt sách của cậu ấy cũng tới.

Cả chị Amber Cheeseman nữa chứ. Trông bắp tay của chị ấy to tướng!

Anh chành ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt cũng có mặt mới choáng chứ.

Không ngờ TH Albert Einstein có nhiều người mê kịch đến như vậy!

Diễn viên là một trong những nghề nghiệp mình thấy kiếm được nhiều tiền mà không cần có đầu óc hay tài năng gì nhiều. Cứ nhìn các ngôi sao hiện nay thì thấy. Chẳng trách dân tình cứ đổ xô đi làm diễn viên.

Bà cho chuẩn bị mọi thứ không khác gì một buổi thử vai chuyện nghiệp. Cô hầu phòng phụ trách việc phát mẫu đơn đăng ký cho mọi người vào cửa. Tại đó, bọn mình phải điền vào đơn và xếp hàng chụp ảnh chân dung (do chú lái xe của bà

đảm nhiệm). Tiếp đến, nộp ảnh chân dung và đơn đăng ký cho ông bác già đeo quả kính to uỵch và cái cà-vạt đỏ chót tại cái bàn dài giữa phòng. Bà đang nghiêm nghị ngồi bên cạnh, với con Rommel run lẩy bẩy trong lòng bà - dù đã quấn quanh mình một cái áo da mềm màu tía.

Mình đi thẳng lên chỗ bà, đặt tờ đơn và cái túi hiệu Number One Noodle Son lên bàn - bên trong là món quà sinh nhật của bà.

“Cháu không điền vào cái đơn này đâu” - mình vừa nói vừa chìa cái túi ra - “Còn đây là quà của bà. Chúc bà sinh nhật vui vẻ!”

Bà cầm lấy cái túi - bên trong là mấy cái móc áo bọc sa-tanh mà mình đã đặc biệt đặt hàng ở Chanel để tặng riêng cho bà (chính bố đã gợi ý món quà đó - và trả tiền cho chúng) và nói: “Ta cảm ơn. Giờ thì ngồi xuống đi, Mia yêu quý”.

Nếu không phải ông bác già đang ngồi đó thì đừng hòng có chuyện bà dùng cái từ “yêu quý” kia với mình.

“Cháu không ngờ là bà lại làm chuyện này” - mình nói - “Ý cháu là... bà thực sự muốn sinh nhật của mình trôi qua như thế này ư?”.

Bà phẩy tay nói: “ Khi cháu sống đến cái tuổi của ta, Amelia, cháu sẽ thấy tuổi tác chẳng còn nghĩa lý gì nữa”.

Bà mới đang ở tuổi 60, chứ đâu phải 90. Nhưng thôi kệ, bà muốn nghĩ sao thì nghĩ. Đáng ra mình nên mua tặng bà cái áo phông in chữ NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ mới đúng.

Lilly vẫy tay gọi mình xuống ngồi cùng cậu ấy, Tina và mọi người: “C2G, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Mình phải viết bài tường thuật cho tờ The Atom vì thế nói chi tiết một chút”.

Lilly luôn là tay viết phóng sự chắc tay nhất của tờ báo trường. Mình thì giỏi lắm thỉnh thoảng mới nộp được vài bài về mấy buổi hòa nhạc hay mấy cuốn sách hay nên-tìm-đọc-ở-thư-viện-trường... bởi vì mình quá bận với chuyện ở Hội học sinh và lớp học công chúa.

“Mình không biết. Nhưng mình sẽ biết khi cậu biết”

“Thôi mà, tiết lộ tí đi. Cái bác già đeo kính kia là ai thế?”

Trước khi cô nàng kịp hỏi thêm mình câu nào khác thì bà đột nhiên đứng dậy - làm con Rommel lộn tùng phèo xuống đất - và nói bằng một giọng trầm ấm đầy nhân từ: “Chào mừng các bạn đã tới buổi thử vai hôm nay. Có thể một số người ở đây không biết tôi là ai, xin tự giới thiệu tôi là Clarisse, Nữ hoàng của Genovia. Tôi rất lấy làm vui mừng khi thấy nhiều bạn có mặt hôm nay như vậy. Bởi đây sẽ là một sự kiện vô cùng quan trọng và mang tính lịch sử của trường TH Albert Einstein cũng như thế giới kịch nghệ. Tuy

nhiên, trước tiên xin cho tôi được hân hạnh giới thiệu với các bạn đạo diễn sân khấu nổi tiếng thế giới Quý Ngài Eduardo Fuentes”.

Ngày Eduardo! Ôi, không! Không thể nào!

Vậy mà thật đấy! Chính là ông đạo diễn đã từng ngỏ lời mời bà tới New York tham gia vào một tác phẩm Broadway nổi tiếng của ông.

Hồi đó chắc ông đang ở độ tuổi 30. Vậy mà giờ trông ông không khác gì một ông lão 100 tuổi. Già cóc đế đại ma vương!!!

Quý Ngài Eduardo khó khăn lắm mới đứng lên được một chút thì bị bà thô bạo ấn ngồi xuống ghế trở lại để tiếp tục bài

phát biểu của mình. Thề là mình nghe thấy như có tiếng xương khô bị rạn sau cú đẩy đó của bà.

“Quý Ngài Eduardo đã đạo diễn hàng ngàn vở kịch và nhạc kịch trên khắp các sân khẩu nổi tiếng thế giới, như Broadway. Các bạn nên cảm thấy vinh dự khi được làm việc với một đạo diễn nổi tiếng và thành công như vậy”.

“Cám ơn bà” - ngày Eduardo vội ngắt lời bà, đứng lên vẫy tay chào mọi người - “Tôi rất lấy làm hân hạnh khi được làm việc với những người trẻ tuổi, năng động và tài năng như các bạn đang có mặt ở đây. Ngoài ra....”

Bà sẽ không đời nào chịu để một người

nào, thậm chí là đạo diễn nổi tiếng thế giới, lấy mất show diễn của mình.

“Các bạn thân mến,” - bà chen ngang - “chúng ta sẽ tiến hành thử vai cho một vở kịch mới tinh, chưa từng xuất hiện trên bất kỳ sân khấu nào. Những ai may mắn được chọn tham gia vào tác phẩm này, hãy tin rằng cái bạn đã trở thành một phần lịch sử. Với tôi, sự kiện này càng có ý nghĩa hơn rất nhiều bởi tôi chính là người viết kịch bản cho vở kịch này”.

“Hihi... tin này hay đây!” - Lilly vội cắm cúi viết lại vào cuốn sổ tay - “Cậu có biết chuyện này không, C2G?”

Bà viết KỊCH BẢN á??? Kịch bản cho vở kịch để quyên tiền thuê Hội trường tốt

nghiệp á?

Chết mình rồi!

“Tác phẩm này” - bà nói tiếp, mắt nhìn chằm chằm vào tờ kịch bản - “hoàn toàn được dựa vào nguyên gốc. Tôi rất hãnh diện thông báo với các bạn rằng về căn bản, vở Bím tóc! là câu chuyện tình kinh điển của một đôi tình nhân phải vượt qua rất nhiều biến cố của cuộc đời để đến được với nhau. Điều khiến Bím tóc! đặc biệt hấp dẫn chính là ở việc nó được dựa trên một sự thật lịch sử. Mọi tình tiết trong vở kịch này ĐỀU THỰC SỰ ĐÃ XẢY RA NGOÀI ĐỜI THỰC!!! Đúng như vậy!!! Bím tóc! chính là câu chuyện về một người phụ nữ trẻ phi thường bỗng phải nắm trong tay vận mệnh của cả một

đất nước. GENOVIA. Người phụ nữa trẻ dũng cảm này là ai? Xin thưa, không phải ai khác chính là...”

Khônggggg! Ôi Chúa ơi, xin đừng! Bà viết kịch về mình. VỀ CUỘC ĐỜI CỦA MÌNH. MÌNH CHẾT ĐYYYYYY. MÌNH SẼ...

“...nữ hoàng vĩ đại Rosagunde”.

Khoan... Ai cơ? Cụ cố ROSAGUNDE á???

“Đúng vậy” - bà nói giọng đầy tự hào - “Nữ hoàng Rosagunde, bà cố tổ của công chúa Genovia hiện này. Một phụ nữ quả cảm, tài sắc vẹn toàn, người đã điều hành đất nước nhỏ bé Genovia trở nên thịnh vượng như ngày nay”.

ÔI. CHÚA. ƠI!

Bà viết kịch về bà cố tổ của mình, cụ Rosagunde.

VÀ BÀ MUỐN CÔNG DIỄN TẠI TRƯỜNG CỦA MÌNH.

TRƯỚC MẮT TOÀN THỂ HỌC SINH TRONG TRƯỜNG.

“m hưởng chung của vở Bím tóc! là câu chuyện tình cảm động, được kể lại trên nền của” - bà ngừng lại một chút, nhấp một ngụm nước (hay vodka???) - “MỘT VỞ NHẠC KỊCH”.

ÔI. CHÚA ƠI!

Bà tôi viết NHẠC KỊCH về bá cố tổ Rosagunde.

Mình yêu tất cả các vở nhạc kịch. Người đẹp và ác thú chính là vở kịch Broadway yêu thích nhất của mình, và đó là một vở nhạc kịch.

Nhưng nội dung của nó kể về câu chuyện tình cảm động giữa một chàng hoàng tử phải chịu lời nguyền trở thành ác thú và một cô thôn nữ xinh đẹp, thuần khiết.

Chứ KHÔNG PHẢI về một cô gái đầy lòng hận thù đã không ngần ngại thắt cổ chết người chồng của mình.

Mình không phải là người duy nhất nhận ra sự tréo ngoe này, bởi Lilly vừa giơ tay xin phát biểu: “Xin cho cháu hỏi một chút ạ”.

Bà có vẻ hơi giật mình khi nghe thấy

tiếng của Lilly. Trước giờ chưa có ai dám ngắt lời bà như vậy.

“Xin hãy đặt câu hỏi vào cuối buổi” - bà bối rối.

“Nhưng thưa Nữ hoàng” - Lilly lờ đi như không nghe thấy gì - “không lẽ vở Bím tóc! này nói về cuộc đời của và cố tổ Rosagunde của Mia? Người, vào năm 568, bị ép phải kết hôn với lãnh chúa Alboin - vị vua tự phong của nước Ý?”

Bà mím môi nén căm giận, cái cách mà Louie Mập vẫn làm khi mình quên mua món cá ngừ xay và bắt nó ăn thịt gà tây đóng hộp.

“Đó chính là điều ta sắp sửa nói” - bà lạnh lùng nói - “nếu cháu không ngắt lời

ta”.

“Vâng,” - Lilly vẫn chưa chịu thôi - “nhưng MỘT VỞ NHẠC KỊCH ý ạ? Về một người phụ nữa bị ép gả cho người đã hại chết cha mình và trong ngày cưới phải uống rượu đựng trong cái cốc làm từ sọ người. Kết quả, vị lãnh chúa đó đã bị vợ thắt cổ chết trong khi đang ngủ. Bà không cho rằng nội dung như vậy hởi NẶNG NỀ cho một vở nhạc kịch sao?”

“Vậy chứ ta hỏi cháu một vở nhạc kịch Nam Thái Bình Dương về chiến tranh thế giới thứ II không nặng nề sao? Hay vở Cậu Chuyện Khu Phố Tây về cuộc đời của trùm mafia ở New York chẳng hạn...” - bà rướn lông mày lên hỏi.

Mọi người trong phòng bắt đầu quay sang xì xào với nhau - trừ ngày Eduardo, đang ngủ gật ngon lành bên cạnh bà. Phải công nhận là lần này bà nói đúng. Rất nhiều vở nhạc kịch được dựng trên những nội dung khá nặng nề và bị thảm. Ngay đến vở Người đẹp và ác thú của mình, ở khía cạnh nào đó, cũng nhuốm mùi bạo lực: môt con quái vật bắt cóc và giam giữ một cô thôn nữ trẻ.

“Thưa nữ hoàng,” - Lilly vẫn không chịu buông tha bà - “bao giờ thì vở nhạc kịch này sẽ được công diễn?”

“Một tuần nữa” - bà ngập ngừng nói (chưa bao giờ mình thấy bà thiếu tự tin đến thế).

“Nhưng.... thưa nữ hoàng...” - Lilly thốt lên, trong khi những người xung quanh đang há hốc mồm kinh ngạc, trừ Quý Ngài Eduardo đang bận ngáy o o - “Làm sao mọi người nhớ được hết lời thoại chỉ trong một tuần? Bọn cháu vẫn là học sinh mà, còn phải làm bài tập nữa. Bản thân cháu còn là tổng biên tập của tờ tạp chí văn học sẽ ra mắt số báo đầu tiên vào tuần tới. Làm sao có thể vừa làm những thứ đó vừa nhớ toàn bộ lời thoại một vở kịch được???”

“Nhạc kịch” - Tina thì thào.

“Nhạc kịch” - Lilly vội sửa lại - “Ý cháu là, nếu cháu được chọn. Với thời gian ít như vậy quả là KHÔNG TƯỞNG”.

“Không có gì là không tưởng” - bà khẳng khái phán - “Mọi người thử tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu cố tổng thống John F.Kennedy cho rằng loài người đi trên Mặt Trăng là điều không tưởng? Hay cựu tổng thống Gorbachev nói việc phá đổ thành Berlin là điều không tưởng? Hay khi ông chồng quá cố của ta mời đức vua Tây Ban Nha cùng 10 người bạn chơi golf tới nhà ăn tối vào phút chót và ta nói “Đó là chuyện không tưởng!” thì có phải sẽ gây nên một scandal quốc tế không??? Tất nhiên trong từ điển của ta không bao giờ có từ ‘không tưởng’. Ta đã kịp yêu cầu bếp trưởng chuẩn bị thêm 11 suất ăn nữa chỉ trong chốc lát. Và buổi tiệc tối hôm đó

thành công tới nỗi đức vua Tây Ban Nha và những người bạn đã quyết định ở lại cung điện thêm 3 ngày nữa để chơi bài baccarat. Họ đã bị thua hàng trăm ngàn đôla chỉ trong 3 đêm. Ta đã dùng số tiền đó để giúp đỡ trẻ em mồ côi nghèo đói ăn trên toàn Genovia".

Mình chẳng hiểu bà đang nói gì cả. Làm gì có trẻ mồ côi đói ăn nào ở Genovia. Nhất là dưới thời cai trị của ông nội mình. Nhưng thôi, kệ bà!

"Chưa hết," - bà đảo mắt nhìn quanh để tìm thêm sự thông cảm từ phía đám khán giả của mình - "những ai tham gia vào vở nhạc kịch này sẽ được nhận thêm 100 điểm môn tiếng Anh. Ta đã được sự đồng ý của cô hiệu trưởng TH Albert

Einstein rồi”.

Mọi người ồ lên thích thú. Chị Amber Cheeseman vừa định đứng dậy đi về - do thời gian chuẩn bị cho vở kịch ít quá - nghe thấy thế cũng ngần ngừ quay lại ghế ngồi.

“Tốt! Giờ chúng ta hãy bắt đầu buổi thử vai nhé!” - bà mỉm cười đầy tự tin khi không thấy ai đứng dậy bỏ về.

”Một vở nhạc kịch về người phụ nữ dùng bím tóc thắt cổ chết kẻ đã hại cha mình” - Lilly vừa lẩm bẩm vừa hí hoáy ghe chép - ”Hấp dẫn đấy!”.

”Các vị trí cần tuyển cho vở nhạc kịch này là: hai nhân vật chính Rosagunde và lãnh chúa Alboin,” - bà nói tiếp - ”cha

của Rosagunde, hầu gái, vua nước Ý, nhân tình của Alboin, và tất nhiên là không thể thiếu người tình dũng cảm của Rosagunde, anh thợ rèn Gustav”.

Á... á... cụ Rosagunde có người yêu sao? Tại sao không cuốn sách lịch sử Genovia nào từng nói về chuyện này.

Không hiểu cái ông Gustav đó ở đâu khi bạn gái của mình thắt cổ vị lãnh chúa độc ác kia???

”Ta xin tuyên bố buổi thử vai bắt đâu!” - bà với tay lấy hai tờ đơn trên cùng và đọc. Trong khi Quý Ngài Eduardo vẫn đang ngon giấc nồng trên cái ghế bên cạnh - ”Xin mời Kenneth Showalter và Amber Cheeseman lên sân khấu”.

Sân khấu ở đây chính là khoảng trống phía trước bàn, nơi bà và ngài Eduardo đang ngồi.

”Cậu, Gustav! Còn cô, Rosagunde” - bà vừa nói vừa đưa cho mỗi người một tờ phân vai - ”Rồi, giờ thì... Diễn!”

Lilly ngồi bên cạnh mình đang rung lên bần bật vì cố nín cười. Mình chẳng thấy có gì đáng cười ở đây cả.

Nhưng khi Kenny cất lời: ”Đừng sợ, hỡi Rosagunde yêu dấu! Dù đêm nay nàng có phải gả đi cho người khác nhưng ta luôn biết rằng trái tim nàng mãi thuộc về ta” - thì mình đã hiểu vì sao Lilly nhịn cười.

NHẤT LÀ khi tới đoạn thử giọng hát. Kenny được phép hát bất cứ bài nào cậu

thích - ở góc phòng bà đã chuẩn bị sẵn một chiếc đàn piano và nhạc công. Kenny chọn bài ”Babay Got Back” của Sir Mix-a-lot. Mình đã cười nhiều đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng (tất nhiên là không phát ra tiếng).

Đến lượt chị Amber với bài “My Heart Will Go On” trong phim Titanic thì mình không nhịn nổi, cứ ngồi ở dưới cười nghiêng ngả. Mình đã cười nhiều tới mức không nghe thấy tên người kế tiếp được gọi thử vai cho nhân vật Rosagunde.

Mãi tới khi Lilly huých cho một cú khá mạnh vào mạng sườn.

“Amelia Thermopolí Renaldo” - bà gọi to.

“Haha… bà vui tính thật” - mình nói vọng lên - “Cháu đâu có nộp đơn đâu”.

Bà lườm mình một cái sắc lẹm khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đó im bặt, nín thở chờ theo dõi.

“Vậy tại sao cháu đến đây làm gì?” - bà sẵng giọng - “nếu không có ý định thử vai?”

Bởi vì ngày nào trong suốt 1 năm rưỡi trở lại đây cháu chẳng phải tới đây để học làm công chúa. Bà quên rồi à???

Nhưng tất nhiên mình nói khác: “Cháu chỉ tới đây để cổ vũ cho các bạn cháu thôi”.

“Đừng có đùa với ta, Amelia. Ta không

có đủ thời gian cũng như kiên nhẫn cho mấy trò trẻ con này đâu. Đi lên đây mau. Nhanh!” - bà ra lệnnh bằng một giọng uy quyền đến đáng sợ. Như thể nếu mình không chịu làm theo lời bà, chắc chắn sau này mình sẽ phải trả giá đắt.

“Daaaaaạ” - mình hậm hực lò dò đi lên, trong lúc bà cúi xuống đọc tên người con trai sẽ đóng cặp với mình.

Một người tình cờ có cái tên John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ.

Chỉ khi anh ta đứng lên mình mới phát hiện ra đó chính là...

... Anh-Chàng-Ghét-Người-Ta-Bỏ-Ngô-Vào-Tương-Ớt.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, trên xe limo về nhà

Tất nhiên là bà không chịu thừa nhận rồi. Về chuyện lấy vở kịch này - à không, phải là vở NHẠC KỊCH này - làm cái cớ để nịnh nọt ông John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tam kia, khi chọn con trai của ông ra vào vai nam chính.

Và bà muốn mình tin đó chỉ là ĐIỀU TÌNH CỜ sao? Rằng mục đích duy nhất của vở nhạc kịch này đơn giản chỉ là để giúp mình kiếm đủ tiền bù vào quỹ Hội sao?

Mình đâu có ếch pha cóc đến độ ý!

Mình đã hỏi thẳng bà ngay sau khi buổi thử vai kết thúc, chỉ còn lại bà, mình,

chú Lars và nhân viên phục vụ của bà, cùng con Rommel và Quý Ngài Eduardi vẫn đang gà gật trên ghế (không thể nói ai ngáy to hơn ai).

”Lần này ta làm cháu mất mặt ở chỗ nào hả, Amelia?” - bà nghiêm mặt hỏi.

”Bởi vì bà sẽ chọn...” - suýt chút nữa mình gọi anh ta là tên-ghét-ngô-trộn-tương-ớt nhưng may mà kìm lại được - ”John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ làm nhân vật chính trong vở kịch của mình, để khiến bố anh ta cảm thấy mình đang nợ bà, sau đó sẽ bỏ cuộc trong cuộc đấu thầu mua đảo Genovia! Cháu BIẾT THỪA mục đích của bà, bà ạ. Cháu đang học môn Kinh tế Mỹ học kỳ này, vì thế cháu hiểu rất rõ thế nào gọi là sự khan

hiếm và thuyết vị lợi. Bà hãy thừa nhận đi!”

”Bím tóc! là một vở nhạc kịch, chứ không phải là kịch” - bà chỉ nói lại được mỗi câu đó.

Nhưng bà KHÔNG CẦN phải giải thích thêm gì hơn. Bởi chính sự im lặng của bà đã là câu thừa nhận rồi. John Paul Reynolds-Abernathuy Đệ Tứ đang bị lợi dụng!

Mà không hề biết. Hoặc có khi biết nhưng không hề để tâm. Ngược lại với cái vẻ trầm ngâm ít nói thường thấy ở căng-tin TH Albert Einstein, anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt hôm nay có vẻ rất hoạt bát và vui tính.

J.P - đó là tên mà anh ấy yêu cầu mọi người gọi mình - hóa ra còn cao hơn cả mình. Ít nhất phải 1m88. Mái tóc nâu mềm mại trông không đến nỗi bù xù như mình nghĩ. Và nếu nhìn kỹ sẽ thấy anh ấy có đôi mắt xanh đẹp tuyệt vời.

Mình có dịp nhìn rất rõ đôi mắt đó bởi bà bắt bọn mình diễn cảnh khi Rosagunde vừa thắt cổ Alboin xong và đang bấn loạn vì sợ hãi. Đúng lúc Gustav xô cửa xông vào để giải cứu cho người yêu khỏi người chồng độc ác, mà không hề nhận ra rằng cô ấy đã:

a) Chuốc cho hắn say mềm để không thể chống cự gì được và,

b) Giết chế hắn sau khi hắn đã say mềm

vì uống quá nhiều rượu nho của Genovia

Nhưng dù sao đến muộn còn hơn không đến!

Mình không hiểu tại sao bà lại phải mất công bắt mình lên làm trò hề trước mặt mọi người như thế này, trong khi ngay từ đầu bà đã quyết định chọn J.P vào vai Gustav - để gây ấn tượng với bố của anh ta. Và Lilly vào vai Rosagunde.

Phải công nhận là J.P diễn xuất rất có hồn, giọng hát lại khá hay. Còn Lilly thì nổi bật hơn tất cả đám con gái tới thử vai ngày hôm nay. Cậu ấy hát bài ”Bad Boyfriend” của nhóm Garbage đỉnh đến nỗi mọi người vỗ tay rào rào ủng hộ. Chưa kể cậu ấy cũng là người có nhiều

kinh nghiệm diễn xuất nhất, nhờ chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật.

Cảnh cậu ấy dùng bím tóc giết Alboin cũng rất thật. Nếu có ai ở cái trường TH Albert Einstein này có khả năng giết người bằng một cái bím tóc thì đó chính là Lilly. Và chị Amber Cheeseman.

Bà quay mình như quay dế: ”Phát âm cho chuẩn, Amelia!” và ” Đừng có quay lưng vào khán giả như thế, Amelia! Chẳng có ai muốn nhìn thấy cái lưng của cháu đâu!” (mình nghe rất rõ những tràng cười như nắc nẻ của đám người đang ngồi phía dưới).

Bà cũng chẳng ấn tượng gì với bài hát ”Barbie Girl” của mình.

Rõ ràng bà đâu có ý định chọn mình, vậy thì tại sao phải mất công la hét như thế? Mình thì biết gì về mấy chuyện kịch cọt này đâu. Ngoài mấy giây đóng vai con chuột trong vở Sư tử và chuột hồi lớp 4 thì mình chưa bao giờ tham gia một vở kịch thực sự nào cả.

Thật may là cuối cùng bà cũng để cho mình về chỗ.

Lúc quay về chỗ ngồi, J.P quay qua nói nhỏ với mình: ”Này, đóng kịch vui đấy chứ, nhỉ?”

MÌNH CHẲNG ĐÁP LẠI ĐƯỢC CÂU NÀO!!!!!!!

BỞI VÌ MÌNH ĐANG QUÁ BẤT NGỜI!!!!!!!!!

Bởi vì với mình, J.P chính là anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt. Chứ không phải John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ. Và trong mắt mình anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt là người không có TÊN. Anh ta chỉ là... người đã cho mình cảm hứng sáng tác truyện ngắn. Câu chuyện đã bị từ chối bởi tạp chí Tuổi 16. Câu chuyện mà mình hy vọng trong tương lai có thể chuyển thành tiểu thuyết.

Câu chuyện mà kết thúc là anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt sẽ lao đầu vào chiếc tàu tốc hành F1.

Làm sao mình có thể mở miệng nói chuyện với một một người mình để cho lao đầu vào tàu hỏa - kể cả khi CHỈ LÀ

trong tưởng tượng???

Khi vừa kết thúc xong vai diễn thử của mình, Tina (cậu ấy đã hát bài ”With You” của Jessica Simpson) quay qua ríu rít nói với mình: ”Này, cậu có thấy anh-chàng-ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt dễ thương không. Ý mình là khi anh ấy không ở gần mấy hạt ngô”.

”Công nhận.” - Lilly gật gù nói - ”Giờ cậu nói mình mới thấy, anh ấy trông dễ thương thật.”

Mình đã đợi Lilly nói thêm mấy câu kiểu như: ”Nhưng đáng tiếc, anh ta quá lập dị” hoặc ”Vụ mấy hạt ngô thật lố bịch”. Thế mà cậu ấy không nói một câu nào như vậy. KHÔNG MỘT LỜI NÀO

LUÔN.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ôi giời ơi, các bạn tôi nghĩ anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt dễ thương mới sợ chứ!!! Anh chàng mà MÌNH ĐÃ CHO THÁC XUỐNG SUỐI VÀNG trong câu chuyện ngắn của mình!

Tất cả là lỗi của bà. Nếu bà không tự dưng nổi hứng đi mua hòn đảo nhân tạo đó, sẽ không có chuyện bà viết nhạc kịch - chứ đừng nói là đạo diễn và sản xuất - cho trường của mình. Mình cũng sẽ không phải đối mặt với anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt và phát hiện ra rằng J.P - trái ngược hẳn với nhân vật trong câu chuyện của mình về

anh ta - hóa ra KHÔNG PHẢI là một kẻ ngoại đạo, mà là một anh chàng khá thân thiện, có giọng hát rất hay và được tất cả đám bạn mình khen là dễ thương (và công nhận là họ nói đúng, anh ấy dễ thương thật!).

Chúa ơi, mình thật không yêu bà chút nào! Trong danh sách những người mình yêu quý, bà thận chí còn không nằm trong Top 5.

DANH SÁCH NHỮNG NGƯỜI TÔI YÊU QUÝ XẾP HÀNG THEO THỨ TỰ GIẢM DẦN

Louie Mập

Rocky

Michael

Mẹ

Bố

Chú Lars

Lilly

Tina

Shameeka/Ling Su/Perin

Thầy G

Pavlov, con chó nhà Michael

Hai bác Moscovitz

Em trai và em gái của Tina Hakim Baba

Cô Holland, cô giáo học kỳ năm ngoái của mình

Nhân vật Buffy trong phim Buffy The Vampire Slayer

Chị hàng xóm Ronnie

Boris Pelkowski

Cô hiệu trưởng Gupta

Rommel, con chó của bà

Kevin Bacon

….

21.000. Cô Martinez

….

22.000. Bác gác cổng ở khách sạn Plaza, người có lần không cho mình vào với lí do ăn mặc không phù hợp

….

23.000. Trisha Hayes

….

24.000.000. Lana Weinberger

….

25.000.000.000. Bà nội

Đây là LỖI CỦA BÀ!!!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, ở nhà

Thử đoán xem tối nay thầy G đã cho gì vào bữa ăn tối nay ?

Tương ớt.

Chỉ còn thiếu mỗi ngô nữa là đủ !

Giờ thì mình là người muốn lao đầu vào

tàu hỏa !!!!

Thứ Năm, ngày 4 tháng 3, vẫn ở nhà

Biết ngay mà! Vừa thò mặt lên mạng là thấy email bay tới vèo vèo.

Từ Lilly:

WOMYNRULE : Bà cậu có biết vở nhạc kịch đó sẽ bị liệt vào dạng PG-13 không? Vì nội dung của nó khá bạo lực. Còn thiếu mỗi khoản văng tục nữa là đủ. Có lẽ bởi vì bối cảnh của câu chuyện xảy ra nào những năm 568. Cậu thấy bà Amber Cheeseman hôm nay diễn có ẹ không, hahaha.... mình đúng là hơn đứt bà ấy. Nếu mình không được nhận vai Rosagunde thì đúng là ông trời không có mắt. Mình được SINH RA cho vai diễn

này.

Từ Tina:

LLYVRROMANCE : Ngày hôm nay vui quá cậu nhỉ! Mình rất muốn được vòa vai Rosagunde. Nhưng mình biết chuyện đó là không thể, bởi hôm nay Lilly quá xuất sắc. Vai đó chắc chắn sẽ vào tay cậu ấy thôi. Được đóng vai công chúa chắc vui phải biết. Trừ cậu, vì cậu ngày nào chẳng phải vào vai đó ngoài đời thực. Nhưng với một đứa như mình thì lại khác. Mình biết Lilly sẽ giành được vai diễn đó. Hy vọng rằng mình không phải vào vai nhân tình của Lãnh chúa Alboin. Mình không thích phải làm nhân tình của ai cả, kể cả là trong vai diễn. Mà bố mình chắc cũng sẽ không đồng ý.

Từ Ling Su:

PAINTURGURL : OK, hiển nhiên là Lilly sẽ giành được vai diễn Rosagunde, nhưng nếu mình bị phân vào vai cô nhân tình hay ghen tuông kia, mình chắc sẽ khóc thét lên mất. Các diễn viên Châu Á luôn bị phân cho những vai siêu của phụ ý, không làm nhân tình thì làm người hầu gái, hoặc tệ hơn nữa thì là nô lệ. Mình sẽ không để chuyện đó xảy ra với mình đâu! Hy vọng bà cậu không cho rằng bài "Hollaback Girl" của Gwen Stefani mà mình biểu diễn hôm nay quá ầm ĩ. Còn nữa, bà cậu có cần người phụ giúp trang trí sân khấu không? Bởi vì mình vẽ lâu đài và trang trí phông nền khá đẹp.

Từ Perin:

INDIGOGRLFAN: Hôm nay vui quá Mia nhỉ? Mình biết diễn xuất của mình hơi tệ, bởi vì mình hơi bất ngờ khi bà cậu cho mình thử vai Gustav chứ không phải Rosagunde. Nhất là sau khi mình hát bài "They're Not Gonna Get Us" của T.A.T.U. Nhưng mình đoán lý do chính vẫn là hôm nay nhiều con gái đến thử vai hơn là con trai. Chắc không phải bà cậu tưởng mình là con trai đấy chứ hả???

Từ Boris:

JOSHBELL2: Mia, cậu đoán xem bà cậu có đồng ý cho thêm chi tiết Gustav rút cây đàn vi-ô-lông ra và tỏ tình với Rosagunde không? Theo mình như thế không những làm tăng thêm chiều sâu cảm xúc cho vở kịch này mà còn khắc

họa trung thực về thời điểm lịch sử xảy ra câu chuyện. Theo các nhà nghiên cứu cho biết, cây đàn vi-ô-lông ba dây, tiền thân của cây đàn vi-ô-lông hiện nay, đã có từ 5000 năm về trước. Chẳng phải mình là người hợp với vai Gustav này nhất hay sao? Mình biết hôm nay chọn bài “She Will Be Loved” của Maroon 5 là hơi sai lầm, nhưng tại Tina nói bà cậu rất ghét bài “Cleaning Out My Closet” của Eminem.

TừKenny:

E=MC2: Mia, mình cần phải giải thích rõ một chuyện: hôm nay khi vừa đưa tờ phân vai Gustav cho mình, bà cậu đã nói tiêu chí đầu tiên với bất cứ ai đóng vai anh thợ rèn Gustav là phải để được râu.

Bà cậu nói như vậy chẳng quá ám chỉ rằng mình không có khả năng đó. Trong khi sự thật là mình CÓ THỂ mọc râu. Hy vọng là bà cậu sẽ không định kiến với những người tóc vàng khi chọn vai nam chính cho vở nhạc kịch này.

Từ Shameeka:

BEYONCE_IS_ME: Ngày hôm nay không ai không bàn tán về buổi thử vai. Có vẻ như Lilly sẽ là người giành được vai Rosagunde, nhỉ? Giá mà mình có mặt ở đó! Có thật là anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt-cũngđếnkhông???

Chuyện gì đang xảy ra với mấy người này thế không biết? Hết chuyện rồi hay sao mà cứ nói mãi về vụ thử vai Gustav

và Rosagunde không chán.

Ví dụ như vụ Quỹ Hội đang không còn một xu.

À mà họ hơi đâu quan tâm đến chuyện đó làm gì, bởi họ có phải là Chủ tịch Hội đâu.

Mình chỉ có thể nói một điều về vở kịch của bà: quá nặng nề!

Với một con nhãi tuổi teen như mình chưa cần quan tâm đến chuyện kiểu như vậy. Cái mình cần bây giờ là ai đó nói cho mình biết cần phải làm gì. Mình có nên thú thật với chị Amber về việc không có khả năng thuê Hội trường tốt nghiệp không? Hay có cách nào kiếm đủ tiền trước khi bị chị ta phát hiện?

Vào những lúc như thế này mới thấy mình thiếu sự quan tâm giúp đỡ của gia đình trầm trọng. Mình không thể xin mẹ lời khuyên về mấy chuyện tiền nong - bởi bản thân mẹ có bao giờ nhớ phải thanh toán các hóa đơn của gia đình đâu - ít nhất là trước khi thầy G. chuyển tới sống với nhà mình.

Mình cũng không thể nhờ bố. Bởi nếu bố phát hiện ra việc mình phá tan nát quỹ Hội chỉ trong vài tháng, chắc chắn mình sẽ không bao giờ được bén mảng tới gần ngân khố quốc gia của Genovia. Mình không muốn phải ngồi nghe bố thuyết giảng hàng giờ về việc Luật chi tiêu ngân sách...

Mình đã kể với bà và nhìn xem bà đã

làm gì!!! Thử hỏi còn ai để mình trông cậy vào nữa, ngoài Michael?

Một thiên tài như anh ấy chắc chắn sẽ nghĩ ra được nhiều giải pháp an toàn và hiệu quả giúp mình.

Lá thư duy nhất mình nhận được ngày hôm nay mà không liên quan tới buổi thử vai là từ Michael. Có lẽ bởi anh ấy không còn học ở TH Albert Einstein nữa nên không biết gì về sự kiện này.

SKINNERBX: Hey, Thermopolis! Em thế nào? Em có muốn tối mai qua nhà anh xem phim khoa học không? Đó là mấy bộ phim ở lớp Điện ảnh của anh. Vì tối thứ 7 tới có tiệc rồi, nên anh phải xem trước khi có thời gian. Em muốn đi

với anh không?

FTLOUIE: Vâng, được ạ.

SKINNERBX: Tuyệt! Mình có thể gọi đồ ăn nhanh từ nhà hàng Number One Noodle Son.

FTLOUIE: Thế thì em sẽ làm mấy cái bánh nhúng.

SKINNERBX: Bánh nhúng á? Để làm gì?

FTLOUIE:Cho buổi tiệc sắp tới. Chẳng phải mọi người thường ăn bánh nhúng trong các bữa tiệc sao?

SKINNERBX: À, ừ. Tại anh nghĩ chiều hôm đó chạy vù qua siêu thị mua đại vài thứ là được.

Chán chuyện! Mình đã cố gắng tỏ ra nóng lòng chờ đợi bữa tiệc của Michael nhưng lại bị anh ấy dội nguyên một gáo nước lạnh vào mặt như thế này đây! Tất nhiên mình không thể tỏ ra cho anh ấy thấy là mình KHÔNG HỀ muốn đi.

FTLOUIE: Món bánh nhúng tự làm bao giờ cũng ngon hơn. Em có thể làm chúng từ đêm hôm trước và cho vào tủ lạnh.

SKINNERBX: Ừm… sao cũng được. Tùy em. Mai gặp em nhé.

FTLOUIE: Vâng!

Mình thật chẳng muốn đi dự tiệc ở nhà Michael chút nào. Mình cũng chẳng muốn đi xem phim khoa học viễn tưởng với anh ý. Bởi vì nội dung thì khó hiểu,

lại có nhiều đoạn rùng rợn kinh người. Mình nghĩ các bộ phim kinh dị chính là một phần nguyên nhân góp phần gây ra chứng loạn thần kinh chức năng của mình.

TOP 20 BỘ PHIM KINH DỊ KHIẾN MÌNH BỊ LOẠN THẦN KINH

1) Cứ lần nào nhìn thấy chiếc ghế bị kéo ra khỏi gầm bàn là mình nghĩ ngay tới phim Poltergeist và bằng mọi cách phải kéo chúng về chỗ cũ. Tương tự với mấy cái ngăn kéo tủ.

2) Mình không thể đi qua mấy cái ống khói son trắng-đỏ trên đường FDR mà không nghĩ tới nhân vật đáng thương của Mel Gibson trong phim Conspiracy

Theory.

3) Lần nào đi qua cầu mình cũng nghĩ tới phim The Mothman Prophecies. Cũng như mỗi lấn nhìn thấy mấy khu công nghiệp hóa chất.

4) Sau khi xem phim Blair Witch, mình không còn bao giờ dám đi:

a. Vào rừng

b. Cắm trại

c. Xuống hầm tối

5) Trong một thời gian dài cứ hễ thấy cái TV là mình tưởng tượng ngay ra cảnh bị một cô gái tóc tai xõa xượi bò ra rừ TV giết chết, như trong phim The Ring và The Ring 2.

6) Lần nào đi qua thung lũng mình cũng nghĩ có xác chết dưới đó. Chắc tại mình xem phim Law anh Order nhiều quá nên bị ám ảnh.

7) Đừng ai nói với mình về mấy cái ấm đun nước trên lò nướng!!! (trong phim Fatal Attraction)

8) Mấy con chó lông trắng = Báu vật (trong phim Silence of The Lambs).

9) Bất cứ một tòa nhà trông có vẻ siêu hiện đại và không có cái cửa sổ nào ở những nơi hoang vắng chính là nơi buôn bán nội tạng người (trong phim Coma)

10) Cánh đồng ngô = phim Sings, và tất cả chúng ta rút cuộc rồi cũng sẽ chết.

11) Sau khi xem xong phim Titanic, mình đã thề sẽ không bao giờ đặt chân lên bất cứ một con tàu nào.

12) Mỗi lần nhìn thấy xe chở dầu trên đường là mình nghĩ mình sắp chết bởi vì lần nào thấy mấy cái xe đó xuất hiện trên phim là y như rằng nó sẽ nổ tung.

13) Trong một trận đấu tay đôi, mình có thể bị ám sát bất cứ lúc nào. Như trong phim The Duel

14) Lần nào đi qua đường hầm Holland mình cũng nghĩ tới vụ sập hầm trong phim Daylight.

15) Mình sẽ không đời nào chịu chuyển tới sống ở Dakota, sau khi xem phim Rosemary's baby. Không hiểu sao bà

Yoko Ono lại có thể chịu nổi nơi đó nhỉ.

16) Mình sẽ không bao giờ nhận con nuôi! Chỉ vì một lần xem phim The Good Son.

17) Trừ khi phải mổ cấp cứu chứ không mình sẽ không bao giờ chịu gây mê. Nhất là sau khi xem phim She Woke Up Pregnant.

18) Sau lần nói chuyện với các chú sửa thang máy, mình phát hiện ra rằng trừ phi có ai đó lắp một thiết bị gây cháy trên nóc thang máy, như trong phim Speed, còn không thì chẳng bao giờ có chuyện các dây cáp có thể vận hành đồng loạt một lúc được, nếu xét về mặt toán học mà nói.

19) Chính vì phim Jaws mà mình không còn dám bén mảng tới gần biển nữa.

20) Các cú điện thoại LUÔN LUÔN xuất phát từ bên trong ngôi nhà của bạn. Như trong phim The Call.

Những bộ phim đó đã làm rối loạn các cấp độ thần kinh của mình! Việc mình ghét tiệc tùng cũng bắt nguồn từ lần xem phim Club Dreak với Michael. Cứ tưởng là phim hài kiểu Super Troopers, ai dè lại là bộ phim kinh dị nói về một đám thanh niên trẻ đi dự tiệc và bị giết từng người một.

Michael không thể tưởng tượng nổi mình đã HI SINH cao cả đến thế nào khi nhận lời đi xem phim cùng anh ấy tối ngày

mai.

Giờ nghĩ lại mới thấy, có lẽ một trong những nguyên nhân chính khiến mình chưa thể vượt qua được cái tôi của mình và hoàn thiện bản thân chính là do những chấn động về tâm lý mà các bộ phim kinh dị đó gây ra cho mình. Không hiểu Tiến sỹ Carl Jung có cân nhắc về vấn đề này khi xây dựng quá trình hoàn thiện bản thân không nhỉ. Mà không biết thời đó có TV hay chưa nữa?

Tại bàn học của Công Chúa

Công Chúa Amelia Mignonettl Grimaldi Thermopolis Renaldo

Tiến sỹ Carl Jung kính mến,

Xin chào ngài! Cháu biết là ngài đã chết nhưng cháu vẫn có một thắc mắc muốn hỏi: khi ngài phát minh ra cơ chế hoàn thiện bản thân, ngài có cần nhắc tới yếu tố phim ảnh đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của mọi người như thế nào không ạ? Bởi vì ai mà còn bình tĩnh cho nổi khi lúc nào cũng sợ bị nổ tung mỗi khi nhìn thấy xe chở dầu trên đường.

Cả những vấn đề mà giới teen hiện đang trăn trở như: làm sao để điều hành cho tốt Hội học sinh trường, làm sao tránh được đụng độ với học sinh lớp trên - khi không may tiêu sạch số tiền dùng để thuê Hội trường cho buổi lễ tốt nghiệp...

Lại còn những vấn đề liên quan tới bạn trai nữa. Trong mô hình cây nghiên cứu

của ngài, không hề có một dòng nào nói về chuyện này. Bởi theo cháu hiểu, để hái được quả (sức khỏe, niềm vui và sự thỏa mãn) thì chúng ta phải bắt đầu từ rễ (niềm đam mê, lòng nhân hậu, sự tin tưởng)

Nhưng liệu cháu có thể tin tưởng nổi bạn trai mình khi anh ấy mời toàn sinh viên nữ tới nhà dự tiệc, hát hò, nhảy múa và hút thuốc lá như điên.

Cháu không có ý phê phán gì ngài cả, chỉ là cháu tò mò muốn biết thôi. Ngài đã xem phim Coma chưa ạ? Thú thực là cháu đã vô cùng hoảng sợ khi xem bộ phim này. Nếu ngài đã từng xem qua Coma, cháu nghĩ ngài sẽ muốn xem xét lại các tiêu chí của ngày trong việc vượt-

qua-cái-tôi-để-hoàn-thiện-bản-thân. Nhất là cái tiêu chí “sự tin tưởng”. Đành rằng phải luôn tin tưởng vào các bác sỹ - nhưng dù sao cũng chỉ nên tới một chừng mặc nào đó mà thôi!

Bởi ngài sẽ không thể biết được liệu họ có cố tình làm cho ngài bị hôn mê nhằm ăn cắp nội tạng của ngài và bán chúng cho những tay trùm giàu có ở Bilivia.

Ngài đã nhận ra sự thiếu sót trong học thuyết của mình chưa ạ?

Cháu nên phải làm gì bây giờ?

Vẫn là bạn của ngài,

Mia Thermopolis

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, trên xe limo tới

trường

Mình thề sẽ lao đầu ra ngoài cửa sổ xe ngay cho coi... nếu Lilly còn ba hoa thêm một câu nào nữa về chuyện vai Rosagunde của cậu ấy sẽ khiến vai Erin Brockovich của Julia Roberts trở nên tầm thường và không đáng một xu.

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, phòng điểm danh

Họ vừa thông báo qua loa rằng bảng phân vai cho vở Bím tóc! sẽ được dán ở ngoài văn phòng hội đồng trưa nay.

Không khí trong trường giờ căng như dây đàn. Không chỉ với những người đang háo hức chờ phân vai mà cả đối thủ của họ - CLB Kịch nghệ cũng rất nóng lòng

muốn biết. Chủ tịch CLB Kịch nghệ mới tuyên bố sẽ liên lạc với các nhà viết kịch của vở Mái tóc và mách với họ về chuyện bà mình đã làm - bởi đến cái tên vở diễn cũng na ná giống nhau.

Mong là họ làm thật!

Ngay cả điều đó đồng nghĩa với việc bà bị kiện vì phạm quyền tác giả và phải hủy bỏ buổi diễn! Mình thà đi bán nến thơm kiếm tiền còn hơn.

Hơn nữa cũng chẳng có gì bảo đảm vở nhạc kịch về cuộc đời của bà cố tổ Rosagunde sẽ đem lại 5.000 đôla tiền vé cho mình. Thử hỏi ai chịu bỏ tiền đi xem vở kịch do chính bà sáng tác?

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ Thể dục

Lana vừa hỏi mình xem đã lấy giấy mời chưa. Đúng lúc mình vừa bước từ trong phòng tắm ra. Thật ngượng hết chỗ nói!

Mình nói chưa có cơ hội lấy nhưng chắc chắn tới hôm đó sẽ có cho nói.

Lana đảo một lượt từ trên xuống dưới rồi cong môi nói: “Sao cũng được. Đồ dở hơi”.

Đáng ghét!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ Kinh tế Mỹ

Cầu = số lượng sản phẩm hoặc dịch vụ mà người mua cần

Cung = số lượng sản phẩm hoặc dịch vụ mà người bán có thể chào bán

Trạng thái cân bằng = Khi cung và cầu

bằng nhau, nền kinh tế được cho là đang ở trạng thái cân bằng. Lượng hàng hóa được cung cấp bằng đúng với lượng hàng hóa được yêu cầu.

Trạng thái mất cân bằng = xảy ra khi giá cả hoặc số lượng giữa cung và cầu không cân bằng nhau.

(Như vậy trên lý thuyết, Hội học sinh TH Albert Einstein đang ở trạng thái mất cân bằng do Quỹ Hội (= 0) không cân bằng với nhu cầu của Hội trường Alice Tully một đêm (= $5.728).)

Afred Marshall, tác giả cuốn Những nguyên tắc Kinh tế học (1890) đã viết: “ Kinh tế học, một mặt là nghiên cứu về sự giàu sang, nhưng mặt quan trọng hơn là

nghiên cứu về con người”.

Hừm… nghĩ là kinh tế học chính là một môn khoa học XÃ HỘI. Giống như tâm lý học. Bởi nó đâu hoàn toàn chỉ nói về các con số. Nó còn liên quan đến CON NGƯỜI và lý trí của họ khi quyết định mua hay bán một sản phẩm gì.

Ví dụ như Lana. Nó sẵn sàng tố mình ra với chị Amber nếu mình không xin cho nó 2 vé tới dự tiệc của bà.

Một ví dụ kinh điển về cung (mình là người cung cấp) và cầu (yêu cầu của nó mà mình buộc phải đáp ứng).

Tất cả những gì học được hôm nay về cung và cầu khiến mình ngộ ra được một điều: Lana Weinberrger chưa hẳn đã

vươn đến cấp độ thượng đẳng của sự hoàn thiện bản thân.

Nó chỉ đơn giản là “giỏi làm kinh tế” thôi.

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ tiếng Anh

“Một tiết nữa thôi là có bảng phân vai rồi! Hy vọng là Boris sẽ nhận được vai Gustav! Cấu ấy mong đợi điều đó kinh khủng!”

“Mình cũng mong là vậy, Tina! Mong rằng mọi người đều nhận được vai diễn mà mình yêu thích”

“Cậu thích vai nào, Mia?”

“Mình à???? Chẳng vai nào cả!!! Mình thậm chí không nộp đơn đăng ký cũng

như ảnh chân dung, cậu quên rồi à? Mình rất kém mấy khoản kịch cọt này.”

“Đừng hạ thấp bản thân như thế chứ! Cậu vào vai Rosagunde cũng khá lắm mà. Chẳng nhẽ cậu không muốn một tẹo nào sao?”

“Không hề! Mình là một nhà văn, chứ không phải diễn viên. Quên rồi à? Mình muốn VIẾT ra những điều mà mọi người trên sân khấu sẽ nói. À, cũng không hẳn. Bởi vì viết kịch bản sân khấu kiếm được ít tiền lắm. Nhưng cậu hiểu ý mình rồi chứ?”

“Ừ, hiểu rồi.”

“Mỉnh chỉ có thể nói một câu: Nếu mình không nhận được vai Rosagunde thì chỉ

có một cách lý giải. Đó là sự thiên vị. Thiên vị với mọi người trong nhà. Cậu hiểu ý mình nói chứ, Mia?”

“Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, bởi Mia không hề nộp đơn xin thử vai mà. Cậu ý không hề MUỐN vào vai đó. Vì thế cậu đừng lo, Lilly. Hy vọng là tất cả bọn mình đều nhận được vai ưng ý - ngay cả nếu điều đó có nghĩa là KHÔNG được chọn.”

“Mình ủng hộ câu nói đó của cậu, Tina!”

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ ăn trưa

BẢNG PHN VAI

Vở nhạc kịch thứ hai vào mùa xuân của trường Trung học Albert Einstein

BÍM TÓC!

Dàn đồng ca: Amber Cheeseman Julio Juarez, Margaret Lee, Eric Patel, Lauren Pembroke, Robert Sherman, Ling Su Wong

Cha của Rosagunde: Kenneth Showalter

Hầu gái của Rosagunde: Tina Hakim Baba

Vua nước Ý: Perin Thomas

Alboin: Boris Pelkowski

Nhân tình của Alboin: Lilly Moscovitz

Gustav: John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ

Rosagunde: Amelia Thermopolis

Renaldo

BUỔI DIỄN TẬP ĐẦU TIÊN: HÔM NAY, 3:30 P.M

Tại phòng Khiêu vũ, khách sạn Plaza

Mình biết mình chỉ được dùng điện thoại di động trong trường hợp khẩn cấp. Và ngay khi nhìn thấy bảng phân vai ngoài phòng Hội đồng thì mình biết: tới lúc phải dùng tới nó. Bởi đây là một việc CỰC KỲ KHẨN CẤP. Bà đã không thể hình dung ra được TÍNH CHẤT NGHIÊM TRỌNG của việc làm của mình.

“Xin chào, bạn đã gọi vào số điện thoại của Clarisse, Nữ Hoàng xứ Genovia. Hiện tại tôi đang bận chăm sóc sắc đẹp

hoặc đi mua sắc đẹp nên không thể nghe điện thoại. Hãy để lại tên và số điện thoại của bạn sau tiếp bíp. Tôi sẽ liên lạc lại với bạn ngay lập tức”.

Bà cũng biết dùng hộp thư thoại ạ!

“Bà! Bà đang làm gì thế? Tại sao lại phân vai cho cháu vào vở kịch của bà? Bà thừa biết cháu không hề có ý định đó từ hôm thử vai mà. Cháu cũng không hề có kinh nghiệm diễn xuất gì hết!” - mình hét ầm ỹ vào điện thoại.

Tina mon men đứng bên cạnh xoa dịu mình: “Nhưng cậu hát bài “Barbie Girl” hay lắm mà!”

“OK, cứ cho là cháu biết hát đi” - mình tiếp tục quay ra trút giận vào cái hộp thư

thoại - “nhưng Lilly còn hát hay hơn cháu nhiều! Bà gọi lại ngay cho cháy đi. Giờ sửa sai vẫn còn kịp! Bởi bà đang phạm phải một sai lầm CỰC LỚN đấy!” - mình cố nói thêm câu cuối, hy vọng Lilly nghe được sẽ không giận lây sang mình. Mặc dù cậu ấy đón nhận kết quả này khá bình thản, nhưng mình vẫn thấy khóe mắt cô nàng đỏ hoe lúc bước vào căng-tin trưa này. (Sau khi biến mất vào phòng vệ sinh nữ một lúc lâu).

“Đừng lo” - mình an ủi Lilly - “Cậu sinh ra để dành cho vai Rosagunde. Thật đấy”.

Nhưng Lilly vờ như không quan tâm lắm: “Sao cũng được. Mình còn nhiều việc khác phải làm mà. Dù gì mình cũng

không chắc có đủ thời gian để thuộc lời thoại hay không”.

Làm gì có chuyện đó! Nhất là với một người có trí nhớ siêu phàm như Lilly. Cái gì đã bao giờ vào đầu cậu ta rồi thì đừng hòng bao giờ cậu ấy quên. Đó cũng là một điểm bất lợi của mình khi tranh cãi tay đôi với Lilly. Bởi cô nàng có thể trích dẫn nguyên văn lời mình nói, từ 5 năm trước - mà chính mình cũng chẳng nhớ đã nói những câu đó. Nhưng CẬU ẤY thì nhớ. (RẤT RÕ là đằng khác!!)

Nếu có ai xứng đáng nhất với vai Rosagunde trong vở Bím tóc! thì đó chính là Lilly!

“Ít ra trong vai nhân tình của Alboin” -

Lilly tỏ ra kiên cường nói - “ mình chỉ phải nhớ vài câu thoại – “Tại sao chàng lại phải kết hôn với một người thậm chí không hề yêu chàng. Trong khi thiếp luôn sẵn sàng vì chàng hy sinh mọi chuyện” hay gì gì đó. Mình sẽ có nhiều thời gian tập trung cho những việc THỰC SỰ quan trọng hơn. Ví dụ như tờ Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập chẳng hạn”.

OK, mặc dù mình rất thông cảm với nỗi thất vọng của Lilly và thừa nhận rằng không ai xứng đáng với vai Rosagunde hơn cậu ấy...

... NHƯNG MÌNH VẪN GHÉT CÁI TÊN TẠP CHÍ ĐÓ!!!!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, sau giờ ăn trưa

Mọi người đang bấn loạn trước việc mình, trên đường từ chỗ lấy thức ăn về bàn, đã ghé qua chỗ J.P rủ anh ấy qua ngồi ăn trưa cùng tụi mình.

Chuyện đó có gì to tát lắm đâu! Vậy mà mọi người phản ứng như thể mình vừa nhảy lên bàn giữa căng-tin múa may, đổ bia ướt nhẹp từ đầu đến chân. Mình chỉ đơn giản rủ một anh chàng mà ai cũng đã quen - người mà trong một thời gian tới tất cả sẽ phải giáp mặt hàng ngày - ra ngồi ăn trưa cùng, nếu muốn.

Và anh ấy đã nói cảm ơn.

Việc tiếp theo mình biết là John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ đặt khay thức ăn xuống ngồi cạnh mình.

“Chào anh, J.P” - Tina vồn vã chào. Cậu ấy vừa lừ mắt cảnh báo Boris, bởi lần trước Boris là người phản ứng dữ nhất khi mình đề nghị mời J.P ngồi ăn trưa cùng nhóm. Khi đó bọn mình mới chỉ biết anh ấy là anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt.

Và Boris ngoan ngoãn ngồi im, không cự nự câu nào với tên-ghét-ngô.

“Cám ơn các bạn” - J.P nói, cố gắng lựa mình vào chỗ trống còn lại cạnh bàn. Không phải vì anh ấy béo. Mà vì anh ấy... quá to cao.

“Em nghĩ sao về món thịt viên này?” - J.P hỏi Lilly. Cô nàng giật bắn mình vì đột nhiên bị hỏi bởi anh chàng mà bọn

mình vẫn thường xuyên nói xấu suốt 2 năm nay.

Cậu ấy còn ngạc nhiên hơn khi phát hiện ra khay thức ăn của họ giống hệt nhau: thịt viên, salát và sôcôla nóng.

“Ngon ạ” - Lilly vừa nói vừa cảnh giác nhìn J.P - “Nếu anh rưới nhiều nước sốt lên đó”.

“Anh thì thấy món gì cũng sẽ ngon, nếu rưới đủ nước sốt lên đó” - J.P vui vẻ nói.

GIỐNG Ý MÌNH!!!!!!!

Boris buột miệng: “Kể cả ngô?”

Tina lừ mắt cảnh cáo Boris.....nhưng đã quá muộn. J.P đã nghe thấy. Boris thật

đúng là không biết lúc nào cần nói, lúc nào không.

“Ừm...” - J.P dường như không nhận ra câu nói đó thực ra là có ý móc mỉa mình, nên vẫn tươi cười nói - “Anh chưa thử. Nhưng có lẽ sẽ giống như ăn mấy cục tẩy”.

Perin có vẻ rất hào hứng với câu nói đó của J.P

“Em thì luôn cho rằng mấy cục tẩy sẽ rất ngon nếu đem rán lên. Lần nào ăn mực nướng em cũng liên tưởng tới những cục tẩy rán giòn. Nếu rưới thêm nước sốt lên chắc ngon phải biết”.

“Chắc chắn rồi!” - J.P hóm hỉnh nói - “Cứ rán giòn mọi thứ lên là thấy ngon

hết. Anh sẵn sàng nuốt ngay mấy cái khăn này, nếu chúng được rán giòn”.

Tina, Lilly và mình quay qua trợn tròn mắt nhìn nhau. J.P hóa ra là một anh chàng... khá vui tính!

Không hề lập dị!

“Bà em thỉnh thoảng vẫn thường rán châu chấu cho em ăn” - Ling Su góp chuyện - “Ăn ngon cực”.

“Đó, thấy chưa” - J.P nháy mắt - “Anh đã nói mà”.

Rồi anh quay qua nhìn mình hỏi: “Em đang cần mẫn làm gì thế? Tiết học tới phải nộp bài à?”

“Kệ cậu ấy anh ạ” - Lilly phẩy tay -

“Cậu ấy đang viết nhật ký thôi. Lúc nào cũng vậy”.

“À thì ra là thế” - J.P ồ lên - “Anh vẫn thường tự hỏi bản thân điều đó”.

Khi thấy mình ngẩng lên nhìn đầy nghi vấn, anh nói tiếp: “Tại lần nào nhìn thấy em anh cũng thấy em đang chúi mũi vào cuốn sổ”.

Điều đó có nghĩa là: suốt thời gian bọn mình theo dõi anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt thì anh ta cũng đang theo dõi lại bọn mình.

Đáng sợ hơn nữa là khi anh ấy mở cái ba-lô rút ra một quyển sổ bìa đen giống y của mình. Phía trên còn viết chữ CẤM ĐỌC! nữa chứ!

Y XÌ MÌNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Anh cũng là fan của hãng văn phòng phẩm này” - J.P giải thích, khi thấy mắt mình đang trố lên vì kinh ngạc - “Chỉ có điều anh không dùng để viết nhật ký”

«Vậy thì anh viết gì trong đó? » - Lilly tò mò RA MẶT

J.P trông có vẻ hơi ngượng khi nghe thấy Lilly hỏi như vậy.

“Ờ... chỉ là tập tành viết lách chút chút thôi. Anh không biết mình viết có ra gì không. Nhưng cứ thử xem sao”.

Lilly nhân ngay cơ hội đó hỏi xem anh có muốn đóng góp chút gì đó cho số báo đầu tay của tạp chí văn học Lỗ Mũi Hồng

của Louie Mập hay không. J.P giở qua vài trang giấy và nói: “Em xem thử bài này có được không nhé?” - rồi đọc to:

Thước phim câm

do J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ sáng tác

Chúng ta luôn bị theo dõi

Bởi những chiếc máy quay âm thầm soi dọc sảnh

Cô Gupta, sao phải cần nhiều tai mắt tọc mạch?

Mỗi cú máy quay lại thêm một chuyện tanh bành

Nhưng thưa cô, hệ thống an toàn ấy không an lành

Bởi nó không dựa trên điều gì, ngoài sự canh cánh

Và nếu được làm theo ý mình

Tôi sẽ không ngần ngại cuốn gói ra khỏi chốn này

Nhưng học phí tôi đã đóng đủ

Đến tận cuối năm học này

WOW!!! Quá đỉnh! Mặc dù mình không hiểu ý nghĩ của bài thơ này cho lắm, nhưng mình đoán nó nói về mấy cái máy camera theo dõi ngoài hành lang và việc cô hiệu trưởng Gupta luôn cho rằng mình biết hết mọi thứ nhưng thực ra không hiểu một chút gì về học sinh của mình. Hay đại loại như vậy.

Nội dung có vẻ hơi trừu tượng nhưng văn phong rất bay bướm. Đến Lilly còn phải thốt lên thán phục cơ mà. Cậu ấy ra sức thuyết phục anh J.P cho phép đăng bài thơ đó lên số báo đầu tiên của Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập. Vì theo Lilly, bài thơ đó sẽ tạo nên một cú đột phá trong cách quản lý Trung học Albert Einstein.

Chúa ơi, đâu phải lúc nào cũng gặp được một cậu con trai biết làm thơ. Hay thậm chí là đọc sách đâu. Ý nghĩ rằng anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt cũng là một nhà văn giống như mình thật ngộ! Nếu anh ta cũng viết truyện ngắn về MÌNH thì sao nhỉ? Ví dụ một câu chuyện có tên là “Xin Đừng Bỏ Thêm Thịt!” chẳng hạn? Như lần mình đã

nổi khùng khi phát hiện nhà bếp bỏ thêm thịt vào món lasagna rau...

Nếu đúng như thế thì... thật dở hơi!!!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ NK$TN

Ngay khi chuông báo hiệu hết giờ ăn trưa nổi lên, mình nhận được điện thoại của bà.

“Amelia” - bà gắt gỏng qua điện thoại - “Cháu muốn gặp ta có chuyện gì?”

“Bà, bà đã làm gì vậy? Sao lại phân vai cho cháu?” - mình thốt lên - “Bà biết cháu không thích mà. Cháu thậm chí còn không điền vào đơn xin thử vai, bà quên rồi à?”.

“Thế thôi sao?” - bà khó chịu - “Ta cứ

tưởng cháu chỉ được phép dùng điện thoại trong trường hợp khẩn cấp thôi chứ? Vậy mà cháu tốn một cuộc điện thoại vào những chuyện vớ vẩn thế này sao, Amelia?

“Bà sai rồi” - mình nói - “Một cuộc khủng hoảng quan hệ giữa bà và cháu sắp xảy ra. Chẳng lẽ như thế không đáng coi là khẩn cấp sao?”

“Amelia” - bà cười nhạt - “Chuyện gì khiến cháu phàn nàn nhiều nhất kể từ khi biết được thân phận công chúa của mình?”

Để nghĩ xem nào...

“Có vệ sỹ kè kè bên cạnh mọi nơi mọi lúc?” - mình thì thào nói, tránh không để

chú Lars nghe thấy sẽ buồn.

“Còn gì nữa?”

“Không thể đi đâu mà không bị paparazzi bám theo?”

“Nghĩ thêm chút nữa đi?”

“Việc cháu phải dành cả mùa hè tham dự hết cuộc họp Quốc hội này đến cuộc họp khác, thay vì được đi cắm trại như bạn bè?”

“Là những bài học làm công chúa, Amelia ạ” - bà nhấn mạnh từng chữ một qua điện thoại - “Cháu căm ghét và coi thường những bài học đó”.

“Vâng, thì sao ạ?”

“Thì trong suốt thời gian tập dượt cho vở

kịch Bím tóc! cháu sẽ thoát được những buổi học đó chứ sao” - giọng bà có vẻ rất tự hào vì cho rằng đã làm dịu được cơn nóng giận của mình.

Nhưng bà đã lầm, lòng trung thành của mình dành cho đám bạn còn mạnh hơn rất nhiều so với lòng căm thù của mình với những bài học công chúa đó.

“Nhưng cháu thà ngồi học cách nói câu “Làm ơn xin đưa cho tôi đĩa bơ” bằng 50 thứ tiếng còn hơn là thấy Lilly không có được vai diễn mà cậu ấy đáng được nhận”.

“Lilly không vui vì vai diễn đó sao?” - bà hỏi

“Vâng! Cậu ấy là diễn viên khá nhất

trong số bọn cháu, cậu ấy đáng ra phải được nhận vai Rosagunde! Vậy mà bà lại trao cho Lilly một vai siêu phụ như vai nhân tình của Alboin, lời thoại chỉ có vỏn vẹn vài dòng”.

“Amelia, không có vai diễn nào là nhỏ bé trong một vở kịch. Chỉ có những người diễn viên nhỏ bé mà thôi”.

Bà đang nói CÁI GÌ thế không biết???

“Tùy bà. Nếu bà không muốn vở diễn của mình làm trò cười cho thiên hạ thì bà nên chọn Lilly vào vai chính. Cậu ấy...”

“Ta đã nói với cháu về việc ta rất vui mừng khi được gặp cô bạn nhỏ Amber Cheeseman của cháu chưa nhỉ?”

Máu trong mình đột nhiên như đông cứng lại, mình như chết lặng giữa phòng NK&TN, điện thoại nắm chặt trong tay.

“C-cá-i g-i-ì cơ ạ?”

“Ta đang tự hỏi không hiểu Amber sẽ nói gì khi ta vô tình kể cho cô bé nghe về chuyện cháu tiêu hết tiền dành cho buổi lễ tốt nghiệp vào mấy cái thùng rác?” - bà từ tốn nói như không có chuyện gì xảy ra.

Mình sốc quá không nói được câu nào. Mình chỉ biết đứng như trời chồng, trong khi Boris đang cố lách qua mình để đi về chỗ ngồi: ”Cho mình đi qua cái, Mia”.

Phải mất một lúc lâu mình mới thốt lên được bà chữ: ”BÀ...KHÔNG...THỂ”.

“Ồ, TA CÓ THỂ đấy!” - giọng bà đầy vẻ đắc thắng.

Mình muốn hét toáng lên rằng: TRÊN ĐỜI NÀY CÓ NGƯỜI BÀ NÀO LẠI ĐI ĐE DỌA CHÍNH ĐỨA CHÁU NỘI DUY NHẤT CỦA MÌNH NHƯ THẾ NÀY KHÔNG????

Nhưng mình không thể. Bởi mình đang ở giữa lớp học.

”Giờ thì cháu đã thay đổi ý định rồi chứ? Ta hứa sẽ không nói gì với cô bạn bé nhỏ kia của cháu về chuyện quỹ hội kia đâu. Đổi lại ta hy vọng cháy sẽ giúp ra giải quyết vấn đề khủng hoảng bất động sản hiện nay của ta, bằng việc tham gia vào vở nhạc kịch Bím tóc! này. Và sự

thật là... Amelia, cháu chính là hậu duệ của cụ Rosagunde, cháu sẽ lột tả được cái thần của nhân vật một cách trung thực nhất. Hơn nữa, cháu xinh đẹp hơn Lilly rất nhiều. Chả muốn nói ra đầu, nhưng cô bạn của cháu có những góc trông rất giống con chó púc mặt phẹt”.

”Gặp lại cháu tối nay, Amelia” - bà nói - ”Nếu cháu khôn ra thì nên giữ kín bí mật nho nhỏ này giữa hai chúng ta. Kể cả bố cháu. Hiểu ý ra chứ?”

Rồi bà gác máy cái rụp

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Không thể tin nổi. Mình luôn biết bà là người không bao giờ chịu cho không ai cái gì. Nhưng chưa bao giờ bà lại ngả

bài lộ liễu như thế này!!!

Bà mình đúng là khác người mà! Có ai lại đi TỐNG TIỀN cháu gái mình để mua cho bằng được một hòn đảo nhân tạo?

Vậy mà có đó. BÀ MÌNH.

Sau khi cúp máy, mình bắt gặp ánh mắt của Lilly đang nhìn chằm chằm từ phía bàn vi tính. Cậu ấy đang hí hoáy thiết kế layout cho ấn phẩm Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập đầu tiên.

”Có chuyện gì sao, Mia?” - Lilly hỏi

”Chuyện vai diễn Rosagunde” - mình giải thích - ”Mình rất tiếc, bà nhất quyết không chịu lùi bước. Bà nói mình phải

tham gia vào vở kịch này, nếu không bà sẽ kể cho người-cậu-biết-là-ai-rồi-đấy về chuyện-cậu-biết-là-chuyện-gì-rồi-đấy và mình sẽ bị chị ta đá cho một chưởng bay từ đây sang tận Westchester cho coi”.

Ánh mắt Lilly thoáng nổi lên một vẻ thất vọng não nề: ”Bà cậu dám làm như thế lắm, đúng không?”

”Mình rất xin lỗi, Lilly” - mình phân trần - ”Cậu đáng ra vào vai Rosagunde xuất sắc hơn mình nhiều”.

”Sao cũng được” - Lilly khịt mũi nói - ”Vai diễn kia cũng ổn với mình rồi. Thật đấy”.

Mình thừa biết cậu ấy đang tỏ ra dũng

cảm thôi, nhưng thực chất trong lòng đang bị tổn thương tơi bời ấy! Ôi Lilly ơi!

Không thể trách cậu ấy được! Mấy chuyện bà đang làm thật chẳng ra sao cả. Nếu bà muốn vở diễn thành công, tại sao không chọn người xuất sắc nhất vào vai chính? Tại sao cứ nhất quyết phải là MÌNH - đứa đóng kịch dở nhất trường, không kể Amber Cheeseman?

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, giờ Khoa học Trái Đất

Kenny lại làm giây nước sốt ra tờ bài tập của bọn mình, trong khi vừa ăn tối vừa làm bài tối qua. Cậu ấy nhờ mình chép lại bài ra tờ giấy khác.

Mình đã mặc cả với Kenny rằng nếu cậu ấy chịu làm hộ nốt bài tập tối nay cho mình thì mình mới chép lại.

Kenny nhìn mình như như vật thể lạ (bởi bài tập nào của bọn mình chẳng do cậu ấy làm) nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

BÀI TẬP VỀ NHÀ:

Thể dục: QUẦN THỂ THAO!!!! QUẦN THỂ THAO!!! QUẦN THỂ THAO!!!!

Kinh tế Mỹ: Đọc trước Chương 9 cho bài học ngày thứ 2

Tiếng Anh: đọc truyện O Pioneers! Trang 155-175

Tiếng Pháp: Vocabulaire 3ème étape

NK&TN: Chọn váy cho buổi tiệc ở nhà

Michael

Hình học: Chương 18

Khoa học Trái Đất: Có Kenny làm rồi! HA-HA-HA-HA

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, phòng Khiêu vũ khách sạn Plaza

Trong buổi diễn tập đầu tiên của vở Bím tóc! Bà chỉ yêu cầu bọn mình mỗi một việc ”đọc qua” kịch bản. Bọn mình sẽ đọc qua kịch bản một lượt từ đầu tới cuối cùng nhau, không phải diễn nhưng giọng đọc phải truyền cảm và có hồn như đang diễn.

Không có gì ngán ngẩm bằng cái khâu đọc qua kịch bản này.

Mình lén giấu quyển nhật ký này xuống dưới tập bản thảo nên không ai phát hiện ra. Mặc dù mỗi lần tới lượt mình đọc thoại là phải giấu thật nhanh cuốn sổ xuống dưới xấp giấy.

Hóa ra bà chỉ đảm nhiệm mỗi phần viết lời thoại cho vở Bím tóc! thôi, còn phần nhạc là do một người tên là Phil sáng tác. Phil cũng chính là anh chàng đệm piano cho tụi mình lúc thử vai hôm qua. Bà đã trả cho Phil cả đống tiền để sáng tác sao cho khớp lời thoại trong vở nhạc kịch của mình. Nghe nói bà kiếm được Phil trong mục ”Tìm việc làm” ở trường ĐH Hunter.

Nhưng xem ra anh chàng này cũng chẳng có thời gian để tiêu xài khoản tiền kếch

xù từ trên trời rơi xuống này. Có vẻ như Phil đã thức suốt đêm để sáng tác nhạc cho vở Bím tóc! và chưa hề được chợp mắt một phút nào! Thấy đầu anh ấy gật lên gật xuống như bị giật dây trong suốt buổi đọc thoại.

Phil không phải là người duy nhất trong cái phòng này đang gà gật. Quý ngài Eduardo thậm chí còn chưa mở mắt LẤY MỘT LẦN kể từ khi câu thoại đầu tiên của vở kịch (từ Rosagunde-mình: ”Oh, la, thật hạnh phúc biết bao khi được sống giữa chốn làng quê thanh bình và yên ả như thế này”) được thốt ra.

Quý ông ngủ như bị đánh thuốc!

Lại còn ngáy rõ ro nữa chứ!

Óe, đến lượt mình:

”Ôi, Gustav yêu dấu, xin chàng đừng tự cho mình là nông dân hèn mọn! Bởi những chiếc móng ngựa do chàng rèn nên đã tiếp thêm sức mạnh cho đoàn kỵ binh vững bước trên chiến trường. Những chiếc kiếm rèn bởi tay chàng chính là nguồn sức mạnh cho binh lính chống lại giặc ngoại xâm”.

Tiếp đến là lời thoại của J.P. Anh ấy quả là một diễn viễn xuất sắc. Mình không thể không nhận thấy một điều: cuốn sổ tay bìa đen của ANH ẤY cũng đang giấu dưới xấp kịch bản.

Thật kỳ dị nếu anh ấy cũng viết về MÌNH, trong khi mình đang viết về ANH

ẤY. Công nhận là tụi mình có nhiều điểm chung thật - trừ chuyện anh ấy không phải là người của hoàng gia.

Lúc nãy trước buổi diễn tập mình có nói chuyện mấy phút với J.P (bởi vì chẳng ai buồn để ý tới anh ý cả. Boris và Tina thì đang bận tâm tình, Lilly thì đang cùng Kenny xem lại bài viết của Kenny sẽ đăng trong số báo tới, còn Perin thì ra sức thuyết phục bà rằng cậu ấy là con gái, chứ không phải con trai. Ling Su được giao nhiệm vụ đánh lạc hướng chị Amber Cheeseman, không cho tới gần mình. J.P nói niềm đam mê của anh ấy không phải là diễn xuất - và lý do duy nhất khiến anh ấy đi thử vai cho tất cả các vở kịch của CLB Kịch nghệ ở THAE

là vì bố mẹ anh ấy là fan cuồng của sân khấu kịch, luôn mong muốn con trai mình tham gia vào ngành giải trí này.

”Nhưng anh thích được theo nghiệp văn chương hơn” - J.P tâm sự - ”Mặc dù làm nhà thơ không phải dễ kiếm tiền. Nhưng anh thích được viết văn hơn là diễn kịch. Bởi vì diễn viên chỉ là người truyền đạt lại những gì người khác viết. Họ không có SỨC MẠNH thực sự. Sức mạnh thực sự của một tác phẩm chính là nằm ở lời thoại mà họ nói ra. Đó chính là điểm khiến anh đam mê ở nghiệp văn chương. Là người sức mạnh đằng sau những câu thoại của những ngôi sao lớn như Julia Roberts và Jude Law”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ÔI. CHÚA. ƠI! J.P như đang đọc thấy từng suy nghĩ của mình này! Mình nhớ đã từng nói những câu tương tự như thế!

Mình hoàn toàn có thể hiểu cảm giác phải làm hài lòng bố mẹ và những áp lực mà anh J.P phải chịu. Cứ nhìn các bài học công chúa của mình thì thấy. Hoặc áp lực phải thi đỗ môn Hình học, trong khi mình sẽ không cần dùng gì đến nó trong tương lai.

Chỉ có điều... mặc dù đã tham gia thử vai trong tất cả các vở kịch của trường nhưng anh J.P chưa bao giờ được nhận một vai nào. Và nguyên nhân là vì CLB Kịch nghệ là những người thích kết bè kết phái.

”Nếu THỰC SỰ muốn có một chân trong những vở kịch của họ” - J.P nói tiếp - ”thì trước tiên anh cần phải tìm mọi cách chen được chân vào hội - tức là ngồi ăn trưa cùng họ, tụ tập trên bậc cầu thang ngoài cổng trường trước giờ vào lớp, đi mua cà-phê ở tiệm Ho cho họ, đeo khuyên mũi, tập hút thuốc lá... Chưa hết, cái chính vẫn là anh không thể chịu nổi cái đám diễn viên trong CLB. Họ lúc nào cũng chỉ biết có mình! Thật không có gì chán bằng việc phải ngồi xem họ diễn đi diễn lại một phân đoạn kịch. Họ không phải đang diễn, mà là đang độc thoại môt mình, không có chút cảm xúc nào trong đó”.

”Ừm…” - mình nghĩ tới những câu

chuyện về các diễn viên trẻ trên tờ Us Weekly - ”Có lẽ bởi vì họ cảm thấy bất an. Bởi vì anh cũng biết rồi đấy, đa số các teen hiện nay đều cảm thấy bất an”.

May mà mình không lỡ mồm huỵch toẹt với J.P rằng trong số đó mình là đứa luôn cảm thấy bất an NHẤT. Không bất an sao được khi một đứa đang ở độ tuổi teen như mình lại không hiểu biết gì về chuyện tiệc tùng, lại còn bị chính bà nội của mình ”tống tiền” nữa chứ!

”Có thể em đúng” - J.P gật gù - ”Hoặc có thể do anh quá khắt khe. Chỉ là... anh không phải týp người của các câu lạc bộ. Anh thuộc týp người cô độc thì đúng hơn. Chắc em cũng nhận thấy”. Nói rồi, anh J.P ngượng ngùng quay ra cười với

mình.

Giờ thì mình đã hiểu tại sao Tina và Lilly khen anh ấy dễ thương.

J.P cũng nói không sai về chuyện giới diễn viên. Cứ xem cách họ nói chuyện trong các chương trình talk-show là thấy, họ nói về bản thân mình quá nhiều!

Ôi, ôi, lại đến lượt mình:

”Hầu gái, hãy mang cho ta loại rượu nặng nhất dưới hầm lên đây! Ta sẽ dạy cho tên bạo chúa này biết thế nào là đùa giỡn với nhà Renaldo”.

Còn hai tiếng nữa thôi là mình sẽ được gặp Michael. Mình sẽ có thể thư giãn bằng việc cùng anh ấy vào bếp làm bánh

nhúng, được nghe giọng nói trầm ấm của anh ấy thao thao bất tuyệt về một loại học thuyết khó hiểu nào đó.

LÀM ƠN CHO TÔI THOÁT RA KHỎI CHỖ NÀY!!!

Lại đến lượt mình:

”Nhân danh cha ta, chính ta sẽ là người tiễn ngươi - lãnh chúa Alboin - xuống địa ngục, nơi ngươi đáng thuộc về”.

May quá, cuối cùng thì Alboin cũng đã chết! Hát nốt đoạn nhạc kết rồi nắm tay nhau đi một vòng tròn nữa là xong! Mình sẽ có thể về nhà! Đi gặp Michael!

Ối, bà có điều gì muốn nói trước khi kết thúc:

”Xin có lời cảm ơn tới toàn thể các bạn đã nhiệt tình tham gia buổi diễn tập ngày hôm nay. Đây sẽ là vở nhạc kịch mang tính lịch sử đối với tất cả chúng ta. Và thành quả mà chúng ta nhận được sẽ vô cùng to lớn...”

Bà có ý gì khi nhìn chằm chằm vào mình lúc nói câu này? Chi bằng bà cứ nói trắng ra rằng thành quả mà MÌNH sẽ nhận được từ vở nhạc kịch này chính là không bị chị Amber Cheeseman cho ăn đòn vì tội tiêu sạch tiền quỹ.

”Nhưng trước khi đạt được thành công đó, chúng ta cần phải nỗ lực hết mình, tập luyện chăm chí” - bà nói bằng một giọng ngọt như mứt dâu - ”Các buổi tập của chúng ta sẽ diễn ra hàng ngày sau giờ

học và sẽ kết thúc muộn vào buổi tối. Các bạn hãy thông báo trước với gia đình về chuyện không thể về nhà ăn tối vào tất cả các ngày trong tuần tới. Và đề nghị mọi người phải học thuộc lời thoại trước buổi diễn tập ngày thứ hai tới”.

”Nhưng thưa Nữ hoàng, cháu không nghĩ mình có thể học thuộc hết các từ tiếng Ý trong thời gian ngắn như vậy” - Perin rụt rè nói.

”Vớ vẩn!” - bà gạt phắt đi - ”Nessun dolore, nessun guadagmo”

Tất nhiên là chẳng ai hiểu gì, ngoài bà.

Và anh J.P.

J.P đã đứng lên trấn an mọi người bằng

một giọng trầm ấm, bình tĩnh: ”Thôi nào mọi người. Tôi nghĩ là chúng ta có thể làm được mà. Cứ coi như đó làm một thử thách đi”.

Vẫn còn lác đác vài người phản đối, cho tới khi Lilly lên tiếng: ”Mọi người, anh J.P nói đúng. Tôi cũng cho là chúng ta có thể làm được!”

Nghe thấy vậy Boris phản bác lại ngay: ”Xin lỗi, chứ không phải cậu chính là người vừa kêu ca về việc không có thời gian chuẩn bị cho tờ tạp chí văn học sắp xuất bản vào cuối tuần này đó sao?”

Lilly lờ đi như không nghe thấy gì. Còn anh J.P thì trông có vẻ hơi bối rối.

”Cá nhân tôi cho rằng nếu chúng ta gặp

nhau cùng tập đọc thoại vào hai buổi sáng mai và sáng Chủ Nhật, thì có lẽ chúng ta sẽ thuộc được lời thoại của mình trước buổi diễn tập thứ Hai”.

”Sáng kiến rất hay!” - bà vỗ tay tán thưởng, to đến nỗi quý ngài Eduardo cũng phải choàng tỉnh dậy - ”Như vậy chúng ta sẽ có nhiều thời gian cho việc luyện vũ đạo và luyện thanh”.

”Vũ đạo ý ạ?” - Mặt Boris tái xanh - ”Lại còn luyện thanh nữa? Vậy chứ bọn cháu phải mất bao nhiêu thời gian cho vở nhạc kịch này?”

”Cho tới khi nào vở kịch được hoàn tất” - bà lạnh lùng nói - ”Nào, giờ thì mọi người hãy đi về và nghỉ ngơi đi! Hãy ăn

thật nhiều để có sức khỏe cho buổi diễn tập ngày mai. Một miếng thịt bò tái, kèm theo một chút sa-lát và một đĩa khoai tây nướng trộn bơ luôn là bữa ăn dinh dưỡng lý tưởng cho giới diễn viên. Hẹn gặp lại mọi người tại đây lúc 10 giờ sáng mai. Nhớ phải ăn sáng thật no - trứng, bánh mỳ và thật nhiều cà-phê vào! Ta không muốn có ai bị ngất xỉu vì kiệt sức đâu đấy! Buổi đọc thoại kết thúc ở đây! Mọi người đã rất cố gắng! Hãy tự thưởng cho mình một tràng pháo tay nhiệt liệt nào!”

Từng người một, uể oải vỗ hai tay. Bởi nếu không làm thế, chắc chắn bà sẽ không cho tụi mình rời khỏi đây đâu.

Thật không may, tiếng pháo tay của bọn mình đã làm ngài nhạc trưởng/đạo diễn

ngủ gật kia bừng tỉnh giấc: ”Cảm ơn các bạn! Cám ơn rất nhiều! Tôi đã không làm được điều đó nếu không nhờ có các bạn. Các bạn thật đáng mến!”. Xem ra cái ông Eduardo này vẫn chưa tỉnh ngủ thì phải.

”Hẹn gặp em ngày mai, Mia” - J.P vẫy tay chào mình - “Đừng quên ăn nhiều bánh mỳ và thịt bò nhé!”

”Cậu ấy ăn chay” - Boris bực dọc nói. Anh chàng có vẻ vẫn chưa hết ấm ức về chuyện bị lấy mất thời gian luyện tập vi-ô-lông.

J.P chỉ cười, nháy mắt với mình.

”Anh biết chứ! Anh chỉ đùa thế thôi. Sau lần Mia làm ầm ỹ lên về chuyện có thịt trong món lasagna rau ở căng-tin, CẢ

TRƯỜNG này ai chẳng biết cô ấy là người ăn chay”

”Ô, vậy sao?” - Boris mỉa mai - ”Một người ghét-người-ta-b...”

Mình chụp vội tay lên miệng Boris, ngăn không cho cậu ấy nói hết câu.

”Chúc ngủ ngon, anh J.P. Mai gặp” - mình nói vội

Sau khi J.P rời khỏi phòng mình mới buông Boris ra, và đi rửa tay.

”Kinh quá đi thôi, Boris. Cậu có cần lắm dãi thế không hả?” - mình làu bàu.

”Thì mình mắc chứng rối loạn bài tiết tuyến nước bọt mà” - Boris nghiêm nghị nói.

”Và GIỜ cậu mới thèm nói với mình sao?”

”Wow, Mia” - Lilly quay qua mình - “Cậu phản ứng hơi thái quá rồi đó. Cậu không sao đấy chứ? Cậu thích anh J.P đó hả?”

”Không phải!” - mình phẫn nộ nói. Thật quá đáng, mình đã hẹn hò với anh trai cậu ấy được một năm rưỡi rồi vậy mà cậu ấy dám thốt ra những câu xằng bậy như vậy. Mình thích ai, đáng ra Lilly phải là người RÕ HƠN CẢ chứ! - ”Nhưng các cậu cũng nên đối xử tử tế với anh ấy một chút”.

”Mia chỉ là đang thấy có lỗi” - Boris trầm ngâm phân tích - ”vì đã giết chết

nhân vật của anh ta trong câu chuyện của mình mà thôi”

”Không hề nhá!” - mình độp lại.

Mình lại đang nói dối. Bởi đúng như Boris nói, mình có cảm giác tội lỗi khi giết chết nhân vật J.P trong câu chuyện của mình.

Từ giờ trở đi mình thề là sẽ không bao giờ để cho một nhân vật nào - dựa theo hình tượng có thật ngoài đời - trong truyện của mình phải chết nữa.

Trừ khi đó là người mình ghét! Như Lana chẳng hạn!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 3, 10 giờ tối, tại phòng khách nhà Moscovitz

Mấy bộ phim Michael bắt mình ngồi xem cùng thật vô cùng rối rắm. Ngồi xem phim mà cứ như bị tra tấn ý vì phải suy nghĩ nhức hết cả óc.

Điều an ủi duy nhất là mình được ở bên cạnh Michael, trò chuyện và... kiss anh ý!

Đến đoạn phim nào chán quá thì tụi mình quay ra ngồi ngắm nhau hoặc thủ thỉ tâm sự với nhau.

Còn đoạn nào rùng rợn quá thì mình gục đầu vào lòng anh ấy, còn Michael thì vòng tay ôm lấy mình thật chặt.

Nói chung là không khí lãng mạn ấy sẽ trọn vẹn nếu thỉnh thoảng không có tiếng gào của Lilly từ trên lầu vọng xuống: ”Ta

nguyền rủa ngươi, Alboin vì đã biến thành một kẻ hèn nhát thối tha”.

Bao nhiêu cảm hứng và sự lãng mạn của bọn mình đều bị phá nát bởi tiếng gào thét của Lilly: ”Ngươi thà kết hôn với một đứa con gái hèn mọn Genovia còn hơn là chọn ta? Alboin, thật nhục nhã thay!”.

Có lẽ vì thế mà Michael đứng dậy bỏ vào bếp lấy thêm bỏng ngô. Chắc chỉ còn cách vặn hết cỡ volume phim 2001: A Space Odyssey lên, may ra mới át được cái âm thanh chói tai của Lilly (đang mải học lời thoại cùng chú Lars)

À, vụ bữa tiệc sắp tới ở nhà Michael, mình đã có một kế hoạch. Cũng nhờ lần

trước nói chuyện với nhỏ Lana. Đã chuẩn bị được trang phục và điệu nhảy mà mình sẽ ”biểu diễn” hôm đó rồi. Mặc dù hình như mình cắt cái váy đó hơi NGẮN QUÁ thì phải.

Đó là đối với mình, còn với Lana, ngắn thế chứ ngắn nữa cũng không thành vấn đề!

Ui ui Michael đang đi ra. Có bỏng ngô ăn rồi!!

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 3, nửa đêm

Khi mình từ nhà Moscovitz về đến nhà, mẹ vẫn đang thức đợi mình (thực ra không hẳn là đợi MÌNH. Mẹ đang ngồi xem chương trình Đại Phẫu Thuật trên kênh Sức khỏe về một anh chàng nào đó

có cái bớt trên mặt to đến nỗi mặc dù đã trải qua 8 cuộc phẫu thuật lớn nhỏ nhưng vẫn không xóa được hết cái bớt đó. Thậm chí anh ấy còn không thể đeo mặt nạ để che cái bớt đó bởi nó sưng vù lên như quả bóng vậy).

Mình đã cố rón rén đi vào thật nhẹ nhàng nhưng vẫn bị mẹ bắt gặp. Và mình đành phải ngồi trò chuyện với mẹ:

Mẹ (với tay tắt tiếng TV): Mia, nghe nói bà con đang dựng một vở kịch kể về cuộc đời bà cố tổ Rosagunde và chọn con vào vai chính?

Mình: Vâng. Đúng ạ.

Mẹ: Đó quả là điều nực cười nhất mà mẹ từng nghe. Chẳng nhẽ bà không biết rằng

con suýt nữa thì trượt môn Hình học sao? Con làm sao có thời gian tham gia kịch cọt. Con phải chú tâm vào chuyện học hành. Con đã có quá đủ chương trình ngoại khóa rồi. Chẳng phải con vừa phải học làm công chúa vừa điều hành Hội học sinh đó sao? Giờ lại thêm chuyện kịch cọt này nữa. Bà con đang nghĩ gì thế không biết?

Mình: Là nhạc kịch mẹ ạ.

Mẹ: Cái gì?

Mình: Đó là một vở nhạc kịch, chứ không phải kịch thông thường

Mẹ: Mẹ không cần biết đó là gì. Sáng mai mẹ sẽ gọi cho bố và nói bố bảo bà tha cho con.

Mình: Không! Không! Đừng mà, mẹ! Con... ừm… con thực sự thích tham gia vở nhạc kịch này vô cùng. (Thực ra là vì mình sợ bà sẽ tố chuyện quỹ Hội bị phá sản với chị Amber Cheeseman và mình sẽ bị lãnh đòn đủ)

Mẹ: Con thích cái gì?

Mình: Vở nhạc kịch này. Con rất muốn được tham gia. Sân khấu là lẽ sống của đời con. Xin mẹ đừng bắt con ngừng lại.

Mẹ: Mia, không sao đấy chứ?

Mình: Tất nhiên rồi ạ! Mẹ đừng gọi cho bố mẹ nhé? Con xin mẹ đấy. Bố đã đủ bận rộn với mấy cuộc họp Quốc hội rồi. Đừng làm phiền bố với những chuyện nhỏ nhặt như thế này làm gì. Con thích

vở nhạc kịch của bà phết. Đóng kịch vui lắm mẹ ạ. Hơn nữa đây còn là cơ hội tốt cho con mở rộng tầm nhìn của mình.

Mẹ: Nhưng... mẹ chẳng biết nữa...

Mình: Đi mà mẹ. Con thề là sẽ không để điểm số bị tụt dốc nữa đâu.

Mẹ: Thôi được rồi. Nhưng nếu con còn mang một điểm C nữa về nhà thì mẹ sẽ gọi ngay sang Genovia.

Mình: Cám ơn mẹ! Mẹ đừng lo! Con sẽ không để bị điểm C nữa đâu.

Sau đó mình chạy ngay vào phòng, hít lấy hít để cái túi giấy, trước khi mình bị ngừng tim vì thở gấp (can tội nói dối không chớp mắt)

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 3, 2 giờ chiều, tại phòng Khiêu vũ, khách sạn Plaza

OK, hóa ra đóng kịch không dễ như mình tưởng. Mình xin rút lại cái câu mình đã viết ở mấy trang trước về việc dân tình đổ xô đi đóng phim vì thấy đây là một nghề ngon ăn lại kiếm được nhiều tiền.

Không hề ngon ăn một tẹo nào! Có rất nhiều thứ cần phải ghi nhớ.

Ví dụ như cách di chuyển trên sân khấu. Không phải cứ treo lên sân khấu, đọc lời thoại là xong. Hóa ra đạo diễn là người sẽ chỉ cho bạn chính xác cần phải di chuyển thế nào, tốc độ di chuyển nhanh chậm ra sao, đi về hướng nào của sân khấu... Thậm chí là đến câu nào thì dừng

lại ở đâu...

Đó là nếu bà làm đạo diễn.

Mặc dù trên lý thuyết bà không phải là đạo diễn. Quý Ngài Eduardo - người xuất hiện ở góc phòng, chăn chùm kín tới tận cằm - MỚI CHÍNH LÀ ĐẠO DIỄN của vở kịch này.

Nhưng vị đạo diễn đáng kính này chỉ đủ tỉnh táo để nói câu: “Và... diễn!” rồi lại gục xuống ngáy o o tiếp. Để trả lại sân khấu cho bà thỏa sức tung hoành.

Vậy đó, ngoài việc phải nhớ lời thoại, tụi mình còn bị buộc phải nhớ thêm vị trí di chuyển trên sân khấu và đó không phải là vũ đạo.

Bà đã thuê một vũ sư chuyên nghiệp để tập vũ đạo cho bọn mình. Tên cô ấy là Feather - một biên đạo múa khá có tiếng trong làng kịch nghệ Broadway. Mình thì lại cho rằng cô ấy chắc chắn phải đang rất túng tiền nên mới chịu nhận lời làm biên đạo múa cho một vở nhạc kịch nửa mùa như Bím tóc!

Cô Feather không hề giống bất kỳ một vũ sư nào mà mình từng thấy trong các bộ phim như Honey hay Center Stage. Cô ấy không trang điểm, mặc ác nịt làm bằng sợi gai dầu và không ngừng bắt tụi mình giữ thăng bằng cho tốt.

Bà lộ rõ vẻ khó chịu khi chứng kiến cách huấn luyện của cô Feather. Nhưng bà thừa thông minh để không tỏ ra điều đó.

Bởi nếu bây giờ mà cô Feather giận dỗi bỏ về thì kiếm đâu ra người thế chỗ trong thời gian gấp như thế này.

Cô Feather tuy thế nhưng vẫn còn khá hơn nhiều cô Puitssant - huấn luyện viên thanh nhạc. Cô ấy bắt bọn mình đứng đó tập hết bài luyện thanh này đến bài luyện thanh khác, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy chứ Me, May, Ma, Mo, Moooo-oooo-oooo-ooo. Hết lên bổng rồi xuống trầm, cho tới khi tụi mình "cảm thấy sống mũi cay xè thì thôi".

Cô ấy còn oái ăm tới mức suýt nữa thì đuổi Lilly về nhà khi nhìn thấy Lilly không đánh móng tay, bởi vì: "một nữ danh ca không bao giờ có thể tiến xa với một bàn tay mộc".

Bà có vẻ rất hài lòng và đồng tình với quan điểm dứt khoát đó của cô Puissant. Trong suốt buổi luyện thanh bà không lên giọng chỉ bảo nào với cô ấy cả.

Cuối cùng là màn may đo trang phục biểu diễn cho từng người. Riêng mình, có thêm vụ đội tóc giả nữa. Bởi nhân vật Rosagunde có một bím tóc dài vô cùng tận, và Bím tóc! cũng là tên của vở nhạc kịch này.

Mọi người chỉ lo lắng về việc làm sao cho thuộc được LỜI THOẠI, mà không hề nhận thức được rằng để dựng nên được một vở kịch hoàn chỉnh, còn cần phải chuẩn bị RẤT NHIỀU thứ khác. Bọn mình sẽ phải biết cách di chuyển trên sân khấu, học thuộc lời bài hát và vũ

đạo. Riêng mình còn phải tập thêm khâu đi làm sao cho khỏi bị vấp vào cái bím tóc giả mà hôm nay, do chưa có bím tóc thật, nên bà đã quấn một sợi dây thừng quanh đầu mình giả làm tóc. Trông cái dây này rất giống cái dây người ta vẫn thường chăng ở dưới sảnh Cây cọ trong khách sạn nhằm ngăn không cho mọi người ra vào, trước khi mở cửa cho buổi trà chiều.

Chẳng trách đầu mình cứ váng vất nãy giờ. Nhưng vẫn còn hơn cái vương miện mà họ vẫn thường cố nhét vào đầu mình mỗi lần đi dự tiệc hoàng gia.

Mình và anh J.P được nghỉ một lát, trong khi cô Feather đang hướng dẫn vũ đạo cho mọi người đoạn điệp khúc của bài

Genovia. Tất nhiên sẽ phải hát đoạn này, trừ mình và anh J.P.

Thật không ngờ, hóa ra Kenny không những không biết hát, hay diễn kịch, thậm chí còn không biết nhảy. Cô Feather đúng là như đánh vật với cậu ấy.

Mình tranh thủ thời gian này lên kế hoạch cho buổi tiệc sắp tới và trò chuyện với anh J.P. Thật không ngờ kiến thức về sân khấu của anh ấy bao la bát ngát đến vậy, có bố là nhà sản xuất nổi tiếng cũng có khác. Nghe nói ngay từ khi còn bé anh ấy đã được tiếp xúc với sân khấu, và gặp gỡ rất nhiều người nổi tiếng rồi.

“John Travolta, Antonio Banderas, Bruce Willis, Renée Zellweger, Julia

Roberts... là một vài người trong số đó” - J.P đã trả lời như vậy, khi mình hỏi những người nổi tiếng ấy là ai.

Wow, Tina mà biết được, dám cô nàng quỳ xuống xin đổi chỗ với anh J.P mất. Kể cả khi chuyện đó đồng nghĩa với việc phải biến thành con trai.

Rồi mình hỏi J.P có nhân vật nổi tiếng nào mà anh ấy muốn gặp nhưng CHƯA ĐƯỢC GẶP không, và anh ấy nói: “Có một người: nhà viết kịch tài ba David Mamet”.

“Anh sướng thật, được gặp gỡ hầu như toàn bộ giới ngôi sao cảu Hollywood rồi còn gì” - mình trầm trồ ngưỡng mộ.

“Ờ. Nhưng em biết không, họ cũng chỉ là

người bình thường, giống như anh với em thôi” - J.P nheo mắt cười - “À, ý anh là giống như anh. Bởi bản thân em cũng là một người nổi tiếng mà. Chắc em hay gặp phải chuyện đó lắm nhỉ... Chuyện mọi người nghĩ em một kiểu, nhưng thực chất em không phải là người như vậy. Đó chỉ là ý kiến chủ quan của bộ phận công chúng mà thôi. Phải đối mặt với những chuyện như vậy chắc khó khăn lắm nhỉ”.

Chưa bao giờ mình nghe thấy lời nào thật hơn thế! Rất đúng với hoàn cảnh của mình!

Ngoài việc đã được gặp mặt hầu hết các nhân vật nổi tiếng thế giới, trừ David Mamet, anh J.P còn chưa bao giờ bỏ sót bấy kỳ một vở kịch lớn nhỏ nào, kể cả

tác phẩm yêu thích nhất mọi thời đại của mình - Người đẹp và ác thú.

Chưa hết đó cũng là một trong những vở kịch yêu thích nhất mọi thời đại của anh ấy!!!!!!!!

Thật không thể tin nổi! Trong suốt thời gian qua mình chỉ nhìn thấy anh ấy như một gã dở hơi ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt trong khi sâu thẳm bên trong anh ấy là một người vui tình, thân thiện và đáng yêu. Một người biết làm thơ công kích cô Gupta, thích vở Người đẹp và ác thú và ao ước được một lần gặp mặt nhà viết kịch tài ba David Mamet (mặc dù mình chưa nghe thấy cái tên này bao giờ).

Đây là một ví dụ điển hình phản ánh thực trạng đáng buồn của hệ thống giáo dục Mỹ hiện này: quá đông đúc, lạnh lùng và vô cảm! Nó khiến cho cả một thế hệ thanh thiếu niên không vượt qua được các định kiến của xã hội dành cho mình, để chứng tỏ bản lĩnh và tài năng thực sự của mình, đằng sau những cái nickname người đời vẫn gán cho họ: Công Chúa, Lập Dị, Dở Hởi, Gã-Ghét-Người-Ta-Bỏ-Ngô-Vào-Tương-Ớt…

Dàn đồng ca tập xong rồi. Bà vừa gọi các nhân vật chính ra.

Tức là mình và anh J.P. Bọn mình có rất nhiều cảnh đóng tay đôi với nhau trong vở nhạc kịch này. Phải tới khi đọc kịch bản của Bím tóc! mình mới biết bà cố tổ

Rosagunde của mình CŨNG CÓ bạn trai.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 3, 6 giờ chiều, trên xe limo từ khách sạn Plaza về nhà

Ôi… mệt quá đi mất!!!. Mắt mình díp hết cả vào rồi! Sao diễn kịch thôi mà KHỔ THẾ HẢ GIỜI? Nhìn lũ nhóc trên chương trình Degrassi đảm bảo không nghĩ rằng đóng phim là chuyện đóng phim dễ như trở bàn tay. Vừa đi học vừa đi diễn suốt như vậy, làm sao tụi nó cân đối thời gian giỏi thế nhỉ???

Tuy nhiên, trong Degrassi các diễn viên không phải nhảy múa, hát hò như bọn mình, trừ những tập phim có liên quan tới ban nhạc hay gì đó. Mình cũng mới nhận ra một điều rằng hát hò còn khó hơn

cả DIỄN XUẤT.

Sau buổi diễn tập hôm nay, mình đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn về ca sỹ Kelis. Chắc hẳn để có được một bài hát "Milkshake" hoàn hảo đến như vậy, chị ấy phải tập đi tập lại trên dưới 5.000 lần chứ không ít. Cô Puissane cũng đã bắt mình tập tới tập lui bài "Bài ca của nàng Rosagunde" ÍT NHẤT ngần ấy lượt.

Và khi mình không thể ngân cao hơn được nữa thì cô ấy bắt mình bám lấy cái đàn piano của anh Phil và NGN CAO LÊN!

"Công chúa, hãy hát bằng cơ bụng ý!" - cô Puissant liên tục gào lên - "Đừng có thở ra bằng lồng ngực như thế. Dùng CƠ

BỤNG! Không được hít hà như thế! HÃY DÙNG CƠ BỤNG MÀ HÁT! NGN CAO LÊN!!! CAO LÊN NỮA!!! NỮA!!!

Cũng may là mình vừa mới sơn lại móng tay (để kiềm chế cơn nghiện móng tay cố hữu của mình) chứ không chắc mình ăn đủ với cô Puissant.

Còn vũ đạo ư? Quên khẩn trương! Mọi người (trong đó có mình) vẫn thường coi thường đội cổ vũ (trừ Shameeka - cho tới thời điểm này) nhưng phải công nhận là mấy trò nhảy nhót này KHÓ CHẾT ĐI ĐƯỢC!!! Đến gần cuối buổi tập, hai chân mình như muốn rụng ra!

Sáng mai tụi mình sẽ phải có mặt ở đây

lúc 10 giờ để lại hành xác như ngày hôm nay.

Trên đường ra về, Boris thở dài đánh thượt: “Đây là hoạt động ngoại khóa khó nhằn nhất mà mình từng tham gia để kiếm được 100 điểm cộng”.

Còn với Ling Su thì công việc này còn khó khăn hơn cả việc tới từng nhà bán nến thơm. May mà mình kịp ra hiệu cho cậu ấy không nói thêm lời nào nữa bởi chị Amber đang lảng vảng gần đó.

Nhưng vẫn không kịp lọt qua khỏi mắt anh J.P: “Chuyện gì? Có gì bí mật à? Bọn em đang nói về chuyện gì thế? Em có thể nói với anh, anh thề sẽ không nói với ai đâu”.

Sau hàng giờ trò chuyện và đóng kịch với nhau, cả lũ tụi mình như càng xích lại gần nhau hơn. Không muốn rời nhau nửa bước. Ngay đến cả Lilly - người luôn có xu hướng anti-người-lạ-ngoài-nhóm, cũng cư xử chẳng giống ai: “Các cậu... các cậu... Tí nữa mình quên! Tối nay nhà mình có tiệc! Các cậu phải đến mới được! Bố mẹ mình đi vắng hết rồi!”.

Thật là... Thứ nhất, đó là bữa tiệc của Michael, chứ không phải của Lilly. Thứ hai, Michael sẽ nghĩ thế nào khi thấy một đám lóc chóc học sinh trung học kéo đến nhà mình? (tất nhiên trừ mình).

Vậy cũng đủ hiểu mối quan hệ thân thiết giữa mọi người trong nhóm kịch Bím tóc! này rồi!

Đó cũng là lý do tại sao mình không thể ngăn mình lại và kể hết chuyện cho J.P nghe - về việc quỹ Hội đã hết sạch tiền để thuê Hội trường cho buổi lễ tốt nghiệp năm nay và việc vở nhạc kịch Bím tóc được dựng nên cũng chỉ để kiếm đủ tiền bù vào.

Anh J.P vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy mình nói như vậy. Nhưng không phải vì biết mình đã tiêu sạch tiền quỹ của Hội. Mà vì:

“Thật sao?” - J.P nói - “Tại anh cứ nghĩ rằng toàn bộ vụ kịch cọt này là kế sách của bà em để khiến bố anh bỏ cuộc không tham gia đấu giá mua hòn đảo nhân tạo Genovia nữa”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mình chỉ biết há hốc mồm, sửng sốt nhìn anh J.P... cho tới khi anh ấy phá lên cười và vỗ vào vai mình: “Mia. Đừng lo. Anh sẽ không kể cho ai nghe đâul. Cả chuyện tiền quỹ HAY chuyện kế hoạch của bà em”.

Nhưng mình rất tò mò muốn biết: “Rút cuộc thì tại sao bố anh lại muốn mua hòn đảo nhân tạo Genovia đó, J.P?”

“Bởi vì ông có thể,” - J.P nói, giọng anh trầm hẳn xuống, không hề có vẻ gì là đang đùa. Mình chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy buồn bã hay lo lắng về chuyện gì đến vậy - trừ chuyện mấy hạt ngô, tất nhiên.

Nhưng mình có thể nhận ra ngay một điều: John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tam chính là một chủ đề nhạy cảm đối với John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ. Vì thế mình bỏ qua luôn. Đó là điều mình đã được học từ các bài học làm công chúa. Làm sao để thay đổi chủ đề khi câu chuyện trở nên không thoải mái.

“Gặp anh ngày mai” - mình nói với J.P

“Em có tới bữa tiệc nhà Lilly không?” - J.P đột nhiên hỏi.

“À. Có ạ”

“Vậy thì có lẽ anh sẽ gặp em ở đó” - J.P nháy mắt với mình.

Dễ thương ghê! Anh ấy hoàn toàn thoải

mái khi tham dự bữa tiệc ở nhà Lilly. Mặc dù trên thực tế đó là bữa tiệc do Michael tổ chức, chứ không phải Lilly.

Thôi, sao cũng được. Giờ mình có nhiều việc quan trọng hơn phải lo lắng, hơn là chuyện của J.P, Lilly, bà và các kế hoạch mua-cho-bằng-được-đảo-Genovia của bà.

Bởi vì mình cũng đang có kế hoạch của riêng mình.

Chủ Nhật, ngày 7 tháng 3, 1 giờ sáng.

Xấu hổ chết mất thôi!!! Đời mình chưa bao giờ thấy xấu hổ đến vậy!

Mình biết, mình đã nói câu này hơi bị nhiều rồi nhưng lần này là thật!

Mình đã cho rằng kế hoạch chứng-mình-cho-Michael-thấy-mình-cũng-biết-tiệc-tùng của mình vô cùng hoàn hảo nhưng không ngờ nó lại biến thành một thảm họa đến vậy...

Mình đã làm theo CHÍNH XÁC những gì Lana nói. Ngay khi tới nhà Lilly, mình thay ngay sang trang phục tiệc tùng của mình:

- Tất đen

-Váy nhung đen (đã được cắt ngắn - mặc dù chân váy có hơi bị nham nhở, do con Louie Mập không ngừng lấy chân nghịch kéo trong khi mình cắt. Nhưng nói chung trông cũng không đến nỗi tệ).

- Quần bó đen

- Mũ đen

- Tô son đỏ

- Bới tóc xù lên như Lindsay Lohan vẫn thường làm mỗi lần đi bar ở New York

Nhưng thay vì câu: “Em trông thật sexy”, Michael chỉ biết đứng như trời trồng trố mắt ra nhìn mình đầy cảnh giác. Đến chú Lars cũng phải ngước mắt lên khỏi cái điện tử khi mình đi qua, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Còn Lilly - người đang cầm máy quay chạy lăng xăng khắp nhà để quay lại tư liệu cho tập phim sắp tới của Lilly chỉ nói lên sự thật về chủ đề sự năng động nam nữ thanh niên thời nay - đứng khựng lại nhìn mình hỏi: “Cậu đang đóng vai gì

thế? Một chú hề chăng?”

Thay vì nổi cáu, mình chỉ vỗ vai cậu ấy cười: “Cậu vui tính nhỉ”.

Bởi vì mình muốn cư xử cho ra dáng người lớn, trước mặt các bạn của Michael.

“Mia? Là em sao?” - anh Trevor và Felix vừa tới cũng phải giật mình.

“Chân đẹp đấy!” - anh Paul trầm trồ tán thưởng. Mình cho đó là một lời khen, bởi vì chân mình trông đúng là khá dài trong bộ váy ngắn này.

Ngay một người lập dị như anh Doo Pak cũng phải thốt lên: “Ôi, công chúa Mia, trông em thật quyến rũ khi không mặc

đồng phục”.

J.P - đến sau bọn mình một lúc, cùng với Tina và Boris - vừa cười vừa nói - “Vẻ đẹp rực rỡ của nàng khiến cho ánh hoàng hôn của biển Địa Trung Hải cũng phải lu mờ”. Đây là một lời thoại trong vở nhạc kịch của tụi mình. Sao cũng được, miễn là anh ý khen mình!

Nói xong anh ấy còn nghiêng mình cúi chào đầy lịch lãm - như cái cách bọn mình đã tập cả chiều nay - nữa chứ.

Chỉ có Michael là không nói một câu nào. Nhưng có lẽ vì anh ấy quá bận rộn với khoản nhạc nhẽo và vai trò chủ nhà. Hơn nữa, anh ấy không vui khi thấy Lilly mời Boris và đám bạn mà không thông

báo trước.

Mình đã cố làm cho anh ấy vui lên. Bằng việc chủ động tới chào các cô bạn cùng ký túc xá của Michael vừa mới tới. Không một ai đội mũ hay ăn mặc quần áo sexy. Trừ một chị tên Tevas, có mặc váy. “Chào các chị, em là bạn gái của Michael, Mia. Các chị có muốn uống chút gì không?”

Nhưng họ hình như không muốn trò chuyện với mình cho lắm thì phải. Tina và Boris thì đang mải thủ thỉ tâm sự trên ghế sô-fa ngoài phòng khách, Lilly đang cho anh J.P xem mấy đoạn băng vừa quay. Chỉ còn trơ trọi mình mình, không có ai bầu bạn.

Và mình đã chuồn vào bếp làm vài ngụm bia lúc nào không hay. Lana chẳng phải đã nói vậy hay sao? Mọi người ai cũng cầm một chai bia trên tay. Có lẽ tiệc tùng là vậy. Mà mình lại không muốn khác người...

Sao bia đắng thế nhỉ? Chẳng ngon tẹo nào!

Mình chỉ có thể nhấp từng ngụm từng ngụm rất nhỏ. Chứ không thì chịu không nổi cái vị đắng nghét ấy.

Bỗng nhiên mình thấy anh J.P đang chĩa cái máy quay của Lilly về phía mình. Mình vội giấu biệt chai bia ra đằng sau lưng.

“Xin lỗi!” - anh ấy hạ máy quay xuống,

trông có vẻ không thoải mái lắm.

Nhưng không thể bằng mình, khi Lilly đang đứng ngay bên cạnh anh ấy gào lên: “Mia, cậu đang làm trò gì thế?”

“Không gì cả” - mình cấm cẳn.

“Có phải cậu vừa uống...” - Lilly có vẻ sốc - “BIA không?”

“Mình chỉ muốn thử chút thôi mà” - mình bối rối giải thích, bởi anh J.P nãy giờ cứ nhìn mình chằm chằm. Không hiểu sao ánh mắt ấy khiến mình thấy không thoải mái tẹo nào - “Hồi ở Genovia mình vẫn uống mà”.

“Đúng vậy. Nhưng là sâm-panh chào mừng cái nguyên thủ. Rượu vang cho bữa

tối. Chứ không phải bia”

“Sao cũng được” - mình quay người bỏ đi, nhưng đựng ngay phải Michael.

“Ồ, em đây rồi” - và rồi anh ấy nhìn thấy chai bia trên tay mình - “Em đang làm gì thế?”.

“Ừm...” - mình nhún vai, ra vẻ bất cần kiểu mấy cô gái tiệc tùng vẫn hay làm - “Em chỉ muốn vui vẻ một chút thôi”.

“Em biết uống bia từ bao giờ thế?” - Michael hỏi.

“Thôi mà, Michael!” - mình phá lên cười.

“Cậu ấy cũng nói y như thế với em” - Lilly vừa mách anh trai, vừa với lấy cái

máy quay ra khỏi tay J.P và giương máy quay chĩa vào mặt hai đứa mình.

“Lilly” - Michael cảnh cáo - “Bỏ ngay máy quay xuống! Mia...”

Nhưng anh ấy không thể nói thêm được câu nào nữa bởi cái máy tính của anh ấy (đã được nối với bộ dàn ngoài phòng khách) vừa chuyển sang bài “Speed of Sound” của Coldplay, bài hát nhẹ nhàng nhất trong buổi tối ngày hôm nay.

“Ôi em thích bài này lắm” - mình ồ lên và bắt đầu nhảy, như cách Lana nói.

Vấn đề là mình không phải một fan cuồng nhiệt của Coldplay, bởi mình không thích cái cách nam ca sỹ chính của band nhạc này đồng ý để cho vợ mình là diễn viên

Gwyneth Paltrow đạt tên con mình là Apple (Trái táo). Chuyện gì sẽ xảy ra với đứa bé tội nghiệp đó khi vào cấp 3? Mọi người sẽ cười nhạo cô bé chết thôi cho coi.

Chắc tại men bia khiến cho mình sung lên. Không một chút tự ti hay mặc cảm, tất cả những gì mình cảm thấy lúc đó là: mình rất muốn nhảy! Dù rằng trong phòng không có ai khác nhảy, ngoài mình.

Trong các bộ phim mà mình từng xem, tại các buổi tiêc, bao giờ cũng cần có một người khởi xướng trước, sau đó mọi người sẽ nhảy theo!

Chỉ có điều, không ai có ý định nhảy với mình cả. Nhất là Michael! Anh ấy chỉ

đứng đó nhìn mình chằm chằm. Chú Lars cũng vậy. Lilly, Tina, Boris - tất cả đều ngừng quay phim và ngừng nói chuyện quay ra nhìn mình. Mấy cô bạn cảu Michael thì quay ra thì thào gì đó với nhau và rúc rích cười.

Nhưng mình chẳng quan tâm, vẫn tiếp tục nhảy. Có lẽ họ chỉ là đang ghen tỵ với mình thôi!

Thật may là anh J.P đã kịp tới giải cứu cho mình. Anh ấy cũng bắt đầu nhảy.

Về lý thuyết mà nói anh ấy không phải đang nhảy với mình, bởi anh ấy không hề chạm vào mình. Có người chịu ra nhảy cùng là mình đã vui lắm rồi. Vui đến nỗi dám chủ động tiến sát lại gần và cười

với J.P. Anh ấy đã mỉm cười lại với mình.

Sau đó bọn mình có vẻ như đã nhảy cùng với nhau. Ngay trước mặt bạn trai mình. Tại bữa tiệc của bạn trai mình.

Một điều mà chỉ một đứa con gái hư hỏng mới dám làm.

Tất nhiên là lúc đó mình không đủ tỉnh táo để nhận ra điều đó. Tất cả những gì mình có thể nghĩ được là: mình trông thật lố bịch khi nhảy một mình, thật may có anh J.P ra nhảy cùng. Chứ không như mấy người được cho là bạn của mình, bỏ mặc mình trơ trọi nhảy nhót một mình như vậy… nhất là Michael.

Người không thèm khen mình xinh lấy

một lời. Và không thèm nhảy với mình.

Anh J.P là người đã khen mình đẹp hơn ánh hoàng hôn của biển Địa Trung Hải. Anh J.P là người đã bước tới nhảy với mình.

Trong khi Michael chỉ đứng trơ trơ.

Không biết mình và anh J.P sẽ còn nhảy bao lâu - và Michael sẽ còn đứng đó bao lâu - nếu cánh cửa phòng khách không bật mở và hai bác Moscovitz không bước vào.

Tất nhiên Michael đã xin phép bố mẹ và hai bác ý không nổi giận gì với bữa tiệc.

Nhưng vấn đề là họ bước vào đúng lúc mình đang nhảy! Cùng với MỘT

CHÀNG TRAI KHÁC, không phải con trai họ! Thật khong còn gì ngượng hơn!!

Còn NGƯỢNG HƠN lần hai bác ý bước vào phòng khách nhìn thấy Michael và mình đang hôn nhau trên sô-fa.

Cũng may hai bác ý chỉ nói: “Xin lỗi, đừng để ý đến hai người già này. Chúc các con có một buổi tối vui vẻ” rồi nhanh chóng đi lên trên lầu, không cả đợi tụi mình chào lấy một câu.

“Cậu đang làm cái trò gì thế, Mia? Điệu nhảy sexy đó là sao???” - ngay khi bố mẹ vừa đi khỏi, Lilly lao tới trước mặt mình hỏi.

Nhảy sexy á? Lilly nghĩ mình đang nhảy sexy! Với J.P! Trước mặt anh Michael!

Tất nhiên là mình không còn tâm trạng nhảy nhót nữa, đi ra ghế ngồi thui thủi một mình.

Michael thậm chí còn không thèm đi lại hỏi xem mình có bị mất trí hay không, hoặc thách đấu với J.P. Thay vào đó, anh ấy đi lên lầu tìm bố mẹ. Chắc là để hỏi tại sao họ về sớm thế, hay là có chuyện gì không hay đã xảy ra...

Mình ngồi trơ ở đó nhìn mọi người cười nói vui vẻ, trong khi hai tay mình đổ mồ hôi đầm đìa. Xung quanh mình có rất nhiều người nhưng thề là mình chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến vậy trong suốt cuộc đời mình.

Đến Lilly cũng không buồn quay phim

mình nữa, mà chuyển sang quay anh Doo Pak đang vô cùng hứng thú với món bánh nhúng lạnh.

Chỉ có duy nhất một người còn để ý đến mình. Là Tina! Cậu ấy đã nhoài người ra nói với mình: “Cậu nhảy đẹp lắm, Mia”.

“Hey” - và anh J.P, người đã đi tới ngồi xuống bên cạnh mình - “Anh nghĩ em đã bỏ quên cái này”.

Một vỏ chai bia rỗng không! Thứ đã khiến cho đầu óc của mình không còn tỉnh táo và hành động lố bịch trước mặt tất cả mọi người.

“Anh vứt nó đi!” - mìnhôm mặt rền rĩ.

“Ờ... Xin lỗi em... Em vẫn ổn chứ?”

“Không hề” - mình vẫn úp mặt xuống đầu gối, không buồn ngẩng lên.

“Anh có thể giúp em chuyện gì không?”

“Anh có thể quay ngược lại thời gian, khiến cho mọi người quên hết cái trò lố bịch vừa rồi của em được không?”

“Cái đó thì chịu rồi. Nhưng em đâu có làm gì lố bịch đâu” - J.P ân cần nói.

Anh ấy thật tử tế! Vờ như không để tâm. Nhưng điều đó chỉ càng khiến mình cảm thấy tệ hại muôn phần.

Mình nhanh chóng đứng dậy lấy túi xách, gọi chú Lars và bỏ ra về, trước khi bật khóc trước mặt mọi người.

Giờ mình chỉ có một mong ước: không ai

còn nhờ gì về buổi tiệc tối qua, nhất là Michael.

Ôi Chúa ơi!

Mình cần phải uống một viên aspirin.

Chủ nhật, ngày 7 tháng 3, 9 giờ sáng, ở nhà

Không một tin nhắn nào từ Michael. Không email. Không điện thoại.

Vậy đã rõ: Anh ấy ghét mình!

Cũng chẳng trách được. Đến mình còn ngượng với bản thân nữa là.

Mình vừa gọi đến cửa hàng Zabar, dùng thẻ tín dụng của mẹ (tất nhiên là mẹ không biết, vì mẹ vẫn đang ngủ, còn thầy G đưa Rocky đi siêu thị mua nước cam),

đặt ít bánh mỳ vòng và cá hồi hun khói gửi thẳng tới nhà Moscovitz, như một cách nói xin lỗi.

Không ai có thể giận dữ được lâu sau khi ăn bánh mỳ ở cửa hàng Zabar.

Hy vọng thế!

Nhảy sexy ư? Mình NGHĨ GÌ TRONG ĐẦU thế không biết!!!!!!!

Chủ nhật, ngày 7 tháng 3, 5 giờ chiều, phòng Khiêu vũ, khách sạn Plaza

Bọn mình đáng ra không phải lo lắng quá nhiều như thế về chuyện phải thuộc hết lời thoại trước thứ Hai. Bởi vì với cường độ tập luyện của bọn mình, có không muốn nhớ cũng chẳng được. Mình

đã thuộc làu làu đến cả từng dấu chấm, dấu phẩy.

Chân mình mỏi dừ vì nhảy suốt mấy tiếng liền. Cô Feather nói bọn mình sẽ phải đi mấy đôi giày jazz gì đó. Ngày mai cô ấy sẽ mang mấy đôi cho bọn mình.

Nếu ngày mai chân mình vẫn chưa tuột "chốt" và rụng ra ngoài.

Cổ họng mình cũng đang khô rát vì hát nhiều. Cô Puissant đã phải bắt bọn mình nhấp một ít mật ong.

Nhưng người trông xuống sắc nhất có lẽ là anh Phil. Bà bắt đầu cũng có vẻ mệt mỏi. Trừ Quý-ngài-ngủ-gật Eduardo và con Rommel.

Ôiii… khônggg… bà lại bắt tụi mình hát lại bài “Genovia, Genovia yêu dấu!” thêm một lần nữa. Mình GHÉT bài hát này khủng khiếp!!! Chẳng nhẽ bà không thấy là bọn mình đã kiệt sức lắm rồi sao??? Thật không khác gì bóc lột lao động trẻ con!

Vất vả như thế này cũng hay, mình không còn thời gian suy nghĩ về sự mất mặt tối qua. Nhưng Lilly thì không bỏ qua một cơ hội nào đay đi đay lại chuyện đó, mỗi khi có cơ hội – “Mia, cảm ơn về mấy cái bánh mỳ nhé” hoặc “Mia, có lẽ cậu nên làm một màn nhảy sexy sau khi thắt cổ Alboin” hay “Cái mũ đen cậu đội tối qua đâu rồi?”…

Những ai không có mặt tại bữa tiệc tối

qua chỉ biết quay ra hỏi “cậu đang nói chuyện gì thế”. Còn Lilly thì nhoẻn miệng cười đầy ranh mãnh.

Michael thậm chí còn không ở nhà lúc mình gửi bánh tới sáng nay. Anh ấy đã quay lại ký túc ngay đêm qua, sau khi bữa tiệc kết thúc, bởi bố mẹ anh ấy đã về và Michael không còn phải trông chừng Lilly nữa.

Mình đã gửi cho anh ấy tổng cộng 3 tin nhắn, xin lỗi về việc làm lố bịch tối qua của mình.

Anh ý chỉ nhắn lại đúng một câu: CHÚNG TA CẦN NÓI CHUYỆN!

Nghĩa là anh ấy…

Ôiii… anh J.P vừa chuyền cho mình một tờ giấy, để tránh bị ăn mắng vì tội nói chuyện trong giờ, như lúc nãy khi anh ấy ghé tai mình nhắc buộc lại dây giày.

J.P: Hey em không phải đang giận anh đấy chứ?

Mình: Sao em lại phải giận anh?

J.P: Vì đã nhảy với em

Mình: Tại sao em lại phải giận anh vì ĐÃ NHẢY với em?

J.P: Vì điều đó có thể làm cho chuyện giữa em và bạn trai căng thẳng hay gì đó.

Đúng là mình và Michael đang căng thẳng thật. Nhưng đó không phải là lỗi của J.P hay bất kỳ ai, ngoài mình.

Mình: Không. Không hề. Anh đã thật TỐT khi giúp em không biến thành búp bê đứt cót giữa bữa tiệc tối qua. Em thật là NGỚ NGẨN. Không thể tin được sao em lại đi uống bia cơ chứ! Tại em quá lo lắng, sợ là mọi người sẽ thấy em không biết tiệc tùng.

J.P: Hôm qua trông em rất vui vẻ. Không như hôm nay. Hôm nay trông em như là đang giận anh vậy. Vì chuyện tối qua hoặc có thể vì chuyện anh đã nói em làm ầm ĩ chuyện người ta bỏ thịt vào món lasagna rau.

Mình: Không. Anh nói đúng mà. Đúng là em đã làm ầm lên khi phát hiện ra có thịt trong đó. Đã gọi là lasagna rau, sao lại còn cho thịt vào cơ chứ?

J.P: Chính thế. Họ làm lung tung MỌI THỨ trong cái căng-tin đó. Em đã thấy cái cách họ làm với món tương ớt rồi đấy.

Mình: Ý anh là bỏ thêm ngô vào đó sao?

J.P: Đúng vậy. Làm như thế là sai. Sao lại có thể bỏ ngô vào với ớt cơ chứ? Thật không bình thường! Em không nghĩ vậy sao?

Mình: Em cũng không để ý cho lắm. Bởi em thích ăn ngô.

J.P: Nhưng anh thì không. Chưa bao giờ. Kể từ khi… Ừm… Không có gì.

Mình: Kể từ khi nào?

J.P: Không có gì. Thật đấy. Em đừng để

ý.

Tất nhiên là mình RẤT MUỐN BIẾT.

Mình: Em hỏi thật đấy. Đừng lo, em không nói với ai đâu. Em thề đấy.

J.P: Chỉ là… anh đã từng kể với em rằng nhân vật nổi tiếng duy nhất mà anh mong muốn được gặp chính là David Mamet, nhớ không?

Mình: Vâng…

J.P: Thực ra bố mẹ anh đã từng gặp ông ấy. Khoảng 4 năm trước, họ được mời tới nhà ông ấy dự tiệc. Anh đã vô cùng phấn khích khi biết được điều đó. Anh háo hức như tất cả các cậu bé 12 tuổi khác – luôn cho rằng mình là trung tâm

của thế giới – muốn biết “Bố mẹ có kể gì với bác ý về con không? Bố mẹ có nói con là fan cuồng nhiệt của bác ý không?”

Mình: Vâng, thế bố mẹ anh đã nói sao?

J.P: Bố anh nói: “Có chứ, con trai. Bố mẹ đã kể rất nhiều về con cho bác ấy nghe. Về chuyện lần đầu tiên bố mẹ cho con ăn ngô, khi con còn bé”.

Mình: Thế á?

J.P: Và chuyện sáng hôm sau thức dậy họ thấy trong bỉm của anh vẫn còn nguyên mấy hạt ngô đó.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chuyện này cũng xảy ra trong lần đầu tiên – và cũng là lần duy nhất mình cho

Rocky ăn ngô. Mình vẫn không quên được cảm giác khi nhìn thấy chúng vào buổi sáng hôm sau, trong bỉm của Rocky.

Mình: EOOOOOOOO! Xin lỗi, em không có ý đó. Nhưng chắc hẳn là anh đã cảm thấy xấu hổ lắm. Nhất là khi bố mẹ anh lại đi kể chuyện đó với thần tượng của anh. Mặc dù khi đó anh mới chỉ là một đứa trẻ con.

J.P: Xấu hổ ư? Phải nói là nhục nhã! Kể từ sau vụ đó, anh không chịu nổi mỗi lần nhìn thấy mấy hạt ngô.

Mình: Giờ thì em đã hiểu.

J.P: Chuyện gì?

Mình: Tại sao anh lại ghét ngô đến vậy.

J.P: Ờ… đúng vậy. Bố mẹ cứ làm cho cuộc sống của chúng ta loạn hết cả lên.

Mình: Em thì khác gì anh.

J.P: Không thể chịu nổi họ. Nhưng không thể sống thiếu họ. À, em thử nghe xem bài thơ này có được không nhé:

Họ nuôi chúng ta ăn

Họ cho chúng ta ở

Họ cho chúng ta kiến thức

Để đổi lại họ muốn chúng ta

Làm theo mọi điều họ muốn.

Bạn không còn quyền kiểm soát

Kể cả với số phận của mình

Chỉ tới khi tròn 18

Bạn mới có quyền ra (ở) riêng.

Mình: Wow, quá hay! Anh nộp nó cho tờ báo của Lilly đi.

J.P: Cảm ơn em. Có lẽ anh sẽ nộp nó cùng bài thơ làm về cô Hiệu trưởng Gupta. Em có định nộp bài nào không?

Mình: Không.

Bởi vì tác phẩm gần đây nhất của mình chỉ có mỗi chuyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!". Và mình cũng đã cấm Lilly không được đăng bài đó lên rồi. Thật may!

Nhất là sau khi mình biết nguyên nhân ghét ngô của anh J.P.

Ôi giời, bà lại bắt mình diễn lại cảnh thắt

cổ Alboin.

Ai đó làm ơn thắt cổ MÌNH đi cho rồi. Để mình khỏi phải NÓI CHUYỆN với Michael.

Chủ nhật, ngày 7 tháng 3, 9 giờ tối, ở nhà

Thật không thể tin nổi! Tại sao mọi chuyện cứ phải đi từ xấu tới tồi tệ thế nhỉ??? Thứ nhất, mình vẫn chưa liên lạc được với Michael. Anh ấy không nghe điện thoại, không online. Anh Doo Park cũng chịu, chẳng biết "Mike" đi đâu.

Nhưng mình biết: anh ấy đang tránh mình càng xa càng tốt.

Thật trớ trêu làm sao, bởi vì trong hai anh em nhà Moscovitz, người mình

không muốn gặp nhất lại là người không ngừng nhắn tin cho mình. Về chuyện mình cấm không cho cậu ấy đăng chuyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!" lên tạp chí.

WOMYNRULE: Không được. Đó là bài đinh trong số báo lần này. À mà cậu có định đội mũ trong bữa tiệc không?

LOUIE MẬP: Cậu có thôi ngay về chuyện cái mũ ngu xuẩn đó không? Và cậu đang nói về bữa tiệc nào thế? Mình chẳng hiểu gì cả! Lilly, cậu không được in chuyện của mình nếu không được sự cho phép của mình. Mình rút lại chuyện của mình.

WOMYNRULE: BỮA TIỆC AIDE DE FERME CỦA BÀ CẬU CHỨ CÒN

BỮA TIỆC NÀO NỮA. Và cậu không thể rút lại bài đã gửi cho Lỗ Mũi Hồng Của Louie Mập bởi một khi bài đã được gửi đến toà soạn thì không có chuyện trả lại.

LOUIE MẬP: OK. a) Thay ngay cái tên tạp chí đi, và b) TỜ TẠP CHÍ CỦA CẬU LÀM GÌ CÓ TÒA SOẠN NÀO. TÒA SOẠN CHÍNH LÀ CÁI PHÒNG NGỦ CỦA CẬU. Và Aide de ferme là một buổi từ thiện chứ không phải một buổi tiệc.

WOMYNRULE: Mình chỉ đang ví dụ cho nó bóng bẩy một chút thôi. Mà này, nếu cậu không định đội cái mũ đó đi dự tiệc, thì có thể cho mình mượn được không?

Ôi, tôi đến điên mất!!!!

Anh em nhà Moscovitz BỊ LÀM SAO thế không biết! Chuyện Michael ghét mình còn thể lý giải được nhưng tại sao Lilly không chịu tha cho mình???

Nếu lúc nãy mình không quá mệt mỏi sau buổi tập, có lẽ mình đã kêu cho xe qua lại nhà Lilly, nói rõ mọi chuyện với Lilly, rồi lên phòng Michael xin lỗi anh ấy.

Nhưng người mình rã rời, chỉ muốn đi tắm và làm một giấc thôi.

Không hiểu Paris Hilton lấy đâu ra lắm năng lượng thế nhỉ - vừa lên TV, vừa quản lý dòng trang sức và mỹ phẩm của riêng mình MÀ VẪN có thể tiệc tùng

hàng đêm. Chẳng trách khi con chó của mình bị đi lạc, cô nàng nghĩ ngay đến chuyện nó bị người ta bắt cóc…

Khả năng mình bị lạc Louie Mập gần như là không có, bởi nó quá nặng, không thể lúc nào cũng mang nó khắp nơi trên cái gối nhung như cách Paris vẫn làm với con Tinkerbell. Mà cho dù mình có ý định đó đi nữa thì Louie Mập cũng cào nát mặt mình ấy.

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, Phòng điểm danh

Sáng nay mình lại "mượn" thẻ tín dụng của mẹ để mua bánh quy tặng Michael. Lần này mình gửi tới ký túc của anh ấy. Trên mỗi chiếc bánh, mình đặc biệt yêu

cầu cửa hàng viết chữ “Xin lỗi” bằng sô-cô-la lên đó.

Mặc dù mình nghĩ như vậy cũng không đủ khiến anh ấy quên đi được chuyện bạn gái mình nhảy nhót với một anh chàng khác trong buổi tiệc của mình.

Nhưng mình không thể tặng cho Michael thứ mà anh ấy muốn - một chuyến du hành trên tàu vũ trụ.

Sau khi đặt bánh xong, mình đi vào phòng và thấy cảnh Rocky đang cưỡi lên Louie Mập, miệng cười khanh khách: “Mè! Mè! Mè!”.

Tội nghiệp Louie Mập, trông nó nhăn nhó như vừa nuốt phải một chiếc tất vậy.

Với mọi người, Louie Mập có thể hơi khó tính, nhưng với Rocky thì nó tỏ ra rất đàn anh, luôn ĐỂ CHO Rocky thích làm gì mình thì làm.

“Mẹ! Sao mẹ không trông chừng em, để nó một mình thế này” - mình gào lên.

Chẳng may Louie Mập mất tự chủ và cào Rocky thì sao? Đến mình mà nó còn có thể hạ đo ván, nói gì đến một thằng nhóc con như Rocky - dù rằng Rocky to như một đứa trẻ 4 tuổi, trong khi chưa đầy một tuổi.

Bị mèo cào không phải là vấn đề đơn giản đâu nhé, Rocky có thể bị nhiễm trùng, sốt và mắc chứng biếng ăn, nếu không cẩn thận.

Thử hỏi nếu cứ phải suốt ngày lo lắng cho em trai, bạn bè, bố mẹ, bà nội mình, và cả mấy chuyện làm công chúa… như thế này thì đến bao giờ mình mới hoàn thiện được bản thân???

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ Thể dục

Lana lại thò đầu vào cửa phòng tắm hỏi mình xem hai cái vé tới dự buổi từ thiện Aide de Ferme của nó đâu. Mình quá mệt - tay thì mỏi rã rời vì cứ phải tập đi tập lại cảnh thắt cổ Boris - Alboin suốt hai ngày cuối tuần, còn hôm nay trong giờ tập bóng chuyền thì hết phát bóng lại đến chuyền bóng (thực ra mình đập được có một lần, còn lại phần lớn thời gian mình chỉ né khi thấy bóng bay tới) - chỉ nói được câu: “Thôi ngay cái trò mở cửa

khi người khác đang tắm đó đi. Mình đã đưa tên của tất cả mọi người cho người tổ chức buổi từ thiện thứ tư tới rồi, OK? Cậu và Trish sẽ có tên. Giờ thì đóng cửa lại đi.”

Lana có vẻ giật mình trước cơn thịnh nộ của mình.

Mình càng ngày càng thông cảm với cái gọi là “tính khí nghệ sỹ” của giới diễn viên. Ví dụ như Cameron Diaz chẳng hạn. Cô ấy chắc giỏi lắm cũng chỉ xì-trét BẰNG NỬA mình, vậy mà đã nổi điên lên đập vỡ máy ảnh và đấm đá mấy tay paparazzi đấy thôi.

Mọi người chỉ nhìn thấy đó là một “cách cư xử thiếu văn hóa” mà không hề cân

nhắc đến việc người đó có thể đã bị dồn ép vượt quá giới hạn của sự chịu đựng.

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ Kinh tế Mỹ

Vẫn không có lời nào từ Michael.

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ tiếng Anh

Mọi người mệt đến độ đờ đẫn, chẳng ai muốn nói chuyện hay truyền thư.

Cũng không ai có thời gian đọc trước O!Pioneers! như lời cô Martinez dặn.

Khiến cô ấy tỏ ra vô cùng thất vọng với cả lớp.

Cô thử đi tập kịch với tụi em xem, cô Martinez.

Cô sẽ hiểu!

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ ăn trưa

Anh J.P lại ra ngồi ăn cùng tụi mình. Anh ấy là người duy nhất tại bàn không tỏ ra mệt mỏi vì vở nhạc kịch. Anh ấy thậm chí còn sáng tác được thêm một bài thơ mới nữa chứ:

Tôi vẫn luôn mong muốn

Được đứng trên sân khấu

Nhưng sự mong mỏi ấy

Ngày một mất dần đi.

Giờ tôi đang ở đây

Chỉ mong muốn điều ngược lại

Tôi chán ghét sân khấu

Và những buổi diễn tập

Ai đó hãy giúp tôi

Và những người bạn nhỏ

Thoát khỏi chốn ngục tù

Của vở diễn - Bím tóc!

Hay! Quá hay! Nếu cơ bụng mình không quá đau (vì vụ nín thở luyện thanh) chắc mình đã tán thưởng bằng cách ôm bụng cười phá lên rồi.

Vẫn không có câu nào từ Michael. Mình biết hôm nay anh ấy có bài thi giữa kỳ môn lịch sử Điện ảnh Khoa học viễn tưởng. Chắc vì thế mà không có thời gian gọi điện cảm ơn mấy cái bánh của mình. Chứ không phải vì giận hay ghét mình.

Hy vọng là thế!

Cầu trời là thế?

Có phải là thế không?

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ NKTN

Cậu ấy điên rồi!

Bắt bọn mình ngồi lọc bài cho tờ tạp chí văn học mới. Cậu ấy có tới 3.700 bài để lựa chọn và biên tập, tại sao vẫn không chịu bỏ chuyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!" của mình? CÁI THỨ GÌ CHUI VÀO ĐẦU cậu ấy thế???

"Lilly!" - mình năn nỉ - "LÀM ƠN ĐI. Bọn mình giờ đã chơi với anh J.P rồi. Anh ấy là BẠN của bọn mình mà. Sao cậu vẫn muốn đăng chuyện đó lên? Như thế sẽ làm tổn thương đến anh J.P. Mình

đã bắt anh ấy phải CHẾT ở cuối chuyện, cậu quên rồi à?”

“J.P là một nhà thơ” - Lilly ngang bướng cãi lại.

“THÌ SAO? LIÊN QUAN QUÁI GÌ”

“Anh ý sẽ hiểu. Thậm chí có khi còn khen ngợi cái kết chuyện của cậu ý chứ”

“Lilly!!!” - có nói thế nào cậu ấy cũng không chịu thay đổi ý định.

Tức quá, mình cũng không thèm giúp cậu ấy lọc bài. Và Boris trở thành kẻ thế mạng cho mình, một cách miễn cưỡng. Bởi vì tay chân cậu ấy cũng đang mỏi dừ, không thể động đậy tập vi-ô-lông.

Giờ thì mình đã nghĩ lại, đi bán nến còn

thơm tho và êm ái hơn mấy vụ nhạc kịch này.

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, giờ Khoa học Trái Đất

Kenny không quá mệt đến nỗi không thể làm bài tập nhóm tối qua.

Nhưng LẠI QUÁ MỆT để làm rớt sốt cà chua ra đầy bài.

Và người chép lại chính là mình.

Vẫn chưa có lời nào từ Michael. Bài kiểm tra giữa kỳ môn Lịch sử Điện ảnh Khoa học viễn tưởng giờ chắc cũng phải xong rồi chứ.

Thế là hết!

Michael ghét mình!

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Thể dục: GIẶT QUẦN THỂ THAO!!! KHÔNG TIN NỔI MÌNH ĐÃ QUÊN!

Kinh tế Mỹ: Chịu! Quá mệt, không còn hơi sức nào nghe giảng nữa.

Tiếng Anh: Kệ!

Tiếng Pháp: Kệ!

NK&TN: Kệ!

Hình học: Kệ!

Khoa học Trái Đất: Kệ! (Kenny sẽ nói cho mình nghe sau)

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, trên xe limo từ khách sạn Plaza về nhà

Mình chết đây! Mình chết đây! Mình chết

đây!

Thật quá sức chịu đựng của mình rồi!

OK. OK. Mình cần phải bình tĩnh. CẦN... PHẢI… BÌNH...TĨNH...LẠI!

Buổi luyện tập vẫn diễn ra suôn sẻ cho tới khi bọn mình nằm vật ra sàn vì kiệt sức sau buổi tổng duyệt lần cuối. Đột nhiên Tina ngẩng đầu lên hỏi: “Thưa Nữ Hoàng, bố mẹ cháu muốn hỏi xem mua vé xem buổi diễn này ở đâu vì họ không muốn bỏ lỡ cơ hội”.

“Tên của bố mẹ các cháu đã có tên trong danh sách khách mời” - bà hào hứng nói - “vào tối thứ Tư tới”.

“Thứ Tư tới ý ạ?” - giọng Tina lộ rõ vẻ

bối rối.

“Chính xác” - bà nhả một tràng khói dài với điếu thuốc trên tay. Đến Ngài Eduardo đang ngủ vùi trên ghế cũng phải ho lụ khụ mấy tiếng.

“Nhưng chẳng phải thứ tư này bà có buổi từ thiện Aide de Ferme sao?” - ai đó, mình đoán là Boris, hỏi.

“Chính xác” - bà lặp lại.

Lilly là người đầu tiên ngồi bật dậy trong nhóm bọn mình: “CÁI GÌ CƠ Ạ? Bà sẽ bắt tụi cháu diễn kịch trước toàn thể quan khách có mặt tại BỮA TIỆC của bà sao?”.

“Là nhạc kịch” - bà sửa lại - “Không

phải là kịch”.

“Nhưng tuần trước lúc cháu hỏi bà, chẳng phải bà nói chúng ta sẽ diễn vở Bím tóc! trong vòng một tuần tới sao?” - Lilly gào lên - “Và theo lịch thì đó phải là vào thứ Năm tuần này”.

Bà rít thêm một hơi thuốc lá nữa rồi thản nhiên nói: “Ồ, xin lỗi cưng, ta nhầm lẫn một ngày, được chưa?”.

Boris đứng thẳng dậy tuyên bố: “Cháu sẽ không chịu để một cô gái thắt cổ mình trước mặt Joshua Bell đâu”.

“Còn cháu thì không đời nào chịu đóng vai nhân tình ngân ngãi trước mặt toàn thể các chính khách đâu” - Lilly như bị điện giật.

“Cháu cũng không muốn đóng vai hầu gái trước mặt các minh tinh nổi tiếng đâu” - Tina phụng phịu nói.

Bà bình thản, gảy tàn thuốc xuống cái đĩa ai đó để quên trên mặt chiếc piano. Anh Phil tỏ rõ vẻ lo lắng khi bà đốt hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, sợ rằng có thể mắc bệnh ung thư phổi do hít phải quá nhiều khói thuốc.

“Vậy ra đây là lời cảm ơn mà ta nhận được, sau khi biến cuộc sống bình thường và tẻ nhạt của mấy đứa trở nên hào nhoáng và đậm chất nghệ thuật hơn” - giọng bà sang sảng, vang vọng khắp phòng.

“Thưa Nữ Hoàng,” - Boris nói - “Cuộc

sống của cháu đã có đủ nghệ thuật trong đó rồi. Cháu là một nghệ sĩ vi-ô-lông của dàn nhạc giao hưởng và cháu…”.

“Ta đã cố gắng” - bà lờ đi như không nghe thấy gì - “làm gì đó để cho quãng đời học sinh của các cháu có ý nghĩa hơn một chút. Và đây là cách các cháu trả ơn ta. Bằng việc than vãn không ngừng về chuyện không muốn chia sẻ thành quả chúng ta dày công xây dựng với những người khác. Các cháu thuộc loại DIỄN VIÊN gì thế?”

Mọi người chớp mắt nhìn bà. Chưa một ai trong bọn mình từng nghĩ bản thân là diễn viên hay nghề gì tương tự thế.

“Chẳng phải chúng ta có nghĩa vụ với

Chúa cần phải chia sẻ tài năng của mình với những người khác sao? Các cháu định ĐI NGƯỢC LẠI số mệnh mà Chúa đã ban cho chúng ta, bằng việc TỪ CHỐI không chịu cho thế giới thấy tài năng nghệ thuật của mình? Các cháu định NHƯ THẾ phải không?" - bà chất vấn ồ ạt như thác đổ.

Không ai dám nói câu nào, trừ Lilly.

"Ừm… Thưa Nữ Hoàng, cháu không cho là mình chống lại ý Chúa khi từ chối không muốn làm trò hề trước mặt toàn thể các nhà lãnh đạo thế giới và các ngôi sao điện ảnh nổi tiếng"

"Quá muộn rồi!" - bà hét lên - "Một nghệ sĩ chân chính không bao giờ cảm thấy

xấu hổ vì tác phẩm của mình. KHÔNG BAO GIỜ”.

“Cháu không hề xấu hổ. Chỉ là…”

“Vở nhạc kịch này,” - bà cắt ngang lời Lilly - “sau khi tất cả các cháu đã đổ không ít mồ hôi và nước mắt chuẩn bị, đã trở nên vô cùng quan trọng. Vở nhạc kịch có một không hai trong lịch sử này cần phải được chia sẻ với càng nhiều người càng tốt. Ta hỏi các cháu, còn nơi nào thu hút được nhiều khán giả bằng một buổi từ thiện gây quỹ ủng hộ cho các nông dân nghèo trồng ô-liu ở Genovia? Các cháu không thấy sao? Bím tóc! mang một thông điệp - thông điệp về sự hy vọng - vô cùng quan trọng dành cho loài người - đặc biệt là những người nông

dân ở Genovia. Rằng kể cả vào thời khắc tối tăm nhất, cái thiện bao giờ cũng chiến thắng cái ác. Những con người nhỏ bé hoàn toàn có thể làm được những điều vĩ đại. Giờ các cháu nói với ta rằng chúng ta sẽ không truyền thông điệp tốt đẹp này tới cho mọi người sao? Vậy có khác gì để cho cái ác chiến thắng?”

“Ôi, Chúa ơi” - Lilly lẩm bẩm bên cạnh mình.

Nhưng còn những người khác thì như đang bị bài diễn thuyết của bà bỏ bùa.

Cho tới khi mọi người bàng hoàng nhận ra rằng ngày kia đã là thứ Tư rồi, trong khi một số người - hay chính xác hơn là Kenny - vẫn chưa thuộc hết vũ đạo.

Do đó bà thông báo buổi tổng duyệt tối mai có khi sẽ mất cả tối, nếu cần.

Phải công nhận là bài diễn thuyết của bà TRUYỀN CẢM HỨNG thật. Bọn mình KHÔNG THỂ để cái ác giành chiến thắng!

Ngay cả khi cái ác đó chính là nỗi lo lắng/xấu hổ của tụi mình.

Chính vì thế mình quyết định bảo chú Hans quay xe đưa mình đến ký túc xá ĐH Columbia của Michael. Mình sẽ đích thân tới xin lỗi anh ấy.

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, trên xe limo từ ký túc xá của Michael về nhà

Wow, wow, wow, wow, wow, wow,

wow, wow, wow, wow, wow, wow, wow, wow, wow.

Mình không biết phải nói gì nữa.

Còn nữa: Mình là một đứa ngu ngốc!

Mọi chuyện rành rành ra như vậy, thế mà mình cũng không nhận ra.

Lúc mình tới ký túc gặp Michael, mình mới biết hóa ra mấy hôm nay anh ấy đều về nhà. Michael có vẻ bất ngờ khi nghe thấy giọng mình qua điện thoại: “Ừm… Đợi anh chút, anh xuống ngay”. Phòng bảo vệ ký túc không cho phép người lạ tự do đi lại, trừ khi đi cùng sinh viên trong trường. Kể cả khi người đó là công chúa hay vệ sĩ của cô ta. Sinh viên trong ký túc sẽ phải đi xuống đăng ký tên tuổi

cho khách của mình, còn khách sẽ phải để lại thẻ căn cước hay giấy tờ gì đó có giá trị tương đương.

Anh ấy chịu đi xuống đưa mình lên đã là một tín hiệu tốt lắm rồi.

Cho tới khi mình nhìn thấy anh ấy.

Mình linh cảm có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

Chưa bao giờ mình thấy Michael buồn bã như vậy. THỰC SỰ rất rất buồn.

Thật không phải tín hiệu tốt chút nào.

Đó không phải là nỗi buồn do quá căng thẳng bởi kỳ thi giữa kỳ.

Michael không hề nói một câu nào trong suốt quãng đường từ phòng bảo vệ lên

đến phòng. Còn mình thì nhẩm đi nhẩm lại những điều mình muốn nói ở trong đầu. Mình không biết phải giải thích chuyện của J.P như thế nào cho đúng.

Vừa lên đến nơi, chú Lars chui ngay vào phòng khách xem TV, còn mình đi theo Michael vào phòng. Thật may anh Doo Park hôm nay có buổi Họp Hội đồng hương Hàn Quốc nên không có nhà.

Chưa bao giờ trong đời mình căng thẳng như thế này. Mình cảm giác tim mình sẽ ngừng đập bất cứ lúc nào. Ngay câu đầu tiên khi Michael nói lời chia tay với mình.

“Ừm… em rất xin lỗi vì vụ nhảy nhót đó. Thực sự em rất rất lấy làm xin lỗi” -

mình lí nhí - “Giữa em và anh J.P không hề có chuyện gì cả. Thật đấy. Chỉ là em đã QUÁ CĂNG THẲNG. Nhất là khi thấy bạn anh toàn những người thông minh, tài giỏi…”

Michael, đang ngồi ở cái ghế đối diện mình nhướn mày ngạc nhiên hỏi: “Nhảy sexy?”.

“Vâng. Điệu nhảy giữa em và anh J.P ý”

“Em gọi đó là nhảy sexy sao?” - Michael nheo nheo mắt hỏi lại.

“Vâng” - hai má mình nóng bừng. Hóa ra trong mắt Michael, mình nhảy tệ vậy sao?

Mình tiếp tục thanh mình: “Nhưng đó

không hoàn toàn là lỗi của em. Chính anh là người muốn em tới bữa tiệc đó, nơi em không những trẻ tuổi nhất, lại còn kém thông minh nhất. Anh NGHĨ em sẽ cảm thấy thế nào đây? Em cảm thấy không tự tin".

"Mia" - Michael nói, giọng không có một chút cảm xúc nào - "Em không hề kém thông minh hơn bất cứ ai tại bữa tiệc ngày hôm đó. Hơn nữa em còn là một công chúa. Vậy mà em không thấy tự tin sao?".

"Em có thể là một công chúa, nhưng em hoàn toàn vẫn có thể không có tự tin. Nhất là trước mặt những người lớn tuổi hơn. Sinh viên đại học chẳng hạn. Chẳng nhẽ việc em đã làm là không thể tha thứ

được sao? Em chỉ uống MỘT chai bia và nhảy với một anh chàng khác thôi mà. Và nếu anh nghĩ lại sẽ thấy, về lý thuyết thì không phải em nhảy với anh ấy, chỉ là nhảy phía trước mặt anh ấy mà thôi" - nước mắt mình bắt đầu rơi lã chã - "Em biết mình cư xử vẫn còn trẻ con. Nhưng đáng ra anh cũng nên gọi lại cho em ít nhất một lần chứ. Thay vì trừng phạt em bằng sự im lặng, như cách anh đã làm trong suốt hai ngày vừa qua".

"Trừng phạt em bằng sự im lặng?" - Michael cao giọng - "Em đang nói cái gì thế? Anh đâu có trừng phạt em, Mia".

"Xin lỗi anh" - mình cố gắng lắm mới không bật khóc - "Em đã nhắn cho anh khoảng 50 cái tin nhắn, gửi bánh xin lỗi

cho anh, và tất cả những gì em nhận được từ anh chỉ có 5 chữ: CHÚNG TA CẦN NÓI CHUYỆN…”

“Tha cho anh đi, Mia” - Michael nói, đầy khó chịu - “Anh hiện đang có nhiều chuyện…”

“Em biết anh phải chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ môn Lịch sử Điện ảnh Khoa học Viễn tưởng khá căng thẳng” - mình ngắt lời anh - “Và em biết em cư xử như một con ngốc tại bữa tiệc của anh. Nhưng ít nhất thì anh cũng nên…”

“Đó không phải là vấn đề bài tập ở trường, Mia ạ” - đến lượt Michael ngắt lời mình - “Và đúng vậy, Mia, em đã cư xử rất ngốc nghếch tại bữa tiệc của anh.

Nhưng đó không phải là chuyện khiến anh đau dầu. Sự thực là mấy hôm nay enh đang phải đối mặt với cuộc khủng hoảng gia đình. Bố mẹ anh … chuẩn bị ly dị.”

CÁI GÌ???

Mình bàng hoàng không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy: “Sao cơ ạ?”

“Đúng vậy” - Michael đứng dậy, quay lưng về phía mình, hai tay ôm đầu - “Bố mẹ anh quyết định ly dị. Họ nói với anh vào đúng đêm có bữa tiệc”. Mặc dù đã rất cố giấu, nhưng mình có thể nhận ra nỗi đau đớn hằn sâu trên mặt của Michael.

“Đáng ra anh đã kể với em tối hôm đó. Nếu em ở lại đến cuối buổi. Nhưng khi

anh từ phòng bố mẹ đi xuống lầu thì em đã về mất rồi” - Michael nói.

Mình thật là ngu ngốc khi cho rằng Michael vì quá giận nên mới bỏ lên trên gác không thèm nhìn mặt mình. Anh ấy lên đó để nói chuyện với bố mẹ về chuyện chia tay của họ, chứ không phải bọn mình.

“Hóa ra không phải họ đi dự hội nghị” - Michael rầu rĩ - “Họ đã nói dối anh. Họ đi gặp chuyên gia tư vấn hôn nhân, nhằm cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Nhưng đã không có kết quả”.

Mình vẫn chỉ biết nhìn chằm chằm vào mặt Michael, không biết an ủi anh ra sao. Mình có cảm giác như lồng ngực mình

sắp nổ tung, mình không thể thở nổi.

“Bác Ruth và bác Morty?” - mình thì thào - “chia tay ư?”

“Đúng vậy”.

“Lilly biết chuyện này chưa anh?”.

“Bố mẹ anh đang đợi có dịp thích hợp để thông báo với con bé” - Michael lắc đầu nói - “Thực ra họ cũng chưa định nói cho anh biết. Nhưng tại anh đã đoán ra chuyện gì đó không ổn nên… Bố mẹ anh cho rằng Lilly hiện đang có quá đủ áp lực rồi, với tờ tạp chí mới sắp xuất bản, lại còn vở nhạc kịch tới đây nữa. Nên họ quyết định sẽ thông báo với nó sau. Mặc dù anh không tán thành cách suy nghĩ của họ, nhưng bố mẹ yêu cầu anh hãy làm

theo ý họ. Vì thế em đừng nói gì vội với Lilly nhé”.

“Em nghĩ là cậu ấy cũng biết…”

“Anh cũng nghĩ vậy” - Michael nói - “Ít nhất thì cũng nghi ngờ chuyện gì đó. Bởi trong suốt thời gian anh đi học xa, ở nhà chỉ có mỗi mình Lilly chứng kiến các cuộc cãi vã.”

“Ôi Chúa ơi!” – tự dưng mình cảm thấy thương Lilly vô cùng. Giờ mình đã hiểu tại sao cậu ấy suy nghĩ và cư xử kỳ cục như vậy xung quanh vụ tờ tạp chí văn học. Chuyện hai bác Moscovitz chia tay có thể lý giải tất cả những cơn nóng giận thất thường của Lilly dạo gần đây.

Giá mà mình cũng có lý do nào đó để

giải thích mấy hành động nông nổi, thiếu suy nghĩ của mình.

“Michael” - mình nói - “Em không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Em đã nghĩ là anh giận em bởi cái cách em cư xử tối hôm đó. Em tưởng là anh thất vọng hay ghét bỏ em. Bởi em không biết cách tiệc tùng sao cho đúng.”

“Mia” - Michael lắc đầu - “Anh đúng là đã giận em. Anh không cần một cô bạn gái biết tiệc tùng. Anh chỉ cần…”

Nhưng trước khi Michael kịp nói thêm từ nào thì cánh cửa phòng anh ấy bật mở, anh Doo Park lao như bay vào phòng. Trông anh ấy có vẻ rất vui… nhất là sau khi nhìn thấy mình.

“Ôi, xin chào công chúa!” - anh ấy kêu to - “Anh đã đoán là em ở đây, vì anh thấy chú Lars ngoài phòng khách xem TV. Em khỏe chứ? Cảm ơn em về mấy cái bánh “Xin lỗi” nhé. Mike và anh đã ăn suốt mấy ngày nay”.

Nếu bình thường mình sẽ vui vẻ nói “Không có gì ạ” và “Em vẫn khỏe, cảm ơn anh, Doo Park. Còn anh?”.

Nhưng với tâm trạng rối bời như hiện giờ, mình chỉ MUỐN NÓI rằng: “Ra ngoài, Doo Park! Đi ra! Michael anh nói tiếp đi. Anh chỉ muốn điều gì? ANH CHỈ MUỐN ĐIỀU GÌ???”

Mình dám chắc thông tin đó sẽ vô cùng quan trọng, nhất là khi ngay trước đó là

câu “Anh đúng là đã giận em”.

Đúng lúc đó điện thoại đổ chuông và anh Doo Park nghe máy: “Cháu chào bác, bác Moscovitz! Vâng, Mike có đây ạ. Bác muốn nói chuyện với cậu ấy ạ? Bác chờ chút. Mike, mẹ cậu gọi”.

Mặc dù Michael đã xua tay ra hiệu và nói nhỏ “Hãy nói mình không có ở đây” nhưng đã quá muộn. Anh ấy đành chậm chạp ra nghe điện: “Mẹ ạ? Vâng, con đang bận chút việc. Con gọi lại cho mẹ sau được không?”.

Nhưng mẹ anh ấy có vẻ có nhiều chuyện muốn nói nên Michael, luôn là một đứa con trai có hiếu, đã không nỡ bỏ máy. Còn mình thì ngồi đó, nghĩ ngợi lung

tung, hai bác Moscovitz chia tay thật ư? KHÔNG THỂ NÀO! Làm sao lại có chuyện như vậy được??? Việc họ quyết định ly dị thật KHÔNG BÌNH THƯỜNG chút nào! Chẳng khác nào như… như… chuyện mình và Michael chia tay.

Liệu bọn mình có sẽ như họ không? Bởi nãy giờ chưa hề nghe thấy Michael nói câu tha lỗi cho mình. Về chuyện với anh J.P. Michael thừa nhận là đã giận mình, nhưng không hề nói liệu anh ấy có CÒN GIẬN nữa hay không.

Mình sẽ chỉ biết được điều đó sau khi Michael nói chuyện xong với mẹ. “Mẹ! Mẹ! Con hiểu mà. Mẹ đừng lo.”

Mình chợt nhận ra rằng chuyện đang xảy ra với Michael - và với tụi mình - không phải chỉ một vài cái bánh “Xin lỗi” có thể giải quyết được.

Mình cũng biết rằng mình không thể làm gì để giúp anh ấy được.

Chính vì thế mình quyết định đứng dậy và ra về.

Bởi nếu không thì mình biết làm gì?

Tại bàn học của Công chúa

Công chúa Amelia Mignonette

Grimaldi Thermopolis Renaldo

Tiến sỹ Carl Jung kính mến,

Cháu vẫn biết là ngài đã chết. Nhưng

chuyện ngày càng trở nên tồi tệ hơn rất nhiều.

Giờ thì cháu chẳng quan tâm đến chuyện hoàn thiện bản thân hay vượt qua cái tôi của chính mình.

Điều cháu lo lắng nhất hiện nay là cho mấy người bạn của mình.

Mặc dù bản thân cháu cũng đang có không ít vấn đề.

Cháu mới biết được chuyện bố mẹ bạn trai cháu sắp ly dị. Tiến sỹ Jung, chắc ngài cũng hiểu điều này tác động mạnh thế nào đến một người còn trẻ như Michael. Nó không những khiến trái tim Michael bị tổn thương, thậm chí anh ấy có thể còn gặp phải các vấn đề về

chuyện buông-thả-bản-thân. Nhỡ từ chuyện ly dị của bố mẹ, anh Michael cho rằng cách giải quyết các mâu thuẫn trong một mối quan hệ là bỏ đi hoặc chia tay.

Cháu phải làm sao bây giờ?

XIN HÃY GIÚP CHÁU!

Thứ Hai, ngày 8 tháng 3, nửa đêm, trong phòng ngủ

Hoàn cảnh của mình hiện giờ khiến mình liên tưởng tới truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!". Khúc nhân vật chính đi lang thang trên những con phố đông người giữa lòng Manhattan, nhưng trong lòng vẫn vô cùng trống trải. Cô đơn tới mức anh ta nhận ra rằng: không còn cách nào khác ngoài chuyện lao đầu vào đoàn

tàu tốc hành F1 đang từ từ đi tới.

Mình cũng biết việc làm này là vô cùng ích kỷ, bởi người lái tàu sẽ không bao giờ vượt qua được chuyện này suốt quãng đời còn lại của mình.

Chẳng nhẽ cuộc đời mình đang bắt đầu bắt chước TÁC PHẨM của mình sao? Câu chuyện ngắn của mình đang dần trở thành hiện thực - nhưng không phải với anh J.P.

Mà là với MÌNH.

Tối nay, sau khi lên xe, mình đã viết cho Michael một lá thư rất dài qua email (nhờ cái máy điện tử có GPRS của chú Lars), nói rằng mình yêu anh ấy rất nhiều, và mình rất tiếc về chuyện đã xảy

ra với bố mẹ anh ấy và hành động nông nổi trẻ con của mình tại bữa tiệc.

Mình đã nghĩ rằng sau khi về đến nhà sẽ nhận lại được hồi âm của Michael, rằng anh ấy cũng rất yêu mình, và đã tha lỗi cho mình vì hành động kỳ quặc tại bữa tiệc.

Nhưng mình đã chỉ hy vọng hão huyền.

Không một lời nào.

Mình phải làm gì BY GIỜ? Mình thậm chí đã gửi cả bánh "Xin lỗi" rồi. Nếu một chuyến du hành trên tàu vũ trụ cho Michael mà giải quyết được vấn đề chắc mình cũng làm.

Đầu mình bây giờ chỉ có câu nói dang dở

của Michael: “Mia, anh không cần một cô bạn gái biết tiệc tùng. Anh chỉ cần…”

Anh chỉ cần… GÌ???

Mình không biết anh ấy cần gì. Nhưng mình biết anh ấy không cần gì.

MÌNH!

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, trên xe limo đến trường

“Ôi Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra VỚI CẬU thế Mia?” – Lilly thảng thốt hỏi mình, khi vừa bước lên xe.

“Ý cậu là sao?”

“Trông cậu ghê quá. Tối qua cậu không ngủ được tí nào sao? Bà cậu sẽ giết cậu cho coi. Tối nay bọn mình phải thử trang

phục cho buổi diễn ngày mai.”

Lilly rõ ràng chưa biết chuyện mình đã biết về bố mẹ cậu ấy. Có thể Michael đã sai, Lilly chưa hề biết chuyện gì.

“Mình không biết. Mình nghĩ mình bị cảm.”

“Chán cậu ghê! À, về quyển tạp chí ý, mình đã in được 20 bản rồi. Còn 980 bản nữa thôi” - Lilly hào hứng khoe.

Tội nghiệp Lilly, cậu ấy vẫn ảo tưởng rằng tất cả mọi người trong cái trường THAE này sẽ mua mỗi người một tờ. Nhưng tất nhiên mình cũng chẳng buồn chỉnh lại, bởi trong đầu mình giờ đang trống rỗng. Mình chẳng thiết gì nữa.

Đến điều nhỏ nhặt nhất mình mong muốn - xin Lilly ĐỪNG CÓ ĐĂNG truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!" - cũng đâu có được toại nguyện. Đã thế còn phải nghe cậu ấy lải nhải về chuyện thế giới sẽ ra sao nếu ngày đó hai phóng viên Woodward và Bernstein từ chối không cho tờ Bưu Điện đăng phóng sự về vụ scandal chính trị Watergate.

Thật là một so sánh khập khiễng! Vụ Watergate phanh phui và làm sụp đổ cả một triều đại Tổng thống. Còn câu chuyện của mình sẽ làm tổn thương đến người khác. Cái nào quan trọng hơn?

"Câu chuyện của cậu đã được quảng cáo trên trang bìa, dưới cái tên Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập. Làm sao mình có thể DỠ

BỎ câu “Truyện ngắn của Mia Thermopolis – nàng công chúa của riêng Trung học Albert Einstein” mà không thiết kế lại toàn bộ TRANG BÌA? Đấy còn là chưa nói đến trang mục lục. Mình sẽ phải thiết kế lại trang bìa, in ra và photo 1000 trang giấy LẠI TỪ ĐẦU. Không đời nào có chuyện đó. KHÔNG BAO GIỜ!”

“Mình sẽ giúp cậu chuyện photo” - mình tha thiết khẩn cầu.

“Không là không” - Lilly lắc đầu quầy quậy.

Thật không tin được, cậu ấy thà làm tổn thương bạn mình còn hơn là bỏ thêm chút thời gian bên cạnh cái máy photo.

Vậy mà mình đã mất cả đêm nằm lo lắng cho cậu ấy.

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, tại Phòng điểm danh

Mình vẫn không tin chuyện này là sự thật. Nó chấn động ngang chuyện Wilma và Fred Flinstone chia tay. Hay Homer và Marge Simpson. Hay Lana Weinberger và Josh Richter.

Trừ việc mình chẳng hề quan tâm hay nuối tiếc khi HỌ chia tay.

NHỮNG CẶP ĐÔI SẼ KHIẾN BẠN NUỐI TIẾC KHI BIẾT HỌ CHIA TAY

Sarah Michelle Gellar và Freddie Prinze Jr.

Kelly Ripa và Mark Consuelos

Scooby Doo và Shaggy

Melissa Etheridge và Tammy Lynn Michaels

Bruce Springsteen và Patti Scialfa

Russell và Kimora Lee Simmons

Ben Affleck và Matt Damon

Danny DeVito và Rhea Perlman

Will và Jada Pinkett Smith

Nữ hoàng Elizabeth và Hoàng tử Phillip

Tom Hanks và Rita Wilson

Kevin Bacon và Kyra Sedgwich

Gwen Stefani và Gavin Rossdale

Ellen DeGeneres và Portia de Rossi

Hermione và Ron

Jay-z và Beyoncé

Téa Leoni và David Duchovny

Sandy và Kirsten Cohen

Tina Hakim Baba và Boris Pelkowski

Mẹ và thầy G

Không thể tin là hai bác Moscovitz chia tay. Họ là NHÀ TM LÝ mà. Nếu đến họ cũng không bảo vệ được hôn nhân của mình, thử hỏi những người khác còn biết hy vọng vào ai?

Tại bàn học của công chúa

Công Chúa Amelia Mignonette Grimaldi

Thermopolis Renaldo

Tiến sỹ Carl Jung kính mến,

Cháu đã hiểu rồi. Hoàn toàn.

Phải mất một thời gian cháu mới nhận ra được điều này. Nhưng giờ thì cháu đã hiểu.

Cháu đã cho rằng chỉ cần hoàn thiện bản thân và hiểu rõ con người mình, cháu sẽ được hạnh phúc. Nhưng cháu đã lầm. Và ngài cũng nên thừa nhận đi, không hề có cái gọi là hoàn thiện bản thân. Sự đổ vỡ của hai bác Moscovitz đã chứng minh điều đó.

Sự thật là chúng ta luôn cô độc.

Tất cả cuối cùng cũng sẽ quay về với cát

bụi.

Cháu đã hiểu ra điều đó.

Đây sẽ là lá thư cuối cùng cháu biết cho ngài. Vĩnh biệt ngài.

Người bạn cũ,

Mia Thermopolis

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, giờ Tiếng Anh

Mia, cậu không sao chứ? Trông cậu như đang rất buồn phiền về chuyện gì đó?

Mình không sao, Tina. Mình ổn mà.

Thật sao?

Ok, mình đang nói dối. Michael giận mình về chuyện nhảy với anh J.P. Nhưng anh ấy còn đang RẤT buồn phiền một

chuyện khác nữa. Mình không thể nói với cậu được. Nhưng nói chung là anh ấy hầu như không nói chuyện với mình. Mình thậm chí đã gửi bánh "Xin lỗi" đến cho anh ấy rồi. Mình không biết phải làm sao.

Có khi cậu không nên làm gì cả. Con trai không giống con gái, Mia ạ. Họ toàn giấu biệt cảm xúc của mình đi thôi. Có lẽ tốt nhất cậu nên để anh Michael một mình. Rồi anh ấy sẽ tự động gặp cậu sau khi giải quyết xong việc của mình. Giống như Boris và mấy bản nhạc của Bartók.

Cậu nghĩ vậy sao? Nhưng ngồi yên một chỗ không làm gì thật khó chịu! Ai mà chẳng muốn NÓI về cảm xúc của mình.

Mình biết. Nhưng đó là con gái. Còn con trai lại khác. Họ luôn là những sinh vật khó hiểu.

Hai cậu đang nói gì thế?

Không có gì.

Không có gì.

Lại là câu “Không có gì”. Thôi kệ các cậu. Nghe này. Buổi trưa nay. Giúp mình đóng tờ tạp chí.

Tất nhiên rồi.

KHÔNG!!! ANH J.P SẼ ĐỌC ĐƯỢC CU CHUYỆN VIẾT VỀ ANH ẤY MẤT!!! Giờ anh ấy ngồi ăn trưa với tụi mình mà.

Ờ mình cũng đang định hỏi chuyện đó

đây. Anh ta định ngồi ăn với tụi mình mãi mãi đó hả? Hay chỉ là sau khi vở nhạc kịch kết thúc?

Mình thì nghĩ đó là chuyện có-người-thích-Mia-nhà-mình.

CÁI GÌ???

Cậu nghĩ thế sao?

ANH ẤY KHÔNG HỀ!!!

Mình không biết nữa, Mia. Tối hôm đó, vụ anh ấy chủ động ra nhảy với cậu. Và mình thấy anh ấy nhìn trộm cậu suốt, khi cậu không để ý.

Sao cậu không nghĩ rằng anh ấy đang nhìn MÌNH, Tina?

Ớ…Ờ… CÓ THỂ là anh ấy nhìn cậu

thật, Lilly. Chỉ là mình thấy…

Cậu CÓ MUỐN anh ấy nhìn cậu không, Lilly?

Mình không hề nói thế. Mình chỉ hỏi tại sao Tina dám chắc rằng người anh ấy nhìn KHÔNG PHẢI là mình. Bởi Mia và mình ngồi cạnh nhau suốt. Do đó có thể là anh ấy thích MÌNH, chứ không phải Mia.

Ôi Chúa ơi. Cậu thích anh J.P.

MÌNH KHÔNG CÓ!!!!!!

Ồ có đấy! Chắc chắn là cậu có thích.

ÔI CHÚA ƠI! CẬU CÓ THỂ TRƯỞNG THÀNH HƠN MỘT CHÚT KHÔNG? MÌNH KHÔNG THÈM NÓI CHUYỆN

VỚI HAI NGƯỜI NỮA!!!

Wow. Cậu ấy thích anh J.P thật.

Mình biết! Phản ứng vừa rồi không phải quá rõ sao?

Choáng thật! Mình luôn cho rằng anh J.P không thích týp con gái như Lilly.

Chỉ vì anh ấy đẹp trai, nói tiếng Anh và xuất thân giàu có sao?

Không. Vì anh ấy là týp người thích sự sáng tạo. Cao ráo. Và nhảy đẹp.

Wow. Vậy thì mình không hiểu. Nếu Lilly thích anh ấy như vậy thì tại sao còn muốn đăng câu chuyện của mình? Như vậy sẽ chỉ làm tổn thương anh ấy mà thôi.

Mình không biết nữa. Mình rất quý Lilly. Nhưng phải nói là mình không thể hiểu nổi cậu ấy.

Ờ… TOÀN BỘ nhà Moscovitz đều khó hiểu như vậy.

Ôi Mia. Chuyện của cậu và anh Michael sẽ thế nào đây?

Mình cũng chẳng biết nữa.

Ôi Mia, trông cậu mệt mỏi quá. Cậu đối diện với chuyện này thật giỏi, là mình chắc đã khóc thành một dòng sông chảy đi vạn dặm rồi.

Mình đang khóc đấy chứ, Tina. Ở bên trong lòng.

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, giờ ăn trưa

Tại bữa trưa hôm nay vừa thấy mình anh J.P đã vồn vã hỏi: “Mia, em không sao chứ?”

“Vâng. Sao anh hỏi thế?”

“Tại trông em có gì đó không ổn. Da em có vẻ hơi tái.”

Chẳng có tí teo mùi mẫn giống như một người đang yêu thầm mình sẽ nói. Tina đã sai. Có lẽ Lilly mới chính là người anh J.P thích.

Nếu họ hẹn hò với nhau thì hay biết mấy. Lilly sẽ không phải quá buồn bã sau khi biết chuyện bố mẹ chia tay. Và chuyện của Michael và mình.

Và cậu ấy cũng sẽ không còn thời gian

rảnh khủng bố tinh thần mình, như cách cậu ấy đang làm bây giờ.

Lilly: Sao thế, C2G? Sao cậu ăn mãi chưa xong đĩa sa-lát thế?

Mình: Bởi vì mình không có tâm trạng ăn sa-lát.

Lilly: Từ bao giờ cậu không còn tâm trạng ăn sa-lát nữa thế?

Mình: Từ hôm nay, được chưa?

Cả bàn: Ooooo..

Mình: Xin lỗi. Mình không có ý đó.

Lilly: Tụi này biết cậu có chuyện gì đó không ổn. NÓI RA ĐI.

Mình: KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ CẢ.

MÌNH CHỈ ĐANG RẤT MỆT, OK?

J.P: Có ai muốn xem đôi giày jazz mới của anh không? Trông ngộ phết. Xem nè!

Có phải anh J.P đang cố đánh lạc hướng Lilly khỏi tra hỏi mình không?

Nếu đúng vậy thì anh ấy đúng là một người bạn tuyệt vời!

Mình cần phải đổi đề tài thôi. THẬT NHANH!

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, giờ NK&TN

Lilly thật quá đáng! Cậu ấy đâu cần phải đi nói với cô Hill rằng mình đang tìm cách phá hoại tờ báo của cậu ấy, để có thể ôm đồ vào phòng giáo viên một mình yên tĩnh làm việc.

Mình có trong mình dòng máu dũng cảm và kiên cường của cụ tổ Rosagunde nhưng sao mình không làm gì được cái gì ra hồn vậy trời???

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, cầu thang tầng 3

Kenny đứng dậy xin phép đi toa-lét được vài phút thì đến lượt mình. Cả hai bùng tiết Khoa học Trái Đất để gặp Tina - bùng tiết Hình, Boris - bùng tiết Tiếng Anh và Ling Su - bùng tiết Nghệ thuật, lên đây tập lại vũ đạo cho vở nhạc kịch.

Mình cảm thấy rất tội lỗi khi bùng học thế này.

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, phòng Khiêu vũ, khách sạn Plaza

Lúc bọn mình bước vào phòng Khiêu vũ chiều nay đã thấy cả một dàn nhạc lớn đang chờ.

Hệ thống âm thanh ánh sáng cũng đã sẵn sàng. Ai cũng tất bật chuẩn bị.

Thậm chí sân khấu cũng đã được dựng lên.

Một sân khấu thực sự!

Không thể tưởng tượng nổi chỉ sau một đêm, một khối lượng công việc khổng lồ của-một-tuần-làm-việc đã được hoàn tất.

Thật thần kỳ làm sao!

Nhưng tâm trạng của bà thì…

“Tại sao lại đến muộn như thế??” - bà nhảy chồm chồm.

“Cháu xin lỗi. Có vụ tai nạn ở phố 5” - mình vội giải thích.

“Sự chuyên nghiệp của mấy đứa để đâu?” - bà vẫn lờ đi như không nghe thấy gì - “Nếu đây là một buổi biểu diễn Broadway thật thì tất cả đã bị sa thải rồi! Sân khấu kịch không bao giờ cho phép sự chậm trễ, dù cho có lý do gì đi chăng nữa”.

Một con ngựa bị sa xuống hố. Phải dùng tới 10 xe taxi để kéo nó lên. Cũng may là con ngựa không sao” - anh J.P kiên nhẫn phân trần.

Thông tin này khiến bà đột nhiên thay đổi hẳn thái độ. Hay nói đúng hơn là NGƯỜI THÔNG BÁO tin này đã làm

được điều không tưởng đó.

“Ồ, John Paul” - bà cười rất tươi - “Ta không nhìn thấy cháu đứng ở đó. Đi nào, chàng trai, chúng ta cùng đi xem trang phục biểu diễn của cháu nhé”.

!!!!!!

Geeezzz!!! Mình không biết là anh J.P thích ai, mình hay Lilly nhưng mình biết rất rõ BÀ THÍCH AI.

Bọn mình lần lượt đi thay trang phục và lên sân khấu chuẩn bị. Để cho giọng của bọn mình không bị chìm nghỉm dưới tiếng đàn piano và vi-ô-lông, mỗi đứa được trang bị một chiếc mic nhỏ xíu, như các diễn viên chuyên nghiệp vậy. Phải công nhận mấy cái mic đó xịn thật, giọng

của bọn mình nghe hay hẳn lên! Kể cả khi ngân lên đến nốt nhạc cao nhất, giọng mình cũng nghe không bị chói tai chút nào.

Xem ra vụ bùng học trốn lên cầu thang tầng ba tập nhảy cũng chẳng giúp ích được gì nhiều cho Kenny. Thật không có hy vọng gì với khả năng vũ đạo của Kenny. Chân cậu ấy dường như không phải là của cậu ấy. Bà đã tống kenny xuống tít hàng cuối cùng của dàn đồng ca.

Giờ bà đang phát cho bọn mình tờ nhận xét. Bà ghi chép lại trong suốt quá trình tập luyện của bọn mình và thay vì dừng lại giữa chừng để sửa cho từng người, bà sẽ đọc to từng tờ nhận xét một vào cuối

buổi. Ví dụ như bây giờ, bà đang dạy dỗ Lilly rằng không được nhấc váy lên bằng cả HAI TAY như thế, lúc đi lên bậc cầu thang để chào hỏi Alboin: “Một công nương luôn chỉ dùng MỘT TAY để nâng váy”.

“Nhưng cháu đâu phải là công nương” - Lilly cãi - “Cháu là cô gái lẳng lơ mà, bà quên à?”

“Một nhân tình” - bà sửa lại - “không phải là gái lẳng lơ, cô bạn nhỏ ạ. Nói như cháu chẳng nhẽ Camilla Parker Bowles là gái lẳng lơ sao? Hay như Evita Rerón chẳng hạn? Không hề! Một số nhân vật nổi tiếng thế giới hiện nay cũng khởi đầu từ chuyện là nhân tình của ai đó. Nhưng như thế không có nghĩa họ

là gái lẳng lơ. Và làm ơn, đừng cãi ta nữa. Hãy dùng MỘT tay để nâng váy thôi.”

Giờ thì bà đang chuyển sang J.P. Tất nhiên là mọi chuyện anh ấy làm đều hoàn hảo.

Mặc dù mình vẫn không hiểu tại sao bà nghĩ rằng nịnh nọt con trai nhà John Paul Reynolds Abernathy có thể giúp bà mua được hòn đảo nhân tạo Genovia, nhưng từ lâu mình đã từ bỏ ý định đoán trước ý bà. Bởi bà là một người cực kỳ bí ẩn và khó lường. Cứ khi nào mình cho rằng đã đoán được kế hoạch của bà, thì y như rằng bà đã kịp nghĩ ra được cái gì đó quái lạ hơn nhiều.

Bà sẽ không bao giờ nói cho mình nghe động cơ thật sự đằng sau các việc làm của bà. Ví dụ như tại sao bà nhất quyết mình phải vào vai Rosadunge, chứ không phải ai khác thực sự có năng lực như Lilly.

Bà cũng sẽ không đời nào chịu thừa nhận là toàn bộ kế hoạch tỏ-ra-tốt-bụng-với-J.P chỉ với một mục đích: khiến cho bố anh ấy phải rút lui trong cuộc đấu giá mua đảo Genovia.

“Ta rất thích khúc cuối cháu nghiêng mình cúi chào Rosadunge như vậy, John Paul. Nhưng cho ta góp ý một chút nhé. Ta nghĩ sẽ hay hơn nếu, sau khi cúi chào, cháu đưa tay kéo Amelia vào lòng và đặt một nụ hôn lên môi cô bé, còn Amelia thì

hơi ngửa người ra sau. Như thế này… Feather, cô làm ơn chỉ cho J.P ý của ta được không…”

KHOANNNNNN. CÁI GÌ THEEEEEEẾ????

Thứ Ba, ngày 9 tháng 3, trên xe limo từ khách sạn Plaza về nhà

ÔI CHÚA ƠI!!!! ANH J.P SẼ PHẢI HÔN MÌNH!!!!! TRÊN SN KHẤU!!!!!

Không thể tin được. Trong kịch bản làm gì có cảnh đó. Bà chỉ muốn thêm nó vào bởi vì… Ờ mà mình cũng chẳng biết tại sao.

Mà mình nghĩ lại rồi, cảnh cuối lúc Rosadunge và Gustav hôn nhau, sau khi

hạ được Alboin ý, trong lịch sử không hề xảy ra.

Cũng như cảnh người dân thành phố và vua nước Ý nắm tay nhau nhảy xung quanh Rosadunge và Gustav ăn mừng vì đã lật đổ được Alboin.

Hơn nữa, bà BIẾT THỪA trái tim mình thuộc về người khác mà. Vậy mà giờ bà yêu cầu mình hôn người khác là saooooo?

Tranh thủ lúc mọi người không để ý, mình vội chạy tới hỏi xem có phải bà đã lường trước hậu quả của toàn bộ phi vụ hôn hít tít mù này không. Tất nhiên mình không làm ầm ĩ lên bởi mình không muốn anh J.P biết mình phản đối vụ hôn nhau

này. Mình không muốn phản bội bạn trai mình bằng việc hôn một chàng trai khác - cũng chính là người mình đã nhảy sexy cùng gần một tuần trước. Nhưng mình cũng không muốn chạm đến tự ái của anh J.P.

“Cháu thôi ngay đi không, Amelia” - bà lừ mắt - “Trong đoạn cuối của tất cả các vở nhạc kịch, bao giờ nam nữ nhân vật chính cũng kết thúc bằng một nụ hôn. Cháu không thể làm khán giả thất vọng được”.

“Nhưng, bà…”

“Và cũng đừng có khóc lóc với ta rằng hôn John Paul sẽ khiến cháu cảm thấy đang phản bội CẬU TA nhé (“Cậu ta” là

tên mà bà đặt cho Michael). Đây gọi là DIỄN XUẤT, hiểu chưa Amelia. Cháu cho rằng Ngài Laurence Olivier sẽ nổi giận khi vợ của ông, Vivien Leigh bị yêu cầu phải hôn Clark Gable trong phim Cuốn theo chiều gió? Chắc chắn là không rồi. Bởi ông ấy hiểu đó chỉ là DIỄN XUẤT".

"Nhưng…"

"Thôi nào, Amelia! Ta không có thời gian cho mấy chuyện như vậy! Ta có rất nhều việc cần phải làm trước buổi biểu diễn ngày mai. Duyệt lại chương trình ngày mai, gặp gỡ mấy người quản lý khách sạn. Không hơi đâu đứng đây tranh cãi với cháu những chuyện thiếu chuyên nghiệp như thế này. Hai đứa sẽ hôn nhau,

chấm hết. Trừ khi cháu muốn ta nói đôi lời với cô bạn nhỏ trong dàn đồng ca…”

Mình ngó vội qua Amber Cheeseman đầy vẻ sợ sệt. Bà nắm được thóp mình rồi!

Ngay khi mình định bước lên xe về nhà thì anh J.P không hiểu từ đâu chạy vụt ra và gọi tên mình.

“Ơ, chào anh” - mình bối rối nói. Rõ ràng anh ấy đã đứng đợi mình. Nhưng … tại sao??? - “Có chuyện gì ạ? Anh có cần đi nhờ xe không? Em sẽ bảo tài xế đưa anh tới đó”.

“Không, anh không cần đi nhờ xe. Anh cần nói chuyện với em. Về nụ hôn” - J.P nói vội.

!!!!!!!!!!!!!!

Lilly đang ngồi trong xe đợi mình, cậu ấy chắc chắn đã thấy hai bọn mình đứng nói chuyện trước cửa khách sạn nên đã hạ cửa kính xe xuống và gọi: “Hai người kia, lên xe mau đi để mình còn về làm nốt quyển tạp chí!”.

Cậu ấy đôi lúc thật chẳng ý tứ tạo nào cả!

“Nghe này Mia” - anh J.P hoàn toàn lờ đi như không nghe thấy tiếng giục giã của Lilly - “Anh biết em đang có chuyện với bạn trai của em, và lỗi một phần là do anh - không, không, đừng có chối làm gì. Tina đã kể hết với anh rồi. Anh thực sự rất lo cho em, cả ngày hôm nay trông em

xuống tinh thần vô cùng, nên anh đã ép Tina nói cho anh biết nguyên nhân. Em nghe này, chúng ta không phải diễn cảnh hôn nhau. Một khi bắt đầu diễn, sân khấu hoàn toàn thuộc về chúng ta. Chúng ta có thể làm mọi chuyện theo ý mình. Bà em sẽ không thể ngăn chúng ta dở chừng. Vì thế anh chỉ muốn nói với em một điều, nếu em không muốn thì chúng ta sẽ không phải làm chuyện đó. Anh sẽ không giận hay gì cả. Anh hoàn toàn hiểu".

Ôi CHÚA ƠI!

Anh ấy suy nghĩ thật chín chắn và sâu sắc làm sao!!!

Có lẽ vì thế mà mình đã làm cái việc mà mình đã làm ngày sau đó: Kiễng chân lên

và hôn vào má anh chàng ghét-người-ta-bỏ-ngô-vào-tương-ớt!

“Cám ơn anh, J.P” - mình nói.

Anh J.P thì vẫn đang sững người vì bất ngờ.

“Vì…vì chuyện gì? Anh chỉ nói là em không phải hôn anh nếu em không muốn thôi mà”.

“Em biết” - mình nắm lấy tay anh ấy - “Chính vì thế em mới hôn anh”.

Rồi mình chạy ngay vào xe.

Chịu sự tra khảo gần như tức thì của Lilly…

Lilly: Chuyện đó là sao?

Mình: Anh ấy nói mình không phải hôn anh ấy.

Lilly: Vậy tại sao cậu lại hôn lên má anh ấy.

Mình: Bởi vì mình thấy anh ấy rất dễ thương.

Lilly: Chúa ơi. Cậu ấy thích anh ấy!

Mình: Bọn mình chỉ là bạn.

Lilly: Cậu có thói quen hôn bạn khác giới từ khi nào vậy? Sao chưa bao giờ thấy cậu hôn Boris?

Mình: Cậu đã nghe vụ cậu ta mắc chứng rối loạn chức năng bài tiết nước bọt chưa? Không hiểu sao Tina chịu nổi.

Lilly: Chuyện gì đang xảy ra giữa hai

bọn cậu thế? Cậu và J.P đó.

Mình: Không có gì cả. Mình đã nói với cậu rồi, bọn mình chỉ là bạn.

Và mặc dù mình biết chỉ không lâu nữa thôi Lilly sẽ biết cái tin động trời về chuyện chia tay của bố mẹ cậu ấy, mình không nên làm cậu ấy buồn hay thất vọng thêm nữa. Nhưng mình không chịu nổi nữa rồi. Bởi mình quá giận.

Mình: Vấn đề là chuyện gì đang xảy ra giữa CẬU và anh J.P thì đúng hơn?

Lilly: MÌNH Á? Mình đâu phải người đã hôn anh ấy, cũng không phải là người đã nhảy sexy với anh ấy. Mình chỉ quý anh ấy như một người bạn, như cái cách mà cậu TUYÊN BỐ về mối quan hệ của hai

người.

Mình: Vậy tại sao cậu không chịu gỡ câu chuyên của mình viết về anh ấy ra khỏi số báo tới? Nó sẽ chỉ khiến anh ấy đau lòng đến suy sụp. Nếu cậu thực sự quý anh ấy như một người bạn, tại sao cậu lại muốn làm tổn thương anh ấy?

Lilly: Mình sẽ không phải là người làm tổn thương đến anh ấy. Người đó sẽ là cậu. Mình đâu phải tác giả của câu chuyện đó.

Đôi lúc mình nghĩ sao chiếu mệnh của Lilly có hình một con rắn, nhện, hoặc rết cũng được. Nhưng ắt phải là một con gì đấy chứa độc tố!!!

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, nửa đêm, trong

phòng ngủ

Không một email nào từ Michael!

Cũng chẳng có tin nhắn nào cả!

Mình biết hiện anh ấy đang có rất nhiều việc phải lo lắng, không thể tập trung vào mình và các vấn đề của mình. Mình cũng không mong có một bó hoa với tấm thiệp đề câu “Anh yêu em” đang đợi mình ở nhà.

Cái mình cần chỉ là một cú điện thoại trấn an mình rằng chuyện giữa hai đứa mình vẫn ổn, và anh ấy vẫn là bạn trai của mình.

Nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Mình về nhà và tất cả mọi người đã đi ngủ hết.

Nghề diễn viên thật không đơn giản chút nào. Giờ mình đã hiểu cảm giác của cô Meryl Streep mỗi khi về đến nhà sau hàng giờ luyện tập cho một bộ phim đoạt giải Oscar nào đó. Từ nay về sau mình sẽ không bao giờ coi thường nghề diễn viên nữa.

Mình cũng đã làm theo lời khuyên của Tina, để cho Michael một không gian riêng. Như cách cậu ấy thường làm với Boris mỗi khi cậu ấy cần phải học mấy bản nhạc mới của Bartosk.

Còn nữa, mình mới ngộ ra một điều: chỉ vì bạn CÓ THỂ làm tốt một việc không có nghĩa là bạn NÊN làm điều đó.

Ví dụ như vụ truyện ngắn của mình chẳng

hạn. Mình CÓ THỂ VIẾT TỐT thật đấy, nhưng rõ ràng là mình KHÔNG NÊN sáng tác truyện dựa trên một nhân vật có thật - người có thể sẽ đọc được câu chuyện đó và bị tổn thương vì nó.

Chỉ vì bạn CÓ quyền lực không có nghĩa là bạn nên SỬ DỤNG nó. Hay LẠM DỤNG nó. Câu này là dành cho bà và Lana.

Mình…

CÓ AI ĐÓ NHẮN TIN CHO MÌNH!!!!!!!!!!

LÀM ƠN LÀ MICHAEL ĐI

LÀM ƠN LÀ MICHAEL ĐI

LÀM ƠN LÀ MICHAEL ĐI

LÀM ƠN LÀ…

Haizzzz, thì ra là Lilly.

Womynrule: Cậu đã quá tự phụ khi hôn anh ấy như vậy, trong khi cậu không hề biết anh ấy có thích cậu thật hay không. Nhỡ anh ấy sẽ hiểu sai thì sao? Cậu không những nhảy sexy với anh ấy, giờ lại còn chủ động hôn lên má anh ấy nữa. Với một người luôn mồm lo sợ sẽ làm tổn thương anh ấy, chẳng phải cậu nên suy nghĩ kỹ hơn trước khi hành động nông nổi như vậy sao?

!!!!!

LOUIE MẬP: Ồ vậy sao? Với một người luôn mồm phủ nhận không có tình cảm gì với anh ấy, rằng hai người chỉ là bạn, thì

có vẻ như cậu đã quan tâm hơi thái quá về chuyện anh ấy thích mình rồi đó.

WOMYNRULE: Chỉ vì mình TƯỞNG RẰNG cậu đang hẹn hò với anh trai mình. Nhưng rõ ràng với cậu, một người bạn trai là không đủ. Cậu muốn có TẤT CẢ bọn họ.

LOUIE MẬP: CÁI GÌ??? Cậu đang nói cái quái gì thế? MÌNH KHÔNG HỀ THÍCH ANH J.P.

WOMYNRULE: Vậy sao. Soi gương đi. Thề là hai cánh mũi cậu đang phập phồng như điên cho coi.

LOUIE MẬP: Điên mất thôi. Mình KHÔNG hề nói dối. Lilly, mình yêu anh trai cậu và CHỈ CÓ anh trai cậu thôi.

Cậu BIẾT điều đó mà. Cậu BỊ LÀM SAO thế?

WOMYNRULE: (sign out)

Wow. Thật may là bố mẹ Lilly chưa hề nói cho cậu ấy biết về chuyện ly dị. CHƯA BIẾT mà cậu ấy đã cư xử kiểu này rồi, không hiểu đến khi BIẾT CHUYỆN thì cậu ấy sẽ còn điên tới độ nào nữa.

Trừ phi… cậu ấy ĐÃ BIẾT, như nghi ngờ của Michael, và chỉ ĐANG GIẢ VỜ là không biết. Như thế sẽ lý giải được rất nhiều về cách cư xử gần đây của Lilly.

Nhưng sao cũng được, mình đã biết phải làm gì. Nhiệm vụ bây giờ của mình đã rõ. Một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp

người mình.

Thì ra là hơi ấm từ người của Louie Mập đang cuộn tròn trên đùi mình.

Mình sẽ ngăn không cho anh J.P đọc truyện “Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!” trên tờ tạp chí văn học sắp tới của Lilly. Mình cũng biết sẽ phải làm gì với cái tên Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập.

Và mình nghĩ tiến sỹ Carl Jung nếu biết được cũng sẽ ủng hộ.

Trên bàn học của công chúa

Công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo

Tiến sỹ Carl Jung,

Xin chào ngài! Xin lỗi ngài về lá thư

trước. Hôm đó tâm trạng của cháu không được tốt cho lắm.

Cháu chỉ muốn viết thư lá thư này để thông báo: ngài không phải lo lắng, mọi chuyện đã khá lên nhiều rồi.

Từ nay cháu sẽ dành nốt quãng đời của mình Nói Thật và Làm Việc Tốt. Cháu nói thật đó! Đó chính là cách duy nhất để cháu có thể hoàn thiện bản thân. Còn những người như bà và Lana Weinberger chuyên nói dối và tống tiền người khác, làm mất cân đối quy luật cung cầu sẽ không bao giờ tìm được sự thanh thản trong tâm hồn.

Nếu bạn trai cháu mở tiệc, cháu nên đến đó và tận hưởng không khí vui vẻ với

mọi người, thay vì tìm mọi cách chứng minh cho anh ấy thấy rằng mình là một cô gái tiệc tùng.

Và nếu bạn của cháu định đăng một bài báo có thể làm tổn thương đến người khác, cháu cần phải ngăn cậu ấy lại.

Đúng không ạ?

Có như thế cháu mới tìm lại được sự tự tin của mình… và người bạn trai của mình. Bởi vì cháu nhớ anh ấy vô cùng.

Hy vọng là cháu không đòi hỏi quá nhiều. Cháu không muốn trở nên ích kỷ. Chỉ là cháu rất yêu anh ấy.

Luôn là bạn của ngài,

Mia Thermopolis

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, tại phòng điểm danh

Lilly không thèm nói chuyện với mình nữa. Sáng nay cậu ấy không đợi ngoài cổng chờ mình đến đón như mọi khi. Khi mình chạy vào nhà bấm chuông, không có ai trả lời.

Nhưng mình biết cậu ấy không hề bị ốm, bởi mình vừa thấy cậu ấy bên ngoài cửa hàng Ho's Deli lon ton đi mua sữa đậu nành.

Lúc mình giơ tay vẫy, cậu ấy quay ngoắt người bỏ đi.

Vậy là giờ thì CẢ HAI ANH EM nhà Moscovitz đều lờ mình đi.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, giờ Kinh tế Mỹ

OK. Đáng ra mình nên học thể dục nghiêm túc hơn một chút. Mình sẽ dẻo dai và khỏe mạnh hơn. Không cần phải nhờ đến chú Lars khuân giúp 3.700 tờ báo, như lúc nãy.

Mình vẫn còn nhớ rõ mã số bí mật tủ đựng đồ của Lilly, sau lần cậu ấy bị cảm, nhờ mình tới trường lấy hộ cặp sách.

Lúc mình vừa mở tủ đựng đồ của cậu ấy ra đã thấy cả chồng tạp chí Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập số 1 đang chờ được bán vào bữa trưa hôm nay. Mình chỉ còn mỗi việc là cuỗm sạch chúng đi.

Mặc dù không hề dễ dàng chút nào. Bởi chúng QUÁ NẶNG. Chú Lars và mình

đã phải chia đôi ra để bê. Mình điên cuồng tìm chỗ giấu - nơi Lilly sẽ không thể tìm ra chúng, bởi vì chắc chắn cậu ấy sẽ lục tung cái trường này khi phát hiện bị mất đống tạp chí. Và mình đã nghĩ tới toa-lét nam.

Vài phút sau, chú Lars và mình khệ nệ bê chồng báo vào đó giấu. Hóa ra toa-lét nam không hề giống như toa-lét nữ, không hề có gương ở chỗ bồn rửa, cũng như không có cửa giữa các buồng toa-lét. Với chồng báo cao ngất ngưởng trên tay che mất tầm nhìn, mình đã không nhận ra rằng chú Lars và mình không phải là người duy nhất đang ở trong đó.

Bởi vì John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ cũng có mặt và đang rửa tay ở

chỗ bồn rửa!!!

“Mia?” - anh J.P hết quay ra nhìn mình lại đến chú Lars - “Ờ… chào em. Có chuyện gì thế?”.

Cả chú Lars và mình vẫn chưa hoàn hồn khi thấy J.P.

“Ừm…ừm… không có gì ạ” - mãi một lúc mình mới lắp bắp được vài câu.

Nhưng hiển nhiên là anh J.P không tin rồi.

“Mấy cái đó là cái gì?” - J.P hất hàm chỉ về chồng báo trên tay chú Lars và mình.

“Thực ra… đây là bản copy truyên ngắn của em trên tạp chí Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập em vừa lấy trộm ở tủ đựng đồ

của Lilly và muốn mang giấu vào đây để không ai đọc được nó”.

“Tại sao?” - anh J.P nhướn mày ngạc nhiên hỏi - “Vì em không tự tin với truyện ngắn của mình sao?”.

“Không hẳn là vậy. Vì truyện của em viết về anh. Nhưng đó là trước khi em biết anh! Nói chung là nó rất ngớ ngẩn và chẳng ra làm sao. Em không muốn anh đọc được nó.”

Chưa bao giờ mình thấy J.P ngạc nhiên đến như vậy!

Nhưng trông anh ấy không có vẻ gì là giận dữ! Nếu không muốn nói là khá tự hào!

“Hừm… em viết chuyện về anh?” - J.P tựa lưng vào bồn rửa, nheo nheo mắt hỏi một cách hứng thú - “Nhưng lại không muốn anh đọc được nó. Anh có thể hình dung ra sự khó xử của em rồi. Dù sao thì anh vẫn cho rằng giấu chúng trong toa-lét nam không có tác dụng gì đâu. Lilly sẽ nhờ người vào đây tìm thôi, em không nghĩ vậy sao? Đây sẽ là nơi đầu tiên anh tìm kiếm, nếu anh là Lilly”.

J.P nói đúng. Giấu đám báo này trong đây không hề giải quyết được vấn đề, bởi Lilly chắc chắn sẽ cho người vào đây lục lọi.

“Vậy em biết làm sao với chúng bây giờ?” - mình nhăn nhó - “Ở một nơi mà Lilly không thể tìm ra ý”

J.P nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi thẳng về phía mình: “Đi theo anh”.

Mình nhìn qua thăm dò chú Lars. Chú ý nhún vai tỏ vẻ sao cũng được. Và thế là hai chú cháu mình khệ nệ ôm đống báo đi theo J.P, qua sảnh lớn đến…

…chỗ cái thùng rác chuyên dụng. Một trong mấy chiếc mình đã đặt mua hồi mấy tháng trước, với dòng chữ “GIẤY, ĐỒ HỘP VÀ TRAI LỌ” ở trên nắp thùng.

“Cậu ấy sẽ tìm thấy ra ở trong này thôi” - mình thất vọng nói - “Trên đó chẳng ghi chữ GIẤY sờ sờ ra đó sao”.

“Không hề,” - anh J.P mỉm cười đầy ranh

mãnh - “nếu chúng ta cho vào máy nghiền rác. Coi này…”

Anh ấy cúi xuống nhặt đại một tờ giấy trên sàn và bỏ vào cái máy nghiền ở ngăn đồ hộp. Ngay lập tức tờ giấy bị nghiền ra thành từng mẩu nhỏ li ti.

“Vấn đề của em đã được giải quyết! Vĩnh viễn!”

Nhưng khi mình nhìn xuống đống báo cao ngất nghểu dưới chân thì mình biết mình không thể làm điều đó. Mặc dù rất ghét cái bìa báo và câu chuyện mà mình viết trong đó, nhưng mình không thể hủy đi toàn bộ công sức mấy ngày vừa qua của Lilly.

“Công chúa?” - chú Lars nhắc - “Chuông

sắp reo rồi”

“Em…” - mình nhìn xuống cái bìa hồng rực ở dưới chân rồi ngẩng lên nhìn J.P - “Em không thể, anh J.P. Em xin lỗi. Nhưng em không thể. Lilly sẽ bị tổn thương… mà giờ cậu ấy đang có quá nhiều chuyện phải lo rồi. Dù rằng cậu ấy vẫn chưa biết”.

“Nghe này” - J.P vỗ vào vai mình - “Anh hiểu mà”.

“Không” - mình nói - “Em không nghĩ là anh hiểu được đâu. Câu chuyện của em ngu ngốc lắm lắm. CỰC KỲ ngu ngốc ý. Và mọi người sẽ đọc được nó và sẽ biết nó nói về anh. Họ sẽ thấy EM là một con ngớ ngẩn, chứ không phải anh. Họ sẽ có

một trận cười đã đời cho mà xem. Em không muốn làm cho anh hay Lilly bị tổn thương.”

J.P dịu dàng nói: “Em không phải lo cho anh. Anh là một kẻ cô độc mà, em quên rồi à? Anh không quan tâm mọi người nghĩ gì về anh, trừ một vài người bạn thân”.

“Có nghĩa là…” - mình chỉ vào chồng tạp chí dưới chân - “Anh sẽ không có vấn đề gì nếu em trả lại đống báo này vào chỗ cũ và để Lilly bán chúng vào bữa trưa hôm nay?”.

“Không hề”.

Sau đó J.P còn giúp chú Lars và mình cất lại mọi thứ vào tủ của Lilly.

Kế đó bọn mình chia tay nhau để cho kịp giờ lên lớp môn học tiếp theo.

Điều buồn nhất trong toàn bộ câu chuyện này chính là: Lilly sẽ không bao giờ biết được sự hy sinh cao cả mà anh J.P đã làm cho cậu ấy. J.P RÕ RÀNG là rất thích Lilly.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, giờ tiếng Anh

Hey, cậu có hồi hộp cho buổi trình diễn tối nay không? Mình thì có, CỰC KỲ!

Thú thật là mình thậm chí còn chẳng có thời gian lo nghĩ về chuyện đó.

Thật sao? Ôi không - cậu vẫn chưa có tin gì từ anh Michael?

Đúng.

Có lẽ anh ấy sẽ dành bất ngờ cho cậu sau buổi diễn tối nay, với một bó hoa hồng đỏ chẳng hạn.

Đôi khi mình mong sao được như Tina, luôn tung tăng trong một thế giới riêng, lộng lẫy màu hồng của hy vọng và hạnh phúc - Tinaland.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, tại bữa trưa

Lúc mình bước vào căng-tin trưa nay đã thấy Lilly và quầy bán báo của cậu ấy chuẩn bị sẵn sàng. Cậu ấy thậm chí còn căng băng-rôn, bảng hiệu quảng cáo cho số báo đầu tiên của tờ tạp chí văn học trường.

Mình cần phải ủng hộ cậu ấy! Sau những chuyện không hay xảy ra với gia đình cậu

ấy, dù rằng Lilly chưa biết gì về chuyện đó.

“Cho mình mua một tờ” - mình cười rất tươi bước tới trước mặt Lilly.

“5 đôla” - cậu ấy lạnh lùng nói.

Mình buột miệng thốt lên, trước cả khi kịp ngăn bản thân lại: “NĂM ĐÔLA??? CẬU ĐÙA HẢ??????”

“Để có thể xuất bản một tờ tạp chí không hề rẻ chút nào, cậu cũng hiểu mà. Cậu cũng chính là người lải nhải không ngừng về chuyện chúng ta phải làm sao kiếm cho đủ số tiền thâm hụt ngân quỹ còn gì”.

Mình bấm bụng rút ra tờ 5 đôla. Mặc dù biết thừa nội dung của nó không hề đáng

giá ngần ấy tiền.

Và đúng là thế thật. Trừ truyện ngắn của mình, luận văn của Kenny, mấy mẩu truyện tranh, thơ của anh J.P và……5 mẩu truyện ngắn mà Lilly đã nộp dự thi cho tờ Tuổi 16. Đúng thế, cả 5 bài xếp hàng lần lượt, chả thiếu bài nào.

Không thể tin được! Mình vẫn biết cậu ấy luôn đề cao bản thân một cách thái quá nhưng…

Đúng lúc đó cô Hiệu trưởng Gupta bước vào. CHƯA BAO GIỜ mình thấy cô ấy đặt chân vào căng-tin trường. Nghe đồn có một lần cô ấy giẫm phải miếng khoai tây của học sinh nào đó rớt ra trên sàn, và từ đó không bao giờ thèm bước chân

vào đây một lần nào nữa.

Cô ấy đi thẳng về phía quầy bán báo của Lilly.

“Uh-oh” - Ling Su ngồi bên cạnh mình thì thào - “Có vẻ như ai đó sắp gặp rắc rối to rồi”.

“Có thể cô Gupta không thích ý tưởng của tờ tạp chí” - Boris đoán.

“Mình lại nghĩ là cô ấy không tán thành nội dung các truyện ngắn của Lilly” - Tina giơ tờ báo lên - “Các cậu ĐÃ ĐỌC chưa? Siêu người lớn ý”.

Mình chưa bao giờ đọc truyện của Lilly. Cậu ấy chỉ mới kể sơ qua về nội dung của chúng cho mình nghe.

Không sai, Lilly đã gặp rắc rối to rồi!!!

Toàn bộ các bản copy của tờ Lỗ Mũi Hồng của Louie Mập đều bị HLV Wheeton thu hồi và vứt hết vào một chiếc túi rác đen mà thầy ấy mang theo.

“Như thế là vi phạm quyền tự do ngôn luận” - Lilly rít lên như một hồi chuông báo động, lúc cô Gupta yêu cầu cậu ấy đi cùng cô ấy ra khỏi căng-tin - “Mọi người đừng ngồi yên một chỗ như thế! Hãy đứng dậy và phản đối đi chứ! Đừng để chúng ta bị đàn áp như thế”.

Nhưng không ai có ý định hưởng ứng lời kêu gọi đó của Lilly. Học sinh của cái trường Trung học Albert Einstein này đã quá quen với việc bị đàn áp rồi.

Lúc HLV Wheeton nhìn thấy tờ tạp chí trên tay mình, thấy ấy tiến tới và chìa cái túi rác ra trước mặt mình: “Xin lỗi em, Mia. Em sẽ được hoàn trả lại tiền”. Và mình ngoan ngoãn vứt tờ báo vào.

Mình còn biết làm gì khác?

Anh J.P và mình chỉ biết quay ra nhìn nhau.

Không biết có phải mình tưởng tượng hay không, nhưng lúc đó trông anh ấy như là đang cố gắng để không CƯỜI PHÁ lên.

“Nghe này, Mia” - Tina kéo mình ra một chỗ thì thào - “Mình không muốn mọi người nghe được nhưng mình cần phải nói ngay với cậu chuyện này. Mình mới

phát hiện ra một điều. Hồi trước mình đã từng đọc một câu chuyện nói về hai chị em sinh đôi cùng yêu một chàng trai. Cô em sinh đôi luôn tìm mọi cách để làm cho hình ảnh của cô chị thật xấu xa trước mặt anh chàng kia”.

“Thì sao?” - mình ngẩn người ra hỏi - “Chuyện đó thì có liên quan gì đến mình. Mình làm gì có chị em sinh đôi nào.”

“Này nhé, cậu chẳng phải đã luôn miệng xin Lilly không đăng truyện “Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!” đó sao? Nhưng Lilly nhất quyết không chịu, dù rằng cậu biết điều đó có thể làm tổn thương đến anh J.P, khi anh ấy đọc được. Nhớ không?”

“Ờ, ý cậu muốn nói gì?”

“Biết đâu lý do Lilly không chịu rút truyện ngắn của cậu ra bởi vì cậu ấy MUỐN anh J.P đọc được nó. Bởi vì cậu ấy biết nếu anh ấy đọc được nó, anh ấy sẽ nổi giận với cậu và sẽ không còn thích cậu nữa. Anh ấy sẽ có thể quay ra thích CẬU ẤY.”

Mình há miệng chực phản đối: “Không đời nào. Lilly không bao giờ đối xử với mình như vậy đâu” nhưng rồi mình nhớ ra câu cuối cùng mà cậu ấy đã nói với mình trên xe limo tối qua trên đường từ khách sạn Plaza về nhà:

Mình sẽ không phải là người làm tổn thương đến anh ấy. Người đó sẽ là cậu. Mình đâu phải tác giả của câu chuyện đó.

Ôi Chúa ơi! Chẳng nhẽ Tina nói đúng? Lilly thích anh J.P nhưng lại cho rằng anh J.P thích mình? Chính vì thế mà cậu ấy nhất quyết không chịu rút truyện "Xin Đừng Bỏ Thêm Ngô!" ra không đăng?

Không. Không thể thế được. Bởi vì Lilly chưa bao giờ có tính sở hữu cao như vậy đối với con trai. Thật không giống cậu ấy chút nào!

"Mình chỉ muốn nói là cậu ấy KHÔNG NHẬN THỨC được điều mình đang làm" - Tina giải thích - "Cậu ấy có thể không dám thừa nhận với bản thân là mình thích anh J.P nhưng TRONG TIỀM THỨC cậu ấy đã hành động ngược lại".

"Không, không. Thôi mà, Tina. Như thế

thật dở hơi”.

“Vậy sao?” - Tina hỏi ngược lại mình - “Cậu hãy nghĩ kỹ mà xem, Mia. Gần đây Lilly đã để tuột mất BAO NHIÊU THỨ vào tay cậu? Đầu tiên là chức Chủ tịch Hội học sinh. Tiếp đến là vai Rosadunge. Và giờ là anh J.P. Mình chỉ nói thế thôi. Điều đó lý giải rất nhiều”.

Đúng là điều đó lý giải rất nhiều, nếu nó là sự thật. Nhưng thực tế là không. Bởi anh J.P không hề thích mình theo cách Tina nói.

Và cho dù Lilly có thích anh J.P thật đi nữa thì cậu ấy cũng không bao giờ đối xử với mình như vậy. Cậu ấy là người mình yêu quý thứ 7 trên thế giới này. Và mình

tin là mình sẽ chiếm vị trí thứ ba. Hoặc thứ tư trong lòng cậu ấy. Bởi vì cậu ấy không hề có bạn trai, cũng không có em, hay thú cưng của riêng mình.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, giờ NK&TN

Lilly vừa quay lại lớp. Trông mặt cậu ấy tái nhợt. Hình như cô Gupta đã gọi bố mẹ cậu ấy tới trường.

Mình không biết họ đã nói chuyện với nhau nhưng có vẻ như từ nay Lilly sẽ phải đưa nội dung cho cô Martinez duyệt trước khi đem đi in. Thì ra cô nàng không hề đưa cô Martinez xem trước 5 mẩu chuyện của cậu ấy.

Hay của mình.

Hay tên của tờ tạp chí. Giờ đã bị buộc phải đổi sang thành The Zine.

Chỉ là The Zine thôi!

“Nghe cái tên đó cũng hay đấy chứ!” - mình tìm mọi cách an ủi Lilly cho cậu ấy vui lên một chút.

Nhưng Lilly không buồn nói một lời nào với mình, kể cả một câu “Cảm ơn” hay “Xin lỗi”.

Mình rất muốn nói với Lilly rằng “Cậu muốn nói chuyện với mình không?” hay “Mình rất tiếc”… Nhưng mình không thể.

Bởi mình sợ… không biết cậu ấy sẽ bật lại câu gì.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, cầu thang tầng

3

Ngày hôm nay mình vi phạm nội quy hơi bị nhiều! Mình và Kenny lại vừa bùng tiết Khoa học Trái đất, chuồn lên đây cùng Tina tập lại lần cuối màn vũ đạo cho buổi trình diễn tối nay.

Kenny nói cậu ấy đang rất căng thẳng, bụng nôn nao như sắp nôn. Cả Tina cũng vậy.

Còn mình ư? Phải nói là RỐI LOẠN CÙNG CỰC!

Bởi tối nay mình sẽ phải làm một việc mà mình chưa bao giờ làm trong đời. Hôn một cậu con trai.

Mà không phải là Michael.

À, cả Josh Richer nữa, nhưng tên này không tính, bởi vì đó là trước khi mình và Michael hẹn hò.

Tối nay mình sẽ làm một chuyện lừa dối bạn trai mình!!!

OK. Nói lừa dối cũng không hẳn, bởi vì đây chỉ là một vở nhạc kịch - bọn mình chỉ là đang đóng kịch.

Nhưng mình phải hôn MỘT NGƯỜI CON TRAI KHÁC. Người mà mình đã nhảy sexy cùng, tối thứ bảy tuần trước, ngay trước mũi bạn trai mình.

Và khiến cho anh ấy nổi giận, không thèm nói chuyện với mình. Giờ anh ấy phát hiện ra vụ hôn nhau này nữa chắc bỏ mình luôn mất!

Còn nữa, điều mình lo lắng nhất hiện nay là: nhỡ sau khi hôn J.P xong, mình thấy thích nụ hôn đó thì biết làm sao??? Biết làm gì với Mia hả Mia ơi?

Ôi không, sao mình có thể VIẾT RA được những lời như thế này cơ chứ.

TẤT NHIÊN là mình sẽ không thích rồi. Mình chỉ yêu có một người và người đó là Michaeal. Ngay cả khi anh ấy đang giận mình. Mình KHÔNG BAO GIỜ thích hôn ai khác, ngoài Michael.

Ôi Chúa ơi, TẠI SAO ANH ẤY KHÔNG GỌI ĐIỆN CHO MÌNH??????

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, buổi biểu diễn

Anh ấy vẫn chưa gọi.

Sao hôm nay ở đây nhiều khách thế nhỉ?

Thật đấy.

Mình không được nhìn rõ xem ai là ai bởi bà cấm tụi mình không được ló mặt ra ngoài tấm rèm sân khấu: “Nếu các cháu có thể nhìn thấy khán giả, nghĩa là họ cũng có thể nhìn thấy các cháu. Thật không chuyên nghiệp chút nào khi để người khác nhìn thấy trang phục biểu diễn của mình khi buổi biểu diễn chưa bắt đầu”.

Đây chỉ là một buổi biểu diễn nghiệp dư thôi mà, sao bà cứ nhất quyết bắt tụi mình phải cư xử cho ra dáng chuyên nghiệp???

Nhưng mình đã kịp đếm thấy có 25 hàng

ghế, mỗi hàng kê đủ 25 chiếc ghế và không còn một chỗ trống nào. Chắc phải tới 5.000 người ý nhỉ???

À không, Boris nói chỉ có 625 khách thôi.

Như vậy cũng là NHIỀU LẮM rồi. Nếu tính bạn bè, người thân của tụi mình cũng chưa tới 100, còn lại toàn là CÁC NGÔI SAO VÀ NHN VẬT NỔI TIẾNG. Theo như những gì mình đọc được trên mạng Netscape trước khi tới khách sạn, vé cho buổi từ thiện Aide de Ferme đã được bán hết - tiền ủng hộ cho nông dân trồng ô-liu Genovia đã được các chính khách, các ca sĩ và ngôi sao điện ảnh nổi tiếng liên tục gửi tới trong suốt tuần qua. Tầm ảnh hưởng của bà đúng là lớn thật!

Nếu mình không nhầm thì ca sĩ Prince vừa yêu cầu nhân viên khách sạn sắp xếp cho mình ngồi ghế cạnh đường đi.

Khỏi cần nói về ĐÁM PHÓNG VIÊN. Đông nghẹt! Họ xếp thành hàng dài dọc sảnh, ai cũng muốn có được những tấm ảnh rõ nét và đẹp nhất. Ai cũng trong tư thế sẵn sàng chỉ còn chờ màn sân khấu kéo lên để bấm máy. Đảm bảo ngày mai trên tất cả trang nhất các báo sẽ in đậm dòng chữ dớ dẩn: CÔNG CHÚA TRONG VAI CÔNG CHÚA. Hoặc tệ hơn nữa: NỤ HÔN CỦA CÔNG CHÚA.

Ở ngay phía trên là bức ảnh J.P và mình đang hôn nhau.

Michael sẽ nhìn thấy.

Và chia tay với mình HOÀN TOÀN.

Mình cần phải tập trung, tập trung và tập trung. Cho buổi biểu diễn!

Ở ngay phía sau sân khấu, mọi người đang VÔ CÙNG lo lắng và bồn chồn. Chị Amber Cheeseman đang ở góc phòng làm mấy động tác khởi động cho môn hapkido, để giữ bình tĩnh. Ling Su thì đang tập hít thở như đã được học ở lớp yoga. Kenny thì đang dượt đi dượt lại vũ đạo. Tina và Boris đang ôn lại lời thoại. Còn Lilly chỉ ngồi yên một chỗ, không nói tiếng nào, cố gắng không làm nhàu cái váy trắng tinh của mình.

Đến người bình tĩnh như bà cũng lộ rõ vẻ bồn chồn. Bà liên tục rút ra hết điếu này

đến điều khác.

Chỉ có ngài Eduardo là bình thản. Bởi vì ông ấy đang bận ngủ gật trên hàng ghế đầu tiên, bên cạnh là bà vợ cũng đang say sưa giấc nồng. Đó là hai người duy nhất mình nhận ra giữa hàng trăm khách mời tối nay, trước khi bà bắt quả tang mình đang vén màn nhìn trộm.

Chỉ còn 2 phút nữa là bắt đầu.

Bà vừa gọi tất cả bọn mình lại: “Các cháu yêu quý. Đã tới lúc rồi. Thời khắc huy hoàng của tất cả chúng ta. Chúng ta đã tập luyện cật lực suốt tuần qua để chuẩn bị cho buổi tối ngày hôm nay. Liệu các cháu có thành công không? Hay là các cháu sẽ ngã đập mặt xuống sàn và

làm trò cười trước toàn thể gia đình, bạn và người thân của mình, chưa kể tới hàng trăm nhân vật nổi tiếng thế giới? Chỉ có các cháu mới là người quyết định được việc đó! Giờ tất cả tùy thuộc vào các cháu. Ta đã làm hết sức để giúp các cháu với vở nhạc kịch có một không hai trong lịch sử này. Các cháu sẽ không thể đổ lỗi cho kịch bản. Nếu có sai sót gì thì đó là tại các cháu. Không phải ta, hay kịch bản. Giờ là lúc các cháu sải cánh và bay lên! Hãy bay lên, các bạn trẻ! HÃY BAY LÊN!”

Ngay sau đó bà đổi giọng ngay lập tức, khi gào lên vào trong cái bộ đàm trên tay: “Vì Chúa, 7 giờ đúng rồi. Bắt đầu thôi”.

Và nhạc nổi lên…

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, buổi biểu diễn

Ôi Chúa ơi, mọi người THÍCH vở nhạc kịch của bọn mình vô cùng! Họ như nuốt lấy từng câu thoại, từng lời ca tiếng hát của bọn mình. Mình chưa bao giờ thấy khán giả cổ vũ nhiệt tình đến như vậy. Phải nói là SIÊU CUỒNG NHIỆT! Trong khi bọn mình còn chưa diễn xong.

Mọi người đã làm RẤT RẤT tốt!!! Boris không hề quên lời thoại một tẹo nào - bài ca Lãnh Chúa của cậu ấy phải nói là hoàn hảo…

Không có việc gì khiến ta chùn bước

Cướp bóc là điều ra luôn tự hào!

Điệp khúc:

Lao ngựa như điên trong đêm tối

Chỉ cần thấy bóng ta xuất hiện từ xa

Là dân làng rúm ró sợ hãi

Ôi, thật hạnh phúc làm sao!

Kenny cũng không gây ra lỗi nào trong màn vũ đạo. Trừ mấy lỗi nhỏ khó có ai để ý.

Nhưng có lẽ không ai lôi cuốn được khán giả như Lilly và bài hát của cô nhân tình.

Thật không sao đoán được

Ngày bị bán cho y

Một kẻ hung tàn bạo ngược

Là ngày tôi tìm thấy tình yêu

Mặc cho người đời xỉ nhổ

Vì yêu tên bạo chúa lộng hành

Bởi cướp bóc xong y sẽ

Quay về với vòng tay của tôi

Lời ca ai oán, đầy bi ai của Lilly như bóp nghẹt trái tim của hàng trăm khán giả phía dưới. Có thể nói Lilly đã nắm được toàn bộ đám đông khán giả trong lòng bàn tay của mình. VÀ cậu ấy đã nhớ chỉ dùng một tay để nâng váy khi bước lên cầu thang.

Còn anh J.P? Bài hát của anh thợ rèn Gustav nhận được sự cổ vũ nồng nhiệt muốn nổ tung cả khán phòng, những tràng

vỗ tay giòn giã không ngớt từ phía khán giả.

Sao trên đời lại có người như nàng

Dành tình yêu cho một kẻ nghèo hèn như tôi?

Nàng có thể có bất cứ ai nàng muốn

Nhưng sao nàng quyết sống trọn đời bên tôi?

Tôi vẫn luôn tự hỏi

Sao nàng lại yêu tôi?

Nhưng bài hát mình ca ngay trước khi thắt cổ Boris mới gọi là MỘT BẢN ANH HÙNG CA!!! Mình thậm chí còn nghe thấy tiếng nhiều người bên dưới - những người không hề biết gì về lịch sử

của Genovia - ồ lên kinh ngạc, khi mình cất cao câu hát:

Bím tóc này là vũ khí của tôi,

Hắn sẽ mãi ra đi, chỉ sau một vòng cuốn.

Màn đêm dần buông xuống

Không ai biết ngày mai sẽ ra sao

Tôi nằm đây giữa căn phòng lạnh lẽo

Hỏi trời cao về vận mệnh của mình…

Điệp khúc:

Genovia, hỡi Genovia, cùng nhau chúng ta sẽ chiến đấu!

Genovia, hỡi Genovia, số phận chúng ta sẽ được định đoạt đêm nay!

Tôi nguyện cầu vào ngày mai tươi sáng,

Trả mối thù bạo chúa giết cha

Bím tóc này là vũ khí của tôi

Hắn sẽ mãi ra đi, chỉ sau một vòng cuốn.

Lúc mình hát đến đoạn điệp khúc "Genovia, hỡi Genovia, cùng nhau chúng ta sẽ chiến đấu! Genovia, hỡi Genovia, số phận chúng ta sẽ được định đoạt đêm nay!", mình thề là đã nghe thấy tiếng sụt sùi của bà - đúng vậy BÀ, chứ không phải ai khác.

Và tiếp đến là cảnh kết! Nụ hôn của mình và anh J.P

Mình hy vọng là Tina nói sai, về việc anh J.P thích mình. Bởi vì dù chuyện gì

có xảy ra đi chăng nữa, trái tim mình mãi luôn thuộc về Michael.

Việc mình và anh J.P…

Ủa mà anh J.P biến đâu rồi ý nhỉ? Đáng ra cảnh này là bọn mình phải cầm tay, cùng nhau chạy ra sân khấu, mặt mày hân hoan tràn đầy hạnh phúc. Rồi anh ấy sẽ ngả người mình ra đằng sau và… hôn mình.

Nhưng làm sao mình có thể nắm tay anh ấy và chạy ra sân khấu khi mà anh ấy ĐÃ HOÀN TOÀN BIẾN MẤT????

Điên mất rồi. Vừa lúc nãy còn thấy ở đây mà. Không hiểu anh ấy…

Ơn Chúa, anh ấy đây rồi.

Đợi chút…Là ai đó trong bộ trang phục biểu diễn của anh ấy. Chứ không phải anh J.P…

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, tại bữa tiệc từ thiện

ÔI.CHÚA.ƠI! Không thể tin được về những gì vừa xảy ra.

Nó như một giấc mơ vậy. Bởi khi mình chìa tay ra nắm lấy tay anh J.P để chạy ra sân khấu thì mình chợt nhận ra rằng mình đang nắm tay của anh MICHAEL, chứ không phải J.P.

“MICHAEL?” - mình thốt lên kinh ngạc. Mặc dù bà đã dặn đi dặn lại là bọn mình không được phép nói chuyện đằng sau sân khấu bởi cái mic gắn trên áo bọn

mình rất nhạy - “Anh đang…?”

Nhưng Michael đã giơ tay lên ra hiệu cho mình im lặng và chỉ vào cái mic đang gắn trên cổ áo mình. Kế đó nắm lấy tay mình và kéo mình ra sân khấu…

Như cái cách J.P vẫn làm, trong các buổi luyện tập của bọn mình.

Và khi mọi người bắt đầu ngân vang câu hát “Genovia! Genovia!”, Michael, trong trang phục của Gustav, kéo mình vào trong lòng, ngửa người mình ra phía sau và đặt lên môi mình một nụ hôn nồng cháy, như trong đoạn kết các bộ phim kinh điển mà mình từng xem.

Thậm chí chẳng ai nhận ra đó không phải là J.P, cho tới khi màn sân khấu hạ

xuống, bọn mình nắm tay nhau cùng cúi chào khán giả lần cuối.

“Michael!” - mình gào lên sung sướng - “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Mình chẳng phải lo mọi người sẽ nghe được tiếng mình qua mic bởi những tràng vỗ tay của khán giả đang như muốn làm nổ tung cả khán phòng, sẽ chẳng ai nghe thấy gì đâu.

“Em hỏi anh đang làm gì ở đây là sao?” - Michael mỉm cười đầy ranh mãnh - “Em nghĩ rằng anh chịu đứng yên một chỗ nhìn em hôn một cậu trai khác à?”.

Đúng lúc đó anh J.P chạy tới chỗ hai bọn mình và giơ tay ra chào Michael: “Hey, anh bạn! Khá lắm!” Michael cũng vui vẻ

giơ tay chào.

“Ai đó nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi” - mình không thể tin được, cứ như mơ ý.

Lilly đi tới vòng tay quanh cổ mình: “C2G, cậu có thôi đi không hả?”.

Và cậu ấy kể cho mình nghe chuyện hai anh em bọn họ - cùng với sự giúp đỡ của anh J.P - đã lên kế hoạch hoán đổi chỗ của Michael và J.P ở cảnh cuối như thế nào, để cho Michael, chứ không phải là J.P là người hôn mình.

Và kế hoạch của họ đã cực kỳ thành công!

Bởi mình không hề mảy may có một tẹo

nghi ngờ nào cả.

“Điều này chứng tỏ anh tha thứ cho em về vụ nhảy sexy hôm vừa rồi ở nhà anh rồi đúng không?” - mình nũng nịu hỏi Michael. Sau khi tháo mic và tháo tóc giả, mình kéo anh ấy ra phía cánh gà dưới sân khấu, trong khi những người khác đang ríu rít nhận lời chúc mừng từ bạn bè và người thân, hoặc đi gặp mặt những nhân vật nổi tiếng mà họ yêu thích.

Mình thì cần gì gặp người nổi tiếng nào nữa, bởi người mình mong muốn được gặp nhất trên đời đang đứng NGAY TRƯỚC MẶT MÌNH ĐY!

“Đúng vậy, anh sẽ tha thứ cho em về vụ nhảy sexy đó” - Michael mỉm cười, vòng

tay ôm chặt lấy mình - “nếu em tha thứ cho anh chuyện không làm tròn bổn phận của một người bạn trai trong thời gian gần đây”.

“Đó đâu phải lỗi của anh. Anh đang có chuyện buồn về gia đình mà. Em hoàn toàn hiểu được mà”.

“Cảm ơn em.”

Khi đó mình chợt hiểu rằng, một mối quan hệ nghiêm túc và trưởng thành chẳng liên quan gì đến chuyện biết uống bia hay nhảy sexy. Đó là sự tin tưởng tuyệt đối vào người mình yêu, rằng sẽ không có chuyện họ chia tay với bạn chỉ vì bạn nhảy với một anh chàng nào đó, và cũng không nên suy nghĩ quá nhiều khi

bạn không thể liên lạc được với họ thường xuyên như mong muốn bởi họ có thể đang rất bận rộn với việc thi cử giữa kỳ và chuyện gia đình.

“Em xin lỗi anh, Michael” - mình nói - “Em rất hy vọng là mọi chuyện giữa bố mẹ anh sẽ ổn. Và… cả chuyện đã xảy ra tại bữa tiệc nhà anh tối hôm đó… anh biết đấy, vụ bia bọt, và cái màn nhảy nhót lố lăng. Em hứa sẽ không bao giờ để tái diễn chuyện đó”.

“Hừm…Thú thật là…” - Michael hắng giọng - “Anh khá thích cái màn nhảy sexy đó của em đấy”.

Mình trợn tròn mắt nhìn anh: “Anh THÍCH á?”

“Thích lắm” - Michael cúi xuống hôn lên môi mình - “Nếu em hứa lần sau sẽ chỉ nhảy cho anh xem thôi”.

Tất nhiên là thế rồi! SUỐT ĐỜI này mình sẽ chỉ nhảy cho mình anh ấy xem thôi.

Nụ hôn của bọn mình như kéo dài đến bất tận. Mọi chuyện đúng là đẹp như mơ!

“Sự thật là, Mia…” - Michael thì thầm - “Anh không cần một cô bạn gái biết tiệc tùng. Anh chỉ cần có em là đủ”. (oa. Lãng mạn quá đi mất. Ước gì có người nào nói với mình như vậy nhỉ. Hehe ^^)

OK. Hóa ra ĐÓ là điều mà anh ấy muốn nói hôm đó.

“Và giờ thì anh nghĩ chúng ta nên đi thay cái bộ trang phục dở hơi này ra và đi dự tiệc thôi” – Michael nháy mắt với mình.

“Em cũng chỉ mong có thể” – mình nhoẻn miệng cười hạnh phúc.

Thứ Tư, ngày 10 tháng 3, vẫn tại bữa tiệc

Giờ đang là khúc đọc diễn văn của các nhà đầu tư dự án liên hợp đảo Thế giới. Chẳng phải đây là mục đích chính của buổi tiệc này sao? KHÔNG PHẢI để gây quỹ từ thiện hay kiếm tiền cho Hội học sinh THAE, mà là vụ đấu thầu hòn đảo Genovia.

Bữa tiệc này chỉ là để bà lấy le với những người sẽ ra phán quyết cuối cùng

ai sẽ là người giành được hòn đảo đó.

Làm sao họ có thể quyết định được ai xứng đáng mua được hòn đảo Ailen hơn, Bono hay Colin Farrell? Hoặc ai xứng đáng mua được hòn đảo Anh Quốc hơn, Elton John hay David Beckham?

Vấn đề cốt lõi chỉ là: Ai trả tiền nhiều hơn!

Nhưng có một điều MÌNH BIẾT: vị chủ nhân tương lai của hòn đảo nhân tạo Genovia. ĐIỀU ĐÓ đã rất rõ khi anh J.P - hai má đỏ lựng lên vì ngượng - bị kéo tới chỗ mình và bà.

“Cô bé đây rồi!” - một ông bác to lớn và hói đầu kêu ầm lên. Mình kịp nhận ra đó là John Paul Reynolds-Abernathy Đệ

Tam, bố của anh J.P – "Cô công chúa đáng yêu của xứ Genovia mà tôi luôn mong muốn được gặp, người đã thành công kéo được cậu con trai của tôi ra khỏi cái vỏ bọc của mình!!! Cháu khỏe chứ, thiên thần của ta?"

Nếu không phải bác ý dùng từ "cô bé" thì chắc mình đã cho là bác ý đang nói về bà. Bởi bà chính là người đã chọn J.P vào vở nhạc kịch này, một hành động có thể gọi là kéo được J.P "ra khỏi cái vỏ bọc của mình".

"Anh John Paul. Đây là cháu gái tôi, Công chúa Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo (Bà luôn tự đổi hai cái họ phía cuối của mình. Nhưng đó là việc giữa bà và mẹ, không liên quan gì

đến mình).

“Hân hạnh được gặp ngài” - mình chìa tay phải ra bắt…

Công nhận là tay bác ý to thật.

“Thật vinh dự!” - bác ý bắt tay mình không ngừng, trong khi anh J.P đứng bên cạnh, hai tay đút túi quần mặt đỏ lựng vì ngượng - “Thật vinh dự! Tôi rất lấy làm vui sướng khi gặp được cô gái - à, xin lỗi, công chúa - người duy nhất trong đám học sinh Trung học Albert Einstein đứng ra mời con trai tôi ngồi ăn trưa cùng”.

Mình hết nhìn anh J.P rồi lại nhìn sang bố anh ấy, không tin nổi vào những gì mình vừa được nghe. Chưa một ai trong

cái trường Trung học Albert Einstein này rủ anh J.P cùng ngồi ăn trưa sao?

Trong khi anh ấy từng nói rằng anh ấy không muốn tham gia với mọi người. Phải công nhận là nếu không biết sự vụ bê bối hồi bé của J.P thì đúng là anh ấy thật không bình thường khi phản ứng kỳ quặc như vậy với món ớt-trộn-ngô.

“Và hãy xem cô bé đã làm gì được cho thằng con tôi!” - bác Reynolds-Abernathy Đệ Tam say sưa - “Chỉ một bữa trưa nhỏ thôi, và thằng bé đã được chọn vào vai chính trong buổi nhạc kịch của trường! Giờ nó lại còn có nhiều bạn nữa chứ! Thậm chí cả bạn đang học đại học! Cái anh chàng đó tên là gì ý nhỉ, J.P? Cái cậu mà con đã nói chuyện điện

thoại suốt đêm qua ý? Mike à?”

Anh J.P nãy giờ mắt cắm chặt xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn ai. Và mình cũng không trách được anh ấy.

“Vâng. Là Michael” - J.P lí nhí nói.

“Đúng rồi, cậu Mike. Và giờ có thêm công chúa nữa” - bác ấy giơ tay ra nựng nựng vào cằm mình như nựng một đứa con nít lên ba - “Kể từ khi chuyển tới ngôi trường tư thục này, thằng bé nhà tôi luôn phải lủi thủi ngồi ăn trưa một mình. Tôi đã tính tới chuyện chuyển trường cho nó, nếu chuyện này tiếp tục kéo dài. Nhưng giờ nó thậm chí còn ăn trưa cùng với một công chúa cơ đấy. Thật thần kỳ làm sao!!! Bà có đứa cháu gái dễ thương

quá, Clarisse ạ”.

“Cảm ơn anh, John Paul” - bà lịch sự nghiêng đầu - “Con trai của anh cũng là một chàng thanh niên trẻ vô cùng dễ mến. Tôi dám chắc rằng cậu ấy sẽ tiến rất xa trong cuộc sống”.

“Chắc chắn là thế rồi” - bác Reynolds-Abernathy tự hào nói, và giờ thì đến lượt anh J.P bị bố giơ tay nựng vào cằm - “Chẳng phải cháu nó đã được ăn trưa cùng với công chúa đó sao. Tôi thực lòng rất muốn gửi lời cảm ơn đến bà và công chúa. À, nhân đây cũng xin thông báo với bà rằng tôi đã rút lui khỏi cuộc đấu giá hòn đảo đó - Tên nó là gì nhỉ? À.. À.. đúng rồi, Genovia! “Cùng nhau chúng ta sẽ chiến đấu”. Tôi rất thích câu

hát đó. Giờ thì hòn đảo đó thuộc về bà đấy, Clarisse. Sau tất cả những gì cô cháu gái cưng của bà đã làm cho bố con tôi.”

Mắt bà như tỏa ra muôn vàn vì sao. Mắt Rommel thì lồi ra, tại tay bà đang xiết vào người nó chặt quá.

“Anh nói thật sao, John Paul?” - bà hớn hở hỏi lại.

“100%” - bố anh J.P nói - “Ngay từ đầu tôi đã không nên tham gia cuộc đấu giá đó. Tôi chưa bao giờ muốn mua hòn đảo Genovia đó - nhất là sau khi xem vở nhạc kịch tối nay. Cái tôi muốn mua là cái đảo gì đó thường tổ chức đua ô tô cơ”.

“Monaco” - bà lạnh lùng nói, trông mặt bà khó chịu thấy rõ. Lần nào nhắc tới đất nước láng giềng bên cạnh Genovia mà bà chẳng phản ứng như vậy.

“À, đúng rồi.” - bác John Paul cười ha hả - “Tôi phải nhớ cái tên đó mới được. Tôi sẽ mua tặng cho mẹ của cháu J.P nhân dịp kỷ niệm ngày cưới. Cô ấy luôn thần tượng vị công nương nào đó từng là ngôi sao điện ảnh…”

“Grace Kelly” - giọng bà giờ còn lạnh hơn nhiều.

“Chính thế!” - nói rồi bác ý kéo tay anh J.P đi - “Đi nào con trai. Chúng ta phải đi đăng ký đấu thầu, trước khi ai đó trong đám người này mua mất” - bác ý

vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía ca sỹ Cher đầy cảnh giác.

Sau khi họ đi khỏi, mình quay sang nheo mắt nhìn bà: “Giờ thì bà thừa nhận đi. Lý do bà muốn biểu diễn vở nhạc kịch này hôm nay KHÔNG PHẢI là để quyên tiền ủng hộ cho nông dân trồng ô-liu ở Genovia, cái chính là để nịnh bố anh J.P, để bác ấy từ bỏ hòn đảo Genovia, đúng không ạ?”

“Ban đầu thì có thể thế thật” - bà nói - “Nhưng sau đó thì đúng là ta đã bị vở kịch này cuốn hút. Ngày xưa ta đã từng đam mê kịch nghệ mà, Amelia. Tình yêu của ta với sân khấu kịch chưa bao giờ tắt. Nhất là khi giờ đây vở nhạc kịch của ta” - bà đưa mắt nhìn đám phóng viên, và

giới phê bình đang xếp hàng đợi bài phát biểu của bà - “thành công vang dội đến như vậy”.

“Sao cũng được. Giờ thì bà nói cháu nghe tại sao bà lại nhất quyết bắt anh J.P và cháu hôn nhau vào cảnh cuối đến như vậy? Và cháu muốn nghe sự thật, chứ không phải cái lý do khán-giả-luôn-mong-chờ-một-nụ-hôn-vào-cảnh-cuối gì gì đó của bà”.

Bà chưa vội trả lời mình, đủng đỉnh mở túi xách rút ra cái gương và kiểm tra lại dung nhan của mình trước khi ra trả lời phỏng vấn của báo giới - “Ôi Chúa ơi, Amelia. Cháu sắp 16 tuổi rồi mà mới chỉ hôn có đúng một cậu con trai”

Mình hắng giọng: “Thực ra là HAI. Bà quên Josh rồi à?”

“Vớ vẩn!” - bà vừa phẩy tay vừa cất gương vào túi - “Dù gì thì cháu vẫn còn quá nhỏ, các mối quan hệ chưa có gì là nghiêm túc cả. Một cô công chúa cần phải hôn qua nhiều chú ếch nữa trước khi xác định được chính xác ai là hoàng tử của mình”.

“Và bà đã hy vọng rằng John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ sẽ là hoàng tử của cháu sao?” – mình hỏi - “Bởi vì, không như anh Michael, bố của anh ấy giàu có… và tình cờ lại đang tham gia đấu giá mua cái đảo nhân tạo Genovia của bà.”

“Ý nghĩ đó quả cũng có thoáng qua đầu ta” - bà thản nhiên nói -“Nhưng chuyện đó có gì đáng phàn nàn đâu? Còn nữa, đây là tiền của cháu”.

Bà chìa cho mình tấm séc trị giá chính xác 5.728 đôla.

“Số tiền cháu cần để giải quyết bị khủng hoảng tài chính nho nhỏ kia. Đây chỉ là một phần rất nhỏ của số tiền mà chúng ta đã quyên góp được trong buổi tối hôm nay. Mấy người nông dân Genovia sẽ không phát hiện ra mất mát nhỏ này đâu”.

“Bà nói thật ư?” - mình không tin nổi vào mắt mình nữa. Giờ thì mình không còn phải lo sẽ bị ăn đòn của chị Amber Cheeseman nữa rồi!!! Cơn ác mộng đã

qua, giờ mọi chuyện đều trở nên màu hồng và hoàn hảo!!!

“Cháu thấy đấy, Amelia” - bà nói tràn đầy tự mãn - “Cháu đã giúp ta. Thì giờ ta giúp cháu. Đó là cách nhà Renaldo vẫn làm”.

Mình cười phá lên trước câu nói vừa rồi.

“Nhưng cháu giúp bà mua được cả một hòn đảo cơ mà” - chưa bao giờ mình có được một chiến thắng vẻ vang đến như vậy - “Này nhé, cháu đã mời anh J.P ngồi ăn trưa cùng bọn cháu, và đó là lý do khiến bố anh ý chịu từ bỏ không đấu giá mua hòn đảo đó. Cháu đâu cần phải đau đầu nghĩ ra hết kế hoạch này đến âm mưu khác để đạt được cái mình muốn

đâu. Không hề giống cái cách mà nhà Renaldo vẫn làm. Cháu chỉ đơn giản là đối xử tốt với người khác. Và bà có thể thấy nó mang lại điều gì cho cháu rồi đấy”

“Ta hỏi cháu, nếu cụ Rosadunge đối xử tốt với lãnh chúa Alboin thì thử hỏi cụ ấy sẽ ra cái gì? Lòng tốt, Amelia” - bà liếc xéo mình - “sẽ chẳng đưa cháu đi được tới đâu trong cuộc sống đâu”.

“Ngược lại là đằng khác” - mình nói - “Lòng tốt đã mang lại cho bà hòn đảo nhân tạo Genovia và mang lại cho cháu số tiền mà cháu cần…”

Và - mình tự nhủ với mình - tình yêu của bạn trai cháu.

Bà chán chẳng buồn tranh luận tiếp, chỉ tay vào mái tóc và hỏi: “Trông tóc ta ổn không? Ta phải đi chụp hình bây giờ”.

“Bà trông tuyệt lắm” - mình trấn an bà.

Làm cho người khác vui có gì là không tốt?

Ngay khi bà vừa bị đám phóng viên và báo chí nuốt chửng giữa khán phòng, anh J.P bước lại đưa cho mình một ly nước táo. Mình vội cầm lấy như bắt được vàng. Công nhận hát nhiều khát nước thật.

“OK. Vậy là em đã gặp bố anh” - J.P nói.

“Bác ấy có vẻ rất thương anh” - mình

nhã nhặn nói. Bởi sẽ cực kỳ khiếm nhã khi nói huỵch toẹt ra rằng Chúa ơi, anh đã nói đúng! Bố anh đúng là siêu mất mặt ý!

“Ờ, có lẽ vậy. Mà này, em đang giận gì anh à?”

“Giận anh á?” - mình hoảng hồn thốt lên - “Tại sao anh lại hỏi thế? Em nghĩ anh là người con trai tuyệt vời nhất mà em từng gặp”.

“Sau Michael” - anh J.P ý nhị nhắc, rồi quay ra nhìn theo Michael, người đang rất hào hứng nói chuyện với Bob Dylan…

Cách chỗ Michael đứng không xa là Lana Weinberger và Trish Hayes đang

mặt mũi ỉu xìu như cơm nguội vì bị Colin Farrell lờ đi như không biết.

“Tất nhiên rồi!” - mình cười rất tươi - “Anh nghe này, sau những điều TUYỆT VỜI mà anh đã làm cho em và anh Michael, em còn cảm ơn anh chưa hết. Em không biết làm sao có thể trả ơn được anh đây”.

“Ừm…” - J.P mỉm cười - “Anh sẽ suy nghĩ về điều đó”.

“Nhưng em có một câu hỏi dành cho anh đây” - mình lấy hết dũng khí để hỏi điều mà bấy lâu nay mình vẫn luôn băn khoăn - “Nếu anh ghét món ngô đến vậy, tại sao anh còn đi lấy món ớt đó?”

“Bởi vì anh ghét ngô nhưng anh lại thích

ớt” - J.P hóm hỉnh nói.

“Ồ…OK. Mai gặp anh ở trường sau nhé” - mình vẫy tay chào J.P, mặc dù mình chẳng hiểu anh ấy nói gì cả.

Không chỉ có J.P, thề là mình chỉ hiểu giỏi lắm là 15% những gì mọi người đã nói với mình buổi tối nay. Ví dụ như ban nãy lúc gặp chị Amber Cheeseman chẳng hạn. “Mia, em quả thực rất vui tính. Qua những gì chị đọc được trên báo về em, chị cứ tưởng em là một cô công chúa đỏng đảnh khó gần cơ đấy. Ai dè em là cô gái rất biết tiệc tùng”.

Hả??? Xem ra cái cụm từ “cô gái biết tiệc tùng” có rất nhiều nghĩa, còn tùy vào hoàn cảnh và người nói ra câu đó.

Một lát sau Lilly âm thầm đi lại chỗ mình. Nếu mình chưa biết về chuyện ly dị của bố mẹ cậu ấy chắc mình đã phải thắc mắc: “Lilly! Cậu đang làm gì thế? m thầm và lặng lẽ như vậy trong một bữa tiệc hay sao?”.

Nhưng cứ qua sự yên lặng của cậu ấy bây giờ thì có thể suy ra được rằng cậu ấy đã biết sự thật về bố mẹ mình. Vì thế mình chỉ nói: “Chào cậu”.

“Chào cậu” - Lilly nói nhưng mặt đang nhìn chằm chằm về phía Boris, người đang bắt tay Joshua Bell thật lực. Bên cạnh cậu ấy là hai bác Pelkowski, đang mỉm cười đầy tự hào về cậu con trai nhỏ của mình. Và đằng sau HỌ là mẹ mình và thầy G, cùng BỐ MẸ CỦA LILLY đang

chăm chú lắng nghe Leonard Nimoy nói gì đó - “Cậu sao rồi?”.

“Mình ổn” - mình nói - “Cậu đã gặp được chính khách nào muốn gặp chưa?”

“Hôm nay bà ấy không đến. Nhưng mình đã có cuộc chuyện trò khá vui vẻ với Colin Ferell”.

“Thật sao?” - mình nhướn lông mày ngạc nhiên hỏi.

“Ờ” - Lilly nói - “Chú ý cũng đồng tình với quan điểm của mình về tình hình bất ổn của thế giới hiện nay. À, mình còn nói chuyện rất lâu với Paris Hilton nữa”.

“Cậu và chị ta nói về cái gì?”

“Tiến trình hòa bình ở Trung Đông.

Ngoài ra chị ta còn khen đôi giày của mình trông thật sành điệu” - Lilly nhún vai kể.

Bọn mình cùng nhìn xuống đôi giày đang đi của Lilly, một đôi Converse cao cổ, được Lilly tự tay vẽ sao chằng chịt nhằm tôn vinh nguồn gốc Do Thái của mình, đặc biệt dành cho buổi tiệc tối nay.

“Phải công nhận là đôi giày của cậu đẹp thật” - mình gật gù - “Nghe này, Lilly. Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã giúp mình làm rõ mọi chuyện với anh Michael”.

“Bạn bè để làm gì chứ?” - Lilly phẩy tay - “Đừng lo. Mình không kể cho anh ấy nghe về chuyện cậu hôn lên má anh J.P đâu”.

“Nụ hôn đó chẳng có ý nghĩa gì cả” - mình thốt lên.

“Sao cũng được”.

“Thật mà!” - và rồi mình quyết định đây là thời điểm thích hợp để nói về chuyện đó - “Nghe này, mình rất tiếc về chuyện bố mẹ cậu”.

“Mình biết” - Lilly hạ thấp giọng - “Đáng ra mình phải đoán ra từ lâu rồi mới đúng. Mình vẫn biết có chuyện gì đó không ổn giữa hai người. Morty, bố mình lâu nay không còn hứng thú với bộ môn Tâm thần học như trước nữa và luôn muốn bỏ nghề. Bố mẹ mình lâu nay luôn tranh cãi nhau về chuyện đó. Ruth, mẹ mình luôn cho rằng suy nghĩ đó của bố

chỉ là triệu chứng khủng hoảng của tuổi trung niên thôi. Rồi gần đây bố mình đòi mua xe thể thao Ferrari, và đi nghỉ ở Hamptons. Còn mẹ mình vẫn khăng khăng vấn đề của bố chỉ là ông đang ở giai đoạn chuyển giao quan trọng về tuổi tác. Không ai chịu nhường ai. Và thế là Ruth yêu cầu Morty dọn ra khỏi nhà, cho tới khi bố lấy lại được cân bằng trong cuộc sống của mình. Đại loại là vậy".

"Ồ" - mình chỉ biết nói được mỗi câu đó. Bởi mình biết nói gì để an ủi cậu ấy đây? Người lớn đôi khi chia tay vì những chuyện rất vớ vẩn. Nghe nói, có đôi ly dị chỉ vì một trong hai người liên tục làm mất cái nắp của tuýp thuốc đánh răng.

Nhưng chia tay vì những khác biệt

phương pháp luận thì mình chưa nghe thấy bao giờ.

Và chuyện đó cũng sẽ không bao giờ xảy ra với mình và anh Michael!

“Nhưng nói gì thì nói. Mình cũng không nên giữ kín trong lòng như vậy” - Lilly nói tiếp - “Đáng ra mình nên kể cho cậu nghe. Ít ra thì cũng giúp cậu hiểu được tại sao dạo gần đây mình cư xử điên khùng như vậy”.

“Ít ra thì cậu cũng có lý do để lý giải cho những hành động điên khùng của cậu. Không như mình.” - mình ngán ngẩm nói.

Lilly phá lên cười, cái cách mà cậu ấy vẫn thường cười khi nghe thấy chuyện gì thú vị.

“Mình xin lỗi đã không rút truyện của cậu ra. Cậu đã nói đúng. Làm như thế thật không công bằng với anh J.P. Chưa nói tới, cái tên tạp chí là một sự xỉ nhục với con mèo của cậu”.

“Ừm…” - mình vừa nói vừa quay qua nhìn anh J.P trong đám đông, bên cạnh anh ấy là anh Doo Park, đang say sưa nói chuyện với Elton John - “Anh J.P là một người rất dễ mến. Và mình nghĩ là anh ấy thực sự rất thích cậu”.

“Cậu có thôi đi không!” - Lilly nói, nhưng không phải theo kiểu gắt gỏng khó chịu, mà có gì đó ngượng ngùng - “Mình quyết định từ bỏ bọn con trai rồi. Cậu biết mà. Họ không mang lại cái gì ngoài sự phiền phức và những cơn đau tim.

Giống như những gì mình vừa nói với chú David Mamet lúc nãy…”

“Khoannnnnn” - mình chộp lấy tay Lilly - “David Mamet cũng đến à?”

“Ờ” - Lilly nói - “Chú ý mua hòn đảo hình Massachusetts thì phải. Sao, có chuyện gì à?”.

Mình phấn khích nói: “Lilly. Hãy ra chỗ J.P và nói với anh ấy rằng cậu muốn giới thiệu anh với một người. Sau đó dắt anh ấy tới gặp chú David Mamet”.

“Tại sao?”

“Đừng hỏi. Cứ làm theo lời mình đi. Thề với cậu là cậu sẽ không phải hối hận đâu. Mình cá là sau đó anh J.P thậm chí còn

mời cậu đi chơi cơ” - mình nháy mắt với Lilly.

“Cậu nghĩ là anh ấy thích mình thật ư?” - Lilly nửa tin nửa ngờ nhìn về phía J.P.

“Chắc chắn”.

“Vậy thì mình sẽ nghe lời cậu” - Lilly đột nhiên trở nên khá cương quyết - “Ngay bây giờ”.

Và rồi cậu ấy tiến về phía anh J.P.

Mình không kịp xem phản ứng của anh J.P bởi ngay lúc đó Michael đi tới, quàng tay ôm lấy eo mình.

“Chào anh. Chú Bob Dylan thế nào?”

“Chú ấy rất tuyệt” - Michael hôn nhẹ lên má mình - “Còn em thế nào?”

“Em đang rất hạnh phúc” - mình không hề nói dối, bởi đó là những gì mình đang cảm nhận được trong buổi tối ngày hôm nay.

Và những ngày sau đó nữa…

- Hết Tập 7 -

Chuyện gì đang chờ Mia ở

Tập 8: Nàng Công chúa tương tư

Thứ Tư, ngày 8 tháng 9, bữa trưa

Mình đang ngồi cắm đầu vào đĩa salát không nói với ai một lời. Ling Su rón rén ngồi xuống ghế đối diện và nói giọng đầy thông cảm: “Mia. Cậu vẫn ổn chứ?”.

“Ừm… ổn” - mình lí nhí.

Kế đến là Perin ghé mông ngồi xuống bên cạnh: “Mia. Bọn mình đã nghe chuyện. Cậu không sao chứ?”

Chúa ơi. Tin tức lan kinh thật.

“Mình ổn mà” - mình cố mỉm cười, miệng vẫn đang nhồm nhoàm nhai salát.

“Không thể tin được” - Shameeka nói. Trước giờ cô nàng hiếm khi ĂN TRƯA cùng bàn với tụi mình, bởi nhiệm vụ thăm-dò-đám-đội-cổ-vũ-và-đội-bóng-đá giúp cho bọn mình. Vậy mà hôm nay cậu ấy dám “bỏ nhiệm vụ” đi tới ngồi cạnh Perin - “Anh ấy thực sự sẽ đi NHẬT BẢN sao?”

“Có vẻ như là vậy” - mình nói. Thật buồn cười, bởi mỗi lần mình nghe thấy

hai chữ Nhật Bản là trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, giống như khi nghe thấy từ Buffy ở cuối mỗi tập phim Buffy the Vampire Slayer.

“Bỏ anh ta đi” - Boris đặt uỵch cái khay xuống bàn.

“BORIS!” - Tina thốt lên đầy sửng sốt - “Mia, đừng nghe cậu ấy. Cậu ấy không biết bản thân đang nói gì đâu”.

“Tất nhiên là mình biết” – Boris nói – “Mình biết rất rõ bản thân đang nói gì. Mình thường xuyên chứng kiến những chuyện tương tự ở dàn nhạc giao hưởng. Hai nghệ sỹ yêu nhau, rồi một người nhận được lời đề nghị chơi cho dàn nhạc đối thủ với mức lương hậu hĩnh hơn ở

một thành phố khác, hay thậm chí là ở một đất nước khác. Họ tìm mọi cách để duy trì mối quan hệ xuyên biên giới đó nhưng rồi cuối cùng cũng phải bỏ cuộc. Sơm hay muộn một trong hai người bọn họ cũng sẽ yêu một nghệ sỹ thổi clarinet nào đó. Một tình yêu xa không bao giờ có kết quả. Cậu nên bỏ anh ta bây giờ luôn đi, trước khi tình cảm của cả hai quá sâu nặng. Rồi cậu sẽ tìm được người khác thôi. Chấm hết!".

Tina nhìn chằm chằm vào mặt bạn trai: "Boris! Không ai lại đi khuyên người khác một điều kinh khủng như vậy! Sao cậu có thể nói như vậy cơ chứ?".

"Sao chứ? Đó là sự thật mà. Ai chẳng biết là vậy" - Boris vẫn gân cổ lên cãi.

“Anh trai mình sẽ không yêu ai khác cả” - Lilly nói, giọng đầy chán chường - “Hiểu chưa, Boris? Anh ấy yêu Mia đến mụ mị cả người”.

“Ha!” - Tina vỗ vào vai Boris - “Thấy chưa?”

“Mình chỉ nói theo kinh nghiệm của mình thôi” - Boris nói - “Có thể Michael sẽ không chạy theo một nghệ sỹ thổi clarinet. Nhưng Mia thì có thể đấy”.

Nhật Ký Công Chúa tập 8: Nàng Công chúa tương tư

Micheal sắp đi Nhật.Một năm.Hoặc hơn.Vào thứ Sáu này.

Không hiểu chuyện gì xảy ra luôn??

Thường thì mình sẽ ồ à lên kiểu:" Wow, Micheal.Tuyệt quá! Em rất mừng cho anh!", nhưng trong đầu thì gào thét kiểu: "Có phải tại EM không?".

Chẳng biết suy nghĩ ấy chui ra khỏi đầu mình lúc nào, chỉ biết là trước khi mình kịp tống chúng quay ngược trở lại, miệng mình đã tuôn ra một tràng:

"Có phải tại em không? Cam đoan anh bỏ đi Nhật vì có chuyện không ưng ý!" - và rồi mình bật ra câu - "hay tại em không chịu làm chuyện gì?"

Thề là nói xong câu đấy chỉ ước có thể tọng cả bát mỳ lạnh vào mồm cho cứng đanh hết lại! Khỏi quàng quạc thêm.

TÔI, MỘT CÔNG CHÚA Ư????

ĐỪNG CÓ ĐÙA!

Kịch bản của Mia Thermopolis

(bản sơ thảo)

Cảnh 12

Tại chiếc bàn nhỏ trong sảnh Cây cọ, khách sạn Plaza ở thành phố New York.Một cô gái gầy nhẳng trước-sau-như-một với mái tóc bù xù chẳng-giống-ai (MIA THERMOPOLIS 14 tuổi) đang ngồi đối diện với một người đàn ông hói gần hết đầu (bố của cô ta, HOÀNG TỬ PHILLIPE).Qua nét mặt của MIA, chúng ta có thể đoán được ông bố vừa cho cô con gái của mình biết một tin không-lấy-làm-vui-vẻ-gì.

HOÀNG TỬ PHILLIPE

Con yêu, giờ đây con không còn là Mia Thermopolis nữa.

Mia

(sửng sốt, hai mắt chớp lia lịa)

Không phải Mia ý ạ? Thế con là ai?

HOÀNG TỬ PHILLIPE

Con là Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo. Công chúa xứ Genovia.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, lớp Kỹ năng viết Nhập môn

Ôi… ôi cô ấy ĐÙA mình chắc? Miêu tả một căn phòng? Đó gọi là bài tập đầu

tiên bọn mình sao? MIÊU TẢ MỘT CĂN PHÒNG? Cô ấy có biết mình đã viết về chủ đề này bao nhiêu lần rồi không? Chẳng phải trong fanfic Batttlestar Galactica về cuộc chiến giữa Starbuck và Apollo mình đã miêu tả hàng ti tỉ căn phòng khác nhau rồi còn gì?!!

Nhưng điều mình không thể tin được nhất chính là việc cô ấy tống mình vào cái lớp Kỹ năng viết Nhập môn này.Mình cứ tưởng trình độ của mình bây giờ bét ra cũng phải thuộc hạng trung rồi, hoặc chí ít với số điểm PSAT của mình – mặc dù các phần khác cũng chỉ lẹt đẹt như điểm toán nhưng riêng phần từ vựng được điểm TUYỆT ĐỐI – mình đã thừa tiêu

chuẩn dự tuyển vào lớp viết văn trung cấp rồi cũng nên.

Hơn nữa, điểm SAT không thể đánh giá năng lực sáng tạo của một người (trừ phi chúng ta tin rằng mấy người chấm điểm thực sự có đọc mấy bài luận.)

Và chỉ riêng phần từ vựng của mình cũng thừa chứng minh được một điều: mình hoàn toàn có khả năng miêu tả một CĂN PHÒNG.Cô ấy không hề update được rằng mình đã chuyển từ trình miêu tả phòng ốc – thậm chí từ trình viết tiểu thuyết – lên trình viết kịch bản rồi hay sao?

Lilly đã đúng, mình đừng mơ tìm được bộ phim nào phản ánh trung thực về cuộc

đời mình, trừ phi đích thân mình viết kịch bản.Và Lilly là đạo diễn.Tất nhiên mình biết không phải dễ gì mà tìm được người chịu đứng ra đầu tư, nhưng anh J.P nói sẽ giúp vụ đó. Anh ấy chẳng quen biết HÀNG TÁ người có thế lực ở Hollywood đó sao? Chỉ mới hôm trước thôi, anh ấy vừa cùng bố mẹ ăn tối thân mật với em họ của đạo diễn Steven Spielberg.

Cô Martinez không hề nhận thức rằng việc nhét mình vào lớp Kỹ năng viết Nhập môn vớ vẩn này là bóp chết một mầm non nghệ thuật mới nhú.Làm sao mầm sáng tạo của mình còn có thể đâm chồi nảy lộc khi không có ai chịu TƯỚI NƯỚC cho nó?

Miêu tả một căn phòng cơ đấy! Này thì phòng của cô đây, thưa cô Martinez:

Bốn bức tường đá lạnh lẽo nuốt chửng căn phòng.Trần nhà u uất đầy hơi nước.Ánh sáng leo lắt duy nhất lọt vào phòng bắt nguồn từ khung cửa bé tí tẹo nằm sát trần nhà.Món đồ duy nhất có trong phòng là chiếc giường đơn chật hẹp và cái ga giường mỏng tang màu trắng đục, và một cái xô.Cứ suy theo cái mùi oai oai ngàn ngạt bốc ra từ cái xô đó thì ai cũng hiểu nó dùng để làm gì.Có lẽ chính vì thế mà ở bốn góc phòng tối om kia, đám chuột không ngừng thập thò khụt khịt mấy cái mũi hồng láo xược?

Điểm C-

Mia, khi cô ra đề bài miêu tả một căn phòng là cô muốn nói đến căn phòng mà em hiểu rất rõ về nó.Cô tin chắc những căn hầm kiểu như cái em miêu tả thực sự có tồn tại trong cung điện của em ở Genovia, nhưng có vẻ như em không dành nhiều thời gian trong đó thì phải.Hơn nữa, với tư cách là thành viên của Tổ chức n xá Quốc tế, cô có thể khẳng định rằng Genovia không nằm trong danh sách những nước ngược đãi tù nhân. Lần cuối cùng những căn hầm tối như vậy trong lâu đài của em được sử dụng là khi nào? Cô tin rằng một người có tư tưởng tiên tiến như bố em, chắc chắn đã xây dựng hệ thống nước thải phù hợp bên trong lâu đài, và vì thế mấy cái

xô kia đã trở nên lỗi thời.

-Cô C.Martinez

Thứ ba, ngày 7 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Mia!!! Cậu không thấy VUI sao???? Năm học mới băt đầu rồi! CHỈ CÒN MỘT NĂM NỮA THÔI LÀ BỌN MÌNH SẼ THÀNH HỌC SINH CUỐI CẤP RỒI!!!! À quên, tóc cậu hôm nay đẹp đấy. – T

Cậu thấy đẹp sao, Tina? Kiểu tóc này đẹp ý hả? Hôm qua hai mẹ con mình đã đưa Rocky tới tiệm cắt tóc cao cấp Astor để cắt tóc, bởi vì hôm qua là ngày Lễ Lao Động, chẳng còn nơi nào mở cửa cả.Thằng nhóc gào đinh tai nhức óc.Thế là mình đành phải hy sinh để họ tỉa tóc cho mình trước, cho Rocky thấy là cắt

tóc không hề đau chút nào.Phải thừa nhận là mình cũng giật nảy mình khi họ thóa mấy cái kẹp tóc ra.

Mình thấy kiểu này đẹp mà.Cậu trông giống diễn viên Audrey Hepburn trong phim Kỳ nghỉ ở Roma ý! Anh Micheal đã nói gì khi thấy kiểu tóc mới này????

Mình chẳng gặp anh ấy từ hôm ở Genoviaveef đến giờ.Tối nay chúng mình sẽ gặp nhau ở quán Number One Noodle Son.Đang cực kì HỒI HỘP đây!!!! Anh ấy nói có chuyện RẤT QUAN TRỌNG cần nói với mình, quan trọng đến nỗi không thể nói qua điện thoại hay chat.

Cậu nghĩ đó là chuyện gì??? Mà ở tận

quán Number One Noodle Son cơ à? Xa thế? Anh ấy vẫn chưa dọn lại về ký túc xá à?

Chưa, vẫn chưa.Chắc về chuyện nhà anh ấy.Mình đoán thế.Có khi anh ấy sẽ dọn ra ở riêng không biết chừng.

ÔI CHÚA ƠI!!! Cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy dọn ra ở một mình rồi chứ???? Sẽ không còn ai bất chợt xô cửa phá đám hai người nữa.Lại còn có bếp riêng nữa chứ!!! Anh ấy sẽ nấu cho cậu những bữa tối lãng mạn cho mà xem!!!

Mình vẫn CHƯA BIẾT liệu có phải chuyện đó không cơ mà.Nghe giọng anh ấy qua điện thoại cứ úp úp mở mở ý.

Mình vẫn thích anh ấy dọn ra ở riêng

hơn.Không hiểu anh ấy nghĩ gì nữa, chẳng nhẽ hai người cứ tính ôm nhau trước mặt Lilly, hay MẸ anh ấy hay sao????

Ha.Nhắc đến mới nhớ, bác gái dạo này qua lại bên căn hộ của bác trai hơi bị nhiều.

Hai bác ấy tính quay lại với nhau à???

Mình cũng hy vọng thế! Micheal nói họ đang “hẹn hò”. Với nhau.

Như thế còn đỡ hơn là hẹn hò với người khác.Sao họ không quay lại với nhau luôn đi cho rồi? Đỡ tốn tiền thuê hai nhà.Ơn Chúa, bố mẹ mình chẳng ai buồn quan tâm tới ai, giống như bao cặp đôi bình thường khác.

Chính xác.Lại nói về chuyện tóc tai, cậu nghĩ gì về mấy cái highlight của Lilly?

Cậu ấy nói anh J.P thích con gái tóc vàng hơn.Mình cũng chẳng biết nữa.Mình không ngờ LILLY lại sẵn sàng thay đổi bề ngoài chỉ vì MỘT NGƯỜI CON TRAI. Anh J.P chắc hẳn là một người yêu cuồng say lắm.

TINA!!!! Hai người đó chưa làm chuyện đó đâu!!!

Ừ thì mình chỉ giả thiết là vậy thôi.

ÔI CHÚA ƠI.MÀ SAO CẬU LẠI NGHĨ THẾ????

Thì chẳng phải anh ấy đã ĐẾN nhà Moscovitz ở Albany hồi cuối tuần đó

hay sao?

Nhưng đó là vì bố mẹ anh ấy bận đi công tác! Mà nếu họ đã làm chuyện đó thì cậu ấy đã kể ngay cho bọn mình nghe rồi chứ.Không phải thế à?

Có thể cậu ấy sẽ kể cho cậu.Chứ đừng hòng cậu ấy kể cho MÌNH nghe.Lilly vẫn nghĩ rằng mình là đứa hay lên mặt đạo đức.

Làm gì có chuyện đó!!!!

Thề luôn! Mà mình cũng chẳng chối.MÌNH là đứa cũng hay lên mặt đạo đức.

KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐU!!!! Nếu có thì cậu ấy đã kể cho mình nghe

rồi.Mặc dù mình vẫn chưa gặp cậu ấy từ sau mùa hè ở Genovia về đến giờ.Nhưng dù có chuyện gì xảy ra thì cậu ấy cũng không giấu mình đâu.

Cậu ấy suýt nữa làm chuyện đó với Boris đấy.

CÁI GÌ???????? AAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHH CẬU KỂ CHO MÌNH NGHE CHUYỆN ĐÓ ĐỂ LÀM GÌ CƠ CHỨ??????

Thì mình nào có muốn!!!! Chính Boris kể cho mình nghe mà!!!!

TẠI SAO CẬU ẤY LẠI KỂ CHO CẬU NGHE CHUYỆN ĐÓ????

Chỉ vì cuốn sách mà bà dì mình mới tặng

– Món quà quý giá nhất

À, cuốn đó mình biết… Viết về chuyênh con gái tụi mình chỉ nên trao thứ quý gía nhất của mình cho người con trai mà mình sẽ kết hôn cùng. Bởi cái đó chỉ có thể đem tặng một lần.Và sẽ chẳng ai muốn quăng quật món quà quý giá đo cho một người không hề biết trân trọng nó.

Đúng vậy.Chỉ có điều cuốn sách đó không hề nhắc đến chuyện chúng ta phải làm gì nếu sau ngày cưới mới phát hiện ra chồng mình là gay… Boris tình cờ nhìn thấy cuốn sách trên giá và thú nhận với mình.Cung may là giữa hai người đó chưa có gì xảy ra.

Cậu đừng kể nữa, Tina.

Thôi mà Mia, cậu và mình sẽ là hai cô gái đồng trinh cuối cùng ở cái trường Trung học Albert Einstein này.

Wow! Nghe như của một cái tựa sách ý.

Đúng rồi, sao cậu không lấy luôn làm tựa sách của cậu? NHỮNG CÔ GÁI ĐỒNG TRINH CUỐI CÙNG.

Hai ông bố giàu có của hai nữ sinh trung học trường AB đã thuê hai vệ sỹ được huấn luyện tại Israel bảo vệ cho con mình khỏi các vệ tinh bám theo vè vè bên cạnh…

Sẽ không chàng trai nào được lớ dớ bên cạnh – CHO TỚI BUỔI TỐI HÔM PROM!!!!

Úi, Sperry đang nhìn về phía tụi mình kìa.Bon mình phải tập trung nghe giảng thôi.Cậu có biết cô đang giảng về cái gì không?

Mình chẳng quan tâm.Chuyện của bọn mình đang hay.

Công nhận.À mà cậu nghĩ Lilly và anh J.P tiến tới đâu rồi?

Mình đã nói với cậu rồi! Mình nghĩ họ đã làm chuyện đó!

Không.Nếu có cậu ấy đã kể rồi.Chẳng nhẽ cậu không nghĩ là cậu ấy sẽ kể cho mình nghe sao?

Cậu là người chơi với Lilly từ hồi lớp 1 mà.Chỉ có cậu mới biết câu trả lời thôi.

Nhưng chẳng phải giờ cậu ta đã TÓC VÀNG HOE rồi đấy còn gì?

Này này! Mình cũng tóc vàng mà! Và mình vẫn giữ được Món quà Quý giá của mình mà!!!

À, ừ…Xin lỗi.Mình quên béng mất.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, giờ Tiếng Pháp

Không thể tin được là Tina cho rằng Lilly và anh J.P đã làm chuyện đó mùa Hè vừa rồi.Thật lố bịch! Lilly CHẮC CHẮN sẽ phải kể cho mình nghe nếu có chuyện đó thật.

Đúng không nhỉ?

Chưa hết, anh J.P thậm chí còn chưa nói từ YÊU với Lilly cơ mà.Chẳng nhẽ cậu

ta lại bổ nháo bổ nhào làm chuyện đó với người không yêu mình sao? Nghe nói cậu ấy đã nói câu I Love U với anh J.P khoảng hơn chín triệu lần rồi, và câu trả lời của anh ấy lần nào cũng là Cám ơn em.Hoặc Anh biết.

Nhưng Lilly thì lại cho rằng đó là cách biểu lộ tình cảm dề thương rất riêng của anh chàng ghét món ngô trộn ớt kia.

Rõ ràng là anh J.P có vấn đề với mấy chuyện tình cảm.Hai người đã hẹn hò hơn sáu tháng nay rồi, nhưng đến giờ anh ấy có vẻ vẫn chưa coi Lilly là bạn gái của mình thì phải.J.P vẫn rất lịch sự gọi Lilly là Moscovitz.

Anh Micheal cũng đã từng gọi mình là

Thermopolis.Nhưng đó là TRƯỚC KHI tụi mình hẹn hò.

Làm sao Lilly có thể chịu làm chuyện đó với một người luôn gọi mình là Moscovitz và giới thiệu với mọi người rằng cậu ấy là “bạn”, chứ không phải “bạn gái”???

Không thể có chuyện đó. Cam đoan là Lilly không đời nào làm đâu.

Mặc dù đúng là cậu ấy nhuộm tóc vàng thật. Nhưng THEO LỜI cậu ấy thì đó là vì mấy nhà sản xuất chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật đã khuyên Lilly nên đi nhuộm màu tóc nào sáng một chút, để các nét của cậu ấy đầy đặn và ăn hình hơn.

Nhưng ai mà chẳng biết là anh J.P thích

con gái tóc vàng. Keira Knightley là hình mẫu con gái lí tưởng của anh ấy mà. Đó là anh chàng duy nhất mình biết có thể ngồi xem đi xem lại phim Kiêu hãnh và Định kiến cùng với Lilly, Tina và mình. Ban đầu mình đã cho rằng đó chẳng qua là vì anh ấy quá ngưỡng mộ người viết kịch bản của bộ phim. Nhưng sau đó chính anh J.P đã thừa nhận lý do thực sự là vì anh ấy thích một cô gái tóc vàng, cao lêu đêu và gầy đét nào đó (nhưng lạ một nỗi chị Keira trong phim này đâu có để tóc vàng đâu).

Tội nghiệp Lilly. Cậu ấy có thể giảm cân và nhuộm tóc, nhưng có muôn thuở nữa thì cũng không thể KÉO DÀI NGƯỜI RA tới 1m70 như Keira.

Khoan… nhỡ ĐÓ là chuyện Micheal muốn nói với mình ở bữa tối nay thì sao... rằng anh ấy phát hiện ra Lilly và anh J.P đã làm chuyện đó!

Hy vọng là không phải.Bởi nếu cậu ta thực sự dám kể với anh trai mình nghe những chuyện đó thì đúng là…

Ôi giời, lại phải décrier un soir amusant avec les amis trong 200 chữ.

Un autre soir palpitant, et mes camarades et moi nous sommes installés devant la télé.Les choix ont paru interminable, les chaines, san fin.Avec le cable, n’impote quoi a été possible.Et qu’est-ce que nous avons vu? La chaine des nouvelles? La chain des sports? La

chain des “rock-video”? Non-la chain douze.Qui! La chain religieuse et ridicule –

61 từ rồi.Còn 139 từ nữa thôi.

Trên đường tới lớp tiếng Pháp mình đã chạm mặt Lana ở tiền sảnh.Sau một mùa Hè cô ta vẫn chẳng thay đổi tẹo nào, trừ chuyện chảnh chọe hơn.

Còn nữa, có vẻ như Lana mới thu nạp thêm được một fan hâm mộ mới thì phải – một phiên bản thu nhỏ của Lana, không trệch vào đâu được.

Lúc mình vừa đi qua, cô ta lập tức hích hích vào sườn con nhỏ kia, chỉ chỉ vào cái đầu mới của mình và phá lên cười:

“Nguyên văn nhé, đây là Peter Pan!” – giọng nó to và dõng dạc như một hướng dẫn viên du lịch. Không ai ở sảnh lúc đó không nghe thấy.

Đúng là bản tính khó dời!

Chẳng nhẽ mình giống Peter Pan với kiểu đầu mới này thế sao???

Est-ce que je vraiment ressemble Peter Pan dans cette couple de cheveux?

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, giờ ăn trưa.

Mình đã kéo vội lấy Lilly và hỏi xem thực hư vụ cậu ấy và anh J.P mùa hè vừa rồi.

Để rồi nhận được câu trả lời chẳng khác nào một cái tát đau đến kinh thiên động

địa: "Cậu cho rằng nếu có chuyện đó thật thì mình sẽ kể cho CẬU nghe hả, đồ buôn chuyện?"

Ngất luôn! Bao năm nay mình vẫn luôn giữ kín các bí mật cho cậu ấy. Này nhé, mình chưa bao giờ kể cho ai nghe vụ hồi học lớp 5 cậu ấy lén lấy trộm tờ tạp chí PHỤ NỮ của mẹ cậu ấy và mang tời trường đọc cho cả lũ nghe vào giờ ra chơi.

Hay chuyện cậu ấy thoả thuận với tên chuyên rình mò - Norman rằng nếu anh ta kiếm được cho cậu ấy đôi vé xem vở nhạc kịch . Cậu ấy sẽ cho anh ấy thấy đôi dép tông của hãng Steve Madden. Và mặc dù sau đó Norman đưa cho cậu ấy một cặp vé Avenue Q nhưng Lilly lờ

ngay vụ giày dép kia đi. Cậu ấy làm gì có đôi dép tông nào của hãng Steve Madden đâu!

Mình cũng chưa bao giờ kể cho ai nghe về vụ cậu ấy ném con búp bê của mình lên mái nhà nghỉ của gia đình Moscovitz. Và phải đợi đến mùa hè sau đó khi anh Michael trèo lên dọn dẹp máng nước mình mới được gặp lại nó: hai mắt đã bị chuột gặm sạch, mái tóc thì mốc meo, một bên mặt bị chảy xệ xuống do ánh nắng Mặt trời. Mặc dù mình đã chết khiếp lên khi nhận lại nó, nhưng dù sao thì mình cũng đã từng rất yêu thích con búp bê này.

Mình ko muốn để Lilly biết câu nói vừa rồi của cậu ấy đã làm mình tổn thương,

do đó mình chỉ nhún vai nói: "Sao cũng được. Nhưng mình biết việc cậu và Boris suýt-làm-gì-đó rồi. Cậu ấy đã kể cho Tine nghe."

Nhưng Lilly thay vì đỏ mặt thanh minh - như cách bao người khác vẫn làm nếu gặp tình huống tương tự sẽ phải làm - chỉ ngửa mặt nhìn lên trần nhà và nhếch mép: "Cậu thật trẻ con."

"Lilly" - mình thốt lên sửng sốt, xen lẫn ấm ức - "Sao ko tâm sự gì với mình?"

"Bởi vì chẳng có gì đáng để tâm sự cả." - Lilly tưng tửng nói.

"Ko đáng á? Hai người suýt nữa làm cái chuyện tày đình đó mà kêu là ko có gì à."

"Có cần phải nói mẫy chuyện đó giữa căng-tin như thế này ko?" - Lilly rít qua kẽ răng.

"Vậy chúng ta có thể đi đâu nói đây? Về bàn ăn, trước mặt BẠN TRAI cậu chắc.

"Được rồi, được rồi. Ừ thì có chuyện đó đấy. Rồi sao, cậu muốn biết chuyện gì nữa nào?" - Lilly quay lưng lại sa-lát và bánh pho-mát.

"Mình chỉ ko chịu được là tại sao cậu ko tâm sự với mình những chuyện con gái như vậy thôi."

Boris chết tiệt, tự nhiên đi tiết lộ cái bí mật động trời ấy làm gì để giờ mình phải tra hỏi Lilly ngay cạnh quầy thức ăn như thế này. Mình chẳng còn muốn ăn uống gì

hết.

"À mà này, cậu có biết anh Michael định nói với mình chuyện gì tối nay ở quán Number One Noodle Son ko?"

"Có Chúa mới biết được. Mùa Hè năm nay mình hầu như có gặp anh ấy đâu. Anh ấy suốt ngày chúi mũi vào cái dự án thiết kế công trình diện điếc gì ý mà."

Đúng là Hè này anh Michael bận túi bụi với lớp thiết kế công trình thật. Nghe đâu là liên quan tới rô bốt gì đó thì phải. Anh ấy phải thiết kế và chế tạo ra một cánh tay rô-bốt để có thể ứng dụng trong công nghệ mổ tim bằng phương pháp nội soi. "Đó là mục tiêu hàng đầu hiện nay của công nghệ phẫu thuật bằng máy móc hiện

nay."

Thế cơ mà, bạn trai của mình còn biết chế tạo cả rô-bốt kia mà! ĐỈNH CỦA ĐỈNH!

Khi Lilly và mình quay trở lại bàn ăn, mình thậm chí còn ko dám nhìn thẳng vào mặt Boris - bất luận hiện giờ cậu ấy đang phải nói là được xếp vào hàng hot boy của trường, sau khi tháo niềng răng và đeo kính áp tròng...

"Ôi chúa ơi, Mia!" - Lingsu hét ầm lên - "Chuyện gì xảy ra với mái tóc của cậu thế?"

Đây quả thực là câu ko ai vừa mới cắt tóc muốn nghe!

"Tiệm cắt tóc Astor" - mình nói - "Sao, cậu ko thích à?"

"Ồ ko. Mình thích chứ?" - Lingsu vội lấp liếm. Nhưng mình vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt cậu ấy trao đổi với Perin - người mà tóc còn ngắn hơn cả mình.

"Anh thấy tóc Mia đẹp đáy chứ!" - anh J.P vừa nói, vừa ngồi xuống ở phía đầu bàn bên kia, đối diện với Lilly. Sau mùa Hè anh trông anh ấy cũng ko đến nỗi tệ. J.P ngồi ngay đúng chỗ có ánh nắng mặt trời hắt vào, khiến cho mái tóc vàng rối bù của anh ấy như vàng thêm. Hè năm nay anh ấy đã tới khu biệt thự của gia đình ở đảo Martha's Vineyard nghỉ Hè và dành phần lớn thời gian để lướt sóng.

Quả cũng đáng đồng tiền bát gạo! Sau một mùa Hè thôi mà cánh tay anh ấy trông có vẻ săn chắc hơn hẳn, lại thếm làn da dám nắng đầy nam tính nữa chứ!

Nhưng điều đó ko hề làm mình mảy may động lòng chút nào vì bạn trai mình cũng cao to vạm vỡ ko kém!!!

Chỉ có da anh ấy ko rám nắng, bởi suốt mủa hè anh ấy còn mải lo thiết kế và chế tạo rô-bốt.

Nhưng trong mắt mình thì Michael vẫn hấp dẫn hơn anh J.P nhiều!!!

À, phải nói bạn trai mình hấp dẫn hơn bạn trai Lilly mới đúng!

Đại loại như thế.

"Kiểu tóc rất cá tính" - Anh J.P vươn tay ra xoa đầu mình.

"Đúng vậy, rất giống trong phim Kì nghỉ ở Roma!" - Tina hồ hởi ủa theo.

"Anh thì thấy giống Keira Knightley trong phim Domino hơn" - anh J.P nói - "Nhưng mà công nhận cũng giống Audrey Hepburn nữa."

Thật may là mình có những người bạn đầy thông cảm như vậy.

Nhưng chỉ VÀI người thôi. Mình vẫn ko tin nổi là Lilly ko buồn kể cho mình nghe chuyện của cậu ấy với anh J.P. Bởi vì nhìn họ bây giờ mình cũng chịu ko thể đoán thực ra họ đã có gì với nhau chưa. Cử chỉ âu yếm duy nhất mà mình quan sát

được trong hôm nay là khi anh J.P cho Lilly cắn một miếng bánh quy. Mình cũng thường xuyên cho cậu ấy ăn bánh quy chung mà!

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, giờ Năng khiếu và Tài năng.

Ông trời đúng là ko còn công bằng mà! Buổi sáng thì bị tống vào lớp Kĩ năng viết Nhập môn (thay vì lớp trung cấp), tưởmg buổi chiều khá hơn một chút... Ai dè lại bị đè bẹp bởi toàn những môn khó nhằn. XEM NÀY:

Tiết 1 Tự học

Tiết 2 Kĩ năng viết nhập môn

Tiết 3 Tiếng Anh

Tiết 4 Tiếng Pháp

Ăn trưa

Tiết 5 NK & TN

Tiết 6 Giáo dục thể chất

Tiết 7 Hoá

Tiết 8 Chuẩn bị cho Toán tích phân

Giáo dục thể chất, rồi HOÁ, Rồi còn cả môn gọi là CHUẨN BỊ CHO TOÁN TÍCH PHN mới khiếp đảm chứ??? Chí ít thì cũng nên có MỘT MÔN HAY HO gì đó để tụi mình còn hứng thú học hành một chútchứ! Đằng này...

Ko hề có một môn nào ra hồn, cả buổi chiều đi học ko khác gì ĐI ĐÀY, từ 1:25 phút chiều.

Thật phi lí.

Họ nghĩ gì mà xếp mình vào lớp đại số cao cấp này chứ? Một đứa dốt đặc như mình á?

Mà cứ theo cái điểm PSAT thi thử môn Toán lẹt đẹt vừa rồi của mình, chắc năm nay mình sẽ có thể thuyết phục bố miễn cho vụ học làm công chúa với bà. Thay vào đó là đi họcc gia sư.

VÀ ANH MICHAEL CÓ THỂ LÀM GIA SƯ CỦA MÌNH!!!

Dám lắm. Anh ấy đã chẳng phụ đạo cho mình hai môn Đại số và Hình học đấy thôi. Và mình đã qua cả đôi. Ko có lí do gì để ngăn bố ko thuê anh ấy làm gia sư cho mình nốt môn chuẩn bị cho Toán tích

phân này.

Biết đâu chừng anh ấy còn phải phụ đạo cho mình cả môn Hoá cũng nên. bởi nghe nói môn này rùng rợn lắm.

Ôi giời, Lilly lại đòi bàn bạc về vụ ra tranh cử chức Chủ tịch nhiệm kì mới. Cô nàng nói sẽ đề cử mình tại Hội đồng ngày hôm nay, và thậm chí đã dựng sẵn cả bục thuyết trình cùng các chiến lược tranh cử. Mình chỉ có mỗi việc chạy chương trình đã lập trình sẵn.

Năm ngoái mình gần như ko có lấy một phút dành riêng cho bản thân. Và nếu như mình vẫn còn giữ ý định muốn trở thành tiểu thuyết gia hay nhà viết kịch bản hoặc người viết TRUYỆN NGẮN - thì mình

cần PHẢI CÓ chút thời gian riền để VIẾT ĐƯỢC CÁI GÌ ĐÓ cho ra hồn. Ngoài nhật kí và mấy cái fanfic Battlestar Galactica.

Còn chưa nói đến Michael nữa đấy. Năm ngoái mình chẳng được gặp anh ấy mấy, bởi cả hai đều quá bận rộn với chuyện bài vở ở trường. Lại thêm chuyện học làm công chúa và đứa em trai mới sinh. Năm nay sẽ phải hi sinh bớt một hoạt động nào đó thôi.

Và mình đang nghĩ đến các hoạt động của Hội học sinh trường mình.

Tại sao LILLY ko đứng ra tranh cử chức chủ tịch nhỉ? Cậu ấy lúc nào cũng nghĩ rằng mọi người ghét cậu ấy, nhưng sự

thật đâu phải như thế. Ừ thì ngày xưa Lilly cũng từng gây ra nhiều vụ, ví dụ như thuyết phục Ban giám hiệu nhà trường kéo dài thời gian học ở trường để bọn mình học thêm tiếng Latin. Nhưng mình cam đoan học sinh trong trường chẳng ai nhớ nữa đâu...

Nhưng làm sao để thông báo việc này với lilly bây giờ? Nhất là khi cậu ấy đã đặt in tới 75 cái áo thun Bầu cho Mia và đang cân nhắc tới việc đề xuất cho thuê sân thượng của nhà trường để kiếm thêm tiền mua máy tính xách tay cho các học sinh được học bổng của trường.

Ôi giời! Quyền hành đâu chẳng thấy, chỉ thấy rõ lắm trách nhiệm!

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, giờ Hoá.

Wow. Kenny Shwalter cũng họ ở lớp này. Sao mình cứ học lớp nào có dính líu tới khoa học một tí là phải CHẠM MẶT với cậu ta thế nhỉ?

Sau một mùa hè Kenny lại CAO THÊM thì phải, giờ cậu ấy đã cao ngang ngửa với chú Lars rồi.

Nhưng đáng buồn là cậu ấy còn ít cân hơn cả mình.

Cậu ấy vừa ngồi xuống cạnh mình. Chẳng nhẽ cậu ấy lại muốn làm nhóm với mình tiếp? Nếu được vậy cũng hay bởi nếu ko có cậu ấy năm ngoái mình đã trượt thẳng cằng môn Khoa học Trái đất rồi. Hoặc ko thì cũng xơi điểm C.

Hey! Anh J.P vừa mới bước vào lớp. Anh ấy cũng học lớp này!

Ơn Chúa! Cuối cùng cũng có MỘT người bình thường cùng học với mình. Mặc dù Kenny là người bạn rất tốt nhưng giữa hai đứa mình luôn có một chút CĂNG THẲNG, sau vụ cậu ấy chia tay với mình chỉ vì nghĩ mình yêu Boris Pelkowski. Mặc dù chuyện xảy ra từ hồi tám hoánh nào rồi, nhưng cứ mỗi lần cậu ấy làm bài tập hộ mình là y như rằng lại mang chuyện đó ra kể lể.

Mình vội giơ tay vẫy gọi anh J.P tới ngồi kế bên mình. Phải công nhận J.P là một người bạn tuyệt vời. Mình RẤT vui khi Lilly hẹn hò với anh ấy. Trước đó mình chưa bao giờ tin tưởng vào khả năng lựa

chọn bạn trai của Lilly. Nhất là sau vụ với anh Jangbu và Franco. Nhưng lần này thì...

Ối! Kenny vừa chuyển cho mình một lá thư.

Mia - Mình ko biết cậu sẽ học Hoá năm nay. Có muốn làm nhóm với mình ko? Như truyền thống trước giờ?:)

TẠI SAO KENNY LẠI MUỐN LÀM NHÓM VỚI MÌNH??? Ngoại trừ việc chữ mình đẹp hơn chữ cậu ấy, mình chẳng thấy Kenny có lợi gì khi làm chung nhốm với mình cả. Đó là cậu ấy còn chưa biết điểm PSAT thi thử môn Toán của mình đấy.

Nhưng cậu ấy THỪA biết MÌNH cực

dốt các môn tự nhiên.

Hey, Mia. Anh ko biết là học kì này em học Hoá cùng với Cái-mắc-áo đó. Trông cậu ấy có vẻ thông minh. "Có muốn làm nhóm với mình ko?" - là nội dung tờ giấy anh chàng Showalter vừa ném cho em đúng ko? Bỏ cậu ta đi. Cậu ấy sẽ chỉ gây phiền phức cho em với những châm ngôn cững nhắc về tình yêu của mình thôi. Anh mới là người em cần.

Ối, anh J.P vui tính chưa này, hi hi hi. Nhưng mình phải làm sao bây giờ? Mình MUỐN làm nhóm với anh J.P bởi vì mình rất quí anh ấy. J.P vừa vui tính vừa học giỏi - toàn điểm A, trừ môn Tiếng Anh bởi vì anh ý CŨNG bị học lớp của cô Martinez (nhưng khác lớp với minh

và cũng bị xơi điểm B như mình! Cả hai đã đi đến kết luận: cô chỉ đơn thuần là ko thích giọng văn của hai đứa mình.

Vấn đề là Kenny ngỏ lời trước. Và cả hai bọn mình LÚC NÀO cũng làm nhóm với nhau. Cậu ấy nói đúng, chuyện đó đã trở thành truyền thống trước giờ rồi.

TẠI SAO MẤY CHUYỆN THẾ NÀY LÚC NÀO CŨNG XẢY RA VỚI MÌNH???

Khoan, mình có thể thu xếp ổn thoả chuyện này. Chẳng nhẽ HAI NĂM học các qui tắc ngoại giao với bà nội lại ko thu được gì?

OK...BA BỌN MÌNH cùng vào một nhóm nhé? - Mia.

Kenny trả lời ngay tắp lự:

Hay đấy! À còn nữa, mình rất thích kiểu đầu mới của cậu. Trông cậu giống nhân vật nkin Skywalker trong phim The Phantom Menace. Cậu nhờ nhân vật đó ko?

Tuyệt vời. Mình trông giống một thằng nhóc 9 tuổi.

Anh J.P vừa viết lại:

Nhanh trí lắm, Châu-chấu-con ạ. Có vẻ như sensei (tiền bối) đã dạy cho em ko ít.

Sensei! Lần đầu tiên em nghe thấy có người gọi bà bằng CÁI TỪ ĐÓ!

Ko biết bà có phật ý khi bị gọi như thế

ko nhỉ?

Anh đùa à? Em có thể hình dung ra bà trong bộ võ phục karate, tay cầm cây gậy dài ngoằng, nghiêm nghị nói: "Có nhiều thứ ko thể dạy bằng sách vở. Chỉ có cuộc sống mới dạy được chúng ta."

Câu nói của Terence Stamp trong phim Elektra. Em khá lắm, trừ việc người ta goi đó là "gì".

Cái gì cơ ạ?

Tên của bộ võ phục karate ý. Em có biết võ không?

Ko hề. Nhưng em biết các nghi thức của trà đạo.

Ồ, vậy là em biết hưởng thụ cuộc sống

rồi.

Hee. Nói chuyện với anh J.P vui thật. Cứ như là nói chuyện với đứa bạn gái thân ý, trừ việc anh ấy là con trai. Và giữa hai bọn mình cũng ko có thứ tình cảm nào ngoài tình bạn, bời vì mình biết anh ấy thích Lilly.

Xem ra giờ Hoá từ nay sẽ ko đến nỗi tệ như mình tưởng. Trừ những lúc phải học Hoá. Còn 6 tiếng nữa là mình được gặp anh Michael rồi. Xin Chúa đừng để con chết vì buồn chán trước khi gặp anh được Michael!

Thứ BA, ngày 7 tháng 9, giờ Chuẩn bị cho Toán Tích phân.

Phép lấy vi phân - tìm đạo hàm.

Đạo hàm

Tích phân

Chuỗi vô hạn

Chuỗi phân kì

Chuỗi hội tụ

Khoan.

À hiểu rồi.

Gì thế?

Chẳng hiểu gì cả.

Còn 5 tiễng nữa là được gặp anh Michael rồi!

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, phòng Hội Đồng.

CHUYỆN NÀY rởm rít ko chịu được! Người duy nhất được ứng cử vào chức Chủ tich hội học sinh của THAE năm nay là:

Mình.

Do đó chẳng cần tranh cử, tự động mình đã được đắc cử.

Tất nhiên điều này khiến cô hiệu trưởng Gupta vô cùng thất vọng. Ai cũng có thể thấy rõ điều đó!

Đến mình còn thất vọng, huống hồ gì cô ấy.

Mặc dù trước giờ mình vãn biết học sinh cái trường THAE này luôn thờ ơ với mọi chuyện. Họ còn đang mải tranh nhau mua

đĩa nhạc mới của Diddy khi BIẾT được rằng anh ta vẫn đang giấu cảnh sát Los Angeles thông tin về vụ ám sát rapper Biggie Small.

Đúng là nhảm nhí!

Lilly gần như bật khóc khi thấy tình cảnh tiêu điều ở phòng Hội đồng hôm nay. Với cậu ấy, còn gì là chiến thắng khi ko có đối thủ nào để tranh tài. Mình đã cố thuyết phục cậu ấy rằng có thể vì năm ngoái Hội học sinh đã hoạt dộng rất tốt nên năm nay mọi người thấy ko cần phải tranh cử cho mất thời gian. Vì họ biết đằng nào bọn mình sẽ giành chiến thắng.

Nhưng Lilly thì một mực chỉ ra rằng ở dưới kia mọi người đang hí hoáy nhắn tin

với nhau về việc họ sẽ làm gì sau giờ học, và ko ai thèm ngước lên nhìn xem CHUYỆN GÌ đang xảy ra. Có lẽ họ cho rằng đây chỉ là một buổi triệu tập thường niên khác nhằm cảnh báo về tác hại của ma tuý.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Kĩ năng viết Nhập môn: Miêu tả khung cảnh bên ngoài cửa sổ phòng em.

Tiếng Anh: Đọc Franny và Zooey.

Tiễng Pháp: Hoàn thành décrire un soir amusant avec les amis.

NK & TN: Tóm lại là những điều mình muốn đạt được ở NK & TN trong học kì này.

Giaqó dục thể chất: Giặt quần thể dục.

Hoá: Hỏi Kenny/J.P.

Chuẩn bị cho Toán Tích phân: Thật, lớp này chẳng khác nào TRÒ ĐÙA!

TÔI MỘT CÔNG CHÚA Ư??? ĐỪNG CÓ ĐÙA!

Kịch bản của Mia Thermopolis.

(bản thảo lần thứ nhất)

Cảnh 13

Tại sảnh Cây Cọ, khách sạn PLAZA ở thánh phố New York. Quay cận cảnh khuôn mặt của MIA, khi cô bé nghe được tin từ ông bố, HOÀNG TỬ PHILLIPE.

MIA

(cố kìm nước mắt và nấc cục)

Con KHÔNG chuyển đến Genovia đâu.

HOÀNG TỪ PHILLIPE

(hạ giọng khuyên nhủ)

Nhưng, Mia. Bỗ tưởng con sẽ hiểu...

MIA

Con chỉ hiểu một điều là hoá ra từ trước đến nay bố luôn nói dối con.

Tại sao con lại phải đến ở với bố?

MIA đứng bạt dậy khỏi bàn, xô đổ cả cái ghế và lao ra khỏi khách sạn, suýt hất ngã cả ông gác cổng đứng gần đó.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, Khách sạn W.

Họ đã chuyển khách sạn Plaza sang chế độ quản và chia nhau sử dụng. Bà đã ngay lập tức mua đứt tầng áp mái.

Nhưng họ vẫn đang trong giai đoạn hoàn thiện lại. Mà bà vốn bị xoang nên ko thể chịu được bụi bặm, chưa kể đến những tiếng đập phá uỳnh uỳnh từ 7:30 sáng.

Do đó bà chuyển sang khách sạn W ở tạm.

Và có vẻ như bà ko thích ở đó cho lắm thì phải.

"Nơi này thật ko thể chấp nhận được" - bà mở miệng chê bai , ngay khi mình vừa bước chân vào căn phòng sang trọng đó. Phải nói là đẹp kinh khủng, cửa sổ nhìn ra toàn cảnh Manhattan> Nhưng đúng là

ko phải gu của bà thật (hiện đại chứ ko màu mè kiểu cách, bọc da chứ ko phải đăng-ten hoa hoét diêm dúa).

Bà nói điều đó với anh nhân viên khách sạn có tên Robert.

Trông mặt anh ấy như muốn lao về phía cửa sổ, nhảy xuống để khỏi phải nghe những lời ca thán của bà.

Mình rất thông cảm với Robert. Mình biết bà sẽ thế nào khi ko hài lòng chuyện gì.

"Hoa cúc ư?" - giọng bà lạnh băng - "Mấy người cho rằng hoa cúc là loại hoa có thể dùng để trang trí phòng của Nữ hoàng xứ Genovia sao?"

"Tôi rất lấy làm xin lỗi thưa bà" - anh Robert lịch sự nói, mắt liếc nhìn về phía mình như muốn cầu cứu.

Nhưng có cho vàng mình cũng ko dại gì dính vào vụ này. Mình tảng lờ cúi xuống, giả vờ như đang đọc kịch bản. Anh J.P nói khi nào xong anh ấy sẽ gửi cho một nhà sản xuất danh tiếng. Nghe nói ông ấy rất hứng thú với kịch bản do mình viết. Rất hứng thú cơ đấy! Từ đó có phải đồng nghĩa với chuyện nó đã được bán ko nhỉ?

"Chúng tôi đã cho cắm hoa đồng tiền trong tất cả các phỏng khách sạn của mình" - Robert từ tốn giải thích, sau khi biết ko thể trông mong được gì từ mình. - "Và chưa bao giờ có khách nào phàn nàn về điều đó."

"Vậy chứ các anh đã bao giờ được đón tiếp một CÔNG CHÚA ở trong cái khách sạn này chưa?" - Bà nhướn mày hỏi.

"Công chúa Thái Lan vừa mới ở chỗ chúng tôi tuần trước, trước khi chuyển vào kí túc xá Đại học New York" - Robert nói.

Nghe thấy vậy mặt mình nhăn tít cả lại. Trả lời sai rồi, anh Robert ơi! Rất tiếc, cuộc chơi đành phải dửng ở đây thôi. Anh thua rồi!

"THÁI LAN?" - Bà liếc xéo về phía anh ta - "Thế cậu có biết THÁI LAN CÓ BAO NHIÊU CÔNG CHÚA CẢ THẢY KO HẢ???"

Robert giật nảy mình. Anh ấy đã nhận ra sai lầm của mình. - "Ừm... dạ ko ạ."

"Hàng chục cô. Thậm chí là háng trăm cô luôn. Cậu có biết xứ Genovia có bao nhiêu Nữ hoàng ko cậu trai trẻ?"

"Ừm" - Robert đúng là trông như muốn nhảy ngay ra ngoải cửa sổ. Mình cũng ko lấy gì làm lạ. "Một ạ?"

"Một. Đúng vậy." - bà nói - "Cậu ko nghĩ là nếu MỘT NỮ HOÀNG CỦA GENOVIA yêu cầu phải có hoa hồng trong phòng của mình - hoa hồng đỏ và trắng, chứ KHÔNG PHẢI hoa đồng tiền màu da cam, mặc dù có thể bây giờ đang là mốt cắm hoa đồng tiền nhưng HOA HÔNG ko bao giờ lỗi mốt cả, tfi cậu

phải có trách nhiệm LÀM THEO YÊU CẦU ĐÓ CỦA NỮ HOÀNG hay sao? Nhất là khi con chó cưng của bà ta bị dị ứng với các loại hoa trồng trên đồng cỏ?"

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía con Rommel, kẻ đang lười lười biếng ngáy o o trong cái ổ có khung mạ vàng trông chẳng có vẻ gì bị dị ứng hoa gì sất.

"Chẳng nhẽ việc TRỒNG cỏ trong khách sạn vẫn chưa đủ tệ hay sao?" - bà vẫn tiếp tục bài thuyết giáo của mình.

Mình cũng nhận thấy điều đó lúc vừa bước vào đây. Việc trồng cỏ trong khách sạn đúng là hơi bị hiện đại quá so với gu của bà. Bà hâm mộ cây bạc hà trồng

trong chậu pha lê hơn.

"Tôi hiểu rồi, thưa bà" - Robert nghiêng người nói - "Tôi sẽ... tôi sẽ cho người mang hoa hồng đỏ và trắng đến ngay lập tức. Tôi rất lấy làm tiếc vì sơ suất này..."

"Đúng vậy đấy. Anh cần phải thấy xấu hổ vì điều này. Tạm biệt" - bà nói giọng lạnh tanh và đắc thắng.

Robert nuốt nước bọt cái ực, quay người đi vội ra khỏi phòng. Ngay khi anh ta vừa ra khỏi, bà ngồi thụp xuống mấy cái ghế bọc da đen-và-vàng đối diện với mình.

Nhưng bà quên rằng đây đâu phải loại ghế bành bọc nhung mà bà có thể dễ dàng đổ người xuống. Bởi vì nó khá là trơn.

"Amelia!" - bà kêu ầm lên khi bị trượt cái oạch trên ghế - "Chỗ này thật kinh khủng."

"Cháu thích chỗ này lắm" - mình nói. Thật lòng đấy! Mình nghĩ khách sạn W này rất hay. Mọi thứ đều sáng bóng.

"Cháu điên rồi" - bà nói "Cháu có tin nổi là ta gọi một ly Sidecar và họ mang đến cho ta cả một cái CỐC VẠI?"

"Vậy thì sao ạ? Bà càng uống được nhiều chứ sao?"

"Ko ai người ta lại uống Sidecar bằng một cái CỐC VẠI cả, Amelia. Chỉ có NƯỚC mới dùng cốc vại. Thứ nước uống tinh tế như Sidecar LUÔN LUÔN phải được đựng trong ly thuỷ tinh cốc tai

có chân. ÔI CHUA ƠI, CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI MÁI TÓC CỦA CHÁU THẾ???"

Bà ngồi phắt dậy khỏi chiếc ghế da đen trơn tuột của mình.

"Bà bình tĩnh nào" - mình nói - "Cháu chỉ đi tỉa một chút thôi mà__"

"TỈA MỘT CHÚT Ư??? Trông cháu như một miếng gạc bông vậy."

":Rồi nó sẽ mọc lại mà bà" - mình uể oải nói. Bởi vì mình hoàn toàn ko hề có ý định nuôi lại tóc dài. Mình thích để tóc ngắn. CHẲNG PHẢI chăm sóc gì nhiều, chỉ cần lấy tay cào cào vài cái là được. Chứ cứ suốt ngày ngăm vuốt trước gương, sắp xếp từng lọn tóc cho cân đối

thì MỆT MỎI lắm.

"Cháu định đeo vương miện kiểu gì đây? Khi ko còn chỗ để cài lược vào?" - bà giận dữ nói.

À, cái này bà đúng. Ko ai ở tiệm cắt tóc Astor hôm đó nhắc cho mình nhớ về điều này, nhất là mẹ - người ko ngừng tán thưởng mái tóc ngắn của mình ngắn giống mái tóc của Demi Moore trong phim G.I.Jane.

"Dùng khoá dán Velcro?" - Mình dè dặt gợi ý.

Nhưng bà ko hề thấy cấu nói đùa của mình dí dỏm tẹo nào.

"Giờ thì có gọi chú Paolo cũng để làm gì

đâu. Còn cái gì để mà tạo kiểu tạo kiếc gì nữa."

"Làm gì ngắn TỚI MỨC ĐÓ bà" - mình giơ vội tay lên rờ đầu. Chẳng nhẽ nó ngắn vậy sao - "Mà sao cũng được. Dù gì nó cũng chỉ là TÓC thôi mà bà. Rồi nó sẽ mọc lại. Chẳng phải bà cháu mình còn nhiều hơn phải làm sao??? Ví dụ chúng ta phải làm gì đó với đạo luật chôn sống những người phụ nữ ngoại tình xuống hố cát, rồi ném đã đến chết! Những chuyện như thế vẫn đang xảy ra HÀNG NGÀY trên thế giới!!!! Còn bà chỉ mải lo lắng về MÁI TÓC của cháu thôi ư?"

Mình biết mình nói thế chứ nói nữa cùng bằng thừa, bời bà luôn bỏ ngoài tai tất cả những vấn đề ko liên quan đến hoàng gia.

"Tại sao cháu lại chọn đúng lúc này để cắt tóc hả?" - bà nói, lờ đi như ko nghe thấy mình nói gì - "Tờ Vogue vừa mới liên lạc với phòng quan hệ công chúng hoàng gia đề nghị xin phòng vấn và chụp hình cho ấn phẩm mùa Đông sắp tới. Bài báo này sẽ có thể giúp Genovia thu hút được hàng ngàn khách du lịch muốn tìm đến một nơi ấm áp cho kì nghỉ Đông. Đấy còn chưa kể đến bố cháu đang có mặt trong thành phố chuẩn bị cho cuộc họp mặt với Hội đồng Bảo an."

"Hay quá" - mình reo lên - "có lẽ bố cháu sẽ có thể kiến nghị với Liên Hợp Quốc về cái đạo luật dã man kia. Nghe nói ở mấy nước đó, học cấm luôn cả nhạc nước ngoài nữa bà ạ. Thế giới vẫn

còn nhiều bất công đến như vậy làm sao chúng ta có thể yên lòng mà nghĩ tới nghỉ Đông với chả nghỉ Hè nữa hả bà?"

"Ta nghĩ có lẽ phải kiếm cho cháu một bộ tóc giả" - bà thản nhiên theo dõi luồng suy nghĩ của riêng bà - Mặc dù sẽ khó mà tìm được bộ tóc giả nào kiểu như mái tóc cũ của cháu. Chẳng ai làm tóc giả có hình thuyền buồm cả. Có khi phải mua một bộ tóc giả dài rồi bảo Paolo cắt lại cho giống..."

"Bà có nghe cháu npói ko đấy?" - mình cắt ngang lời - "còn rất nhiều điều quan trọng cần phải làm, hơn là lo lắng cho mái tóc của cháu. Người ta CHÔN SỐNG PHỤ NỮ XUỐNG CÁT VÀ NÉM ĐÁ VÀO HỌ CHO ĐẾN CHẾT

VÌ TỘI NGOẠI TÌNH. Bà có biết ko?"

"Có lẽ" - bà trầm ngâm nói - "chúng ta nên nhuộm tóc đỏ cho cháu. À ko, ko ổn chút nào. Với kiểu tóc này trông cháu đã quá giống thằng nhóc thằng nhóc trên bìa quyển truyện tranh Điên khùng mà bố cháu vẫn thường đọc hồi bằng tuổi cháu."

AAAAAAAAAA. Ko có cách nào đối thoại với bà được. một người kì thị một cách phi lí loài hoa đồng tiền như bà làm sao chịu lắng nghe mình nói cơ chứ.

Thứ ba, ngày 7 tháng 9, 7 giờ tối, ở nhà

Anh Micheal đanng ở đây!!!!!! Để đưa mình tới quán Number One Noodle Son ăn tối.Hiện giờ anh ấy đang ngồi trò chuyện với mẹ và thầy G, chờ mình

“chuẩn bị”.Anh ấy vẫn chưa nhìn thấy mình.

Và mái tóc của mình.

Mình đã lo lắng suốt cả ngày vì kiểu đầu mới này.Mình biết trông mình cũng không đến nỗi ma chê quỷ hờn. Mẹ thì liên tục khen mình xinh. Đến cả thầy G cũng nói mình không giống Peter Pan HAY Anakin Skywalker tẹo nào cả.

Nhưng lo thì vẫn lo.nhỡ anh Micheal không thích thì sao? Trong tờ Sixteen người ta có bài nói về chuyện con trai thích con gái tóc dài.Họ phỏng vấn người bất kỳ qua lại trên đường, cho họ xem ảnh của Keira Knightly khi tóc dài và lúc tóc ngắn rồi hỏi ý kiến của từng

người.

9/10 số đó đều chọn Keira với mái tóc dài.

Tất nhiên không ai trong số đó là Micheal.

Mà thôi, dù sao cắt thì cũng cắt rồi, thích hay không thích thì anh ấy cũng phải chịu thôi.

Mình có thể nghe thấy tiếng anh ấy đang nói chuyện với Rocky.Không phải ai cũng hiểu được cậu chuyện của Rocky, trừ mấy từ “xe tải”, “con mèo”, “bánh quy”, “nữa”, “không” và CỦA ROCKY. Trẻ con ở độ tuổi Rocky phát triển như vậy là bình thường. Mình đã lo lắng vì sợ cậu nhóc bị chậm phát triển.

Đố ai nghe được Rocky bi ba bi bô cái gì. Thế mới phục tính kiên nhẫn của Micheal! Rocky chỉ luôn mồm nói đúng từ “xe tải” hết lần này đến lần khác và anh Micheal lần nào cũng âu yếm trả lời: “Đúng rồi.Xe tải của Rocky thật đẹp”. Anh ấy sẽ là một người cha cực tốt! Tất nhiên mình sẽ chỉ sinh con sau khi đã học sau Đại học, tham gia Tổ chức Hòa Bình, và ngăn chặn sự ấm dần lên của Trái Đất.

Và khi mình đã hoàn thành xong công việc xã hội, mình sẽ có Micheal ở bên cạnh cùng nhau chăm sóc gia đình và con cái.

Ôi! Vừa nhìn trộm anh ấy một cái. Trông anh ấy thật tuyệt, cao ráo, đẹp trai, bờ

vai rộng đầy cuốn hút.Hình như hôm nay anh ấy mới cạo râu .Không thể tin được là đã MỘT THÁNG kể từ lần cuối hai đứa mình gặp nhau và…

Ôi Chúa ơi! Tóc mình còn ngắn hơn cả tóc anh ý.

TÓC MÌNH NGẮN HƠN CẢ TÓC BẠN TRAI MÌNH.

Mình đã làm gì thế này?

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, trong nhà bếp quán mỳ Number One Noodle Son.

OK.

OK. Mình đang cố bình tĩnh lại.

Đó là lí do tại sao mình phải xin phép chú Kevin Yang cho mình ngồi nhờ trong

bếp vài phút. Bởi mình cần có thời gian để trấn tĩnh lại, ngẫm nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Toalét nữ tự dưng lại đang có người - ai đó không hiểu được rằng bên ngoái này có một cô gái đang rối loạn đến mức phải vờ như đi rửa tay để có thời gian suy nghĩ xem nên làm gì với đời.

Trong cái bếp này vừa nóng vừa chật chội. Người ra người vào, chen lấn xô đẩy nháo nhào. Nghe nói chú Kevin có 90 người anh em họ đang làm việc ở đây. Chưa kể bây giờ đang là giờ cao điểm của bữa tối và ai cũng muốn gọi món vịt quay Bắc Kinh. Do đó xung quanh mình nhìn đâu cũng thấy đầu vịt vứt chỏng chơ trên đĩa.

Mặc dù trong đây ai cũng tất bật, nhưng chưa đủ để mình phân tán đi mớ bùng nhùng trong đầu.

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này? Mình cũng không hiểu.

Không phải là chuyện phản ứng của Michael với kiểu đầu mới của mình. Mặc dù anh ấy quả đúng là đã rất bất ngờ khi thấy mái tóc ngắn ngủn này.

Nhưng không phải là không hài lòng. Anh ấy nói trông mình rất ngộ nghĩnh - giống Natalie Portman vào vai Evey Hammond trong phim V for Vendetta.

Sau đó anh ấy ôm mình thật chặt và hôn mình. Sau khi hai đứa ra đến cầu thang - khi không có mặt của mẹ và thầy G, còn

chú Lars đang mải kiểm tra lại bao súng - Michael lại quay ra ôm mình một cái CHẶT HƠN kèm theo một nụ hôn NỒNG NÀN HƠN.

Mùi thơm từ tóc Michael toả ra khiến mình bỗng dưng thấy nhẹ nhõm và thoải mái vô cùng, mọi lo lắng mệt mỏi ở trờng dường như tan biến hết.

Và mình có thể dám chắc một điều rằng Michael cũng có chung một cảm nhận với mình. Bọn mình nắm tay nhau đi bộ tới quán ăn, vừa đi vừa hồ hởi kể cho nhau về quãng thời gian hai đứa không gặp mặt nhau vừa qua - từ chuyện bà mình buộc phải rời khỏi khách sạn Plaza, Lilly nhuộm tóc vàng (mình không hỏi xem Michael nghĩ sao về mối quan hệ

giữa Michael và J.P khi J.P tới nghỉ cuối tuần ở trang trại nhà Moscovitz) đến chuyện Rocky mê mẩn với chiếc xe tải đồ chơi mới và chuyện hai bác Moscovitz có vẻ như sắp quay lại với nhau.

Khi bọn mình vừa bước vào cô chủ quán Rosey đã đon đả chạy ra dẫn hai đứa tới vị trí cạnh cửa sổ quen thuộc. Sau đó cô mời chú Lars uống nước cùng với cô ở quầy bar - nơi chú vừa có thể canh chừng mình, vừa có thể xem bóng chày.

Mình gọi món mì lạnh yêu thích trong khi Michael gọi món sườn nướng cho anh ý và món canh chua cho cả hai đứa. Tiếp đó là đùi gà rán cho Michael và đậu chao mỡ cho mình.

"Anh, bao giờ anh chuyển lại vào kí túc xá? Năm học mới bắt đầu rồi đúng không?"

"Ừ, đang định nói với em đây. Anh muốn đợi tới lúc mình gặp mặt nhau rồi mới nói với em."

"À thế ạ?" - mình hớn hở hỏi lại, hí hửng tưởng tượng anh ấy sắp nói về chuyện sẽ dọn ra ở riêng do đã chán ngán việc phải chia phòng với người khác. Hoặc có thể là chuyện anh ấy sẽ chuyển về sống với bố cho đỡ buồn. Mình đã chắc như đinh đóng cột rằngvấn đề mà Michael sắp nói ra đây không có gì to tát cả. Do đó mình đã không ngần ngại nhét năm mì lạnh to oạch vào miệng, ngay trước khi Michael mở lời:

"Em còn nhớ cái dự án anh làm suốt mùa Hè vừa rồi không? Về cái cánh tay rô-bốt ý?"

“Cái mà sẽ giúp bác sĩ có thể phẫu thuật nội soi trên một trái tim vẫn đang đập á anh?” – mình nhồm nhoàm nói – “Có chứ, em nhớ”

“Ừm…” – Michael nói tiếp – “Anh có một tin rất chi tuyệt vời: Dự án đó đã thành công rồi em ạ. Chí ít là với cái mẫu thử nghiệm đầu tiên của anh. Giáo sư hướng dẫn của anh đã rất ấn tượng với kết quả đó nên ông đã đưa cho một đồng nghiệp của mình đang làm việc cho một công ty ở Nhật xem. Công ty này hiện đang nghiên cứu cách hoàn thiện hệ thống phẫu thuật bằng rô-bốt mà không

cần tới sự trợ giúp của các bác sỹ ngoại khoa. Họ đã ngỏ lời mời anh tới Nhật cộng tác xây dựng một hệ thống phẫu thuật hoàn chỉnh dùng trong phòng mổ.

“Ôiiiii” – mình thốt lên, cố nuốt nốt miếng mỳ to đùng trong miệng, trong khi tay vẫn bận rộn cuốn tiếp dĩa mỳ thứ hai. Tại đang đói mà. Từ trưa tới giờ có ăn gì ngoài món sa-lát rau đâu. À, và vài miếng sushi lúc tới chỗ bà (trong lúc bà ngân nga trường ca nhiếc móc anh chàng Robert tội nghiệp: “KẸO SÔCÔLA HẠT ĐIỀU CỦA TÔI ĐU?”. Robert sẽ được nếm mùi thế nào gọi là “bà nội Mia”!) – “Thế bao giờ anh đi? Một hôm cuối tuần nào đó à?”

“Không” – anh Michael lắc đầu – “Em

không hiểu rồi. Sẽ không chỉ là một buổi cuối tuần thôi đâu em. Mà sẽ là cho tới khi dự án hoàn thành. Thầy đã xin được tài trợ toàn bộ chi phí cho chuyến đi của anh, chưa kể đến tiền lương của dự án nữa".

"Vậy là," – Ôi giời đất ơi, món mỳ này ngon quá đi mất! Một trong những điều đáng chán nhất khi đi nghỉ hè ở Genovia chính là không có món mỳ lạnh! – "một tuần hả anh?"

"Mia," – Michael nhẹ nhàng giải thích – "Chỉ mỗi một cái mẫu tay thôi mà anh đã phải mất cả một mùa Hè. Để xây dựng được hoàn chỉnh một con rô-bốt với bàn điều khiển máy chụp cộng hưởng từ, máy chụp cắt lớp, máy chụp X-quang… có

khi phải mất tới cả năm. Hoặc hơn. Nhưng đây là một cơ hội tuyệt vời mà anh không thể từ chối. Bởi cuối cùng thì anh cũng chế tạo ra được một cái gì đó có thể cứu sống hàng ngàn người. Và anh cần phải đi sang Nhật để biến ước mơ đó thành hiện thực".

Khoan. Một năm? HOẶC HƠN?

Tất nhiên là mình đã bị sặc mỳ và anh Michael phải nhoài người qua bàn vỗ vỗ vào lưng cho mình đỡ nghẹn. Sau đó mình còn phải nốc cạn cả cốc nước đá của mình lẫn cốc Coca của Michael để lấy lại được hơi.

Và khi mình có thể thở lại được tất cả những gì mình có thể nói là câu: "Cái gì?

CÁI GÌ?”, khoảng 30 lần.

Michael đã tìm mọi cách để giải thích cho mình hiểu – một cách cực kỳ kiên nhẫn, như thể mình là Rocky, không ngừng khoe anh cái xe tải đồ chơi mới mua – nhưng trong đầu mình chỉ văng vẳng mấy câu “có khi phải mất tới cả năm. Hoặc hơn. Nhưng đây là một cơ hội tuyệt vời mà anh không thể từ chối”.

Michael sắp đi Nhật. Một năm. Hoặc hơn.

Vào thứ Sáu này.

Mình vội cáo lỗi đứng dậy chạy vào toa-lét. Làm sao thế này không biết! Chuyện vô lý kiểu như thế này chỉ có thể xảy ra ở một hành tinh khác chứ không thể là ở

hành tinh CỦA MÌNH. Không phải cái hành tinh mà Michael và mình đang cùng chung sống.

Hay nói đúng hơn là cái hành tinh mà mình cứ ngỡ là Michael và mình đang cùng chung sống.

Trong đầu mình vẫn ong ong mấy câu đó – có khi phải mất tới cả năm. Hoặc hơn. Nhưng đây là một cơ hội tuyệt vời - mà anh không thể từ chối.

Thường thì mình sẽ ồ lên kiểu: “Wow, Michael. Tuyệt quá! Em rất mừng cho anh!”, nhưng trong đầu thì gào thét kiểu: “Có phải tại EM không?”.

Chẳng hiểu cái suy nghĩ ấy CHUI RA khỏi đầu mình lúc nào, chỉ biết rằng

trước khi mình kịp tống chúng quay ngược trở lại, miệng mình đã tuôn ra một tràng: “Có phải tại EM không?”

Michael nhíu mày không hiểu: “Cái gì?”.

Mình lại gây họa rồi! Và cứ như thế, đầu thì nghĩ “Im ngay. Im ngay. Im ngay” nhưng miệng lại cứ thốt ra những câu kiểu như: “Có phải tại em không? Anh bỏ đi Nhật vì em đã làm chuyện gì đúng không?... Hay tại em KHÔNG CHỊU làm chuyện gì?”.

Nói xong câu đó mình chỉ ước gì có thể tọng cả bát mỳ lạnh vào mồm để không phát ngôn ra những câu thiếu suy nghĩ như vừa rồi.

Nhưng Michael lắc đầu quầy quậy:

“Không, tất nhiên là không phải rồi. Mia, em không hiểu à? Đây là một cơ hội ngàn năm có một. Bên phía công ty Nhật đã cho các kỹ sư cơ khí của họ xây dựng phần khung dựa trên bản thiết kế phác thảo của anh rồi. Thiết kế CỦA ANH em ạ. Điều này có thể thay đổi hoàn toàn diện mạo của công nghệ phẫu thuật hiện đại hiện nay trên thế giới. Hiển nhiên là anh cần phải có mặt ở đó sát cánh cùng với họ.”

“Nhưng họ có nhất thiết phải làm ở tận Nhật không?” – mình vẫn cố níu kéo – “Chẳng nhẽ họ không có kỹ sư cơ khí nào ở thành phố Manhattan này sao? Em nghĩ chắc là phải có chứ? Bố của Ling Su cũng là kỹ sư đấy thôi”.

“Mia” – Michael giải thích – “Đây là nhóm nghiên cứu rô-bốt hiện đại và tiên tiến nhất hiện nay trên thế giới. Họ có trụ sở ở Tsukuba, được coi là thung lũng Silicon của Nhật Bản. Phòng thí nghiệm của họ nằm ở đó, cùng với mọi thiết bị nghiên cứu cần thiết – những thứ anh cần để biến mẫu thiết kế của mình thành một cỗ máy hoạt động thực sự. Anh phải tới đó em ạ”.

“Nhưng anh sẽ về nghỉ chứ?” – mình mặc cả. Có vẻ như bộ não của mình bắt đầu khởi động để khống chế cái mồm của mình. Ơn Chúa! – “Vào các kỳ nghỉ lễ như Lễ Tạ ơn, Giáng sinh, nghỉ Xuân, nghỉ Đông… đúng không?” – Mình đã suy nghĩ bình tĩnh trở lại rồi thì phải!

Hừm, chuyện này cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ. Mặc dù bạn trai của mình sẽ sang Nhật, nhưng mình vẫn có thể gặp được anh ấy vào các ngày lễ. Dù gì thì năm học mới cũng bắt đầu rồi, có Michael ở trong nước hay ở Nhật cũng không khác LÀ MẤY. Có khi như thế mình lại có thời gian tập trung học hành hơn, xem thầy Hipskin giảng gì trong các giờ Hóa, xem môn Chuẩn bị cho Toán tích phân thực ra nói về cái gì, và thậm chí còn có thể cải thiện điểm SAT môn Toán thêm chút đỉnh. Đằng nào thì mình cũng sẽ vẫn phải cầm đầu Hội học sinh thêm một nhiệm kỳ nữa. Mình cũng cần thời gian để hoàn thành kịch bản còn dang dở VÀ cuốn tiểu thuyết vẫn đang nung nấu bấy lâu nay…

Đúng lúc đó Michael nhoài người hẳn qua phía mình hạ giọng nói: “Mia, quỹ thời gian dành cho dự án này hơi bị eo hẹp. Nếu muốn sớm đưa mẫu thiết kế ra thị trường, bọn anh sẽ phải bỏ qua mọi ngày nghỉ lễ. Vì vậy… không, anh sẽ không quay về Mỹ vào lễ Tạ ơn hay Giáng sinh. Có lẽ anh sẽ không quay lại Mỹ tới tận mùa Hè năm sau – bởi khi đó đúng là thời điểm bọn anh phải đưa ra được mẫu thử nghiệm hoàn thiện”.

Mình vẫn nghe thấy tiếng của Michael. Mình biết anh ấy đang nới tiếng Anh. Nhưng cũng như các bài giảng của thầy Hipskin trong giờ Hóa, mình chẳng hề hiểu anh ấy đang nói về cái gì. Mùa Hè năm tới có nghĩa là một năm nữa. Và ý

của Michael là anh ấy sẽ đi xa – không gặp mình – trong MỘT NĂM.

OK. Mình có thể bay sang Nhật thăm anh ấy. Ở trong mơ. Bởi vì KHÔNG ĐỜI NÀO bố chịu để cho mình dùng máy bay hoàng gia Genovia để bay sang Nhật thăm bạn trai của mình.

Và cũng không đời nào bố chịu để cho mình đi máy bay dân dụng. Bởi trên thế giới này chẳng có hãng hàng không nào đủ an toàn cho mình và làm hài lòng được bà – chứ đừng nói gì tới bố.

Đó là lúc mình đứng dậy cáo lui vào toa-lét. Và giờ thì mình đang ở trong cái xó bếp nóng nực này. Mọi chuyện vừa xảy ra thật khó hiểu và phi lý!!!

Mình không cần biết cơ hội đó tốt đến mức nào.

Mình không cần biết anh ấy sẽ kiếm được bao nhiêu từ cái dự án đó hoặc bao nhiêu nhân mạng anh ấy có thể cứu sống.

Tại sao một người con trai tuyệt vời, luôn-yêu-thương-bạn-gái như Michael lại muốn xa bạn gái của mình tới MỘT NĂM?

Chú Kevin Yang chẳng giúp gì được mình trong vấn đề này. Chú ấy chỉ biết nhún vai bất lực khi được đặt câu hỏi đó: “Chú chưa bao giờ hiểu được Michael ngay từ lần đầu tiên khi cậu nhóc đó (khi ấy mới 10 tuổi) bước vào cái quán này. Cậu ta đã xin thêm rất

nhiều tương ớt cho món bánh bao. Như thể món bánh bao của ta còn chưa đủ cay ý!”

Còn chú Lars – người mới chỉ một phút trước vừa ngó đầu vào đây xem mình đang trốn ở đâu – chỉ nói: “Công Chúa biết đấy, đôi khi đàn ông cần phải làm những việc như vậy để chứng tỏ bản thân mình”.

VỚI AI mới được chứ? Chẳng nhẽ mình là người duy nhất trên cõi đời này thấy chuyện này là không chấp nhận được sao? Mình không muốn Michael đi Nhật tới một năm dài đằng đẵng.

Xin lỗi nhưng đây đâu phải đi tới sa mạc Gobi tập chống đẩy và bắn súng để

chống khủng bố như chú Lars đã từng làm, khi CHÚ ẤY quyết định cần phải làm gì đó để chứng tỏ bản thân.

Đành rằng mình hiểu rằng mấy cái cánh tay rô-bốt ấy có thể cứu sống hàng ngàn mạng người.

NHƯNG CÒN MẠNG MÌNH THÌ AI LO ĐY?

Ngồi trong này thật không ổn chút nào.

Mấy cái đầu vịt cứ chằm chặp nhìn mình khiến mình thấy vô cùng khó chịu.

Mặc dù vẫn chưa khó chịu bằng cái tin sắp-đi-Nhật-một-năm của Michael.

Gần bằng.

Mình phải ra ngoài kia thôi. Mình cần

phải tỏ ra là một người bạn gái giàu lòng vị tha, luôn đứng đằng sau ủng hộ, cổ vũ cho bạn trai của mình. Mình sẽ không nói câu nào kiểu như "nếu anh thực lòng yêu em thì anh đừng đi". Bởi vì mình không thể ích kỷ. Mình đã có Michael ở bên cạnh gần hai năm nay rồi. Không thể độc chiếm anh ấy mãi được, bởi thế giới cần tới anh và tài năng của anh.

Ngoại trừ…

NGOẠI TRỪ VIỆC MÌNH SẼ RA SAO KHI KHÔNG CÒN ĐƯỢC GẶP MẶT ANH MỖI TUẦN????

Mình sẽ chết mất.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, 10 giờ đêm, tại nhà

Đáng ra mình không nên làm như vậy.

Mình biết đáng ra mình không nên làm như vậy.

Mình cũng chẳng hiểu tại sao cái mồm của mình không biết được lúc nào cần nói lúc nào cần im, và nói những câu cần phải nói kiểu như "Michael, em rất tự hào về anh", hay "Đó quả là một cơ hội hiếm có".

À không, mình ĐÃ nói mấy câu đó đấy chứ. Có nói thật mà.

Nhưng sau đó – hai đứa mình quyết định đi bộ về nhà (chú Lars gần như phải chạy đuổi theo bọn mình. Một phần vì hai đứa đi khá nhanh, nhưng một phần cũng là vì chú ý vừa đi vừa mải nhắn tin cho mấy

ông bạn cùng là fan hâm mộ bóng chày cơ) bởi vì trời hôm nay rất đẹp và mình vẫn chưa muốn về (mình muốn tận dụng từng giây từng phút của mấy ngày ngắn ngủi còn lại bên Michael). Michael không ngừng líu lo về cuộc sống sắp tới ở Nhật, về việc người ta thường ăn mỳ cho bữa sáng, và rằng mấy món ăn Nhật mua ở lề đường bên đó cũng ngon bằng mấy các quán ăn Nhật cao cấp ở khu Sapporo East nhà mình…

Đột nhiên mình buột miệng nói một câu mà đến bản thân mình cũng không tin nổi: “Nhưng, Michael… thế còn CHÚNG TA thì sao?”.

Ngu quá!

Nhưng Michael thậm chí không dừng lại tới một giây. Anh ấy thản nhiên nói: “Anh nghĩ chúng ta sẽ ổn thôi. Tất nhiên là anh sẽ rất nhớ em. Nhưng thú thật với em, anh sẽ thấy dễ dàng hơn khi phải nhớ em, hơn là ở bên cạnh em. Dạo gần đây”.

Mình đứng khựng lại, há hốc mồm ngạc nhiên: “CÁI GÌ?”

Mình biết mà! Mình đã đoán trước. Một phần lý do anh ý bỏ đi Nhật chính là vì mình.

Hóa ra mình đã đoán đúng.

“Chỉ là…” – Michael nói – “đôi khi anh cũng không biết mình có thể chờ được bao lâu nữa”.

“Chờ ĐIỀU GÌ?” – giờ thì mình lại KHÔNG HIỂU anh ý đang nói về chuyện gì.

“Ở bên em mà không… Em biết đấy”

Thề là mình CHẲNG BIẾT anh ấy đang nói cái quái gì cả (xem ra mình mới chính là đứa bị chậm phát triển trí não, chứ không phải Rocky).

“Ở bên em mà KHÔNG làm sao?” – mình sốt ruột gặng hỏi.

Cuối cùng Michael đành phải nói thẳng ra: “Mà không làm chuyện đó”.

!!!

!!!

Mình đã phải ngồi phịch xuống cái ghế xích đu gần đó trấn tĩnh lại.

Mình vẫn không thốt ra được lời nào, chỉ biết nhìn chằm chằm vào cái đầu gối của mình. Trong khi Michael nhẹ nhàng tiếp tục câu chuyện, trên chiếc xích đu kế bên: “Mia, năm ngoái anh đã nói với em rằng anh sẵn sàng đợi em, ít nhất là cho tới buổi Prom cuối cấp của em. Nhưng có một điều mà em cần phải biết là anh sẽ không đi dự buổi Prom đó đâu, bởi vì anh đã tốt nghiệp rồi và không còn là học sinh nữa. Prom không còn phù hợp với anh. Hơn nữa sẽ chẳng ai lại muốn đưa bạn trai là sinh viên đại học của mình đến dự Prom bao giờ. Và quan trọng nhất vẫn là còn những hai năm nữa mới tới

buổi Prom cuối cấp của em. Anh cũng không biết mình có thể chờ đợi được bao lâu nữa”.

Mình HOÀN TOÀN không thể ngẩng mặt lên nhìn Michael một giây nào, bởi mặt mình giờ đang đỏ tưng bừng như một trái cà chua đang chín. May mà lúc đó trời đã tối nên có lẽ Michael không nhìn thấy được. Hiện giờ gần chỗ bọn mình ngồi không có ai, ngoài chú Lars cách đó vài mét – nhưng chú ý còn đang mải thưởng thức mấy nhóm thanh niên thi trượt pa-tin trên vỉa hè – nên không lo câu chuyện vừa rồi bị người thứ ba nghe được.

Nhưng mình vẫn cảm thấy ngượng kinh khủng.

“Chỉ là…” – Michael tiếp tục giải thích, giữa tiếng hò hét của đám đứa trẻ con đang chơi ở hố cát đối diện, trong khi mấy bà mẹ mải ngồi buôn chuyện với nhau cách đó không xa – “chuyện này thực sự không hề dễ dàng với anh, Mia ạ. Ý anh là, có thể với em thì dễ…”

“Cũng không hề dễ dàng với em” – mình vội ngắt lời. Bởi đúng là nó KHÔNG HỀ dễ dàng gì với mình thật. Đã không ít lần mình cũng muốn nhắm mắt làm chuyện đó với Michael lắm chứ, nhưng rồi đến phút cuối lý trí đã chiến thắng mọi cảm xúc.

Lại còn biện pháp tránh thai nữa chứ? Và sự thật là một khi bạn đã làm Chuyện Đó thì bạn sẽ tiếp tục trong những lần gặp

nhau tiếp theo. Không còn những buổi tối lãng mạn cùng ngồi xem phim Chiến tranh giữa các vì sao, ăn bắp rang bơ, trò chuyện về việc học hành ở trường….

Mình có đọc tờ Cosmo mà. Mình biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Em cũng nghĩ vậy sao?” – Michael kết luận – “Vậy thì ý tưởng đi Nhật một năm của anh cũng không đến nỗi quá tệ đúng không?”.

Mình không ngờ chuyện lại dẫn tới nước này. Thật đấy. Mình không kiềm chế nổi và đã bật khóc.

Không dừng lại được.

Mình đúng là một đứa bạn gái TỒI TỆ.

Tự dưng khóc lóc thảm thiết như thể Michael sắp bị đi hành hình không bằng, trong khi chuyến đi ấy là một ĐIỀU TỐT. Nếu quả thực cánh tay rô-bốt mà anh ấy thiết kế có thể làm được những điều mà mọi người nghĩ – nếu trường Đại học Columbia sẵn sàng để Michael đi Nhật làm việc cho một công ty bên ấy, trong khi vẫn tính điểm khóa học cho anh ấy bình thường – thì rõ ràng cái vụ khóc lóc này làm mình vô cùng mất điểm.

Nhưng trước giờ mình có bao giờ nói mình đủ điểm đâu.

“Mia,” – Michael rời khỏi cái xích đu, quỳ xuống nền cát trước mặt mình, chìa tay nắm lấy hai tay của mình. Trông anh ấy có vẻ như sắp phá lên cười. Nếu là

mình, khi thấy một đứa khóc lóc tèm lem như thế có lẽ cũng phải bật phá lên cười. Thật đấy! Mình chẳng khác gì mấy đứa trẻ con đang chơi đùa trong hố cát bên cạnh, chẳng nay bị vấp té và gào lên khóc. Các vị phụ huynh đang buôn chuyện cũng phải ngưng bặt quay ra nhìn vì tưởng con mình khóc. Khi thấy đứa đang khóc là mình thì họ quay ra thì thào gì đó với nhau – có lẽ họ nhận ra mình trong mấy cuốn tạp chí ("Cuộc sống tình cảm của Công chúa Mia xứ Genovia đã gặp sóng gió khi bạn trai lâu năm của cô – sinh viên Đại học Columbia Michael Moscovitz tuyên bố sẽ chuyển tới Nhật học tập và nghiên cứu. Cô công chúa nhỏ bất lực chỉ biết ngồi khóc trên chiếc ghế xích đu ngoài công viên").

“Đây là chuyện tốt mà Mia” – Michael dỗ dành – “Không phải chỉ với anh, mà cho cả hai chúng ta. Đây là cơ hội để anh chứng minh cho bà em và những người luôn cho rằng anh là một người vô dụng, không xứng đáng với em, thấy thực ra anh là người có khả năng và một ngày nào đó sẽ xứng đáng với em”.

“Anh hoàn toàn xứng đáng với em mà” – mình rền rĩ. Sự thực là chính mình mới không xứng đáng với anh ấy. Nhưng mình chỉ là không nói ra mà thôi.

“Rất nhiều người không cho là như vậy” – Michael nói.

Mình không thể nói điều đó không phải là sự thật, bởi anh ấy đúng một điều: tờ

US Weekly thường xuyên đưa ra các mẫu bạn trai lý tưởng mình nên hẹn hò, thay vì với Michael. Hoàng tử William đứng đầu danh sách tuần trước, nhưng Wilmer Valderrama thường chiếm vị trí số một trogn các tổng kết hàng tháng. Sau đó sẽ là ảnh của Michael khi vừa bước ra khỏi lớp, bên cạnh bức ảnh của James Franco hoặc một hotboy nổi tiếng nào đó với con số 2% to uỵch ở phần ảnh của Michael – để nói rằng chỉ có 2% độc giả nghĩ rằng mình nên hẹn hò với Michael, trong khi 98% ủng hộ cho James Franco. Thật không hiểu nổi tại sao mọi người lại cho rằng mình hợp với một người cả đời chẳng biết làm gì ngoài việc đứng trước máy quay nói những câu thoại rỗng tuếch được dựng sẵn từ trước.

Không thể không nói tới quan điểm của bà về chuyện này, điều mà bà luôn tìm dịp để nhắc nhở mình.

“Sự thật là, Mia ạ” – Michael nói, âu yếm nhìn vào đôi mắt đẫm nước của mình – “dù em có muốn trốn tránh thế nào đi chăng nữa thì em vẫn là một công chúa. Em sẽ mãi mãi là công chúa. Một ngày nào đó em sẽ phải cai trị cả một đất nước. Em đã biết trước số phận của em là gì. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn cho em. Nhưng anh thì không có những cái đó. Anh vẫn đang phải mày mò tìm hiểu xem anh là ai và anh cần phải làm gì. Nếu muốn được ở bên em, anh sẽ phải làm được một điều gì đó thật vĩ đại. Bởi trong mắt mọi người thì người đàn ông

của một Công chúa phải là một người vô cùng đặc biệt. Anh chỉ đang cố gắng để không làm mọi người thất vọng mà thôi”.

“Vậy chứ làm em thất vọng thì được?”

“Em là người anh không muốn làm thất vọng nhất” – Michael nắm chặt lấy bàn tay mình – “Mia, em biết anh không phải là kiểu người an phận với vị trí đức lang quân của Công chúa xứ Genovia, lúc nào cũng phải đi đằng sau vợ mình một bước. Và anh biết em cũng không hề muốn có một ông chồng vô dụng như vậy”.

Mình khẽ nhăn mặt trước cái quy định lố bịch đó của mấy ông bà trong Nghị viện Genovia: chồng tương lai của mình sẽ phải đứng dậy khi mình đứng dậy, không

được cầm dĩa cho tới khi mình cầm, tuyệt đối không được chơi bất cứ loại hình thể thao mạo hiểm nào (kiểu đua xe, đua thuyền, leo núi, nhảy dù…) cho tới khi mình sinh được người kế vị, phải từ bỏ mọi quyền lợi với con cái trong trường hợp ly hôn. Đồng thời từ bỏ quyền công dân đối với đất nước mình để trở thành công dân Genovia.

“Không phải là anh không sẵn sàng làm những chuyện đó vì em” – Michael nói tiếp – “Anh sẽ vui lòng tuân theo mọi quy định đó, sau khi đã đạt được chút thành công gì đó cho riêng mình… chứ không phải là trị vì một đất nước nào đó. Và bây giờ chính là cơ hội để anh thực hiện được ước mơ của mình. Làm nên

một điều khác biệt. Giống như em cũng sẽ tạo ra được sự khác biệt, một ngày nào đó”.

Mình cúi xuống chớp mắt nhìn anh. Không phải là mình không hiểu Michael đang nói gì. Mình cực hiểu là đằng khác. Michael nói đúng. Anh ấy không phải tuýp người hạnh phúc với việc suốt ngày chỉ đi sau vợ mình. Anh ấy muốn có cái gì đó của riêng mình.

Mình chỉ không hiểu tại sao anh ấy phải làm điều đó ở tận NHẬT BẢN.

“Nghe anh nói này” – Michael tiếp tục nắm chặt lấy hai tay mình – “Em đừng có khóc nữa. Chú Lars trông có vẻ như sắp chạy ngay tới bây giờ đấy”.

“Đó là nhiệm vụ của chú ý mà” – mình vẫn sụt sịt – “Bảo vệ em khỏi… khỏi… bị tổn thương!”

Thì ra vẫn có những việc mà một vệ sỹ cao tới gần 2m, luôn có súng bên người không thể làm gì để bảo vệ được mình – sự tổn thương của trái tim. Nghĩ đến đó nước mắt mình lại càng trào ra tợn hơn.

Điều bực mình nhất là trong lúc mình đang nước mắt lã chã như vậy thì Michael lại bắt đầu phá lên cười.

“Chuyện này chẳng buồn cười chút nào” – mình nghẹn ngào nói.

“Anh thấy buồn cười đấy chứ” – Michael nói – “Bọn mình đúng là một cặp đôi đáng thương!”

“Để em nói cho anh biết thế nào gọi là đáng thương” – mình nhìn thẳng vào mắt Michael – “Anh sẽ bay tới Nhật Bản, gặp một cô geisha nào đó và quên sạch mọi thứ về em. Đó mới gọi là đáng thương”.

“Anh cần một cô geisha làm gì trong khi anh đã có em?”

“Bởi vì mấy cô geisha đó sẽ sẵn sàng làm chuyện đó với anh bất cứ lúc nào anh muốn” – mình ấm ức nói – “Em biết thừa. Em đã xem bộ phim về geisha rồi”.

“Ha ha…” – Michael cười phá lên trêu mình. Mặc dù biết là anh ấy cười trêu nhưng mình vẫn tức… Mình liền giơ tay đấm cho Michael mấy cái.

Mình chẳng thấy chuyện này có gì buồn cười cả.

Nhưng ít ra thì mình đã nín khóc hẳn. Vì thế chú Lars vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, và chắc mẩm rằng mọi chuyện vẫn tốt.

Thực ra là không phải như thế. Mọi chuyện không ổn chút nào!

Và nó cũng sẽ không bao giờ có thể bình thường như trước.

Nhưng mình vẫn cố tỏ ra là mình không sao. Mình phải làm thế!

Mình để Michael đưa mình về, thậm chí còn nắm cả tay anh ý như mọi khi. Rồi khi về đến nhà, mình vẫn để anh ý hôn

tạm biệt, trong khi chú Lars lịch sự giả vờ cúi xuống buộc lại dây giày ở cuối cầu thang.

“Mọi chuyện giữa hai chúng ta vẫn ổn đúng không em?” – Michael âu yếm thì thầm vào tai mình.

“Vâng, tất nhiên rồi” – mình nói, mặc dù trong thâm tâm mình đang nghĩ hoàn toàn ngược lại.

“Mai anh sẽ gọi cho em” – Michael hôn mình thêm một cái nữa, trước khi ra về.

“Em sẽ đợi điện thoại của anh”.

Nói rồi mình đi thẳng vào trong bếp, lấy ra một hộp kem bự và đi thẳng vào phòng ăn một hơi hết sạch.

Nhưng vẫn không cảm thấy đỡ hơn chút nào.

Mình nghĩ mọi chuyện sẽ không bao giờ có thể trở lại như xưa.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 9, 11 giờ đêm

Mẹ vừa gõ cửa phòng mình hỏi: “Mia? Con có trong đó không?”.

Mình trả lời có, và mẹ mở cửa bước vào.

“Mẹ không biết là con đã về. Con đi chơi với Michael có…”

Mẹ ngưng bặt khi nhìn thấy hộp kem rỗng không trên đùi mình. Và khuôn mặt ủ rũ như giấy nhúng nước của mình.

“Con yêu” – mẹ vội ngồi xuống giường

cạnh mình – “Có chuyện gì thế?”

Vừa nghe thấy mẹ hỏi vậy mình òa khóc nức nở.

“Anh ấy sắp sang Nhật” – mình chỉ nói được mỗi câu đó, rồi lao vào vòng tay mẹ khóc như mưa.

Mình rất muốn kể cho mẹ mghe nhiều hơn. Mình rất muốn nói với mẹ rằng mọi chuyện là tại mình, vì mình không chịu làm chuyện đó với anh ấy (mặc dù tận sâu thẳm bên trong mình biết đấy không phải là lý do). Nhưng nguyên nhân chính vẫn là vì mình là công chúa – một đứa CÔNG CHÚA lập dị - Làm sao một anh chàng có thể với tới? Trừ khi anh ta là một hoàng tử.

Tệ nhất là mình không hề ra dáng một công chúa chút nào. Mình chưa bao giờ làm được điều gì to tát kiểu như cứu sống một vị tổng thống khỏi bị bắn chết như Samantha Madison đã làm, hay dùng khả năng ngoại cảm để tìm thấy những đứa trẻ bị mất tích như Jessica Mastriani, hay cứu sống hàng trăm khách du lịch khỏi bị chết đuối như cô bé 10 tuổi Tilly Smith tại bờ biển Thái Lan. Cô bé đã nhanh trí phát hiện ra có một cơn sóng thần sắp ập tới (bởi vì vừa được học về sóng thần ở trường) và cảnh báo với mọi người cần phải "CHẠY!".

Còn mình thì sao? Mình được sinh ra trên đời này. Chấm hết.

AI chẳng được sinh ra trên đời. Vấn đề

là họ làm được gì cho đời mà thôi.

Nhưng mình không thể kể cho mẹ nghe về mấy chuyện công chúa đó. Bởi vì hai mẹ con mình đã từng nói về vấn đề này. Và như Michael đã nói: mình là một công chúa. Mãi mãi là một công chúa. Dù có mè nheo khóc lóc thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật đó. Mình phải chấp nhận thôi.

Và vì thế mình chỉ biết khóc.

Bởi khóc ra được khiến mình thấy nhẹ nhóm hơn. Được mẹ ôm trong lòng thật tuyệt, lúc nào cũng vậy, dù ở tuổi nào đi chăng nữa. Ở các bà mẹ luôn tỏa ra một mùi hương đặc biệt, khiến cho mọi căng thẳng, lơ lắng, buồn phiền tan biến hết,

chỉ bằng một cái ôm. Mùi của mẹ mình là sự pha trộn của mùi xà phòng Dove, dầu thông và cà-phê. Đó là mùi hương tuyệt vời thứ hai trên thế giới này.

Mùi hương tuyệt vời nhất tất nhiên là thuộc về Michael rồi.

Mẹ bắt đầu nói những câu mà các bà mẹ vẫn thường nói: “Ồ, con yêu, mọi chuyện rồi sẽ ổn mà” – “Một năm trôi qua rất nhanh, con thậm chí sẽ không kịp nhận ra ý chứ” – “Nếu bố Phillipe sắm cho con một chiếc điện thoại 3G, con và Michael sẽ có thể gọi điện cho nhau mà vẫn nhìn thấy nhau. Nó sẽ giống như cậu ấy đang ở ngay bên cạnh con vậy”.

Chẳng giống chút nào. Bởi vì mình sẽ

không được ngửi thấy mùi thơm của tóc anh ấy.

Đúng lúc đó thầy G bước vào xem tiếng khóc nỉ non vừa rồi là của ai. Mình nín khóc vội, buông mẹ ra và nói mình đã đỡ hơn, mọi người không phải lo cho mình. Mình thậm chí gượng cười để chứng minh là mình ổn. Mẹ xoa nhẹ đầu mình cười nói nếu mình đã có thể chịu nổi mấy bài học với bà nội thì mình hoàn toàn có thể vượt qua sự xa cách này một cách dễ dàng.

Nhưng mẹ sai rồi. So với việc phải xa Michael một năm ròng rã thì việc phải luẩn quẩn bên bà chỉ như ăn cả một hộp bánh hạnh nhân.

Hoặc là hai hộp.

TÔI, MỘT CÔNG CHÚA Ư????
ĐỪNG CÓ ĐÙA.

Kịch bản của Mia Thermopolis

(bản thảo lần thứ nhất)

Cảnh 14

Tại Vườn thú Công viên Trung tâm – giữa làn hơi nước mỏng phát ra từ hồ nước nhỏ, một cô gái trẻ (MIA) đang ngồi một mình, cặm cụi viết không ngừng vào cuốn nhật ký của mình.

MIA

(lời thuyết minh)

Mình không biết phải đi đâu hay nói

chuyện với ai nữa. Mình không thể tới nhà Lilly. Cậu ấy luôn phản đối kịch liệt các nhà nước không phải được dựng lên bởi nhân dân, và vì nhân dân. Cậu ấy luôn cho rằng một đất nước mà mọi quyền hành tối cao được giao cho một cá nhân thông qua quyền thừa kế là không thể chấp nhận được. Bởi ở những nước đó không tồn tại cái gọi là công bằng xã hội, và quyền tự do cá nhân. Chính vì thế ngày nay mọi quyền hành thực tế đều đã được chuyển giao từ các triều đại vua chúa sang các chính thể lập hiến, và các nhân vật hoàng gia kiểu như Nữ hoàng Elizabeth chỉ còn là biểu tượng của quốc gia mà thôi.

Nhưng ở Genovia thì khác.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, phòng điểm danh

Michael đã kể cho Lilly nghe. Mình biết, bởi sáng nay khi rẽ qua nhà Moscovitz đón Lilly mình thấy anh ấy đang đứng ngoài cửa cùng em gái, tay cầm một cốc sôcôla nóng (có kem tươi ở trên) vừa mua ở Starbucks cho mình. Sau khi chiếc limo dừng lại, tài xế Hans vội chạy xuống mở cửa, Michael ngó đầu vào trong nói: “Chào em. Anh mua cái này cho em. Hãy nói với anh là sau một đêm em vẫn chưa thay đổi suy nghĩ của mình và quay ra ghét anh”.

Tất nhiên là không bao giờ mình có thể ghét nổi Michael. Nhất là khi anh ấy trông bảnh trai đến vậy buổi sáng hôm nay. Mình vội nhoài ra cầm lấy cốc

sôcôla nóng và hôn chào anh. Mùi thơm tỏa ra từ tóc của anh ấy khiến mình bỗng dưng cảm thấy mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Cho tới khi mình không còn được ngửi thấy cái mùi thơm dễ chịu ấy nữa.

Khi anh ấy bay sang Nhật.

“Em không ghét anh” – mình nói.

“Tốt” – Michael mỉm cười – “Tối nay em có kế hoạch gì chưa?”

“Ừm…Rồi, với anh”

“Trả lời thông minh đấy. Anh sẽ đón em lúc 7 giờ”.

Và rồi anh cúi xuống hôn tạm biệt mình, trước khi bị Lilly cáu kỉnh túm áo kéo giật ra ngoài: “Giời ạ, tránh ra! Để em

còn vào”. Cô nàng này không lúc nào tươi tỉnh vào buổi sáng cả!

Michael vẫn cố vớt vát thêm câu: “Chúc hai đứa một ngày vui vẻ ở THAE”.

Lilly quay lại cau có với Michael: “Gớm, không thiết tha”.

“Ơ hay, anh ấy đã chui ra khi cậu lên xe rồi còn gì” – mình bênh bạn trai.

“Không phải chuyện đó” – Lilly gắt gỏng – “Vụ đi làm ở Nhật cơ”.

“Nếu mẫu thiết kế của anh ấy thành công, Michael sẽ có thể cứu được hàng ngàn người và tiết kiệm được hàng triệu đôla” – mình vừa nói vừa thổi phù phù vào cốc sôcôla nóng, sau khi liếm sạch chỗ kem

tươi.

Lilly trố mắt nhìn mình: “Ôi Chúa ơi! Cậu thông cảm với anh ấy vụ này sao?”

“Mình không có lựa chọn nào khác” – mình nhún vai – “Đúng không?”

“Thề là nếu cậu làm ầm lên thì anh ấy sẽ không đi đâu”.

“Mình đã làm rồi. Khóc lóc, vật vã, mè nheo đủ cả. Nhưng cũng có lay chuyển được quyết định của anh ấy đâu” – mình thở dài đánh thượt.

Nghe thấy vậy Lilly giận dữ quay lưng sang hướng khác, không thèm ngó tới mình.

“Vấn đề là…” – mình nhoài người ra

giật giật tay áo cô nàng nhẹ nhàng dỗ dành. Dù gì thì mình cũng đã mất cả một đêm thức trắng suy nghĩ mọi chuyện rồi – "Anh ấy cần phải đi. Mình chẳng muốn thế, nhưng đó là ước mơ của Michael. Anh ấy muốn làm được cái gì đó để chứng minh với mọi người khả năng của mình, để tờ US Weekly không còn nói được rằng mình nên hẹn hò James Franco, thay vì Michael. Ý anh ấy đã vậy thì còn biết làm sao?"

"James Franco!" – Lilly thốt lên – "James Franco siêu dễ thương ý!"

"Nhưng không bằng Michael".

"Eooo" – Lilly bĩu môi, cứ lần nào mình khen Michael là cậu ấy lại tỏ thái độ dè

bỉu như vậy.

Haizzzz.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, lớp Kỹ năng viết Nhập môn

Miêu tả khung cảnh bên ngoài cửa sổ phòng em:

Một cô gái trẻ ngồi buồn bã trên chiếc xích đu bên ngoài, trái tim cô trĩu nặng, hai mắt sưng húp vì khóc. Cái thế giới mà cô từng biết đã không còn tồn tại. Cô sẽ không bao giờ còn có thể tìm lại được tiếng cười vô tư ngày nào, bởi tuổi thơ của cô đã bỏ lại đằng sau. Bạn đồng hành của cô giờ chỉ còn là những hy vọng vỡ vụn cũng những cơn ác mộng triền miên. Bởi tình yêu vĩ đại của đời cô sắp

cuốn gói đến một phương trời xa. Cô nhướn mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm, tìm kiếm hình bóng của chiếc máy bay đang khuất dần giữa những đám mây. Phải chăng tình yêu của cô đang ngồi trên chiếc máy bay đó? Có lẽ là vậy. Nó đã biến mất trong ánh chiều tà đỏ rực phía cuối chân trời.

F-

Mia, khi cô nói miêu tả khung cảnh bên ngoài cửa sổ phòng em, cô muốn nói về những sự vật mà em có thể thực sự nhìn thấy bên ngoài cửa sổ phòng em, ví dụ như thùng rác, cửa hàng bánh mỳ… Cô không cần em phải bịa ra một khung cảnh không có thật. Cô biết đó không phải khung cảnh thật bên ngoài cửa sổ phòng

em bởi vì em sẽ không bao giờ có thể biết cô gái ngồi trên xích đu (thậm chí cô không cho rằng em có thể tìm thấy một cái xích đu nào từ cửa sổ nhà em bởi vì theo cô được biết thì em sống ở khu NoHo và ở quanh khu vực đó không hề có cái xích đu nào cả) đang nghĩ gì, trừ khi cô gái đó là em. Mà em càng không thể nhìn thấy cô gái đó, bởi vì em không thể nhìn thấy bản thân em, trừ khi em nhìn vào gương. Em hãy làm lại đúng yêu cầu của đề bài. Cô đưa ra những kiểu bài tập kiểu này là muốn các em tập luyện khả năng VIẾT VĂN.

-Cô C.Martinez

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Mia!!! Mình vừa nghe chuyện. Cậu không sao chứ????

T, nói thật là mình cũng không biết nữa.

Nhưng cậu biết đây là một cơ hội TỐT mà. Với Michael.

Mình biết.

Và cậu lúc nào cũng có thể bay sang thăm anh ấy! Cậu chẳng phải có máy bay riêng còn gì!!!

À, ừ. Mình sẽ bay sang đó.

Khoan… cậu đang mỉa mình đấy à?

Đúng vậy đấy. Cậu tưởng bố mình chịu để cho mình bay sang Nhật chắc, Tina? Chỉ để gặp anh Michael ư?

Vậy thì hãy thuyết phục bố cho sang đó thăm công chúa Nhật Bản – cậu thân với cô ấy đúng không? Cậu chẳng phải rất quý con của cô ý còn gì? Như thế cậu sẽ có thể gặp anh Michael.

Ôi đội ơn cậu, Tina. Đơn giản thế thì nói làm gì. Cứ có thời gian rảnh là mình phải bay về Genovia, cậu quên à? Hơn nữa, ngay cả khi mình có thể sang Nhật thì cũng không chắc là Michael muốn gặp mình.

Cái gì? Tất nhiên là anh ấy muốn gặp cậu rồi. Cậu bị sao thế?

Anh ấy KHÔNG CHỈ sang Nhật để chế tạo cánh tay rô-bốt đó đâu. Anh ấy sang đó còn để tránh xa khỏi mình.

Cái gì? Cậu bị điên à? Sao cậu lại nghĩ NHƯ THẾ?

Bởi vì anh ấy đã NÓI như vậy đấy. Anh ấy nói rất khó khi suốt ngày ở bên cạnh mình mà không… cậu biết rồi đấy.

Ôi Chúa ơi! Đó là điều lãng mạn nhất mà mình từng được nghe trong cuộc đời mình đấy.

TINA!!! Chuyện đó chẳng lãng mạn tẹo nào cả!!!

Anh ấy YÊUUUUUUU cậu thế còn gì! Cậu phải VUI mới đúng chứ!!!

Vui vì bạn trai mình sắp chuyển tới một đất nước xa tít mù khơi chỉ vì thấy căng thẳng khi ở bên mình? Ôi vui quá đi mất

thôi, giời ơiiiiii

Cậu lại mỉa mình rồi!

Đúng vậy đấy!

Mia, cậu không thấy sao? Hành động của anh Michael QUÁ QUÁ lãng mạn ý: Anh ấy giống nhân vật Aragorn trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn. Cậu có nhớ khi Aragorn đem lòng yêu Arwen, anh ấy luôn cảm thấy không xứng đáng với cô ấy. Bởi vì cô ấy là công chúa của thế giới tiên, và cha của Arwen không cho phép họ kết hôn với nhau cho tới khi Aragorn giành lại được ngai vàng, chứng minh rằng anh ấy không phải là một người bình thường.

Ừ, thì sao?

THÌ ANH MICHAEL ĐANG TÌM CÁCH GIÀNH LẠI ĐƯỢC NGAI VÀNG CỦA MÌNH ĐỂ CHỨNG MINH RẰNG ANH ẤY HOÀN TOÀN XỨNG ĐÁNG VỚI CẬU CHỨ SAO!!!! GIỐNG NHƯ ARAGORN ĐÃ LÀM. Mặc dù việc anh ấy làm là chế tạo ra một thứ gì đó mà chúng mình cóc hiểu, ngoại trừ bản thân anh ấy. Nhưng thế thì đã làm sao. Quan trọng là anh ấy LÀM ĐIỀU ĐÓ VÌ CẬU.

Và vì tính mạng của hàng ngàn người khác. Chưa kể nếu thành công anh ấy sẽ giúp tiết kiệm được hàng triệu đôla nữa chứ.

Thấy chưa, tất cả những cái đó đều là VÌ CẬU.

Nhưng mình không quan tâm tới mấy cái đó, Tina ạ. Mình chỉ muốn anh ấy được hạnh phúc thôi. Đành rằng mình sẽ hạnh phúc hơn nếu anh ấy chịu ở lại Mỹ và không đi đâu cả.

Cậu phải hy sinh bản thân một chút vì thành công của người yêu chứ. Nếu xét về lâu dài thì rõ ràng mọi việc Michael đang làm bây giờ chính là để đảm bảo sau này có thể mãi mãi ở bên cậu. Nếu anh ấy trở thành triệu phú hay thiên tài sáng chế gì gì đó thì KHÔNG BAO GIỜ bà cậu hay bất kỳ ai còn có thể chen vào giữa hai người. Bởi vì cậu hoàn toàn sẽ có thể trốn đi cùng với anh ấy, dù cho có bị tước quyền thừa kế hay bị buộc thoái vị ở Genovia đi chăng nữa. Hiểu chưa?

Ừ, có thể. Nhưng mình vẫn không hiểu tại sao anh ấy không thể thành công ở MỸ.

Mình cũng chịu. Mình chỉ biết rằng anh Michael rất yêu cậu. Đó là điều quan trọng nhất!!!!!!!!!!

Trong thế giới của Tina mọi chuyện thật đơn giản. Giá mà mình có thể sống ở thế giới đó thay vì cái hiện thực cay đắng này.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, giờ Tiếng Pháp

Từ sâu thẳm bên trong mình biết Tina đã nói đúng.

Nhưng mình vẫn không thể nào tỏ ra hồ hởi vì chuyện này như cậu ấy được. Bởi

vì có thể nhân vật Aragorn luôn chung thủy với công chúa Arwen trong suốt quãng thời gian đi tìm kiếm lại chính mình, nhưng không phải không có lúc xao xuyến trước nàng Eowyn xinh đẹp xứ Rohan.

Vì vậy có gì đảm bảo Michael sẽ không động lòng trước một cô kỹ sư rô-bốt hay một cô geisha thông minh nào đó?

La speakerine de la chaine douze a dit, “Maintenant, vraies croyantes, un petit film – le pre-mier film d’une serie de six, Mesdames, voici le film que vous avez attendu pour des semaines. Un film remarkable, un film qui a changé ma vie et la vie d’autres tout le monde. Qui, Le Mérite Incroyable d’une Femme.”

61 + 56 = 117

Mình vừa chạm mặt Lana ở cầu thang trên đường tới lớp, vừa nhìn thấy mình nó đã kịp dài giọng: “Ê Pete! Sống ở vương-quốc-trẻ-mãi thế nao?” – đám ruồi bâu đi cùng cũng vo vo rộ lên cười theo ngặt nghẽo.

Mình chưa bao giờ đủ kiên nhẫn ngồi đọc hết mấy cuốn Chúa tể những chiếc nhẫn bởi vì trong đó hầu như chẳng có nhân vật nữ nào cả (mình thậm chí đã phải giả vờ nhân vật Merry là con gái rồi đấy), nhưng mình dám chắc một điều công chúa Arwen không hề phải chịu đựng những gì mình đang chịu.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, bữa trưa

Mình đang ngồi cắm đầu vào đĩa salát không nói với ai một lời. Ling Su rón rén ngồi xuống ghế đối diện và nói giọng đầy thông cảm: “Mia. Cậu vẫn ổn chứ?”.

“Ừm… ổn’ – mình lí nhí.

Kế đến là Perin ghé mông ngồi xuống bên cạnh: “Mia. Bọn mình đã nghe chuyện. Cậu không sao chứ?”

Chúa ơi. Tin tức lan kinh thật.

“Mình ổn mà” – mình cố mỉm cười, miệng vẫn đang trệu trạo nhai salát.

“Không thể tin được” – Shameeka nói. Trước giờ cô nàng hiếm khi ĂN TRƯA cùng bàn với tụi mình, bởi nhiệm vụ thăm-dò-đám-đội-cổ-vũ-và-đội-bóng-đá

giúp cho bọn mình. Vậy mà hôm nay cậu ấy dám "bỏ nhiệm vụ" đi tới ngồi cạnh Perin – "Anh ấy thực sự sẽ đi NHẬT BẢN sao?".

"Có vẻ như là vậy" – mình nói. Thật buồn cười, bởi mỗi lần mình nghe thấy hai chữ Nhật Bản là trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, giống như khi nghe thấy từ Buffy ở cuối mỗi tập phim Buffy the Vampire Slayer.

"Bỏ anh ta đi" – Boris đặt uỵch cái khay xuống bàn.

"BORIS!" – Tina thốt lên đầy sửng sốt – "Mia, đừng nghe cậu ấy. Cậu ấy không biết mình vừa nói gì đâu".

"Tất nhiên là mình biết" – Boris nói –

“Mình biết rất rõ là đằng khác. Mình thường xuyên chứng kiến những chuyện tương tự ở dàn nhạc giao hưởng. Hai nghệ sỹ yêu nhau, rồi một người nhận được lời đề nghị chơi cho dàn nhạc đối thủ với mức lương hậu hĩnh hơn ở một thành phố khác, hay thậm chí là ở một đất nước khác. Họ tìm mọi cách để duy trì mối quan hệ xuyên biên giới đó nhưng rồi cuối cùng cũng phải bỏ cuộc. Sớm hay muộn một trong hai người bọn họ cũng sẽ yêu một nghệ sỹ thổi clarinet nào đó. Yêu xa không bao giò có kết quả. Cậu nên bỏ anh ta bây giờ luôn đi, trước khi tình cảm của cả hai quá sâu nặng. Rồi cậu sẽ tìm được người khác thôi. Chấm hết!”.

Tina nhìn chằm chằm vào mặt bạn trai đầy sửng sốt: “Boris! Không ai lại đi khuyên người khác một điều kinh khủng như vậy! Sao cậu có thể nói như vậy cơ chứ?”.

“Sao chứ? Đó là sự thật mà. Ai chẳng biết là vậy” – Boris đáp thẳng tưng.

“Anh trai mình sẽ không yêu ai khác cả” – Lilly nói, giọng đầy chán chường – “Hiểu chưa, Boris? Anh ấy yêu Mia đến mụ mị cả người”.

“Ha!” – Tina vỗ vào vai Boris – “Thấy chưa?”

“Mình chỉ nói theo kinh nghiệm của mình thôi” – Boris nói – “Có thể Michael sẽ không chạy theo một nghệ sỹ thổi

clarinet. Nhưng Mia thì có thể đấy".

"BORIS!" – Tina nổi cáu – "NÓI CÁI QUÁI gì thế???"

"Đúng vậy, Boris" – Lilly khó chịu nhìn Boris, như thể mới phát hiện ra có con bọ trong bát súp của mình – "Cậu có vấn đề gì với mấy cô thổi clarinet à? Mình tưởng trước giờ cậu vẫn coi thường mấy người chơi nhạc cụ hơi làm bằng gỗ lắm mà?"

"Mình chỉ là nói lên sự thật thôi" – Boris đập mạnh cái dĩa xuống bàn – "Mia chỉ mới 16 tuổi đầu. Và hai người họ đâu đã kết hôn với nhau. Michael nên bỏ ngay cái suy nghĩ rằng anh ấy đi ra nước ngoài bao lâu thì Mia sẽ chờ anh ấy bấy lâu.

Như vậy là không công bằng với cậu ấy. Mia có quyền lựa chọn chứ. Làm gì có chuyện tối thứ bảy nào cũng ru rú ở nhà một mình trong suốt một năm trời, chờ Michael quay trở lại”.

Mình thấy Shameeka và Ling Su liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hiện rõ 5 chữ cậu-ấy-đã-nói-đúng.

Chỉ có Tina là vẫn khăng khăng với quan điểm của mình.

“Ý cậu là nếu được nhận vào dàn hợp xướng của đoàn London Philharminic cậu cũng sẽ không cần mình đợi cậu đúng không?’ – Tina lừ mắt hỏi bạn trai.

“Tất nhiên là mình muốn cậu đợi mình chứ” – Boris giải thích – “Nhưng mình

sẽ không BẮT BUỘC cậu. Bởi như vậy là không công bằng với cậu. Nhưng mình biết cậu SẼ đợi mình bởi cậu là kiểu con gái như vậy”.

“Mia cũng là kiểu con gái như vậy” – Tina quả quyết.

“Không” – Boris lắc đầu quầy quậy – “Mình không nghĩ thế”

“Được rồi, Boris” – mình vội chen vào giữa hai người, trước khi cái đầu Tina muốn nổ tung vì tức tối – “Mình MUỐN ngồi ru rú trong phòng một mình mỗi tối thứ bảy cho tới khi Michael quay lại.”

“THẬT Á???” – Boris trợn tròn nhìn mình như thể mình vừa bị ai yểm bùa thôi miên.

“Đúng thế” – mình nói – “Mình sẽ làm như vậy đấy. bởi vì mình yêu Michael và nếu không thể ở bên anh ý thì mình cũng chẳng muốn ở bên người con trai nào khác”.

Boris lắc đầu chán nản.

“Đó là câu mà tất cả các cặp đôi trong các dàn nhạc giao hưởng thường nói” – cậu ta vẫn không chịu buông tha cho mình – “Nhưng cuối cùng thì một trong hai người cũng thấy mệt mỏi với việc ở trong phòng một mình mỗi tối thứ Bảy và lập tức cặp kè với một nghệ sỹ thổi clarinet trong đoàn. Dàn nhạc nào chẳng có ít nhất một nghệ sỹ clarinet”.

Mình cứng họng không nói được câu nào.

Cứ mỗi lần nghĩ tới chuyến đi xa của Michael là mình lại phập phồng lo sợ - chỉ còn 3 ngày nữa thôi! Ba ngày nữa là anh ấy sẽ đi.

Hình như anh J.P đang nhìn mình. Khi ánh mắt mình bắt gặp ánh mắt của anh ấy, J.P liền mỉm cười và đảo tròn hai con mắt, như muốn nói: “Nghe cái tên kéo vi-ô-lông người Nga điên khùng đó làm gì! Hâm ý mà!”

Đột nhiên mọi nỗi lo lắng của mình tan biến hết và mình cảm thấy bình tâm trở lại.

Mình cười lại với anh J.P rồi cúi xuống tiếp tục ăn nốt bữa trưa của mình, đủng đỉnh nói: “Mình nghĩ chuyện của

Michael và mình rồi sẽ ổn, Boris ạ”.

“Tất nhiên là sẽ ổn” – Tina nói. Đồng thời, bên cạnh Boris đang cúi xuống xuýt xoa ôm chân. Rõ ràng là vừa bị Tina tung cho một chưởng dưới gầm bàn.

Đáng đời. Nói cho lắm vào.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, giờ NK & TN

Lilly thậm chí không để mình yên nổi 24 giờ để phục hồi khỏi cơn sốc mà anh trai cậu ấy mới gây ra cho mình. Không hề… suốt cả giờ NK&TN cô nàng nói không ngừng nghỉ về chiến lược tranh cử ghế Chủ tịch Hội học sinh.

“Nghe này, C2G” – Lilly mở máy – “Mình biết cậu là người duy nhất được

đề cử vào chiếc ghế Chủ tịch Hội nhưng cậu không thể giành chiến thắng nếu không đủ ít nhất 50% phiếu bầu”.

“Vậy chứ họ định bỏ phiếu cho ai nữa?” – mình hỏi – “Nhất là khi không còn ai khác ra tranh cử?”.

“Người khác không có tên trong danh sách chứ sao” – Lilly nói – “Hoặc là bầu cho chính mình. Ai mà biết được. Không chừng cậu sẽ bị chính con nhỏ Lana đánh bại ý chứ. Mặc dù trên lý thuyết là nó ko ra tranh cử. Cậu biết vụ em gái nó vừa mới vào lớp 9 trường mình rồi đúng không?”

Mấy cái thông tin hiểu này với mình thật vô nghĩa. Bởi đầu mình giờ chỉ toàn suy

nghĩ đến chuyện BẠN TRAI MÌNH SẮP CHUYỂN TỚI NHẬT TRONG MỘT NĂM (hoặc hơn).

“Này, có nghe mình nói gì không đấy Mia?” – Lilly huơ huơ hai tay trước mắt mình ra hiệu – “Gretchen Weinberger giống y xì con chị nó… thậm chí là còn chảnh chọe hơn nhiều. Cậu cứ suy ra mấy cái phóng sự mà bọn mình thường xem trên kênh MTV, True Life, về cuộc sống của bon tiểu thư nhà giàu hiện nay thì sẽ hiểu. Gretchen có khả năng lôi kéo toàn bộ bọn học sinh lớp 9 chống lại cậu nếu muốn. Và nếu theo dõi thật kỹ cậu sẽ thấy đám học sinh mới đó cực kỳ đồng bóng, suy nghĩ lại chẳng giống ai. Có đứa đã lớn tiếng khẳng định về việc Trái Đất

đang ấm dần lên chỉ là một điều hoang tưởng, bởi vì nhà văn/nhà sản xuất/nhà vật lý học Michael Crichton đã từng nói như vậy trong mấy cuốn sách của mình”.

Mình nheo mắt nhìn Lilly. Không lẽ Gretchen Weinberger chính là cái-bản-sao-thu-nhỏ-của-Lana mà mấy bữa nay mình vẫn nhìn thấy lẵng nhẵng đi cùng Lana? Lúc nó hùa theo mọi người cười nhạo mái tóc ngắn của mình, mình cứ tưởng nó là hội viên mới của nhóm Lana. Giờ biết nó là em gái của Lana, cũng dễ hiểu.

“Nhưng chính cái phát ngôn ngu ngốc về quan điểm phản khao học nhố nhăng kia của ông Crichton đã giúp mình nhận ra một điều” – Lilly tiếp tục – “Đó là một

thế hệ được nuôi dạy dựa trên các nỗi sợ hãi – sợ những người theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền đang hủy hoại dần các giá trị gia đình vốn có từ trước tới nay – ha, ha – sợ những tên khủng bố, sợ bị điểm SAT kém thì sẽ không thể vào Đại học Yale hoặc Princeton, trở thành những kẻ thất bại, phải vào một trường kém nổi tiếng hơn, để rồi sau khi ra trường chỉ kiếm được công việc thường thường bậc trung với mức lương tháng 100.000 đôla/năm, thay vì 150.000 đôla/năm. Vì thế mình nghĩ: phải đánh vào những nỗi sợ hãi đó của chúng, biến nó thành lợi thế của mình."

"Làm sao để làm được điều đó?" – mình hỏi bâng quơ, chẳng cần biết câu trả lời

là gì – “Mà cậu nên nhớ rằng bọn mình cũng cùng thế hệ với em gái của Lana đấy thôi. Chỉ cách nhau 2 tuổi, nhưng con bé vẫn thuộc thế hệ của chúng ta”.

“Không hề” – Lilly hấp háy mắt đầy mưu mô, ánh mắt mà mình không thể tin tưởng lấy một giây – “Sinh sau đẻ muộn 2 năm cũng đã là cách nhau cả một thế hệ rồi. Mình nghĩ mình biết RẤT RÕ điểm yếu của tụi nhóc đó là gì. Mình sẽ nghiên cứu vụ này. Mai là sẽ xong xuôi mọi chuyện. Đừng lo, C2G. Đám nhóc đó sẽ phải VAN XIN cậu làm Chủ tịch Hội cho àm xem.”

“Tuyệt” – mình nói – “Cám ơn cậu. Nhưng vấn đề là… Lilly ạ, mình không muốn tranh cử năm nay”.

“Cái gì?” – Lilly chớp chớp mắt nhìn mình.

Mình hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần cho “trận chiến không-khoan-nhượng” sắp nổ ra với cô bạn thân.

“Chỉ là… cậu cũng biết điểm môn Toán của mình trong kỳ thi thử PSAT vừa rồi rồi đấy. Năm nay mình còn phải học môn Chuẩn bị cho Toán tích phân, VÀ Hóa học nữa. Thề có Chúa là mới chỉ đi học có một ngày thôi mà mình đã chẳng hiểu hai môn ấy nói về cái gì. KHÔNG MỘT TẸO GÌ LUÔN! Mình nghĩ năm nay mình phải tập trung vào bài vở hơn. Sẽ không còn thời gian nào cho mấy hoạt độngcủa trường đâu. Vì còn phải học làm công chúa với bà nữa”.

Lông mày Lilly nhướn lông mày cao và tiếp tục nhìn thăm dò. Mình rất ghét khi cậu ấy làm như vậy. Bởi cậu ấy biết cách nhướn lông mày, còn mình thì không.

“Thực ra rốt cuộc thì vẫn là vì chuyện anh mình thôi, đúng không?” – cô nàng khinh khỉnh. Nghe giống một câu khẳng định hơn là một câu hỏi.

“Tất nhiên là không rồi”.

“Cậu vô lý lắm… Giờ anh mình đi rồi thì cậu sẽ phải có NHIỀU thời gian hơn mới phải chứ. Làm sao lại thiếu thời gian được?”

“Ừ thì đành rằng thế” – mình nói – “Nhưng giờ khi Michael không còn ở đây thì mình sẽ không còn ai làm giúp

bài tập nữa. Mình sẽ phải đi học phụ đạo hoặc gì đó. Và sẽ chẳng có gia sư nào chịu, giống như Michael, đến nhà giúp mình làm bài tập lúc 10 giờ tối thứ Tư hàng tuần, sau khi mình đi họp từ Hội học sinh của trường về và/hoặc từ một bữa tiệc ngoại giao nào đó ở Đại sứ quán Genovia về".

Lilly tuyệt nhiên không có một tí biểu lộ của sự thông cảm: "Mình không ngờ cậu nỡ đối xử với mình như vậy. Cậu chính là đứa lãnh đạm, vô cảm nhất ở cái trường THAE này. Cậu còn tệ hơn cả mấy đứa học sinh lớp 9!"

"Lilly! Mình nghĩ cậu hoàn toàn có thể chiến thắng, mà không cần sự trợ giúp của mình. Nghĩ mà xem, sẽ chẳng ai phản

đối việc cậu ra tranh cử cả” – mình vỗ về.

“Cậu biết là không đời nào mình kiếm đủ 50% số phiếu bầu mà” – Lilly nghiến răng ken két nhả ra từng chữ - “Tại sao cậu không đứng ra tranh cử luôn cho rồi, giống như năm ngoái ý?”.

“Bởi vì bạn trai mình sắp rời khỏi Mỹ trong BA NGÀY nữa thôi” – đến nước này thì mình không thể nhún nhường thêm một giây phút nào.. Mình nói to đến nỗi cô Hill đang ngồi đọc tạp chí Isabella Bird cũng phải ngẩng đầu lên nhìn. Mình vội hạ giọng: “Và mình muốn tận dụng mọi giấy mọi phút quý báu còn lại ở bên anh ấy. Do đó mình KHÔNG muốn bỏ cả buổi tối chỉ để ngồi viết bài diễn văn và

làm khẩu hiệu Hãy bầu cho Mia”.

“Mình sẽ chuẩn bị bài diễn văn cho cậu” – Lilly vẫn tiếp tục rít lên qua kẽ răng – “Mình cũng sẽ làm luôn khẩu hiệu. Cậu chỉ phải làm mỗi một việc như năm ngoái: đó là lên trên bục và nói”.

“Ôi Chúa ơi, sao cũng được” – mình bỏ cuộc – “TÙY CẬU!”

“TỐT!” – Lilly hồ hởi reo lên.

Đột nhiên mình nhận ra đang bỏ lỡ một cơ hội ngàn vàng: “VỚI MỘT ĐIỀU KIỆN”.

“Gì?”

“Cậu phải nói cho mình biết cậu và anh J.P đã làm gì mùa Hè vừa rồi”.

Lilly nhìn mình trân trối. Cuối cùng, cô nàng đành phải nhượng bộ, như thể đây là một sự hy sinh cực kỳ to tát: “Được rồi. Mình sẽ kể cho cậu nghe. SAU KHI buổi tranh cử kết thúc”.

Tốt thôi. Miễn là cậu ấy chịu kể.

Mình cũng chẳng biết tại sao mình lại tò mò đến như thế. Nhưng nói gì thì cậu ấy cũng là bạn thân của mình, mình có quyền được biết mọi chuyện. Nhất là khi bạn trai của mình sắp bỏ mình đi xa.

Cô Hill vừa hỏi xem mình định làm gì trong lớp NK&TN năm nay. Và thế là mình đành phải nói rằng sẽ dồn sức ôn tập môn Toán cho kỳ thi PSAT đợt tới.

Giờ cô ấy đang bắt mình ngồi làm bài

tập trong cuốn Hướng dẫn Ôn thi SAT.

Tất cả những gì xảy ra với mình trong 24 tiếng vừa qua đã chứng minh được một điều: không hề có Chúa.

Hoặc nếu có thì Người đã hoàn toàn thờ ơ trước nỗi đau của mình.

Jill mua 5 quả táo ở cửa hàng bán hoa quả. Cô trả bằng một tờ 5 đôla và nhận được 3 đồng 25 xu. Jill thấy rằng người bán hàng đã trả thừa tiền cho mình và trả lại một đồng xu 25 xu. Hỏi giá 5 quả táo đó có giá là bao nhiêu?

Bao nhiêu chẳng được! Thẻ tín dụng dùng để làm gì? Bài tiếp theo.

Số nguyên dương nhỏ nhất cso thể chia

cho 2, 3, 4, 5 là bao nhiêu?

Tùy thôi. Tiếp:

Cân nặng của một gói bánh quy 100 chiếc là 8 ao-xơ. Hỏi 3 chiếc bánh nặng bao nhiêu ao-xơ?

SAO MÌNH PHẢI BIẾT MẤY CHUYỆN NÀY VÌ ĐẰNG NÀO THÌ MÌNH CŨNG SẼ LÊN NGÔI, TRỊ VÌ CẢ MỘT ĐẤT NƯỚC VÀ MÌNH SẼ CÓ MỘT ĐỘI NHN VIÊN KẾ TOÁN HOÀNG GIA CỦA RIÊNG MÌNH. TẠI SAO? TẠI SAO? TẠI SAO??? THẬT BẤT CÔNG!!!!!!!!!!!!!!!

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, giờ Hóa

Mia, có thật không? Anh Michael sắp đi

Tsukuba một năm để thiết kế một thiết bị rô-bốt có thể chấm dứt công nghệ phẫu thuật mổ phanh hiện nay à?

Ôi giời ơi. Lại tiếp tục rồi. Tina khẳng định là Kenny vẫn còn có tình cảm với mình – sau ngần ấy thời gian. Cậu ấy lại đang nhầm lẫn giữa thế giới hiện thực với thế giới tiểu thuyết lãng mạn của Harlequin rồi.

Hoặc có thể Tina đã ĐÚNG. Bởi vì nếu không tại sao Kenny hứng thú tới chuyện hẹn hò của mình đến vậy?

Ừh, Kenny ạ. Đúng là Michael sắp đi. Nhưng chúng mình không hề chia tay!!!!

TUYỆT THẾ! Cậu nghĩ anh ấy có đồng ý thuê mình – khi anh ấy quay trở lại – làm

trợ lý hay thợ học việc chẳng hạn? Bởi vì mình luôn đam mê với các loại rô-bốt, và đang có ý tưởng thiết kế một cái trục quay cho con dao mổ bằng máy. Cậu nghĩ anh ấy sẽ chịu dùng mình không? Tại mình e rằng anh ấy sẽ thích thuê mấy người bạn của anh ấy hơn.

ÔI. Cậu ấy có thích gì mình đâu… Thật may mắn!

Kenny, cậu cũng BIẾT về mấy thứ phẫu thuật đó à?

Tất nhiên rồi. Đó không phải là “mấy thứ” phẫu thuật, Mia ạ. Đó là công nghệ hiện đại hàng đầu trong ngành khao học rô-bốt hiện nay. Hệ thống phẫu thuật bằng rô-bốt hiện đã được lắp đặt tại các

bệnh viện trên toàn thế giới. Mục tiêu hàng đầu hiện nay trong ngành chế tạo rô-bốt chính là thiết kế ra được một hệ thống hoàn thiện như phiên bản mẫu của anh Michael. Nếu anh ấy thực sự xây dựng nên được một cỗ máy có thể tiến hành mọi thủ thuật phẫu thuật thì đó sẽ là một kỳ tích khao học gây chấn động toàn thế giới, như khi con cừu Lucy được sinh sản vô tính… Mà không, còn thiên tài hơn thế ý chứ! Anh ấy sẽ trở thành CHÚA CỨU THẾ CỦA NGÀNH Y.

Kinh thế cơ à. Cám ơn đã cho mình biết. Mình sẽ nói tốt về cậu với Michael.

Tuyệt. Cám ơn cậu! ☺

Mia – Em không sao chứ? Bữa trưa nay

em hầu như chẳng ăn gì.

Ôi anh J.P thật dễ thương! Không ngờ anh ấy chu đáo đến thế!

Em ổn mà. Chắc thế.

Anh không nghĩ chuyện của Boris về các mối quan hệ trong dàn nhạc của cậu ta là chính xác đâu. Em đừng để tâm.

Vâng. Em cũng nghĩ thế. Vấn đề là… em biết làm gì với Chúa cứu thế của ngành Y bây giờ? Em chỉ là một CÔNG CHÚA thôi. Mà công chúa thì ai chẳng làm được. Miễn sinh ra vào đúng nhà hoàng tộc thôi. Còn gì dễ hơn việc sinh ra đã là một Paris Hilton?

Ít ra thì em vẫn biết ăn mặc hơn cô ta

nhiều.

Và em phải thấy may mắn vì điều đó?

Xin lỗi. Anh chỉ muốn em vui lên một chút. Mia, em là một cô gái đẹp, cả trong lẫn ngoài luôn! Em không phải là một cô công chúa bình thường. Em là một người vô cùng đặc biệt.

Nhưng em đã LÀM được gì đâu. Không có gì đủ to tát để người đời nhớ tới mình. Trừ việc là một công chúa. Và đó cũng không phải là thứ mà em tự LÀM ra được. Em sinh ra đã là vậy rồi.

Em mới 16 tuổi. Đừng gây áp lực cho mình quá.

Nhưng anh Michael mới 19 và chỉ năm

sau thôi anh ấy sẽ có thể cứu sống hàng ngàn người. Nếu muốn làm được một cái gì đó lớn lao một ngày nào đó thì em cần phải bắt đầu TỪ BY GIỜ.

Không phải em đang viết kịch bản về cuộc đời em và Lilly sẽ làm đạo diễn đó sao?

Vâng, nhưng ít ta thì CUỘC ĐỜI em cũng phải làm được cái gì đó cho ra hồn chứ. Kiểu như cứu sống được hàng trăm người Do Thái khỏi nạn diệt chủng của Phát xít Đức, hay mặc dù bị mù nhưng vẫn viết nên được những bản nhạc rung động lòng người.

Anh nghĩ em không nên lấy Oskar Schindler và Stevie Wonder ra làm

chuẩn cho cuộc đời mình. Như vậy không thực tế chút nào.

Nhưng anh không thấy sao? ANH MICHAEL đang sắp đạt tới những tiêu chuẩn như thế rồi đó.

Nhưng anh Michael yêu em, vì em là em! Em còn lo lắng gì nữa? Chỉ cần là một người bạn tốt, hoặc một nhà văn tài năng, hoặc một cô gái hóm hỉnh… em đã hoàn toàn có thể chiếm được cảm tình của mọi người rồi.

Chắc thế thật. Em chỉ lo anh ấy sẽ gặp được nhiều cô gái xinh đẹp, thông minh ở Nhật và phải lòng BỌN HỌ thì sao?

Ở trường Columbia bây giờ của anh ấy thì thiếu gì cô gái xinh đẹp và thông

minh. Em thấy anh ấy phải lòng ai chưa?

Chưa. Nhưng đó là vì… mặc dù họ rất thông minh nhưng ai trông cũng giống Judith Gershner.

Judith Gershner là ai?

Là cựu học sinh của trường mình, và có khả năng lai ghép ruồi giấm. Em cũng từng cho rằng Michael thích chị ấy. Mà thôi, quên chuyện này đi. Anh nói cũng đúng. Em đang phản ứng hơi thái quá.

Anh không nói là em phản ứng thái quá. Anh chỉ nói là em đang quá khắt khe với bản thân. Em là một người tuyệt vời. Và nếu chẳng may có một ngày anh Michael suy nghĩ khác đi, anh xin tình nguyện thay em nện cho anh ấy một trận.

He he. Cám ơn anh. Nhưng em sẽ nhờ chú Lars làm hộ việc đó.

Mia: Mình không muốn phũ đâu nhưng nếu cậu muốn thi đậu môn này thì cậu nên ngừng ngay chuyện chuyền thư qua lại với anh J.P và tập trung nghe giảng đi. Mặc dù mình là bạn cùng nhóm với cậu nhưng mình không muốn bị cậu kéo theo đâu.

OK. Kenny. Xin lỗi. Cậu nói đúng.

Oopps… BỊ BẮT QUẢ TANG RỒI!!!!

Anh thôi đi, anh làm em phì cười đây này!!!!!!! Giờ em phải tập trung nghe giảng.

Định luật Ác-si-mét: (xem trong sách)

Tỷ trọng của chất rắn và chất lỏng (g/ml):

Chất Mật độ

Dầu hỏa 0,68

Nước đá 0,92

Nước 1,00

Muối 2,16

Sắt 7,86

Chì 11,38

Thủy ngân 13,55

Vàng 19,30

Đành rằng Hóa học vô cùng quan trọng, trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta.

Nhưng chuyện nhớ được tỷ trọng của dầu hỏa thì có liên quan gì với chuyện trị vì Genovia sau này của mình????

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, giờ Chuẩn bị cho Toán tích phân

Hàm đa hợp = tổ hợp của hai hàm

f (g(x)) KHÔNG = g (f(x))

Hằng số = đường thẳng nằm ngang

Đường thẳng nằm ngang có góc bằng 0

Ôi.

Chúa.

Ơi.

Chán.

Quá.

Đi.

Thôi.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Kỹ năng viết nhập môn: Miêu tả một người quen của em

Tiếng Anh: Đọc Franny và Zooey

Tiếng Pháp: Tiếp tục decrier un soir amusant avec les amis.

NK&TN: Không có

Hóa: Hỏi Kenny

Chuẩn bị cho Toán Tích phân: Như nào????????

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, trên xe limo từ khách sạn Ritz-Carlton về nhà

Hôm nay lúc vừa lò dò bước vào phòng bà ở khách sạn Ritz (cuối cùng thì bà cũng không chịu nổi khách sạn W và đã dọn đi chỉ sau có một đêm), mình đã rất ngạc nhiên khi thấy bố có mặt ở đó.

Mình quên béng mất vụ bố sang đây để họp với Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc.

Và hiển nhiên bố cũng quên béng mất nguyên tắc đừng-bao-giờ-ghé-thăm-bà-trước-giờ-uống-cốc-tai (bác sỹ đã khuyên bà không được uống quá 3 ly Sidecar một ngày, nếu không muốn làm tổn thương tới cái cổ họng của mình) bởi

vì khi đó tâm trạng của bà rất không ổn định.

“Xem này, xem này” – bà khuơ loạn cái gối trước mặt bố - “Dùng loại ga trải giường rẻ tiền như thế này, chẳng trách Rommel bị mẩn ngứa!”

“Con Rommel lúc nào mà chẳng bị mẩn ngứa hả mẹ” – giọng bố uể oải, mắt nhìn ra cửa và thấy mình đang đi vào – “Con gái, chào con! Lâu lắm rồi không… Có chuyện gì với mái tóc của con thế?”

Mình nghe câu này quen quá rồi nên chẳng còn thấy chạnh lòng tẹo nào nữa. Hơn nữa, giờ đầu óc mình đang bị độc chiếm bởi chuyện bạn trai mình sắp rời xa mình để bay sang Nhật.

“Con cắt rồi” – mình nói giọng tỉnh queo – “Dù bố có không thích thì con cũng đành chịu. Con không muốn phải mất quá nhiều thời gian chăm sóc cho nó. Như thế này tiện hơn cho con nhiều”.

“Ồ…” – bố ậm ừ - “Ừm… cũng dễ thương. Thế con có chuyện gì?”

“Chuyện gì là sao ạ? Chẳng có chuyện gì cả”.

“Mia, chắc chắn là có chuyện gì đó. Nhìn bộ dạng của con là bố đoán ra”.

“Không có gì mà bố” – mình chối. Cả bố cả mẹ đều có thể đoán ra mình có chuyện, chỉ nhìn vào bộ dạng của mình! Hóa ra mình bị tổn thương vì cái vụ Michael này nhiều hơn là mình tưởng

tượng. Mình đã CỐ GẮNG che giấu. Thật đấy. Vì Michael. Là một người bạn gái, mình cần phải tỏ ra vui mừng và hạnh phúc thay cho anh ấy.

Mình THỰC SỰ đã cố tỏ ra vui mừng và hạnh phúc thay cho Michael đấy chứ!!!

Nhưng trái tim bên trong thì đang khóc rống lên.

“Con có nghe mẹ nói không đấy Phillipe?” – bà sẵng giọng – “Con thừa biết là con Rommel cần loại ga cao cấp hơn mà”.

Bố thở dài: “Con sẽ cho người gửi mấy cái ga cao cấp từ cửa hàng Bergdorf về cho mẹ, được không ạ? Mia, bố biết là

con có chuyện gì đó. Mẹ con lại gây ra chuyện gì à? Hay lại bị bắt giữ vì đi biểu tình phản đối chiến tranh? Bố đã nói với mẹ con bao nhiêu lần rằng không nên dính líu tới mấy chuyện kiểu như vậy rồi.”

“Không phải là chuyện của mẹ” – mình vừa nói vừa ngồi phịch xuống cái ghế bành cổ thêu kim tuyến bên cạnh bố - “Nhiều năm nay mẹ đã không còn dính líu tới mấy thứ đó rồi bố ạ”.

“Hừm, mẹ con là một người phụ nữ… rất khó đoán” – bố nói. Đấy là cách nói lịch sự của bố để ám chỉ cái tính gàn dở, đồng bóng và thiếu trách nhiệm của mẹ. Nhưng đó là với bản thân mẹ, chứ không phải với con cái – “Nhưng con nói đúng,

bố không nên vội vã đưa ra kết luận như vậy. Chuyện không liên quan gì đến Dượng Frankcuar con chứ? Hai người đó vẫn ổn chứ? Trong nhà có trẻ con đôi khi cũng rất căng thẳng. Bố nghe nói như vậy".

Mình đảo tròng mắt nhìn bố đầy nghi ngờ. Sao bố lúc nào cũng muốn dò hỏi tình hình của mẹ và thầy Gianini thế nhỉ? Chẳng có gì không ổn giữa mẹ và thầy G cả. Trừ vụ thường xuyên tranh cãi xem nên xem gì vào bữa sáng, CNN (thầy G) hay MTV (mẹ). Mẹ rất ghét phải nghe các thông tin liên quan tới chính trị vào buổi sáng. Mẹ thích cái gì đó thật sôi động, bốc lửa.

"Không phải chỉ mấy cái ga trải giường

đâu, Phillipe” – bà vẫn tiếp tục phàn nàn – “Con có thấy là mấy cái TV trong phòng khách này chỉ có hai-mươi-bảy-inch không?”

“Ý mẹ muốn nói là các chương trình truyền hình Mỹ chẳng có gì đáng xem ngoài bạo lực và những câu nói tục, đúng không?” – bố hỏi.

“Ừm, cũng có” – bà nói – “Có đấy. Trừ phim Thẩm phán Judy”.

“Vấn đề của con là… tất cả mọi thứ” – mình nói, lờ đi như không thấy bà. Bởi vì bố cũng đang làm y như vậy – “Chỉ mới đi học lại có hai ngày mà con đã thấy đây là năm học tồi tệ nhất từ trước tới giờ của mình. Cô Martinez tống con vào

lớp Kỹ năng viết NHẬP MÔN. Là nhập môn, bố ạ. Con đâu cần phải học viết văn lại từ đầu như thế. Vậy mà giờ con luôn phải ăn, ngủ và thở chung với nó. Đấy là chưa nói tới môn Chuẩn bị cho Toán tích phân và Hóa học. Nhưng chuyện nghiêm trọng nhất vẫn là… ừm… là anh Michael”.

Bố không hề có vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy câu đó. Trái lại, trông bố còn khá hài lòng là đằng khác.

“Mia, bố rất không muốn phải nói với con điều này nhưng… ngay từ đầu bố đã lường trước rồi chuyện này sẽ xảy ra. Giờ Michael đã là sinh viên đại học, và con thì vẫn mới chỉ đang học trung học. Hơn nữa con phải dành rất nhiều thời

gian cho các hoạt động của hoàng gia ở Genovia. Con không thể đòi hỏi một cậu thanh niên trẻ đang trong thời kỳ đỉnh cao lặng lẽ chờ đợi con. Chuyện Michael tìm được người con gái khác gần với tuổi và dành nhiều thời gian cho cậu ấy hơn, là điều rất dễ hiểu. Hiển nhiên luôn ý! Có một số việc chỉ phù hợp với sinh viên đại học, hơn là với một công chúa tuổi teen vẫn còn đang học trung học như con".

"Bố" – mình chớp chớp mắt nhìn bố - "Michael không hề chia tay với con. Nếu đó là ý nãy giờ bố muốn nói".

"Không à?" – bố hỏi giọng chưng hửng – "Ô. Vậy thì cậu ta đã làm gì?"

“Anh ấy… ừm, bố còn nhớ phim Chúa tể những chiếc nhẫn mà hai bố con mình cùng xem trên chuyến bay về Genovia không?”

“Ừ, có” – bố nhướn lông mày tỏ vẻ khó hiểu – “Con đừng nói với bố là Michael đang sở hữu một trong những chiếc nhẫn đó?”

“Không” – mình thở dài thõng thượt. Không thể tin được bố lại lấy chuyện đó ra làm trò cười – “Vấn đề là anh ấy đang muốn chứng tỏ bản thân với Đức vua của thế giới Tiên, giống như nhân vật Aragorn đã làm”

“Ai là Đức vua của thế giới Tiên?” – bố giả đò ngây ngô.

“Thì BỐ chứ ai nữa”.

“Bố á?” – bố đưa tay lên chỉnh lại cái cà-vạt, mặt đầy tự hào. Bỗng đột nhiên bố khựng lại, sờ lên tai rồi quay qua hỏi mình – “Khoan… hai tai của bố không nhọn đấy chứ?”

“Đấy chỉ là cách VÍ VON ẨN DỤ mà thôi bố ơi” – mình giải thích – “Anh Michael cảm thấy cần phải đạt được một thành công nào đó để xứng đáng với con gái bố. Như Aragorn với Arwen”.

“Hừm” – bố nói giọng rất mỉa mai – “Vậy thì có gì sai đâu mà trông con ủ rũ như thế. Mà cậu ta tính làm gì để chứng minh bản thân? Để nhận được sự ủng hộ của bố? Bởi vì nếu Michael định gây ấn

tượng với bố bằng cách cầm đầu một binh đoàn xác chết đi chiến đấu với đạo quân Orcs thì cậu ta chọn nhầm phương pháp rồi”.

“Anh ấy sẽ không cầm đầu đạo quân nào cả, bố yên tâm. Anh ấy đã chế tạo ra một cánh tay rô-bốt có khả năng giúp cho các nhà ngoại khoa tiến hành phẫu thuật tim mà không cần mở phanh ngực bệnh nhân ra”.

Ngay lập tức nụ cười chế nhạo trên mặt bố tắt hẳn.

“Thật sao?” – giọng bố thay đổi 180 độ - “Michael làm được điều đó cơ à?”

“Vâng, anh ấy đã có bản mẫu phác thảo rồi” – mình tự hào khoe – “Một công ty

Nhật Bản nào dó hiện đang mời Michael sang Nhật để giúp họ hoàn chỉnh mẫu thiết kế đó để đưa vào ứng dụng thực tiễn. Hay gì đó. Vấn đề là sẽ phải mất MỘT NĂM! Anh ấy sẽ phải ở Tsukuba trong MỘT NĂM! Hoặc hơn!”

“Một năm” – bố nhắc lại – “Hoặc hơn. Hừm. Vậy thì cũng lâu thật”.

“Quá lâu” – đau khổ lại dồn đến với mình – “Anh ấy sẽ ở cách xa con hàng ngàn dặm, chế tạo ra mấy thứ máy móc hiện đại, trong khi con bị kẹt ở đây với cáo lớp Kỹ năng viết Nhập môn và Hóa học lớp 11 – mà con biết chắc là sẽ trượt. Còn cái môn Chuẩn bị cho Toán tích phân nữa, không hiểu con phải học nó làm gì khi mà chúng ta đã có cả một

đội kế toán hoàng gia giúp ta rồi…”

“Con gái, con gái” – bố nói – “Ai thì cũng phải học Toán cả”.

“Nhưng nó đâu có giúp được con hay bố trở thành một nhà từ thiện nổi tiếng, được tạp chí Time bầu chọn làm Nhân vật của năm?” – mình cãi – “Để đạt được điều đó bố chỉ cần thành lập một phòng thí nghiệm ngay giữa lòng thành phố New York này để anh Michael có thể chế tạo ra cái tay rô-bốt của mình”.

Nghe tới đó bố lăn ra cười ngặt nghẽo.

Cứ như mình đang kể chuyện cười không bằng.

Không hề nhá. Thật lòng đấy!

“Con nói thật mà bố” – mình nói lẫy – “Tại sao lại không được chứ? Đâu phải bố không có tiền?”

“Mia” – bố vẫn chưa hết cười – “Bố đâu hiểu gì về mấy phòng thí nghiệm chế tạo rô-bốt?”

“Nhưng anh Michael hiểu” – mình thuyết phục – “Anh ấy có thể nói cho bố biết anh ấy cần cái gì. Và bố chỉ việc… trả tiền. Khi anh Michael chế tạo thành công cánh tay rô-bốt ấy bố cũng được tiếng thơm. Thề là họ sẽ mời bố lên chương trình Larry King cho coi. Chứ mấy tờ kiểu như Vogue thì nhằm nhò gì… Bố hãy nghĩ xem khi đó danh tiếng và vị thế của Genovia sẽ được nâng lên đến thế nào trong mắt giới truyền thông?

Genovia sẽ trở thành điểm đến HẤP DẪN dành cho khách du lịch. Chắc bố cũng nhận thấy rằng ngành du lịch nước mình dạo này đang sút giảm nghiêm trọng, nhất là khi đồng đôla ngày càng mất giá”.

“Mia” – bố lắc đầu – “Chuyện đó dừng ở đây được rồi đấy. Bố rất mừng cho Michael – bố luôn đánh giá cậu ấy là một người có tiềm năng. Nhưng bố sẽ không bỏ ra hàng triệu đôla để xây dựng một phòng thí nghiệm rô-bốt nào đó để con suốt ngày cặp kè với bạn trai của mình và thi trượt môn Chuẩn bị cho Toán tích phân”.

Mình há hốc miệng nhìn bố, không cãi thêm được câu nào nữa.

“Phillipe, Mia” – bà xông thẳng vào giữa chỗ hai bố con mình đang ngồi – “Xin thứ lỗi đã làm gián đoạn câu chuyện quan trọng của hai bố con về CẬU THANH NIÊN ĐÓ. Nhưng chẳng nhẽ hai đứa không nhìn ra vấn đề nghiêm trọng của căn phòng này sao? Có cái gì đó THIÊU THIẾU”.

Bố con mình đảo mắt nhìn quanh phòng. Căn hộ hạng nhất rộng gần 500 m2 với hai phòng ngủ, hai phòng tắm rưỡi – mỗi phòng đều được trang bị đầy đủ các thiết bị tối tân mua tại cửa hàng Frédéric Fekkai và Côté Bastide, bộ đồ cạo râu hiệu Floris, nến thơm hiệu Frette cùng hai chiếc TV 12 inch màn hình phẳng (đây chỉ là 2 cái TV ở riêng trong phòng

tắm thôi đấy), phòng khách, phòng ăn cho 8 người, phòng để thức ăn riêng biệt, thư viện sách, đầu DVD, dàn loa âm thanh nổi, phòng chiếu phim mini, điện thoại không dây có thiết bị ghi âm và truyền dữ liệu, mạng internet nhanh đến chóng mặt và một chiếc kính thiên văn để bà có thể ngắm sao trời hoặc ngắm nhìn New York về đêm.

Không có gì mà căn phòng của bà không có. KHÔNG GÌ LUÔN.

"MỘT CÁI GẠT TÀN!" – bà hét lên kinh hãi – "ĐY LÀ CĂN PHÒNG KHÔNG HÚT THUỐC!!!!!!!"

Bố ngán ngẩm ngửa đầu lên nhìn trần nhà rồi tiếp tục nói: "Mia. Nếu Michael, như

con nói, muốn chứng minh với bố rằng cậu ta hoàn toàn xứng đáng với con, thì cậu ấy sẽ không hề cần tới sự giúp đỡ của bố. Bố rất tiếc, nhưng hai đứa sẽ phải xa nhau khoảng một năm. Như thế cũng tốt, bởi con sẽ có thể yên tâm tập trung hơn vào việc học hành… Và… MẸ!” – bố quay sang nói với bà – “Mẹ thật là khó chiều. Con sẽ cho người chuyển khách sạn khác cho mẹ. Sau khi con gọi xong mấy cú điện thoại quan trọng”. Nói rồi bố đi vào phòng ăn gọi điện.

Trông bà bây giờ đầy thỏa mãn và đắc ý. Bà nhón tay mở ví rút ra cái chìa khóa phòng, quẳng lên mặt bàn cà-phê trước mặt mình.

“Hô hô” – bà cười giòn tan – “Tệ thật. Xem ra ta phải chuyển khách sạn rồi. Một lần nữa”.

“Bà” – mình bực bội nói – “Bà có biết trên thế giới có bao nhiêu người đang phải sống trong LỀU VẢI và XE MOÓC, sau những cơn bão lốc, sóng thần và những trận động đất không? Còn bà chỉ biết phàn nàn chuyện không thể HÚT THUỐC trong phòng là sao? Căn phòng này chẳng làm sao cả. Nó đẹp thế này cơ mà. Không thua kém gì căn phòng của bà ở khách sạn Plaza. Bà chỉ là đang gây khó dễ cho mọi người, vì đã bắt bà thay đổi chỗ ở”.

“Có lẽ là vậy” – bà kiêu kỳ ngồi xuống cái ghế bành bọc kim tuyến đối diện

mình – “Nhưng ta tin rằng cháu sẽ trục lợi được từ những yêu cầu tai quái đó của ta đấy”.

“Dạ?” – mình không hiểu ý bà muốn nói gì. Bởi mình vẫn chưa hết bàng hoàng trước sự từ chối thẳng thừng của bố với kế hoạch xây dựng phòng thí nghiệm của mình. Mình đã mất cả đêm mới nghĩ ra được ý tưởng đó. Mà đâu phải là bố không thể làm được. Bố đã xây dựng biết bao nhiêu bệnh viện ở Genovia và đặt tên chúng theo tên bố đó thôi. Cái tên “Phòng Thí Nghiệm Hệ Thống Phẫu Thuật bằng Rô-bốt của Hoàng tử Phillipe Renaldo” nghe cũng hay đấy chứ.

“Căn phòng này đã được trả tiền thuê đến cuối tuần” – bà nói, mắt liếc về

chiếc chìa khóa trên bàn – “Tất nhiên là ta sẽ không ở đây. Nhưng không phải là cháu không thể dùng nó, nếu cháu muốn”.

“Cháu biết làm gì trong cái phòng khách sạn Ritz này hả bà?” – mình ngán ngẩm hỏi – “Bà xem cháu có tí thời gian rảnh rỗi nào cho riêng mình nữa đâu? Lấy đâu ra thời gian tiệc tùng? Cháu đang cực kỳ khủng hoảng đây”.

Bà nhếch mép cực nhanh: “Nhiều lúc ta cũng chẳng hiểu tại sao ta và cháu lại có quan hệ huyết thống với nhau nữa”.

“Chào mừng bà tới thế giới của cháu” – mình nói.

“Mấy cái phòng này là của cháu” – bà vừa nói vừa đẩy cái chìa khóa về phía

mình – “Thích dùng nó làm gì thì làm. Nếu ta sống cùng với bố mẹ và bạn trai của ta sắp đi xa một năm để chứng minh bản thân với bố TA, ta sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay thật lãng mạn và riêng tư với người ấy. Nhưng đó là nếu là ta. Xưa nay ta vẫn luôn là một người phụ nữ nồng nàn, sôi nổi. Ta…”

Blah, blah, blah. Bà nói, nói, và nói, không ngừng ca ngợi bản thân cho tới khi bố quay lại phòng thông báo với bà rằng đã đăng ký phòng cho bà ở khách sạn Bốn Mùa. Sau dó mấy người phục vụ được gọi đến thu dọn đồ cho bà, lần thứ ba trong tuần.

Và đó là bài học làm công chúa ngày hôm nay của mình.

Thật may là mình không phải trả tiền cho những bài học đó bởi chất lượng bài học càng ngày càng xuống cấp.

Mình nghĩ mình đang bị mất nước thì phải vì mình đang có những triệu chứng sau:

+ Cực kỳ khát nước

+ Mồm miệng khô khốc

+ Mắt mũi khô cong

+ Hầu như không đi toa-lét, cả ngày đi chưa tới 3 lần.

+ Tay chân lạnh toát

+ Cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, mất ngủ và bực bội

+ Chỉ khi nằm xuống mới đỡ chóng mặt

Mà nói đúng hơn là mình thường xuyên gặp phải hiện tượng này sau mỗi lần gặp với bà.

Nhưng để cho an toàn mình vẫn uống sạch chai nước trên xe limo.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, ở nhà

Michael muốn đi chơi khắp New York thêm một lần nữa trước khi bay thứ Sáu tới. Tối nay bọn mình đi ăn ở nhà hàng burger yêu thích của anh ấy – Corner Bistro ở khu phía Tây. Theo lời anh ấy thì đây là nơi bán burger tuyệt vời nhất New York, không tính Johnny Rockets.

Nhưng Michael không bao giờ tới quán

Johnny Rockets bởi vì anh ấy không tin vào các chuỗi nhà hàng ăn nhanh. Nó góp phần làm đồng hóa nước Mỹ, khiến cho các nhà hàng tư nhân phải phá sản. Làm mất đi tính độc đáo và sắc thái riêng biệt của các cộng đồng người dân nơi đây. Nước Mỹ sẽ trở thành một trung tâm mua bán lớn, nơi mà sự khác biệt giữa các cộng đồng không còn tồn tại, thay vào đó là các chuỗi siêu thị Wal-Marts, cửa hàng ăn nhanh McDonald's… Nước Mỹ sẽ chẳng khác nào thứ nước xốt một màu mayonne.

Là một người ăn chay, mình không thể hoàn toàn tham gia sứ mệnh Bữa-Burger-Cuối-Cùng trước khi bay sang vùng Viễn Đông của Michael. Mình chỉ ăn sa-lát và

ít khoai tây chiên.

Hôm nay mẹ không có ý kiến gì với việc mình đi chơi tối (mặc dù không phải cuối tuần) bởi mẹ biết đây là lần cuối cùng Michael ở cùng bán cầu này với mình. Thầy G định nói gì đó về bài tập môn Chuẩn bị cho Toán tích phân của mình – chắc thầy đã nói chuyện với cô Hong ở phòng giáo viên – nhưng mẹ ý nhị nhìn thầy một cái, và thầy thôi không nói nữa. Mình thật may mắn khi có được bố mẹ tuyệt vời như vậy.

Trừ phần bố. Không thể tin được là bố nói không với ý tưởng xây dựng phòng thí nghiệm thông minh của mình. Đấy là thiệt thòi của bố thôi. Mình sẽ không kể cho Michael nghe về chuyện này. Bố

tưởng bố chịu xây phòng thí nghiệm mà anh Michael chịu ở lại Mỹ chắc? Anh ấy cơ bản là muốn trốn sang Nhật để không phải nghĩ tới chuyện đó với mình mà.

Mình THỀ là sẽ không kể cho anh ấy nghe về vụ chìa khóa phòng khách sạn Ritz mà bà vừa đưa cho mình.

ÔI.

CHÚA.

ƠI.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, tại quán Corner Bistro

Mình phải viết thật nhanh mới được. Michael vừa đứng dậy xin thêm giấy ăn. Không biết cái cô phục vụ bàn mình biến

đi đâu rồi. Nơi này chẳng khác gì một cái sở thú. Ai đó đã viết về món burger ở nhà hàng này vào sách hướng dẫn du lịch thì phải. Cả một chiếc xe buýt hai tầng chật cứng khách du lịch vừa đỗ lại trước cửa, có tới cả trăm người ùa vào nhà hàng.

Ngay khi Michael tới đón, mình chợt nhận ra một điều. Mục đích THỰC SỰ khi bà đưa cho mình cái chìa khóa phòng khách sạn kia: một bữa tiệc chia tay thật lãng mạn và riêng tư? Bà HẲN MUỐN mình làm cái điều mà mình nghĩ bà muốn ám chỉ.

Bà giao cho mình căn phòng ở khách sạn Ritz để

LÀM CHUYỆN ĐÓ!!!!

Thật đấy, bà muốn giao phòng khách sạn Ritz cho mình để mình có thể dùng nó "chia tay" với Michael. Với mấy chuyện riêng tư kiểu như vậy bọn mình làm sao tìm được nơi nào thích hợp hơn? Cả hai đứa đều ở chung với bố mẹ mà.

Không thể tin nổi một người đàn bà lại đi làm như vậy. Nhưng với một người đàn bà như bà nội mình thì có điều gì là không thể. Bà muốn mình làm chuyện đó với bạn trai vào đêm trước khi anh ấy bay sang Nhật.

Nhưng tại sao bà lại khuyến khích mình dâng hiến cái quý giá nhất của đời con gái khi mình mới chỉ là một đứa con gái

tuổi teen? Các người bà khác thì suy nghĩ theo lối truyền thống, khuyên bảo cháu mình không nên làm chuyện đó cho tới đêm tân hôn. Họ không tin vào cái lý thuyết nên-thử-trước-khi-mua. Người bà nào cũng sẽ nói một câu giống nhau: "Không ai muốn mua một con bò nếu có thể uống sữa miễn phí". Họ luôn muốn những điều tốt đẹp nhất với con cháu mình.

Còn bà thì sao? Chẳng lẽ bà cho rằng tạm biệt nhau kiểu đó trong một căn phòng ở khách sạn Ritz là TỐT NHẤT cho mình sao?

Trừ khi…

ÔI CHÚA ƠI. Mình nghĩ ra rồi: Biết đâu

bà đang tìm cách giúp mình giữ chân Michael lại, để anh ấy không bay sang Nhật thì sao????

Thật đấy. Bởi vì chẳng có tên con trai nào khi được chọn giữa làm chuyện đó và không làm chuyện đó, lại đi chọn không. Nguyên nhân khiến Michael quyết định bay sang Nhật là vì không được làm chuyện đó với mình còn gì.

Bên cạnh chuyện cứu-sống-hàng-ngàn-mạng-sống-và-tiết-kiệm-hàng-triệu-đôla-và-chứng-minh-bản-thân-với-gia-đình-mình-và-tờ-US-Weekly.

Nhưng nếu anh ấy biết sẽ có cơ hội làm chuyện đó, chẳng lẽ anh ấy không chịu… ở lại?

Mình biết là cách làm này RẤT ĐIÊN.

CỰC ĐIÊN. Nhưng có khi lại hiệu quả.

Không. KHÔNG!!! Không thể tin mình có thể viết ra được điều kinh khủng thế này!!! Như thế là sai!!! Không ai lại đem chuyện đó ra để chi phối người khác. Điều này đi ngược lại hoàn toàn với nguyên tắc nam nữ bình quyền của mình. Chúa ơi, không hiểu bà mình NGHĨ GÌ nữa!!!

Mà bà mình cũng đâu có mấy cái nguyên tắc đó đâu. Hoặc có thể có, nhưng không suy nghĩ giống như mình.

Khoan. Không phải mình đang phân vân chuyện đó đấy chứ? Không! Không! Như vậy là sai! Thật kinh khủng! Mình không

thể! Mình không thể tước đoạt thế giới rô-bốt khỏi tay Michael. Mình không thể làm một điều tồi tệ như vậy được. Dù gì mình cũng là một CÔNG CHÚA mà!!!

Nhưng nhỡ… nhỡ… sau khi bọn mình làm chuyện đó và Michael thay đổi quyết định không đi nữa thì sao? Một sự đánh đổi hoàn toàn XỨNG ĐÁNG! Bởi với Michael ở bên cạnh mình sẽ không còn suy nghĩ vẩn vơ, chú tâm học hành, chuyên tâm lãnh đạo Hội học sinh, trở thành hình mẫu lý tưởng cho các teen nữ trẻ trên toàn nước Mỹ.

AHHHHHHHH Michael lấy giấy ăn quay lại rồi. Viết sau vậy.

Thứ tư, ngày 8 tháng 9, 11 giờ đêm, ở

nhà

Buổi tối này thật tuyệt. Bọn mình đã có một bữa tối rất ngon miệng, nhất là món bánh nướng Mông Cổ (mà mình từng xem giới thiệu trên chương trình Saturday Night Live).

Sau đó bọn mình ra ngoài hiên ngồi tâm sự với nhau khoảng nửa tiếng, trong khi chú Lars giả vờ đi đút tiền vào đồng hồ tính phí đỗ xe trước cửa. Mặc dù xe limo của mình đã mang biển ngoại giao và không bao giờ có thể bị ghi phiếu phạt.

Mùi thơm từ tóc Michael tỏa ra khiến mình mụ mẫm hết cả đầu óc. Chẳng trách trong môn Sức khỏe và An toàn, người ta khuyên không nên làm chuyện đó với

người mình không quen biết. Bởi vì nhiều khi chỉ cần một mùi hương lạ cũng có thể kích thích làm che mờ khả năng phán đoán của mình, khiến mình có cảm giác như mình đang yêu người đó vậy. Trong khi cả hai người chẳng hề có chút điểm chung nào, thậm chí là chẳng hề thích gì nhau. Thực ra cảm giác đó là tác động của hoócmôn lên não bộ của chúng ta. Như thế mới giải thích được tại sao ông nội lại chấp nhận lấy bà.

Không. Mình nghĩ rồi. Mình đã sẵn sàng. Sẵn sàng cho đi Món Quà Quý Giá của mình. Tặng nó cho Michael đi.

Chính vì thế khi Michael đứng dậy chuẩn bị ra về, mình kéo tay anh ấy lại và nói: “Tối mai đừng lên kế hoạch với ai khác.

Em có một bất ngờ dành cho anh”.

“Vậy sao? Cái gì thế em?” – Michael tò mò.

“Nếu nói cho anh biết thì còn gì gọi là bất ngờ nữa, đúng không?” – mình ra vẻ bí ẩn.

“OK” – Michael cười và cúi xuống hôn tạm biệt mình.

Anh ấy sẽ cực kỳ ngạc nhiên cho coi.

Mình biết về lý thuyết thì chuyện mình sắp làm tới đây với Michael là bất hợp pháp, bởi vì theo luật của bang New York thì phải đủ 17 tuổi mới được coi là quan hệ hợp pháp. Mình mới 16.

Mình cũng nhận thức được rằng việc

quyết định làm chuyện đó với bạn trai sớm trước hai năm so với dự định – chỉ vì không muốn anh ấy đi Nhật và rằng điều đó có thể giúp giữ chân anh ấy lại mãi mãi – là nông nổi và thiếu suy nghĩ.

Nhưng MÌNH MẶC KỆ.

Mình KHÔNG THỂ để anh ý đi Nhật. Mình chỉ là KHÔNG THỂ. Mình rất lấy làm tiếc cho những bệnh nhân đang phải phẫu thuật tim bằng biện pháp mổ phanh – những người có thể sẽ phải chịu nhiều đau đớn vì quyết định ích kỷ này của mình.

Nhưng đôi khi một cô gái phải làm điều mà cô ấy phải làm để bảo vệ tình yêu của mình trong cái thế giới hỗn loạn này –

nơi mà mới một phút trước bạn có thể đang ngon lành thưởng thức món mỳ lạnh vậy mà một phút sau bạn đã nhận được tin bạn trai bạn sắp sửa đi Nhật.

Rất tiếc, nhưng mình cần phải làm điều đó.

Ôi Chúa ơi. Không ngờ là mình phải làm chuyện này sớm như vậy. Mình có nên không? MÌNH CÓ NÊN KHÔNG????

Haizzz, dù có hỏi thế chứ hỏi nữa thì mình cũng chẳng thể tìm ra được câu trả lời trong cuốn nhật ký này. Không ai có thể trả lời được câu hỏi này, ngoài mình!

TÔI, MỘT CÔNG CHÚA Ư????
ĐỪNG CÓ ĐÙA.

Kịch bản của Mia Thermopolis

(bản thảo lần thứ nhất)

Cảnh 16

Tại tầng áp mái khách sạn Plaza. Một người phụ nữ già nua mặt mày dữ tợn với đôi mắt xăm đen xì (NỮ HOÀNG CLARISSE) đang nhìn chằm chằm vào mặt MIA, người đang co rúm trong cái ghế bành trước mặt bà. Một con chó púc trụi lông (ROMMEL) đang run rẩy bên cạnh.

NỮ HOÀNG CLAIRSSE

Giờ thì nói ta nghe. Khi nghe được tin mình là công chúa xứ Genovia, cháu đã bật khóc, đúng không? Tại sao lại thế?

MIA

Cháu không muốn làm công chúa. Cháu chỉ muốn là cháu, Mia.

NỮ HOÀNG CLAIRSSE

Ngồi thẳng lên. Đừng có vòng tay qua đầu gối như thế. Còn nữa, cháu không phải là Mia. Cháu là Amelia. Cháu định nói với ta là cháu không muốn trở về với đúng vị trí của mình tại hoàng gai Genovia sao?

MIA

Bà, bà và cháu biết rất rõ cháu không phải là người thích hợp với vị trí công chúa đó mà. Việc gì bà phải phí thời gian như vậy?

NỮ HOÀNG CLAIRSSE

Cháu là người thừa kế ngai vàng của Genovia. Và cháu sẽ phải đảm nhận vị trí đó khi bố cháu mất đi. Mọi chuyện sẽ phải là như vậy. Không còn cách nào khác đâu.

MIA

Vầng, sao cũng được. Tùy bà. Cháu có nhiều bài tập phải làm lắm. Mấy chuyện công chúa này còn lâu không ạ?

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, phòng điểm danh

Mình sẽ làm chuyện đó. Làm Chuyện Đó. Tối nay. Mình đã thức cả đêm qua suy nghĩ về quyết định này. Và giờ mình nhận

ra rằng đó là cách duy nhất.

Mình biết như thế là ích kỷ. Mình biết mình sẽ cướp đi hy vọng của hàng ngàn bệnh nhân mắc bệnh tim mà Michael có thể sẽ giúp được họ với phát minh của mình.

Nhưng nói thế chứ trước giờ người ta vẫn mổ phanh ngực để phẫu thuật đó thôi, mà có ai làm sao đâu. Như David Letterman hay Bill Clinton chẳng hạn. Mọi người sẽ phải chấp nhận sự thật đó thôi. Nếu họ ăn ít thịt đi một chút có lẽ họ sẽ KHÔNG CẦN PHẢI phẫu thuật tim làm gì. Sao không ai nghĩ theo hướng như thế nhỉ?

Ôi Chúa ơi! Mình vừa viết cái gì thế

này? Không thể tin nổi mình lại viết ra những lời nhẫn tâm như vậy. MÌNH BỊ LÀM SAO THẾ NÀY? Mình chẳng khác nào mấy người ăn chay quá khích biểu tình phản đối tổ chức Heifer – một tổ chức chuyên cung cấp bò sữa và dê cho những quả phụ nghèo để họ có thêm chút thu nhập từ việc bán sữa và có thể mua thức ăn cho đàn con của mình – vì cho rằng hành động của họ đã biến gia súc thành nô lệ.

Mình cũng chẳng hiểu mình bị sao nữa. Hay mình bị điên rồi. Sáng nay mình thậm chí còn đi tìm lại mấy cái bao cao su mà hồi làm bài tập "Quan hệ tình dục an toàn" của môn Sức khỏe và An toàn bọn mình đã buộc phải mua. Tất nhiên là

mình có biết gì về mấy cái đó đâu, cứ thấy màu nào đẹp thì mua thôi. Không ngờ CÓ NHIỀU loại đến vậy. Mình không hề biết mấy loại mình mua hóa ra có MÙI dâu tây và bạc hà, cho tới khi mình kiểm tra ngày hết hạn hồi sáng nay. Ơn Chúa vẫn còn trong hạn sử dụng.

Mình đã sẵn sàng hy sinh trinh tiết của mình để giữ chân tình yêu của cuộc đời mình.

Mình đang dần trưởng thành hơn rồi thì phải.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, Kỹ năng viết Nhập môn

Miêu tả một người quen của em

Nếu nhìn thoáng qua, mái tóc của anh ấy chỉ có màu đen như bao người khác. Nhưng nếu đến gần nhìn kỹ hơn một chút sẽ thấy đó là sự pha trộn của những sợi màu nâu hạt dẻ, màu vàng và màu đen. Nếu so với mái tóc của những nam thanh niên khác thì tóc của anh khá dài. Không phải vì anh muốn khác người, đơn giản chỉ vì anh quá bận rộn với các dự định của mình, không còn thời gian để đi cắt thường xuyên. Nếu nhìn thoáng qua, màu mắt của anh có vẻ như là màu đen. Nhưng thực ra chúng như một cặp kính vạn hoa, kết hợp bởi màu nâu đỏ và màu vỏ đỗ, kèm theo những đốm ngọc đỏ và vàng. Đôi mắt anh sáng long lanh, trong vắt như hai hồ nước màu Hè – mang lại

cho người đối diện cảm giác muốn được lặn ngụp và bơi lội trong đó mãi mãi. Mũi: khoằm. Miệng: nhìn thấy là muốn hôn. Cổ: luôn toát ra một mùi thơm không cưỡng lại được – đó là sự pha trộn của mùi nước hoa Tide trên cổ áo sơmi, kem cạo râu Gillette và xà phòng Ivory. Tất cả những đặc điểm trên tạo ra: bạn trai của em.

Điểm B-

Có tiến bộ. Sẽ tốt hơn nếu em tả chi tiết về cái miệng của cậu ta, tại sao nó lại khiến em nhìn thấy là muốn hôn.

- Cô C.Martinez

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Đến vấn đề lớn nhất bây giờ là: mình có nên kể cho Tina nghe không?

Hiển nhiên là mình không thể cho Lilly nghe rồi. Cậu ấy sẽ nhìn thấu ra được chân tướng sự việc. Rằng mục đích của mình không phải là để chứng tỏ tình yêu và lòng tận tụy của mình với Michael, mà là để kiểm soát anh ấy.

Bằng chuyện đó.

Và cậu ấy sẽ chẳng đời nào ủng hộ quyết định này.

Hơn nữa, cậu ấy sẽ được thể lên án hành động của mình là đi ngược lại với tôn chỉ của thuyết nam nữ bình quyền, dùng thân xác thay vì dùng đầu óc để đạt được cái mình muốn.

Nhưng nhân vật Gloria Steinem chẳng phải đã cải trang làm gái nhảy để vách trần mặt nạ của mấy tay chủ tạp chí Playboy chuyên bóc lột người làm công và trả cho họ những đồng lương rẻ mạt đó sao? Nhờ vậy mà điều kiện làm việc của họ ở Grotto mới được cải thiện rõ rệt. Mình về cơ bản cũng đang làm một điều tương tự thôi. Mình sẵn sàng hy sinh thứ quý giá nhất của mình để giữ lại món tài sản giá trị cho đất nước, không cho nó rơi vào tay người Nhật. Nếu xét về lâu dài thì rõ ràng việc mình sắp làm tới đây với Michael tối nay sẽ chỉ mang lại lợi ích cho nền kinh tế Mỹ mà thôi.

Nói văn hoa hơn một chút thì với tư cách là một công dân của nước Mỹ, mình cần

phải làm chuyện đó.

Mặt khác, nếu Lilly và anh J.P thực sự đã làm chuyện đó mùa Hè vừa rồi, chắc cậu ấy sẽ hiểu. Chỉ có điều mặc dù mình đã quan sát hai người rất kỹ nhưng vẫn không phát hiện ra cử chỉ gì đặc biệt giữa hai người, trừ lúc chia nhau cái bánh quy bữa trưa hôm trước. Họ thậm chí không nắm tay nhau lúc ở trường hay hôn chào nhau mỗi buổi sáng tới lớp. Tất nhiên có thể họ không quen với chuyện biểu lộ tình cảm ở nơi công cộng. HOẶC có lẽ mối quan hệ của họ chưa hề tiến triển xa tới mức đó như thiên hạ đồn đại.

Hoócmôn của con người là một thứ VÔ CÙNG KHÓ HIỂU. Không dễ gì để mà kiềm chế được nó. Mình đoán Lilly sẽ

hiểu cho mình.

Trừ phi… nếu ta bỏ cuộc, không tự kiềm chế vì một lý do sai lầm.

Mia – cậu đang làm gì thế? Cậu đang làm bài đó à? Tưởng cậu phải đọc xong cuốn Franny và Zooey rồi chứ?

Không. Mình không làm bài. Mình đang viết nhật ký. Tina, mình có một chuyện cần hỏi ý kiến cậu. Nhưng mình chỉ sợ nghe xong cậu lại quay ra ghét bỏ mình.

Mình sẽ không bao giờ có thể ghét nổi cậu! Hơn nữa giờ nghe gì cũng còn hơn nghe cô ấy rao giảng về sự liên hiệp giữa các tôn giáo phương Đông và phương Tây của tác giả Salinger.

Ừm, chuyện là: sau hôm nay mình e là mình sẽ không còn ở trong hội Những cô gái đồng trinh cuối cùng của THAE nữa.

CÁI GÌ???? CẬU VÀ ANH MICHAEL SẼ LÀM CHUYỆN ĐÓ SAO, MIA??? HAI NGƯỜI QUYẾT ĐỊNH KHI NÀO THẾ???

BỌN MÌNH không hề quyết định. Chỉ có mình mình quyết định. Đừng ghét mình nhé? Bà vừa đưa cho mình cái chìa kháo phòng khách sạn bỏ không ở Ritz, và tối nay mình sẽ đưa anh Michael tới đó. Anh ấy hẳn sẽ rất bất ngờ.

Ý cậu muốn để lại cho anh Michael một kỷ niệm đẹp và khó quên trước khi lên đường sang Nhật chứng minh bản thân

xứng đáng với cậu? Mia, THẬT LÃNG MẠN làm sao!!!!!!!

Chính xác hơn, mình muốn sau đêm nay Michael sẽ quyết định thay đổi ý kiến và ở lại New York. Bởi vì có ông con trai nào lại muốn bay sang tận Nhật khi mà đã có bạn gái sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu ở gần bên cạnh.

Ờ, thế cũng hay.

Thật sao? Cậu không cho rằng việc mình tính dùng chuyện đó để chi phối Michael là nham hiểm và thủ đoạn sao?

Mình hiểu tại sao cậu lại quyết định như thế. Ý mình là cậu yêu anh Michael và vì thế đương nhiên cậu không muốn mất anh ấy. Mình biết Boris chẳng giúp được gì

trong bữa trưa hôm qua, khi toàn luyên thuyên về chuyện mấy cô thổi clarinet. Mà cơ hội để anh Michael gặp gỡ được mấy cô thổi clarinet ở Nhật là gần như bằng 0.

Ừm, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Mình không muốn mạo hiểm với tình yêu của mình, Tina ạ. Mình cần phải làm MỘT CÁI GÌ ĐÓ. Mình cần phải THỬ.

OK. Nhưng cậu THỰC SỰ tính đi đến cùng đấy hả?

Ừ, mặc dù cũng hơi mạo hiểm nhưng mình cần phải làm điều đó để giữ chân Michael lại.

Hiểu rồi. Mình ủng hộ cậu 100%. Mà cậu đã có bao cao su chưa đấy?

Tất nhiên. Sau giờ học mình sẽ rẽ qua cửa hàng Duane Reade mua thêm ít dụng cụ tránh thai dành cho phụ nữ cho chắc ăn. Cậu cũng biết rồi đấy, nếu dùng đúng cách bao cao su cũng chỉ có hiệu quả tránh thai được 95% thôi. Mình không muốn mạo hiểm với 5% còn lại.

Nhưng chú Lars sẽ nói gì khi thấy cậu mua mấy thứ đó? Chú ấy sẽ biết thừa không phải để phục vụ cho chuyện học, như lần trước mua bao cao su. Giờ học nào chú ấy chẳng ngồi dưới cuối lớp chờ cậu – mặc dù có thể không tập trung nghe giảng (cũng giống như cậu).

Mình sẽ nói với chú ấy đây là một món quà giả vờ để chọc cậu. Vì thế hãy đóng cho khéo, đừng có lật tẩy mình.

Ôi một món quà để trêu mình, cậu thật là ngộ nghĩnh và nhanh trí!

Mình không thể nói đó là quà dành cho Lilly được. Bởi nhỡ đâu chú ấy hỏi Lilly thì sao???

Cậu không định nói với Lilly về chuyện này sao?

Tina, làm sao mình có thể? Cậu biết thừa Lilly sẽ phản ứng thế nào mà.

Ừ, rằng nếu anh Michael không đi Nhật thì cái dự án cánh tay rô-bốt kia sẽ không bao giờ thành hiện thực và rằng nếu cậu chịu hy sinh một chút để anh ấy đi thì hàng ngàn người đã không bị chết oan uổng.

Thôi mà Tina. Hơi bị động chạm đấy.

Mình chỉ là nói lại những câu LILLY sẽ nói thôi. Chứ mình thì KHÔNG TIN vào mấy chuyện đó. Không nhiều lắm. Anh Michael là một người rất nhiều tài năng. Chắc chắn anh ấy sẽ tìm ra được cách chế tạo cánh tay rô-bốt phẫu thuật ở tại nước Mỹ này. Chỉ là… mình đã kể cho cậu nghe chuyện bố mình hiện đang phải uống thuốc vì cao huyết áp và nồng độ cholesterol cao chưa? Bác sỹ nói nếu bố mình không giảm ăn thịt đi thì nguy cơ ông phải phẫu thuật là rất lớn.

Hãy bảo mẹ cậu đừng để bố cậu gọi món thịt bò tái từ cửa hàng Wu Liang Ye nữa.

Ừ, mình sẽ nói. Mia! Chuyện này thật

lãng mạn! Cậu sẽ là đứa đầu tiên trong nhóm mình trao tặng đi Món Quà Quý Giá. Sau Lilly, tất nhiên. Nếu cậu ấy và J.P thực sự đã Làm Chuyện Đó mùa Hè vừa rồi.

Cậu chắc chắn là không ghét mình chứ? Vì mình không chịu đợi tới đêm Prom cuối cấp như chúng ta đã hứa với nhau?

Ôi, Mia, tất nhiên là không rồi. Mình hiểu hoàn cảnh của cậu mà. Nếu Boris được mời vào vị trí đầu trong dàn nhạc giao hưởng Úc và có ý định qua đó tu nghiệp, chắc mình cũng làm như cậu thôi. Mà việc Boris tham gia vào dàn nhạc giao hưởng Sydney Philharmonic chẳng cứu sống được ai. Mà mình cũng chẳng phải là công chúa để cậu ấy phải chứng

minh bản thân xứng đáng với mình.

Cám ơn cậu, Tina. Mình nói thật lòng đấy. Sự ủng hộ của cậu có ý nghĩa với mình cực kỳ.

Bạn bè để làm gì! Không cần cám ơn.

Thử hỏi trên đời còn có một người bạn nào tuyệt vời hơn Tina Hakim Baba? Mình không nghĩ là có.

OK, những việc tiếp theo phải làm là:

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM TRƯỚC KHI LÀM-CÁI-CHUYỆN-MÀ-MÌNH-SẮP-LÀM:

1. Mua dụng cụ tránh thai dành cho phụ nữ.

2. Cạo lông chân/nách.

3. Tìm một bộ đồ ngủ thật đẹp (trong tủ mình có không nhỉ??? À, có. Bà tặng mình một bộ cực xịn mua ở cửa hàng La Perla hôm sinh nhật. Hình như vẫn còn chưa cắt mác. Phải nhớ giặt qua trước, nếu không rất dễ bị dị ứng).

4. Chất khử mùi cơ thể.

5. Kiểm tra lại xem trên người có cái mụn nào không.

6. Đánh lạc hướng chú Lars (Dễ. Mình sẽ nói là mình tới nhà anh Michael chơi, chú ấy có thể quay lại và đón mình lúc 11 giờ đêm. Sau đó mình sẽ cùng Michael lẻn ra bằng đường cầu thang và tầng hầm của tòa nhà. Hai đứa sẽ bắt taxi đến Ritz. Michael có thể sẽ nghi ngờ

nhưng mình sẽ trấn an anh ấy đó là một phần của sự bất ngờ).

7. TẮM!

8. Cho Louie Mập ăn.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, bữa trưa

Hôm nay lúc vừa bước vào căng-tin trường đã thấy la liệt tờ rơi gắn trên tờ thực đơn của mọi người. Không phải là cùng một loại đâu nhá, mỗi bàn mang một thông điệp khác nhau. Ví dụ tờ trên bàn mình có nội dung:

CẢNH BÁO:

Các bạn có biết hiện nay nước Mỹ đang có nguy cơ đối mặt với rất nhiều đại dịch lớn, nhất là mối đe dọa về nạn khủng bố

sinh học luôn kề cận. Ngày nay với việc con người có thể dễ dàng đi lại bằng đường hàng không, những căn bệnh chết người như cúm gia cầm và bệnh đậu mùa có thể bùng phát BẤT CỨ LÚC NÀO trên đất nước chúng ta. Liệu CÁC BẠN có biết phải làm thế nào khi nước Mỹ bị tấn công bằng vũ khí hóa học hay không?

CÔNG CHÚA MIA XỨ GENOVIA BIẾT.

Hãy bầu cho VỊ LÃNH ĐẠO THỰC SỰ.

Hãy bầu cho NGƯỜI CÓ TÀI.

Hãy bầu cho Mia.

Còn trong cái bàn kế bên lại có:

CẢNH BÁO:

Các bạn có biết nếu một quả bom phóng xạ nổ trên Quảng trường Thời đại vào giờ học, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể phát tán phần không khí nhiễm xạ đó tới từng lớp học chỉ trong vài phút, làm cho tất cả chúng ta bị nhiễm xạ dẫn tới bệnh ung thư và/hoặc tử vong? Liệu CÁC BẠN có biết phải làm thế nào khi nước Mỹ bị tấn công bằng bom phóng xạ không?

CÔNG CHÚA MIA XỨ GENOVIA BIẾT.

Hãy bầu cho VỊ LÃNH ĐẠO THỰC SỰ.

Hãy bầu cho NGƯỜI CÓ TÀI.

Hãy bầu cho Mia.

Tiếp đến là:

CẢNH BÁO:

Các bạn có biết năm 1737 và 1884, cả thành phố New York đã bị rung chuyển bởi một trận động đất 5,0 độ rích-te? Một nửa phần đất Manhattan này hiện đang nằm trên phần trầm tích của Trung tâm Thương Mại Thế giới khi lần đầu được xây dựng. Còn các tòa nhà ở khu phố Đông giàu có được xây dựng từ trước khi các quy định về an toàn xây dựng để giảm-thiểu-thiệt-hại-nếu-có-động-đất được đưa ra. Thử hỏi cơ hội sống sót của chúng ta là bao nhiêu nếu có một trận động đất 5,0 độ rích-te hoặc

hơn xảy ra trong khi chúng ta đang ở trong lớp học? Liệu CÁC BẠN có biết phải làm thế nào khi một thảm họa như vậy xảy ra không?

CÔNG CHÚA MIA XỨ GENOVIA BIẾT.

Hãy bầu cho VỊ LÃNH ĐẠO THỰC SỰ.

Hãy bầu cho NGƯỜI CÓ TÀI.

Hãy bầu cho Mia.

Không cần phải là một VỊ LÃNH ĐẠO THỰC SỰ mới đoán ra được mấy tác phẩm này là do ai làm. Vừa thấy bóng dáng cô nàng từ xa – đang khệ nệ bưng một khay bự sa-lát và thịt gà nạc (dạo

gần đây Lilly ăn uống khoa học hơn. Cậu ấy đã giảm được 4 cân rưỡi, và trông đỡ giống một chú cún púc hơn trước. Giờ hai gò má trông cũng lộ rõ hơn), mình đưa tay chỉ vào cái tờ rơi trên bàn, cau có hỏi:“Cậu đang làm cái quái gì thế?”

“Hay không?” – Lilly hí hửng nói – “J.P đã dùng nhờ máy photocopy ở văn phòng bố anh ấy đấy”.

“Không” – mình cau có –“Chẳng hay ho gì hết. Lilly. Mục đích của cậu là gì? DỌA cho mọi người sợ chết khiếp lên rồi đổ xô đi bỏ phiếu cho mình phải không?”.

“Chính xác” – Lilly thản nhiên ngồi xuống, đủng đỉnh nói – “Đó là cách duy

nhất để đám trẻ con đó hiểu. Trước gì chúng chỉ sống cùng bản tin Fox News và những tờ báo lá cải chuyên đăng tin giật gân. Đâu biết được vấn đề thực sự phải đối mặt là gì. Chúng chỉ biết sợ và sợ thôi. Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ giành được phiếu bầu của chúng".

"Lilly" – mình trợn tròn mắt nhìn cô bạn thân – "Mình không MUỐN mọi người bỏ phiếu cho mình chỉ vì sợ không biết phải làm sao khi có bom phóng xạ nổ ra. Mình muốn họ bỏ phiếu cho mình bởi vì họ đánh giá cao khả năng của mình và ủng hộ quan điểm của mình về những vấn đề đó".

"Nhưng cậu làm gì có cái quan điểm hay lập trường nào" – Lilly tranh luận –

“Đằng nào mà cậu chẳng từ chức sau khi đắc cử. Việc gì cậu phải quan tâm?”

“Chỉ là…” – mình lắc lắc đầu – “Mình cũng chẳng biết diễn tả sao nữa. Chỉ thấy có gì đó không đúng”.

“Gớm, giới truyền thông và giới chính trị gia ai chẳng làm như vậy” – Lilly phẩy tay – “Tại sao chúng ta lại không chứ?”

“Không thể biện hộ như thế được”.

“Xin chào” – J.P đặt khay thức ăn xuống bàn, ngồi đối diện với Lilly – “Mấy đứa có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu một cơn lốc xoáy ở mức báo động 3 hoặc cao hơn ập vào thành phố New York này không? Đừng có cười. Điều này đã từng xảy ra rồi đấy. Năm 1893, chỉ một cơn lốc xoáy

mức báo động 2 thôi mà đã đủ phá hủy toàn bộ hoàn đảo Hog tại Queens đấy. Nguyên cả một HÒN ĐẢO luôn. Toàn bộ khách sạn, nhà nghỉ… mọi thứ đều biến mất chỉ sau có một đêm. Mọi người thử nghĩ xem sức tàn phá của một cơn lốc xoáy mạnh hơn thế thì sẽ còn khủng khiếp tới thế nào. Mấy đứa có biết phải làm gì nếu thảm họa đó xảy ra không?" – nói rồi anh ấy rút trong túi quần ra miếng tờ rơi nhàu nát – "Đừng lo, Công chú Mia xứ Genovia biết đấy".

"He he, câu chuyện của anh vui thật đấy" – mình nguýt J.P một cái rõ dài, trước khi quay sang nhăn nhó với Lilly – "Lilly, thật…"

"Mia, tỉnh cơn đi" – cậu ấy thậm chí

không để cho mình nói hết câu – “Cậu chỉ cần lo mỗi chuyện làm sao giữ chân anh trai mình lại, không để ông ý đi Nhật là đủ. Còn vụ bầu cử cứ để mình lo”.

Mình há hốc mồm, không tin nổi những gì vừa nghe được. Khoan. Lilly BIẾT RỒI ư???? LÀM SAO MÀ CẬU ẤY BIẾT ĐƯỢC?????

Hình như Lilly cũng nhận thấy sự sửng sốt đang hiện rõ trên khuôn mặt mình nên đã thở dài cái thượt rồi nói tiếp: “Ôi dào, xin cậu đấy, C2G. Chúng ta đã là bạn thân từ hồi mẫu giáo. Cậu nghĩ mình không hiểu não bộ của cậu hoạt động thế nào sao? Dám chắc một điều: cái kế hoạch giữ chân Michael của cậu rất dở hơi và cực kỳ không hiệu quả. Anh mình

đã quyết định rồi không bao giờ thay đổi đâu. Cậu thôi ngay mơ mộng đi được rồi đó”.

“Mia!” – Ling Su chạy bổ tới bàn bọn mình, mặt hớt hơ hớt hải – “Có thật không? Có thật là cái nhà máy sản xuất khí clo ở Kearny, thuộc New Jersey nếu bị bọn khủng bố tấn công sẽ tạo thành một đám mây khí clo độc hại trên toàn Manhattan, khiến chúng ta bị ốm hoặc bị chết gần như ngay lập tức?”

“Thế còn vụ nổ ở nhà máy điện hạt nhân Indian Point thì sao?” – tới lượt Perin mặt xanh như tàu lá chuối – “Liệu đám bụi phóng xạ có thực sự sẽ di chuyển về phía nam và làm ô nhiễm nguồn nước của thành phố chúng ta, cướp đi hàng

ngàn sinh mạng và biến Manhattan trở thành thành phố bỏ hoang trong nhiều thập kỷ?”

Mình quay sang nhìn Lilly đầy phẫn nộ: “Hãy xem cậu đã làm gì này! Cậu đang làm mọi người hoảng sợ vì những điều chẳng bao giờ có thể xảy ra!”.

“Ai bảo cậu là những điều như thế chẳng bao giờ có thể xảy ra?” – Lilly vặc lại – “Cậu quên vụ mất điện toàn thành phố vừa rồi à? Chẳng phải lâu nay mọi người vẫn nói sẽ không bao giờ có chuyện đo xảy ra sao? Thế mà VẪN XẢY RA đó thôi. Chỉ có điều chúng ta may mắn khi điện có trở lại gần như ngay tức khắc, chứ không có lẽ mọi người đã chạy tán loạn khắp nơi tranh cướp máy phát điện

của nhau”.

“Cậu thật biết phải làm sao khi đại dịch đậu mùa xảy ra sao?” – Ling Su cuống quýt đặt câu hỏi – “Bởi vì cả nước Mỹ hiện chỉ có 300 triệu liều thuốc dự phòng thôi. Nếu không xếp hàng sớm có khi bọn mình sẽ chết trước khi người ta kịp chế thêm vắc-xin. Chắc cậu phải có kho dự trữ thuốc bí mật riêng chứ Mia? Vì cậu dù gì cũng là một công chúa mà. Cậu có thể cho mỗi đứa bọn mình xin một mũi vắc-xin trước không, để nếu chẳng may ngày mai bọn khủng bố phát tán bệnh đậu mùa ra không khí thật thì bọn mình còn chống đỡ nổi”.

“Lilly! Kệ cậu đấy!” – mình gắt lên đầy bực bội. Sắp chịu hết nổi cậu ta rồi –

“Cậu thôi ngay cái trò tuyên truyền vớ vẩn này đi. Xem cậu đang gây ra chuyện gì này! Cậu khiến mọi người nghĩ mình có kho vắc-xin ngừa bệnh đậu mùa bí mật và nếu họ chịu bỏ phiếu cho mình thì mình sẽ cho họ một liều vắc-xin! Hay ho chưa?”

Ling Su và Perin lộ rõ vẻ thất vọng khi biết mình không có kho vắc-xin phòng đậu mùa riêng. Trong khi đó, Boris đang ôm bụng cười ngặt nghẽo lộ đầy vẻ ngớ ngẩn.

“Cười cái gì?” – mình quát lên bực bội.

“Chỉ là…” – Boris hổn hển cười cố rồi tịt ngóm trước khi bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của Tina liếc sang – “À, không

có gì”.

“Nghe này C2G, mình cũng không ngờ hiệu ứng cảu mấy lời cảnh báo đó lại có tác dụng kinh khủng đến thế. Hãy nhìn xung quanh cậu mà xem”.

Mình nhìn quanh căng-tin. Không bàn nào không đang bàn luận sôi nổi về nội dung của mấy tờ rơi. Ai cũng quay ra nhìn về phía mình đầy vẻ e dè và sợ sệt.

“Thấy chưa?” – Lilly hỉ hả nói – “Nó có tác dụng. Mọi người đã hoàn toàn bị các luận điểm của mình thuyết phục. Họ sẽ phải bỏ phiếu bầu cho cậu, bởi họ nghĩ cậu có đáp án cho mọi vấn đề. Mà hỏi thật, nếu nhà máy điện hạt nhân Indian Point NỔ thật thì cậu SẼ làm gì?”

“Đảm bảo mọi người được cung cấp đủ thuốc kali iođua trong vòng vài giờ sau vụ nổ, để giúp họ không bị nhiễm xạ. Đảm bảo cung cấp nước sạch, đồ hộp và thuốc cho mọi người dùng đủ trong vài tuần, để họ có thể yên tâm ở trong hầm kín không có lỗ thông hơi. Cho tới khi mọi thứ được trở lại bình thường” – mình nói như một cái máy.

“Thế còn nếu có động đất?”

“Núp dưới mấy cái ô cửa hoặc dưới chỗ nào thật chắc chắn. Sau cơn địa chấn đầu tiên, khẩn trương tắt hết điện, nước và ga”.

“Thế nếu có dịch cúm gia cầm thì sao?”

“Hiển nhiên là mọi người phải dùng

Tamiflu ngay lập tức rồi. Tiếp đó là rửa tay thật sạch, đeo khẩu trang y tế, đồng thời tránh xa các bốt điện thoại công cộng, tay vịn lan-can cầu thang, nơi tụ tập đông người như vào giờ cao điểm".

Lilly hớn hở đầy tự hào nói: "Thấy chưa? Mình có bịa tẹo nào đâu. Cậu THỰC SỰ biết rõ phải làm gì trong trường hợp mấy thảm họa đó xảy ra mà. Mình biết điều đó bởi cậu, Mia ạ, là một người hay lo lắng và có lẽ là người chuẩn-bị-tốt-nhất-cho-các-thảm-họa tại cái đất Manhattan này. Đừng chối làm gì. Ai chẳng vừa được chứng kiến khả năng đó của cậu!"

Mình còn biết cãi lại được câu nào nữa. Mọi thứ Lilly vừa nói đúng là không thể

chối cãi được. Nhưng sao mình vẫn thấy có gì đó không ổn. Nhất là cách đi dọa nạt đám học sinh mới như vậy. Trước khi giờ ăn trưa kết thúc, lại có thêm 3 em chạy tới chỗ mình hỏi xem mình sẽ làm gì nếu có bom phóng xạ (chỉ dẫn cho mọi người phải ở yên tại chỗ, sau đó khi đã được phép rời khỏi nơi ẩn nấp, phải yêu cầu họ vứt bỏ toàn bộ quần áo, giày dép, túi xách trước khi bước vào nhà. Sau đó phải tắm rửa sạch sẽ bằng nước và xà phòng), hoặc có lốc xoáy (xời, phải sơ tán chứ sao. Nhớ cắp theo con mèo nữa).

Có lẽ Lilly đã ĐÚNG. Vào thời buổi mọi thứ nhiễu nhương như hiện nay, có lẽ mọi người đang tìm kiếm một người lãnh đạo – người đã sẵn sàng hay lo lắng và

lên trước kế hoạch đối phó cho mấy chuyện kiểu này rồi – để họ không còn phải nơm nớp lo sợ, và cứ thế rảnh rang chơi bời thỏa thích.

Có lẽ đó là lý do tại sao mình được sinh trên thế gian này – không phải để làm Công chúa xứ Genovia mà là để lo lắng mọi chuyện thay cho mọi người.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, giờ NK&TN

Lilly vừa cho mình xem món quà chia tay của cậu ấy dành cho anh trai – một chiếc hộp đa năng, để anh ấy có thể đựng các thứ lặt vặt vào trong đó mà không lo bị mất hay thất lạc, ví dụ như bộ bài ma thuật của anh ấy.

Mình không nỡ nói với cậu ấy rằng

a) Michael không còn chơi bài ma thuật nữa, và

b) Anh ấy sẽ không đi Nhật bởi mình đã quyết định tặng cho anh ấy một món quà đặc biệt, khiến anh ấy không còn lý do nào muốn rời khỏi thiên đường Manhattan này nữa.

Không phải là mình không nỡ mà thực ra là mình không dám nói. Bởi mình sợ bị… đánh. Cậu ấy dạo này thể dục thể thao hơi bị kinh (để giảm cân), lại còn suốt ngày đi tập yoga với mẹ nữa chứ.

Trên thực đơn có bốn món khai vị, năm món chính và ba món tráng miệng. Hỏi có thể gọi bao nhiêu bữa tối khác nhau có đầy đủ một món khia vị, một món

chính và một món tráng miệng?

Thế còn đồ uống thì sao? Không ai nghĩ ra ĐIỀU NÀY à? Ăn mà không uống thì ai mà ăn cho nổi? Ai VIẾT cuốn sách này thế không biết?

Giá một chiếc quần jeans tăng 30% so với năm ngoái. Nếu giá một chiếc quần jeans của năm ngoái là x thì hỏi giá một chiếc quần jeans của năm nay là bao nhiêu?

Ôi bao nhiêu mà chẳng phải mua, chẳng nhẽ người ta định không mặc quần dài ra đường?

Chiều cao trung bình của bốn thành viên trong đội cổ vũ sáu người là 1m75. Hỏi chiều cao trung bình của hai thành viên

còn lại phải là bao nhiêu nếu chiều cao trung bình của toàn đội là 1m80.

ĐỘI CỔ VŨ Á??????? TRONG BÀI THI SAT????

Ôi Chúa ơi, tự dưng tim mình đập thình thịch. Mình không thể làm chuyện đó. MÌNH KHÔNG THỂ LÀM CHUYỆN ĐÓ!!! Mình không thể. Mình là CÔNG CHÚA cơ mà!!!

Ôi Chúa ơi, mình nghĩ mình sắp bị nhồi máu cơ tim rồi!

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, phòng y tế

OK. Mình đã suýt ngất xỉu trong giờ Giáo dục thể chất, lúc cả lớp chạy vòng quanh cái bể chứa nước của trường. Tự

dưng mình như bị hụt hơi, không làm sao thở nổi.

Về lý thuyết thì những lúc như thế mình cần lấy một cái túi giấy, cúi đầu thấp xuống tới tận đầu gối và thở liên tục vào cái túi đó. Mình cũng đã làm như sách dạy nhưng chẳng khá hơn là mấy. Giờ thì mình đã có thể thở lại bình thường rồi, nhưng vẫn CỰC KỲ LO LẮNG. Không thể tin được mình sắp LÀM CHUYỆN ĐÓ.

Nhỡ có chuyện gì đó xảy ra thì sao? Nhỡ bố mẹ phát hiện ra thì sao? Nhỡ chẳng may mình bị băng huyết và Michael phải đưa mình tới bệnh viện cấp cứu rồi mình rơi vào tình trạng hôn mê như trong phim ER thì sao?

MỌI NGƯỜI SẼ BIẾT MÌNH ĐÃ TRAO ĐI MÓN QUÀ QUÝ GIÁ NHẤT CỦA NGƯỜI CON GÁI.

Đành rằng trước giờ mình chưa bao giờ thấy có chuyện tương tự xảy ra ngoài đời thực nhưng trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Tina, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ôi không, cô y tá vào rồi.

Cô y tá Lloyd nói khả năng một người bị băng huyết trong lần đầu quan hệ là hầu như không xảy ra. Lại càng không có chuyện chảy máu nhiều tới mức phải nhập viện, trừ phi họ mắc chứng ưa chảy máu. Cô ấy còn nói các cuốn tiểu thuyết lãng mạn không phải lúc nào cũng thông

tin chính xác về sức khỏe và an toàn giới tính.

Sau đó cô đưa cho mình một cuốn sách hướng dẫn về giới tính có tựa đề Khi bạn nghĩ đã sẵn sàng quan hệ. Bìa sách là một cặp đôi đang cười hạnh phúc, bên trong nói về tầm quan trọng của việc sử dụng các biện pháp tránh thai an toàn. Tuyệt nhiên không nói một câu nào về chuyện trinh tiết của người con gái là Món quà Quý giá cần phải được gìn giữ cho tới đêm tân hôn. Nhưng nó có khuyên rằng các đôi nên chờ cho tới khi đã thực sự hiểu nhau và chắc chắn về tình yêu của mình dành cho đối phương. Cái này thì mình đã biết.

À, trong đó còn nói cả vụ đủ tuổi quan hệ

nữa chứ. (Không quan tâm! Bố làm sao dám kiện Michael. Chẳng nhẽ bố muốn cả thế giới này biết con gái ông đã có quan hệ trước hôn nhân? Không đời nào!).

Ở phía sau của cuốn sách bàn về chuyện không nên cảm thấy bị áp lực, và rằng hoàn toàn bình thường nếu bạn chưa sẵn sàng làm Chuyện Đó. Cái này thì ai chẳng biết. Những bạn gái khác bằng tuổi mình chưa nên nghĩ tới làm Chuyện Đó.

Bởi bạn trai họ không hề có dự án chế tạo cánh tay rô-bốt cho công nghệ phẫu thuật tim nào cả. Và bạn trai của họ cũng không hề chuyển sang sống ở Nhật trong vòng một năm tới.

Tất nhiên mình không kể mấy chuyện này cho cô y tá Lloyd nghe. Chuyện mình sắp làm. Nhưng mình có kể cho cô ấy nghe về dự định sắp tới của Michael, rằng mình đang rất lo lắng không biết sẽ làm gì khi anh ấy đi biền biệt như vậy.

Cô Lloyd hiền từ nói: “Năm ngoái anh trai cô bị đau tim và phải phẫu thuật bằng phương pháp mổ phanh. Anh ấy nói chưa bao giờ cảm thấy đau đớn đến như vậy trong cuộc đời của mình. Và 6 tuần sau đó anh ấy chỉ mong thà chết đi còn hơn”.

Mình rất tiếc về chuyện của anh trai cô Lloyd nhưng nó chẳng giúp gì được cho VẤN ĐỀ CỦA MÌNH.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, giờ Hóa

Mia, em không sao chứ? Nghe nói em phải vào phòng y tế.

Ôi giời, ở cái trường này tốc độ truyền tin kinh thật. Em không sao, cám ơn anh, J.P. Chỉ hơi bị chóng mặt vì chạy quanh cái bể chứa nước đó thôi.

Hiểu. Em không sao là tốt rồi. Anh thấy em hơi xanh.

Dạo gần đây em hay nghĩ ngợi linh tinh.

À, chuyện Michael bay đi Nhật ngày mai đúng không?

Vâng, chắc thế.

Em nói chắc thế vậy là sao? Anh tưởng anh ấy chắc chắn sẽ đi chứ?

Vâng, cũng có thể. Thôi cứ chờ xem ạ.

Nếu anh ấy không đi được thì thật phí. Đây là cơ hội ngàn năm có một.

Em biết. Đó là với anh ấy. Còn EM? Em là đứa sẽ bị kẹt ở đây một mình, không có gì cả.

Ý em không có gì cả là sao? Em còn có ANH mà!

Ha. Ha. Anh hiểu ý em muốn nói gì mà.

Anh đã nghĩ khá nhiều về những điều Boris nói hôm trước tại bữa trưa. Anh biết em không thích nghe những chuyện như thế, nhưng không phải là cậu ấy không có lý… Em có định hẹn hò với ai khác trong khi anh Michael ở Nhật

không? Hai người đã thảo luận với nhau về chuyện đó chưa? Bởi vì sẽ là không công bằng với anh ấy nếu cứ nuôi niềm hy vọng rằng em sẽ không cặp với người khác trong suốt thời gian anh ấy ở Nhật. Bởi vì em hoàn toàn có quyền làm chuyện đó.

Nhưng em không muốn!!! Em yêu Michael.

Anh hiểu. Nhưng em mới 16 tuổi. Em định ru rú ở nhà hằng tối thứ Bảy cho tới khi Michael quay lại thật sao???

Đâu nhất thiết phải như vậy. Em có đám bạn gái của em nữa mà.

Các bạn gái của em cũng đều đã có một nửa kia của mình. Anh không nói rằng họ

sẽ không dành thời gian cho em, nhưng em không thấy cô đơn khi thấy bạn bè mình cùng bạn trai đi chơi, còn mình chỉ có một mình sao?

Không. Em càng có thời gian cho cuốn tiểu thuyết của mình. Và kịch bản phim nữa! Nếu Michael thực sự sẽ đi Nhật, em sẽ có thể hoàn thành hai tác phẩm đó vào thời điểm anh ấy trở về. Biết đâu em sẽ đạt được thành công nào riêng… Có thể không vĩ đại như thành công của Michael nhưng ít nhất là CÁI GÌ ĐÓ của riêng em, chứ không phải nhờ vào cái danh công chúa.

Anh tưởng ngày hôm qua chúng ta đã thống nhất được là em chỉ cần là em, đó đã là một thành công rồi?

Vâng, nhưng đấy là lời nói lịch sự của anh thôi. Ai chẳng có thể là CHÍNH MÌNH. Em muốn làm được cái gì đó đặc biệt cơ.

Mia, nếu cậu không tập trung nghe giảng, mình không nghĩ là cậu sẽ có thể thi đậu môn này đâu. Đừng hy vọng mình sẽ làm bài giúp cậu như năm ngoái. Mình còn rất nhiều việc phải làm – Kenny.

Anh chẳng thích cậu ta chút nào.

Nhưng cậu ấy nói đúng mà. Chúng ta phải ngừng vụ thư từ trong lớp này thôi. Phải tập trung nghe giảng.

Kenny ơi viết thư trong giờ thế này mới vui.

J.P! Anh lại làm em phì cười bây giờ.

Tốt. Em cần phải cười lên một chút.

Anh J.P thật tốt!!!! Lilly thật tốt phước kiếm được một người bạn trai hoàn hảo đến như vậy.

Thôi quay lại với môn Hóa nào!

Khoan… Sao có NHIỀU nguyên tố hóa học thế này? Bọn mình phải học thuộc TẤT TẦN TẬT á??????

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, giờ Chuẩn bị cho Toán tích phân

LÝ DO NÊN LÀM CHUYỆN ĐÓ ĐÊM NAY

VS

NÊN ĐỢI CHO TỚI ĐÊM PROM

Nên:

Bởi như thế có thể thuyết phục Michael ở lại New York và không đi Nhật nữa. Mình sẽ không phải căng thẳng lo lắng khi không còn Michael ở bên cạnh.

Không nên:

Michael ở lại New York đồng nghĩa với việc không còn phát minh y học có thể cứu sống hàng nghìn người. Bà nội càng có lý do gán ghép mình với những anh chàng mà bà thấy "xứng đáng hơn" (hay nói đúng hơn là giàu có hơn) Michael.

Nên:

Đằng nào thì Michael cũng sẽ không

tham dự Prom cùng với mình. Vì thế làm chuyện đó bây giờ hay đợi tới đêm Prom thì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Không nên:

Có thể tới gần hôm Prom, Michael lại thay đổi ý kiến và quyết định đi cùng với mình thì sao?

Nên:

Đây là cơ hội để bọn mình khẳng định tình yêu của hai đứa dành cho nhau. Sau đêm nay bọn mình sẽ hòa chung một con tim, một trí óc, một tâm hồn.

Không nên:

Nhỡ mình làm gì đó sai thì sao? Sách vở cũng đã dạy, nhưng đôi khi thực tế lại

không hề giống với lý thuyết.

Nên:

Michael sẽ thuộc về mình mãi mãi.

Không nên:

Mình sẽ thuộc về Michael mãi mãi.

Nên:

Nếu làm chuyện đó tối nay, thay vì đêm Prom, bọn mình sẽ tránh được mô-týp thường thấy trong các phim tuổi teen.

Không nên:

Mình chưa đủ tuổi quan hệ nên Michael có thể sẽ gặp rắc rối với pháp luật. Mặc dù mình biết chắc bố sẽ không dám làm to chuyện nếu phát hiện ra vụ này.

Nên:

Lilly cũng đã làm chuyện đó rồi. Ít nhất là theo như lời thiên hạ đồn đại. Và xem ra cậu ấy và anh J.P chẳng làm sao cả.

Không nên:

Mình không dám chắc về điều này.

Nên:

Bằng việc trao cho nhau Món quà Quý giá nhất của mình, Michael và mình sẽ được liên kết với nhau cả về tinh thần lẫn cảm xúc – sợi dây liên kết mà không ai trong hai bọn mình có thể tìm thấy được với bất kỳ ai khác trong cuộc đời của mình, ngay cả khi bọn mình không ở bên nhau hay có chuyện không may xảy

ra.

Không nên:

Mình không nghĩ ra được nhược điểm của điều này.

Ôi giời, phân tích làm gì cho mất thời gian. Đằng nào thì bọn mình cũng làm Chuyện Đó.

Mình sắp thành người lớn rồi.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Kỹ năng viết Nhập môn: nhảm nhí, chẳng để làm gì.

Tiếng Anh: 1000 từ về cuốn sách Raise High the Roof Beams, Carpenters.

Tiếng Pháp: tiếp tục decrier in soir

amusant avec les amis.

NK&TN: không có.

Giáo dục thể chất: không có.

Hóa học: Ai mà biết được?

Chuẩn bị cho toán Tích phân: Ai thèm quan tâm?

Chỉ còn 6 tiếng nữa mình và Michael sẽ làm Chuyện Đó!!!!!!!!!!!

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, khách sạn Bốn Mùa

Dạo này càng ngày càng khó gặp được bà. Hôm nay bà chuyển sang tầng áp mái của khách sạn Bốn Mùa. Vừa bước đẩy cửa bước vào mình đã nghe thấy tiếng quát tháo ầm ĩ rộn cả phòng, như mọi

lần.

“Mấy cái rèm cửa này không thể chấp nhận được” – bà giận dữ chỉ mặt anh nhân viên khách sạn, trên ngực đề bảng tên Jonathan Greer.

“Thưa bà, tôi sẽ cho người thay ngay lập tức” – Jonathan Greer vội vã trấn an.

Bà có hơi giật mình khi thấy anh ta không hề cãi lại. “Dùng rèm cửa hoa, chứ KHÔNG PHẢI kẻ sọc”.

“Chắc chắn rồi, thưa bà” – Jonathan vẫn từ tốn nói – “Chúng tôi sẽ thay ngay bằng rèm cửa hoa”.

Bà lộ rõ vẻ bất ngờ khi thấy thái độ hòa nhã của anh nhân viên khách sạn này.

Bởi một lẽ, dạo gần đây bà đã quá quen với những lời bào chữa xấc láo, giải thích lòng vòng của các nhân viên khách sạn bà đã đi qua.

“Ta không thích đồ bọc da” – bà chỉ vào chiếc ghế bành ở góc phòng – “Quá trơn. Con Rommel rất ghét đồ da. Mùi da thuộc khiến nó bồn chồn không yên bởi nó đã từng bị một con bò đá vào đầu”.

“Tôi sẽ cho người bọc lại chiếc ghế đó ngay lập tức, thưa bà” – Jonathan rất bình tĩnh trả lời. Vừa nhìn thấy mình anh ấy liền gật đầu chào một cách lịch sự. Sau đó quay về phía bà nói tiếp – “Tôi sẽ dùng chất liệu như cái rèm cửa chứ, thưa bà?”

Càng lúc bà càng giật mình thấy rõ: “Tại sao…à, ừm… được… thế cũng được”

“Xin hỏi bà có muốn dùng chút trà không ạ? Tôi thấy cháu gái bà vừa tới” – anh ấy kính cẩn hỏi – “Tôi sẽ cho người mang trà lên ngay. Thêm một chút bánh sandwich hay bánh nướng hay cả hai loại, được không ạ?”

Bà trông như muốn ngất xỉu ngay tại chỗ, vì ngạc nhiên: “Tất nhiên là cả hai loại rồi” – bà cố tỏ ra bình tĩnh – “và trà Earl Grey”.

“Hiển nhiên rồi, thưa bà” – Jonathan nói, như thể không còn loại trà nào khác ngoài Earl Grey – “Và có lẽ một ly cốc-tai cho bà chăng, thưa Nữ hoàng? Tôi tin

rằng một ly Sidecar – đựng trong ly cốc-tai có chân, không có đường trên miệng cốc – sẽ là sự lựa chọn yêu thích của bà?”

Bà đã phải ngồi xuống ghế. Mặc dù đang vô cùng sửng sốt nhưng bà vẫn cố gắng ngồi xuống một cách đài các – trừ khúc suýt ngồi đè lên con Rommel. Nhưng con púc ấy đã tránh kịp trong tích tắc. Đây đâu phải lần đầu tiên nó suýt bị đè chết.

“Được vậy thì tốt quá” – bà nói không nên lời.

“Thưa Nữ hoàng, chúng tôi sẽ làm mọi thứ để bà thấy thoải mái trong suốt thời gian lưu tại Phòng Hoàng Gia của khách sạn chúng tôi” – Jonathan cúi đầu kính

cẩn nói – “Bà chỉ cần nhấc tay gọi điện thoại là được”.

Sau đó anh đi giật lùi về phía cửa và ra khỏi phòng – đúng lúc đó mình nhìn thấy bố (nhưng bà thì không) dúi vào tay anh ta một tờ đôla và thì thầm cám ơn.

Wow. Thỉnh thoảng bố mình cũng lắm kế hay thật.

“Thế nào mẹ?” – bố bước vào tỉnh bơ như không có gì xảy ra – “Mẹ thấy sao? Nơi này đã vừa lòng mẹ chưa?”

“Họ gọi đây là Phòng Hoàng Gia nữa chứ” – bà hớn hở nói, giọng vẫn chưa hết bất ngờ.

“Đúng vậy” – bố nói – “ba phòng ngủ

hạng nhất dành cho mẹ, Rommel và trợ lý của mẹ. Con hy vọng là mẹ thích. Mẹ nhìn xem… ở đây thậm chí còn có gạt tàn nữa này”.

Hai mắt bà hấp háy nhìn cái gạt tàn pha lê trên tay bố: “Còn có hoa hồng. Đỏ và trắng. Khắp phòng”.

“Vâng, cắm ngay ngắn trong các lọ pha lê. Mẹ có thể ở tạm đây cho tới khi căn hộ của mẹ ở khách sạn Plaza hoàn thành xong không?”

Bà ngồi thẳng lưng, dõng dạc nói: “Mẹ nghĩ là có thể ở tạm được. Mặc dù điều kiện không bằng ở Plaza”.

“Tất nhiên rồi. Nhưng đôi khi trong cuộc sống chúng ta buộc phải chịu đựng một

chút” – bố dỗ dành – “Mia. Con khỏe không?”.

Mình giật mình quay ngoắt lại khỏi cửa sổ, nơi nãy giờ mình đang đứng nhìn đăm đăm xuống phía dưới. Mình đang ở trên tầng thứ 32, và mặc dù quang cảnh bên ngoài rất đẹp nhưng vẫn không dập tắt đi được cảm giác buồn nôn mình đang cố phải kìm nén, khi nghe đoạn hội thoại giả dối vừa rồi giữa bà và bố.

Không chỉ buồn nôn thôi đâu, mình còn thấy trong bụng chộn rộn cực kỳ khó chịu. Như thể một trong mấy con chim sẻ mình vẫn thấy lượn lờ ngoài cửa sổ phòng mình ở Genovia, đang bay loạn xạ ở trong bụng mình.

Mà có khi đó là cảm giác sợ hãi, lo lắng khi nghĩ tới những gì sắp xảy ra tối nay.

“Con khỏe, bố ạ” – mình liếc qua bố thật nhanh.

“Con chắc không?” – bố nhìn mình rất lạ - “Con trông hơi… tái”.

“Con khỏe mà” – mình nói – “Con… con đã sẵn sàng cho buổi học làm công chúa với bà hôm nay”.

Giờ thì bố nhìn mình như nhìn sinh vật lạ. Mình CHƯA BAO GIỜ tình nguyện hay sẵn sàng học với bà cả. CHƯA BAO GIỜ luôn!

“Ôi, Amelia” – bà rền rĩ – “Hôm nay ta không có thời gian hay kiên nhẫn để dạy

cháu đâu. Jeane và ta có rất nhiều đồ đạc phải sắp xếp” – câu đó có thể dịch ra là Người hầu gái Jeane của ta sẽ sắp xếp đồ còn ta, nữ hoàng xứ Genovia sẽ ngồi chỉ tay năm ngón, ra lệnh cho cô ta – “Ta phải ổn định đã, trước khi có thể nghĩ ra thêm điều để dạy cho cháu. Dạo này chuyển đi chuyển lại liên tục mệt quá. Không chỉ với ta, mà với cả Rommel nữa”.

Mọi người quay ra nhìn Rommel, nó đang cuộn tròn trên ghế ngủ say sưa. Có lẽ nó đang mơ tới một ngày có thể trốn thoát khỏi bà tới một nơi thật xa, thật xa!

“Mẹ, giờ đã có cậu Greer phục vụ mẹ. Có lẽ con phải đi xa vài ngày để…”

Bà trề môi: “Lần này lại tới cô người mẫu đồ lót của Victoria’s Secret nào đây, Phillipe?” – rồi không để cho bố kịp nói câu nào, bà cười khẩy nói tiếp – “Amelia, mấy hôm nay chuyển đi chuyển lại làm da ta xấu hẳn đi. Giờ ta phải đi đắp mặt nạ đây. Hôm nay buổi học của chúng ta hủy bỏ nhé”.

“Vầng, tùy bà” – mình nói, trong bụng mừng như được mùa. Mình có RẤT NHIỀU việc phải chuẩn bị cho buổi tối nay.

Không biết bà có biết chuyện này không nhỉ? Hay vì thể mà bà cho mình về sớm hôm nay?

Không, chắc không đâu. Làm gì có người

BÀ nào lại MUỐN cháu mình có quan hệ trước hôn nhân.

Không, bà không thể tính toán xa đến vậy đâu.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, 7 giờ tối, tại nhà Moscovitz

OK, mình đang ở nhà Michael. Người ngợm thơm tho, tóc tai sạch sẽ, các dụng cụ tránh thai cũng được cất cẩn thận trong túi xách. Mình nghĩ đã sẵn sàng.

Trừ cái cảm giác lo lắng vẫn chưa nguôi.

Mọi thứ đang rối tung rối mù ở đây. Anh Michael vẫn đang gói ghém đồ đạc, bác gái làm như ở Nhật không có xà phòng và giấy vệ sinh không bằng. Bác ấy bắt

Michael phải nhét hết những thứ đó vào vali. Cả ngày hôm nay bác ấy và cô người làm Maya đi khắp siêu thị mua đồ và thuốc thang cho Michael, đủ để dùng cho cả năm.

“Mẹ, ở Nhật cũng có thuốc kháng sinh mà. Đâu cần chuẩn bị cho cả một gia đình dùng thế này. Cũng không cần cả chai nước súc miệng Listerine to đùng thế này đâu” – Michael nhăn nhó nói.

Nhưng bác Moscovitz không thèm quan tâm. Vẫn tiếp tục nhét thật lực vào vali, mỗi lần Michael lấy chúng ra.

Trông cảnh tượng ấy thật buồn. mình hiểu rất rõ cảm giác lúc này của bác ấy. Bác ấy chỉ muốn CÓ MỘT CHÚT quyền uy

của người mẹ với cậu con trai bé bỏng sắp đi xa tới một năm trời.

Giá mà mình có thể trấn an bác ấy rằng không phải lo lắng vì cuối cùng thì Michael cũng sẽ không đi Nhật đâu. Nhưng mình không thể để BÁC ẤY biết về kế hoạch của mình trước MICHAEL.

Mình đã bàn với anh về kế hoạch trốn ra ngoài. Anh ấy không thích ý tưởng đó cho lắm – Michael không bao giờ muốn trở thành kẻ thù của bố mình. Mình hoàn toàn có thể hiểu tại sao, khi mà bố mình nắm trong tay cả một đội quân bảo vệ tinh nhuệ như thế - nhưng mình có thể nhận thấy là anh ấy khá tò mò.

“Ok, để anh đi lấy cái áo khoác đã. Nó ở

đâu đó trong phòng thì phải”.

Lilly vừa ra khỏi phòng, tay cầm cái máy quay: “Ê, C2G. Tốt quá, cậu tới rồi. Nhanh lên – nói cho mình biết cậu sẽ làm gì để giảm thiểu tình trạng ô nhiễm môi trường và việc Trái Đất đang ấm dần lên? Để chúng ta không rơi vào những thảm họa thiên nhiên như trong phim The Day After Tomorrow và Category 6? Ý mình là nếu cậu lãnh đạo thế giới, chứ không chỉ Genovia?”

“Lilly” – mình thốt lên – “Mình không có tâm trạng làm khách mời cho chương trình TV của cậu đâu”.

“Đây không phải là cho chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật, mà là cho cuộc

tranh cử của bọn mình. Nào, nói nhanh đi. Hãy giả vờ như cậu đang làm việc với Quốc hội Genovia".

Mình thở dài đầu hàng cô bạn thân: "Thôi được rồi. Thay vì bỏ ra 300 tỉ đôla mỗi giây để chiết xuất và lọc dầu, mình sẽ vận động các nhà lãnh đạo thế giới dùng số tiền đó vào việc nghiên cứu tìm ra những nguồn năng lượng sạch thay thế khác, ví dụ như năng lượng Mặt Trời, gió,…"

"Tốt" – Lilly cười mãn nguyện – "Còn gì nữa?"

"Đây là một phần của kế hoạch dọa-cho-đám-con-nít-sợ-đành-phải-bỏ-phiếu-cho-mình đấy hả?" – mình hỏi – "Bởi vì

mình là đứa hay lo xa, nên luôn chuẩn bị sẵn sàng phòng khi có thảm họa xảy ra?”

“Chỉ cần trả lời câu hỏi của mình thôi” – Lilly nhanh tay bấm pause, rồi lại tiếp.

“Mình sẽ giúp đỡ các nước phát triển – họ chính là những nước gây ô nhiễm nhiều nhất – cùng chuyển sang dùng các nguồn năng lượng sạch. Tiếp đó yêu cầu các nhà sản xuất ô tô chỉ được sản xuất ra loại ô tô chạy bằng ga và điện, thu hồi toàn bộ loại xe SUV về, và hỗ trợ giảm thuế cho người tiêu dùng và những ngành nghề chuyển đổi từ việc dùng nhiên liệu thô sang dùng năng lượng Mặt Trời hoặc gió”.

“Đỉnh cao! Mà sao trông mặt cậu buồn

cười thế?”

Mình vội lấy tay che mặt. Mình đã cực kỳ cẩn thận với vụ trang điểm này rồi, bởi vì Michael sẽ phát hiện ra khi nhìn cận mặt mình. Mình không muốn anh ý biết là mình trang điểm. Con trai vẫn luôn thích con gái để mặt tự nhiên mà. Chính xác hơn là những chàng trai như anh Michael.

“Ý cậu là gì?” – mình chống chế - “Buồn cười là thế nào? Mình bị mụn à?”

“Không. Chỉ là trông cậu có vẻ bồn chồn, lo lắng. Như kiểu sắp nôn ý”.

“Ồ” – may quá không phải là mụn – “Mình chẳng hiểu sao cậu lấy đâu ra cái suy nghĩ lạ đời như vậy”

“C2G” – Lilly hạ cái máy quay xuống, nheo mắt nhìn mình đầy nghi hoặc – “Chuyện gì thế? Cậu định âm mưu làm chuyện gì đúng không? Tối nay anh Michael và cậu sẽ làm gì? Anh ấy nói cậu dành cho anh ấy một điều bất ngờ”.

May là đúng lúc đó Michael từ trong phòng bước ra, tay cầm áo khoác và kéo tay mình đi: “Xin lỗi, giờ anh sẵn sàng rồi”.

Giá mà mình có thể nói câu tương tự!!!

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, 8 giờ tối, tại khách sạn Ritz

Phải viết khẩn trương – Michael đang boa cho anh nhân viên phục vụ. Mọi thứ diễn ra thật đúng kế hoạch… Bọn mình

chuồn ra khỏi nhà mà không ai nghi ngờ gì. Michael nghĩ bọn mình sẽ có một bữa tối chia tay thật lãng mạn tại phòng khách sạn bỏ không của bà nội mình (ơn Chúa họ đã dọn dẹp sạch sẽ sau khi bà dọn đi. Mình sẽ chết ngất nếu căn phòng vẫn còn nồng nặc mùi nước hoa Channel 5 của bà, như tất cả các phòng bà đã từng ở qua). Michael không hề biết rằng chỉ một lát nữa thôi anh ấy sẽ là chủ nhân của Món quà Quý giá của mình.

Ôi ôi, anh ý quay lại rồi. Mình sẽ nói cho anh ấy biết sau bữa tối.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Bình tĩnh!

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, 10 giờ tối, trên taxi từ khách sạn Ritz về nhà

Mình không thể tin nổi anh ấy đã…

Ôi Chúa ơi, mình không biết phải viết điều này như thế nào nữa. Mình thậm chí không dám NGHĨ, chứ đừng nói là VIẾT ra. Mình thậm chí không NHÌN thấy gì để viết vì đèn trong này tối quá. Mình chỉ thấy mấy dòng kẻ nhờ mấy cái đèn giao thông khi xe dừng lại ở ngã tư.

Được cái chú Ephrain Kleinschmidt – tên của viên tài xế taxi của mình (mình đọc được trên cái bảng tên ở đầu xe) – đi đường 5 chứ không phải đường vòng qua công viên như mình yêu cầu, nên xe phải dừng đèn đỏ HƠI BỊ NHIỀU.

Mình đang cần càng nhiều ngã tư đèn đỏ càng tốt. Để mình có thể ngừng được cơn

mưa nước mắt này trước khi về đến nhà. Như thế sẽ không bị mẹ và thầy G tra hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, khi mình bước vào nhà mặt mũi đỏ gay, sưng húp vì khóc lóc, giống như Kirsten Dunst trong phim Crazy/Beautiful.

Màn khóc lóc của mình đã làm cho chú Ephrain Kleinschmidt hoảng hốt thấy rõ. Chắc tại trước giờ chú ấy chưa bao giờ được chứng kiến một cô công chúa 16 tuổi khóc nhiều đến vậy. Chú không ngừng nhìn vào cái gương chiếu hậu để xem mình có sao không và với tay vòng ra đằng sau đưa hết cái giấy ăn Kleenex này đến cái giấy ăn khác cho mình.

Giờ có cả hộp Kleenex cũng chẳng giúp được gì cho mình!!!!

Điều duy nhất có thể giúp được mình lúc này là ai đó làm ơn nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra. Bởi mọi chuyện chẳng hợp lý chút nào cả. Không một chuyện gì luôn. KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN NHƯ VẬY ĐƯỢC. KHÔNG THỂ!!!!

Vậy mà nó đã xảy ra đấy.

Mình chỉ không hiểu tại sao anh ấy không bao giờ KỂ CHO MÌNH nghe. Mình đã tưởng rằng hai đứa mình có một mối quan hệ cực kỳ hoàn mỹ.

OK, có thể là không HOÀN MỸ, bởi vì không ai dám khẳng định mình có một mối quan hệ HOÀN MỸ cả. Mình phải thừa nhận là mấy cái vụ máy tính máy

tiếc của Michael thật tẻ nhạt.

Nhưng ít ra thì anh ấy cũng BIẾT điều đó và không bao giờ lôi máy tính ra làm phiền mình.

Mình cũng biết Michael chẳng hề hứng thú với mấy bài học làm công chúa của mình. Nhất là mấy cái quy tắc phải nhún đầu gối cúi chào ai và khi nào… Vì thế mình luôn tìm cách "tha" cho anh ấy không phải đau đầu bởi mấy chuyện tương tự.

Ngoài những thứ đó ra thì có thể nói mối quan hệ của hai đứa mình cực ổn. Một mối quan hệ hoàn toàn CỞI MỞ và THẲNG THẮN – bọn mình có thể NÓI với nhau mọi chuyện, không có chút giấu

diếm nào.

Mình không ngờ Michael đã che giấu một điều khủng khiếp như vậy TRONG SUỐT THỜI GIAN bọn mình hẹn hò với nhau. Cái lý do anh ấy đưa ra thật là VỚ VẨN. Thật… - ÔI CHÚA ƠI, CHÚ EPHRAIN KLEINSCHMIDT, CHÁU KHÔNG CẦN THÊM MỘT TỜ KLEENEX NÀO NỮA ĐU! - …ngu ngốc! ĐU CẦN phải đem kể những chuyện như vậy với bạn gái của mình, nhất là khi cô ấy không hề hỏi. Cô ấy có thể tự HIỂU mà…

Mình phải đoán trước được điều này mới phải. Mình đã NGHĨ gì thế không biết???? Michael có sức hấp dẫn như vậy, làm sao có chuyện chưa từng…

Vẫn không tài nào đủ can đảm viết ra nổi chuyện này.

Mọi chuyện đang rất ổn, theo như mình thấy. Cảm giác bồn chồn buồn nôn cũng không còn. Mình không ăn nhiều lắm – chỉ một ít cá ngừ với sa-lát atisô, đậu hà lan, hành tăm và phomát bào. Michael gọi thịt gà, đậu, hành tây, cà-rốt bao tử, và nước sốt "Cappuccino" đậu hà lan. Hai đứa cùng chọn bánh kem sô-cô-la sữa cho bữa tráng miệng. Lúc gọi món hành tăm xong mình cũng hơi chột dạ nhưng lúc nhớ ra lọ Listerine mini trong túi mình thấy yên tâm hơn.

Bữa tối của bọn mình trôi qua nhẹ nhàng và lãng mạn. Ở bên cạnh Michael mình cảm thấy an tâm và bình tĩnh hơn rất

nhiều. Đến khi chiếc bánh kem được bưng ra, mình tin chắc rằng đã sẵn sàng cho buổi tối trọng đại ngày hôm nay.

Mình dồn hết can đảm, chìa tay ra nắm lấy tay Michael và nói: “Michael, anh có nhớ lần mẹ em và thầy G đi Indiana, em được ở riêng một phòng khách sạn ở Plaza và đã mời Lilly, Tina cùng đám bạn tới ngủ cùng? Mà không mời anh. Anh đã nổi giận vì chuyện đó”

“Anh không hề nổi giận” – Michael chỉnh lại.

“Vâng, nhưng anh đã thất vọng vì em không MỜI anh tới đó cùng với em”.

“Ừm, cái đó thì đúng”

“Giờ em đang sở hữu căn phòng khách sạn này” – mình nói tiếp – “Và em đã mời anh, chứ không phải Lilly và đám bạn kia”.

Michael mỉm cười: “Em ạ, anh cũng nhận ra điều đó rồi. Nhưng anh không nói ra thôi. Phòng trường hợp đám bạn của em sẽ ùa tới đây sau bữa tối”.

“Tại sao họ lại đến đây sau bữa tối?”

“Anh đùa thôi. Anh cũng nghĩ là họ sẽ không tới. Nhưng đôi khi em làm những việc rất khó đoán trước”.

“Ừm… Michael, chuyện là…” – mình ngập ngừng. Giời ơi sao khó nói thế nhỉ. Phải cố lên. Mình chẳng phải đã lên kế hoạch rất kỹ cho buổi tối ngày hôm nay –

“Em biết em từng nói em muốn đợi cho tới buổi tối Prom mới làm chuyện đó. Nhưng em đã suy nghĩ rất nhiều và em đã sẵn sàng. Đêm nay”.

Vẻ mặt Michael trông không hề sốc như mình đã nghĩ. Có lẽ bởi tối nay mình đưa anh ấy tới đây ăn tối. Hành động này chắc hẳn đã khiến cho anh ấy lờ mờ đoán ra được ý định của mình.

Và rồi Michael nói một câu khiến mình choáng váng thật sự. (Mình cũng không ngờ đó chỉ là MỘT trong RẤT NHIỀU cú sốc Michael sắp gây cho mình): “Mia, em có chắc không? Bởi vì em đã rất kiên quyết về chuyện sẽ đợi tới đêm Prom. Và anh không muốn em phải thay đổi suy nghĩ của mình chỉ vì anh sắp đi

xa và em sợ anh sẽ cặp kè với một cô geisha nào đó”.

!!!!!!!!!!!!!!

Mình ấp úng: “Anh… sao anh lại… nói thế?”

Michael đã khá thẳng thắn khi nói về mối quan hệ của hai bọn mình, và giờ thì anh ấy đang ĐẶT CU HỎI với lời đề nghị của mình. Vậy là sao?

“Anh biết” – Michael nhăn nhó nói – “Chỉ là anh không muốn em quyết định làm chuyện đó với anh vì mấy lý do không đâu. Kiểu như em cho rằng: sau khi chúng ta làm chuyện đó anh sẽ thay đổi ý định không đi Nhật nữa, hay đại loại như thế”.

Mình chỉ còn biết ngồi im, chớp mắt nhìn Michael, không nói được câu nào. Bởi vì… mình không ngờ mọi chuyện lại tiến triển theo hướng này!!!! Michael sẵn sàng làm chuyện đó nhưng rồi sẽ vẫn đi!!! Rõ ràng là anh ấy, giống như Tina suy nghĩ ban đầu, tin rằng mình chỉ đang muốn dành cho Michael một buổi chia tay đáng nhớ, ngọt ngào và khó quên, để anh có thể yên tâm lên đường chứng minh với thế giới và bố mình.

ĐỪNG CÓ MƠ!

“Ừm…” – mình bối rối nói – “Không. Đó không phải là lý do em thay đổi ý định về buổi tối Prom. HOÀN TOÀN KHÔNG”.

“Thật sao?” – Michael trông không có vẻ thuyết phục cho lắm – “Nếu đêm nay chúng ta làm chuyện đó em sẽ không giận khi anh vẫn bay sang Nhật vào ngày mai chứ?”

“Không” – mình nói, hai cánh mũi phồng to, như những lần nói dối khác của mình. Hy vọng là Michael không phát hiện ra điều đó – “Nhưng… em phải thừa nhận là em hơi ngạc nhiên khi anh nói sẽ VẪN MUỐN đi Nhật. Sau khi… chúng ta… anh biết rồi đấy”.

“Mia” – Michael nói – “Anh chẳng đã nói với em nhiều lần rồi đó thôi. Một phần lý do tại sao anh quyết định đi là vì CHÚNG TA. Để những người như bà nội em không còn có thể nói “Tại sao cô

ấy lại yêu CẬU THANH NIÊN ĐÓ? Cô ấy là một công chúa, còn cậu ta chỉ là một người bạn học bình thường cùng trường cấp 3”.

“Em hiểu chứ” – mình cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực ra đang muốn bật khóc nãy giờ rồi. Không phải vì chỉ vì Michael nói sẽ vẫn đi, dù cho bọn mình có làm chuyện đó hay không. Mà vì… mình có linh cảm bọn mình sẽ không làm chuyện đó đêm nay, bởi vì bầu không khí lãng mạn đã bị phá hỏng và mình đang cực kỳ thất vọng với anh ấy.

Mình quả thực đã cực kỳ sẵn sàng cho chuyện đó.

“Em biết anh luôn chịu áp lực cần phải

chứng minh bản thân xứng đáng với cái tước vị công chúa của em" – mình bắt đầu chuyển sang lảm nhảm..Mình đang tìm cách cứu vãn tình hình. Bởi vì vẫn còn có khả năng RẤT RẤT NHỎ là Michael sẽ thay đổi ý định sau khi bọn mình làm chuyện đó. Không thể nói trước được chuyện gì – "Em cũng biết việc chế tạo cánh tay rô-bốt đó rất quan trọng. Nhưng em nghĩ CHÚNG TA còn quan trọng hơn. TÌNH YÊU CỦA CHÚNG TA còn quan trọng hơn. Và em nghĩ việc trao cho nhau Món quà Quý giá nhất sẽ là cách khẳng định tình yêu vĩnh cửu của đôi ta".

Michael trố mắt hỏi: "Món quà GÌ CƠ?"

Haizzz, con trai! Họ chẳng BIẾT cái gì

cả! Họ hiểu rất rõ về Halo, HTLM và mấy thứ cánh ta rô-bốt… nhưng những chuyện quan trọng hơn thì lại chẳng biết gì sất.

“Món quà Quý giá, sự trong trắng của chúng ta chứ sao” – mình nhắc lại – “Em nghĩ chúng ta nên trao cho nhau. Đêm nay”.

Và Michael đã tiết lộ một chuyện động trời, khiến mình sốc không để đâu cho hết. Mọi thứ khác – về việc sẽ vẫn đi Nhật ngày mai dù cho có làm chuyện đó với mình hay không – KHÔNG là gì so với những gì anh ấy sắp nói ra tới đây. Đó là:

“Mia” – anh ấy nhìn mình như thể nhìn

một đứa tâm thần vậy – “Anh đã cho đi… cái em gọi là gì nhỉ?... à, à, Món quà Quý giá… của anh… từ lâu rồi”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ban đầu mình tưởng anh ấy đang nói đùa. Bởi Michael vừa cười vừa nói, như thể chuyện đó không có gì to tát cả. Chẳng ai lại đi CƯỜI CỢT khi kể cho bạn gái chuyện mình đã trao Món quà Quý giá cho người khác. Nghiêm túc đấy!

Nhưng khi bắt gặp ánh mắt hoảng hốt đến tê dại của mình, Michael bỗng ngưng bặt và nói: “Có chuyện gì thế? Sao em lại

nhìn anh như vậy?”

Một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng mình.

“Michael” – mình nói, hình như ai đó vừa hạ nhiệt độ căn phòng này đi tới 10 độ thì phải – “Anh không còn…?”

“Tất nhiên rồi. Em biết mà”

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“KHÔNG HỀ! EM KHÔNG HỀ BIẾT! ANH ĐANG NÓI CÁI GÌ THẾ?” – mình choáng váng.

Lúc này thì Michael chột dạ thực sự. Có lẽ tại mình hét hơi bị to. Nhưng mình chẳng thèm quan tâm. Bởi vì…

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Ừ thì…” – Michael nói – “Đúng là chúng ta chưa bao giờ NÓI về chuyện đó thật, nhưng anh không nghĩ có gì to tát…”

“ANH ĐÃ QUAN HỆ VỚI NGƯỜI KHÁC TRƯỚC EM VÀ ANH NGHĨ KHÔNG CÓ GÌ LÀ TO TÁT???? KHÔNG QUAN TRỌNG TỚI MỨC PHẢI KỂ CHO BẠN GÁI MÌNH NGHE???”

Mình gào lên giận dữ, nước mắt chực trào ra bất cứ lúc nào. Bởi vì… Michael đã đem tặng Món quà Quý giá nhất của anh ấy cho một người con gái khác! Lại còn nghĩ chuyện đó chẳng có gì quan trọng, không việc gì phải kể cho mình.

“Chuyện xảy ra trước khi chúng ta là một

đôi” – Michael nói. Giờ anh ấy trông có vẻ lo lắng thực sự. Nhưng mình chẳng quan tâm – “Anh không nghĩ… Ý anh là chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi…”

“AI?” – mình vẫn tiếp tục gào lên. Mình còn muốn hét to hơn nữa cơ. Mình biết như thế này chẳng ra dáng công chúa chút nào. Và có lẽ hồi Boris thổ lộ cho Tina biết chuyện cậu ấy và Lilly suýt nữa thì làm chuyện đó với nhau thì Tina cũng không phản ứng quá khích như mình bây giờ.

Nhưng mình không kiềm chế nổi nữa: “Em hỏi anh, LÀ AI?”

“Anh quan hệ với ai ư?” – Michael nhíu mày – “Anh không nghĩ là anh muốn kể

cho em nghe. Không biết chừng em sẽ đi giết cô ấy mất. Nhất là khi em đang giận dữ như thế này”.

“LÀ AI??????”

“Giời ơi, là Judith, được chưa?” – Michael không còn tỏ vẻ lo lắng nữa. Thay vào đó là vẻ mặt đầy khó chịu – “Em BỊ làm sao thế? Chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì cả, bọn anh chỉ là trong một phút bốc đồng thôi mà. Chuyện xảy ra trước khi anh biết là em thích anh cơ mà. Tại sao em lại phải để ý làm gì?”.

“Là Judith ư?” – đầu mình như muốn nổ tung, mắt mình mờ đi như vừa bị ai đấm thẳng vào giữa mặt – “Judith GERSHNER???? ANH QUAN HỆ VỚI

JUDITH GERSHNER???? CHÍNH ANH NÓI HAI NGƯỜI CHỈ LÀ BẠN THÔI MÀ!!!!!”

“Thì đúng mà, bọn anh chỉ là bạn!” – Michael đứng phắt dậy. Mình cũng vậy. Không ai còn đủ bình tĩnh mà nói chuyện nữa. Ít nhất là mình, bởi nãy giờ mình chỉ có hét là hét. Còn Michael thì vẫn đang giữ giọng ở âm lượng bình thường – “Nhưng trong một phút bốc đồng đã…”

“Anh từng nói là chưa bao giờ hẹn hò với chị ta! Anh nói chị ấy đã có bạn trai!”

“Đúng vậy, bọn anh không hẹn hò” – Michael vẫn kiên trì – “Cô ấy đã có bạn trai. Nhưng…”

“Nhưng SAO?”

“Nhưng” – Michael nhún vai – “Anh cũng không biết nói sao nữa. Bọn anh chỉ là lăng nhăng, trong một phút bốc đồng thôi. ANH ĐÃ NÓI RỒI MÀ!”.

“Ồ, VẬY SAO?” – mình không thể tin được chuyện này. Không thể tin được Michael và Judith Gershner đã… đã… Mình thậm chí còn đi TRƯỢT PATIN và NÓI CHUYỆN với chị ta rồi cơ đấy.

Không ngờ chị ta lại là người giành được Món quà Quý giá của BẠN TRAI MÌNH. Là chị ta, không phải mình. MÃI MÃI KHÔNG BAO GIỜ CÓ THỂ LÀ MÌNH.

Bởi vì một khi nó đã được đem tặng,

người ta sẽ không bao giờ lấy lại được và đem tặng cho người khác – người mà sau này bạn mới nhận ra là hợp với mình hơn, và bạn yêu người đó. Theo như cách nói trong mấy cuốn tiểu thuyết của Tina thì món quà đó đã KHÔNG CÒN.

KHÔNG CÒN.

“Chị JUDITH có nghĩ như anh không?” – mình gào lên – “CHỊ TA có nghĩ rằng đó chỉ là lăng nhăng trong một phút bốc đồng không? Hay là chị ta thực sự yêu anh? Chị ta có nghĩ được rằng sau khi trao tặng cho anh Món quà Quý giá nhất của mình, anh lại quay qua hẹn hò với em không?”

“Thứ nhất” – Michael gằn từng tiếng một

– “nếu em không ngừng ngay lặp đi lặp lại cái từ Món quà Quý giá đó đi, anh sẽ không để yên đâu đấy. Thứ hai, anh đã nói rồi, bọn anh chỉ là lăng nhăng trong một phút bốc đồng mà thôi. Judith không yêu anh và anh cũng không yêu cô ấy. Còn nữa, anh cũng đâu phải là người con trai đầu tiên của cô ấy đâu!”

Mình suýt ngã ngửa ra đằng sau khi nghe thấy câu cuối cùng của Michael: “ÔI CHÚA ƠI! Thế anh có dùng biện pháp tránh thai an toàn không đấy? Nhỡ chị ta LY CHO ANH BỆNH GÌ THÌ SAO????”

“Cô ấy chẳng lây cho anh bệnh gì cả! Tất nhiên là anh có dùng biện pháp an toàn. Anh không hiểu sao em lại làm ầm lên

như vậy. Đâu phải là anh lừa dối gì em? Chuyện xảy ra trước cả khi em bí mật gửi cho anh mấy bài thơ tình cơ mà. Anh thậm chí còn không biết là em thích anh. Nếu anh biết…”

“Nếu anh biết THÌ LÀM SAO?” – mình hỏi vặc lại – “Thì anh sẽ không đem tặng Món quà Quý giá của mình cho Judith sao?”

“Anh đã nói là đừng có gọi như thế cơ mà. Nhưng… ừ, về căn bản là như vậy”

“À, vậy ra đó là lỗi CỦA EM?” – giờ thì mình đang rít lên như một cái còi – “Là lỗi của em nên anh mới mất đi thứ quý giá nhất của mình cho người khác, chứ không phải với em. Tất cả chỉ vì hồi đó

em quá NHÚT NHÁT???”

“Anh không hề có ý đó”

“Đáng ra anh nên nói cho em biết là anh thích em, hơn là đi ngủ với JUDITH GERSHNER!”

“Anh thổ lộ điều đó với em thì được gì?” – Michael nghiêm giọng – “Nếu anh không nhầm thì khi đó em đang hẹn hò với Kenny Showalter mà”.

Cơn giận dữ càng lúc càng khiến mình khó thở: “NHƯNG EM KHÔNG HỀ THÍCH CẬU TA!”

“Làm sao anh biết được điều đó? Em cũng nói em không thích Josh Richter, nhưng hành động của em lại chứng tỏ

điều ngược lại”.

Thật không thể chịu nổi! JOSH RICHTER? Dám bê cả chuyện JOSH RICHTER ra NÉM THẲNG VÀO MẶT MÌNH?

“Em cũng đi lại với Kenny khá lâu” – Michael tiếp tục – “nếu quả thực là em không thích cậu ta. Anh không để tâm, bởi vì cuối cùng thì em cũng nhận ra tình cảm thật của mình. Vì vậy, đừng nổi giận với anh chỉ vì em mất nhiều thời gian để nói ra được rằng em thích anh, còn anh không chịu đợi em”.

“Anh hy vọng em sẽ đợi anh cũng theo cách đó khi anh đi Nhật đúng không?” – mình vẫn không hạ thấp được âm lượng

của mình.

Michael bối rối nói: “Chuyện này chẳng liên quan gì tới việc anh đi Nhật. Em đang nói cái gì thế?”

“MẤY CÔ NÀNG THỔI CLARINET!!!!” – mình hét lên. Mình KHÔNG HỀ ĐỊNH nói ra điều đó. Chỉ là mình đang quá xúc động trước những gì vừa được nghe. Mình không kiềm chế được bản thân nữa. Một lần nữa, cái mồm mình lại không chịu nghe theo sự điều khiển của bộ não rồi – “Anh sẽ sang Nhật tận 1 năm. Và anh muốn em ở nhà mòn mỏi đợi anh, cô đơn một mình vào các buổi tối thứ Bảy, cho tới khi anh quay lại. Nếu em KHÔNG MUỐN chờ đợi một mình thì sao? Anh có bao giờ

NGHĨ NHƯ THẾ chưa?”

“Mia” – Michael đột nhiên hạ giọng – “Em đang nói gì thế?”

“Em đang nói rằng em mới chỉ 16 tuổi” – mình tiếp tục nói mà không kịp suy nghĩ – “Và anh bỏ đi xa những một năm trời, HOẶC HƠN. Anh thật không công bằng khi bắt em phải ru rú ở nhà như một nữ tu chờ đợi, còn anh thì bay tận sang Nhật cặp kè với một cô nàng thổi Clarinet Nhật Bản nào đó”

“Mia” – Michael lắc lắc đầu hoang mang – “Em làm anh không hiểu gì rồi đấy. Sao lại có vụ clarinet nào ở đây? Nhưng chuyện anh bắt em ru rú ở nhà như một nữa tu chờ đợi anh về là không sai. Anh

chưa bao giờ yêu cầu em làm điều đó. Anh không hề nghĩ là em MUỐN hẹn hò với ai trong khi anh đi xa – bản thân anh cũng chưa bao giờ có ý định hẹn hò với ai khác trong thời gian xa em. Nhưng nếu em muốn… anh nghĩ đúng là không công bằng khi yêu cầu em phải đợi anh. Chỉ là anh nghĩ…” – đột nhiên Michael ngưng lại, không nói tiếp. Anh chỉ lắc đầu rồi thở dài nói – “Không có gì. Nghe này, nếu đó là điều em muốn…”

Đó KHÔNG PHẢI là điều mình muốn!!! Mình thậm chí chưa bao giờ NGHĨ TỚI ĐIỀU ĐÓ!!!

Xem ra mình sẽ chẳng bao giờ có được điều gì mình muốn! Mình MUỐN Michael và mình trao cho nhau Món quà

Quý giá – à, làm chuyện đó – đêm nay và sau đó anh ấy thay đổi quyết định không đi Nhật ngày mai nữa.

Nhưng hóa ra anh ấy CHẲNG CÒN Món quà Quý giá nào để mà trao tặng nữa và anh ấy cũng chẳng hề có ý định ở lại Mỹ, dù mình có làm chuyện đó với anh ấy hay không.

MÌNH ĐÃ THỎA HIỆP VỚI CÁC NGUYÊN TẮC SỐNG TRƯỚC GIỜ CỦA MÌNH – BẰNG VIỆC CHẤP NHẬN QUAN HỆ VỚI ANH Ý SỚM, THAY VÌ ĐỢI TỚI ĐÊM PROM CUỐI CẤP – VÀ CU TRẢ LỜI CỦA ANH ẤY LÀ: “KHÔNG, CẢM ƠN EM”.

Mặc dù không phải trực tiếp, nhưng gián

tiếp có ý như vậy.

Anh ấy nghĩ mình sẽ THA THỨ cho anh ấy sao?

Mình đứng nhìn chằm chằm vào mặt Michael và hằn học: “Đúng vậy. Michael. Đó CHÍNH LÀ điều em muốn. Bởi sự thật là, anh đã giấu em trong suốt quãng thời gian chúng ta quen nhau, làm em chịu chẳng biết mối quan hệ này có ý nghĩa gì với anh. Anh không hề TRUNG THỰC với em…”

“TẠI EM CÓ BAO GIỜ HỎI ĐU!” – GIỜ thì đến lượt Michael gào lên – “Anh có nghĩ là chuyện này quan trọng với em đến thế đâu! Anh thậm chí còn không hiểu em đào mấy thứ Món quà Quý giá

vớ vẩn ở đâu ra nữa!”.

Quá muộn rồi! Quá quá muộn rồi!

“Sự thật là anh sẵn sàng chuyển sang một NƯỚC khác như vậy” – mình nói tiếp – “khiến em nhận ra rằng mối quan hệ này không hề có ý nghĩa gì với anh cả”.

“Mia” – Michael buồn bã lắc đầu. Anh ấy không còn hét lên nữa – “Đừng làm thế”.

Nhưng mình còn biết làm gì nữa đây? CÒN GÌ NỮA mà nói???

Mình vòng tay ra đằng sau, tháo chiếc dây chuyền hình bông tuyết ra khỏi cổ. Chiếc dây chuyền anh ấy đã tặng mình hôm sinh nhật thứ 15. Mình giơ ra trả lại

cho Michael, như cách công chúa Arwen trao chiếc dây chuyền của mình cho Aragorn làm vật đính ước, hẹn ngày gặp lại.

Chỉ có điều mình trả lại dây chuyền cho Michael không phải để anh nhớ tới mình.

Mà vì mình không cần nó nữa.

Bởi vì nó sẽ chỉ khiến mình nhớ tới một người KHÁC cũng có mặt tại buổi vũ hội ngày hôm đó – Judith Gershner.

OK, chị ta đi cùng một người con trai khác nhưng dù sao thì…

Chuyện của Arwen và Aragorn hoàn toàn khác. Bởi Aragorn không bao giờ làm chuyện đó với một cô gái biết lai ghép

ruồi giấm. Và sau đó nói dối về điều đó.

Chính xác hơn là: quên mất không kể.

ANH ẤY CHƯA BAO GIỜ KỂ CHO MÌNH NGHE VỀ CHUYỆN VỚI JUDITH. Còn CHUYỆN GÌ KHÁC NỮA mà anh ấy không kể cho mình???? LÀM SAO MÌNH CÒN CÓ THỂ TIN TƯỞNG ĐƯỢC MICHAEL KHI ANH ẤY MỘT MÌNH Ở BÊN NHẬT????

“Mia” – Michael nói, bằng một giọng khác hẳn. Không phải nghẹn ngào như Aragorn nói với Arwen khi hai người chia tay. Anh ấy trông như muốn đấm cho mình một phát vào giữa mặt. Nhưng mình biết sẽ không bao giờ Michael nỡ làm vậy. Trông anh ấy cực kỳ giận –

“ĐỪNG. LÀM. NHƯ. VẬY”

“Tạm biệt, Michael” – mình nghẹn ngào nói. Mình CÒN BIẾT NÓI CU GÌ KHÁC???

Nói rồi mình thả chiếc dây chuyền lại trên sàn nhà – bởi Michael không chịu nhận lấy nó – và bỏ chạy ra khỏi khách sạn trước khi bật khóc nức nở trước mặt Michael.

Chú Ephrain Kleinshmidt vừa dừng xe trước cửa nhà và đòi 17 đôla. Mình sẽ đưa cho chú ấy tờ 20 đô, và không lấy lại tiền thừa. Đống khăn giấy Kleenex chắc cũng đáng giá từng ấy tiền. Mình đã phải dùng hết số khăn giấy của chú ấy vì không làm sao ngừng khóc được.

KHÔNG CÓ CÁCH NÀO mình có thể giấu nổi mẹ chuyện vừa xảy ra. Nếu mẹ vẫn còn thức lúc mình vào nhà.

Nếu đây gọi là quá trình trưởng thành và hoàn thiện bản thân thì mình chỉ có thể nói một câu: mình đã hạnh phúc hơn nhiều trước khi trưởng thành.

Thứ năm ngày 9 tháng 9, 11 giờ đêm, tại nhà

Mẹ vẫn thức. Bởi vì chú Lars, khi không thấy mình ở nhà Michael, đã gọi cho mẹ. Hai người đang trò chuyện khi mình đẩy cửa bước vào.

Giờ mình đang nằm trên giường, đầu đắp khăn lạnh. Bởi vì lúc vừa vào đến nhà mình đã phải chạy ngay vào trong toa-lét,

nôn ra bằng sạch những gì vừa ăn tối nay, từ món cá ngừ, hành tăm cho đến món bánh kem tráng miệng.

Mình đã bắt mẹ phải hứa sẽ không gọi bác sỹ Fung. Mình chẳng bị ốm ở đâu cả, trừ trái tim của mình.

Và mình chắc chắn rằng bác sỹ Fung cũng chẳng có toa thuốc nào chữa được căn bệnh đó.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, 11 giờ 30, tại nhà

Mẹ nói mẹ không cho rằng việc Michael không nói cho mình chuyện anh ấy và Judith Gershner có gì to tát – không đáng để mình chia tay với anh ấy.

Nguyên văn lời của mẹ khi ấy là: “Ôi giời, Mia. Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi mà”.

Chuyện nhỏ với mẹ bởi mẹ đã làm chuyện đó từ hồi còn ít tuổi hơn mình, với một người giờ đã là chồng của cựu CÔNG CHÚA NGÔ. VÀ mẹ giờ cũng đang hạnh phúc bên người chồng mới của mình. Tất nhiên là mẹ coi chuyện đó không có gì đáng bận tâm rồi. Còn với mình đó là MẠNG SỐNG của mình.

“Mẹ, anh ấy ĐÃ LỪA DỐI con”

“KHÔNG HẲN là lừa dối” – mẹ bênh Michael – “Chẳng phải cậu ấy đã khẳng định cậu ấy và Judith không hề hẹn hò còn gì”.

“Mẹ. HẸN HÒ có nghĩa là quan hệ với nhau”.

“Ai nói thế?” – mẹ nói – “Hẹn hò và Quan hệ là hai chuyện khác hẳn nhau. Mà con cũng có hỏi cậu ấy đâu. Con chỉ hỏi hai người có hẹn hò với nhau không thôi”.

Lý do mẹ biết rõ từng chi tiết như vậy là vì cả hai mẹ con đã ngồi giở lại mấy trang nhật ký trước đây của mình để xem lại có đúng như lời mình nói không.

Và đúng là như vậy. Mình chỉ hỏi về chuyện cặp bồ của hai người đó thôi, tuyệt nhiên không có chữ quan hệ với nhau.

“Con có nghĩ, có khi con và Michael dạo

này không cãi nhau chỉ vì con đang quá căng thẳng với chuyện cậu ta sắp đi Nhật không đấy? Đôi khi ở xa nhau, chuyện cãi cọ sẽ nhẹ nhàng hơn" – mẹ nhíu mày hỏi.

Ha. Mẹ nói hay thật đấy. Cãi nhau với anh ấy xong MÌNH SẼ THẤY THOẢI MÁI HƠN SAO??? KHÔNG MỘT TẸO NÀO!!! THẬM CHÍ CÒN TỆ HƠN!!!

Mình không giải thích cho mẹ nguồn cơn của câu chuyện, LÀM THẾ NÀO mà mình biết được chuyện của Michael và Judith. Ngu gì mà để mẹ biết rằng con gái quý báu của mẹ định giữ chân bạn trai mình lại bằng cách làm chuyện đó với cậu ta. Mẹ sẽ thất vọng vô cùng cho coi. Bởi xưa nay mẹ vốn luôn tôn thờ chủ

nghĩa nam nữ bình quyền, phụ nữ không việc gì phải quỵ lụy vào đàn ông.

Điện thoại reo. Mình không cần nhìn tên người gọi cũng biết là ai. Còn ai dám gọi vào lúc nửa đêm thế này, mạo hiểm đánh thức bé Rocky nhà mình dậy (thực ra thằng nhóc này có nổ đại bác bên tai cũng chẳng thức giấc)?

Mẹ vừa ló đầu vào nói Michael gọi, xin lỗi vì đã gọi vào lúc muộn thế này, nhưng vì mình không chịu nghe di động nên đành phải gọi vào máy bàn, để chắc chắn là mình đã về nhà an toàn.

Mình sẽ không bao giờ có thể bình thường được như xưa!

Mẹ hỏi mình có muốn nói chuyện với anh

ấy không, mình chỉ biết ngước mắt nhìn mẹ chằm chằm. Hiểu ý, mẹ cầm điện thoại ra ngoài phòng khách và nói: “Michael, bác nghĩ giờ không phải là lúc thích hợp”.

Tâm trạng mình giờ rất hỗn loạn. Trái tim mình trống rỗng, như thể vừa bị ai đó đâm thủng một lỗ to. Không hiểu có phải vì mình vừa nôn hết bữa tối ra không, hay vì trái tim mình đã bị bóp nát vụn thành nghìn mảnh, không còn ra hình thù gì nữa.

Thứ năm, ngày 9 tháng 9, 11 giờ 45, tại nhà

Michael vừa viết email cho mình:

SKINNERBX: Mia, anh không hiểu

chuyện gì vừa xảy ra. Judith Gershner là một người tốt, nhưng cô ấy chưa bao giờ và cũng sẽ không bao giờ có ý nghĩa gì với anh. Anh không hiểu tại sao chuyện anh có quan hệ với cô ấy 2 năm về trước, TRƯỚC KHI HAI CHÚNG TA YÊU NHAU, lại là lý do khiến chúng ta phải chia tay. Em đã cư xử thật lạ, anh thậm chí không hiểu tại sao chuyện lại ra nông nỗi này.

Còn về chuyện em nghĩ anh hy vọng em sẽ đợi anh trong thời gian anh đi Nhật... đúng là anh có nghĩ như thế thật, nhất là khi một phần lý do anh quyết định đi là để chứng minh rằng mình hoàn toàn xứng đáng với em và tương lai chúng ta sẽ được ở bên nhau. Có lẽ anh đã đòi hỏi ở

em quá nhiều. Có lẽ anh không có quyền yêu cầu điều đó. Anh cũng không biết nữa. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Em có thể gọi hay viết thư lại cho anh được không? Nói cho anh hiểu. Bởi anh thực sự không có chút ý niệm gì cả. Và chuyện này thật là ngu ngốc.

Chúa ơi! Đúng là Michael. Có gì là ngu ngốc khi mình muốn bạn trai của mình TRN TRỌNG tình cảm của mình, và không coi chuyện đó lần đầu tiên chỉ là "lăng nhăng trong một phút bốc đồng"?

OK, chị ta đã có bạn trai. Nhưng điều đó chỉ làm cho chuyện tồi tệ hơn mà thôi. Anh ấy lăng nhăng với một người ĐÃ CÓ BẠN TRAI.

Lại còn là JUDITH GERSHNER nữa chứ???? Tại sao anh ấy có thể quan hệ với JUDITH GERSHNER???? Và không thèm NÓI CHO MÌNH nghe???? Mình đã từng đi ĂN TRƯA với chị ta. Mình đã từng ĐI TRƯỢT PATIN với chị ta.

Mặc dù mới chỉ một lần. NHƯNG CŨNG LÀ CÓ. Và trong suốt thời gian đó mình không hề biết bạn trai mình và chị ta đã…

Đáng ra mình phải biết. Cứ nhìn các cử chỉ của chị ta là thấy. Chị ấy vòng tay qua ghế của Michael, ăn bánh mỳ bơ tỏi của anh ấy… Không thể ngờ rằng mình lại ngu như vậy.

Không thể rằng Michael trao cho chị ta

Món quà Quý giá trong khi không hề YÊU chị ta.

BỌN CON TRAI BỊ LÀM SAO THẾ KHÔNG BIẾT????

Úi, có ai đó nhắn tin cho mình. Là…

TINA

TINAHAKIMBABA: Mia, cậu ở đâu thế? Chuyện gì đã xảy ra? Cậu đã trao Món quà Quý giá của cậu cho anh ấy chưa? Anh ấy còn định đi Nhật nữa không? Nhắn lại ngay cho mình nhé!

Mình PHẢI nhắn lại cho cậu ấy thôi. Mình PHẢI kể cho cậu ấy nghe mới được.

CCMIAT: Anh ấy nói sẽ vẫn đi Nhật dù

bọn mình có làm chuyện đó hay không. Và anh ấy đã trao Món quà Quý giá của anh ấy cho Judith Gershner từ lâu rồi!!!!

TINAHAKIMBABA: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

May còn có Tina ủng hộ mình. Mình quý cậu ấy vô cùng.

CCMIAT: ĐÚNG THẾ ĐẤY!!!!!!!!

TINAHAKIMBABA: NHƯNG ANH ẤY ĐU CÓ YÊU CHỊ TA!!!!!!!!!!

CCMIAT: Anh ấy nói nó chẳng có ý nghĩa gì cả, họ chỉ lăng nhăng "Trong một phút bôc đồng" mà thôi. Tina, mình phải làm sao đây????? Tại sao anh ấy lại không nói với mình????

TINAHAKIMBABA: Nhưng cuối cùng

anh ấy CÓ NÓI với cậu còn gì.

CCMIAT: Hơi bị muộn!!!!!

TINAHAKIMBABA: Nhưng cuối cùng anh ấy CÓ NÓI với cậu còn gì.

CCMIAT: ANH ẤY THẬM CHÍ CÒN KHÔNG YÊU CHỊ TA!!!!!

TINAHAKIMBABA: Trong các cuốn tiểu thuyết mà mình đã đọc có rất nhiều khi các nhân vật nam chính quan hệ với những người phụ nữ họ không hề yêu, trước khi gặp được người con gái của đời mình.

CCMIAT: NHƯNG MÀ VỚI JUDITH GERSHNER THÌ KHÔNG THỂ CHỊU NỔI!!!!!!

TINAHAKIMBABA: Nhưng điều đó sẽ khiến cho tình yêu của hai người càng thêm ý nghĩa. Bởi tình yêu của hai người vượt qua được nhiều thử thách.

CCMIAT: KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC LÀ CẬU BÊNH VỰC ANH ẤY!!! Anh ấy nói sẽ vẫn đi Nhật dù có chuyện đó hay không!!!

TINAHAKIMBABA: Nghĩ lại thì đúng là cậu hoàn toàn có quyền nổi giận với anh ấy. Nhưng hai cậu thực sự chia tay đấy à????

CCMIAT: Mình đã trả lại sợi dây chuyền bông tuyết cho anh ấy rồi.

TINAHAKIMBABA: MIA!!!!!!!! KHÔNGGGGGG!!!!!!!!

CCMIAT: TINA, ANH ẤY ĐÃ NÓI DỐI MÌNH!!!!!!!!!!

TINAHAKIMBABA: Sai, anh ấy không nói dối cậu. Anh ấy có KỂ cho cậu nghe còn gì.

CCMIAT: Vấn đề không phải là chỗ đó. Vấn đề là JUDITH là người đầu tiên của anh ấy!!!

TINAHAKIMBABA: Thì xém chút nữa Lilly cũng là người đầu tiên của Boris còn gì.

CCMIAT: Nhưng cậu ấy là bạn của cậu!!! Hơn nữa cậu cũng nói là xém chút nữa thôi. Boris đâu có đi Nhật, bỏ lại cậu một mình trong suốt một năm, HOẶC HƠN!!!

TINAHAKIMBABA: Cậu nói đúng. Ôi, Mia, mình xin lỗi. Mình phải dừng đây. Bố mình nói tháng này mình đã vượt quá tiêu chuẩn nhắn tin rồi. Nói chuyện sau nhé!!!

Tina thật đáng yêu! Cậu ấy dám liều mạng không sợ sự trừng phạt của bố để nhắn tin cho mình, trong lúc mình thất vọng nhất. Cậu ấy quả là một người bạn tốt.

Haizzz, mai mình biết đối mặt với Lilly thế nào đây? Mình không thể.

Chịu thôi!

TÔI, MỘT CÔNG CHÚA Ư??? ĐỪNG CÓ ĐÙA.

Kịch bản của Mia Thermopolis

(bản thảo lần thứ nhất)

Cảnh 24

Tại khu chung cư cao tầng trên đại lộ 5, thành phố New York. Một MIA THERMOPOLIS xinh đẹp mới được tân trang lại từ đầu tới chân, bước tới trước cửa căn hộ chung cư. Bạn gái thân của cô, LILLY MOSCOVITZ, một cô gái hơi mập, mặt giống con chó púc nhìn trân trân vào mặt bạn mình.

LILLY

Ôi Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với cậu thế?

MIA

(cởi áo khoác ngoài ra, cố tỏ ra bình thường)

À, bà nội vừa bắt mình tới gặp Paolo, và chú ấy___

LILLY

(vẫn chưa hết sốc)

Màu tóc của cậu giờ giống hệt như Lana Weinberger.

MÓNG TAY của cậu làm sao thế kia? Móng tay giả đấy hả?

Lana cũng đeo móng giả! Ôi Chúa ơi, Mia. Cậu đang biến thành Lana Weinberger!

MIA

(không nhìn nổi nữa)

Lilly. Cậu có im ngay đi không.

MICHAEL

(đi ra khỏi phòng, trên người không mặc áo)

Whoa.

LILLY

CÁI GÌ? CẬU VỪA NÓI CÁI GÌ?

MIA

Lilly, cậu nghe đây. Mình là MỘT CÔNG CHÚA. Công chúa của Genovia. Và mình sẽ MÃI MÃI là một công chúa. Mình không bao giờ có thể chối bỏ cái tước vị ấy. Mình cũng không bao giờ có

thể giả vờ như chuyện đó không xảy ra. Là một công chúa, mình sẽ luôn phải cư xử, ăn mặc cho giống một công chúa. Mình phải luôn giữ gìn phẩm chất của một công chúa trong mắt mọi người – đó là chân thành, tự trọng và không làm chuyện đó với người mình không yêu. Thế đấy. Tạm biệt.

MICHAEL

Whoa.

MIA giận dữ xô cửa đi về. LILLY và MICHAEL đứng chết trân nhìn nhau.

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9, 1 giờ sáng, tại nhà

Giờ thì mình đã biết trong suốt thời gian

vừa qua – có lẽ trước cả khi mình phát hiện ra mình là một công chúa – Michael đã lăng nhăng với Judith Gershner.

Và mình không hề biết điều đó.

Bởi vì anh ấy không bao giờ kể cho mình nghe.

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9, 2 giờ 15 phút sáng, tại nhà

Mình phải can đảm lên. Mình PHẢI đối mặt với sự thật. Anh ấy ĐÃ NÓI DỐI mình. Anh ấy nói có lẽ bọn mình nên TẠM XA NHAU.

Mình không thể bỏ qua cho anh ấy được.

Có lẽ phải làm một bài thơ thôi, không thì điên mất.

Anh có biết em đã phải hi sinh

Những nguyên tắc nghiêm khắc đến phát kinh

Vậy mà anh, sai trái đến rùng mình

Mọi lỗi lầm thử hỏi em có thể bỏ qua không?

Anh thật không phải đàn ông?

Khi không dám công khai mọi chuyện?

Sao nỡ dối gạt em suốt 2 năm biền biệt,

Chuyện với ả ruồi giấm chết tiệt?

Và giờ anh nói ra với cái giọng rất cao

Làm như không có chuyện gì lớn lao

Rồi mong em tha thứ sao

Ôi… mơ hão…

Em đã tìm lại tự do

Sẽ không tò tò chạy theo anh nữa.

Dù những người đến chỉ là vôi vữa

Nhưng vạn lần vẫn tốt hơn anh.

Ôi tình yêu mới thật là mong manh

Nước mắt vẫn nhỏ đều như vắt chanh

Lao nhanh ra khỏi anh, em mới chợt nhận thấy

Em yêu thích cuộc sống tự do biết mấy

Chúa ơi giá mà mình làm được những điều mình vừa viết!

Michael! Tình yêu của tôi!

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9, 3 giờ sáng, tại nhà

Anh Michael,

Em chỉ muốn nói…

Anh Michael,

Tại sao anh phải…

Anh Michael,

TẠI SAO?????

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9, 4 giờ sáng, tại nhà

Michael! Niềm hy vọng của tôi! Tình yêu của tôi! Cuộc sống của tôi!

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9, trên xe limo tới trường

Không thể tin được là mẹ vẫn bắt mình đi học ngày hôm nay.

Mình đã nói là mình đang bị thất tình. Mình không CHỢP MẮT ĐƯỢC MỘT GIY NÀO CẢ ĐÊM HÔM QUA. Mình đã khóc suốt đêm, đến cạn cả nước mắt.

Nhưng mọi lý lẽ mình đưa ra chẳng khác nào như trứng chọi với đá. Mẹ vẫn kiên quyết: “Con chủ động chia tay với Michael, Mia, chứ không phải cậu ấy bỏ con. Không có lý do gì mà con phải vật vã khóc than trên giường cả ngày”.

Mẹ đang BÊNH MICHAEL đấy hả???

Mẹ là mẹ CỦA MÌNH cơ mà, có phải mẹ CỦA ANH ẤY đâu.

Mẹ vẫn bắt MÌNH gọi cho Lilly và bảo cậu ấy tự đi học sáng nay. Mẹ nhất quyết không gọi hộ cho mình, dù cho mình có cầu xin thế nào đi chăng nữa. Mình chỉ lo Michael nhìn thấy tên mình trên điện thoại và nhấc máy.

Mình thấy tội lỗi khi bắt Lilly phải tự đi học sáng nay, nhưng mình KHÔNG THỂ đối mặt với anh Michael sáng nay được. Mình biết anh CHẮC CHẮN sẽ đợi mình trước cửa chung cư bởi vì sáng nay anh ấy vừa viết email cho mình nói rằng:

SKINNERBX: Anh vẫn không hiểu mình đã làm gì sai. Tại sao chuyện anh ngủ với một người khác trước khi biết em thích anh là có tội? Anh thực sự không hiểu.

Có lẽ anh hiểu tại sao em buồn về chuyện anh đi Nhật. Nhưng anh không biết phải giải thích với em bao nhiêu lần nữa thì em mới hiểu rằng một trong những lý do anh làm chuyện này là vì CHÚNG TA. Lilly kể Boris đã nói mấy câu gì đó về mấy co nghệ sỹ thổi clarinet tại bữa trưa hôm trước. Vì thế anh đã hiểu tại sao em đề cập đến chuyện mấy cô thổi clarinet trong buổi tối ngày hôm qua. Nhưng anh không hiểu chuyện đó thì liên quan gì đến chúng ta? Nếu em muốn hẹn hò với người khác trong thời gian anh đi xa thì có lẽ anh đành chịu thôi. Có khi đó lại là một chuyện tốt.

Chúng ta cần phải nói chuyện, được không em? Anh sẽ đợi em cùng với Lilly

ở ngoài cửa nhà anh trước khi em tới trường. Chúng ta sẽ uống một cốc cà phê và nói chuyện được không em?

Mình PHẢI gọi cho Lilly (gọi di động, để không gặp phải Michael): “Lilly, mình không thể tới đón cậu hôm nay”

“C2G đấy hả?” – Lilly hỏi đầy nghi ngờ - “Là cậu phải không?”

“Ư-ừm” – mình nói

“Khoan – cậu đang KHÓC đấy à?”

“Ư-ừm” – mình thổn thức qua điện thoại.

“CHUYỆN GÌ đang xảy ra thế?” – Lilly vội hỏi – “Cậu đã làm gì với anh mình? Mình chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy. Cậu đá anh ấy thật đấy hả? Bởi vì anh ấy

nói cậu bỏ anh ấy”.

“Anh ấy… anh ấy…” – mình không nói nên lời, vì còn mải khóc.

“Chúa ơi, Mia” – Lilly sốt sắng nói. Lần đầu tiên trong đời thấy cô nàng cuống quít lo lắng cho mình đến như vậy – “Cậu nghe còn tệ hơn cả anh mình. CÓ CHUYỆN GÌ THẾ?”

“Mình k-không thể nói chuyện bây giờ” – mình sụt sịt nói. Bởi quả thực là mình không thể thốt ra được lời nào nữa, mình đang quá xúc động.

“OK” – Lilly nói – “Mia… Mình không biết có chuyện gì giữa hai người nhưng cậu đang làm tan vỡ trái tim anh ấy. Lý do duy nhất mình không chạy qua nhà cậu

và nện cho cậu một trận là vì mình có thể thấy trái tim cậu bây giờ cũng không hề khá hơn anh ấy một tẹo nào. Cậu phải nói chuyện với anh ấy. Chỉ cần nói với anh ấy một lần thôi. Mình đảm bảo dù có chuyện gì thì hai người cũng dàn xếp được với nhau. Chỉ cần cậu chịu gặp anh ấy và NÓI CHUYỆN. OK?”

Mình chẳng nói lại được câu nào, bởi mình vẫn đang khóc tu tu.

Nếu mình có thể ngừng khóc một giây, có lẽ câu trả lời sẽ là: “Muộn quá rồi Lilly ạ. Không có gì để nói giữa bọn mình nữa”.

Bởi vì đúng là giữa bọn mình không còn gì để nói.

Mình nhớ anh ấy quá mất thôi. Mặc dù anh ấy còn chưa hề đi.

Thứ 6,ngày 10 tháng 9,giờ Kỹ năng viết nhập môn

TÔI,MỘT CÔNG CHÚA Ư???? ĐỪNG CÓ ĐÙA.

Kịch bản của Mia Themopolis

(bản thảo lần thứ nhất)

Cảnh 12

Tại chiếc bàn nhỏ trong sảnh Cây Cọ,khách sạn plaza ở thành phố New York. Một cô gái gầy nhẳng trước-sau-như-một với mái tóc bù xù chẳng- giống-ai (MIA THERMOPOLIS 14 tuổi) đang ngồi đối diện với một người đàn ông hói

gần hết đầu (bố của cô ta, HOÀNG TỬ PHILLIPE).Qua nét mặt của MIA.chúng ta có thể đoán được rằng ông bố vừa cho cô con gái của mình biết một tin không-lấy-làm-vui-vẻ-gì.

HOÀNG TỬ PHILLIPE

Con yêu,giờ đây con không còn là Mia Themopolis nữa.

MIA

(sửng sốt,hai mắt chớp lia lịa)

Không phải Mia ý ạ? Thế con là ai?

HOÀNG TỬ PHILLIPE

Con là Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo,Công chúa xứ Genovia.

MIA

(bật dậy khỏi bàn,rút ra từ trong cặp sách một chiếc phi tiêu)

Bố! Cẩn thận!

Một đoàn NINJA từ trên sàn nhà tuột dây xuống. MIA đá bay chiếc bàn trước mặt,khiến cho cốc chén trên bàn bay tứ phía.Cô dùng chiếc phi tiêu trên tay gạt phăng những viên đạn đang bay tới tấp từ phía cuối phòng. KHÁCH DU LỊCH và NHN VIÊN PHỤC VỤ chạy toán loạn tìm chỗ nấp . Bố của cô mặt cắt không còn giọt máu đang trốn đằng sau chậu hoa. MIA tay ném phi tiêu,chân đá liên hoàn cước vào người mấy tên NINJA, hạ gục lần lượt từng tên một.

HOÀNG TỬ PHILLIPE

(khuôn mặt đầy cảm kích)

Mia – con đã học ném phi tiêu từ bao giờ vậy?

MIA

(mặt tỉnh bơ)

Nhiều năm nay con đã là thành viên Hiệp hội diệt trừ ác quỷ của Vatican. Bố không biết sao?

HOÀNG TỬ PHILLIPE

Bố không biết. Bố đã đáng giá sai về con,Mia ạ. Con không phải là một công chúa bình thường.

MIA

Đúng vậy bố ạ. Con không phải là một công chúa bình thường.

Điểm F

Mia, đây là một câu chuyện hoàn toàn dựa trên trí tưởng tượng của em. Trong khi đề bài là miêu tả con vật nuôi yêu quí của em. Lạc đề hoàn toàn.

-Cô C.Martinez

Thứ 6,ngày 10 tháng 9, giờ Tiếng Anh

Cậu không sao chứ?

Mình không sao, Tina. Cám ơn cậu.

Trông cậu hơi ...xanh.Mắt cậu đỏ hoe.

À,ừ. Đêm qua mình không ngủ được tẹo nào.

Cậu đã nói chuyện với anh Michael chưa?

Chưa,chưa gặp.

Anh ấy không gọi sao? Nhắn tin cũng không?

À, có. Nhưng mình không nhắn lại. Tina,mình chẳng biết NÓI GÌ cả.

Cũng phải. Nhưng nếu anh ấy đã xin lỗi, chẳng phải cậu nên tha thứ cho anh ấy sao ?

Anh ấy không hề xin lỗi gì cả Tina ạ. Anh ấy không nghĩ là đã làm gì sai !!!

Không thể kết thúc thế này được. Hai người không thể chia tay nhau. Cậu và Michael yêu nhau thế cơ mà!!!!!

Chính Michael nói,trong một email anh ấy mới viết- rằng có lẽ chư thế này lại tốt hơn cho cả hai. Rằng bọn mình nên hẹn hòvới người khác trong khi anh ấy đi xa.

ANH ẤY NÓI VẬY SAO????

Anh ấy không nói là ANH ẤY sẽ hẹn hò với người khác nhưng anh ấy thấy hoàn toàn thấy ok nếu mình muốn hẹn hò với người khác

Đợi chút,anh ấy thực sự CÓ NÓI VẬY sao?

Ừ, đúng vậy

Ôi,Mia! Mình không biết phải nói thế nào nhưng- cậu có nghĩ có thể cuốn Món

quà quí giá đã nói sai không? Vì trong các cuồn thiểu thuyết lãng mạn mình hay đọc- Viên tộc trưởng và Cô dâu Công chúa và Viên tộc trưởng và cô thư kí xinh đẹp- không có ông tộc trưởng nào mà còn nguyên vẹn cả. Nhưng mối quan hệ của họ với người bạn gái của mình đều vẫn rất ổn.

Mình thật không muốn viết toẹt ra ý mình muốn nói. Nhưng ai đó CẦN PHẢI làm điều đó. Bởi vì Tina không thể sống trong thế giới Tinaland mãi được.

Tina, đó chỉ là trong tiểu thuyết mà thôi,sách vở hết.

Nhưng Tina không hề lùi bước.

Cuốn Món quà quí giá cũng là tiểu thuyết

mà.Làm sao chỉ có nó đúng còn mấy cuốn tiểu thuyết về tộc trưởng của mình thì không?

Tina,không có ông tộc trưởng nào trong mấy cuốn tiểu thuyết đõ ngủ với Judith Gershner rồi NÓI DỐI về chuyện đó, được chưa? Không có ông tộc trưởng nào trong mấy cuốn sách đó chế tạo ra được một cánh tay rô-bôt phẫu thuật và sắp sửa đi Nhật trong vòng một năm. Hoặc hơn. Và nếu có thì họ cũng sẽ đem cô dâu Công chúa hay cô Thư kí xinh đẹp của mình THEO CÙNG.

Mình biết. chỉ là...theo mình cậu nên cho anh Michael thêm một cơ hội.

Làm sao mình làm thế được? Giờ cứ

nghĩ tới anh ấy là mình tưởng tượng ra cảnh hai người họ ôm hôn nhau. Đó là còn NHẸ đấy.

Ừ,mình cũng trải qua tình trạng tương tự khi biết chuyện của Lilly và Boris mà. Nhưng sau một thời gian nó sẽ qua ý mà, Mia. Thật đấy.Vài ngày nữa là cậu không còn nghĩ tới Judith Gershner nữa đâu. Cậu sẽ chỉ nhớ tói anh Michael mà thôi.

Cám ơn cậu,Tina. Mình hiểu cậu muốn nói gì. Thật đấy. Nhưng vấn đề là, chỉ vài ngày nữa- à không,vài GIỜ nữa- là Michael bay rồi. Có khi mãi mãi không quay lại!

Mia! Ôi,mình xin lỗi! Mình không có ý muốn làm cậu hlóc đâu!

Không phải tịa cậu ,Tina. Tại mình. Mình chỉ....Mình chỉ.....

Mia! được rồi. Cậu không phải viết một chữ nào nữa, Mình sẽ im ngay bây giờ.

Không thể tin được mình đang ngồi khóc giữa lớp tiêng Anh!!!!

Một đằng mình ước gì Michael là một tộc trưởng, còn mình là cô dâu Công chúa hay cô thư kí xinh đẹp của anh. Mình biết như thế là đi ngược lại tôn chỉ nam nữ bình quyền của mình.

Nhưng thà anh ấy đưa mình cùng đi phiêu bạt trên sa mạc (bởi điều đó chứng tỏ anh ấy có quan tâm tới mình) còn hơn là bỏ mình bơ vơ,rồi một mình bay sang Nhật như thế.

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,giờ tiếng Pháp

Mia,có thật không?

Thật, Perin ạ. Đúng là anh Michael thừa nhận là anh ấy đã quan hệ với Judith Gershner và anh ấy sẽ bay sang Nhật ngày hôm nay. Và bọn mình đã chia tay.Mình cảm thấy rất buồn.Nhưng mình không muốn lại khóc ròng trong giờ tiêng Pháp nữa,vì thế làm ơn không nói về chuyện này được không?

À ừ.mình không định hỏi chuyện đó.Mình muốn hỏi có thật cậu biết phải làm sao nếu có sóng thần ập vào NewYyork không?

À,chuyện đó. Ừ đúng. Mình biết thật.

Mình rất tiếc về chuyện cậu và Michael. Mình không biết. Vậy là giờ cậu lại một mình ?

Mình cũng chưa nghĩ ra điều này. Ừ ,giờ mình lại chỉ có một mình.

Cậu có muốn tới nhà mình ngủ tối nay không ?

Cám ơn cậu,Perin. Nhưng mình nghĩ mình sẽ về nhà và đánh một giấc thôi. Nói thật là mình thấy không được khoẻ cho lắm.

Ok. Ráng giữ sức khoẻ nha !

Cám ơn cậu !

Que’est-ce que c’est que le mérite incroyable d’une femme.vous demandez

? Selon la chaine douze ,le merite incroyable d’une femme est sa capacité de nourrir ses enfants. Une femme avec une carrière ? Ca, c’est une femme qui n’adore pas ses enfants, ou son mari. Elle n’est pas une chrétinne ! Elle est une serveuse du diable !

Mes camarades et moi nous nous sommes regardes les unes les autres. Nous avons changé le chaine . Et juste a l’heure !

117+76= chỉ 193 !!! Mình cần thêm 7 từ nữa.

À à… còn cái tực đề . Và TÊN MÌNH nữa :

Une Emission Plaine d’Action

Par

Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo Thermopolis

XONG!!!!

Ít nhất hôm nay cũng có MỘT VIỆC theo đúng ý mình.

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,giữa giờ tiếng pháp và giờ ăn trưa

Điện thoại mình rung. Michael nhắn tin cho mình như sau :

MICHAEL : Ít nhất hãy để anh đến và cố giải thích cho em hiểu. Mặc dù anh biết sẽ không hề dễ dàng bởi vì anh vẫn không biết thực ra mình đã làm gì sai.

Anh ấy đang nói gì thế, tới và cố giải

thích ư ? Làm sao anh ấy tới và cố giải thích cho mình hiểu đây ? mình ĐANG Ở TRƯỜNG mà !!

Làm sao anh ấy vẫn chưa biết mình làm sai chuyện gì ????

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,giờ ăn trưa

Mình chẳng thèm quan tấm nữa. CỨ MẶC CHO MỌI NGƯỜI chỉ trỏ. Đây là món ngon nhất mình từng được ăn ở cái căng tin này. Giá mình biết món bánh nhân thịt hoá ra tuyệt vời như thế này sớm hơn !!! Trước giờ mình chỉ dám nhìn mọi người ăn thôi.

Mình chẳng quan tâm mọi người có đang nhìn mình chằm chằm như đười ươi xổng chuồng. Mặc dù ăn là vậy,mình vẫn thấy

thương xót cho các loài động vật.

Xét cho cùng thì số phận đã an bài cho chúng. Phải dựa vào vận may thôi. Thế giới vốn là một nơi không công bằng mà. Đôi khi ta là cái kính chắn gió. Nhưng có lúc lại chỉ là một con bọ.

Trích lời từ một bài hát yêu thích của mẹ.

Nếu trên quả thực có kiếp luân hồi. có lẽ kiếp sau mình sẽ đầu thai làm bò. Cả cuộc đời của mình sẽ chỉ chui lủi trong cái chuồng chật chội,cho tới khi có người tới tròng dây thừng vào cổ mình kéo đi lột da,sau đó dùng cái da đó để may thành váy ngắn, số thịt còn lại làm bánh hamburger để cho mấy đứa con gái

kiểu như Judith Gershner ăn ngấu nghiến. Số phận mình thật bi đát! Đó chính là kiếp luân hồi của con người, phải chịu thôi!

Giờ mình chẳng cần phải suy nghĩ gì nữa….

Lilly hình như cũng nghĩ y như mình. Và cô nàng đang không thể tin vào những gì vừ được chứng kiến.

“Một cái bánh nhân thịt ư,Mia?”_ cậu ấy nhìn trân trối vào khay thức ăn của mình-“Cậu đang ăn bánh NHN THỊT ư??”

“Mình chẳng quan tâm nữa” _mình tỉnh bơ gặm bánh tiếp. Bởi vì đúng là vậy,mình không quan tâm đến bất cứ

chuyện gì nữa. Minhg giờ theo trường phái “kệ”.

“Cậu và anh trai mình”_Lilly tiếp tục _ “cãi nhau rồi cậu quyết định chia tay với anh ấy.và bây giờ ngồi đây ăn bánh nhân thịt ư? Anh ấy nói đúng.Cậu đúng là MẤT TRÍ rồi”.

Nghe thấy câu đó mình nhả ngay miếng bánh đang ăn dở ra.

“Anh ấy nói vậy sao?”_Mình sẵng giọng hỏi lại.Mình chẳng quan tâm mọi người có đang vểnh tai lên nghe cuộc hội thoại của mình hay không. Từ J.P,Boris,Ling Su,Tina đến Perin. Việc gì phải bận tâm chứ? Mình giờ còn thiết cái gì nữa đâu_” Michael nói mình bị mất trí sao?”

“Đại loại là thế”_Lilly nói_ “Và sự thật là cậu đang ngồi đây ăn bánh nhân thịt cũng chứng minh được điều đó. Từ hồi 6 tuổi tới giờ cậu chưa từng ăn một miếng thịt nào cả”

“Ừ thì có lẽ giờ là lúc mình cần phải ăn thịt lại, được chưa?” _mình nói_”Mình cần bổ sung thêm ít protein để không còn đưa ra những quyết định ngu ngốc nữa”

“Cậu đang nói về cái quyết định nào thế? Nhiều như thế đếm sao hết!”_ Lilly mỉa mai nói.

“Lilly”_J.P nghiêm giọng nói khẽ_ “em thôi đi được rồi đấy.”

Lilly giật thót mình quay lại nhìn J.P. Cô nàng có vẻ hơi bất ngờ trước sự can

thiệp của J.P,một điều trước giờ anh ấy chưa bao giờ làm.

Nhưng đã quá trễ,bởi nước mắt mình lại đang trào ra chan chứa,không ngừng lại được. MỘT LẦN NỮA.

Xem ra mình vẫn chưa theo trường phái "kệ" được rồi.

"Nếu anh ấy nghĩ mình mất trí"_Mình thổn thức nói_ "thì đúng là anh ấy KHÔNG HIỂU MÌNH MỘT TẸO NÀO CẢ.mình KHÔNG mất trí. chỉ là mình không thể CHỊU ĐỰNG nổi nữa"

"chịu đựng chuyện gì?"_Lilly vặc lại_"Một người bạn trai yêu cậu nhiều như vậy,chấp nhận xa cậu suốt mấy tháng hè ròng rã trong khi cậu bay sang tít tận

Genovia.Miệt mài nghiên cứu ra công nghệ tiên tiến có thể làm thay đổi toàn bộ lịch sử ngành y để có thể chứng tỏ rằng anh ấy hoàn toàn xứng đáng với cậu. Vậy mà xem cậu đã làm gì? Dội cả gáo nước lạnh vào mặt anh ấy khi anh ấy quyết định đi xa một thời gian để hoàn thành kế hoạch của mình?”

Mình đứng đó nhìn chằm chằm vào mặt Lilly, mặc dù qua làn nước mắt này thật khó để nhìn thấy gì rõ ràng nữa.

“Không phải như thế”_Mình vớt vát_”Cậu biết mà”.

“Mình chỉ biết một điều : cậu nổi điên lên với anh ấy vì trong suốt thời gian qua anh ấy không kể cho cậu biết chuyện mà

anh ấy ĐOÁN TRƯỚC được rằng cậu sẽ không thể thông cảm và sẽ nghiêm trọng hoá mọi chuyện lên. Bởi xưa nay bản chất của cậu là vậy ,lúc nào cũng nghiêm trọng hoá mọi chuyện, dù là nhỏ nhất. Anh ấy chỉ không muốn cậu phải đau đầu vì một chuyện cỏn con kiểu ấy…”

“Việc anh ấy làm”_Mình hổn hển nói_”không hề CỎN CON…”

“Thôi xin cậu”_ Lilly nạt lại _”Tina đã kể cho mình nghe hết về cái quyển sách vớ vẩn của bà cô cậu ấy rồi. Cậu thực sự ngu dốt đến độ không nhận ra rằng mấy cái thứ “Món quà quí giá” nhảm nhí đó thực ra chỉ là một cách đàn ông kiểm soát đàn bà để họ không thể đi lăng nhăng với những người đàn ông khác và

để đảm bảo huyết thống con cái của mình sao?”

“Gượm đã…”_mình sụt sịt chặn lời Lilly_”CHẲNG CÓ GÌ SAI khi chờ đợi đúng người mình yêu cả”.

“Tất nhiên là không sai rồi”_Cô nàng vẫn không chịu nhường bước _” cậu hoàn toàn có thể sống với niềm tin ấy của cậu. Nhưng LÊN ÁN người khác vì họ không có chung một niềm tin đó thì SAI. Điều đó có khác gì mấy người ở trung đông lên án phụ nữ,chôn sống họ tới cổ rồi ném đá cho tới chết? Cậu hãy nghĩ lại đi,CHÍNH CẬU là người đang trừng phạt người khác chỉ vì không cùng quan điểm sống VỚI CẬU”.

Câu nói đó của Lilly làm mình không kiềm chế thêm được nữa,bật khóc tu tu trước mặt mọi người. Cậu ấy dám so sánh mình với những người xấu xa kia ư?

Cậu ấy vẫn không chịu thôi,tiếp tục lên án mình:

“Tại sao cậu không thừa nhận nguyên nhân chính THỰC SỰ của cuộc cãi nhau giữa cậu và Michael đi Mia? Cậu tức giận bởi Michael không chịu làm theo ý cậu và ngoan ngoãn ở lại New York theo chân cậu như một con chó trung thành.Bởi vì anh ấy có chính kiến riêng của mình và anh ấy muốn dùng thực lực để khẳng định BẢN THN. Đó mới là nguyên nhân chính của sự việc.Cậu ĐỪNG chối làm gì cho mất thời gian!”

Đúng lúc đó anh J.P đứng dậy ,kéo tay Lilly: “Đi nào,chúng ta ra ngoài một chút!”_Và lôi cô nàng ra khỏi căng tin.

Còn mình ngồi trơ ở đó khóc tức tưởi, nước mắt rơi lã chã ướt đẫm cả cái bánh nhân thịt đang ăn dở trên bàn.

Không sai.Mình là một đứa ăn thịt đáng thương!

Boris vỗ nhẹ vào vai mình an ủi : “Đừng khóc nữa,Mia.Mình nghĩ cậu đang làm đúng.Các mối quan hệ xa thường không có kết quả.Thà chia tay sớm như thế này còn hơn”

“Boris!”_Tina quát.

“Không”_Mình nói_”cậu ấy nói đúng”.

Boris nói không sai.

Giá mà những gì cậu ấy nói là sai.

Giá mà mình chết quách đi cho rồi.

Mình quyết định đứng dậy mua một cái bánh thật nhiều nhân thịt khác!!!

Thứ 6,ngày 10 tháng 9,giờ NK&TN

Mình đã định nghỉ môn này rồi.Một phần vì sau khi ăn bánh nhân thịt mình thấy không được tỉnh táo cho lắm. Đáng ra mình không cho thêm nhiều thịt như thế!

Nhưng nguyên nhân chính vẫn là mình không muốn nhìn thấy mặt Lilly.Nhất là kho giờ này không có anh J.P để chế ngự cô nàng.

Cuối cùng mình cũng quyết định không

trốn học bởi mình có thể gặp rắc rối to với cô hiệu trưởng Gupta.Mà giờ mình không hề muốn bị lôi cổ xuống phòng Hiệu trưởng một tí nào.

Mình đã xin được dưới phòng y tế ít thuốc tồi nên cũng ổn.

Thật may là mình không nghỉ học.Vì vừa bước vào lớp việc đầu tiên mình nhìn thấy chính là Lilly ĐANG NGỒI KHÓC.

Không phải mình vui vì thấy cậu ấy đang khóc. Mình vui vì giờ người cậu ấy cần là mình.Chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra.Một chuyện gì đó cực kì nghiêm trọng.

Boris đang đứng bên cạnh mặt đầy căng thẳng.Chắc cậu ta lại vừa nói nhăng nói cuội gì khiến Lilly khóc nấc lên.Nếu

không thì đâu phải làm mặt nghiêm trọng như thế.

“Cậu đã làm gì cậu ấy thế”_mình trố mắt hỏi. Đôi khi phải công nhận mặt Boris cực kì đáng ghét.Mặc dù cậu ấy không hề CÓ Ý như vậy .Cũng may từ hồi cặp kè với Tina tới giờ cậu ta đã bớt đáng ghét đi nhiều rồi.

“Cậu ấy đã như vậy khi mình vào lớp”_Boris xua tay chối_ ”Không phải tại mình!”

“Lilly”_Mình cúi xuống hỏi.Không thể tưởng tượng nổi chuyện gì mà khiến một người như Lilly có thể khóc thê lương như vậy.Rõ ràng không phải vì chuyện của Michael và mình rồi.Cậu ấy không

bao giờ rơi lệ vì những chuyện cỏn con như vậy.Xưa nay ít khi có chuyện gì có thể khiến Lilly nhà ta rơi lệ.Trừ khi….Mình há hốc mồm ngạc nhiên hỏi:”Lana Weinberger quyết định ra tranh cử rồi sao?”

“Không”_Lilly gắt lên,giữa những tiếng nức nở -“Giời ạ! Cậu nghĩ mình đi khóc ví mấy chuyện như thế sao?

“Ờ thì…”Mình bối rối thanh minh_”Thế có chuyện gì nào?”

“Mình không muốn nói về chuyện đó”_Lilly bướng bỉnh nói.

Nhưng mình nhận thấy cô nàn liếc qua nhìn Boris.Và quan trọng hơn là Boris cũng nhận thấy điều đó.

Sau ngần ấy thời gian được rèn luyện với Tina,Boris giờ đã biết cư xử hơn một chút.Cậu ấy từ tốn nói “Mình phải đi tập luyện chút đây”_sau dó quay lưng đi vào phòng chứa đồ.

“Rồi,cậu ấy đi rồi.Giờ thì kể cho mình nghe xem nào”.

Lilly hít một hơi thật sâu, đưa mắt đảo một còng quanh phòng-mấy người đang hóng chuyện nãy giờ vội thụp đầu xuống,giả vờ như đang bận rộn với công việc riêng của mình,một điều mà chưa bao giờ xảy ra trong cái lớp này nếu không có mặt cô Hill ở trong phòng (Nhưng cũng hiếm khi bọn mình thấy bóng dáng cô ấy). Lilly thì thầm vào tai mình:” J.P vừa chia tay với mình!”

Mình sửng sốt:” cái gì?”

“Cậu nghe thấy rồi đấy”_Lilly giơ tay lên lấy tay áo lau nước mắt,tạo thành một vệt dài mascara đen xì trên mặt_”Anh ấy đá mình”.

Cũng may mình kịp kéo cái ghế ra ngồi cùng Lilly,nếu không chắc ngã bổ chửng ra sàn lớp rồi.

“Cậu đùa à?”_mình không biết nói câu noà khác bởi mình vẫn đang quá sốc.

“Nhưng tại sao?_mình hỏi_”Khi nào?”

“Vừa xong”_Lilly nói _”bên ngoài cổng trường,cạnh bức sư tử Joe.Anh ấy nói rất có lỗi với mình,nhưng anh ấy không hề có tình cảm với mình,như mình dành cho

anh ấy.Anh ấy nói trân trọng mình với tư cách là một người bạn,chứ chưa bao giờ yêu mình!”

Mình ngồi chết trân ra nhìn cô bạn thân.Tự dưng mình thấy chuyện này còn khủng khiếp hơn cả những gì Michael đã làm với mình.

Bởi anh ấy chưa bao giờ nói anh ấy không yêu mình.

“Ôi!Lilly”_mình thở hắt ra.Mình thấy thương cậu ấy thế không biết!!!_” Ôi,Lilly,mình rất tiếc”.

“Mình cũng vậy”_Lilly vẫn giơ tay lên liên tục lau nước mắt_”Mình thấy tiếc là trong suốt thời gian qua đã ngu ngốc không chịu thừa nhận cái điều mà mình

BIẾT RẤT RÕ không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra”.

“Ý cậu là sao?”_mình ú ớ không hiểu.

“Lần đầu tiên khi mình nói yêu anh ấy ,J.P chỉ đáp lại một câu “ cám ơn em“.Đáng ra mình phải nhận ra đó là dấu hiệu chứng tỏ anh ấy không hề có tình cảm gì với mình.Cậu có nghĩ vậy không?“

“Nhưng chẳng phải chúng mình thống nhất đó là vì anh ấy không quen với việc con gái chủ động hay sao ? “_mình nói_ “Tina đã từng nói…’’

‘‘Anh ấy giống nhân vật Ác thú trong vở nhạc kịch Người đẹp và ác thú,không quen với tình yêu của con người và luôn

không biết phải thổ lộ ra sao chứ gì ? .Nghe này,Tina đã sai.Anh ấy không phải không biết pahỉ thổ lộ ra sao.J.P chỉ là không yêu mònh và không muốn là tổn thương đến tình cảm của mình nên đã không nói ra.Vì thế anh ấy chỉ chiều theo mình,trong suốt thời gian vừa qua’’.

Mình nín thở không tốt ra được tiếng nào.

‘’ Ồ ,Lilly ! Không phải vậy đâu ! có lẽ anh ấy đã nghĩ rằng có thể…’’.

‘‘C ó thể sẽ dần yêu mình ?’’_Lilly nhếch miệng cười cay đắng_ ‘‘Ừ,nhưng cuối cùng vẫn không thành công’’.

‘‘ Lilly ơi !’’_mình quàng tay qua vai cô bạn thân vỗ về an ủi. Giờ mình chỉ muốn

đạp cho J.P một phát.Cứ thử xuất hiện trước mật mình xem.Không thể tin được anh ấy nỡ đối xử với bạn mình như vậy.

Ngay tại trường nữa chứ !Không có chỗ nào kín đáo hơn sao ? Tại sao anh ấy không đợi tới khi hai người chỉ có một mình ở một nơi riêng tư một chút,như quán Piza Ray chẳng hạn, để Lilly có thể âm thầm khóc một mình.Bọn con trai bị làm sao thế không biết ?

Mình sẽ trừng phạt anh ta .Thật đấy.

Mình cũng không ngờ là mình vừa nói mấy từ đó ra thành tiếng,cho tới khi Lilly nắm lấy cổ tay mình ngăn lại : ‘‘Mia. Không. Đừng !’’

‘‘Đừng làm gì ?’’_Mình ngây người ra

hỏi.

“Đừng nói gì với anh ấy về chuyện này.thật đấy.Tất cả là lỗi của mình.Mình…Minh vốn đã biết từ lâu là anh ấy không hề yêu mình”.

“Cái gì?”_Mình đã từng nghe câu nói kiểu này hơi bị nhiều rồi.Nạn nhân của mấy thằng bạn trai chẳng ra gì thường xuyên đổ lỗi cho bản thân vì những gì xảy ra trong mối quan hệ của họ.

Nhưng không ngờ.Lilly,Chứ không phải ai khác,cũng có suy nghĩ thiển cận như vậy.

“Cậu đang lảm nhảm cái quái gì thế ?Cậu đã biết trước là sao ?Rõ ràng cậu không hề biế.Nếu không cậu đã không…”

“Không, đúng là như thế…”_giọng Lilly lạc đi vì khóc nhiều _ “khi anh ấy không nói yêu mình,mình đã nghi ngờ có cái gì đó không ổn.Nhưng,như cậu nói đấy ,mình đã hi vọng ânh ấy cố gắng yêu mình.Vì thế mình quyết định ở bên cạnh anh ấy,thay vì rút lui_điều đáng ra mình phải làm. Đây không phải là lỗi của J.P.Anh ấy đã cố gắng lắm rồi,Mia ạ.Thật đấy.Cũng may là anh ấy thành thật với mình và không lợi dụng tình cảm của mình.Anh ấy đã có thể,nhưng đã không làm vậy”

“Khoan…vậy ý cậu là hai người chua bao giờ…”

Lilly nheo mắt lại nhìn mình : “Lại bắt đầu đấy, đừng mong moi được tin gì từ

mình.Mình có thể đang rất buồn nhưng mình không mất trí.Chúng ta vẫn còn cuộc bầu cử phải chuẩn bị”.

Mình gục đầu xuống bàn chua chát : “Lilly.Mình không thể.Mình chịu thôi.Cậu không thấy là mình đang thất tình sao ? ”

“Mình cũng đang thất tình mà ”_Lilly kiên quyết _ ‘’Và trí não của mình vẫn hoạt động tốt.Phụ nữ cần đàn ông như cá cần xe đạp’’.

Mình rất ghét câu ví von này của Lilly.Dám cược là đám cá chắc chắn sẽ muốn sở hữu một cái xe đạp nếu chúng có chân.

“Nghe này,C2G” _Cô nàng hạ giọng tỉ tê

_“Về chuyện của cậu và anh trai mình,mình rất tiếc.”

“Cám ơn cậu”_Mình nói,mũi lại thấy cay cay.Chỉ vài giây nữa là nước mắt lại trào ra như suối mất.

“Nhưng mình vẫn không hiểu”

“Tất nhiên là cậu không hiểu rồi ”_Mình nhìn chăm chăm xuống mặt bàn _ “Cậu là em gái anh ấy ,cậu phải bênh anh trai là đúng rồi”.

“có thể mình là em gái anh ấy thật ”_Lilly nói_ “Nhưng mình là bạn thân nhất cảu cậu.Mình biết là cậu giận anh ấy,nhưng nói thật…chuyện anh ấy làm có gì nghiêm trọng đến thế đâu ? Ừ thì anh ấy quan hệ với Judith Gershner

thật,nhưng có phải anh ấy làm chuyện đó trong lúc cậu và anh ấy hẹn hò đâu”

“Nhưng với mình thì điều đó không chấp nhận được ”_mình vẫn kiên quyết_“Mình không bao giờ nghĩ Michael lại có thể làm một chuyện như vậy.Quan hệ với một người mà anh ấy không hề yêu.Sau đó NÓI DỐI mình về điều đó.Mình biết cậu cho rằng mình đang cố áp đặt quan điểm sống của mình vào Michael ,nhưng xưa nay mình luôn nghĩ hai bọn mình cùng quan điểm về mọi chuyện. Và giờ mình mới phát hiện ra anh ấy….giống với Josh Richter hơn là mình !”

“Josh Richter á”_Lilly trợn tròn mắt_“Ôi giờ,xin cậu đấy.Anh trai mình không một tẹo teo nào giống Josh richter cả”.

“Có đấy,quan hệ với mấy đứa con gái mà họ thậm chí không hề yêu”.

“Sai,người như Josh Richter sẽ lợi dụng mấy đứa con gái thích hắn,sau đó làm tan nát trái tim của họ”

Mình lập tức ngẩng đầu lên khỏi bàn : “Ý cậu là như cậu và JP ?” Mình cố moi thêm thông tin từ cô bạn thân,một cách khéo léo.

“Khá lắm ,Mia. Nhưng mình đã bảo là mình không mắc bẫy cậu đâu”_Lilly nhíu mày nói.

Haizz….Lại lộ tẩy rồi !

“Mia,chuyện cậu không thể bỏ qua vụ anh Michael đã từng thân với cô gái khác

trước kia là cực kì ngu xuẩn”

Giờ đến lượt mình nhíu mày nhìn Lilly : “Ý cậu NHỮNG CÔ GÁI là sao ?”

“Thì cái cô hồi đi cắm trại….”

“CÔ GÁI HỒI ĐI CẮM TRẠI NÀO ???”_mình hét lên đến nối Boris phải ló đầu ra khỏi phòng chứa đồ xem chuyện gì đang xảy ra.

“Cậu có bình tĩnh lại đi không ?”_Lilly cau có nhìn mình khó chịu_ “Họ chỉ nắm tay và hôn nhau thôi.Hồi đó anh ấy mới học lớp 9 mà”

“Cô ấy xinh không ? ”_Mình hỏi tới tấp_ “Cô ấy là ai ? cắm ở trại nào ?”

“Cậu”_Lilly nói _ “Cần phải được điều

trị. Giờ làm ơn nói về chuyện khác đi được không ? Chúng ta cần chuẩn bị cho bài diễn văn sắp tới của cậu”.

“Cái gì của mình ?”

“Bài diễn văn của cậu.Cậu nghĩ chỉ vì chúng ta chia tay với bạn trai mà chúng ta sẽ không làm gì cải thiện môi trường học hành của mình sao ?Còn cả sứ mệnh dẫn dắt các em khoá dưới một tương lai tươi sáng hơn nữa.”

“Ôi,không”_mình rền rĩ ,vò đầu bứt tai.

“Rồi,nhớ là hôm nay cậu có bài diễn văn trước hội đồng nhà trường đấy”

Mình nuốt nước bọt cái ực : “Lilly.Sẽ không có chuyện đó đâu”

“Cậu không có sựu lựa chọn nào đâu,C2G ạ”_Lilly nói_“Tuần này mình sẽ để cho cậu tự do,vì mấy chuyện vừa xảy ra với Michael .Nhưng bài diễn văn thì mình không thể làm thay cho cậu.Cậu sẽ phải lên đó và nói thôi.Mình biết cậu chưa hề chuẩn bị gì nên mình đã tự ý làm hết mọi việc cho cậu rồi”_cô nàng dúi vào tay mình mẩu giấy,kín đặc chữ viết tay của Lilly_“Đó là câu trả lời cho những vấn đề mà mình đã đưa ra trong sấp tờ rơi ở căng tin.Cậu biết rồi đấy,phải làm gì trong trường hợp có bão lốc,khủng bố…Không có gì mới cả. Ít nhất là đối với cậu.Chuyện này dễ như trở bàn tay thôi”.

“Nếu mình làm thế”_mình nói_“cậu sẽ

nói cho mình nghe đúng không ? Chuyện cậu và anh JP đã làm hồi hè vừa qua”

“Đó là động lực duy nhất cho vụ tranh cử lần này của cậu đó hả ?”_Lilly hỏi.

“Ớ.”

“Chúa ơi.Cậu thật….trẻ con. OK,làm đi rồi mình sẽ nói.Cậu đúng là nữ hoàng thất bại !”

Mình chẳng lấy làm buồn vì câu nói đó của Lilly.Bởi cậu ấy nói đúng.Mình LÀ một đứa thất bại.Cậu ấy chỉ không biết là mình thất bại đến mức nào thôi.

Mình cũng biết đằng sau khuôn mặt sắt đá ấy,Lilly thực sự đang bị tổn thương bên trong.Làm sao không đau khổ cho

được khi mà cậu ấy dành nhiều tình cảm cho JP đến vậy ? Chưa bao giừo mình thấy cậu ấy quỵ luỵ vì người con trai nào như với JP.

Thật,không hiểu sao anh ta nỡ đối xử với bạn mình như vậy.Mình đã cho rằng anh ấy là người tốt cơ đấy !

Giờ mình không biết còn có thể làm bạn với J.P được nữa không,chứ đừng nói làm nhóm cùng.

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,giờ Hoá

J.P cư xử như không có gì xảy ra ! như thể mình chưa biết chuyện anh ấy và Lilly !

“Em sao rồi,Mia ?”_anh ấy vui vẻ cười

nói ngồi xuống bên cạnh mình,mặt lộ rõ vẻ quan tâm với mình. VỚI MÌNH! Trong khi anh ta vừa làm tan nát trái tim cô bạn thân nhất của mình.

“Ổn ạ”_mình buột miệng nói,quên béng mất là trên đường tới lớp mình vừa quyết định là sẽ không bao giờ nói chuyện với J.P nữa.

Ok,J.P không hẳn là hoàn tòan có lỗi ,bởi vì ngay từ ban đầu anh ấy đã không có tình cảm với Lilly.Nhưng đáng ra anh ấy phải nói ra điều đó sớm hơn_khi Lilly thổ lộ tình cảm của mình với anh ấy hồi tháng 5 vừa qua _thay vì cứ để cậu ấy nuôi hi vọng suốt thời gian qua.

Ối,Kenny vừa chuyền thư cho mình:

Mia_mình rất tiếc khi nghe chuyện của cậu và anh Michael chia tay.Nếu mình có thể giúp được gì thì cứ nói nhé_Kenny.

Kenny thật dễ thương! Không hiểu sao cậu ấy vẫn chưa có bạn gái. Ê,biết đâu Lilly…

Không,không.Cậu ấy không phải týp con trai Lilly thích,nhất là cậu ấy còn ít cân hơn cả Lilly.

Cám ơn cậu,Kenny.Chỉ cần giúp mình hiểu mấy thứ hoá học rắc rối này là mình biết ơn cậu lắm rồi.

Không có gì,Mia!Mình luôn ở bên cạnh ủng hộ cậu.Nếu tối nay cậu không bận thì qua nhà mình,bọn mình sẽ cùng ôn bài.Mình thấy cậu không hiểu mấy

nguyên tố hoá học này cho lắm thì phải. Còn nữa,mẹ mình vừa mới đi chợ hôm qua ,nên tủ lạnh đầy thịt hun khói đó.Thấy mọi người bảo giờ cậu ăn thịt rồi.

Aaaaaa,Cậu ấy thật tuyệt! Người tốt bụng như vậy CẦN PHẢI có bạn gái ngay,có khi cậu ấy hợp với Perin không biết chừng????

Ồ,cám ơn cậu.Cậu thật dễ thương! Nhưng tối nay thì mình không thể.Giờ ầu mình quay mòng mòng,chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

OK,lờ đề nghj đó của mình luôn có hiệu lực bất cứ lúc nào cậu muốn.Cậu không phải sợ môn Hoá đâu.Dễ lắm,miễn cậu

tập tring một chút là được.

Được vậy thì tốt quá.Cám ơn cậu lần nữa nhé!

Hay thật!

Ôi Chúa ơi,J.P vừa mới chuyền thư cho mình! Làm sao anh ta DÁM? Anh ấy thừa biết Lilly có giờ NK&TN cùng với mình sau bữa trưa.Và chắc chắn cậu ấy sẽ kể hết cho mình nghe mọi chuyện .Vậy mà anh ta còn dám mặt mũi nói chuyện với mình cơ đấy! sao anh ta DÁM chứ?

Mình sẽ không viết lại.Không là không.Mình lờ đi nhìn lên bảng.Môn hoá rất quan trọng.Dù là công chúa cũng cần phải biết. Để cho sau này.

Nhưng…..anh ấy đang nói về chuyện gì nhỉ? Chuyện gì hay??

Cái gì hay????

Không thể tin được là mình làm nhưu thế! Mình đã trả lơid anh ta.Mình MẮC BẪY rồi!!!

Thì việc em mới chỉ cô đơn chưa đầy 24h đã có một bầy sói nhào vào rồi!

!!!CÁI GÌ???? Sói nào???Anh ta ba hoa cái gì đấy???.Khoan…. KENNY sao? J.P bị điên thật rồi!

Kenny không phải là sói,cậu ấy chỉ tỏ ra quan tâm.

Nếu tự an ủi như thế thấy đỡ hơn thì em cứ việc nghĩ vậy. Mà THỰC RA em sao

rồi?

Ha! Chính anh ta là người khơi mào trước đấy nhá :

Em sao àh ? Được rồi, để em nói cho anh biết em ra sao.Em vẫn còn khá hơn rất nhiều trước khi anh chia tay với bạn thân của em !!!!

Rồi,xem anh trả lời CHUYỆN ĐÓ ra sao.

Ồ,cô ấy đã kể cho em nghe rồi.

Tất nhiên rồi !!!Anh nghĩ gì thế ??? Lilly và em kể cho nhau nghe mọi chuyện. Ừm,gần như mọi chuyện. J.P sao anh nỡ đối xử với cậu ấy như vậy ?

Anh rất tiếc.Anh không hề muốn như

vậy.Anh rất quý Lilly. Thực lòng đấy.Chỉ là không theo cái cách mà cô ấy thích anh.

Cậu ấy không chỉ đơn giản là thích anh đâu.Cậu ấy YÊU anh.Lilly đã nói điều đó với anh hồi tháng 5 rồi còn gì ? Nếu anh biết mình không yêu cậu ấy,tại sao khi đó không nói ra ? Tại sao phải để cậu ấy nuôi hi vọng suốt thời gian dài vừa qua ?

Thật anh cũng chả biết.Chắc anh hi vọng tình cảm của anh sẽ thay đổi.Nhưng tiếc là anh không làm được. Và hôm nay khi anh thấy cách cô ấy đối xử với em-ừm… anh chợt nhận ra rằng tình cảm của anh sẽ không bao giờ thay đổi theo chiều hướng đó.

Thấy cách cậu ấy đối xử với em ? Anh đang NÓI cái gì thế ?

Cô ấy đối xử với em thật tệ trong bữa trưa hôm nay.Về chuyện xảy ra giữa em và Michael.

Cái gì ???Lilly không hề tệ bạc với em !!!

Mia,cô ấy ví việc em chia tay với Michael ví anh ta lừa dối em với việc ném đá vào những người phụ nữ đi ngoại tình cho đến chết.

À,CHUYỆN ĐÓ sao ? Nhưng đó chỉ là …LILLY.Cậu ấy luôn như vậy.

Và đó không phải là týp người anh muốn ở bên.Hành động đó của cô ấy thể hiện

sự thiếu cám thông với người khác.Mà anh thực sự không thể tha thứ cho điều này.

Khoan…anh nói anh chia tay với Lilly là vì EM???

Ờ,một phần là vậy.

Ôi giời,tuyệt ! Mình đã không đủ chuyện phải đau đầu rồi hay sao mà giờ lại thêm chuyện này nữa ?Mình phải gánh thêm gánh nặng là nguyên nhân gây tan vỡ trái tim của Lilly.Giời đất ơi !

J.P,Lilly luôn như vậy.Em đã quen với chuyện đó rồi.Em không hề cảm thấy khó chịu hay gì cả.

Em CẦN phải thấy khó chịu,Mia.Em

xứng đáng được đối xử tốt hơn thế.Anh nghĩ em đã quá quen với việc bị mọi người đối xử tệ bạc rồi.Em coi đó là cách mọi người "Luôn như thế".Suy nghĩ như thế là lệch lạc,Mia ạ.Mọi người không thể tốt lên vì em bỏ qua cho họ hết lần này đến lần khác.Em cần phải đứng dậy phản kháng lại Michael vì những gì anh ấy đã làm với em.

Anh ấy NÓI cái gì thế không biết ????

Em không để mọi người đối xử tệ bạc với mình ! Em đã từng đập nát cái di động của Lana….À,khi đó anh chưa chuyển về đây Nhưng em đã làm thế đó !!

Anh không nói em CHƯA BAO GIỜ

dám đứng lên bảo vệ cho mình .Anh chỉ nói me mất rất nhiều thời gian để nghĩ cho bản thân mình.Em luôn chỉ nhìn thấy cái tốt của mọi người_ví dụ Kenny và hành động quyến rũ trơ tráo để em rơi vào vòng tay cậu ta,sau khi em vừa chia tay bạn trai chưa đầy 24h.

Em đã nói với anh rồi ! cậu ấy chỉ coi em là bạn !

Ôi dào cứ tự huyễn hoặc vậy đi.Anh mừng là em vẫn tỉnh táo về chuyện với anh Michael.Anh rất quý anh Michael nhưng anh ấy đã sai khi nói dối em về chuyện với Judith.Anh nghĩ sự trung thực luôn là điều quan trọng nhất trong mọi mối quan hệ.Và nếu Michael không thể trung thực với em về một điều cơ bản

như vậy thì là sao hai người có cơ hội gắn bó lâu dài với nhau ?

WOW,CUỐI CÙNG thì cũng có người chịu hiểu mình ! Xem ra J.P không tệ như mình nghĩ ! Đành rằng anh ấy bỏ Lilly thật, ở ngay giữa trường.

Nhưng anh ấy biết bản thân muốn gì,chứ không như mình.

Anh chỉ hi vọng rằng anh và em sẽ vẫn là bạn.Anh không muốn em quay ra ghét anh chỉ vì anh chia tay với Lilly.Anh không muốn điều đó làm ảnh hưởng đến tình bạn của CHÚNG TA.Bởi vì anh luôn coi em là bạn thân,Mia à…Một trong những người bạn thân nhất từ xưa tới nay của anh.

Ôi,Chúa ơi ! Thật cảm động làm sao.

Cám ơn anh,J.P.Em cũng luôn coi anh là một người bạn thân.Em không thể nói cho anh hiểu em biết ơn anh thế nào đâu,khi anh luôn đứng về phía em,chứ không phải phía Michael.Em nghĩ con trai THƯỜNG SẼ đứng về phái anh ấy.Họ hình như không hiểu được tại sao món quà quý giá nhất của mình chỉ nên trao tặng cho người mình yêu thật sự .Nếu anh trao nhầm nó cho người thậm chí không hề biết trân trọng thì sau này anh sẽ còn gì để tặng cho người thật sự quan tâm và trân trọng nó.

Chính xác ! đó là lí do tại sao anh vẫn giữ nó bên mình.

!!!!J.P vẫn chưa…. !!!!!

Wow.Anh ấy và mình quả đúng có rất nhiều điểm chung.

Điếu đó có nghĩa là Tina đã sai.Anh ấy và Lilly chưa bao giờ làm CHUYỆN ĐÓ !!!!

Mình sẽ không nói chuyện này cho Lilly biết.Rằng mình đã biết sựu thật.Cậu ấy đã quá đủ buồn trong ngày hôm nay rồi.Mình sẽ để cho cậu ấy tưởng rằng mình vẫn chưa biết sự thật,và thoả mãn với ý nghĩ dắt mũi được mình . Ít nhất thì đó là điều mình cớ thể làm hiện nay cho Lilly,vì dù sao cũng là lỗi của mình mà J.P và Lilly chia tay.

Hy vọng cậu ấy không bao giờ phát hiện

ra sự thật này!

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,giờ chuẩn bị cho toán tích phân

Ôi chúa ơi ! Ôi chúa ơi ! Ôi chúa ơi ! chuyện gì vừa xảy ra thế này ? Hay chỉ là tưởng thôi ?

KHÔNG THỂ có chuyện như vậy được .Bởi vì đơn giản là không thể !

Trừ việc….Trừ việc mình nghĩ nó đã xảy ra rồi !

Mình thấy buồn nôn quá đi.Tại sao mình lại đi ăn bánh nhân thịt làm gì cơ chứ ?

Các ngón tay của mình đang run rẩy … chữ viết nguệch ngoạc hết cả rồi … nhưng mình phải viết ra…nếu không đầu

mình sẽ nổ tung mất …Ok,chuyện là như vậy :

Mình đã biết ý Michael khi anh ấy nói sẽ tới và cố giải thích .

Anh ấy sẽ tới trường trung học ALBERT EINSTEIN chứ không phải đâu khác !

Và lên lớp hoá để gặp mình, đúng lúc mình vừ bước ra khỏi lớp cùng J.P.Chỉ có điều mình không hề nhận ra sự có mặt của Michael.

Ít nhất là cho tới khi J.P -người mình chắc chắn là cũng không nhận ra sự có mặt của Michael-quay sang hỏi mình : “chúng ta vẫn là bạn chứ ?” và mình trả lời “tất nhiên rồi !”,tiếp đó anh ý nói : “ ôm nhau một cái làm hoà nha”

“Tại sao không ?”_nói rồi mình dang tay ôm lấy anh ấy.

Mình cũng không hiểu tại sao mình hành động như vậy .có lẽ vì quá cảm động trước thiện chí của J.P và cảm thông với nỗi buồn của anh ý sau khi chia tay với Lilly .Việc tiếp theo mình biết là mình đang Hôn J.P.

Mình chỉ có ý hôn lên má anh ấy thôu.Nhưng đúng lúc anh ấy quay lại và kết quả là mình hôn lên môi J.P.

Chỉ chạm nhẹ thôi.Trong một giây.

Nhưng cũng vẫn gọi là hôn.Lên môi.

Chuyện đó cũng chẳng có gì để nói nếu khi đó hai tay mình đang vòng quanh cổ

anh ấy,mặt ngượng ngùng vì mình KHÔNG HỀ có ý định hôn J.P và quay đầu ra nhìn thấy Michael đang đứng đó.

Michael đứng chôn chân giữa hành lang đông nghẹt người,mặt sững sờ không thốt lên được tiếng nào.

Trong một giây,toàn thân mình lẫn lộn các loại cảm xúc khác nhau khi nhìn thấy Michael đứng đó,nhìn chăm chăm vào mình. Đầu tiên là hạnh phúc khi nhìn thấy Michael.Tiếp đó đau đớn –khi nhớ tới những gì anh ấy đã làm với mình và rằng bọn mình đã chia tay nhau.Cuối cùng là bối rối-vì không hiểu anh ấy tới trường làm gì trong khi đã tốt nghiệp từ lâu rồi.

Và rồi mình hiểu ra anh ấy tới đây là để

có giải thích như những gì đã viết trong tin nhắn.

Ánh mắt Michael chuyển từ mình sang J.P, đứng trơ như tượng vậy,tay vẫn đang đặt ở em mình lúc mình kiễng chân lên hôn anh ấy.Hình như anh ấy cũng quá bất ngờ nên không biết phải cử động ra sao nữa !_rồi từ J.P sang nhìn mình .

Mình biết RÕ anh ấy đang nghĩ gì.

Chắc hẳn anh ấy nghĩ giữa mình và J.P có chuyện gì đó.

Tất nhiên là không phải rồi.

“Michael”-mình gọi.

Nhưng đã quá muộn.Anh ấy đã quay lưng bỏ đi.

Bỏ đi như thể anh ấy chợt nhận ra bản thân đã mắc phải một sai lầm lớn khi tới đây tìm gặp mình !!!

Không thể tin được ! Hoá ra với Michael mình không đáng để anh ấy ở lại tra hỏi xem thực hư câu chuyện là thế nào ! Không đáng để anh ấy chạy tới đấm cho J.P một quả vì đã giật bạn gái của mình !

Có lẽ bởi trong mắt anh ấy mình không còn là bạn gái của anh ấy nữa.

Đáng ra mình không việc gì phải ngạc nhiên như vậy .Năm ngoái khi mình nhảy với J.P tại bữa tiệc nhà anh ấy,Michael cũng có ý kiến ý cọt gì đâu.

Nhưng anh ấy chưa bao giờ lờ mình đi như cái cách anh ấy làm bây giờ với

mình .

Ôi Chúa ơi.Mình điên mất thôi.Tưởng viết ra được thì sẽ thấy đỡ hơn.Nhưng mình đã sai.Ngón tay mình vẫn đang run lên bần bật .Mình sao thế này ? Bụng mình cúng thấy khó chịu.Không phải do cái bánh nhân thịt,bởi mình đã ăn từ bữa trưa cơ mà….hơn nữa mình aúng đã uống thuốc rồi…

TẠI SAO anh ấy không NÓI TIẾNG NÀO ? MÌNH ĐÃ HÔN MỘT NGƯỜI CON TRAI KHÁC CƠ MÀ ! Ít ra anh ấy phải NÓI GÌ ĐÓ chứ,dù chỉ là câu : “Vĩnh biệt !”

Vĩnh biệt ! Ôi chua ơi ,anh ấy sẽ bay tối nay ! Mãi mãi !!!!

Hôm nay khi Michael đứng đó trông anh thật tuyệt.

Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ sững sờ -và đau đớn

Ôi chúa ơi, điên đảo quá…

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,trên xem limo tới khách sạn Bốn Mùa

Mình đã phải vảo phòng y tế nằm. Chú Lars phải bế mình lên đó.

Không nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa.Chỉ biết là mình đang ngồi viết nhật kí trong lớp Chuẩn bị cho toán tích phân, và đột nhiên khi hình dung lại nét mặt buồn bã và choáng váng của Michael lúc mình quay ra nhìn anh ,toàn thân mình vã hết

mồ hôi,run lẩy bẩy. Chú Lars ngồi bên cạnh hoảng hốt hỏi : “Công chúa ? Cô không sao chứ ?”.

“Không…”_mình thều thào được mỗi câu đó rồi gục xuống.

Chú Lars vội bế thốc mình đến phòng y tế. Ở đó mình đã nôn sạch cái bánh nhân thịt vừa ăn buổi trưa.

Cô y tá Lloyd cặp nhiệt độ cho mình và nói mình không bị sao.

Có lẽ mình bị cúm và rằng mình không nên ở lại trường vì mình có thể lây nhiễm cho các bạn khác .

Cô ấy gọi về nhà cho mẹ nhưng không có ai ở nhà.Mình quên mất không nói với cô

ấy biết học kì năm nay thầy G chỉ dạy có nửa ngày thứ sáu ví thế thầy thường về nhà sớm cùng mẹ đi chợ với Rocky. Đó là thói quen mỗi ngày thứ sáu của họ.

Vì thế chú Lars quyết định đưa mình tới chỗ bà,vì chú không nghĩ là mình nên ở nhà một mình trong tình trạng hiện nay.

Thà bị ốm nằm chui rủi một mình còn hơn là tới chỗ bà nhưng mình quá mệt,không còn hơi sức đâu cãi lại chú ấy nữa.

Mình cũng không dám nói với cô Lyod rằng mình không hề bị cúm,chỉ là hội chứng ăn quá nhiều thịt sau nhiều năm ăn chay do bị bạn trai phản bội và sắp bay đi nhất tối nay.

Nhưng cũng như bệnh cúm,không thể có loại thuốc nào có thể chữa khỏi căn bệnh này của mình.

Nhất là khi nó đi kèm với chuyện mình vừa hôn bạn trai cũ của người bạn thân và bị bạn trai của mình bắt gặp.

Phần buồn nhất của câu chuyện chính là người đầu tiên mình muốn gọi điện để kể về tình trạng ốm yếu này của mình chính là Michael.Bởi vì chỉ cần nghe giọng anh ấy thôi cũng đủ khiến mình khoẻ hơn rất nhiều rồi.

Nhưng mình không thể gọi cho anh ấy.Không bao giờ còn có thể.Bởi vì sau những gì vùa xảy ra làm sao mình dám nói gì với anh ấy được nữa ??

Thật may là cái xe Limo này cũng trang bị cả túi nôn.

Thứ sáu ,ngày 10 tháng 9,3 giờ chiều,tại khách sạn Bốn Mùa.

Đang lúc không khoẻ đúng là không nên ở gần bà mà ! Bà hình như chẳng bao giờ ốm thì phải -hoặc ít ra là mình chưa bao giờ thấy bà tỏ ra không khoẻ cả-cho nên hoàn toàn không có một sợi dây cảm thông nào đối với người ốm.

Tệ hơn nữa là bà lại tỏ ra vui mừng ra mặt khi biết mình và Michael chia tay.

“Ta vẫn luôn biết cậu ta có vấn đề mà”- bà hớn hở nói ,sau khi nghe mình giải thích tại sao có mặt ở khách sạn sớm như vậy.

Mình không hề ốm !Mình chỉ là đang buồn rầu mà thôi !

Vấn đề là mình vẫn không hề hết yêu Michael.Do đó mình nổi cáu khi nghe thấy bà nói xấu anh ấy : “Bà không biết gì hết”

Nói rồi mình quơ tay ôm lấy con Rommel vào lòng nựng.

Đúng vậy đấy.Mình ôm con ROMMEL-con chó púc trụi lông đỏng đảnh cuả bà_vào lòng để tìm sự an ủi.

“Ừ thì về cơ bản cậu ta chẳng có vấn đề gì”-Bà nói- “Trừ việc cậu ta là một thường dân.Kể ta nghe xem cậu ta đã làm gì ? Chắc chắn phải là một điều cực kì nghiêm trọng nên cháu mới tháo cái sợi

dây chuyền đó ra”

Tay mình ngay lập tức sờ lên cổ ! Sợi dây chuyền của mình ! Mình thậm chí còn không nhận ra là mình đã thấy thiếu vắng nó đến nhường nào,cho tới khi đó. Sợi dây chuyền của Michael trước nay vẫn luôn là nguyên nhân tranh cãi giữa bà và mình .Bà luôn muốn mình đeo những món trang sức quý giá của hoàng gia Genovia khi đi dự tiệc và tiếp đón quan chức ngoại giao.Nhưng mình chưa một lần tháo chiếc dây chuyền của Michael ra khỏi cổ.Mà bà thì rất ghét đeo dây chuyền nhiều lớp trên cổ.

Sợi dây chuyền bạc hình bông tuyết mỏng mảnh quả thực không hợp với loại dây to bản đính kim cương và saphia ôm sát

váo cổ.

Mình cũng biết chẳng ích gì nói dối bà vì rồi bà cũng tìm ra sự thật.Vì thế mình thở dài nói :“Anh ấy quan hệ với Judith Gershner”.

Mặt bà bừng sáng.

“Nó dám lừa dối cháu cơ àh ? không sao. Đại dương có thiếu gì cá.Thế cậu bé đóng trong vở kịch lần trước của ta thì sao ? Con trai nhà Raynolds Abernathy đó.Cậu ta rất hợp cho vị trí hôn phu của công chúa đó.Một cậu thanh niên trẻ rất đáng mến ! Vừa cao ráo,tóc vàng lại đẹp trai !”

Mình chỉ lờ đi như không nghr thấy gì.Bởi có nói lại cũng thế thôi.,bà có bao

giờ nghe người khác đâu.

“Anh ấy không lừa dối cháu.Chuyện đó xảy ra trước khi quen cháu”

“Có phải con bé ruồi nhà gì đó không ?”-bà đột nhiên tò mò hỏi -“Ta có thể hiểu tại sao cháu lại buồn đến vậy.Không hiểu sao con bé đó có thể đi một dôi giày kinh khủng và dị hợm như thế !”

“Bà”-mình cau có.Thật,chị ta thì CÓ LÀM SAO đâu ?- “Không phải vì vẻ ngoài của chị ấy.Cháu giận là vì Michael đã NÓI DỐI cháu.Cháu hỏi có phải họ đã hẹn hò với nhau không và anh ấy nói là không.Hơn nữa anh ấy KHÔNG HỀ YÊU chị ta.Làm sao lại có người đem tặng Món Quà Quý Giá của mình cho

một người anh ta thậm chí không thèm YÊU ?”

Bà nhíu mày bối rối nhìn mình :“Cái gì Quý Giá cơ ?”

“MÓN QUÀ”-sao nhiều lúc bà chậm hiểu thế nhỉ-“MÓN QUÀ QUÝ GIÁ CỦA ANH ẤY.Mỗi người chỉ có MỘT.Và anh ấy đem tặng nó cho JUDITH GERSHNER,người mà anh chẳng hề QUAN TM một chút nào. Đáng ra anh ấy nên đợi. Đáng ra anh ấy nên trao nó cho CHÁU !”

Mình cố tình lờ đi vụ anh ấy bắt gặp mình hôn một người con trai khác .Bởi vì nó chẳng liên quan gì tới việc mình và bà đang nói.

“Món quà đó là vật thừa kế của gia đình àh ? Bởi vì theo đúng phép tắc xã giao thông thường thì khi một người tặng cho cháu bảo vật của gia đình họ,cháu sẽ chỉ có quyền giữ nó khi mối quan hệ của hai đứa vẫn tốt.Nhưng khi chia tay thì cháu phải hoàn trả lại nó”.

“Bà,Món quà quý gía của anh ấy không phải là một chiếc nhẫn” mình nhẫn nại giải thích-“Cháu đang nói đến TRINH TIẾT”

Bà chớp mắt nhìn mình :“ Đó không phải là một món quà.Cháu có DÙNG được đâu !”

“Bà !!!!!”-không thể tin được là bà lạc hậu như vậy.Không ngạc nhiên khi bà

chẳng hiểu mình đang nói gì.Hôm mình nghe bài “Dance, dance” trên ipod,bà ghé tai vào nghe thử và gật gù nhận xét “khá vui tai đấy,ai hát thế?”.Lúc mình nói do ban nhạc Fall out Boy hát,bà đã buộc tội mình nói dối vì chẳng ai đi đặt cái tên ngu ngốc như vậy cho một ban nhạc.Mình đã cố giải thích cho bà rằng cái tên đó do nhân vật Bart trong series phim hoạt hình Nhà Simpsons nghĩ ra .Và câu trả lừoi của bà là “BART nào? Ý cháu là WALLIS SIMPSON áh? Bà ta chẳng có họ hàng nào tên bart cả. Theo như ta biết”.

Đấy,bà mình đấy!

“Đó là món quà quí giá chỉ nên trao tặng cho người ta yêu”-mình nhẫn nại giải

thích -“nhưng Michael lại đem tặng nó cho Judith Gershner,người anh ấy không hề yêu.Và gọi đó chỉ là ‘lăng nhăng trong một phít bốc đồng.’. còn cháu,người anh ấy nói là yêu thì lại chẳng nhận được gì bởi anh ấy đã phí phạm cho một người anh ấy không hề quan tâm.”

Bà lắc đầu nói:“ À,có chuyện này ta thắc mắc, Amelia….tại sao dạo này bọn thanh niên toàn mặc quần trễ tới tận đầu gối thế hả???”

Chịu cứng! Không biết nói sao!

“Mà rút cuộc thì cậu thanh niên đó vẫn đi nhật đúng không?”- Bà nói tiếp.

“Vầng”-Mình khoc nhọc nói,trái tim mình đau nhói mỗi khi nghe thấy hai chữ

Nhật Bản-Điều đó chứng tỏ:

a)Mình vẫn còn có trái tim,và

b)mình vẫn rất yêu Michael.mặc dù đang cố chối bỏ sựu thật đó.

Làm sao mình có thể không yêu anh ấy được cơ chứ?

“Chuyện đó cũng chẳng có gì quan trọng”-Bà hoan hỉ nói- “Đằng nào thì cháu cũng sẽ chẳng bao giờ gặp lại cậu ta.”

Đúng lúc đó thì mình bắt đầu khóc rền rĩ.

Bà giật bắn mình khi thấy phản ứng đó của mình.Mình khóc to đến nỗi con Rommel cũng phải cụp tai xuống và kêu ăng ẳng phàn nàn.Không hiểu chuyện gì

sẽ xảy ra nếu bố không bước vào lúc đó.

“Mia”-bố thốt lên ngạc nhiên-“con làm gì ở đây sớm thế này? Chuyện gì thế? Sao con lại khóc thế?”

Mình chỉ biết lắc đầu và khóc tiếp.

“Nó chia tay với cậu thanh niên đó”-bà hét lên từng tiếng rất chậm và rất to để át đi tiếng khóc của mình-“Mẹ đã nói nó chẳng việc gì phải đau khổ về chuyện đó.Như thế lại hay.Con bé hợp với con trai nhà Abernathy Reynolds hơn.Vừa cao ráo vừa đẹp trai! Bố nó lại giàu nữa chứ!”

Câu nói của bà chỉ càng khiến mình khóc to hơn,khi nhớ tới vụ mình hôn J.P ở ngoài hành lang chiều nay,ngay trước mặt

Michael. Mình không hề chủ ý làm thế nhưng giờ nói chuyện đó cũng có ích gì đâu? Mọi chuyện thế là hết! Michael sẽ không bao giờ thèm nói chuyện với mình nữa.Mình biết mà!

Sự thật là mặc dù sau rât nhiều chuyện xảy ra với bọn mình ,mình vẫn không thể ngừng nhớ tới anh ấy,. Điều đó mới khiến mình đau khổ nhất!

“Ta biết con bé cần gì rồi”-bà nói ,còn mình ở bên cạnh vẫn khóc rưng rưng không ngừng.

“Mẹ con bé?”-bố hỏi.

“Không không.một ít rượu ngô. Đảm bảo công hiệu.”

Bố nhăn mặt :“Con không nghĩ thế .Mẹ nói với người giúp việc của mẹ gọi dùm con một tách trà nóng.Như thế tốt hơn”.

Trông bà có vẻ không đồng ý với bố lắm nhưng dù sao bà cũng đứng dậy gọi cô Jeane kêu bưng trà tới,trong khi bố đứng đờ ra đó nhìn mình .Bố không quen với việc bắt gặp mình khóc lóc ầm ĩ như thế này. Đành rằng mình đã khóc trước mặt bố khá nhiều lần-ví dụ gần đây nhất là hồi mùa hè vừa rồi,lúc hai bố con đang chuẩn bị cho một nghi lễ đón tiếp ngoại giao ở cung điện. Đầu mình va phải cái xà ngang treo hơi thấp,khiến cho phần lược của cái vương miện cắm thẳng vào đầu như một mũi dao găm nhọn hoắt.

Nhưng chưa bao giờ bố chứng kiến cảnh

khóc than đầy bi ai kiểu này.Bởi vì mấy năm qua mọi chuyện với mình trôi qua khá bình yên,trừ một số sự cố nhỏ không đáng kể.Mình luôn biết cách kiềm chế cảm xúc của mình.

Cho tới bây giờ.

Mình vẫn tiếp tục nức nở,trong khi tay rút giấy ăn liên tục từ cái hộp trên bàn.Xen kẽ giữa những tiếng nỉ non là câu chuyện chắp vá về Món quà quí giá,Judith Gershner,dây chuyền bông tuyết và cụ Michael tới trường thì gặp mình đang hôn J.P

Phải thừa nhận là chưa bao giờ thấy bố sửng sốt đến như vậy.Bởi xưa nay mình chưa một lần tâm sự với bố những

chuyện riêng tư kiểu này.

Bố có vẻ hơi choáng khi nghe vụ Món quà quí gía bởi lúc đó mình thấy bố ngồi phịch xuống ghế,như thể không giữ nổi thăng bằng.Bố ngồi im nghe mình kể ,không xem vào câu nào,cho tới khi mình bình tĩnh lại,nói hết ra mọi chuyện.

Bố đợi cho đến khi mình xì mũi xong cuôi mới nói ra một câu mà mình không hề mong đợi.

“Mia”-Bố nghiêm giọng nói- “Bố nghĩ con đang phạm phải một sai lầm”.

Không thể tin được ! Mình vừa kể lể việc làm không đúng của Michael cho bố nghe và thay vì phải là người đi nện cho anh ấy một trận ,bố lại đi BÊNH VỰC

anh ấy.Cái gì ,mình phạm sai lầm ư ?

“Không hề dễ dàng có được một tình yêu thực sự đâu con ạ”-bố tiếp tục -“Khi có được nó rồi,thật ngu ngốc khi con dễ dàng vứt bỏ nó đi chỉ vì mấy chuyện vớ vẩn đã xảy ra trước khi hai đứa yêu nhau”.

Mình nhìn bố chằm chặp.Sao hôm nay trông bố giống cái ông vua trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn thế không biết !

Trừ việc ông ta không hói như bố.

“Còn ngu ngốc hơn khi con dễ dàng từ bỏ người mà con yêu quí nhường ấy-mà không thử cố gắng níu kéo lại dù chỉ một lần. Bố đã mắc phải sai lầm đó”-Bố

hắng giọng nói tiếp-“Bố đã luôn hối tiếc vì điều này,bởi sự thật là cho đến giờ bố vẫn không tìm được người có thể khiến bố phải rung động như khi xưa.Bố không muốn con lặp lại sai lầm đó của bố ,Mia ạ.Hãy suy nghĩ-suy nghĩ thật kĩ-về quyết định tới đây của con.Bố ước gì mình có lại cơ hội đó !”

Nói rồi bố đứng dậy đi chuẩn bị cho cuộc họp với Hội Đồng Bảo An Liên Hợp Quốc.

Mình thì ngồi đờ ra đó,không biết làm gì.Nếu bố cho rằng lời tâm sự vừa rồi của bố GIÚP được cho mình thì bố đã lầm to.Chẳng có ích gì !

Thà bố bảo chú Lars cho mình một liều

thuốc mê. Đó là cách duy nhất để mình có thể quên đi nỗi đau này.

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,tại khách sạn Bốn Mùa

Người ta vừa bưng trà đến.Bà bắt mình ra hầu trà ,trong khi bà kể lể về cuộc tranh luận của bà với diễn viên điện ảnh nổi tiếng Elizabeth Taylor,về chuyện quần côn, áo sơ mi có phải trang phục phù hợp cho một buổi trà chiều không. Bà Elizabeth Taylor thì cho là hợp còn bà thì không (Chẳng có gì là ngạc nhiên !)

Có gì đó khiến mình không yên.Ngoài chuyện mình và bạn trai vừa chia tay bởi vì anh ấy quan hệ với Judith Gershner,

và khoảng một tiếng trước anh ấy mới bắt gặp mình hôn ban trai cũ của bạn thân mình-đồng thời là em gái anh ấy.

Mình không ngừng suy nghĩ về câu chuyện của bố.Về việc bố đã từng không đấu tranh giữ lại người con gái bố yêu.Trông bố lúc đó thật …buồn.

Mà bố mình không phải tuýp người dễ buồn.CÓ AI lại buồn khi là hoàng tử một nước và có số điện thoại di động của siêu mẫu Gisele Bundchen ?

Mình quyết định ngắt lời bà và hỏi xem bà có biết người con gái bố nói là ai không.

“Một người mà nó yêu nhưng từ bỏ mà không đấu tranh ư ?”-bà trầm ngâm suy

nghĩ -“Hừmmmmm…Có lẽ là cái người đàn bà nội trợ đó…”

“Bà”-mình phẩy tay-“Cái tin trên tờ US Weekly về chuyện bố cặp kè với cô diễn viên Eva Longoria trong phim Những bà nội trợ kiểu mỹ chỉ là tin đồn thôi”

“À,nếu vậy thì ta cũng chịu.Người duy nhất ta từng nghe nó nhắc đến nhiều nhất chính là mẹ cháu.Và tất nhiên đó là vì cô ta là mẹ cháu.Nếu không thì không đời nào Phillip chịu gặp lại cô ta ,sau khi bị cô ta từ chối lời cầu hôn. Đó hiển nhiên là sai lầm ngu ngốc nhất mà cô ta phạm phải.Nói không với một hoàng tử ư ? ngu xuẩn ! Tuy nhiên như thế lại hay.Mẹ cháu sẽ chẳng bao giờ hợp với lối sồng hoàng cung. Đưa cho ta lọ đường.Amelia”

Lạ nhỉ.Thế thì là ai ? Người nào khiến bố phải hối tiếc vì đã không níu kéo đến vậy ? Ai…

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,bậc cầu thang ngoài khách sạn bốn mùa.

Không thể tin được !Sao mình có thể ngu ngốc như thế nhỉ.

Bố đã cố nói cho mình hiểu.MỌI NGƯỜI đã cố gắng nói cho mình hiểu .Nhưng mình lại quá NGU NGỐC…

Nhưng mình có thể sửa sai.Mình biết mình có thể .Chí cần gặp được anh ấy trước khi anh ấy lên máy bay và mình sẽ nói với anh ấy…

Mình cũng không biết phải nói gì

nữa.Nhưng đến lúc gặp anh ấy mình sẽ biết thôi! Chỉ cần gặp được Michael ,mình biết-MÌNH BIẾT -là mọi chuyện sẽ ổn.

Và mình sẽ biết phải nói gì khi gặp đượ anh ấy…

…NẾU mình có thể gặp được Michael trước khi anh ấy lên máy bay.Bởi giờ đang là đầu giờ chiều ,và bố đã lấy xe đi họp rồi . Đồng nghĩa với việc chú Lars và mình sẽ phải bắt Taxi. Đứng nãy giờ mà không thấy bóng dáng một chiếc nào mới khổ chứ! Cứ lúc nào cần là chẳng bao giờ thấy một chiếc nào là sao? Thực tế khác phim ảnh chính ở chỗ đó ,trong phim lúc nào cần có taxi cứ ra đường đứng vẫy một cái là có.

MÌNH PHẢI NÓI GÌ VỚI ANH ẤY BY GIỜ????

Ôi sao mình ngu ngốc thế nhỉ.Sao mình có thể ngu ngốc ,cứng đầu,cực đoan ,thiển cận đến như vậy ? MẤY CHUYỆN ĐÓ CÓ QUAN TRỌNG GÌ??? Khi mà mình yêu anh ấy đến vậy.Cuộc đời mình sẽ không còn có thể yâu ai nhiều như thế.Hơn nữa anh ấy không hề lừa dối mình .MẤY CÁI TAXI BIẾN ĐI ĐU HẾT RỒI THẾ????

Mình đã chạy xộc ra khỏi phòng bà mà không kịp chào tạm biệt. Mình kéo vội tay chú Lars, hớt hải chạy ra ngoài : “chúng ta đi thôi!”

Chú Lars lập tức chạy theo mình ,mặc dù

không hiểu chyện gì đang xảy ra .Cho tới khi mình gọi điện cho Lilly vào di động: “HÃNG HÀNG KHÔNG NÀO?”

“cái gì cơ?”

“MICHAEL BAY HÃNG NÀO??”Minh hét lên.

“Continental”-Lilly bối rối nói-“Khoan,khoan…Mia,cậu đang ở đâu? Bọn mình có bài diễn thuyết ở phòng hội đồng! Bài diễn thuyết cho cuộc bầu cử của cậu!”

“Mình không thể” –mình hét to vào điện thoại-“Chuyện này còn quan trọng hơn.Lilly,mình phải gặp anh ấy…”

Mình lại khó.Nhưng giờ mình chẳng quan

tâm nữa.Bởi vì hai hôm nay khóc nhiều quá rồi,mình đang ở trong tâm trạng rất kích động,có thể khóc bất cứ lúc nào.Càng chứng tỏ còn lâu mình mới đạt được cảnh giới “kệ”.Bởi người của trường phái “kệ” không bao giừo khóc.

“Lilly,mình chỉ muốn nói với anh ấy rằng ….Mình chỉ muốn..” –mình thật không biết phải nói gì –“chuyến bay của anh ấy là vào lúc nào?Cậu làm ơn đi”.

Có cái gì đó trong lời cầu xin đó của mình khiến Lilly mủi lòng

“6giờ”-Giọng cậu ấy dịu dàng hẳn lại-“Nhưng có lẽ anh ấy đã tới sân bay rồi.Phải làm thủ tục trước 3 tiếng mà.Mình nghĩ những người chỉ đi chuyên

cơ riêng như cậu không biết điều đó”

Tức là anh ấy đã ra tới sân bay rồi.

Nhưng điều đó vẫn không thể ngăn mình được.Mình cúp máy chạy như bay ra ngoài ,kêu chú Lars vẫy ngay một chiếc taxi.

Rồi gọi vào số điện thoại khẩn cấp của bố.

“Mia”-Bố nhấc máy thì thào –“Có chuyện gì thế con?Chuyện gì xảy ra thế?”

“Không có gì cả”-mình nói-“có phải mẹ không bố?”

“Không có gì cả là sao ?Mia, đây là số điện thoại chỉ dùng khi khẩn cấp-bố đang ngồi họp và Hội Đồng Giải Trừ Quân bị

và An Ninh Quốc Tế đang phát biểu.Bố biết con đang buồn vì chia tay với bạn trai.Nhưng nếu không phải là con đang hấp hối thì bố cúp máy đây”.

“Bố! ĐỪNG! con cần phải biết”-mình hoảng hốt van nài-“người bố hối tiếc vì đã không đấu tranh níu kéo có phải là mẹ không”

“Mia,con nói gì thế?”

“CÓ PHẢI LÀ MẸ KHÔNG? Có phải mẹ chính là người bố yêu và hối hận vì đã không dám đấu tranh giành lại mẹ không ? Là mẹ, đúng không bố ? Bởi vì mẹ nói không bao giờ muốn kết hôn.Trong khi bố buộc phải kết hôn để có người thừa kế ngai vàng của

Genovia.Nhưng bố không ngờ rằng bố lại bị ung thư và chỉ có duy nhất mình đứa con gái này.Bố không ngờ rằng sẽ không bao giờ có thể tìm lại được một người mà bố yêu nhiều như mẹ.Khi đó bố đã để mẹ ra đi mà không cố níu kéo, đúng không ?Là mẹ. Mãi mãi là mẹ . ”

Một sự im lặng bao trùm đầu dây bên kia.Rồi bố nói rất nhỏ : “Đừng nói với mẹ”

“Không đâu,bố yên tâm”-mình nói ,nước mắt giàn giụa.trong khi chú Lars đang ra sức vẫy xe taxi cho mình -“con hứa.Còn một điều nữa con muốn hỏi bố ?”

“Mia,bố thực sự phải cúp máy đây…”

“Mùi hương của mẹ là mùi gì ?”

“HẢ ?”

“Nói cho con biết đi ? Bố rất thích mùi hương đó đúng không?”

“Giống mùi hoa lan”-Bố thì thào-“Sao con biết? Bố chưa hề kể cho ai chuyện này”

Người mẹ chẳng có mùi hoa lan gì sất.Mẹ chỉ có mùi xà phòng Dove và nhựa thông thôi, à,và cả cà phê nữa,bởi mẹ uống cà phê suốt ngày.

Nhưng với bố thì không .Bố không hề ngửi thấy những mùi đó,ngoài mùi hoa lan mát dịu.Bởi trong mắt bố,mẹ là người duy nhất.

Giống như Michael là người Duy Nhất.

“Bố,con phải đi đây.Bye bố”-mình nói vội.

Đúng lúc đó thì chú Lars gọi ầm lên: “Công chúa,có xe rồi”

Taxi! Có rồi !Mình được cứu rồi!

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,trên xe taxi đến sân bay quốc tế Jonh F.Kennedy.

Không thể tin được! Chuyện không tưởng mà lại thành có thật! Mình đang ở trên xe của chú Ephrain Kleinschmidt.

Đúng thế ,vẫn là cái chú Ephrain Kleinschmidt tối hôm trước chứng kiến mình khóc lóc sụt sùi.

Vừa nhìn thấy mình chú ý đã ré lên như còi cứu hoả: “LÀ CÔ À!”

Rồi chua vòng tay lấy khăn giấy Kleenex đưa cho mình .

“Không,cháu không cần Kleenex!”-mình gào lên- “JFK!!! Hãy đưa cháu đến JFK ,càng nhanh càng tốt !”

“Tận JFK cơ á???”- chú Ephrain thốt lên ,tôi sắp tan ca rồi”.

Đúng lúc đó chú Lars để lộ ra khẩu súng ngắn dắt bên hông . À không ,thực ra là chú ý với tay lấy cái ví , đề nghị sẽ trả thêm 20$ nếu chú đưa được bọn mình tới sân bay dưới 20 phút”.

Nhưng mình nghĩ khẩu súng ngắn kia có tác dụng hơn là đồng 20$.

Chú Ephrain nhấn ga như bay,cho tới khi

gặp phải chiếc đèn đỏ đầu tiên.

Đúng là chẳng khác nào tra tấn !Mình sẽ không kịp mất.

Không,bắt buộc,PHẢI kịp!Mình không thể để Michael đi như thế -mà không thử đấu tranh giành lại anh ấy.Mình không thể có kết cục giống bố ,cả cuộc đời mình không tìm thấy ai đặc biệt,phải cặp kè với hết siêu mẫu này đến siêu mẫu khác ….chỉ vì để tuột khỏi tay người mình yêu quí nhất.

Có thể khi nhìn thấy mình ở sân bay Michael sẽ lạnh lùng nói: “em đi đi” Bởi chính mình đã phá hỏng mọi chuyện .

Mặc dù mình có quyền giận dữ bởi những gì Michael đã làm nhưng đáng ra

mình nên tỏ ra cảm thông và bớt phê phán đi một chút .

Mọi người đã cố gắng phân tích điều đó cho mình.Mẹ.Tina. Lilly.Bố.

Nhưng mình đâu có chịu nghe.

Tại sao mình không chịu nghe?

Và tại sao mình lại đi hôn J.P???TẠI SAO TẠI SAO TẠI SAO??????????

Mình chỉ còn biết cố giải thích cho Michael hiểu. Rằng mình không hề cố ý - rằng J.P chỉ là bạn.Và rằng mình là người thật đáng ghét, đáng bị trừng phạt.

Chỉ xin đừng trừng phạt mình bằng cách không bao giờ nói chuyện với mình nữa.Ngoài điều đó ra ,anh ấy có thể

trừng phạt mình bằng hình thức nào cũng được.

Thậm chí nếu anh ấy có đuổi mình đi theo kiểu : “Em đi đi” thì mình cũng cam lòng .Bởi dù sao mình cũng đã cố gắng.Mình đã cố sửa chữa lại mọi chuyện .

Và có lẽ chỉ cần biết là mình đã cố gắng cứu vãn tình hình là đủ với mình .

“Công chúa,tôi e rằng chúng ta sẽ không đến kịp mất”-chú Lars lo lắng nói.

Bởi xe của mình đang kẹt giữa hai cái xe tải to tướng ,không nhúc nhích thêm được một phân nào.

“Đừng nói thế mà chú Lars.Chúng ta sẽ

được mà .Chúng ta phải đến sân bay bằng được “.

“Có lẽ cô nên gọi cho cậu ấy .Nói cho cậu ấy biết chúng ta đang trên đường tới. Để cậu ấy không đi vào trong”

“Cháu KHÔNG THỂ gọi cho anh ấy được”

“Tại sao”

“Tại vì anh ấy sẽ không đời nào chịu nghe máy nếu thấy tên cháu đâu.Sau khi anh ấy nhìn thấy việc cháu làm ngoài lớp Hoá”.

Chú Lars nhướn mày: “Ồ…À…Tôi quên béng mất chuyện đó.Nhưng nhỡ cậu ấy đi qua cửa an ninh rồi thì sao?Cô biết là

chúng ta sẽ không thể qua nó nếu không mua vé”.

“Thế thì cháu sẽ mua vé”

“ĐI NHẬT sao?Công chúa,tôi không nghĩ là…”

“Cháu sẽ không đi nhật thật”-mình trấn an chú-“chỉ để chạy ra chỗ cửa tìm anh ấy thôi”.

“Cô biết là tôi không thể để cô vào đó một mình mà”.

“Cháu cũng sẽ mua một vé cho chú”-mình quả quyết.May mà bên cạnh mình lúc nào cũng có tấm thẻ tín dụng chỉ dùng khi khẩn cấp-American Express dành cho hoàng gia Genovia.Mình chưa bao

giờ phải dùng đến nó.Nhưng hôm nay là lúc phải dùng đến nó!

Đây không gọi là khẩn cấp thì là gì ?

“Tôi nghĩ cô nên gọi cho cậu ấy thôi”-Chú Lars can-“Biết đâu cậu ấy nghe máy thì sao?Cô không biết trước được”.

Mình nhìn thẳng vào mắt chú Lars: “Nếu là chú,chú có nghe không?”

“Ờ..”-Chú ngập ngừng-“Không.Có lẽ không”.

“Này”-Chú Ephrain nhìn qua gương chiếu hậu-“Tôi sẽ không quay lại đâu đấy nhé.Sắp tới nơi rồi “

“Cháu sẽ không gọi cho anh ấy đâu,chú Lars”-Mình nói –“arwen cũng đâu có gọi

cho Aragonrn”.

“Ai cơ?”

“Công chúa Arwen .Cô ấy đâu có gọi cho Aragorn.Cháu cần phải thể hiện sự chân thành của mình.Cháu không phải là Arwen.Cháu không cứu sống được chú lùn nào khỏi đám quái thú .Cháu toàn làm những điều chẳng ra làm sao-đầu tiên là cư xử như một con dở hơi,tiếp đó hôn một anh chàng khác .Và cháu chưa bao giờ đóng góp được điều gì giá trị cho xã hội….không như Michael ,một ngày nào đó,khi công nghệ phẫu thuật tiên tiến bằng rôbôt của anh ấy thành công.Cháu chỉ là một cô công chúa bình thường”.

“Thế cái cô Arwen đó không phải là công chúa sao?”

“Đúng thế.Nhưng mái tóc của cô ấy không dị hợm như cháu”

“Cũng đúng”-Chú Lars nhìn lên đầu mình một giây rồi gật gù tán thành.

Mình chẳng hề thấy khó chịu về điều đó .Bởi vì khi đã rơi đến tầng đáy cùng như thế này rồi thì chẳng còn có gì có thể làm tổn thương được bạn nữa.

“Còn nữa “-mình nói tiếp-“Arwen chưa bao giờ cố ngăn cản không cho Aragorn thực hiện ước mơ của mình,như cái cách cháu ngăn cản Michael. Arwen đóng vai trò quan trọng trong sự nghiệp phá huỷ chiếc nhẫn .Còn cháu đã làm đựơc gì?”

“Cô đã xây nhà cho những người vô gia cư”

“Vâng,nhưng Michael cũng thế”

“Cô cho lắp đặt hệ thống tính phí đỗ xe ở Gienovia”.

“Chú quên suýt nữa thì đánh nhau to vì vụ đó à?”

“Cô đã cứu vịnh Genovia khỏi lũ tảo độc”

“Giờ chẳnh ai quan tâm đến chuyện đó ,trừ những người ngư dân”.

“Cô cho lắp đặt hệ thống xử lí rác thải trên toàn trường”

“Và vì thế làm ngân quĩ nhà trường phá sản .Chú hãy thừa nhận đi :Cháu không

phải là Melinda Gates- đóng góp hàng triệu đô la cứu chữa cho những người bị sốt rét trên toàn thế giới –căn bệnh đã cướp đi mạng sống của hàng triệu trẻ em mỗi năm,chỉ vì không có đủ 3$ mua màn chống muỗi. Cháu sẽ phải làm một cái gì đó thật ý nghĩa ,nếu còn muốn ở bên cạnh Michael.Nếu anh ấy chấp nhận làm lành với cháu sau vụ vừa rồi".

"Tôi nghĩ cậu Michael thích cô vì cô là chính cô"- chú Lars vừa nói vừa lấy tay che cho mình khỏi bị đập đầu vào cửa sổ ,vì chú Ephrain cua hơi bị khiếp.

"Đúng vậy.Nhưng là trước khi cháu làm hỏng mọi chuyện bằng cách chia tay với anh ấy và hôn bạn trai cũ của em gái anh ấy ngay trước mặt anh ấy".

“Đúng thế”-chú Lars nói.

Đó là lí do tại sao mình rất quí chú Lars .Không bao giờ phải lo chú ý nói câu gì giả dối chỉ để khiến ban vui lòng .Chú ý luôn nói ra sự thật.Bởi chú ý luôn biết thế nào là đúng.

“Hãng hàng không nào?”-Chú Ephrain hỏi.

“Continental ạ”-mình cuống quít nói-“Cửa đi”

Mình phải ngừng viết thôi.Phải chạy thật nhanh tìm Michael!

Thứ sáu ,ngày 10 tháng 9,sảnh đợi xe linmo,sân bay quốc tế JFK

Mọi chuyện đã không diễn ra theo hướng

mình mong muốn.

Mình đã hi vọng rằng lúc vừa bước chân vào đến sân bay sẽ nhìn thấy ngay Michael đang đứng xếp hàng ở cửa kiểm soát an nình.Mình sẽ gọi tên anh ấy và Michael sẽ quay lại,nhìn thấy mình và chạy thật nhanh tới chỗ mình .Khi đó mình sẽ nói câu xin lỗi vì đã cư xử như một con dở hơi và anh ấy sẽ tha lỗi cho mình ngay lập tức . Đoạn kết là bọn mình sẽ trao nhau một nụ hôn nồng cháy và Michael cảm động tới mức quyết định sẽ ở lại Newyork.

OK, đoạn cuối cùng thì mình cũng không hi vọng gì lắm .Nhưng cũng có .Mặc dù biết rõ là nó sẽ KHÔNG XẢY RA.Chỉ cần anh ấy tha thứ cho mình là tốt lắm

rồi.

Đáng buồn là không một điều nào trong số đó xảy ra .Bởi vì máy bay của Michael đã cất cánh khi bọn mình lao tới quầy bán vé.

Mình đã tới trễ.

Mình đã tới quá trễ.

Giờ thì Michael đã đi thật rồi .Anh ấy đang trên đường tới một đất nước hoàn toàn khác-một CHU LỤC hoàn toàn khác-một BÁN CẦU hoàn toàn khác .

Và có lẽ mình sẽ không bao giờ còn được gặp anh ấy nữa .

Tất nhiên, điều duy nhất mình có thể làm trong hoàn cảnh trớ trêu như thế này là :

ngồi sụp xuống sàn và khóc .

Chú Lars phải nửa kéo nửa bế mình vào trong sảnh đợi xe limo,chờ chú Hans và bố tới đón .Bởi chú ý nói thà chết chứ không bao giờ đi taxi một lần nào nữa.

Cũng may ở đây có ghế ngồi cho mình tựa vào mà khóc ,thay vì ngồi bệt dưới đất.

Mình thật không hiểu nổi tại sao những chuyện như thế này lại có thể xảy ra với mình .Một tuần trước –5 ngày trước- mình còn tràn trề hi vọng và hạnh phúc.Mình thậm chí còn không biết thế nào gọi là đau đớn .Về tâm hồn và trái tim.

Giờ thì như cả thế giới đang sụp đổ

trước mắt mình .Có thể một vài chuyện vừa xảy ra không phải là lỗi của mình- như quyết định của Michael đi Nhật.

Nhưng phần lớn chuyện còn lại là lỗi của mình .

Mình đã mất tất cả !

Mình làm sao sống thiếu anh ấy được đây?

Ôi,xe Limo tới rồi.

Để xem trên đường về có ghé qua được chỗ bán đồ ăn nhanh của McDonald’s không .Bởi vì mình nghĩ thứ duy nhất có thể khiến mình bình tĩnh hơn hiện giờ là một chiếc bánh kẹp thịt bò cỡ bự.

Cùng với thật nhiều phomat.

Thứ sáu,ngày 10 tháng 9,7 giờ tối,tại nhà

Lúc mình về đến nhà cũng là lúc mẹ và thầy G đang chẩn bị gọi đồ ăn tối .Mẹ vừa nhìn thấy mình một phát đã nói: “Phòng con. Ngay!” bởi vì Rocky đang lôi tất cả cốc chén ,nồi niêu trong tủ đựng bát ra đập loạn xạ (di truyền từ ông bố ,suốt ngày mê gõ trống điên đảo).

Mình lê lết vào phòng và nằm phịch xuống giường ,làm Louie Mập giật nảy mình kêu lên the thé.

Mình mặc kệ .Chắc mình mắc chứng trầm cảm kinh niên rồi bởi mình đang có tất cả các triệu chứng sau:

a)Vô cảm với mọi chuyện.

b)U sầu nặng.

c) Cảm giác sống mà như không tồn tại,không hứng thú hay thích thú làm bất cứ chuyện gì .

d) Suy nghĩ cực đoan.

e) Mất mọi giác quan (Không cảm thấy thích thú cái gì:Ngoài bánh nhân thịt)

“Bố vừa nói cho mẹ biết con phải nghỉ học giữa chừng”-mẹ đóng cửa lại để cho đỡ ồn –“Và qua lời Lars thì mẹ hiểu con đã ra sân bay để chào tạm biệt Michael”.

“Vâng”-Mình đúng là không có chút tự do cá nhân nào mà . Mình không thể làm điều gì mà không bị cả thế giới này phát hiện ra .Từ nay cũng chẳng cần phải giữ

bí mật làm quái gì nữa –“đúng thế”

“Mẹ nghĩ con đã làm đúng”-mẹ nói –“Mẹ rất tự hào về con”

Mình ngước lên nhìn mẹ: “Nhưng con đã tới trễ .Chuyến bay của anh ấy đã cất cánh mất rồi?.

Mẹ nhíu mày : “Ồ vậy sao.Nhưng con vẫn có thể gọi cho cậu ta mà”.

“Mẹ,con không thể gọi cho anh ấy”.

“Ôi đừng có ngốc thế ! Tất nhiên là con có thể gọi chứ”.

“Mẹ.Không thể đâu.Con đã hôn anh J.P và Michael nhìn thấy”.

Giờ đến lượt mẹ trố mắt nhìn mình: “Con hôn bạn trai của bạn thân mình ư?”

“À,thực ra hôm nay Lilly với J.P vừa chia tay.Vì thế anh ấy chỉ còn là bạn trai cũ của cậu ấy thôi.Nhưng đúng là con hôn anh ấy đấy”

“Và con làm điều đó trước mặt Michael ?”

“Vâng”-Tự dưng bụng mình lại chộn rộn, đáng ra mình không nên ăn hết cả cái bánh to huỵch như thế trong một lúc –“Nhưng không phải là con cố ý làm thế .Chỉ là…Chẳng may thôi”.

“Ôi,Mia”-mẹ thở dài ngao ngán-“mẹ phải làm gì với con bây giờ?”

“Con cũng không biết nữa”-mình nói,mắt múi lại bắt đầu cay xè-“con đã phá hỏng mọi thứ giữa con và anh ấy.anh ấy sẽ

không bao giờ tha thứ cho con.Có lẽ anh ấy sẽ thấy mừng vì bỏ được con.Ai lại đi muốn có một đứa bạn gái dở hơi đâu?”

“Con chỉ trở nên dở hơi kể từ khi Michael gặp con mà thôi”-mẹ nói “nhưng đó là con mà”.

Biết ngay mà ,mẹ luôn có cách động viên rất khác người.

“Cám ơn mẹ”-mình nói qua làn nước mắt bắt đầu tồ tồ chảy .

“Nghe này,mẹ và dượng Frank đang gọi đồ ăn từ quán Number One Noodle Son.Con có muốn ăn gì không?”

Mình nghĩ một lúc rồi quyết định món bánh kẹp thịt lúc nãy vẫn không ổn chút

nào,mình cần cái gì đó nhiều Protein hơn một chút để bình tâm lại.

“Mẹ gọi cho con một phần gà rán đặc biệt đi”-mình nói- “và một suất bò bít tết tái. Thêm mấy cái bánh bao chiên và một vài dẻ sườn nướng nữa. Con thấy mẹ và thầy có vẻ rất vui khi ăn mấy món đó”.

Nhưng mẹ,thay vì tỏ ra hạnh phúc khi không còn phải gọi món chay cho riêng mình ,lại tỏ ra lo lắng.

“Mia,con có chắc là con muốn….”

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt ỉu xìu như bánh đa ngâm nước này của mình mẹ quyết định không nói gì nữa, chỉ nhún ai nói : “ OK,Con muốn ăn gì cũng được . À,Lilly vừa gọi.Nó muốn con gọi lại

ngay cho nó.Việc rất quan trọng”

“OK,cám ơn mẹ”

Mẹ mở cưả -BANG! BANG ! BANG ! – và đi ra .Mình ngước nhìn lên trần nhà.Trong phòng của Michael ở nhà Moscovizt ,trần nhà được gắn cả một dải thiên hà dạ quang chiếu –sáng – trong-đêm.Không biết ở căn phòng mới bên Nhật an ấy có làm thế không nhỉ.

Mình nhoài người ra vớ lấy cái điên thoại và gọi tới số nhà Lilly .Bác Moscovizt nhấc máy : “Ồ,chào cháu,Mia” bằng một giọng không được vui vẻ cho lắm.

Rồi ,giờ đến mẹ của bạn trai mình cũng quay ra ghét mình .

Ừm,bác ý hoàn toàn có quyền làm như vậy.

“Bác Moscovizt”-Mình nói -“Cháu xin lỗi vì…ừm…mọi chuyện.Cháu đã cư xử thật ngốc nghếch.Cháu hoàn toàn hiểu nếu bác ghét cháu”.

Giọng bác ý bỗng trở nên ấm áp hơn một chút.

“Ôi,Mia.Bác làm sao có thể ghét cháu được chứ.Nghe bác nói này,những chuyện như thế này vẫn thường xảy ra .Bác-à,cháu và Lilly sẽ giải quyết được ổn thoả mọi chuyện thôi”.

“Vâng ạ”-mình thấy khá hơn một chút .Có lẽ mình vẫn chưa bị mắc chứng trầm cảm .Nếu không thì mình đã không cảm

thấy ấm lòng hơn một chút thế này-“cám ơn bác”.

Khoan….Bác ý vừa nói “cháu và Lilly ”là sao ?. Đáng ra phải nói là “Cháu và Michael ”chứ ?

“Bác ơi,Lilly có ở đó không ạ ? Cậu ấy bảo cháu gọi lại”

“Tất nhiên rồi, để bác gọi nó”-Bác Moscovizt quay ra gọi Lilly.

Trước khi mình kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy một tiếng gào thét thất thanh phát ra từ điện thoại :“CẬU HÔN BẠN TRAI MÌNH LÀ SAO ????????”

“HẢ ?” –Mình sững người nhìn chằm chằm vào cái điện thoại.

“Kenny Showalter nói cậu ấy nhìn thấy cậu hôn J.P bên ngoài lớp hoá hôm nay”-Lilly gầm gừ.

Ôi chua ơi. Ôi chúa ơi.

Toàn bộ món bánh nhân thịt vừa ăn lúc nãy bỗng dồn lên tới ngang cổ mình ,làm mình như muốn tắc thở vì hoảng sợ.

“Lilly”-mình nói-“Không phải như thế đâu.Nghe này . Đó không phải như những gì Kenny nghĩ đâu…”

“Vậy là cậu không hôn bạn trai mình bên ngoài lớp hoá hôm nay ?”

“C-có”-Mình ấp úng-“Có,mình có hôn anh ấy.Nhưng chỉ với tư cách là người bạn.Hơn nữa ,về cơ bản thì J.P lúc đó

chỉ còn là bạn trai cũ của cậu mà thôi”.

“Ý cậu muốn nói về cơ bản thì cậu chỉ còn là bạn thân CŨ của mình mà thôi ?”

Mình há hốc mồm : “Lilly ! Thôi mà ! Mình đã nói với cậu rồi ! J.P và mình chỉ là bạn !”

“Bạn quái gì mà lại đi HÔN nhau thế ?”-Lilly quát lên-“Lại còn lên môi nữa”.

Ôi chúa ơi !

“Lilly !”-mình nói-“nghe này, bọn mình đã có một ngày đủ tồi tệ lắm rồi. Đừng cãi nhau nữa có được không ?”

“Hôm nay thực ra mình không hề nghĩ là một ngày tồi tệ với mình”-Lilly cắt ngang-“Mặc dù bị bạn trai bỏ.Nhưng

mình đã đắc cử vào chiếc ghếchủ tịch hội học sinh THAE”

Mình ngồi bật dậy hỏi :“thật ư ?”

“Đúng vậy”-Lilly nói giọng đầy tự mãn-“Khi cậu trốn ra khỏi trường vì đau bụng đau dạ gì đó, cô Hiệu Trưởng Gupta nói cậu đã mất quyền tranh cử”.

“Ôi,Lilly .Mình xin lỗi”.

“Không cần !”-Lilly nói -“Mình đã hỏi cô Gupta chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có ai đứng ra lãnh đạo Hội Học Sinh.Và cô ấy nói cô Hill sẽ phải đảm nhiệm vị trí đó.Cậu hiểu điều đó có nghĩa là gì rồi đấy :Bọn mình sẽ phải đi bán nến thơm từ giờ cho tới kì nghỉ xuân.Vì thế mình hỏi liệu mình có thể thế chỗ cậu ra tranh

cử được không.Và cô ấy đồng ý,vì dù sao cũng chẳng có ứng cử viên nào khác cả .Và mình đã nói lại bài diễn văn của cậu.Và những điều mọi người nên làm khi có thảm học xảy ra ý.Mình kết hợp các ý mà cậu từng nói lại thành một bài hoàn chỉnh.Mọi người quá sợ hãi trước viễn cảnh tương lai nên ai cũng phải bỏ phiếu cho mình.Tiết cuối hôm nay vừa thông báo kết quả. Và mình đã thắng, hơn 50% phiếu bầu. Mình ĐÃ BIẾT bọn học sinh mới sẽ rúm ró lo sợ cho tương lai của bản thân mà. Bọn chún có biết gì đâu".

"Ôi"-Mình mừng rỡ thốt lên-"Thật tuyệt,Lilly ạ"

"Cám ơn"-Lilly lạnh lùng nói-"Mặc dù

mình chẳng biết tại sao lại đi kể cho cậu nghe mấy điều này làm gì.Bởi vì cậu có giúp được gì mình đâu. À,Báo cho cậu biết,cậu không được chọn làm phó chủ tịch đâu.Perin sẽ đảm nhiệm vị trí đó.Mình không cần một đứa cướp bạn trai của mình làm phó tướng cho mình HAY là bạn của mình”

“Lilly.Mình không cướp bạn trai của cậu.Mình đã nói rồi,mình chỉ hôn anh ấy bởi vì…ừm..mình cũng chẳng biết tại sao nữa. Chẳng may thôi,nhưng…”

“Cậu biết không ,Mia ?”-Lilly chặn họng mình-“Mình không muốn nghe nữa.Cậu để dành mà nói với người khác còn hơn.Như J.P chẳng hạn”

“J.P không hề thích mình thoe cách đó,Lilly ”-mình không nhịn nổi gắt lên-“và cậu biết điều đó”

“Vậy sao ?”-Lilly cười phá lên một cách cay độc -“Có lẽ mình biết điều mà cậu không biết đấy”

“Cậu đang nói gì thế ? Thôi mà ,Lilly .Vớ vẩn quá đi mất. Chúng mình là bạn thân với nhau đã lâu lắm rồi,làm sao có thể để một NGƯỜI CON TRAI chen vào giữa chúng ta…”

“Vậy sao ?”-Lilly hỏi-“Có lẽ chúng ta đã làm bạn đủ lâu rồi.

Tạm biệt,C2G”.

Rôì mình nghe thấy tiếng dập máy cái

rụp.Lilly dập máy không thèm nói chuyện với mình .

Không thể tin nổi,cậu ấy dập máy với mình.

Mình ngồi trơ như phỗng.Không biết phải làm gì. Thề là không hiểu sao chuyện như vậy lại xảy ra. Mình vừa mất bạn trai và bạn gái thân nhất trong cùng một tuần.Chuyện vô lý như vậy mà cũng xảy ra ư?

Tay mình vẫn đang cầm điện thoại,toàn thân không nhúc nhích nổi một tẹo nào.Bỗng điện thoại lại reo.Mình tưởng Lilly gọi lẹi xin lỗi ví đã dập máy với mình như thế nên cuống quít nghe: “Lilly,Mính xin lỗi.Mình phải làm sao

để cậu tha thứ cho mình đây? Mình sẽ làm MỌI THỨ!”

Nhưng đó không phải là Lilly.Một giọng nam trầm ấm vang lên : “Mia hả em?”

Trong một giây tim mình như ngừng đập. Là Michael! MICHAEL ĐANG GỌI CHO MÌNH.Mình không biết bằng cách nào. Bởi đáng ra giờ anh ấy phải đang ở trên máy bay mới đúng.Nhưng mình cần gì quan tâm đến điều đó ? Chỉ cần biết là Michael !

“Vâng,em đây”-mình cuống cuồng trả lời ,nước mắt bắt đầu rơi lã chã –nhưng lần này là những giọt nước mắt hạnh phúc ,chứ không phải đau khổ.

“Là anh…”-phía đầu dây kia trả lời

-“J.P đây”

Mình như từ trên trời rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng.Trái tim mình va vào đá vỡ vụn thành trăm mảnh .

“Ồ”-Mình cố ngăn không cho sự thất vọng tràn trề biểu lộ quá rõ qua giọng nói .Bởi vì một công chúa luôn phải khiến cho người gọi điện cảm thấy được chào đón -“Chào anh”.

“Nghe giọng em anh đoán em đã nói chuyện với Lilly rồi”-J.P nói.

“Vâng”-Mình nói bâng quơ.Sao mình có thể nghĩ đó là Michael được nhỉ ? Michael đang trên máy bay,bay tới một nơi cách mình nửa vòng trái đất cơ mà .Hơn nữa việc gì anh ấy phải gọi cho

mình, sau ngần ấy chuyện xảy ra-“Vừa nói xong”.

“Anh nghĩ nó cũng có kết cục giống như khi anh gọi cho cô ấy”

“Vâng”-mình uể oải nói. Tự dưng mình cảm thấy vô cảm với mọi thứ. Đó chẳng phải là một trong các triệu chứng của chứng trầm cảm kinh niên sao ? Không chỉ vô cảm về cảm xúc mà còn về tinh thần và thể xác -“Cậu ấy đã rất giận.Và em nghĩ cậu ấy hoàn toàn có quyền đó.Em không biết là mình đã nghĩ gì bên ngoài lớp học hoá nữa .J.P, em rất xin lỗi anh”.

J.P cười phá lên : “em đâu phải xin lỗi anh.Anh rất thích nụ hôn đó ”.

Anh ấy thật tốt bụng khi tỏ ra bình thường như vậy.Nhưng nó chỉ càng khiến mình thấy có lỗi hơn.

“Em thật là ngốc ,ngốc vô cùng tận”-mình rền rĩ .

“Anh không hề nghĩ em ngốc ”-J.P nói-“Anh chỉ nghĩ em có một tuần thật xui xẻo. Đó là lí do tại sao anh gọi cho em.Em cần vui lên một chút.Anh đang có một đôi vé ,em muốn đi cùng anh không ?”

“Em không biết nữa, J.P”-Mình thở dài-“Có lẽ em bị mắc chứng trầm cảm mất rồi ”.

“Anh thậm chí còn không hiểu bệnh đó là bệnh gì.Nhưng anh biết một điều :trong

tay anh có hai tấm vé VIP của vở nhạc kịch Broadway Người đẹp và ác thú. Em đi với anh nhé ?”

Mình không thể không há hốc mồm kinh ngạc. Vé hạng VIP, của vở nhạc kịch yêu thích nhất mọi thờ đại của mình ư ?

“L-làm …”-Mình ấp úng -“sao anh…”

“Dễ mà ”-J.P cười -“Em quên bố anh là một nhà sản xuất à ? Vậy là em đồng ý chứ ? Một tiếng nữa sẽ bắt đầu”.

Anh ấy đùa ư ? Sao anh ấy biết ? Sao anh ấy biết mình cần thư giãn đầu óc ,không còn than thân trách phận,trách móc bản thân vì đã cư xử ngu ngốc và thiếu hai người mình yêu quí nhất trên thế giới này (sau Louie Mập và Rocky,tất

nhiên).

“Vâng.Chắc chắn rồi”

“Anh sẽ gặp em ngoài cửa rạp hát 45 phút nữa”-J.P nói-“ Còn nữa,Mia…”

“Dạ ?”

“Trong tối nay,hãy cùng không nhắc tới hai người nhà Moscovizt được không ? OK ?”

“OK”-mình mỉm cười ,nụ cười đầu tiên trong cả ngày hôm nay “Gặp anh trong mấy phút nữa nhé ”.

Mình gác máy.

Trước khi thay đồng phục ra và xỏ vào cái gì đó hợp với buổi nhạc kịch hơn,mình đứng dậy đi về phía máy tính.

Mình mở hòm thư ra.Không có lá thư nào mới cả.

Không sao.Mình cũng không hi vọng là có.Mình thực sự không xứng đáng nhận được một lá nào cả.

Mình nhấp chuột vào lá thư cuối cùng của Michael gửi cho mình-lá thư mà mình chưa hề trả lời .Và nhấn nút TRẢ LỜI.

Mình ngồi thần ra suy nghĩ mất một lúc .

Cuối cùng, ở chỗ trống bên dưới,mình viết :

Michael. Em xin lỗi.

Sau đó nhấn nút GỬI THƯ.

Tặng Amanda Maciel, với tất cả tình yêu và lòng biết ơn.

Xin gửi lời cảm ơn tới Beth Ader, Jennifer Brown, Barbara Cabot, Sarah Davies, Michele Jaffe, Lara Langlie, Amanda Maciel, Abigail McAden, và đặc biệt tới Benjamin Egnatz.

"À, vâng, thưa Công chúa! Mình tin tất cả chúng ta ở đây đều là Công chúa! Hoặc có ít nhất một người luôn cho là như thế."

Sara cảm nhận được cơn giận dữ đang bốc lên ngùn ngụt. Cô bé chỉ đang cố gắng giữ thể diện cho mình mà thôi. Bởi

là một Công chúa, bạn không thể hoả bốc từng cơn như thế.

"Đúng vậy" - Sara nói - "Đôi lúc mình có giả vờ mình là Công chúa thật. Mình làm như vậy chỉ để có thể hành xử giống một Công chúa."

Trích trong “A LITTLE PRINCESS”

Tác giả Frances Hodgson Burnett.

BẠN NHỚ TẬP 8 THẾ NÀO CHỨ?

Chỉ còn một năm nữa thôi là Mia sẽ tốt nghiệp Trung học. Tưởng rằng sẽ không còn là Chủ tịch Hội học sinh Trung học Albert Einstein nữa, cô sẽ tránh được những suy nghĩ rắc rối không cần thiết... Ai dè hàng loạt biến cố còn-tồi-tệ hơn

liên tiếp xảy ra với Mia trong năm học này. Khởi đầu là thông tin động trời của Michael về việc sẽ sang Nhật trong vòng một năm (hoặc hơn) để phát triển dự án cánh tay rô-bốt. Điều này khiến Mia cực kì buồn phiền và hoang mang. Cô nghĩ ra mọi cách nhằm giữ chân Michael lại, kể cả việc trao tặng Món Quà Quí Giá nhất của mình. Nhưng khi lấy hết đủ dũng khí để làm chuyện đó thì Mia tình cờ phát hiện ra việc Michael đã từng quan hệ với Judith Gershner trước khi hai người hẹn hò với nhau. Không thể chấp nhận nổi sự thật đó, Mia quyết định chia tay với Michael, mặc cho Michael cố giải thích đến đâu.

Thật không may, trong lần tới trường gặp

Mia để xin lỗi, Michael bắt gặp cô đang (tình cờ) hôn J.P - người vừa chia tay với Lilly, em gái Michael, đồng thời là bạn thân nhất của Mia. Điều đó khiến Lilly vô cùng tức giận và không thèm nói chuyện với Mia nữa. Ngày Michael lên đường sang Nhật, Mia quyết định ra sân bay giải tích mọi chuyện nhưng đã quá muộn, máy bay của anh đã cất cánh. Để an ủi Mia, J.P mời cô cùng đi xem vở Người đẹp và Ác thú và Mia nhận lời.

Mia không biết phải nói gì hơn ngoài câu "Michael, em xin lỗi" trong email gửi cho Michael, trước khi rời nhà đi xem kịch cùng J.P...

Thứ Sáu, ngày 10 tháng 9, 9 giờ tối, vở kịch Người đẹp và Ác thú, Rạp hát Lunt-

Fontanne, trong toa-let nữ.

Anh ấy vẫn chưa gọi điện. Mình vừa hỏi mẹ.

Mẹ thật không công bằng khi mặc nhiên kết tội mình như thế. Mình không hề nghĩ rằng "Tất cả mọi người đều có trách nhiệm trong việc mình và Michael chia tay". Thật đấy! Làm sao mình biết được là mẹ vừa mới dỗ được Rocky ngủ? Đáng ra mẹ phải tắt chuống điện thoại đi, nếu biết con mình khó ngủ đến như vậy chứ.

Cũng chẳng nhận được tin nhắn nào.

Làm sao đã có được, bởi 14 tiếng nữa Michael mới hạ cánh xuống Nhật Bản cơ mà. Mình vừa kiểm tra lịch bay của anh

ấy.

Tại sao trên máy bay không được dùng di động hay PDA nhỉ? Ít ra cũng phải cho người ta nhắn cái tin chứ.

Hoặc trả lời email.

Nhưng thôi ko sao. Chắc chắn anh ấy sẽ gọi.

Anh ấy sẽ nhận được email của mình, và rồi anh ấy sẽ gọi lại. Bọn mình sẽ giảng hoà và mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước.

Nhất định phải như thế.

Còn bây giờ mình vẫn phải hành xử thật bình thường trong khi chờ tin tức từ người bạn trai hai năm vừa-mới-chia-

tay-nhưng-mình-đã-viết-email-xin-lỗi-sau-khi-nhận-ra-sai-lầm-nghiêm-trọng-của-bản-thân.

Nếu không quay lại với Michael mình sẽ như mất đi một nửa mạng sống của mình. Suốt quãng đời còn lại của mình sẽ chỉ là một chuỗi các mối quan hệ vô nghĩa với các siêu mẫu.

Eeee... Đó chính là cuộc sống của bố mình bây giờ. Kệ, không quan tâm!

Mà xét cho cùng cúng đâu có khác gì cuộc đời của mình hiện nay đâu, trừ cái vụ người mẫu ra.

Ngồi xem vở Người đẹp và Ác thú với anh J.P khiến mình nhận ra sự ngu ngốc của bản thân mình trong suốt một tuần

vừa qua.

Không phải là trước đó mình không nhận ra. Nhưng phải đến khi xem vở kịch này mới thực sự khiến mình nhận thức được rõ được mọi chuyện.

Thật là lạ! Michael và mình chưa bao giờ đi xem vở kịch này với nhau, dù chỉ một lần. Mình rất hiếm khi thuyết pục được anh ấy đi xem kịch với mình. Mình vẫn luôn thích những vở kịch có những cô gái mặc váy bồng bềnh, những chàng trai bay lượn như chim bên trong rạp hát... (ví dụ như vở The Phantom of the Opera và Tarzan: The Musical).

Trong một vài trường hợp hiếm hoi Michael CHỊU đi cùng, thì anh ấy sẽ

dành cả buổi thỏ thẻ vào tai mình mấy câu kiểu như: "Giờ thì anh đã hiểu tại sao vở kịch này phải ngưng diễn. Giờ thì anh đã hiểu... Chẳng ai thiết tha xem mấy trò hát bát nháo như chợ vỡ thế này. Lại còn cái vụ bình trà lảm nhảm về tình cảm của mình với một cô gái nữa chứ. Vô lí hết sức! Nhở? Em nhở? Ối, tự dưng xồ ra thêm một dàn nhạc thế này nữa chứ! Bọn họ đang trong ngục tối cơ mà. Cảnh này nhảm nhí quá!"

Rất mất hứng! Chưa kể anh ấy còn nhấp nhổm liên tục. Cứ 5 phút Michael lại nì nèo đứng dậy, lấy lí do buổi tối uống quá nhiều nước nên phải đi toa-lét. Mình biết thừa là anh ấy ra ngoài kiểm tra tin nhắn thông báo của trò World of Warcraft trên

di động.

Mặc dù đang xem kịch với anh J.P rất vui nhưng mình vẫn ước người ngồi bên cạnh mình là Michael. Để mình được nghe tiếng phàn nàn của anh ấy, chê bai vở nhạc kịch Người đẹp và Ác thú của Disney chỉ dành cho trẻ con - những khán giả chưa biết phân biệt hay dở - và dụ khách du lịch ném tiền vào những chiếc áo phông đắt tiền, đống cốc nhựa loè loẹt, những chương trình nhạc kịch hào nhoáng...

Tối nay tâm trạng mình buồn ở mức báo động. Bất chợt mình nhận ra câu chuyện của Người đẹp và Ác thú chính là câu chuyện của Michael và mình.

Trừ vụ một người xinh đẹp và một người xấu xí.

Mình đang nói về chuyện hai người bắt đầu chỉ là bạn, và họ không nhận ra bản thân có tình cảm với người kia, cho tới khi gần như quá muộn...

Chính là câu chuyện của bọn mình chứ ai!

Nhưng Belle thông minh hơn mình. Cô ấy chắc chắn ko để tâm nếu Ác thú, trước khi bị giam cầm trong lâu đài có quan hệ với Judith Gershner và không kể cho Belle biết.

Bởi tất cả những chuyện đó xảy ra TRƯỚC KHI Belle và Ác thú gặp nhau. Chuyện đó có ảnh hưởng gì không?

Câu trả lời là: Không!

Vậy mà mình đã ngu ngốc không nhận ra được điều đó. Thề là nếu xem vở nhạc kịch này thêm tí nữa mình còn ngộ ra nhiều chuyện hơn.

Cũng không có gì là ngạc nhiên. Bởi câu chuyện này đã, đang và sẽ mãi mãi tồn tại với thời gian.

Trong quá khứ mình đã từng tuyên bố: Người đàn ông lý tưởng của mình là người có thể cùng với mình say mê ngồi xem vở lịch Người đẹp và Ác thú - câu chuyện tình lãng mạn và đẹp nhất mọi thời đại, và không chỉ chỏ chê bai (ví dụ như khi Ác thú hoá thân lại làm Hoàng tử, hay khi mấy con sói giả bằng bông

xuất hiện - người ta không thể làm QUÁ rùng rợn, bởi khán giả chủ yếu là trẻ con.)

Và cho tời thời điểm này chỉ có J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ làm được điều đó. Anh ấy thậm chí còn - mình không thể lờ đi được - chảy nước mắt khi xem cảnh Belle dũng cảm đánh đổi mạng sống của mình để cứu bố.

Michael chưa bao giờ chảy nước mắt khi xem một vở diễn Broadway nào. Trừ lần xem cảnh cha Gorilla của Tarzan bị giết hại một cách dã man.

Nhưng đó là vì anh ấy đã cười quá nhiều.

Tuy nhiên, sau ngày hôm nay mình đã

nhận ra một điều: phản ứng khi xem kịch như Michael không nhất thiết là điều xấu. Con trai khác với con gái. Không phải vì họ quan tâm đến những chuyện kiểu như: Không biết ngôi sao của phim Nightstalkers - Jessica Biel - có đồng ý nhận vai Abby Whistler trong phim Blade: Trinity không ...

Hoặc họ cho rằng chẳng có gì to tát khi quan hệ với Judith Gershner rồi im bặt. Và tuyệt nhiên không hề kể cho bạn gái của mình nghe bởi vì chuyện xảy ra trước khi hai người hẹn hò.

Mà bởi vì họ được lập trình khác với con gái. Họ không cảm động trước cảnh một anh chàng trong bộ đồ Gorilla bị bắn-giả-vờ trên sân khấu.

Nhưng lại rất tin vào những gì xảy ra trong bộ phim Notting Hill - Khi nhân vật của Julia Roberts quay trở lại với anh chàng do Hugh Grant thủ vai - mặc dù chẳng bao giờ có chuyện một ngôi sao sáng giá và kiêu ngạo đến như vậy đi yêu một anh chủ tiệm thấp hèn.

Trong khi mình là một công chúa, đang yêu một anh chàng sinh viên đại học.

Giờ thì mình đã hiểu: Con trai khác với con gái bọn mình.

Và điều đó không phải lúc nào cũng xấu. Như tổ tiên của mình đã nói: Vive la difference. Bởi vì, đa phần con trai không thích nhạc kịch.

Một trong số đó có thể đã tặng bạn chiếc

dây chuyền hình bông tuyết trong ngày sinh nhật thứ 15 của bạn tại Vũ Hội Mùa Đông Không phân biệt Tôn giáo - nơi lần đầu tiên hai người thổ lộ tình yêu của mình với đối phương.

Một hành động phải nói là cực kì lãng mạn.

Ôi, đèn đang tắt rồi. Phải quay lại ghế ngồi thôi, hết giờ nghỉ rồi.

Thật chẳng muốn chút nào. Bởi anh J.P cứ liên tục hỏi xem mình có ổn không.

Mình hiểu, là một người bạn, anh ấy rất quan tâm lo lắng cho mình. Nhưng anh ấy muốn nói gì đây? Sao anh ấy ko thể đoán ra câu trả lời của mình lúc này chắc chắn sẽ là Không, em rất không ổn? Mình có

cần nhắc lại cho anh ấy nhớ mới chỉ hai tối trước thôi thôi mình đã ngu ngốc GIỰT PHĂNG sợi dây chuyền hình bông tuyết và NÉM TRẢ cho chủ nhân của nó không? Chẳng nhẽ anh ấy nghĩ mình sẽ tự động trở lại bình thường sau khi xem vở kịch toàn cốc chén nhảy múa như thế này sao?

J.P là một người bạn rất tốt, nhưng đôi khi anh ấy chẳng hiểu gì cả. Tina đã nói đúng một điều: Anh J.P giống như một núi lửa tràn đầy nhiệt huyết đang bị đè nén. Giọt nước mắt trên má của J.P đã nói lên tất cả. J.P cần một người con gái thật dịu dàng, đến bên anh ấy thật từ tốn, cầm chìa khoá rồi mở toang trái tim nhỏ bé hãy còn đóng kín kia.

Rõ ràng cô gái đó không phải là Lilly (người ko thềm gọi điện hay email cho mình, thậm chí là để tiếp tục sỉ nhục và kết tội mình đi giật bạn trai của bạn. Thật chẳng giống cậu ấy chút nào!)

Mà cũng có thể J.P ko phải là người không hiểu chuyện. Có lẽ đơn giản chỉ vì anh ấy là con trai.

Không phải ai cũng có thể hiểu chuyện giống như Ác thú, mình đoán vậy!

Thứ Sáu, ngày 10 tháng 9, 11:45 đêm, ở nhà.

Hộp thư đến: 0

Trong hộp thư thoại cũng không.

Nhưng máy bay của Michael phải 11

tiếng rưỡi nữa mới hạ cánh. Anh ấy sẽ gọi cho mình.

Phải thế thôi. Đúng không?

OK, mình không nghĩ về chuyện đó nữa. Bởi cứ nghĩ tới Michael là tim mình đập liên hồi, hai tay ướt đẫm mồ hôi.

À, trong lúc mình ra ngoài có ai đó đã giao thư tới nơi cho mình. Mẹ nói với mình như vậy (không được vui vẻ cho lắm) khi mình đánh thức mẹ dậy hỏi xem anh Michael có gọi điện không. (Thực sự là mình không biết mẹ đã ngủ. Thưởng thì mẹ vẫn thức xem chương trình của David Letterman cho tới khi ca sĩ khách mời xuất hiện lúc 12 rưỡi. Làm sao mình biết được hôm nay ca sĩ khách mời là

Fergie vì thế mẹ quyết định đi ngủ sớm?)

Bức thư đó không phải là của Michael. Phong bì thư có màu ngà, được triện một cái dấu đỏ in chữ D và R ở chính giữa. Toàn bộ lá thư sặc mùi: BÀ!

Vì thế mình chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi mẹ gắt gỏng nói: "Bà nói con phải bóc thư ngay!"

Những cái câu ngay sau đó của mẹ khiến mình ngạc nhiên: "Rồi gọi cho bà. Dù muộn thế nào."

"Con phải gọi cho bà sau 11 giờ đêm á?" - Mình hoảng hồn hỏi lại. Thật không thể tin được! Bà ngày nào cũng lên giường ngay trước bản tin lúc 11 giờ đêm, đều như vắt chanh. Trừ những hôm đi dự tiệc

với Herry Kissingger. Theo lời bà, không ngủ đủ 8 tiếng mỗi ngày bà sẽ hiện nguyên hình là một con gấu trúc với bầu mắt đen xì. Dù có bôi bao nhiêu kem dưỡng cũng không lại được!

"Bà nhắn như thế" - Mẹ càu nhàu và quờ quạng kéo chăn chùm lên mặt ngủ tiếp. (Thề là mình không thể hiểu là tại sao mẹ có thể ngủ ngon lành trong khi thầy G ngáy như máy khoan bên cạnh. Đúng là chỉ có tình yêu chân chính mới giúp con người ta vượt qua được mọi chuyện! Kể cả với tiếng máy khoan.)

Mình chẳng thích cái phong bì thư, càng chẳng thích phải gọi cho bà vào lúc 11 giờ rưỡi đêm như thế này.

Cho tới khi vào phòng, xé phong bì thư và đọc...

Và xém chết vì đau tim.

Chỉ hai giây sau đó mình đang nói chuyện với bà qua điện thoại.

"Ồ, Amelia à?" - bà vui vẻ nói, giọng tỉnh ngủ hẳn - "Tốt. Cuối cùng cháu đã gọi. Cháu nhận được thư chưa?"

"Từ MẸ của Lana Weignberger?" - mình ré lên. Nếu không vì sợ kinh động đến mẹ và Rocky đang ngủ ở phòng, chắc mình đã hét đến vỡ toàn bộ cốc tách trong nhà - "Mời cháu phát biểu trong buổi từ thiện của Hội phụ nữ gây Quỹ ủng hộ cho trẻ em mồ côi ở Châu Phi á? Có, cháu nhận được. Nhưng... sao bà

biết? Bà cũng nhận được một cái à?" - mình rất cố kìm nén để ko rít lên như Mariah Carey lúc phô giọng giả thanh.

"Đừng có đùa. Ta có cách của ta. Amelia, giờ hãy cho ta biết. Chuyện này rất quan trọng. Trong thư cô ta có nhắc đến việc mời cháu tham gia Hội Domina Rei khi đủ tuổi không? - bà hớn hở hỏi. Chưa bao giờ mình thấy bà phấn khích về việc gì đến vậy - "Cô ta có nói gì về việc mời cháu tham gia hội khi cháu tròn 18 tuổi không?"

"Có ạ" - mình nói - "Nhưng bà ơi, cháu chưa bao giờ nghe thấy tên Hội Domina Rei này bao giờ. Và cháu cũng chẳng có thời gian cho mấy cái hội giời ơi đất hỡi này. Cháu chỉ muốn tập trung..."

Mình đã cực kì sai lầm khi nói ra điều đó. Bời vừa nghe thấy thế bà đã đùng đùng nổi giận, nói bằng cái giọng nữ hoàng rất trịnh thượng: "Này, nghe đây! Cháu hay nghe cho kĩ đây, Domina Rei là một trong những Hội phụ nữ có sức ảnh hưởng lớn nhất trên thế giới. Tại sao lại không biết, Amelia? Họ giống như tổ chức Opus Dei của phụ nữ vậy. Chỉ có điều không dính dáng tới tôn giáo thôi."

Phải thừa nhận thông tin sau cùng của bà khiến mình tò mò hẳn: "Thật á bà? Giống như cái hội kín trong truyện Mật mã Da Vinci bắt các hội viên phải dùng dây thép gai quất lên mình í ạ? Mẹ của Lana cũng thế?"

"Tất nhiên là không" - giờ bà mới chính

là Mariah Carey - "Ta chỉ đang ví dụ về tầm ảnh hưởng của nó thôi" - bà rít lên.

Ối giời, thế mà làm mình cứ tưởng thật. Mình chưa bao giờ gặp mẹ Lana (và dám chắc bác ấy cũng không biết gì về mình . Bởi vì trong thư bác ấy viết, Lana ca ngợi hết lời về tình bạn thân thiết giữa mình và nó trong suốt thời gian vừa qua. Và rằng Lana rất tiếc cho mình vì quá bận bịu với công việc của Hoàng gia nên không thể tham gia các hoạt động xã hội khác. Chính Lana ngỏ lời muốn mình tham gia buổi từ thiện xã hội này. Nguyên văn!) nhưng ý nghĩ về việc mấy thành viên nhà Weinberger tự dùng dây thép gai quất lên người mình thật khôi hài vô cùng.

"Và" - bà tiếp tục - "Ta dám chắc ta đã nói về Hội Domina Rei này cho cháu nghe rồi. Bà Trevanni cũng là một thành viên."

"Bà của chị Bella ý ạ?" Lâu rồi bà ko nhắc tới kẻ thù ko đội trời chung của mình - bà Trevanni. Kể từ khi cháu gái bà ấy là chị Bella khiến cả gia tộc nhà Trevanni hồ hởi vui sướng khi bỏ trốn cùng với ông anh họ giả tạo của mình - Hoàng tử René vào Giáng sinh năm ngoái và mang bầu. (Mà này, sao không ai trong gia đình mình nghĩ tới chuyện dùng bao cao su nhỉ???)

Sau một cuộc tranh cãi nảy lửa với bố mình (và mình nghi dính cả chuyện tiền bạc ở đây: Bởi chỉ vài ngày nữa là René

kí hợp đồng tham gia chương trình truyền hình thực tế có tên là Hoàng tử đẹp trai - trong đó các cô gái trẻ sẽ phải trải qua các cuộc tuyển chọn thực sự để có cơ hội hẹn hò cùng với một vị hoàng tử thực sự... là René), cuối cùng anh René cũng cưới chị Bella. Thật buồn cho bà của chị ấy, đám cưới được tổ chức rất đơn giản và ko ồn ào như bà Trevanni mong muốn. Bởi vì snh René mãi mới chịu ngỏ lời cầu hôn chị Bella, và khi đó thì bụng chị ta đã to lùm lùm rồi. Không ai lại muốn xuất hiện như vậy trong tờ Tạp chí Hoàng gia cả.

Và giờ hai người đang sống trong căn hộ cao cấp mà bà Trevanni mua tặng làm quà cưới, ngày ngày tới lớp học cách

chăm sóc sản phụ và thai nhi. Nói chung là trông hai người không thể hạnh phúc hơn.

Bà thì vẫn ghen tức vì chị Bella lấy được anh René chứ không phải mình - mặc dù mình vẫn đang còn là học sinh trung học. Tóm lại là không ai dại nhắc tới chuyện này trước mặt bà.

"Nữ diễn viên điện ảnh Audrey Hepburn cũng là một thành viên của Hội Domina Rei. Công chúa Grace của Monaco nữa. Còn có Hillary Rodham Clinton. Thẩm phán Toà án tối cao Sandra Dat O'Connor. Jacqueline Kênndy Onassis. Thậm chí cả Oprah Winfrey".

Công nhận cái tên Oprah Widrey luôn có

trọng lượng nhất trong các câu chuyện giữa mình và bà.

"Vâng, Hội Domina Rei quả có tầm ảnh hưởng thật. Nhưng cháu nói rồi, bây giờ không phải là thời gian thích hợp. Cháu..."

Nhưng bà, như mọi lần, luôn bỏ ngoài tai.

"Ta, tất nhiên, được họ mời tham gia Hội từ lâu rồi. Nhưng do hiểu lầm liên quan đến một người đàn ông mà ta sẽ không nói tên, ta quyết định từ chối."

"Ồ, vậy ạ. Tiếc thật. Cháu..."

"Được rồi. Nếu cháu muốn biết... Người đó là Hoàng tử Rainier của Công quốc

Monaco. Nhưng các tin đồn đó đều là sai sự thật! Ta chưa bao giờ nhìn ông ta đến lần thứ hai! Việc ông ta cứ bám theo ta như một fan cuồng đâu phải là lỗi của ta? Không hiểu sao mọi người cứ nghĩ xiêu vẹo mọi chuyện đi như vậy... Đó đơn thuần chỉ là một sự mê đắm không thể cưỡng lại, của một người đàn ông nhiều tuổi với một cô gái trẻ đẹp đầy sức sống."

"Ý bà là... bà?" - hự!

"Tất nhiên là ta rồi, Amelia! Cháu bị làm sao thế? Chứ không cháu nghĩ tại sao ông ta lại đi cưới Grace Kelly? Tại sao Hoàng gia Monaco lại chấp nhận cho ông ta cưới một diễn viên điện ảnh? Chỉ là vì họ quá vui mừng khi cuối cùng ông

ta cũng chịu cưới một ai đó, sau cú sốc tình cảm đau thương mà ta đã gây cho Rainnier sau khi từ chối ông ta..."

Mình há hốc mồm: "Bà! Bà đã biến ông í thành gay?"

”Cháu huyên thuyên cái gì thế, Amelia! Tất nhiên là ko phải rồi. Ta... Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Tự dưng sao lại nói về chuyện này thế không biết. Điều quan trọng là mụ Trevanni sẽ tức điên lên khi biết cháu là người phát biểu trong buổi từ thiện của Hội Domina Rei cho mà xem. Chưa bao giờ có ai mời cháu gái của bà ta phát biểu cả. Tất nhiên rồi, sao phải mời con nhỏ đó chứ? Một đứa chẳng làm được trò trống gì, ngoài chuyện mang bầu. Một đứa con gái đa

sầu đa cảm nhất mà ta từng biết. CÓ khi nó sẽ ngất khi thấy 2000 nữ doanh nhân ăn mặc chỉnh tề tới mức hoàn hảo ngồi trước mặt mình ý chứ."

Mình lại tiếp tục há hốc mồm... nhưng lần này lại là vì một lí do hoàn toàn khác: "Khoan... bà nói hai ngàn người á?"

"Bà cháu mình phải gọi điện hẹn giờ ở Channel ngay" - bà đổi giọng hết sức ngọt ngào - "Hình tượng lần này của cháu phải vừa dịu dàng nữ tình, vừa năng động trẻ trung. Cháu lúc nào cùng phù hợp với váy, nhưng nếu biết chọn lựa có khi mặc vest cũng hợp..."

"Nữ doanh nhân chỉnh tề ăn mặc tới mức

gần như hoàn hảo?" - Tự dưng mình thấy đầu óc quay cuồng chao đảo - "Cháu tưởng họ giống như mẹ của Lana... những bà nội trợ tham gia hoạt động xã hội, luôn có người giúp việc, vú em đầu bếp riêng..."

"Nancy Weiberger là một trong những nhà thiết kế nội thất danh tiếng nhất hiện nay ở Mahattan" - Bà lạnh lùng cắt ngang - "Cô ta chính là người đảm nhiệm phần nội thất của căn hộ mà bà Trevanni mua cho René và Bella. Để xem nào, màu chủ đạo cuả Hội Domina Rei là màu xanh da trời và trắng... xanh da trời trước giờ không phải là màu hợp nhất với cháu nhưng chúng ta phải làm cho hợp..."

"Bà" - mình hoảng hốt cực độ. Giống

như mỗi lần nghĩ về Michael, chỉ có điều tay không bị đổ mồ hôi mà thôi - "Cháu không thể làm điều đó đâu. Cháu không thể phát biểu trước 2000 nữ doanh nhân thành đạt! Ôi bà ơiiiiiiiiiiiiiii... cháu đang phát điên vì chuyện tình cảm. Và cho tới khi chuyện đó được giải quyết êm xuôi, cháu cần yên tĩnh một thời gian... Mà nói thật, cho dù chuyện tình cảm của cháu có giải quyết xong cháu cùng không nghĩ là mình có thể phát biểu trước ngần ấy người đâu."

"Vớ vẩn!" - bà quát lên - "Cháu đã phát biểu rất hùng hồn trước Nghị viện Genovia về cái đồng hồ tính phí đỗ xe đấy thôi! Làm sao ta quên được!"

"Vâng, nhưng đó là vì người nghe là cá

ông già đội tóc giả, chứ không phải mẹ của Lana. Cháu không biết đâu... Cháu nghĩ mình nên..."

"Tất nhiên, chỉ có Chúa mới biết chúng ta phải làm gì với mái tóc của cháu. Ta không hy vọng là nó sẽ kịp mọc dài ra tới lúc đó. Có lẽ Paolo sẽ phải nối tóc cho cháu. Sáng mai ta sẽ gọi ngay cho Paolo xem..."

"Bà, thật đấy! Cháu nghĩ cháu..." - mình cố năn nỉ.

Nhưng đã quá muộn! Bà đã dập máy, trong khi mồm vẫn đang lẩm bẩm về vụ nối tóc.

Tuyệt thật! Mình cần phải nối tóc cơ đấy!!!

Thứ bảy, ngày 11 tháng 9, 9 giờ sáng, ở nhà.

Hộp thư đến: 0

Cũng không có gì là lạ. Vãn còn 3 tiếng nữa máy bay mới hạ cánh. Rồi anh ý còn phải qua cửa hải quan nữa.

Vì thế mình cần phải kiên nhẫn. Cần phải bình tĩnh. Cần phải...

FTLOUIE: TINA!!!! CẬU CÓ ĐÓ KHÔNG??? Nếu có thì viết lại cho mình. MÌNH SẮP CHẾT RỒI ĐY!!!!!

ILUVROMANCE: Hi, Mia! Mình đây. Sao lại chết????

Ôi, ơn Chúa! Ơn Chúa vì Ngài đã ban cho con có một người bạn như Tina

Hakim Baba.

FTLOUIE: Bởi vì... mặc dù mình biết tình cảm của mình và Michael đủ mạnh để vượt qua sự hiểu làm không đáng có này, và anh ấy sẽ gọi điện cho mình khi tới Nhật để nói với mình rằng anh ấy đã tha thứ cho mình, và mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước. Nhưng... nếu mọi chuyện không xảy ra như thế thì sao? Nhỡ anh ấy không làm như vậy thì sao? Ôi Chúa ơi, tay mình cứ đổ mồ hôi liên tục!!!!!! Mình nghĩ mình sắp bị đau tim rồi...

ILUVROMANCE: Mia! Mình nghĩ mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi! Tất nhiên là anh Michael sẽ tha thứ cho cậu! Bọn cậu sẽ quay lại với nhau và trở lại bình thường

như trước. Thậm chí cón thắm thiết hơn ý chứ. Bởi vì sau khi cùng nhau vượt qua trắc trở các cặp đôi sẽ càng gắn bó khăng khít với nhau hơn...

FTLOUIE: Đúng thế! Chuyện đâu còn có đó, đúng không? Tổ tiên mình còn trải qua nhiều vận hạn khủng khiếp hơn nhiều đó thôi. Nào là phải đối mặt với sự xâm chiếm của bọn cướp, bị bắt cóc, bị ép phải uống rượu trong đầu lâu của kẻ thù giết cha... Michael và mình chắc chắn sẽ ổn!

ILUVROMANCE: Chính xác! Mà này, thấy bộ dạng cậu thế chắc cậu không đi tối nay hả?

FTLOUIE: Đi đâu?

ILUVROMANCE: Buổi tiệc mừng chiến thắng.

FTLOUIE: Buổi tiệc mừng chiến thắng nào?

ILUVROMANCE: Thì của Lilly và Perin chứ ai. Mừng chiến thắng trong cuộc thi vào Hội học sinh nhà trường.

FTLOUIE: Mình không được mời.

ILUVROMANCE: Cậu không nhận được email sao?

FTLOUIE: Khônggggggggggggggggg...

ILUVROMANCE: Ôiiiii

FTLOUIE: Ôiiiii cái gì?

ILUVROMANCE: Mình đã không nghĩ

là cậu ấy nói nghiêm túc.

FTLOUIE: Ai? Cậu đang nói về chuyện gì thế?

ILUVROMANCE: Lilly. Cậu ấy nói sẽ không bao giờ nói chuyện lại với cậu nữa, vì cậu là đứa giật bạn trai và chuyên đâm lén sau lưng người khác. Nhưng mình đã nghĩ là cậu ấy đang nói đùa!!!!!!!!!

FTLOUIE: CÁI GÌ???? LÀM SAO CẬU ẤY CÓ THỂ NÓI NHƯ VẬY??? CHỈ CHẠM NHẸ MỘT CÁI THÔI MÀ!!! MÌNH ĐỊNH HÔN LÊN MÁ NHƯNG CHẮNG MAY LẠI CHẠM VÀO MÔI!!!

ILUVROMANCE: Ừ. Nhưng không phải

tối qua cậu đi xem kịch Người đẹp và Ác thú với anh J.P sao?

FTLOUIE: Ừ, nhưng hoàn toàn trong sáng. Bọn mình chỉ đi xem với nhau như hai NGƯỜI BẠN.

ILUVROMANCE: Nhưng chẳng phải trước đây cậu luôn tuyên bố rằng người đàn ông lý tưởng của cậu phải là người có thể cùng với cậu xem từ đầu đến cuối vở kịch Người đẹp và Ác thú - câu chuyện tình lãng mạn và đẹp nhất mọi thời đại, và không chỉ chỏ chê bai đó sao?

FTLOUIE: Đúng thế. Nhưng đó là trước đây. Mình mới nhận ra rằng suy nghĩ đó sai toè loe. Giờ người đàn ông lí tưởng

của mình phải là người thích chê bai.

ILUVROMANCE: Cậu nên nói điều đó với Lilly.

FTLOUIE: Tại sao? Cậu ấy nói gì à? Mà khoan... sao cậu ấy BIẾT vụ đi xem kịch của mình và anh J.P tối qua? Kể cả CẬU, sao biết được?

ILUVROMANCE: Ớ... cậu chưa xem à?

FTLOUIE: XEM GÌ???

ILUVROMANCE: Bức ảnh to đùng chụp cậu và anh J.P bước ra từ nhà hát đăng trên trang nhất tờ New York Post sáng nay, Với dòng tít "Nàng Công chúa thất tình đã tìm thấy Tình yêu mới".

NÀNG CÔNG CHÚA THẤT TÌNH ĐÃ

TÌM THẤY TÌNH YÊU MỚI.

Có vẻ như mọi chuyện đã thật sự chấm dứt giữa nàng Công chúa của New York - Công Chúa Mia Thermopolis (xứ Genovia) và anh bạn trai lâu năm - Michael , sinh viên Đại học Columbia và là một thường dân.

Được biết, Moscovitz đã nhận lời làm việc tại một công ty chế tạo rô bốt của Nhật Bản trong thời gian một năm ở Tsukuba - nơi anh sẽ làm việc cho một dự án được xếp vào hàng tối mật.

Nhưng nàng Công chúa của chúng ta có vẻ như không mất nhiều thời gian để quên đi tình yêu một thời của mình - cũng không bỏ lỡ thời gian bắt đầu những cuộc

hẹn hò mới. Lần này, người tháp tùng cô tới xem vở kịch dài hơi Broadway chiếu vào các tối thứ Sáu - Người đẹp và Ác thú là một nhân vật bí ẩn. Một nguồn tin bí mật cho biết anh chàng trẻ tuổi không phải ai khác, chính là John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ - con trai của nhà kịch nghệ giàu có nổi tiếng John Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tam.

Nhân viên ở rạp hát cho biết: "Học ngồi chung ở lô ghế tình nhân. Hai người tỏ ra rất thân mật với nhau." Một nhân chứng khác thì nhận xét rằng: "Hai người đó là một cặp tình nhân rất hấp dẫn. Cả hai vừa cao ráo lại có chung mái tóc vàng."

Khi được hỏi về sự việc trên, phát ngôn viên của Hoàng gia Genovia cho biết:

"Chúng tôi không bình luận về đời tư của Công chúa."

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 9, 10 giờ sáng, ở nhà.

Ít ra giờ thì mình đã hiểu Lilly không liên lạc gì với mình.

Có rất nhiều lí do, ở mọi cấp độ khác nhau. Thứ nhất, đó chỉ chì một cái chạm môi nhẹ.

Thứ hai, hai người đó đã chia tay khi cú chạm môi đó xảy ra. Thứ ba, BỌN MÌNH ĐI XEM KỊCH VỚI TƯ CÁCH LÀ HAI NGƯỜI BẠN VỚI NHAU. Người biết suy nghĩ một chút sẽ không bao giờ cho rằng mình đang hẹn hò với J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ!!!

Mặc dù phải thừa nhận anh ấy là một chàng trai rất vui tính, dễ thương và tốt bụng. Nhưng mình thật là không có ý gì! Thề!

Trái tim của mình chỉ thuộc về Michael Moscovitz, mãi mãi là như vậy!

Mấy chuyện đang xảy ra với mình thật chẳng ra làm sao cả. Lilly là bạn thân nhất của mình mà. Tại sao cậu ấy có thể tin vào một điều khủng khiếp như thế về mình cơ chứ?

Đúng là mình đã cư xử rất tệ với anh trai cậu ấy trong tuần vừa rồi. Nhưng đó chỉ là vì mình (đã ngu ngốc) không biết trân trọng tình cảm quí giá của bọn mình, cho tới khi mất nó.

Nhưng mình ĐÃ XIN LỖI rồi. Chỉ còn hai tiếng nữa là anh ấy sẽ nhận được email của mình và gọi cho mình (xin Chúa!). Rồi bọn mình sẽ làm lành và Michael sẽ gửi trả lại cho mình sợi dây chuyền hình bông tuyết. Bọn mình sẽ quay lại với nhau và mọi chuyện sẽ êm thấm và trái tim mình sẽ thôi dày vò!

Trừ phi anh ấy vào phần Tin tức trên Google và thấy bức ảnh to đùng ngã ngửa của mình và J.P.

Nhưng đời nào anh ấy sẽ tin vào bức ảnh đó chứ, đúng không? Michael xưa nay chẳng bao giờ tin vào mấy tin lá cải paparazzi viết về mình và James Franco. Chẳng có lí do gì để anh ấy tin vào mấy cái tin LẦN NÀY!!!

Sẽ không đâu. Không thể có chuyện đó.

Nhưng mình ko hiểu vấn đề của Lilly là chuyện gì?

Thôi kệ, mình sẽ không cuống lên. Trong quá khứ mấy chuyện như thế này sẽ làm mình loạn lên, gọi điện ngay cho bố, xin bố nhờ luật sư yêu cầu thu hồi lại toàn bộ các tờ báo đã phát hành. Rồi mình sẽ truy ra cho bằng được người báo tin cho đám phóng viên - mà mình đã biết thừa ai đứng đằng sau mấy chuyện kiểu này (BÀ!). Tiếp đó mình sẽ điên cuồng email cho Michael, giải thích liên hồi rắng những tin đó là sai sự thật...

Giờ thì không! Mình đã lớn rồi, không còn cư xử trẻ con như thế nữa! Và mình

cũng đã quá quen với những cái tin như thế này rồi!

Còn nữa, mọi chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua đã khiến mình quá hoang mang rồi. Cực điểm! Không thể hơn được nữa! Mình gần như không cầm nổi bút viết đây này... mồ hôi tay cứ túa ra như mưa.

Vì thế... mình mặc kệ. Mình sẽ cho Lilly chút thời gian để nguôi ngoai cơn giận. Đảm bảo trong bữa tiệc mừng chiến thắng, khi thấy mọi người đều có mặt, trừ mình, cậu ấy sẽ nhớ đứa bạn thân nhất này và mời mình tới.

Mình gọi cho Tina sau khi chạy ra ngoài mua ngay một tờ báo. Tina đã định không

đến dự tiệc của Lilly mà ở nhà với mình. Nhưng mình đã động viên cậu ấy đi, mình cần cậu ấy đi để còn biết Lilly nói gì về mình. Thề là nếu Lilly vẫn tiếp tục bôi bác mình, mình sẽ gọi điện cho Uỷ Ban Truyền Thông Liên Bang tố cáo vụ cậu ấy văng tục trong chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật tuần trước.

Nếu cậu ấy chịu mời mình, mình sẽ đến và ôm lấy cậu ấy giảng hoà. Và bọn mình sẽ lại là bạn tốt như xưa.

Còn trong lúc này mình sẽ ngồi nhà làm bài tập Chuẩn bị cho Toán Tích phân. Chỉ có Chúa mới biết mình đã sao nhãng cái môn này đến mức nào. Mình CHẲNG HIỂU gì hết. Không một môn nào luôn! Mình không hề muốn trượt tốt

nghiệp tẹo nào!!!

Có lẽ trong lúc làm bài tập mình sẽ ăn nốt chỗ thịt mua ở cửa hàng Number One Noodle Son (phải công nhận cái vị ăn thịt này thật khó cưỡng. Một khi đã bập vào nó rồi, bạn không thể ngừng lại.)

Bởi vì đó là cách một người trưởng thành xử lí mọi chuyện.

CÒN HAI TIẾNG NỮA LÀ ANH ẤY HẠ CÁNH!!! EEEEEEEEEEEEEEEE

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 9, 10:15 sáng, ở nhà.

Mình vừa gõ tên mình vào phần tìm kiếm trên Tin tức Google để xem có bao nhiêu chuyện về mình và khả năng Michael có

thể tìm thấy tin viết về mình và J.P đến đâu và... ... có 527 bài viết về vụ này.

Không chỉ có vậy.

Mình vào phần tìm kiếm Blog trên Google để xem có ai viết blog về mình không và phát hiện ra một website mới được lập có tên là www.toighetmiathermopolis.com.

Trong đó có một danh sách 10 điều ngu ngốc nhất về Mia Thermmopolis. Điều đầu tiên là về mái tóc của mình.

Điều thứ 10 là cái tên của mình.

Các điều từ thứ 2 đến thứ 9 còn tồi tệ hơn nhiều.

Mình biết mình không nên để ý tới những

dạng tin kiểu này. Bà từng nói nếu mình phản ứng hay thanh minh gì sẽ càng khiến cho giới săn tin và những người ghét mình có NHIỀU CÁI HƠN để viết.

Nhưng cái trang web này... Thật...

Tuyệt. Quá tuyệt. Mình còn chưa ĐỦ chuyện phải lo lắng hay sao???

Giờ ai đó ngoài kia còn ghét mình tới mức chỉ ra cho toàn thế giới thấy: với kiểu tóc mới, hai tai của mình trông chẳng khác nào cái quai ấm.

Hạnh phúc ghê cơ!

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 9, 10:30 sáng, ở nhà.

Michael thân yêu,

Có lẽ giờ anh đã nhìn thấy

Michael thân yêu,

Chào anh! Em chỉ muốn hỏi xem anh đã nhìn thấy

Michael thân yêu!

Anh làm gì cũng được những đừng xem

Gửi tới chủ nhân của trang web www.toighetmiathermopolis.com.

NẾU GHÉT TÔI ĐẾN NHƯ VẬY, SAO KHÔNG NÓI THẲNG ĐIỀU ĐÓ VÀO MẶT TÔI, ĐỒ HÈN???

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 9, buổi trưa, ở nhà.

Hộp thư đến: 0.

Điện thoại của mình vừa kêu. Mình đã đinh ninh là Michael gọi (bởi giờ này anh ấy đã phải hạ cánh rồi) nên cuống cuồng suýt làm rơi cả điện thoại, hai tay ướt đẫm mồ hôi và run lẩy bẩy (cùng một phần tại cái đùi gà rán mình đang ăn dở làm tay mình trơn tuột vì mỡ.)

Nhưng hoá ra là điện thoại của J.P. Anh ấy gọi hỏi xem mình đã coi báo chưa.

"Rồi ạ, anh thấy có buồn cười không?" - mình cố nói bằng cái giọng tỉnh bơ như không có gì, trong khi mồm đang nhai nhồm nhoàm thịt gà - Họ nghĩ bọn mình đang yêu nhau mới ghê chứ."

"Ừ" - anh J.P vừa nói vừa cười ha ha.

Mình thật may mắn có một người bạn độ

lượng như J.P.

"Cho em xin lỗi nhé. Tự dưng lại khiến anh bị chường lên mặt báo" - mình tránh không nói về trang web www.toighetmiathermopolis.com bởi sớm muộn gì thì anh J.P cũng phát hiện ra thôi.

"Anh không để tâm đâu" - anh J.P nói - "Xuất hiện bên cạnh một công chúa, người thừa kế ngai vàng tương lai chứ có vừa đâu. Bố mẹ anh ấn tượng vụ này lắm đấy. Họ nghĩ cuối cùng anh cũng làm được một việc gì đó lớn lao... Haha."

"Haha" - mình cười mà trong bụng thấy khó chịu chỉ muốn nôn sạch chỗ thịt vừa tiêu thụ suốt một tiếng rưỡi vừa rồi. Hay

nói đúng hơn là toàn bộ số thịt có trong tủ lạnh. Chẳng hiểu là như nào đây? Từ một đứa ăn chay, chỉ trong một tuần mình đã biến thành kẻ ăn thịt người.

À, cũng không hẳn là kẻ ăn thịt người nhưng người ta thường gọi một đứa ăn quá nhiều thịt là ý gì nhỉ???

Nhưng mình biết một sự thật: cảm giác bồn chồn, buồn nôn đó không liên quan gì đến số lượng thịt mình vừa tiêu thụ mà liên quan đến việc máy bay của Michael giờ chắc chắn đã hạ cánh và anh ấy sẽ kiểm tra email bất kì lúc nào.

"Anh tính hỏi em" - J.P nói - "có nghe mói về vụ tiệc mừng chiến thắng của Lilly không?"

"Có ạ" - mình uể oài trả lời - "Nhưng em không được mời. Hiển nhiên rồi."

"Anh cũng đoán thế" - J.P thở dài - "Anh đã hy vọng rằng cô ấy bỏ qua mọi chuyện."

"Mấy tấm ảnh hai chúng ta đi với nhau trên các tờ báo sáng nay càng khiến cho tình hình tệ hơn."

"Ừ, có lẽ chúng ta nên chờ cho tới hết tuần xem sao..."

"Hy vọng thế" - mình nói, nhưng trong bụng nghĩ thầm hai ngày cuối tuần chưa chắc đã đủ.

"Này em có muốn ra ngoài tổ chức tiệc mừng của riêng hai bọn mình không?" -

J.P hỏi - "Cho mấy người đó biết hề nào gọi là tiệc."

"Hay đấy" - mình nói - "Nhưng em nghĩ có lẽ em nên ở nhà. Bởi vì máy bay của Michael mới hạ cánh và có lẽ anh ấy sắp check mail. Em cần phải ở nhà lúc anh ấy gọi điện." Nếu anh ý chịu gọi.

Anh ấy chắc chắc sẽ gọi. Đúng không????

"Ồ" - J.P có vẻ hơi ngạc nhiên - "Nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn nếu em không có mặt ở đó lúc anh ta gọi sao? Đẻ anh ta hiểu em bận rộn và nổi tiếng như thế nào?"

Mình bật cười phá lên. J.P đúng là người có khiếu hài hước bẩm sinh!

"Anh tếu thật! Chỉ cần đọc báo hôm nay thôi anh ấy đã thừa sức nhận ra được điều đó rồi. Tất nhiên là nếu bức hình đó lan sang được tận Nhật. Hơn nữa nếu muốn qua được môn thì em cần phải học cho tử tế."

"Nếu cần anh giúp thì em cứ nói nhé" - J.P đề nghị - "Anh học môn đó rất khá đấy."

Chẳng có người bạn nào tuyệt vời hơn thế này! Sẵn sàng bỏ cả ngày Thứ bảy giúp mình môn Chuẩn bị cho Toán Tích phân!

"Anh thật là tốt, hehe. Nhưng em vẫn ổn. Anh quên là em sống cùng nhà với một chuyên gia Đại số à? Nếu có chỗ nào

không hiểu em sẽ nhờ thầy ấy giúp."

"Ờ nhỉ... Nhưng nếu em đổi ý..."

"Em biết phải gọi cho ai rồi" - mình nói, cố tìm cách chấm dứt cho nhanh cuộc trò chuyện này. Bởi vì Michael có thể gọi điện bất cứ lúc nào. Mặc dù di động của mình có chế độ báo cuộc gọi đến. Nhưng cẩn thận vẫn hơn.

"OK" - J.P vẫn chưa chịu buông máy - "Hãy nhớ một điều: chúng ta là một cặp đôi "rất hấp dẫn" đấy!"

"Bời vì hai chúng ta vừa cao ráo vừa có chung mái tóc vàng" - mình vười cười rúc rích vừa tiếp lời.

J.P cũng cười như nắc nẻ và cúp máy.

Tiếng cười ấy chắc chắn sẽ còn ròn rã hơn nữa khi J.P tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình.

Mình biết sẽ là ích kỉ khi nói ra điều này, nhưng mình hy vọng rằng khi J.P tìm thấy nửa kia của anh ấy thì nửa kia của mình vẫn còn ở bên cạnh mình.

Thứ Bảy, ngày 9 tháng 9, 4 giờ chiều, ở nhà.

Hộp thư đến: 0.

Tin nhắn: 0.

Không thể tin được. Anh ấy vẫn chưa thèm email hay gọi điện cho mình.

Mẹ vừa ngó đầu vào và hỏi: "Mia? Tối nay con không đi chơi sao?'

Chỉ cần nhìn cái bộ đồ ngủ hình Hello Kitty của mình là mẹ có thể đoán ra.

"Không ạ" - mình cố tỏ ra bình thường như không có chuyện gì. TẠI SAO ANH ẤY VẪN CHƯA GỌI?? - "Con ở nhà làm bài tập thôi."

"Bài tập cho môn Chuẩn bị cho Toán Tích phân á? - mẹ chạy ngay vào phòng sờ trán mình - "Con không bị sốt đấy chứ hả???"

"Haha" - bỗng dưng mọi người xung quanh mình đều hài hước đến lạ lùng. Mình giấu hai tay ướt đẫm mồ hôi ra sau lưng.

"Mia" - mẹ lo lắng nói - "Con ko thể ngồi chết dí ở nhà chỉ vì chuyện của

Michael như thế này được."

"Con biết chứ" - mình trố mắt nhìn mẹ - "Mẹ! Mẹ cũng nghĩ con yếu đuối à? Này, con theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền mà. Không cần có đàn ông con vẫn có thể hạnh phúc." Chỉ có điều... nều có một người bên cạnh mình thì mình sẽ cảm thấy thoải mái hơn tí ti, hơn là khi chỉ có một mình. Hoặc ở cùng một ai đó khác.

"Hừm" - mẹ vẫn nghi ngờ - "Con không trốn ở nhà vì mấy tờ báo lá cải như thế kia đúng không?"

"Cái gì? Cái tin con hẹn hò với bạn trai cũ của bạn mình sau khi vừa mới chia tay với bạn trai chưa được một tuần á?" - mình hỏi - "Giời ạ, tất nhiên là không

rồi. Việc rồi con phải bận tâm tới mấy cái tin vớ vẩn ấy chứ."

"Mia" - mẹ bặm môi trầm ngâm nói, một dấu hiệu chứng tỏ mẹ đang không vui với mình - "Con không thể vì chia tay với Michael mà tự đóng kín trái tim mình lại. Mẹ biết chia tay với người yêu là rất đau khổ nhưng..."

"GÌ MÀ CHIA TAY CHỨ MẸ? CÓ LẼ ANH ẤY VẪN CHƯA NHẬN ĐƯỢC EMAIL XIN LỖI CỦA CON. BIẾT ĐU CHỪNG GIỜ ANH ẤY ĐANG MỞ EMAIL VÀ NHÌN THẤY THƯ XIN LỖI CỦA CON. ANH ẤY SẮP GỌI ĐIỆN CHO CON LÀM LÀNH. BẤT CỨ LÚC NÀO BY GIỜ."

"Con đừng hét lên như thế" - mẹ nạt - "Con có mệt chỗ nào không? Trông con hơi xanh. Ngày hôm nay con đã ăn gì chưa thế?"

"Ừm..." - mình ậm ừ ko biết trả lời mẹ như thế nào nữa. Bởi mình đã ăn sạch chỗ thịt lợn Canada hun khói mẹ để dành cho bữa sáng và toàn bộ phần thịt dành cho bữa trưa hôm nay. Giờ trong nhà mình không còn lấy một mẩu thịt thừa nào. Kem cũng hết sạch. Và cả hộp bánh quy của Rocky nữa. - "Dạ rồi."

"Nếu con không bị làm sao và muốn ở nhà thì tối nay mẹ và dượng Frank đi xem ca nhạc nhé. Con trông em hộ mẹ."

"Vâng" - mình vui vẻ nói. Ngồi chơi trò

“xe-ải” (tức xe tải theo ngôn ngữ của Rocky) cũng là một cách giải toả xì trét cực kì hữu hiệu.

Và giờ thì mình đanh ở nhà trông em.

Giá như mấy tay săn ảnh của tờ New York Post có thể thấy mình bây giờ. Cuộc sống hào nhoáng của nàng công chúa nước Mỹ: trong bộ đồ ngủ hình Hello Kitty, ngồi bệt trên sàn nhà với đứa em trai nhỏ, chơi trò "xe-ải"... ... trong khi trái tim cô đang từ từ tan vỡ...

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 9, 10 giờ sáng, ở nhà.

Hộp thư đến: 0.

Cuộc gọi đến: 0.

Nhưng mình vừa nhận được một cái tin nhắn!!!

À, là Tina. Nhưng có còn hơn không.

ILUVROMANCE: Ê, Mia!!!! Anh ấy gọi chưa????

FTLOUIE: Vẫn chưa. Nhưng mình nghĩ cũng sắp thôi. Anh ấy còn phải ổn định trước đã. Mình nghĩ Michael sẽ gọi điện hoặc viết email ngay khi có thời gian.

Chúa ơi, mình thật dũng cảm và mạnh mẽ làm sao! Nhưng trong lòng mình thì đang rối bời. TẠI SAO ANH ẤY VẪN CHƯA GỌI????

ILUVROMANCE: Tất nhiên rồi. Trừ phi anh ấy nhìn thấy bức ảnh kia.

OK, đến lúc thay đổi chủ đề khác rồi đấy.

FTLOUIE: Bữa tiệc hôm qua thế nào?

ILUVROMANCE: Cũng được. Không có gì đặc biệt. Kenny Showalter dắt theo một đám con trai cùng lớp quyền anh Thái. Bọn họ đã biểu diễn một màn trồng cây chuối khá ấn tượng. Đến cuối buổi đã thấy Lilly dính như keo với một anh chàng trong số đó rồi. Perin ăn nhiều quả anh đào tới mức nôn oẹ ầm ĩ trong toa lét. Suýt làm tắc cống nhà Lilly. Ling Su đã phải hì hục thông toa-lét mất một lúc. Thế thôi. Ngoài ra chẳng có gì đặc sắc. Cậu cũng chẳng phải tiếc vì đã không đi.

FTLOUIE: Khoan... LILLY CẶP KÈ

VỚI ANH CHÀNG TRONG LỚP QUYỀN ANH THÁI CỦA KENNY SHOWALTER Á???

ILUVROMANCE: Ờ... Boris nói cậu ấy nhìn thấy Lilly ôm hôn một anh chàng ở trong bếp. Nhưng trước khi Boris kịp nhìn thấy rõ mặt người con trai đó, Lilly đã chụp vội cái nồi lên đầu anh ta...

FTLOUIE: Nhưng chắc chắn đó là một người trong lớp quyền anh Thái không???

ILUVROMANCE: Chắc chắn. Anh ta cũng đang mặc võ phục mà.

FTLOUIE: Nhưng... cậu ấy... làm như thế là không đúng! Cậu ấy còn chưa nguôi ngoai sau vụ chia tay với anh J.P mà.

Cậu ấy làm vậy chỉ vì đang quá đau khổ. Không hiểu Lilly nghĩ gì luôn! Ai đó cần phải giải thích cho cậu ấy hiểu. Cậu đã thử nói chuyện với Lilly chưa????

ILUVROMANCE: Ờ... Cũng có. Nhưng cậu ấy cười nhạo mình và nói mình đừng hành động giống như...

FTLOUIE: Như ai? Như AI?

ILUVROMANCE: Không có gì. Mia, mình cần phải đi đây. Mẹ mình đang gọi. Nói chuyện sau nha.

Tina chẳng cần nói mình cũng đoán ra được Lilly đã nói gì với cậu ấy.

Đừng hành động giống như MIA.

Nhưng mình cũng có LÝ DO để lo lắng

cho cậu ta mà. Đôi khi Lilly cũng có những sự lựa chọn sai lầm. Để rồi lại bị tổn thương vì lựa chọn đó.

Thậm chí cả khi cậu ấy lựa chọn khôn ngoan - như hẹn hò với J.P chẳng hạn - nhưng cuối cùng vẫn bị tổn thương.

Giờ lại còn dính như keo với một anh chàng ở lớp quyền anh Thái, chỉ một ngày sau khi chia tay với người bạn trai sáu tháng?

Rõ ràng đây không phải là một sự lựa chọn thông minh rồi.

Phải có người nói chuyện với Lilly, trước khi cậu ấy làm những điều khiến bản thân mình ân hận sau này.

Nếu bác Moscovitz không ghét mình - vì chia tay với con trai bác và ĐƯỢC CHO LÀ ĐANG hẹn hò với bạn trai của con gái bác ý - thì mình đã gọi ngay cho bác ý rồi.

Nhưng với tình trạng quan hệ bi đát của mình với nhà Moscovitz như hiện nay thì tốt nhất là mình không nên bén mảng tới bất cứ người nào trong nhà đó.

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 9, 11 giờ trưa, ở nhà.

Hộp thư đến: 0.

Nhưng di động mình vừa kêu!

Nhưng không phải là Michael. Là J.P.

J.P: "Hey! Em thế nào?"

Mình: "Ổn ạ. Anh?"

J.P: "Sao thế? Khoan - đừng nói với anh là anh ấy vẫn chưa gọi nhé?"

Mình: "Chưa hề."

J.P lẩm bẩm gì đó ở đầu dây bên kia, nhưng mình nghe không rõ. Sau đó anh ấy nói:

J.P: "Đừng lo. Anh ấy sẽ gọi mà."

Mình: "Em cũng hy vọng thế."

J.P: "Ối, tất nhiên. Nếu không gọi cho em thì đích thị anh ta là một tên đại ngốc. Thế tối qua em làm gì, kể anh nghe?"

Mình: "Cũng chẳng có gì ạ. Em ở nhà chơi trò “xe-ải” với em trai em."

J.P: "Em chơi TRÒ GÌ cơ?"

Thấy chưa, nếu là Michael thì anh ấy đã hiểu mình đang nói về cái gì. Anh ấy thậm chí ĐÃ TỪNG CHƠI trò đó với Rocky. Mình nghĩ anh ấy thực sự RẤT THÍCH chơi trò đó với Rocky. Nó khiến tinh thần anh ấy thoải mái, không phải lo nghĩ nhiều. Cũng giống như với mình.

Mình: "À, đó là - Thôi, không có gì đâu. Mà anh đã nghe chuyện về Lilly chưa?"

J.P: "Chưa. Chuyện gì thế em?"

Mình không muốn là đứa buôn chuyện về bạn gái cũ của J.P. Nhưng thà anh ấy nghe tin đó từ mình còn hơn là từ đám tổ buôn ở trường vào ngày mai.

Mình: "Cậu ấy đã cặp kè với một anh chàng chơi quyền anh Thái vào bữa tiệc tối qua."

Mình đã tưởng J.P sẽ ồ lên kinh ngạc khi thấy tin ấy. Nhưng ngược lại, anh ấy như thể... đang phá lên cười vậy.

J.P: "Ừ... cũng giống với tính cách của Lilly."

Mình đã cực sốc khi thấy phản ứng của J.P. Anh ấy nói như thể đó là cách mà Lilly NGÀY XƯA, Lilly trước-khi-gặp-J.P vẫn thường làm. Chứ không phải một Lilly mới, thay đổi hoàn toàn như dạo gần đây.

Và anh ấy đang cười.

Mình: "J.P, Lilly chỉ là đang diễn kịch thôi. Cậu ấy quá đau khổ cho rằng anh với em đã phản bội cậu ấy. Việc cậu ấy dính với anh chàng chơi quyền anh Thái kia chính là nhằm vào vụ bài báo trên tờ New York Post! Phải làm gì đấy trước khi cậu ấy rơi vào vòng xoáy tự huỷ hoại bản thân, kiểu như Lindsay Lohan!"

J.P: "Anh thì nghĩ rằng chúng ta chẳng làm gì được. Lilly đủ lớn để tự biết mình đang làm gì. Nếu cô ấy muốn cặp kè với mấy anh chàng chơi quyền anh Thái thì đó là việc của cô ấy. Không phải biện minh!"

Ko thể tin được là anh ấy vẫn đang rúc rích cười.

Mình: "J.P, chuyện này không hay ho gì đâu."

J.P: "Anh thấy hay đấy chứ."

Mình: "Không, không hề..."

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 9, buổi trưa, ở nhà.

Lúc nãy mình lại phải ngừng viết vì có điện thoại. Là Michael gọi.

Anh ấy đang ở Nhật. Anh ấy đã nhận được email của mình.

Anh ấy cũng đã nhìn thấy bức ảnh của mình và J.P trên tờ Bưu điện.

Nhưng theo như lời của Michael thì điều đó cũng không thay đổi được gì. Anh ấy nói xin lỗi vì phải làm điều này qua điện

thoại nhưng không còn cách nào khác.

Mình hỏi Michael "điều này" nghĩa là sao và được câu trả lời rằng: Trong suốt quãng thời gian trên máy bay sang Nhật, anh ấy đã suy nghĩ rất nhiều và có lẽ tốt hơn nếu mình và anh ấy quay trở lại như trước đây, trước khi hai đứa hẹn hò - nghĩa là làm bạn.

Michael còn nói anh ấy nhận thấy rằng cả hai bọn mình có quá nhiều việc riêng cần làm và có lẽ tạm xa nhau một thời gian - và hẹn hò với người khác - sẽ tốt hơn cho cả hai đứa.

Mình nói “Ok”. Mặc dù từng lời nói của anh ấy như mấy đen che nốt vài tia hy vọng còn thoi thóp của mình.

Sau đó mình nói lời tạm biệt và cúp máy. Bởi mình ko muốn để Michael nghe thấy tiếng mình khóc nức nở.

Mà mình thì không muốn để Michael nhớ tới mình với bộ dạng như vậy.

Chủ nhật, ngày 12 tháng 9, 12:30 tối, ở nhà

TẠI SAO MÌNH LẠI NÓI OK??????????????

Tại sao mình không nói ra cảm xúc thật của mình? Rằng mình hiểu đoạn anh ý nói về việc cả hai đứa có nhiều việc riêng cần làm và tạm xa nhau một thời gian… … nhưng không hiểu đoạn anh ý nói về chuyện chỉ làm bạn và hẹn hò với người khác !!!

Tại sao mình không nói ra điều mình đang nghĩ, rằng mình THÀ CHẾT còn hơn là yêu một ai khác, ngoài Michael?????

Tại sao mình không nói cho anh ấy biết sự thật????

Mình cũng BIẾT chuyện đó có lẽ sẽ không làm thay đổi được điều gì, và càng khẳng định điều Michael vẫn luôn nghĩ về mình - rằng mình vẫn chỉ là một đứa trẻ con chưa chín chắn.

Nhưng ít ra thì anh ấy cũng biết được rằng mình không hề ok với chuyện anh ấy vừa nói.

Bởi vì mình KHÔNG HỀ ok với điều đó chút nào

Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ ok với điều đó

Mình nghĩ mình sẽ không bao giờ còn có thể ok như xưa

Thứ Hai, ngày 13 tháng 9, 8 giờ sáng, ở nhà.

Mẹ vừa vào phòng an ủi mình.

Mẹ nói mẹ rất hiểu và thông cảm với sự đau khổ vô bờ bến hiện giờ của mình, khi mà trong vòng có một tuần vừa chia tay với người yêu vừa mất đi người bạn thân nhất. Rằng mình cần có thời gian để nguôi ngoai sự mất mát lớn lao này.

Mẹ còn nói mẹ đã cho mình thời gian và không gian riêng để gặm nhấm nỗi buồn

đau tan tác này.

Nhưng theo mẹ thì một ngày vật vã trên giường là quá đủ rồi!

"Còn nữa, mẹ đã phát ngấy khi phải nhìn con trong bộ đồ ngủ hình Hello Kitty này rồi. Nếu mẹ không nhầm thì con đã mặc nó từ hôm thứ Bảy tới giờ đúng không? Đến lúc ra khỏi giường, thay đồng phục và tới trường rồi đấy!"

Mình không còn cách nào khác, đành phải nói cho mẹ biết một sự thật:

Rằng mình đang chết dần chết mòn.

Tất nhiên mình biết mình không phải chết thật.

Nhưng cứ cảm giác như vậy!

Mình đã hy vọng mọi cảm giác ê chề sẽ... biến mất.

Nhưng không được. Không hề nguôi ngoai đi một tẹo nào. Mỗi lần nhắm mắt đi ngủ, mình lại thầm hy vọng rằng: Khi mình tỉnh dậy, mọi chuyện vừa xảy ra thực chất chỉ là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Vậy mà không... Mỗi khi thức giấc mình lại thấy bản thân vẫn đang trong bộ đồ ngủ hình Hello Kitty - vẫn bộ quần áo mình đang mặc khi nghe Michael nói anh ấy nghĩ bọn mình nên quay lại làm bạn - và BỌN MÌNH VẪN ĐANG CHIA TAY NHAU.

Mẹ bảo chẳng hề có chuyện mình sắp

chết hay gì cả. Mặc dù mình đã cho mẹ sờ vào hai bàn tay ướt nhoẹt đang run lẩy bẩy. Thậm chí chỉ cho mẹ xem đôi mắt thâm quàng và cái lưỡi trắng bệch (thay vì hồng hào khoẻ mạnh), mà theo như chuẩn đoán trên trang wrongdiagnosis.com thì mình rõ ràng đang bị viêm màng não.

Tới lúc đó mẹ mới cuống cuồng bắt mình thay quần áo để đưa mình tới bệnh viện cấp cứu.

Mình biết mẹ đã mắc bẫy! Vì thế mình uể oải xin mẹ cho nằm thêm một ngày nữa. Và mẹ cuối cùng cũng đồng ý.

Mình sẽ không nói cho mẹ biết sự thật là mình sẽ không bao giờ ra khỏi giường

nữa.

Đúng vậy đó. Thử nghĩ mà xem: Giờ Michael đã không còn là một phần của cuộc đời mình nữa, mình cũng chẳng còn lí do gì để ra khỏi giường. Đi học chắc???

Mình đường đường là Công chúa xứ Genovia. Mình sẽ MÃI MÃI là Công chúa xứ Genovia, cho dù có đi học hay không.

Mà mình học hay không thì quan trọng gì chứ? Mình lúc nào cũng chẳng có sẵn việc để làm - làm Công chúa xứ Genovia chứ sao - Cho dù có tốt nghiệp trung học hay không.

Giờ mình đã 16 tuổi rồi, không ai có thể

BẮT mình tới trường!

Vì thế mình quyết định không đi học. Mãi mãi.

Mẹ nói sẽ gọi điện tới trường và xin nghỉ học cho mình hôm nay. Sau đó mẹ sẽ gọi cho bà thông báo là mình sẽ không tới lớp học thêm làm Công chúa chiều nay. Mẹ còn nói sẽ bảo chú Lars nghỉ nguyên ngày và cho phép mình vùi đầu trong chăn thêm một ngày nữa, nếu muốn.

Nhưng ngày mai, dù mình có lấy lí do gì đi nữa, thì mình sẽ phải đi học.

Tuỳ, MẸ muốn nghĩ sao thì nghĩ! Mình sẽ không đi!

Có lẽ bố sẽ đồng ý cho mình chuyển về

sống ở Genovia.

Thứ hai, ngày 13 tháng 9, 5 giờ chiều, ở nhà

Tina vừa ghé qua chơi. Mẹ dắt cậu ấy lên phòng gặp mình.

Giá mà mẹ không làm như thế.

Hình như vụ mình không tắm gội 2 ngày có vẻ hơi bị dễ nhận thấy thì phải… Tại thấy Tina tròn xoe mắt nhìn mình ngạc nhiên.

Nhưng cậu ấy vẫn giả vờ như không để ý thấy mớ tóc bóng lộn như vuốt mỡ của mình.

“Mẹ cậu đã kể hết cho mình nghe rồi. Về anh Michael. Mia, mình rất tiếc. Mà bao

giờ cậu đi học lại thế? Mọi người ai cũng nhớ cậu!”

“Nhưng Lilly thì không” – Mình cười khẩy nói.

“À … ừ, cậu nói đúng” – Tina khẽ nhăn mặt – “Nhưng bọn mình nhớ cậu lắm. Cậu không thể nhốt mình trong phòng như thế này trong suốt phần đời còn lại được, Mia ạ”.

“Mình biết” – Mình nói – “Mai mình sẽ đi học lại”. Đó là một lời nói dối. Vừa nói, mồ hôi từ tay mình túa ra như tắm. Chỉ cái ý nghĩ phải quay lại trường học cũng đủ khiến mình muốn cao chạy xa bay ra khỏi cái xứ này rồi.

“May quá”- Tina cười tươi – “Mình biết

mọi chuyện với anh Michael không có kết cục như cậu muốn, nhưng có khi như thế lại tốt hơn cho hai người. Này nhé, anh ấy vừa lớn tuổi hơn cậu, vừa có cuộc sống khác xa với cậu. Trong khi cậu vẫn đang là học sinh trung học, còn anh ấy đã là sinh viên đại học".

Không thể tin được! Ngay cả đến Tina - người luôn ủng hộ mình và Michael – cũng phản bội mình. Tuy nhiên mình cũng đã cố gắng không để lộ điều đó ra.

"Còn nữa" – Tina vô tâm nói tiếp không hề nhận ra nỗi đau mà cậu ấy gây ra cho mình – "giờ cậu có thể hoàn toàn tập trung vào cuốn tiểu thuyết tâm huyết của cậu. Và cậu sẽ có nhiều thời gian cho việc học ở trường hơn. Điểm số của cậu

vì thế cũng sẽ khá lên và cậu sẽ được nhận vào một trường đại học danh tiếng – nơi cậu sẽ gặp được một anh chàng tuyệt vời có thể khiến cậu quên đi mọi chuyện liên quan đến anh Michael!”

Đó là điều mình ao ước! Quên đi mọi chuyện liên quan đến Michael! Người con trai duy nhất - NGƯỜI duy nhất khiến mình cảm thấy thanh thản và bình an khi ở bên cạnh.

Tất nhiên mình không nói điều đó ra cho Tina nghe. Thay vào đó mình nói: “ Cậu biết không Tina? Cậu nói đúng. Mình sẽ gặp cậu ở trường ngày mai. Hứa đấy!”.

Và Tina hồ hởi ra về, nghĩ rằng cậu ấy đã khiến mình vui lên nhiều.

Nhưng thực ra không phải như vậy. Mình không tin lắm vào những điều Tina nói.

Và mình cũng sẽ không đi học ngày mai. Mình chỉ nói vậy để Tina đi về cho nhanh. Bởi vì nói chuyện với cậu ấy khiến mình cảm thấy mệt mỏi. Mình chỉ muốn được ngủ thôi.

Giờ thì mình đi ngủ đây. Ngồi viết nhật ký thế này khiến mình cảm thấy muốn kiệt sức!

Không phải, chỉ riêng việc phải sống tiếp cũng đủ khiến mình phải kiệt sức rồi!

Có lẽ lần này, khi mình thức giấc mọi chuyện vừa qua thực sự chỉ là cơn ác mộng …

Thứ Ba, ngày 14 tháng 9, 8 giờ sáng, ở nhà.

Buồn... vẫn không hề có cơn ác mộng nào cả!

Thầy G vừa đẩy cửa bước vào, trên tay là một cốc sô-cô-la nóng: "Chào buổi sáng, Mia! Nhìn xem dượng có gì này! Sô-cô-la nóng hổi đây! Còn có kem tươi nữa! Nưng con chỉ được uống li sô-cô-la thơm phức này khi con chịu ra khỏi giường, thay quần áo và lên xe Limo đi học."

Thầy ấy sẽ không bao giờ làm như vậy nếu mình không rơi vào trạng thái tuyệt vọng như hiện nay sau khi bị người bạn trai lâu năm đã không thương tiếc.

Tội nghiệp thầy G! Thầy ấy thật tốt bụng!

Nhưng... mình nói mình không thích uống sô-cô-la. Sau đó giải thích - một cách lịch sự - rằng mình không đi học. Không bao giờ nữa.

Mình vừa soi gương kiểm tra tình trạng của cái lưỡi. Nó không còn trắng bệch như hôm qua nữa. Có lẽ mình không bị viêm màng não như mình đã tưởng.

Nhưng nếu không phải thế thì mình đang mắc bệnh gì mới được cơ chứ? Bởi cứ mỗi lần nghĩ tới việc Michael không còn liên quan đến cuộc đời mình nữa là tim mình đập loạn xạ, gần như không thể phanh chậm lại.

Hay mình bị sốt vi-rút Châu Phi???

Nhưng mình đã bao giờ đặt chân đến vùng Tây Phi đâu.

Thứ ba, ngày 14 tháng 9, giờ chiều, ở nhà

Chiều nay sau khi tan học Tina lại ghé qua. Lần này cậu ấy còn mang theo cả bài tập về nhà các môn mình đã nghỉ.

Và Boris.

Boris có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy bộ dạng bây giờ của mình. Cậu ấy nói thẳng như vậy: ”Mia, phải thú thực là mình hơi ngạc nhiên khi thấy một người theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền như cậu lại đau khổ đến thế này, chỉ vì một người con trai ruồng bỏ”.

Sau đó cậu ấy giật mình kêu lên “AAÁ!” vì bị Tina thụi cả cái cùi chỏ vào mạng sườn.

Boris không hề tin vào câu chuyện sốt vi-rút của mình.

Vì thế, mặc dủ không muốn làm ai tổn thương - bởi chỉ có Chúa mới hiểu mình đang phải chịu đựng nỗi đau to lớn đến thế nào, đủ để chia sẻ cho tất cả mọi người trên thế giới này – Nhưng mình buộc phải nhắc lại cho Boris nhớ bộ dạng nát bét của cậu ta khi bị cô bạn gái cũ “nào đó” ruồng rẫy. Chính cậu ta chứ không phải ai khác đã ngu ngốc thả một quả địa cầu bằng sắt xuống đầu, với hy vọng có thể níu kéo lại chút tình cảm với cô nàng kia. So với việc làm đó của

Boris thì việc mình không chịu tắm gội hay ra khỏi giường trong vài ngày chẳng đáng là gì.

Cậu ấy cũng phải gật gù thừa nhận điều đó, trong khi không ngừng nhìn quanh phòng, khụt khịt mũi gợi ý: “Mình có thể mở một cánh của sổ được không? Trong này có vẻ hơi … ấm quá thì phải?”

Mình cũng chẳng quan tâm xem có phải thực ra là vì người mình bốc mùi hay không. Sự thật là mình chẳng quan tâm tới bất cứ điều gì nữa.Thảm thế đấy!!!

Tina cũng chật vật ngồi nói mấy chuyện bâng quơ với mình, dưới sự điều khiển từ xa của mẹ. Cậu ấy tìm mọi cách thuyết phục mình quay trở lại trường… kể rằng

cả anh J.P và Kenny hỏi mình suốt. Anh J.P thậm chí còn nhờ Tina chuyển cho mình một ờ giấy gập đôi – mà mình không hề có hứng thú muốn đọc.

Sau khi nói bã bọt mép mà thấy không hề lay chuyển được mình, Tina và Boris đành lủi thủi đi về. Mình mở tờ giấy J.P gửi ra đọc: “ Thôi mà em, chuyện làm gì tồi tệ tới MỨC ĐÓ? Tại sao em không nghe điện thoại của anh? Anh sẽ dắt em đi xem phim Tarzan! Hàng V.I.P luôn! Đi học lại nhé em. Anh rất nhớ em!”.

J.P thật dễ thương

Nhưng khi mọi thứ trong đời bạn đều vỡ vụn , nơi bạn không muốn đến nhất là trường học… dù cho có bao nhiêu anh

chàng đẹp trai nói nhớ bạn đi chăng nữa.

Thứ Tư, ngày 15 tháng 9, 8 giờ sáng, ở nhà.

Mẹ vừa đẩy cửa lao vào phòng. Hai môi mím chặt gần như là một đường thẳng, chứng tỏ mẹ đang rất tức giận. Mẹ nói mẹ hiểu là mình đang rất buồn, rằng mình thấy không còn muốn sống nữa vì vừa bị bạn trai đá lại vừa bị đứa bạn thân nhất không thèm nói chuyện cùng, và rằng mình không thể lựa chọn tương lai cho riêng mình. Mẹ cũng nói mẹ hiểu là hai tay mình không ngừng ướt nhoẹt, trái tim mình không ngừng đập mạnh, cái lưỡi mình có màu kì dị...

Nhưng... "Con có ba ngày vật vã khóc

than trên giường là quá đủ rồi! Nếu con không chịu ra khỏi giường, tắm rửa sạch sẽ và tới trường ngay thì mẹ sẽ lôi cổ con vào nhà tắm và xả nước vào mặt con cho tới khi tỉnh thì thôi!" - mẹ nói rất to.

Mình vẫn cứ nằm nguyên, không nhúc nhích tại nơi mà mình vẫn nằm trong suốt 72 giờ vừa qua - trên giường - và ngước mắt nhìn mẹ, không nói tiếng nào. Không thể tin được là mẹ có thể lạnh lùng đến như vậy. Thật đấy!

Và thế là mẹ phải thay đổi chiến thuật khác. Mẹ bắt đầu bật khóc. Mẹ nói mẹ rất lo lắng cho mình và không biết phải làm gì nữa. Mẹ nói chưa bao giờ mẹ thấy mình thê thảm đến như vậy - mình thậm chí không hề có chút phản ứng nào khi

thấy Rocky đặt một đồng xu lên mũi. Bởi bình thường nếu gặp tình huống như vậy mình sẽ cuống cuồng la hét khắp nhà vì sợ Rocky sẽ bị ngạt thở.

Vậy mà giờ nhìn thấy thế mình cũng bất động, chẳng ý kiến ý cọt gì.

Không hẳn là vậy... Trong thâm tâm mình không muốn Rocky bị làm sao cả. Mình cũng không muốn làm cho mẹ phải khóc.

Nhưng đồng thời mình không biết phải làm sao để ngăn mấy chuyện như vậy không xảy ra.

Và rồi mẹ lại thay đổi chiến thuật. Thôi không khóc lóc nữa. "Mẹ không muốn làm phiền đến bố vì bố đang bận họp với Hội đồng Bảo An Liên Hợp Quốc, nhưng

con khiến mẹ không còn sự lựa chọn nào khác. Con muốn mẹ làm như vậy đúng không? Làm phiền bố vì một chuyện cỏn con như thế này hả?".

"Mẹ cứ gọi cho bố, nếu mẹ muốn. Con cũng muốn bàn với bố về chuyện chuyển hẳn về sống ở Genovia đây. Con không muốn sống ở Manhattan nữa" - mình thều thào nói.

Mình nói vậy chỉ là muốn mẹ để cho mình yên tĩnh một mình vật vã với nỗi đau khổ này. Và kế hoạch của mình có vẻ như đã có tác dụng... nếu không nói là quá thành công. Bởi chưa kịp dứt lời đã thấy mẹ chạy ra khỏi phòng, bật khóc tức tưởi.

Thực lòng mình không hề muốn làm cho mẹ khóc. Cũng không muốn làm mẹ buồn phiền, nhất là khi mình không hề có ý muốn chuyển về sống ở Genovia. Chắc chắn ở đó sẽ không có chuyện mình được phép nằm oằn oè trên giường cả ngày như bây giờ đâu. Cả ngày nằm trên giường cũng hay ra phết, chẳng phải chạy ngược xuôi với các lịch trình hoạt động thường ngày. Sáng sáng mình thức dậy trước tất cả mọi người trong nhà và ăn sáng - thường thì là ăn nốt những gì còn lại trong tủ lạnh của bữa tối trước đó - Kế tới, cho Louie Mập ăn và dọn ổ cho nó.

Sau đó mình sẽ quay lại giường cùng với Louie Mập. Cả hai bọn mình sẽ xem Top

10 bài hát hay nhất của MTV. Rồi khi mẹ và thầy G đi vào phòng nài nỉ mình đi học, mình sẽ cứ nằm ườn một chỗ một mực không chịu... riêng việc này thôi cũng khiến mình tốn khá nhiều năng lượng rồi. Do đó mình lại phải đi ngủ để lấy sức.

Mình sẽ dậy kịp xem chương trình talk-show The View và hai tập liên tiếp phim Thẩm phán Amy.

Khi chắc chắc rằng không còn ai trong nhà, mình sẽ mò vào bếp kiếm gì cho bữa trưa - một cái bánh nhân thịt hoặc bắp rang bơ hay món gì đó. Mình cũng không quan trọng là món gì. Tiếp đó mình sẽ quay lại giường cùng với Louie Mập và xem thẩm phán Milian trong bộ

phim Toà án của Nhân dân và sau đó là phim Thẩm phán Judy.

Cuối ngày, khi mẹ cử Tina tới, mình sẽ giả vờ vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng khi cậu ấy ra về mình sẽ lại phải ngủ, bởi tiếp chuyện với Tina khiến mình mệt lử. Và khi mẹ và mọi người trong nhà đã say giấc nồng mình sẽ dậy kiếm đồ ăn khuya và xem TV tới 2 hoặc 3 giờ sáng.

Để rồi vài tiếng sau, tiếp tục lặp lại tất cả những công việc trên thêm một vòng nữa, sau khi nhận ra rằng mình không phải đang mơ và rằng mình thực sự đã chia tay với Michael.

Mình hoàn toàn có thể lặp đi lặp lại chu

trình sống như thế này tới năm 18 tuổi và hằng năm nhận được một khoản lương cố định cho việc làm công chúa của mình. Mình sẽ chỉ được nhận khoản tiền này khi đủ tuổi và thực hành các nghĩa vụ của một người thừa kế hợp pháp.

Sẽ không dễ gì để triển khai công việc quốc gia từ trên giường.

Nhưng mình sẽ tìm cách.

Haizzzzz... mình thấy thật khó chịu trong lòng khi khiến mẹ phải khóc. Chắc mình phải thiết kế tặng cho mẹ một cái thiệp an ủi mới được.

Nhưng như thế này mình sẽ phải bước xuống giường tìm bút, giấy và kéo... Mà mình thì quá, quá mệt, không đủ sức làm

mấy việc đó.

Thứ tư, ngày 15 tháng 9, 5 giờ chiều, ở nhà.

Hình như mẹ đã không đùa khi nói sẽ dùng tới biện pháp cuối cùng. Người ghé qua nhà mình hôm nay không phải là Tina.

Mà là BÀ

Nhưng – Dù rất yêu mẹ và rất thấy có lỗi khi làm mẹ khóc – nếu mẹ nghĩ rằng bà có thể làm thay đổi quyết định không đến trường của mình thì mẹ lầm to.

Mình sẽ không đi học đâu. Dù bà có nói hay làm gì đi chăng nữa. Vô ích thôi!

“Cháu nói vô ích thôi là sao?” – bà hỏi –

“Tất nhiên là có ích chứ.Cháu cần phải học”.

“Tại sao ạ?” – mình ớ người ra – “Công việc tương lai của cháu đã được quyết định từ lâu rồi. Bao đời nay người kế vị dù có ngu ngốc đến đâu đi nữa thì cuối cùng vẫn được trị vì đó thôi. Vì thế cháu có tốt nghiệp trung học hay không thì cũng có quan trọn gì đâu?”.

“Chẳng ai muốn bị coi là kẻ ngu dốt cả?” – bà vừa gằn từng tiến vừa ghé mông ngồi xuống giường mình. Trông cái cách bà ôm khư khư túi xách trong lòng, mắt đảo như rang lạc, tò mò nhìn quanh phòng … từ đống bài Tina mang tối hôm qua đã bị mình đá vào xó nhà tới bộ sưu tập hình nộm nhân vật trong phim Buffy

the Vampire Slayer, (đảm bảo chúng còn có giá hơn bộ sưu tập tách uống trà Limoges ngu ngốc của bà) có thể thấy bà coi căn phòng ngủ của mình chẳng khác nào tiệm cầm đồ cũ rích ở khu phố Tàu.

Ừ thì công nhận phòng mình có hơi bừa bộn một chút. Nhưng kệ, không quan tâm!

“Cháu muốn là một kẻ ngu dốt thì sao ạ?” – Mình cãi bướng – “Một vài phụ nữ có sức ảnh hưởng nhất thế giới hiện nay cũng đâ có tốt nghiệp trung học đâu”.

“Nói thử ta nghe một cái tên” – giọng bà đầy thách thức.

“Paris Hilton” – mình liệt kê – “Lindsay Lohan, Nicole Richie”.

“Ta khá chắc chắn” – bà nói – “là mấy đứa con gái đầu đã tốt nghiệp trung học. Và ngay cả nếu như họ chưa tốt nghiệp thì cũng có gì đáng tự hào đâu. Sự ngu dốt không bao giờ được coi là sự hấp dẫn cả. Mà này, bao lâu rồi mà cháu chưa gội đầu thế hả Amelia?”

Sao mọi người cứ nhặng xị lên vì chuyện tắm gội thế nhỉ? Giờ khi Michael không còn ở trong cuộc đời mình thì sạch sẽ để cho ai ngắm chứ?

Tuy nhiên khi mình nói ra điều đó, lập tức bị bà sờ trán xem có bị làm sao không.

“Cháu đang không ổn … 4 ngày không lết ra khỏi giường trừ để ăn và đi toa-lét. Bà

đoán được rồi đúng không?”.

“Ôi giời ạ, Amelia” – bà rùng mình và phẫn nộ - “Thật là mất mặt! Ta biết cháu đau khổ khi chia tay với Cậu Thanh Niên đó, nhưng …”.

“Bà” – mình nói – “cháu nghĩ bà nên về đi”.

“Ta sẽ không đi đâu cả cho tới khi giải quyết xong vụ này” – vừa nói bà vừa gõ gõ tay lên tấm thiệp mời từ bà Weinberger của Hội Domina Rei. Mình đã giấu nó xuống tận đáy gối, làm thế quái nào bà moi lên được?

“À chuyện đó ạ? Bà nói với thư ký của bà từ chối hộ cháu nhé.”.

“Từ chối á?” – bà xếch ngược hai cái lông mày xăm đen xì lên – “Không bao giờ có chuyện chúng ta hành động lỗ mãng bất lịch sự như thế đâu nhé, quý cô! Cháu có biết bà Elena Travanni đã nói gì với ta khi ta tình cờ gặp bà ấy ở tiệm Bergdog hôm qua và vô tình kể về chuyện cháu được mời phát biểu tại buổi phát biểu từ thiện của Hội Domina Rei không? Bà ta nói …”

“Thôi được rồi” – Mình ngắt lời – “Cháu sẽ đi”

Bà như chộp lấy câu nói vừa xong cùa mình: “Có phải cháu vừa nói là cháu sẽ tham gia không, Amelia?”

“Vâng” – mình nói bừa. Chỉ mong sao

cho bà đi về cho nhanh – “Cháu sẽ đi … Bà cháu mình nói chuyện này sau bà nhé? Cháu đang bị đau đầu”.

“Có lẽ cháu bị mất nước” – bà ngẩng cao mặt – “Hôm nay cháu đã uống đủ 8 cốc nước chưa? Cháu biết không, một người cần phải uống ít nhất 8 cốc nước một ngày mới đựơc coi là đủ. Đó chính là lý do tại sao phụ nữ dòng họ Renaldo chúng ta luôn sở hữu làn da đẹp, mịn màng như nhung, bằng cách uống rất nhiều nước”.

“ Cháu thì nghĩ cháu chỉ cần nghỉ ngơi một chút” – mình thều thào nói – “cổ họng cháu cũng hơi đang bị đau. Cháu không muốn bị viêm thanh quản và mất giọng trước buổi lễ quan trọng đó …

Tính đến thứ Sáu này là còn một tuần nữa, đúng không bà?”

“Lạy Chúa tôi” – bà đứng dậy bật khỏi giường , Louie Mập hốt hoảng ré lên một tiếng và co giò chạy vọt ra ngòai – “chúng ta không thể mạo hiểm làm điều gì gây tổn hại tới cổ họng của cháu. Để ta gọi bác sỹ tới khám ngay cho cháu!”

Bà lât đật rút trong túi ra cái di động gắn đầy đá quý – mà mình đã phải dạy bà cách sử dụng không dưới một triệu lần – nhưng mình đã kịp ngăn bà lại: “Không, cháu không sao đâu bà. Cháu chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi … Bà về đi. Cháu không muốn bà bị lây bệnh…”

Câu đó có tác dụng ngay tức thì. Bà biến

nhanh như một tia chớp!

Và CUỐI CÙNG mình có thể đi ngủ lại.

Nhưng chỉ được vài phút … vì mẹ đã lò dò đứng bên ngòai cửa nhòm vào phòng với vẻ mặt rất khó hiểu.

“Mia” – mẹ nói – “Có phải con vừa nói sẽ phát biểu tại buổi từ thiện của Hội phụ nữ Domina Rei không?”

“Vâng” – mình vừa nói vừa với tay lấy gối chụp lên đầu – “Miễn sao bà có thể để cho con yên”.

Mẹ quay lưng đi ra ngoài, mặt đầy lo lắng.

Không hiểu MẸ đang lo lắng điều gì. Mình mới là người cần phải suy nghĩ

xem làm cách nào để tẩu thoát khỏi cái thành phố này trước khi buổi từ thiện diễn ra.

Thứ Năm, ngày 16 tháng 9, 11 giờ trưa, trên xe Limo của bố.

9 giờ sáng nay mình vẫn quằn quại trong chăn, hai mắt nhắm tịt (mặc dù có nghe thấy ai đó đi vào phòng, nhưng mình không muốn tiếp). Bỗng nhiên cả cái chăn bị lật tung đầy thô bạo, một giọng nói ồm ồm vang lên: "Dậy ngay!"

Mình nheo mắt nhìn lên, ngạc nhiên khi thấy bố lù lù trước mặt trong bộ vest lịch lãm. Mùi thơm mát của những cơn gió thoảng mùa Thu ùa vào khắp phòng.

Đúng là mình ở trong phòng hơi bị lâu

thì phải, quên luôn cả mùi không khí bên ngoài như thế nào rồi.

Chỉ cần nhìn nét mặt của bố cũng hiểu bố muốn gì.

"Không!" - mình bướng bỉnh nói, quờ tay kéo chăn trùm đàu ngủ tiếp.

"Lars, làm ơn" - Bố dõng dạc nói.

Ngay lập tức mình thấy cả người bị bê bổng lên khỏi giường - đầu vẫn trùm kín chăn - và ra khỏi nhà của mẹ.

"Bố đang làm gì thế?" - mình gào lên, đầu vẫn bị mắc kẹt trong chăn, nhưng mắt vẫn hé nhìn được ra ngoài. Lúc chú Lars bê mình ra khỏi hành lang, mình thấy chị Ronnie - người hàng xóm cạnh nhà -

đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng trên.

"Chỉ để tốt cho con thôi" - bố đi đằng sau nói vọng lên.

"Nhưng..." - mình gào lên - "Con vẫn đang mặc đồ ngủ mà."

"Thì bố đã nói con tự dậy đi mà không chịu."

"Bố không thể làm thế này với con!" - mình hét lên trong khi chú Lars vẫn điềm nhiên bê mình và chăn ra khỏi toà nhà, đi về hướng xe Limo - "Con là công dân Mĩ! Con biết quyền của con!"

"Sai! Con vẫn còn trong tuổi vị thành niên" - bố nghiêm nghị nói.

"Cứu tôi với!" - mình hét toáng lên, cầu cứu mấy anh chị sống ở khu lan cận đang trên đường về nhà sau một đêm quậy tưng bừng ở hộp đêm - "Hãy gọi cho Tổ chức n xá Quốc tế! Tôi đang bị bắt giữ bất hợp pháp!!!!!"

"Lars!" - bố bực mình quát lên, khi thấy đám sinh viên Đại học New York dáo dác nhìn quanh xem có cái máy quay bí mật nào đặt gần đó không (vì trong phim Law anh Order cũng từng có cảnh tương tự đang quay trên phố Thompson) - "Quẳng nó vào trong xe đi!"

Và chú Lars làm y như lời bố dặn! Chú ý quẳng mình vào trong xe!

Kế đến là cuốn nhật kí. Và cái bút.

Và đôi dép hoa đi trong nhà của Trung Quốc.

Đây là cách người ta đối xử với một công chúa sao? Với người bình thường cũng không được phép, chứ đừng nói là với một công chúa!

Bố vẫn không chịu nói cho mình biết đang đi đâu. Mình phải lèo nhèo mãi bố mới nói một câu: "Rồi con sẽ biết!"

Bình tĩnh lại sau cơn sốc ban đầu trước cách đối xử phũ phàng của bố và chú Lars, mình cũng nhận ra rằng mình cũng chẳng quan tâm lắm đến điều đó. Dù cho mình có đang phải ngồi trên xe Limo với bộ đồ ngủ hình Hello Kitty, chăn và ga giường quấn quanh người.

Không hề cảm thấy phẫn nộ hay uất ức.

Mình nghĩ đó mới chính là vấn đề. Mình cũng chẳng còn thiết bất cứ điều gì nữa.

Mình nghĩ là như vậy, nhưng mình cũng không quan tâm lắm!

Thứ năm, ngày 16 tháng 9, phòng khám của bác sỹ Knutz

Bố con mình đang ngồi trong văn phòng của bác sỹ tâm lý.

Mình không đùa đâu. Nói thật đấy! Bố không phải là đưa mình ra máy bay bay về Genovia. Mà là đi lêm khu phố Đông gặp bác sỹ tâm lý.

Mà không phải là bác sỹ tâm lý bất kì nào đâu, mà là một trong những chuyên

gia hàng đầu đất nước về tâm lý trẻ vị thành niên và trẻ em. Ít nhất thì đấy là điều mà các học vị, giải thưởng treo đầy trên tường bên ngoài phòng khám ám chỉ tới.

Chắc hẳn mục đích của nhưng học vị học hàm xuất sắc đó là để gây ấn tượng với những vị khách như mình. Hoặc ít nhất là để trấn an.

Nhưng thú thực mình chẳng hề thấy thoải mái chút nào. Nhất là khi phát hiện ra bố, mẹ, thầy G đều cho rằng mình bị điên.

Ừ thì có thể trông mình bây giờ có hơi thế một tí (trong bộ đồ ngủ xộc xệch, tóc tai bù xù). Nhưng đó là lỗi tại ai chứ? Đáng ra bố mẹ phải đợi mình thay quần

áo chỉnh tề mới đúng.

Mặc dù chưa chắc là mình sẽ chịu. Nhưng nếu biết là mình sẽ bị lôi ra khỏi nhà như thế này thì mình đã mặc áo chíp rồi.

Cô lễ tân – hay y tá gì đó - ở bên ngòai phòng khám của bác sỹ Knutz có lẽ không bận tâm đến cách ăn mặc của mình. Cô ấy hồ hở tiếp đón: “Chào buổi sáng thưa hoàng tử Philippe” – Khi vừa nhìn thấy bố, đi đằng sau là chú Lars đang cắp mình theo trên tay. Cũng tại khi nãy mình nhất quyết không chịu ra khỏi xe. Không đời nào mình chịu đi bộ trên phố trong bộ đồ ngủ hình Hello Kitty như thế này! Có thề là mình bị điên nhưng chưa điên tới mức mất trí thế.

Vì thế chú Lars đã phải bế bổng mình lên.

Cô lễ tân cũng không ngạc nhiên khi thấy bệnh nhân mới được “khuân” vào phòng khám như vậy: “Bác sỹ Knutz sẽ tiếp các vị ngay. Trong lúc chờ đợi, cháu hãy điền vào tờ giấy này giúp cô được không?”.

Mình cũng không hiểu tự dưng sao mình trở nên khó bảo và ương bướng đến như vậy: “Không! Đó là cái gì ạ? Một bài kiểm tra à? Cháu không thích”. Tim mình đập thình thịch như muốn vỡ tung, khi nghĩ tới 2 chữ “kiểm tra”.

Cô lễ tân tròn xoe mắt nhìn mình: “Đây chỉ là bản đánh giá tâm lý của cháu thôi.

Không có câu trả lời đúng hay sai đâu. Chỉ mất một phút của cháu là cùng”.

Nhưng mình không muốn đánh giá tâm lý, không cần biết đúng sai lằng nhằng gì sất.

“Không” – mình lắc đầu – “Cháu không thích”.

Bố chìa tay về phía cô lễ tân: “Cho tôi một tờ nữa. Tôi cũng làm. Giờ con thấy thoải mái hơn rồi chứ, Mia?”

Hừm, vậy thì khác. Có bố như vậy cũng khiến mình thấy thoải mái hơn thật. Nếu mình có làm sao thì chắc cũng thừa hưởng chút ít từ bố. Cứ nhìn xem bố có bao nhiêu đôi giày trong tủ là biết. Bố là đàn ông cơ mà!!!

Và thế là cô lễ tân đưa cho bố một tờ giấy giống y chang như mình. Nội dung của nó là danh sách dài dằng dặc các loại cảm xúc, suy nghĩ của con người mà mình chỉ cần đánh dấu vào câu nào phù hợp nhất với mình. Kiểu như với câu Tôi cảm thấy không còn mục đích sống, sẽ có 5 đáp án:

Luôn luôn

Thường xuyên

Thỉnh thỏang

Hiếm khi

Không bao giờ

Dù sao cũng chẳng có gì để làm và đằng nào trong tay mình cũng đang sẵn có bút,

mình quyết định ngồi làm cái bản đánh giá này cho xong. Câu trả lời của mình hầu hết luôn là "Luôn luôn" và "Thường xuyên". Ví dụ, "Tôi luôn có càm giác mọi người ghét tôi", … "Thường xuyên" và "Tôi cảm thấy mình thật vô dụng" … "Thường xuyên."

Còn bố thì đánh dấu phần lớn vào câu "Hiếm khi" và "Không bao giờ".

Kể cả với những câu kiểu như "Tôi cảm thấy như thể đã để vụt mất tình yêu đích thực của mình."

Mà mình thừa biết đó hòan tòan là lời nói dối trắng trợn. Bởi bố đã kể cho mình nghe tình yêu đích thực duy nhất của cuộc đời bố chính là mẹ. Và bố đã

để mẹ ra đi để rồi luôn day dứt, ân hận. Đó là lý do tại sao bố khuyên mình không nên hành động ngu ngốc và để Michael đi. Bởi vì bố biết mình sẽ không bao giờ có thể tìm thấy một tình yêu đẹp như vậy nữa.

Đáng tiếc là mình đã ngu muội không nhận ra điều đó, cho tới khi quá muộn.

Cũng dễ hiểu tại sao bố không bao giờ cảm thấy bị mọi người ghét bởi làm gì có trang web nào tên là toighethoangtuphillipexugenovia.com đâu.

Cô lễ tân – Cô Hopkins – lại lấy bản đánh giá và cầm vào trong văn phòng đóng im ỉm cạnh bàn làm việc của cô ấy.

Mình không nhìn được vào trong. Chú Lars đang thản nhiên đọc tờ Sports Illustated số mới nhất ở chỗ bàn nước, như chưa từng khiêng công-chúa-mặc-áo-ngủ tới văn phòng bác sỹ tâm lý.

Dám chắc trong hồ sơ xin việc của chú Lars khi mói tốt nghiệp từ trường huấn luyện vệ sỹ không hề có công việc tương tự như vậy.

“Bố nghĩ con sẽ thích bác sỹ Knutz, Mia a!”- bố nói – “Bố đã gặp ông ấy tại một buổi gây quỹ từ thiện hồi năm ngóai. Ông ấy là một trong những chuyên gia hàng đầu quốc gia về tâm lý trẻ vị thành nhiên và trẻ em”.

Mình liếc mắt về mấy cái bằng khen và

giải thưởng treo tứ tung trên tường:
“Vâng con cũng biết”.

“Ừ, ông ấy được đánh giá rất cao. Đừng để cách hành xử của ông ấy làm con căng thẳng”.

Cách hành xử của ông ấy??? Là sao???

Cô Hopkins vừa quay lại. Cô ấy nói bác sỹ Knutz đang đợi.

Tuyệt chưa!

Thứ Năm, ngày 16 tháng 9, 2 giờ chiều, trên xe Limo của bố.

Đời mình chưa bao giờ gặp phải một người lạ lùng đến như vậy.

Bác sĩ Knutz... thật không giống như mình tưởng tượng là nhỏ thó, già, hói,

râu dê, đeo kính to sụ và nói giọng Đức.

Và ông ấy dúng là già thật. Cỡ tuổi bà.

Nhưng ông ấy không hề nhỏ thó. Cũng không hề hói hay để râu dê. Giọng hơi có âm điệu miền Tây, bởi trước đây ông không phải làm việc ở New York mà tại nông trại gia đình ở Montana.

Haha. Bác sĩ Knutz là một cao bồi. Một bác sĩ tâm lí cao bồi.

Văn phòng của ông cũng được trang trí như nhà nông trại. Trên các tấm ván ốp tường quanh phòng là những bức ảnh của những chú ngựa hoang thả rông. Tác giả của những cuốn sách trên giá sánh đặt ở góc phòng chủ yếu là Louis L'Amour và Zane Grey. Đồ nội thất được bọc da và

tô điểm bởi các bức tượng ngựa giống bằng đồng thau. Trên cái móc đằng sau cửa thậm chí còn treo lủng lẳng một cái mũ cao bồi. Thảm trải sàn là tấm thảm của người Navajo.

Chỉ cần nhìn qua một vòng căn phòng này là đủ hiểu: Bác sĩ Knutz còn điên hơn cả mình.

Chắc chắn đây là một trò đùa của bố. Làm gì có chuyện người lập dị như thế này lại là một trong những chuyên gia hàng đầu quốc gia về tâm lí trẻ em vị thành niên và trẻ em. Hay mình đang là nạn nhân của trò chơi "Đùa với người nổi tiếng"? Và Ashton Kutcher sẽ xông ra bất cứ lúc nào, cười hô hố vào mũi mình: "Công chúa Mia! Cô là nạn nhân

tiếp theo của chương trình Punk'd! Người đàn ông này không phải là bác sĩ tâm lí gì hết! Ông ấy là chú Joe của tôi thôi!"

"Xem nào..." - bác sĩ Knutz nói, giọng sang sảng, sau khi mình và bố ngồi xuống cái ghế bành to đùng bằng da đối diện - "Công chúa Mia. Rất vui được gặp cháu. Nghe nói ngày hôm qua cháu đã đối xử tốt tới mức khó hiểu với bà của mình."

Mình choáng váng không thốt nên lời. Không giống như các bệnh nhân khác của bác sĩ Knutz - chủ yếu là trẻ con - mình có quen với hai bác sĩ tâm lí hơi bị giỏi đấy - hai bác Moscovitz chứ ai! Do đó mình không hề lạ lẫm với mấy câu mở màn giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Đặc biệt là bác sĩ phải được biết những thông tin chính xác ngay từ ban đầu.

"Hoàn toàn không. Cháu chẳng đối xử tốt với ai. Cháu chỉ làm đẹp lòng bà để bà có thể mau mau chóng đi về thôi."

"Ồ. Nếu vậy thì lại khác. Ý cháu là mọi chuyện với cháu vẫn bình thường và ổn đúng không?"

"Rõ ràng là không ạ" - mình nói - "Cháu đang bị tống vào phòng làm việc của bác trong bộ đồ ngủ bệ rạc, bác thấy đấy?"

"Ừm, bác có nhận thấy điều đó" - bác sĩ Knutz từ tốn nói - "Nhưng bọn con gái trẻ các cháu vẫn thường ăn mặc rất kì dị nên bác nghĩ cháu chỉ là đi theo trào lưu đó thôi."

Chuyện này không ổn chút nào. Làm sao mình có thể tin tưởng thổ lộ những suy nghĩ thầm kín nhất của mình với một người gọi mình và đám bạn mình là "bọn con gái trẻ" sẵn sàng đi ra ngoài đường trong bộ đồ ngủ hình Hello Kitty và quấn chăn lông????

"Thôi thôi, vô ích thôi bố ạ." - mình đứng bật dậy nói với bố - "Về đi bố ơi, con xin..."

"Đợi chút, Mia" - bố kéo tay mình - "Chúng ta vừa mới tới thôi mà. Con phải cho bác sĩ có cơ hội nói chuyện chứ."

"Bố!" - mình thốt lên, không tin vào tai mình. Nếu thực sự mình cần phải đi điều trị tâm lí, tại sao bố mẹ không tìm cho

mình một bác sĩ tâm lí đúng kiểu, chứ không phải một bác si tâm lí CAO BỒI? - "Đi về thôi. Trước khi bác ấy ĐÓNG MỘC lên người con."

"Cháu có vấn đề gì với người ở nông trại hả, cô gái nhỏ?" - bác sĩ Knutz nheo mắt hỏi.

"Với việc cháu là một người ăn chay" - mình ngẩng cao đầu nói, mặc dù một tuần trước đây mình đã không còn là người ăn chay nữa - "thì đúng là thế đấy ạ!"

"Xem ra cháu vẫn còn đầy nhiệt huyết đấy chứ. Đâu có như trong bản đánh giá tâm lí của cháu đã thể hiện - một người không còn muốn quan tâm tới bất cứ điều gì nữa."

Vừa nói bác ý vừa gõ gõ vào cái xấp giấy lúc nãy mình vừa điền ở bên ngoài. Mình chán nản ngồi phịch xuống ghế, nhận thấy bản thân đã đuối lí và khó có thể thoát ra khỏi đây trong vài giờ tới.

"Cháu nghĩ bác cần biết một điều: cháu đã nghiên cứu các học thuyết của nhà tâm lí học Carl Jung khá lâu rồi. Cháu cũng đang trong quá trình hoàn thiện bản thân sắp xong rồi. Cháu không còn lạ lẫm gì với mấy môn tâm lí kiểu này. Cháu biết rất rõ vấn đề của mình" - mình buột miệng, trước cả khi não mình kịp nhận ra là mình đang nói.

"Ồ, vậy sao?" - bác sĩ Knutz mỉm cười - "Hãy kể ta nghe xem nào."

"Cháu chỉ là đang hơi buông xuôi một chút thôi. Đó là phản ứng tâm lí rất bình thường sau hàng loạt biến cố tâm lí xảy ra với cháu tuần vừa qua."

"À, đúng rồi" - bác sĩ Knutz cúi xuống đọc tờ giấy trên bàn - "Cháu vừa chia tay với bạn trai của mình... Tên là Michael đúng không?"

"Vâng" - mình uể oải - "Đúng là sự chia tay này của cháu có hơi khác so với các bạn tuổi teen bình thường khác, bởi vì cháu là một Công chúa, còn Michael là một thiên tài. Anh ấy cần phải đi Nhật hoàn thành cánh tay rô-bốt phẫu thuật để chứng tỏ cho gia đình cháu thấy rằng anh ấy hoàn toàn xứng đáng với cháu. Nhưng sự thật là cháu không hề xứng đáng với

anh ấy. Và tận sâu thẳm cháu biết chính cháu là người phá hỏng mối quan hệ này."

"Có lẽ điều đó đã được báo trước ngay từ đầu, khi mà theo như kết quả phân loại tính cách (dùng công cụ kiểm tra của Myers-Briggs) cháu thuộc nhóm người có tình cách dẫn dắt INFJ (Hướng nội, Trực giác, Tình cảm, Nguyên tắc) trong khi Michael thuộc dạng người có tính cách thể hiện ENTJ (Hướng ngoại, Trực giác, Lí trí, Nguyên tắc). Giờ anh ý chỉ muốn làm bạn và hẹn hò với người khác - điều cháu không bao giờ muốn. Nhưng cháu tôn trọng mong muốn của anh ấy và cháu biết nếu muốn hoàn thiện bản thân, cháu sẽ cần nhiều thời gian hơn... và...

và... và... thế thôi ạ. Có lẽ cháu bị viêm màng não hoặc sốt vi-rút. Đó là vấn đề duy nhất của cháu. Và cháu cần thời gian để khỏi bệnh. Còn lại thì cháu hoàn toàn ổn. Rất ổn."

"Cháu ổn ư? Nếu ổn sao cháu bỏ học suốt gần một tuần liền trong khi chẳng hề ốm đau gì cả? Quần áo cũng chẳng thay. Chúng ta sẽ phải đến bênh viện để kiểm tra vụ viêm màng não, tất nhiên rồi. Và giờ cháu nói cháu ổn?"

"Vâng" - mình nói, hai mắt rưng rưng như sắp khóc. Tim thì đập thình thịch liên hồi - "Giờ thì cháu về được chưa ạ?"

"Cháu về làm gì?" - bác ý vẫn chưa chịu

buông tha cho mình - "Về để lại chui vào trong chăn làm một kẻ quái dị á? Đây chính là một dấu hiệu điển hỉnh của căn bện trầm cảm đấy."

Mình chớp chớp mắt nhìn bác sĩ Knutz sửng sốt. Không thể tin được một người như bác ý - chẳng quen biết gì với mình, lập dị với mấy món đồ MIỀN TY hoang dã - lại đi nói một điều khủng khiếp như vậy với mình. Bác ý nghĩ bác ý là ai chứ? Ngoài việc là một trong những chuyên gia hàng đầu quốc gia về tâm lí trẻ vị thành niên và trẻ em.

"Cháu định bỏ qua tình bạn lâu năm với cô bạn thân nhất Lilly và những người bạn khác, bằng việc không đi học, không tham gia các hoạt động xã hội có thể

khiến cháu chạm mặt với họ, tại sao?" – bác sĩ Knutz vừa nhìn tấm giấy trên bàn vừa đủng đỉnh nói.

Mình lại tiếp tục chớp mắt nhìn ông. Ừ thì cứ cho là mình điên theo cái cách nói chuyện này của bác sĩ Knutz thì bác ý cũng chẳng bình thường gì hơn mình.

Thứ nhất mình không phải không đi học vì sợ gặp Lilly hay sợ tiếp xúc với mọi người. Không hề!!! ĐÓ cũng chẳng phải lí do tại sao mình muốn đi Genovia.

"Cháu định bỏ qua những việc làm yêu thích trước nay của mình - ví dụ như nhắn tin với cô bạn Tina - để mà ngủ ngày đêm thức suốt sao? Còn nữa, cháu muốn bị tăng cân vùn vụt khi vì ăn uống

một cách vô độ vì nghĩ không có ai nhìn thấy mình sao?"

Khoannnnnn... làm sao bác ý biết được CHUYỆN ĐÓ? LÀM SAO BÁC Ý BIẾT CHUYỆN MÌNH VỚI TINA? HAY CHUYỆN ĂN VỤNG TRONG BẾP????

"Đến bao giờ thì cháu mới chịu ngừng ngay việc nói dối những điều mà cháu nghĩ là mọi người muốn nghe, cốt là để họ đi ra chỗ khác và để cháu yên một mình? Cháu thậm chí quên luôn cả những nguyên tắc vệ sinh cá nhân tối thiểu của con người - đó lại là một ví dụ điển hình của chứng trầm cảm của tuổi vị thành niên."

Mình ngán ngẩm nhìn lên trần nhà. Chuyện này thật lố bịch. Mình không hề bị trầm cảm. Mình chỉ là đang buồn rầu mà thôi. Bởi mọi chuyện đang xảy ra với mình thật chẳng ra so cả. Rất có thể mình bị viêm màng não, và không ai nhận thấy các triệu chứng của bệnh.

Nhưng có một điều chắc chắn là: mình không hề bị trầm cảm.

"Cháu định thu mình lại, rũ bỏ hết những thứ yêu thích trước kia - như viết nhật kí, em trai bé bỏng, bố mẹ cháu, các hoạt động ở trường, bạn bè - trùm chăn than thân trách phận một mình ở xó phòng, không muốn thay đổi hay tận hưởng cuộc sống nữa sao???? – bác sĩ Knutz càng nói càng to, ầm ầm như sấm - "Ta vẫn có

thể liệt kê thêm nữa, cháu muốn nghe tiếp không?"

Nước mắt mình chực trào ra. Không thể tin nổi. Thật không thể tin nổi!

Mình không hề bị viêm màng não. Cũng chẳng bị sốt vi-rút.

Mình bị trầm cảm. Mình bị trầm cảm thật rồi.

"Có thể" - mình hắng giọng nói, cố gắng không oà khóc trước mặt người lạ - "tinh thần của cháu hơi xuống dốc một chút."

"Cháu nghe này, không có gì sai trái khi thừa nhận bản thân bị trầm cảm cả" - Bác sĩ Knutz nhẹ nhàng nói - "Rất nhiều người bị trầm cảm. Và trầm cảm không

có nghĩa là cháu bị tâm thần hay là một kẻ thất bại, kém cỏi."

Nước mắt mình bắt đầu trào ra, không kìm lại kịp.

"Vâng" - mình khó nhọc nói.

Bố với tay ra nắm lấy tay mình. Nhưng cử chỉ âu yếm đó chỉ khiến mình khóc tợn hơn mà thôi. Hai tay thì ướt nhoẹt mồ hôi.

"Khóc cũng là một phản ứng rất tự nhiên, không có gì phải xấu hổ" - bác ý vừa nói vừa đưa cho mình một hộp giấy.

Tại sao bác ý có thể làm được điều đó? Tại sao bác ý có thể đọc được suy nghĩ của mình như vậy? Có phải ngày xưa bác

ý suốt ngày chơi với bọn hươu và linh dương không? Mà không hiểu con linh dương trông như thế nào nhỉ??

"Việc cháu cảm thấy phiền muộn và cần có người tâm sự sau tất cả những gì vừa xảy ra là rất bình thường và tốt cho sức khoẻ của cháu. Đó là tại sao bố mẹ cháu đưa cháu tới gặp ta. Nhưng nếu bản thân cháu không chịu thừa nhận mình có vấn đề và cần giúp đỡ thì ta e là sẽ chẳng làm gì được giúp cháu. Do đó, sao cháu không kể cho ta nghe điều gì thực sự khiến cháu khó chịu và cháu thực sự cảm nhận thế nào về điều đó? Và lần này thì đừng có lôi cái lí thuyết của ông Carl Jung vào đây."

Giờ thì mình không quan tâm có phải

mình đang xuất hiện trong chương trình "Đùa với người nổi tiếng" nữa rồi.

Có lẽ tại cái tấm thảm Navajo. Hoặc cái mũ cao bồi đằng sau cửa. Hoặc có thể mình nhận ra rằng bác ý đã nói đúng: Mình không thể nhốt cả đời mình trong phòng được.

Và thế là mình kể cho ông bác sĩ cao bồi và già nua kia tất tần tật mọi chuyện.

À, tất nhiên không phải MỌI CHUYỆN bởi vì BỐ cũng đang ngồi bên cạnh mà. Yêu cầu của bác sĩ Knutz đối với các bệnh nhân chưa tới tuổi vị thành niên là trong những buổi điều trị tâm lí, bố/mẹ hoặc người bảo trợ cần phải có mặt. Nếu là bệnh nhân thường xuyên thì không cần.

Nhưng mình đã kể cho bác ý nghe điều quan trọng nhất - điều mà mình không thể nào bỏ ra khỏi đầu từ Chủ Nhật tuần trước, sau khi nói chuyện với Michael qua điện thoại. Điều khiến mình nằm bẹp trên giường suốt từ hôm đó tới nay.

Lần đầu tiên khi mẹ và mình về thăm ông bà ngoại ở Versailles, Indiana, ông ngoại đã cảnh báo mình không được lại gần cái bể chứa nước bỏ hoang ở sau khu nhà cỏ bởi ông chưa tìm được người đến lấp.

Vấn đề là, có đứa trẻ nào đã từng đọc qua câu chuyện Alice và xứ sở thần tiên mà không tò mò với những thứ có hình thù giống với cái hang thỏ đâu.

Tất nhiên mình đã gỡ tấm gỗ dán trên nóc

bể chứa và trèo lên miệng bể nhòm xuống cái hố sâu đen ngòm đó, tự hỏi không biết nó có dẫn tới Xứ sở thần tiên hay không...

Mình đã trượt chân ngã xuống dưới.

Và chẳng thấy có xứ sở thần tiên nào hết.

Mình cũng không bị thương ở đâu cả. Lồm cồm bò dậy và nắm mấy cái rễ cây khô bám đầy hai bên thành bể và leo lên. Sau đó đậy miếng gỗ dán lại chỗ cũ và đi về nhà trong bộ dạng hôi hám, bẩn thỉu, quần áo dính đầy đất cát, Mình chưa bao giờ kể cho ai nghe về chuyện này vì nếu ông ngoại biết, chắc sẽ giận lắm. Cũng may là không ai phát hiện ra vụ việc lần đó.

Và giờ vấn đề của mình là: Kể từ sau buổi nói chuyện với Michael hôm Chủ Nhật vừa rồi, mình có cảm giác như đang rơi xuống cái hố đó thêm một lần nữa. Cảm giác như khi mình ngồi dưới đó, ngước nhìn lên bầu trời phía trên và tự hỏi tại sao mình lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Chỉ có điều lần này không có cái rễ cây nào cho mình bám để thoát khỏi cái hố đó. Mình đang bị mắc kẹt ở dưới đáy hố. Mình vẫn có thể nhìn thấy cuộc sống ngày ngày trôi qua trước mắt - tiếng cười nói vui vẻ, ánh nắng mặt trời rực rỡ, tiếng chim hót véo von, mây trôi hững hờ trên bầu trời xanh - nhưng mình không thể quay lại đó và hoà mình cùng mọi

người. Mình chỉ có thể ngồi chồm hỗm nhìn lên, từ dưới cái hố đen và sâu thẳm đó.

Sau khi nghe mình giải thích xong những điều này - thực ra mình không thể nói thêm được nữa vì còn mải khóc rưng rức - bố hậm hực lẩm bẩm gì đó trong họng, hình như là tính sổ gì đó với ông ngoại nếu họ gặp lại nhau.(^^)

Trong khi đó, bác sĩ Knutz chăm chú lắng nghe từng câu, mắt nhìn thẳng vào mắt mình và nói một câu rất hay: "Đôi khi trong cuộc sống cháu ngã xuống cái hố mà không thể tự mình leo lên được. Đó là lúc cháu cần tới sự giúp đỡ của bạn bè và gia đình. Tuy nhiên họ sẽ không thể giúp cháu nếu cháu không cho

họ biết là cháu đang bị mắc kẹt ở dưới đó."

Mình ngẩng đầu ngước mắt nhìn bác sĩ Knutz. Thật là lạ, nhưng... mình chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Nghe thì có vẻ hơi dở hơi. Nhưng ý tưởng nhờ người khác giúp đúng là mình chưa bao giờ nghĩ tới.

"Giờ chúng ta đều biết là cháu đang bị mắc kẹt trong cái hố đó" – bác sĩ Knutz nói tiếp, bằng cái giọng đặc sệt miền Tây - "Cháu có đồng ý để chúng ta giúp cháu một tay không?"

Vấn đề là - mình không chắc là ai đó có thể giúp mình trèo lên khỏi cái hố tăm tối này. Mình đã rơi quá sâu và mình cũng đã quá mệt rồi... Dù có người ném cho

mình một sợi dây thì mình cũng không buồn cầm vào luôn.

"Vâng, vậy thì tốt quá. Ý cháu là, nếu có ai đó có thể giúp được."

"Chắc chắn là giúp được mà" - ông bác sĩ nói như đinh đóng cột - "Việc đầu tiên cháu cần làm ngay sáng mai là: đến bệnh viện thử máu để đảm bảo chắc chắn không có bệnh tật gì. Bởi có một số căn bệnh có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của con người, vì thế chúng ta cần loại trừ các bệnh đó ra, kể cả bệnh viêm màng não. Sau đó cháu có thể bắt đầu buổi trị liệu đầu tiên tại văn phòng này, sau khi đi học về. Ở đây cách trường cháu có vài toà nhà rất thuận tiện cho việc đi lại."

Miệng mình đắng nghét, khô không khốc: "Cháu... Cháu nghĩ... cháu không thể quay lại trường học ngày mai đâu?"

"Tại sao không?" - bác sĩ Knutz ngạc nhiên hỏi.

"Chỉ là..." - tim mình lại đập nhanh rồi - "Cháu không thể... Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cháu bắt đầu đi học lại từ Thứ hai sao? Như một sự khởi đầu mới?"

Ông bác sĩ nheo đôi mắt xanh hiền từ nhìn qua cặp kính lão gọng bạc. Khuôn mặt hằn sâu những vết nhăn của tuổi già. Một đôi mắt đậm chất cao bồi!

"Hoặc nếu có thể bác kê cho cháu cái đơn thuốc, như thế sẽ đơn giản hơn nhiều." - mình gợi ý.

Giờ mình chỉ muốn có một loại thuốc nào có thể khiến mình tê liệt mọi xúc cảm, không phải đau đầu suy nghĩ bất cứ chuyện gì, từ giờ cho tới lúc tốt nghiệp.

Lại một lần nữa, bác sĩ Knutz đọc được ý nghĩ đó của mình.

"Bác là một bác sĩ tâm lí chứ không phải một bác sĩ tâm thần. Bác không thể kê đơn thuốc. Nhưng đồng nghiệp của bác thì có thể, nếu bác cảm thấy bệnh nhân của mình cần dùng tới thuốc. Mà cháu thì bác nghĩ là không cần."

Không phải chứ? Bác ý sai rồi! Mình mới là đứa cần tới thuốc nhất! Thật nhiều! Còn ai cần dùng tới thuốc như mình? Không ai cả! Bác ý từ chối không

cho mình thuốc là vì bác ý chưa bao giờ gặp bà nội của mình mà thôi!

Đột nhiên mình thấy bố vặn vẹo một cách khó chịu trên ghế, còn bác Knutz nhìn mình chằm chằm không chớp mắt. Thì ra mình vừa nói tồng tộc những suy nghĩ vừa rồi ra khỏi mồm.

Úi!

"Ờ.. ừm..." - mình quay sang biện hộ với bố - "Bố biết con nói sự thật mà."

"Ừ, bố biết." - bố nhìn lên trần nhà thở dài cái thượt.

"Bác cũng rất muốn được gặp bà cháu một lần" - bác sĩ Knutz nói - "Dường như bà ấy rất quan trọng đối với cháu. Và

bác muốn xem mối quan hệ giữa hai bà cháu khăng khít đến thế nào. Nhưng, nói thật... trong bản đánh giá này của cháu không hề có dấu hiệu nào chứng tỏ cháu muốn tự sát. Bởi vì khi được hỏi có bao giờ có ý muốn tự sát không cháu đã đánh dấu vào câu Chưa bao giờ."

"Để vì tự sát cháu sẽ phải bước khỏi giường mà cháu thì không muốn bước xuống khỏi giường."

Bác Knutz mỉm cười nói: "Ta không cho là thuốc có tác dụng với trường hợp của cháu."

"Nhưng cháu cần một cái gì đó. Bởi vì nếu không cháu không biết sẽ sống sót qua một ngày như thế nào. Cháu nói thật

đấy. Không phải cháu có ý gì đâu nhưng trường học thời nay không còn như thời của bác đâu. Nó đáng sợ lắm, cháu không đùa đâu!"

"Cháu biết bà Eleanor Roosevelt chứ? Bà ấy đã nói “Mỗi ngày nên làm ít nhất một việc khiến ta sợ hãi”

"Thật vô lí! Tại sao chúng ta phải làm những điều khiến ta sợ hãi?" - mình lắc đầu phản đối.

"Bởi vì đó là cách duy nhất" - bác Knutz giải thích - "Có thể khiến chúng ta trưởng thành và độc lập hơn. Đúng là có rất nhiều thứ thật đáng sợ - ví dụ như lần đầu tập xe đạp; lần đầu đi máy bay, phải quay lại trường học sau khi chia tay với

người bạn trai lâu năm và tấm hình chụp mình với bạn trai của người bạn thân nhất bị in đầy trên các mặt báo... Nhưng nếu cháu không mạo hiểm thì mãi mãi cháu sẽ không thể trưởng thành được. Và cháu nghĩ lẩn trốn có thể khiến cháu thoát khỏi cái hố đen mà cháu đang rơi xuống ư? Cháu không cho rằng cách duy nhất để cháu có thể thoát khỏi cái hố đen đó chính là phải tạo ra một sự thay đổi sao?"

Mình hít một hơi rất sâu. Bác ý nói đúng. Mình biết là bác ý nói đúng. Chỉ là... để làm được điều đó thật khó!

"Hơn nữa cháu nghĩ mà xem, còn điều gì tệ hơn có thể xảy ra nữa nào? Cháu có một vệ sĩ rất trung thành. Cháu còn có

nhiều bạn khác, ngoài Lilly đúng không? Cô bạn nào đó tên là Tina mà mẹ cháu nói đến đó?"

Mình đã quên mất Tina. Không ngờ việc rơi xuống hố đen có thể khiến người ta mụ mị tới mức quên đí cả những người sắn sàng làm mọi thứ - mọi thứ trên đời - để giúp bạn thoát ra khỏi đó.

"Vâng" - mình vui vẻ nói, trong lòng bỗng loé lên một tia hy vọng - "Cháu còn có Tina."

"Đó, cháu thấy chưa. Ai mà biết được" - bác Knutz nháy mắt cười với mình - "có khi các cháu sẽ còn thân thiết hơn ý chứ?"

Ông bác sĩ này nhiều khi nói những câu

chẳng ra đâu vào đâu, không ai hiểu ý gì!!! Lập dị kinh người!

Thứ năm, ngày 16 tháng 9, 6 giờ chiều, ở nhà

Sau khi rời khỏi văn phòng bác sỹ Knutz, bố hỏi ý kiến của mình về ông bác sỹ già: “Nếu con không thích bác ý thì bố mẹ sẽ tìm cho con một bác sỹ khác, Mia ạ. Mọi người, kể cả cô hiệu trưởng của con, đều nói rằng bác sỹ Knutz là bác sỹ trị liệu giỏi nhất dành cho trẻ vị thành niên ở thành phố này, nhưng …”

“BỐ KỂ CHO CÔ HIỆU TRƯỞNG GUPTA, Á?” – mình giật nẩy người.

Bố có vẻ thấy khó chịu khi mình hét to như vậy.

“Mia” – bố nói – “4 ngày vừa qua con không hề đến trường. Con nghĩ không ai nhận ra điều đó chắc?”

“Bố có thể nói con bị viêm phế quản cũng được mà?” – mình vẫn gào tướng lên – “Sao lại đi nói con bị trầm cảm!”.

“Bố mẹ không nói với ai con bị trầm cảm hết!” – bố nói – “Hiệu trưởng của con tự gọi cho bố hỏi tại sao con nghỉ học lâu thế đấy”.

Mình nhảy chồm chồm trên mấy cái ghế da: “Giời ơi! Giờ thì cả trường sẽ biết con bị bệnh trầm cảm!”

“Trừ phi con nói cho họ biết! Cô Gupta chắc chắn sẽ không nói chuyện này ra với ai. Đó là nguyên tắc cơ bản của một

nhà giáo. Con cũng biết mà, Mia” – bố trấn an.

Mặc dù rất đau lòng nhưng mình cũng phải thừa nhận là bố nói đúng. Cô hiệu trưởng Gupta có thể hơi chuyên quyền, bảo thủ nhưng không bao giờ phản bội lại nguyên tắc bảo mật giữa học sinh – hiệu trưởng.

Cũng may là cái trường Albert Einstein này không có nhiều người phải đi điều trị tâm lý nên không lo chạm mặt nhau. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là Michael phát hiện ra chuyện mình bị trầm cảm vì bị anh ý đá và phải đi gặp bác sỹ tâm lý. Như thế còn gì ôi bằng !!!

“Còn ai khác biết chuyện này không ạ?”

– mình hỏi.

“Không ai biết hết, Mia” – bố nói – “Chỉ có con, bố, mẹ, dượng và chú Lars biết thôi”

“Tôi sẽ không nói với ai đâu” – chú Lars nói, mắt vẫn dán chặt vào game Halo.

“Chỉ có nhà ta biết thôi, con yên tâm” – bố nói tiếp.

“Thế còn bà?” – mình nghi ngờ.

“Bà không biết. Bình thường bà có bao giờ để tâm tới mấy chuyện không liên quan tới bà đâu con?”

“Nhưng rồi bà sẽ biết cho coi” – mình lý sự - “Khi con không đến học làm công chúa. Bà sẽ thắc mắc không biết con đi

đâu”.

“Con cứ để bố lo chuyện của bà” – boố nói chắc nịch, giống như Daniel Craig trong phim Sòng bạc hòang gia, nếu James Bond bị hói – “Con chỉ cần làm sao cho khỏe lại là được”.

Nói thì dễ lắm. Nhưng bố đâu phải diễn thuyết trước Hội phụ nữ vào tuần tới đâu!

Về đến nhà mình mới phát hiện: hóa ra mẹ thứa cơ lúc mình vắng nhà đã dọn dẹp khắp phòng, gỡ hết vỏ gối, ga giường ra giặt. Mẹ cũng mở tung hết các cửa sổ, bật quạt cho gió thổi vù vù. Louie Mập không dám chui ra khỏi gầm giường vì sợ bị gió thổi bay mất.

Còn thầy G giấu biến cái TV của mình đi đâu không biết. Bố cũng tuyên bố rằng cũng sẽ không có chuyện mua cho mình cái mới bởi theo lời bác sỹ Knutz thì trẻ con chưa nên có TV riêng.

Chắc chắn trong buổi gặp mặt ngày mai mình và bác sỹ Knutz co nhiều chuyện để nói.

Mà sao cũng đựơc, mình còn trăm mối lo quan trọng hơn cái chuyện này. Chẳng hạn như khi mình đang tắm, mẹ lẻn vào trong phòng lấy bộ đồ Hello Kitty yêu thích của mình và ném vào lò đốt rác.

“Tin mẹ đi, Mia” – lúc thấy mình cự nự mẹ liền giơ tay giải thích – “Như thế này sẽ tốt hơn cho con”.

Có thể mẹ nói đúng, mình đã gắn bó với nó hơi bị lâu.

Nhưng dù sao thì mình cũng sẽ rất nhớ bộ quần áo đó, bởi bọn mình đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu thăng trầm trong những ngày qua.

Mẹ, bố và thầy G đang ngồi quan bàn ăn trong bếp, nói mấy chuyện chẳng-có-gì-là-bí-mật về mình. Gọi là chẳng có gì bí mật bởi mình có thể nghe thấy hết từ đấu đến cuối. Mình có thể bị trầm cảm nhưng không bị ĐIẾC.

Để không bị phân tâm bởi cuộc trò chuyện đó của người lớn, mình quyết định lên mạng sau cả tỉ năm lẩn trốn trong chăn , xem xem có ai email cho

mình hay không.

Hóa ra cũng có. Cực nhiều. Mình nhận được cả thảy 243 thư mới.

Phần lớn là thư rác nhưng cũng có khá nhiều email từ bạn bè gửi tới khích lệ động viên mình như Tina, Ling Su, Shameeka và thậm chí cả Boris – một cậu bạn trai rất biết nghe lời. Cậu ấy luôn luôn làm theo mọi lời Tina nói. Có và bức của J.P, nhưng chủ yếu là mấy mẩu truyện cười nhằm chọc cho mình cười. Nhưng anh ý không hề biết là tinh thần mình nó xuống thảm hại đến thế nào. Mà TỐT NHẤT là anh ấy đừng có biết.

Mình lần lượt xóa bớt các thư rác, thư spam … và mình nhìn thấy nó.

Email của Michael.

Thế là lúc đó tim mình đập một triệu nhịp/phút, hai tay ướt đẫm mồ hôi. Mình không muốn đọc lá thư đó. Bởi vì nhỡ đó là bức thư nhắc lại những gì mà Michael đã nói qua điện thoại hôm Chủ Nhật thì sao? Về chuyện bọn mình chỉ nên là bạn và nên gặp gỡ, hẹn hò với người khác. Mình không muốn phải nhớ tới chuyện đó them một lần nào nữa. Mình không muốn đọc, không muốn nghe, không muốn nghĩ tới nó. Cả tuần nay mình đã tìm mọi cách để KHÔNG phải nhớ tới cú điện thoại định mệnh ấy … vậy mà giờ rất có khả năng mình sẽ phải đối diện them một lần nữa với ký ức đau buồn này.

Không đời nào.

Nhưng khi chuẩn bị nhấn nút XÓA thì mình lại do dự. Nhỡ nội dung trong thư không phải như mình nghĩ thì sao? Nhỡ - ok, mặc dù mình biết khả năng nhỡ này cực kỳ thấp – đó là email xin nối lại tình xưa của Michael với mình thì sao, rằng anh ấy đã thay đổi suy nghĩ và không muốn chia tay thì sao?

Nhỡ anh ấy cũng đang bị trầm cảm y như mình trong suốt tuần vừa qua thì sao?

Nhỡ, sau một tuần xa nhau, anh ấy chợt nhận ra bản thân nhớ mình vô cùng – cũng như mình ngày đêm mong nhớ anh ấy thì sao?

Và trước khi mình có thể thay đổi ý kiến, mình ấn nút MỞ …

SHINNERBX: Chào em, Mia. Là anh đây, tất nhiên rồi. Anh chỉ muốn hỏi xem em thế nào thôi. Lilly nói cả tuần vừa rồi em không đi học … Hy vọng là mọi chuyện vẫn ổn với em.

Cuộc sống ở Tsubasa của anh cũng khá ổn định. Mọi người ở đây lạ lắm em ạ, họ ăn mì tôm vào các buổi sáng! Nhưng thật may là vẫn có thể tìm được bánh mỳ kẹp trứng ở hầu hết các cửa tiệm. Công việc đúng là như anh tưởng tượng – rất vất và – nhưng anh nghĩ cơ hội thành công là rất cao. Mặc dù không biết là anh còn có suy nghĩ lạc quan được như thế sau vài tuần vất vả thế này nữa không.

Em đã đọc được tin người đang định làm

phim điện ảnh về sự đối đầu của Buffy the Vampire Slayer/Angel không? Anh nghĩ chắc em sẽ háo hức khi được biết tin này lắm.

Anh phải đi đây … Hy vọng là em không đi học vì phải đi công cán nước ngòai làm nghĩa vụ của một công chúa, chứ không phải vì em gặp phải chuyện gì.

Michael

Mình ngồi đờ trên ghế mất một lúc lâu, ngón trỏ vẫn đang di chuột dừng ở nút TRẢ LỜI. Anh ấy lo lắng về sức khỏe của mình (về thể chất chứ không phải tinh thần. Có lẽ nằm mơ Michael cũng không tưởng tượng nổi mình thê thảm tới mức phải đi gặp bác sỹ tâm lý trong bộ

đồ ngủ hình Hello Kitty và quấn chăn lông).

Điều đó có ám chỉ điều gì không? Có đúng không? Có lẽ anh ấy vẫn còn yêu mình, không nhiều thì vẫn còn chút ít. Và mình vẫn còn có cơ hội được ở bên anh ấy, một ngày nào đó?

Nhưng … Ôi, mình chẳng biết nữa. Mình đã nghĩ về những gì anh ấy nói trên điện thoại. Việc bọn mình chỉ nên làm bạn. Có lẽ email này cũng chỉ có ý đó thôi. Một lá thư hỏi han với tính chất rất bạn bè, để cho mình thấy là anh ấy không để bụng chuyện mình với J.P.

LÀM SAO ANH ẤY LẠI CÓ THỂ KHÔNG ĐỂ BỤNG VỀ MỘT CHUYỆN

TÀY TRỜI NHƯ VẬY??? CHẰNG NHẼ ANH ẤY KHÔNG CÒN QUAN TM TỚI MÌNH MỘT TẸO NÀO SAO?????

Hay chính mình, trong một cơn thịnh nộ điên cuồng vì chuyện của Judith Gershner đã tự cắt đứt sợi dây tình cảm thiêng liêng bao lâu nay mà Michael dành cho mình?

Nghĩ tới đó, mình chuyển con chuột từ nút TRẢ LỜI sang nút XÓA. Và nhấn nút.

Email của anh ấy bị xóa như vậy đấy!

Không có chuyện là mình sẽ email lại cho Michael đâu!

Michael có thể đã quên mình nhưng mình thì chưa quên được anh ấy. Vẫn chưa.

Và mình cũng không thể giả vờ như là đã quên được anh ấy. Mình sẽ không làm điều gì ngu ngốc hay mất mặt kiểu như ấn nút TRẢ LỜI và viết thư cầu xin anh ấy quay lại với mình.

Cách duy nhất để mình không làm điều đó là không liên lạc hay nói bất kỳ điều gì với anh ấy cả.

Sau khi xóa thư của Michael xong mình vào trang toighetmiathermopolis.com. Ơn Chúa, không có tin tức gì mới cập nhật cả!

Mà không có tin mới cũng đúng thôi, cả tuần nay mình có ló mặt ra khỏi nhà đâu!

Chủ nhân của trang web đó lấy gì mà cập nhật. Mẹ đang gọi mình xuống ăn cơm. Ba người: Bố, mẹ và thầy G vừa gọi pizza của Tre Giovanni. Mọi người sẽ cùng ăn tối giống như một gia đình bình thường. Có mẹ, chồng của mẹ, con của hai người và bố của mình – hoàng tử xứ Genovia.

Đó gọi là gia đình bình thường của nhà mình đấy!

Chẳng trách mình phải đi điều trị tâm lý!

Thứ Sáu, ngày 17 tháng 9, giờ tiếng Pháp.

ÔI CHÚA ƠI! Mọi thứ ở trường thật... không chịu nổi!!!

Mình nghĩ bác sĩ Knutz đã sai, mình cần phải dùng tới thuốc! Bởi vì nếu không mình sẽ không biết phải đối mặt với mọi chuyện như thế nào nữa. Đành rằng bác ý có nói mỗi ngày nên làm một việc khiến mình sợ hãi - cảm ơn bà Eleanor Roosevelt rất rất nhiều - nhưng phải đối mặt ở trường còn đáng sợ bằng CHÍN TRIỆU ĐIỀU CỘNG LẠI.

Mình cũng giải thích nổi tại sao TRƯỜNG HỌC lại trở nên đáng sợ đến thế. Trước giờ mình chưa bao giờ sợ đi học như vậy.

Nhưng đâu chỉ có vậy, điều đáng sợ hơn nữa là phải NÓI CHUYỆN với mọi người. Phải tỏ ra BÌNH THƯỜNG trong khi mình biết mình KHÔNG HỀ bình

thường tẹo nào.

Mà xưa nay mình đã bao giờ bình thường đâu. Chỉ có điều bây giờ BẤT bình thường hơn trước thôi. Mình đã đánh mất điểm tựa duy nhất của đời mình - Michael, người duy nhất giúp cho mình giữ được chút tỉnh táo giữa muôn vàn những sự việc khùng điên đang xảy ra với mình.

Nhưng giờ thi anh ấy đã không còn ở bên mình - hoàn toàn bị tước đoạt khỏi cuộc đời mình. Và mọi người vẫn hy vọng mình tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra sao? Là như nào đây???

Giờ mình mắc kẹt trong cái trại tâm thần này với những người còn ĐIÊN HƠN

MÌNH NHIỀU (chỉ có điều bọn họ không chịu thừa nhận bản thân mình có vấn đề còn mình thì dám đối mặt với diều đó).

Cuộc sống ở trường trung học thật cay nghiệt.

Có lẽ mình đáng bị trừng phạt như vậy. Chỉ vì phút hành động nông nổi thiếy suy nghĩ.

Ít ra thì mình cũng không đáng để chịu sự đày đoạ này nguyên ngày. Sáng nay mình tới phòng khám của bác sĩ Fung để thử máu. Và để xét nghiệm máu có hiệu quả, mình đã phải nhịn ăn từ đêm hôm trước. Vừa phải ra khỏi giường, tắm gội, thay quần áo lại còn bị BỎ ĐÓI nữa chứ. Có

còn ai khốn khổ hơn mình không???

Tệ hơn nữa mặc dù cái bụng rỗng không từ đêm hôm qua tới giờ nhưng mình vẫn không tài nào cài được váy đồng phục. Toàn thịt là thịt, cúc chui qua không lọt. Cuối cùng mình phải dùng kim băng cài tạm.

Ban đầu mình tưởng tại váy bị co lại do giặt quá nhiều nên đã nổi khùng lên vì điều đó.

Nhưng đến áo chíp mình mặc cũng không vừa! Một tuần nay toàn ở nhà và mặc bộ quần áo Hello Kitty nên mình đâu có đụng tới áo chíp.

Mình phát hiện ra món đồ nào trên người của mình cũng như bị co hết lại. Quần bò

mặc vào cũng thấy chật căng đùi. Mình đã phải dùng tới cái móc cuối cùng ở áo chíp, mà vẫn chặt tới mức để lại vết lằn trên da.

Cũng nhờ cái áo chật ấy mà mình phát hiện ra một điều: mình CÓ ngực chứ không phải màn hình siêu phẳng như trước. Thật lạ!

Hay là tại máy giặt làm cho áo chíp của mình bị co? Mình quyết định thử sang cái áo khác. Cũng vẫn vậy. Cái khác nữa. VẪN VẬY. Khó hiểu quá!

Nhưng khi tới phòng khám SoHo sáng nay và bước lên cân thì mình đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mình cực kì CHOÁNG VÁNG khi biết mình nặng

bằng SÁU con Louie Mập cộng lại.

Tức là tăng lên gần một con Louie Mập so với lần cuối cùng mình cân. Chỉ mới đây thôi.

Đành ràng tuần qua mình ăn có hơi nhiều thịt. Cộng với pizza, bánh qui, bơ đậu phộng, mỳ lạnh, bánh ngọt, bắp rang bơ (trộn thêm bơ), bánh Oreo, sô-cô-la, bánh bột mì rán...

Nhưng chẳng nhẽ ngần ấy có thể khiến mình tăng thêm số cân gần bằng một CON MÈO?

Tất nhiên còn một cách giải thích hợp lí hơn cái vụ thịt thà bánh trái kia. Như bác sĩ Fung đã nói: "Cháu vẫn đang trong tuổi lớn, Công chúa ạ. Do đó sẽ là rất

bình thường khi cháu tiếp tục cao lên và tăng cân. Cho tới năm 20 tuổi cơ."

Xưa nay mình toàn chỉ có phát triển chiều cao chứ chưa bao giờ phát triển chiều ngang cả. So với lần trước đến khám ở đây mình lại cao thêm 2,5 cm nữa rồi.

Cứ cái đà náy chắc chắn mình sẽ cao trên 1m80 năm mình 18 tuổi cho coi.

Còn về vụ tăng cân gần bằng một con Luie mập nữa ư? Tin tốt là: Mình không còn trước sau như một nữa!

Tin xấu là: Mình sẽ phải xin mẹ mua áo chíp mới, quần mới, áo mới, đồng phục mới, đồ ngủ mới.

Và váy dạ hội mới.

Ôi Chúa ơi!

Thôi sao cũng được. Giờ mình còn nhiều chuyện phải lo lắng hơn là chuyện ngực hay là chuyện phải dùng kim băng để cài váy và chiếc quần bò nào cũng ngắn tớn lên. Chỉ một tiếng rưỡi nữa thôi mình sẽ phải tới căng-tin.

Gặp Lilly.

Người chắc chắn sẽ bê khay thức ăn nguây nguẩy bỏ đi ngồi chỗ khác ngay khi nhìn thấy mình.

Nhưng mình cũng chẳng quan tâm. Bởi mình biết Tina sẽ vẫn ngồi với mình. Và đó cũng là lí dó duy nhất ngăn mình quay

sang chú Lars và nói: "Chúng ta về thôi!" để chạy trốn khỏi cái nơi điên đảo này.

Thật may mắn hôm qua bác sĩ Knutz có nhắc tới Tina, bởi vì cứ mỗi lần mình cảm thấy bị trôi tuột xuống cái hố đen kia, mình lại nhớ tới Tina. Cậu ấy giống như cái rễ cây để mình bám chặt vào, không bị trượt sâu hơn xuống cái hố đen của những cơn tuyệt vọng.

Không biết Tina sẽ cảm thấy thế nào nếu biết mình yêu quí cậu ấy như một cái rễ cây nhỉ?

Chuyện mình sẽ ngồi ăn trưa với ai ở căng-tin vẫn không khủng khiếp bằng: chuyện mình đang phải điều trị tâm lí và mình không muốn ai biết điều đó; chuyện

chỉ một một tuần nữa thôi mình sẽ phải gặp gỡ với vài nghìn nữ doanh nhân thành đạt của cái thành phố New York này; chuyện tình yêu của đời mình giờ chỉ muốn làm bạn (và hẹn hò với người khác) khiến cho mình mất đi chỗ dựa vững chắc và buộc phải một mình bì bõm trong cái đại dương nguy hiểm của tuổi vị thành niên; chuyện ngành công nghiệp chế biến thịt bơm quá nhiều hoóc-môn vào thực phẩm khiến cho người tiêu dùng như mình chỉ sau có một tuần từ một đứa màn hình siêu phẳng đã trở nên "gồ ghề" hơn (bằng cách ăn một lố bánh nhân thịt và đùi gà rán); chuyện cái trang web toighetmiathermopolis.com; và chuyện Trái Đất ấm dần lên gây nên hiện tượng băng tan và khiến cho loài gấu Bắc cực

bị chết chìm hết cả lượt.

Nhưng mình sẽ giải quyết từ từ lần lượt từng nỗi lo một. Từng bước thật chậm, giống như Rocky hồi mới tập đi. Từng bước nhỏ một. Trước mắt phải vượt qua được cái bữa trưa đã. Sau đó mình sẽ lo lắng về vụ băng tan sau.

Còn 4 tiếng nữa mình sẽ thoát ra khỏi cái nơi này.

Thứ sáu, ngày 17 tháng 9, giờ Năng khiếu và tài năng

Tuyệt. Giờ mình lại có thêm một nỗi lo nữa:

Cả trường đều nghĩ rằng J.P và mình đang hẹn hò.

Tin đồn kiểu này thường xảy ra khi bạn vắng mặt gần 1 tuần và không có cơ hội biện minh hay giải thích với mọi người.

Nó cũng xảy ra khi ảnh của bạn đang tay trong tay với một anh chàng bước ra khỏi rạp hát xuất hiện trên hầu hết các mặt báo. Mặc dù tình cảnh khi ấy là mình đi giày cao gót, bậc cầu thang lại trải thảm và không có tay vịn. J.P chỉ đơn thuần là đỡ cho mình khỏi ngã mà thôi.

Giời ạ!

Ok, từ cái góc chụp đầy chủ ý của bức ảnh thì quả thực mình đã hiểu tại sao tới một nửa cái nước Mỹ này – và những nơi khác trên thế giới – lại cho rằng mình và anh J.P đang hẹn hò.

Nhưng đáng ra NHỮNG NGƯỜI BẠN THN của mình phải hiểu mình hơn chứ.

Vậy mà … một ranh giới rất rõ ràng đã được vạch ra:

Lilly giờ ngồi ăn trưa cùng bàn với Kenny Showalter.

Có lẽ vì cả hai cùng có chung sở thích môn quyền anh Thái.

Perin và Ling Su cũng ngồi với họ, mặc dù Ling Su nói thầm với mình lúc đi lấy thức ăn là cậu ấy thích ngồi ăn cùng mình hơn.

“Nhưng Lilly đã chỉ định mình làm thư ký Hội” – cậu ấy phân trần – “mà cái vị trí đó tốt hơn nhiều so với chân thủ quỹ”

– cái này thì đúng, nhất là sau sự việc xảy ra hồi năm ngóai khi cậu ấy giữ chức thủ quỹ - “Giờ Kenny đảm nhận vị trí thủ quỹ. Mình phải ngồi ăn cùng cậu ấy và Perin – tân phó chủ tịch để còn thảo luận về các chương trình họat động sắp tới. Ví dụ cho thuê sân thượng làm trạm phát sóng điện thọai di động, để đổi lấy máy xách tay miễn phí tặng cho các học sinh được học bổng. Bọn mình còn phải nghiên cứu xem làm thế nào để đảm bảo cho nhiều học sinh của Trung học Albert Einstein được vào các trường Ivy League hơn …”

“Không sao đâu, Ling Su” – mình vừa nói vừa múc một thìa đầy pho-mát rưới lên đãi thịt bò sốt cay – “Mình hiểu mà”.

“Tốt. À, còn nữa..” – cậu ấy hấp háy mắt – “Mình nghĩ cậu và anh J.P là một đôi cực đẹp đấy. Anh ấy siêu hot luôn ý”.

“Bọn mình đâu có cặp bồ đâu” – mình bối rối nói.

“Nếu cậu nói thế” – Ling Su nháy mắt đầy ranh mãnh. Như thể muốn nói rằng cậu ấy hiểu mình muốn nói tránh đi để không làm Lilly buồn.

Nhưng mình không hề có ý đó. Mình chỉ nói ra sự thật mà thôi.

Nhưng Ling Su không phải là người duy nhất nghĩ rằng anh J.P và mình là một đôi. Lúc mình đi ra cất khay ăn, cô cấp dưỡng ở quầy mỉm cười đầy ngụ ý: “Cháu thử thuyết phục cậu ấy nếm thử

món ngô của bọn cô xem”.

Ban đầu mình không hiểu cô ý muốn nói gì nhưng rồi mình bỗng nhận ra: việc J.P ghét ngô đã trở thành giai thọai ở cái trường này. Mặt mình nóng bừng lên vì ngượng. Cô ý nghĩ mình có thể chữa cho anh ấy khỏi cái bệnh ghét ngô đó sao? Chúa ơi!

Cũng may là J.P dường như không ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Hoặc ít nhất là biết nhưng không để tâm. Anh ấy có vẻ ngạc nhiên khi thấy mình xuất hiện tại bữa trưa hôm nay, lần đầu tiên sau một tuần vắng mặt. Nhưng J.P không phản ứng thái quá (ơn Chúa) như Tina khi thấy mình, cậu ấy nhào tới ôm chầm lấy mình, chíu cha chíu chít nói nhớ mình vô cùng.

Vui thì cũng vui thật nhung hơi bị ngượng trước mặt mọi người! Càng khiến cho mọi người nhớ ra sự thật là mình đã không đi học gần một tuần nay rồi. Mình đã ngấy tới tận cổ việc cứ phải tua đi tua lại câu "Bị viêm phổi" mỗi khi có người hỏi mình đã mất tăm mất tích suốt một tuần. Làm sao mình có thể thú nhận: "Tớ chui trong chăn, trong bộ đồ ngủ Hello Kitty, không muốn ra khỏi giường vì vừa bị bạn trai đá".

Điều duy nhất anh J.P làm khi nhìn thấy mình tung ra một nụ cười rạng rỡ như nắng, trong khi chẳng có gì vui đáng để cười cả. Boris vẫn đang lải nhải về câu chuyện của mấy người trong nhóm EMO. Lúc mình vừa há miệng ra cắn một miếng

thịt bò rõ to (thật kỳ lạ, mặc dù mình bị trầm cảm nhưng mình vẫn ăn khỏe như trâu vậy). Mình đang đói muốn chết đây.

Cả ngày nay chưa có cái gì vào bụng, ngoài một miếng bánh ngọt mua vội ở quán Ho's Deli trên đường từ phòng khám về trường) thì phát hiện ra anh J.P đang nhìn mình cười – và như Ling Su đã nói, anh ấy hot thật – Mình nhồm nhoàm hỏi: "Có gì không anh?"

"Không có gì" – J.P tiếp tục cười – "Chỉ là anh rất vui khi em đi học trở lại thôi. Đừng nghỉ học lâu như thế nữa nhé?"

Anh ấy thật đáng mến! Nhất là khi mọi người trong trường đang đồn đại bọn mình hẹn hò với nhau.

Cũng dễ hiểu tại sao Lilly ngồi tách xa mình đến thế trong giờ NK&TN hôm nay. Cậu ấy chẳng thèm liếc mình tới một lần – không nói chuyện với mình – không quan tâm đến sự tồn tại của mình. Với cậu ấy giờ chỉ như Hester Prynne trong truyện Chữ cái màu da cam.

Chỉ là nhân vật trong truyện cũng không phải trong phim. Bởi nhân vật Hester Prynne trong phim do Demi Moore thủ vai hơi bị oách, lại còn biết làm nổ tung mọi thứ. ẤY … đó là nhân vật G.I.Jane chứ nhỉ.

Giá mà mình có thể đi thẳng tới chỗ Lilly và nói toạc rằng: “Nghe này. Mình XIN LỖI. Mình xin lỗi vì đã cư xử chẳng ra sao với anh trai cậu, mình xin lỗi nếu

mình đã làm gì tổn thương đến cậu. Nhưng cậu không nghĩ là mình đã bị trừng phạt đủ rồi à? Mình gần như KHÔNG THỂ THỞ nữa bởi KHÔNG CÒN GÌ đáng để mình lưu luyến, khi mà cuối mỗi ngày mình chợt nhận ra rằng không còn được gặp mặt anh cậu nữa. Giờ mình chỉ nghĩ được mỗi một điều: mình sẽ không bao giờ còn được nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của Michael khi cả hai cùng ngồi xem phim South Park. Chẳng nhẽ cậu không thấy mình đã phải dồn hết tất cả tinh thần và sự can đảm ít ỏi còn sót lại để tới đâ ngày hôm nay sao? Mình đang phải ĐIỀU TRỊ TM LÝ nữa. Cậu có biết giờ mình chỉ muốn CHẾT hay không? Cậu không thể bỏ qua mọi chuyện và làm hoà với mình được

sao? Bởi mình rất trân trọng tình bạn của bọn mình … Mà này, cậu nghĩ cặp kè với một tay chơi quyền anh Thái rất ư là một việc làm chín chắn của một kẻ thất tình à? Như thế khác quái gì Lana Weinberger?

Nhưng mình không thể. Bởi mình ghét cay ghét đắng cái ánh mắt lạnh như băng của Lilly mỗi khi nó tạt qua mình.

Bởi mình biết rõ cậu ấy sẽ trả lời lại như thế nào.

Thứ Sáu, ngày 17 tháng 9, giờ Giáo dục thể chất.

Toàn thân mình đang run lẩy bẩy.

Đang đứng hay ngồi thì nó vẫn cứ run,

bởi vì mình đang đứng trên một trong những sân bóng ở công viên Trung tâm. Hình như vị trí của mình là ở cánh trái thì phải. Nhưng thú thật là mình chẳng nghe thấy gì giữa trăm thứ tiếng ồn nhốn nháo ở đây!

Lấy bóng đi! Lấy bóng đi!

Mấy người không thấy tôi đang bận viết nhật kí đây hả???

Đáng ra mình phải xin bác sĩ Fung viết cho cái giấy để xin nghỉ giờ Giáo dục thể chất này. LÚC ĐẤY MÌNH NGHĨ GÌ THẾ KHÔNG BIẾT?????

Không chỉ có vụ "Lấy bóng đi!" thôi đâu, mình còn phải CỞI ÁO trước mặt mọi người nữa. Đồng nghĩa với việc khi mình

cởi áo len ra, mọi người nhìn thấy cái KIM BĂNG mình cài ở sau váy.

Mình đành phải chữa ngượng bằng cách cười giả lả rất vô duyên và nhạt nhẽo: "Haha, bị đứt mất một cái khuy."

Nhưng lời giải thích đó không mấy tác dụng khi mọi người nhìn thấy hai đùi mình CHẬT CĂNG khi ních vào cái quần thể dục. Ơn Chúa là cái áo thể dục trước giờ vẫn hơi rộng nên giờ mặc lại thành vừa in.

Tệ nhất là không biết bằng cách nào nhưng hôm nay LANA WEINBERGER lại có mặt ở phòng thay đồ khi mình đang thay.

Không biết nó tới đây làm gì trong khi nó

không có tiết thể dục hôm nay. Hình như nó đã chán với mái tóc uốn lọn rồi nên hôm nay duỗi tóc thẳng đơ. Eva Braun, hay còn gọi là Trisha Hayes đang ngoe nguẩy bên cạnh ngắm vuốt bộ móng tay mới sơn.

Mặc dù mình đã tìm cách dấu mặt đi khi vừa thấy hai đứa bước vào nhưng không kịp. Lana hẳn đã nhìn thấy mình qua tấm gương đang soi nên vội tắt ngay cái máy sấy và cất cao giọng: "À, cậu đây rồi. Cả tuần nay lặn đi đâu thế?"

CHẲNG NHẼ NÓ ĐÃ ĐI TÌM MÌNH???

Đây chính là lí do vì sao mình không muốn quay lại trường học. Mình không

muốn phải diện kiến con người này. Nghẹt thở!

"Ừm" - mình ậm ừ - "Bị viêm phổi."

"Ồ, vậy sao?" - Lana nói - "Cậu chắn chắn đã nhận được thư mẹ mình gửi..."

Mình nhắm hai mắt lại. Mình thực sự đã NHẮM CHẶT HAI MẮT LẠI bởi mình biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Và mình không nghĩ là tinh thần mình đủ vững vàng để đối mặt với nó.

"Ừ" - mình nói. Trong bụng nghĩ thầm: Nói toẹt ra đi. Dù cho lời nói có cay độc, giễu cợt đến thế nào đi nữa. CỨ nói thẳng ra đi. Để mình còn thoát ra khỏi đây. Làm ơn đi. Mình không còn chịu đựng thêm được bao lâu nữa đâu!

"Cám ơn vì đã nhận lời" - Lana nói - "Bởi vì Angelina Jolie đáng nhẽ ra phải đảm nhận công việc đó nhưng đến phút cuối lại từ chối vì bận đóng vai Mẹ Teresa trong một bộ phim nào đó. Mẹ mình đã khiến mình gần như phát điên không biết tìm đâu cho ra người thay thế. Vì thế mình đã gợi ý cho mẹ mời cậu. Năm ngoái cậu đã có một bài phát biểu ở trường, nhớ không? Hồi bọn mình cùng đứng ra ứng cử chức Chủ tịch Hội học sinh ý. Phải công nhận là cậu đã nói rất hay. Vì thế mình nghĩ cậu là sự lựa chọn thay thế thích hợp nhất cho chị Angelina. Thế nên phải cám ơn cậu một tiếng."
HOẢNG HỒN CHƯA??

Mình không chắc lắm - sẽ phải kiểm tra

lại với các nhà địa chấn trên toàn cầu - nhưng thức sự lúc đó mình nghĩ rằng địa ngục hẳn đã bị đóng băng hoàn toàn.

Bởi vì hoàn toàn Lana Weinberger lại đi nói chuyện tử tế với mình.

Và điều này không nằm trong lí do mình muốn có giấy của bác sĩ Fung để xin nghỉ môn Giáo dục thể chất ngày hôm nay.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo ngay sau đấy thì có.

Lần đầu tiên trong đời thấy Lana Weinberger hành xử giống một con người. Mình đã ngạc nhiên tới độ không nói được một lời nào. Điều này không hề có trong Lí thuyết về Mia và Lana. Mình chỉ biết trân trối nhìn cô ta, tạo cơ hội

cho Trisha Hayes nghía thấy cái kim băng cài sau váy của mình.

Nó đủ khôn để hiểu không hề có vụ mất một cái cúc nào.

"Ê này" - Trish nói - "Cậu cần phải mua váy mới đi - và rồi nó tia ngược lên phần thân mình nói tiếp - "Và một cái áo ngực to hơn một chút."

Thề là mình cảm nhận được toàn thân đỏ dừ như quả cà chua chín. Thật may sau giờ học mình có hẹn đi điều trị tâm lí bởi vì hôm nay có CỰC NHIỀU chuyện để thổ lộ với bác sĩ.

"Ừ, biết rồi" - mình nói - "mình sẽ đi mua sau."

Lại thêm một điều ngạc nhiên nữa xảy ra, sau câu nói bâng quơ đó của mình. Lana vừa soi gương, vừa đủng đỉnh nói: "Ngày mai bọn mình đi xem buổi thời trang đồ lót ở Bendel đấy. Đi cùng không?"

"Ê, cậu có..." - điên không đấy hả là phần câu còn lại mà Trisha rõ ràng muốn nói.

Nhưng mình nhìn thấy Lana liếc Trisha một cái sắc lẹm qua gương và cô nàng im bặt không nói thêm lời nào nữa. Và cô ả trông có vẻ rất hoảng hốt.

Mình đứng trơ ra như phỗng, không biết có phải đang mơ không, hay đây lại là một triệu chứng nữa của bện trầm cảm.

Có lẽ mình đang mắc phải dạng trầm cảm gây ảo giác. Và lời mời cùng đi xem show thời trang đồ lót của đội trưởng đội cổ vũ - người luôn ghét cay ghét đắng mình - cũng chỉ là một ảo giác mà thôi. Làm sao để biết được đâu là thật, đâu là giả.

Không thấy mình có phản ứng gì. Lana quay ngoắt ra nhìn mình. Lần đầu tiên trong đời, cô ta không có vẻ gì hợm hĩnh, trái lại, nhìn mình một cách rất... bình thường.

"Nghe này, Mia" - Lana nhỏ nhẹ nói - "Mình biết cậu và mình trước giờ không hợp nhau lắm vì chuyện của Josh... Đôi khi phải thùa nhận anh ta là một tay chẳng ra gì. Và mấy đứa bạn của cậu

cũng thật... Mình đang nói nhỏ Lilly kia kìa..."

"Đừng nói nữa" - mình giơ tay lên. Mình không phải nói cho có đâu. Mình thật sự không muốn nghe thêm bất kì điều gì về Lilly từ mồm Lana. Mặc dù đúng là dạo gần đây Lilly đối xử với mình chẳng ra gì cả.

Chẳng nhẽ mình đáng bị như vậy sao.

"Ờ... ok" - Lana không hề tỏ ra khó chịu tẹo nào - "Hôm nay không thấy hai bọn cậu ngồi ăn cùng nhau."

"Bọn mình đang tạm…" - mình lạnh lùng nói - "…có chuyện."

"Sao cũng được" - Lana phẩy tay nói -

"Cậu thực sự đã cứu thua cho mẹ mình một cú lớn. Và thực sự nếu tương lai của cậu là một thành viên Hội Domina Rei giống như mình - nếu đủ may mắn - thì mình nghĩ chúng ta nên để chuyện gì đã xảy ra thì cho nó qua luôn đi. Giờ chúng ta đã chín chắn hơn nhiều rồi, cần phải cư xử cho ra dáng người lớn một chút chứ, đúng không?"

Mình bất ngờ đến mức không nói được tiếng nào. Chỉ biết gật đầu như một cái máy.

Thay vì chỉ ra cho Lana thấy rằng ngoài việc cô ta và mình không hợp nhau thì cô ta còn đối xử rất ti tiện với các bạn của mình.

Thay vì nói thẳng vào mặt cô ta rằng: "Nói cho mà biết, dù cô có trả tiền xin tôi vào hội Domina Rei, tôi cũng chẳng thèm."

Thay vì làm hai việc đó, mình chỉ đứng ngẩn tò te và gật đầu.

Bởi vì mình không nghĩ ra được việc gì khác để làm. Bởi vẫn còn đang quá sốc trước những gì đang diễn ra.

Hoặc cũng có thể vì mình bị trầm cảm quá nặng.

"Tốt rồi" - Lana reo lên - "Vậy hẹn nhau ở Bendel lúc 10 giờ sáng mai nhé. Sau đó bọn mình sẽ cùng đi ăn trưa nếu cậu muốn. Bọn mình đi thôi, Trisha. Phải quay lại lớp thôi."

Và cứ như thế hai đứa rời khỏi phòng thay đồ... ... cùng lúc cô Potts bước vào thổi còi inh ỏi, bắt bọn mình xếp hàng để đi ra công viên.

Mình làm mọi thứ như một cái máy mà không suy nghĩ gì cả. Bởi vì mình vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Một phần trong mình đang gào thét: Đó là một cái bẫy. Chắc chắc đấy. Mình sẽ tới Bendel và thay vì gặp Lana mình sẽ thấy cây hài xấu trai Carot Top với hàng ta paparazzi đang chầu chực sẵn. Bọn họ sẽ thi nhau chụp ảnh mình và Carot Top. Đảm báo chỉ mấy hôm sau trên các tờ báo ra ngày Chủ Nhật sẽ giật tít "Gặp gỡ với đức lang quân tương lai của Hoàng gia Genovia... Carrot Top!"

Nhưng phần lí trí còn lại - mặc dù mình bị trầm cảm thật nhưng vẫn còn sót lại chút lí trí - thì không ngừng nhắc nhở: RÕ RÀNG là Lana đang rất chân thành. Chuyện cô ta nói về Josh - về cơ bản thì chuyện giữa mình, Josh và Lana có khác gì chuyện xảy ra giữa mình, J.P và Lilly đâu. Mặc dù mình và J.P chỉ là bạn nhưng Lilly VẪN CỨ NGHĨ là mình cướp bạn trai của cậu ấy. Cũng giống như Lana đã nghĩ như vậy về mình với Josh. Điều khác nhau duy nhất ở đây là lúc trước mình cũng hơi thích Josh thật. Chẳng trách Lana tức giận là phải. LILLY tức giận cũng có lí của cậu ấy. Chúa ơi, Mia, mày ĐÚNG LÀ rất tệ!

Có lẽ đây không phải là cái bẫy. Có lẽ

Lana thực lòng muốn đi chơi với mình.

Câu hỏi đặt ra là... mình có muốn đi chơi với cô ta không?

Oé, cô Potts đang đi về phía mình. Trông cô ấy có vẻ không được vui khi thấy mình mang theo quyển nhật kí ra sân thế này.

Nhưng có phải lỗi của mình đâu, khi mà chẳng có ai chịu ném bóng cho mình???

Thứ sáu, ngày 17 tháng 9, giờ Hoá

Ôi Chúa ơi!

Mình mới chỉ vắng có mấy ngày mà cái trường này đã loạn rồi. Họ cho phép học sinh tự do chọn nhóm làm thí nghiệm theo từng đề tài khác nhau. Đề tài mà

Kenny và J.P chọn khi mình không có mặt là cái gì đó có tên Nitơ tổng hợp hay đại loại thế. Nói chung là sẽ phải trộn trộn, pha pha mấy chất nitơrát hay este gì đó theo công thức [C6H7(OH)x(ONO2)y]n trong đó x+y=3 và n có giá trị từ 1 trở lên.

Mình không hiểu mấy cái đó nghĩa là gì, chỉ biết đeo kính bảo vệ, khoác áo thí nghiệm và ngồi trơ ra chờ hai người kia cần gì thi đưa cho họ.

Tất nhiên là sau khỉ hiểu được họ đang nói về cái gì.

Có lẽ mình vẫn chưa hết sốc sau cuộc gặp mặt với Lana. Phải tìm cách thóat khỏi vụ đi xem thời trang với cô ta ở

Bendel ngày mai thôi.

Ừ thì mình cũng cần mua bra mới thật nhưng làm sao có chuyện đi chơi với Lana cơ chứ??? Ngay cả khi cô ta đã xin lỗi nnhưng cô ta vẫn là … Lana. Bọn mình đâu có điểm chung gì với nhau đâu nhỉ? Cô ta thích tiệc tùng. Mình thích nằm ườn trên giường trong bộ đồ ngủ Hello Kitty xem chương trình Tại sao tôi lại tô son khi đi chữa ung thư vú?

Mình không thể đi shopping ở Bendel ngày mai được. Ngày mai không phải đi học đồng nghĩa với việc mình có cả ngày để ngủ. TUYỆT QUÁ!!! Mình yêu cái giường của mình. Đây là nơi an toàn nhất. Không có ai có thể làm được điều đó.

Nhưng thầy G đã lấy mất cái TV của mình.

Thôi, đành nằm đọc truyện Jane Eyre vậy. Trong đó có đoạn Jane và Ngài Rochester chia tay vì chuyện bà vợ điên Bertha và mặc dù vậy Jane vẫn luôn nghe thấy giọng nói trầm ấm của người yêu từ xa vọng về … Biết đâu mình cũng có thể nghe thấy giọng nói của Michael từ Nhật vọng về thì sao? Khi đó mình sẽ biết tận sâu thẳm trong trái tim anh ấy vẫn yêu mình và muốn quay lại với mình. Và mình sẽ bay sang Nhật và …

Mia! Tối mai em có kế hoạch gì chưa? Em có muốn cùng anh đi xem phim không? Bất cứ bộ phim nào em thích. Chỉ cần cho biết tên phim – J.P

Ôi Chúa ơi! Mình biết trả lời sao bây giờ? Mình chỉ muốn nằm bẹp trên giường thôi. Mãi mãi.

Anh thật là tốt, J.P nhưng em vẫn chưa khỏi hẳn viêm phổi. Em nghĩ em sẽ ở nhà nghỉ ngơi. Dù sao cũng cảm ơn anh đã lo lắng cho em. – M

Không sao? Nếu em muốn anh sẽ qua nhà chơi với em. Bọn mình sẽ cùng xem phim …

Wow. Vụ chia tay với Lilly đúng là đã gây tổn thương cho anh J.P nặng thật! Mặc dù anh ấy là người đề nghị trước. Giờ anh ấy không chịu nổi khi phải ở nhà một mình vào buổi tối thứ Bảy.

Em cũng muốn lắm nhưng TV nhà em

hỏng rồi.

Tất nhiên là mình nói dối thôi.

Mia, có phải vì chuyện lên báo không? Hay vì chuyện mọi người đồn đại là chúng ta đang hẹn hò? Hay mấy tay paparazzi vẫn tiếp tục lởn vởn bên ngoài nhà em. Và em không muốn bị bắt gặp đi chơi với anh – một dân thường?

Ôi giời ơi!

KHÔNG! Tất nhiên là không phải rồi. Cả tuần vừa qua quá dài đối với em.

Ok. Anh hiểu ý em rồi. Có một người thứ ba đúng không? Là Kenny à? Hai bọn em đã đính hôn? Bao giờ thì tổ chức đám cưới thế? Bọn em đã đăng ký ở đâu thế?

Sharper Image đúng không? Chỉ vì muốn thử cái ghế mát-xa iJoy 550 miễn phí?

Nghe thấy vậy mình không nhịn nổi cười. Khiến cho thầy Hipskin phải ngẩng đầu lên khỏi quyển sách lườm: “Mấy em có vấn đề gì sao?”

“Dạ không ạ” – Kenny hấp tấp xua tay, rồi gầm gừ - “Hai người làm ơn ngừng ngay trò chuyền thư và giúp tôi một tay có được không?”

“Tất nhiên rồi” – anh J.P nói – “Cậu muốn tụi này giúp gì nào?”

“Làm ơn đưa lọ nước thử”.

“À, Kenny này” – mình chợt nhớ ra. Kenny đang rỏ vài giọt màu trắng vào

một cái bình đựng chất gì đó cũng màu trắng – “Nghe nói Lilly đang hẹn hò với một anh bạn nào đó trong lớp quyền anh Thái của cậu tại bữa tiệc hôm tối thứ Bảy vừa rồi đúng không?”

Kenny súyt đánh rơi cái lọ đựng chất màu trắng kia xuống đất, cáu kỉnh gắt lên với mình.

“Mia. Cậu làm ơn đi. Mình đang cầm trong tay một lọ axít có sức ăn mòn rất cao đòi hỏi phải tập trung cao độ. Chúng ta có thể nói chuyện Lilly lúc khác được không?

Đúng là trẻ con.

Thứ Sáu, ngày 17 tháng 9, trên xe Limo từ phòng khám của bác sĩ Knutz về nhà.

Nói thật, không biết cái nào tệ hơn: lớp học làm Công chúa hay khoá điều trị tâm lí. Cả hai món này đều khủng khiếp ngang nhau, theo một cách riêng của nó.

Nhưng ít ra với lớp học làm Công chúa mình còn HỌC ĐƯỢC CÁI GÌ ĐÓ. Chuẩn bị cho ngày lên ngôi trị vì đất nước. Còn với khoá điều trị tâm lí này thì mình... không HIỂU mục đích của nó là gì. Bởi nếu mục đích là để cho mình cảm thấy khá hơn thì KHÔNG HỀ.

Bác sĩ Knutz còn giao BÀI TẬP VỀ NHÀ cho mình nữa chứ. Cả tuần rồi nghỉ, chẳng nhẽ mình chưa ĐỦ bài tập để làm hay sao? Giờ còn bài tập về môn TM LÍ nữa là sao???

Không hiểu bố trả tiền cho bác sĩ Knutz để làm gì trong khi ông ấy bắt MÌNH làm hết mọi chuyện.

Ví dụ như trong buổi điều trị hôm nay, bác sĩ Knutz mở màn bằng câu hỏi về chuyện trường lớp của mình. Lần này chỉ có mình và bác sĩ - bố không đi cùng bởi vì đây là buổi điều trị thực sự rồi chứ không phải là buổi tư vấn. Mọi thứ trong phòng vẫn y như lần trước mình đến... từ chiếc mũ cao bồi đến cái kính trắng và mái tóc trắng...

Điểm khác biệt duy nhất là việc mình đang mặc đồng phục học sinh quá-nhỏ-so-với-người, thay vì bộ đồ ngủ hình Hello Kitty. Mình đã kể cho bác ý nghe vụ mẹ ném nó vào lò thiêu rác còn

dượng thì lấy đi cái TV trong phòng mình.

Để rồi nhận được câu trả lời là: "Tốt. Tốt. Nào giờ thì kể cho bác nghe mọi chuyện ở trường hôm nay của cháu."

Và thế là mình nói với bác ý - THÊM MỘT LẦN NỮA - rằng mình không hiểu tại sao mình phải ĐI HỌC trong khi mình đã có công việc đảm bảo sau khi tốt nghiệp rồi. Hơn nữa, mình rất ghét trường học, tại sao mình không thể ở nhà?

Ngay lập tức bác ý hỏi tại sao mình lại ghét trường học đến vậy và mình đã lấy ví dụ về chuyện Lana để dẫn chứng.

Nhưng bác sĩ Knutz chẳng hiểu vấn đề:

"Nhưng bác nghĩ đó là chuyện tốt đấy chứ? Cô bạn mà trong quá khứ cháu không chơi cùng đã chủ động tiếp cận với cháu. Cô ấy sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện trước đây. Không phải đó là điều cháu muốn bạn Lilly của mình làm được sao?"

"Vâng" - không ngờ một chuyện hiển nhiên như thế và bác ý cũng không hiểu được - "Nhưng cháu THÍCH Lilly. Lana trước giờ luôn đối xử rất tệ với cháu."

"Thế Lilly gần đây có đối xử tốt với cháu không?"

"GẦN ĐY thì không. Nhưng tại bạn ý nghĩ cháu cướp bạn trai của mình..." - giọng mình nhỏ dần khi chợt nhận ra rằng

trước đây mình cũng đã từng giật bạn trai của Lana - "OK... cháu hiểu ý bác rồi. Nhưng... cháu thực sự phải đi shopping với Lana Weinberger vào ngày mai sao?"

"CHÁU có nghĩ mình nên đi shopping với Lana ngày mai không?" - bác sĩ Knutz hỏi ngược lại mình.

Thật!! Tốn bao nhiêu tiền cho mấy chuyện vô bổ này ư?

"Cháu không biết!" - mình rền rĩ kêu lên - "Cháu đang hỏi bác cơ mà!"

"Nhưng cháu phải hiểu bản thân mình hơn bác chứ?"

"Sao bác lại nói thế?" - mình nhăn nhăn

nhó nhó - "Mọi người hiểu cháu còn hơn bản thân cháu! Bác chưa xem mấy bộ phim làm về cháu àh? Bởi vì nếu chưa thì bác là người duy nhất trên thế giới còn chưa xem nó đấy!"

"Hình như bác đã đặt mua trên Netflix rồi!" - vị bác sĩ già đáp - "nhưng họ vẫn chưa chuyển về cho ta. Bác mới chỉ gặp cháu ngày hôm qua, cháu nhớ chứ? Hơn nữa bác là fan của thể loại phim cao bồi viễn Tây hơn?"

"Thế ạ, cháu không nhận thấy điều đó." - mình ngước mặt lên trần nhà thở dài.

"Nào, còn chuyện gì nữa?"

Mình chớp mắt nhìn bác Knutz: "Ý bác nói còn chuyện gì nữa là sao? Cháu xin

lặp lại một lần nữa, BỐ DƯỢNG CHÁU LẤY MẤT TV CỦA CHÁU RỒI!!!!!!!"

"Cháu có biết các sinh viên tại học viện quân sự West Point cùng chung một điểm gì không?"

"Không ạ. Là gì hả bác?"

"Không một ai có TV trong phòng cả?"

"NHƯNG CHÁU KHÔNG MUỐN TỚI WEST POINT!" - Mình gào lên.

Vậy mà bác Knutz chẳng hề mảy may xúc động trước cơn giận dữ của mình: "Cháu còn ghét gì ở trường nữa?"

Phải bắt đầu từ đâu nhỉ? "Mọi người ở trường đều nghĩ cháu đang hẹn hò với một người trong khi thực ra không phải

như thế" - mình nói - "Bởi vì tờ New York Post đã đăng tin như vậy. Trong khi người cháu thích - à không, phải nói là yêu mới đúng - lại gửi email cho cháu như thể chưa có chuyện gì xảy ra giữa hai bọn cháu. Một lá thư giữa hai người bạn!"

Bác Knutz bối rối hỏi: "Nhưng chẳng phải chính cháu đồng ý với Michael rằng cả hai chỉ nên là bạn đó sao?"

"Vâng" - mình nổi cáu - "Nhưng cháu đâu có ý đó."

"Bác hiểu rồi. Nhưng cháu trả lời thư cậu ấy thế nào?"

"Cháu không trả lời thư của anh ấy" - mình ngượng ngùng nói - "Cháu đã xoá

nó đi."

"Tại sao cháu lại làm vậy?"

"Cháu cũng chẳng biết" - mình nhún vai bất cần - "Chỉ là... Cháu không tự tin là mình sẽ không van nài anh ấy quay lại với cháu. Cháu không muốn là một đứa con gái như vậy."

"Lý do xoá thư đó cũng chính đáng thôi" - mặc dù bác ý là MỘT NHÀ TM LÍ CAO BỒI nhưng mình thực sự cảm thấy hài lòng khi nghe câu nói đó của bác Knutz - "Còn giờ thì nói ta nghe tại sao cháu không muốn đi shopping cùng với mấy người bạn?"

Cảm giác hài lòng của mình chợt tắt ngúm. Sao bác ý cứ ĐỂ Ý TỚI CÁC

CHI TIẾT NHỎ NHẶT thế nhỉ?

"Cháu đã nói rồi. Đó không phải là bạn cháu. Đó là kẻ thù của cháu. Nếu bác đã xem mấy bộ phim về cháu..."

"Cuối tuần này ta sẽ xem." - bác Knutz nói.

"Vấn đề là... mẹ cô ta mời cháu phát biểu tại một buổi từ thiện. Bà nội cháu thì cho rằng đấy là một niềm vinh dự lớn nên tỏ ra háo hức hơn cả cháu. Cháu cũng mới phát hiện ra bác ý mời cháu là vì Lana gợi ý. Phải công nhận lần này cô ta tử tế với cháu thật."

"Và đó là lí do tại sao cháu không từ chối lời mời đi shopping của cô bạn Lana ấy?"

"Một phần thôi ạ, cái chính là cháu cũng cần phải mua quần áo mới nữa. Mà Lana rất rành mấy chuyện shopping này. Và mỗi ngày nếu cháu phải làm một việc khiến cháu sợ hãi thì chuyện đi shopping với Lana Weinberger CHÍNH LÀ một trong số đó."

"Ta nghĩ là cháu đã tìm được câu trả lời cho chính mình rồi đó." - bác sĩ nói.

"Nhưng cháu thích ở nhà cả ngày trên giường" - mình nói vôi - "đọc sách HOẶC XEM TV hơn."

"Hồi vẫn còn ở trang trại" - bác Knutz trầm ngâm - "nhà bác có một con ngựa cái tên là Dusty."

Mình há hốc mồm ngạc nhiên. Tự dưng

sao bác ý lại quay phắt sáng chuyện trâu ngựa thế này? Không hiểu biện pháp trị liệu tâm lí gì đây?

"Vào những ngày hè nóng nực, Dusty thường lởn vởn quanh hồ nước nhà đằng sau nhà bác. Nó rất thích được lội xuống đó nghịch nước. Dù đang đeo yên ngựa hay chở người trên lưng. Dusty không bao giờ quan tâm, nó sẽ vẫn luôn bì bõm lội xuống nước. Cháu muốn biết vì sao không?"

Thật không ngờ một nhà tâm lí được đào tạo chuyên nghiệp lại chữa bệnh cho bệnh nhân bằng cách kể chuyện NGỰA..

"Bởi vì" - bác Knutz nói tiếp - "nó quá nóng. Nó cần phải làm điều gì đó để hạ

hoả. Nó thích cả ngày trầm mình trong hồ nước còn hơn là cõng người trên lưng. Nhưng chúng ta đâu phải lúc nào cũng có quyền làm những điều mình muốn. Hơn nữa yên ngựa sẽ bị hỏng nếu bị ngâm nước quá lâu."

Mình nhìn bác Knutz không chớp mắt.

Đây mà là một trong những nhà tâm lí nổi tiếng nhất đất nước về tâm lí trẻ vị thành niên và trẻ em ư?

"Để bác nhắc lại những gì cháu đã nói ngày hôm qua nhé" - bác Knutz nói tiếp mà không chờ mình trả lời về câu chuyện của Dusty, ơn Chúa! - "Cháu đã nói, ta trích nguyên văn nhé..."

Và rồi bác ý đọc nội dũng đã ghi chép

lại của buổi hôm trước: "Đúng là sự chia tay này của bọn cháu có hơi khác với các bạn tuổi teen bình thường khác, bởi vì cháu là một Công chúa, còn Michael là một thiên tài. Anh ấy cần phải đi Nhật hoàn thành cánh tay rô-bốt phẫu thuật để chứng tỏ cho gia đình cháu thấy rằng anh ấy hoàn toàn xứng đáng với cháu. Nhưng sự thật là cháu không hề xứng đáng với anh ấy. Và tận sâu thẳm cháu biết chính cháu là người phá hỏng mối quan hệ này."

Sau đó bác Knutz ngẩng đầu lên hỏi mình: "Cháu nói vậy nghĩa là sao?"

"Ý cháu là..." - mọi chuyện đang diễn ra hơi bị nhanh với mình. Còn chưa hiểu chuyện con Dusty thì có liên quan gì tới

việc mình mua áo chíp với Lana ngày mai - "... có lẽ cháu cho rằng anh ấy sẽ bỏ cháu để tìm một người con gái khác thông minh và thành đạt hơn. Nếu cháu đi trước một bước, bỏ anh ấy trước. Mặc dù sau đó ch áu đã rất hối hận. Còn chuyện liên quan tới chị Judith Gershner kia... có lẽ lí dó chính khiến cháu tức giận tới vậy chính là vì tận sâu thẳm trong tim mình, cháu biết đó mới là người con gái hợp với Michael. Một người biết lai ghép ruồi giấm. Chứ không không phải một đứa giống... giống như ch-cháu, một C-Công-ch-chúa r-rrất bình th-thường."

Mình lại khóc rồi. Chán ghế cơ! Sao bác ý có thể khiến cho mình khóc lóc liên tục

như thế này?

Bác Knutz đưa cho mình cái khăn giấy. Nhưng vẫn không buông tha cho mình.

"Cậu ấy đã bao giờ nói hay làm điều gì khiến cho cháu nghĩ vậy chưa?"

"Ch-chưa ạ." - mình sụt sùi nói.

"Thế tại sao cháu lại nghĩ như vậy?"

"B-bởi vì đó là sự thật là! Là một Công chúa đâu có thể gọi là một thành công gì đâu! Cháu SINH RA đã là Công chúa rồi! Cháu đâu có làm gì để ĐẠT được nó. Không như Michael, anh ấy sẽ đạt được danh tiếng và tiền bạc với cánh tay rô-bốt phẫu thuật của mình. Chứ còn SINH RA như cháu thì ai mà chẳng làm

được."

"Bác nghĩ" - vị bác sĩ già mệt mỏi nói - "cháu đang quá ngiêm khắc với bản thân. Cháu mới chỉ 16 tuổi. Rất ít người ở tuổi cháu có thể..."

"NHƯNG JUDITH GERSHNER ĐÃ LAI GHÉP ĐƯỢC CON RUỒI GIẤM ĐẦU TIÊN NĂM 16 TUỔI!" - mình nức nở hơn bao giờ hết.

Rồi tự thấy xấu hổ với bản thân mình. Vì đã hét lên như vậy. Nhưng mình không kìm chế nổi.

"Còn Lilly nữa" - mình dịu giọng nói tiếp - "Cậu ấy cũng mới có 16 tuổi nhưng đã sở hữu một kênh truyền hình riêng của mình rồi. Mặc dù đó là kênh truyền hình

miễn phí nhưng vẫn có hàng ngàn khán giả trung thành của riêng mình. Cậu ấy cũng tự làm hết mọi thứ một mình. Không cần sự giúp đỡ của ai cả. Ngoài cháu, Lingsu và Tina. Nhưng bọn cháu chỉ giúp cầm máy quay mà thôi. Vì thế nếu nói cháu chỉ mới 16 tuổi thì không đúng chút nào. Có rất nhiều bạn mới chỉ 16 tuổi thôi nhưng đã làm được nhiều việc có ích hơn cháu. Cháu thậm chí còn không không được đăng bài trên tờ Tuổi 16."

"Cứ cho là cháu nói đúng đi, nếu cháu thực sự cảm thấy như vậy - rằng cháu không xứng đáng với cậu Michael kia - thì đáng ra cháu phải làm một cái gì đó chứ?"

Ha. Không ngờ bác sỹ lại nói huych toẹt

ra như vậy. Không phải là: Ôi Chúa ơi, Mia, sao cháu có thể nói bản thân không xứng đáng với Michael kia chứ? Tất nhiên là cháu xứng đáng với cậu ấy rồi. Cháu là một cô gái rất tuyệt vời, vừa thông minh vừa tốt bụng. (Trước giờ mọi người luôn nói với mình như vậy, mỗi khi đề cập tới chủ đề này.)

Mà là: Ừ, cháu nói đúng. Cháu thật kém cỏi. Giờ chúng ta phải làm sao với điều đó bây giờ?

Mình sốc tới mức ngừng khóc cái một, ngồi trơ như phỗng, há hốc mồm nhìn bác Knutz.

"Không phải... Không phải đáng ra bác nên nói rằng cháu nên là chính mình

sao?"

Bác Knutz nhíu mày: "Nói như vậy thì có tác dụng gì không? Dù sao thì cháu cũng không tin mà."

"Nhưng ít ra thì bác cũng phải động viên cháu một chút để cháu thấy bản thân không quá tệ chứ?"

"Thế cháu đã làm được gì nào?"

"Thì..." - mình vẫn chưa qua được cơn sốc vừa rồi. - "Đúng là cháu cần phải làm gì đó để chứng minh mình không phải chỉ là một Công chúa đơn thuần. Chỉ là... Làm gì mới được chứ? Cháu có thể làm được gì?"

"Làm sao bác biết được? Bác còn phải

xem mấy bộ phim làm về cuộc đời cháu trước đã, để hiểu cháu hơn, như cháu đã nói lúc nãy. Nhưng để bác nói cho cháu nghe một điều mà bác biết: cháu sẽ không bao giờ tìm được câu trả lời nếu tối ngày nằm bẹp trên giường, trốn không đến trường... hoặc tiếp tục giận dữ với mọi người chỉ vì trong quá khứ họ đã nói điều gì không hay với mình."

Không hay á? Bác cứ thử lên trang toighetmiathermopolis.com đi rồi hẵng phán xét người khác. À, mà mình chưa cho bác ý biết đường link. Không chừng nhỏ Lana là đứa chủ mưu đằng sau ấy chứ.

Và bài tập về nhà của mình là:

1. Đi shopping với Lana.

2. Ngẫm nghĩ xem mình sinh ra trên đời này để làm gì? (Ngoài việc làm Công chúa).

3. Quay lại gặp bác sĩ Knutz vào thứ Sáu tuần tới, sau giờ học.

Mình nghĩ mình có thể chịu được nhiệm vụ cuối cùng. Nhưng còn hai nhiệm vụ đầu tiên thì... thà bị trầm cảm tiếp còn hơn!

Thứ sáu, ngày 17 tháng 9, 7 giờ tối, ở nhà.

Hộp thư đến: 0

Không phải mình hy vọng gì nhận được thư của Michael. HAY Lilly. Nhất là sau

khi mình thẳng tay xóa béng đi cái email của Michael mà không buồn trả lời lại, và cái cách Lilly phớt lờ mình ở lớp NK&TN.

Nhưng sâu thẳm bên trong mình vẫn le lói hy vọng … Đây là lần lâu nhất cậu ấy không thèm nói chuyện với mình. Từ bé tới giờ.

Mình chỉ không dám tin rằng tình bạn của bọn mình đã chấm dứt tại đây.

Vì MỘT ĐỨA CON TRAI.

Tina vừa gọi cho mình. Ít ra mình vẫn còn có cậu ấy.

ILUVROMANCE: Mia! Cậu SAO RỒI? Hôm nay chẳng có giây nào nói chuyện

riêng với cậu. Cậu đỡ hơn chưa?

FTLOUIE: Ừm, rồi. Cảm ơn cậu.

Kệ, dù gì mình cũng nói dối suốt rồi.

ILUVROMANCE: May quá! Tại hôm nay thấy cậu có vẻ buồn.

FTLOUIE: Ờ … cũng dễ hiểu mà, tớ vửa mất đi tình yêu lớn của đời mình. Không buồn mới lạ!

ILUVROMANCE: Mình hiểu. Mình rất rất rất tiếc cho cậu. Có một thứ có thể khiến cậu vui lên. SHOPPING!!! Này, cậu vửa cao lên 2 phân và thân hình phổng phao hơn tí đúng không? Chuẩn luôn, cậu cần có quần áo mới! Ngày mai tụi mình sẽ cùng đi! Mẹ mình sẽ đưa

mình đi. Cậu cũng biết mẹ mình nghiện mua sắm thế nào rồi đấy.

Biết ngay mà! Rút cục thì mình cũng bị trả giá cho tội nhận lời đi shopping với Lana. Hu hu mẹ của Tina phải gọi là THIÊN TÀI trong lĩnh vực mua sắm, do bác ý từng có một thời gian dài làm người mẫu mà. Chưa hết, bác ý còn quen biết với tất cả những nhà thiết kế lừng danh.

FTLOUIE: Mình muốn lắm nhưng lại kẹt với bà mất rồi.

Hết câu nói dối này đến câu nói dối khác! Nhưng mình mặc kệ! Mình không thể kể cho TINA biết về kế hoạch của mình với LANA WEINBERGER. Cậu

ấy chắc chắn sẽ không hiểu cho mình đâu. Ngay cả nếu mình có đôi lời khuyên mỗi-ngày-nên-làm-một-việc-khiến-ta-sợ-hãi của bác Knutz đi nữa. Và lời mời từ hội Domina Rei.

ILUVROMANCE: OK. Vậy tối mai cậu có kế hoạch gì không? Bố mẹ mình sẽ không có nhà nên mình phải trông em. Bọn mình có thể cùng xem phim hay gì đó.

Vì một lý do nào đó – có thể do mình bị trầm cảm – lời mời của Tina khiến mình muốn ngọac mồm ra khóc váng trời vì cảm động. Cậu ấy thật đáng yêu làm sao!

FTLOUIE: Mình không nghĩ ra việc gì khác đáng làm hơn.

Ngọai trừ việc nói dối với hết người này đấn người khác để có thể yên thân chui vào trong chăn nằm xem TV một mình.

Nhưng TV cũng chẳng còn nên mình không làm được điều đó.

ILUVROMANCE: Yay! Mình nghĩ bọn mình nên xem lại mấy bộ phim cũ của Drew Barrymore. Ví dụ như Ever After và The Wedding Singer.

FTLOUIE: Duyệt. Mình sẽ mang ít bỏng ngô đến.

Mình không cảm thấy có lỗi khi không kể cho Tina nghe về email của Michael … hay sự thất là mình đang phải điều trị tâm lý. Bởi mình chưa sẵn sàng nói về mấy chuyện đó với bất kì ai.

Có thể một ngày nào đó, chứ giờ thì chưa.

Trước tiên phải đi ngủ cái đã.

Bởi mình kiệt sức quá rồi.

Thứ Bảy, ngày 18 tháng 9, 10 giờ sáng, tiệm Henri Bendel.

Mình đang làm gì ở đây thế không biết?

Mình không thuộc về những nơi như thế này - một chốn xa hoa chỉ dành cho những người SÀNH ĐIỆU.

Mặc dù mình cũng là một Công chúa và công bằng mà nói mình cũng khá sành điệu.

Nhưng giờ mình đang phải mặc tạm quần bò của MẸ, vì chẳng xỏ vừa cái quần

nào của mình cả.

Mà những người mặc quần áo của MẸ thì không thuộc về những nơi xa xỉ như thế này - cô bán hàng nào cũng như người mẫu, mặc đồng phục màu vàng lấp lánh, tay cầm lọ nước hoa, đủng đỉnh tươi cười bước đến trước mặt bạn hỏi: "Trisha McEvoy?"

Và trước khi bạn kịp mở mồm: "Không, tên em là Mia..." thì họ đã xịt lên người bạn một thứ nước ngai ngái như mùi thuốc rửa kính, chỉ có điều thơm hơn một chút.

Mình nói thật đấy. Đây chẳng khác gì mấy cửa tiệm bà thường lui tới. Chỉ có điều đông đúc hơn thôi. Bởi vì mỗi khi

bà đi mua sắm, bà sẽ thường gọi điện trước và yêu cầu cửa hàng mở cửa riêng cho bà sau giờ mở cửa thông thường, để bà có thể thoải mái lựa chọn đồ mà không lo phải tranh giành đụng chân đụng tay với “mấy dân thường”.

Mẹ bị sốc nặng khi mình nói với mẹ về kế hoạch sáng nay - và tại sao phải mượn quần bò của mẹ mặc đỡ.

"Con đi shopping VỚI AI cơ???"

"Con không muốn nói về chuyện đó" - mình nói - "Đó là việc con phải làm. Vì đợt điều trị."

"Bác sĩ tâm lí của con bắt con phải đi shopping với Lana Weinberger sao?" - mẹ trợn tròn mắt quay sang nhìn thầy G -

người cũng đang sửng sốt không kém mẹ. Thầy ý ngạc nhiên đến độ đổ trào hết cả bột ngũ cốc ra đầy bàn, khiến cho Rocky khoái trí cười ầm ĩ - "Điều đó giúp con BỚT căng thẳng ư?"

"Chuyện dài lắm mẹ ơi" - mình vội xua tay - "nói chung là con sẽ phải làm một điều khiến con sợ hãi."

Mẹ đưa cho mình cái quần Levi's: "Đi shopping với Lana Weinberger còn khiến mẹ sợ hãi nữa là con!"

Mẹ nói đúng. Mình đang làm cái quái gì ở đây thế không biết. Tại sao mình lại đi nghe theo lời bác sĩ Knutz. BÁC ý đấu có biết mối quan hệ lằng nhằng giữa mình và Lana đâu? Không gì hết! Thậm

chí còn chưa xem bộ phim nào về cuộc đời mình! Thì làm sao có thể ngờ nổi những chuyện dơ bẩn mà nó đã làm trong quá khứ. Bác ý không hiểu rằng mọi chuyện shopping này có thể chỉ là một cái bẫy của tụi nó! Và phút cuối cùng sẽ chỉ có Carrot Top xuất hiện đón mình! Mục đích của Lana là làm cho mình bẽ mặt trước bàn dân thiên hạ mà thôi.

Ôi... ôi... nó đến rồi.

Viết tiếp sau vậy.

Thứ Bảy, ngày 18 tháng 9, 3 giờ chiều, trong phòng vệ sinh nữ.

Không hiểu vì lý do mà Lana Weinberger và Trisha Hayes hôm nay đối xử với mình rất tốt.

Cũng không hòan tòan là mọi chuyện không giải thích được, bởi Lana đã nói rất rõ tại sao nó không còn tỏ ra thù địch với mình nữa: “Bởi vì mình đã quên được Josh rồi. Đó không phải là lỗi của cậu”.

Và thế là mình chỉ ra – một cách lịch sự nhất có thể - rằng Lana ghét mình còn trước cả khi cô nàng bị bạn trai bỏ rơi để chạy theo mình (và sau đó anh ta quay trở lại với Lana khi đến lượt mình bị đá). Lúc đó 3 đứa bọn mình đang xem đồ ở quầy cỡ 36C (mình phải mặc tới cỡ 36 rồi cơ đấy!!!!! Không còn 34B như trước nữa!!!! Lana cứ nhất quyết bắt mình phải để chuyên gia đo vòng ngực cho chuẩn và mình đã được chuyên gia xác định

cái-điều-mà-mình-vẫn-còn-nghi-ngờ: vòng ngực mình đã tăng thêm hai phân nên cần mua áo to hơn một cỡ!!!). Lana thủng thẳng trả lời: “Mình không ghét cậu nhiều như đám bạn dở hơi của cậu”.

Trisha bon chen thêm: “Ờ, đúng đấy. Sao cậu có thể chơi với một đứa tự phụ như Lilly thế hả?”.

Mình suýt thì phá lên cười. Bởi vì hai đứa chỉ-biết-có-bản-thân như Lana và Trisha lại gọi LILLY là kẻ tự phụ.

Nhưng nếu nghĩ kỹ hơn một chút thì tụi nó nói cũng ĐÚNG. Lilly ĐÔI KHI cũng hơi hống hách và hay phê phán người khác.

Nhưng đó cũng là lý do mình quý cậu ấy!

Ít ra thì cậu ấy DÁM nêu lên ý kiến của mình về mọi chuyện. Hầu hết có ai trong lớp mình quan tâm đến điều gì khác ngoài chuyện ai giành chiến thắng trong chương trình Thần tượng âm nhạc Mỹ và họ sẽ vào được trường Ivy League nào thôi.

Hoặc, trong trường hợp Lana, thì loại son dưỡng môi nào hợp với nó nhất.

Nhưng mình không bên Lilly bởi vì mặc dù rất nhớ cậu ấy – tất nhiên không nhiều bằng mình nhớ Michael – nhưng mình cần tìm cách bò lên khỏi cái hố đen này mà không cần sự trợ giúp của nhà Moscovitz. Những việc vừa xảy ra gần đây cũng đã chứng minh là cả Michael và Lilly sẽ không ở bên cạnh mình khi

mình cần đến họ nhất. Mình cần phải học cách đứng lên bằng chính đôi chân cuả mình, mà không cần dựa dẫm vào Lilly HAY Michael.

Vì thế mình chẳng nói gì khi Lana và Trisha thi nhau mổ xẻ tan tành hình ảnh Lilly trong mắt mình. Bởi hai đứa đó cũng có lý của nó. Tại Lilly chưa thử một lần ướm mình vào những món đồ hiệu Manolo size 8 của Lana và xem cái cảm giác làm Lana nó như thế nào?

Nhưng mình thì đã.

Và đứng từ góc độ của Lana mà nói thì quả là KHÔNG TỒI.

Phải công nhận Lana trông xinh thật. Không anh chàng nào trong cái tiệm này

– và không phải gay – không dõi mắt nhìn theo mỗi khi cô nàng lướt qua.

Lana còn là người mua sắm SIÊU CHUYÊN NGHIỆP! Chưa bao giờ mình xỏ chân vào cái quần bò hiệu True Religion, chỉ vì Paris Hilton từng mặc nhãn hiệu này và mặc dù mình không quen thân gì với Paris nhưng chi ta rất ít khi làm từ thiện hoặc tham gia bảo vệ môi trường.

Nhưng Lana cứ khăng khăng khẳng định rằng mình mặc cái quần đó sẽ rất đẹp và bắt mình thử bằng được. Mình đã thử và …

Trông mình ĐẸP MỸ MÃN trong chiếc quần bò đó!!!!

Giờ có da có thịt vào trông mình cũng khác hẳn. Thân hình cũng cân đối hơn nhiều, chứ không còn có dáng quả lê hay cái bông ngoáy tai. Mình cũng đã có đường cong gợi cảm ra trò.

Tất nhiên không thể so bì với đường cong của Scarlett Johansson rồi.

Nhưng cũng phải cỡ Jessica Biel

Lana chọn cho mình hết cái áo này đến cái áo khác của Marc Jacob và bắt mình thử lần lượt từng cái – khiến cho mình càng lúc càng cảm thấy vụ này không phải là cái bẫy. Lana thực sự muốn sửa chữa cho các sai lầm trong quá khứ và muốn giúp mình xinh đẹp hơn. Mỗi lần cậu ấy hay Trisha bắt mình thử một món

đồ gì đó – ví dụ như váy da hổ hoặc dây thắt lưng da nạm vàng của hiệu Rachel Leigh – và ồ lên kiểu "Oh, siêu hot ý!" hoặc "Không, không hợp với cậu. Cởi ra đi", khiến cho mình có cảm giác … như là họ thực sự quan tâm đến mình.

Và phải thừa nhận là cảm giác đó thật dễ chịu. Mình không hề thấy có chút giả tạo nào trong hành xử của hai người đó. Không giống như mình là Katie Holmes còn Lana và Trisha là đám bạn trong giáo phái Scientology của Tom Cruise đang tìm cách nài kéo mình nhập hội. Bởi từng lời nói và cử chỉ của hai người đó đều có vẻ gì đó rất chân thành, như giữa những người bạn thân: "Ôi Chúa ơi! Mia, cậu KHÔNG BAO GIỜ được mặc

màu đỏ nghe chưa? Hứa với mình đi! Bởi vì trông cậu mặc màu đỏ xấu tệ”

Trong khi Lilly luôn coi nhẹ mấy chuyện con gái kiểu ấy. Cậu ấy sẽ nhăn nhó: “Ôi Chúa ơi! Cậu cần mua bao nhiêu cái áo chip thế hả? Có ai nhìn thấy đâu, việc gì phải lựa chọn cẩn thận làm gì? Trong khi có bao nhiêu người đang chết đói ở Dafur kia kìa” và “Tại sao cậu lại mua mấy cái quần bò THỦNG LỖ CHỖ thế kia? Nếu thích thì TỰ đi mà cắt lỗ, việc gì phải mặc cái quần bị NGƯỜI KHÁC đục lỗ chỗ như vậy?” Hoặc “Ôi Chúa ơi! Cậu định mua mấy cái ÁO ĐÓ hả? Cậu có biết đó là sản phẩm của sự bóc lột sức lao động trẻ con tại các nhà máy dệt ở Guatemala không? Chúng chỉ được trả

công có 5xu/giờ thôi”.

Điều này thật vô lý, bởi cửa hàng Bendel’s này không bán những sản phẩm sản xuất tại các nhà máy dệt. Mình hỏi rồi.

Không ngờ mình, Lana và Trisha có nhiều chuyện để nói với nhau đến vậy. "Cậu đang hẹn hò với anh J.P đấy à" - "Không bọn mình chỉ là bạn" - Anh ý dễ thương đấy chứ. Trừ vụ ghét ngô"

Và rồi mình kể lể cho hai người đó nghe chuyện mình và Michael chia tay ra sao, và trái tim giờ mình trống rỗng như thế nào - giống như mình bị ai đó cầm cái muỗng múc kem khoét lấy trái tim , vứt ra vỉa hè cho nắng thiêu đốt.

"Mình cũng có cảm giác y như vậy khi bị Josh đá để chạy theo cậu" - Lana nói giọng đầy cảm thông.

" Ôi Chúa ơi, mình rất xin lỗi" - Thật lạ, cậu ta không hề cho mình là có vấn đề, như bao người khác!

"Thôi bỏ qua, đằng nào mình cũng đã quên chuyện đó rồi. Và cậu cũng sẽ làm được".

Và điều này thì Lana đã sai. Mình sẽ không bao giờ quên được Michael. Dù là hàng triệu triệu năm nữa.

Nhưng mình vẫn đang cố gắng quên anh ý bằng cách cất tất cả những lá thư, bưu thiếp, ảnh, quà tặng của Michael vào cái túi nhựa I love NY và cất nó xuống tít

dưới gầm giường. Mình không nỡ vất chúng đi. Chỉ đơn giản là không thể!

Điều làm mình ngạc nhiên nhất là mình có thể nói chuyện vui vẻ với Lana và Trisha, như với Tina vậy.

Ok, có thể Lana và Trish chưa bao giờ đọc Jane Eyre (hai đứa nhíu mày nhìn mình khó hiểu khi nói đó là cuốn sách yêu thích nhất của mọi thời đại của mình) hay xem Buffy ("Có phải phim có cái cô đóng trong phim The Grudge không?)

Nhưng họ không phải người xấu. Họ chỉ là ... bị hiểu lầm mà thôi. Ví dụ như việc hai đứa đắm đuối với các loại bút kẻ mắt rất dễ bị người khác đánh giá là loại người nông cạn và hời hợt. Nhưng thực

sự là họ không mấy quan tâm tới những gì đang diễn ra trên thế giới. Trừ phi có liên quan đến giày dép, mỹ phẩm.

Mình cảm thấy hơi tội nghiệp cho hai người đó - ít nhất là Lana - khi hoá đơn thanh toán được in ra. Chỉ riêng một mình Lana con số đã lên tới 1.847,56 đôla. Trisha hít một hơi dài., hốt hoảng nói: "Mẹ cậu sẽ GIẾT cậu mất", bởi mỗi tháng Lana chỉ được phép tiêu dưới 1000 đô la thôi.

"Sợ gì. Nếu mẹ mình có ý kiến gì mình sẽ lại đem chuyện Bong Bóng ra nói" - Lana nói giọng bất cần.

"Bong Bóng là cái gì?" - mình tròn mắt hỏi.

"Bong Bóng là con ngựa trước đây của mình" - Lana xịu mặt kể.

"Trước đây á?"

Hoá ra năm Lana 13 tuổi, bó mẹ cậu ấy đã đem bán con Bong Bóng đi mà không hỏi ý kiến cậu ấy, với lý do Lana đã trở nên và quá nặng đối với con Bong Bóng. Họ cứ nghĩ rằng cứ lẳng lặng đem bán như thế này sẽ giúp Lana tránh khỏi một cuộc chia tay bịn rịn nhiều nước mắt.

"Họ đã nhầm" - Lana vừa nói vừa đưa thẻ tín dụng cho cô bán hàng - "Mình nghĩ sẽ không bao giờ có thể quên được Bong Bóng. Đến giờ mình vẫn thường nhớ tới con ngựa bé bỏng ấy".

Phải công nhận bố mẹ Lana làm như vậy

thật tàn nhẫn. Đến một người như bà cũng chưa bao giờ làm một điều TƯƠNG TỰ với mình.

Thôi phải quay lại bàn ăn thôi. Ba đứa mình hôm nay chẳng khác nào ba quý-cô-sang-trọng-đi-ăn-trưa-sau-khi-đi-bát-phố ... với giá "chỉ có" 100 đôla/người.

Nhưng Trish nói giá đó là hợp lý. Bọn mình chỉ ăn món cá sống, rất giàu chất dinh dưỡng.

Tất nhiên Lana và Trisha chỉ phải trả cho bản thân họ. Mình phải trả thêm cả cho chú Lars nữa. Chú ấy ăn thịt bò bởi vì "cá sống không tốt cho đàn ông".

Thứ Bảy, ngày 18 tháng 9, 6 giờ tối, trên xe limo đến nhà Tina

Vừa đi shopping về đã thấy mẹ đang nổi cơn thịnh nộ. Tại mình đăng kí dịch vụ giao hàng tại nhà của tiệm Bendel's (và tiệm Saks - nơi bọn mình ghé qua sau bữa trưa để mua mấy đôi bốt và giày), tại mình không muốn phải tha lôi chúng đi cả ngày. Cả núi đồ được chất cao ngút trong phòng mình, đến mức Louie Mập không chui tìm nổi đường vào toa-lét.

"CON ĐÃ TIÊU HẾT BAO NHIÊU TIỀN THẾ HẢ?" - mẹ giận dữ quát.

Đúng là NHIỀU túi thật. Rocky đã tìm được thú vui mới: cho đám xe tải đồ chơi của nó phi ầm ầm từ trên sườn núi túi-shopping xuống. Cũng may là nó không mạnh tới mức có thể làm hỏng các món đồ bên trong.

"Mẹ bình tĩnh đi nào" - mình trấn an mẹ - "Con dùng thẻ American Express bố cho mà."

"TẤM THẺ ĐÓ CHỈ DÙNG TRONG TRƯỜNG HỢP KHẨN CẤP THÔI!" – hì ơ thì mẹ nói mà cứ như hét.

"Mẹ không nghĩ VÒNG NGỰC TĂNG LÊN CỠ 36C của con được coi là khẩn cấp à?"

Mẹ mím chặt môi gằn từng chữ: "Mẹ không nghĩ Lana Weinberger có ảnh hưởng tốt tới con. Mẹ sẽ gọi cho bố." - và nện gót quay di.

Ôi giời ạ! Bố mẹ nổi cáu khi mình không chịu ra khỏi giường hay làm việc gì. Nhưng khi mình làm theo những gì bố mẹ

muốn, và ra khỏi giường, giao lưu với bạn bè thì bố mẹ cũng lại giận dữ vì điều đó.

Con cái không bao giờ chiến thắng.

Trong lúc mẹ hầm hầm đi gọi điện mách bố (mình tiêu nhiều thật, nhiều hơn Lana nhiều. Nhưng ngoài mấy cái váy dạ hội và vài bộ đồ dành cho các dịp đặc biệt thì ba năm nay mình nào có mua bộ quần áo nào đâu. Chắc chắn bố mẹ không thể nói gì mình), mình vào phòng dọn sạch những bộ đồ cũ không còn vừa nữa để đem tặng cho các tổ chức từ thiện. Sau đó treo lại vào tủ những bộ quần áo mới coong sành điệu, và chuẩn bị đồ để tới nhà Tina tối nay.

Chính mình cũng không ngờ là mình vui vẻ làm việc đó đến thế. Lana và Trisha đã rủ mình cùng đi tiệc tùng với hội bạn nhà giàu của họ vào cuối tuần nay nhưng mình nói mình đã có kế hoạch khác mất rồi.

"Cậu bận đi khai trương một con thuyền buồm nào đó chăng?" - Lana mỉa mai.

Giờ mình đã hiểu là không nên quá để bụng tới từng lời ăn tiếng nói của Lana bởi thường thì mỗi khi buông lời châm chọc, cậu ấy chỉ có ý muốn chọc cười mọi người mà thôi. Dù cho có khi chỉ mình cậu ấy hiểu bản thân đang nói gì. Về khoản này thì Lana cực giống với Lilly.

"Không, mình qua nhà Tina Hakim Baba." - mình giải thích. Cả hai đều không tỏ ra khó chịu khi mình từ chối "bữa tiệc của năm" để đi chơi với thành viêc của hội được được cho là lập dị nhất Trung học Albert Einstein.

Mình đang lúi húi cất bàn chải đánh răng vào trong túi thì mẹ bước vào chìa cái điện thoại ra: "Bố muốn nói chuyện với con." Trông mặt mẹ lộ rõ vẻ đắc thắng khi quay lưng bỏ ra ngoài.

Thật, mình rất yêu mẹ nhưng mẹ không thể đòi hỏi quá nhiều ở mình như thế được. Mẹ không thể nuôi dạy mình trở thành một người có ý thức cộng đồng cao để rồi lo lắng cái gánh nặng ấy đẩy mình tới độ trầm cảm, không muốn ra khỏi

giường; bắt mình đi điều trị tâm lí sau đó lại nổi giận đùng đùng khi mình làm theo mọi lời khuyên của bác sĩ.

OK, bác sĩ Knutz không hề KHUYÊN mình nên tiêu nhiều tiền vào đống đồ lót như thế. Nhưng... kệ chứ!

"Con sẽ không đem trả lại bất cứ món đồ nào đâu đấy!" - mình nói trước.

"Bố cũng đâu yêu cầu con làm thế" - bố từ tốn nói.

"Thế bố có biết con tiêu hết bao nhiêu tiền không ạ?" - mình nghi ngờ hỏi lại.

"Biết chứ. Công ty thẻ vừa gọi cho bố. Họ đã tưởng là con làm mất thẻ và bị một cô gái trẻ nào đó nhặt được tiêu hết

vào các cửa hàng đồ hiệu đắt tiền. Bởi vì xưa nay con chưa bao giờ tiêu nhiều đến vậy."

"Thế bố định nói gì với con ạ?"

"Không có gì. Chỉ là bố phải giả vờ như cần phải mắng con vì tội tiêu pha vô độ thôi. Con cũng biết mẹ con là người như thế nào rồi đấy. Đúng là người miền Tây có khác. Không thể thay đổi được. Chỉ cần đắt hơn 20 đô-la thôi cũng có thể khiến mẹ con nhặng xị lên rồi. Mẹ con lúc nào chẳng vậy!"

"Nhưng bố ơi, như thế thật bất công!" - mình thốt lên.

"Cái gì bất công?" - bố ngạc nhiên hỏi.

"Không có gì" - mình hạ giọng thì thào - "Con chỉ giả vờ như đang bị bố mắng thôi."

"Haha. Con giỏi lắm." - bố khen - "Ôi... không." (Bố con nhà này phối hợp ăn ý thật!^^)

"Sao thế bố?"

"Bà con vừa vào phòng" - giọng bố đầy căng thẳng.

"Về chuyện con đã tiêu bao nhiêu tiền á?" - mình thàng thốt hỏi. Nếu so với bà thì số tiền hôm nay mình tiêu tại cửa hàng Bendel's chỉ bằng con số lẻ của số tiền bà bỏ ra mỗi tuần vào tóc tai và việc tu dưỡng nhan sắc.

"Ừm, cũng không hẳn."

Mình còn chưa kịp hỏi thêm câu nào đã nghe thấy tiếng càu nhàu của bà qua điện thoại.

"Amelia, chuyện bố cháu vừa nói với ta về việc tạm dừng các buổi học làm Công chúa một một thời gian bởi cháu đang bị khủng hoảng tinh thần là như nào đấy hả?"

"Mẹ!" - mình nghe thấy tiếng bố đằng sau kêu rõ mồn một - "Con không hề nói như thế!"

Mình cũng đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. Bố giúp mình thoát khỏi mấy buổi học làm Công chúa với bà nhưng lại không cho bà biết lí do TẠI SAO - hay

nói cách khác là không nói cho bà biết là mình đang phải đi điều trị tâm lí, với một ông bác sĩ tâm lí cao bồi.

"Trật tự đi, Phillipe" - bà gắt lên - "Anh không nghĩ là mình đã làm quá đủ rồi sao?" - sau đó bà quay lại điện thoại và bắt đầu lên giọng với mình - "Amelia, chuyện này thật chẳng giống cháu chút nào. Sao lại phải đau khổ vì Cậu Thanh Niên đó? Chẳng nhẽ cháu không học được từ ta điều gì à? Nữ giới cần nam giới chỉ giống như cá cần xe đạp! Cháu hãy tỉnh táo lại đi!"

"Bà ơi!" - mình ủ ê đến thão thượt - "Không phải CHỈ vì chuyện với anh Michael không thôi đâu. Nói chung là mọi chuyện xảy ra khiến cho cháu đau

hết cả đầu. Bà cũng biết cháu nghỉ học gần một tuần nên giờ phải làm bài tập bù nhiều ơi là nhiều. Vì thế nếu có thể thì cháu muốn nghỉ vài buổi học làm Công chúa với bà cho tới khi..."

"THẾ CÒN HỘI DOMINA REI THÌ SAO?" - Bà hoảng hốt hỏi vội.

"Hội đấy thì sao ạ?"

"Chúng ta phải chuẩn bị cho bài phát biểu của cháu."

"À, chuyện đó ạ. Cháu cũng không biết liệu cháu..."

"Cháu sẽ phát biểu tại buổi lễ hôm đó, Amelia ạ." - bà gần như hét vào điện thoại - "và đó là quyết định cuối cùng.

Ta đã thông báo với họ là cháu nhận lời rồi đấy. Ta cũng ĐEM KHOE với bà Trevanni hết rồi. Giờ cháu nghe đây, chiều ngày mai đến gặp ta ở Đại sứ quán Genovia. Ta và cháu sẽ lục lại đống tư liệu cũ của Hoàng gia xem có tìm được cái gì hay ho cho bài phát biểu của cháu. Hiểu chưa?"

"Nhưng bà ơi..."

"Ngày mai. Tại Đại sứ quán. 2 giờ chiều."

Cụp!

Vậy là xong. Giấc mơ được ngủ nướng cả ngày Chủ Nhật của mình thế là tan thành mây khói."

Mẹ vừa mới thò đầu vào phòng, có vẻ như đã nguôi ngoai vụ tiêu xài vô độ của mình.

"Mia, mẹ xin lỗi vì lúc nãy đã nổi cáu với con. Nhưng mẹ phải làm như vậy. Con có biết số tiền đó bằng của GDP của cả một quốc gia nhỏ đang phát triển không? Vậy mà con đi tiêu xài phung phí vào mấy cái quần bò cạp trễ như vậy."

"Vâng" - mình xịu mặt xuống tỏ vẻ hối hận. Mà mình cũng thấy hối hận thật mà!

Mình hối hận vì không mua mấy kiểu quần bò như vậy sớm hơn. Bởi vì mặc chúng vào trông mình thật HOT!!!

Chưa hết. Mẹ còn chưa biết - cả bố nữa - rằng trong lúc ngồi ăn trưa cùng Lana và

Trisha mình đã gọi điện tới Tổ chức n xá Quốc tế và quyên tặng một khoản tiền đúng bằng số tiền mình bỏ ra tại tiệm Bendel's, dùng thẻ tín dụng AmEx bố cho.

Vì thế mình cũng cảm thấy có lỗi cho lắm.

"Mẹ biết chuyện của con và Michael không tốt đẹp, cả với Lilly nữa" - mẹ nói tiếp - "Và mẹ mừng là con đang cố gắng kết thêm bạn mới. Nhưng mẹ chỉ không dám chắc một người bạn như Lana Weinberger THÍCH HỢP với con thôi."

"Cậu ấy cũng không tệ tới nỗi thế đâu mẹ ơi" - mình trấn an mẹ. Nghĩ lại câu chuyện con ngựa Bong Bóng của Lana và

mấy chuyện khác cậu ấy kể hồi trưa thấy mẹ cậu ấy còn khắt khe hơn mẹ mình nhiều. Bác ý đã tuyên bố: nếu Lana không vào được trường Đại học nào của Ivy League thì đừng hòng có chuyện bác ý trả tiền cho học phí của cậu ấy vào BẤT KÌ TRƯỜNG NÀO KHÁC.

"Như thế thật không công bằng" - Lana đã thốt lên - "Bởi mình nào có được thông mình như cậu đâu, Mia."

Nghe thấy vậy mình tí nữa thì sặc mù tạt: "Mình Thông minh á?"

"Ừ" - Trisha hùa theo - "VÀ cậu còn là một Công chúa nữa chứ. Đồng nghĩa với việc cậu sẽ được nhận vào bất kì trường nào cậu đăng kí. Bởi vì ai chẳng muốn

có thành viên của Hoàng gia học ở trường mình."

Cũng có lí!

"Mia" - mẹ nhướn mắt nhìn mình đầy khó hiểu, chắc tại mình nói Lana không quá tệ - "Mẹ rất vui khi thấy con suy nghĩ thoáng được như vậy, thậm chí còn dám thử những thứ mới. Rất khác với con trước đây!" - câu này thì mình không hiểu cho lắm, trừ phi mẹ đang nói về vụ thịt thà và các sản phẩm phụ của nó - "Nhưng con phải luôn nhớ các nguyên tắc của Hướng đạo sinh."

"Là...???"

"Kết bạn mới nhưng không quên bạn cũ. Một bên là bạc, bên còn lại là vàng."

"À, à... Vâng. Mẹ yên tâm. Tối nay con qua ngủ nhà Tina mà. Mai gặp mẹ nhá."

Nói xong mình vội vội vàng vàng cuốn gói chuồn thẳng. Trước khi mẹ kịp phát hiện ra chùm hoa tai mới có giá bằng cả chiếc xe đẩy của Rocky.

Thứ bảy, ngày 18 tháng 9, 9 giờ tối, trong phòng tắm nhà Tina Hakim Baba

Thật may là mình nhận lời qua ngủ nhà Tina. Mặc dù mình vẫn đang bị trầm cảm, nhưng phải công nhận nhà Tina luôn là nơi trú ngụ yêu thích thứ ba của mình (đứng đầu bảng vẫn là vòng tay của Michael, thứ hai là cái giường của mình).

Vì thế mình không hề cảm thấy khó chịu

hay cực hình khi ở đây, không giống như khi tham dự lễ trình diễn thời trang đồ lót của Bendel's.

Mình vẫn chưa hề nói cho Tina biết về tình trạng tinh thần hiện nay của mình - rằng mình có cảm giác như đang bị rơi xuống một cái hố sâu và không sao thoát ra được. Cậu ấy ủng hộ nhiệt liệt gu thời trang mới của mình, khen lấy khen để đôi hoa tai mới, trầm trồ khi thấy mình diện thử cái quần bò mới ... thậm chí còn hỏi có phải mình BỊ GẦY ĐI hay không ... chứ không phải tăng cân.

Những lời khen đó quả thật là một sự động viên to đùng đối với mình trong hoàn cảnh hiện nay.

Việc đầu tiên bọn mình làm (sau khi gọi điện đặt 2 cái pizza pepperoni có bỏ thêm pho-mát và xơi sạch bách không còn một mẩu vụn) là chỉnh lại hết đồng hồ trong nhà, để đám em của Tina tưởng đã tới giờ đi ngủ và lùa chúng vào giường, mặc cho đứa nào đứa nấy la oai oái phản đối. Cũng may, được cái toàn bọn dễ ngủ nên chỉ vài phút sau đã thấy ngáy o o rồi.

Sau đó bọm mình bày la liệt đám đĩa DVD ra và bắt tay vào việc. Tina đã chuẩn bị sẵn một cái biểu đồ để bọn mình có thể theo dõi kịp các tác phẩm của Drew Barrymore. Theo lời cậu ý thì việc này rất quan trọng bởi vì một ngày nào đó Drew sẽ được đứng vào hàng ngũ

của các ngôi sao gạo cội như Meryl Sheep hay Dame Judi Dench...

Drew Barrymore

Những tác phẩm quan trọng:

Curious George

Tina: Chưa bao giờ xem.

Mia: Bỏ qua. Phim này dành cho trẻ con thôi!

0/5 tượng vàng cho Drews.

Fever Pitch

Tina: Tuyệt vời! Một Drew rất kinh điển! Diễn xuất vô cùng ăn ý với Jimmy Fallon.

Mia: Quá nhiều chi tiết về bóng chày.

Tina: Cũng có lý.

3/5 tượng vàng cho Drews.

50 First Dates

Tina: Vẫn không thể so sánh với bộ phim đóng cặp cùng Adam Sandler trước đó – The Wedding Singer.

Mia: Nhưng vẫn hay.

3/5 tượng vàng cho Drews.

Duplex

Tina: Thật đáng buồn là Drew lại đi chọn phim này.

Mia: Mình cũng thất thế. Nhưng dù sao cũng có Drew trong đó, vì thế...

1/5 tượng vàng cho Drews.

Charlie’s Angels: Full Throttle

Tina: Đỉnh cao! Một Drew đầy kiên cường!

Mia: Nhưng mình vẫn không hiểu cái vụ tay trong tay với Lucy Liu và Cameron tại buổi họp báo ra mắt phim.

Tina. Ừ. Ai con gái lại đi nắm tay con gái cơ chứ?

Mia: Trừ Spencer và Ashley trong South of Nowhere. Nhưng họ chẳng phải đang cặp với nhau đó thôi.

Tina: Đôi đó thì lại khác.

Mia: Biết thế.

5/5 tượng vàng cho Drews.

Confessions of a Dangerous Mind

Tina: Bố mẹ mình cấm không cho xem phim này. Nghe nói bị xếp vào hàng R.

Mia: Mình không THÍCH xem phim này. Vì toàn người già trong đó. Nhưng dù sao cũng có Drew trong đó, vì thế...

1/5 tượng vàng cho Drews.

Riding in Cars with boys

Tina: Cậu xem phim này chưa?

Mia: Chưa. Thậm chí mình còn chưa nghe thấy cái tên bao giờ.

Tina: Nhưng nghe có vẻ hấp dẫn.

Mia: Nếu có Drew thì tất nhiên hay rồi.

1/5 tượng vàng cho Drews.

Never Been Kissed

Tina: HAY KHỦNG KHỦNG KHIẾP!!!!!! DREW SIÊU DỄ THƯƠNG TRONG PHIM NÀY!!!!!!

Mia: Đúng vậy! Chị ý đóng vai nhà báo VÀ học sinh trung học mới giỏi chứ. Chị ý nên đóng vai học sinh trung học trong TẤT CẢ CÁC BỘ PHIM CỦA MÌNH.

5/5 tượng vàng cho Drews.

Home Fries

Tina: Mình không nhớ nội dung phim này lắm. Chỉ nhớ là chị ý để tóc xoăn.

Mia: Hình như trong phim này chị ý mang bầu thì phải?

Tina: Nếu vậy thì chắc chắn không phải

làm xoăn rồi. Bởi vì thuốc làm tóc sẽ có hại cho thai nhi.

Mia: Mấy lọn tóc đó trông dễ thương thật. Phải cho điểm cao mới được.

4/5 tượng vàng cho Drews.

Donnie Darko

Tina: Khoannnn – Drew có đóng phim này á?

Mia: Mình không có tí ấn tượng nào là chị ý có mặt trong phim này. Mình chỉ nhớ có Jake thôi.

Tina: Mình cũng thế. Anh ý siêu hot ý!

Mia: Vậy phải cho điểm thật cao vì Jake mới được.

Tina: Đồng ý. Bố mẹ mình cấm không cho mình xem phim

Brokeback và Jarhead.

5/5 tượng vàng cho Drews.

Ever After

Tina: Bộ phim hay nhất mọi thời đại.

Mia: Chuẩn không cần chỉnh! Cái đoạn chị ý cõng anh hoàng tử...

Tina: Assaaaaaaaaaa, MÌNH CŨNG THÍCH NHẤT ĐOẠN ĐẤY!!

5.000.000/5 tượng vàng cho Drews

The Wedding Singer

Tina: Drew trông thật dễ thương trong bộ đồ hầu bàn.

Mia: Công nhận. Và lúc anh ấy hát bài hát đó...

Tina: ...chị ý vẫn đối xử lịch sự với anh ta.

5/5 tượng vàng cho Drews.

Bad Girls

Tina: Bộ phim này hơi bạo lực nhưng khá hay.

Mia: Mình cũng nghĩ thế. Nhưng mình rất thích đoạn Drew bị bắt và họ trói chị ý vào giường, mặt úp xuống...

Tina: Đó được gọi là kiểu Thổ Nhĩ Kỳ.

Mia: Ai nói các cuốn tiểu thuyết tình yêu không có tính giáo dục đều là nói láo cả.

4/5 tượng vàng cho Drews.

The Amy Fisher Story

Tina: Thể loại phim điện ảnh làm-theo-phim-truyền-hình!!! Drew đóng vai kẻ sát nhân tuổi teen của Long Island.

Mia: Cực thông minh!

5/5 tượng vàng cho Drews.

Irreconcilable Differences

Tina: Hồi này chị ý còn rất trẻ. Vai diễn cũng cực ký dễ thương.

Mia: Mình thích phim này lắm. Thích cả chị Drew nữa.

4/5 tượng vàng cho Drews.

Firestarter

Tina: Mình biết cậu rất thích phim này vì thế mình sẽ không nói gì cả.

Mia: Không phải chứ??? Làm sao cậu có thể không thích bộ phim này được? Chị ý đóng siêu hay mà!

Tina: Đúng là diễn xuất của chị ấy thật xuất chúng, ở cái tuổi đó. Nhưng...cốt truyện thật... “chẳng gi cái rà” (“chẳng ra cái gì”)

Mia: Con người hoàn toàn có thể tự đốt cháy mọi vật bằng suy nghĩ của mình nếu học tập trung tinh thần đủ mạnh. Hãy cẩn thận khi cậu nhắc tới anh J.P quá nhiều!

Tina: Cũng có lý.

4/5 tượng vàng cho Drews.

E.T

Tina: Chị ý thật đáng yêu trong phim này!

Mia: Một nữ diễn viên siêu đẳng. Lời thọai được nói ra thật tự nhiên, như thể không cần đến kịch bản vậy.

Tina: Phải công nhận Drew là một thiên tài. Giá mà chị ý có chương trình talkshow riêng nhỉ.

Mia: Mình thì mong chị ý ra tranh cử tổng thống.

Tina: Tổng thống Barrymore!!! YEAH !!!!!!

5/5 tượng vàng cho Drews

Bọn mình tạm giải lao gữa hai tập phim

The Wedding Singer và Ever After để Tina đi làm thêm ít bỏng ngô. Tranh thủ những đọan không xuất hiện Drew trong The Wedding Singer, Tina liền quay qua hỏi xem mình có nhận được tin tức gì từ anh Michael không. Và thế là mình đành kể cho cậu ấy nghe về cái email. Đến một người hiền lành như Tina mà cũng phải phẫn nộ thay cho mình, vì chuyện Michael tỏ ra như hai đưa mình chỉ là bạn bè, kể lể về việc người Nhật ăn mỳ tôm cho bữa sáng ra sao... trong khi đáng ra anh ấy nên thổ lộ rằng anh ấy rất nhớ mình và muốn hai đứa quay lại với nhau mới đúng.

Mình nhắc lại cho Tina nhớ chính mình là người đồng ý hai người chỉ nên là bạn.

Và rằng để dẫn tới kết cục bi thương tan tác như ngày hôm nay hoàn toàn là lỗi của mình. Mình đã nổi khùng lên với Michael vì chuyện với Judith Greshmer, thay vì tỏ ra độ lượng, mềm mỏng hơn, như cách Drew sẽ làm nếu gặp phải tình huống đó.

Nghe mình phân tích một hồi xong Tina cũng đành mễn cưỡng thừa nhận là mình đã đúng và ủng hộ việc mình không trả lời email.

"Bởi vì cậu không muốn để anh ý nghĩ rằng cậu chẳng có việc gì khác để làm, ngòai việc ngồi ở nhà chờ trả lời email của bạn trai cũ" - Tina lý giải.

Mình cảm thấy tội lỗi khi không kể cho

Tina nghe về một ngày shopping của mình - lại còn đi với Lana và Trisha nữa chứ. Mình cũng không biết tại sao. Bà đã dạy mình cả triệu lần về việc: sẽ là rất bất lịch sự khi kể cho người khác nghe về chuyến đi chơi của mình trong khi người đó không được mời tham gia. Vì thế chẳng có lý do MÌNH NÊN kể cho Tina nghe về Lana và Trisha.

Bởi đó là LANA mà!

Mình...

CÁI GÌ thế? Hình như người gác cổng nhà Tina vừa gọi điện lên thông báo có khách dưới sảnh ...

Chủ Nhật, ngày 19 tháng 9, 2 giờ sáng, trong phòng ngủ của Tina Hakim Baba.

Ôi.Giời.Ơi!

Tina vừa mới rắc xong bơ lên chỗ bỏng ngô ít-béo để cho nó thêm ngậy thì người gác cổng nhà cậu ấy thông báo có Boris và "một người bạn" đang đứng đợi ở dưới sảnh.

Tất nhiên là Tina mặt mày tái xanh tái mét rồi, bởi cậu ấy không được mời con trai đến nhà khi bố mẹ vắng nhà.

Nhưng Boris nói qua bộ đàm rằng cậu ấy chỉ ghé qua tặng bọn mình một món quà rồi đi ngay. Tất nhiên với lời đề nghị hấp dẫn như thế, Tina không thể không để họ lên lầu rồi. Cô nàng nhảy cẫng lên nói với mình: "CÓ QUÀ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Còn mình thì nghĩ đó chỉ là cái cớ để

Boris lên lầu và gặp Tina thôi. Bởi vì cái được gọi là "món quà" của cậu ta chỉ là một hộp kem Hagen - Dazs (được cái là loại yêu thích của Tina và mình, sô-cô-la, vanilla hạt điều Thuỵ Sĩ).

Nhưng điều ngạc nhiên nhất - ít ra là đối với mình - lại nằm ở chỗ "người bạn" đi cùng Boris. Là J.P.

Không ngờ Boris và J.P thân nhau tới cỡ này rồi cơ đấy. Tưởng hai người đó chỉ xã giao trong phạm vi căng-tin trường thôi chứ.

Hôm nay anh J.P đẹp trai tới choáng váng luôn. Không hiểu anh ý đã làm gì với bản thân nhưng quả thực là lúc anh ý cũng Boris bước vào phòng của Tina,

trông anh ý thật cao ráo và... đầy nam tính.

Vấn đề là xưa nay mình chưa hề có ý nghĩ tương tự với bất kì người con trai nào khác ngoài Michael. Không hiểu hôm nay mình bị sao nữa! Có lẽ vì quá bất ngờ khi gặp anh J.P, bên ngoài trường học, trong bộ quần áo đời thường (chứ không phải đồng phục hay trang phục kịch). Hoặc cũng có thể vì mọi người quanh mình liên tục ngợi ca J.P đẹp trai và hấp dẫn.

Hay tại mình là tuýp người dễ bị hấp dẫn bởi hotboy, nhất là khi Michael không còn ở bên cạnh nữa?

Những nói sao thì nói chuyện này vẫn

thật kì cục khó hiểu!

Ngoài việc anh ý cực kì hấp dẫn tối nay, J.P còn có vẻ lúng túng, ngại ngùng gì đó. Anh ấy chỉ đứng nép vào một góc, mỉm cười chào mình trong khi Tina hớn hở chạy đi tìm thìa, tay ôm khư khư lấy hộp kem.

Nói về khoản quà cáp thì Tina đúng là đứa dễ chiều nhất thế gian này. Chỉ một món đồ trang sức Kay thôi cũng đủ khiến cô nàng chết lịm vì sung sướng.

“Chào anh” – mình ngượng ngùng chào lại (chắc tại ý nghĩ J.P-thật-hấp-dẫn vừa rồi của mình). Mình cứ thấy làm sao ý. Chắc tại ban sáng, khi J.P hỏi mình có kế hoạch gì tối nay chưa thì mình viện lí do

ốm can ở nhà tĩnh dưỡng… vậy mà bây giờ lại gặp anh ý ở đây.

Và cũng vì cái ý nghĩ J.P-thật-hot kia nữa!

Sau đó, mọi chuyện diến ra rất bình thường. Bốn người bọn mình cùng ngồi ăn kem và xem phim Ever After (Tina nói Boris và J.P chỉ được ở lại xem hết MỘT bộ phim thôi và sau đó họ phải về. Vì nếu bố mẹ cậu ấy mà phát hiện ra thì họ sẽ giết cậu ấy mất. Ít ra là bố cậu ấy. Bác ý có thể sẽ giết cả Boris luôn, bằng cái cách đau đớn nhất mà bác ý học từ chú Wahim, vệ sĩ riêng của Tina. Hôm nay chú Wahim được nghỉ, giống như chú Lars bởi vì Tina và mình sẽ chỉ "ở trong nhà" cả buổi tối).

Cho tới khi Tina và Boris không còn tập trung vào phim nữa mà quay ra tập trung vào nhau. Phải nói là QUẤN QUÝT lấy nhau ý. Ngay trước mũi J.P và mình! Làm mình ngượng chín cả mặt!

Mình đã cố tình vặn to tiếng TV lên để ra hiệu cho hai người đó mà cũng không có tác dụng.

Cuối cùng mình đứng bật dậy vớ lấy hộp kem nói: "Cần phải cất lên ngăn đá trước khi nó chảy hết ra", và chuồn ra khỏi phòng.

Thật không may - hoặc cũng có thể là thật may mắn, mình cũng không biết nữa - anh J.P thấy vậy cũng lật đật chạy theo: "Anh sẽ giúp em." Có mỗi việc cất kem vào tủ

thôi mà, mình hoàn toàn có thể tự làm.

Chính giữa căn bếp sạch sẽ và đầu đủ tiện nghi của nhà Hakim Baba là cái bàn đá gran-nít đen có gắn bếp âm. Anh J.P lấy ở cánh tủ ra một chai nước ngọt, trong khi mình sắp xếp lại ngăn đá để có chỗ cất hộp kem. Công nhận nhà Hakim Baba ăn uống điều độ thật. Trong tủ toàn các món ăn bổ dưỡng, tốt cho sức khoẻ (tại bố Tina bị bệnh nên cần kiểm soát được lượng calo và cholesterol vào cơ thể mà).

"Ừm..." - J.P mở lời trước - "Tuần vừa rồi em nghỉ học hơi bị nhiều thì phải."

"À vâng ạ" - mình vừa nói vừa cố nhét tảng thịt bò đông cứng trở lại tủ.

"Giờ em thấy trong người thế nào rồi?" - J.P hỏi tiếp - "Chắc em phải làm nhiều bài tập lắm nhỉ?"

"Vâng" - mình thở dài nói. Từ hôm qua tới giờ mình thậm chí còn chưa đụng đến một trang sách nào cả. Khi con người ta bị tuột xuống một cái hố sâu thăm thẳm như mình bây giờ, bài tập về nhà chẳng còn nghĩa lí cóc gì. Nó không thể quan trọng bằng mấy cái quần bồ thời trang mới - "Mai em sẽ làm."

"Ờ thế à? Thế hôm nay em đã làm những gì?"

Do đang mải đánh vật với tảng thịt bò nên mình cũng không ý thức được với chính câu trả lời của mình: "Em đi mua

sắm với Lana." CUỐI CÙNG thì cũng nhét được tảng thịt đó vào chỗ cũ. Bên cạnh hộp kem đang ăn dở.

Phải đến khi đóng tủ lạnh lại, quay ra lau tay và nhận ra vẻ biến sắc của anh J.P, mình mới giật mình.

"Lana á?" - J.P hỏi lại đầy nghi hoặc.

Mình liếc vội về phía phòng chiếu phim. Vẫn im lìm. Hai người kia vẫn chưa nghe thấy, hú hồn!

"Ừm..." - mình đờ đẫn mất một lúc. tay chân toát hết cả mồ hôi. Mình đã làm gì thế này không biết? - "Ờ thì... Chuyện đó... Nói thật em cũng chẳng hiểu tại sao em lại làm như vậy. Và me cũng không điịnh kể cho ai biết."

"Anh có thể hiểu tại sao" - J.P gật gù ra chiều hiểu biết - "Vì đó là LANA mà! Mà này, cô ấy chọn cho em cái áo này đấy hả?"

Mình cúi xuống nhìn cái áo lụa màu hồng, rộng cổ dễ thương đang mặc trên người. Cái áo chíp mới cũng làm tôn vòng một của mình lên đáng kể!

"Vâng" - mình ngượng ngùng nói - "Lana mua sắm giỏi lắm ý ...". Nói xong cũng thấy xấu hổ thay cho bản thân. Tự dưng đi tán dương một đứa như Lana với người khác.

Nhưng anh J.P chỉ gật đầu: "Công nhận. Cô ấy có con mắt rất tinh. Nhưng làm sao em và Lana lại trở nên THN THIẾT

thế?"

Sau một hồi ấp úng, cuối cùng mình cũng kể cho anh J.P nghe về hội Domina Rei và chuyện mẹ Lana mời mình phát biểu tại buổi từ thiện của hội. Rồi Lana nói lời cảm ơn mình vì đồng ý nhận lời tham gia ra sao ... và chuyện này dẫn tới chuyện kia.

"Anh hoàn toàn hiểu tại sao Lana rủ em đi shopping cùng. Lâu nay cô ấy vẫn luôn muốn làm bạn với em mà. Nhưng tại sao em lại ĐỒNG Ý?".

Mình không biết phải giải thích như thế nào về chuyện xảy ra sau đó. Cái cách mà mình giải thích với anh J.P tại sao mình nhận lời đi mua sắm với Lana. Có

lẽ bời vì chỉ có hai bọn mình trong văn bếp yên tĩnh nhà Hakim Baba (trừ âm thanh rất nhỏ phát ra từ cái máy rửa bát đang dọn rửa đống bát đĩa ăn pizza lúc nãy).

Cũng có lẽ bởi vì anh J.P trông thật hấp dẫn trong chiếc quần bò bạc màu, tay áo len lông cừu màu xám xắn lên tới khuỷu, chiếc khăn len quàng hững hờ trên cổ. Mới có tháng 9 mà thời tiết mấy hôm nay đột ngột trở lạnh. Các nhà khí tượng đổ lỗi cho hiện tượng ấm dần lên của Trái Đất.

Hoặc cũng có thể vì ý nghĩ J.P-thât-hấp-dẫn-kia... tại vì anh ấy quả thực trông ... rất dễ thương.

Hay tại mình KHÔNG quen thân với anh ấy lắm - bằng Tina, Boris và những người bạn khác, trừ Lilly vì cậu ấy giờ không thèm nói năng gì với mình nữa.

Mà nói chung vì một lý do nào đó, trước khi kịp định thần chuyện gì đang xảy ra với mình đã nghe thấy tiếng của chính mình: "Anh phải hiểu là em đang phải đi điều trị tâm lý. Và bác sĩ tâm lý của em đã khuyên là mỗi ngày phải làm một việc gì đó khiến mình sợ hãi. Em đã cho rằng việc đi shopping với Lana là một trong những điều kinh dị nhất đời rồi. Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại".

Nói xong mình cắn chặt môi chờ đợi. Bởi vì thông tin động trời vừa mới được mình tiết lộ, một người bình thường cần

có chút thời gian để lấy lại bình tĩnh. Nhất là khi người đó lại là con trai - nghe có tin đồn với mình trên các mặt báo, mặc dù không hề có 1% sự thật nào trong đó.

Anh J.P không nói gì cả, chỉ ngồi im hí hoáy bóc cái nhãn trên chai nước ngọt. Việc làm đó quả không phải là một tín hiệu tốt! Anh ý hình như không dám nhìn mình thì phải.

Ok!

Mình có cảm giác như đang trượt sâu hơn xuống cái hố đen kia.Thôi thì đằng nào cũng trượt, mình lại buột mồm nói tiếp: "Tự dưng em lại đi thừa nhận với anh rằng em đang phải điều trị tâm lý.

Giờ anh nghĩ em bị hâm lắm nhỉ? Ý em là còn dở hơi hơn nhiều lúc trước".

Thay vì đứng bật dậy lấy lí do cáo lui như mình đã nghĩ, anh J.P ngước mắt nhìn mình đầy ngạc nhiên và mỉm cười.

Đột nhiên cảm giác tối om om vì trượt vào hố đen của mình cũng biến mất. Không hiểu có phải vì nụ cười dễ thương kia không nữa?

"Em đùa anh đấy à?" - J.P hỏi - "Anh chỉ đang nghĩ không hiểu trong cái trường Albert Einstein của chúng ta có học sinh nào là KHÔNG phải đi điều trị tâm lý không. Ngoài Tina và Boris".

Mình chớp mắt kinh ngạc:" Khoan ... anh ... cũng ... ?"

"Từ năm 12 tuổi cơ. Đó là khi anh bắt đầu có thú vui thả chai lọ từ trên tầng cao xuống đất. Thật là ngu ngốc ... bởi ai đó có thể bị chết vì việc làm thiếu suy nghĩ trên. Cuối cùng anh bị tóm - rất đáng bị như vậy - và từ đó tới nay bố mẹ buộc anh phải đi gặp bác sỹ tâm lý đều đặn hàng tuần".

Không thể tin nổi. Một người mình quen cũng đang phải trải qua những điều tương tự??? Choáng quá!

Mình hăm hở tiến gần tới chỗ J.P ngồi và tò mò hỏi: “Thế anh có phải làm mỗi ngày một điều anh sợ hãi không?"

"Ừm... không. Anh thực ra là phải làm ÍT việc đáng sợ đi thì đúng hơn"

"Ừ nhỉ..."- giọng mình ỉu xìu đầy thất vọng- "Thế anh thấy có hiện quả không?"

"Gần đây..." - J.P tu một ngụm nước ngọt rồi nói tiếp - "Gần đây mọi chuyện diễn ra rất tốt đẹp. Em muốn uống một ngụm không?"

Mình lắc đầu. "Sẽ phải mất bao lâu hả anh?" - Thật tuyệt vời! Không ngờ mình lại có người đồng cảnh ngộ để chia sẻ về những vấn đề như thế này- "Ý em là mất bao lâu để có thể bình thường trở lại?"

J.P chỉ nhìn mình cười. Phải mất một lúc mình mới nhận ra nét mặt của sự cảm thông. Anh ấy thương hại mình!

"Tệ hại đến thế sao em?" - Giọng J.P đầy vẻ thương cảm.

Mình đâu cần cái đó. Mình không muốn ai thương hại mình hết.. Mình thật ngu ngốc khi ngày nào cũng than thân trách phận trong khi cuộc sống của mình tốt đẹp hơn biết bao nhiêu người khác. Cứ lấy Lana ra làm ví dụ, cậu ấy phải chịu đựng một người mẹ đang tâm bán đi con ngựa yêu quý của mình mà không buồn thông báo, và đe doạ nếu không vào được trường của Ivy League thì đừng hi vọng nhận được bất kỳ sự trợ giúp về kinh tế nào. Trong khi mình là một CÔNG CHÚA hẳn hoi. Mình có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Mua bất cứ thứ gì mình thích. Tất nhiên là phải chính đáng. Trừ một thứ - Thứ duy nhất mà mình không có - đó là người con trai

mình yêu.

Chỉ vì hành động nông nổi mà mình đã đánh mất anh ấy.

"Em có hơi... “đao đao” một chút thôi" - mình chối vội. May mà mình không kể về chuyện cả tuần không muốn rời khỏi giường.

"Vì Michael à?" - J.P nghiêm giọng lại, không còn thấy có chút thông cảm nào trong giọng nói đó.

MÌnh gật đầu. Mình thâm chí không thốt nên lời được nữa. Họng mình như nghẹn lại mỗi khi nghe thấy - thậm chí là nghĩ tới - cái tên của anh.

Mà mình cũng không phải nói thêm lời

nào cả. J.P đặt chai nước ngọt xuống bàn và nắm lấy tay mình.

Giá mà anh ấy đừng làm vậy, bởi điều đó chỉ càng khiến mình muốn khóc hơn bao giờ hết. Bởi nó khiến mình không thể không so sánh bàn tay của anh ấy - ấm áp và đầy sự che chở nhưng vẫn không bì nổi - với bàn tay của một ai đó.

"Em nghe này" - J.P khẽ bóp nhẹ các ngón tay của mình - "Mọi chuyện sẽ khá lên. Anh hứa đấy!"

"Thật ạ?" - qua muộn rồi, nước mắt mình đã trào ra. Mặc dù mình đã cố kiềm chế - "Vấn đề là không phải chỉ... chỉ riêng chuyện với Micheal không đâu" - mình giải thích. Bởi mình không muốn mọi

người cho rằng mình bị trầm cảm chỉ vì một người con trai. Cho dù có là sự thật đi chăng nữa - "Cả chuyện với Lilly nữa. Em không dám tin là cậu ấy có thể nghĩ anh và em... anh và em..."

"Em đừng vậy mà" - J.P cuống cuồng khi thấy nước mắt mình bắt đầu tuôn lã chã - "Ôi đừng thế này".

Đột nhiên anh choàng tay ôm mình vào lòng, còn mình vẫn tiếp tục nức nở trong vòng tay J.P. Cái áo len của anh ý có mùi nước tẩy khô.

Điều đó càng khiến mình khóc tợn hơn khi chợt nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ còn được ngửi thấy mùi thơm quyến rũ của Micheal nữa.

Nó khác hẳn với cái mùi nước tẩy khô này.

"Shhhh" - J.P vỗ nhè nhẹ vào lưng mình dỗ dành - "Mọi chuyện sẽ tốt mà em. Thật đấy".

"Tốt kiểu gì bây giờ?" - mình thổn thức - "Lilly ghét em! Cậu ấy chẳng thèm nhìn mặt em nữa".

"Có lẽ điều đó khiến em nhận ra vài điều" - J.P an ủi.

"Điều gì?" - nước mắt mình vẫn tuôn trào trên ngực áo J.P - "rằng cậu ấy ghét em à? Em biết rõ mà."

"Không. Có thể cô ấy không phải là người bạn tốt như em đã nghĩ".

Câu nói này khiến mình ngưng khóc cái rụp, bật người ra khỏi vòng tay của J.P và trố mắt nhìn J.P

"Ý anh là s-s-sao?"

"Em thử nghĩ mà xem, nếu cô ấy thực sự là người bạn tốt như em vẫn nghĩ thì cô ấy đã không tin vào chuyện giữa hai chúng ta có cái gì đó. Bởi vì cô ấy phải hiểu em không phải là người có khả năng làm một chuyện như vậy. Càng không nên nổi cáu với em vì một việc mà em không hề làm - mặc dù nhìn vào thì dễ gây hiểu lầm. Anh hỏi em, cô ấy đã một lần nào hỏi em thật hư về những điều tờ Post viết về chúng ta chưa?" - J.P với tay đưa cho mình một tờ giấy ăn để lau nước mắt.

"Chưa" - mình nói.

"Anh không hề có nhiều bạn" - J.P tiếp tục - "Anh thừa nhận. Nhưng anh vẫn không cho rằng bạn bè nên đối xử với nhau như vậy - chỉ tin vào những điều họ đọc đươc hoặc nghe thấy được, mà không buồn xác định lại xem có đúng hay không. Thử hỏi đó là loại bạn gì thế không biết?"

"Em hiểu" - mình thú nhận - "Anh nói đúng".

"Nghe này anh biết em và Lilly là bạn thân rất lâu rồi. Nhưng có rất nhiều điều về Lilly mà anh không nghĩ là em biết. Những điều cô ấy kể với anh, khi bọn anh còn đang hẹn hò - ví dụ như chuyện

cô ấy rất ghen tỵ với em".

Mình sửng sốt nhìn J.P.

"Anh ĐANG NÓI cái gì thế?" - mình kêu lên - "Cậu ấy lại ghen tỵ với EM điều gì cơ chứ?"

"Cùng cái lý do mà rất nhiều cô gái khác - kể cả Lana Weinberger - phải ghen tỵ với em. Em vừa xinh đẹp, thông minh, nổi tiếng, lại là một công chúa. Mọi người ai cũng yêu quý em..."

"CÁI GÌ CƠ?" - giờ thì mình phá lên cười. Như thế vẫn còn hơn là khóc- "Em trông giống như một cái bông ngoáy tai! Em trượt gần một nửa các môn học ở trường. ĐA SỐ học sinh trong trường đều nghĩ em là một đứa lập dị, cao

nghều, màn hình phẳng..."

"Ừ thì có thể vài người từng nghĩ thế thật" - J.P mỉm cười nói với mình - "Nhưng bây giờ em soi gương mà xem! Không còn thế nữa. Chính Lilly mới có vấn đề. Bởi em thay đổi... còn cô ý thì không"

"Có phải thế đâu!" - mình ngỡ ngàng - "Em vẫn thế, em có..."

"Ai ăn thịt và đi shopping với Lana Weinberger?" - J.P nheo mắt nhìn mình - "Em thay đổi rồi còn gì. Nhưng cũng chẳng xấu. Không phải vì em ăn thịt hay kết thêm bạn mới mà mọi người quay ra ghét em. Tất nhiên cũng có người này người khác, nhưng nói chung mọi người

đều hoan nghênh sự thay đổi này của em, như Tina và anh".

Mình vẫn đứng đơ người nhìn chằm chằm vào J.P. Không lẽ chuyện này là thật? Không lẽ lý do thực sự khiến Lilly không muốn chơi với mình nữa là vì cậu ấy ghen tỵ với mình, chứ không phải ghét mình?

"Nhưng chuyện ghen tị này thật dớ dẩn đấy! Lilly thông minh và giỏi giang hơn em tỉ lần. Cậu ấy là một thiên tài cơ mà! Em có gì mà cậu ấy không có? Ngoài một cái vương miện?" - mình phẫn nộ phản đối.

"Đấy đấy, chính là ở chỗ đấy. Việc em là một Công chúa thực sự rất đặc biệt. Anh

cũng không hiểu tại sao em không nhận thấy điều đó. Người ta sẵn sàng chết để được làm người của hoàng gia trong khi mình em lúc nào cũng ước thoát khỏi cái tước vị ấy. Chính suy nghĩ khác người đó khiến em trở nên đặc biệt... dưới mọi góc độ".

"Anh cứ thử đứng vào vị trí của em 5 phút thôi" - mình gằn giọng - "anh sẽ biết cái sự khác người đó của em là thế nào. Tin em đi, từ đầu tới chân em không hề có gì đặc biệt cả!"

"Mia" - J.P nắm lấy tay mình - "Có một chuyện anh cần phải nói với em..."

Nhưng ngay lúc đó người gác cổng nhà Tina gọi điện thông báo bố mẹ Tina đang

vào đến cổng chính (may là Tina thường xuyên chia bánh trái cho mấy người đó nên họ rất trung thành với cậu ấy). Tina cuống quít chạy ra giục Boris và J.P đi về bằng lối cửa phụ của người giúp việc...

Vì thế mình không kịp biết anh J.P định nói gì với mình.

Sau đó bọn mình xuống chào bố mẹ Tina rồi quay trở lại phòng ngủ. Tina cứ xin lỗi mãi vì để mình một mình với J.P.

"Xin lỗi nhé".

"Không sao. Mình hiểu mà".

"Bọn mình thật thiếu tế nhị. Tỏ ra hạnh phúc ngay trước mặt cậu, trong khi cậu

đang khổ sở muốn quên đi anh Micheal. Mà cậu và anh J.P đã nói những chuyện gì thế?"

"À" - mình bối rối - "Cũng chẳng có gì".

Tina ngạc nhiên hỏi: "Tại Boris kể lúc biết tin cậu sẽ tới nhà mình ngủ hôm nay, anh J.P không ngừng thuyết phục Boris cùng đến nhà mình chơi. Mặc dù Boris đã khăng khăng giải thích về quy định của bố mình. Nhưng anh ý nói có chuyện cực kỳ quan trọng cần nói với cậu, rồi gần như ép Boris phải đưa anh ý tới đây. Cậu có chắc là anh ý không nói gì không?"

”Bọn mình nói về rất nhiều chuyện" - mình rất ghét phải nói dối Tina! Nhưng

mình không thể cho cậu biết vụ cả hai bọn mình đang đi điều trị tâm lý được. Mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Mặc dù mình biết cậu ấy sẽ không đánh giá sai về mình nếu biết chuyện đó nhưng chỉ đơn giản là mình không thể. - "Hầu hết là vì Lilly".

"Vậy sao? Nhưng Boris lại cho rằng anh J.P đang yêu cậu. Và mình cũng nghĩ như thế. Có lẽ đó là điều anh ý định nói với cậu".

Mình phì cười. Đây là tiếng cười DUY NHẤT của mình từ lúc chia tay Micheal tới giờ.

Hoá ra Tina không hề có ý muốn chọc cười mình. Cậu ấy đang nói rất nghiêm

chỉnh.

"Cậu cứ thử nghĩ mà xem. Anh J.P chia tay với Lilly ngay khi biết tin cậu và anh Micheal chia tay. Anh ấy bỏ Lilly bởi vì anh ấy yêu cậu và nhận thấy cơ hội có được cậu".

"Tina" - mình liếc nhìn cậu ấy - "Xin cậu!".

"Mình đang rất nghiêm túc đấy, Mia. Chuyện tương tự đã xảy ra trong cuốn Đứa con riêng của tù trưởng... và mình dám chắc đó chính là lý do tại sao Lilly giận cậu tới vậy".

"Bởi vì mình làm lộ ra bí mật cậu ấy có con riêng với tù trưởng á? Hay như nào?" - mình lại rinh rích cười. Những ý

nghĩ hâm hâm cứ tuôn ra trong đầu mình, kể từ kúc nghe được ý tưởng về chuyện anh J.P thích mình. Đúng là khó có thể trầm cảm khi ở quanh Tina. Ngay cả khi bạn đang bị nhốt dưới đáy một cái bể chứa nước.

Tina trông có vẻ thất vọng với mình: "Không. Bởi vì Lilly nghĩ cậu là lý do thực sự khiến J.P bỏ cậu ấy. Bởi vì anh ấy yêu cậu. Nhưng Lilly làm vậy là không công bằng, bởi đó có phải lỗi của cậu đâu. Cậu không thể cấm một người con trai yêu mình được, cũng giống như cô công chúa trong truyện Đứa con riêng của tù trưởng. Cậu thừa nhận đi, đó chính là nguồn cơn của sự việc. Bởi chỉ như thế mới có thể giải thích được MỌI

CHUYỆN".

Công nhận Tina đang sống trong thế giới tưởng tượng dễ thương không thể tả được! Cậu ấy hoàn toàn có thể viết tiểu thuyết để kiếm sống! Hoặc làm diễn viên hài!

Tiếc là cậu ấy lại muốn trở thành một nhà ngoại khoa.

Chủ nhật ngày 19 tháng 9, 5 giờ chiều, ở nhà

Ở cạnh bà chẳng có bao giờ vui cả.

Nhất là lại trong phòng truyền thống của hoàng gia ở Đại sứ quán Genovia, sau khi mất ngủ cả đêm hôm trước. Phải nói là NGƯỢC HOÀN TOÀN với mọi niềm

vui. Chẳng khác nào cực hình!

Một ngày hôm nay của mình với bà là thế đấy!

Đành rằng mình rất ngưỡng mộ cuộc đời và sự nghiệp của tổ tiên mình nhưng sau ngần đấy năm trời … cùng ngần ấy cuộc chiến tranh và nạn đói … tổ tiên hoàng gia nào chẳng giống như nhau.

Nhưng bà vẫn quả quyết rằng các tư liệu cũ của hoàng gia chính là thứ có thể giúp mình có thêm cảm hứng để phát biểu tại hội Domina Rei sắp tới.

"Giờ cháu hãy nghĩ cho kĩ, Amelia" – bà luôn miệng nhắc – "Cháu cần làm sao để vừa TRUYỀN CẢM HỨNG … lại vừa GY BẤT NGỜ và GỢI TRÍ TÒ MÒ cho

mọi người. Để khi ra về, toàn bộ con tim, trí óc, thậm chí cả TM HỒN của họ đều hướng về cháu.

Ok, thưa bà. Bà muốn sao cũng được

Mà sao bà đòi hỏi cao thế không biết!

Bà muốn tập trung vào các tài liệu của những người nhà Renaldo danh tiếng để lại và yêu cầu mang tới toàn bộ các công trình trước của ông nội.

Nhưng mình lại có hứng thú với các tài liệu của những người ít-nổi-tiếng hơn. Bởi vì biết đâu mình có thể xào lại ý tưởng, biến chúng như là của mình.

Mình đang bị trầm cảm, lấy đâu ra chỗ cho sáng tác cơ chứ. Mặc dù mấy ông

nhạc sỹ hay nghĩ ngược lại.

Người phụ trách bảo quản các tư liệu đó – giống như tưởng tượng ban đầu của mình về bác sỹ Knutz: già, hói và để râu dê – thở hồng hộc sau mỗi lần trèo lên tầng tìm tài liệu.

“Chúng tôi không lưu giữ TOÀN BỘ các tài liệu của hoàng gia ở Đại sứ quán” – ông cố giải thích – “Hầu hết đều nằm ở cung điện. Người ta mang một ít qua đây nhân dịp kỷ niệm 50 năm của Đại sứ quán, hồi 10 năm về trước. Chúng tôi chưa đem cất trở lại Genovia bởi vì cũng chẳng có ai bày tỏ hứng thú muốn xem các tài liệu này kể từ khi …”

Tất nhiên là bà khó chịu ra mặt khi nghe

thấy mấy câu này. Cũng như việc con chó Puc yêu quý Rommel của bà không được phép vào phòng truyền thống bởi nó có thể làm hỏng các bản viết tay. Nhưng quy định là một chuyện còn bà có muốn tuân theo hay không lại là một chuyện khác. Và con Rommel vẫn đang yên vị ở nơi mà nó vẫn ngồi – trong lòng bà.

“Đừng đứng đơ 1 chỗ như thế, ông Christophe” – bà cao giọng – “Hãy mang cho chúng tôi ít trà. Và lần này đừng có tiết kiệm món bánh táo đấy nhé”.

“Bánh táo?” – Ông Christophe thảng thốt kêu lên mặt mày tái xanh (xanh hơn mức bình thường bởi ông ấy có vẻ hiếm khi bước ra ngoài thì phải) – “Nhưng thưa Nữ hoàng, các bản thảo … Nếu bị thức

ăn hay nước uống rây vào … các bản thảo có thể sẽ …”

“Chúa ơi, chúng tôi có phải trẻ con đâu, ông Christophe” – bà quát lên – “Chúng tôi cũng không định tranh giành đồ ăn đâu mà lo! Giờ thì mang toàn bộ các bản viết tay của chồng tôi lại đây, trước khi tôi tự đứng dậy và đi lấy!”

Ông Christophe miễn cưỡng quay đi, mặt đầy vẻ không vui. Còn bà tiếp tục lia mắt sang mình tìm nạn nhân chỉ trích tiếp theo.

“Lạy Chúa, Amelia! Cháu đeo CÁI GÌ trên tai thế kia???”

Oé, quên béng mất không tháo cái khuyên tai mới ra.

“À … Cái này ý ạ … Cháu vừa mua hôm trước”

“Trông y như dân gíp-sy” – Bà khó chịu nói – “Tháo ra ngay! Mà ngực cháu bị làm sao thế?”

Mình đã cố ăn mặc kín đáo với cái váy hiệu Marc Jacob cổ cao – mà Lana đảm bảo là rất phù hợp với phong cách cổ điền của mình. Bên dưới là đôi tất nâu và đôi giày cao gót hiệu Mary Janes.

Cái đó bà không nhận ra mà lại để ý tới cái bên trong chúng! Thật hết biết!

“Cháu mua áo lót mới!” – Mình nghiến chặt hai răng lại.

“Ta cũng nhìn ra được mà. Ta có mù

đâu. Nhưng ta không hiểu tại sao cháu phải độn nó cao tớn lên thế”

“Cháu có độn cái gì đâu bà” – mình gần như rít lên qua kẽ răng – “Cháu đang tuổi lớn mà”.

“Làm gì nhanh tới mức đó” – bà vừa nói vừa nhoài người ra đưa tay chạm vào … ngực mình!

“Á!” – mình nhảy dựng lên – “Bà BỊ LÀM SAO thế?”

Bà tửng từng tưng nhún vai nói: “Cháu ĐÚNG LÀ đã trưởng thành rồi. Chắc nhờ ăn dầu ôliu của Genovia mùa hè vừa rồi …”

“Phải nói là nhờ mấy loại hóoc-môn độc

hại mà Bộ Nông nghiệp Mỹ bơm cho bầy gia súc mới đúng" – mình cười – "Từ lúc cháu ăn thịt tới giờ đã cao thêm hai phân và to ra một số chỗ. Vì thế bà không phải thử xem đồ thật hay đồ giả đâu. Cháu cam đoan đều là thật hết đấy!"

"Chúng ta phải tới tiệm Chanel để đo lại các vòng của cháu" – bà nói đầy hài lòng – "Thật tuyệt, Amelia! Cuối cùng thì cháu có thể mặc mấy món đồ hở vai – không cần dùng tới dây hỗ trợ nữa"

Bà nói chuyện thật … chẳng ý tứ gì cả

Ông Christophe vừa quay lại với trà, bánh táo…và mấy bản viết tay của ông nội. Chúng được đựng trong mấy tầng hộp giấy, chắc để phòng bị ngấm nước

bởi thời ông trị vì Genovia rất có vấn đề về hệ thống thoát nước.

“Cháu không muốn phát biểu về HỆ THỐNG THOÁT NƯỚC đâu” – mình thông báo ngay với bà. Mà nói thật, mình chẳng muốn phát biểu về bất cứ cái gì.

Nhưng mình cũng thừa biết là không thể mặc cả với bà trong vụ này. Mình chỉ có tiếng nói trong vụ lựa chọn chủ đề của bài phát biểu mà thôi – “Bà…mấy tờ giấy đó…toàn nói về hệ thống thoát nước thôi mà. Làm sao cháu có thể nói về CỐNG RÃNH ở hội Domina Rei được. Ông không tìm được cái nào liên quan tới CON NGƯỜI hơn một chút à?” – mình quay sang hỏi ông Christophe, người đang run rẩy lo lắng mỗi lần bà

hoặc mình đưa đẩy tay chạm vào đống giấy tờ quý giá kia của ông.

“Cháu đừng có vớ vẩn, Amelia!” – bà nạt – “Làm sao cháu có thể đọc tài liệu cá nhân của ông ra trước toàn hội Domina Rei được”.

Hú hồn, tưởng bà có ý định đó chứ!

“Thế còn người này thì sao ạ? – mình chỉ về tấm chân dung treo ở góc phòng, ngay phía trên bộ tản nhiệt. Đó là bức tranh nhỏ rất xinh xắn vẽ hình một cô gái trẻ có khuôn mặt hơi tròn trong chiếc váy thời Trung cổ.

“Người đó á?” – bà đột nhiên tỏ ra cáu bẳn – “Quên bà ta đi!”

“Bà ấy là ai thế ạ?” – mình tò mò hỏi. Mục đích chính là để chọc tức bà, người đang chúi mũi vào tập tài liệu về hệ thống tưới tiêu của ông nội. Cũng một phần vì bức tranh đó rất đẹp, nhưng cô gái trong tranh có khuôn mặt thật buồn. Như thể cô ấy cũng đang rơi vào trạng thái bị trượt sâu xuống hố đen giống mình.

“Đó” – bà miễn cưỡng trả lời – “là công chúa Amelie Virginie Renaldo, Công chúa đời thứ 57 của Genovia, người đã trị vì vào năm 1669”.

Mình trợn tròn mắt ngạc nhiên hết quay ra nhìn bà lại quay sang nhìn bức chân dung trên tường.

“Tại sao bà chưa bao giờ kể cho cháu nghe về bà ấy?” – mình vội hỏi. Bởi bà thường xuyên bắt mình phải thuộc lòng toàn bộ gia phả của dòng họ Renaldo và mình nhớ rất rõ chưa bao giờ thấy cái tên Amelie Virginie trong đó. Amelie là một cái tên rất phổ biến ở Genovia, bởi vì đó là tên của một vị thánh bảo hộ cho cả đất nước – một cô thôn nữ đã cứu công quốc nhỏ bé này khỏi sự xâm chiếm của bọn thổ phỉ, bằng một bài hát ru buồn.

“Bởi vì bà ấy chỉ trị vì có 12 ngày” – bà gần như đã hết kiên nhẫn với mình – “trước khi băng hà bởi bệnh dịch hạch”.

“THẾ Ạ???” – mình chạy vội ra phía bức tranh ở góc ngắm thật kỹ khuôn mặt của bà Amelie – “Trông bà ấy chỉ cỡ

tuổi cháu!”

“Đúng vậy” – bà mệt mỏi nói – “Amelia, giờ thì cháu ngồi xuống được không. Chúng ta không có thời gian cho mấy chuyện vớ vẩn này. Buổi từ thiện sẽ diễn ra trong chưa đầy một tuần nữa, chúng ta cần phải chuẩn bị cho bài phát biểu của cháu ngay…”

“Cuộc đời của bà Amelia thật khổ” – mình lẩm bẩm. Có lẽ một trong nhưng triệu chứng của bệnh trầm cảm là người bệnh có thể khóc bất cứ lúc nào. Công chúa Amelie Virginie thật đẹp, trông bà ấy thật giống nữ ca sỹ Madonna hồi trước khi tập thể hình, ăn chay và theo đạo Kabbalah. Ở một góc khác trông bà lại có vẻ gì đó hơi giống Lilly. Nếu Lilly

nhuộm tóc màu hạt dẻ, đeo vương miện và cái vòng cổ nhung màu xanh da trời – "Lúc đó bà ấy chỉ mới 16 tuổi chứ mấy".

"Chính xác, thưa Công chúa" – ông Christophe đi tới đứng cạnh mình – "Thời kỳ đó nạn dịch hoành hành, nó không chỉ tấn công vào các làng mạc, thôn quê mà còn lai tới cả hoàng cung. Công chúa Amelie đã mất cả bố mẹ và các anh chị em trong đại dịch này. Chính vì vậy mà bà ấy trở thành người duy nhất thừa kế ngai vàng. Nhưng rồi cũng chỉ chấp chính được 12 ngày, trước khi bị Thần Chết mang đi. Nhưng trong quãng thời gian lên ngôi ngắn ngủi ấy, bà đã đưa ra một số quyết định quan trọng, mặc dù gây nhiều tranh cãi vào thời điểm đó.

Nhưng cuối cùng chính những quyết định đó đã cứu sống được rất nhiều người dân Genovia, nếu không muốn nói là toàn bộ dân vùng bờ biển này ... Đó là đóng cửa cảng Genovia với toàn bộ các tàu bè ra vào cảng, đóng cửa cung điện không cho phép người ra vào ... kể cả bác sỹ có khả năng chữa lành bệnh cho bà. Bà không muốn mạo hiểm để căn bệnh này phát tán lây nhiễm thêm cho người dân của mình.

"Ôi thật ạ?" – mình xúc động đến nỗi bất ra từng tiếng khó nhọc – "Ông còn giữ giấy tờ nào của bà ý không?"

Ông Christophe ngước mắt lên nhìn mình trân trối (vì trong đôi giày cao gót hiệu Mary Janes, mình lênh khênh như một cái sào): "Xin lỗi, thưa Công Chúa, ý cô là

sao?”

“Các bản viết tay của Công chúa Amelie Vriginie, cháu muốn xem chúng”.

“Ối giời ơi, Amelie!” – bà đùng đùng nổi giận, dáo dác tìm hộp thuốc lá và ly Sidecar yêu thích, thay vì một tách trà và miếng bánh táo (ít đường) như chỉ định của bác sỹ - “Bà ấy không để lại tập viết tay nào cả! Bà ấy còn phải chiến đấu với bệnh dịch, lấy đâu ra thời gian viết lách cơ chứ!”

“Thực ra” – ông Christophe ngập ngừng xen vào – “bà ấy có để lại một cuốn nhật ký…”

“ĐỪNG CÓ ĐỘNG VÀO QUYỂN NHẬT KÝ ĐÓ!” – bà lừ mắt cảnh cáo –

“CHÚNG TA KHÔNG CÓ THỜI GIAN CHO CHUYỆN ĐÓ!”

“Ông hãy tìm giùm cháu cuốn nhật ký!” – mình quay sang nói với ông Christophe – “Cháu muốn đọc nó!”

“Chúng tôi…” – ông chuyên gia lưu trữ già tự hào nói – “có bản dịch của cuốn nhật ký đó. Bởi vì nó được viết bằng thứ tiếng Pháp của thế kỷ thứ 17, hơn nữa lại quá ngắn – chỉ có 12 ngày – nên chúng tôi quyết định dịch hết ra. Chỉ có điều, nội dung của nó chẳng hề đả động gì tới 12 ngày lịch sử đó của Genovia. Mấy trang đầu của cuốn nhật ký chủ yếu nói về việc Công chúa nhớ con mèo bị lạc của mình…”

Có MÈO ư? Vậy thì mình CÀNG PHẢI đọc.

“Cháu muốn xem bản dịch đó” – mình khăng khăng.

“Amelia, NGỒI XUỐNG!” – bà hét lên.

Ông Christophe ngập ngừng không biết phải nghe theo ai, Một mặt, tương lai mình mới là người thừa kế ngai vàng, chứ không phải bà. Nhưng mặt khác bà luôn là người nói ta và đáng sợ hơn mình.

“Thôi” – mình thì thào – “Cháu sẽ gọi cho ông sau”.

Nhưng mình không đích thân làm việc đó.

Ngay khi vừa ra khỏi Đại sứ quán, an toàn một mình trong xe limo, mình gọi điện cho bố và nói về món đồ mình muốn có.

Với bố, chỉ cần mình chịu thích một cái gì đó, ngoài cái giường của mình ra, đã được coi là một sự tiến bộ lớn lắm rồi.

Vừa về đến nhà mình đã thấy có bưu phẩm gửi cho mình. Bố đã nhờ người tới chỗ ông Christophe lấy, không chỉ bản dịch cuốn nhật ký của Công chúa Amelie Virginie mà còn cả bức chân dung của bà ấy nữa.

Mình đã để nó trên cái tủ cuối giường, nơi chiếc TV từng đặt ở đó. Công nhận bức tranh đó làm sáng cả căn phòng. Giờ

mình ngồi ở đâu trên giường cũng có thể nhìn thấy chân dung của bà cố tổ của mình.

Mà giờ mình đang nằm ườn trên giường thật.

Mọi người có thể lấy đi TV của mình.

Mọi người có thể vứt bộ đồ Hello Kitty của mình.

Mọi người có thể bắt mình đi học và điều trị tâm lý.

Nhưng không ai có thể cấm mình nằm trên cái giường của mình.

(Phải thừa nhận một điều: các vấn đề của mình chỉ là muỗi nếu so với nhưng gì Công chúa Amelie Virginie bất hạnh đã

phải trải qua. Ít ra thì mình không bị mắc BỆNH DỊCH).

Chủ Nhật, ngày 19 tháng 9, 11 giờ đêm, ở nhà

Vậy là đã tròn một tuần kể từ cú điện thoại định mệnh của Michael, thông báo mọi chuyện giữa hai bọn mình đã chấm dứt,chỉ còn lại tình bạn.

Bản thân mình cũng không biết phải làm sao nữa. một phần trong mình muốn bò lại giường và khóc nỉ non cho đến khi cạn kiệt nước mắt (bởi cứ nghĩ tới chuyện sẽ không bao giờ còn được Michael ôm vào lòng là nước mắt mình lại tứa ra).

Nhưng mặt khác, còn bao người khổ hơn

mình gấp trăm gấp nghìn lần, ví dụ như Công chúa Amelie Virginie chẳng hạn. Đầu tiên là bố mẹ mất vì nạn dịch. Mặc dù có thể bà ấy cũng không đến nỗi đau lòng lắm bởi ngay từ khi mới 4 tuổi đã được bố mẹ gửi vào tu viện. Từ đó về sau họ gần như không còn liên lạc với nhau nữa vì tu viện ở cách nhà quá xa.

Tiếp đến các anh chị em của bà cũng trở thành nạn nhân của đại dịch nói trên. Nhưng cũng như với bố mẹ, mối quan hệ của bà với anh chị em cũng không phải là thân cho lắm.

Và điều đó đồng nghĩa với việc bà là người tiếp theo kế thừa ngai vàng của Genovia.

Các sơ đã buộc bà gói ghém đồ đạc để tới hoàng cung nhận chức. Trái ngược với niềm hân hoan của mọi người, bà Amelie không hề cảm thấy vui mừng tẹo nào, bởi vào cung đồng nghĩa với việc bà sẽ phải rời xa con mèo Agnès-Claire yêu quí.

Bởi xưa nay mèo không được phép xuất hiện trong Cung điện Genovia (và đến giờ cái qui định lố bịch đó vẫn còn hiệu lực).

Vừa chuyển vào đến hoàng cung bà đã thấy em trai của bố bà -tức chú Francesco- có mặt ở đó tác oai tác quái rồi (cả nhà bà không ai ưa người chú này bởi có lần chú ý dám thẳng chân đá vào mông con chó Padapouf một cách không

thương tiếc).

Nếu mình nhớ không nhầm về lịch sử Genovia (mà mình chắc là đúng vì ngày nào bà chẳng ra rả bắt mình tua đi tua lại) thì người chú Francesso đó - người sau này trở thành Hoàng tử Francessco Đệ Nhất, sau khi bà Amelia qua đời (hay nói đúng hơn là Hoàng tử Francessco Đệ DUY NHẤT vì ông ta xấu xa đến mức chẳng ai ở Genovia muốn đặt tên cho con cháu mình là Francessco nữa) - bị tất cả mọi người ghét chứ không riêng gì người trong gia đình. Ông được coi là người trị vì kém cỏi nhất trong lịch sử Genovia, do chính sách đặt thuế ngất trời lên người dân sau nạn dịch, nhằm bù đắp lại ngân khố quốc gia, khiến cho hàng ngàn

người bị chết đói.

Ông này còn nổi tiếng là lăng nhăng (việc gần 30 đứa con ngoài giá thú thi nhau tranh giành ngôi báu sau khi ông ta qua đời cũng đủ chứng minh được sự thật này). Trong suốt thời gian trị vì của ông Francessco, Genovia suýt nữa thì bị Pháp thôn tình vì vị Hoàng tử này có máu cờ bạc, nợ nần chồng chất. Trong một canh bạc với vua William Đệ Tam của nước Anh, ông đã mất luôn cả cái vương miện vào tay vị vua người Anh kia (và phải gần 100 năm sau chiếc vương miện ấy mới quay trở lại về Genovia, nhờ Công chúa Margaréthe quyến rũ được từ tay vua George Đệ Tam. Nghe đồn lúc đó thần trí của ông này không được tỉnh

táo cho lắm.)

Cũng nhờ cái ý tưởng tự huyễn hoặc mình-đã-là-Hoàng-tử của ông Francessco (mặc dù khi đó mới chỉ là chú của Công chúa) nên bà Amelia chẳng phải đụng tay vào việc gì cả. Giống như các cô gái tuổi teen khác không có ai trò chuyện cùng – vì các cung nữ trong nữ trong cung đều đã chết vì bệnh dịch – Công chúa Amelia ngày ngày chỉ biết trốn vào trong Thư viện hoàng cung để đọc sách. Tình cảnh ấy thật giống nàng Belle trong câu chuyện Người đẹp và Ác thú! Chỉ có điều Ác thù ở đây lại là ông chú Francessco độc ác nên chẳng báo giờ có cơ may phát triển thành câu chuyện tình lãng mạn của

Belle.

Và thay vì các chân nến, bình trà biết hát thì ở đây chỉ có độc vài cái đèn chùm đầy bụi mù.

Mình mới đọc đến đó thôi và không đủ can đảm đọc tiếp nữa. Vì nó quá ư là tẻ nhạt!

Nhưng mình vẫn muốn biết chuyện gì xảy ra với con mèo!

Mình…

Mình có email!

Cheergirl: Chào cậu, Mia! Là mình, Lana đây! Hy vọng buổi tối hôm qua của cậu không đến nỗi nào. Cậu đã bỏ lỡ một buổi tiệc TUYỆT Đỉnh của năm! Cậu

vào trang Buatiectoiqua.com mà xem ảnh nhé. À còn nữa, hôm qua lúc trên đường về nhà mình có thấy cô bạn Lilly của cậu ôm hôn một anh chàng ninja nào đó trong quán ăn. Không hiểu cậu ta thì có liên quan gì tới ninja nhỉ? Chắc tại mình tiệc tùng QUÁ NHIỀU nên hoa mắt chăng? Mà mấy bộ đồ mới mua mặc vừa chứ? Tiếc là cậu không thể mặc đến trường. Thôi, nói chuyện sau nhé!

~*Lana*~

Vậy là mối quan hệ của Lilly với anh chàng nào đó trong lớp quyền anh Thái vẫn tiếp tục!

Không biết đến bao giờ cậu ấy mới nhận ra rằng cậu ấy sẽ không bao giờ tìm

được tình yêu đích thực ở một mối quan hệ chỉ dựa trên sự hấp dẫn bề ngoài. Thử hỏi một võ sĩ quyền Anh làm sao có thể bắt kịp trình độ trí tuệ của Lilly?

Thật buồn! Mình đã hy vọng con gái của hai nhà tâm lí nổi tiếng như thế phải nhận ra bệnh của mình chứ.

Hay vì cậu ấy không tham gia điều trị chính thống như mình nên không biết bản thân có vấn đề.

Ha!

Mai lại đi học rồi!

Mà mình vẫn chưa động tí nào vào đống bài tập về nhà kia.

Không biết mình có thể xin bác sĩ Knutz

viết cho cái đơn xin nghỉ phép không nhỉ. Đề nghị cho phép học sinh Mia chậm nộp bài tập. Cô bé đang bị trầm cảm. Thân ái, bác sĩ Arthur T.Knutz.

Vậy thì tuyệt quá! Nhất là khi chuồn được tiết của cô Martinez.

ÔI CHÚA ƠI, lại thêm một email mới của Michael.

Ok, mình phải chấm dứt ngay việc toàn thân run lẩy bẩy khi nhận được email của anh ấy. Bởi bọn mình vẫn là bạn và anh ấy sẽ còn viết thư cho mình. Mình cần phải tỏ ra bình thường. Không thể hễ nhận được tin tức của anh ấy là mình như muốn lên cơn nhồi máu cơ tim như thế.

Giờ thì mình có thể chắc chắn anh ý

không viết thư không phải vì nhận ra sai lầm chết người của bàn thân khi nói lời chia tay với mình hay vì anh ấy muốn hai đứa quay lại với nhau. Chỉ là anh ấy băn khoăn tại sao mình không chịu trả lời thư của anh ấy.

Hoặc có thể mình nằm trong danh sách nhóm bạn thân của Michael nên anh ấy gửi thư hàng loạt để cập nhật tin tức cho mọi người mà thôi.

Tốt nhất là mình mở thư ra đọc, khỏi phải đoán mò làm gì cho mệt xác.

Hay đợi một chút cho tim nó đập trở lại bình thường đã…

SKINNERBX: Mia yêu quí,

Anh nghe nói em bị viêm phổi. Thật tệ, hy vọng giờ em đã khá nhiều rồi.

Mọi chuyện ở đây vẫn tốt. Bọn anh vẫn đang trong quá trình hoàn thiện giai đoạn đầu của cánh tay rô-bốt hay hay còn goi là Charlie. Anh cũng đã quen với thức ăn ở đây, nhưng vãn chưa thích ứng nổi với món gỏi bạch tuộc. Anh cũng biết cô em gái bướng bỉnh của anh đã gây nhiều phiền toái cho em. Em hiểu Lilly mà Mia. Con bé sẽ sớm nguôi ngoai mọi chuyện thôi. Em chỉ cần cho nó một chút thời gian. Anh hiểu em đang rất căng thẳng, ngập lụt với đống bài vở ở trường và nghĩa vụ của một Công chúa nhưng nếu có thời gian, em hãy viết thư cho anh nhé.

Michael.

Ôi… chúa.. ơi!

Sau hơn một tiếng rưỡi khóc than trước màn hình vi tính, mình bấm nút XOÁ email đó đi mà không viết lại dòng nào bởi vì… mình Không thể làm bạn với anh ấy.

Mình không thể.

Thà mình bị dịch hạch còn hơn.

Thứ Hai, ngày 20 tháng 9, giờ tiếng Pháp

”Mia, cậu đang đọc gì thế?”

”Không có gì, Tina. Chỉ là cuốn nhật kí của một trong bà cô tổ của mình thôi.”

”Có chuyện gì lãng mạn nào trong đó

không?”

”Ừm… cũng không hẳn. Nếu không muốn nói là rất nhạt nhẽo. Mình đang đọc tới đoạn bà ý phác thảo mấy cái chính sách mới để điều hành đất nước, dựa trên những kiến thức thu nhặt được trên thư viện. Vấn đề là bà không sống được tới lúc đó, bởi bà và toàn bộ những người khác trong cung đều bị chết vì nạn dịch.”

”Nghe chẳng giống mấy cuốn sách cậu vẫn thường đọc tẹo nào!”

”Ừ, mình cũng biết thế. Chẳng hiểu dạo này bị sao nữa?”

”Thì cậu gặp quá nhiều chuyện mà. Con người phải trưởng thành và thay đổi theo thời gian thôi. Nói về chuyện trưởng

thành mới nhớ, cậu thay đồng phục mới rồi đấy hả?”

”À, ừ. Thật may là nó đến kịp lúc. Mình đã tưởng là sẽ chết ngạt trong bộ đồng phục cũ rồi ý. Nhưng nó vẫn còn hơn chán mấy cái áo cứng đơ đơ mà các bà cố tổ của mình thường phải mặc. Mà này, cậu đã biết tin cuối tuần vừa rồi Lilly lại đi chơi với anh chàng quyền anh Thái hôm trước chưa?”

”Chưa! Cậu nghe tin đó ở đâu thế?”

”Ờ… mình quên rồi. Tina ơi, chuyện này nghiêm trọng rồi đấy. Cậu phải điều tra thông tin về anh chàng này đi. Lilly có thể bị lợi dụng thì sao.”

”Mình không biết nữa. Dạo gần đây mình

cũng không phải được Lilly quý mến gì lắm đâu. Cậu ấy hình như cũng quay ra ghét mình vì can tội vẫn chơi với cậu. Có khi cậu hỏi Kenny may ra moi được tin gì đó.”

”Ừ nhỉ. Để mình. Ôi Chúa ơi, vào những năm 1600, người ta coi việc bặt chấy trên đầu người yêu rồi cho vào sợi dây chuyền hình trái tim đeo trên cổ chính là một biểu tượng của tình yêu không?”

”Eo, kinh thế. Thật may chúng ta có hãng trang sức Kay.”

”Thật, không hiểu thời xưa mọi người nghĩ gì nữa!!!”

Thứ Hai, ngày 20 tháng 9, giờ NK&TN

Mình đã không nghĩ mọi chuyện còn có thể tồi tệ hơn chuyện bị bạn trai bỏ, bị bạn thân nhất kết tội giật người yêu của bạn và không thèm nói chuyện với mình nữa. Và cả chuyện ai đó lập ra một trang web bôi xấu và nhạo báng mình.

Rồi Lane Weinberger quyết định sẽ thay thế, trở thành người bạn thân nhất đời của mình.

Mình không nói là mình không cần có thêm bạn. Bởi Chúa biết là mình cần bạn bè đến thế nào.

Nhưng mình không dám chắc là mình đã sẵn sàng để kết giao với NHIỀU bạn ngay bây giờ.

Nhất là khi tâm trạng hiện nay của mình

lúc nào cũng chỉ muốn quay trở lại giường và ở lỳ trên đó.

Mãi mãi.

Nhưng rõ ràng là cái mong muốn đó của mình là hoang tưởng.

Tại bữa trưa hôm nay, khi mình vừa định ngồi xuống ăn cùng Tina, Boris và J.P thì bỗng thấy Lana và Trisha đặt uỵch cái khay thức ăn ngay bên cạnh.

“Ôi Chúa ơi” – Lana thốt lên khi nhìn thấy bữa trưa của mình – “Cậu ăn đùi gà đấy à? Cậu có biết da gà béo đến thế nào không hả? Chẳng trách người cậu to lên đến cả một cỡ. Á, đó có phải đôi hoa tai mới mua hôm thứ Bảy không? Trông dễ thương thật!”

Bể mánh rồi.

Giờ thì ai cũng biết mình là bạn của Lana.

Mà sao cũng được. Vì cậu ấy cũng không đến nỗi tệ. Đành rằng trong quá khứ giữa bọn mình có quá nhiều bất đồng.

Nhưng cậu ấy biết rất nhiều mẹo để không cắn móng tay và cách chọn đồ đẹp…

Tina há hốc mồm sửng sốt nhìn Lana chằm chằm, khiến Trisha phải quay sang "đánh thức": "Bạn hiền, chụp ảnh nhiều vào. Như vậy mới lưu lại được những khoảnh khắc độc đáo, có một không hai… Mà này, mình rất thích cái cách cậu kẻ mắt. Đó có phải là một thứ tôn

giáo không?”

Nghe xong câu đó, Tina sặc luôn món sa-lát cá ngừ.

“À, có ai trong số các cậu học thêm môn Chuẩn bị cho Toán tích phân không?” – La na hỏi – “Bởi vì mình chẳng hiểu cái môn đó nói về cái gì nữa”.

“Ừm… mình hiểu” – Boris ngập ngừng nói.

Sau đó cậu ấy dành cả buổi trưa giúp Lana làm bài tập trong khi Tina mải mê dạy Trisha cách kẻ mắt, còn J.P thì cần mẫn nhặt từng hạt ngô ra khỏi đĩa.

Mình chỉ muốn đọc nốt cuốn nhật kí của bà Amelie nhưng lại không dám vì sợ

mọi người chụp cho cái tội xa lánh xã hội.

Gần đây mình đã bị gán cho hơi bị nhiều tội danh rồi, không muốn bị đính thêm danh hiệu mới là “xa lánh cộng đồng” nữa.

Mình cũng kịp tia thấy cái nhìn dè bỉu của Lilly khi bê đĩa thức ăn ngang qua bàn bọn mình.

Nhưng có thể cậu ấy nhìn thấy cảnh mình để Lana chỉnh lại tóc cho mình, bởi trước giờ Lilly vẫn phản đối chuyện mọi người sửa sang tóc giữa chốn đông người như căn-tin.

Thứ hai, ngày 20 tháng 9, giờ Hoá

Anh J.P muốn biết làm thế nào mình kéo được Lana nhập hội chỉ sau có một buổi shopping cùng nhau.

Mình giải thích rằng đó không phải là buổi shopping bình thường, bởi vì bọn mình đi mua hẳn bra cùng nhau.

J.P còn hỏi thêm nhiều nữa nhưng mình còn đang mải đọc nhật ký của bà Amelie nên chẳng buồn trả lời.

Đang đến đoạn ông chú Francesco lao vào thư viện, bắt đốt toàn bộ sách báo có trong đó. Cốt để chọc tức Công chúa Amelie là chính, bởi ông ý biết cô cháu gái mình rất thích đọc sách. Chứ đâu phải vì lý do nơi đây là mầm mống gây ra bệnh dịch hạch như lời ông ý nói.

Buồn hơn nữa, ông ấy đang tâm ném cả bản dự thảo luật mà bà Amelie đã cẩn thận chấp bút và ký - dưới sự chứng kiến của một người thứ hai – vào lửa. Trong hoàn cảnh nạn dịch hoành hành như khi ấy, việc tìm được một người làm chứng lúc bà ký dự thảo luật quả là không hề đơn giản. Bà Amelie đã cố gắng giải thích cho chú mình hiểu rằng những gì bà làm chỉ vì lợi ích của người dân Genovia mà thôi! Nhưng ông ta chẳng hề mảy may quan tâm! Người dân vẫn cứ tiếp tục chết như ngả rạ, vậy mà ông Francesco vẫn ngang nhiên cho phép tàu bè nước ngoài cập cảng - khiến cho cả đất nước càng chìm sâu vào những dịch bệnh mới… đồng thời phát tán bệnh sang

các nước láng giềng khi những con tàu này rời đi.

Bà Amelie lên án chú mình chỉ quan tâm tới việc xuất khẩu dầu ô-liu và cái vương miện! Và ông ta cho rằng đốt sách (cùng bản dự thảo luật mới) chính là câu trả lời cho toàn bộ các vấn đề mà họ đang gặp phải.

Mình còn muốn đọc tiếp xem chuyện về sau thế nào…

Nhưng Kenny vừa quát nhặng lên là nếu mình không chịu giúp làm thí nghiệm, mình chỉ đáng nhận điểm 0 thôi!

Vì thế mình đang vừa viết vừa phải quấy dung dịch cho cậu ấy.Hèn gì chữ viết của mình như gà bới thế này.

Thứ Hai, ngày 20 tháng 9, ở nhà

Mặc dù mình vẫn chưa hết khủng hoảng nhưng thực sự hôm nay mình cảm thấy rất phấn chấn sau giờ học bởi vì:

1. Không phải đi học làm công chúa với bà.

2. Mặc dù không có TV nhưng mình có cái rất hay để đọc.

Mình đang định về thay đồng phục rồi chui vào chăn nằm đọc tiếp câu chuyện đang hấp dẫn của bà cố tổ.

Nhưng niềm vui (hiếm hoi) ấy của mình thật ngắn ngủi! Bởi vì vừa bước chân vào nhà đã thấy thầy G ngồi trong phòng bếp với cả xấp bài tập về nhà của mình

trên bàn.

“Ngồi đi!” - thầy kéo ghế ra cho mình.

Không còn cách nào khác. Đành phải ngồi thôi.

Và giờ hai thầy trò ngồi ôn lại từng môn một.

Thật bất công!

Thứ Hai, ngày 20 tháng 9, 11 giờ đêm, ở nhà

Ôi giời ơi, mệt quá mất thôi! Vậy mà vẫn chưa ôn được tới một nửa.

Tại sao học sinh bọn mình phải làm nhiều bài tập đến thế cơ chứ? Chỉ tổ khiến mấy cái đầu non nớt này luôn trong tình trạng căng thẳng mà thôi. Không lẽ

đó là điều người lớn mong muốn ở bọn mình? Một thế hệ bị què quặt về tâm hồn?

Ông Francesco thật quá đáng! Chẳng coi bà Amelie ra gì! Ông ý dám lớn tiếng tuyên bố: nếu bà thực sự quan tâm đến người dân Genovia, thì bà nên thoái vị và nhường ngôi cho ông ta. Bởi vì bà chỉ là "một đứa con gái không biết bản thân đang làm cái gì".!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng ông ấy đã lầm! Bà Amelie biết rất rõ mình đang làm gì, bởi bà đã thảo ra một bản dự luật KHÁC – tuyên bố đóng cửa toàn bộ các con đường và cầu cảng Genovia. Nội bất xuất, ngoại bất nhập nhằm giảm thiểu sự lây lan của nạn dịch, thay vì đem toàn bộ sách báo của quốc

gia ra đốt.

Ha! Đáng đời ông, Francesco!

Đồng thời bà cho huấn luyện một "đội quân" mèo bắt chuột tinh nhuệ trong cung điện. Bởi bà phát hiện ra nơi nào có mèo nơi đó không xuất hiện bóng dáng của nạn dịch – ví dụ như ở tu viện, nơi bà buộc phải bỏ lại Agnès-Claire.

Với một cô gái trẻ sống vào những năm 1600 – khi con người vẫn chưa biết cái gì gọi là vi khuẩn – thì Công chúa Amelie quả thực rất thông minh.

À, cuối cùng bà ấy cũng tống cổ ông chú bất tài vô dụng kia ra khỏi cung điện.

Thế mà đã có lúc mình nghĩ gia tộc NHÀ

MÌNH có vấn đề về trí tuệ.

Thứ Ba, ngày 21 tháng 9, lớp Kỹ năng viết nhập môn

Mọi người trong gia đình mình không phải là người duy nhất có âm mưu chống lại mình. Hôm nay vừa tới trường đã thấy cô Hiệu trưởng Gupta ngoắc tay gọi lên văn phòng. Chú Lars và mình quay qua liếc nhau thảng thốt - kiểu Thôi, xong!. Mình cũng chẳng biết chú cháu mình làm gì sai.

Hay mình đã làm gì sai. Vụ mình kéo chuông báo cháy trong khi thực ra không hề có cháy hồi năm ngoái dù sao cũng qua lâu rồi mà. Chẳng nhẽ giờ họ mới phát hiện ra sự thật???

Nhưng mọi suy đoán của mình đều trật lất. Thay vào đó, cô ấy tịch thu cuốn nhật ký của mình.

Giờ mình phải đang viết nhật ký trong vở Hoá đấy chứ.

Hiệu trưởng Gupta nói: “Mia, cô biết là em đang phải trải qua một quãng thời gian khá căng thẳng. Nhưng điểm số ở trường của em đang tuột dốc thảm hại. Em cũng đâu còn là học sinh đầu cấp nữa. Sắp vào đại học tới nơi rồi”.

Mình chỉ muốn nói cho cô ấy biết một điều mà ai cũng hiểu rất rõ: mình sẽ vào được bất cứ trường đại học nào mình đăng ký. Bởi vì mình là một công chúa. Mặc dù mình cũng chẳng muốn như vậy.

Nhưng đó là sự thật. Đến một đứa như Trisha còn nhận thức được điều cơ bản này.

“Cô nghe cô Potts nói em thậm chí còn viết nhật ký trong giờ thể dục. Như thế thật không chấp nhận được. Chuyện này phải chấm dứt! Em không thể thích làm gì thì làm chỉ vì là người nổi tiếng, Mia ạ”.

Cô Gupta thật bất công! Mình đã bao giờ lợi dụng sự nổi tiếng của mình đâu!

“Từ nay em sẽ không được phép viết nhật ký trong lớp nữa” – cô Gupta tuyên bố - “Cô sẽ giữ cuốn nhật ký này - đừng lo, cô sẽ KHÔNG đọc đâu – cho tới khi tan học. Em có thể quay lại đây gặp cô

để lấy lại. Từ ngày mai trở đi, đề nghị em KHÔNG mang theo nhật ký tới trường. Em hiểu ý cô chứ?”

Mình còn biết nói gì nữa? Cô ý nói… đúng hết mà.

Cô Gupta sau đó yêu cầu tất cả các giáo viên của mình tịch thu tất cả các tờ giấy mình viết mà không có liên quan tới bài giảng. Mình lách được vụ viết trộm này cũng là vì cô Martines tưởng mình đang hí hoáy làm bài tập cô giao - viết về kỷ niệm sâu sắc nhất của em.

Kỉ niệm sâu sắc nhất của mình?

Là khi cô Hiệu trưởng Gupta khoá quyển nhật ký của mình vào trong két sắt. Mình có cảm giác như bị một cái bút bi đâm

thẳng vào ngực ý.

Thứ Ba, ngày 21 tháng 9, giờ tiếng Anh

Mia - Nhật ký của cậu đâu????

Mình không muốn nói về chuyện đó.

Ôi. Ok. Xin lỗi!

Không, mình mới là người phải xin lỗi. Mình thật khiếm nhã. Chỉ là… Cô Hiệu trưởng Gupta tịch thu nó rồi. Bởi vì điểm số của mình đang tuột dốc thảm hại.

Ôi không, thật kinh khủng!

Đó là lỗi của mình. Mình cũng không nên chuyền thư trong lớp như thế này. Bởi vì cô ý đã yêu cầu các thầy cô khác tịch thu hết tất cả những tờ giấy mình viết mà không liên quan đến bài giảng. Vì thế

bọn mình phải cẩn thận.

Ừ, phải cẩn thận mới được. Chuyện xảy ra bữa trưa hôm qua hơi kỳ lạ đúng không? Mình không biết là cậu và Lana lại thân nhau đến thế! Chuyện đó xảu ra từ lúc nào vậy? Nếu cậu không ngại kể cho mình nghe.

Không, không sao. Đáng ra mình phải kể cho cậu nghe mới phải. Chỉ là mình thấy chuyện của mình và Lana có gì đó kỳ kỳ thôi. Tại hồi trước cậu ta cư xử với cậu chẳng ra sao cả - mình không muốn cậu quay ra ghét mình vì điều đó!

Mia! Làm sao mà mình ghét cậu được! Cậu biết mà!

Cảm ơn cậu, Tina. Nhưng cậu là người

duy nhất làm được đó.

Cậu đang nói gì thế? Không ai có thể ghét được cậu.

Ừm… Hơi bị nhiều người ghét mình đấy. Lilly là một trong số đó.

À ừ, Lilly. Ít ra cậu biết tại sao cậu ấy ghét cậu mà.

Ừ. Lại cái thuyết J.P - thích - mình của cậu chứ gì. Nhưng cậu hoàn toàn sai. Không có chuyện đó đâu. Còn về chuyện với Lana… Mình sẽ có bài phát biểu cuối tuần này tại một buổi từ thiện do mẹ Lana tổ chức và… công nhận cậu ấy có hơi TỆ, nhưng KHÔNG TỆ NHƯ bọn mình vẫn nghĩ. Mình nghĩ thế. Cậu hiểu ý mình không?

HIểu. Ít ra là khi cậu ta thốt ra mấy câu khó nghe không phải vì muốn xúc phạm người khác, mà bởi vì cậu ấy không biết phải diễn đạt bản thân như thế nào.

Ừ, giống như Lindsay Lohan.

Chính xác! Nhưng Lilly có vẻ không vui khi chứng kiến chuyện đó.

Ý cậu là sao? Cậu ấy nói gì mình à?

Cậu ấy giờ có thèm nói chuyện với MÌNH nữa đâu, tại mình vẫn tiếp tục chơi với cậu. Do đó… không, cậu ấy không hề nói gì với mình về cậu. Nhưng mình để ý thấy ánh mắt dè bỉu của cậu ấy dõi theo mỗi lúc cậu đi qua bàn bọn mình.

À, lúc đó á. Mình cũng thấy. Mình…

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không bao giờ chuyền thư trong lớp nữa.

Thứ Ba, ngày 21 tháng 9, giờ ăn trưa

Mình xin lỗi RỐI RÍT vì đã lôi Tina vào rắc rối trong giờ tiếng Anh. Ơn Chúa là đoạn hội thoại của bọn mình không bị cô Martinez đọc to lên cho cả lớp nghe. Và

đó là điều may mắn duy nhất!

Tina nói mình không phải bận tâm, bởi chuyện đó chỉ là muỗi.

Nhưng nó KHÔNG hề muỗi tẹo nào! Không thể tin được mình lại lôi cả bạn theo thế này. Như thế là SAI và mình cần phải NGỪNG LẠI.

Cũng may là họ không cấm mình viết trong GIỜ ĂN TRƯA. Dù rằng vẫn đang phải viết vào vở Hoá.

Thật khó mà tập trung viết lách khi Lana cứ như con choi choi ở bên cạnh mình như thế này: “Cô Gupta mà cũng nói là cậu sẽ trượt đại học nếu không chịu học hành tử tế á? Cô ý doạ cậu đấy! Tham gia vào đội cổ vũ của bọn mình đi. Bọn

mình chẳng phải ĐỘNG TAY làm gì cả, trừ nướng bánh đem bán 5 tuần/lần. Hoặc… tham gia CLB Tiếng Tây Ban Hola cũng được. Chỉ cần tụ tập ngồi xem phim bằng tiếng Tây Ban Nha thôi. Những phim bạo lực quá, kiểu như đấu bò tót hay đấu kiếm… thì mình và Trisha không xem ở lớp mà xin tự xem ở nhà để được thêm cộng điểm ngoại khoá. À à… hay tham gia CLB khiêu vũ cũng được. Bọn mình đang có lớp khiêu vũ Đa Sắc Tộc đấy. Năm nay đến chủ đề nhạc rock. Và bọn mình tính thành lập ban nhạc chứ không thuê DJ như mọi năm. Nếu không thì cậu tham gia CLB gia sư đi. Mình đang dạy kèm cho một em bé lớp 2 dễ thương khủng khiếp. Giờ nó đã biết kẻ mắt thế nào cho chuẩn rồi đấy”.

“Ờ… ừm… Mình dạo này cũng khá nhiều việc… Cậu cũng biết đấy, mấy bài học làm công chúa. Và còn đống bài tập ở trường nữa” – mình tìm cách thoái thác.

“Ừ nhỉ! Mà quên không hỏi, theo cậu mình có nên đánh thêm một lớp nhũ lên móng tay không? Có lố quá không?”

Từ bao giờ những chuyện như thế này lại đi vào cuộc sống của mình cơ chứ?

À, nhớ rồi… Kể từ ngày bạn trai cũ của mình chia tay với mình và mình mất đi mọi ý chí tồn tại.

Thứ Ba, ngày 21 tháng 9, giờ NK&TN

OK, họ không thể cấm mình viết trong

lớp NK&TN được bởi vì:

A) Không ai biết mình phải làm gì trong cái lớp ngu xuẩn này, bởi mình đâu phải loại năng khiếu hay tài năng gì cho cam.

B) Cô Hill thậm chí còn không ló mặt lên lớp. Chắc hẳn có món hàng nào đó đang rao bán trên mạng eBay vì sáng giờ thấy cô ý chúi mũi vào máy vi tính trong phòng giáo viên.

Một điều lạ lùng chưa từng thấy vừa xảy ra. Sau bữa trưa, mình đi vào toa-lét nữ rửa tay thì gặp Lilly cũng đang đứng rửa tay.

Cậu ấy bơ mình đi như không quen biết. Như thể mình không hề tồn tại.

Thật không chịu nổi cậu ta nữa rồi! Mình với tay khoá vòi nước, sau đó đi ra máy hong khô tay và SUÝT NỮA thì buột miệng nói: "Lilly, cậu nghe đây. Cậu cứ việc lờ mình đi tuỳ thích nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật là cậu đã sai. Mình KHÔNG PHẢI là nguyên nhân gây ra sự chia tay của cậu với J.P và mình cũng KHÔNG hẹn hò với anh ý. Bọn mình CHỈ là bạn. Không thể tin được, sau ngần ấy năm chơi với nhau cậu lại có thể NGHĨ về mình như thế. Còn nữa, cậu thừa biết mình chỉ yêu duy nhất anh trai cậu, mặc dù bây giờ bọn mình cũng chỉ còn là bạn".

Nhưng mình đã không nói ra.

Không một lời nào luôn.

Tại sao mình phải mở lời trước trong khi mình không làm gì sai? Chính cậu ấy là người giận dỗi với mình trước, trong khi người đang chịu nhiều khổ tâm nhất bây giờ là mình. Chẳng nhẽ cậu ấy không hiểu được rằng cái mình cần nhất bây giờ chính là một người bạn? Rằng bây giờ không phải là lúc đối xử lạnh lùng với người đáng thương như mình sao?

Giờ ngẫm nghĩ lại mới thấy những khi mình gặp khó khăn/khủng hoảng - khi mình phát hiện ra thân phận công chúa; khi anh trai cậu ấy bỏ mình - thì Lilly luôn quay lưng lại với mình.

Có vẻ như cô nàng cũng đoán ra mình muốn nói gì đó nên quăng cho mình một cái nhìn đầy khinh bỉ. Sau khi lau tay

xong, cậu ta quẳng tờ giấy toa-lét vào thùng rác - giống như cách cậu ấy vò nát tình bạn của tụi mình và lạnh lùng vừa đi - rồi quay lưng đi thẳng, không nói một lời nào.

Mình suýt nữa thì chạy theo cậu ấy để nói rằng "Dù mình đã làm gì đi nữa mình cũng xin lỗi cậu. Mình biết mình là một đứa gàn dở nhưng mình đang rất cần sự giúp đỡ. Mình hiện phải đi điều trị tâm lý. Giờ thì cậu thấy hạnh phúc rồi chứ? Khi chính cậu là người đã khiến mình phải đi điều trị tâm lý đấy!"

Nhưng... thứ nhất, mình biết điều đó là không đúng. Mình không đi điều trị tâm lý bởi vì Lilly hay Michael hay bất cứ ai, mà vì chỉ vì một cái hố đen.

Thứ hai, mình vẫn còn một chút sĩ diện của mình. Không thể vứt bỏ nốt lòng tự trọng ít ỏi cuối cùng này được.

Nhỡ cậu ấy kể cho anh Michael nghe thì sao? Anh ấy sẽ nghĩ mình vật vã đau khổ vì cuộc chia tay kia đến nỗi muốn tự sát.

Trong khi mình không hề.

Mình chỉ buồn thôi. Chính bác Knutz cũng phải từa nhận như thế.

Mình chỉ là đang buồn một tí thôi!

Vậy là mình cứ để cho cậu ấy đi như vậy. Mà không nói một lời nào.

Và giờ thì mình đang ngồi trong lớp NK&TN, nhìn cậu ấy bàn bạc với Perin về kế hoạch cho thuê sân thượng nhà

trường.

Nói thật, mình cũng không chắc là mình còn muốn làm bạn với Lilly hay không nữa. Lana Weinberger đối xử với mình còn TỐT HƠN là Lilly. Ít ra ở bên cạnh Lana mình còn biết vị trí của mình ở đâu. Mặc dù cậu ấy đúng là lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân và cực kỳ hời hợt.

Nhưng chí ít thì cậu ấy không cố giả vờ khác đi. Không như một số người mình biết.

Ôi, thứ Sáu tới lại KHỐI CHUYỆN để nói với bác Knutz đây.

Thứ Ba, ngày 21 tháng 9, 4 giờ chiều, tiệm thời trang Chanel

Lúc mình ghé qua văn phòng cô Gupta chiều nay để xin lại cuốn nhật ký, cô ý nói đầy hàm ý: "Mia, cô trò ta chuyện trò một tí nhé".

Tất nhiên mình không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn ngồi nghe cô ấy than vãn: rằng thật uổng phí khi một người thông minh và tài năng như mình từ bỏ Hội học sinh và không tham gia vào các hoạt động ngoại khoá của trường. Theo lời cô ý thì tiêu chí xét tuyển đại học hiện nay, ngoài điểm số và nhận xét của giáo viên thì người ta còn nhìn vào tình hình hoạt động ngoại khoá của học sinh. Họ muốn sinh viên tương lai của mình năng động và đa-di-năng hơn là chỉ có chăm chăm mỗi chuyện

học.

Lana đã nói không sai về cái CLB Hola ho liếc gì đó.

"Em nhiều bài tập lắm ạ" - mình viện cớ.

"Mia, cả học kỳ này em chưa tham gia một buổi họp nào với Ban biên tập tờ báo trường" - cô Gupta nhắc.

Đã mừng thầm, tưởng cô ý không phát hiện ra vụ đó.

"À, vâng... chuyện đó... Tại học kỳ này em gặp nhiều chuyện không vui".

"Cô biết" - cô Gupta nhẹ nhàng nói, lần đầu tiên mình thấy cô ý nhìn mình với đôi mắt hiền từ đến vậy - "Cô hiểu em đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng em

không thể vì một cậu con trai mà khép chặt lòng mình lại như vậy, Mia ạ"

Mình hết hồn nhìn chằm chằm vào cô Gupta. Cho dù chuyện đó có là thật đi nữa thì đáng ra cô ý cũng không nên nói huỵch toẹt ra như thế chứ.

"Em k-k-không phải như thế" - mình lập bập chối vội - "Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh Michael cả. Đúng là em có buồn vì chia tay với anh ấy nhưng... nói chung... nói chung là còn nhiều chuyện khác nữa"

"Điều khiến cô phiền lòng" - cô Gupta tiếp tục - "chính là việc hình như em đã từ bỏ cả những người bạn cũ của mình. Cô nhận thấy em không còn ngồi ăn trưa

cùng Lilly Moscovitz nữa".

"Chính cậu ấy không thèm ngồi với em thì có" - mình cãi - "Em không phải là người..."

"Và cô còn thấy giờ em kết giao với Lana Weinberger" - cô Gupta mím chặt môi lại, giống như cách mẹ vẫn làm mỗi khi nổi giận - "Mặc dù cô rất lấy làm mừng là hai đứa không còn chành choẹ với nhau nữa nhưng cô không thể không băn khoăn liệu cô bé và em có thật sự có nhiều điểm chung đến vậy không..."

Hồi trước đánh nhau cũng bị nói, giờ chơi thân với nhau cũng bị nói. Phải làm thế nào mới không bị nói nữa đây?

"Em rất cảm ơn vì cô đã lo lắng cho em,

thưa cô Gupta" - mình nhã nhặn nói - "Nhưng có một điều..."

"Cô đang nghe đây" - cô Gupta chăm chú nhìn mình chờ đợi.

"Em là một công chúa. Và em sẽ được nhận vào bất cứ trường đại học nào em muốn, bởi vì không trường nào lại muốn từ chối một học sinh trong tương lại sẽ nắm vận mệnh của cả m6ọt đất nước. Vì thế việc em có tham gia CLB tiếng Tây Ban Nha hay đội cổ vũ hay không đều không quan trọng. Nhưng..." - mình đưa quyển nhật ký lên vẫy chào cô - "dù sao cũng cám ơn cô đã quan tâm đến em".

Vừa bước ra khỏi phòng cô Gupta thì điện thoại reng, Là bà gọi.

Tuyệt! Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa!

"Amelia" - bà gào lên qua điện thoại - "Cháu đi đâu mà muộn thế. Có biết TA ĐANG ĐỢI không?"

"Bà nói gì thế? Tuần này cháu không phải học làm công chúa mà, bà quên à?"

"Ta biết chứ. Ta đang ở ngoài cổng trường cháu. Hôm nay chúng ta phải tới tiệm Chanel để tìm cái gì đó cho buổi từ thiện tối thứ Sáu này. Nhớ chưa?"

Không, mình không hề nhớ có vụ đó. Nhưng mình cũng làm gì có sự lựa chọn nào khác?

Và giờ thì mình đang ở trong tiệm Chanel đó đây.

Cả cửa tiệm vui như mở hội khi có được vòng đo mới của mình. Đơn giản bởi vì họ không còn phải sửa lại vòng một với mỗi chiếc váy mà bà chọn cho mình như trước nữa.

Bộ đồ bà chọn cho mình để mặc tối thứ Sáu tới quả thực đẹp mê ly. Và cuối cùng bà cũng chịu cho mình mặc màu đen.

"Thời gian trôi nhanh thật" - bà lẩm bẩm - "Chỉ như mới hôm qua khi cháu lần đầu tiên cùng ta bước chân vào đây vẫn còn là một con bé 14 tuổi ngô nghê không biết phải dùng thìa dĩa sao cho đúng. Vậy mà bây giờ... hãy nhìn cháu xem! CÓ NGỰC NGHIỆC ĐÀNG HOÀNG CƠ ĐẤY!"

Sau đó bà đưa cho mình tờ giấy có bài phát biểu đã được chuẩn bị sẵn. Có vẻ như bà không tin tưởng lắm vào việc mình sẽ viết được cái gì đó ra hồn. Nghe nói bà đã thuê hẳn người chuyên viết bài phát biểu cho tổng thống chế ra một bài độc thoại dài 20 phút về hệ thống thoát nước ở Genovia cho mình. Nghe nói bà này đã rất nổi tiếng với nhiều bài diễn văn trên khắp chính trường Mỹ.

Có khi bà ý chính là tác giả của bộ phim Star Trek: The Next Generation cũng nên.

Bà bắt mình phải học thuộc nhuần nhuyễn bài phát biểu đó, tới độ có thể khiến cho người nghe tưởng mình chỉ là đang bộc phát nảy ra ý tưởng này.

Cũng may mình vẫn có thể đọc trong lúc họ căn chỉnh lại quần áo cho mình.

Nhưng không phải đọc bài diễn thuyết bà vừa đưa. Bởi bà đang mải chọn lựa váy áo cho bản thân nên không để ý. Bà sẽ tham dự với tư cách là "bà kèm cháu". Mặc dù nếu được nhận một tấm giấy mời riêng từ hội Domina Rei thì chắc bà sẽ vui hơn.

Thế này cũng hay, ít ra thì mình cũng có thể có thêm một hoạt động ngoại khoá để đưa vào hồ sơ xét tuyển đại học. Đảm bảo cô Gupta vui phải biết.

Quay lại câu chuyện của bà Amelie. Không bao lâu sau khi bị tống ra khỏi cung, ông chú xấu xa của bà Amelie lại

quay về. Bởi trong cung giờ đây không còn lính gác, họ đã chết hết vì nạn dịch. Ông ý không ngừng chỉ trích bà Amelie vì đã lãng phí biết bao nhiêu tiền của khi không cho phép tàu bè xuất khẩu dầu ô-liu Genovia được rời bến và không bắt dân phải nộp thuế. Bà Amelie thật nhân từ! Khi ấy người dân lấy đâu ra tiền, ai cũng quằn quại vì dịch hạch, lấy đâu ra sức làm việc nữa.

Nhưng ông chú Francesco không thèm quan tâm đến những chuyện đó. Ông ấy luôn cho rằng "đàn bà không thể trị quốc", và lên án bà đang làm kiệt quệ hoàng tộc Renaldo, gọi bà là "người trị vì kém cỏi nhất trong lịch sử Genovia".

Mỉa mai thay, cuối cùng chính ÔNG TA

mới là người bị người đời gán cho cái mác đó.

Tất nhiên bà Amelie không hề chùn bước trước ông chú ngang ngược của mình. Bà biết việc làm của mình đang cứu sống được hàng vạn người. Kể từ lúc quyết định bế quan toả cảng của bà được ban bố, không còn xuất hiện thêm nhiều trường hợp bị nhiễm bệnh nữa.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn với chính bà. Trên người bà bắt đầu xuất hiện các mụn đỏ.

Bà quyết định không tiết lộ điều đó với bất kỳ ai, đặc biệt là ông chú tham lam của mình. Bởi bà biết, một khi bà mất đi, Francesco sẽ chiếm được cái mà ông ta

hằng ham muốn: ngai vàng - mối quan tâm duy nhất của ông ta. Francesco đâu cần biết tương lai của hoàng tộc Renaldo ra sao. Ông ấy chỉ quan tâm tới gia tài của bà. Và chiếc vương miện.

Dù biết mình không còn sống được bao lâu nhưng bà Amelie vẫn chống chọi tới cùng. Bởi bà vẫn còn một điều cuối cùng cần phải làm.

Tiếc quá, bà quay lại rồi. BÀ NÓI NHIỀU QUÁ, MÌNH CHẲNG KỊP ĐỌC NỐT XEM ĐIỀU CUỐI CÙNG KIA LÀ CÁI GÌ!

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, 1 giờ sáng, ở nhà

Ôi Chúa ơi! Buồn quá! Bà Amelie chết

thật rồi!

Biết là bà ý bị ốm nặng.

Biết là cuối cùng rồi bà ý cũng sẽ chết!

Nhưng không ngờ nó lại… thê lương như thế! Bà đã chết trong cô độc! Không có một ai ở bên cạnh khi bà trút hơi thở cuối cùng, bởi mọi người trong cung đều đã chết vì bệnh dịch (ngoại trừ ông chú đáng ghét kia. Nhưng ông ta cũng không thèm ngó ngàng gì tới bà, vì sợ lây bệnh).

Không thể như thế được.

Sao bà lại phải chết trong cô quạnh như thế???

Mình không thể ngừng khóc nổi, mặc dù

biết sáng mai vẫn phải dậy sớm đi học. Dù sao thì mình cũng chưa hết trầm cảm. Cú sốc này lại một lần nữa đẩy mình trượt sâu xuống cái hố kia hơn.

Mình chẳng hiểu mình còn sống trên đời làm cái gì nữa. Cứ nhìn mà xem:

Chúng ta được sinh ra.

Chúng ta sống.

Rồi chết đi, bỏ lại ngai vàng vào tay người chú ích kỷ chỉ biết có bản thân - người đã đang tâm đốt sạch những cuốn sách yêu thích của chúng ta, và biến mọi công sức trong 12 ngày cuối cùng của chúng ta trở thành con số 0 khi chính ông ta bị người đời nhớ đến như là vị vua tồi tệ nhất trong lịch sử Genovia.

Còn may là bà Amelie vẫn giữ được cuốn nhật ký này được an toàn khi gửi nó về tu viện, nơi bà đã có những quãng thời gian hạnh phúc, kèm theo bức chân dung nhỏ của mình. “Các sơ sẽ biết phải làm gì” – đó là những câu cuối cùng trong cuốn nhật ký của bà.

Vậy mà sau khi được các nữ tu sỹ trao trả lại cho nghị viện Genovia, theo đúng di nguyện của bà Amelie, không một ai trong hoàng gia buồn để mắt tới nó.

Họ lờ nó đi bởi họ nghĩ “một cô bé 17 tuổi thì có gì để nói?”

Hoặc có thể với thói trăng hoa và ham mê cờ bạc của mình, ông Francesco đã tiêu xài đến đồng xu cuối cùng trong

ngân khố của Genovia, khiến cho cuộc sống các thành viên trong nghị viện không dễ thở hơn là mấy. Họ thậm chí không có thời gian về nhà để đọc mấy trang nhật ký của một cô công chúa nhỏ đã chết.

Còn có một thứ mà bà Amelie giữ lại được, ngoài cuốn nhật ký. Đó là bản viết tay cuối cùng có chữ ký của bà cùng với những người làm chứng. Bà đã giấu tờ giấy đó "ở một nơi gần với trái tim tôi, nơi một cô công chúa tương lai nào đó của Genovia sẽ tìm thấy và làm theo lẽ phải".

Có điều với một người sắp chết vì bệnh dịch như bà, đáng ra không nên giấu thứ gì ở gần trái tim.

Bởi vì chắc chắn ông chú Francesco kia sẽ quăng xác bà lên giàn thiêu và đốt cháy thành tro.

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, giờ NK & TN

Giờ mình đã quen với cái cách cư xử kẻ cả, khinh người của Lana rồi. Bởi cậu ấy thực tâm không hề có ý đó, chỉ đơn giản, Lana là thế!

"Chuyện đó kéo dài bao lâu rồi?" - Lana vừa hỏi vừa chỉ tay về phía Lilly và Kenny Showalter.

Mình nhìn theo phía tay Lana và nhún vai nói: "À, lâu nay Lilly không còn nói chuyện với mình, vì rất nhiều lý do. Thứ nhất, và có lẽ là nguyên nhân chính, cậu ấy đổ lỗi cho mình vì bị anh J.P đá."

"Hey!" - J.P phản đối - "Anh không hề đá cô ấy! Anh nói với cô ấy tốt hơn hết cả hai đứa chỉ nên làm bạn!"

"Ờ, con trai bọn anh luôn nói như vậy mỗi khi chia tay với người khác mà. Thứ hai..." - mình hằn học rồi tiếp tục - "Lilly giận vì mình từ chối ra tranh cử chức Chủ tịch Hội học sinh. Mặc dù ngay từ ban đầu mình không ham hố cái chức này, nhưng cậu ấy thì có. Thứ ba, Lilly..."

"Mình đâu có hỏi hai cậu cãi nhau bao lâu rồi" - Lana chặn họng mình - "Mình hỏi vụ cô ta và cái mắc áo kia cặp kè bao lâu rồi cơ mà"

Nhiều lúc thật bó tay với các ngôn từ của

Lana, bởi vì cậu ấy luôn dùng mấy từ lóng mà không ai trong bàn mình hiểu (trừ Trisha Hayes và Shameeka, người cũng mới gia nhập trở lại nhóm).

"Mắc áo nào cơ?" - mình ú ớ hỏi lại.

"Cặp kè á?" - Tina tròn xoe mắt.

Lana ngán ngẩm đảo tròn hai mắt: "Lilly và cái anh chàng mọt sách kia yêu nhau bao lâu rồi?"

Mình đánh rơi cả miếng thịt bò đang cắn dở xuống dĩa.

"CÁI GÌ?" - mình hét lên - "Lilly và Kenny á?"

Lana chớp chớp đôi lông mi cong vút vì chuốt nhiều mascara: "Ờ, mình nói với

cậu rồi còn gì. Mình thấy hai đứa đó ôm hôn nhau ở quán ăn nhanh tối hôm trước đó thôi"

"Cậu nói cậu nhìn thấy Lilly và một tay NINJA ôm hôn nhau" - mình chỉnh lại - "Không phải KENNY. Kenny Showalter không phải ninja".

"Không" - Lana gắp một miếng sushi cho vào miệng. Trưa nào cậu ấy cũng đặt người mang tới vì căng-tin trường mình không có món này - "Chắc chắn là anh chàng đó"

"Mình cũng chắc chắn đấy" - Trisha quả quyết.

Tina và mình sững sờ quay qua nhìn nhau. Sau đó Tina quay sang trách Boris:

"Boris, người con trai Lilly ôm hôn ở trong bếp hôm trước có phải là KENNY không?"

Boris bối rối thấy rõ: "Khó nói lắm. Cậu ấy quay lưng lại phía mình. Hơn nữa bọn họ trông ai cũng giống trong trong bộ đồ võ".

"Ôi Chúa ơi! Boris! Đó là Kenny mà! Cậu làm cho Mia mấy hôm nay mất ăn mất ngủ vì tưởng Lilly cặp kè đại với một anh chàng võ sỹ quyền anh Thái cầu bơ cầu bất nào đó vì quá đau khổ sau khi bị anh J.P đá. Trong khi hoá ra đó lại là Kenny" - Tina phẫn nộ thốt lên.

"Anh không đá cô ấy!" - J.P cự nự.

Nhưng Boris chỉ nhún vai nói vẻ bất cần:

"Ai cần biết chứ? Bao giờ thì mọi chuyện mới trở lại bình thường như trước đây vậy mọi người?"

Khi nói tới hai chữ bình thường, cậu ấy nhìn thẳng vào mặt Lana và Trisha.

Không ai nhận thấy điều đó, trừ J.P và mình. Anh ý mỉm cười ý nhị với mình. Công nhận anh ấy có nụ cười đẹp ngất trời!

"Nhưng Lilly dùng một ngón tay cũng đẩy ngã được Kenny, như Daryl Hannah trong phim Blade Runner ý" - mình vẫn ngơ ngác không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Và rồi mình nhớ ra dạo này Kenny cũng bắt đầu có da có thịt hơn, sau khi tham

gia lớp quyền anh Thái.

Vì thế mình bỗng cảm thấy mừng cho Lilly. Thật đấy. Chỉ cần cậu ấy vui là mình vui rồi.

Chỉ có điều... KENNY SHOWALTER á???

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, giờ Hoá

Mình không quan tâm cái lệnh cấm viết nhật ký trong giờ học của cô Gupta: bởi mình nhất định PHẢI làm cho rõ mọi chuyện mới được.

Mình PHẢI hỏi Kenny xem giữa cậu ấy với Lilly thực ra là như thế nào.

"Kenny. Có phải cậu và Lilly đang hẹn hò không? Bởi vì nếu có chuyện đó thật,

mình chỉ muốn cậu biết một điều: mình nghĩ hai cậu là một cặp rất đẹp đôi".

(Nói dối đấy! Nhưng lâu nay mình có nói thật lòng bao giờ đâu)

Kenny chẳng buồn phản ứng với lời nói tốt đẹp vừa rồi của mình: "Mia! Làm ơn đi. Mình đang bận pha axit".

"Ok, xin lỗi" - mình chưng hửng quay lại với quyển nhật ký.

Anh J.P vừa ngồi xuống bên cạnh mình, ngó đầu hỏi: "Giờ thì anh hết tội rồi chứ?"

"Hết tội gì?"

"Tội làm tan nát trái tim Lilly. Giờ cô ấy đã biết yêu trở lại, theo ngôn ngữ của

Tina".

Mình cười phá lên: "J.P, em có bao giờ kết tội anh về chuyện với Lilly đâu".

Mặc dù đáng ra anh ý hoàn toàn có thể ngăn chặn được cuộc chia tay không đáng có này bằng cách thành thật với Lilly ngay từ đầu. Nhưng tất nhiên mình không nói ra điều đó.

"Anh rất mừng là em đã nghĩ như vậy, Mia" - J.P nói - "Bởi vì lâu nay anh vẫn muốn nói với em một chuyện. Nhưng mỗi lần anh định nói thì lại có chuyện gì đó xảy ra cắt ngang. Vì thế anh phải nói ngay bây giờ, mặc dù có thể vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để ..... "

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, tại cầu thang thoát hiểm của Trung học Albert Einstein ra hướng phố Đông 75

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.

Anh J.P yêu mình.

Và bọn mình vừa làm nổ tung cả trường học.

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, trong phòng cấp cứu bệnh viện Đồi Lenox

Nói thật là giờ mình cũng chẳng biết phải viết gì trước.

Bởi không biết chuyện nào đáng kinh sợ hơn - việc anh J.P nói lời yêu mình hay việc bọn mình xém chút nữa bị giết chết trong một thí nghiệm của Kenny. Thấy

bảo câu ấy đang muốn tái tạo lại - tất nhiên là chẳng đứa nào trong đám tụi mình hiểu - một loại hợp chất trước đây từng được dùng để chế tạo lựu đạn trong Thế chiến Thứ II với tính sát thương rất cao ở Anh. Chỉ có điều thí nghiệm không thành công cho lắm vì nó NỔ HƠI BỊ TO.

Cái chính là chẳng ai giao bài tập này cho bọn mình cả. Thầy Hipskin không hề biết Kenny đang hí hoáy pha chế ra thứ hợp chất nguy hiểm đó. Bởi cậu ý nói với thầy là nhóm bọn mình đang pha chế ra chất người ta vẫn dùng để tráng phim.

Ngờ đâu chàng lại đi chơi nguyên một khối CHẤT NỔ như thế chứ!

Cô y tá luôn miệng trấn an mình rằng cặp lông mày của Kenny sẽ sớm mọc lại như cũ.

Mình may mắn hơn nhiều cậu ấy. Mình chẳng bị sao cả. Nhưng vẫn bị ép phải tới đây kiểm tra cho chắc. Chắc họ sợ sẽ bị bố kiện. Nói chung là mọi chuyện xảy ra rất nhanh, trước khi mình kịp hiểu đã thấy Kenny hét lên: "Mọi người nằm xuống!" và anh J.P kéo giật mình xuống sàn nhà, lấy thân che cho mình. Do đó mình chẳng hề hấn gì hết. Chỉ có anh J.P là ăn nguyên một mồi lửa vào lưng.

Sự cố này xảy ra ngay khi anh J.P vừa dứt câu: "Bởi vì lâu nay anh vẫn muốn nói với em một chuyện. Nhưng mỗi lần anh định nói thì lại có chuyện gì đó xảy

ra cắt ngang. Vì thế anh phải nói ngay bây giờ, mặc dù có thể vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để nói ra chuyện này. Và anh biết chắc em sẽ phát hoảng khi nghe những gì anh sắp nói sau đây. Bởi tính em lâu nay vẫn vậy. Vì thế hãy bỏ bút xuống và hít một hơi thật sâu đi."

Đôi mắt xanh da trời cuả J.P nhìn thẳng vào đôi mắt xám của mình không chớp: "Mia, anh yêu em. Anh biết cho tới giờ chúng ta vẫn chỉ là bạn - hai người bạn tốt - nhưng anh muốn được hơn thế. Và anh nghĩ em cũng vậy."

Ngay lúc đó thì Kenny hét lên kêu mọi người nằm xuống. Và J.P nhào tới che cho mình.

May cho anh J.P là chú Lars đã nhanh trí giật lấy bình cứu hoả - mà mình đoán là để cứu vãn cho chuyện đáng ra chú ý phải là người cứu mình chứ không phải anh J.P. Được cái anh ý không bị bỏng ở đâu cả, bởi đồng phục của trường mình được làm từ rất nhiều sợi nhân tạo, có thể làm chậm quá trình bắt lửa.

Do đó da thịt anh J.P không bị hề hấn gì. Trừ cái áo đồng phục cháy khét lẹt.

Tất cả bọn mình được sơ tán khỏi trường. Không chỉ riêng lớp Hoá của mình mà cả trường luôn.

Thuận lợi ở chỗ thời tiết hôm nay cũng không quá lạnh (mấy hôm nay gió mùa từ Canada thổi sang khiến cho tiết trời

tháng 9 bỗng mát mẻ một cách bất thường) bởi không đứa nào kịp vớ lấy áo khoác.

Cô y tá vừa vào phòng thông báo trên kênh New York 1 đang đưa tin về vụ nổ vừa rồi - từ trên trực thăng người ta chiếu cảnh đám học sinh đang túm năm tụm ba co ro ngoài cổng trường Albert Einstein, xung quanh là xe cứu hoả, xe cứu thương rú còi inh ỏi.

Chỉ có duy nhất ba đứa được đưa tới bệnh viện: J.P, Kenny và mình.

Trước khi họ đóng cửa xe cứu thương, cô Gupta tất tả chạy tới chỗ mình nói "Mia, cô xin hứa với em rằng cô sẽ điều tra vụ này tới cùng. Cậu Showalter kia

sẽ không được bỏ qua dễ dàng như thế đâu..."

Mình lại nghĩ việc cậu ý bị trụi thùi lùi cả hai bên lông mày đã là sự trừng phạt thích đáng lắm rồi. Nhưng cô Gupta đã kịp chạy sang xe cứu thương chở anh J.P lặp lại nguyên văn câu đó.

Cô Gupta thông minh thật! Nghe nói bố anh J.P là CHUYÊN GIA kiện tụng.

Đáng buồn cười nhất là chẳng ai đả động tới việc mình và J.P là bạn cùng nhóm với Kenny nhưng không ai có ý tưởng ngăn cậu ấy làm nổ tung cả trường lên như thế. Trừ chuyện cả hai bọn mình đều rất dốt Hoá, nên không thể hiểu cậu ấy đang làm gì.

Tất nhiên Kenny thề sống thề chết là cậu ấy không hề có ý làm nổ tung phòng thí nghiệm. Cậu ấy chỉ muốn tìm hiểu xem cơ chế hoạt động của hợp chất đó như thế nào. Không ngờ cơ sự lại ra nông nổi như vậy. Kenny cam đoan rằng mọi thứ còn diễn ra rất bình thường, vài giây trước thì... BÙM.

Thú thực thì mình khá mừng khi thí nghiệm của Kenny lanh tanh bành ra như thế. Bởi nó giúp mình không phải đối mặt với lời thú nhận gây sốc của J.P về tình cảm anh ấy dành cho mình.

Thực tâm, mình khó mà tin nổi chuyện đó. Nhất là khi mới chỉ hai tuần trước thôi anh ấy và Lilly còn là một đôi.

OK, có thể họ không phải là không có vấn đề. Lilly chẳng phải đã rất thất vọng khi J.P chưa một lần nói lời yêu cậu ấy sao?

Nhưng J.P đã giải thích là anh ấy không có cảm giác như vậy với Lilly và vì không muốn bất công với cậu ấy nên anh ấy quyết định chia tay. J.P đã làm một việc đúng đắn... mặc dù điều đó khiến Lilly giờ quay ra ghét anh ý.

Và mình, vì tội vẫn chơi với J.P

Nhưng điều đó không có nghĩa - bỏ qua cái thuyết điên khùng của Tina về việc J.P từ đầu đã để ý đến mình, chứ không phải Lilly - là anh ấy yêu mình trong suốt thời gian vừa qua. J.P nói - trong khi chú

Lars dập lửa trên áo cho anh ấy - tình cảm của anh dành cho mình cứ nhen nhóm dần dần lúc nào không hay. Và anh ấy quyết định thổ lộ vì không thể chịu đựng nổi khi thấy mình dằn vặt đau khổ vì Michael như vậy.

"J.P" - mình khó nhọc thốt lên, với lượng khí độc đang phủ kín căn phòng như lúc đó, thở được là tốt lắm rồi - "Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau, được không?"

"Nhưng anh phải nói hết ra với em bây giờ" - J.P vẫn bướng bỉnh.

"CÔNG CHÚA, CHẠY ĐI" - chú Lars hét lên, khi thấy một đám bụi khí độc đang bay về phía bọn mình.

May quá, J.P và mình được chở trên hai

cái xe cứu thương khác nhau. Mình cần chút thời gian suy nghĩ xem phải giải quyết vụ này thế nào.

Nhưng có lẽ lần này thì chịu chết.

Mặc dù chắc chắn bác sĩ Knutz sẽ không hài lòng chút nào, bởi theo lời bác ý thì mình phải đối mặt với những điều khiến mình sợ hãi.

Trong trường hợp này chính là hẹn hò với J.P

Chịu thôi! Mình không thể! Mình chưa sẵn sàng! Mình chỉ vừa mới chia tay với người bạn trai lâu năm của mình thôi mà. Mình vẫn còn yêu Michael lắm! Làm sao mình có thể nhảy sang một mối quan hệ mới nhanh như vậy được?

Hơn nữa mình không cảm giác đó với J.P. Khi ở bên anh ý, tim mình không bị loạn nhịp. Khi anh ý ôm mình tối hôm trước ở nhà Tina, mình không có tẹo cảm giác gì cả. Ngoài một mùi thuốc tẩy khô.

Khác hẳn với mùi dầu gội thơm tho từ tóc của Michael.

Mà đó không phải là mùi thơm BÌNH THƯỜNG đâu, đó là sự kết hợp của mùi hương tự nhiên của cơ thể, hoà trộn với mùi nước hoa trên áo và mùi thơm của Dove trên tóc, tạo thành... mùi hương tuyệt nhất trên thế gian này.

Mình biết, mình thật trẻ con! Nhưng mình không nghĩ mình đã sẵn sàng cho sự chuyển giao từ mùi Michael/nước

hoa/Dove sang... mùi thuốc tẩy khô.

Còn về phía ANH ẤY thì sao? Còn J.P thì sao? Liệu cái vụ "tình yêu nổ bùm như phản ứng hoá học của Kenny" có phải chỉ là một phản ứng nhất thời cuả J.P khi phát hiện Lilly đang cặp kè với một người mới không? Cứ nghĩ mà xem... vừa mới trưa nay biết được chuyện của Lilly và Kenny xong, đùng một cái đến chiều anh ý đã quay sang thổ lộ yêu mình rồi. Là sao?

OK, anh ý nói là đã muốn nói với mình điều này lâu rồi... nhưng mình nghĩ không phải như thế. Bởi vì cho tới hai tuần trước thôi mình vẫn đang là người có bạn trai mà.

Và J.P cũng biết thừa mình chưa quên được Michael. Anh ấy phải hiểu: rất có khả năng mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ quên được Michael. Ít nhất là không phải trong tương lai gần. Chẳng nhẽ anh ý vẫn ngu ngốc tới mức cắm đầu yêu mình trong khi biết thừa mình sẽ không đáp lại tình cảm đó... cho tới năm cuối cấp hoặc hơn.

Trông J.P bây giờ chẳng khác nào bác sỹ McDreamy lịch lãm, bởi anh ý phải mượn tạm áo bệnh viện để mặc tạm, thay cho cái áo đồng phục bị cháy nhăn nhúm.

Anh ý vừa cứu sống mình...

Ặc! Mình đang nghĩ gì không biết. Giờ không có thời gian cho mấy chuyện vớ

vẩn này! Mình cần về nhà chui lên giường và ngẫm nghĩ xem phải xử lý vụ này ra sao!

Không phải vụ suýt-bị-nổ-banh-xác. Vụ đó mình có thể xử lý được. Xét cho cùng thì vụ chết hụt này KHÔNG LÀ GÌ so với những chuyện mình đang phải trải qua hằng ngày.

Nhưng vụ J.P-yêu-mình thì hâm quá đi mất. Sao J.P có thể nghĩ mình cũng có tình cảm như vậy với anh ý nhỉ? Bởi mình không hề!!!

Mình rất quý J.P. Anh ấy là bạn thân nhất cảu mình bây giờ - sau khi Lilly quay lưng lại với mình.

Nhưng anh ý không phải là Michael.

Anh ấy không phải là Michael.

Và nhất định anh ấy không phải là Michael.

Ôi, bác sỹ tới rồi...

Thứ Tư, ngày 22 tháng 9, ở nhà

Mình về nhà rồi…

Giờ mình cũng chẳng thấy buồn phiền vì không còn TV để xem. Nằm ườn trên giường như này thật khoái, không phải lo bị nổ “bùm!” hay có người lao đến tỏ tình đột ngột.

Sau những gì vừa xảy ra ngày hôm nay, có lẽ mọi người sẽ đồng ý cho mình chuyển sang sống ở Genovia và học gia sư tại cung điện. Để tốt cho sức khỏe và

tinh thần của mình.

Nhưng… không, thầy G vừa thông báo trường Trung học Albert Einstein sẽ được dọn dẹp sạch sẽ và trở lại bình thường vào ngày mai. Họ đã thay lại toàn bộ bàn ghế và cửa kính mới cho các phòng học (mấy chú lính cứu hỏa hơi manh động quá thì phải) vì thế mai mình sẽ phải đi học như những người khác.

Trừ Kenny. Cậu ý bị đình chỉ học do cố tình chế tạo chất nổ trong phòng thì nghiệm. Khi mình cực lực phản đối quyết định nghiêm khắc đó của Ban giám hiệu nhà trưởng (rằng nếu đình chỉ Kenny thì phải đình chỉ cả mình và J.P mới đúng bởi vì bọn mình cùng nhóm với nhau), thầy G nghiêm mặt lại nói: “Mia, cả tuần

vừa rồi thày vất vả lắm mới giúp con bắt kịp với các bạn ở lớp. Con quên rồi sao? Dượng biết con và J.P không hề hiểu gì về môn Hóa cả”.

Hơi phũ phàng nhưng thầy ý nói đúng.

Ít ra thì Kenny cũng có được 15 phút nổi tiếng mà cậu ấy hằng mơ ước. Nhưng không phải vì được làm cùng công ty chế tạo cánh tay rô-bốt của Michael như cậu ý từng nhờ mình hỏi hộ. Chuyện xảy ra ở trường hôm nay trở thành đề tài nóng bỏng trên TẤT CẢ các mặt báo và Internet với hình ảnh Kenny đang được đưa vào xe cứu thương, tóc tai cháy xém, dựng ngược hết cả lên.

Vụ này được phát đi phát lại trên các

phương tiện thông tin đại chúng, nên mình CHẮC CHẮN là Michael sớm muộn gì cũng đọc được tin này. Vấn đề là đâu cũng nói về hành động anh hùng của J.P khi xả thân lao vào cứu mình khỏi ngọn lửa cháy/

Và gọi anh ấy là “bạn trai mới của Công chúa Mia”.

Trớ trêu thế đấy!

Tự dưng mình đâm sợ check mail.

Nhưng may quá không có thư của Michael.

Tina túm ngay lấy mình khi vừa thấy mình online

ILUVROMANCE: Ôi Chúa ơi! Mia!!

Cậu xem tin tức chưa????

FTLOUIE: Xem gì nữa? Không phải tin tức nói về mình sao?

ILUVROMANCE: Không thể tin nổi! Tội nghiệp Kenny! Cậu ấy bị đình chỉ học!

FTLOUIE: Thì cậu ấy phá tan tành một cái phòng thí nghiệm hóa còn gì.

ILUVROMANCE: Đành là vậy. Nhưng cậu ấy có cố ý đâu. Cậu cũng biết điều đó mà. Hy vọng sự vụ này không bị ghi vào hồ sơ của cậu ấy. Bởi nếu không nó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cơ hội vào Đại học của cậu ấy.

FTLOUIE: Tina, Kenny sẽ ổn thôi. Cậu

ấy thông minh thế mà. Xém chút nữa là chế tạo được bom rồi. Mình sẽ không bất ngờ nếu Cục An Ninh Quốc Gia mời cậu ấy về làm việc, ngay sau khi tốt nghiệp trung học.

ILUVROMANCE: Cục đó làm cái gì?

FTLOUIE: Nó... Mà thôi, biết làm gì. Nghe này, cậu có biết chuyện gì xảy ra NGAY TRƯỚC khi vụ nổ xảy ra không?

ILUVROMANCE: Ý cậu là lúc anh J.P lao vào lấy thân bảo vệ cậu khỏi bức tường lửa đang cháy bập bùng á???? Có!!!!!!!! Thật lãng mạn làm sao!!!!

FTLOUIE: Ôi giời, làm gì có bức tường lửa nào. Nhưng mình muốn nói chuyện xảy ra trước đó cơ. Tina, ANH Ý NÓI

ANH Ý YÊU MÌNH.

ILUVROMANCE: eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

FTLOUIE: Ok, ok. Mình biết cậu sẽ phản ứng thế mà.

ILUVROMANCE: MÌNH ĐÃ NÓI MÀ!!!! MÌNH ĐÃ NÓI LÀ ANH Ý YÊU CẬU MÀ!!!! MÌNH BIẾT MÀ!!!! ÔI CHÚA ƠI!!!! HAI CẬU LÀ MỘT CẶP SIÊU ĐẸP ĐÔI!!!! BỞI CẢ HAI VỪA CAO RÁO, VỪA TÓC VÀNG MẮT XANH!!!!

FTLOUIE: Ê, mắt mình màu xám mà.

ILUVROMANCE: SAO CŨNG ĐƯỢC!!!! Ok, giờ thì kể chi tiết mình

nghe xem nào. Tự dưng làm sao anh ý nói như vậy? Cậu đã nói gì? Cậu cảm giác thế nào? Hai cậu đã hôn nhau chưa? Hai người sẽ đi đâu trong buổi hẹn hò đầu tiên? Khoan... Hay cái hôm đi xem Người đẹp và Ác thú đó chính là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người? Anh ý có nói TỪ KHI NÀO anh ý phát hiện ra là yêu cậu không? Trước khi anh ý bỏ Lilly đúng không? Mình ĐÃ ĐOÁN TRƯỚC mà, đó là lý do tại sao J.P chia tay với Lilly. Giờ cũng dễ hiểu tạo sao cậu ý lại giận cậu như vậy.

Ôi Chúa ơi

FTLOUIE: TẤT NHIÊN anh ý không biết là anh ý có thích mình khi hẹn hò với Lilly! Cậu nghĩ mình sẽ vẫn chơi với

anh ý nếu biết anh ý thích mình và chỉ đang lợi dụng Lilly thôi sao? Như thế mình thành loại bạn gì hả?

ILUVROMANCE: Ồ, vậy ý cậu là... J.P KHÔNG PHẢI đã yêu cậu ngày từ lần đầu tiên cậu bắt chuyện với anh ý ở căng tin năm ngoái sao? Chuyện cặp kè với Lilly KHÔNG PHẢI vì khi đó cậu đang có bạn trai và việc ở bên Lilly sẽ tạo điều kiện cho J.P được ở gần cậu sao?

FTLOUIE: KHÔNG! Ôi giời ơi, Tina, cậu đã hít quá nhiều khí độc chiều nay đúng không?

ILUVROMANCE: Ờ, mình không sao hết. Chú Wahim đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Đó là việc bố mình

TRẢ TIỀN thuê chú ý làm mà. Ok, vậy nếu J.P KHÔNG PHẢI đã yêu cậu ngay từ lần đầu tiên câuj bắt chuyện với anh ý ở căng tin năm ngoái thì anh ý nói ĐÃ yêu cậu bao lâu rồi?

FTLOUIE: Anh ý nói tình cảm đó nó đến rất từ từ dạo gần đây, và rằng anh ấy đã rất muốn nói cho mình biết nhưng liên tục có chuyện xảy ra cản trở. Mặc dù anh ý biết nói ra sẽ làm cho mình hoảng sợ nhưng anh ấy vẫn muốn mình biết. Và rồi phòng thí nghiệm Hóa bị bốc cháy.

ILUVROMANCE: ÔI CHÚA ƠI!!!!

FTLOUIE: Công nhận cũng sợ thật. Cứ tưởng bị nướng chín rồi...

ILUVROMANCE: MÌNH KHÔNG CÓ

Ý ĐÓ!!! Ý MÌNH LÀ... Mia, mình VẪN nói anh J.P cần một người con gái mở cửa trái tim lâu-nay-luôn-đóng-kín-để-tự-bảo-vệ-mình-khỏi-những-tổn-thương của anh ấy. J.P như một ngọn núi lửa đang ngủ im!!

FTLOUIE: Ừ, thì sao?

ILUVROMANCE: THÌ ANH ẤY ĐÃ TÌM ĐƯỢC NGƯỜI ĐÓ RỒI CHỨ SAO!!! DO ĐÓ PHONG THÍ NGHIỆM HÓA MỚI NỔ TUNG LÊN NHƯ THẾ!!!!

Thật, đôi khi mình không hiểu tại sao Tina lại được nhiều điểm A đến như thế. Mình không có ác ý gì cả, nhưng cậu ấy lúc nào cũng suy nghĩ như người trên

mây vậy.

FTLOUIE: Tina. Phòng thí nghiệm Hóa nổ tung là vì Kenny làm sai vài bước ...

ILUVROMANCE: Đúng là cậu ấy đã làm sai. Sai khi đứng trộn hợp chất có sức công phá mạnh như thế ở ngay bên cạnh J.P, lại còn đúng lúc anh ấy đang thổ lộ tình cảm với cậu - người con gái cầm chìa nữa chứ!.

Ôi giời! Giá mình có cái TV ở đây thì hay biết mấy. Cần phải xem cái gì đó cho dịu lại đầu óc mới được!!!

FTLOUIE: Tina, xin cậu đấy. Tình cảm của J.P dành cho mình làm sao có thể gây ra vụ nổ ở phòng thí nghiệm Hóa hôm nay?

ILUVROMANCE: Ok, ok. Cứ cho là thế đi. Cậu thật chả có tí lãng mạn nào hết. Nhưng cậu không thể không thừa nhận rằng chuyện này QUÁ là trùng hợp. À, mà cậu đã nói gì?

FTLOUIE: Khi anh J.P ôm lấy mình kéo xuống đất á? Mình nói: "Anh đứng dậy mau đi. Em không thở được nữa rồi".

ILUVROMANCE: Không! Mình hỏi lúc anh ý tỏ tình với cậu cơ mà.

FTLOUIE: Ờ, chẳng nói gì cả. Mà mình cũng chẳng có thời gian. Phòng thí nghiệm bốc cháy ngay lúc đó mà.

ILUVROMANCE: Thế sau đó?

FTLOUIE: Bọn mình được đưa lên xe

cứu thương, sau đó tới phòng cấp cứu. Và rồi bố mẹ anh J.P đến đón anh ý. Hết chuyện.

ILUVROMANCE: THẾ THÔI Á? Cậu không nói gì lúc anh ý nói lời yêu cậu à? Cậu không đáp lại là cậu cũng yêu anh ý sao?

FTLOUIE: Tina, tất nhiên không rồi! Mình yêu Michael cơ mà!

ILUVROMANCE: Ừ thì đành là thế. Mình nói thế này, đừng buồn nhé Mia, nhưng hai người đã chia tay rồi mà. Làm sao cậu có thể yêu anh ấy mãi được. Tất nhiên cậu hoàn toàn CÓ THỂ bắt chước ROSS cả đời chỉ yêu Rachel nhưng trong phim Những người bạn, nhưng còn buổi

Prom cuối năm thì sao?

FTLOUIE: Buổi Prom thế nào?

ILUVROMANCE: Cậu cần MỘT AI ĐÓ đi dự Prom cùng. Cậu không thể không đi! Tất nhiên cậu có thể đi cùng với bạn gái, giống như Perin và Ling Su... nhưng...

Thật không ngờ cậu ấy tự dưng lôi chuyện này ra. NGAY LÚC NÀY.

FTLOUIE: Nhưng đó là trước khi tình yêu của đời mình quyết định lên đường sang Nhật và chia tay với mình.

ILUVROMANCE: À, ừ. Mình rất tiếc khi chuyện giữa cậu và anh Michael không thành. Nhưng Mia, cậu sẽ có thể

yêu trở lại. Anh J.P trông sẽ rất tuyệt trong bộ vest. Cậu đừng để tâm tới mấy đứa xấu miệng hay dèm pha này nọ.

Cậy ý ĐANG NÓI gì thế? Thật không giống Tina chút nào. Trước giờ cậu ý luôn ủng hộ mình vô điều kiện. Tina mà mình biết sẽ không bao giờ khuyên mình đi tìm tình yêu mới, cậu ấy sẽ trấn an mình rằng sớm muộn gì Michael cũng quay trở lại, sau khi đạt được thành công ở Nhật.

Hay là không nhỉ?

Đến một người hay mơ mộng như Tina còn nhận ra được điều đó.

Có lẽ đã tới lúc mình phải chấp nhận sự thật phũ phàng này thôi!

FTLOUIE: Tina, anh Michael sẽ không bao giờ quay trở lại, đúng không?

ILUVROMANCE: Ôi, Mia! Tất nhiên là anh ấy sẽ quay trở lại chứ. Nhưng cái chính là... khi ấy cậu có còn muốn ở bên cạnh anh ấy nữa không? Hay cậu bắt đầu với một người khác tốt hơn?

FTLOUIE: Sẽ không ai tốt hơn Michael đâu Tina. Cậu biết điều đó mà.

ILUVROMANCE: Có thể có! Làm sao cậu biết được.

FTLOUIE: Mà tự dưng sao chúng ta lôi chuyện này ra nói thế nhỉ? Dù gì thì Michael cũng sẽ không bao giờ quay lại với mình đâu. Sau khi gặp lối cư xử ngu nhất thiên địa vừa rồi của mình.

ILUVROMANCE: Đừng nghĩ thế. Biết đâu đấy! Chúng ta không thể nói trước điều gì! Mình đã nói rồi, đừng có nghe kẻ xấu dèm pha.

FTLOUIE: Kẻ xấu nào? Ai dèm ai? Sao cậu liên tục nhắc tới những người này thế?

ILUVROMANCE: Ờ... Thôi được rồi, để mình nói cho cậu nghe. Mọi người dặn đừng cho cậu biết nhưng mình nghĩ cậu có quyền được biết sự thật.

FTLOUIE: VỀ CÁI GÌ? CẬU ĐANG NÓI CÁI GÌ THẾ?

ILUVROMANCE:
toighetmiathermopolis.com

FTLOUIE: À!

ILUVROMANCE: CẬU BIẾT Á? CẬU VÀO ĐÓ ĐỌC RỒI SAO?

FTLOUIE: Ờ

ILUVROMANCE: THẾ SAO CẬU KHÔNG BẢO BỐ CẬU CHO NGƯỜI ĐÓNG TRANG WEB ĐÓ LẠI ?????

FTLOUIE: Tina, bố mình là Hoàng tử thật, nhưng ông không có quyền kiểm soát Internet.

ILUVROMANCE: Nhưng bố cậu có thể có ý kiến với cô Hiệu trưởng Gupta!

FTLOUIE: Cô Gupta á? Tại sao? Cô ý CÓ liên quan gì tới vụ này à?

ILUVROMANCE: thì rõ ràng trang web

đó do một học sinh của trường Trung học Albert Einstein lập ra mà...

FTLOUIE: Cậu nói RÕ RÀNG là sao?

Mắt mình đang nhòe đi vì nước mắt, nhưng tay vẫn nhấn vào trang web toighetmiathermopolis.com mấy hôm nay nhiều việc quá, mình cũng chưa vào lại xem có tin gì mới không.

Ngay lập tức mình thấy ân hận khi không đăng nhập vào đó thường xuyên hơn. Rất nhiều tin tức mới được cập nhập kể từ lần cuối cùng mình ghé xem. CỰC NHIỀU tin luôn!

Chủ nhân của trang web này quả là đã theo sát mọi hành động, cử chỉ của mình. Không bỏ sót một sự việc nào. Từ vụ

mình ngã sóng soài ngoài cửa phòng thí nghiệm hóa vì đôi giày mới mua, tới vụ mình đánh đổ nước sốt ra đầy áo đồng phục ở căng-tin... Thậm chí còn có ảnh minh họa kèm theo, mặc dù hình ảnh hơi bị nhòe do chụp bằng di động.

Nhưng cũng là có.

Chưa hết, người đó còn đưa ra rất nhiều lời khuyên về cách ăn mặc của mình, để "không trông giống một con dở hơi, thiểu năng trí tuệ". Theo như trang toighetmiathermopolis.com thì mình cần phải để tóc dài (cái này thì đúng) và chấm dứt ngay vụ đi giày cao gót hiệu Mary Janes tới trường bởi nó khiến mình "lêu nghêu như con sếu khi đứng cạnh bạn bè đồng trang lứa" và rằng "cô ta

nghĩ mình là siêu mẫu chắc? Thật tiếc là không có ai nói cho cô ta biết cô ta chẳng khác nào “người dởm” trong bộ dạng như vậy".

Thế đấy.

Nước mắt mình lã chã rơi ướt hết bàn phím. Mình cần phải đi nằm để lấy lại sức mai còn đi học.

FTLOUIE: Tina, mình xin lỗi nhưng mình phải đi đây.

ILUVROMANCE: Mia, cậu không sao chứ hả? Cậu không vì chuyện này mà bực chứ?

FTLOUIE: Không, tất nhiên là không rồi. Chỉ là mình có việc phải đi. Nói chuyện

sau nhé.

ILUVROMANCE: Mia! Mình xin lỗi... Chỉ là mình nghĩ cậu nên biết và bố cậu nên gọi điện can thiệp!

FTLOUIE: Mình rất vui vì cậu đã kể cho mình biết. Thật đấy. Chúc cậu ngủ ngon, Tina.

ILUVROMANCE: Ngủ ngon!

Thứ tư, ngày 22 tháng 9, nửa đêm, ở nhà

Mình ngồi khóc khoảng nữa tiếng trong phòng tắm - khoá chặt cửa lại và vặn nước chảy, để mọi người tưởng mình đang tắm, nên không làm phiền mình với đủ các loại câu hỏi "vì sao con khóc"... Chưa bao giờ mình khóc nhiều như thế từ

lúc sinh ra tới giờ. Nước mắt mình làm cả người Louie Mập ướt sũng, vì nó đang nằm cuộn tròn trên đùi mình.....một cách miễn cưỡng. Nói đúng hơn là bị mình ghì chặt trên đùi.

Nhưng kệ chứ, nếu đến cả chuyện nuôi mèo để tìm sự an ủi cũng không được nữa thì NUÔI mèo có tích sự gì???

Mình không MUỐN bị xếp vào hội mấy đứa con gái emo đâu. Họ suốt ngày chỉ biết khóc lóc, mặc quần bò bó sát, kẻ mắt đen ngòm, đánh móng tay đen xì và đọc mấy cuốn tiểu thuyết lạng mạn về ma cà rồng.

Nhưng... bao giờ mình mình mới cảm thấy KHÁ HƠN? Bao giờ mình mới

thoát ra được cái hố đen đó như lời bác sĩ Knutz ĐÃ HỨA sẽ giúp đỡ mình?

Mấy chuyện này thật chẳng ra sao cả. Một phần trong mình ý thức được rất rõ mình MAY MẮN đến thế nào. Và mình cũng chẳng có vấn đề gì THỰC SỰ nghiêm trọng. Trừ vụ công chúa và trang web toighetmiathermopolis.com.

Nhưng thế thì đã sao? Rất nhiều người cũng bị đăng toàn những tin nhảm nhí về bản thân trên mạng đó thôi. Ví dụ như cái cô Rachael Ray của chương trình Food Network chẳng hạn. Mặc dù cả một cộng đồng mạng công khai chống lại cô nhưng cô vẫn tỏ ra rất đáng mến. Đôi khi chúng ta không thể quá để tâm tới ý kiến của mọi người. Càng không nên làm um mọi

chuyện lên, bởi như thế chỉ càng làm cho mấy người ghét mình có được cái họ luôn thèm muốn - sự chú ý của công chúng.

Nếu mình đi mách với bố, chắc chắn bố sẽ gọi ngay cho cô Gupta yêu cầu lôi ra người lập ra trang web đó và đuổi học họ. Bởi trường Trung học Albert Einstein có quy định về các hành vi quấy rối trên mạng để bảo vệ học sinh của mình mà. Nhưng kể cả là vậy thì cũng có ích gì chứ?

Họ - dù là ai đi nữa - sẽ càng ghét mình thêm thôi.

OK, bạn trai mình bỏ mình và mình thì vẫn một lòng hướng đến anh ý. Thế thì

sao nào? Mỗi năm có hàng triệu cô gái khác tầm tuổi mình cũng bị bạn trai đá. Chuyện của mình có gì là lạ đâu. Chính bạn thân nhất của mình cũng vừa bị bạn trai bỏ hai tuần trước còn gì.

Và giờ người bạn trai ấy lại quay ra nói lời yêu mình.

Thế mới ngang trái.

Nhưng đó không phải là lý do khiến mình khóc nãy giờ...

Tội nghiệp J.P! Không thể tin là mình bỏ mặc anh ý như vậy. Mình cũng chẳng đưa ra câu trả lời chính thức nào. Chỉ đơn giản là... lơ anh ý đi.

Nhưng chắc rồi mình cũng phải nói gì đó

chứ không kỳ cục lắm.

Mà giờ có nói hay không nói thì giữa bọn mình cũng đủ kỳ quái lắm rồi.

Anh ý đã mạo hiểm đối mặt với tình huống khó xử này thì ít ra mình cũng nên có câu trả lời lại cho phải phép mới đúng.

Chỉ là... mình cóc biết phải nói gì.

Chịu đấy! Và mình biết hiển nhiên là mình không yêu anh ý rồi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là - như Tina nói - mình không thể thử yêu trở lại. Nếu mình chịu mở lòng mình.

Mình biết, nếu mình chịu mở lòng một chút, nhiều khả năng mình sẽ yêu anh J.P

thật.

Nhưng khác với cái cách mà mình đã từng yêu Michael.

Mà thôi, có lẽ mình không nên ra bất kỳ quyết định nào vào giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này. Nhất là trong một ngày nhiều biến cố như hôm nay - xém bị nổ banh xác; 2 tuần sau khi bị bạn trai bỏ - 1 tuần sau khi đi điều trị tâm lý - 2 ngày trước khi có bài phát biểu về hệ thống tưới tiêu trước hơn hai ngàn nữ doanh nhân thành đạt của thành phố New York - và 1 giờ sau khi phát hiện ra trang web toighetmiathermopolis.com là do một người trong trường lập ra và rất có thể là bạn thân cũ của mình (Nhưng chắc không thể nào là cậu ấy được!!! Nếu vậy thì

Lilly quá ư là nhỏ mọn).

Có lẽ mình phải đi ngủ để quên đi hết mọi chuyện.

Mình cần phải chui vào giường và nhắm mắt lại. Nhưng làm sao để ngủ bây giờ, trừ phi mình……

FTLOUIE: Anh J.P thân mến,

Chào anh! Ngày hôm nay thật... nhiều chuyện lạ lùng xảy ra anh nhỉ?

Em nghĩ ngày mai sẽ còn rùm beng hơn nữa, khi các phương tiện thông tin đại chúng đua nhau đưa tin về thần trí bất ổn của Kenny và chuyện em và anh đang hẹn hò.

Không phải là em ngại gì đâu - nếu phải

có tin đồn tình cảm giả với ai đó thì thà là với anh còn hơn. Haha.

Hiện giờ em vẫn chưa sẵn sàng có tin đồn tình cảm THẬT với bất kỳ ai. Anh hiểu ý em chứ? Mặc dù chuyện xảy ra đã gần hai tuần rồi nhưng với em... nó chỉ như mới ngày hôm qua. Em không chắc là mình sẵn sàng cho một mối quan hệ mới. Em cần thêm thời gian để tìm lại bản thân khi-không-còn-Michael-ở-bên. Anh luôn là một trong những người bạn thân nhất của mình, J.P ạ. Và thật sự nếu em có Ý ĐỊNH hẹn hò với ai đó thật thì người đó có lẽ là anh.

Ôi Chúa ơi, thật sao? Đến mình còn không dám tin! Đành rằng mình rất quý J.P nhưng anh ấy không phải là Michael!

Không ai có thể là Michael, trừ Michael (tất nhiên).

Còn chuyện với Lilly nữa. Đúng là bây giờ cậu ý đang giận mình thật (nhưng cậu ấy không thể là người đứng sau trang web toighetmiathermopolis.com được... cậu ấy lấy đâu ra thời gian cho mấy trò nhảm nhí đó. Vừa phải điều hành Hội học sinh, vừa phải lo cho kênh truyền hình Lilly chỉ nói lên sự thật, lại còn bận hẹn hò với Kenny nữa?)... và mình cũng không biết chắc lý do tại sao.

Nhỡ ra, nhờ một phần thần kỳ nào đó, Lilly quyết định tha thứ cho mọi lỗi lầm của mình và rồi lại phát hiện ra mình đang hẹn hò với bạn trai cũ của cậu ấy thì biết làm sao???

Ý khoan... chính cậu ấy cũng đang hẹn hò với bạn trai cũ của mình đó thôi!

Mặc dù phần lớn thời gian hẹn hò với Kenny trong đầu mình chỉ nghĩ làm cách nào để chia tay với cậu ta. Nhưng cũng là có thời cặp kè với nhau. Do đó Lilly không hề có quyền nổi giận với mình vì đã làm cái điều mà cậu ấy cũng đang làm với mình...

Đúng không nhỉ?

Ôi, mình cũng chẳng biết nữa.

Không biết một cái gì luôn.

Và thế là mình kết thư bằng câu:

Nhưng em cần thời gian để bình ổn lại tinh thần, trước khi đón nhận một sự khởi

đầu mới. Anh hiểu ý em chứ?

Chỉ xin anh đừng ghét em.

Mia.

OK rồi. Mình đã nhấn vội nút GỬI THƯ trước khi thay đổi ý kiến...

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, 7 giờ sáng, ở nhà

Hộp thư đến: 2

Cái đầu tiên là của Micheal. Lại một lần nữa, tim mình đập mạnh khi nhìn thấy tên người gửi.

Nhưng hai tay không còn đổ mồ hôi nữa. Có thể bệnh của mình đã khá hơn một chút!

Tức là liệu pháp điều trị tâm lý của bác Knutz có kết quả sao? Hay tại mình đang rơi vào trạng thái mất nước sau khi khóc quá nhiều đêm hôm qua?

Và mình lại rơi vào cái vòng xoáy tưởng tượng, như mọi khi: biết đâu Micheal thay đổi ý kiến và muốn quay lại...

Nếu chuyện đó xảy ra, mình có nên đồng ý không? Mình có nên hạ mình chấp nhận anh ấy, sau biết bao đau khổ Micheal đã gây ra cho mình mấy tuần vừa qua không?

Có chứ, chắc chắn có!

Nhưng (lại một lần nữa) hy vọng của mình bị bóp vụn. Bởi trong thư chỉ có

một đường dẫn vào trang tin tức của tờ New York Post tường thuật lại vụ nổ tại Trung học Albert Einstein ngày hôm qua ,kèm theo một dòng nhắn:

Anh đoán Kenny cuối cùng cũng tìm ra được cách thu hút sự chú ý của mọi người - điều mà cậu ấy luôn mong ước bao lâu nay...

Bên cạnh đó là một hình mặt cười đang nháy mắt và chữ ký của Micheal.

Vậy là...anh ấy chẳng hề thấy bực tẹo nào về chuyện của mình và J.P.

Mà sao anh ấy phải buồn chứ? Bọn mình giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Haizzz...

Bức thứ hai là của J.P gửi cho mình. Trả lời lại cái thư hôm qua. Tim mình không hề đập mạnh TẸO NÀO khi nhìn thấy tên người gửi.

JPRA4: Mia yêu quý,

Không cần phải vội vã, em cần bao nhiêu thời gian để bình ổn lại tinh thần cũng được. Anh sẽ đợi!

Yêu em,

J.P

Ừm...vậy là tốt rồi.

Mình nghĩ thế.

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, giờ điểm danh

Mình biết mình không được phép viết nhật ký ở trường nhưng đây là giờ điểm danh, đâu phải là giờ học thực sự. Không ai có quyền phạt mình cả.

Mà đây cũng đâu phải là quyển nhật ký (mình đã cất nó ở nhà, đúng như lời dặn dò của cô Gupta), đây là vở bài tập môn Chuẩn bị cho Toán tích phân đấy chứ.

Còn nữa, mình CẦN PHẢI viết chuyện này ra mới được, bởi vì mình vừa gặp phải một chuyện lạ lùng chưa từng thấy. Và mình chắc là bác sĩ Knutz cũng sẽ muốn mình viết ra những suy nghĩ của mình, trước khi nó làm cho đầu mình nổ tung:

Khi xe limo dừng bánh - ở lối cửa riêng,

bởi quá nhiều phóng viên và đài truyền hình túc trực bên ngoài cổng trường để phỏng vấn các học sinh và giáo viên của Trung học Albert Einstein về "kẻ chế tạo bom mất trí" - mình mở cửa bước ra, nháo nhác tìm chú Lars, người chỉ đứng cách mình nửa bước chân. Nhưng hôm qua gần như thức trắng đêm nên giờ hai mắt mình cứ díu hết cả lại.

Bỗng từ đằng xa mình thấy một anh chàng cao ráo, điển trai, trong chiếc áo khoác da đen,quần bò xanh, đội mũ lưỡi trai màu đỏ và đeo kính râm, đang nhìn chăm chú về phía cổng trường.

Ban đầu mình còn nghĩ: Sao Ryan của phim The OC làm gì trên con phố trước cửa trường mình thế này? Tưởng phim

này không làm tiếp nữa cơ mà...

Ngay lúc đó một cô gái trong bộ đồng phục Trung học Albert Einstein bước tới ngoắc tay anh chàng kia... ...và anh ta quay lại choàng tay ôm lấy cô gái. Tiếp đó họ ôm hôn nhau rất tình tứ.

Mình nhận ra cô gái đó là Lilly Moscovitz và an chàng điển trai trong chiếc áo khoác da chính là KENNY SHOWALTER!!!!!

ĐÚNG THẾ ĐẤY!!! Chính là anh chàng đang tạm bị đình chỉ học, nguyên nhân của vụ lộn xộn vừa qua ở trường Trung học Albert Einstein này!!! Tới trường thăm bạn gái trước khi giờ học bắt đầu!!!

Từ bao giờ Kenny Showalter trông bắt

mắt tới vậy?????

Và...

TẠI SAO LILLY KHÔNG CHỊU NÓI VỚI MÌNH?????

Mình rất muốn được nghe cậu ấy kể về chuyện với Kenny. Về chuyện của Hội học sinh. Mình muốn biết liệu Kenny có cho cậu ấy xem bộ sưu tập các mô hình nhân vật hành động của Final Fantasy do chính tay cậu ấy lắp ráp, như hồi xưa đang cặp với mình không. Và hỏi xem cậu ấy có phải là chủ nhân của trang web toighetmiathermopolis.com kia không. Nếu đúng như vậy thì tại sao cậu ấy lại thù ghét mình đến thế.

Và liệu Micheal có hỏi han gì về mình

không.

Nhưng mình không thể làm được điều đó bởi cậu ấy sẽ chẳng đời nào chịu nói cho mình nghe đâu!

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, giờ tiếng Anh

Mia, cậu sao rồi?

Mình ổn mà Tina! Mặc dù cú ngã hôm qua khiến mông mình hơi ê ẩm một chút. Nhưng ngồi nghiêng đi là được.

Tốt! Nhưng mình muốn hỏi về TINH THẦN của cậu cơ? Sau khi biết chuyện trang web toighetmiathermopolis.com đó, và chuyện với J.P nữa.

À, chuyện đó hả. Ừm... có sao đâu! Mình quen với chuyện bị ganh ghét kiểu này

rồi.Còn về chuyện anh J.P mình nghĩ cũng không có gì. Anh ý nói sẽ đợi cho tới khi mình sẵn sàng hẹn hò lại. Thế nên có thể nói là ổn.

Anh ấy thật dễ thương! Cái cách J.P Cứu sống cậu - người con gái mở cửa trái tim băng giá bao lâu nay của anh ý - mới thật lãng mạn làm sao! Cậu có công nhận tấm ảnh anh J.P ngồi trên xe cứu thương này nhìn đắm đuối cậu về phía cậu trên xe cứu thương kia, đăng trên tờ New York Post sáng nay đẹp ngời ngời không? Giờ thì cả cái thành phố này hi vọng cậu hẹn hò với anh ý đấy.

Biết rồi, cậu không phải gây thêm áp lực cho mình đâu.

Cậu biết mình đang đùa mà!

Ừ, nhưng cái chính mình cũng không chắc là mình muốn như vậy.

Dù cho cậu có quyết định như thế nào thì mình cũng luôn yêu mến cậu. Cậu biết thế mà, đúng không?

Cám ơn cậu, Tina. Giá mà ai cũng đáng yêu như cậu thì tốt biết mấy.

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, giờ NKTN

Bữa trưa hôm nay thật như tra tấn! Mọi người lũ lượt kéo ra bàn bọn mình chúc mừng J.P vì " đã cứu mạng Mia".

Không phải mình nghĩ tới những lời chúc tụng và tán dương đó.

Chỉ là... nó khiến mình nghĩ tới những

điều Tina vừa nói lúc nãy. Giờ cả thế giới này như đang cầu mong mình và J.P yêu nhau - không kể những người đã hồn nhiên cho rằng bọn mình ĐANG yêu nhau từ trước rồi.

Điều đó càng khiến cho mình thấy tội lỗi khi từ chối J.P, bởi vì anh ấy là một người tốt và bọn mình NÊN là một đôi.

Tại sao khi xưa không ai ủng hộ Micheal và mình nhiệt tình đến thế? Chẳng nhẽ vì Micheal chưa một lần cứu sống mình mìn khỏi một vụ nổ hóa học?

Mọi người đâu biết Micheal đã NHIỀU PHEN cứu mình khỏi rơi vào trạng thái khủng hoảng tinh thần trầm trọng, sau mỗi lần học làm công chúa với bà.

Đâu phải anh ý sang Nhật để học vẽ MANGA đâu. Anh ý quá đó để nghiên cứu chế tạo ra thiết bị có thể cứu sống hàng ngàn mạng người mà.

Giời ạ!

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, giờ Giáo dục thể chất

Ôi Chúa ơi! Mình ĐÃ BIẾT TRƯỚC chuyện này sớm muộn cũng xảy ra mà. Mình đã biết sẽ phải trả giá khi dính vào Lana Weiberger mà:

Cậu ấy bắt mình phải bùng học.

Cũng may là trốn môn Giáo dục thể chất, không làm ảnh hưởng gì đến tình hình thế giới hay sự nghiệp học hành của mình.

Nhưng dù sao cũng là trốn học! mà mình đâu phải loại con gái bùng học đâu!

Hừm...nói chính xác hơn thì mình cũng đã từng bùng học... nhưng chỉ trốn trốn ra cầu thang tầng ba để nói chuyện với ai đó - phần lớn là với BẢN THN - mỗi khi gặp rắc rối về tinh thần... chứ không phải đi ra tận quán cà phê Starbucks như thế này.

Lúc mình vừa bước chân vào toa - lét nữ hôm nay đã thấy Lana và Trisha chờ sẵn. Hai đứa túm lấy mình và đẩy đi - qua mặt chú Lars, người đang cắm cúi chơi điện tử trên điên thoại, bên cạnh cái đài phun nước - ra khỏi trường và xuống phố (sau đó chú Lars cũng bắt kịp bọn mình ở đường 77). Lana nói đang rất rất thèm

một cốc latte mocha không béo và rằng cậu ấy không thể ngồi thêm một giây một phút nào trong cái lớp tiếng Tây Ban Nha đó được, bởi nó nằm ngay dưới phòng thí nghiệm Hóa và giờ cả trường vẫn còn ngào ngạt mùi khói.

"Hơn nữa," - Lana lý sự tiếp - " với đám phóng viên bao vây bên ngoài cổng trường thế kia sẽ chẳng ai còn tâm trí đâu mà học với chẳng dạy đâu"

Cũng đúng.Trường Trung học Albert Einstein giờ đang trở thành tâm điểm của giới truyền thông, mặc dù với sự giúp sức của cảnh sát New York, cánh phóng viên không được phép bước chân vào địa phận nhà trường.

Tuy nhiên ba đứa bọn mình đã chuồn ra ngoài trót lọt mà không để ai phát hiện ra mình. Mình đã phải trùm cả cái áo thể dục lên đầu che kín mặt. Khi đó mới hiểu cảm giác trùm áo Buốc-ca che kín cả mặt của phụ nữ Hồi giáo là thế nào.

" Mọi người nói là J.P là người cứu mạng cậu " - Lana mở lời, sau khi bọn mình đã yên vị trong góc quán - " Hai người đang hẹn hò đấy à?"

"Không hề" - mình chối vội, mặt đỏ bừng lên.

" Ơ, tại sao không?" - Trisha vừa thổi phù phù cốc mocha caffe không có kem vừa hỏi - " Anh ý cứu mạng cậu mà. Hấp dẫn thế còn gì?"

" Ờ" - Hai má mình nóng rực lên như cốc sô - cô - la nóng vừa gọi - " chỉ là...

... hai cậu biết rồi đấy, mình vừa chấm dứt một mối quan hệ lâu năm. Mình cũng không biết bản thân đã sẵn sàng quay lại mấy chuyện hẹn hò đó hay chưa nữa"

" Mình hiểu" - Lana gật gù - " Mình cũng có cảm giác y như vậy sau khi chia tay với Josh. nhưng chúng ta phải nắm thế chủ động. Có ắt cậu chỉ được yêu một người đâu, cậu mới 16 tuổi thôi mà?"

" Nếu đó là nam diễn viên Skeet Ulrich thì mình sẵn sàng" - Trisha dõng dạc tuyên bố.

" Ừm..." - Mình lờ đi câu đãi bôi vô duyên chưa từng thấy vừa rồi của Trisha

- " Mình rất yêu Micheal. Do đó chỉ nghĩ tới chuyện ở bên cạnh một người con trai khác thôi cũng khiến mình thấy vô cảm. Mình cũng không biết nữa".

" Mình hiểu chứ" - Lana dùng thìa hớt lấy lớp bọt không béo phía trên miệng cốc - " Sau khi Josh và mình chia tay, mình cũng đã nghĩ không còn ai có thể thay thế Josh. Bởi vì anh ấy vừa cao ráo, đẹp trai, thông minh và rất nhẫn nại đi theo xách đồ cho mình mỗi khi đi mua sắm"

" Không sai" - Trisha gật gù tán thưởng - " Anh ấy rất giỏi ở khoản đó. Đa phần con trai không kiên nhẫn như thế đâu. Cậu sẽ phải ngạc nhiên khi thấy Josh sẵn sàng chờ cậu hàng giờ để thử váy áo"

" Vì thế mình đã rất ngần ngừ không muốn tiến tới với ai khác" - Lana nói tiếp - " bởi vì mình không muốn bị tổn thương thêm một lần nữa. Nhưng rồi mình chợt nhận ra mình cần có một sự khởi đầu mới. Kiểu lột xác ý! Và thế là mình tham dự một buổi tiệc. Và ở đó mình đã gặp Blaine".

" Là Blaize" - Trisha sửa lại.

" Đó là tên anh ta sao?" - Lana nhíu mày nghĩ ngợi - " À, ừ...Mà sao cũng được. Kiểu một người dự bị trong khi ta chưa tìm được người thích hợp thay thế ý. Sau đó, mình đã trở lại hoàn toàn bình thường".

" Cậu cần một anh chàng thay dự bị kiểu

đó" - Trisha đế thêm.

" Anh chàng J.P kia được đấy" - Lana hấp háy mắt gợi ý - " Anh ta thậm chí dám liều mình CHỊU LỬA thay cậu còn gì"

" Anh hùng thế cậu còn đòi hỏi gì nữa?" - Trisha bồi thêm một câu.

Mình gật đầu : " Ừ thì mình biết chứ ... Nhưng về lý thuyết thì J.P quả đúng là một anh chàng lý tưởng dành cho mình. Cả hai bọn mình đều yêu thích kịch nghệ và phim ảnh. Hai gia đình khá môn đăng hộ đối, và bà mình rất quý anh ý. Hai đứa lại có cùng ước mơ trở thành nhà văn..."

" Và hai cậu lúc nào cũng chúi mũi vào

quyển sổ" - Lana chỉ tay vào quyển nhật ký tạm thời của mình - " như cái cách cậu đang làm bây giờ. Mình cũng không lấy gì làm lạ cho lắm".

" Ừm... và mình biết anh ấy rất ưa nhìn, lại dũng cảm bất chấp nguy hiểm lao vào cứu mình. Nhưng chỉ là... mùi hương trên người J.P cứ làm sao ý".

Không cần nhìn lên cũng biết hai đứa kia đang trợn mắt lên nhìn mình. Bởi họ không hiểu mình đang nói cái gì.

Không ai hiểu được.

Trừ bố mình.

" Thì mua cho anh ý lọ nước hoa khác" - Trisha phẩy tay nói.

" Ừ đúng đấy" - Lana hùa vào - " Josh cũng từng dùng một loại nước hoa mùi rất kinh, khiến mình nhức hết cả đầu. Vì thế nhân dịp sinh nhật của anh ấy mình đã tặng cho Josh một lọ Drakkar Noir và từ đó Josh không còn dùng cái lọ cũ kia nữa. Xong, vụ nước hoa đã được giải quyết êm xuôi".

Mình đành phải giả vờ hồ hởi cảm ơn gợi ý của Lana và Trisha. Chuyện đâu chỉ đơn giản như vậy. Mình nghĩ đây chính là vấn đề khi kết bạn với những người trong hội nỏi tiếng như Lana.

Không phải lúc nào mình cũng có thể nói thật mọi chuyện với mấy người này, bởi vì có rất nhiều chuyện họ không thể nào hiểu được.

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, giờ Hóa

Mia - bữa trưa hôm nay sao em có vẻ im lìm thế? Em vẫn ổn đấy chứ?

Vâng, J.P. Em ổn mà! Chỉ lầ hơi nhiều chuyện phải suy nghĩ.

Hy vọng không phải vì anh.

Không! không liên quan gì đến anh đâu !

Chúng ta cũng không thể nói thật với những anh chàng đẹp trai, dễ thương về một số chuyện.

Em nói dối.

Không hề! Sao anh lại nghĩ thế?

Hai mũi em đang phập phồng kia kìa.

Á! Đời mình KHÔNG CÒN GÌ có thể

gọi là bí mật nữa ư?

Ừm...Lilly nói cho anh rồi hả?

Đúng vậy. Nghe này anh không bao giờ muốn quan hệ của chúng ta trở nên khó xử như thế này.

Không đâu, giữa chúng ta có gì khó xử đâu.

Anh đã nói với em rồi - anh sẽ đợi.

Em biết! Anh thật tốt! Tốt vô cùng ý!

Quá tốt tới múc không cần thiết đúng không? Con gái thường không thích loại con trai như vậy!

Không! Ý em không phải vậy. Anh không phải quá tốt, anh rất đáng sợ, anh quên rồi sao? Chính bác sĩ tâm lý của anh nói

như vậy còn gì...

Ừ nhỉ. Và không phải bác sỹ của em cũng khuyên em mỗi ngày làm một việc gì đó khiến em sợ hãi đó sao?

Vầng...

Vậy thì tối thứ Sáu nay em đi chơi với anh đi.

Em không thể. Em bận rồi.

Mia! Anh tưởng chúng ta sẽ thành thật với nhau chứ...

Anh có thấy cánh mũi em phập phồng không? Không hề mà. Tối hôm đó em có bài phát biểu ở buổi từ thiện ở hội Domina Rei.

Ok,vậy thì anh sẽ tháp tùng em.

Không được đâu. Chỉ dành cho phụ nữ.

Em cứ đùa!

Thật đấy. Tin em đi! Em cũng muốn là mình đang đùa lắm chứ!

Ok, vậy tối thứ Bảy.

Em không thể! Em phải học bài. Anh có biết em phải vất vả như thế nào mới trụ lại được ở điểm B+ như bây giờ không?

Được rồi. Nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ hẹn được em một buổi. Và em sẽ quên hết mọi chuyện về Micheal. Anh hứa với em!

J.P, anh không tưởng tượng nổi em cũng mong làm được điều đó đến thế nào đâu.

Thứ Năm, ngày 23 tháng 9, 8 giờ tối, trên

xe limo tới khách sạn Bốn Mùa

Khó mà viết cho ra hồn khi hai tay run lẩy bẩy như thế này.

Nhưng mình cần phải viết ra. Bởi mình vừa phát hiện ra một chuyện.

Một chuyện cực lớn!

Còn lớn chuyện hơn vụ nổ vừa rồi ở trường. Hay chuyện Lilly ghét mình và có khả năng là chủ nhân của trang web toighetmiathermopolis.com. Hoặc chuyện J.P đột nhiên nói thích mình. Ngay đến việc Micheal hóa ra KHÔNG còn yêu mình cũng không là gì với chuyện này. Hay chuyện mình phải đi điều trị tâm lý và chuyện mẹ có con và kết hôn với thầy giáo Đại số của mình.

Kể cả vụ mình là một công chúa và J.P yêu thầm mình từ rất lâu rồi.

Nói chung là to hơn bất cứ chuyện gì từng xảy ra với mình từ trước tới giờ.

Chuyện là vầy...

Mình và thầy G ngồi ôn bài như mọi tối khác (nếu không học phụ đạo hàng ngày thế này thì chuyện trượt môn Hóa hay môn Chuẩn bị cho Toán tích phân là điều không phải bàn cãi). Sau đó mình nhận ra Lana đã nói đúng: mình cần một sự khởi đầu mới. Mình cần phải làm lại từ đầu. Đã đến lúc thay đi bạn trai cũ, xì - tai cũ để bắt đầu mọi thứ mới.

Và thế là mình hì hục sắp xếp lại phòng ngủ (bài tập làm xong rồi, TV THÌ

KHÔNG CÓ, mình còn biết làm gì nữa chứ? Chẳng nhẽ lên mạng để xem người ta chửi bới mình thế nào ? Trên phần bình luận của trang toighetmiathermopolis.com vừa có một ai đó ở Nam Dakota post bài " Tôi ghét Mia Thermopolis! Cô ta trông thật hời hợt và thích ra vẻ ta đây! Đã có lần tôi gửi mail cho cô ta để góp ý về cách bài trí cung điện Genovia, vậy mà cô ta có thèm viết thư trả lời đâu"). Và mình gạt tay làm rơi bức chân dung của Công chúa Amelie.

Phần gỗ phía sau bức chân dung bật tung ra.

Mình cuống cuồng nhặt lên xem bức tranh có bị làm sao không. Cũng giống

như các bức chân dung khác ở cung điện, nó hẳn phải đang giá lắm!

Một mảnh giấy rơi ra.

Hay nói đúng hơn là một cuộn giấy nhỏ, kiểu hồi những năm 1600 người ta vẫn hay dùng để viết.

Nội dung của nó được viết bằng tiếng Pháp cổ thế kỷ 17. Nên mình phải một lúc mới luận ra được. Ở phía dưới cuộn giấy là chữ ký của Công chúa Amelie - Bà cố tổ của mình. Bên cạnh đó là con dấu của Hoàng gia Genovia. Và chữ ký của hai người làm chứng, nhưng tên của họ nghe không quen lắm.

Và rồi mình mới bàng hoàng nhận ra: dó chính là hai người làm chứng cho bà khi

thảo ra bản dự luật đã bị chảy rụi kia.

Thứ mình đang cầm trên tay đây không phải là tờ giấy bình thường. Đây là bản copy duy nhất còn sót lại của cái dự luật đã tưng khiến ông chú Francesco nổi điên và ra lệnh đốt sạch các bản sao chép... Đó chính là thứ bà cất giấu ở một nơi gần với trái tim mình.

Mình cứ ngỡ bà cất tờ giấy đó ở cạnh trái tim bà thật nên có lẽ đã bị cháy rụi cùng thân thể bà trên giàn thiêu.

Hóa ra không phải gần trái tim thật mà là trái tim bà trong BỨC CHN DUNG... Nó được kẹp giữa bức hình và phần bìa cứng phía sau... để ông chú không thể tìm ra. Nghị viện Genovia lẽ ra đã có thể

phát hiện thấy bức thư này từ lâu rồi, nếu họ chịu khó đọc nhật ký của bà Amelie một chút, Chẳng phải bức chân dung của bà được các sơ trao trả kèm theo quyển nhật ký đó sao?

Chưa ai sờ tới cuốn nhật ký này một lần nào.

Trừ mình.

Tất nhiên là do mình tò mò muốn biết nội dung của tờ giấy đó rồi, xem tại sao nó có thể khiến ông Francesco giận dữ tới mức cho người đốt hết các bản sao, và tại sao bà Amelie phải mất công dấu kỹ như vậy.

Ban đầu mình cũng chẳng thể luận ra nó nói về cái gì, cho tới khi tra từ điển tiếng

Pháp thời trung cổ trên mạng (không ngờ vẫn có những người thừa thời gian đến thế). Và mình đã hiểu tại sao ông Francesco lại muốn xóa sạch dấu vết của tài liệu này.

Tại sao bà Amelie chỉ để lại chút manh mối trong cuốn nhật ký, ám chỉ bâng quơ về nơi cất giấu.

Đây có lẽ là thông tin động trời nhất mà mình được đọc. Nó còn lớn chuyện hơn cả vụ nổ thí nghiệm vừa rồi của Kenny.

Mình chỉ biết ngồi đờ người ra, nhìn trân trối vào tờ giấy trước mặt! Bàng hoàng tới bủn rủn cả chân tay!

Bà Amelie thật...đáng nể!

Công chúa Amelie Virginie Renaldo từ năm 1669 vừa cứu mình một bàn thua trông thấy!

Không chỉ có vậy, bà đã cứu...cuộc đời mình.

... tương lai của mình.

... mọi thứ của mình.

Mình không hề nói quá một chút nào (bình thường có thể mình hay phóng đại mọi chuyện nhưng lần này thì không. Mình đang cực kỳ nghiêm túc! Đến nỗi tim đập tay run, mồm miệng khô cong!)

Trong một giây mình đã cứ ngỡ bị đau tim.

Mình chộp vội lấy cái điện thoại gọi cho

bố xin một cuộc hẹn gặp bố và bà.

Bởi mình có chuyện rất quan trọng cần nói với cả hai người.

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, 1 giờ sáng, ở nhà

Không thể tin được! Không thể tin là họ…

Sao lại có thể như thế chứ ? KHÔNG THỂ NÀO ! Thật không thể tin được ! Bởi nếu mọi điều đó là thật thì người nhà mình quả là quá…quá…quá…kinh khủng!

Mình có thể hiểu được phản ứng của BÀ, nhưng còn bố? BỐ ruột của mình mà cũng vậy sao ?

Xưa nay bố đâu phải là người hành động thiếu suy nghĩ đâu. Bố thận trọng đọc đi đọc lại tờ giấy mình đưa, kiểm tra kĩ lưỡng con dấu và chữ kí trên đó… rất lâu, còn bà ?

"Thật vớ vẩn ! Một Công chúa Genovia mà lại đi ban cho người dân quyền BỎ PHIẾU chọn người đứng đầu nhà nước là sao ? Genovia mà trở thành nước quân chủ lập hiến ư ? Không đời nào có chuyện Công chúa Genovia lại hành động ngu ngốc đến vậy đâu " - bà nói.

"Bà Amelia không hề ngốc" - mình phản đối –"Hành động của bà ấy rất thông minh là đằng khác. Mục đích của bà là GIÚP ĐỠ người dân Genovia khỏi ách thống trị của tên bạo chúa mà bà hiểu rất

rõ. Hắn ta không những không giúp gì được người dân Genovia, trái lại sẽ chỉ khiến cho nạn dịch và mọi việc trở nên khó khăn hơn mà thôi. Thật tiếc, người ta đã không phát hiện ra tập tài liệu này sớm hơn".

"Con nói không sai" - bố vẫn nhìn chăm chú vào tập tài liệu – "có lẽ người dân Genovia đã không phải chịu nhiều đau khổ đến vậy. Vào hoàn cảnh lúc đó, quyết định của Công chúa Amelia quả đúng là sáng suốt nhất".

"Vì thế" – mình kết luận – "Chúng ta phải công bố tài liệu này với Nghị viện càng sớm càng tốt, để họ có thể lựa chọn ứng cử viện cho chiếc ghế Thủ tướng và cách thức bầu cử cho sớm. Bố, con biết đây là

một cú sốc rất lớn đối với bố. Nhưng nếu con hiểu đúng về người dân Genovia – và con nghĩ là con hiểu được họ - thì chiếc ghế tân Thủ tướng đó không thể thuộc về ai khác, ngoài bố.

"Con thật ngoan" - bố mỉm cười đầy tự hào.

"Thật mà. Trong bản dự luật của bà Amelia không hề nhắc tới việc thành viên hoàng gia không được phép tham gia tranh cử chứ Thủ tướng (nếu muốn). Do đó con nghĩ bố nên ra tranh cử lần này… Con biết mọi so sánh là khập khiễng nhưng có thể nói… con cũng ít nhiều kinh nghiệm với mấy chuyện bầu cử (sau lần chạy đua vào chức Chủ tịch Hội học sinh năm ngoái). Vì thế nếu bố

cần giúp gì, con luôn sẵn sàng ở bên cạnh bố".

"Cháu đang lảm nhảm cái gì thế?" – bà quát lên – "Hai bố con điên hết rồi hả? Thủ tướng cái gì? Không bao giờ có chuyện con trai ta làm Thủ tướng thủ tiếc gì hết! Con trai ta là một hoàng tử, có cần ta nhắc lại cho cháu nhớ không, Amelia?"

"Bà ơi" – mình biết người già thường rất khó thích nghi với những thứ mới – ví dụ như Internet – nhưng rồi từ từ bà cũng sẽ quen thôi – "Cháu biết bố cháu là mọt hoàng tử và bố cháu sẽ mãi mãi là hoàng tử. Chỉ có điều theo như tuyên bố của bà Amelia thì Genovia từ lâu đã không còn chịu sự cai trị của bất cứ Hoàng tử Công

chúa nào cả. Nó thuộc quyền kiểm soát của Nghị viện, mà người đứng đầu là Thủ tướng…"

"Vớ vẩn!" – bà gắt – "Sau ngần ấy bài học làm công chúa với ta mà cháu không thể một lần suy nghĩ cho ra dáng một công chúa một chút sao Amelia?"

"Bà ơi là bà! Cháu vẫn là một công chúa mà. Trên danh nghĩa… Giống như công chúa Aiko của Nhật Bản… Hay Công chúa Beatrice của nước Anh ý ạ. Cả hai nước đó chẳng phải đều theo chế độ quân chủ lập hiến đó sao? Giống Monaco".

"Monaco!" – bà hoảng hốt nhìn sang bố - "Lạy Chúa lòng lành! Philipe! Chúng ta

không thể bị ví như Monaco được! Con bé đang lảm nhảm cái gì thế hả giời!"

"Không có gì đâu mẹ" - bố mím chặt môi nhìn mình. Thường thì đó là dấu hiệu chứng tỏ chuyện sẽ không đi theo hướng mình muốn – "Mẹ không phải lo".

"Con nghĩ là có đấy bố ạ. Cũng nên lo lắng một chút. Bởi đây sẽ là một sự thay đổi lớn! Theo chiều hướng tốt. Chẳng phải vị trí thành viên của Genovia trong Cộng đồng chung Châu u đã từng có lúc bị lung lay vì chuyện chúng ta vẫn duy trì chế độ quân chủ chuyên chế? Bố nhớ vụ mấy con ốc sên không? Do đó, là một nước dân chủ…"

"Lại DN CHỦ!" – bà ôm đầu thốt lên –

"Phillipe! Thế này là sao? Con bé đang nói cái gì thế? Con có còn là Hoàng tử Genovia nữa không đấy?"

"Tất nhiên rồi mẹ"- bố trấn an bà – "Mẹ không việc gì phải cuống lên thế. Sẽ không có gì thay đổi cả. Để con gọi cho mẹ một ly Sidecar…"

Mình biết bố chỉ nói thế để bà yên lặng thôi.

Nhưng nói dối người già như thế là không nên.

"Con lại nghĩ sẽ có rất nhiều thay đổi…"

"Không" - bố lạnh lùng cắt ngang – "Không, Mia ạ. Sẽ không có gì thay đổi cả. Bố đánh giá rất cao việc con đưa cho

bố xem tài liệu đó nhưng bố nghĩ con không hiểu được bản chất thực sự của vấn đề. Bản dự luật này không hề còn hiệu lực."

Mình há hốc mồm ngạc nhiên: "CÁI GÌ CƠ Ạ? Tất nhiên là tính hiệu lực của nó vẫn còn nguyên à, thưa bố. Bà Amelia đã làm đúng theo trình tự của hoàng gia Genovia – đóng dấu, ký tên kèm theo chữ ký xác nhận của người làm chứng! Nếu con học được gì từ những bài học làm công chúa với bà thì chính là điều này đấy bố ạ. Bản dự luật đó hoàn toàn có hiệu lực!"

"Nhưng bà ấy không nhận được bất kỳ sự ủng hộ nào của Nghị viện" - bố vẫn không chịu lùi bước.

"BỞI VÌ CÁC THÀNH VIÊN NGHỊ VIỆN ĐỀU CHẾT HẾT CẢ RỒI!" – mình lý luận – "Hoặc họ trốn ở nhà chăm sóc người thân đang hấp hối. Cả bố cả con đều hiểu rất rõ một nguyên tắc: khi quốc gia bị khủng hoảng - tức là gặp NẠN DỊCH, và người đứng đầu nhà nước lại mắc bệnh hiểm nghèo không còn sống được bao lâu nữa, trong khi ngai vàng có nguy cơ rơi vào một tay bạo chúa – thì Hoàng tử hoặc Công chúa Genovia có quyền ban bố bất kỳ đạo luật nào họ muốn (dựa vào quyền vua chúa của mình)".

Hừm… bố nghĩ sau ba năm mà mình không học được một cái gì từ mấy bài học công chúa đấy? Ngoài việc học xem

dùng thìa dĩa như thế nào cho đúng, mình còn biết được ối thứ.

"Đành là vậy, nhưng cuộc khủng hoảng đó xảy ra từ 400 năm trước rồi con".

"Điều đó không hề làm giảm đi tính hiệu lực của bản dự thảo này".

"Đúng. Nhưng như thế không có nghĩa là chúng ta phải công bố chuyện đó với Nghị viện. Không cần thiết!"

"BỐ NÓI SAO???" - giờ mình có cảm giác giống như Công chúa Leia Organatrong phim Chiến tranh giữa các vì sao: Niềm hi vọng mới, sau khi tiết lộ vị trí căn cứ bí mật của quân nổi loạn (mặc dù chỉ là nói dối) cho Moff Tarkin biết thì bị hắn phản bội, vẫn ra lệnh tấn

công tiêu diệt hành tinh mẹ Alderaan.

"Tất nhiên là chúng ta phải cho họ biết chứ" – mình gào ầm lên – "Bố, Genovia đã sống trong sự dối trá gần 400 năm rồi!"

"Chuyện này dừng ở đây thôi!" - bố với tay thu lại tờ giấy viết tay của bà Amelia, tính nhét nó vào cặp – "Bố đánh giá rất cao nỗ lực của con - đọc được hết nội dung của bản viết cổ này. Nhưng bố nghĩ đây không thể được coi là một văn bản có hiệu lực về mặt pháp lý. Chúng ta đâu cần làm mất thời gian của người dân Genovia và các thành viên Nghị viện. Đây chỉ là hành động bộc phát của một cô gái trẻ đang sống trong sợ hãi, với mong muốn bảo vệ lợi ích cho những

người cũng đã chết từ lâu lắm rồi. Vì thế chúng ta việc gì phải lo lắng về…"

"Bố nghĩ như vậy thật à?" – mình nhoài người chộp lại tờ giấy trên tay bố, trước khi nó bị vứt vào một xó của cái cặp Gucci đắt tiền kia. Hai mắt mình đầm đìa nước mắt. Mình hết kiềm chế nổi rồi. Thật bất công! – "Chỉ vì nó được viết ra bởi một cô gái? Mà lại là một cô gái tuổi TEEN. Do đó nó không được coi là hợp pháp và không đáng lưu tâm ạ?"

Bố nhăn nhó nhìn mình phân trần : "Mia, con cũng biết bố không có ý đó mà".

"Bố có ý thế đây! Nếu bản dự luật này được viết ra bởi một NGƯỜI ĐÀN ÔNG – dù cho đó là Hoàng tử Francesco

– thì có lẽ bố đã trình nó ngay với Nghị viện đấy! Nhưng chỉ vì tác giả của tài liệu này chỉ là một cô gái tuổi teen, trị vì được có 12 ngày trước khi qua đời trong đau đớn và cô độc, nên bố quyết định lờ đi như không có gì xảy ra. Không lẽ tự do của người dân Genovia chẳng có chút ý nghĩa gì với bố sao?"

"Mia" - bố nói đầy vẻ chán chường – "Genovia được đành giá là một trong những nơi có điều kiện sống lý tưởng nhất trên hành tinh này, và người dân Genovia là dân tộc có chỉ số hài lòng cao nhất thế giới. Không ai phải đóng thuế, thời tiết, khí hậu thì thuận lợi. Thử hỏi họ còn đòi hỏi gì hơn nữa nào? Từ khi lên ngôi tời giờ chưa bao giờ bố thấy

một ai đặt câu hỏi về sự tự do ở Genovia cả".

"Tại họ đâu biết mình có cái quyền đó! Vấn đề là tổ tiên của chúng ta đã để lại một di nguyện - một biện pháp bảo vệ người dân của mình. Nhưng người chú của bà Amelia đã không hề biết trân trọng nó. Nếu không thực hiện cái ước nguyện cuối cùng đó của bà Amelia, thì chúng ta có khác gì ông chú tàn nhẫn khi xưa?"

"Mia. Muộn lắm rồi. Bố phải về đây. Mai chúng ta sẽ thảo luận tiếp về chuyện này, ok?" - bố vươn vai đứng dậy – "Nếu con vẫn chưa nghĩ được thông".

Hay thật! Bố lại đang nghĩ mình mắc

chứng bệnh gì mới của con gái tuổi mới lớn đây chứ! Chắc hẳn bố cho rằng vì nó mà mình phải đi điều trị tâm lý và cũng vì nó mà Công chúa Amelia mới viết ra cái bản dự thảo "trẻ con" kia.

Bà thì khỏi nói! Có bao giờ bà quan tâm thông cảm với ai đâu, nói gì để tâm tới một người đã chết ngoéo từ 400 năm trước.

Có một điều trái khoáy là bà luôn đi rao giảng đấu tranh đòi quyền bình đẳng với nam giới nhưng lại không chịu thừa nhận mình là người theo thuyết nam nữ bình quyền. Bởi vì theo bà, như thế là thiếu "nữ tính"!

Sau khi bố về, bà quay sang cảnh báo:

"Amelia, ta không hiểu lắm chuyện vừa xảy ra. Nhưng ta đã nói cháu đừng có lớ xớ gần cái quyển nhật ký cũ rích đó rồi cơ mà? Nào, giờ thì nói ta nghe… cháu đã chuẩn bị sẵn sàng cho bài phát biểu tối mai chưa? Người đã đưa váy của cháu đến chỗ ta rồi. Nên ta nghĩ tốt nhất ngày mai cháu từ trường đến thẳng đây mà thay đồ!"

"Cháu không thể. Cháu còn có cuộc hẹn với bác sỹ tâm lý" – mình buột miệng.

Bà sững người mất vài giây – mình cứ tưởng bố ít nhiều cũng phải kể sơ sơ cho bà nghe về bác sỹ Knutz rồi cơ đấy. Ai dè… chưa một lời luôn! - rồi đủng đỉnh nói: "Thế thì sau đó vậy".

!!!!!

Bà biết mình phải đi điều trị tâm lý mà vẫn thản nhiên như không bảo mình ghé qua chỗ bà để thay đồ đi dự tiệc, SAU KHI GẶP BÁC SỸ VỀ. Không một lời hỏi han, lo lắng nào luôn! Tất cả những gì bà quan tâm bây giờ là: trở thành thành viên của hội Domina Rei.

Thất vọng về bà và bố quá thôi!

Mình mang cái tâm trạng bực tức đó về nhà, thẳng vào phòng, và đóng cửa lại.

Mẹ và thầy G không hề ý kiến gì sất. Bởi cả hai còn mải dán mắt vào TV.

TRONG PHÒNG NGỦ của họ. Còn TV phòng mình lại bị tước đoạt hết sức tàn

nhẫn!

Mình đã định vào phòng kể cho họ nghe - thực ra là mẹ - về chuyện vừa xảy ra. Nhưng đảm bảo mẹ sẽ nhảy tưng tưng lên sau khi nghe tin đó cho mà coi. Làm sao mẹ chịu để yên chuyện hai mẹ con nhà bạn trai cũ (tức bà và bố của con gái mẹ) đang tước đoạt cái quyền cơ bản nhất của một con người (nhất là khi người đó chỉ là một cô gái tuổi teen). Không biết chừng mẹ sẽ tụ tập mọi người biểu tình trước cổng Đại sứ quán Genovia mất. Và nếu biện pháp đó vẫn không có tác dụng, có lẽ mẹ sẽ túm cổ bố lắc cho tới khi bố chịu tỉnh mới thôi (mẹ đã mặc lại bộ võ phục đai nâu của mẹ rồi).

Nhưng…

Đó không phải là điều mình mong muốn.

Thứ nhất, bạo lực gia đình không bao giờ giải quyết được vấn đề.

Thứ hai, Mình không muốn MẸ giải quyết các vấn đề đó. Chỉ cần mẹ tư vấn cho mình làm là đủ. TỰ MÌNH.

Không thể tin nổi cuộc đời mình lại ra nông nỗi này!

Tại sao những chuyện hoang đường như thế lại có thể xảy ra cơ chứ???

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, giờ tiếng Anh

Mia, cậu không sao chứ? Trông cậu lờ đà lờ đờ, bị mất ngủ đêm qua à?!

Ừ, mình chẳng ngủ được tí nào.

Tại sao????? Ôi không… hay có chuyện gì xảy ra với anh J.P? Hay anh MICHAEL???

Không đâu, Tina. Tin hay không thì tùy cậu nhưng chuyện này không liên quan tới anh nào cả. Mà là bố mình.

Lại chuyện cậu phải học chăm chỉ hơn để có thể vào được một trong mấy trường Ivy League, nếu không muốn có kết cục như bà chị họ của cậu – Công chúa Stephanie, lấy một diễn viên xiếc? Mình chỉ muốn nói… HẦU NHƯ chẳng ai vào được mấy trường của Ivy League đâu. Và cũng có rất ít người kết hôn với các diễn viên nhào lộn. Do đó cậu chẳng phải lo lắng quá làm gì.

Không. Chuyện này còn tồi tệ hơn thế nhiều .

Ôi Chúa ơi, hay bố cậu phát hiện ra vụ cậu định trao tặng Món Quá Quý Giá cho anh Michael???? Nhưng bị anh ý từ chối????

Một chuyện quan trọng hơn gấp ngàn lần…

Còn quan trọng hơn Món Quà Quý Giá ư? Chuyện gì thế??????????

Là…

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.
Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Mình sẽ không chuyền thư trong lớp nữa.

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, giờ ăn trưa, tại cầu thang tầng 3

Mình không biết phải viết gì nữa. Nước mắt đã làm mờ tịt các dòng kẻ bên dưới và nhòe nhoẹt cả chữ nghĩa bên trên.

Không thể tưởng tượng nổi cậu ấy có thể NÓI RA câu đó.

Chứ đừng nói đến việc cậu ấy nỡ LÀM VẬY với mình.

Mình thậm chí không biết bản thân đang nghĩ gì nữa.

Chuyện này còn TỆ HƠN cả chuyện vừa bị bạn trai lâu năm đá viu. Hay chuyện bị bạn trai cũ của cô bạn thân tỏ tình. Hay chuyện kẻ thù trước đây giờ lại là bạn ăn trưa cùng bàn với mình. Tệ hơn chuyện mình gần như chắc chắn sẽ trượt môn Chuẩn bị cho Toán tích phân.

Bố đang tìm mọi cách che giấu người dân Genovia về cơ hội biến Genovia trở thành một đất nước dân chủ.

Chỉ một người có thể nói cho mình biết mình cần phải làm gì trong tình huống

này (chứ không như mẹ, sẽ tìm mọi cách xử lý mọi chuyện theo cách riêng của mẹ).

Nhưng người đó hiện không nói chuyện với mình.

Mặc dù biết mình đã rất hy vọng bọn mình có thể bỏ qua mọi chuyện và trở lại như xưa.

Mình cần phải nói chuyện với Lilly. Bởi chỉ có cậu ấy mới biết mình cần phải làm gì.

Nếu mình đến thẳng trước mặt cậu ấy và kể ra mọi chuyện, chẳng nhẽ cậu ấy lại không trả lời? Bởi những gì bà và bố đang làm cực kỳ bất công với người dân Genovia, người ngay thẳng như Lilly làm

sao chịu ngồi yên mà không làm gì? Cậu ấy là LILLY cơ mà! Không bao giờ chịu đứng nhìn sự bất công xảy ra. Cậu ấy sẽ PHẢI nói gì đó!

Kiểu như: "Cậu ĐÙA mình đấy hả? Mia, cậu phải…"

Và rồi cậu ấy sẽ nói cho mình cần phải làm gì.

Chỉ cần Lilly nói chuyện với mình thôi, mình sẽ không còn có cảm giác như trượt sâu xuống bể chứa nước nhà ông ngoại nữa.

Có thể bọn mình sẽ không bao giờ trở lại thành bạn thân như xưa.

Nhưng Lilly sẽ không đời nào chịu đứng

nhìn cả một quốc gia bị lừa dối, đúng không? Giống như cái quan điểm chống lại chế độ quân chủ trước giờ của cậu ý.

Lý luận của mình khi ấy là vậy đấy! Vì thế vừa vào căng-tin, mình tới thẳng chỗ Lilly đang ngồi.

Mình cứ đi phăm phăm tới trước mặt cậu ấy, dù không hề biết bước tiếp theo sẽ phải làm gì. Kenny đang bị đình chỉ, Perin có hẹn với bác sỹ da liễu, Lingsu thì đang dở sáng tác trong phòng tranh, chỉ có mình Lilly ngồi đó với khay thức ăn.

"Lilly, mình nói chuyện với cậu một phút được không?"

Đáng ra mình không nên tiếp cận cậu ấy

ở giữa chốn đông người như thế này! Đáng lẽ ra mình nên đợi cậu ấy trong phòng vệ sinh nữ, vì Lilly luôn luôn vào đó rửa tay sau khi ăn xong. Mình sẽ có thể nói chuyện riêng với cậu ấy và nếu có bất kỳ phản ứng thái quá nào thì cũng không có ai nhìn thấy hay nghe thấy, ngoài mình và mấy đứa học sinh mới.

Nhưng mình đã NGU NGỐC tiến thẳng tới chỗ Lilly, trước mắt mọi người: "Lilly, mình biết cậu không muốn nói chuyện với mình, nhưng mình thực sự rất cần sự giúp đỡ của cậu. Một điều cực kỳ khủng khiếp vừa xảy ra: Gần 400 năm trước, tổ tiên của mình đã ký sắc lệnh biến Genovia thành một nước quân chủ lập hiến, nhưng không ai phát hiện sắc

lệnh đó… cho tới mấy hôm trước. Nhưng khi mình đưa nó cho bố mình xem, ông đã gạt phắt đi, chỉ vì nó được viết ra bởi một cô gái tuổi teen trị vì được có 12 ngày, trước khi bị Thần Chết gọi đi. Mặc dù mình đã vận động bố ra tranh cử vào chức Thủ tướng (chắc chắn mọi người sẽ bỏ phiếu cho bố) nhưng ông vẫn không muốn mất đi vị trí độc tôn hiện nay. Thật bất công đúng không? Nhưng mình không biết mình nên giải quyết vụ này ra sao nữa. Cậu thông minh như vậy nên mình nghĩ có lẽ cậu sẽ có thể giúp mình…"

Lilly ngước lên từ đĩa sa-lát, một sắc mặt lạnh lùng và vô cùng độc địa: "Tại sao cậu đi nói chuyện với tôi làm gì?"

Câu đó chẳng khác nào một cái tát vào

mặt mình. Đáng ra mình nên đứng dậy và bỏ đi chỗ khác ngay lúc đó!

Nhưng lại một lần nữa, mình đã ngu ngốc ngồi trơ ra đó. Bởi vì… mình cũng không biết nữa. Cả hai bọn mình đã trải qua nhiều chuyện cùng nhau. Mình đã cho rằng có lẽ tại cậu ấy chưa nghe rõ câu chuyện của mình.

"Mình vừa nói rồi đó. Mình cần cậu giúp, Lilly. Mấy chuyện giận dỗi này thật trẻ con!"

Cậu ấy vẫn chỉ nhìn mình chằm chằm.

"OK, nếu cậu muốn tiếp tục ghét mình thì cứ việc. Nhưng còn số phận của người dân Genovia thì sao? Họ đâu làm gì có lỗi với cậu đâu – và mình cũng thế.

Nhưng thôi, bỏ qua. Cậu không nghĩ là người dân Genovia xứng đáng được tự do lựa chọn người lãnh đạo của họ hay sao? Lilly, họ cần cậu! Mình cần cậu giúp mình tìm cách…"

"ÔI. CHÚA. ƠI."

Lilly đứng phắt dậy ở từ "ÔI", giơ nắm đấm lên ở từ "CHÚA" và đấm thật mạnh xuống bàn ở từ "ƠI".

Tiếng động đó to đến mức tất cả mọi người trong căng-tin lúc đó quay phắt đầu lại xem chuyện gì đang xảy ra.

"Không thể tin nổi!" – Lilly kêu ầm lên – "Thật không còn gì để nói với cậu! Đầu tiên cậu làm tan vỡ trái tim anh trai tôi. Sau đó cậu cướp bạn trai của tôi. Giờ lại

muốn tôi giúp đỡ cái gia đình bất bình thường của cậu sao?"

m lượng của cô nàng tăng lên theo từng từ và đến câu cuối cùng thì đúng là cậu ta đang hét vào mặt mình chứ không phải chỉ cao giọng nữa.

Mình sốc quá không biết phải làm gì ngoài việc giàn giụa nước mắt, chết trân nhìn cô bạn thân đang hóa thân thành một loài quái vật độc ác trước mặt.

Nhờ vậy mà mình không phải chứng kiến cảnh hàng chục con mắt hiếu kì đang quay ra nhìn hai đứa mình.

Cả căng-tin im lặng như tờ, không ai nói câu nào, không một tiếng dao dĩa leng keng. Mọi người còn đang mải theo dõi

cuộc khẩu chiến giữa hai người từng-là-bạn-thân-nhất-đời-của-nhau.

"Lilly" – mình thì thào – "Cậu biết mình không hề làm tan vỡ trái tim Michael. Chính anh ấy là người làm tan vỡ trái tim mình. Và mình cũng không cướp bạn trai của cậu…"

"Hãy để dành lời thanh minh đó cho tờ New York Post" – Lilly rít lên – "Không bao giờ là lỗi của cậu cả, nhỉ? Cậu lúc nào chẳng luôn tỏ ra là nạn nhân mọi chuyện, không phải sao, Mia? Nhìn lại đi! Giờ LANA WEINBERGER là bạn thân của cậu còn gì! Sướng nhé? Cậu ngu si tới độ không nhận ra nó cũng chỉ đang lợi dụng cậu thôi hả? Tôi từng là người bạn tốt duy nhất của cậu, và hãy nhìn xem

cậu đã đối xử với tôi như thế nào!"

Hình ảnh Lilly trước mặt mình giờ đã nhòe đi không còn ra hình dạng gì nữa, bởi nước mắt mình đang tuôn ra như mưa. Nhưng mình vẫn có thể cảm nhận rất rõ nỗi tức giận trong giọng nói của cậu ấy.

"Cậu biết không?" – Lilly mỉa mai, giọng vẫn đủ to để đánh thức cả người chết sống dậy – "Cậu nói đúng. Cậu không hề làm tan vỡ trái tim của Michael. Anh ấy đã chán ngấy với những lời than vãn không ngừng và sự vô dụng của cậu, không bao giờ biết phải làm gì với các vấn đề của mình. Anh ấy chỉ mong sớm thoát khỏi cậu càng nhanh càng tốt! Giá mà tôi cũng may mắn được như anh ấy!

Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ miễn có thể cách xa cậu hàng ngàn dặm như Michael! Ít ra tôi cũng có trang web đó để an ủi! Có lẽ cậu cũng đã xem qua rồi đấy! Nếu chưa, để tôi cho đường link URL – đó là TOIGHETMIATHERMOPOLIS.COM !"

Sau đó Lilly quay lưng bỏ ra khỏi căng-tin.

Mình đoán vậy. Bởi vì mình còn đang bận khóc tức tưởi, không còn nhìn thấy gì xung quanh nữa. Như thể cả cái thác Niagara đang đổ trào trước mắt mình vậy.

Vì thế mình không nhận ra Tina, Boris,

J.P, Shameeka, Lana, và Trisha đã chạy ra chỗ mình từ lúc nào, cho tới khi bọn họ vỗ vai an ủi mình : Đừng nghĩ ngợi quá, Mia ạ. Cậu ấy không có ý vậy đâu", và "Cô ta chỉ đang ghen tỵ với cậu thôi. Cô ta lúc nào chả thế", "Không ai lợi dụng cậu cả, Mia ạ. Vì nói thật là mình chẳng cần gì từ cậu cả" (câu cuối cùng này là của Lana, và chưa bao giờ cậu ấy có vẻ thành thật đến như thế).

Mình biết họ chỉ đang cố an ủi mình và muốn mình cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Nhưng quá muộn rồi. Những lời cay nghiệt của Lilly dành cho mình trước mặt toàn thể bạn bè đã khiến mình vỡ choang ra làm nghìn mảnh. Đau nhất là chủ nhân của trang web kia lại chính là cậu ấy chứ

không phải ai khác.

Mình đã lờ mờ đoán ra được điều đó.

Nhưng cái cách cậu ấy thừa nhận một cách tự hào như vậy thật…

Mình chỉ muốn ra khỏi đây. Mặc dù điều đó khiến mình trở thành một người giống Lilly đã nói - nạn nhân hay than vãn. Nhưng lúc này mình cần phải ở một mình.

Vì thế mà mình đang ngồi trên cái cầu thang tầng ba này, nơi không ai bén mảng tới…

Ngoài Lilly và mình, mỗi khi có chuyện buồn.

Chú Lars đứng cạnh ở dưới chân cầu

thang để không ai có thể làm phiền mình. Chú ý có vẻ rất lo lắng cho mình: "Công chúa, có cần tôi gọi mẹ cô tới không?"

"Không cần đâu ạ. Cám ơn chú."

"OK, thế tôi gọi bố cô nhé?"

"KHÔNG!"

Chú ý có vẻ hơi giật mình trước phản ứng vừa rồi của mình khi nhắc tới bố. Mình đang lo chú ý sẽ đề nghị gọi bác sỹ Knutz.

Nhưng may là không! Chú Lars chỉ gật đầu và nói: "Được rồi. Nếu cô chắc chắn…"

Mình có bao giờ chắc chắn được điều gì đâu cơ chứ???

"Cháu muốn yên tĩnh một mình vài phút rồi sẽ xuống".

Nãy giờ mình ngồi đây đã được 15 phút, vậy mà nước mắt vẫn chưa ngừng chảy. Sao cậu ấy có thể nói ra những lời dã man như vậy? Sau ngần ấy thời gian ở bên nhau? Sao cậu ấy có thể VIẾT RA những điều cay nghiệt đến vậy trên trang web của mình? Sao cậu ấy có thể buộc tội mình với những tội danh mình không hề phạm phải? Sao cậu ấy có thể… tàn nhẫn tới mức ấy?

Ôi không!!! Mình nghe thấy có tiếng bước chân. Chú Lars để cho ai đó lên đây! TẠI SAO CHỨ??? TẠI SAO, CHÚ LARS????? Chẳng phải cháu đã nói với chú…

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, giờ NK&TN

Ôi Chúa ơi! Chuyện này thật…

Ngẫu nhiên.

Thật! Mình không biết phải gọi nó bằng từ nào khác.

Chẳng trách cô Martinez vẫn luôn nói mình sẽ khó trở thành một nhà văn hay nhà báo tự do nào.

Nhưng mình đúng là không biết dùng từ gì khác ngoài từ NGẪU NHIÊN.

Mà chú Lars NGHĨ GÌ thế không biết? Mình đã nói không để ai lên đây. Ngoài hiệu trưởng Gupta hay giáo viên trong trường, HIỂN NHIÊN RỒI!

Vậy tại sao Boris lại vượt qua được?

Đúng thế đấy, vừa nghe thấy tiếng chân bước lên cầu thang mình vội ngẩng mặt lên và thấy Boris đang thở hổn hển trước mắt. Hình như cậu ấy đã chạy đi tìm mình rất lâu.

Trong một giây mình sợ đến vãi linh hồn, vì tưởng rằng cậu ấy cũng sẽ thổ lộ lời yêu mình (chẳng nhẽ vòng một nâng cấp lên cỡ 36C lại có tác dụng đến thế?)

Thật may là không phải! "Cậu đây rồi. Mình tìm cậu mãi. Mình không được phép nói ra điều này nhưng mình vẫn phải nói. Điều đó là không đúng!"

"Cái gì không đúng hả Boris?" – mình bối rối hỏi lại.

"Những gì Lilly vừa nói" – Boris thở

hồng hộc – "Về chuyện Michael chán ngán cậu. Mình không thể nói tại sao mình biết nhưng mình chắc chắn đấy."

Mình mỉm cười với Boris, trong khi trong lòng vẫn vô cùng đau khổ và tuyệt vọng. Tina thật may mắn! Cậu ấy có người bạn trai phải nói là tuyệt vời nhất trên thế giới này!!!

May mắn hơn nữa là cậu ấy nhận thức rõ được điều đó!

"Cám ơn cậu Boris!" – mình lấy tay áo quệt nước mắt – "Cậu thật tốt!"

"Mình không phải chỉ vì muốn an ủi cậu mà nói vậy đâu" – Boris quả quyết, trong khi vẫn đang thở hổn hển sau khi chạy khắp nơi tìm mình – "Mình nói thật đấy.

Cậu nên trả lời lại email của anh ấy, Mia ạ."

Mình trợn tròn mắt nhìn Boris, càng bối rối hơn: "C-cái gì cơ? Trả lời thư ai?"

"Michael! Anh ấy đã viết email cho cậu, đúng không?"

"Ờ" – mình gật đầu như một cái máy – "Nhưng sao cậu…"

"Cậu nên viết lại cho anh ý" – Boris khuyên – "Hai người chia tay nhau không có nghĩa không thể làm bạn. Không phải đó là điều cậu và anh Michael đã đồng ý với nhau hay sao? Rằng hai người sẽ mãi là bạn tốt của nhau?"

"Ừ" – mình vẫn chưa hết bàng hoàng –

"Nhưng mà này, Boris, sao cậu biết anh ấy email cho mình? Tina kể cho cậu nghe sao?"

Boris ngập ngừng một lúc rồi gật đầu: "Ừ. Đúng vậy. Tina đã kể cho mình nghe."

"À, ra vậy" – mình nói – "Boris, mình không thể email lại cho anh Michael. Chỉ là… mình chưa sẵn sàng làm bạn với anh ấy. Mình vẫn chưa quen được với ý nghĩ không còn được làm bạn gái của anh ấy nữa. Mình khó chịu lắm…"

"Mình nghĩ là mình hiểu cậu đang nghĩ gì. Nhưng… ngay khi cậu cảm thấy đã sẵn sàng, hãy viết email lại cho anh ý nhé. Để Michael không nghĩ là cậu ghét

anh ý. Hay cậu đã quên anh ý."

Làm sao CHUYỆN ĐÓ có thể xảy ra cơ chứ!!!

Mình hứa với Boris là mình sẽ viết email cho Michael ngay khi tâm trạng mình đã bình ổn trở lại.

Và rồi Boris làm một việc hào hiệp nhất mà mình từng biết. Cậu ấy tình nguyện hộ tống mình quay trở lại lớp học (sau khi mình đã hết khóc, chải lại đầu tóc, lau hết chỗ mascara nhòe nhoẹt trên mắt).

Ba chú cháu quay lại lớp NK và TN cùng với nhau (muộn).

Nhưng cũng không sao vì cả cô Hill và Lilly đều không có mặt trong lớp.

Chắc Lilly trốn học để đi gặp Kenny ở đâu đó. Họ chẳng khác nào cặp đôi Courtney Love và Kurt Cobain đời thường, trừ vụ ma túy. Lilly chỉ cần hút thuốc lá, xăm trổ lem nhem nữa là ra cô nàng ngổ ngáo, ngang tàng kia.

Sau khi chắc chắn là mình đã ổn, Boris đi vào phòng đựng đồ và kéo một bản nhạc Chopin yêu thích của mình.

Rõ ràng cậu ý cố tình làm vậy để cho mình vui. Boris thật biết quan tâm đến người khác.

Tina quả là một cô gái may mắn!

Giá như mình có thể được như cậu ấy, một ngày không xa.

Hoặc có lẽ may mắn của mình với con trai chỉ dừng lại ở đó thôi! Mình đã từng có cơ hội nhưng lại tự mình đánh mất nó.

Hy vọng không phải như vậy!

Nhưng nếu điều đó là sự thật thì ít nhất mình cũng từng có một khoảng thời gian hạnh phúc!!!

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, phòng chờ ở phòng khám của bác sỹ Knutz

Lana và Trisha nhất quyết đòi dắt mình đi làm móng, sau vụ "bạo hành tinh thần" mà Lilly đã làm với mình ở căng-tin trưa nay.

Vì thế thay vì chơi trò ném bóng ở tiết 6, mình cùng hai cô bạn mới đi làm móng,

sơn móng tay móng chân đỏ chót – bà mà thấy chắc sẽ nhảy dựng lên cho coi.

Đó cũng là lý do tại sao mình chọn cái màu chói lóa đó.

Nhưng sau 45 phút chăm sóc cắt tỉa móng tay móng chân, mình vẫn không cảm thấy khá hơn là mấy. Mặc dù mình biết Lana và Trisha chỉ muốn mình vui lên một chút.

Vấn đề là dạo gần đây cuộc đời mình có quá nhiều thăng trầm, một buổi mát-xa (và sơn móng) chân tay đơn giản thế này làm sao đủ để chữa lành những vết thương đó.

Ôi, đến lượt mình rồi.

Không một ai, kể cả bác sỹ Knutz có thể chuẩn bị đủ tinh thần cho mình để đối mặt với những thảm họa của cuộc đời này.

Thứ Sáu,ngày 24 tháng 9, trên xe limo tới khách sạn Bốn Mùa

Mình trút hết nỗi lòng với bác sỹ cao bồi Knutz để rồi nhận được câu trả lời ráo hoảnh: "Ơ, Genovia đã có thủ tướng rồi cơ mà".

"Không hề ạ" – mình lắc đầu quầy quậy.

"Có mà" – bác Knutz nói như đúng rồi – "Bác đã xem bộ phim làm về cuộc đời cháu, như lời cháu giới thiệu. Và bác nhớ rất rõ…"

"Hầu như có chi tiết nào trong đó là thật đâu bác. Họ tự phóng tác ra đấy. Bởi như thế mới bán được vé. Làm như cuộc đời cháu vẫn chưa đủ bi kịch ý."

"À, bác hiểu rồi" – bác Knutz trầm ngâm mất một lúc – "Cháu biết không, mấy chuyện này khiến bác nhớ tới con ngựa ở nông trại nhà bác…"

Mình gần như nhảy bổ ra khỏi ghế, gắt lên: "BÁC ĐỪNG KỂ CHUYỆN CON NGỰA DUSTY NỮAAAA ĐƯỢC KHÔNG Ạ! CHÁU ĐÃ NGHE QUÁ ĐỦ VỀ NÓ RỒI!"

Bác Knutz giật nảy mình xua tay: "Không, không liên quan gì tới con Dusty đâu. Con Pancho cơ".

"Thế bác có bao nhiêu con ngựa cả thảy?"

"Cỡ vài chục" – bác Knutz khoe – "Nhưng cái bác muốn nói ở đây là Pancho rất dễ bị dụ. Cứ ai dắt nó ra khỏi chuồng và thắng yên cho nó là y như rằng Pancho yêu ngay người đó. Nó sẽ dụi đầu vào họ, nhõng nhẽo như một chú mèo cưng và đi theo họ khắp nơi… ngay cả khi họ đối xử với nó chẳng ra làm sao. Pancho luôn thèm khát sự quan tâm của tất cả mọi người…"

"OK" – mình cắt ngang lời bác sỹ Knutz – "Cháu hiểu rồi. Pancho có vấn đề về lòng tự trọng. Giống như cháu. Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới việc bố cháu che giấu sự thật về Bản tuyên ngôn

nhân quyền của Công chúa Amelia?"

"Ừ, không liên quan gì tới bố cháu. Nhưng lại liên quan tới việc cháu không làm gì để ngăn bố mình."

"Cháu thì làm gì được chứ?" – mình phẫn nộ thốt lên.

"Cái đó thì cháu phải tự suy nghĩ" – bác Knutz vẫn từ tốn nói.

Câu nói đó khiến mình thật sự nổi giận.

"Ngày đầu tiên khi cháu tới đây chính bác đã nói cách duy nhất để cháu thoát khỏi cái hố sâu của sự trầm cảm chính là tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác. Cháu đang làm đúng như lời dạy bảo của bác luôn! Giờ bác lại nói cháu phải tự

tìm cách?" – mình tức quá hét ầm ỹ lên.

Vậy mà bác Knutz vẫn bình thản ngồi đánh giá bệnh của mình phía bàn giấy.

"Hãy ngẫm nghĩ lại những gì cháu kể với bác. Khi người cháu yêu nói chỉ muốn làm bạn, cháu đã không làm gì để cứu vãn tình thế. Khi cô bạn gái thân nhất làm bẽ mặt cháu trước toàn trường, cháu cũng không làm gì cả. Khi bố cháu tuyên bố sẽ không làm theo di nguyện của tổ tiên, lại một lần nữa cháu lựa chọn biện pháp làm thinh. Ngày đầu tiên bác cháu ta gặp nhau bác đã nói: không ai có thể giúp cháu trừ phi cháu tự giúp bản thân mình. Cháu sẽ không bao giờ có thể thay đổi được điều gì nếu mỗi ngày cháu không làm một điều gì đó…"

"…khiến cháu phải lo sợ" – mình đế vào luôn – "CHÁU BIẾT RỒI! Nhưng cái chính là phải làm thế nào? Cháu biết làm gì bây giờ?"

"Chuyện cháu phải làm gì không quan trọng, Mia ạ" – bác Knutz có vẻ như đang mất dần kiên nhẫn với mình - "Vấn đề là cháu muốn làm gì?"

"Cháu muốn… Cháu muốn… Cháu muốn…làm việc đúng đắn!" – mình ấp úng một lúc mới nói được thành lời.

"Đó chính là điều bác đang cố nói cho cháu hiểu" – bác Knutz nói – "Nếu cháu muốn làm việc đúng đắn, thì đừng có giống con Pancho. Hãy làm điều mà Công chúa Amelia sẽ làm!"

BÁC Ý MUỐN NÓI GÌ THẾ KHÔNG BIẾT???

Trước khi mình kịp định thần hiểu ra ý tứ của bác Knutz thì bác ấy đã nói tiếp: "Ồ, nhìn kìa. Thời gian đã hết. Phải công nhận là buổi trò chuyện hôm nay rất thú vị. Tuần tới bác muốn gặp cả hai bố con cháu vì bác e là hai người có vài điều cần thảo luận với nhau. À, nhớ mời cả bà cháu đi cùng nhé. Phải công nhận bà cháu trông thật quý phái! Bác đã ngắm ảnh của bà trên Google".

"Dạ??" – mình ú ớ - "Bác nói gì cơ ạ? Làm sao cháu có thể làm điều Công chúa Amelia sẽ làm? Bà ấy chẳng phải đã thất bại còn gì ạ? Có ai thèm đoái hoài gì tới bản Tuyên ngôn về nhân quyền của bà?

Không một ai, ngoài cháu!".

"Chào cháu!" – bác Knutz kéo ghế đứng dậy.

Và đuổi khéo mình đi.

Thật hết biết! Bố nhờ ông ấy để giúp đỡ mình với các vấn đề khiến mình đau đầu. Nhưng thử xem ông ấy đã làm được gì? Ngoài việc đẩy trách nhiệm sang cho mình, bắt mình phải tự nghĩ ra cách giải quyết các vấn đề của bản thân.

Có Chúa mới biết mình phải làm gì với vụ Tuyên ngôn của bà Amelia! Mình đã đưa cho bố xem để rồi nhận lại cái phủi tay của ông. Mình còn biết làm gì nữa đây?

Điều tệ nhất là bác sỹ Knutz đã có kết quả thử máu của mình từ văn phòng của bác sỹ Fung. Kết quả ư? Bình thường. Mình hoàn toàn chẳng bị làm sao cả. Còn khỏe hơn mức bình thường nữa là đằng khác! Mình đã hy vọng vụ ăn thịt sẽ khiến nồng độ cholesterol của mình tăng vọt lên mức báo động để lý giải cho tình trạng trầm cảm hiện nay của mình.

Nhưng nồng độ cholesterol của mình phải nói là cực ổn! Mọi thứ đều bình thường. Mình khỏe như ngựa vậy!

Ối, nhiễm bệnh "ngựa" của bác Knutz mất rồi!

Ơn Chúa, tới nơi rồi. Không tin nổi mình sắp phải tham dự cái buổi từ thiện ngớ

ngẩn này của hội Domine Rei.

Hy vọng tối nay người ta cho bà gia nhập hội để bà không còn thời gian cằn nhằn mái tóc của mình nữa.

Pancho ư? Sao tự dưng lại đem chuyện con ngựa PANCHO ra kể cho mình nghe nhỉ ???

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, 9 giờ tối, trong phòng vệ sinh nữ, khách sạn Waldori Astoria

Bà ghét màu móng tay mới của mình.

Bà làm như thể việc mình sơn màu móng đó sẽ giết chết mọi cơ may được gia nhập cái CLB kia của bà không bằng. Xem ra cái vụ móng tay này còn khiến bà

buồn bực hơn cả việc hàng trăm năm nay gia tộc mình đang sống trong sự lừa dối. Đó cũng là điều mình đề cập tới đầu tiên, ngay khi vừa bước vào phòng.

"Bà !" – mình nói – "Bà không thể đồng tình với bố cháu về quyết định bỏ qua di nguyện cuối cùng của Công chúa Amelia Virginie được".

Bà đảo tròn hai mắt, ngán ngẩm thốt lên: "Ôi giời ơi, lại chuyện đó! Bố cháu ĐÃ HỨA với ta là sang tới hôm nay thì cháu sẽ quên hết mọi chuyện cơ mà".

Hèn gì cả ngày hôm nay bố không buồn trả lời điện thoại của mình. Bố đang chơi trò im lặng với mình, giống như Lilly.

Nói đúng hơn là giống như Lilly, trước

khi nổi cơn tam bành chiều hôm nay.

"Thành thật mà nói, Amelia" – bà hạ giọng – "Cháu không thể yêu cầu mọi người thay đổi cuộc sống của mình chỉ vì cái ý thích bất chợt của cô công chúa trẻ đã từ giã cõi đời từ 400 năm trước, đúng không ?"

"Bà Amelia không thể thảo ra bản Tuyên ngôn nhân quyền trong một lúc bất chợt. Và cuộc sống của chúng ta cũng sẽ không bị thay đổi" – mình vẫn khăng khăng bảo vệ ý kiến của mình – "Chúng ta sẽ vẫn sống như trước đây. Chỉ có điều chúng ta sẽ không thực sự CAI TRỊ đất nước nữa. Chúng ta sẽ để cho NGƯỜI DN làm chủ - hay ít nhất là LỰA CHỌN người lãnh đạo họ MUỐN. Mà không phải hỏi cũng

biết người đó gần như chắc chắn sẽ là bố cháu".

"Nhưng nhỡ KHÔNG PHẢI thì sao?" – bà vặc lại – "Chúng ta sẽ sống ở đâu?"

"Ơ… thì chúng ta sẽ vẫn sống trong cung như trước chứ sao ạ…"

"Không hề nhá" – bà lạnh lùng gạt đi – "Cung điện sẽ biến thành nơi ở của Thủ tướng đương nhiệm – dù là bố cháu hay bất cứ ai. Cháu nghĩ ta sẽ chịu đứng yên nhìn một tay CHÍNH TRỊ GIA nào đó sống trong cung điện xinh đẹp của ta sao? Nhỡ đâu hắn sẽ cho trải thảm khắp cung điện thì sao? Lại còn MÀU BE nữa ?"

Ôi trời ơi!

"Bà ơi là bà ! Tân Thủ tướng sẽ sống ở đâu đó.. đâu đó không phải cung điện. Chúng ta sẽ vẫn là người của hoàng gia, sẽ vẫn sống trong cung điện của mình và tiếp tục hoàn thành mọi nghĩa vụ của mình… NGOÀI CHUYỆN CAI TRỊ".

"Cháu đừng mong bố cháu chấp nhận ĐIỀU ĐÓ. Hãy quên chuyện này đi! Mà này, móng tay ĐỎ là sao? Cháu có nhìn thấy đầu ta bốc khói rồi không, Amelia?"

Mình biết buổi tối nay rất quan trọng đối với bà. Phải nhìn cái cách bà tự mãn khi thấy bà Trevanni trầm trồ tán dương mình: "Công chúa Amelia đây sao? Ôi Chúa ơi! So với lần trước gặp, cháu khác quá đi thôi!"

"Đúng thế" – bà vênh mặt lên, dè bỉu nhìn qua chị Bella Trevanni (hay nói đúng hơn là Công chúa René) đang vác cái bụng to phềnh – "Cháu gái bà cũng vậy".

"Cháu nó cũng sắp đến ngày ở cữ rồi" – bà Trevanni hồ hởi khoe.

"Mọi người đã biết chưa nhỉ? Là bé gái" - chị Bella hạnh phúc nói.

Cả bà và mình quay qua chúc mừng chị ý. Trông chị Bella tràn ngập hạnh phúc, giống như bao bà mẹ trẻ khác.

Thật đáng đời René! Thân là một tay sát gái, giờ sắp phải làm cha của một bé gái. Cứ chờ tới lúc con gái anh ấy bắt đầu hẹn hò sẽ hiểu tâm trạng của các ông bố

có con gái đã từng bị anh ấy phỉnh nịnh là thế nào.

Nhưng bà Trevanni không phải là người duy nhất bà mình muốn gây ấn tượng với. Tất cả những người phụ nữ thành đạt nhất của cái thành phố New York này đang tụ họp tại đây. Không người đàn ông nào được phép tham gia các hoạt động của hội Domina Rei, ngoại trừ buổi dạ tiệc hàng năm. Mình vừa thấy bà Gloria Vanderbilt đang uốn éo thoa son dưỡng môi bên chậu cây cọ.

Còn cựu ngoại trưởng Mỹ Madeleine Albright thì hớt hải chỉnh lại váy ở buồng kế bên.

Giờ thì mình đã hiểu tại sao bà lại lo

lắng đến thế trước khi tới đây. Họ đều là những người phụ nữ đầy quyền lực – và quyến rũ. Mẹ của Lana Weinberger tỏ ra rất vồn vã khi gặp mình. Trông bác ấy không có vẻ gì giống người đang-tâm-bán-ngựa-của-con-gái-không-một-lời-từ-biệt. Vừa bắt tay mình bác ý vừa gọi mình là tấm gương sáng cho các cô gái trẻ trên toàn thế giới nói theo: "Ước gì con gái bác có thể bằng một phần của cháu".

Câu đó khiến cho Lana đang đứng bên cạnh mẹ ôm mặt cười rúc rích. Cậu ấy chẳng có vẻ gì là khó chịu khi nghe mẹ khen người khác.

Lana ngoắc tay mình kéo đi xem xung quanh: "Nhìn này, ở quầy buffet người ta

làm cả một vòi phun sô-cô-la đấy. Không béo đâu vì nó được làm từ đường Splenda" – sau khi biết chắc đã thoát khỏi vùng phủ sóng của bà và mẹ cô nàng hí hửng nói tiếp – "Còn nữa, mấy anh hầu bàn cực kỳ đẹp trai hi hi…"

Sao cũng được, chỉ vài phút nữa mình có bài phát biểu rồi. Bà bắt mình ôn đi ôn lại suốt trên đường tới đây, mặc cho mình luôn mồm than phiền về nội dung tẻ nhạt của nó: "Bà ơi, chủ đề khô không khốc như thế này thì gây ấn tượng được với ai? Đừng nói gì tới chuyện truyền cảm hứng cho họ".

"Vớ vẩn! Hệ thống tưới tiêu chính là chủ đề thích hợp nhất để thảo luận tại hội Domina Rei".

Ha ha, đảm bảo cô phóng viên Beverly Bellerieve của bản tin giờ vàng 24/7 sẽ có nhiều điều để nói khi biết chủ đề của hôm nay là bàn về hệ thống tưới tiêu của Genovia. Mình vừa gặp cô ấy ở ngoài sảnh. Cô ấy cười rất tươi với mình: "Chào cháu! Cháu lớn quá nhỉ!" - chắc là so với lần đầu tiên khi cô ý phỏng vấn mình hồi năm nhất.

Ôi Chúa ơi.

ÔI CHÚA ƠI.

Không. Đó KHÔNG phải là ý của bác ý khi nói về… Không thể thế được…

Không thể !

Khoannnn… Bác ý đã nói đừng giống

như Pancho. Bác ý đã nói hãy làm cái việc mà Công chúa Amelia sẽ làm.

Bà Amelia muốn Genovia trở thành một nước dân chủ.

Chỉ có điều không ai biết được ước nguyện đó.

Cũng không hẳn. Có MỘT VÀI người biết.

Mình biết.

Vì chính lúc này đây mình đang nắm trong tay cơ hội có 1-0-2 để chia sẻ bí mật động trời đó với vài ngàn nữ doanh nghiệp nữa.

Kể cả cô Beverly Bellerieve – người "to mồm" nhất trong giới báo chí truyền

hình.

Không được. Không được. Nếu làm vậy… nếu làm vậy…

Bố sẽ GIẾT mình chết mất!

Nhưng… nếu làm vậy sẽ không ai còn có thể ví mình giống như Pancho.

Nhưng sao mình nỡ? Sao mình nỡ làm vậy với bố? Với bà?

Có thể bỏ qua bà, nhưng còn bố?

Ôi không… Mình vừa nghe thấy tiếng bà - bà đang đi tìm mình. Đã đến lúc…

Không!!! Mình vẫn chưa sẵn sàng! Mình vẫn chưa biết phải làm thế nào! Ai đó làm ơn nói cho tôi biết với!

Ôi Chúa ơi!

Chỉ có duy nhất một người biết!

Nhưng bà ý đã chết từ 400 năm trước rồi!

TIẾT LỘ ĐỘNG TRỜI CỦA CÔNG CHÚA

Ấn bản phát hành đặc biệt

Công Chúa Mia xứ Genovia - mới đây trong một vụ nổ tại phòng thí nghiệm hóa ở trường Trung học Albert Einstein đã được đưa tới phòng cấp cứu bệnh viện Đồi Lenox cùng với hai người bạn khác (một trong đó được đồn là bạn trai mới của cô, John Paul Reynolds – Abernathy Đệ Tứ) nhưng không bị thương tật gì

nghiêm trọng - vừa tiết lộ một tin tức động trời: dòng họ Renaldo mới phát hiện ra một tài liệu có từ 400 năm trước, tuyên bố Công quốc Genovia là một đất nước quân chủ lập hiến chứ không phải là nước quân chủ tuyệt đối như hiện nay.

Sự khác biệt giữa hai nền quân chủ này là rất lớn. Trong một nước quân chủ tuyệt đối, phó vương - tức bố của Công chúa Genovia, Hoàng tử Arthur Christoff Philippe Gerard Grimaldi Renaldo - nắm giữ mọi quyền hành đối với người dân và đất đai của mình. Còn trong chế độ quân chủ lập hiến, vai trò mang tính nghi thức của người thừa kế ngai vàng (ví dụ như Nữ Hoàng Anh) được thừa nhận nhưng mọi quyền quyết định thực sự

về các vấn đề của quốc gia lại nằm trong tay những người được bầu ra để lãnh đạo đất nước, thường là cùng chung với Nghị viện.

Công chúa Mia đã tiết lộ thông tin bất ngờ trên tại một buổi từ thiện gây quỹ cho trẻ em mồ côi Châu Phi của hội Domina Rei - một tổ chức nổi tiếng với các buổi hoạt động từ thiện lớn và thành viên toàn là những người phụ nữ thành đạt, có địa vị cao trong xã hội (bao gồm cả Oprah Winfrey và Hillary Rodham Clinton).

Công chúa Mia đã công khai một số đoạn dịch trích từ cuốn nhật ký của tổ tiên mình từ 400 năm trước. Theo đó, tổ tiên của cô là một người phụ nữ trẻ đã

dũng cảm chiến đấu với bệnh dịch và ông chú chuyên quyền, độc đoán. Bà đã thảo ra và ký đóng dấu vào bản Tuyên ngôn về Nhân quyền, đảm bảo cho người dân Genovia quyền tự do bầu ra người lãnh đạo kế tiếp của mình.

Thật không may tài liệu đó đã bị thất lạc trong cơn hỗn loạn của đại dịch khi nó bao trùm suốt dọc bờ Địa Trung Hải.

Công Chúa Mia đã bày tỏ niềm vui sướng tột độ khi có thể mang lại nền dân chủ cho người dân Genovia như di nguyện của tổ tiên mình để lại. Hành động đó của cô đã khiến người nghe phải rơi lệ vì xúc động. Để kết thúc bài phát biểu của mình, cô Công chúa của nước Mỹ đã trich lại câu nói nổi tiếng của

Eleanor Roosevelt – cũng là một thành viên của hội Domina Rei - khiến cả khán phòng phải đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt cổ vũ.

"Mỗi ngày bạn hãy làm một điều khiến bạn sợ hãi" – Công chúa Mia nói – "Ngay cả khi bạn mới chỉ 18 tuổi, và mọi người nói bạn chỉ là một cô nhóc tuổi teen ngốc nghếch - đừng để những lời nói đó cuốn bạn đi xa. Bà Eleanor Roosevelt còn nói một câu: “Không ai có thể khiến bạn cảm thấy kém cỏi nếu bạn không đồng tình với họ”. Chúng ta hoàn toàn có thể làm được nhiều việc lớn - đừng bao giờ để người khác thuyết phục bạn rằng: chỉ vì bạn mới làm công chúa được có 12 ngày, bạn không thể nào biết bản thân

đang làm gì".

"Thật là một bài phát biểu tràn đầy xúc cảm!" - ngôi sao của chương trình tin tức 24/7 Beverly Bellerieve đã phải thốt lên như vậy. Cô vừa tuyên bố sẽ cắt phần chương trình thường kỳ của mình để dành thời lượng giới thiệu về quá trình chuyển giao từ chế độ quân chủ sang chế độ dân chủ của đất nước nhỏ bé này – "Và cái cách Nữ hoàng Clarisse, bà nội của Công chúa Mia phản ứng – kêu khóc ầm ỹ giữa chốn đông người – không hề khiến ai mảy may xúc động. Đây quả là một bài phát biểu xuất sắc nhất tại hội Domina Rei từ xưa tới nay mà tôi từng được tham sự".

Cả Nữ hoàng và cháu gái bà hiện chưa

có lời bình luận gì về sự kiện trên. Họ đã nhanh chóng được hộ tống lên một chiếc xe limo sang trọng tới một nơi không ai biết.

Các cuộc điện thoại liên tục đổ về cung điện Genovia nhưng đại diện của Hoàng tử Phillipe cho biết hiện ông chưa chấp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào.

Thứ Sáu, ngày 24 tháng 9, 11 giờ đêm, trên xe limo từ khách sạn Waldori Astoria về nhà

Mình chẳng quan tâm!

Thật đấy! Mình đã làm một việc đúng đắn! Mình biết chắc là như vậy!

Bố có thể chửi mắng mình bao nhiêu tùy

thích, hay buộc tội mình hủy hoại tương lai của cả gia tộc cũng được.

Bà có thể ngất lên ngất xuống trên ghế sô-pha và uống bao nhiêu ly Sidecar tùy ý.

Mình không ân hận về những gì đã làm.

Và sẽ không bao giờ ân hận.

Cả khán phòng im phăng phắc khi mình kể cho họ nghe về cuộc đời của bà Amelia Virginie. Còn yên lặng hơn cả lúc ở căng-tin khi Lilly công khai chỉ trích mình trước mặt mọi người.

So với buổi trưa nay ở căng-tin thì lượng khán giả theo dõi còn nhiều hơn 1200 người. Người nào người nấy chăm chú

lắng nghe câu chuyện cảm động của mình về Công chúa Amelia bất hạnh. Thề là mình đã thấy cô Rosie O'Donnell lấy khăn lau nước mắt khi mình kể tới đoạn ông chú Francessco ra lệnh đốt toàn bộ sách báo trong thư viện hoàng gia.

Còn cô Nancy Pelosi – Phát ngôn viên của Quốc hội Mỹ - đã không cầm nổi nước mắt khi mình kể tới đoạn bà Amelia phát hiện ra chính bà cũng bị bệnh dịch.

Tiếp đó mình hùng hổ kêu gọi mọi người đã đến lúc thế giới phải công nhận: các cô gái 16 tuổi hoàn toàn có thể làm được nhiều việc lớn, chứ không phải chỉ biết ưỡn ẹo trên bìa tạp chí Rolling Stone, hay say xỉn bên ngoài các quán bar

đêm… Thế hệ trẻ bọn mình cần được công nhận và chấp nhận…

Nói tới đó, toàn bộ khán phòng đứng hết cả dậy vỗ tay nhiệt liệt ủng hộ mình.

Mọi người không ngớt lời tung hô, chúc mừng mình. Mẹ của Lana cũng hãnh diện tuyên bố mình hoàn toàn đủ tiêu chuẩn tham gia vào hội Domina Rei khi tròn 18 tuổi. Đúng lúc đó chú Lars chạy vội tới kéo kéo tay áo mình (hóa ra hội Domina Rei vẫn cho đàn ông tham dự các buổi tiệc nếu họ là vệ sỹ) thông báo bà đang ngất lịm đi trong xe limo.

Và rằng bố muốn gặp mình ngay lập tức.

Sao cũng được. Rồi bà cũng sẽ vượt qua được cú sốc này thôi. Giống như lúc nãy,

khi bà Sophia Loren đưa thiệp mời gia nhập hội Domina Rei, bà chẳng mừng quá đi ý chứ… nhưng vẫn làm bộ nói "sẽ suy nghĩ về điều đó".

Với bà thì câu này có nghĩa là "Tôi sẽ gọi ngay cho bà vào sáng mai và nhận lời. Bởi vì nếu nói có ngay bây giờ chẳng khác nào chứng tỏ mình đang rất nóng lòng chờ đợi lời mời đó".

Bố mắng mình khoảng nửa giờ đồng hồ về việc: mình đã khiến cả hoàng tộc thất vọng đến thế nào, và rằng đây sẽ là một cơn ác mộng nếu quốc hội cho rằng lâu nay dòng họ mình vẫn luôn giấu diếm sự thật này. Bố sẽ phải ra tranh cử chứ Thủ tướng nếu còn muốn tiến hành các kế hoạch mà bố đang theo đuổi bấy lâu nay.

Ai mà biết được bố có đắc cử hay không, hay là một tên bất tài vô dụng nào đó lên nắm chính quyền và hủy hoại cả Genovia. Làm sao người dân Genovia có thể quen được với chế độ dân chủ mới này. Bố còn hỏi về các vụ gian lận bỏ phiếu, việc mình sẽ vẫn phải hoàn thành các nghĩa vụ hoàng gia trong khi vẫn phải đi kiếm việc làm thêm bởi tiền tiêu vặt của mình sẽ bị cắt xuống còn một nửa…

Bố cay đắng rền rĩ: "Bố hy vọng là con vui khi biết rằng một tay con đã phá hủy cả một triều đại. Lịch sử sẽ gọi con là nỗi nhục của dòng họ Renaldo".

"Bố, con nghĩ bố cần phải tới gặp bác sỹ Knutz. Cả bố và bà, thứ Sáu tới. Bác ý

muốn hai người đưa con tới đó" – mình lái sang chuyện khác.

Bố ngưng bặt ngay lập tức, nhìn mình đầy hoảng hốt – như thể có người thông báo bố còn có một đứa con rơi khác, trong khi sự thật là bố đâu còn có thể có con.

"Bố á? Tới chỗ bác sỹ của con á? Cùng với BÀ???"

"Vâng" – mình vẫn không khoan nhượng – "Bởi vì con muốn bàn về chuyện bố đánh dấu vào ô Hiếm khi trong câu Tôi cảm thấy đã để vuột mất tình yêu thực sự của đời mình, trong khi chỉ mới vài tuần trước đó bố còn nói bố luôn ân hận khi để mẹ ra đi. Bố đã nói dối bác sỹ Knutz

và bố biết việc nói dối sẽ chỉ khiến bản thân mình tổn thương mà thôi. Làm sao mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn nếu đến mình còn không trung thực với mình ?"

Bố nhìn chằm chằm vào mặt mình đầy khó hiểu, chắc tại mình thay đổi đề tài nhanh quá.

Ngay sau đó bố giận dữ gắt lên: "Mia, trái ngược với những suy nghĩ viển vông trẻ con của con, bố không hề ngày ngày than khóc tiếc nuối về chuyện với mẹ con. Đúng là đôi khi bố có chút ân hận khi chuyện giữa bố và mẹ không thành. Nhưng con người ta vẫn cứ phải tiếp tục sống. Và con cũng sẽ vậy. Vì thế bố đánh vào ô Hiếm khi là hoàn toàn có cơ sở. Bởi phần lớn thời gian còn lại bố luôn hy

vọng có thể mau chóng thấy một tình yêu mới. Bố cũng mong rằng con sẽ sớm tìm được tình yêu mới cho mình. Nào giờ thì chúng ta có thể quay lại chủ đề đang nói lúc nãy được chưa? Con hoàn toàn không có quyền làm cái điều mà con vừa làm tối hôm nay. Bố cực kỳ thất vọng vì con…"

Nhưng mình không hề để ý tới những lời sau đó của bố, bởi tâm trí còn đang mải suy nghĩ về câu tìm thấy một tình yêu mới.

Làm sao một người có thể thay đổi nhanh đến vậy?

Từ việc nhớ da diết một người - tới độ cảm thấy trái tim như trống rỗng khi họ

không còn ở bên cạnh mình – ngay sau đó lại hy vọng tìm thấy một tình yêu mới?

Không thể hiểu được.

Nhưng mình cũng mong mình sẽ làm được điều đó…

Ôi, tới phố Thompson rồi.

Giời ạ! Ngày hôm nay còn chưa đủ biến cố hay sao mà giờ trước cửa nhà lại có một người vô gia cư án ngữ thế kia. Chú Lars, xuống xe đuổi anh ra đi mau đi.

Hy vọng chú ý không phải dùng tới khẩu súng hơi.

Thứ Sáu, ngày 25 tháng 9, 1 giờ sáng

Đó không phải là một kẻ vô gia cư.

Là anh J.P.

Mặc dù trời đang lạnh khủng khiếp nhưng anh ấy không muốn bấm chuông đánh thức mẹ dậy nên đành đứng co ro ngoài cửa đợi mình.

Chú Lars xém tí nữa đã phải dùng tới vũ lực với J.P vì anh ý cũng nhầm tưởng chú Lars là dân du mục.

Anh ấy muốn gặp mình sau khi xem bản tin trên kênh New York 1 về bài phát biểu của mình.

J.P muốn chắc chắn là mình không sao.

Vì thế anh ý đi tuốt xuống đây để gặp mình.

"Ý anh là…" – J.P giải thích – "như họ

nói, chuyện này quả là không nhỏ tẹo nào. Một phút trước em còn là một cô gái bình thường, một phút sau em đã là một công chúa. Để rồi vài năm sau, em đang là một công chúa, rất có thể không lâu sau nữa em sẽ.. lại trở vể một người bình thường".

"Anh yên tâm. Em sẽ vẫn là công chúa" – mình trấn an J.P.

"Thật à?" – J.P hoài nghi hỏi lại.

Mình gật đầu: "Em sẽ mãi mãi là công chúa. Chỉ là… giờ em có thể làm một công chúa với một công việc bình thường, sống trong một căn hộ bình thường. Nếu em muốn".

Bọn mình cứ đứng ngoài cửa nói chuyện

như vậy cho tới khi một điều thần kỳ xảy ra: Tuyết bắt đầu rơi.

Thật kỳ lạ! Vẫn còn quá sớm để có tuyết giữa trời tháng 9 thế này ở Manhattan, nhất là khi Trái Đất đang ấm dần lên. Mấy ngày gần đây trời quả có lạnh thật, nhưng chưa lạnh tới mức để có tuyết. Vậy mà hàng triệu triệu bông tuyết nhỏ xíu xíu đang nhẹ nhàng rơi xuống từ trên bầu trời đêm hồng rực rỡ (màu hồng của ánh đèn thành phố phản chiếu lên những đám mây trời).

Mình ngửa mặt lên trời, để mặc cho tuyết rơi từ từ xuống mặt, trong khi J.P vui mừng khi biết mình vẫn được là công chúa.

Đột nhiên mình không còn cảm thấy buồn bã một tẹo nào nữa!

Mình cũng không biết phải giải thích tâm trạng lúc đó của mình thế nào nữa. Hèn gì cô Martinez luôn không hài lòng với vốn từ vựng miêu tả của mình.

Không có nghĩa vết thương lòng của mình đã lành lặn, chỉ là… mình không còn cảm thấy buồn phiền nữa.

Mình đã bò lên được vài mét khỏi cái hố đen kia và đã có thể nhìn thấy bầu trời một cách rõ ràng - một lần nữa. Nhưng mình biết mình vẫn chưa lên được tới miệng hố, mới chỉ sắp chạm tới đích thôi…

"Anh hy vọng em không nghĩ là anh rình

rập gì em. Bởi vì anh hoàn toàn không hề có ý đó. Anh chỉ nghĩ em có thể đang rất cần có một người bạn để trò chuyện, vì anh dám chắc bố em không hề hài lòng với những gì em vừa làm tối nay…" – J.P phân trần.

Nghe thấy những lời đó mình thực sự cảm thấy… rất hạnh phúc.

Thật đấy! Hạnh Phúc!

Không phải quá hứng khởi hay vui sướng.

Nhưng đó là cái cảm giác nhẹ nhõm, mới mẻ, sau một quãng thời gian đau khổ kéo dài… Mình quàng tay ôm chặt lấy cổ J.P và đặt lên môi anh một nụ hôn dài.

Anh ấy có vẻ rất bất ngờ trước hành động bột phát đó của mình. Nhưng ngay lập tức kịp trấn tĩnh lại vòng tay ôm lấy mình và hôn mình.

Điều ngạc nhiên hơn nữa là… mình thực sự cảm nhận được điều gì đó khi môi anh chạm vào môi mình.

Chỉ có điều nó không giống như khi mình và Michael hôn nhau.

Là một thứ cảm xúc gì đó hoàn toàn khác.

Có thể tại tuyết đang rơi trên mặt mình.

Cũng có thể giống như điều bố đã nói với mình. Đó là:

Hy vọng.

Mình cũng chẳng biết nữa. Nhưng nói chung mình thích cái cảm giác đó.

Chú Lars hắng giọng ý tứ, và mình buông J.P ra.

J.P ngượng ngùng thú nhận: "Ừm… anh đúng là có đang lén theo em một chút thật. Ngày mai anh có thể lén theo em tiếp được không?"

Mình cười phá lên nói: "Tất nhiên rồi. Chú anh ngủ ngon, J.P"

Và rồi mình đi vào nhà.

Có hai thư mới.

Lá đầu tiên là của Tina:

ILUVROMANCE : Mia yêu quí,

ÔI Chúa ơi ! Mình vừa xem tin tức ! Mia, cậu thật giống Drew trong phim Ever After khi cô ấy bước vào buổi lễ hội với đôi cánh trên vai. Nhưng cậu không chỉ nổi bật tại bữa tiệc, cậu còn LÀM ĐƯỢC một điều thần kỳ! Còn hơn cả hành động CÕNG HOÀNG TỬ TRÊN LƯNG của Drew! CHÚC MỪNG CẬU!!!!!!!,

Tina

Sau đó mình mở bức thư kế tiếp. Của Michael.

Như mọi lần, tim mình lại đập rộn rã khi nhìn thấy tên anh ấy. Có lẽ đó là điều không bao giờ thay đổi được.

Nhưng ít ra lần này tay mình không ướt

nhoẹt như mọi khi.

Trong email của anh ý có đường dẫn tới bản tin về tuyên bố gây chấn động dư luận của mình, kèm theo một dòng nhắn:

SKINNERBX: Mia yêu quí,

Có phải em vừa vứt bỏ cái ngai vàng và mang tới cho người dân một nền dân chủ mà họ chưa bao giờ được biết tới không?

Giỏi lắm, Thermopolis!

Michael

Mình đã bật cười khi đọc những dòng trên.

Thật dễ chịu khi có thể cười trở lại trước những lời nhận xét dí dỏm của Michael. Dường như đã lâu lắm rồi mình mới

cười vui vẻ như thế.

Mình chợt nhận ra Michael và mình hoàn toàn có thể làm bạn với nhau - chỉ là bạn thôi. Ngay lúc này đây.

Vì thế thay vì ấn nút XÓA, mình đã chọn nút TRẢ LỜI.

Và mình viết thư lại cho Michael.

Tập 10: Forever Princess- Mãi mãi là Công chúa

Mia sắp bước sang tuổi 18 và cô quyết định sẽ "gác bút", từ bỏ viết Nhật ký.

Đây là cơ hội duy nhất để các bạn biết được kết thúc của series Nhật ký Công chúa dài kỳ này - với những câu trả lời đầy bất ngờ cho mọi băn khoăn, thắc mắc

của bạn:

Liệu anh chàng hoàn hảo J.P có phải là tình yêu đích thực của Mia?

Liệu Michael Moscovitz có phải lòng một cô gái Nhật thông minh nào đó?

Và Mia có THỰC SỰ là con kỳ lân* cuối cùng ở Trường TH Albert Einstein?

Chỉ có duy nhất một cách để tìm ra câu trả lời…

* Bạn có biết ở New York có rất nhiều kỳ lân không? Nếu không… bạn CÀNG phải đọc cuốn sách này.

Nhật Ký Công Chúa tập 10: Mãi mãi là Công chúa

PHẦN I: (10.1)

Dành tặng cộng sự của tôi, Laura Langlie, với tất cả tình yêu thương và lòng biết ơn vì sự kiên trì không mệt mỏi, lòng tốt, và quan trọng nhất là khiếu hài hước của cô!

“Giống như những nàng công chúa trong truyện cổ tích” – cô bé rền rĩ – “ngoài đời thực họ cũng luôn bị người đời soi mói” .

Trích trong A LITTLE PRINCESS

Tác giả Frances Hodgson Burnett

Cuốn Nhật ký Công chúa “xịn” của

Công chúa Amelia Mignonette

Grimaldi Thermopolis Renaldo

MIA

Công chúa Amelia Mignonette Grimaldi

Thermopolis Renaldo (Mia)

Thân mời bạn tới dự buổi tiệc sinh nhật lần thứ 18

đồng thời cũng là buổi tiệc chia tay

cuốn sách cuối cùng của

bộ truyện Nhật ký Công chúa.

Yêu cầu về trang phục: lộng lẫy và sang trọng.

Không bắt buộc đội vương miện.

Riêng Lana Weinberger, không ăn mặc quá hở hang!

Nghi thức: Không nhún gối cúi chào.

Không hôn Hoàng tử William.

Phóng sự đặc biệt của

teenSTYLE!

teenSTYLE đã có buổi trò chuyện với Công chúa Mia Thermopolis về hoàng gia , lễ tốt nghiệp cấp 3,buổi prom cuối năm sắp tới và những lời khuyên về thời trang!

teenSTYLE “chộp” được Công chúa Mia vào một buổi sáng mùa xuân đẹp trời , khi cô đang miệt mài tham gia vào một trong rất nhiều hoạt động của mình - dọn dẹp công viên trung tâm cùng với các bạn học năm cuối của trường TH Albert Einstein , chuẩn bị cho lễ nhận bằng tại đây trong vài tuần nữa!

Thử hỏi trên đời này có cô công chúa nào đi sơn ghế công viên?Vậy mà công chúa Mia vẫn hùng hục sơn ghế trong chiếc quần bò cạp trễ tối màu,cùng chiếc áo phông cổ tròn đơn giản màu trắng và đôi giày balê hiệu Emilio Pucci.Tất nhiên là vẫn đậm khí thế công chúa.

Cô chính là nhân vật hoàng gia biết thế nào gọi teenSTYLE nhất!

teenSTYLE : Chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé.Mọi người rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra với chính phủ Genovia.Độc giả của chúng tôi muốn hỏi:Liệu bạn có còn là công chúa nữa hay không?

Công chúa Mia :À có chứ,tất nhiên

rồi.Genovia từng là một nước quân chủ tuyệt đối,cho tới khi tôi phát hiện ra tập tài liệu vào năm ngoái ,công bố : tổ tiên của tôi với công chúa Amelie đã tuyên bố Genovia là nước quân chủ lập hiến-giống như nước anh-từ 400 năm về trước.Tài liệu đó đã được quốc hội của nước Genovia công nhận tính hiệu lực vào mùa xuân năm ngoái và cuộc bầu cử thủ tướng Genovia sẽ được diễn ra trong 2 tuần tới.

teenSTYLE : Nhưng trong tương lai bạn sẽ vẫn là người trị vì Genovia chứ?

Công chúa Mia : vâng,e là vậy.Tôi vẫn sẽ là người kế thừa ngai vàng Genovia,sau khi bố tôi qua đời.Người dân Genovia sẽ bỏ phiếu chọn ra vị Thủ

tướng mà họ tín nhiệm nhất ,cũng giống như người dân nước anh vẫn làm,đồng thời vẫn chịu sự trị vì của nhà vua… Trong trường hợp Genovia,vì chúng tôi là một công quốc,nên không có vua,mà chỉ có hoàng tử hoặc công chúa.

teenSTYLE : Tuyệt chưa!Thế là bạn vẫn có mấy cái vương miện,xe limo và những chiếc váy dạ hội lộng lẫy…

Công chúa Mia : ….và vệ sỹ , paparazzi , không có cuộc sống riêng tư,bị đeo bám bởi những người như các bạn,bị bà nội bắt ép phải tiếp chuyện với các bạn để được lên bìa tạp chí,để thu hút thêm khách du lịch tới Genovia.Mà dạo này chúng tôi xuất hiện trên báo nhiều quá,từ khi bố tôi tranh cử Thủ tướng đối đầu

với hoàng tử René,cháu họ bố tôi.

teenSTYLE : Và hiện hoàng tử đang dẫn đầu số phiếu bầu,theo tin mới nhất mà chúng tôi nhận được.Mà thôi chúng ta hãy chuyển sang các kế hoạch của bạn sau khi tốt nghiệp trung học vào ngày 7 tháng 5 tới.Bạn định có trang trí gì thêm cho áo và mũ tốt nghiệp của mình không?

Công chúa Mia : Nói thật là tôi thấy cái bài phát biểu tranh cử của Hoàng tử René rất lố.Anh ta đã nói:”Các bạn sẽ ngạc nhiên khi biết có rất nhiều người trên thế giới này chưa từng nghe tới cái tên Genovia.Họ vẫn cho rằng đây là một nước tưởng tượng,lấy ra từ trong phim.Tôi chính là người sẽ thay đổi được điều đó”.Và ý tưởng biến Genovia

thành một nơi tốt đẹp hơn của anh ta lại xuất phát từ việc bòn rút tiền của khách du lịch.Rene cho rằng Genovia hoàn toàn có thể trở thành điểm đến du lịch hấp dẫn như Miama hay Lasvegas!Vegas!Anh ta muốn xây dựng chuỗi nhà hàng như Applebee’s outback steakhouse và Mcdonald’s để thu hút khác du lịch Mỹ.Nghĩ gì luôn?Khác gì thảm họa với hệ thống cơ sở hạ tầng mỏng manh của Genovia?Một số cây cầu của chúng tôi đã 500 nămtuổi rồi!Đó là còn chưa nói tới vấn đề môi trường,các thuyền du lịch ngày nào cũng thi nhau ném tòm tọp đủ loại rác thải xuống nước.

teenSTYLE : Ừm…chúng tôi biết bạn đang rất bức xúc về chuyện này.Nhưng

độc giả của chúng tôi hứng thú hơn với những kiểu như bữa tiệc sinh nhật 18 của cô vào ngày 1 tháng 5 tới,hay sự thật về tin đồn bà nội cô,Công chúa Clarisse hiện đang ở New York để lên kế hoạch cho một sinh nhật 18 tuổi hòanh tráng trên du thuyền.

Công chúa Mia : Tôi không nói là Genovia không cần phải cải tổ,nhưng không phải theo cái cách Hoàng tử René định làm.Tôi tin giải pháp của bố tôi – rằng cái người dân Genovia cần hiện nay là cải thiện chất lượng cuộc sống mới là đúng đắn.Bố tôi,chứ không phải Hoàng tử René,mới là người có đầy đủ các kinh nghiệm điều hành Đất nước mà người dân Genovia cần.Thứ nhất,ông là một

hoàng tử và đã cai trị Đất nước trong hơn 10 năm qua.Thứ 2,hơn bất cứ ai ông biết người dân của mình cần cái gì và không cần cái gì…Và cái họ không cần chính là một nhà hàng ăn nhanh kiểu như Applebee’s!

teenSTYLE : Vậy là …bạn định theo đuổi chuyên ngành khoa học chính trị ở Đại học.

Công chúa Mia : Ôi không.Tôi đang tính đăng ký vào chuyên nghành báo chí,lớp sáng tác.

teenSTYLE : Ồ vậy sao?Bạn muốn trở thành một phóng viên?

Công chúa Mia : Thực ra tôi muốn trở thành một nhà văn.Tôi biết,để xuất bản

một cuốn sách thật không dễ dàng gì.Nhưng nghe mọi người nói nếu bạn bắt đầu bằng một cuốn tiểu thuyết lãng mạn thì bạn sẽ có nhiều cơ hội hơn.

teenSTYLE : Lại nói về đề tài lãng mạn,chắc giờ bạn đang bận rộn chuẩn bị cho sự kiện mà mọi cô gái Mỹ khác đang háo hức chờ đợi!Một sự kiện có tên là PROM?

Công chúa Mia : À…Ừm…Vâng…Chắc vậy.

teenSTYLE : Thôi mà,bạn hãy bật mí một chút đi.Ai chẳng biết chắc chắn là bạn sẽ đi!Chúng tôi ai cũng biết chuyện giữa bạn và người bạn trai lâu năm Michael Moscovitz đã kết thúc từ năm

ngoái khi anh ấy sang Nhật.Theo như chúng tôi được biết thì anh ấy vẫn chưa trở lại Mỹ đúng không?

Công chúa Mia : Vân đúng.Anh ấy vẫn đang ở Nhật.Và chúng tôi giờ chỉ là bạn.

teenSTYLE : Dạo gần đây mọi người hay bắt gặp bạn đi cùng với một học sinh khác của trường THAE-Jonh Paul Reynolds-Abernathy Đệ Tứ.Có phải anh chàng đang sơn ghế đằng kia không?

Công chúa Mia : Ừm…vâng ,đúng.

teenSTYLE : Hay đây…!Liệu J.P có phải là anh chàng đặc biệt sẽ hộ tống bạn tới buổi PROM cuối năm của trường TH Albert Einstein không nào?Bạn sẽ mặc đồ gì?Bạn biết đấy,đồ ánh kim hiện đang

là mốt của mùa Xuân năm nay…Liệu bạn có định khoác lên mình một chiếc váy ánh kim vàng không?

Công chúa Mia : Ôi không!Tôi xin lỗi!Vệ sỹ của tôi không cố ý đá thùng sơn vào người bạn như vậy đâu.Chú ấy thật hậu đậu!Hãy gửi hóa đơn giặt ủi cho tôi nhé!

Chú Lars : Nếu muốn kiện thì hãy tới Phòng truyền thông của Hoàng gia Genovia ở đại lộ số 5.

Công Chúa Clarisse Marie Grimaldi Renaldo

hân hạnh kính mời tới dự buổi tiệc mừng sinh nhật của

Công chúa Amelia Mignonette Grinaldi Thermopolis Renaldo

vào thứ Hai , ngày 1 tháng 5, lúc 7 giờ tối

tại thành phố cảng phố Nam,cầu tàu số 11 Du thuyền Hoàng gia Genovia

Clarisse 3

Đại học YALE

Công chúa Amelia thân mến

Chúc mừng bạn đã được nhận vào trường Đại học YALE!Phần thú vị nhất trong công việc của tôi chính là được viết thư thông báo trúng tuyển cho các sinh viên ưu tú tương lai của trường.Bạn có quyền tự hào khi nhận được giấy báo

trúng tuyển này của chúng tôi.Tôi biết YALE sẽ trở nên nổi tiếng hơn và sinh động hơn với sự hiện diện của bạn tại ngôi trường này.

Đại học PRINCETON

Công chúa Amelia thân mến.

Chúc mừng bạn!Kết quả học tập xuất sắc cùng những thành tích hoạt động ngoại khóa của bạn đã gây ấn tượng rất mạnh với Phòng Đào tạo trường PRINCETON.Đó là mẫu sinh viên mà trường chúng tôi luôn mở rộng cửa đón chào.Chúng tôi rất vui mừng thông báo tin vui này với bạn và mong muốn sẽ sớm được chào đón bạn tại PRINCETON…

Đại học COLUMBIA

Công chúa Amelia thân mến

Chúc mừng bạn!Chúng tôi vui mừng thông báo bạn đã được nhận vào trường Đại học COLUMBIA tại thành phố NEW YORK.Chúng tôi tin rằng tài năng và trí tuyệ của bạn sẽ được phát triển và nở rộ tại trường Đại học COLUMBIA này…

Đại học HARVARD

Công chúa Amelia thân mến

Tôi rất vui mừng thông báo với bạn rằng Phòng Đào tạo Đại học HARVARD đã nhất trí dành cho bạn một suất học tại trường chúng tôi.Kèm theo đây là giấy nhập học của trường HARVARD xin hãy

nhận lời chúc mừng cá nhân của tôi vì thành tích xuất sắc của bạn…

Đại học BROWN

Công chúa Amelia thân mến

Chúc mừng bạn Phòng Đào tạo trường BROWN đã hoàn thành công tác tuyển chọn với hơn 19000 hồ sơ đăng ký năm nay và xin được vui mừng thông báo với bạn rằng hồ sơ của bạn đã được chấp nhận.Bạn…

Daphne Delacroix

1005 phố Thompson.Phòng 4A

Thành phố New York,NY 10003

Cô Delacroix thân mến

Chúng tôi xin gửi kèm theo đây cuốn tiểu thuyết của cô , Chuộc lại con tim.Cảm ơn cô đã cho chúng tôi cơ hội được thưởng thức tác phẩm của mình.Tuy nhiên,nội dung của cuốn tiểu thuyết này không phù hợp với yêu cầu hiện nay của chúng tôi.

Chúc cô may mắn với nhà xuất bản khác.

Thân mến

Net Christiansen

Trợ lý Biên tập

Nhà sách Brampft

520 Đại lộ Madison

Thành phố New York , NY 10023

Tác giả thân mến

Cám ơn bạn đã gửi bản thảo cuốn sách cho chúng tôi.Sau khi nghiên cứu rất kỹ,chúng tôi nhận thấy rằng nội dung của cuốn sách không liên quan với đầu sách của Nhá xuất bản CAMBRIDGE.

Chúc bạn may mắn trong những lần cộng tác sau.

Thân mến

Nhà xuất bản CAMBRIDGE

Cô Delacroix thân mến

Cám ơn cô đã gửi bản thảo cuốn chuộc lại con tim cho chúng tôi.NXB AuthorPress có ấn tượng rất tốt và nhận thấy được tiềm năng của cuốn sách này.Tuy nhiên,cô cần phải biết rằng mỗi

năm chúng tôi nhận được hơn 20.000 bản thảo từ khắp nơi gửi về và để có thể được chọn xuất bản,tác phẩm của bạn cần phải đạt được mức HOÀN HẢO.Với mức phí $5 / trang,tác phẩm chuộc lại con tim của bạn sẽ đươc in và phát hành vào giáng sinh năm sau …

Khóa cuối cấp Trường Trung Học Albert Einstein

hân hạnh mời bạn tới dự buổi prom cuối cấp

vào thứ Bảy ngày 6 tháng 5 ,lúc 7 giờ tối

tại phòng kiêu vũ Waldorf-Astoria

Thứ Năm,ngày 27 tháng 4,giờ Năng Khiếu và Tài Năng

Mia – sau giờ học bọn mình đi mua váy mặc hôm prom đây – và cho buổi sinh nhật của cậu nữa.Chắc sẽ rẽ qua tiệm Bendel’s và Barneys trước,sau đó nếu không kiếm được gì hay ho để mặc thì sẽ tạt qua tiệm Jeffrey and Stella ở trên phố.Cậu đi cùng không? – Lana

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây Blackberry

L – Xin lỗi. Mình chịu rồi. Chúc mấy cậu shopping vui vẻ! – M

Chịu là chịu thế nào? Có bận việc gì đâu nhỉ, rảnh mà! đừng có kêu phải đi học làm công chúa đi! Mình biết thừa bà cậu đã hủy “sô” toàn bộ để chuẩn bị cho bữa tiệc linh đình sắp tới của cậu. Khóa điều

trị tâm lý càng không liên quan. Cậu chỉ hẹn với bác sĩ vào các ngày thứ sáu trong tuần. Thế thì bận gì? Chả bận gì! Đừng có mà chảnhrhhhhhhh! Bọn mình cần cái limo của cậu. Mình đã đốt sạch tiền đi taxi tháng này vào đôi xăng-đan xỏ ngón da lộn cả D&G rồi.

Woww. Đúng là thành thật kể ra cho đám bạn biết về vụ đi khám bác sĩ tâm lý khiến mính thấy khoan khoái hẳn. Chẳng phải lo nghĩ gì cả, như lời bác Knutz đã nói.

Nhất là khi hóa ra hầu hết bọn họ cũng đều đang phải trị liệu tâm lý.

Nhưng một số trong đó – Ví dụ như Lana – Đôi khi lôi chuyện đó ra nói hơi bị

nhiều.

Sau giờ học mình phải giúp anh J.P với dự án cuối kì. Cậu biết anh ấy đang phải chuẩn bị cho buổi biểu diễn tốt nghiệp tuần tới còn gì. Mình trót hứa giúp anh ấy mất rồi. Và diễn viên trong đội diễn xuất dở khiếp đảm làm J.P lo đến mất ngủ. Anh ý nghĩ Stacey, em gái của chị Amber Chesseman diễn không được nhiệt tình cho lắm. Cậu cũng biết Stacey là một ngôi sao mà.

Ối giời ơi, cái vở kịch dở hơi biết bơi mà anh ta viết kịch bản hả? Quá sợ luôn đấy, sao hai người cứ phải đọa vào nhau cả ngày thế? Cậu xa anh ta thử 10 phút thì có chết ai không. Đi shopping vơi bọn mình đi. Xong đi ăn kem ở

Pinkberry! Mình mời!

Lana nghĩ luôn cho rằng món kem ở Pinkberry sẽ giải quyết được mọi ưu phiền. Hoặc nếu không thì là một tờ Allure. Khi bà Benazir Bhutto bị ám sát, mình đã khóc hết nước mắt. Lana đẩy mình vào trong phòng tắm và tống cho một tờ Allure, dặn dò đọc kĩ từng trang một: “ Cậu sẽ cảm thấy khá lên ngay thôi! “

Giọng Lana khi ấy cực kỳ nghiêm túc.

Điều ngạc nhiên là sau khi làm theo đúng lời cậu ý dặn, mình quả là có cảm thấy khá hơn thật.

Mình cũng biết được nhiếu thông tin hơn về tác hại của cần sa.

Lana. Đây là một tác phẩm nghệ thuật. Anh J.P vừa là nhà viết kịch vừa kiêm luôn làm dạo diễn. Mình cần phải đến cổ vũ cho anh ấy. Với tư cách là bạn gái. Cứ đi đi, đừng đợi mình.

Chúa ơi,cậu bị làm sao thế?Đây là buổi PROM cơ mà.Thôi được rồi,tùy cậu.Tạm tha cho cậu với lí do cậu đang vô cùng lo lắng với cuộc bầu cử của bố cậu.À,còn nữa,thế năm tới cậu xin vào trường nào rồi?Chúa ơi,không thể tin nổi là chẳng trường nào chịu nhận cậu.Đến mình còn vào được trường Penn.Và bài luận của mình viết về lịch sử của bút kẻ mắt.Chắc tất cả là nhờ vào danh tiếng của bố mình.Mình đoán thế.

Ha,ờ…Có lẽ vậy!Điểm SAT môn toán

của mình thảm hại thế cơ mà.Trường nào mà chịu nhận mình chứ?Ơn Chúa là trường Đại học Genovia chịu nhận mình,vì gia đình mình là người sáng lập và là nhà tài trợ chính của trường…

Nhất cậu đấy! Một trường Đại học ven biển!Mình có thể tới vào dịp Nghỉ Xuân được không?Mình hứa sẽ dắt theo vài anh chàng điển trai ở Penn tới theo… Thôi,phải đi đây,lại bị giục toáng lên rồi.Mà không hiểu họ NGHĨ sao nữa? Chẳng nhẽ họ không biết còn có hai tuần nữa thôi là kết thúc năm học rồi?Điểm số còn Qan Trọng gì nữa đâu!!!

Chuẩn không cần chỉnh luôn đấy Lana.

Thứ năm, ngày 27 tháng 4,giờ tiếng Pháp

Hình như tất cả những gì mình làm là nói dối.

Không phải chỉ với riêng Lana và bố mẹ.Mình nói dối tất cả mọi người.

Những tưởng sau một thời gian dài điều trị mình sẽ khá hơn và bỏ được tật xấu này.

Nhưng sự việc xảy ra gần hai năm về trước đã khiến mình hiểu đôi khi không phải cứ nói ra sự thật là giải quyết được mọi chuyện.

Mặc dù mình vẫn cho rằng những gì mình làm là đúng- rằng mình đã mang lại cho người dân Genovia một nền dân chủ mà họ chưa từng biết đến – nhưng mình sẽ không lặp lại sai lầm đó một lần

nữa.Mình đã làm tổn thương rất nhiều người – nhất là những người mình thật sự yêu quý – chỉ vì lời nói thật đó.Vì thế từ nay mình cứ… nói dối cho lành.

Không phải kiểu nói dối hại người nhé!Chỉ là những lời nói dối vô hại,chẳng làm tổn thương ai.Xét cho cùng thì mình nói dối đâu phải vì tư lợi cá nhân.

Biết làm gì bi giờ?Đi bô bô với thiên hạ là mình được nhận vào tất cả các trường đại học mà mình đã đăng ký?

Thử hỏi những người không vào được trường nguyện vọng 1 – nhất là khi họ đã nỗ lực hết mình và rất xứng đáng được nhận vào trường… và số người đó chiếm

khoảng 80% học sinh cuối cấp THAE – sẽ cảm thấy thế nào?

Đấy là còn chưa kể đến phản ứng của mọi người khi biết chuyện nữa đấy.

Với những người tốt bụng như Tina thì họ sẽ nói mình may mắn.

May mắn ghê cơ!Trừ phi mọi người coi việc mẹ tình cờ gặp được bố tại một buổi tiệc ngoài trời và lỡ dính bầu là "may mắn".

Mặc dù cô Hiệu Trưởng Gupta đã nhiều lần quả quyết nhưng mình vẫn không tin mấy chuyện học hành chăm chỉ có chút tác dụng gì với mình.

OK… Mình làm khá tốt phần từ vựng và

đọc trong bài thi SAT.Bài luận của mình cũng không đến nỗi nào (mình không định nói dối về điều này,ít nhất là trong cuốn nhật ký của riêng mình.Mình đã phải nổ lực rất nhiều).

Phải thừa nhận là bảng thành tích hoạt động ngoại khóa của mìnhrất “sáng”: một tay mang lại nền dân chủ chưa bao giờ được biết tới cho đất nước của mình,và hoàn thành cuốn tiểu thuyết dài 400 trang.

Nhưng tận sâu thẳm đáy lòng mình biết : Mấy trường ĐH mình đăng ký chỉ đồng ý nhận mình vì mình là một Công Chúa.

Không phải là mình không biết ơn những “tấm lòng vàng” đó.Mình biết mình sẽ

được tạo nhiều cơ hội học tập tuyệt vời và đầy đủ với những ngôi trường này.

Nhưng… giá như một trong số đó chịu nhận mình vì… mình,chứ không phải vì cái vương miện kia.Gía như mình có thể đăng ký vào trường bằng bút danh của mình – Daphne Delacroix – để kiểm chứng được điều này.

Mà thôi,sao cũng được.Giờ mình đang có nhiều chuyện quan trọng hơn phải lo.

Tất nhiên không to tát như chuyện mình sẽ làm gì trong bốn năm tới – hoặc hơn thế,nếu mình lười biếng và không xác định được sẽ học chuyên ngành gì ngay lập tức,giống như mẹ.

Hiện giờ điều mình lo lắng nhất là

chuyện của bố.Nhỡ bố không dành chiến thắng trong cuộc bầu cử sắp tới thì làm sao?Cuộc bầu cử mà nếu không bị mình "xì" thì sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Còn bà thì quá sốc trước việc René,chứ không phải ai khác,ra tranh cử chống lại bố - và những tin đồn thổi kiểu như gia đình mình đã cố tình dấu đi bản Tuyên ngôn của công chúa Amelie để dòng họ Renaldo có thể yên ổn tại vị…- Đến nỗi bố đã phải tìm mọi cách đẩy bà đi Manhattan,đồng ý để bà toàn quyền tổ chức cái buổi tiệc sinh nhật ngu ngốc cho mình,cốt chỉ để bà không còn thời gian suốt ngày nheo nhéo:"Tại sao chúng ta phải dọn ra khỏi cung điện?".

Bà – cũng giống như các độc giả của

teenSTYLE – Không hiểu được rằng cung điện Genovia và hoàng gia được bảo vệ bởi Tuyên ngôn của Công chúa Amelie (ngoài ra đây còn là điểm thu hút khách du lịch chính của Genovia,cũng giống như Hoàng Gia Anh).Mình đã không biết bao lần giải thích với bà rằng:”Cho dù kết quả bầu cử có thế nào thì bố vẫn luôn là Hoàng tử của Genovia,bà vẫn luôn là Công chúa Clarisse,và cháu vẫn luôn là Công chúa Genovia.Cháu sẽ vẫn tiếp tục đảm nhiệm các công việc từ thiện trước giờ;cháu sẽ vẫn phải đeo cái vương miện dở hơi này tại các buổi tiệc ngoại giao hay các đám tang mang tầm chính phủ…Cháu chỉ là không phải tham gia lập pháp thôi.Đó sẽ là công việc của Thủ tướng mà cháu rất

hy vọng sẽ là bố.Bà hiểu ý cháu đúng không ạ?”

Và tất nhiên là bà không bao giờ thèm hiểu.

Ít ra thì đây cũng là diều duy nhất mà mình có thể làm cho bố : coi chừng bà.Khi quyết định công bố sự thật về chuyện Genovia-là-một-nước-dân-chủ,mình đã nghĩ rằng việc bố ra tranh cử chỉ là hình thức,và bố sẽ là ứng cử viên độc nhất cho cái ghế Thủ tướng.Với tính tình lãnh đạm của dân Genovia thì làm gì có ai thiết tha tranh cử.

Có nằm mơ mình cũng không thể ngờ rằng bà Trevanni lại tung tiền cho đứa cháu rể ra tranh cử chống lại bố.

Đáng ra mình phải lường trước được việc này.Xưa nay René đã bao giờ có công ăn việc làm gì ra hồn đâu.Giờ anh ta và chị Bella lại sắp có em bé,rõ ràng anh ta cần phải làm một trò gì đấy,ngoài việc thay tã cho con.

À.chuỗi nhà hàng Applebee’s cơ đấy!Chắc chắn anh ta ngậm tiền hoa hồng của bọn họ.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chuỗi nhà hàng ăn nhanh đó mọc ra tua tủa ở Genovia và – tim mình như bị rơi mất một mẩu khi nghĩ tới điều này - biến thành một công viên Disney nào đó?

Mình phải làm gì để chuyện này không xảy ra?

Bố yêu cầu mình không được hành động gì cả và hãy đứng ngoài việc này – bởi những gì mình làm đã quá đủ…

Nhưng thế chỉ càng khiến mình cảm thấy tội lỗi.

Mấy chuyện này thật là mệt mỏi.

Bố và người dân Genovia đang phải đối mặt với rất nhiều sự thay đổi.Và mình cũng vậy.

Điểm khác biệt duy nhất là họ không nói dối về chuyện đó,như cách mình đang làm.Trừ chuyện bố đang nói dối về lý do tại sao bà lại có mặt ở cái đất New York này (để tổ chức sinh nhật cho mình,trong khi lý do thực sự là vì bố không chịu nổi những “bài hát” của bà ở Genovia).

Đó chỉ là một lời nói dối.Còn mình có rất nhiều.Lời nói dối này kéo theo lời nói dối khác.

Danh sách những lời nói dối của Mia Thermopolis

Lời nói dối thứ nhất : Tất nhiên đó là việc mình nói dối không được trường Đại học nào nhận (không ai biết được sự thật,trừ mình,và cô Hiệu Trưởng Gupta.Và bố mẹ tất nhiên rồi).

Lời nói dối thứ hai : Tiếp đến là việc mình nói dối về đồ án tốt nghiệp của mình.Nó không hẳn là về lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia,giai đoạn 1254 – 1650 như mình vẫn nói với mọi người (trừ cô Martinez,thầy hướng dẫn

của mình... người đã đọc ít nhất 80 trang của cuốn sách,bởi sau đó mình không còn thấy cô ý sửa lỗi chấm câu của mình nữa.À,còn bác sỹ Knutz nữa,nhưng bác ý thì không tính).

Ngoài ra không một ai có ý đề nghị được đọc nó cả,bởi vì chẳng người bình thường nào lại đi muốn đọc 400 trang sách về lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia giai đoạn 1254 – 1650.

Trừ một người.

Nhưng mình không muốn nói về chuyện đó bây giờ.

Lời nói dối thứ ba : Đó là vụ mình nói với Lana không thể đi mua váy mặc hôm prom cùng cậu ấy bởi mình còn bận gặp

John Paul Renolds – Abenathy Đệ Tứ sau giờ học hôm nay,trong khi sự thật là…

Đó không phải là lý do duy nhất khiến mình không thể đi mua váy cùng Lana.Mình chỉ không muốn để cậu ấy biết,bởi mình thừa biết Lana sẽ phảm ứng như thế nào.Mà mình giờ không có tâm trạng đối phó với một coo tiểu thư như Lana.

Chỉ có bác sỹ Knutz biết mức độ của những lời nói dối của mình.Bác ý nói sẽ sắp lịch dành nguyên cả ngày cho mình để bàn bạc cách đối phó khi sự thật dduocj phơi bày – điều không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra.

Bác ý cũng khuyên mình nên nói cho hết bởi tuần tới là buổi điều trị của mình.

Theo bác Knutz thì chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều nếu mình nói ra sự thật – thừa nhận rằng mình được nhận vào tất cả các trường đại học mà mình đăng ký (vì chẳng hiểu sao bác ý lại cho rằng họ nhận mình không phải hoàn toàn bởi mình là một công chúa),kể cho mọi gười biết đồ án tốt nghiệp của mình thực ra là về cái gì,bao gồm cả người duy nhất được đọc nó…và thú nhận vè buổi prom sắp tới.

Nơi lý tưởng nhất để bắt đầu với sự thật đầu tiên chính là tại văn phòng của bác sỹ Knutz – sự thật rằng mình nghĩ bác ý mới là người cần phải được điều trị tâm

lý.Đành rằng bác Knutz đã giúp mình vượt qua một trong những thời kỳ đen tối nhất của cuộc đời (mặc dù bác ý bắt mình phải tự thân làm mọi chuyện để ngóc đầu ra khỏi cái hố đen sâu thẳm đó).Nhưng Knutz cũng có tí ảo khi nghĩ rằng chỉ cần nói ra sự thật là mọi thứ êm xuôi ngay.

Bác ý chưa định hình được rằng sẽ có rất nhiều người tổn thương sâu sắc nếu đột nhiên mình phun ra sự thật.Chính bác ý cũng đã phải đứng ra giải quyết hậu quả của việc mình công bố Tuyên ngôn của bà Amelie. Bà và bố đã ghé văn phòng cảu bác ý hàng giờ đồng hồ sau khi vụ việc này bung bét. Quãng thời gian đó thật kinh khủng. Mình không muốn nó lập

lại thêm một lần nào nữa.

Mặc dù sự thật về mấy lờ nói dối của mình lần này không tới mứ khiến các bạn mình phải đi điều trị tâm lý.Nhưng Kenny Showalter – à quên,Kenneth,tên mới của cậu ta – mong mỏi được vào học ở trường ĐH Columbia hơn bát cứ điều gì,vậy mà cuối cùng cậu ấy chỉ được nhận vào nguyện vong 2 là trường MIT.MIT là một ngôi trường rất tuyệt,nhưng không đủ tuyệt với Kenny – à quên,Kenneth.Điều khiến cậu ấy phiền lòng với MIT chính là việc phải xa cô bạn gái Lilly – người sẽ theo học tại Columbia,như anh trai của mình – trong khi MIT ở tận Massachusetts,cách NewYork cả một bang.

Rồi còn Tina nữa,nguyện vọng một của cậu ấy là Harvard nhưng lại chỉ được nhận vào NYU.Được cái Tina khá hài lòng với kết quả này bởi vì Boris cũng không được nhận vào trường Berklee ở Boston như nguyện vọng 1.Thay vào đó cậu ấy sẽ theo học tại trường Juilliard ở NewYork.Đồng nghĩa với việc Tina và Boris sẽ học cùng thành phố,mặc dù cả hai đều trượt chỏng vó ở nguyện vọng 1.

À,Trisha sẽ vào trường Duke.Perin vào Dartmouth.Ling Su vào Parsons.Và Shameeka sẽ vào học ở Princeton.

Nhưng vấn đề là không một trường nào trong số những trường trên là nguyện vọng 1 của họ (Lilly thực ra muốn theo học ở Harvard).Và những người có

nguyện vọng muốn học chung trường với nhau cũng đều không được như ý.

Trừ mình và J.P.Nhưng anh ý vẫn chưa biết điều đó.Bởi mình nói với anh ý là mình bị từ chối.

Mình không thể cầm lòng được!Khi mọi người kiểm tra online và thư báo nhập học,không ai được chọn vào theo nguyện vọng 1,người này học cách người kia ít nhất là 1 đến 2 bang,mặt ai cũng thất thần,có người còn bật khóc…- còn mình thì cảm thấy một trời tội lỗi đổ ập xuống đầu khi được nhận vào tất cả các trường,và minh buột miệng nói:”mình cũng có được trường nào nhận đâu!”.

Nói dối như vậy còn dễ hơn nhiều là nói

ra sự thật và khiến mọi người đau lòng hơn.Mặc dù câu đó của mình khiến mặt J.P tái xanh,nuốt nước bọt cái ực và vòng tay qua vai mình an ủi:”Không sao đâu em.Chúng ta sẽ tìm cách”.

Chán vô cùng!

Được cái cũng chẳng ai nghi ngờ việc mình nói dối,bởi mình có bằng chứng thượng hạng là số điểm SAT cực lẹt đẹt của mình.Đáng ra mình không thể vào được trường nào mới phải.

Vậy đó,giờ thì làm sao mình có thể nói ra sự thật cơ chứ?Mình không thể!Chịu thôi!

Bác Knutz nói đó là cách hèn nhát để giải quyết vấn đề:”Cháu là một cô gái

dũng cảm,cũng giống như bà Eleanor Roosevelt và Công chúa Amelie.Cháu hoàn toàn có thể vượt qua mọi trở ngại một cách dễ dàng”.

Nhưng chỉ còn 10 ngày nữa là mình tốt nghiệp rồi!Cứ giả vờ nốt đi cho xong!Bà luôn giả vờ có lông mày thật trong suốt cuộc đời đấy còn gì.

Mia!Cậu viết lại nhật ký rồi à? Lâu lắm rồi mới thấy cậu viết.

Chào cậu Tina!À,ừ,ừ.Mình đã kể với cậu rồi mà.Đợt vừa rồi bận rộn với cái đồ án tốt nghiệp quá.

Khiếp,giỏi thật đấy,vật lộn với nó gần 2 năm ròng rã.Mình không ngờ lich sử chế biến dầu ô-liu của Genovia lại hấp dẫn

cậu tới vậy.

Ừ,thật mà!Nó là sản phẩm xuất khẩu chính của Genovia,dầu ô-liu và cách chế biến nó vô cùng thú vị.

Ghê quá!Không thể tin được chính bản thân mình.Mình đúng thật là bỏ đi.Sản phẩm xuất khẩu chinh của Genovia,dầu ô-liu và cách chế biến nó là một chủ đề vô cùng thú vị?

Giá Tina biết nội dung cuốn sách của mình!Tina sẽ chết ngất nếu cậu ý biết mình vừa hoàn thành cuốn tiểu thuyết lãng mạn lịch sử dài 400 trang…Cậu ấy xưa nay luôn tôn thờ tiểu thuyết lãng mạn mà!

Nhưng mình chưa thể tiết lộ cho cậu ý

biết được.Bởi nếu không xuất bản được nó thì mất mặt lắm!

Giá cậu ý ngỏ lời đề nghị được đọc nó… Nhưng ai lại muốn đọc về dầu ô-liu và cách chế biến cơ chứ?

OK,trừ một người.

Nhưng có lẽ anh ý chỉ là theo phép lịch sự thôi.Đó là lời giải thích hợp lý nhất.

Mà mình cũng không thể gửi cho anh ý đọc bản copy được.Bởi vì khi đó anh ý sẽ biết nội dung thật sự của cuốn sách.

Và mình sẽ chết vì xấu hổ mất.

Mia,cậu không sao chứ?

Không,có sao đâu!Gì thế?

Chẳng biết nói sao nhưng mình có cảm giác càng gần đến ngày tốt nghiệp cậu càng có vẻ hơi…xa cách.Mình biết cậu không được một trường đại học nào nhận,nhưng bố cậu hoàn toàn có thể can thiệp chứ nhỉ?Dù gì bác ý cũng vẫn là một Hoàng tử - và sắp tới sẽ là Thủ tướng.Hy vọng thế!Bố cậu chắc chắn sẽ chiến thắng cái tên René ỡm ờ rởm đời kia.Mình tin là bố cậu hoàn toàn có thể xin cho cậu vào NYU…và bọn mình có thể ở chung phòng!

À…cứ từ từ!Mình đang cố không nghĩ về chuyện đấy quá nhiều.

Còn lâu mới có chuyện không nghĩ.Mình đang ngạc nhiên không hiểu tại sao 6 tháng trời cậu không buồn sờ vào cuốn

nhật ký.Mà này,Lana nói cậu không muốn đi mua váy dự Prom với bọn mình chiều nay là sao thế?Cậu ý nói cậu tới xẹm J.P tập kịch.

Ối chà, thông tin lan hơi bị nhanh!cũng chẳng có gì lạ.Hai tuần cuối ở trường,mấy đứa học sinh cuối cấp như bọn mình có việc gì để làm đâu, ngoài buôn chuyện.

À,ừ…phải đi ủng hộ bạn trai của mình chứ.

Mình tưởng anh J.P cấm cậu không được xuất hiện tại các buổi tập kịch của anh ý,để cậu bất ngờ trong buổi công diễn đầu tiên?Thôi nào,Mia,thật ra,có chuyện gì thế?

Tuyệt!Bác Knutz đã đúng.Mọi lời nói dối của mình đã bắt đầu bị vỡ lỡ rồi đây.

OK,nếu phải bắt đầu nói thật với mọi người thì có lẽ mình nên bắt đầu từ Tina…Một người bạn tốt bụng, không bao giờ chỉ trích và luôn–sắt-cánh-bên-mình.Tina chính là cô bạn gái tâm tình thân nhất của mình hiện nay.

Thú thật là mình cũng không chắc có đi dự prom hay không.

CÁI GÌ?tại sao?Mia, cậu lại đang có tư tưởng chống lại các buổi tiệc lại đấy hả? Lilly kéo cậu vào vụ này đúng không? Mình tưởng hai người "chấm hết" với nhau từ đời nào rồi cơ mà?

Bọn mình có nói chuyện!Thỉnh thoảng

vẫn nói chuyện tí ti cho lịch sự ấy mà.Phải thế thôi,từ khi cậu ấy lên giữ chức Biên tập viên chính cho tờ The Atom vào đầu năm nay và không còn ai update tin tức lên trang toighetmiathermopolis.com gần hai năm nay rồi.Mình nghĩ bản thân cậu ấy cũng cảm thấy có lỗi.

Mình cũng nghĩ thế.Sau cái ngày cậu ấy cư xử quá đáng với cậu giữa căng-tin, mình không còn thấy Lilly làm trò gì với trang web đấy nữa.Chắc hôm ấy Lilly trút hết bức xúc ra rồi.

Ừ.Hoặc là thế hoặc là vì cậu ấy quá bận rộn với tờ The Atom.Và Kenny.Ý mình là Kenneth.

Ờ,không ngờ Lilly có thể duy trì mối quan hệ với một anh chàng lâu tới vậy đấy.Nhưng nhiều khi hai người đó hơi bị quá đà ở nơi công cộng.À cậu có biết cậu ấy mới xỏ khuyên lưỡi không?Ơ mà mấy chuyện này thì có liên quan gì tới việc cậu không đi dự Prom?

Sự thật là…J.P vẫn chưa mời mình đi dự Prom và mình cũng không thích để tâm lắm vì mình cũng chẳng muốn đi.

Ối giời,có thế thôi?Mia ơi là Mia.Tất nhiên anh J.P sẽ mời cậu.Chắc tại anh ý bận rộn với vở kịch sắp tới – và suy nghĩ tặng gì cho cậu nhân dịp sinh nhật – nên chưa có thời gian nghĩ tới vụ prom.Cậu có muốn mình bảo boris đánh tiếng cho J.P không?

Ặc!Ặc,ặc,ặc,ặc.

Hô hô,nhất đấy!Mình rất muốn.Cậu làm ơn bảo bạn trai cậu nhắc khéo với bạn trai mình về vụ mời mình đi dự Prom đi.Thật lãng mạn hết biết!Mình luôn phải nhờ qua bạn trai của người khác để có một tấm vé đi dự Prom.

Không cần nói thế.Mình hiểu ý cậu rồi!Chán quá đi thôi!Đáng ra đây phải là sự kiện vô cùng đặc biệt với bọn mình mới phải.

Khoan…

Tina đang nói về chuyện…

Chắc vậy rồi.

Cậu ấy đang nói về cái điều mà bọn mình

vẫn hay nói trong suốt năm học đầu tiên khi mới vào cấp 3.

Chuyện trao-tặng-Món-quà-Quý-giá-trong-đêm-Prom-cuối-cấp.

Chẳng nhẽ cậu ấy không hiểu được là thời gian đã trôi qua – và nhiều chuyện đã xảy ra – kể từ ngày bọn mình chân ướt chân ráo vào lớp 10,mơ mộng về một buổi Prom cuối cấp hoàn hảo.

Chắc cậu ấy không hy vọng rằng mình vẫn còn giữ cái suy nghĩ ngây ngô ấy sau ngần ấy thời gian.

Mình không còn là Mia của ngày xưa.

Người bên cạnh mình hiện nay cũng chẳng phải người khi xưa.Giờ mình với

J.P.

J.P và mình…

Giờ đã quá là muộn để anh J.P đặt được một phòng tại khách sạn Waldorf rồi.Tin mới nhất mình nhận được là họ đã hết phòng.

Ôi Chúa ơi!Cậu ấy đang nghiêm túc thật!

Giờ thì mình hoảng loạn thật sự rồi đây.

Nhưng có lẽ anh ấy sẽ đặt được phòng ở khách sạn khác.Nghe nói khchs sạn W cũng ok lắm.Không thể tin được là anh ấy vẫn chưa mời cậu!Chẳng hiểu J.P nghĩ gì luôn!Chuyện này chẳng giống anh ý chút nào.Mọi chuyện giữa hai người vẫn ổn đấy chứ hả?Không có cãi vã gì chứ?

Không thể tin được là chuyện này đang xảy ra với mình.Thật kỳ cục!

Hay mình nói thẳng cho cậu ý biết nhỉ?

Mình không thể.

Hay cứ kể?

…Không.

Không, không có cãi vã gì hết.Chỉ là hai đứa mình phút cuối có quá nhiều việc phải làm,nào là chuẩn bị đồ án cho đồ án tốt nghiệp, lễ tốt nghiệp, cuộc bầu cử và buổi tiệc sinh nhật… Mình nghĩ anh ấy quên bẵng đi mất.Và cậu không đọc câu mình vừa viết lúc nãy à?MÌNH KHÔNG MUỐN ĐI DỰ PROM.

Đừng ngớ ngẩn như thế, Mia!Tất nhiên là

cậu muốn đi rồi.Có ai lại không muốn dự buổi Prom cuối cấp của mình chứ?Mà tại sao cậu không hỏi thẳng anh ý nhỉ?Bây giờ có phải những năm 1800 nữa đâu.Con gái chủ động mời con trai đi dự Prom thì có làm sao đâu.Ừ thì cũng hơi trái khoáy một chút nhưng hai người đã hẹn hò với nhau lâu rồi.Hai người đâu chỉ là bạn thông thường, ngay cả khi cậu vẫn chưa… cậu biết rồi đấy… vẫn chưa… ý mình là hai người vẫn chưa… đúng không?

Awwwww… cô nàng vẫn không dám nói thẳng ra câu đó.Ha ha.Dễ thương ghê!Chết mất thôi!

Nhưng Tina không phải là không có lý.Tại sao mình không hỏi thẳng J.P?Khi

tờ quảng cáo về buổi prom bắt đầu xuất hiện trên The Atom,tại sao mình không xé ra một tờ và dán nó lên tủ đựng đồ của J.P kèm theo lời nhắn Chúng ta có đi dự không anh?

Phải rồi,có gì phải ngại đâu,cứ hỏi thẳng J.P xem 2 đứa có đi dự Prom không.Giờ ăn trưa nào mọi người chẳng sôi nổi bàn tán về nó?Đúng là J.P dạo gần đây khá xao nhãng bởi vở kịch và tập dượt cho Stacey Cheeseman (nếu anh ý không liên tục viết lại kịch bản và bắt Stacey phải học lại các câu thoại mới).

Mình hoàn toàn có thể dễ dàng moi được một câu trả lời Có hay Không từ J.P.

Và vì anh ý là J.P nên câu trả lời chắc

chắn sẽ là Có.

Mình chẳng việc gì phải khiến bác Knutz bân tâm với chuyện tại sao mình không hỏi J.P về chuyện Prom,bởi nó chẳng có gì là khó hiểu cả.Có thể với Tina thì có,nhưng với mình thì không.

Nhưng mình không muốn bàn về chuyện đó bây giờ.

Nghe này,Prom với mình không còn quan trọng nữa Tina ạ.Mình thấy nó thật trẻ con.Không đi dự cũng chẳng sao.Vì thế,việc gì phải tốn thời gian đi mua một cái váy mà có lẽ mình sẽ không bao giờ mặc?Các cậu cứ đi chơi vui vẻ đi.Mình còn tỉ thứ việc.

Đến bao giờ mình mới thôi gọi cuốn tiểu

thuyết của mình là “tỉ thứ việc” nhỉ ? Người duy nhất trên thế giới này mình có thể nói thật mọi chuyện chính là Tina.Cậu ấy sẽ không phá lên cười khi biết mình đang viết một cuốn tiểu thuyết…đặc biệt là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn.Tina là người giới thiệu thế giới tiểu thuyết lãng mạn với mình,mở ra cho mình một cái nhìn mới về loại hình văn học này.Đó là những sách có nội dung rất lôi cuốn,vai nữ chính thường là người có cá tính rất mạnh,vai nam chính vừa hấp dẫn vừa dũng cảm,những hiểu lầm sẽ khiến cho họ xa nhau một thời gian…để rồi cuối cùng vẫn là một đoạn kết đẹp mê tơi cho cả hai.Chưa hết, cậu ấy còn là người đưa mình tới với thế giới xuất bản (dạng sách này được xuất

bản nhiều hơn hẳn các loại sách khác,nên cơ hội để bạn có thể xuất bản một cuốn tiểu thuyết lãng mạn sẽ cao hơn rất nhều so với một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng).

Tội gì phải viết những chuyện quá đau đầu làm gì cho mệt óc?

Nếu Tina biết mình đang viết tiểu thuyết lãng mạn,cậu ấy chắc chắn sẽ xin đọc – nhất là khi cô nàng biết nó chẳng liên quan gì tới lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia,vấn đề mà một người bình thường không bao giờ muốn đọc…

À,trừ một người.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó mình chỉ muốn khóc thôi, bởi vì đó là lời đề nghị

tuyệt vời nhất mà mình từng nghe.Hay nói đúng hơn là được đọc,như trong email Michael gửi cho mình.Anh ấy muốn được đọc cái đồ án tốt nghiệp đó của mình.Thỉnh thoảng bọn mình vẫn thư từ qua lại với nhau,mỗi tháng vài lần.Nội dung rất trong sáng , như giữa hai người bạn vói nhau , giống như bức thư đầu tiên mình gửi cho anh ấy sau khi chia tay – Chào anh.,Anh khỏe không?Mọi chuyện vẫn ổn.Bên này trời đang có tuyết,lạ không?Thôi,em phải đi đây.Chào anh.

Mình dã rất ngạc nhiên khi nhận được lá thư gần đây của Michael,nói rằng Đồ án tốt nghiệp của em là về lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia thời kỳ 1254 –

1650 đúng không?Thú vị đấy.Thermopolis.Có thể cho anh đọc không?

Thật chẳng khác nào bị cái báng súng của chú Lars đập cho một cú vào trán.Bởi vì chưa từng có ai đề nghị được đọc cái đồ án đó của mình.Không một ai.Kể cả mẹ.Mình đã nghĩ với cái chủ đề nhạt nhẽo đó sẽ không một ai buồn bận tâm đòi đọc nó.

Không bao giờ.

Vậy mà Michael Moscovitz,từ tít tận bên Nhật (nơi anh ấy ở suốt gần hai năm qua,miệt mài với dự án cánh tay rô-bốt – mà mình gần như chắc chắn là sẽ không bao giờ hoàn thành được.Mình đã thôi

không hỏi về chuyện đó nữa bởi vì như thế thật bất lịch sự,nhất là khi Michael rất ít khi nhắc tới nó), lại đề nghị được đọc.

Mình đã phải nói nó dài tới 400 trang.

Nhưng anh ấy nói không sao.

Mình còn nói là 400 trang mà chưa giãn trang và phông chữ 9.

Nhưng anh ấy nói sẽ tự cho cỡ chữ to lên để đọc.

Và khi mình nói nội dung rất nhàm chán.

Thì anh ấy nói anh ấy không tin những gì mình viết lại nhàm chán.

Và thế là mình quyết định không trả lời email của Michael nữa.

Mình biết làm gì bây giờ?Mình không thể gửi bản thảo đó cho Michael đọc.Mình có thể gửi nó cho các nhà xuất bản mình chưa bao giờ gặp mặt.Nhưng không phải là bạn trai cũ của mình!Không phải Michael!Trong truyện có nhắc tới cả sex nữa!

Sao anh ấy lại nói như vậy?Rằng anh ấy không tin những gì mình viết là nhàm chán.Anh ấy đang nói gì thế không biết? Chuyện mình viết ra là Lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia giai đoạn 1254-1650 cơ mà.Phải gọi là bố của nhạt nhẽo!

Ừ thì cuốn sách của mình không phải viết về chủ đề đó.

Nhưng anh ý có biết đâu!

Vậy mà Michael vẫn nói như vậy.Tại sao?Đó không phải là điều mà những cặp đôi chia tay nhau – hay thậm chí là những người bạn thông thường – nói với nhau.

Mà bọn mình bây giờ chỉ là bạn.

Mình cũng không thể cho Tina xem được,mặc dù cậu ấy là bạn thân nhất của mình.Bản thân mình cũng chẳng biết tại sao phải xấu hổ đến mức độ này.Có hàng triệu người ngày ngày upload truyện của mình lên trên mạng mong muốn mọi người để mắt tới.

Nhưng mình không thể làm thế.Không biết tại sao luôn.

Không,thật ra là mình biết tại sao: Bởi vì lo sợ rằng Tina – chứ đừng nói là Michael hay J.P hay bất cứ ai – sẽ không thích câu chuyện của mình.

Giống như các nhà xuất bản mà mình đã gửi bản thảo tới.Trừ Nhà xuất bản AuthorPress.

Nhưng họ bắt mình phải TRẢ TIỀN CHO HỌ để xuất bản!Một Nhà xuất bản chân chính thì phải trả tiến cho TÁC GIẢ mới đúng chứ!!

Được cái cô Martinez có nói là rất thích cuốn sách của mình.

Nhưng mình không tin là cô ấy đã đọc tới trang cuối cùng.

Nếu sự thật mình đúng là một nhà văn tồi thì sao?Nếu quả đúng là hai năm qua mình đã phí thời gian cho một thứ mà mình không hề có chút năng khiếu thì sao?Mọi người vẫn nghĩ rằng mình đang viết về lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia thật.

Ôi không.Tina vẫn tiếp tục càu nhàu về vụ prom.

Mia!Prom không hề trẻ con chút nào!Cậu bị làm sao thế?Hay lại bị trầm cảm trở lại rồi ?

“Bị trầm cảm trở lại” ?Sướng chưa này.

Ok.Mình không thể lý luận vói Tina.Cậu ấy luôn dành chiến thắng.

Không!Vớ vẩn,trầm là trầm thế nào.Mình cũng chẳng biết dạo này bị làm sao nữa.Chắc tại hồi hộp cho lễ tốt nghiệp sắp tới thôi.Được rồi,mình sẽ nói chuyện với J.P về vụ Prom.Ok?

Cậu nói thật không ???Thật nhá????Cậu không chỉ nói bừa cho xong đâu đấy nhé!!

Ừ,mình sẽ hỏi anh ý.Dạo này có lắm chuyện lung tung beng quá!

Và cậu sẽ đi shopping với tụi mình sau giờ học hôm nay chứ hả?

Ôi giời ơi!Mình không muốn đi shopping với họ tẹo nào.Thà đi học làm công chúa với bà còn hơn.

Không ngờ mình viết ra được những dòng như thế!

Ờ,đi.Tại sao không?

YAY!Sẽ vui lắm đây!Đừng lo,bọn mình sẽ khiến cậu quên đi MỌI THỨ liên quan tới chuyện của bố cậu!

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Je ne ferai pas le texte dans la classe.

Wow.Cô Wheeton tháng này ghê thế không biết.

Chẳng chóng thì chày họ sẽ tịch thu hết các máy iPhone Sidekick của bọn mình.

Họ đã cảnh báo chuyện này vài tuần nay rồi nhưng tới giờ vẫn chưa thấy ai hành động gì.

Thứ Năm,ngày 27 tháng 4,giờ Tâm lý học

OK!Mình vừa nói thật với một người về một chuyện…

Và không có chuyện động trời gì xảy ra (trừ vụ cô Wheeton nổi giận lôi đình với bọn mình vì tội chuyền thư trong lớp).

Mình kể với Tina sự thật là J.P chưa hề mời mình đi dự Prom… và rằng mình cũng chẳng hứng thú gì với việc tiệc tùng

đó cả.Một sự thật đã được tiết lộ mà không kéo theo bất kỳ hậu quả nghiêm trọng gì cả.Tina cũng chẳng vì thế mà ngất lên ngất xuống như mình vẫn lo sợ.

Cậu ấy chỉ tìm mọi cách thuyết phục mình rằng suy nghĩ như vậy là sai.

Nhưng với những người như Tina thì có giải thích đằng giời cậu ấy cũng không hiểu được đâu.Cậu ấy là mẫu người điển hình của những cô gái trẻ mộng mơ,luôn coi Prom là điều tối thiêng liêng của tuổi học trò.

Cũng đã có quãng thời gian mình có chung suy nghĩ ấy với Tina.Chỉ cần lật lại mấy trang nhật ký cũ là thấy.Mình đã từng điên cuồng với buổi dạ tiệc có tên

Prom đó,tưởng rằng sẽ CHẾT MẤT nếu bỏ lỡ.

Ở đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn,mình ước ao có thể tìm lại được lòng nhiệt huyết năm xưa.

Nhưng mình già mất rồi hay sao í.

Và sự thật là mình chẳng thiết tha đi ăn tối (với món thịt gà dai ngoách và món rau diếp héo rũ trong bộ vấy rườm rà khó chịu) và nhảy nhót (theo những bản nhạc dở òm,ngang phè) tại khách sạn sang trọng Waldorf

"Giá như mình có thể nói:Khi bắt gặp đôi mắt đen láy của Michael,mình hoàn toàn bình tĩnh và vui vẻ cười tươi chào hỏi anh.

Mình đợi J.P mở lời trước nói rằng anh ấy đã đọc và rất thích tiểu thuyết của mình,giống như cách Michael đã viết trong lá thư…Nhưng tuyệt nhiên J.P không đả động một lời nào liên quan tới cuốn sách.Không một câu một chữ nào luôn.

Cô Delacroix thân mến,

Cám ơn cô đã gửi bản thảo tới Nhà xuất bản của chúng tôi.Sau khi cân nhắc rất kĩ chúng tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo rằng cuốn Chuộc lại con tim không phù hợp với tiêu chí hiện tại của chúng tôi.

Thân mến

NXB Pembroke

Lại bị từ chối!

(Mình đã tới đây không biết bao nhiêu lần rồi.Lần cuối cùng đặt chân tới đây mình đã có bài phát biểu làm hủy hoại thanh danh của gia tộc mình,chứ đừng nói gì Đất nước của mình)."

Giá mà…

AHHHHHHHH!!!Chúa ơi,mình phải làm quen với cái thứ đang rung liên hồi trong túi áo thôi…

Ameliaaaaaa – Ta cần đánh sáchhhhhhh mới nhất của cháu cho buổi thứ Haiiiiiii tới đây.Ta đang rất buồn phiềnnnnn đây.Theo thông báo mới nhất của Vigo thì mọi khách mời của cháu đều đã trả lời sẽ tớiiiiiiii.Cả thằng anh họ tên là

Hankkkkkkk của cháu cũng sẽ từ Milan bay thẳng về Mỹ để tham dự.Meeeeẹ cháu cũng vừa báo là ông bà ngọai từ Indianaaaaaa cũng sẽ đáp máy bay tới.Điều nàyyyyyy khiến ta không vui tẹo nào.Tất nhiên về lý thuyết ta cần phải mời họ nhưng ta không bao giờ ngờ là họ lại đếnnnnnn thật.Thật là bực mình…Ta cần cháu rút đi vài khách.Du thuyền của ta chỉ chở được 300 người thôi.Gọi cho ta ngay – Clarissse,bà nooijiiiii của cháu.

Tin được gửi từ điện thoại di động không giây Blackberry

AAAAAAAAA!Tại sao bố lại đi trang bị điện thoại Blackberry cho bà làm gì cơ chứ?Bố quá tàn nhẫn khi cố tình hủy

hoại cuộc đời của con gái?

Nhưng ngu nhất vẫn là người đi dạy bà cách dùng nó!Mình thề sẽ trừng phạt lão Vigo này.

Phản ứng thờ ơ ngoài cuộc:Là một hiện tượng tâm lý,trong đó một người không có ý định can thiệp vào bất cứ tình huống cấp cứu nào khi có những người khác ở bên cạnh,mặc dù họ hoàn toàn có khả năng giúp đỡ nếu chỉ có một mình.Lấy ví dụ trường hợp của Ketty Genovese – Một cô gái trẻ bị tấn công giả man trong một khu phố đông dân cư nhưng không một ai nhấc máy gọi cảnh sát bởi ai cũng nghĩ rằng sẽ có người khác làm việc đó rồi.

BÀI TẬP VỀ NHÀ

Lịch sử thế giới:Không quan tâm!

Văn học Anh:tẻ nhạt!

Lượng giác:Chúa ơi con ghét môn nay!

NK và TN:Mình biết Boris sẽ có buổi biểu diễn ở Hội trường Carnegie trong lễ tốt nghiệp cuối năm nhưng TẠI SAO CẬU ẤY KHÔNG THỂ NGỪNG CHƠI MẤY BẢN CHOPIN ĐÓ TRONG VÀI PHÚT?????

Tiếng Pháp:J'ai mal à la tête

Tâm lý học II:Không thể tin là mình còn tâm trí chép bài giảng môn này cơ đấy.Mình là đứa duy nhất làm sống lại môn này.

Thứ Năm, ngày 27 tháng 4, Jeffrey

Tuyệt!

J.P vừa nhìn thấy bọn mình ở hành lang đang tíu tít đi về hướng xe limo liền chạy lại hỏi: “Bọn em đi đâu mà trông vui vẻ thế?” và chú Lars đã buột miệng trả lời trước cả khi mình kịp chặn chú ý lại: “Mua váy diện hôm Prom”.

Cả Lana, Tina, Shameeka, và Trisha đồng loạt quay ra nhìn J.P đầy chờ đợi, lông mày đứa nào đứa nấy xếch ngược lên ra điều Hello?Prom?Nhớ không?Anh quên chưa mời bạn gái của mình đi dự Prom đấy!

Tin tức lan truyền hơi bị khiếp thật! Việc J.P chưa mời mình đi dự Prom ý. Cần

phải “cảm ơn” Tina!

Mặc dù cậu ý chỉ là có ý tốt cho mình mà thôi.

Tất nhiên J.P chỉ cười xòa một cái và vẫy tay chào cả bọn: “Bọn em đi chơi vui nhé. Chào chú Lars!”

Sau đó anh quay lưng đi về phía khán phòng, nơi anh và CLB ngày ngày miệt mài luyện tập.

Cả đám sửng sốt không thốt ra được tiếng nào – ý mình là Lana và mấy cô bạn. Họ không thể tưởng tượng nổi J.P đã không vỗ tay lên trán và ồ lên kiểu “Ối! Prom! Đúng rồi!”. Sau đó quỳ xuống một chân và nhẹ nhàng nắm lấy tay mình xin lỗi vì đã quên khuấy đi mất, và

mời mình cùng đi dự Prom.

Nhưng mình chỉ phẩy tay cười nhạt nói với bọn họ rằng không việc gì phải ngạc nhiên tới vậy. Mình không để tâm đâu. J.P không thể nghĩ được việc gì khác ngoài vở kịch Hoàng tử của lòng dân của anh ý đâu.

Mình rất thông cảm với J.P bởi khi còn đang viết dở cuốn Chuộc lại con tim mình cũng có chung một cảm giác như vậy. Mình không thể nghĩ tới việc gì khác. Mỗi khi có cơ hội là mình chui lên giường với Louie mập cuộn tròn bên cạnh (phải công nhận Louie đã chứng tỏ là một con mèo có tài viết văn thiên bẩm) và ôm lấy cái laptop viết lấy viết để.

Đó cũng là lý do tại sao mình không động gì tới cuốn nhật ký này gần hai năm trời. Rất khó để làm việc gì khác khi bạn tập trung cao độ vào việc sáng tác.

Hoặc có thể đó chỉ là mình.

Không chừng bác Knutz gợi ý mình nên viết sách cũng vì lý do này, để mình không phải suy nghĩ quá nhiều… vào các việc khác.

Hay những người khác.

Mà mình cũng chẳng còn việc gì khác để làm bởi bố mẹ đã lấy đi mất cái TV trong phòng mình. Và mình lại không muốn ngồi xem mấy chương trình yêu thích ngoài phòng khách. Còn gì xấu hổ hơn khi ngày ngày ôm khư khư lấy cái

TV xem chương trình Bệnh béo phì ở thanh niên: Sự thật đáng buồn.

Công nhận, viết sách là liệu pháp điều trị hữu hiệu nhất, bởi vì nó thực sự có tác dụng với mình. Mình không có chút nhu cầu viết nhật ký một tẹo nào trong khi tìm tòi tài liệu cho cuốn sách của mình. Mọi tâm trí và sức lực của mình được dồn hết cho cuốn Chuộc lại con tim.

Giờ khi cuốn sách đã xong (và bị tất cả các nhà xuất bản từ chối), mình bỗng nhiên cảm thấy có nhu cầu viết nhật ký trở lại.

Đó có phải là tín hiệu tốt hay xấu mình cũng không biết nữa.

Đôi khi mình nghĩ có lẽ mình nên bắt tay

vào một cuốn sách khác.

Điều mình muốn nói ở đây là mình rất hiểu mối bận tâm hiện nay của J.P.

Vấn đề là, không giống như mình, J.P hoàn toàn có cơ hội đưa vở Hoàng tử ra công chiếu tại các sân khấu kịch (mặc dù có thể chưa tới tầm Broadway), bởi bố anh ấy có tầm ảnh hưởng với giới kịch nghệ đến vậy cơ mà.

Chưa kể Stacey Cheeseman từng xuất hiện trên không biết bao nhiêu mẫu quảng cáo cho GapKids, và có một vai trong bộ phim điện ảnh của Sean Penn. J.P thậm chí còn mời được Andrew Lowenstein, cháu họ của em họ Brad Pitt, đóng vai chính trong vở kịch của

mình. Vở kịch này chắc sẽ LỚN kinh hoàng luôn. Nghe mấy người đã từng tới xem các buổi tổng duyệt nói vở Hoàng tử rất có cơ được chuyển thể thành phim Hollywood.

Quay lại chuyện Prom: không phải là mình không biết J.P yêu mình. Mỗi ngày anh ý nói câu đó tới cả chục lần…

Lana đang cố bắt mình thử một chiếc áo quây hiệu Badgley Mischka.

Giờ mình đã hiểu hơn nhiều về thời trang rồi. Thật đấy! Cách bạn chưng diện bên ngoài sẽ phản ánh cái nhìn của bạn về bản thân ở bên trong. Nếu bạn chểnh mảng với bề ngoài của mình – không gội đầu, mặc nguyên bộ quần áo vừa đi

ngoài đường về để đi ngủ, hoặc khoác lên mình những bộ quần áo không hợp với dáng người mình hoặc đã lỗi mốt – đồng nghĩa với chuyện "Tôi không quan tâm tới chính bản thân mình. Và các bạn cũng không nên quan tâm tới tôi làm gì".

Bạn cần phải Chú Tâm Một Chút tới vẻ bề ngoài của mình bởi điều đó có nghĩa là Tôi-là-người-rất-đáng-để-làm-quen. Quần áo của bạn không nhất thiết phải đắt tiền. Miễn là nó hợp với bạn.

Giờ mình đã nhận thức được điều đó, và thấy hối hận là trong quá khứ đã có lúc không chú ý tới bản thân (mặc dù các ngày cuối tuần mình thường chỉ mặc độc một bộ quần áo ở nhà, khi không có khách).

Sau khi ăn uống điều độ hơn, mình không còn gặp vấn đề với cân nặng nữa. Và vòng một của mình lại lùi xuống size B.

Vì thế mình rất hiểu mấy nguyên tắc cơ bản về thời trang.

Nhưng… tại sao Lana nghĩ mình lại hợp với màu tía nhỉ? Chỉ vì đó là màu của hoàng gia không có nghĩa nó hợp với tất cả những người trong hoàng gia! Không phải có ý phê phán gì đâu, nhưng có ai để ý Nữ hoàng Elizabeth dạo gần đây không? Bà ấy rất cần giảm các tông màu quần áo xuống một chút.

Trích đoạn từ cuốn Chuộc lại con tim của

Daphne Delacroix

Shropshire, nước Anh, 1291

Hugo ngó xuống thân hình trắng nõn đang trầm mình dưới làn nước trong vắt bên dưới, mọi ý nghĩ trong đầu anh bỗng rối bời . Nhưng câu hỏi lớn nhất được đặt ra lúc này là ‘Nàng là ai?’, mặc dù đã biết trước câu trả lời. Finnula Crais, con gái của chủ cối xay. Hugo lờ mờ nhớ có một gia đình mang cái họ đó làm công cho cha anh.

Cô gái này có lẽ là một trong số những người con của ông chủ cối xay đó . Nhưng sao ông ta có thể khinh suất để cô con gái trẻ yếu ớt một mình lang thang giữa chốn thôn quê hẻo lánh trong bộ dạng đầy khiêu khích – hay nói đúng hơn là không mảnh vải che thân – như thế

này?

Ngay khi về tới trang viên Stephensgate, Hugo sẽ cho ông chủ cối xay đó tới nhắc nhở, để đảm bảo cô gái nhỏ nhắn này sẽ được gia đình quan tâm bảo vệ tốt hơn trong tương lai . Không lẽ ông ta không biết chuyện mấy tên hạ lưu đê tiện vẫn thường hay rình rập trên các đoạn đường vắng để tìm cơ hội cướp bóc và chiếm đoạt những cô gái trẻ như thế hay sao?

Mải mê chìm đắm trong luồng suy nghĩ đó, trong một phút Hugo không kịp nhận ra rằng cô gái trẻ bên dưới đã bơi ra khỏi tầm ngắm của mình tới chỗ dòng thác nước đổ xuống . Từ mỏm đá phía trên nơi Hugo đang nằm phục đã bị che khuất tầm nhìn, nhưng anh chắc mẩm rằng

có thể cô đang ngụp lặn dưới dòng thác nước để gội đầu.

Hugo vui vẻ chờ đợi bóng hồng xuất hiện lại dưới làn nước trong xanh kia . Anh tự hỏi không biết có nên lặng lẽ chuồn khỏi đây như một hiệp sỹ chân chính, để rồi sau đó đứng bên đường đợi cô, như thể hai người xa lạ tình cờ gặp nhau trên đường, và đề nghị được hộ tống cô về tới Stephensgate.

Mới nghĩ tới đó bỗng anh nghe thấy tiếng động nhỏ phía sau và đột nhiên cổ họng bị một vật nhọn kề sát, cùng lúc bị ai đó rất nhẹ cân thượng thẳng lên lưng .

Phải cố gắng lắm Hugo mới kiềm chế được cái bản năng người lính tấn-công-

trước-tra-hỏi-sau trong mình .

Hơn nữa, xưa nay anh chưa bao giờ bị khống chế bởi cánh tay nhỏ nhắn và đôi chân thon thả đến vậy siết chặt lấy cổ và hai bên sườn . Còn đầu thì bị kéo giật ra sau, tựa vào một thứ vải mềm mại đầy cám dỗ.

“Nằm yên!” – người đó nói . Hugo, quá thích thú với hơi ấm tỏa ra từ cặp đùi trắng nõn đang kẹp sát hai bên sườn và nhất là sự mềm mại giữa hai gò bồng đào nơi gáy anh đang bị siết chặt phía trước, không hề có ý định chống cự, trái lại còn vui vẻ nghe theo.

“Ta đang kề dao ở cổ ngươi” – cô gái trẻ lớn tiếng đe dọa – “nhưng ta sẽ không

dùng tới nó, trừ phi ngươi ép ta . Nếu làm theo những gì ta nói, ngươi sẽ không bị sao cả. Hiểu chưa?” .

Thứ Năm, ngày 27 tháng 4, 7 giờ tối, ở nhà

Daphne Delacroix

1005 phố Thompson, phòng 4A

New York, NY 10003

Tác giả thân mến,

Cảm ơn bạn đã cho chúng tôi cơ hội được đọc bản thảo cuốn Chuộc lại con tim. Tuy nhiên, nội dung của cuốn sách này hiện không phù hợp với nhu cầu hiện tại của chúng tôi.

Thậm chí không buồn có lấy một chữ ký!

Thật không còn gì để nói!

Vừa bước vào nhà đã thấy mẹ đang đứng chống nạnh giữa nhà oang oang hỏi tại sao dạo này thư từ từ các nhà xuất bản liên tiếp gửi tới địa chỉ nhà mình.

Lộ tẩy rồi!

Mình đã tính nói dối tiếp nhưng nghĩ lại thì thấy cũng chẳng có ích gì. Đằng nào rồi mẹ cũng sẽ biết, nhất là khi cuốn Chuộc lại con tim được xuất bản một ngày nào đó và mình dùng số tiền đó để mở thêm một khu khám chữa bệnh tại bệnh viện Hoàng gia Genovia.

OK, mình chưa biết một cuốn sách xuất bản kiếm được bao nhiêu tiền nhưng nghe nói tác giả chuyên viết tiểu thuyết

điều tra hình sự Patricia Cornwell đã mua được cả một chiếc trực thăng bằng số tiền bán sách.

Tất nhiên mình chẳng cần gì tới trực thăng, bởi mình đã có chuyên cơ riêng của mình rồi (hay nói đúng hơn là của bố).

“Con đã gửi bản thảo cuốn sách của con dưới một cái tên giả để xem có được xuất bản không” – mình thủng thẳng nói.

Lâu nay mẹ cũng đã nghi ngờ mình không phải đang viết về lịch sử chưng cất dầu ô-liu Genovia rồi nên nói dối cũng chẳng ích gì. Mấy tháng gần đây, trừ lúc đi học ở trường và ở chỗ bà, đi trị liệu tâm lý hoặc đi chơi với Tina hoặc J.P… thì mẹ

lúc nào chẳng bắt gặp mìh ở trong phòng trầm ngâm đeo tai nghe nghe nhạc phim Marie Antoinette, tay gõ máy tính liên tục với Louie Mập ve vẩy đuôi bên cạnh…

Mình biết nói dối mẹ là không tốt. Nhưng nếu kể cho mẹ biết cuốn sách đó thực sự nói về cái gì thì chắc chắn mẹ sẽ đòi đọc.

Không đời nào mình chịu để mẹ Helen Thermopolis đọc rồi, bởi có quá nhiều đoạn nhạy cảm người lớn được "cất" trong đấy.

"Ờ" – mẹ chỉ tay về cái phong bì trên tay mình – "thế họ nói sao?"

"Dạ" – mình nhún vai – "Không hứng

thú”

“Hmmm…Thị trường sách báo thời nay cạnh tranh hơi bị khốc liệt. Nhất là khi sách của con lại viết về lịch sử dầu ô-liu Genovia”.

“Vầng, con cũng biết thế” – mình nói giọng tỉnh queo.

Chúa ơi, nhỡ tờ TMZ phát hiện ra sự thật về mình thì sao? Rằng mình là một đứa nói dối không chớp mắt! Như thế còn gọi gì là hình mẫu lý tưởng cơ chứ? Trước giờ mình vẫn được xếp vào dạng ngoan ngoãn hiền cùng mấy ngôi sao nổi tiếng như Vanessa Hudgens. Trừ vụ chụp ảnh nóng. Bởi mình không có ý định tự chụp ảnh và gửi cho bạn trai như cô ta.

Thật khó mà nói chuyện với mẹ khi thầy Gianini và Rocky đang gõ trống ầm ầm trong phòng.

Vừa nhìn thấy mình, Rocky vứt thẳng hai cái dùi trống sang một bên và lao tới ôm chặt lấy chân mình la ầm lên "Miiiiiiiiiaaaaaaaaahhhhhhh".

Thật hạnh phúc khi về nhà được đón chào nồng nhiệt như thế, cho dù đó chỉ là một cậu nhóc mới 3 tuổi.

"Ừ, chào cưng. Chị về rồi" – mình xoa đầu Rocky và lết vào bếp với cậu nhóc vẫn đang dính chặt lấy chân – "Tối nay nhà mình ăn gì ạ?"

"Hôm nay là ngày cửa hàng pizza Tre Giovanni mua 1 tặng 1 mà" – thầy G

ngẩng đầu nhìn mình – “Thế mà con cũng phải hỏi”.

“Chị đi đâu về?” – Rocky hỏi.

“Chị đi mua sắm với bạn” – mình nói.

“Nhưng chị có mua gì đâu” – Rocky chỉ vào hai tay trống trơn của mình.

“Ừ” – mình vừa mở tủ lấy thìa dĩa ra xếp bàn ăn vừa giải thích, còn Rocky vẫn chưa chịu buông chân mình – “Bọn chị đi mua váy dạ hội cho buổi Prom, nhưng chị không đi đâu vì chán lắm”.

“Từ bao giờ con cho Prom là nhảm thế?” – thầy G vừa lau mồ hôi vừa hỏi. Không ngờ đánh trống mà cũng ra lắm mồ hôi đến vậy. Người cậu nhóc con đang bám

chặt dưới chân mình đây cũng đầm đìa mồ hôi.

“Từ khi con bé trở thành thiếu nữ sắp-vào-đại-học-và-thích-châm-chọc-mọi-người” – mẹ tiếp lời – “Sau bữa ăn chúng ta sẽ họp gia đình. Vâng, alô?”

Câu cuối là mẹ nói vào cái điện thoại đang kề sẵn bên tai, và gọi 2 phần pizza cỡ trung, 1 cái toàn thịt cho mẹ và thầy G, 1 cái toàn pho-mát cho Rocky và mình. À quên chưa nói, mình đã quay trở lại với hội ăn chay rồi. Hay nói đúng hơn là nửa chay-nửa thịt. Mình chỉ ăn thịt khi cực kỳ xì-trét và cần phải bổ sung thêm năng lượng cấp tốc, ví dụ như món thịt bò chiên giòn (ngon khủng khiếp! Không cưỡng lại nổi, dù đã cố). Và khi

có ai đó mời mình ăn thịt – ví dụ tại buổi họp mặt tuần trước với Hội Domina Reis – mình sẽ vẫn ăn cho phải phép.

“Họp gia đình về vấn đề gì ạ?” – mình hỏi, khi mẹ đã cúp máy.

“Về con” – mẹ nói – “Bố con sẽ gọi điện về”.

Tuyệt chưa! Đây không phải là điều mình chờ đợi khi về nhà, sau một ngày dài mệt mỏi ở trường. Đảm bảo chẳng có tin gì tốt lành!

“Con có làm gì đâu?” – mình hốt hoảng hỏi lại. Bởi vì lâu nay mình nào có gây chuyện gì đâu (trừ vụ nói dối mọi người xung quanh về… mọi chuyện). Mình luôn có mặt ở nhà vào đúng giờ giới nghiêm,

mà chẳng cần tới sự đôn đốc của chú Lars. Bởi bạn trai của mình cực kỳ chu đáo và cẩn thận. J.P không hề muốn gây ấn tượng xấu với bố (hay mẹ hay dượng mình) nên mỗi khi hai đứa đi với nhau anh ấy luôn nhìn đồng hồ liên tục để đảm bảo rằng mình sẽ về nhà đúng giờ. Anh ấy sẽ quýnh quáng hết cả lên nếu mình chưa trên đường về nhà nửa tiếng trước giờ giới nghiêm. Mỗi lần như vậy là J.P lại lùa mình như lùa vịt lên xe chú Lars.

Vì thế cho dù bố có gọi về vấn đề gì đi chăng nữa thì mìh cũng chẳng sợ. Bởi mình chẳng làm gì cả!

Ít nhất là lần này.

Mình đi vào phòng thăm Louie Mập,

trước khi pizza được giao tới. Cứ ra khỏi nhà là mình lại lo lắng cho cậu chàng. Mình đã có một lựa chọn khiến cho mọi người xung quanh mình phải phiền lòng. Mình dã chọn học đại học ở Mỹ, thay vì Đại học Genovia – ngôi trường mà chẳng ai buồn đăng ký, ngoài con cái của các nha sỹ và bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ giàu có chuyên phục vụ cho các sao nổi tiếng. Lý do rất đơn giản: chẳng có trường nào khác nhận. Spencer Pratt trong phim The Hills có lẽ cũng đã theo học ở đó nếu không kiếm được một chân trong show truyền hình của người bạn cũ của bạn gái mình. Lana có lẽ cũng sẽ phải xin vào học ở đó nếu mình không ép cô nàng ôn bài thường xuyên và cấm không cho la liếm ở trang

buatiectoiqua.com hàng đêm như mọi khi.

Vấn đề là, không trường đại học nào mình nộp đơn đăng ký lại cho phép mang theo mèo vào ký túc xá. Nếu chọn một trong những trường đó và vẫn muốn mang Louie Mập theo thì mình sẽ phải thuê nhà ở ngoài. Đồng nghĩa với việc mình sẽ chẳng kết bạn được với nhiều người và có nguy cơ trở thành kẻ bị xã hội ruồng bỏ còn dã man hơn trước.

Nhưng làm sao mình có thể bỏ Louie Mập lại? Lâu nay nó lúc nào cũng sợ Rocky… bởi vì; Rocky yêu Louie Mập kinh khủng. Cứ hễ thấy bóng dáng con mèo ở đâu là cậu nhóc sẽ phi ngay tới chộp lấy đuôi, bế xốc nó lên và ghì thật

chặt. Trong khi Louie Mập đặc biệt ghét là nắm đuôi và ôm nghiến vào lòng như thế.

Vì thế khi mình không có bên cạnh bảo vệ, Louie Mập sẽ luôn trốn trong phòng mình (Rocky bị cấm vào phòng mình sau khi phá tan hoang các mô hình đồ chơi phim Buffy the Vampire Slayer của mình).

Nếu mình đi học đại học, Louie Mập sẽ phải trốn trong phòng mình suốt 4 năm ròng rã, mà không có ai ngủ cùng và gãi tai cho hằng đêm.

Như thế thật không phải với mèo cưng của mình!

Mẹ nói Louie có thể chuyển sang phòng

mẹ (Rocky cũng bị cấm vào – khi không có người lớn – bởi vì cậu nhóc rất thích nghịch đống mỹ phẩm của mẹ và đã từng gặm mất mấy thỏi son Lancôme Au Currant Velvet rồi. Mẹ đã phải bôi dầu vào tay nắm cửa để Rocky không mở được).

Nhưng mình không chắc liệu Louie Mập có thích ngủ cùng với tiếng ngáy như máy dệt của thầy G hay không.

Có điện thoại! J.P gọi.

Thứ Năm, ngày 27 tháng 4, 7 giờ 30 tối, ở nhà

J.P muốn biết vụ đi mua váy dạ hội cho buổi prom tới của mình thế nào. Tất nhiên là mình lại nói dối anh ấy: “Vui

lắm anh ạ !”.

“Em có mua được gì không?” - J.P hỏi.

Thật không thể tin nổi anh ý có thể thản nhiên thốt ra câu hỏi đó. Nhất là khi chưa một lần chính thức ngỏ lời mời mình đi dự prom. Mình đã sốc thực sự. Suốt quãng thời gian vừa rồi vẫn ngu ngốc cho rằng hai đứa sẽ không tham gia.

“Không…” – mình trả lời.

Để rồi tiếp tục sốc thêm vài cú nữa khi J.P nói giọng tỉnh queo: “Khi nào chọn được cái ưng ý thì nhớ cho anh biết màu của chiếc váy nhé, để anh còn biết đường chọn hoa đeo tay cho phù hợp”.

Gì thế?

“Khoan” – mình nói – “Có nghĩa là… chúng ta sẽ đi dự prom hả anh ?”

J.P cười phá lên : “Tất nhiên rồi! Anh đã mua vé vài tuần nay rồi”.

!!!!!!!!!

Khi thấy mình không ồ lên cười hùa theo, J.P vội ngưng bặt và hấp tấp nói : “Khoan… Chúng ta sẽ đi đúng không em, Mia?”.

Mình vẫn còn chưa hết bàng hoàng, khộng thốt nên câu nào.

Mình yêu J.P. Thật đấy!

Nhưng vì một số lý do nào đó mà chính mình cũng chưa xác định được, mình không hề hứng thú vụ đi dự prom cùng

với J.P tẹo nào.

Giờ không biết phải làm sao để giải thích cho J.P hiểu mà không làm tổn thương tới tình cảm của anh ý. Chứ cái quan điểm prom-rất-nhảm của mình, như mình đã nói với Tina, xem ra không có công hiệu với anh chàng này.

Nhất là khi anh ấy vừa thú nhận là đã mua vé nhiều tuần nay rồi. Mà mấy cái vé kiểu này không hề rẻ tẹo nào.

Mình chỉ còn biết lí nhí: “Em không biết. Anh… anh có bao giờ hỏi em đâu”.

Sự thật là thế mà! Mình đang nói thật. Bác Knutz mà biết hẳn sẽ vô cùng tự hào cho coi.

Nhưng đáp lại, J.P chỉ nhún vai nói: “Mia! Chúng ta hẹn hò với nhau gần 2 năm nay rồi. Anh không nghĩ là mình còn phải hỏi nữa”.

Anh không nghĩ là mình còn phải hỏi nữa?

Không thể tin anh ta lại thốt ra được những câu như vậy. Ngay cả khi đó là sự thật đi chăng nữa… thì con gái bọn mình vẫn luôn muốn có một lời mời tử tế. Đúng không?

Mình biết, mình không phải là đứa con gái nữ tính nhất thế giới này – mình không đeo móng tay giả (nữa) và mình cũng chẳng ăn uống kiêng khem gì cả. Mặc dù cao lêu nghêu như vậy nhưng

mình vẫn chưa phải là đứa gầy nhất trong lớp. Mình ít nữ tính hơn Lana RẤT NHIỀU. Và mình là một công chúa.

Nhưng nói gì thì nói, nếu một anh chàng muốn cùng bạn gái đi dự prom, ít ra anh ta cũng nên ngỏ lời mời cô ấy lấy một tiếng chứ…

… ngay cả khi họ đã hẹn hò với nhau được gần 2 năm rồi.

Bởi vì cô gái đó có thể dở chứng không muốn đi.

Như mình chẳng hạn! Yêu cầu như thế có gì là quá nhiều đâu!

Thay vì tự suy ra là bản thân sẽ đi dự prom, mình muốn có một lời mời chính

thức từ bạn trai của mình. Nào có nhiều nhặn gì đâu?

Ôi, mình cũng chẳng biết nữa. Mình không biết một cái gì cả! Có khi thể.

J.P có vẻ như đã suy ra được từ sự im lặng nãy giờ của mình rằng anh ấy đã lỡ lời nói sai. Bởi vì ngay lập tức anh hỏi mình: “Khoannn… Ý em là anh cần phải hỏi trước em sao?”.

“Ừm” – mình chẳng biết phải trả lời sao nữa. Một phần trong mình muốn gào lên rằng Đúng vậy đấy! Đáng ra anh cần phải hỏi trước! Nhưng một phần lại nghĩ nghe này, Mia: Đừng có chuyện bé xé ra to! Còn 10 ngày nữa thôi là tốt nghiệp rồi. 10 NGÀY. Bỏ qua đi!

Mặt khác, bác sỹ Knutz luôn khuyên mình không được trốn chạy, cần phải nói ra sự thật. Ngày hôm nay mình đã không nói dối Tina. Và mình nghĩ mình cũng nên ngừng vụ suốt ngày nói dối bạn trai của mình. Vì thế…

“Anh hỏi em trước thì sẽ hay hơn” – câu nói ấy vọt ra khỏi miệng mình trong khi mình còn chưa kịp nghĩ để “biên tập” lại xem thế nào cho hay.

Nhưng ngay khi mình vừa dứt lời, J.P đã có một hành động thật khó hiểu:

Anh ấy cười rinh rích.

Thật! Như kiểu bị trói vào cột và thả kiến bò khắp người.

“Vậy ra chuyện là như thế hả” – anh ấy vừa ôm bụng cười vừa nói.

Chuyện gì mới được cơ chứ?

Mình không hiểu anh ấy đang nói gì nữa. Hôm nay J.P cứ hâm hâm làm sao ý, chẳng giống anh ấy chút nào. Ban đầu thì bắt mình ngồi xem hết bộ phim này đến bộ phim khác của Sean Penn, bởi vì Sean Penn là đạo diễn kiêm diễn viên yêu thích của anh ý.

Mình chẳng có thành kiến gì với cái ông Sean Penn này cả. Thậm chí cũng không để tâm vụ ông ý từng ly dị với Madonna. Bởi mình vẫn thích Shia LaBeouf hơn, nhất là sau bộ phim Transformers làm về những con rô-bốt ngoài Trái Đất.

Mình rất không thích cái cách anh ấy cười hôm nay!

“Em biết anh đã mua vé” – mình nói, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Mặc dù trong lòng vẫn đang nghi ngờ có thể J.P đang mắc chứng mất cân bằng nhận thức – “Vì thế em sẽ trả tiền cái vé của em cho anh. Trừ phi anh muốn đi cùng với ai đó khác”.

“Mia!” - J.P ngưng cười cái rụp – “Anh không muốn đi cùng ai khác ngoài em. Mà anh còn muốn đi cùng ai khác được chứ?”.

“Em làm sao biết được!” – mình nói. Thật buồn cười, lúc đó trong đầu mình cứ lởn vởn cái tên Stacey Cheeseman.

Cô ấy đã đóng vai gái bán hoa rất đạt trong bộ phim mới đây của Sean Penn. Mặc dù mới học năm thứ hai trung học nhưng Stacey sở hữu một thân hình chuẩn. Và mình nghĩ cô ấy có hơi thích J.P. Nếu anh ý ngỏ lời mời cùng đi dự Prom, đảm bảo Stacey sẽ đồng ý ngay lập tức – "Em chỉ nói thế thôi. Dù gì đó cũng là buổi Prom cuối cấp của anh nữa. Anh có quyền đi cùng với người anh thích" .

"Anh cũng định sẽ hỏi em mà" - J.P làu bàu nói. Anh ấy thường như vậy mỗi khi rủ mình đi chơi mà mình không chịu (vì muốn ở nhà viết truyện). Tất nhiên là mình không kể cho J.P biết nội dung thực sự của cuốn sách đó.

“Thật không?” – mình tròn mắt ngạc nhiên – “Thế anh đang hỏi em đấy à?”

“Không phải là ngay lúc này” - J.P vội thanh minh – “Anh biết, dạo gần đây anh có lơi là và thiếu lãng mạn với em, nhất là trong vụ đi dự prom lần này. Anh định sẽ gây bất ngờ cho em. Vì thế hãy chờ đợi lời mời chính thức của anh. Một lời mời mà em không thể cưỡng lại được”.

Phải thú nhận là khi nghe thấy mấy câu đó của J.P tim mình có hơi đập lạc nhịp thật. Nhưng không phải là cái cảm giác hạnh phúc, theo kiểu ôi-anh-ấy-thật-đáng-yêu-làm-sao. Mà là ôi-không-anh-ấy-lại-tính-bày-trò-gì-thế-không-biết. Bởi vì mình thực sự không tài nào hình dung ra được J.P sẽ làm cách nào có thể

thay đổi được suy nghĩ prom-thật-nhảm của mình.

“Ừm… Anh sẽ không làm điều gì khiến em phải xấu hổ trước toàn trường đấy chứ?” – mình hỏi.

“Không” - J.P giật mình – “Em đang nghĩ gì thế?”

“Ờ thì em cứ nói trước” – mình biết, nghe thì có vẻ hơi điên khùng nhưng cứ chặn trước đề phòng còn hơn. Vì thế mình nói rất nhanh mọi suy nghĩ trong đầu cho J.P nghe – “Em đã từng xem một bộ phim điện ảnh, trong đó anh chàng nhân vật chính khoác lên mình bộ áo giáp trắng toát phi ngựa lên tòa nhà nơi nhân vật nữ chính đang làm việc và cầu hôn

với cô ta. Bởi vì anh ấy muốn được làm chàng hiệp sỹ áo giáp trắng của cô ấy. Anh sẽ không định mặc áo giáp trắng, cưỡi ngựa đến Albert Einstein và mời em đi dự prom cùng anh đấy chứ? Đừng nhé!!! À, còn nữa, anh chàng kia không kiếm đâu ra được con ngựa trắng nên đã dùng sơn trắng sơn lên người một con ngựa nâu. Hành động đó phải nói là cực kỳ nhẫn tâm đối với loài vật. Chưa kể sơn trắng khiến quần áo anh ta lấm lem, lếch thếch như hâm".

"Mia" - J.P nói đầy khó chịu. Cũng không trách anh ý được! – "Anh sẽ không mặc áo giáp trắng cưỡi ngựa sơn trắng tới trường Albert Einstein để mời em dự prom đâu mà lo. Anh nghĩ anh thừa thông

minh để nghĩ ra cách lãng mạn hơn thế".

Không hiểu tại sao lời đó của J.P vẫn không hề khiến mình yên tâm hơn được chút nào.

"J.P" – mình nói – "Em thấy prom nhảm nhí lắm. Chỉ là một buổi dạ hội nhảy nhót ở khách sạn Waldorf thôi. Chúng mình đến đấy nhảy lúc nào chẳng được"

"Nhưng không có đông vui bạn bè được như buổi Prom" - J.P lý luận – "Chưa kể chúng ta sẽ tốt nghiệp và mỗi người theo học ở một trường đại học khác nhau. Có thể em sẽ không bao giờ còn được gặp lại họ nữa".

"Nhưng chúng ta sẽ có một buổi dạ hội như thế" – mình nhắc J.P – "vào ngày

sinh nhật của em trên du thuyền Hoàng gia Genovia vào tối thứ Hai tới còn gì”.

“Đúng vậy” - J.P nói – “Nhưng nó không hề giống nhau. Người thân của em cũng sẽ tề tựu ở đó. Đừng mơ có chuyện chúng ta sẽ được ở bên nhau sau khi tàn tiệc”.

Anh ý đang lảm nhảm cái gì thế?

À… đúng rồi. Đám paparazzi.

Wow. J.P quả thực muốn đi dự Prom. Và các vụ tụ tập hậu-prom.

Không thể trách anh ý được. Đó sẽ là sự kiện cuối cùng của tụi mình với tư cách là học sinh THAE, không kể lễ bế giảng. Ban giám hiệu đã lên kế hoạch tổ chức lễ

bế giảng vào ngày hôm sau để tránh chuyện xảy ra như năm ngoái – khi mà một vài học sinh lớp 12 say tới mức phải nhập viện Thánh Vincent vì bị ngộ độc rượu, sau khi đập phá tan hoang công viên quảng trường Washington. Có vẻ như cô hiệu trưởng Gupta nghĩ rằng nếu mọi người biết sẽ có lễ bế giảng ngày hôm sau, họ sẽ không uống rượu say tới mức đó.

“Vậy em sẽ đợi lời mời của anh” – mình nói. Tốt nhất là nên thay đổi đề tài thôi bởi vì cả hai đứa đều đang có vẻ cáu kỉnh với đối phương – “À, thế buổi dượt kịch của anh thế nào rồi?”

Và rồi J.P bắt đầu ta thán về sự kém cỏi của Stacey Cheeseman trong việc nhớ

lời thoại (mặc dù khách quan mà nói mình nghĩ Stacey hoàn toàn có thể nhớ được lời thoại nếu J.P đừng không ngừng thay đổi kịch bản như thế) cho tới khi mình cắt ngang nói phải đi ăn tối vì người ta vừa tới giao pizza rồi. Nhưng đó lại là một lời nói dối (Lời nói dối thứ 4 của Mia Thermopolis), bởi vì pizza chưa hề được giao tới.

Sự thật là mình đang lo sợ. Mình biết J.P sẽ không mặc áo giáp trắng cưỡi ngựa sơn trắng tới trường Albert Einstein để mời mình đi dự prom, bởi vì anh ấy đã nói thế.

Nhưng anh ấy có thể sẽ làm một điều gì đó không kém phần xấu hổ.

Mình yêu J.P – mình biết mình viết câu đó hơi bị nhiều nhưng sự thật là thế mà. Đành rằng mình không yêu anh ấy như mình đã từng yêu Michael, nhưng mình vẫn là có yêu. J.P và mình có rất nhiều điểm chung: cùng yêu thích viết lách, cùng tuổi với nhau, bà và hầu hết các bạn của mình (trừ Boris, vì lý do nào đó mà mình chưa tra hỏi được) thì cực kỳ quý anh ý.

Nhưng đôi lúc mình ước rằng – ôi Chúa ơi, không thể tin là mình có thể viết ra được điều này – nhưng đôi lúc…

… mình e rằng mẹ đã nói đúng, khi chỉ ra rằng nếu mình nói mình muốn làm điều gì là y như rằng J.P sẽ nói điều đó luôn là sở thích của anh. Nếu mình nói không

thích làm gì, ngay lập tức anh ý sẽ đồng tình tán thành anh cũng luôn không thích làm điều đó.

Lần duy nhất anh ý không đồng tình với mình chính là khi mình nói không muốn đi chơi với anh ý vì còn bận hoàn thành nốt cuốn sách.

Nhưng đó là vì anh ấy không được ở bên cạnh mình. Ai cũng nói J.P thật lãng mạn, nhất là Tina. Bởi có cô gái nào không muốn sở hữu một chàng trai lúc nfao cũng muốn ở bên cạnh mình và luôn làm theo mọi thứ cô ấy mong muốn?

Mẹ là người duy nhất nhận ra điểm đó ở J.P và hỏi mình xem nó có khiến mình phát điên không?

“Ý mẹ là…?”

“Thì chuyện cặp kè với một con tắc kè hoa chứ sao? Mẹ tự hỏi không biết cậu ta có chính kiến riêng không nữa hay lúc nào cũng chỉ biết thay đổi để đáp ứng nhu cầu của con?”

Và hôm đó mẹ con mìn hddax có một cuộc cãi vã nảy lửa về chuyện này. Đến nỗi phải đến gặp bác sỹ Knutz.

Sau buổi trò chuyện với bác Knutz, mẹ hứa từ nay sẽ không nói ra ý kiến của mẹ về cuộc sống tình cảm của mình nữa, nhất là khi mình chỉ ra rằng xưa nay mình chưa bao giờ nói ra suy nghĩ của mình về cuộc sống tình cảm của mẹ (mặc dù sự thật là mình rất quý thầy G. Không có

thầy ý thì làm sao có Rocky).

Tất nhiên mình không nói ra chuyện kia về J.P. Với bác sỹ Knutz và cả với mẹ.

Một phần vì điều đó có thể khiến cho mẹ hể hả. Và một phần cũng vì… chẳng có mối quan hệ nào là hoàn hảo cả. Cứ nhìn Tina và Boris thì thấy. Cậu ấy vẫn đút áo len trong quần, dù Tina khuyên không biết bao nhiêu lần. Nhưng họ vẫn hạnh phúc bên nhau. Còn thầy G thì khi ngủ ngáy như sấm, nhưng mẹ vẫn yêu thầy ý và chọn giải pháp đeo tai nghe và máy nhiễu tiếng ồn.

Vì thế không có lý do gì mà mình không chịu đựng được người bạn trai luôn-thích-những-thứ-mình-thích-và-luôn-

làm-những-điều-mình-muốn-làm.

Chỉ có cái chuyện kia về J.P là mình không dám chắc có thể bỏ qua được…

A, pizza đến thật rồi! Đi ăn thôi!

Thứ Sáu, ngày 28 tháng 4, nửa đêm, ở nhà

OK. Hít thật sâu. Bình tĩnh lại nào. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Sẽ ổn mà. Mình chắc chắn là vậy! 100% chắc chắn là mọi chuyện rồi sẽ…

Ôi Chúa ơi. Mình lừa được ai chứ? Đời mình thế là xong!

Vụ họp gia đình hóa ra không chỉ dừng lại ở chuyện bầu cử của bố và chuyện bố thúc giục mình phải quyết định xem sẽ

theo học ở trường nào – phải nói là một thảm họa!

Bắt đầu bằng việc bố ra kỳ hạn với mình: ngày bầu cử. Mình có thời gian từ giờ tới hôm prom để quyết định xem bốn năm tới mình sẽ đi đâu và làm gì.

Mình sẽ phải tự đưa ra quyết định.

Đáng ra bố nên lo tới những chuyện quan trọng hơn mới phải, kiểu như làm sao để đối phó với René trong ngày bầu cử tới đây.

Tất nhiên là buổi họp gia đình này không thể thiếu phần tham dự của bà. Bà muốn mình vào học ở trường Sarah Lawrence (bởi vì nếu không cưới ông mà đi học đại học thì chắc chắn bà sẽ theo học ở

đó). Mọi người cố lờ đi coi như không nghe thấy ý kiến của bà, giống như khi cả nhà đi trị liệu tâm lý ở chỗ bác Knutz, nhưng thật khó làm được điều đó khi có Rocky ở bên cạnh. Không hiểu tại sao cậu nhóc lại yêu quý bà thế không biết. Chỉ cần nghe thấy giọng của bà (câu hỏi: TẠI SAO?) là Rocky phi ngay tới bên điện thoại và hét ầm lên: "Pà, pà… Bao giờ pà đến chơi và hôn Wocky?"

Sợ không? Chắc Rocky là đứa duy nhất thích được bà ôm hôn và chơi cùng. Trong khi giữa hai người đó thực ra chẳng có tẹo quan hệ huyết thống nào (thằng nhóc đó thật may mắn!).

Đó, buổi họp gia đình bắt đầu như vậy. Sau 9 ngày nữa mình sẽ phải đưa ra

quyết định theo học ở trường nào.

Ơn Chúa! Không ai ép mình!

Bố nói bố không quan tâm mình học ở đâu, miễn mình cảm thấy thoải mái là được. Nhưng không quên nhấn mạnh là nếu mình theo học ở Ivy hay Sarah Lawrence thì tương lai của mình sẽ rất u ám.

“Sao con không vào Yale đi?” – bố không ngừng gợi ý – “J.P cũng sẽ theo học ở đó không? Hai đứa có thể học cùng nhau”.

Tất nhiên J.P muốn học ở Yale rồi, ở đó có khoa kịch nghệ cực đỉnh.

Nhưng mình không thể học ở Yale được,

bởi nó quá xa Manhattan. Nhỡ có chuyện gì xảy ra với Rocky và Louie Mập – ví dụ có hỏa hoạn hay sập nhà – thì sao? Và mình cần phải về nhà thật nhanh.

J.P thì vẫn đinh ninh là mình sẽ theo học ở Đại học Genovia nên đã nộp hồ sơ đăng ký vào đó, quyết tâm sang Genovia cùng mình. Mặc dù mình đã giải thích không biết bao lần với anh ấy rằng ĐH Genovia không có khoa kịch nghệ và việc theo học ở đó đồng nghĩa với việc J.P đóng sập lại mọi cánh cửa tương lai đang rộng mở trước mắt với môn nghệ thuật thứ bảy này. Nhưng anh ý vẫn khăng khăng chỉ cần hai đứa được ở bên nhau thì chút hy sinh đó chẳng nghĩa lý gì.

À, thực ra thì tình hình cũng không đến nỗi bi đát như thế khi mà bố anh J.P hoàn toàn có thể cho sản xuất bất cứ vở kịch nào của anh ấy.

Tuy nhiên mấy chuyện đó không phải là điều khiến mình hoảng hốt đến thế này. Chuyện xảy ra sau đấy mới là vấn đề.

Đó là sau khi bà tiếp tục ca một bài dài về danh sách khách mời tới buổi sinh nhật hôm tới của mình – và hỏi thầy G: "Cháu trai cháu gái của anh có nhất thiết phải dự không? Bởi vì nếu loại được họ thì ta sẽ có thêm chỗ cho nhà Beckham". Trước khi bố nhảy vào cắt ngang: "Anh nghĩ em nên cho con bé xem bây giờ".

"Phillipe, em nghĩ anh hơi căng thẳng

quá rồi đấy. Chuyện đấy có gì đâu mà phải tổ chức một cuộc họp gia đình qua điện thoại thế này. Em sẽ cho con xem sau” – mẹ cau có nói.

“Anh cũng là một thành viên của gia đình này và anh muốn có mặt để cổ vũ con những lúc như thế này, mặc dù không phải thực sự ở bên cạnh bằng xương bằng thịt” – bố không chịu thua.

“Anh lại thế! Nhưng thôi được rồi, nếu anh cứ khăng khăng đòi” – mẹ thở dài cái thượt và đứng lên đi vào phòng.

“Chuyện gì thế ạ?” – mình lo lắng hỏi.

“À, không có gì đâu. Bố con vừa email cho mọi người cái tin trên mục thời sự quốc tế của trang CNN”.

“Và bố muốn con xem, Mia ạ” – giọng bố vọng qua loa điện thoại – “trước khi ai đó kể cho con nghe ở trường ngày mai”.

Trái tim mình chợt chùng xuống, bởi vì mình đã cho rằng đó lại là tin về mấy trò lố của lão René nhằm thu hút khách du lịch tới Genovia. Không biết chừng lần này anh ta định xây dựng chuỗi Hard Rock Café và mời Clay Aiken tới biểu diễn trong buổi khai trương cũng nên.

Nhưng hóa ra không phải. Khi mẹ đi ra từ phòng ngủ với bản in email của bố trên tay, mình mới hiểu việc bố đang nói tới chẳng liên quan gì tới René hết.

Mà là chuyện này:

NEW YORK (AP) – Những cánh tay rôbốt chính là tương lai của ngành phẫu thuật và đặc biệt cánh tay rôbốt có tên là CardioArm sẽ tạo nên một cuộc cách mạng cho ngành phẫu thuật tim và biến người sáng tạo ra nó – Michael Moscovitz, 21 tuổi, hiện đang sống ở Manhattan – bỗng chốc trở thành người cực kỳ giàu có.

Với số tiền kiếm được từ cỗ máy rôbốt phẫu thuật đầu tiên trên thế giới tương thích được với kỹ thuật hình ảnh tiên tiến, hai năm nay Moscovitz đã dẫn dắt một nhóm các nhà khoa học Nhật Bản cùng chế tạo ra CardioArm cho công ty nhỏ của mình có tên là Pavlov Surgical.

Cổ phiếu của công ty công nghệ cao

Pavlov Surgical của Moscovitz – nhà phân phối độc quyền CardioArm tại thị trường Mỹ - đã tăng lên gần 500% so với năm ngoái. Các nhà phân tích tin rằng thị trường của sản phẩm công nghệ cao này sẽ còn tiếp tục tăng cao trong thời gian tới.

Và công ty nhỏ của Moscovitz hiện đang nắm giữ toàn bộ thị trường đó trong tay.

Năm ngoái Ủy ban Lương thực và Dược phẩm đã phê chuẩn cho phép đưa cánh tay rôbốt phẫu thuật vào thực hành.

Hệ thống CardioArm được đánh giá là hệ thống có tính chính xác và gọn nhỏ nhất so với các thiết bị phẫu thuật truyền thống trước giờ, với những chiếc máy

quay phẫu thuật cầm tay nhỏ xíu được đưa vào cơ thể bệnh nhân trong suốt quá trình phẫu thuật. Quá trình phục hồi sau khi phẫu thuật bằng hệ thống CardioArm cũng được đánh giá là nhanh hơn so với phương thức phẫu thuật truyền thống thông thường.

“Đây là hệ thống phẫu thuật hiện đại và tiên tiến nhất hiện nay, với khả năng thao tác bằng tay và xử lý hình ảnh rất cao” – bác sỹ Arthur Ward, trưởng khoa Tim của Trung tâm Y khoa Đại học Columbia.

Hiện nay đã có 50 chiếc CardioArm được đưa vào thực hành ở các bệnh viện trên toàn nước Mỹ, và hàng trăm bệnh viện khác vẫn đang nằm trong danh sách

chờ mua. Giá của mỗi chiếc CardioArm này không hề rẻ, dao động từ 1 triệu tới 1 triệu rưỡi đôla. Moscovitz đã quyên tặng một vài chiếc CardioArm cho các bệnh viện trẻ em trên toàn quốc. Cuối tuần này anh sẽ tặng một chiếc nữa cho Trung tâm Y khoa Đại học Columbia, một nghĩa cử vô cùng cao đẹp được các giáo sư bác sỹ hết lời ca ngợi.

“Đây là một công nghệ hoàn hảo, độc nhất vô nhị được nhiều nhà khoa học tìm kiếm” – ông Ward phát biểu – “Xét về lĩnh vực rôbốt mà nói, CardioArm là công nghệ dẫn đầu thế giới hiện nay và Moscovitz đã tạo ra kỳ tích trong ngành phẫu thuật”.

!!!!!!!!!!!

Wow. Người bạn gái cũ này luôn là người cuối cùng biết mọi chuyện.

Nhưng sao cũng được. Biết sớm hơn cũng có thay đổi được điều gì đâu.

Michael là một thiên tài, có ai mà không biết. Anh ấy xứng đáng được nhận tất cả những lời tán dương và khoản tiền đó. Anh ấy đã phải làm việc vô cùng vất vả để đạt được những điều này. Lâu nay mình luôn biết Michael sẽ có ngày thành công như hôm nay.

Chỉ là… Chỉ là…

Chỉ là mình không thể tin được rằng Michael ỉm đi không nói năng gì với mình!

Khoan… Trong email cuối cùng cho mình anh ý có viết: À, cánh tay rôbốt của anh đã cực kỳ thành công. Nó đã cứu sống được rất nhiều mạng người trên toàn quốc. Và cổ phiếu của công ty anh đang đứng đầu tại thị trường phố Wall.

Hóa ra mấy lời đó không phải là “nổ”.

Mà chính mình là đứa chủ động ngừng viết email cho Michael sau khi anh ấy đề nghị đọc cuốn sách của mình. Chứ không, chắc anh ấy đã kể cho mình biết vụ một chiếc CardioArm có giá 1 triệu rưỡi đôla và công ty của anh ấy hiện đang nắm giữ phần lớn thị trường cánh-tay-rôbốt-phẫu-thuật.

Hay: Anh sẽ quay lại Mỹ và tặng một

chiếc CardioArm cho Trung tâm Y khoa Đại học Columbia vào thứ bảy tới, và có lẽ anh sẽ gặp lại em.

Nhưng mình đã không cho anh ý cơ hội. Mình đã bất lịch sự không thèm trả lời lại thư của anh.

Mình chỉ biết sau khi chia tay, Michael có quay lại Mỹ một vài lần để thăm gia đình. Bọn mình cũng chẳng có lý do để gặp nhau bởi dù sao hai đứa cũng đã chia tay.

Và mình cũng đã có bạn trai mới .

Trong bài báo đó có nói Michael Moscovitz, 21 tuổi, hiện đang sống ở Manhattan, chứ không phải Tsukuba, Nhật Bản.

Nghĩa là anh ấy đang sống ở đây. Anh ấy đang ở đây. Anh ấy đề nghị được đọc cuốn sách của mình và anh ấy đang ở đây.

Ôi đau tim mất thôi!

Trước đây, khi Michael còn đang ở Nhật, nếu anh ấy đề nghị được đọc cuốn sách của mình, có lẽ mình còn có thể giả vời kiểu Ớ, em đã gửi cho anh rồi mà. Anh chưa nhận được à? Lạ thật! Để em thử gửi lại xem.

Nhưng giờ nếu gặp nhau, nhỡ anh ấy hỏi…

Ôi Chúa ơi. Mình sẽ phải làm sao???????

À mà cũng chẳng lo. Làm gì có chuyện Michael tìm gặp mình! Anh ý đã về Mỹ. Thử hỏi đã có cú gọi điện nào cho mình chưa? Không hề.

Email? Không nốt.

Tất nhiên rồi… Mình mới là người đang nợ Michael một cái email. Không hiểu Michael đã đánh giá thế nào về mình sau khi anh đề nghị được đọc cuốn sách của mình và bị mình ngưng mọi liên lạc. Chắc Michael nghĩ mình là một đứa con gái chẳng ra gì. Khi mà anh ấy đưa ra một lời đề nghị vô cùng thiện chí – đến bạn trai mình còn không nghĩ tới – và mình lặn một mạch không thấy tăm hơi đâu…

Chúa ơi, cứ nhớ lại hương thơm trên tóc của Michael là trái tim mình lại thổn thức… mặc dù gần 2 năm đã qua. Thật khó hiểu!

Chưa kể Michael luôn có mùi thơm hơn hẳn J.P – người mặc dù đã thay cả tá mùi nước hoa nhưng vẫn không át nổi mùi thuốc tẩy khô. Giờ thì J.P có mùi nước hoa trộn thuốc tẩy khô. Haizzzz…

Không thể tin được Michael đã quay trở lại và mình không hề biết! Thật may là bố cho mình biết! Nhỡ tình cờ chạm mặt anh ấy ở Bigelow's hay Forbidden Planet thì sao? Không biết chừng mình sẽ không kiểm soát được hành động của mình và làm chuyện gì đó ngu ngốc cho coi. Kiểu như buột miệng nói: "Anh

trông thật tuyệt !”.

Mặc dù trước giờ Michael lúc nào trông chẳng tuyệt.

Đúng là xấu hổ không để đâu cho hết nếu tình cờ gặp Michael ở mấy chỗ đó với khuôn mặt mộc không trang điểm và mái tóc bù xù như thế này… mặc dù phải thừa nhận là mái tóc của mình sau khi được Paolo cắt tỉa và o bế lại trông hơi bị đẹp. Đến tờ teenSTYLE cũng phải thừa nhận điều đó trong ấn phẩm thời trang cuối năm vừa rồi (mình được coi là biểu tượng thời trang dành cho giới trẻ hiện nay. Tất cả là nhờ Lana).

Nhưng tất nhiên đó không phải là lý do tại sao bố quyết định cho mình biết

chuyện Michael trở lại (để mình lúc nào cũng phải chỉn chu xinh đẹp, phòng trường hợp tình cờ gặp lại bạn trai cũ trên phố).

Mục đích của bố là để mình không bị bất ngờ khi bị paparazzi đặt câu hỏi – điều chắc chắn sẽ xảy ra nhất là khi tin này đã lên CNN.

Phòng truyền thông ĐSQ Genovia cũng không cần phải thay mình phát ngôn như vậy – "Tôi rất lấy làm hạnh phúc cho thành công của anh Moscovitz và vui mừng được làm bạn với một người tài năng như anh". Mình hoàn toàn có khả năng tự phát biểu trước giới truyền thông. Xin cảm ơn!

OK, anh ấy đã quay lại Manhattan và mình bình thản, chẳng sao cả. Mình còn hơn cả bình thản ý chứ. Mình hạnh phúc thay cho Michael. Có lẽ giờ anh ý đã quên mọi điều về mình. Việc Michael đề nghị được đọc tác phẩm của mình cũng chỉ là xã giao thôi. Giờ anh ấy đã là tỷ phú chế tạo cánh-tay-rôbốt, còn mình chỉ là một đứa con gái trung học nông cạn mà anh từng hẹn hò.

Sự thật là mình không quan tâm chuyện có được gặp lại Michael nữa hay không. Mình đã có bạn trai mới – một người bạn trai hoàn hảo, đang lên kế hoạch mời mình đi dự prom thật lãng mạn mà không phải sơn ngựa trắng. Có lẽ vậy và hi vọng thế.

Lên giường đi ngủ thôi. Mình sẽ KHÔNG thức cả đêm suy nghĩ về chuyện Michael quay trở lại Manhattan và đề nghị được đọc cuốn sách của mình.

Không là không!

Chờ mà xem.

Thứ Sáu, ngày 28 tháng 4, giờ Điểm danh

Hic, mệt quá! Mặt mày phờ phạc vì cả đêm thức trắng suy nghĩ về chuyện Michael quay trở lại thành phố!

Tệ hơn nữa mình đã trốn buổi họp sáng nay trước giờ học với ban biên tập tờ The Atom. Mình biết bác Knutz sẽ kịch liệt phản đối hành động hèn nhát đó của

mình vì một người phụ nữ dũng cảm như Eleanor Roosevelt sẽ không bao giờ làm như vậy.

Nhưng sáng nay mình không tâm trạng nào muốn làm Eleanor Roosevelt. Mình không biết liệu Lilly có định cử người đi đưa tin vụ tặng cánh tay CardioArm của Michael cho Trung tâm Y khoa Đại học Columbia hay không. Dám lắm! Dù gì anh ấy cũng từng học ở THAE. Việc một cựu học sinh của THAE sáng chế ra thứ máy móc có khả năng cứu sống hàng vạn người và tặng nó cho trường đại học danh tiếng rõ ràng là tin sốt dẻo rồi…

Mình không thể mạo hiểm xuất hiện tại cuộc họp để có nguy cơ bị Lilly giao nhiệm vụ đi đưa tin về sự kiện này cho

số báo sắp phát hành. Lilly giờ không công khai đứng ra gây chiến với mình như trước nữa – nói chung là bọn mình tránh không cản đường nhau.

Nhưng điều đó không đảm bảo là Lilly sẽ không cử mình đi.

Mình không muốn gặp Michael. Dù là với tư cách phóng viên trường THAE đưa tin về sự trở lại ngoạn mục của anh. Mình sẽ chết mất!

Còn nữa, nhỡ anh ấy lại hỏi về cuốn sách thì sao???????

Cũng có thể Michael đã quên rồi nhưng cứ cẩn thận còn hơn.

Chưa kể mái tóc của mình hôm nay trông

rất ngu si, tất cả bởi lọ gel của mình vừa mới hết.

Không, lần tới gặp Michael mình muốn tóc mình phải đẹp hơn và khi đó mình đã phải là một tác giả có sách được xuất bản. Ôi Chúa ơi, cũng chỉ mong được như vậy!

OK, mình đã từng giúp mang lại nền dân chủ cho một quốc gia nhỏ của châu u. Và đó là một thành công cực lớn. Thật dở hơi khi tự dưng mong được trở thành tác giả có sách được xuất bản vào tuổi 18 (một mục tiêu rất phi hiện thực khi mà chỉ còn 3 ngày nữa là mình tròn 18 tuổi).

Nhưng mình đã bỏ rất nhiều công sức cho cuốn sách này! Gần 2 năm trời

nghiên cứu lịch sử nước Anh thời Trung cổ và đọc gần 500 cuốn tiểu thuyết lãng mạn để cho ra đời một cuốn của riêng mình.

Và mình đã thành công.

Mình biết một cuốn tiểu thuyết lịch sử lãng mạn nhỏ bé sẽ không thể làm thay đổi cả thế giới.

Nhưng chỉ cần một vài người biết đến và yêu thích cuốn sách này là mình đã mãn nguyện lắm rồi.

Ôi Chúa ơi tại sao mình lại phải lo lắng về những chuyện nhỏ nhặt như thế này cơ chứ? Mình đang có một người bạn trai rất tuyệt vời – người luôn nói lời yêu mình và muốn được ở bên mình mọi nơi

mọi lúc, người mà cả thế giới này đều nói rất xứng đôi với mình.

Mặc dù anh ấy có quên mời mình đi dự prom thật và còn cả vấn đề kia nữa.

Nhưng đằng nào thì mình cũng không muốn đi dự prom bởi vì prom chỉ dành cho trẻ con, trong khi mình đã qua cái thời trẻ con đó từ lâu rồi. Còn 3 ngày nữa là mình tròn 18 tuổi – theo luật mình sẽ chính thức trở thành người lớn…

OK, mình cần phải uống chút gì đó.

Có khi phải nhờ anh Hans đi mua hộ một cốc latte mới được, sáng giờ chưa uống ngụm nào. Mặc dù bố từng cảnh cáo không được phép sai tài xế đi mua đồ lặt vặt cá nhân như thế. Nhưng mình biết

làm sao? Chú Lars nhất quyết không chịu đi dù mình đã nhiều lần trấn an rằng sẽ không có chuyện mình sẽ bị bắt cóc trong thời gian chú chạy ra Starbucks và quay lại.

Mình đã gặp Tina, Shameeka, Perin và J.P nhưng sáng giờ vẫn chưa có ai nhắc tới chuyện cánh tay rôbốt CardioArm kia.

Có lẽ tin này vẫn chưa được lộ ra, ngoài mục thời sự quốc tế của trang CNN.com.

Cầu giời sẽ không còn ai biết nữa.

Thứ Sáu, ngày 28 tháng 4, cầu thang tầng 2

Mình vừa nhận được tin cấp cứu 911 từ

Tina bảo xin thẻ đi lại và gặp cậu ấy ở đây!

Không thể ngờ được mấy chuyện kiểu này lại xảy ra! Dạo gần đây bọn mình bùng học hơi bị nhiều. Việc gì phải đi học nữa khi đứa nào đứa nấy đều đã có nơi có chốn cho năm sau hết cả rồi. Giờ bọn mìn đi học chỉ để nói chuyện phiếm và nghiên cứu xem nên đi kiểu giày nào vào buổi bế giảng sắp tới.

Hy vọng cậu ấy và Boris không phải đã cãi nhau. Hai người quá đẹp đôi! Mặc dù đôi lúc mình cũng không chịu nổi Boris nhưng được cái anh chàng rất yêu chiều T. Và cái cách cậu ấy ngỏ lời mời Tina đi dự prom cũng cực kỳ lãng mạn: một đôi vé prom được đính vào một

bông hồng đỏ thắm đi kèm với chiếc hộp Tiffany lóng lánh.

Đúng thế! Không phải là tiệm trang sức Kay, cửa hàng yêu thích của Tina. Boris quyết định nâng hạng chất lượng lên một bậc. Và giờ thì lòng trung thành của Tina với trang sức Kay đã giảm đi rõ rệt.

Bên trong chiếc hộp đó là một chiếc hộp nhỏ khác – một chiếc hộp đựng nhẫn bọc nhung (Tina nói cậu ấy đã suýt lên cơn đau tim khi nhìn thấy nó).

Một chiếc nhẫn ngọc lục bảo đẹp kinh khủng !!! (theo lời Boris thì đó là nhẫn hẹn ước chứ không phải nhẫn đính hôn). Mặt sau nhẫn khắc hai chữ cái lồng của tên Tina và Boris và ngày diễn ra buổi

Prom.

Tina nói lồng ngực cậu ấy như muốn nổ tung vì bất ngờ. Hôm thứ Hai vừa tới trường cô nàng đã hãnh diện khoe với cả đám tụi mình. Boris đã đưa Tina đi ăn tối ở Per Se, nhà hàng sang trọng và đắt tiền bậc nhất ở New York hiện nay. Tất nhiên là cậu ta thừa khả năng chi trả bởi cậu ấy mới vừa thu âm xong một album ca nhạc rất thành công, giống như thần tượng Joshua Bell của mình. Tuần tới cậu ấy còn được mời biểu diễn ở Hôi trường Carnegie cho đề án tốt nghiệp của mình. Bọn mình ai cũng được mời tới dự. J.P và mình đã hẹn cùng nhau đi hôm đó. Nhưng mình sẽ mang theo iPod bởi mình đã nghe cái bài tốt nghiệp này của

Boris cả tỉ lần rồi. Không thể tin được có người chịu bỏ tiền ra để đi nghe cái thứ âm nhạc thê lương đó.

Bố của Tina không mấy mặn mà với vụ tặng nhẫn kia nhưng lại cực kỳ hồ hởi với mấy cân thịt bò Omaha đông lạnh mà Boris gửi tặng riêng cho bác Hakim Baba (theo gợi ý của mình. Boris nợ mình to!!!)

Bác Hakim Baba sớm muộn gì rồi cũng làm quen với ý nghĩ Boris sẽ trở thành người trong nhà. (Khổ quá, và bác ấy sẽ phải chịu đựng mùi hôi miệng của bạn trai con gái mình…).

Í… Tina đến rồi – không có vẻ là đã khóc. Có lẽ…

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, giờ Lượng giác

Chuyện chẳng liên quan gì tới Boris.

Mà là Michael.

Đáng ra mình phải đoán được.

Tina đã đặt chế độ nhận tin tức cập nhật từ Google mọi thông tin liên quan tới mình. Vì thế sáng nay cậu ấy đã biết được tin, khi tờ New York Post đưa tin về buổi quyên tặng CardioArm của Michael cho Trung tâm Y khoa trường ĐH Columbia (vì đây là tờ Post, chứ không phải mục thời sự quốc tế của CNN nên tin chủ yếu tập trung vào chuyện Michael từng hẹn hò với mình)

Tina thật đáng yêu! Cậu ấy muốn báo cho mình biết Michael đã về Mỹ, trước khi mình nghe được tin gì từ người khác. Cậu ấy, cũng giống như bố mình, sợ rằng mình sẽ biết tin từ mấy tay paparazzi.

“Mình đã biết rồi” – mình nói.

Đó là một sai lầm!!!

“Cậu đã biết rồi?” – Tina kêu lên – “Và cậu không kể cho mình nghe? Mia, tại sao cậu lại thế?”

Thấy chưa? Mình chẳng làm được gì cho ra hồn. Cứ mỗi lần nói ra sự thật là y như rằng gặp rắc rối.!

“Mình cũng chỉ mới biết chuyện” – mình trấn an Tina – “Tối qua. Và mình hoàn

toàn OK. Thật đấy. Mình đã quên Michael rồi. Giờ mình đang hẹn hò với J.P. Chuyện Michael quay trở lại chẳng ảnh hưởng gì đến mình”

Mình xứng đáng nhận giải thưởng Nữ hoàng nói dối của năm nay.

Nhưng không phải lần này. Bởi Tina trông không có vẻ thuyết phục cho lắm.

“Và anh ấy không nói cho cậu biết?”- Tina nghi ngờ “Trong email Michael không nói gì về chuyện đã quay trở lại Mỹ sao?”

Tất nhiên mình không thể nói cho Tina biết sự thật. Về việc mình đã hốt hoảng khi Michael đề nghị đọc cuốn sách của mình và quyết định ngừng việc viết email

cho anh ý.

Bởi vì nếu không cô nàng sẽ đặt câu hỏi tại sao mình lại phải hốt hoảng vì một chuyện cỏn con như thế. Và mình sẽ đành phải thú nhận với cậu ấy về cuốn tiểu thuyết lãng mạn đang-chờ-được-xuất-bản kia.

Đảm bảo cô nàng sẽ rú rít ầm ĩ lên. Mà mình thì vẫn chưa sẵn sàng cho mấy cơn phấn khích thái quá đó. Chứ đừng nói đến chuyện cho Tina đọc nó.

Không khéo đọc đến mấy đoạn hơi nhạy cảm một xíu cũng đủ khiến đầu cậu ta nổ tung lên mất.

“Không”- mình trả lời cụt lủn.

“ Lạ nhỉ”- Tina chưng hửng- “Ý mình là… hai người dù sao cũng là bạn. Như lời cậu vẫn nói với mình. Bạn bè hoàn toàn có thể thông báo cho nhau biết mấy cái tin kiểu đó mà. Việc anh ấy không nói tiếng nào với cậu hẳn phải có lý do gì đó”

“ Không hề”- mình chối vội- “Có lẽ tại anh ấy quyết định quá đột ngột nên không có thời gian thông báo cho mình…”

“Thế tin nhắn để làm gì? Mia, anh ấy sắp quay lại Manhattan. Thử hỏi tốn bao nhiêu thời gian của anh ý? Không”- Tina lắc đầu- “ Chắc chắn có lý do. Và mình nghĩ mình biết chuyện gì”

Yêu Tina lắm! Năm tới đi học Đại học

mình sẽ nhớ cậu ấy vô cùng (không có chuyện mình sẽ vào Đại học New York với Tina đâu, mặc dù nếu muốn mình hoàn toàn có thể. NYU đòi hỏi cao lắm. Tina muốn trở thành bác sĩ phẫu thuật do đó cậu ấy chắc chắn sẽ cực kỳ bận rộn. Bọn mình sẽ khó mà gặp được nhau).

Nhưng mình hiện không có tâm trạng nghe mấy thứ giả thuyết rối bời của Tina. Mặc dù đôi lúc cũng đúng. Ví dụ như vụ J.P yêu thầm mình.

“Đừng!”- mình giơ tay lên bịt miệng Tina, khiến cô nàng giật thót mình ngạc nhiên.

“ Saaao?”- Tina ú ớ

“ Đừng nói gì cả”- mình nói – “Bất cứ

điều gì cậu đang định nói”

“Nhưng không phải là chuyện gì xấu đâu”- Tina trấn an mình.

“Mình không quan tâm”- mình lắc đầu –“Mình không muốn nghe. Cậu hứa không nói gì đi”

Tina gật đầu và mình bỏ tay ra

“Cậu cần giấy ăn không?”- Tina nhìn theo tay mình và hỏi. Bởi mấy ngón tay của mình đang dính đầy son bóng của cậu ý.

Giờ đến lượt mình gật đầu. Tina rút trong túi ra một tờ giấy ăn và đưa cho mình. Mình lúi húi lau tay, vờ như không để ý tới ánh mắt đang tha thiết muốn kể

chuyện cho mình nghe của cậu ấy.

“Thế cậu định làm gì?”- Tina hỏi

“Ý cậu là sao? Mình định làm gì?”- mình hỏi lại. Trong lòng bỗng dấy lên một nỗi bồn chồn khó tả. Nó hơi giống cái cảm giác hồi hộp chờ đợi lời mời đi dự prom sắp tới của J.P- “Mình chẳng định làm gì cả”

“Nhưng, Mia…”- Tina thận trọng nói- “Mình biết cậu và anh J.P đang rất hạnh phúc bên nhau. Nhưng chẳng nhẽ cậu không tò mò một tẹo nào muốn gặp lại anh Michael sao? Sau ngần ấy thời gian?”

Thật may chuông reo đúng lúc đó và mình không phải trả lời câu hỏi quá khó

kia của Tina.

Lúc đó tự dưng mình lại ước gia như ban nãy mình không chặn Tina lại, để nghe xem cái giả thuyết của cậu ấy là về cái gì. Vì giờ tim mình không còn đập thính thịch nữa (chứ khi nãy nó đập mạnh như muốn vỡ tung ra ý. Mình cũng không biết phải lý giải thế nào)

Không biết chừng cái giả thuyết đó sẽ có thể đem lại cho mình một tràng cười sảng khoái.

Hừm, để lát hỏi lại cậu ấy mới được.

Hay là không nhỉ?

Mà có lẽ là không

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, giờ NK và TN

Mọi người điên hết cả rồi.

Nhất là Lana, Trisha, Shameeka và Tina

Càng gần tới ngày tốt nghiệp bọn họ càng hành động chẳng giống ai.

Tina và mình đang đi thì gặp Lana, Trisha và Shameeka. Đột nhiên Tina gào ầm lên ngay giữa hành lang: “Mấy cậu nghe chưa? Anh Michael về rồi! Công trình cánh tay robot của anh ấy cực kỳ thành công! Và giờ Michael đã là một triệu phú trẻ!”

Lana và Trisha, đúng như dự đoán, nhảy cẫng lên, rú rít tít mù, náo động cả cái hành lang… khiến mình suýt tí nữa thì phải giật chuông báo cháy gần đó theo phản ứng tự nhiên. Shameeka có bình

tĩnh hơn một chút nhưng niềm vui lộ rõ trên khuôn mặt, trông nàng hớn hở như bắt được vàng.

Sau đó, khi bọn mình xếp hàng lấy sữa chua và sa-lát (chỉ bọn họ thôi, với hy vọng có thể giảm 2 cân trước hôm prom. Còn mình thì ăn bánh mỳ), Tina thao thao bất tuyệt kể cho mọi người nghe tin Michael sắp tặng một chiếc CardioArm cho Trung tâm Y khoa Đại học Columbia.

“Ôi Chúa ơi, bao giwof thế? Mai à? Bọn mình nhất định phải đi”- Lana hồ hởi

“Ừm… Không, chúng ta sẽ không đi”- mình nói nhỏ.

“Ừ,không đi đâu” – Trisha hùa theo

mình (tự dưng lúc đấy chỉ muốn quay lại ôm cậu ấy một cái)- “Mai mình hẹn đi làm rám da rồi. Mình muốn có một làn da thật hoàn hảo trong buổi prom cuối tuần tới. Váy mình màu trắng mà”.

“Kệ!”- Lana với tay lấy mấy lon sôđa cho cả lũ- “ Cậu có thể đi làm rám da sau cũng được”

“Nhưng thứ Hai là sinh nhật Mia rồi”- Trisha phụng phịu – “Sẽ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng ở đó. Mình không muốn xuất hiện với làn da tái xanh như thế này”

“Đấy, Trisha đã nói rồi” – mình mừng húm tiếp lời- “Không muốn trông xanh xao vàng vọt trước mặt các ngôi sao nổi

tiếng, thay vì đi theo dõi bạn trai cũ của mình”

“Mình đâu định đi theo dõi anh Michael”- “Shameeka nói – “Nhưng mình đồng ý với Lana, ít ra chúng ta nên có mặt ở sự kiện đó. Mình muốn xem anh Michael sau ngần ấy năm trông thế nào. Cậu không tò mò tẹo nào à Mia?”

“Không”- mình quả quyết- “Mà cậu tưởng bọn mình thích vào là vào được à? Buổi quyên tặng đó chắc chắn không phải mở cửa tự do cho mọi người đâu. Chỉ khách mời và giới truyền thông được tham dự thôi”

“Chuyện nhỏ!” – Lana phẩy tay – “ Cậu sẽ là người đưa tụi này vào chứ sao. Dù

gì thì cậu cũng là một công chúa mà. Chưa kể cậu là người trong ban biên tập tờ The Atom. Kiếm cho tụi này vài tấm thẻ báo chí đi. Hỏi Lily ý”

Tay nhấc khay thức ăn lên, mình quay sang nhìn Lana mà phải mất vài giây sau cô nàng mới nhận ra ẩn ý của cái nhìn đó. “À, ờ nhỉ. Michael là anh trai của Lilly. Mà cô ta thì vẫn ấm ức với cậu vụ chia tay với anh ý hồi năm ngoái hay năm kia gì đó. Đúng không?”

“ Ừ thôi kệ đi”- mình uể oải nói. Bụng chẳng thấy đói tẹo nào. Cái bánh mý trước mặt trông phát ngán. Chắc mình phải nhấm nháp mấy cái bánh thịt chiên giòn mới được. Vào những ngày lắm chuyện đau đầu như thế này mình chỉ

muốn tọng một lát thịt bò nướng vào bụng cho xong đời.

“ Ê, có phải em gái cậu cũng tham gia viết cho tờ The Atom không?”- Shameeke quay sang hỏi Lana.

Lana quay đầu tìm Gretchen – người đang trò chuyện vui vẻ với đám đội cổ vũ gần cửa ra vào.

“À đúng rồi! Con nhỏ đấy siêu bon chen ý. Hoạt động ngoại khóa nào cũng tham gia để cho đẹp học bạ. Sáng nay nó tham gia buổi họp mặt của tờ The Atom là cái chắc. Để mình đi hỏi nó xem xem có được giao cho nhiệm vụ viết bài về anh Michael hay không?”

Nhiệt độ cơ thể mình bắt đầu tăng!

“Mình ra bàn ngồi ăn với bạn trai mình đây” – mình rít qua kẽ răng – “Các cậu thích thì ra ngồi cùng sau nhé. Nhưng nói trước, không được bàn tán về chủ đề này. Trước mặt bạn trai. Hiểu chưa? Chào!”

Kế đó mình bê khay thức ăn đi về dãy bàn nơi J.P đang trò chuyện vui vẻ với Boris, Perin và Lingsu. Vừa thấy mình anh ngẩng đầu lên và cười rất tươi. Mình cũng mỉm cười đáp lại. Cố gắng không liếc lại đằng sau xem hội Lana đi hỏi Gretchen thế nào. Ấy vậy mà vẫn kịp nhìn thấy cảnh cô nàng gõ đầu em gái thì thầm vài câu, sau đó lúi húi lục lọi cái túi xách hiệu Miu Miu của Gretchen.

Tuyệt! Điều đó đồng nghĩa với việc Gretchen có thẻ báo chí cho buổi quyên

tặng ngày mai.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ em?” – J.P hỏi, lúc mình đặt khay thức ăn xuống.

“Tất nhiên rồi” – mình nói dối (Lời nói dối thứ 5 của Mia Thermopolis)

“Tốt!” – J.P gật gù – “Có vài chuyện anh muốn hỏi em”

Người mình cứng đờ với miếng bánh mý đang cắn dở trong miệng. Ôi Chúa ơi. Tại đây? Ngay lúc này? Anh ấy định mời mình đi dự prom giữa căng-tin, trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này sao? Ý tưởng lãng mạn của J.P là đây sao?

Không thể nào. Bởi vì lần trước anh ấy đã tự tay chuẩn bị bữa tối của mình trong

ánh nến lung linh, và nền nhạc jazz du dương. Anh chàng này có thừa sự lãng mạn.

Ngày lễ Tình nhân của bọn mình cũng không kém phần lãng mạn. Năm đầu tiên là mặt dây chuyền hình trái tim tuyệt đẹp (của tiệm Tiffany, tất nhiên) có khắc chữ lồng tên của hai đứa. năm thứ hai là một chiếc dây chuyền kim cương (để kỉ niệm nụ hôn đầu tiên bên ngoài căn hộ nhà mình)

Một người chu đáo và lãng mạn như vậy không có lý nào đi mời bạn gái của mình cùng dự prom ở giữa chốn căng-tin ồn ào và nhốn nháo như thế này.

Mà mình nghi là anh ấy còn chẳng buồn

nghĩ tới chuyện đó ý chứ.

Tina, vừa nghe thấy câu hỏi của J.P vội đặt khay thức ăn xuống bàn cạnh Boris, xớn xác hóng chuyện.

Mình không cho cậu biết về cuốn Chuộc lại con tim là đúng! Cậu ấy sẽ không bao giờ giữ được bí mật lấy một phút. Nhất là sau khi đọc mấy đoạn hơi người lớn một chút trong đó. Đảm bảo cô nàng sẽ tra hỏi cho bằng được tại sao mình biết được mấy chuyện đó.

“Ớ, anh bảo có chuyện muốn hỏi Mia mà, anh J.P” – Tina hỏi.

“À, ờ” – J.P ấp úng.

“Tuyệt!” – Tina hớn hở như bắt được

vàng – “Mọi người ơi, anh J.P muốn hỏi Mia cái gì kìa”

“Ừm…” – mặt anh J.P đỏ ửng lên khi thấy mọi con mắt đang đổ dồn về phía mình – “Anh chỉ muốn hỏi xem em định tặng gì cho cô hiệu trưởng Gupta và các thầy cô đã giúp mình viết thư giới thiệu”

Hú hồn!

“Em định tặng mỗi người một bộ cốc pha lê làm bằng tay của Genovia” – mình nói – “Có khắc chữ Hoàng gia Genovia trên đó”

“Ồ” – J.P nuốt nước bọt cái ực – “Anh nghĩ mẹ anh chỉ tặng mỗi người một tờ phiếu mua hàng của tiệm Barnes and Noble”

“Em nghĩ các thầy cô sẽ thích món quà của mẹ anh hơn” – mình nói, tự dưng thấy có lỗi. Bà lúc nào cũng vung tay quá trán với các món quà tặng.

“Bọn mình sẽ tặng thầy cô mấy quả táo pha lê Swarovski” – Lingsu và Perin đồng thanh nói. Hai người đó rốt cục cũng không chịu nổi Hội Ba-lô của Kenny – à, Kenneth – đành phải ra ngồi ăn cùng bọn mình. Hội Ba-lô đó nổi tiếng với trò khoác ba-lô nặng trịch toàn sách vở diễu khắp nơi, kể cả khi chỉ còn mấy ngày nữa là tốt nghiệp và ai nấy đều đã có nơi có chốn tại các trường Đại học danh tiếng vào năm sau hết rồi. Không hiểu sao họ phải cực nhọc ngày ngày tha lôi ngần ấy sách tới trường làm gì, trong

khi tủ đựng đồ thì thừa mứa ra.

Lilly cũng thường ngồi cùng hội đó – cho tới khi chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật trở nên nổi tiếng và cô nàng thậm chí không còn thời gian ăn trưa cùng mọi người – với hàng tỉ lỗ khuyên trên người và mái tóc sặc sỡ đủ màu, trông chẳng khác nào bông hoa ăn thịt người. Nhưng xem ra ngoài Kenny – ý mình là Kenneth - chẳng ai buồn để tâm tới chuyện Lilly không còn ngồi ăn cùng nhóm. Ai nấy đều đang chúi mũi vào mấy quyển sách Hóa nâng cao.

“Mọi chuyện đã xong!” – Lana hí hửng đặt khay đồ ăn xuống bàn – “2 giờ chiều ngày mai nhá, em bé!”

Cậu ấy đang nói với mình. “Em bé” là nickname mà Lana yêu quý đặt riêng cho mình.

“2 giờ chiều ngày mai làm sao?” – J.P hỏi

“Không có gì” – mình vội xua tay. Vừa may đúng lúc Shameeka đi tới chữa cháy giùm “Tụi em hẹn đi làm móng ý mà. Ai cầm lon DietCoke hộ mình ý nhỉ? À, cám ơn cậu Mia”

“Giời ạ…” – Trisha cằn nhằn – “Mình đã nói mình phải đi làm rám da mà”

“Bọn họ đang nói chuyện gì thế?” – anh J.P quay sang hỏi Boris

“Đừng có hỏi” – Boris khuyên J.P – “Cứ

lờ đi như không nghe thấy gì. Kẻo lại rắc rối to”

Vậy là xong. Mọi chuyện đã được quyết định – một cách lặng lẽ. Và khi không còn bóng dáng ông bạn trai nào ở bên cạnh thì cả đám mình lại chụm đầu bàn tán như chợ vỡ. Lana đã xin được Gretchen hai cái thẻ phóng viên (một cho phóng viên đưa tin, một cho phóng viên ảnh) tới buổi quyên tặng CardioArm của Michael cho trường Columbia.

Và nàng nào cũng hồn nhiên cho rằng cả đám sẽ có mặt tại buổi tiệc ngày mai (trong Thế giới Siêu tưởng của Lana, hai tấm thẻ ra vào đồng nghĩa với việc năm người có thể tham dự)

Nhưng điều siêu tưởng nhất vẫn là vụ mọi người mặc nhiên cho rằng mình sẽ tới dự buổi tiệc đó. Không bao giờ! Mặc dù gần hai năm đã trôi qua nhưng mình vẫn không muốn gặp lại Michael – Mình vẫn chưa thể gặp lại Michael… Do đó sẽ không có chuyện mình chịu dùng thẻ báo chí của Gretchen Weinberger để trà trộn vào đám đông dòm trộm Michael. Mình không mất trí.

Không đời nào!

Lilly lại không đi học hôm nay. Cũng không có gì là lạ. Cậu ấy không còn đặt chân tới lớp NK và TN này kể từ khi chương trình Lilly chỉ nói lên sự thật được một đài truyền hình ở Seoul chọn phát sóng. Ngày nào cậu ấy cũng phải ghi

hình vào buổi trưa và vào tiết 5.

Giờ chắc Lilly đã trở thành ngôi sao nổi tiếng ở Hàn Quốc.

Mình vẫn luôn biết sớm muộn gì cậu ấy cũng có được thành công như ngày hôm nay!

Và mình cũng từng nghĩ rằng khi ngày vui đó đến với Lilly, bọn mình sẽ vẫn là bạn tốt của nhau.

Nhưng ở đời ai đoán trước được chữ ngờ…

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, giờ tiếng Pháp.

Tina vẫn không ngừng nhắn tin cho mình, kể cả khi mình đã cố tình không nhắn lại

Cậu ấy muốn biết mình sẽ mặc gì cho

buổi tiệc ngày mai, tại buổi quyên tặng từ thiện của Michael cho trường Columbia

Không biết cuộc sống ở Tinaville thế nào nhỉ?

Mình có cảm giác ở đó Mặt trời chiếu sáng quanh năm.

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, giờ Tâm lý học

Vừa nhắn tin lại cho Tina là mình sẽ không đi cùng mọi người buổi ngày mai.

Không thấy động tĩnh gì. Thật đáng nghi ngại! Không hiểu bọn họ đang âm mưu chuyện gì nữa.

Nhưng dù sao cũng còn hơn là điện thoại cứ rung liên tục 5 giây/lần

Amelia – ta vẫn chưa nhận được câu trả lờiiiiiiiiiii của cháu. Ta cần bỏ bớt 25 người trong danh sách khách mời. Thuyền trưởng vừa gọi cho ta thông báo rằng sẽ không thể chở quá 300 hành kháchhhh. Chúng taaaaaa cần phải loại đi khoảng 25 người. Ta thấy Nathan và Claire, hai đứa cháu của dượng Frank có thể bỏ qua được rồi đó. Còn mẹ cháu thì sao? Mẹ cháu không nhất thiết phải có mặt, đúng không? Chắc là mẹ cháu sẽ hiểuuuuuuu thôi. Cả dượng Frank của cháu nữaaaaa. Ta sẽ đợi điện thoại của cháu. Bà của cháu, Clarisse

---

Tin được gửi tìn điện thoại di động không dây BlackBerry

Ôi chúa ơi.

Bài tập về nhà

Lịch sử thế giới : Ôn thi cuối kỳ

Văn học Anh : Như trên

Lượng giác : Như trên

NK và TN : Hic, mình đã CHÁN NGẤY với mấy bản nhạc Chopin rồi.

Tiếng Pháp : Thi cuối kì

Tâm lý học II : Thi cuối kì

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, trong phòng chờ, bên ngoài phòng khám của bác sỹ Knutz

Tuyệt. hôm nay là buổi điều trị áp chót của mình với bác sỹ Knutz và đoán thử

xem mình đã gặp ai? Không phải ai khác ngoài BÀ

“Cái gì thế n…?” – mình ố á ngạc nhiên.

“Ôi, Amelia, cháu đây rồi” – bà nói như thể hai bà cháu đang hẹn nhau đi uống trà chiều ở Carlyle vậy – “Sao cháu không gọi điện lại cho ta”

Bà” – mình khẽ gắt lên – “ Đây là buổi điều trị tâm lý của cháu mà”

“Tất nhiên là ta biết chứ, Amelia” – bà quay ra mỉm cười với cô tiếp tân, như để xin lỗi cho sự ngu muội của cháu mình - “Tất nhiên ta biết. Nhưng thử hỏi ta còn cách nào khác để liên lạc với cháu không? Khi mà cháu không buồn gọi điện thoại lại cho ta, email cũng không thèm

trả lời. Ta tưởng thanh niên ngày nay thường xuyên xài mấy thứ công nghệ hiện đại đó chứ? Cùng bất đắc dĩ lắm ta mới lặn lội tới tận đây để tìm cho ra cháu”

“Bà” – mình có cảm giác toàn thân sắp bật tưng tưng lên – “Nếu lại chuyện sinh nhật cháu thì cháu xin thông báo lại lần cuối : cháu sẽ KHÔNG ĐỜI NÀO đi gạch tên mẹ ruột và dượng của mình ra khỏi danh sách khách mời để dành chỗ cho các bạn xã hội của bà. Nếu bà muốn thì cứ gạch tên Nathan và Claire đi, cháu không quan tâm. Hơn nữa, chỉ vì mấy chuyện cỏn con đó mà bà tới tận phòng khám như thế này thì thật… Kể cả trước đây bà và cháu có mấy buổi điều trị cùng nhau nhưng đều phải được sắp lịch

trước. Bà không thể đùng đùng lao tới đây và yêu cầu cháu…”

“Ôi dào, chuyện đó hả?” - bà phẩy tay cắt ngang – “Khỏi lo.Vigo đã giải quyết xong hết mọi chuyện liên quan tới danh sách khách mời rồi. Không phải cuống lên như thế, mẹ cháu vẫn có tên trong danh sách. Nhưng ông bà ngoại của cháu thì ta không chắc. Hy vọng là họ sẽ hài lòng với một chỗ ở trên khoang lái. Mà mục đích của ta tới đây hôm này là về Cậu Thanh Niên Đó”

“Anh J.P ạ?” – mình ớ ra một lúc. Xưa nay bà chưa bao giờ gọi J.P là Cậu Thanh Niên Đó. Bà quý anh ý cực kỳ. Không hiểu tại sao hai người đó hợp nhau thế không biết. Cứ gặp nhau là thao

thao bất tuyệt bàn luận về các vở nhạc kịch Broadway cũ rích ngày xưa (mà mình chưa một lần nghe tới) cho tới khi mình phát ngấy và đứng dậy "lôi cổ" J.P về. Bà càng ngày càng tin và cái thuyết nếu-không-cưới-ông-nội-và-trở-thành-Công-chúa-Genovia-thì-bà-đã-có-thể-trở-thành-một-ngôi-sao-sân-khấu-kịch-Broadway-nổi-tiếng.

"Không phải John Paul" – bà nhíu mày – "Cái cậu kia cơ. Và cái máy mà cậu ta chế tạo ra"

Michael? Bà tự dưng xồng xộc tới phòng khám của mình chỉ để nói về Michael sao?

Tuyệt! Cám ơn chú Vigo! Vì đã cài chế

độ tự động cập nhật tin tức trên Google vào máy BlackBerry cho bà.

“Bà nói thật đấy?” – mình nghi ngờ hỏi lại. Không phải bữa tiệc sinh nhật này đã khiến bà rối loạn thần trí đấy chứ? –“Bà muốn mời cả anh Michael á? KHÔNG, bà ơi bàààà! Việc anh ấy giờ đã là nhà sáng chế triệu phú trẻ tuổi, nổi tiếng không có nghĩa là cháu phải mời anh ý tới dự sinh nhật của mình. Nếu bà có bất kỳ ý định nào mời Michael, cháu thề là cháu sẽ…”

“Không, Amelia” – bà nhoài người ra nắm lấy tay mình, một cách nhẹ nhàng. Chứ không đầy vũ lực như ngày thường.

Mình ngạc nhiên tới mức toàn thân cứng

đờ, mắt mở thao láo nhìn bà chằm chằm như muốn hỏi Cái gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra?

“Cánh tay” – bà nói đầy vẻ trìu mến, khác hẳn với cái giọng kim khí thường ngày lúc dạy mình cách cầm tách uống trà – “Cánh tay rô-bốt mà cậu ta chế tạo ra”

“Thì sao ạ?” – mình chớp mắt hỏi bà.

“Chúng ta cần có một cái” – bà nói – “Cho bệnh viện Genovi. Bằng mọi giá phải lấy cho được một cái”

“Bà” – mình với tay bắt mạch cho bà – “Dạo này bà quên uống thuốc trợ tim đúng không?”

“Không phải xin miễn phí” – bà vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy câu hỏi của mình – “Nói với cậu ta là chúng ta sẽ trả tiền. Amelia, cháu cũng hiểu, nếu có được một thứ công nghệ tiên tiến như vậy trong bệnh viện của chúng ta ở Genovia, sức khỏa của người dân Genovia sẽ được chăm sóc đảm bảo hơn. Họ sẽ không phải sang tận Paris hay Thụy Sỹ để phẫu thuật tim nữa. Như thế,…”

Mình giật mạnh tay ra khỏi tay bà. Đột nhiên mình nhận ra ý đồ thực sự của chuyến viếng thăm bất ngờ này là gì. Bà không hề bị đau tim hay sốc nhiệt. Mạch của bà cực lỳ khỏe và ổn định.

“Ôi Chúa ơi!” – mình thốt lên – “BÀ!”

“Sao chứ?” – bà có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng vừa rồi của mình – “Cháu bị làm sao thế? Ta chỉ bảo cháu đi hỏi Michael mua một chiếc máy của cậu ta thôi mà. Có ai đòi phải tặng đâu. Chúng ta sẽ trả tiền cơ mà”

“Nhưng bà muốn cháu lợi dụng mối quan hệ với anh ý” – mình phẫn nộ - “để giúp bố giành thắng lợi trước anh René trong cuộc bầu cử sắp tới”

Bà khẽ nhăn mặt chột dạ.

“Ta không hề nói một từ nào về cuộc bầu cử!” – bà bực bội nói, như thể vừa bị đổ oan – “Nhưng Amelia, nếu cháu có mặt tại buổi lễ quyên tặng ngày mai ở ĐHH Columbia thì ta nghĩ…”

“Bà!” – mình đứng bật dậy – “Bà thật quá đáng! Bà cho rằng người dân Genovia sẽ bỏ phiếu cho bố chỉ vì một chiếc máy CardioArm sao? Thay vì chuỗi nhà hàng Applebee’s của René?”

“Dĩ nhiên” – bà gật đầu rất nhanh – “Nếu là cháu thì cháu sẽ chọn cái nào? Một thiết bị mổ tim tiên tiến hay một cửa hàng ăn nhanh?”

“Mục đích của việc bầu cử dân chủ là không ai có thể mua chuộc phiếu bầu” – mình dõng dạc tuyên bố.

“Ôi Amelia” – bà khinh khỉnh nói – “Đừng có ngây thơ nghĩ như thế! Ai mà chẳng có thể bị mua chuộc. Cháu nghĩ thế nào khi ta nói cho cháu biết trong lần tái

khám gần đây bác sỹ nói tim của ta ngày càng yếu đi và có thể sẽ phải mổ?”

Mình ngập ngừng mất một lúc. Trông mặt bà cực kỳ nghiêm chỉnh

“Th-thật ạ?” – mình lắp bắp hỏi.

“Ừm,… chưa đến mức đó. Nhưng bác sỹ có yêu cầu ta phải giảm xuống 3 ly Sidecar/tuần”

Biết ngay mà. Lại bị lừa!

“Bà ơi cháu xin!” – mình nhìn ra cửa

Bà lườm mình một cái sắc lẹm.

“Amelis, nếu bố cháu bị thua trong cuộc bầu cử lần này, bố cháu sẽ bị suy sụp hoàn toàn. Ta biết, dù chuyện gì có xảy ra thì bố cháu vẫn sẽ là hoàng tử của

Genovia, nhưng lại mất toàn quyền cai trị. Và tất cả đều là do lỗi của cháu, cô gái trẻ ạ”

Không nhịn thêm được một giây một phút nào nữa, mình gào ầm lên : “Thôi bà ơi, cháu còn phải điều trị tâm lý”

Tất nhiên là bà bực dọc đứng dậy ra về, mồm lẩm bẩm câu gì đó với chú Lars và cô tiếp tân – hai người đó nãy giờ đứng đó theo dõi “vở tuồng” của hai bà cháu mình một cách rất chăm chú.

Có thể với bà việc lợi dụng mối quan hệ cũ với người bạn rai cũ để chen vào đứng đầu danh sách chờ mua cái máy cả triệu đôla kia là chuyện bình thường ở huyện. Nhưng với mình thì không. Hơn

nữa, chắc gì Michael đã thèm để tâm đến chuyện đó.

Mặc dù có chung huyết thống thật nhưng giữa hai bà cháu mình không hề có điểm gì giống nhau cả.

KHÔNG MỘT ĐIỂM NÀO HẾT!

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4, trên xe limo về nhà.

Bác Knutz, như mọi khi, không hề tỏ ra thông cảm một tẹo nào với các vấn đề của mình. Theo như lời bác ý phán thì mình đang tự trầm trọng hóa mọi chuyện.

Tại sao minh không thể có một bác sỹ tâm lý bình thường, dễ mến như bao người khác nhỉ? Cứ đơn gian, kê cho

mình một đơn thuốc chống trầm cảm là được.

Vậy mà không. Bác sỹ tâm lý của mình là người theo chủ nghĩa bài trừ tất cả các loại thuốc chống trầm cảm, và luôn cho rằng tất cả những điều vớ vẩn đang xảy ra với mình (dạo gần đây) là do lỗi của mình vì không chịu thành thực với chính cảm xúc của mình.

“Tại sao việc bạn trai cháu không chịu mời cháu đi dự prom lại là lỗi của cháu vì cháu không chịu thành thực với chính cảm xúc của mình?”- mình cãi.

“Ta hỏi cháu, vậy khi cậu ấy mời” – bác Knutz hỏi ngược lại mình (phương thức trị liệu tâm lý điển hình) – “cháu có nhận

lời không?”

“Ừm…” – mình cảm thấy không thoải mái chút nào với câu hỏi trên (mình đã thành thực với cảm xúc của mình rồi) – “Thực lòng thì cháu không muốn đi dự prom tẹo nào”

“Đấy, cháu đã tự tìm ra được câu trả lời cho vấn đề của mình” – ông bác sỹ già nheo mắt cười đắc thắng.

Là sao? Điều đó thì giúp được gì cho mình chứ?

Không hề!!!

Trị liệu tâm lý không còn có tác dụng với mình nữa.

Mặc dù đã có lúc những câu chuyện

nhàm chán, dài dòng văn tự của bác Knutz về bầy ngựa ở nông trại quả thực đã giúp mình vượt qua khá nhiều thăng trầm của cuộc sống: ví dụ như chuyện xảy ra với bố và đất nước Genovia, những tin đồn thất thiệt về chuyện gia đình mình tìm cách ém nhẹm bản di chúc của bà Amelie, những bài kiểm tra SAT và việc chuẩn bị hồ sơ đăng kí vào các trường đại học… Và quan trọng nhất là cơn trầm cảm sau khi để tuột mất Michael và Lilly.

Có thể là vì mình đã hết bị trầm cảm và không còn phải chịu nhiều sức ép như trước, bác Knutz lại là bác sỹ tâm lý cho trẻ con trong khi mình sắp không còn là trẻ con nữa – sau ngày thứ Hai tới đây –

nên đã đến lúc kết thúc khóa điều trị này. Tuần tới sẽ là buổi điều trị cuối cùng của mình với bác Knutz.

Mình đã hỏi ý kiến bác ý về chuyện chọn trường và gợi ý của bà về việc nhờ vả Michael để mua một chiếc CardioArm cho bệnh viện Hoàng gia Genovia, giúp bố mình giành thắng lợi trong cuộc bầu cử sắp tới và liệu mình có nên nói thật với mọi người về cuốn sách Chuộc lại con tim hay không.

Thay vì đưa ra một vài lời khuyên có tính chất xây dựng, bác Knutz lại dông dài về con ngựa cái có tên Đường Phèn ở nông trại của mình. Bác ấy đã mua được con ngựa thuần chủng này từ một tay lái buôn ở chợ và ai nhìn qua cũng

phải trầm trồ khen ngợi. Bản thân bác Knutz cũng ý thức được Đường Phèn là một chú ngựa hoàn hảo.

Trên giấy tờ.

Mặc dù trên giấy tờ Đường Phèn là một con ngựa hoàn hảo không tì vết nhưng bác Knutz lại chưa có được cảm giác thoải mái, hạnh phúc khi cưỡi nó. Cuối cùng bác đành phải bán nó đi, bởi sẽ không công bằng với Đường Phèn khi ông chủ của nó luôn tìm cách né tránh và chỉ thích cưỡi những con ngựa khác.

Hết chuyên. Chả hiểu liên quan gì đến mình.

Mà mình thì chán ngấy những câu chuyện về loài ngựa rồi.

Và sau một hồi mình vẫn chưa biết năm tới sẽ theo học ở trường nào, mình sẽ phải làm sao với J.P (và Michael), làm thế bào để chấm dứt việc không ngừng nói dối với tất cả mọi người…

Chi bằng cứ nói toẹt cho thiên hạ biết rằng mình muốn trở thành tiểu thuyết gia. Mặc dù biết trước sẽ bị mọi người thị phi, nhưng mình chẳng quan tâm. Từ hồi biết mình là công chúa, ai nấy cũng cười hô hố đấy thôi. Giờ mình đã quá quen với chuyện này rồi.

Nhưng… nhỡ sau khi đọc tiểu thuyết của mình, họ lại nghĩ nó đang nói về…

… mình thì sao?

Bởi vì đó không phải là mình. Mình thậm

chí còn không biết cầm cung, bắn tên ra sao (mấy bộ phim làm về cuộc đời mình đều đã phóng đại lên thôi)

Mà ai lại đặt tên cho ngựa là Đường Phèn cơ chứ? Nghe dốt nát không chịu được.

Thứ sáu, ngày 28 tháng 4,7 giờ tối, ở nhà

Cô Delacroix thân mến,

Cám ơn cô đã gửi bản thảo tới Nhà xuất bản của chúng tôi. Sau khi cân nhắc rất kỹ chúng tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo rằng cuốn Chuộc lại con tim không phù hợp với tiêu chí hiện tại của chúng tôi.

Thân mến,

NXB Pembroke.

Lại bị từ chối!

Chắc không phải giới xuất bản có vấn đề hết rồi đấy chứ?

Sao không ai chịu xuất bản cuốn tiểu thuyết của mình? Mình cũng biết nó không thể sánh với các siêu phẩm kiểu Chiến tranh và Hòa bình nhưng cuốn sách của mình còn hay hơn gấp vạn lần mấy quyển tiểu thuyết rẻ tiền bán đầy ngoài tiệm. Ít ra thì nó không có mấy thứ ngôn ngữ dung tục trong đó.

Chẳng nhẽ cứ phải có mấy thứ đó thì mới được xuất bản hay sao? Quá muộn rồi, cuốn sách của mình đã hoàn thành, không thể thêm bớt gì được nữa. Hơn nữa

truyện của mình có bối cảnh thời trung cổ, không phù hợp với ngôn ngữ hiện đại bây giờ.

Lại nói về bữa tiệc sinh nhật tới đây của mình. Mọi chuyện đang rối tung rối mù hết cả lên. Mình đã sắp xếp cho ông bà ngoại sẽ ở tạm khách sạn Tribeca Grand, cùng một lịch trình vui chơi dày đặc, nhằm giảm thiểu tối đa thời gian để họ chạm mặt với mẹ và thầy G. Ông bà sẽ được đi tham quan tới Ellis Island, Liberty Island, Little Italy, Harlem, Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan, Bảo tàng sáp Madame Tussauda, chương trình Ripley's Believe It Or Not! và Thế giới M&Michael (ba địa danh cuối cùng do ông bà tự đề đạt)

Tất nhiên họ muốn dành thời gian để chơi với mình và Rocky (chủ yếu là Rocky) nhưng mẹ luôn miệng gạt đi: “Ôi giời, còn ối thời gian mà”. Ông bà chỉ ở lại chơi có 3 ngày, không hiểu đào đâu ra đủ thời gian để vừa tới thăm cháu, vừa đi du ngoạn, vừa dự tiệc. Cái này chỉ mình mẹ hiểu!

Úi, có tin nhắn từ Tina:

ILUVROMANCE: Mai bọn mình hẹn nhau ở số 168 đường Broadway lúc 1:30 chiều. Buổi quyên tặng 2 giờ mới bắt đầu nên bọn mình tranh thủ đến tìm chỗ đẹp và gần sân khấu để nhìn anh Michael được rõ.

Không biết phải làm thế nào để mấy cô

nàng hiểu được là mình sẽ KHÔNG tới cái buổi lễ đó?

FTLOUIE: Nghe hay đấy!

“Nghe hay đấy!” không phải là một lời nói dối. Ý mình là sáng kiến đến sớm của các cậu ấy quả không tồi.

Bởi sẽ chẳng ra sao nếu tất cả bọn họ phải đứng cả buổi lễ nghển cổ nhìn lên sân khấu. Cuộc đời đôi khi không hề công bằng, chúng ta phải biết tranh đấu để dành được cái ta muốn.

ILUVROMANCE: Này… Mia, cậu sẽ đến đúng không?

FTLOUIE : Không. Mình đã nói không rồi mà.

ILUVROMANCE: Mia, cậu PHẢI đi! Nếu không có cậu thì chẳng có ý nghĩa gì hết! Chẳng nhẽ cậu không tò mò muốn gặp lại anh Michael? Sau ngần ấy thời gian? Xem anh ấy còn quan tâm đến cậu không?

Chúa ơi, không ngờ cậu ấy còn đem cả con bài "xem anh ấy có còn quan tâm" ra để nhử mình.

FTLOUIE: Tina, mình đã có bạn trai. Anh ấy yêu mình và mình cũng yêu anh ấy. Mà mình làm sao nhìn ra được là Michael có còn quan tâm tới mình hay không chỉ sau một cuộc gặp mặt giữa chốn đông người?

ILUVROMANCE: Cậu sẽ nhìn ra mà.

Khi ánh mắt của hai người tìm thấy nhau trong gian phòng rộng lớn đó cậu sẽ biết ngay. Mà này cậu sẽ mặc gì thế?

Thật may, đúng lúc J.P gọi điện tới. Anh ấy vừa tập kịch xong và muốn đi ăn sushi ở Blue Ribbon. Nhờ vào sự quen biết của bố, J.P dễ dàng lấy được một bàn (thường thì điều này là không tưởng với một quán đông khách như thế này vào các buổi tối thứ Sáu)

Mình đã định ăn nốt miếng pizza còn sót lại của bữa tối qua hoặc tô mỳ lạnh trong tủ từ hai hôm trước.

Hoặc tới căn phòng mới sửa sang lại của bà ở khách sạn Plaza để cùng bà và chú Virgo nếm thử mấy món sa-lát trong thực

đơn dành riêng cho buổi tiệc sinh nhật trên thuyền tới đây.

Chọn ăn gì đây? Chọn ăn gì đây? Khó quá đi thôi!

J.P có thể sẽ tận dụng cơ hội này để mời mình đi dự prom… bằng cách bí mật nhét tấm vé prom vào vỏ con hàu hoặc bên dưới đĩa sushi…

Nhưng thà thế còn hơn là phải ngồi đây tiếp tục câu chuyện với Tina.

FTLOUIE: Xin lỗi, Tina. Mình phải đi với anh J.P đây. Nhắn tin cho cậu sau nhé.

Thứ Bảy, ngày 29 tháng 4, nửa đêm, ở nhà.

Hóa ra chẳng có lời mời đi dự prom nào cả. Buổi dượt kịch hôm nay đã khiến J.P mệt lả và bực bội: anh ấy dành gần trọn cả buổi tối phàn nàn về Stacey.

Sau bữa tôi bọn mình lại có vấn đề khác phải lo: đối phó với paparazzi. Thật lạ, cứ lần nào đi với J.P là thấy đám phóng viên đó có mặt. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra khi mình còn hẹn hò với Michael.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa việc hẹn hò với một sinh viên không tên tuổi (Michael hồi bấy giờ) và hẹn hò với con trai của một đạo diễn sân khấu giàu có như J.P

Lúc bọn mình vừa bước chân ra khỏi

Blue Ribbon đã thấy đám paparazzi đó chực sẵn ở cửa. Ban đầu mình còn tưởng do Drew Barrymore cũng tới đây ăn cùng bạn trai mới nên còn quay đầu lại tìm chị ấy.

Nhưng hóa ra bọn họ đang đợi để chụp ảnh MÌNH.

Cũng không sao, hôm nay mình mặc khá ổn, lại đi đôi bốt hiệu Christian Louboutin nữa nên rất tự tin. Như Lana nói… chỉ cần đi giày CL thì không có chuyện gì xấu có thể xảy ra với mình (nông cạn… nhưng chính xác)

Bất chợt một người trong số đó gào lên hỏi: “Công chúa, cô nghĩ sao về việc bố cô có thể sẽ thua trong cuộc bầu cử tới

đây… và người thắng cuộc lại chính là anh họ cô, René – người thậm chí không biết phải quản lý một tiệm giặt tự động ra sao, chứ đừng nói là một quốc gia?”

Sau 4 năm học làm công chúa với bà thì mấy tình huống kiểu như thế này là muỗi đối với mình. Mình chỉ nói “Miễn bình luận” và đi thẳng.

Nhưng mình vẫn sai lầm ở chỗ: Đáng ra mình không nên nói tiếng nào, bởi nó chỉ càng khiến cho đám đông đặt thêm nhiều câu hỏi hơn. Mặc dù J.P, chú Lars và mình đã cố gắng đi bộ thật nhanh về nhà (nhà mình chỉ cách đó có hai dãy phố nên không dùng tới limo), nhưng vẫn không thoát khỏi được đám phóng viên kia. Hơn nữa đôi CL của mình lại cao

gót, mà mình thì vẫn chưa tập đi quen.

Vì thế chẳng mấy chốc ba chú cháu bọn mình bị đám phóng viên lia quây xung quanh. Cũng còn may là mình có chú Lars một bên, J.P một bên kéo đi.

“Nhưng số phiếu của bố cô đang thấp hơn so với René” – tay phóng viên kia vẫn nhì nhèo bên cạnh – “Cô nói gì đi. Chắc giờ cô cảm thấy đau lòng và sốt ruột lắm đúng không. Nhất là khi nếu ngay từ đầu cô chịu im lặng thì mấy chuyện này đâu có xảy ra”

Mấy người này thật cay độc! Kiến thức về chính trị của họ cũng thật kém cỏi!

“Tôi chỉ làm điều đúng cho người dân Genovia” – Mình vẫn cố gắng quay sang

nở một nụ cười thật tươi, như cách bà vẫn dạy – “Giờ thì xin hãy cho chúng tôi qua. Tôi cần phải về nhà…”

“Thôi nào,” – J.P nói, trong khi chú Lars mở áo khoác ra để lộ khẩu súng ngắn ở bên sườn. Tất nhiên điều đó chẳng có tác dụng gì với đám paparazzi này, bởi họ biết thừa là chú ý không thể bắn (mặc dù có vài lần chú Lars đã phải bẻ quặt tay mấy người trong số đó) – “Hãy để cho cô ấy yên, được không?”

“Anh chắc là bạn trai của Công chúa?” – một người hỏi vống lên – “Là Abernathy-Reynolds hay Reynolds-Abernathy ?”

“Reynolds- Abernathy” – J.P trả lời –

“Và đừng có xô đẩy như thế!”

“Người dân Genovia dường như cũng mong muốn có những chuỗi nhà hàng ăn nhanh như Outback Steakhouse” – lại một người khác lên tiếng – “Có phải không, Công chúa? Cô nghĩ sao về điều này?”

“Tôi đã được huấn luyện một kỹ năng đặc biệt có thể làm sụn mũi của anh chui tọt vào trong sọ chỉ bằng một cú đấm” – chú Lars đe dọa – “ANH nghĩ sao về điều này”

Đáng ra mình phải quá quen với những tình huống kiểu này rồi mới phải. Nhiều người khác còn bị quây rầy khổ hơn mình gấp vạn lần. Ít nhất thì “giới truyền

thông” cũng để cho mình yên ổn đi học như bao người khác.

Nhưng đôi khi…

“Có thật là Ngài Paul McCartney sẽ cùng Martha Stewart tới dự buổi tiệc sinh nhật hôm thứ Hai tới đây của cô không, Công chúa?”

“Có thật là Hoàng tử William cũng sẽ có mặt hôm đó không?”

“Thế còn bạn trai cũ của cô? Giờ anh ấy đã quay trở lại…”

Đúng lúc đó chú Lars nhấc bổng mình lên quăng vào chiếc xe taxi vừa trờ tới và yêu cầu tài xế đưa bọn mình đi dạo quanh SoHo vài vóng, cho đến khi cắt

được đuôi đám phóng viên kia. Họ đã từ bỏ ý định mai phục bên ngoài nhà mình sau vài lần bị hàng xóm nhà mình, cùng cả mẹ và thầy G, thi nhau "dội bom" bóng nước từ trên cao xuống.

May phước là dạo gần đây J.P quá bận rộn với vở kịch nên không hiểu câu hỏi cuối cùng của tay phóng viên kia. Đến bữa sáng anh ấy còn không có thời gian, nói gì đến việc đọc báo hay cập nhật tin tức gì trên mạng về mình (hay Michael Moscovitz). Như vậy cũng đủ để hiểu J.P bận rộn đến thế nào.

Khi bọn mình quay lại nhà thì không còn thấy bóng dáng một tay phóng viên nào lởn vởn bên ngoài (nhờ tài ném bóng nước điêu luyện của mẹ mà lần nào lởn

vởn đến đây họ cũng ướt như chuột lột)

Đột nhiên J.P hỏi “Em, anh lên nhà chơi một lúc có được không?”

Mình biết anh ý muốn gì. Mình cũng biết giờ này thầy G và mẹ đã say giấc nồng rồi, vì sau một tuần làm việc mệt nhọc thứ Sáu nào họ cũng đi ngủ sớm.

Thú thực, sau khi đeo bám bởi đám phóng viên kia mình chỉ ao ước được chui vào chăn và đánh một giấc thôi.

Nhưng J.P thì thào (để chú Lars không thể nghe thấy được) rằng lâu lắm rồi bọn mình không được ở riêng bên nhau, vì lịch tập kịch và các buổi học làm công chúa của cả hai đứa.

Vì thế mình đành miễn cưỡng chào chú Lars và cho J.P lên nhà chơi. Dù sao anh ấy cũng đã rất cool khi bảo vệ mình khỏi đám phóng viên lúc nãy.

Và anh ấy còn để dành cho mình miếng sushi cuối cùng mặc dù mình biết anh ấy vẫn đang đói.

Mình cảm thấy rất tội lỗi khi suốt ngày nói dối J.P về mọi chuyện. Anh ấy xứng đáng có một cô bạn gái giỏi giang và tốt bụng hơn mình. Thật đấy!

Trích đoạn trong cuốn Chuộc lại con tim của Daphne Delacroix

“Ta đã nói không được cử động cơ mà!” – cô gái vừa nói vừa thúc vào lưng của Hugo

Hugo, thầm ngưỡng mộ đôi chân thon thả đang kẹp chặt hai bên sườn của mình, quyết định đã tới lúc phải nói lời xin lỗi. Rõ ràng nàng ấy hoàn toàn có quyền nổi giận: nàng tới đây để tắm mát, ngờ đâu lại bị người lạ dòm trộm. Mặc dù rất thích thú với sự va chạm khác phái kia nhưng Hugo không hề mong muốn bị dao kề cổ như thế này. Thà rằng gặp nhau tình cờ trên đường về Stephensgate còn hơn. Để không có chuyện bị trấn áp bởi một cô gái liễu yếu đào tơ như thế này.

"Ta cầu xin sự tha thứ của nàng" – Hugo cố gắng nói bằng cái giọng ăn năn nhất có thể, mặc dù không hề dễ khi vừa phải nín cười như thế này – "Ta đã vô tình làm phiền tới quãng thời gian riêng tư

của nàng. Vì thế ta thực lòng muốn cầu xin sự tha thứ của nàng…”

“ Ta đã cho rằng người chỉ là tình cờ đi qua đây, chứ không hẳn là một kẻ ngu ngốc” – cô gái đẹp đáp lại, bằng giọng điệu đầy khiêu khích xen lẫn thích thú – “Ý ta là việc ngươi vô tình gặp ta ở đây”

Tiếp đó, cô buông con dao ra và bẻ quặt hai cánh tay anh ra đằng sau. Nhanh tới mức Hugo không kịp định thần chuyện gì đang xảy ra.

“Giờ thì ngươi đã là tù binh của ta” – Finnula Crais dõng dạc tuyên bố, hài lòng khi thấy công việc được tiến hành trôi chảy và thuận lợi lại đến vậy – “Để chuộc lại tự do của mình, ngươi sẽ phải

trả một khoản tiền.Tthật hậu hĩnh”

Thứ Bảy, ngày 29 tháng 4, 10h sáng, ở nhà

Từ lúc ngủ dậy tới giờ mình không nghĩ được chuyện gì ngoài câu hỏi của vị phóng viên lắm chuyện kia… về chuyện bố đang mất dần lá phiếu vào tay René và đó tất cả là do lỗi của mình.

Mình biết đó không phải sự thật. Ngoài chuyện đúng là cuộc bầu cử đang diễn ra thật.

Nhưng việc số phiếu bầu cử của bố đang sụt giảm không phải là lỗi của mình.

Và tất nhiên, mình lại nhớ tới câu nói của bà tại văn phòng bác sỹ Knutz ngày hôm

trước. Về việc nếu mình mua được một cỗ máy CardioArm của Michael, bố sẽ có cơ vượt được René.

Nhưng mình cũng biết suy nghĩ như vậy là sai. Lý do cần phải mua CardioArm là vì nó sẽ giúp chăm sóc tốt hơn sức khỏe cho người dân Genovia.

Chứ không phải như lời bà nói.

Chỉ một chiếc mày CardioArm tại bệnh viện Hoàng gia Genovia đâu thể nào kích thích tăng trưởng nền kinh tế hay thu hút khách du lịch tới Genovia, hay giúp bố dành thêm được nhiều phiếu bầu…

Nhưng nó sẽ giúp cho những người bệnh ở Genovia không phải ra nước ngoài để điều trị, thay vào đó họ sẽ được phẫu

thuật và chăm sóc chu đáo tại chính đất nước của mình. Họ sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian và tiền bạc.

Và như lời các bài báo trích dẫn thì bệnh nhân mổ bằng phương pháp này sẽ chóng hồi phục hơn nhờ vào sự chính xác tới mức hoàn hảo của CardioArm.

Mình không hề nói nếu mua được một chiếc cho bệnh vieenh Genovia, người dân sẽ bỏ phiếu cho bố nhiều hơn. Mình chỉ cho rằng việc đặt mua CardioArm là một việc đúng đắn – việc một công chúa nên làm – cho người dân của mình.

Và mình cũng không hề nói việc mình tham dự buổi quyên tặng chiều nay ở ĐH Columbia đồng nghĩa với chuyện mình

muốn quay lại với Michael. Hơn nữa anh ấy đâu còn nhớ tới mình, về nước bao lâu rồi mà có buồn gọi điênh hay email gì đâu.

Mình chỉ muốn nói là mình cần phải tới buổi quyên tặng ngày hôm nay. Rõ ràng đó là việc mà một công chúa nên làm cho người dân của mình – mang về cho họ một cỗ máy phẫu thuật hiện đại nhất thế giới hiện nay.

Nhưng làm thế nào để không bị mất mặt giữa chốn đông người ấy lại là chuyện khác. Mình đâu thể trơ trẽn tới trước mặt Michael và nói bằng giọng tỉnh bơ như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa mình, kiểu: “Michael này, dù sao chúng ta cũng từng có thời gian cặp kè

với nhau. Tuy rằng em có đối xử với anh hơi tệ. Nhưng liệu anh có thể đặc cách cho Genovia lên đầu danh sách chờ mua CardioArm được không? Bọn em cần mua một chiếc ngay lập tức. Séc đây!”

Dám mình sẽ làm như vậy lắm. Một công chúa đôi khi cũng phải biết nuốt lòng tự trọng của mình và trong và làm cái điều được-cho-là đúng đắn, vì người dân của mình, cho dù bản thân có bị mất mặt tới đâu.

Còn nữa, Michael vẫn nợ mình chuyện với Judith Gersher. Giờ mình đã hiểu tại sao anh ấy không kể cho mình biết về quan hệ của anh ấy với chị ta hồi trước khi bọn mình yêu nhau, bởi anh ấy: vào thời điểm đó mình chưa đủ chín chắn để

xử lý những chuyện như thế.

Anh đã đúng : khi ấy mình vẫn chưa đủ chín chắn.

Ừ thì mình thật tầm thường khi tính lôi mối quan hệ cũ ra để xin đặc cách cho Genovia lên đầu danh sách chờ mua CardioArm. Nhưng dù sao thì người dân Genovia vẫn là quan trọng nhất.

Đó là bổn phận mà Công chúa Genovia phải làm cho đất nước mình.

4 năm qua mình đội trên đầu cái vương miện Công chúa này đâu phải chỉ để làm cảnh.

Ngoài chuyện biết cầm thìa dĩa thế nào cho đúng mình còn học được rất nhiều

điều khác nữa.

Mình phải gọi cho Tina thôi.

Thứ bảy, ngày 29 tháng 4.

1:45 chiều, Trung tâm Y khoa ĐH Columbia, Sảnh tiếp khách

Đây.Là.Ý.Tưởng.Ngu.Ngốc.Nhất.Mọi.Th

Mình biết, sáng nay khi vừa thức giấc mình đã nảy ra một ý tưởng rất cao thượng nhằm giúp đỡ người dân Genovia.

OK, mình thừa nhận – quan trọng nhất là để giúp bố và cuộc bầu cử của ông.

Nhưng giờ mới thấy không cái dại nào bằng cái dạo này. Cả nhà Michael đều có mặt ở đây. Toàn thể đại gia đình mà

Moscovitz! Kể cả bà của anh ý!

Mình xấu hổ tới mức tưởng có thể chết ngay được.

Mặc dù đã bắt cả đám ngồi tít hàng ghế cuối cùng rồi (an ninh ở đây cực kỳ lỏng lẻo, cả đám mình hồn nhiên đi vào như không, mặc dù chỉ có 2 tấm vé mời). Hy vọng ngồi dưới này sẽ không có ai nhìn thấy bọn mình (chỉ có điều chú Lars và chú Wahim, vệ sỹ của Tina, cao to lực lưỡng như thể ai chẳng nhìn ra được? Do đó mình đã bắt cả hai phải đứng đợi bên ngoài. Mình biết họ rất không hài lòng với chuyện này chút nào, nhưng còn cách nào khác? Mình không thể mạo hiểm để Lilly nhìn thấy họ)

Mình biết, mục đích tới đây ngày hôm này là để gặp mặt và nói chuyện với Michael.

Nhưng mình không hề muốn chạm mặt Lilly ở đây! Ngu thật, sao mình không sớm nhận ra rằng toàn thể gia đình Moscovitz (bao gồm cả em gái anh ý và bạn trai của cô ta. Hôm nay Kenny, à không – Kenneth mặc VEST, còn Lilly mặc váy rất điệu… Cậu ấy đã tháo sạch đống khuyên trên mặt làm mình suýt nữa không nhận ra) chắc chắn không thể vắng mặt trong một sự kiện quan trọng và đầy vinh dự như thế này.

Giờ thì làm sao mình có thể tiến tới trò chuyện với Michael trước mặt Lilly? Đành rằng hai đứa bọn mình không còn

gây hấn với nhau nhưng bọn mình cũng không còn là bạn. Mà mình thì không hề muốn chọc cho cô nàng nổi giận và mở lại trang toighetmiathermopolis.com kia.

Nếu biết ý định của mình với anh trai cậu ta để kiếm một chiếc CardioArm về cho người dân Genovia, dám cậu ấy sẽ làm thế lắm.

Lana thì cho rằng mình chẳng việc gì phải sợ, cứ đường hoàng tới chào hỏi hai bác Moscovitz như bình thường. Theo lời Lana thì sau khi chia tay, cậu ấy vẫn giữ mối quan hệ rất tốt với các vị phụ huynh của những người bạn trai cũ (không chỉ Lana thôi đâu, hình như đó là cách sống của dân ở khu phố Đông giàu có), mặc dù cậu ấy đối xử với con cái họ

chẳng ra sao cả.

Vấn đề là Lana chưa bao giờ cặp kè với ai lâu như mình với Michael. Cậu ấy cũng không chơi thân với em gái của bất kỳ ai trong số đó. Càng không làm cho họ nổi điên như mình đã làm với Lilly. Vì thế, việc đi tới chào hỏi xã giao người nhà của họ trong các bữa tiệc không có gì là to tát đối với Lana.

Ngược lại, mình không thể thản nhiên đi tới chỗ hai bác Moscovitz và cười nói giả lả: “Ôi, cháu chào bác. Hai bác có khỏe không ạ? Bác vẫn còn nhớ cháu chứ? Đứa đã làm tan nát trái tim con trai bác và từng có một thời là bạn thân của con gái bác? Ồ, cháu chào bà. Bà vẫn nướng bánh táo chứ ạ? Cháu từng rất

thích món bánh đó của bà đấy ạ. Nhớ lại quãng thời gian đó thật vui”

Quay lại vụ bữa tiệc, không ngờ nó quy mô lớn đến như vậy (cũng may là đông người nên mình có thể lẩn vào đám đông mà không bị ai phát hiện ra). Phóng viên báo chí, truyền hình từ khắp mọi nơi đổ về đây, từ tạp chí y học Gây mê đến Thế giới máy tính… Mấy cô phục vụ trông như người mẫu, trong những bộ váy bó đỏ bê khay sâm-panh mời khách liên tục.

Nãy giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Michael ở đâu. Có lẽ anh ấy đang ở trong phòng nghỉ phía sau, chờ đến lượt mình ra sân khấu. Dù gì bây giờ anh cũng là nhà sáng chế trẻ giàu có và nổi tiếng rồi mà.

Tina nói mình nên ngừng viết nhật ký và tập trung một chút vì Michael có thể đi ra bất cứ lúc nào. Cậu ý cũng nói quả kính râm to đùng và cái mũ rộng vành mình đang đội chỉ càng khiến cho mọi người chú ý, chứ không hề có tác dụng ngụy trang tẹo nào.

Làm sao cậu ấy hiểu được? Mấy chuyện kiểu này đã bao giờ xảy ra với cậu ý đâu. Tina…

Ôi

Chúa

Ơi

Michael vừa đi ra…

Mình không thở được nữa.

Thứ Bảy,ngày 29 tháng 4, 3 giờ chiều, Trung tâm Y khoa Đại học Columbia, toa-lét nữ.

OK.Mình đã làm hỏng mọi chuyện.

Phải nói là hỏng bét!

Nhưng hôm nay…anh ấy trông tuyệt kinh khủng.

Không biết trong suốt quãng thời gian ở Nhật anh ấy đã chơi môn thể thao gì mà phom người đẹp đừng hỏi.Theo phỏng đoán của Lana có lẽ Michael đã luyện võ với các thầy tu trên dãy Himalayas,giống như Christian Bale trong phim Batman Begins.Còn Shameeka thì cho rằng có lẽ anh ấy đã tập tạ.

Tina thì khỏi nói, vừa nhìn thấy bóng dáng anh Michael đã quay sang rủ rỉ vào tai mình :”Anh ý thật hoàn hảo, như một pho tượng sống”.

“Hay anh ý đeo cái độn vai ở bên trong bộ vest Hgo Boss đó?”-Lana nghi ngờ,khi thấy bờ vai của Michael giờ vạm vỡ chẳng kém gì chú Lars.

Anh ấy cũng đã cắt kiểu tóc mới trông cực kỳ đàn ông.Anh bước ra sân khấu với một phong thái đầy tự tin và bắt tay chào hỏi Tiến sỹ Arthur Ward.Như thể anh đã quá quen với việc xuất hiên trên sân khấu và phát biểu trước hàng trăm người như thế này.

Mà có lẽ đúng là thế vậy!

Anh mỉm cười cúi chào, mắt không quên nhìn khán giả bên dưới, như cái cách bà vẫn luôn dạy mình.Anh cũng không cần đến giấy ghi nhớ mà vẫn có thể diễn thuyết một cách trơn tru (như cái cách bà vẫn luôn dạy mình).

Bài phát biểu của Michael vừa thông minh , vừa dí dỏm đến nỗi mình đành phải ngồi thẳng dậy, bỏ hết mũ và kình ra để nhìn anh được rõ hơn.Toàn thân mình mềm nhũn hết cả ra.

Mình đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng khi tới đây.

Bởi nó chỉ càng gợi cho mình cái cảm giác nuối tiếc ngày xưa khi chia tay với Michael.

Nói như thế không có nghĩa là mình không yêu J.P hay gì khác.

Nhưng giá như…mình…

Không biết phải nói sao nữa.

Chỉ biết một điều: giá như mình đã không tới đây! Ngay cái phút Michael lên tiếng cám ơn mọi người và kể lại hành trình nảy ra ý tưởng chế tạo Pavlov Surgical (tất nhiên mình đã từng nghe - Michael lấy tên Pavlov, chú chó dễ thương nhất quả đất, để đặt tên cho cỗ máy này), mình hiểu ra rằng sẽ không đời nào có chuyện mình lên gặp Michael sau bài phát biểu này.Cho dù Lilly,hay bác Moscovitz và bà Moscovitz có không ở đây.

Thậm chí sức khỏe người dân Genovia mình cũng mặc.Không có chuyện đó đâu!

Mình không đảm bảo có thể kiềm chế nổi bản thân khi mặt đối mặt với Michael mà không nhào vào lòng anh ấy và ôm hôn thắm thiết, như cái cách Finnula đã làm với Hugo trong cuốn Chuộc lại con tim.

Mình biết mình đã có bạn trai.Và mình yêu bạn trai của mình.Mặc dù giữa hai bọn mình còn có vài chuyện.

“Yên tâm, bọn mình ngồi ở hàng cuối cùng nên có thể dễ dàng chuồn ra ngay khi Michael kết thúc bài phát biểu của mình” – mình nghĩ thầm.

Mình đã nghĩ chuyện này là không có gì to tát cả.Chú Lars vẫn đang đứng ngoài

hành lang cùng chú Wahim, sau khi ngó vào lườm cho mình một cái cháy mặt (cái này học từ bà đây mà). Sẽ không ai để ý tới bọn mình, trừ phi Lana hay Trisha dự định đong đưa với mấy tay phóng viên ngời gần đó (nhưng khả năng này gần như là bằng 0 bởi chẳng có ông nào trông ra hồn cả).

Nhưng khi Michael bắt đầu giới thiệu thành viên của đội chế tạo Cardionium – những người đã giúp anh chế tạo, lắp rắp, marketing và bán CardioArm.

Một trong số đó là Midori – một cô gái Nhật Bản rất dễ thương.Vừa ra tới sân khấu cô nàng đã vòng tay ôm chặt lấy Michael.Rõ ràng là…hai người họ…

…đang hẹn hò.Tự dưng bụng mình chộn rộn rất khó chịu, chỉ muốn cho ra sạch cả buổi sáng. Sao thế nhỉ? Bọn mình chia tay rồi mà. Và quan trọng nhất là MÌNH ĐÃ CÓ BẠN TRAI.

Tina cũng nhìn thấy "pha ôm ấp tình cảm" đó và nghiêng người sang thì thào với mình: "Mình đảm bảo hai người họ chỉ là bạn bè và đồng nghiệp thông thường thôi. Thật đấy, xem kìa, trông chả hợp, cô ấy chả xinh…".

"Hừm, cậu xem cô ấy mặc một cái váy siêu ngắn kìa?" – mình thì thào lại.

Tất nhiên Tina cứng họng không cãi lại được câu nào.Bởi vì chiếc váy siêu ngắn đó quả thực khiến Midori trông siêu dễ

thương! Và không một anh chàng nào trong cái hội trường này KHÔNG nhìn cô với đôi mắt ngưỡng mộ.

Và rồi Michael giới thiệu với mọi người cỗ máy Cardionim của mình – không ngờ nó to đến vậy.Cả hội trường vỗ tay ầm ỹ. Michael khiêm tốn cúi đầu chào khán giả, trông cực kỳ cool!.

Tiếp đó, Tiến sỹ Arthur Ward gây bất ngờ cho Michael bằng một tấm bằng Thạc sỹ Khoa học danh dự.

Cả hội trường đứng dậy vỗ tay chúc mừng.Bà, hai bác Moscovitz và Lilly lên sân khấu (Kenny – ý mình là Kenneth – thụt lùi lại phía sau. Lilly vẫy tay gọi cậu ấy cùng lên nhưng anh chàng nhát gan,

ngần ngừ không dám, cho tới khi cô nàng phải dậm chân thình thịch trên sân khấu – khiến mọi người bên dưới cười ồ lên) và cả gia đình ôm nhau đầy hạnh phúc. Khoảnh khắc đó,mình...

…bắt đầu thấy rối bời. Thật đấy!

Không phải vì chuyện Michael đã có bạn gái mới.

Mà vì thấy gia đình họ quá hạnh phúc.Mình đã từng rất thân thiết với gia đình đó, và biết rất nhiều điều về họ - từ vụ suýt-ly-dị-và giờ-đã-quay-lại-với-nhau của hai bác Moscovitz, đến chuyện Michael sang Nhật làm việc ra sao, và Lilly hâm hâm khác người như thế nào…

…và giờ họ trông thật hạnh phúc bên

nhau. Khoảnh khắc ấy thật…đẹp. Khoảnh khắc của tình thân,sự thành công và niềm vui hạnh phúc.

Còn mình? Ngồi lặng lẽ một góc nhìn trộm họ.Bởi vì mình muốn lợi dụng Michael để có được cái người dân nước mình cần, trong khi bản thân mình hoàn toàn không xứng đáng với điều đó. Có lẽ Genovia nên xếp hàng chờ đợi như bao tổ chức khác.

Mình bỗng có cảm giác như đang xâm phạm sự riêng tư của gia đình Moscovitz vậy. Mình không có quyền ngồi ở đây, sau tất cả những kế hoạch đáng khing của mình.

Đã đến lúc phải về rồi!

Mình quay qua thì thào với đám bạn, cố ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra : “về thôi!”.

“Nhưng cậu vẫn chưa nói chuyện với anh Michael mà” – Tina thảng thốt kêu lên.

“Thôi mình chẳng nói chuyện gì hết” – mình nói. Đây là chuyện một công chua nên làm : để Michael yên. Hiện giờ anh ý đang hạnh phúc. Không nên để một đứa hâm dở như mình phá hỏng cuộc đời anh ấy thêm một giây nào nữa. Michael đã có Midori siêu dễ thương, siêu thông minh, mặc váy siêu ngắn rồi.Hoặc một người khác kiểu Midori. Anh ấy không cần một đứa suốt ngày nói dối và viết tiểu thuyết lãng mạn như Công chúa Mia này.

Người thậm chí đã có bạn trai.

“Từng người lần lượt chuồn ra thôi” – mình khẽ nói – “Mình đầu tiên. Mình cần phải vào toa-lét một chút”.Mình cần phải viết ra cho bằng hết những suy nghĩ của mình, trước khi cái đầu ngu độn này nổ tung. Hơn nữa, mình cần phải kẻ lại mắt và chuốt lại mascara bởi vì mình sẽ cần phải khóc một trận to trong đó – “Gặp các cậu ở ngoài đường Broadway nhé”.

“Chán quá đi” – Lana nhăn nhó. Cô nàng này được cái không bao giờ giả vờ.

“Xe limo đang đợi ngoài đó rồi.” – mình nói – “Mình sẽ đưa các cậu tới quán Pinkberry. Mình đãi”.

“Pinkberry cái quái gì” – Lana hậm hực

– Phải đi ăn ở Nobu cơ.

Và giờ thì mình đang giam mình trong này viết nhật ký, sau khi đã tút tát lại một chút.

Thôi thì hãy để anh ý đi.Như thế có khi lại hay. Mặc dù Michael giờ đã không còn là của mình để mà “để anh ý đi” hay gì khác…Đó là điều duy nhất mình có thể làm cho Michael.

Đảm bảo bà sẽ không tán thành với quyết định này của mình nhưng đây là điều một công chúa nên làm. Gia đình Moscovitz trông thật hạnh phúc. Kể cả Lilly.

Chưa bao giờ mình thấy cậu ấy hạnh phúc như thế.

OK, phải ra gặp mấy cô nàng kia thôi. Không khéo chú Lars sắp phát điên và rút súng ra bắn chỉ thiên lung tung vì mình bắt chú ý đợi quá lâu.

Đôi giày đó trông quen quá.

Ôi không.

Thứ Bảy, ngày 29 tháng 4, 4 giờ chiều, trên xe limo về nhà

Ôi, đúng vậy.

Lilly. Là Lilly.

Trong căn buồng kế bên mình.

Hiển nhiên cậu ấy nhận ra đôi giày Mary Janes của mình. Đây là một đôi Prada mới coong, chứ không phải đôi hai năm trước bị Lilly lấy ra nhạo báng trên

website.

“Mia à ? Cậu ở bên đó đúng không? Mình đã thấy chú Lars ngoài hành lang…” – Lilly lên tiếng.

Làm sao bây giờ ? Làm saocos thể chối không phải là mình. Rõ ràng thế còn gì.

Và thế là mình đành phải đi ra ngoài, mặt đối mặt với Lilly – người đang nhíu mày dò hỏi theo kiểu Cậu đang làm cái quái gì ở đây thế ?

Thật may lúc nãy trong khi ngời ở dưới hàng ghế khán giả mình đã có thời gian nghĩ ra kịch bản phòng trường hợp tình huống này xảy ra.

Lời nói dối thứ 6 của Mia Thermopolis:

“Ồ, chào cậu, Lilly” – mình hồ hởi nói như không có gì xảy ra.Mặc dù chỉ vài phút trước còn đang sụt sùi khóc lóc. Được cái hôm nay mình mặc một chiếc áo dài hiệu Nanette Lepore,đi legging đen, xài mỹ phẩm Mac nên vô cùng tự tin với vẻ bề ngoài của mình – “Gretchen Weinberger không thể tới ngày hôm nay nên đã đưa cho mình cái thẻ phóng viên nhờ làm giúp bài phóng sự về buổi quyên tặng của anh Michael – mình thậm chí còn rút cái thẻ ra để làm bằng chứng cho lời nói dối trắng trợn này – “Hi vọng là OK với cậu”.

Lilly nhìn chằm chằm vào tấm thẻ rồi ngẩng lên nhìn mình (mặc dù đã đi giày cao gót nhưng Lilly vẫn thấp hơn mình

15 phân).

Thật chẳng thích cái cách cậu ấy nhìn mình chút nào.Như kiểu không tin ý!

Mình biết Lilly có thể phát hiện ra khi nào mình nói dối (nhờ cái cánh mũi phập phồng).

Nhưng lâu nay mình thường xuyên tập nói dối trước gương và trước mặt bà để sửa cái tật xấu này, bởi xét cho cùng một công chúa không thể nguy hiểm để người khác nắm cán. Những lời nói dối vô hại đôi khi rất cần thiết với các chính trị gia (kiểu “Ồ, không đâu. Anh còn sống được nhiều hơn 6 tháng là cái chắc”).

Đến bà cũng phải công nhận là mình ngày càng chuyên nghiệp hơn với khoản đó

(cả J.P nữa. Nếu anh ấy đã phát hiện ra mình nói dối khi mình nói không được nhận vào trường ĐH nào.Chưa kể còn rất nhiều lời nói dối khacsmaf mình cố tình giấu J.P. Mình đáng lẽ ra phải trừng phạt Lilly thật đau đớn vì tội tiết lộ bí mật cánh-mũi-phập-phồng của mình cho J.P biết. Đôi khi mình tự hỏi không biết cậu ấy còn kể cho J.P điều gì khác về mình hay không).

Giờ thì Lilly không còn phân biệt được thật giả nữa rồi nhưng để cho chắc mình đế thêm một câu: “Hi vọng là cậu không phiền khi mình tới đây. Mình đã cố gắng không xuất hiện trước mặt cậu và ngồi ở tít dãy ghế cuối cùng. Mình biết hôm nay là một ngày đặc biệt với cậu và gia đình

và…mình nghĩ Michael đã làm được một điều thật vĩ đại”.

Câu cuối về Michael không phải nói dối vì thế mình không cần phải khẩn trương lo sợ sẽ bị phát hiện ra. Không một tẹo nào luôn!

Lilly nhíu mày nhìn thẳng vào mắt mình.Lâu lắm rồi mới thấy Lilly không đánh mắt đen như hôm nay. Mình biết cậu ấy miễn cưỡng làm như vậy vì bà nội mà thôi (bà Moscovitz luôn cho rằng chỉ có thứ con gái hư hỏng mới đi đánh mắt đen xì).

Lúc đó mình cứ nghĩ cậu ấy sẽ giang tay vã cho mình một phát.

“Cậu tới đây để viết phóng sự cho tờ

The Atom thật sao?” – Lilly lạnh lùng hỏi lại.

Chưa bao giờ mình cố tập trung không phập phồng mũi như lúc ấy.

“Ờ” – mình tự tin gật đầu. Mà đó cũng không phải là một lời nói dối bởi vì mình cũng đang định ra về, viết một bài 400 chữ về buổi lễ ngày hôm nay và nộp cho Lilly sang Thứ Hai tới. Sau khi nôn ọe trong nhà tắm khoảng 900 lần.

Cái nhìn ti tiện đầy nghi hoặc của Lilly vẫn không thay đổi : “Và cậu thực sự nghĩ về anh mình như thế sao, Mia ?”.

“Mình nói thật mà” – mình nói.

Điều này cũng là sự thật.

Đúng như mình dự đoán Lilly không nhìn đâu khác ngoài hai cánh mũi của mình. Chỉ khi thấy nó không phập phồng thì cô nàng mới yên tâm được một chút.

Và điều cậu ấy nói ngay sau đó khiến mình sốc tơi nỗi á khẩu luôn.

“Thật vui là cậu đã đến dự buổi lễ hôm nay! Ý mình là thay cho Gretchen” – giọng Lilly đầy vẻ chân thành – “Và mình cũng biết việc cậu có mặt ở đây hôm nay có ý nghĩa rất lớn đối với anh Michael. Đã đến đây rồi cậu sao có thể bỏ về mà không chào anh ý lấy một tiếng được”.

Chuyện gì thế này?

“Ừm…” – mình lùi thật nhanh ra chỗ

cửa, suýt va phải một vị khách vừa đẩy của bước vào – “Thôi khỏi đi.Không sao đâu! Mình nghĩ mình đã có đủ tư liệu cho tờ The Atom rồi. Giờ là khoảng thời gian riêng tư của gia đình cậu. Mình không muốn cắt ngang. Hơn nữa xe đang đợi mình ngoài cửa.Mình phải đi đây”.

“Đừng có thế!” – Lilly nhào tới nắm chặt lấy cổ tay mình, một cách thô bạo, kiểu Lộ tẩy rồi,vì thế hãy đi theo tôi ngay cô gái trẻ. Thú thật là lúc đấy mình có hơi hoảng sợ - “Cậu là một công chúa cơ mà, quên rồi à? Cậu có quyền ra lệnh cho tái xế chờ đến bao giờ chẳng được. Với tư cách là Tổng biên tập tờ The Atom, mình ra lệnh cho cậu cần phải trích dẫn nguyên văn lời của Michael cho bài viết. Và anh

ấy sẽ rất rất buồn nếu phát hiện ra cậu đã đến mà không buồn tới chào hỏi. Và…” – cô nàng xiết chặt tay mình thêm phát nữa, với ánh mắt sắc lẹm đủ làm đóng băng cả dung nham đang nóng chảy – “cậu sẽ không được phép làm tổn thương anh mình thêm một lần nào nữa, Mia ạ. Nhất là khi có mình trông chừng bên cạnh”.

Mình, làm tổn thương anh ấy? Xin lỗi có cần đây nhắc lại cho đằng ấy nhớ là ai đã bỏ ai không nhỉ? Chính anh trai cậu ấy bỏ mình mà???

OK, đúng là mình đã cư xử rất chán, nhưng dù sao mình cũng là nạn nhân cơ mà.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải cậu ấy lại tiếp tục chơi trò trả thù như hồi năm ngoái đấy chứ? Không lẽ Lilly định lôi mình vào hội trường và nói những lời sỉ nhục mình trước đám đông – nhất là trước mặt anh trai cậu ấy?

Làm sao bây giờ? Mình không tài nào quẫy nổi khỏi cái gọng kìm đang xiết lây cổ tay mình. Cậu ta ăn gì mà khỏe thế không biết!

Nhỡ…toàn bộ chuyện này không phải trả thù thì sao? Nhỡ Lilly bỏ qua mọi chuyện và không còn giận mình nữa? Cũng đáng mạo hiểm một chút!

Sau tất cả những gì đã xảy ra – kể cả trang web toighetmiathermopolis.com –

mình vẫn mong muốn được làm bạn trở lại với Lilly. Ít ra là khi cậu ấy không tìm cách làm nhục mình trước mặt mọi người.

Mình thấy chú Lars trợn tròn hai mắt đầy ngạc nhiên khi thấy Lilly và mình đi ra khỏi toa-lét cùng nhau. Chú ý là người biết rõ nhất tình trạng quan hệ của hai bọn mình hai năm trở lại đây. Và nhìn cái cách cậu ấy nắm chặt cổ tay mình lôi đi lúc đó cũng đủ hiểu mình không hề tự nguyện tẹo nào.

Nhưng mình đã lắc đầu ra hiệu cho chú Lars không cần phải vào can thiệp. Đây là “vũng lầy” của riêng mình và mình sẽ tự tìm cách thoát ra. Bằng cách nào đó.

Tina cũng phát hiện ra bọn mình và giật mình hoảng hốt không kém. Ơn Chúa là Lilly không nhìn thấy cậu ấy. Từ đằng xa, Tina giơ điện thoại lên ra hiệu Gọi cho mình nhé! và bất lực nhìn mình bị Lilly nắm tay một-cách-không-hề-thân-thiện lôi đi.

Mình gật đầu. Chắc chắn mình sẽ gọi điện ngay cho cậu ấy khi có thể.

Mình sẽ gọi và sặc cho cô nàng một trận vì kéo mình vào tình cảnh oái oăm (mặc dù chính kế hoạch làm-cái-điều-mọt-công-chúa-phải-làm mới là nguyên nhân chính của vấn đề).

Mình được kéo thẳng lên sân khấu nơi Michael, hai bác Moscovitz, bà

Moscovitz và Kenny – ý mình là Kenneth – và các thành viên của nhóm Pavlov Surgical vẫn đang đứng trò chuyện, uống sâm-panh.

Chưa bao giờ mình ao ước biết cách độn thổ như lúc này.

Nhưng rồi mình nhớ ra lời bà từng nói: Không ai có thể chết vì xấu hổ cả. Lích sử đã chứng minh. Chưa bao giờ.

Và mình là một bằng chứng sống chứ đâu xa. Mặc dù biết bao phen phải xấu hổ vì bà nhưng vẫn sống nhăn răng đấy thôi.

Vì thế mình biết mình sẽ không thể chết, mình sẽ vẫn phải sống với nỗi xấu hổ này suốt cả đời.

“Michael” – Lilly gọi ầm lên, lúc bọn mình vừa chạm chân lên bậc trên cùng của sân khấu. Cô nàng thả cổ tay mình ra và nắm lấy bàn tay mình – thật không thoải mái tẹo nào! Hồi còn nhỏ Lilly và mình thường nắm tay nhau mỗi khi đi qua đường. Khi đó tay của Lilly thường ướt nhẹp và dính dính như kẹo đường.

Vậy mà giờ tay cậu thật mềm mại và mát thế không biết. Đúng là tay của người lớn có khác.

Michael đang mải nói chuyện với mọi người – bằng tiếng Nhật – nên phải đợi tới câu gọi lần thứ hai của Lilly anh mới nghe thấy và quay đầu lại nhìn bọn mình.

Giá như mình có thể nói: khi bắt gặp đôi

mắt đen láy của Michael, mình hoàn toàn bình tĩnh và vui vẻ cười tươi chào hỏi anh. Giá như mình có thể nói: sau khi một tay mang lại nền dân chủ cho đất nước mà mình là một Công chúa, đồng thời hoàn thành cuốn tiểu thuyết lãng mạn dày 400 trang, và được nhận vào tất cả các trường ĐH mà mình đang ký (mặc dù nếu đó là nhờ cái tước danh công chúa), mình có thể mặt đối mặt với Michael một cách tự nhiên à thoải mái, tại cuộc gặp mặt lần đầu tiên sau 2 năm trời, sau khi mình ném trả sợi dây chuyền hình bông tuyết vào mặt anh.

Nhưng mình đã không thể. Mặt mình nóng bừng lên khi bắt gặp ánh mắt anh. Hai tay ướt nhoẹt, đầu thì muốn nổ tung.

Đột nhiên mình thấy mắt mình hoa hết cả lên, mình sẽ xỉu bất cứ lúc nào.

“Mia” – Michael mừng rỡ thốt lên. Anh lịch sự cáo từ mọi người và bước tới chỗ mình. Nụ cười rạng rỡ như muôn vàn tia nắng của anh càng khiến đầu mình quay cuồng hơn gấp triệu lần. Mình sắp không đứng vững được nữa rồi.

“Ừm…” – mình ậm ừ mỉm cười lại với anh. Không biết lúc đó đầu mình nghĩ gì nữa – “chào anh”.

“Mia tới đại diện cho tờ The Atom” – Lilly quay sang giải thích với Michael, khi thấy mình lặng thinh không nói thêm câu nào nữa. Hay đúng hơn là không thể nói gì thêm. Mình chỉ đang cố tập trung

tinh thần để không lăn quay ra giữa sân khấu và làm trò cười cho thiên hạ mà thôi – “Cậu ấy sẽ viết một bài về anh, Michael ạ.Đúng không , Mia?”

Mình gật đầu như một cái máy.Viets bài ư? Cho tờ The Atom ư? Cậu ấy đang nói gì thế nhỉ?

À, à….nhớ rồi. Tờ báo trường.

“Em khỏe không?” – Michael dịu dàng hỏi. Ôi, anh ý đang nói chuyện với mình. Michael đang nói chuyện với mình bằng một phong thái đầy cởi mở, thân thiện , chứ phải chất vấn như mình đã lo sợ.

Nhưng mình vẫn cứ trơ ra như phỗng, đầu không nghĩ ra được chữ nào. Mình chẳng khác nào nhân vật bị câm Rob

Lowe trong phim The Stand của Stephen King. Chỉ có điều mình không được ưa nhìn như anh ta thôi.

“Sao cậu không tự đặt câu hỏi cho Michael đi, Mia?” – Lilly huých vào vai mình. Rất nhẹ, không đau tẹo nào.

“Ơ” – mình giật nảy mình.

Rút cuộc cũng nói ra được mọt từ!

“Chú Lars đâu rồi?” – Michael cười lớn – “Cẩn thận, Lil. Cô ấy luôn đi cùng vệ sỹ có dắt súng ở bên cạnh đấy”.

“Chú ấy cũng ở quanh quẩn đâu đây” – mãi mình mới bật ra được một câu hoàn chỉnh, kèm theo một nụ cười rất chi là giả tạo. – “Và… em vẫn khỏe. Cám ơn

anh. Mọi việc của anh như thế nào, Michael?”

A! Nói được rồi!

“Mọi việc của anh rất tốt” – Michael trả lời.

Đúng lúc đó mẹ anh ấy đi tới và nói: “Con yêu, người đàn ông đằng kia là phóng viên của tờ The New York Times. Ông ấy muốn phỏng vấn con. Con có thể…” – và rồi bác ý nhìn thấy mình – “Ồ, Mia!”. Có thể thấy bác ý ngạc nhiên đến mức nào!

Kiểu, Ồ, là cháu à. Người đã phá hỏng cuộc sống của hai đứa con cưng của ta.

Đấy là mình khách quan mà nói, chứ

chưa hề kịch hóa mọi chuyện như Tina. Nếu không thì nó sẽ là : Ồ, là cháu à. Người đã khiến con trai ta héo hon, gầy mòn và đau khổ suốt 2 năm qua.

Một hình ảnh hoàn toàn đối lặp với cô gái mặc váy siêu ngắn Midori.

“Cháu chào bác, Tiến sỹ Moscovitz” – mình lí nhí – “Bác khỏe không ạ?”.

“Bác khỏe, cám ơn cháu yêu” – bác Moscovitz mỉm cười hiền từ và rướn người tới hôn lên má mình – “Lâu lắm rồi không gặp cháu. Thật tuyệt vời khi cháu có thể tới thăm dự ngày hôm nay”.

“Cháu tới lấy tin viết bài cho tờ báo trường” – mình vội giải thích, mặc dù biết lý do đấy rất…cho có. Nhưng mình

không muốn bác ý nghĩ mình tới vì lý do nào khác (trong khi sự thật là thế) – "Nhưng cháu biết anh ấy rất bận. Michael, anh cứ đi trả lời phỏng vấn của tờ The New York Times đi…".

"Không" – Michael lắc đầu – "Không sao đâu em. Còn khối thời gain mà."

"Anh đùa đấy à?" – mình chỉ muốn bước tới đẩy anh về phía người phóng viên kia đang đứng đợi nhưng bọn mình không còn là người yêu của nhau nữa, đâu thể tự do đụng chạm được. Phải kiềm chế lắm mình mới không giơ tay chạm vào mái tóc thơm tho đẹp đẽ kia. Thật không thể chấp nhận được! Mình đã có bạn trai rồi mà – "Đó là tờ Times mà!".

“Có lẽ hai người nên hẹn đi uống cà phê hay gì đó ngày mai” – Lilly đủng đỉnh gợi ý – “Cho một buổi phỏng vấn riêng”.

Cậu ấy đang cố làm gì thế không biết? Cậu ấy đang nói gì thế không biết? Không lẽ Lilly quên sạch mọi nỗi thù hận của cậu ấy với mình rồi sao? Hay Lilly Quỷ Dữ đã bị thay thế bởi Lilly Thiên Thần?

“Đúng rồi” – mặt Michael sáng bừng lên – “Được không em? Mai em rảnh không? Đi uống nước với nah ở quán Caffe Dante lúc 1 giờ chiều nhé?”.

Trước khi mình kịp định thần chuyện gì đang xảy ra đã thấy đầu gật, mồm vâng rồi: “OK, 1 giờ chiều. Gặp anh ngày mai

nhé”.

“À, nhớ mang theo đồ án tốt nghiệp của em. Anh vẫn đang chờ được đọc nó đấy!”.

Và rồi Michael bước tới chỗ viên phóng viên kia…

Ôi, Chúa ơi!

Xém chút nữa thì mình ói đầy lên đôi giầy bóng lộn của Kenneth.

Lilly nhận ra điều đó.

Cậu ấy vỗ vào gáy mình (không nhẹ chút nào) và hỏi: “Mia, cậu không sao đấy chứ?”.

Michael đã nằm ngoài tầm rada của tụi mình và trò chuyện vui vẻ với phóng

viên tờ Times, bác Moscovitz cũng cáo từ để ra nhập hội với mẹ và chồng. Mình quay sang đau khổ nhìn Lilly và hỏi (câu hỏi lớn, vẫn lởn vởn trong đầu mình từ nãy tới giờ): “Tự dưng sao cậu lại tốt với mình đến vậy?”.

Lilly mở miệng ra định nói gì đấy nhưng Kenneth quàng tay ôm lấy vai cậu ấy và hỏi trước : “cậu vẫn đang hẹn hò với J.P đó hả?”.

Mình bối rối trả lời : “Ừ”.

“Vậy thì thôi đi” – Kenneth lạnh lùng nói và lôi Lilly đi, như thể đang giận dữ điều gì đó.

Và Lilly cũng ngoan ngoãn nghe theo, không hề chống cự.

Thật chẳng giống cậu ấy chút nào. BỞI VÌ Lilly không phải là týp con gái chịu để người khác điều khiển mình. Kể cả khi người đó là bạn trai của cậu ấy, Kenneth.

Đó cũng là lúc cuộc gặp mặt đầu tiên của mình và Michael sau gần hai năm kết thúc. Mình đã có thể tự hào ngẩng cao đầu bước xuống sân khấu (nhất là khi có vệ sỹ đi bên cạnh giúp đỡ). Vừa chui được vào trong xe đã bị các cô nương kia quay lại hỏi tới tấp. Tất nhiên mình đã kể cạn kẽ mọi chuyện cho cậu ấy nghe (sau khi đã lược bớt đi một số chi tiết không liên quan đến họ).

Sau đó mình đưa họ tới quán Nobu để ăn bù. Lana dọa sẽ ăn thử tất cả các loại

sushi có trong thực đơn.

Nhưng trong suốt bữa ăn mình không tài nào tập trung thưởng thức tay nghề của đầu bếp trứ danh Matsushida được, bởi đầu mình còn mải nghĩ xem làm thế nào với vụ Michael đòi đọc cuốn sách của mình bây giờ?

Đời mình đi tong rồi.

Mình không muốn cho anh ý đọc cuốn sách đó. Một dằng anh ý chế tạo ra cánh tay ro-bot cứa sống được vạn người, còn mình thì viết ra một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Hai việc đó hoàn toàn khác nhau, chẳng thể đam ra so sánh được.

Và mình thật không muốn người vừa nhận được tấm bằng Thạc Sỹ Khoa học danh

dự của trường ĐH Columbia danh tiếng, đồng thời là bạn trai một thời của mình đọc được những pha nóng bỏng trong cuốn tiểu thuyết kia.

Xấu hổ lắm!

Thứ Bảy, ngày 29tháng 4, 7 giờ tối, ở nhà

Bác Knutz nói đúng.

Mình phải chấm dứt ngay trò nói dối này thôi.Việc gặp mặt, phỏng vấn Michael ngày mai (cuộc hẹn này là không thể tránh khỏi bởi vì nếu không mình sẽ phải thừa nhận là mình không tới đó để phỏng vấn cho tờ The Atom, mà để xin mua một cổ CardioArm. Không đời nào mình chịu thừa nhận điều đó…hay chuyện mình tới

đây để dòm trộm anh ấy cùn đám bạn lắm mồm của mình) đồng nghĩa với việc mình sẽ phải cho anh ý đọc cái gọi là đồ án cuối cấp kia.

Có muốn tránh cũng tránh không nổi. Michael vẫn còn nhớ - tài thế không biết…trong khi anh ấy rõ ràng là người bận rộn nhất thế giới này.

Và nếu mình có ý định kể với bạn trai cũ sự thật về cái đồ án cuối cấp kia, thì mình cũng sẽ phải kể về nó với một cơ số người khác thân thiết với mình không kém gì Michael. Ví dụ như đứa bạn thân và người bạn trai hiện tại.

Bởi vì nếu không sẽ thật bất công với họ.Không thể có chuyện chỉ Michael

được biết về cuốn Chuộc lại con tim còn Tina và J.P thì không.

Cho nên mình quyết định gửi cho TẤT CẢ mấy người đó mỗi người một bản. Cuối tuần này.

Vừa email cho Tina một bản xong. Tối nay chẳng có gì làm, vì J.P thì bận tập kịch còn mẹ và thầy G thì mãi đi nghe buổi thảo luận ở Đại học New York về chủ nghĩa bành trướn hiện nay và họ cần phải làm gì để chấm dứt điều đó.

Kèm theo file đính kèm gửi cho Tina mình còn để thêm vài câu.

T yêu quí,

Mong rằng cậu sẽ không giận mình sau

khi đọc xong lá thư này. Cậu vẫn từng nhớ mình đã từng kể cho cậu nghe về cái đồ án cuối cấp về lịch sử chế biến dầu ô-liu Genovia, giai đoạn 1254 – 1650 của mình chứ ? Mình đã nói dối cậu. Đồ án cuối cấp đó thực ra là một cuốn lịch sử lãng mạn có tên Chuộc lại con tim, lấy bối cảnh nước Anh những năm 1291. Nội dung của nó kể về cuộc đời cô gái trẻ Finnula, người đã bắt cóc tống tiền một chàng hiệp sỹ đang trên đường từ cuộc Thập tự chinh về quê hương , để có tiền cho bà chị gái (đang lỡ mang bầu của mình) mua cây hublông và lúa mạch để ủ bia (cách ủ bia thông dụng thời đó).

Tuy nhiên Finnula không thể ngờ rằng vị hiệp sỹ đó hóa ra là bá tước của làng

mình. Và bản thân Finnula cũng có rất ngiều bí mật mà vị hiệp sỹ kia không hề hay biết.

Mình đính kèm theo đây một bản Chuộc lại con tim cho cậu đọc thử.Cậu không nhất thiết phải đọc nó hay gì đâu (trừ phi cậu muốn). Mình chỉ hy vọng là cậu sẽ tha thứ cho mình vì đã nói dối cậu. Mình cảm thấy thật ngu ngốc khi đi dấu diếm chuyện này với cậu. Mình cũng không biết tại sao lại làm vậy nữa. Có lẽ bởi vì mình thấy ngượng, không biết nó có ra gì không. Hơn nữa trong đó còn có khá nhiều đoạn tình cảm hơi mùi mẫn.

Mình thật sự hy vọng cậu sẽ vẫn làm bạn với mình…

Yêu cậu, hôn lên vai cậu.

Mia.

Vẫn chưa thấy Tina trả lời. Nhưng đó là vì gia đinhg Hakim Baba thường ăn tối vào khoảng giờ này và tất nhiên không đời nào bố cậu ý cho phép cầm điện thoại theo vào bàn ăn. Đó là quy định của gia đình từ xưa tới nay và giờ đến bác Hakim Baba cũng tuân theo cái quy định khắt khe đó, sau khi nhận được khuyến cáo của bác sỹ về tình trạng huyết áp cao.

Mình có cảm giác sắp ốm đến ới rồi – xen lẫn chút hồi hộp khó tả. Sau khi gửi cuốn Chuộc lại con tim cho Tina. Không biết cậu ấy sẽ nói gì nhỉ? Liệu cậu ấy có

giận mình vì đã nói dối không? Hay sẽ tưng tưng lên vì vui sướng ? Trước giờ Tina vẫn là tín đồ trung thành của những cuons tiểu thuyết lãng mạn mà. Đành rằng cậu ấy vẫn thích thể loại tiểu thuyết lãng mạn đương thời hơn, nhưng không có nghĩa là cậu ấy sẽ không thích truyện của mình.

Nhưng điều mình lo lắng nhất vẫn là phản ứng của J.P sau khi biết chuyện. Đành rằng anh ấy vẫn biết mình thích viết lách và mong muốn được trở thành nhà văn một ngày náo đó.

Nhưng mình chưa một lần nhắc tới việc sáng tác Tiểu thuyết lãng mạn với J.P.

Mình sẽ sớm biết kết quả thôi. Đang gửi

cho anh ý một bản đây.

Mà cũng chưa chắc J.P có thời gian mở ra đọc không nữa. Nghe nói tối nay lại tập kịch tới nửa đêm.

Rocky đang nài nỉ mình cùng ra xem Cuộc phiêu lưu của Dora. Không đứa trẻ con nào không thích Dora, từ truyện tranh đến phim hoạt hình. Trừ mình!

Thứ bảy, ngày 29 tháng 4, 8:30 tối

Vừa nhận được tin nhắn từ Tina!

Ôi Chúa ơi! không thể tin nổi cậu sáng tác tiểu thuyết lãng mạn mà lại giấu mình!!! Cậu đúng là đỉnh của đỉnh!!!!! Yêu cậu lắm!!!!! Tiểu thuyết lãng mạn muôn năm!!!!! Mình đang đọc nó rồi.

Hay lắm ý!!!!! Cậu phải cố xuất bản cho bằng được nhá!!!!! Không thể tin nổi cậu có thể viết ra cả một cuốn sách!!!!!

Tina : &

Tái bút : Mình có chuyện muốn kể cho cậu. Nhưng không thể viết ra trên tin nhắn được. Không có gì xấu đâu. Chỉ là vài suy nghĩ sau khi đọc cuốn sách của cậu. Gọi cho mình càng sớm càng tốt!!!!

Vừa đọc đến đó thì chuông điện thoại reo. Là J.P gọi. Trước cả khi mình định nói Alô đã nghe thấy tiếng J.P "Đợi chút…em sáng tác tiểu thuyết lãng mạn đấy hả?".

Anh ấy đang cười ha hả. Nhưng không phải theo kiểu đang chế nhạo mình, mà

kiểu như không-thể-tin-nổi thì đúng hơn.

Mình cũng chỉ biết cười hùa theo chứ biết làm sao. “Vâng. Anh còn nhớ vụ đồ án cuối cấp của em không?”.

“Cái về lịch sử chế biến dầu ô-liu Genovia giai đoạn 1254 – 1650 á?” – J.P nói giọng đầy hoài nghi – “Tất nhiên rồi”.

“Ừm…thì…em…đã nói dối anh về đồ án đó” – mình vừa ậm ừ vừa thầm cầu nguyện xin ông trời đừng để J.P ghét mình – “Thực ra nó là một cuốn tiểu thuyết lịch sử lãng mạn. Em vừa gửi choanh một bản copy đấy. Nó được lấy bối cảnh nước Anh năm 1291. Anh có ghét em không?”

“Ghét em á?” – J.P càng cười tận hơn – Tất nhiên là không rồi. Làm sao anh có thể ghét em được chứ? Không bao giờ… Nhưng một cuốn tiểu thuyết lãng mạn? Giống như mấy cuốn Tina vẫn thường đọc ấy hả?”.

“Vâng” – mình nói. Sao J.P lại nói bằng cái giọng đó? Chẳng nhẽ chuyện ý lạ lùng đến thế? – “Không hẳn giống y xì dạng cậu ấy hay đọc nhưng na ná như thế. Theo lời bác sỹ Knutz thì việc em giúp Genovia trở thành nhà nước quân chủ lập hiến là rất đáng khen ngợi, nhưng em cũng nên làm gì đó cho bản thân, chứ không chỉ cho người dân Genovia. Nên em quyết định thử viết một cuốn sách. Dù gì tương lai em cũng muốn trở thành

nhà văn. lâu nay em vẫn viết nhật ký đều đều. Hơn nữa em cũng thích đọc tiểu thuyết lãng mạn…vừa nhẹ nhàng vừa giảm stress. Mà anh biết không, rất nhiều thành viên của hội Domina Rei,toàn các nhà lãnh đạo nữ của giới kinh doanh và chính trị, thường giải trí bằng cách đọc tiểu thuyết lãng mạn. Vì thế,nếu muốn có cơ hội được xuất bản, tốt nhất em nên bắt đầu bằng một cuốn sách viết về đề tài lãng mạn…”.

OK. Mình lại đang lảm nhảm rồi. Làm gì có chuyện hơn 25% đầu sách bán chạy nhất hiện nay là tiểu thuyết lãng mạn? Hèn gì J.P im lặng nãy giờ.

“Em viết tiểu thuyết lãng mạn ư?” – J.P lặp lại một lần nữa.

Thật lạ, J.P chẳng chẳng hề tỏ ra giận dỗi với chuyện mình dã giấu anh ý vụ viết tiểu thuyết lãng mạn này cả. Anh ấy chỉ đơn giản là ngạc nhiên.

“Vâng” – mình thẽ thọt trả lời thêm một lần nữa – “Em đã tìm tòi và nghiên cứu rất nhiều về thời trung cổ” – như thời công chúa Amelie nhà em sống í. Rồi em viết ra cuốn sách của riêng mình. Và giờ em đang tìm cách xuất bản nó…”.

“Em đang tìm cách xuất bản nó á?” – giọng J.P sửng sốt thấy rõ,nhất là ở từ xuất bản.

“Vâng” – mình lấy làm lạ trước thái độ ngạc nhiên quá thái vừa rồi của J.P. Anh ấy nói thế là ý gì? Tác giả nào mà chẳng

muốn thế. Bản thân J.P đang viết kịch bản, chằng nhẽ anh ấy không muốn dàn dựng và sản xuất?” – “Nhưng có điều… tới giờ vẫn chưa có nhà xuất bản nào để mắt tới nó. Hình như chẳng ai thích í. Trừ một vài nới muốn em phải trả tiền cho họ để xuất bản. Mà cũng chẳng có gì lạ đâu anh. Đến tác giả nổi tiếng như J.K Rowling cũng bị từ chối lên từ chối xuống với tập Harry Porter, trước khi được…”.

“Mấy nhà xuất bản đó có biết ác giả là em?” – J.P cắt ngang – “Công chúa Genovia không?”.

“Không,tất nhiên là không rồi.” – mình nói – “Em dùng bút danh.Nếu biết em là tác giả, chắc chắn họ sẽ cho xuất bản

ngay. Nhưng như thế em sẽ không thể biết họ xuất bản vì thích nó hay chỉ vì tác giả của nó là Công chúa Genovia. Em không muốn cuốn sách của mình được xuất bản chỉ vì em là một công chúa. Em chỉ muốn biết năng lực thực sự của mình đến đâu, mà không phải nhờ vào tước danh. Em chỉ mong được xuất bản vì nội dung hay – mặc dù có thể chưa xuất sắc. Chỉ cần được bán ở mấy siêu thị kiểu Wal-Mart là tốt lắm rồi".

J.P vừa thở dài.

"Mia" – mất một lúc anh mới trả lời – "Em đang làm gì đấy?".

"Hở…làm gì là sao?".

"Ý anh là…sao em lại tự hạ thấp bản

thân như thế? Tại sao em phải viết loại sách thị trường đó?”.

Thề là đến đoạn này là điếc đặc, không hiểu J.P muốn nói gì. “Hạ thấp bản thân”? “sách thị trường?” Không viết loại đó thì mình biết viết loại nào đây? viết về người thực việc thực chắc? Mình chẳng phải đã thử thể loại đó rồi còn gì…lâu lắm rồi. Một câu chuyện ngắn về một con người thực – không ai khác chính là J.P, trước khi bọn mình làm quen với nhau.

Đáng ra đoạn kết mình định để cho nhân vật dựa trên hình mẫu của J.P ngoài đời lao đầu vào đoàn tàu F1 tự tử.

Nhưng ơn Chúa mình kịp nhận ra vào

phú cuối – ngay trước khi gửi cho Lilly đăng trên tờ báo trường – rằng một tác giả có lương tâm không nên làm như vậy. Mình không thể viết truyện dựa trên nhân vật có thật rồi đến cuối cùng bắt họ lao đầu vào đoàn tàu F1 tự tử.

Bởi vì nếu chẳng may họ đọc được và phát hiện ra bản thân bị lấy ra làm ví dụ, họ sẽ bị tổn thương sâu sắc.

Mà mình thì không muốn làm tổn thương tới bất kỳ ai cả!

Nhưng mình không thể nói điều đó với J.P. J.P chưa hề hay biết gì về mẩu truyện ngắn mình viết về anh ý. Và mình dự định sẽ mang theo bí mật xuống mồ .

Vì thế để trả lời cho câu hỏi sách-thị-

trường-kia của J.P, mình chỉ nhún vai nói: “Ừm…thì bởi vì em thấy nó hay hay. Em thích thể loại đấy”.

“Nhưng khả năng của em còn hơn thế nhiều, Mia ạ”.

Khác nào J.P nói cuốn sách của mình – cuốn sách mà mình đã mất gần 2 năm trời ròng rã để sáng tác, và anh ấy chưa hề ghé mắt đọc chữ nào – chẳng ra gì.

Đây quả thực không phải là cái phản ứng mà mình mong đợi từ J.P.

“Có lẽ anh nên đọc nó trước đã” – mình nói, cố ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra. Không hiểu tại sao nữa? Lâu nay mình đâu có dễ xúc động đến như thế đâu – “trước khi đưa ra lời phán xét nào”.

Ngay lập tức J.P tỏ ra hối hận thấy rõ.

“Tất nhiên, tất nhiên. Em nói đúng. Anh xin lỗi. Nghe này…anh phải quay lại dượt kịch đây. Mai chúng ta nói tiếp nhé?”.

“OK, gọi cho em nhé.”

“Ừ, anh sẽ gọi.Yêu em.”

“Em cũng yêu anh” – nói xong mình cúp máy.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Mình biết thế mà. Anh ấy sẽ đọc Chuộc lại con tim và sẽ thích nó.Đảm bảo đấy. Cũng giống như việc mình sẽ đi xem buổi công diến vở Hoàng tử của lòng dân và mình sẽ thích nó. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi! Đó

là lý do tại sao bọn mình lại hợp nhau đến vậy. Bởi vì cả hai đứa mình đều là nghệ sỹ và có sức sáng tạo cao.

Có lẽ J.P sẽ góp ý với mình vài chỗ trong Chuộc lại con tim. Chẳng có cuốn sách nào là hoàn hảo cả. Nhưng không sao, bởi đó là cách các cặp đôi nghệ sỹ vẫn thường làm. Như đôi Stephen và Tabitha King chẳng hạn. Mình hoan nghênh mọi ý kiến đóng góp của J.P. Ngày mai bọn mình sẽ cùng thảo luận về chuyện này và…

MAI MÌNH CÓ HẸN ĐI UỐNG VỚI MICHAEL!!!!!

GIỜ làm sao mình có thể đi ngủ đây??????

Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, 3 giờ sáng, ở nhà

Câu hỏi phỏng vấn Michael cho tờ The Atom :

1.Điều gì đã khiến anh nảy ra ý tưởng chế tạo CardioArm ?

2.Cuộc sống ở Nhật Bản suốt 21 tháng vừa qua của anh như thế nào? Không kể những chuyến đi ngắn ngày về thăm nhà và việc không buồn thông báo cho em lấy một câu về sự trở về lần này. Nhưng không sao cả, bởi dù sao bọn mình cũng chia tay lâu rồi.

3.Điều gì khiến anh nhớ nhất ở Mỹ?

4.Anh thích nhất điều gì ở Nhật?

(Mình không thể hỏi anh ấy câu này! Nhỡ câu trả lời là cô Midori váy siêu ngắn kia thì sao ? Mình sẽ không thể chịu đựng nổi! Và mình cũng không thể đăng câu trả lời đó trên tờ báo trường được! À, hay cứ hỏi nhỉ…không biết chừng câu trả lời là món sushi ý chứ…)

4. Anh thích nhất điều gì ở Nhật? (Làm ơn đừng để anh ý nói Midori váy siêu ngắn)

5. Để mua được một cổ máy CardioArm của công ty Pavlov Surgical phải chờ bao lâu?

Cũng không thể hỏi anh ấy câu này! Bởi vì nghe như thể mình đang hỏi Genovia phải chờ bao lâu mới đến lượt, và ngầm

ám chỉ rằng mình muốn có một cái…

6.Giả sử một quốc gia nhỏ muốn đặt mua một cổ CardioArm cho bệnh viện của mình (và sẵn sàng thanh toán ngay bằng tiền mặt, tất nhiên) thì họ cần tiến hành những thủ tục gì? Liệu công ty Pavlov Surgical có chấp nhận thanh toán bằng séc không, hay quốc gia đó có thể trả bằng thẻ tín dụng American Express.? Nếu thế liệu em có thể thanh toán ngay bây giờ được không?

7.Nếu được chọn anh muốn làm con vật gì? Tại sao? (Đây là câu hỏi ngu ngốc nhất mà mình từng nghe. Nhưng lần nào đi trả lời phỏng vấn mình cũng được nghe câu trả lời đó nên…)

8.Anh định ở lại New York bao lâu? Anh có ở lại luôn không hay sẽ quay về Nhật? Hay anh tính chuyển tới sống ở Thung lũng Silicon ở California, nơi các thiên tài máy tính trẻ tuổi, cha đẻ của Google và Facebook, đang sống?

9.Là cựu học sinh của THAE, kỷ nệm đáng nhớ nhất của của khi còn theo học ở đây là gì? (Vũ hội hóa trang! Không phân biệt tôn giáo! Làm ơn nói Vũ hội hóa trang Không phân biệt tôn giáo năm cuối cấp!!!).

10.Anh có lời nào muốn chia sẻ với các bạn học sinh cuối cấp năm nay của THAE không?

Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, buổi trưa, ở

nhà

OK, mình vẫn chưa nghĩ ra được câu hỏi hay hơn dành cho Michael, nhưng mình đã cố hết sức rồi. Nhất là sau vụ J.P tỏ ra kinh ngạc : Em viết tiểu thuyết lãng mạn á? Và cái tin nhắn 900 chữ của Tina về việc bọn mình cần phải “gặp mặt” nói chuyện. Khong hiểu có gì quan trọng tới mức không thể nói qua điện thoại.

Phải cái Tina lâu nay vẫn luôn cho rằng ông anh họ René cho người nghe lén các cú điện thoại của mình (như vụ đã xảy ra với Hoàng tử Charles và bà Camille) vì thế dạo gần đây cậu ấy không bao giờ nói hay nhắn tin gì quá đặc biệt cho mình qua điện thoại nữa.

Chính vì thế mà mình không hề muốn nghe chuyện lần này tẹo nào.

Có lẽ lý do khiến mình không nghĩ ra được câu hỏi nào hay ho hơn dành cho Michael là vì sáng nay thức dậy trong trạng thái bị Rocky dùng tay phang bình bịch vào mặt.

Không hiểu nổi sao nóp có thể vào phòng mình trong khi mình đã bôi đầy dầu bóng lên núm cửa mà chỉ người lớn mới biết cách mở.

Hóa ra đúng là có người lớn mở cho Rocky vào thật. Một người lớn đang đứng ở đầu giường nhe răng cười hết cỡ nhìn mình.

“Chào cháu yêu, Mia! Cháu khỏe

không?”.

Là Bà ngoại và Ông ngoạinđứng bên cạnh. Trong phòng của mình. Phòng ngủ của mình.

Thật hết chịu nổi! Mình sẽ dọn ngay khỏi cái nơi này. Sau khi xác định được sẽ theo học ở trường Đại học nào. Còn 6 ngày nữa thôi.

“Chúc mừng sinh nhật cháu trước nhé!” – bà ngoại reo ầm lên – “Nhìn cháu kìa, 10 giờ trưa rồi vẫn còn trên giường! Cháu nghĩ mình là ai thế? Công chúa chắc?”.

Rồi hai ông bà quay sang nhìn nhau phá ra cười như nắc nẻ. Mình chỉ biết kéo chăn trùm kín đầu và hét tướng lên : “MMMEEEEEEEEẸEEEEE!!!”.

Ngay lập tức nghe thấy giọng của mẹ : “Ô kìa ông bà! Ông bà để cho cháu tự dậy và ra chào ông bà cho phải phép chứ. Còn dông còn dài mà”.

“Mẹ lại thấy chẳng có mấy thời gian dông dài gì ở đây’ – bà ngoại nói giọng có vẻ hơi hờn mát – “Con lại tống bố mẹ đi xem hàng tá bảo tàng và nhà hát”.

“ Con dám chắc Mia sẽ rất thích được tháp tùng ông bà đi thăm thú thành phố” – mẹ vẫn nhẹ nhàng nói.

Vừa nghe thấy vậy mình tung ngay chăn ra, bật dậy nhìn mẹ chằm chằm. Mẹ chỉ lừ mắt liếc lại.

Đồng nghĩa với chuyện lát nữa mình sẽ phải đưa ông bà ngoại đi thăm quan

Vườn bách thú ở Công viên trung tâm.

Xét cho cùng đó cũng là điều mà một đứa cháu ngoại cần phải làm. Nhưng mình còn biết bao nhiêu việc phải chuẩn bị mà.

Một là chuẩn bị cho buổi hẹn hò, à quên, buổi phỏng vấn, với Michael. Không thể tránh được. Tay mình đang run tới mức cầm cái bút kẻ mắt cũng không ra hồn.Giá mà Lana có thể ngừng ngay việc liên tục nhắn tin dạy mình nên mặc cái này, không nên mặc cái kia…

Mình sẽ không mặc quá khoa trương như lời Lana căn dặn, thay vào đó là một bộ đồ rất đơn giản : quần bò 7 For All Mankind, áo dây Sweet Robin

Alexandra, dây chuyền, vòng tay và hoa tay tương ứng. Giản dị vậy thôi, không lòe loẹt! Mình không muốn để Michael có cảm giác mình trưng diện vì anh ấy. Dù gì tụi mình giờ cũng chỉ là bạn.

À, phải đi đánh răng thêm lần nữa mới được! Cho chắc.

Thầy G, Rocky và ông bà ngoại đang rất vui vẻ nghịch dàn trống với nhau ở nhà ngoài.

Nhanh chóng chuồn khỏi đây thôi trước khi cái đầu này nổ tung ra vì thứ gọi là : “m nhạc gia đình”.

Chủ Nhật, này 30 tháng 4, 12:55 trưa, quán caffe, phố Macdougal

Tay mình đang ướt đẫm mồ hôi. Sự mềm yếu này thật không thể chấp nhận được, nhất là khi mình là một thành viên của gia đình Renaldo. Cả nhà mình đều theo thuyết Nam Nữ bình quyền. Kể cả bố và bà nội.

Lại nói về bà nội, riêng ngày hôm nay bà đã email cho mình cả thày Bốn lần để bàn về bữa tiệc sinh nhật và / hoặc cuộc bầu cử của bố. Nhưng mình chả buồn mở ra đọc,cmaf bấm chuột xóa sạch hết. Sao bà không học cách viết email cho đúng nhỉ? Mình không thể chịu nổi cái cách kéo dàiiiiiiiiii chữ cáiiiiiiiiii vô tội vạ của bà.

Mà Michael đâu rồi??? Chú Lars và mình đã tới.Sơm 5 phút (để cắt đuôi đám

paparazzi, nếu cần. Nhưng lạ ngày hôm nay chẳng thấy bóng dáng một ai. Mình cũng muốn chọn chỗ tốt một chút, với góc nhìn đẹp nhất có thể. Lana nói góc nhìn đẹp là điểm quan trọng nhất trong các buổi gặp gỡ giữa nam và nữ, dù cho đó có là buổi gặp gỡ bạn bè đi chăng nữa. Còn nữa, mình muốn kiếm một cái bàn gần đó cho chú vệ sỹ, nhưng phải đủ xa để không nghe lén được câu chuyện của bọn mình).

Anh ấy đây rồi.Đang ngó nghiêng tìm bọn mình.

Trông Michael thật tuyệt! Còn hơn cả hôm qua, bởi vì hôm nay anh mặc quần bò, áo sơ mi đen ngắn tay hiệu Polo, rất thể thao. Công nhận kiểu quần áo này

hợp với Michael Mọi nơi mọi lúc.

Mình đang biến thành Lana mất rồi.

Anh ấy nhìn cao ráo vạm vỡ chẳng khác nào christian Bale trong Batman Begins ý.

Mình biết mình đã có bạn trai. Mình chỉ đang khách quan nhận xét, qua gọng kính của một nhà báo mà thôi.

!!!!!!

Anh ấy thấy mình rồi!!! Anh ấy đang đi lại về phía mình!!!!!

Mình chết đây!!!Mình chết đây! Vĩnh biệt!!!!

Cuộc phỏng vấn với Michael Moscovitz cho tờ The Atom, ghi âm bởi Mia

Thermopolis, Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, bằng iPhone (sẽ chép lại sau)

Mia: Em ghi âm được chưa?

Michael: Thì anh vừa nói OK rồi mà. (cười)

Mia: Vâng. Nhưng em vẫn phải ghi âm câu đồng ý của anh.

Michael: Chỉ có điều anh vẫn chưa quen lắm, khi ngồi (vẫn cười) trả lời phỏng vấn của em như thế này. Thứ nhất, vì là em. Thứ hai…dù sao em cũng là người nổi tiếng.

Mia: Thì giờ tới lượt anh nổi tiếng. À, phải cám ơn anh vì đã nhận lời phỏng vấn của em. Anh bận bù đầu mà vẫn gặp

em.

Michael: Ôi, có gì đâu em. Tất nhiên rồi.

Mia: OK, câu đầu tiên: Điều gì đã khiến anh nảy ra ý tưởng chế tạo CardioArm?

Michael: À, anh thấy từ nhu cầu từ cộng đồng y tế và thấy mình có đủ kiến thức kỹ thuật để đáp ứng nhu cầu ấy. Ngày xưa đã có vài người thử chế tạo ra những sản phẩm tương tự nhưng cổ máy của anh là sản phẩm đầu tiên phối hợp được với công nghệ hình ảnh tiên tiến hiện nay. Nếu em muốn anh có thể giải thích kỹ hơn, nhưng anh e rằng sẽ không đủ chỗ cho bài báo của em. Nếu trí nhớ của anh về lượng chữ cho phép trên tờ The Atom là chính xác.

Mia: OK, thế này là đủ rồi ạ. (cười)

Michael: Và, tất nhiên là em.

Mia: Gì cơ ạ?

Michael: thì em hỏi điều gì khiến anh nảy ra ý tưởng chế tạo CardioArm còn gì. Một phần lý do chính là em. Em còn nhớ không, anh đã nói với em trước khi đi Nhật, anh muốn làm được điều gì đó để chứng tỏ cho thế giới thấy anh hoàn toàn xứng đáng hẹn hò với một công chúa. Anh biết, giờ nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn, nhưng…đó là lý do chính khiến anh nung nấu tạo ra được một thứ như CardioArm. Hồi đó.

Mia: V-Vâng.Hồi đó.

Michael: Em không cần phải đưa câu đó vào trong bài viết đâu, nếu thấy không thoải mái. Anh không nghĩ là em lại muốn để bạn trai mình đọc được.

Mia: Anh J.P ư? Không…khoongsao, anh sẽ không có ý kiến gì đâu. Anh đừa em đấy à? J.P biết rõ chuyện này mà.Bọn em kể cho nhau mọi chuyện.

Michael: Vậy hả? Cậu ấy biết em hẹn gặp anh hôm nay?

Mia: Ừm…tất nhiên rồi! À, em nói đến đâu rồi ý nhỉ? À,à cuộc sống của anh ở Nhật Bản 2 năm qua như thế nào?

Michael: Nhật bản thích cực! Em nên đến đó mọt lần.

Mia: Thế ạ? Vậy là anh dự định sẽ…À, không, câu đó hỏi sau…Xin lỗi anh, sán nay bị bà đánh thức dậy sơm quá nên đầu óc em nó lung bung hết cả lên.

Michael: Ồ, đúng rồi. Bà Clarisse của em thế nào rồi?

Mia: Không phải bà nội. Là bà ngoại cơ. Bà đến dự sinh nhật em

Michael: Ừ, đúng rồi. Anh quên chưa cám ơn em đã gửi thiệp mời tới buổi sinh hật sắp tới của em.

Mia: …Thiệp mời tới buổi tiệc sinh nhật sắp tới của em?

Michael: Ừ. Anh vừa nhận được sáng nay. Mẹ anh nói thiệp của bố mẹ anh và

Lilly nhận được gửi tới tối qua. Em bỏ qua hết mọi chuyện trong quá khứ với Lilly rồi hả?Anh thấy con bé và Kenny đang sửa soạn cho buổi tối mai đấy. Bố mẹ anh nữa. Anh cũng sẽ cố sắp xếp thời gian để tới dự.

Mia: Bà! (lẩm bẩm)

Michael: Gì cơ?

Mia: Không có gì ạ…Điều gì khiến anh nhớ nhất ở Mỹ?

Michael: Ừm…em!

Mia: Nghiêm túc cơ.

Michael: xin lỗi, OK.Con chó của anh.

Mia: Anh thích nhất điều gì ở Nhật?

Michael: À, anh đã gặp được rất nhiều người tốt ở đó.Anh rất nhớ một vài người trong số họ - những người không thể cùng sang đây cùng anh và mọi người.

Mia: Có nghĩa là anh sẽ về Mỹ hẳn?

Michael: Ừ, anh đã tìm được chỗ thuê văn phòng ở Manhattan. Công ty Pavlov Surgical sẽ đặt văn phòng ở đây, mặc dù phần lớn việc chế tạo và lắp ráp máy móc sẽ được thực hiện ở Palo Alto, California.

Mia: Ồ, nghĩa là…

Michael: Giờ đến lượt anh hỏi em một câu được không?

Mia: Vâng.

Michael: Bao giờ anh mới được đọc cái đồ án cuối cấp của em?

Mia: Em biết ngay…

Michael: Nếu em đã biết thì nó đâu rồi?

Mia: Em phải thú thật với anh một chuyện.

Michael: Anh biết cái kiểu nhìn đó.

Mia: Vâng. Đề án của em không phải về lịch sử chế biến dầu ô-liu Genovia, giai đoạn 1254-1650.

Michael: Không?

Mia: Không. Thực ra nó là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn thời Trung cổ dày 400

trang.

Michael: Tuyệt thế! Đưa anh xem!

Mia: Michael, không cần động viên em làm gì. Anh không cần phải đọc đâu.

Michael: Sao lại phải? Nếu em nghĩ là anh đang động viên em thì em đúng là say thuốc rồi. Này em hút trộm thuốc của bà Clarisse hả? Bởi vì thề là đã có lần anh bị say khi hít phải khói thuốc đó.

Mia: Bà em giờ phải bỏ thuốc rồi. Nghe này, nếu em email cho anh một bản, anh có hứa là sẽ chỉ đọc nó sau khi em đi khỏi không?

Michael: Cái gì? Bây giờ luôn? Thế thì anh thề! Chắc chắn đấy!

Mia: OK. Được rồi. Em gửi đây.

Michael: … Daphne Delacroix là ai?

Mia: Anh đã nói sẽ không đọc nó mà?

Michael: Ôi mặt em bây giờ đỏ chẳng khác gì màu đôi Converse của anh.

Mia: Cảm ơn anhhhhh. Thôi em đổi ý rồi. Em không muốn gửi cho anh đọc nữa. Đưa điện thoại cho em. Em sẽ xóa nó đi.

Michael: Cái gì? Đừng hòng. Tối nay anh sẽ đọc. Này – Em có thôi đi không! Chú Lars, cứu cháu, cô ấy đang tấn công cháu!

Chú Lars: Tôi chỉ can thiệp khi có ai đó tấn công Công chúa mà thôi. Chứ không

phải khi Công chúa tấn công ai đó.

Mia: Đưa em!

Michael: Không…

Người phục vụ: Xin hỏi có chuyện gì không ạ?

Michael: Không.

Mia: Không.

Chú Lars: Không. Cứ kệ họ đi. Uống quá nhiều cafeine ý mà.

Mia: Ôi em xin lỗi, Michael. Em sẽ trả tiền giặt ủi…

Michael: Hâm thế… Em vẫn đang thu âm đấy à?

Ngừng thu.

Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, 2:30 chiều, trên ghế ngoài Công viên Quảng trường Washington

Haizzz, buổi phỏng vấn không diễn ra tốt đẹp cho lắm.

Tệ nhất là khúc mình chào tạm biệt Michael – sau khi tìm mọi cách nhưng vẫn không sao giật lại được cái iPhone từ tay anh ý để xóa cái email mà trong một phút bốc đồng mình đã gửi cho Michael – và cả hai đứng dậy ra về. Mình đã chìa tay ra để bắt tay chào nhưng anh chỉ đứng nhìn bàn tay và nói: “Anh nghĩ chúng ta thân nhau hơn thế chứ?”.

Và rồi anh giang rộng hai tay như muốn

ôm chào tạm biệt – một cái ôm bạn bè. Không gì hơn.

“Tất nhiên rồi” – mình cười và bước tới ôm lấy anh.

Với khoảng cách gần như vậy mình không thể không ngửi thấy mùi hương thơm mát dịu từ mái tóc của anh.

Và mọi kỷ niệm khi xưa đột nhiên ùa về. Cái cảm giác ấm áp và an toàn mỗi khi được Michael ôm vào lòng và không muốn buông ra. Và giờ đây, ngay giữa quán Caffe Dante này – nơi mình vừa làm một cuộc phỏng vấn để lấy tin cho tờ The Atom, chứ chẳng phải hẹn hò hay gì khác – lại một lần nữa, mình ước sao có thể được anh ôm mãi như thế. Thật ngu

ngốc! Thật đáng khinh! Mình gần như phải ép bản thân đẩy Michael ra và quên đi cái mùi hương quyến rũ đầy ám ảnh kia.

Mình bị làm sao thế này?

Mình cũng không thể về nhà bây giờ, bởi chỉ riêng cái ý nghĩ phải tiếp chuyện với mấy người họ hàng từ Indiana (hay Genovia) đã đủ khiến đầu mình muốn nổ tung rồi. Mình cần phải ngồi nghỉ thêm một lúc nữa và cố quên đi mấy thứ suy nghĩ vớ vẩn đang quanh quẩn nãy giờ trong đầu (với chú Lars đứng sát bên cạnh bảo vệ mình khỏi mấy tay bán thuốc phiện dạo cứ lượn qua lượn lại luôn mồm hỏi "Thuốc không em? Thuốc không em?"; hay mấy người vô gia cư

thỉnh thoảng lại xấn tới hỏi xin 5 đôla; và đám trẻ con đi cùng bố mẹ tới tham quan trường Đại học New York không ngừng chỉ trỏ về phía mình: “Ối ối! Kia có phải là – Đúng rồi! Là Công Chúa Mia xứ Genovia!”).Khi ấy mình thật không mong gì hơn là được trở lại bình thường, hai tay không còn ướt đẫm mồ hôi và run lẩy bẩy, trái tim không còn đập thình thịch từng tiếng Mi-chael, Mi-chael, Mi-chael – giống như hồi còn học lớp 9, mỗi lần nhìn thấy Michael.

Cũng hy vọng vết sô-cô-la nóng ban nãy trên quần bò của anh ấy sẽ gột được sạch.

Nếu như Chúa và các vị thần nghe được, làm ơn nói cho con biết tại sao con

không thể hành xử chín chắn hơn một chút, trước mặt người con trai con từng hẹn hò, đã chia tay và đáng ra phải QUÊN HẲN từ lâu.

Cái cảm giác ngồi gần bên anh thật… lạ. Kể cả trước khi ngửi thấy mùi hương quyến rũ từ tóc anh. Kể cả khi mình biết rất rõ hai đứa giờ chỉ là bạn bè – mình đã có bạn trai và Michael cũng đã có bạn gái (có lẽ thế - mình vẫn chưa dám hỏi thẳng câu đó với anh).

Nhưng Michael quá… Không biết nói sao nữa! Không thể giải thích nổi! Ở anh tỏa ra một sức quyến rũ, khiến cho người đối diện khó mà cưỡng lại cái cảm giác muốn được chạm vào anh.

Tất nhiên mình ý thức rất rõ là mình không thể chạm vào Michael (cái ôm đó chẳng qua là do anh YÊU CẦU mình thôi).

Ngồi nhâm nhi tách cà phê và trò chuyện cùng anh khiến mình có cảm giác như… chưa hề có chuyện gì xảy ra giữa hai bọn mình. Ngoại trừ sự thật là rất nhiều chuyện đã xảy ra. Nhưng theo chiều hướng tốt cho cả hai, có lẽ vậy…

Mặc dù mấy câu phỏng vấn khi nãy nghe có hơi dẩm dẩm (mình vừa ngồi tua lại nghe) nhưng mình không cảm thấy bản thân ngu ngốc khi nói ra những câu đó – như vài năm về trước, mỗi khi ở gần Michael. Có lẽ bởi… rất nhiều chuyện đã xảy ra sau khi hai đứa mình chia tay

và giờ mình cảm thấy tự tin hơn về mọi chuyện (OK, khi nói chuyện với con trai) so với năm xưa. Trừ vụ hoảng hốt sau cú-ôm-bạn-bè vừa rồi.

Ví dụ… sau khi nghe lại cuốn băng phỏng vấn, mình dám nói là Michael đã cố tán tỉnh mình. Một tẹo!

Nhưng không sao! Còn hơn cả không sao ý chứ!

Ôi không. Mình đang nghĩ gì thế này?

Chuyện cũng không có gì! Michael hẳn đã nghĩ rằng lý do duy nhất khiến mình có mặt ngày hôm nay là để lấy tin bài cho tờ The Atom (mặc dù mình đã không thể hỏi anh được hết mấy câu đã chuẩn bị, vì còn mải "vật lộn" với anh để giật

lại cái iPhone).

Vật lộn! Giữa chốn đông người! Như một đứa trẻ con 7 tuổi! Đẹp mặt chưa! Đến bao giờ thì mình mới học được cách xử sự cho ra dáng người lớn nhỉ? Trước ngày hôm nay mình vẫn tự tin cho rằng bản thân đã quá thành thục với mọi cách ứng xử ở nơi công cộng.

Vậy mà chỉ vài phút trước thôi mình đã "vật lộn" tranh giành iPhone từ tay người bạn trai cũ. Làm đổ sô-cô-la nóng lên người anh!

Và ôm anh.

Và nếu không nhầm thì mình còn làm rớt luôn một bên hoa tai nữa.

Ơn Chúa, không có một tay paparazzi nào chộp được cảnh đó.

Nhưng phải thừa nhận là… Michael thật đáng yêu! Nhất là phản ứng của anh khi biết mình viết tiểu thuyết lãng mạn. Chỉ có điều… nhẽ ra mình không nên gửi bản text cho anh ý đọc.

Michael nói nhất định sẽ đọc! Ngay tối nay!

Tất nhiên J.P cũng nói câu tương tự, trước khi bồi thêm "sao em lại tự hạ thấp bản thân như thế".

Khác hẳn với Michael – người thậm chí không phải là bạn trai của mình, cũng không hề có trách nhiệm khuyến khích hay động viên mình (như một người bạn

trai nên làm).

Thật cảm động khi Michael nói mình chính là nguồn cảm hứng giúp anh chế tạo ra CardioArm. Mặc dù điều đó xảy ra nhiều năm về trước, trước khi tụi mình chia tay.

Anh cũng khen ngợi mình vì đã rộng lượng bỏ qua mọi chuyện với Lilly. Rõ ràng Michael chưa biết sự thật của câu chuyện. Mình không phải là đứa khơi mào cho cuộc đối đầu này, nhưng…

Ôi không. Bà gọi. Mình phải nhấc máy thôi vì cũng có vài chuyện cần nói với bà.

“Amelia đấy hả?” – giọng bà văng vẳng qua điện thoại như đang đi dưới đường

hầm vậy. Và rồi mình nghe thấy có tiếng máy sấy. Chắc bà đang đi làm tóc – “Cháu đang ở đâu thế? Tại sao không trả lời email của ta?”.

“Tại sao bà lại mời bạn trai cũ của cháu và toàn thể gia đình anh ấy tới dự sinh nhật cháu tối mai? Bà đừng có nói là vì muốn nịnh anh ý để mua cho được một cỗ CardioArm nhé, bởi vì…”

“Tất nhiên lý do là thế rồi, Amelia” – bà thản nhiên. Có tiếng đập tay cái chát và tiếng bà rít lên “Đủ rồi, Paolo. Ta đã nói là đừng có xịt quá nhiều gel mà”. Sau đó bà nói gần như quát vào điện thoại – “Amelia! Cháu vẫn còn nghe chứ?”.

Sau ngần ấy năm trời ở bên bà mình đã

chai lỳ với mọi cảm xúc rồi. Không còn có gì là quá ngạc nhiên hay quá bất ngờ với những việc bà nói và làm.

“Bà!” – mình nổi cáu. Thật không thể chịu nổi! Đây không phải là người bạn trai cũ bình thường. Mà là Michael – “Bà không thể làm như thế. Bà không thể lợi dụng người khác như vậy được”.

“Amelia, đừng có ngớ ngẩn! Cháu cũng muốn bố cháu giành chiến thắng mà, đúng không? Chúng ta cần một cái máy đó. Ta tưởng đã giải thích rất rõ với cháu rồi cơ đấy. Nếu cháu làm theo những gì ta nói và nhờ cậu ta bán cho một cái thì ta đâu cần phải mời cậu ta và đứa em gái láo lếu tới dự sinh nhật cháu làm gì. Cháu cũng đâu phải rơi vào tình

thế khó xử giữa người mới – kẻ cũ như thế này. Phải công nhận là không dễ dàng…”

“Kẻ cũ?” – mình lắp bắp. Có mấy tên nhóc choai choai đang chơi trượt ván gần đó. Một trong số đó vừa bị xoạc ngã một đoạn dài trên nền bê-tông. Mình hiểu rõ cái cảm giác ấy nó như thế nào, giống như mình bây giờ đây – “Bà, đừng gọi anh ấy như vậy”.

“Paolo, ta đã nói là đừng có xịt nhiều gel mà. Anh định xịt chết ta đấy hả? Nhìn con Rommel tội nghiệp xem, nó đang thở hổn hển rồi kia kìa – lá phổi của nó đâu có giống như con người!” giọng bà lúc rõ lúc không – “Còn cháu, Mia, về chuyện trang phục cho buổi tối mai.

Hãng Chanel sẽ cho người mang tới vào sáng sớm ngày mai. Hãy thông báo cho mẹ cháu biết để có người ở nhà nhận hàng nghe chưa. Mẹ cháu nên rời khỏi cái phòng tranh kia và ở nhà ít nhất lấy một lần xem sao. Cháu nghĩ mẹ cháu có làm được không, hay trách nhiệm đó là hơi quá sức đối với cô ấy? Mà thôi, ta thừa biết câu trả lời cho câu hỏi đó rồi…”.

Có cuộc gọi đến. Là Tina.

“Bà. Chuyện này vẫn chưa được đâu” – mình nói – “Nhưng giờ cháu có việc phải…”.

“Mia, không được cúp máy. Chúng ta vẫn chưa bàn về việc nếu ngày mai hội

Domina Rei mời cháu tham gia hội (và cháu thừa biết là họ sẽ mà) thì phải làm sao. Cháu…”.

Mình biết làm thế là rất khiếm nhã. Nhưng mình buộc phải dập máy. Chỉ 30 giây nói chuyện với bà cũng là quá nhiều!

“Chào bà” – mình nói và bấm nút chuyển sang cuộc gọi đến của Tina. Mình sẽ giải quyết cơn thịnh nộ của bà sau.

“Ôi Chúa ơi” – Tina gào lên, ngay khi mình bấm nút chuyển – “Cậu đang ở đâu thế?”.

“Công viên Quảng trường Washington. Trên một chiếc ghế dài. Mình vừa gặp Michael và làm đổ cả cốc sô-cô-la nóng

lên quần anh ý. Lúc chia tay bọn mình đã ôm nhau và mình đã ngửi mùi hương tỏa ra từ mái tóc anh”.

“Cậu làm đổ sô-cô-la lên quần anh Michael ý á?” – Tina bối rối hỏi – “Và cậu ngửi mùi hương trên tóc anh ý?”.

“Ừ”.

Mấy đứa trượt ván vẫn đang tìm cách vượt mặt nhau bằng các cú nhảy dài nhưng đa phần lại kết thúc bằng những cú xoạc ngã đau điếng. Chú Lars gật gù có vẻ khoái chí khi chứng kiến cảnh đó. Hy vọng chú ý không định mượn chúng một tấm ván và biểu diễn.

“Mùi hương từ người anh ý tỏa ra thơm lắm lắm ý” – mình nói tiếp.

“Mia, anh Michael có mùi thơm hơn anh J.P không?” – Tina hỏi.

“Ừ” – mình đáp lại, giọng nhỏ xíu – “Nhưng xưa nay vẫn là thế mà. J.P lúc nào chẳng có mùi như mùi thuốc tẩy khô”.

“Mia, mình tưởng cậu đã mua cho anh ý lọ nước hoa mới rồi?”.

“Có mà. Nhưng vẫn không có tác dụng”.

“Mia” – Tina giọng rất khẩn trương – “Mình cần phải nói chuyện với cậu. Cậu tới nhà mình đi”.

“Chịu thôi. Mình phải đưa ông bà đi tham quan Vườn bách thú ở Công viên Trung tâm”.

“Thế thì mình sẽ tới gặp cậu” - Tina quả quyết – “ở vườn bách thú”.

“Tina” – mình giật thót mình – “có chuyện gì thế? Chuyện gì quan trọng tới mức không thể nói qua điện thoại?”.

“Mia, cậu biết mà”.

Nhầm to! Mình chẳng biết gì sất!

Sao cô nàng lại khẩn trương như thế nhỉ? Cứ như bố mình đã thua trong cuộc bầu cử còn chưa tới hồi kết kia.

“Gặp mình ở gần chuồng chim cánh cụt lúc 4:15” – Tina thông báo.

Mình cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cả. Dường như cái chuồng chim cánh cụt này là nơi dừng chân cuối cùng của mình

mỗi khi gặp chuyện chẳng lành.

“Tiết lộ một chút đi” – mình năn nỉ - “Liên quan đến ai? Boris? Michael? J.P?”

“Cuốn sách của cậu” – Tina đáp cụt lủn và cúp máy.

Cuốn sách của mình á? Nó thì có liên quan gì chứ? Trừ phi…

Chẳng nhẽ nó dở thế à?

Tuyệt thật! Giờ thì cả Michael và J.P đều đang đọc được nội dung của nó. NGAY LÚC NÀY ĐY!

Chỉ nghĩ tới đó cũng đủ khiến mình quay cuồng đầu óc rồi.

Chắc mình phải vào trung tâm mua đại

một bộ tóc giả và bỏ trốn thôi. Dù gì mình cũng đã đủ tuổi rồi. Hơn nữa mình chẳng còn gì luyến tiếc ở đây nữa. Không một ai trên thế gian này phải hứng chịu nỗi nhục nhã 'toàn diện' như mình. Có lẽ mình sẽ bắt xe buýt và tẩu thoát sang Canada.

Nhưng việc trước tiên là phải làm sao thoát khỏi tầm quan sát của chú vệ sỹ…

Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, 4 giờ chiều, bên ngoài chuồng chim cánh cụt trong Vườn Bách thú Công viên Trung tâm

Wow.

Đầu tiên thì bị bạn trai hiện tại cho là đang tự hạ thấp bản thân khi viết sách thị trường, kế tới đánh đổ cả ly sô-cô-la

nóng lên quần anh bạn trai cũ (người đang cắm cúi đọc cuốn sách của mình – NGAY LÚC NÀY ĐY), sau đó nhận tiếp lời nhắn cần gặp khẩn cấp từ cô bạn thân nhất với lý do "có chút VẤN ĐỀ với cuốn sách" – "đứa con tinh thần" mà mình đã "thai nghén" suốt 21 tháng qua. Với ngần ấy thứ chuyện xảy ra với mình trong chưa đầy 24 tiếng, thiết nghĩ ngày hôm nay sẽ không còn gì có thể tồi tệ hơn.

Nhưng đó là chuyện của trước khi mình đi tham quan vườn bách thú với bầu đoàn thê tử: me, bố dượng, em trai, ông bà ngoại và chú vệ sỹ.

Có lẽ cách đây 17 năm, 364 ngày, một ngôi sao đặc biệt "may mắn" đã xuất

hiện vào đúng thời điểm mình cất tiếng khóc chào đời.

Lượng du khách tới Vườn Bách thú Công viên Trung tâm trong ngày Chủ nhật ấm áp đầu Xuân thường không đông lắm nên mình cứ đinh ninh sẽ không gặp vấn đề gì với việc để mắt tới Rocky đang vắt vẻo trong chiếc xe đẩy ngoại cỡ (LẦM TO!!!).

Hay chuyện mọi người sẽ không chỉ trỏ, xì xào bàn tán về chú vệ sỹ to lớn đeo quả kính râm to sụ ôm sát lấy mặt, trong bộ vét đen xì từ đầu tới chân (áo sơ mi và cà-vạt cũng đen tuốt luốt).

Hoặc chuyện bà ngoại sẽ không quá nổi bật trong chiếc áo len hồng rực rỡ cỡ XL

của hãng Juicy Couture.

Cũng còn may là ông ngoại không dễ bị dụ như bà. Bỏ qua những bộ quần áo thời trang New York sành điệu, ông vẫn khư khư chiếc mũ cáp cũ mèm màu xanh – vàng của hãng máy kéo John Deere. Nhưng để chiều lòng bà, ông cũng mua thêm một chiếc mũ mới lấp lánh dòng chữ: Legally Blonde: The Musical.

Phần lớn thời gian cả nhà quanh quẩn quanh mấy chuồng khỉ và gấu Bắc cực, hai con vật yêu thích của Rocky. Cả nhà được một trận cười đã đời khi cậu nhóc làm động tác gãi đầu bắt chước lũ khỉ.

Hôm nay bà ngoại hơi bị kích động quá thì phải. Chỉ vì mẹ đồng ý dắt cả nhà đi

chơi cùng nhau và sau đó còn ăn tối cùng nhau… tại một nhà hàng do ông bà tùy chọn. Có hàng trăm khách sạn, nhà hàng đẹp đẽ ông bà không chọn mà chọn ngay Applebee’s.

Không ngờ ở một chỗ như Quảng trường Thời đại cũng có nhà hàng như kiểu Applebee’s! Mẹ quay sang lừ mắt ý muốn nói nếu mình không chịu ngoan ngoãn đi theo mọi người thì đừng có trách.

Nhưng tại sao lại là Applebee’s cơ chứ? Không lẽ Manhattan này hết chỗ ăn rồi hay sao? Không thành phố nào trên đất Mỹ không có sự hiện diện của những chuỗi nhà hàng ăn nhanh kiểu Applebee’s.

“Cháu có thẻ Đen American Express đấy. Cháu có thể chiêu đãi ông bà đi ăn ở bất cứ nhà hàng sang trọng nào, ông bà đừng nghĩ ngợi gì về giá cả” – mình nài nỉ.

“Đây không phải là chuyện giá cả. Vấn đề là… ông cháu không thích thử các món lạ. Ông chỉ muốn ăn ở những nơi ông biết rõ nên phải gọi món gì” – bà giải thích.

Thế còn nói gì nữa! Thú vui duy nhất của việc đi ăn ngoài là được thưởng thức các món ăn mới lạ.

Nhưng với ông thì trải nghiệm đó chẳng có gì là thú vị!

Mình chỉ còn biết khẩn cầu các vị Chúa

trời trên cao – Yahweh, Allah, Vishnu… - không để tay paparazzi nào bất ngờ xuất hiện và chộp được cảnh mình – Công Chúa xứ Genovia đang bước ra từ một nhà hàng kiểu Applebee’s, nhất là trong giai đoạn bầu cử quan trọng như hiện nay của bố.

Bà ngoại thì không ngừng nói về việc mình nên chọn trường nào, chuyên ngành nào cho hợp. Theo ý bà thì mình nên học làm… y tá, bởi vì nghề đó không bao giờ sợ thất nghiệp. Nhất là khi tuổi thọ trung bình của người dân Mỹ ngày càng cao.

“Cháu không phủ nhận đó là một nghề cao quý nhưng chắc cháu sẽ không theo đuổi nghiệp y tá đâu. Nhất là với thân phận công chúa như thế này. Cháu cần

phải làm việc gì đó cho phép cháu giành phần lớn thời gian ở Genovia, để hoàn thành các nghĩa vụ hoàng gia của mình như làm lễ hạ thủy các con tàu, tổ chức các buổi tiệc từ thiện…” – mình phân trần.

Rõ ràng làm y tá là không thể rồi!!!

Nhưng làm nhà văn thì được, bởi mình hoàn toàn có thể tranh thủ sáng tác trong hoàng cung.

Hơn nữa, với số điểm SAT lẹt đẹt như mình, đừng trông mong được ai cho phép bốc thuốc, kê đơn cho bệnh nhân, nếu không muốn lợn lành thành lợn què.

Ơn Chúa trên đời vẫn còn có những người thông minh sáng láng như Tina

đảm trách công việc cứu người cao cả này.

Mình chuồn vội ra chỗ chuồng chim cánh cụt để hẹn gặp Tina, tranh thủ lúc mẹ và mọi người đang tìm cách dỗ dành Rocky. Cậu nhóc đang gào thét đòi ăn kem giống cô bé trong xe đẩy bên cạnh. Có vẻ như người ta mới sửa sang lại chỗ này đôi chút, không còn bẩn thỉu và tối om om như lần trước mình trốn vào đây. Nhưng người thì càng ngày càng đông!!! Thề là thành phố New York sắp biến thành Disneyland của miền Đông Nam rồi.

Cho dù có thế thì mình vẫn không muốn rời khỏi nơi này để đi học đại học chút nào!!! Làm sao nỡ chứ??? Mình yêu thành phố này biết bao!!!

Ố, Tina tới rồi. Cô nàng trông có vẻ… lo lắng. Có lẽ vì biết vụ nhà mình sắp đi ăn tối ở đâu.

Đùa đấy…

Chủ Nhật, ngày 30 tháng 4, 6 giờ 30 tối, toa-lét nữ của tiệm Applebee's ở Quảng trường Thời Đại

OK, mình VẪN CHƯA HẾT BÀNG HOÀNG SAU NHỮNG GÌ TINA VỪA NÓI VỚI MÌNH KHI NÃY Ở CHỖ CHUỒNG CHIM CÁNH CỤT.

Mình sẽ viết lại nguyên văn những gì đã xảy ra, trong khi cố lờ đi đĩa khoai tây rán ai đó vứt chỏng chơ trên sàn (ai lại đi ăn khoai tây chiên trong toa lét cơ chứ? AI??? Tại sao có người lại ĂN

trong toa lét??? Eoooo) và sự thật là mình không còn chỗ nào để trốn ông bà ngoại, ngoài cái toa lét nữ này!!!

“Mia, cuối cùng cũng tìm được cậu! Chúng ta cần nói chuyện!” – vừa thấy mình Tina mừng rú lên chạy lại.

“Tina, có chuyện gì thế? Cậu không thích cuốn sách của mình hay sao?”

Bởi vì mình phải thừa nhận là cuốn sách của mình không phải kiệt tác hay gì cả, bởi nếu không đã phải có người chịu xuất bản nó rồi.

Nhưng cũng làm gì TỆ tới nỗi Tina phải lao tới chuồng chim cánh cụt ở công viên Trung tâm để nói chuyện trực tiếp với mình như thế này, mặt mày thì nhợt nhạt.

Hoặc cũng có thể do ánh đèn xanh ở đây.

Đột nhiên cậu ấy chộp lấy tay mình, nói không ra hơi: “Ôi Chúa ơi! Mia, không, mình thích quyển sách của cậu kinh khủng!!! Hay lắm lắm ý! Lại còn có bia trong đó nữa chứ. Thật trớ trêu! Có phải liên quan đến kỷ niệm chẳng hay ho gì với mấy vại bia hồi lớp 10 không? Khi cậu cố ra vẻ mình là một nàng công chúa tiệc tùng và nhảy sexy với J.P ngay trước mặt anh Michael ấy”.

Mình lườm Tina: “Bọn mình đã thỏa thuận là không bao giờ nhắc lại sự vụ lần đó cơ mà”.

“Úi, xin lỗi” – Tina cắn môi ra chiều hối lỗi – “Tại mình rất thích các đoạn cậu

viết về bia. Dễ thương lắm ý! Lúc mình nói với cậu cần thảo luận về cuốn sách, ý mình là…”

Rồi cô nàng quay sang nhìn chú Lars ý nhị - CHÚ LÀM ƠN RA CHỖ KHÁC ĐỨNG MỘT LÚC NHÉ!

Chú Lars hiểu ý, ra đứng cùng chú Wahim xem đám chim cánh cụt bơi lượn lờ dưới nước, mắt vẫn không rời khỏi hai đứa tụi mình.

Ban đầu mình nghĩ: “Không lẽ Tina nghĩ mình là đứa nát rượu, chỉ vì mình nhắc tới bia rượu trong cuốn sách của mình? Và giờ cô nàng muốn tới thuyết phục mình đi cai nghiện? Mình từng xem mấy show truyền hình thực tế dạng này trên

TV nhiều rồi. Không lẽ giờ đến lượt mình??”

Nghĩ tới đó mình quay đầu ngó nghiêng xem có bóng dáng tay quay phim nào gần đó không, cùng lúc nghĩ mưu xem phải làm sao để không bị lôi vào trại cai nghiện bởi… thực tế là mình thậm chí còn không thích bia bọt…

Và rồi Tina quay sang hỏi mình một câu hỏi mà tới giờ vẫn khiến cho toàn thân mình run lẩy bẩy. Tina mắt mở to, miệng cười tươi, nhưng nét mặt đầy vẻ nghiêm trọng, khi đặt ra câu hỏi đó.

Đến giờ mình vẫn không thể tin nổi, TINA! TINA HAKIM BABA! chứ không phải ai khác, lại đi hỏi mình một câu như

vậy.

Không phải là mình có ý chỉ trích hay đánh giá gì cậu ấy. Nhưng mình thực sự không hề mong đợi nghe được câu đó từ miệng một người như Tina.

Bởi vì đó là… TINA!

“Mia, mình cần phải hỏi cậu một chuyện – sau khi đọc cuốn sách của cậu. Đừng hiểu lầm nhé, mình rất thích! Nhưng mình không thể không tự hỏi, mặc dù điều đó chẳng liên quan gì đến mình, nhưng… cậu và anh J.P đã làm “chuyện đó” rồi hả?”

Phản ứng duy nhất của mình lúc ấy chỉ có thể là nhìn thẳng vào mặt Tina! Có nằm mơ mình cũng không ngờ được đó là

những gì cậu ấy "cần gặp gấp" để nói chuyện – lại còn ở ngay chỗ chuồng chim cánh cụt, với hai chú vệ sỹ cách đấy có vài mét, và hàng chục đứa trẻ con đang trầm trồ quanh bể nước "Mẹ! Mẹ! Nhìn kìa! Bạn chim cánh cụt trong phim Happy Feet đấy!". Mình sốc quá không thốt ra nổi lời nào!

Thấy mặt mình thộn ra như vậy, Tina tranh thủ nói tiếp: "Chỉ là… mấy cái cảnh đó trong truyện của cậu được miêu tả chân thực quá, khiến mình không thể không suy đoán rằng cậu và anh J.P hẳn phải đã làm chuyện ấy. Nếu quả thực hai người đã… thì mình cũng muốn cậu hiểu một điều: mình không hề phán xét hay lên án gì cậu vì đã không giữ lời hứa chờ

đến đêm prom, như bọn mình đã ngoắc tay với nhau. Mình hoàn toàn hiểu và thông cảm với cậu. Nói đúng hơn, mình quá hiểu tâm trạng của cậu là đằng khác ý, Mia ạ. Bởi vì… sự thực là… lâu nay mình vẫn muốn thú nhận với cậu rằng Boris và mình… cũng đã… rồi”

!!!!!!!!!!!!!!!!

“Lần đầu tiên là hồi mùa Hè năm ngoái” – Tina tiếp tục, sau khi vẫn thấy mình chết lặng ở bên cạnh – “Tại căn nhà nghỉ của gia đình mình ở cánh đồng nho nhà Martha. Cậu nhớ không, dịp đó Boris đã tới nghỉ với nhà mình hai tuần. Lần đầu tiên là khi ấy. Mia, mình thực sự đã rất cố gắng muốn đợi. Thật đấy! Nhưng ngày nào cũng nhìn thấy Boris trong bộ đồ bơi

quả không dễ gì mà cưỡng lại được. Từ đó về sau bọn mình cũng vẫn thỉnh thoảng làm chuyện đó, khi hai bác Pelkowski không có nhà”.

Hai mắt mình trợn ngược lên, thiếu điều con ngươi muốn nhảy ra khỏi tròng mắt, bởi vì Tina hoảng hốt lay lấy lay để: “Mia, cậu không sao đấy chứ?”

“Cậu?” – phải khó nhọc lắm mình mới lắp bắp được thành tiếng – “Và Boris?” . Lúc đó không hiểu mình muốn khóc, cười, hay muốn lăn quay ra ngất nữa, hoặc làm tất cả.

Lý do không phải vì Tina – đúng vậy, TINA chứ không phải ai khác – đã từ bỏ giấc mơ trao đi món quà quý giá của

người con gái vào đêm prom.

Mà vì cái câu "nhìn thấy Boris trong bộ đồ bơi quả không dễ gì mà cưỡng lại được" của cậu ta. Sao lại thế được?

Mặc dù đúng là Boris đã trải qua một cuộc lột xác ngoạn mục từ một kẻ vô hình trở thành hot boy trong mấy năm gần đây – và thực sự cũng có một nhóm fan hâm mộ tài năng vi-ô-lông của Boris và tôn thờ cậu ta như Thánh sống, cứ chầu chực ở ngoài phòng tập để xin chữ ký – nhưng có đánh chết mình cũng KHÔNG THỂ tìm ra được chút gì cám dỗ từ cậu ta được.

Có lẽ nếu mình không quen biết Boris từ thời còn đeo nẹp răng, dắt áo len trong

quần và hẹn hò với Lilly, thì biết đâu còn có cơ.

Chứ sau ngần ấy năm tháng chơi với nhau mình chưa bao giờ và chắc cũng sẽ không bao giờ coi Boris là mẫu người quyến rũ, cao ráo, bảnh trai của mình. Chịu thôi. Cậu ấy chỉ như… nói thế nào nhỉ… em trai của mình.

Tina có vẻ hiểu sai phản ứng sững sờ vừa rồi của mình.

“Đừng lo, Mia” – cô nàng nắm chặt lấy tay mình, ra sức vỗ về - “Bọn mình không sao cả. Cậu cũng biết bọn mình không hề qua lại với ai khác mà. Mình lại còn dùng thuốc đều đặn từ năm 14 tuổi cơ mà, cậu biết đấy, vì chứng đau

bụng kinh”.

Mình vẫn tiếp tục nhìn Tina chằm chằm không chớp mắt. Ờ, đúng. Tina có bệnh đấy thật. Hầu như tháng nào cậu ấy chẳng phải xin nghỉ tiết thể dục. Sướng thế không biết.

Tina len lén nhìn mình, ngập ngừng hỏi: “Cậu không nghĩ mình là đứa con gái hư hỏng, vì không chịu đợi tới đêm prom đấy chứ?”

Giờ thì tới lượt mình cuống quít tít mù xua tay: “Cái gì? Không! Tất nhiên là không rồi, Tina”.

Tina nhăn nhó phân trần: “Chỉ là… Mình không dám chắc. Mình đã rất muốn kể cho cậu nghe nhưng không biết cậu sẽ

nghĩ sao về chuyện đó. Ý mình là, bọn mình đã có kế hoạch cho buổi prom và mình… mình đã phá hỏng nó chỉ vì không đợi được!” – Nhưng ngay sau đó mặt cô nàng vụt bừng sáng trở lại: “Nhưng rồi khi cậu nói cậu nghĩ prom rất nhảm nhí, và anh J.P chưa hề mời cậu cùng đi – sau đó mình lại được đọc cuốn sách của cậu – mình chợt nhận ra rằng có lẽ cậu đã làm chuyện ý với anh J.P rồi! Chỉ có điều giờ cậu và anh Michael…”

Mình dáo dác nhìn xung quanh. Khắp nơi toàn người là người. Phần lớn chỉ ở độ tuổi dưới 5! Đang hò hét, vỗ tay ầm ỹ vì đám chim cánh cụt! Vậy mà hai đứa bọn mình lại đang nói về mấy chuyện nhạy cảm, người lớn như thế này!

“Giờ mình và anh Michael làm sao?” – mình cắt ngang lời Tina – “Không hề có chuyện gì giữa Michael và mình cả, Tina. Mình đã nói rồi, mình chỉ vô tình làm đổ sô-cô-la lên người anh ý thôi. Chấm hết”.

“Nhưng cậu đã ôm anh ý” – Tina cự lại.

“Ừ, mình đã ôm anh ý đấy. Nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi”.

“Nhưng cậu chẳng đã nói anh ý có mùi thơm hơn anh J.P còn gì” – Tina vẫn không chịu buông tha.

“Ờ” – đột nhiên mình cảm thấy hoang mang, mọi thứ xung quanh trở nên chật hẹp và tù túng. Có quá nhiều người, cộng với tiếng la hét inh ỏi của đám nhóc tì và

tiếng kêu the thé của mấy con cá vui khiến cho mình muốn chạy ngay ra khỏi chốn này – “Nhưng điều đó chẳng nói lên được gì! Đâu phải bọn mình định quay lại với nhau. Bọn mình chỉ là bạn!”

“Mia!” – Tina nghiêm mặt lại – “Mình đã đọc cuốn sách của cậu, cậu quên rồi à?”

“Sách của mình?” – tự dưng người mình nóng bừng lên, mặc dù khu trong này điều hòa vẫn đang chạy vù vù – “Thì có liên quan gì đến chuyện này?”

“Chàng hiệp sỹ điển trai rời xa quê hương trong nhiều năm đột nhiên quay về?” – Tina nói đầy ý nhị - “Chẳng phải cậu đang viết về anh Michael à?”

“Không hề!” – mình chối bay chối biến. Ôi Chúa ơi, không lẽ ai đọc xong cuốn sách đó cũng sẽ suy nghĩ như vậy sao? Liệu J.P có nghĩ như thế không? Cả Michael nữa? ÔI KHÔNG! ANH ẤY ĐANG ĐỌC NÓ NGAY LÚC NÀY ĐY!!!! Có khi còn đang đọc CÙNG VỚI MIDORI VÁY SIÊU NGẮN ý chứ! VÀ CẢ HAI BỌN HỌ ĐANG CÙNG CƯỜI NHẠO MÌNH!

“Còn cái cô gái luôn cảm thấy có nghĩa vụ phải chăm lo cho mọi người?” – Tina tiếp tục – “Không phải cậu tự viết về bản thân cậu à? Và mọi người ở đây chính là người dân Genovia chứ không đâu xa”.

“Không!” – mình gào to tới mức một số vị phụ huynh đang bế con xem chim cánh

cụt cũng phải vội quay ra nhìn xem không hiểu hai cô gái trẻ đang nói chuyện gì trong bóng tối mà nghiêm trọng tới vậy.

Nếu họ biết được sự thực chắc ba chân bốn cẳng co giò chạy hết ra khỏi công viên mất. Thậm chí có khi còn gọi bảo vệ bắn hạ hai đứa mình ý chứ.

“Ồ” – Tina xịu mặt xuống đầy vẻ thất vọng – “Mình cứ tưởng là thế… Mình thấy rất giống như cậu đang viết về cậu và anh Michael, quay lại với nhau”.

“Tina, không hề” – tự dưng nghe thấy vậy trái tim mình thắt lại – “Mình thề đấy”.

“Vậy…” – Tina do dự hỏi tiếp – “Cậu tính thế nào với anh J.P đây? Ý mình

là… hai cậu sẽ làm chuyện đó chứ?”.

Ơn trời, ngay khi ấy ông bà ngoại xuất hiện cùng Rocky, miệng la hét inh ỏi gọi tên mình. Là Rocky hét, chứ không phải ông bà ngoại.

Hóa ra Vườn Bách thú đến giờ đóng cửa, đồng nghĩa với việc câu chuyện về mối quan hệ thân mật của Tina và Boris (và của mình) cũng được khép lại. ƠN CHÚA!!!

Và giờ thì mình đang ngồi trong quán Applebee’s.

Có lẽ mình sẽ không bao giờ bình thường được như xưa nữa. Bởi Tina vừa thú nhận với mình một tin động trời: cậu ấy và Boris vẫn thỉnh thoảng làm “chuyện

đó” …

…khi hai bác Pelkowski không có nhà!!!!

Ôi Chúa ơi! Mình đúng là có mắt như mù!

Có điện thoại. Là anh J.P! Hẳn anh ý gọi để nói về cuốn sách Chuộc lại con tim mình vừa gửi!!!

Tất nhiên là mình bắt máy, mặc dù vẫn đang trong toa-lét và xung quanh người thì xả nước, người thì giật cầu tiêu ầm ầm. Trước giờ mình vẫn luôn lên án những người nghe điện thoại trong toa-lét công cộng nhưng hôm nay là ngoại lệ. Bởi cả ngày nay mình chưa gặp anh J.P rồi. Không phải vì nhớ nhung hay gì cả.

Cái chính là mình đang rất muốn nghe ý kiến của anh ý về cuốn sách của mình. Xem liệu ANH Ý có nghĩ rằng cuốn sách đó viết về Michael và mình, như Tina không?

Hóa ra mình đã lo lắng bằng thừa: cả chiều nay J.P quá bận tập kịch, vẫn chưa có thời gian đọc.

Anh ấy chỉ gọi để hỏi xem tối nay mình đi ăn tối ở đâu.

Mình nói đang ở tiệm Applebee's cùng với ông bà ngoại, mẹ, thầy G và Rocky, rồi rủ anh ý đến ăn cùng cả nhà cho vui (và rằng mình rất NHỚ anh ý).

Nhưng J.P chỉ cười: "Thôi, em cứ ăn với gia đình đi".

“Không, anh không hiểu rồi. Anh CẦN PHẢI tới” – mình nhăn nhó.

Bởi vì mình chợt nhận ra rằng mình cần phải gặp J.P, ngay bây giờ… sau một ngày như hôm nay: gặp mặt và ôm tạm biệt Michael, phát hiện ra chuyện Tina và Boris.

J.P ngần ngừ: “Nhưng… Mia… Đó là quán Applebee’s” .

“J.P, em hiểu anh không thích những quán như Applebee’s. Nhưng nhà em lại chỉ thích ăn ở đây thôi. À không, trừ em. Giờ em kẹt cứng rồi. Nếu có anh ở bên cạnh thì đỡ biết bao nhiêu. Mà bà ngoại cũng rất muốn gặp anh. Cả ngày nay bà hỏi về anh suốt” – mình nài nỉ.

Tất nhiên đó là một lời nói dối! Được cái trước giờ mình nói dối quá nhiều rồi, nên thêm lần này cũng chẳng có gì khác biệt.

Bà ngoại không hề hỏi han câu nào về J.P. Bà chỉ hỏi liệu mình có ý định hẹn hò với "cậu thanh niên dễ thương trong phim High School Musical" hay không bởi vì mình "đường đường là một công chúa, không có lý gì không thể khiến cậu ta chịu hẹn hò với mình".

Cảm ơn bà, nhưng cháu không hề muốn hẹn hò với những người còn trang điểm nhiều hơn cháu!

"Em cũng rất nhớ anh. Dạo này đến cả gặp nhau anh cũng không có thời gian.

Anh luôn bận rộn với vở kịch” – mình nói tiếp.

“Kìa em… chuyện ấy bình thường với 2 nghệ sỹ mà nhỉ” - J.P dỗ dành – “Em còn nhớ em đã bận như thế nào hồi còn đang viết sách không?”

Có thể thấy rõ nỗi khiếp sợ của J.P khi phải bước chân vào những nơi như tiệm Applebee’s này. Và mình hoàn toàn có thể thông cảm với anh ý. Nhưng dù sao cũng thấy hơi chạnh lòng. Đã thế anh ý lại còn đế thêm câu: “Mà dù gì mai em cũng gặp anh ở trường mà. Rồi lại còn cả buổi tối tại bữa tiệc sinh nhật của em nữa. Mà anh cũng mệt nhoài vì buổi tập hôm nay rồi. Em sẽ không giận anh chứ?”

Mình cúi xuống nhìn miếng khoai tây chiên bẹp rúm ró dưới chân.

“Không” – biết nói sao nữa? Còn gì mất mặt hơn khi một đứa con gái sắp 18 tuổi ở giữa toa-lét công cộng gọi điện cầu xin bạn trai đến ăn tối với gia đình mình?

Ai làm được chứ mình thì chịu!

“Gặp anh sau nhé” – mình nói rồi cúp máy cái rụp.

Tự dưng muốn khóc quá đi thôi. Muốn lắm lắm lắm ý. Ngồi ở trong này, nghĩ tới việc anh bạn trai cũ có lẽ chỉ là có lẽ thôi – đang đọc cuốn sách của mình và cho rằng mình đang viết về anh ý… còn bạn trai hiện tại thì chưa thèm ngó đến một chữ… Haizzz…

Mình có cảm giác mình là đứa con gái đáng thương hại nhất ở cái thành phố Manhattan này.

À không, ở cái bờ biển Đông này.

À không, ở khu vực Bắc Mỹ này.

À không, trên Trái Đất này.

Trích đoạn từ cuốn Chuộc lại con tim

của Daphne Delacroix

Hugo nằm im không nhúc nhích, không dám tin vào vận may của mình . Từ xưa tới nay anh luôn được nhiều phụ nữ săn đón, những người còn thông minh và xinh đẹp hơn Finnula Crais rất nhiều lần. Nhưng không một ai lại gây ấn tượng mạnh với anh ngay từ cái nhìn đầu tiên

như thế này. Cô gái ấy không ngần ngại che giấu mục đích tiếp cận của mình với anh là vì tiền, và cũng chẳng hề có ý định dùng mỹ nhân kế hay gài bẫy anh để đạt được điều đó. Trái lại cô chọn chiêu bài bắt cóc tống tiền, một cách ngây ngô và đơn giản, khiến Hugo phải kiềm chế lắm mới không phá lên cười. Nhưng cũng chính sự vụng về đáng yêu ấy càng thôi thúc thêm trí tò mò của Hugo về Finnula.

Những người con gái khác mà anh từng biết hoặc nghe tới, cả theo nghĩa đen và nghĩa bóng, thường chỉ mang trong đầu một mục tiêu duy nhất: trở thành bà chủ của trang trại nhà Stephensgate . Hugo không phản đối hôn nhân nhưng trong đời anh chưa bao giờ gặp và yêu người con

gái nào đến độ muốn được chung sống với họ hết quãng đời còn lại. Vậy mà ngay lúc này đây, một cô gái trẻ dám hiên ngang đứng trước mặt anh dõng dạc tuyên bố rằng thứ cô ấy mong muốn duy nhất ở anh là tiền. Hugo có cảm giác như vừa được một làn gió mới mát rượi ùa qua, đánh thức lại niềm tin vào phụ nữ vốn đang bị chôn vùi bấy lâu nay trong anh.

“Vậy là ta sẽ trở thành con tin của cô?” – Hugo hỏi, mặt vẫn bị dí sát xuống đất – “Điều gì khiến cô cho rằng ta chắc chắn sẽ trả tiền chuộc cho cô?” .

“Ngươi nghĩ ta ngu sao? Ta đã nhìn thấy đồng tiền ngươi ném cho Simon trong quán Fox and Hare (Cáo và Thỏ) . Đáng

ra ngươi không nên huênh hoang khoe của như vậy. Ngươi nên cảm thấy may mắn vì người mai phục ngươi ở đây là ta, chứ không phải đám bạn của mấy kẻ như Dick và Timmy. Bọn chúng đều là những gã đồng hành không hề dễ chịu chút nào. Ngươi có thể đã bị tấn công và làm hại từ lâu rồi”.

Hugo mỉm cười . Anh đã vô cùng lo lắng cho cô gái trẻ này, rằng cô có thể sẽ gặp chuyện không hay trên đường về Stephensgate. Mà không bao giờ ngờ cô ấy hóa ra cũng đang có cùng mối quan tâm tương tự dành cho mình.

“Ngươi cười cái gì” – cô lạnh lùng di mũi giày xuống và thúc một cái rõ đau vào lưng kẻ đang nằm phủ phục dưới

chân – “Ngồi dậy mau! Và đừng có cười khẩy như vậy . Chẳng có gì đáng để cười ở đây cả. Đừng quên là ngươi đang là con tin của ta. Ta biết trông ta không giống một kẻ bắt cóc cho lắm nhưng ta tin rằng lúc ở quán Fox and Hare (Cáo và Thỏ) ta đã chứng minh được cho mọi người thấy ta là cung thủ thiện xạ nhất trong vùng, với những mũi tên không bao giờ chệch mục tiêu. Và ta sẽ rất biết ơn nếu ngươi ghi nhớ được điều đó”.

Tiếp đó Hugo bị dựng thẳng dậy, hai tay bị bẻ ngoặt ra đằng sau lưng và trói chặt bằng dây thừng . Rõ ràng cô gái này được huấn luyện rất bài bản trong cách thắt nút các loại dây, bởi nó được cô làm một cách thành thục và nhanh gọn: không

quá chặt để máu không thể lưu thông nhưng cũng không quá lỏng để có thể trốn thoát.

Bây giờ Hugo mới có dịp mặt đối mặt với người bắt giữ mình đang quỳ gối cách đó chỉ vài mét . Những lọn tóc xoăn dài đỏ rực buông thõng trước mặt, chạm cả xuống đất, làm cho khuôn mặt cô trở nên nhỏ nhắn và trông có phần hơi xanh xao. Thân hình mảnh mai quyến rũ của cô lộ ra dưới làn vải trắng mỏng manh của chiếc áo sơ-mi ướt nhoẹt vẫn đang dính chặt lấy người.

Nhướn lông mày lên một cách khiêu khích, Hugo chợt nhận ra rằng cô gái này hoàn toàn không hề ý thức được về vẻ quyến rũ chết người của mình . Hay việc

thân hình nửa kín nửa hở kia của cô đang khiến toàn thân anh như phát điên.

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, 7 giờ 45 sáng, trên xe Limo từ nhà tới trường

Sáng nay khi tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu tiếng đầu tiên, mình bật dậy gần như ngay lập tức (đơn giản vì cả đêm qua mình không hề ngủ MỘT TẸO nào, vì mải trằn trọc lo lắng không biết Michael đã đọc cuốn sách của mình chưa. MÌNH BIẾT NHƯ THẾ LÀ RẤT ĐIÊN!!! Nhưng suốt đêm mình không nghĩ được gì ngoài chuyện "Anh ấy đã đọc chưa nhỉ? Bây giờ thì sao? Không biết giờ anh ý đã đọc xong chưa?" … để rồi sau đó giật mình tự hỏi bản thân "Tại sao lại phải quan tâm xem bạn trai CŨ

của mày đã đọc nó hay chưa? Hãy tỉnh táo chút đi, Mia! Giờ ANH ẤY nghĩ gì không còn quan trọng nữa! Còn bạn trai HIỆN TẠI của mày thì sao???”. Và thế là mình mở mắt thao láo lo lắng không biết J.P đã đọc cuốn sách đó chưa? ANH ẤY nghĩ sao về nó? ANH ẤY có thích nó không? Ngộ nhỡ anh ấy không thích thì biết làm sao?) Với tay kéo con Louie Mập xuống khỏi ngực, mình uể oải lê vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt và tắm táp cho tỉnh táo. Khi đứng nhìn bản thân trong gương (tóc tai dựng ngược, bết lại thành từng cụm nhỏ trông rất nhắng. Cần phải dùng nhiều dầu xả hơn mới được) mình mới bàng hoàng nhận ra một điều…

Mình đã tròn 18 tuổi.

Một người lớn đúng nghĩa.

Một Công chúa trưởng thành (tất nhiên).

Nhưng vui sao được khi nghe được cái tin sét đánh ngày hôm qua của Tina… Về lý thuyết, giờ mình là đứa con gái đồng trinh cuối cùng ở khối lớp cuối cấp trong cái trường TH Albert Einstein này.

Không sai! Nghĩ mà xem: đến Tina và Boris rút cuộc cũng đã để mất Món quà quý giá đó từ mùa Hè vừa rồi.

Còn Lilly và Kenneth ư? Không cần phải hỏi cũng biết họ làm chuyện đó từ lâu rồi. Cứ nhìn cái cách họ quấn quýt lấy nhau ở dọc hành lang là hiểu (lần nào

trên đường tới lớp Lượng giác mình chẳng được mãn nhãn cái cảnh đó). Thật không phù hợp với trường học chút nào!

Lana? Làm ơn đi, cô nàng đó hẳn đã trao tặng nó cho quý ngài Josh Richter từ đời nảo đời nào rồi ý chứ.

Tris? Như trên. Nhưng không phải với Josh, tất nhiên rồi. Chắc lại một trong mấy tay cùng đội bóng thôi (dám lắm).

Shameeka? Cái cách mà bố cậu ấy giữ con như giữ vàng trong kho dự trữ vàng Liên Bang chỉ càng nhen nhúm thêm cho ngọn lửa đang âm ỉ đợi thời cơ bùng phát. Năm ngoái cậu ấy đã kể cho mình nghe về "vụ nổi loạn" năm lớp 10 (ai mà ngờ được một người tẩm ngẩm tầm ngầm

như Shameeka mà cũng liều gớm) với một anh lớp trên. Quên béng mất tên anh ta là gì rồi.

Perin và Ling Su? Miễn bình luận.

Và cuối cùng là bạn trai mình, J.P. Anh ấy nói bấy lâu nay vẫn luôn đợi để gặp được người thích hợp nhất và người đó chính là mình. Khi nào mình thấy sẵn sàng thì anh ấy cũng sẽ sẵn sàng. Cho dù phải chờ đợi cả đời, anh ấy cũng sẽ làm.

Tổng kết lại cuối cùng là còn ai?

Mình.

Chúa biết mình chưa bao giờ làm chuyện đó, mặc dù mọi người (thực ra là Tina) không nghĩ như vậy.

Tại sao á? Thành thật mà nói là vì bọn mình chưa bao giờ nói về chuyện đó. Mình và J.P. Trừ vụ J.P thề nguyền sẵn sàng đợi mình cho tới cuối đời, nếu cần (trái ngược hoàn toàn với bạn trai trước đây của mình). Có lẽ vì J.P là ví dụ điển hình của hình tượng quý ông lịch thiệp. Về khoản này anh ấy hoàn toàn không hề giống với Michael. Khi bọn mình hôn nhau, anh ấy không bao giờ có những hành động/ cử chỉ âu yếm quá đà quá một giây.

Nói thật, đã có lúc mình cho rằng J.P không hề có chút hứng thú gì với mình, nếu anh ấy không tâm sự rằng anh ấy tôn trọng các ranh giới của mình và không muốn vượt quá mức cho phép, khi mình

chưa sẵn sàng.

Chứng tỏ anh ấy rất quan tâm và chu đáo với mình.

Nhưng vấn đề là đến bản thân mình còn không biết các ranh giới đó là gì. Và mình cũng chưa bao giờ kiểm tra xem chúng kiên cố và vững chắc đến mức nào. Với J.P.

Khác hẳn với khi mình còn đang hẹn hò với Michael. Anh ấy không bao giờ hỏi mình về những ranh giới đó. Michael luôn chủ động trong mọi chuyện và nếu mình có bất kỳ phản đối nào thì chỉ việc lên tiếng. Hoặc gạt tay anh ý ra. Tất nhiên không ít lần mình đã buộc phải làm như vậy. Không phải vì mình không thích

mà vì đó là khi bố mẹ anh ý – hoặc bố mẹ mình – hoặc cậu bạn cùng phòng bất chợt bước vào phòng.

Vấn đề là ở chỗ… khi hai đứa ở cạnh nhau, mình không bao giờ muốn từ chối – hay gạt tay anh sang một bên – bởi vì Michael luôn mang lại cho mình cảm giác an toàn và thoải mái.

Đó chính là vấn đề của mình. Bấy lâu nay mình vẫn luôn bị giày vò bởi chuyện kia – một bí mật vô cùng đáng sợ và khủng khiếp mà mình không bao giờ có thể nói ra với ai, kể cả bác sỹ Knutz: Với J.P. mình chưa bao giờ có được cảm giác như với Michael. Một phần vì mọi chuyện chưa bao giờ vượt xa tới vậy. Nhưng nguyên nhân chính vẫn là vì…

Về lý thuyết mà nói thì mình hoàn toàn có cơ hội làm những gì Tina đã làm với Boris. Mình đã nhiều lần nhìn thấy J.P trong bộ đồ bơi (anh ấy đã bay sang Genovia thăm mình mùa Hè vừa rồi) nhưng thú thật là chẳng có chút cảm xúc gì. Hay nói đúng hơn là trong mình chưa bao giờ trỗi dậy một chút ham muốn nào muốn làm "chuyện đó" với J.P, dù trông anh ý trông có hot đến mấy. Nói vậy không có nghĩa J.P không hấp dẫn, trái lại là đằng khác! Bạn trai hiện tại của mình sở hữu một thân hình hoàn hảo như siêu mẫu, và như lời của Lana thì "Đứng cạnh J.P thì đến Matt Damon – người đàn ông quyến rũ nhất hành tinh của siêu phẩm Tối hậu thư của Bourne – cũng chỉ

như anh chàng nhút nhát Oliver Oken trong phim Hannah Montana”.

Mình không biết mình bị sao nữa! Không thể kết luận là mình đã hết hứng thú với người khác giới, bởi… vừa mới ngày hôm qua thôi, trong lúc tranh giành nhau cái điện thoại với anh Michael, và khi anh ôm chào tạm biệt mình – người mình đã nóng rực lên như phát sốt. Vì thế nói mình đã mất đi cảm giác với con trai là không phải!

Chỉ là… mình không tìm thấy cảm giác đó khi ở bên J.P. Đây chính là bí mật – cái chuyện kia – mà mình vẫn thỉnh thoảng nhắc tới trong cuốn nhật ký này. Mình chưa bao giờ có ý định hoặc mong muốn được làm điều gì đó vượt quá ranh

giới với bạn trai hiện tại của mình.

Haizzz… Thật chẳng muốn nghĩ về mấy chuyện này tẹo nào! Nhất là khi vừa qua một đêm thức trắng, sáng ra còn chưa tỉnh ngủ đã chợt nhận ra là: mình đã tròn 18 tuổi; mình là một công chúa; và mình là đứa con gái đồng trinh cuối cùng còn sót lại trong lớp (có lẽ vậy).

Mình chẳng khác nào loài kỳ lân chỉ có trong truyện thần thoại!!!

Chúc mừng sinh nhật nhé, Mia!

Hóa ra mẹ, thầy G và Rocky đã thức dậy đợi sẵn ở dưới nhà, với một đĩa bánh quế hình trái tim thơm phức đầy ú ụ làm bữa sáng, khiến mình khá cảm động và hơi bất ngờ (cái khay làm bánh quế hình

trái tim là món quà của cô Martha Stewart tặng mẹ). Mọi người nhà mình lắm lúc cũng dễ thương ra phết!!! Không hiểu họ sẽ nghĩ sao khi mình kể cho họ nghe về phát hiện sáng nay của mình (rằng mình là một đứa dở hơi của xã hội, là loài kỳ lân chỉ có trong thần thoại).

Trong lúc cả nhà đang ăn sáng thì bố từ Genovia gọi điện thoại chúc mừng sinh nhật và nhắc cho mình nhớ: kể từ ngày hôm nay mình có toàn quyền quyết định với khoản tiền trợ cấp Công chúa của mình (không đủ để mua nguyên cả tầng áp mái trên Đại lộ Công viên nhưng đủ để thuê một căn, nếu muốn) nhưng chớ có dốc sạch vào một chỗ (ha ha ha, bố vẫn chưa quên được vụ shopping điên cuồng

của mình ở tiệm Bendel lần trước, sau khi đã quyên tặng một khoản kha khá vào Tổ chức n xá Quốc tế) bởi khoản tiền này chỉ được cung cấp mỗi năm một lần.

Nghe giọng bố qua điện thoại hôm nay có vẻ hơi nghẹn ngào khi nhắc lại chuyện xảy ra vào 4 năm trước, lúc bố gặp mình ở khách sạn Plaza để nói về thân thế thực sự của mình – người thừa kế duy nhất của Hoàng gia Genovia. Mình đã bị nấc cục khi phát hiện ra chuyện đó: "Vậy mà giờ đây con đã trưởng thành tới nhường này rồi!"

Bố làm mình cũng thấy hơi mủi lòng: "Con hy vọng bố không giận con vì những gì đã xảy ra với Hoàng gia. Dù sao thì… kể cả khi Genovia trở thành

một nước quân chủ lập hiến, chúng ta vẫn giữ lại được tước hiệu, ngai vàng, cung điện, vương miện, đồ trang sức và chuyên cơ riêng…”.

“Con đừng có suy nghĩ vớ vẩn như thế” – bố cộc cằn nói và cúp máy. Mình biết thừa bố gác máy vì không muốn để mình nghe thấy tiếng sụt sịt của ông. Ôi bố! Nhiều khi sao đa cảm thế không biết!

Giá như bố chịu dừng chân và kết hôn với một cô gái tốt nào đó (mà không phải là siêu mẫu, giống như Tổng thống Pháp. Mặc dù có lẽ Phu nhân mới của Tổng thống Pháp là người cũng dễ chịu và đáng mến).

Đằng này bố vẫn luôn mải mê theo đuổi

và kiếm tìm tình yêu ở những chỗ đâu đâu không biết.

Được cái bố hiểu được là không nên cặp kè trong khi đang vận động tranh cử.

Sau khi mình nói chuyện với bố xong, mẹ vào phòng lấy quà ra tặng mình.Đó là một cuốn sổ làm bằng tay, tổng hợp lại tất cả những sự kiện đã xảy ra suốt 18 năm qua giữa hai mẹ con mình: mấy cái cuống vé tàu từ nhà tới các cuộc mít-tinh đòi quyền bình đẳng cho nữ giới ở Washington DC, hình bộ quần áo cũ yêu thích của mình hồi năm 6 tuổi, hình của Rocky lúc mới sinh, hình của mẹ và mình đang sơn quét lại tường nhà, vòng cổ của Louie Mập khi còn là một chú mèo con, và những bức ảnh ngộ nghĩnh của mình

trong bộ đồ hóa trang Halloween làm nữ thánh Joan of Arc…

“Để con không cảm thấy nhớ nhà khi đi học đại học xa nhà” – mẹ âu yếm nói, làm cho mình ứa nước mắt vì cảm động.

Cho tới khi mẹ giục mình nhanh chóng lựa chọn và quyết định xem năm tới sẽ theo học ở trường đại học nào.

Mẹ có cần khẩn trương hơn cả con thế không? Làm mình có cảm giác như mọi người muốn tống cổ mình ra khỏi nhà càng nhanh càng tốt ý!!!

Tất nhiên mình biết mẹ, bố và thầy G chỉ muốn tốt cho mình. Nhưng chuyện đâu có đơn giản như vậy. Giờ đầu mình đang có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ…

Ví dụ như chuyện chỉ mới ngày hôm qua thôi, cô bạn gái thân nhất đột nhiên thú nhận chuyện vẫn thường xuyên quan hệ với bạn trai và giấu mình suốt cả năm trời qua. Hay chuyện ngay trước đó vài phút, mình vừa gửi bản thảo cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình cho anh bạn trai cũ đọc. Và giờ mình sắp phải nộp bài báo viết về người bạn trai cũ đó cho em gái của anh ấy – người ghét cay ghét đắng mình.

Chưa hết, tối nay mình sẽ phải tham dự một bữa tiệc trên du thuyền và tiếp đãi tới 300 người khách, được cho thân-thiết-nhất, mà phần lớn trong số họ mình không hề quen biết bởi họ là những nhân vật nổi tiếng mà bà nội đã mời.

À, còn nữa, bạn trai hiện tại của mình mặc dù đã nhận được bản thảo cuốn tiểu thuyết kia cách đây hơn 24 tiếng nhưng vẫn chưa buồn đọc lấy một chữ và không hề muốn tới quán Applebee's ăn tối cùng mình.

Sao mọi người luôn khiến cho mình phải đau đầu suy nghĩ thế nhỉ?

Cuộc sống thật không dễ dàng gì đối với loài kỳ lân bọn mình! Một loài động vật sắp tuyệt chủng!

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, phòng Điểm danh

Ok, mình vừa từ phòng biên tập của tờ The Atom về. Toàn thân vẫn còn chưa hết run.

Lúc mình bước vào, trông đó không có ai ngoài Lilly. Mình nở một nụ cười giả tạo (nụ cười mà mỗi khi giáp mặt với cô bạn thân nhất cũ mình luôn cố nặn ra) và chìa ra cho Lilly bài viết còn nợ: “Chào cậu, Lilly. Đây là bài viết về anh trai cậu”

Tối qua mình đã phải thức tới 1h sáng để hoàn thành nó. Làm thế nào để viết một bài 400 chữ về người bạn trai cũ một cách công bằng, không chút thiên vị? Câu trả lời là :không thể! Tim mình đã gần như ngừng đập mất vài lần trong suốt khoảng thời gian đó. Tất nhiên giờ đây mình đã lên tay, không ngu ngơ, ú ớ tới mức để người đọc phát hiện ra vụ mình làm đổ ly sô-cô-la nóng lên người nhân vật chính và ngây ngất trước mùi hương

quyến rũ tỏa ra trên tóc anh.

Đang lúi húi việc gì đó trên máy tính, Lilly ngước mặt lên nhìn (làm mình không thể không nhớ tới hồi bọn mình vẫn còn chơi với nhau. Lilly thường lên Google gõ tên các vị Thánh cùng với những từ linh tinh vớ vẩn để xem có website nào liên quan không. Công nhận hồi đó vui thật. Mình rất nhớ quãng thời gian đẹp đẽ đó. Có những hôm bọn mình cười nhiều tới nỗi mặt mũi đứa nào cũng tèm nhem vì nước mắt, nước mũi…) và vui vẻ nói: "Ồ, chào cậu, Mia. Cám ơn nhiều!"

Rồi, hơi có chút ngập ngừng, Lilly nói tiếp: "Chúc mừng sinh nhật nhé!" !!!Cậu ấy vẫn nhớ!!!

Mà có muốn quên cũng khó, bởi bà chẳng phải đã gửi thiệp mời dự tiệc sinh nhật tối nay cho cả nhà cậu ý rồi còn gì.

Nhưng dù sao cậu ấy vẫn làm mình bất ngờ.

“Ừm… cám ơn cậu” – mình lúng búng nói.

Sau đó khi mình quay lưng dợm bước ra ngoài thì Lilly đột nhiên đứng bật dậy gọi với theo: “Khoan đã, Mia… Ừm… Nghe này, mình hi vọng cậu sẽ không phản đối nếu Kenneth và mình đi cùng nhau tối nay. Tới bữa tiệc của cậu.

“Không, tất nhiên là không rồi” – mình nói vội (Lời nói dối thứ 7 của Mia Thermopolis) – “Mình rất mong hai cậu

cùng có mặt trong bữa tiệc tối nay”

Thành quả của những bài học làm công chúa với bà đấy! Nói dối xã giao không chớp mắt! Trong khi sự thật là… câu hỏi đó của Lilly chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai. Toàn thân mình như bị tê liệt, hai tai ù đặc bởi hàng mớ ý nghĩ đang nhảy nhót loạn xạ trong đầu “Ôi Chúa ơi! Cậu ấy định tới buổi tiệc của mình thật??? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Chỉ có một cách lý giải duy nhất cho việc Lilly chịu tới bữa tiệc tối nay: cậu ấy đang âm mưu lên kế hoạch chơi mình! Ví dụ, cậu ấy và Kenny –à, Kenneth – sẽ cướp du thuyền (ngay sau khi tàu nhổ neo) và cho tàu chạy về phái hải phận quốc tế. Họ sẽ đem tặng con thuyền này

cho một tổ chức nhân đạo nào đó để bán lấy tiền, tất nhiên là sau khi mọi người đã yên ổn trên mấy cái bè cứu hộ hay một phương tiện gì đó tương tự. Cũng còn may là chú Vigo thuyết phục được bà tăng cường thêm an ninh, phòng trường hợp Jennifer Aniston xuất hiện và Brad Pitt cũng có mặt ở đó”

“Cám ơn cậu” – Lilly nói – “Có một thứ mình rất muốn tặng cậu nhân ngày sinh nhật nhưng mình chỉ có thể làm điều đó nếu đến tham dự buổi tiệc sinh nhật của cậu”

Cậu ấy muốn tặng mình quà sinh nhật ư? Nhưng chỉ có thể làm điều đó trên du thuyền của Hoàng gia Genovia sao? Tuyệt thật! Vậy là cái giả thuyết cướp tàu

của mình là có cơ sở.

“Ừ…ờ” – mình lắp bắp – “Cậu không cần phải tặng mình cái gì đó đâu, Lilly”

Nói xong mới thấy mình ngu! Lilly đanh mặt lại: “ Mình biết cậu chả thiếu thứ gì. Nhưng mình nghĩ có một thứ duy nhất mình mới có thể tặng cho cậu, mà không ai khác có thể”

Đến lúc đó thì mình hoảng loạn thực sự (trước giò vẫn luôn là vậy): “Mình không có ý đó. Ý mình là…”

Lilly có vẻ cũng thấy không phải khi phản ứng hơi thái quá như vậy nên dịu giọng phân trần: “Mình cũng không có ý đó. Nghe này, mình không muốn bọn mình cãi nhau nữa”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm Lilly thừa nhận chuyện bọn mình đã có chuyện bất hòa. Mình ngạc nhiên tới độ chỉ biết đứng ngây thộn ra, không biết phải nên trả lời như thế nào. Căn bản là trước giờ mình chưa bao giờ nghĩ tới giải pháp thôi-không-cãi-nhau-nữa, cách thức duy nhất mà mình nghĩ ra được là lờ-nhau-đi.

“Mình cũng không muốn có sự cãi vã giữa hai đứa mình” – mình thú thật

Nhưng nếu không muốn hai đứa cãi nhau thì cậu ấy muốn gì ở mình? Chắc chắn không phải làm bạn với mình rồi. Hai đứa giờ đã quá khác nhau! Này nhé, mình không hề có cái khuyên nào trên người, mình là một công chúa, hay cặp kè đi mua sắm cùng với Lana Weinberger,

thỉnh thoảng còn mặc váy dạ hội màu hồng, xách túi hiệu Prada… Chưa hết, mình vẫn còn trong trắng, và… à, đúng rồi – Lilly nghĩ mình đi cướp bạn trai của cậu ý.

“Còn nữa” – Lilly vừa nói vừa với tay lấy cái cặp sách gắn chi chít phù hiệu bằng tiếng Hàn Quốc… Chắc là để quảng cáo cho chương trình truyền hình của cậu ấy ở bên đó – “anh mình nhờ đưa cho cậu cái này”

Lilly rút ra từ trong cặp một cái phong bì và đưa nó cho mình. Đó là một phong bì trắng tinh, ở phần địa chỉ phía trên đầu được dập nổi hàng chữ màu xanh: Pavlov surgical, bên cạnh là hình minh họa nhỏ nhỏ của chú chó chăn cừu

Pavlov nhà Michael. Phong bì có vẻ hơi cộm, chứng tỏ còn có gì đó khác ngoài bức thư.

“Ồ” – tụ dưng mặt mình đỏ lựng lên, như mọi lần mỗi khi cái tên Michael được nhắc tới. Giờ mặt mình chắc phải đỏ ngang màu đôi giày thể thao ưa thích của anh ý. Đẹp cái mặt! – “Cám ơn cậu”

“Không có gì” – Lilly gật đầu

ƠN CHÚA đúng lúc đó chuông vào học vang lên, mình vội vàng chào Lilly: “Gặp cậu sau nhé”.

Rồi chạy thẳng một mạch ra ngoài, không dám ngoái lại.

Chuyện vừa xảy ra thật … KHÓ HIỂU.

Tự dưng sao Lilly lại TÔT với mình đến vậy? Hẳn cậu ta đang có âm mưu gì đó cho buổi tối nay. Cậu ta và Kenneth. Rõ ràng họ sẽ tìm mọi cách để phá hỏng buổi tiệc của mình.

Hoặc cũng có thể không, bởi vì Michael và bố mẹ anh ấy cũng sẽ có mặt. Lilly sẽ không đời nào làm điều tổn hại đến mình nếu chuyện đó có thể gây nguy hiểm cho bố mẹ và anh trai cậu ấy. Qua những gì diễn ra tại trường Đại học Columbia hôm thứ Bảy vừa rồi có thể thấy rõ cậu ấy yêu quý họ tới nhường nào! Và tất nhiên, sau ngần ấy năm chơi thân với nhau, không kể hai năm không- nói- chuyện- với- nhau gần đây, mình cũng ít nhiều hiểu được gia đình đối với Lilly

quan trọng đến thế nào.

Mình nhìn quanh xem có Tina, hay Lana, hay Shameeka, hay bất cứ ai để có thể tâm sự về những gì vừa xảy ra, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một nàng nào cả. Lạ thật! Bình thường thì họ đã phải đợi sẵn ở chỗ tủ đựng đồ và túm lại chúc mừng sinh nhật mình mới phải. Vậy mà… không một ai hết!

Điều đó khiến mình không thể không nghĩ – lại thêm một ví dụ điển hình về chứng hoang tưởng mình mới mắc gần đây – rằng có lẽ bọn họ đều lảng tránh mình sau khi nghe được Tina kể về cuốn tiểu thuyết của mình. Đành rằng cậu ấy khen lấy khen để là mình viết rất hay, nhưng mình biết đâu đó chỉ là câu an ủi, không

muốn làm cho mình thất vọng. Trước mặt mình thì nói là vậy, nhưng sau lưng mình lại cho rằng cuốn sách đó quá kinh hãi và khi cậu ấy forward cho những người khác đọc, mọi người cũng đều có cùng chung quan điểm. Đó chính là lý do tại sao chẳng có ai tới chúc mừng sinh nhật mình, họ sợ sẽ không nín được cười khi nhìn thấy mặt mình.

Hoặc có thể họ đang tính chuyện làm một cuộc tẩy chay cuốn sách.

Không phải là không có khả năng đó.

Giờ thì mình tim mình đang muốn rớt ra khỏi lồng ngực đây. Tại sao à?

Sau khi đã yên vị trong phòng Điểm danh, và dám chắc là không có ai để ý

tới mình, mình xé cái phong bì Lilly vừa đưa cho ban nãy ra đọc. Một lá thư viết tay của Michael, trong đó viết:

Mia yêu quý,

Biết nói sao nhỉ? Anh không hiểu nhiều về tiểu thuyết lãng mạn, nhưng anh nghĩ em xứng đáng được tôn là Stephen King của thể loại này. Cuốn sách của em rất lôi cuốn và hấp dẫn. Cám ơn em đã cho anh được đọc nó. Nếu có ai không muốn xuất bản cuốn sách này thì thật sai lầm!

À, anh biết hôm nay là sinh nhật em, và anh cũng biết em thường xuyên quên sao lưu dữ liệu nên anh đã làm một món quà nhỏ tặng em. Sẽ thật không đáng nếu để mất cuốn Chuộc lại con tim trước khi

đến được với công chúng, chỉ vì ổ cứng của em bị hỏng.

Hẹn gặp em tối nay nhé!

Yêu em,

Michael.

Bên trong bì thư, đi kèm với lá thư, là một cái ổ USB hình Công chúa Leia. Để mình lưu giữ bản thảo tiểu thuyết, bởi vì anh ấy nói đúng – mình chẳng sao lưu lại các dữ liệu trong ổ cứng máy tính bao giờ.

Vừa nhìn thấy cái ổ di động – hình Công chua Leia trong trang phục của người hành tinh Hoth, bộ đồ mình thích Leia mặc nhất (làm sao anh ấy vẫn nhớ cơ

chứ?) – mình đã bật khóc.

Anh ấy nói anh ấy thích cuốn sách của mình!

Anh ấy nói mình là Stephen King của thể loại truyện này!

Anh ấy đích thân thiết kế một chiếc USB dành riêng cho mình để lưu nó vào trong đó, không sợ bị mất!

Thử hỏi trên đời có còn lời khen tặng nào tuyệt vời hơn mà một chàng trai có thể dành cho một cô gái không?

Chắc chắn không?

Không thể có món quà sinh nhật nào đáng giá hơn thế.

Trừ Louie Mập, tất nhiên rồi.

Lại còn… anh ấy dùng từ Yêu em để kí cuối thư.

Yêu em, Michael.

Tất nhiên câu đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Mọi người vẫn thường dùng từ đó để kết thư. Và từ "yêu" đó không hề mang tình ý lãng mạn nào hết. Mẹ vẫn thường xuyên ký tên cuối thư cho mình là Yêu con, Mẹ. Thầy G cũng từng viết thư cho mình và ký tên là Yêu con. Dượng Frank (riêng cái này thì nghe không lọt tai chút nào…)

Nhưng… dù sao nó cũng được viết ra từ chính tay của Michael…

Yêu. Yêu!

Mình thật đáng thương hại!

Một con kỳ lân đáng thương hại!

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, giờ Lịch sử Thế giới

Mình vừa nhìn thấy anh J.P ở ngoài hành lang. Anh đã ôm mình thật chặt, hôn mình và nói lời chúc mừng sinh nhật. Anh còn khen hôm nay trông mình rất xinh! (Mình thừa biết mình không hề xinh. Nếu không nói là rất xấu. Một nửa đêm qua thức trắng ngồi viết bài về buổi phỏng vấn với Michael, đến nỗi sáng nay hai mắt thâm quầng, trông không khác gì con gấu trúc. Mình đã phải trát hết gần cả hộp phấn mới được như thế này đấy. Và một nửa đêm còn lại mình trằn trọc không ngủ được vì những gì Tina kể cho mình nghe chiều qua về chuyện cậu ấy và Boris, để

rồi lăn qua lăn lại, phập phồng lo lắng không biết anh Michael và J.P sẽ phản ứng như thế nào sau khi đọc cuốn sách của mình).

Có lẽ trong mắt J.P, mình luôn xinh đẹp bởi mình là bạn gái của anh ý. Tình cảm J.P dành cho mình nhiều tới độ anh ấy không hề nhận ra rằng mình thực ra một con kỳ lân (nhưng không phải là con kỳ lân với cái bờm dài mềm mại, óng ả vẫn thường tả trong các câu chuyện cổ tích. Mà con kỳ lân bằng nhựa xấu xí, bẹp rúm ró mà Emma, bạn ở nhà trẻ của Rocky vẫn thường đưa lên mồm gặp ngấu nghiến).

Mình đợi J.P mở lời trước nói rằng anh ấy đã đọc và rất thích tiểu thuyết của

mình, giống như cách Michael đã viết trong lá thư… nhưng tuyệt nhiên J.P không đả động một lời nào liên quan tới cuốn sách.

Không một câu nào, một chữ nào luôn!

Hẳn anh ấy vẫn chưa có thời gian đọc nó. Bởi quá bận rộn tập dượt cho buổi biểu diễn đầu tiên vào tối thứ Tư tới.

Nhưng dù sao nếu anh ấy nói một câu gì đó liên quan thì cũng vẫn hơn.

Đằng này J.P chỉ bảo mình đừng mong là anh ấy sẽ tặng quà sinh nhật cho mình ngay lúc ấy. Bởi anh muốn dành sự bất ngờ cho tối nay, tại bữa tiệc của mình. J.P còn chắc như đinh đóng cột rằng mình phải choáng ngợp trước món quà

đặc biệt này. Kế đó, anh nói vẫn chưa quên về buổi Prom.

Thật buồn cười … bởi vì mình đã hoàn toàn quên không còn nhớ gì về cái buổi dạ hội cuối năm đó.

Haizzz, vẫn chưa thấy bóng dáng Tina, Shameeka, Lana hay Trisha đâu. Mình mới chỉ gặp Perin và Ling Su, cả hai đều vội vã nói câu chúc mừng sinh nhật rồi ba chân bốn cẳng biến mất, vừa đi vừa cười khúc khích với nhau. Thật chẳng giống họ chút nào!

Mình điếng người, bàng hoàng chấp nhận sự thật: họ đã đọc cuốn sách của mình và ghét nó!!! Cuộc tẩy chay có lẽ sẽ được diễn ra vào bữa trưa hôm nay.

Không thể tin được Tina lại nỡ đối xử với mình như vậy – tự ý gửi bản thảo tiểu thuyết của mình cho mọi người mà không thèm hỏi ý kiến mình.

Mấy hôm nay toàn lại toàn là giờ tự học, chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối kỳ nên mọi người chẳng có việc gì làm trong lớp NGOÀI đọc, đọc và đọc. Hiển nhiên, đây là thời điểm thích hợp nhất cho mọi người đọc bản thảo tiểu thuyết của mình chứ sao.

Có lẽ mình nên tìm cách thi trượt toàn bộ các bài kiểm tra sắp tới (trừ môn Lượng giác, không cần cố cũng đã biết là sẽ trượt rồi). Và thế là năm sau, mình không còn sự lựa chọn nào khác ngoài tham gia theo học ở trường Đại học Genovia.

Nhưng như thế cũng không ổn. Mình không muốn phải ở cách xa Rocky đến thế đâu.

ÔI KHÔNG! Cô Hiệu trưởng Gupta vừa gọi mình lên văn phòng ngay lập tức, vì có việc gia đình khẩn cấp!

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, tại khu suối nước khoáng Elizabeth Arden Red Door

Hừm, đáng ra mình phải đoán ngay ra mới phải!

Không hề có việc gia đình khẩn cấp gì hết. Bà lại giả vờ, như mọi khi, để kéo mình ra khỏi trường, cùng bà đi tắm suối nước khoáng, tận hưởng một ngày sinh nhật trọn vẹn, không bị vướng bận bởi sách vở và trường học, chuẩn bị tinh thần

cho bữa tiệc sinh nhật trên du thuyền tối nay.

May mắn là mình không chỉ tới đây một mình với bà. Và lần này bà cũng không hề mời những người mà bà cho là mình cần phải làm quen với, chẳng hạn như mấy người bà chị họ từ gia đình hoàng gia bên Monaco hay vùng Windsor…

Không, lần này bà mời những người bạn thực sự của mình tới góp vui. Chỉ trừ một vài người (Perin và Ling Su là hai người luôn rất lo lắng về điểm số) dám nói không và ở lại trường để ôn tập cho kỳ kiểm tra cuối cùng sắp tới. Hiện Tina, Shameeka, Lana và Trisha đều đang ngồi làm móng ở ngay bên cạnh mình, trong khi bà ở phòng bên cạnh sửa móng chân.

May là bà không ngồi trước mặt mình. Ngồi nhìn bà cắt sửa móng chân trước mặt đã đủ ghê rồi, lại còn tận mắt chứng kiến mấy cái móng chân trần nham nhở nữa thì mình không biết phải nghĩ làm sao.

Tuy vậy, những gì bà làm hôm nay khiến mình thực sự cảm động, bởi sau ngần ấy năm giời, cuối cùng đã hiểu ra một điều: mình có những người bạn của riêng mình. Bà không thể bắt mình giao du với những người mà bà cho là phù hợp với mình (mặc dù đa số những vị khách có mặt tại buổi tiệc tối nay là bạn của bà… hoặc thành viên của Hội Domina Rei).

Thỉnh thoảng bà cũng đáng yêu ra phết!

Mình rất biết ơn khi bà quyết định lánh sang phòng riêng, để mặc cho đám con gái bọn mình rủ rỉ tâm sự với nhau. Hiển nhiên câu chuyện bọn minh sắp nói ra với nhau chẳng ai lại muốn để cho bà của mình nghe thấy được.

"À, vụ khách sạn Waldorf hả?" – Trisha quay sang trả lời câu hỏi của Shameeka, trong khi cô nhân viên phục vụ vẫn đang cần mẫn chà những hạt muối trắng tinh lên khắp bắp chân cậu ấy – "Brad và mình đã đặt được một phòng rồi".

"Lúc mình gọi điện tới đó người ta đã báo hết sạch phòng"- Shameeka ngao ngán thở dài.

"Mình cũng thế" – Lana nằm đắp mặt nạ

dưa chuột ở bên cạnh cũng nghển cổ sang góp chuyện – "Mà nói đúng là vẫn còn phòng, nhưng không còn phòng hạng sang. Vì thế Derek và mình sẽ tới khách sạn Bốn Mùa".

"Nhưng cái khách sạn ý xa tới nửa vòng thành phố ý" – Trisha gần như hét ầm lên vì kinh ngạc.

"Không quan tâm!" – Lana phẩy tay – "Mình không thể chấp nhận việc chỉ có một phòng tắm trong phòng được. Không đời nào mình chịu chia phòng tắm với một gã con trai giời ơi đất hỡi nào đó".

"Ơ hay, chẳng phải cậu sẽ làm 'chuyện ấy' với anh ta hay sao?" – Trisha nhắc khéo.

“Hai chuyện này chẳng liên quan gì đến nhau hết. Mình chỉ không muốn phải ngồi đợi ai đó dùng phòng tắm trước xong mới đến lượt mình. Đừng đòi hỏi ở mình sự chia sẻ bất cứ thứ gì” – Lana mặt vênh ngược, dõng dạc tuyên bố.

Thử hỏi AI trong cái phòng này mới là Công chúa đây…

“Mia, sau buổi Prom, cậu và anh J.P sẽ nghỉ ở đâu?” – Shameeka khéo léo thay đổi chủ đề.

“Anh J.P vẫn chưa mời cậu ý đi dự Prom” – Tina nói như đúng rồi – “Vì thế có lẽ họ sẽ phải theo chân cậu sang đặt phòng bên khách sạn Bốn Mùa thôi, Lana ạ” – và mình cũng chẳng có tâm trạng

nào muốn sửa lời Tina – “À, Mia… Mình có thể kể cho các cậu ấy nghe được không?”

“Kể cho bọn mình nghe chuyện gì?” – Shameeka háo hức hỏi.

“Về chuyện… cậu biết rồi đấy” – Tina nhướn lông mày hấp háy nói với mình.

Ruột gan mình như muốn lộn tùng phèo khi Tina nói câu Mình có thể kể cho các cậu ấy nghe được không, Mia?

Mình đã nghĩ ngay đến buổi trò chuyện giữa mình và Tina ở chuồng chim cánh cụt chiều hôm qua. Về Michael, và việc mình đã ôm hôn và ngửi mùi hương trên tóc anh ý…

Chưa kể chỉ vài tiếng trước mình vừa nhận được là thư khen ngợi của anh giành cho cuốn sách, kèm theo dòng chữ Yêu em, Michael – và cái USB hình Công chúa Leia mà anh tự tay làm cho mình đang được cất sâu dưới đáy túi… Tất cả những cái đó bỗng khiến mình có cảm giác hơi… Không biết phải tả sao nữa. Có lẽ từ "điên điên" trong lúc này là phù hợp nhất. Nếu loài kỳ lân biết nổi điên.

Thêm nữa, mình hiện đang cực kỳ nhạy cảm với việc họ bàn tán về bạn trai, về việc học sẽ đi nghỉ ở khách sạn nào sau buổi Prom… Trong khi bạn trai mình chưa hề có lời mời chính thức nào với mình, chứ đừng nói là chạm vào mình

đoạn dưới phần cổ…

Ngần ấy thứ cảm xúc ùa vào một lúc khiến cho mình phản ứng có hơi thái quá.

Mình nghe thấy giọng mình nói sẵng lên rất to, trong khi cô nhân viên phục vụ đang cắm cúi giũa giũa, mài mài mấy chỗ bị chai ở gót chân của mình – hậu quả của việc thường xuyên lênh khên trên những gôi giày quá cao tại quá nhiều buổi tiếp đón Hoàng gia: “Cậu nghe cho rõ đây, Tina. Mình chưa bao giờ làm chuyện đó. Có vấn đề gì sao? Mình 18 tuổi, mình là một công chúa và mình vẫn còn trong trắng. Mấy người có ý kiến gì không? Hay đợi mình nên đi ra ngoài chui vào xe limo đợi cho tới khi các cậu nói xong mấy cái chuyện quan hệ giới

tính này kia?”.

Trong một giây, cả 4 người bọn họ (à không, phải nói là 9 người, nếu tính cả những người phục vụ đang làm móng cho tụi mình) ngồi nhìn trân trối vào mặt mình, im re không thốt nên được tiếng nào. Cuối cùng Tina là người mở lời trước: “Mia, ý mình chỉ là liệu mình có thể kể cho các cậu ấy nghe về việc cậu sáng tác tiểu thuyết lãng mạn không thôi”.

“Cậu viết tiểu thuyết lãng mạn sao Mia?” – giọng Lana có vẻ sốc thực sự – “Viết thành sách hẳn hoi ý hả? Tức là cậu đã… đánh máy ra từng chữ sao?”.

“Tại sao?” – mặt Trisha vẫn nghệt ra vì chưa hết bàng hoàng – “Tại sao cậu lại

làm chuyện đó?”.

“Mia” – Shameeka cất lời, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ sệt. Chắc tại khi nãy âm lượng của mình hơi to – “Mình nghĩ việc cậu sáng tác ra được cả một cuốn tiểu thuyết thật tuyệt vời. Th-thật đấy! Chúc mừng cậu!”.

Phải mất một phút mình mới định thần lại và hiểu ra rằng mấy người bọn họ chỉ đơn thuần là quá bất ngờ trước việc mình viết truyện tiểu thuyết, chứ không phải việc mình vẫn còn trong trắng. Thậm chí các cậu ấy còn chẳng có vẻ gì là để ý tới chuyện mình còn trong trắng, mà chỉ chăm chăm để ý tới vụ tiểu thuyết.

Và điều đó đối với mình có khác nào một sự sỉ nhục!

“Nhưng các cảnh “thân mật” trong chuyện của cậu…” – Tina thẽ thọt nói tiếp. Trông cậu ấy cũng chẳng khác gì những người khác trong phòng – “chúng rất…”.

“Mình đã nói với cậu rồi” – mình có thể cảm nhận được máu nóng đang bốc lên ngùn ngụt trên đầu. Mặt mình bây giờ chắc phải đỏ ngang mấy cái cửa ra vào của khu suối nước khoáng Elizabeth Arden này – “Mình đọc rất nhiều tiểu thuyết lãng mạn”.

“Ê này, thế đó là sách thật đấy à?” – Lana chen vào – “Hay lại giống mấy quyển sách tự-tạo bán đầy rẫy ngoài siêu thị mà cậu chỉ cần điền tên mình vào đó? Bởi vì mình đã từng viết một quyển

tương tự như vậy năm 7 tuổi. Nội dung của nó kể về một ngày của LANA: LANA đi xem xiếc như thế nào, LANA biểu diễn với các nghệ sĩ nhào lộn và cưỡi ngựa ra sao… bởi vì LANA vừa xinh đẹp và tài năng như…”.

“Không, là sách thật” – Tina nói, nhìn LANA đầy ý nhị – “Mia đã tự mình sáng tác và phải nói là cuốn sách rất…”.

“MỌI NGƯỜI!” – mình hét ầm lên – “Mình vừa kể cho các cậu nghe là mình chưa từng “làm chuyện đó”! Và tất cả những gì các cậu quan tâm là chuyện minh viết sách? Mình chưa bao giờ “làm chuyện đó” với ai cả! Các cậu không có gì muốn nói sao?”.

“Hừm, mình thì thấy vụ tiểu thuyết thú vị hơn nhiều” – Shameeka nhún vai – “Còn việc cậu chưa từng quan hệ với ai đâu có gì quan trọng, Mia. Chỉ vì mấy đứa bọn mình đã “làm chuyện đó”, không có nghĩa là cậu phải cảm thấy thua kém hay khác người trong khi vẫn đang chờ đợi người thích hợp. Mình dám chắc ở trường Đại học Genovia vẫn còn hàng tá con gái cũng chưa từng “làm chuyện đó”. Do đó cậu sẽ không lo bị lẻ loi ở đấy đâu”.

“Chính xác” – Tina gật gù tán đồng – “Và phải công nhận anh J.P thật dễ thương khi không hề gây áp lực với cậu”.

“Mình thì thấy chẳng dễ thương chút nào” – Lana sổ toẹt – “Như thế phải gọi

là không bình thường mới đúng”.

Tina lừ mắt cảnh cáo Lana, nhưng tất nhiên Lana cũng không phải là tay vừa: “Thật mà! Con trai là vậy! Đó là những gì họ tìm kiếm ở bọn con gái. Bất kể họ có đối xử với cậu ngọt ngào và đáng yêu tới đâu thì mục tiêu cuối cùng vẫn là “làm chuyện đó”.

“Anh J.P vẫn còn là trai tân mà” – mình tiết lộ – “Anh ấy nói muốn đợi người thích hợp. Và anh ấy đã tìm ra người đó. MÌNH! J.P còn nói sẵn sàng đợi cho tới khi mình sẵn sàng”.

Nghe thấy câu đó của mình mọi người trong phòng quay sang nhìn nhau và thở dài đầy ghen tị.

Trừ Lana.

“Vậy chứ anh ta còn chờ cái gì nữa? Mà cậu có chắc là anh ý không GAY không thế?”

“Lana!” – Tina quát lên – “Cậu không thể nghiêm túc lấy một giây hay sao?”

Shameeka vội nhảy vào chữa cháy: “Mia, nếu anh J.P đã sẵn sàng đợi cậu như vậy thì còn vấn đề gì nữa?”

Mình chớp mắt nhìn cậu ấy và nói: “Chẳng có vẩn đề gì hết. Ý mình là… bọn mình vẫn ổn” (Lời nói dối thứ 8 của Mia Thermopolis).

Và ngay lập tức bị Tina bóc mẽ.

“Sâu thẳm trong thâm tâm cậu thừa biết

giữa hai người có vấn đề mà" – Tina nhắc – "Phải không, Mia? Theo như những gì cậu đã kể với mình chiều hôm qua"

Mình trợn mắt ra hiệu cho Tina. Mình biết cậu ấy đang muốn nói chuyện gì. Và mình không hề muốn điều đó. Nhất là trước mặt Lana và những người còn lại: "Ừm… Không. Không có vấn đề gì cả. Trước giờ mình vẫn luôn là kẻ đi sau mọi người mà…"

"Còn mình thì thấy cậu đúng là một đứa lập dị" – Lana tưng tửng nói. Nhiều lúc chỉ muốn vả cho cậu ta một cái vào mặt vì cái thói không bao giờ để ý tới tâm trạng của người khác.

Chán một nỗi nàng Tina không hề hiểu câu nói bóng gió vừa rồi của mình.

“Mình chỉ muốn hỏi đã bao giờ cậu có ý định muốn “làm chuyện đó” với anh J.P chưa, Mia?” – Tina hồn nhiên hỏi tiếp.

Yêu em, Michael.

Aaaaaaaaaaaaa, không hiểu sao cái câu đó tự dưng từ đâu nhảy ra ngay lúc này?

“Có chứ, tất nhiên rồi!” – mình phẫn nộ thốt lên – “Anh ấy hấp dẫn thế cơ mà!”. Thì cũng phải nói thế chứ không thì biết nói gì bây giờ?

“Nhưng…” – Tina có vẻ đang cố gắng chọn từ ngữ cho cẩn thận – “chiều qua cậu kể lại bảo là ngửi thấy mùi hương

của anh Michael tuyệt vời hơn J.P nhiều?”

Mình thấy Trisha và Lana quay sang nhìn nhau. Rồi Lana thở dài cái thượt, ngao ngán nói: “Không phải lại vụ mùi hương chứ? Mình đã nói với cậu rồi, mua cho anh J.P vài lọ nước hoa mới đi”.

“Mình đã mua rồi mà” – mình nói – “Nhưng đó không phải là vấn đề chính – Nghe này, bỏ qua chuyện này đi. OK? Trong đầu các cậu bây giờ chỉ có mấy chuyện đó. Nhưng trong một mối quan hệ, có nhiều thứ còn quan trọng hơn cả sex, hiểu chưa”.

Câu nói cuối cùng của mình khiến cho toàn bộ đám nhân viên đang làm móng

cho tụi mình bật cười rúc rích.

“Sao chứ? Tôi nói có gì sai sao?”

“Ồ không” – bọn họ đồng thanh nói – “thưa Công chúa”.

Tại sao mình có cảm giác là họ đang giễu cợt mình thế nhỉ? ÍT CẢ mấy người có mặt trong phòng này đang giễu cợt mình…

Qua những kinh nghiệm thu lượm được từ việc đọc nhiều tiểu thuyết, mình hiểu được rằng khi hai người yêu nhau, “chuyện đó” mang lại cảm giác hưng phấn cho tình yêu của họ.

Nhưng cũng qua chính những gì mình đọc được trong tiểu thuyết, mình CŨNG hiểu

được rằng có nhiều thứ còn quan trọng hơn sex.

YÊU EM, MICHAEL.

“Còn nữa” – mình đau khổ nói tiếp – “chỉ vì mình nghĩ Michael có mùi tuyệt vời hơn J.P không có nghĩa là mình vẫn còn yêu anh ý”.

“OK” – Lana phẩy tay nói. Sau đó hạ giọng lẩm bẩm một mình: “Trừ chuyện cậu vẫn chưa quên được anh ý”.

“Ôi Chúa ơi, một chuyện tình tay ba!” – Trisha rú lên và cả hai quay sang cười nghiêng ngả với nhau, tới độ mấy cô chuyên gia làm móng phải yêu cầu họ kiềm chế bản thân bởi họ đang làm nước trong cái thau dưới chân bắn tung tóe hết

ra sàn.

Đúng lúc đó bà đẩy cửa bước vào phòng, trên người mặc áo choàng, chân đi dép lê và mặt thì trông không còn có thể đáng sợ hơn… bởi vì bà vừa làm mặt, toàn bộ phấn trang điểm đã được tẩy sạch, cả khuôn mặt bóng nhẫy, các lỗ chân lông trên mặt vẫn chưa se hết. Trông bà đầy vẻ sửng sốt.

Nhưng không phải vì bà đã nghe thấy đoạn hội thoại vừa rồi của bọn mình (ơn Chúa!).

Mà vì chưa có ai tô lại lông mày cho bà.

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, 7 giờ tối, trên du thuyền Hoàng gia Genovia, Clarisse 3, phòng thượng hạng

Trong đời mình chưa bao giờ thấy lắm người mắc chứng đãng-trí-trước-bữa-tiệc như thế này. Dù gì mình cũng tham dự không ít các bữa tiệc.

Người bán hoa thì nhầm loại hoa – đáng ra phải là hoa hồng trắng và hoa loa kèn tím, chứ không phải hồng – người đầu bếp thì nhầm loại nước sốt- thay vì nước sốt cam cho món nem hải sản, họ lại chuẩn bị nước sốt đậu phộng (cá nhân mình không có vấn đề gì nhưng nghe nói Công chúa Akiko của Nhật Bản bị dị ứng với đậu phộng).

Bà và chú Vigo đã TÁ HỎA phát hiện ra sự nhầm lẫn chết người đó. Hai người họ làm ầm ỹ hết cả lên, như thể có ai đó quên không đánh bóng các bộ đồ ăn bằng

bạc không bằng.

Đấy là còn chưa kể tới vụ bà đã cáu nhặng xị như thế nào, khi mình gợi ý tận dụng luôn cái phần sàn tàu còn trống (vốn để dành cho máy bay trực thăng hạ cánh) làm sàn khiêu vũ.

Mình chẳng thấy có gì sai ở đây cả! Dù gì tối nay cũng chẳng có ai định đáp xuống bằng máy bay trực thăng!

Cũng còn may là bộ váy của mình không gặp phải sai sót gì hết. Nói chính xác là mình đã bị 'nhồi' vào nó (một chiếc váy màu bạc lóng lánh, bó sát lấy người, được thiết kế đặc biệt dành riêng cho mình. Vì thế không còn chỗ nào có thể ních thêm nữa). Tóc mình được vấn cao

và giấu vào bên trong cái vương miện. Mình bị yêu cầu phải ngồi im trong này cho tới khi có người xướng tên mời ra, sau khi các vị khách đã có mặt đông đủ.

Mà mình cũng chẳng thiết tha! Cứ nghĩ đến việc có hai món quà "bất ngờ" đang đợi mình ngoài kia – một từ J.P và một từ Lilly – là mình lalị chỉ muốn co giò trốn thật xa khỏi nơi này.

Mình biết mình đang phản ứng hơi thái quá! Mình cũng biết dù món quà của J.P có là gì đi chăng nữa thì mình cũng sẽ thích. Dù sao anh ý cũng là bạn trai của mình mà. Anh ấy chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện khiến mình khó xử trước mặt gia đình và bạn bè. Sẽ không có chuyện J.P đóng giả làm hiệp sỹ và cưỡi

ngựa sơn trắng tới dự buổi tiệc hôm nay đâu – mình đã cảnh cáo anh ý từ trước rồi. Và anh ấy cũng hiểu. Mình biết là anh ấy hiểu mà.

Vậy thì… vì cớ gì mà ruột gan mình cứ lộn tùng phèo lên như thế này?

Có lẽ tại cú điện thoại khi nãy của J.P, hỏi han tình hình của mình (giờ mình đã thấy nhẹ lòng hơn một chút, sau khi chia sẻ được cái "bí mật" kia với đám bạn gái thân – về chuyện cuốn sách VÀ về chuyện mình là con kỳ lân cuối cùng còn sót lại ở lớp cuối cấp TH Albert Einstein, không kể J.P. Việc họ không quá để tâm tới điều đó khiến mình cảm thấy cực kỳ thanh thản. Tất nhiên mình không quá coi trọng chuyện quan hệ hay

chưa quan hệ bởi vì nó không phải là tất cả nhưng dù sao… khi thấy đám bạn cũng có cùng quan điểm của mình thì vẫn yên tâm hơn.

Mà sao Lana vẫn chưa chịu thôi nhắn tin cho mình về tên truyện thế nhỉ. Mấy cái tên nghe ghê chết đi được, chẳng phù hợp chút nào!)

À, ban nãy anh J.P còn hỏi mình đã "sẵn sàng" đón chờ cái bất ngờ mà anh ấy sắp dành cho mình hay chưa.

Chẳng hiểu anh ấy có ý thức được là bản thân đang nói gì hay không nữa? Càng cố tỏ ra bí ẩn và huyền bí anh ấy chỉ càng khiến cho mình căng thẳng hơn mà thôi. Thú thật là nếu phải ở cùng với J.P và

Lilly – mình không sớm thì muộn cũng sẽ hóa điên. Thật đấy!

Trong tình hình nước sôi lửa bỏng như thế này mọi người hy vọng là mình chịu ngồi im một chỗ??? Nãy giờ mình nhấp nhổm, đứng ngồi không yên, liên tục nhòm ra ngoài cửa sổ xem khách khứa đang lũ lượt lên tàu (mình đã cố gắng ém mình thật kỹ sau tấm rèm cửa để không ai có thể nhìn thấy, trong đầu vẫn nhớ như in cái nguyên tắc vàng của bà nội: Nếu cháu có thể nhìn thấy họ, thì họ có thể nhìn thấy cháu).

Không thể tin được lắm người nổi tiếng tới dự buổi tiệc tối nay đến thế! Toàn sao cỡ bự: vợ chồng tỷ phú Donald Trump; Hoàng tử William và Hoàng tử Harry;

vợ chồng Posh Spice và David Beckham; vợ chồng Hillary và Bill Clinton; vợ chồng Will Smith và Jada Pinkett; vợ chồng Melinda và Bill Gates; cựu siêu mẫu Tyra Banks; Angelina Jolie và Brad Pitt; vợ chồng Barack và Michelle Obama; Sarah Jessica Parker và Matthew Broderick; nam tài tử Sean Penn; Moby; Michael Bloomberg; bà hoàng talkshow Oprah Winfrey; cặp đôi Kevin Bacon và Kyra Sedgwich; vợ chồng Heidi Klum và Seal.

Đặc biệt tối nay còn có sự trình diễn của Madonna và ban nhạc. Giờ họ đang ở bên ngoài tập dượt lại lần cuối trước khi chương trình bắt đầu. Theo như mình biết thì Madonna sẽ trình diễn lại những bài

hát nổi tiếng của mình, cộng thêm một vài bài hát mới trong album vừa phát hành (nghe nói bà đã hứa sẽ quyên tặng thêm một số tiền kha khá vào bất cữ quỹ từ thiện nào mà Madonna chọn, để cô ấy hát lại mấy bài Hits như "Into the Groove", "Crazy for You" và "Ray of Light").

Hy vọng cô ấy sẽ không thấy khó xử khi chồng cũ của cô, nam diễn viên Sean Penn, cũng có mặt ngày hôm nay.

Ban đầu bà tính mời ngôi sao khác tới trình diễn cơ, nhưng không may ông ấy đã không đợi được tới sinh nhật lần thứ 18 của mình – đó là nam ca sĩ opera giọng nam cao người Italia: Pavarotti. Phải công nhận ông là một tài năng lớn

với giọng hát có một không hai trên thế giới, nhưng sinh nhật mà chơi nhạc opera thì có vẻ cũng hơi không phù hợp. Làm sao mà nhảy được theo nhạc opera!

Ngoài những nhân vật có tiếng tăm trên, trong buổi tối hôm nay còn xuất hiện một vài khuôn mặt cũ: ông anh họ Sebastiano tay trong tay với một cô siêu mẫu trông khá quen mặt (vừa dừng lại trò chuyện với đám paparazzi, thỉnh thoảng lại giơ máy ảnh chụp mấy ngôi sao đang bước ra từ trong xe Limo). Giờ thì anh ấy đã là một trong những nhà thiết kế danh tiếng của làng thời trang thế giới. Sebastiano thậm chí còn sở hữu cả một dòng thời trang quần jeans ở hệ thống siêu thị Wal-Mart.

Tiếp đó là ông anh họ bên đằng ngoại, Hank – trong chiếc quần vải trắng bóc và chiếc áo lụa đen bóng. Mấy fan cuồng của Hank đã theo chân anh tới tận chân cầu cảng (hẳn là họ đã đọc được thông tin về bữa tiệc trên báo mới ra sáng nay), và đang gào thét đòi xin chữ ký. Tất nhiên là Hank vui vẻ dừng lại cho họ chữ kỹ một cách cực kỳ chuyên nghiệp. Không thể tin được đã có thời hai anh em quần cộc áo cộc, chân trần đi bắt tôm ngoài đồng ở Versailles, Indiana. Còn giờ thì hình ảnh quảng cáo của anh Hank được treo khắp nơi trên quảng trường Thời Đại. Ai mà ngờ anh ấy lại có ngày thành công đến như vậy?

Ông bà ngoại cũng có mặt từ rất sớm.

Trước đó bà nội đã cắt cử nguyên một nhà tạo mẫu phục vụ riêng cho họ. Như thể bà lo sợ rằng ông bà ngoại sẽ mặc đồ gì đó quái gở làm mất mặt bà.

Xém chút nữa mình không nhận ra ông bà ngoại! Hôm nay trông ông bà bóng bẩy, chải chuốt ra trò! Trông ông chẳng khác gì James Bond trong bộ tux đắt tiền ấy! Tất nhiên nếu James Bond cũng nhai thuốc là như ông.

Còn bà ngoại thì mặc váy đầm dạ hội! Mái tóc điệu đà kia chắc chắn là sản phẩm của chú Paolo. Buồn cười nhất là cứ đi vài bước bà lại dừng lại, giơ tay vẫy chào đám paparazzi, nhưng không một ai buồn giơ máy chụp ảnh bà.

Nhưng phải công nhận hôm nay trông bà đẹp thật! Sang trọng và quý phái như bà Sharon Osbourne. Nếu bà Sharon Osbourne không nhuộm tóc vàng chóe và sở hữu một vòng ba đồ sộ,và luôn mồm hét vang “Xin chào mọi người!”.

Rồi đến mẹ, thầy G và nhóc Rocky! Mẹ vẫn đẹp dịu dàng như mọi khi. Giá như mình xinh đẹp được bằng một nửa mẹ! Ngay đến thầy G trông cũng bảnh bao hơn thường lệ! Còn Rocky thì siêu dễ thương trong bộ tux tí hon. Không biết cậu nhóc sẽ giữ bộ đồ đó sạch sẽ được mấy phút (cá là không quá 5 phút). Đảm bảo thứ đầu tiên rớt lên đó sẽ là nước sốt đậu phộng.

Nối gót sau gia đình mình là Perin và

Ling Su, Tina và Boris, Shameeka, Lana, Trisha và các phụ huynh… Trông ai cũng ngời ngời như minh tinh. Trừ Boris.

À quên, kể cả Boris. Bởi vì hôm nay vì mặc tux nên cậu ý đành phải dắt áo trong quần.

Ôi… ôi…. cô Hiệu trưởng Gupta kìa! Còn vợ chồng thầy cô Wheeton, cô Hill, cô Sperry, thầy Hipskin, cô y tá Lloyd, cô Hong và cô Potts… Nói chung là gần như toàn bộ ban giám hiệu trường Trung học Albert Einstein!

Bà thật dễ thương khi chịu để cho mình mời các thầy cô tới dự tiệc sinh nhật, nhưng gặp họ ngoài trường học – trong trang phục dạ tiệc – như thế này thật

không quen chút nào. Mình suýt nữa thì không nhận ra thầy Hipskin khi đi cùng với vợ. Cô ấy trông giống thầy kinh khủng, trừ mỗi bộ ria mép…

Từ bên trong dòm ra ngắm mọi người như thế này cũng có cái hay của nó. Mình…

Ố… ố… Anh ý đây rồi.

Ý mình là J.P. Anh ấy đến cùng bố mẹ.

Hiển nhiên tối nay trông J.P siêu HOT trong chiếc áo khoác dài và cái cà vạt trắng.

Trên tay anh ý không cầm theo vật gì đặc biệt, đủ to để chứa cái “món quà bất ngờ” mà anh đã hứa. Không hiểu rút cuộc

anh ý định tặng mình cái gì nhỉ? Bởi theo như mình quan sát thì trên tay J.P chẳng cầm theo thứ gì cả…

Ớ, anh ý vừa dừng lại, cùng với bố mẹ trò chuyện vui vẻ với đám paparazzi. Mình có linh cảm J.P đang làm PR cho vở kịch sắp tới của mình.

Cũng dễ hiểu thôi, nếu là mình chắc cũng sẽ tận dụng mọi cơ hội để quảng bá cho tác phẩm của mình – tất nhiên đấy là nếu mình dùng tên thật để sáng tác truyện.

Mặt khác, nếu chiếu theo những gì Tina nhận xét của mình thì có lẽ mình không nên đả động gì tới nó với bất kỳ ai.

Mình chịu hết nổi rồi! Hình như mình bị say sóng mất rồi. Bao giờ bữa tiệc mới

chịu bắt đầu đây? Thà bắt đầu luôn rồi kết thúc cho sớm còn hơn phải chờ đợi trong mệt mỏi như thế này. Mình…

Ôi không, cả nhà Mosovitsz đá tới! Họ đang bước ra từ trong xe LIMO! Đầu tiên là hai bác Moscovitsz – mình rất mừng là họ đã quay lại với nhau! Công nhận bác trai trông thật lịch lãm trong bộ tux đắt tiền! Bác gái diện dạ hội màu đỏ, tóc vấn cao… cực kỳ xinh đẹp! Khác hẳn với hình ảnh nghiêm nghị hàng ngày trong bộ đồ công sở, cặp kính cận viền đen và đôi giày thể thao nữ hiệu Air Jordan…

Và tiếp đến là Kenneth – cũng mặc tux – đang quay ra giúp… LILLY! Wowww, hôm nay cô nàng rút cuộc cũng đã chịu

chưng diện một chút. Lilly trông thật dịu dàng và nữ tính trong chiếc váy nhung đen đơn giản. Không hiểu cậu ấy kiếm đâu ra cái váy đó, nhưng chắc chắn không phải từ cửa hàng quần áo quen thuộc hàng ngày – Salvation Army (Đội quân Cứu tế). À, lần này cậu ấy cũng lại tháo sạch đám khuyên trên người ra. Nhưng cũng có thể không phải là tất cả. Bởi từ khoảng cách xa thế này mình không thể nhìn rõ cái khuyên ở lưỡi có được tháo ra hay không…

Nói túm lại trông cậu ấy rất xinh. Nhìn thế này thật không dám tưởng tượng là cô nàng rất có thể đang âm thầm một kế hoạch phá hoại gì đó để trả thù mình. Có thể không nhỉ? Trên tay cậu ấy cũng

không hề cầm thứ gì đáng khả nghi, ngoài cái máy quay phim.

Cái máy đó thì lúc nào Lilly chắc kè kè theo mình.

Trước khi lên tàu mọi người đều phải để túi xách qua máy kiểm tra an ninh (không có gì gọi là chắc chắn cả) vì thế nếu máy quay phim của Lilly có bất kỳ vấn đề gì, chắc chắn không thể lọt qua được mắt của đội ngũ an ninh Hoàng gia Genovia… Họ thậm chí còn được ra lệnh kiểm tra tay của Kenneth xem có dấu vết gì của thuốc nổ không.

Cuối cùng là MICHAEL! Anh ấy ĐÃ TỚI! Trông anh không thể TUYỆT VỜI hơn trong bộ tux đó! Ôi! Chúa ơi, mình

nghĩ mình sẽ_

ẶC! Là bà… và…

Ông thuyền trưởng!

Tuyệt! Ông thuyền trưởng Johnson thông báo không thể cho tàu nhổ neo vì tàu đã quá trọng tải… trong khi hàng đoàn xe limo và xe taxi vẫn tiếp tục chờ tới: "Nếu cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ bị chìm mất".

"Vậy thì" – bà lạnh lùng nói – "Mia, cháu sẽ phải nói với mấy người khách của cháu rời khỏi tàu".

Mình cười nhạt, không cả buồn nổi giận. Nếu bà nghĩ mình sẽ làm điều đó thì hẳn bà đã uống QUÁ NHIỀU ly Sidecar rồi!

“Khách của cháu? Thế ai đã mời Brangelina thế bà? Và bầy con của họ nữa?” – mình bật lại – “Cháu thậm chí còn không quen biết họ! Cháu chỉ muốn có một bữa sinh nhật đơn giản cùng với bạn bè của mình. Chính bà mới là người cần phải mời những vị khách nổi tiếng của bà rời khỏi tàu!”

Bà há hốc miệng choáng váng.

“Cháu biết là ta không thể làm như thế mà!” – bà phẫn nộ quát lên – “Angelina là thành viên của Hội Domina Rei! Rất có khả năng hôm nay cô ấy mang thiệp mời mời cháu tham gia vào Hội – hoặc có thể là Oprah!”.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng hai bà

cháu mình cũng đi tới một thỏa hiệp: Không ai phải dời khỏi tàu hết!

Thay vào đó, tàu sẽ không nhổ neo ra khơi, mà sẽ chỉ đứng yên ở cầu cảng.

Với mình thì đi hay không đi chẳng có gì khác biệt cả. Mình cũng chẳng muốn ra khơi cùng đám người lạ không quen biết này (và phòng trường hợp Lilly THỰC SỰ đang âm mưu làm gì đó, chứ không chỉ đơn thuần là quay phim).

Chú Lars vừa gõ cửa! Chú nói đã tới lúc mình bước ra chào khách… Ôi chúa ơi, sao tự dưng chân tay run lẩy bẩy thế này… Chắc mình sẽ ngã mất!

Đáng tiếc không có ai bồng mình ra đặt lên trên ghế bành như trong phim My

Super Sweet 16 (Tuổi 16 ngọt ngào). Mình phải tự đi!

Tí quên, mình đang đội vương miện. Vì thế mình sẽ phải ngẩng cao đầu mà bước, nếu không muốn làm rớt nó xuống sàn tàu!

Chúa ơi, cứu con!!!

Giới thiệu Tập 10 (phần 2)

Nhật ký Công chúa

J.P hơi sững lại khi nhìn thấy anh Michael.

“Mike!” – có vẻ tinh thần anh vẫn chưa trở lại bình thường sau cuộc trò chuyện thân mật vừa rồi với thần tượng Sean Penn. Giờ lại cộng thêm sự có mặt của

Michael tại bữa tiệc hôm nay nữa – “Chào anh. Vậy là… Anh đã quay trở lại”.

“Anh Michael đã về nước được một thời gian rồi” – Boris thông báo – “Nghiên cứu về cánh tay rô-bốt phẫu thuật của anh ấy đã thành công rực rỡ, cả trên lĩnh vực tài chính lẫn khoa học. Không ngờ cậu vẫn chưa biết chuyện đó. Hiện nay tất cả các bệnh viện trên thế giới đều đang xếp hàng dài cầu cạnh công ty của Michael, hòng mua được cỗ máy, mặc dù mỗi cái có giá lên tới cả triệu đôla và… ui da”.

Tina lại dùng cùi chỏ thúc cho Boris một cái rõ đau. Chắc phải đau lắm, bởi vì thấy Boris gần như gập đôi người lại.

Không biết mấy cái xương sườn của cậu ta có sao không?

“Wow” – J.P mỉm cười thán phục. Trông anh không có vẻ gì là khó chịu với thông tin vừa rồi của Boris. Trái lại, anh vui vẻ đút tay vào trong túi quần, với phong thái rất James Bond. Có lẽ anh vừa xin được số điện thoại của Sean Penn nên đang đút tay vào túi quần nghịch nghịch cái điện thoại di động – “tuyệt vời!”

“Anh J.P đã tự mình sáng tác cả một vở kịch” – Tina đột nhiên xen vào. Có vẻ như cô nàng không chịu nổi không khí căng thẳng khi ấy nên cố tìm cách thay đổi chủ đề.

Làm cho mọi người quay sang nhìn cậu

ấy như nhìn vật thể lạ. Trong khi Lilly tíu tít hai cái lông mày lại, môi mím chặt như muốn cố kiềm chế để không phá lên cười.

“Wow” – Michael thốt lên – “Tuyệt vời!”

Thề là mình không biết liệu anh ý có nghĩ thật thế không hay chỉ là đang giễu cợt J.P, khi nhắc lại nguyên xi những lời J.P vừa nói vài giây trước đó. Tất cả những gì mình muốn làm lúc đó là té khỏi chỗ này thật nhanh, trước khi bị chết ngạt bởi bầu không khí căng thẳng này. Thật chẳng ai lại muốn lăn ra đột quỵ ngay giữa buổi sinh nhật lần thứ 18 của mình!

“Ừm, mọi người ơi” – mình đưa cho

Tina cái đĩa và nói vội – “em phải đi chào hỏi khách khứa đây. Nghĩa vụ Công chúa cao cả mà. Nói chuyện với mọi người sau nhé…”

Nhưng trước khi mình kịp quay gót bỏ đi, J.P nắm lấy tay mình kéo lại nói: “Mia, nếu em không phiền thì anh có vài lời muốn tuyên bố trước toàn thể mọi người. Và anh thấy không có thời điểm nào tốt hơn là bây giờ. Em cùng anh đi lên bục phát biểu một lát nhé? Madonna cũng sắp nghỉ giải lao giữa chương trình rồi”.

Thời khắc đó là lúc mình cảm thấy trời đất như bị đảo lộn. Mồ hôi túa ra như tắm, không hiểu J.P muốn tuyên bố cái gì nữa? Lại còn trước mặt ông bà ngoại?

Trước Madonna và ban nhạc của cô ấy? Và bố?

À, và Michael.

Nhưng trước khi mình kịp nói them lời nào, J.P đã nhẹ nhàng kéo – à không, phải là lôi – mình lên sân khấu dựng ngay trên phần bể bơi của du thuyền.

Và điều tiếp theo mà mình biết là Madonna lịch sự tránh sang một bên, nhường míc cho J.P. Ngay lập tức toàn bộ 300 con người chăm chú hướng hết về phía sân khấu. Mình có cảm giác như chết rồi!

Đành rằng mình đã từng đứng phát biểu trước nhiều người hơn thế này nhiều. Nhưng hoàn cảnh khi đó hoàn toàn khác.

Bởi khi đó mình là người chủ động cầm míc. Còn lần này, người cầm míc lại là người khác.

Và mình không thể biết được anh ấy sắp nói gì.

Nhưng mình có thể đoán.

Và mình muốn chết béng đi cho xong!

“Thưa quý ông, quý bà và toàn thể quý vị khách quý có mặt ngày hôm nay” – J.P bắt đầu, giọng anh ấy sang sảng đầy tự tin. Giờ thì không chỉ 300 con người có mặt trên tàu biết mà người dân dọc khu phố Nam của cái cảng biển này cũng sẽ nghe thấy hết. Tất nhiên là cả đám paparazzi đang chầu chực săn tin dưới chân cầu – “Tôi rất tự hào khi được có

mặt tại đây, ngày hôm nay, trong bữa tiệc sinh nhật đặc biệt, cùng với một người con gái vô cùng đặc biệt… Cô ấy là người rất quan trọng đối với tất cả chúng ta… đối với đất nước của cô, với bạn bè và gia đình của cô… Nhưng sự thật là, có lẽ Công chúa Mia xinh đẹp đây có ý nghĩa đối với tôi hơn bất cứ người nào trong số các bạn có mặt ở đây ngày hôm nay…”.

Ôi Chúa ơi. Không. Không phải ở đây. Không phải bây giờ! Việc J.P dám can đảm bày tỏ tình yêu của anh giành cho mình trước mặt toàn dân thiên hạ như thế thật là lãng mạn và ngọt ngào! Chúa biết Michael sẽ không bao giờ có đủ dũng khí để làm điều tương tự.

Nhưng, mặt khác, mình nghĩ rằng Michael chưa bao giờ thấy cần phải làm những việc kiểu như vậy.

“… Và đó là lý do tại sao tôi muốn nhân cơ hội này chứng minh cho cô ấy thấy rằng cô ấy quan trọng đối với tôi đến thế nào. Mia, trước mặt bố mẹ em, bạn bè và những người yêu thương nhất của em, anh…”

Và rồi mình thấy anh thọc tay vào trong túi quần. Đó là lúc mình cảm thấy hoảng sợ thực sự. Mình cần được cấp cứu ngay lập tức! Anh ấy làm thế này còn tệ hơn việc mặc áo giáp trắng cưỡi ngựa sơn trắng tới trường!

Từ trong túi quần, anh rút ra một chiếc

hộp nhung màu đen nhỏ… nhỏ hơn rất nhiều so với cái hộp đựng vương miện của Công chúa Amelie.

Cái hộp mà J.P đang cầm trong tay chỉ bé bằng hộp đựng nhẫn.

Ngay khi đám đông nhìn thấy cái hộp – và J.P quỳ xuống một chân – tất cả mọi người vỗ tay reo hò ầm ỹ, to tới nỗi mình gần như không nghe thấy những câu tiếp theo của J.P … mặc dù đang đứng sát rạt bên cạnh anh. Tiếng chúc tụng của mọi người gần như át hết cả tiếng míc.

“… Mia” – J.P tiếp tục. Mắt anh nhìn mình đầy tự tin, miệng cười rạng ngời hạnh phúc. Bên trong hộp là một chiếc nhẫn bạch kim đính viên kim cương rất

to hình quả lê – “Em có đồng ý làm…”.

Tiếng hò hét, cổ vũ của đám đông bên dưới càng lúc càng to. Hình ảnh bầu trời đêm ở Manhattan, những cột đèn lớn nhiều màu sắc trên tàu, những khuôn mặt rạng rỡ bên dưới sân khấu cùng ánh mắt đầy hi vọng của J.P dưới chân mình… tất cả như nhòe dần trong mắt mình.

Trong một giây mình tưởng sắp ngất xỉu tới nơi rồi. Tina nói đúng: đáng ra lúc nãy mình cần phải ăn thêm chút gì đó.

Nhưng mình vẫn đủ tỉnh táo để nhìn thấy một người và nhận ra một điều:

Michael Moscovitsz. Đang rời khỏi tàu.

Đúng vậy, anh ấy rời khỏi bữa tiệc. Rời

khỏi con tàu. Vấn đề là anh đang quay lưng bỏ đi. Trong tích tắc mình kịp nhìn thấy khuôn mặt thất thần, không một chút cảm xúc của anh, trước khi anh quay lưng bước xuống khỏi tàu.

Và tất cả những gì mình nhìn thấy được là hình dáng phía sau của anh, khi anh lầm lũi đi về phía cầu tàu.

Anh đã bỏ đi.

Mà không buồn nán lại thêm một giây để xem mình sẽ trả lời câu hỏi của J.P như thế nào.

(HẾT PHẦN I)

PHẦN II (10.2)

Thứ Hai, ngày 1 tháng 5, 11 giờ đêm, du

thuyền Hoàng gia Genovia Clarisse 3, đang đứng ở chỗ mũi tàu, gần cái bánh lái, nơi Leo và Kate đứng trong phim Titanic, và Leo đã gào toáng lên câu nói bất hủ: “Ta là Vua của thế giới”. Mình không hiểu gì về TÀU BÈ hết, nhưng… ở trên này lạnh quá đi mất. Ước gì mình mang theo cái áo khoác.

Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi!

OK, OK, mình cần phải thở. THỞ ĐI.

Hít vào, thở ra. HÍT VÀO. Rồi THỞ RA.

Vấn đề là… mọi chuyện bắt đầu vô cùng suôn sẻ và thuận lợi. Mình duyên dáng bước ra chào quan khách trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt không dứt hòa lẫn cùng giai điệu sôi nổi của bài Hit “Lucky Star”, do đích thân Madonna trình diễn. Và cái vương miện vẫn “yên ổn” trên đầu từ đầu tới cuối. Phải công nhận là mọi thứ được chuẩn bị cực kỳ công phu và tỉ mỉ, không chê vào đâu được, mặc dù trước đó bà và chú Vigo cứ quýnh quáng hết cả lên. Bất ngờ nhất là bố đã đáp chuyên cơ của Hoàng gia Genovia từ châu u lặn lội sang đây chỉ để dự sinh nhật mình, mặc dù vô cùng bận rộn với chiến dịch tranh

cử Thủ tướng.

Lúc bố đột nhiên xuất hiện, từ đằng sau lẵng hoa khổng lồ ngay chính giữa sân khấu và có một vài lời phát biểu ngắn gọn, chủ yếu là tán dương cô con gái – công chúa tuyệt vời… làm mình ngạc nhiên và cảm động tới phát khóc. Tự dưng thấy yêu bố thế không biết!!!

Tiếp đó bố bước tới ôm mình thật chặt vào lòng và tặng cho mình một chiếc hộp nhung màu đen TO SỰ, bên trong đựng chiếc vương miện sáng lấp lánh trông rất quen, nhưng nhất thời không nhớ đã thấy nó ở đâu. Rồi không chờ mình phải hỏi, bố đã giải thích với toàn thể khách mời có mặt bên dưới về nguồn gốc của món quà đặc biệt này. Hóa ra đây chính là

chiếc vương miện mà Công chúa Amelia Virginie đã đội trong bức chân dung treo phòng ngủ của mình. Bố nói nếu có ai xứng đáng đội chiếc vương miện quý giá này thì người đó chính là mình. Nó đã mất tích hơn 400 năm nay và bố đã phải cho người tìm kiếm khắp cung điện suốt nhiều tháng nay. Cuối cùng người ta cũng tìm thấy nó nằm khiêm tốn một góc trong kho châu báu hoàng gia. Sau khi được đánh bóng và tân trang lại, giờ trông nó thật lộng lẫy làm sao!!!

Thử hỏi trên đời có còn món quà nào tuyệt vời hơn thế không?

Phải mất hơn 5 phút mình mới trấn tĩnh lại được và ngừng khóc. Và thêm 5 phút nữa để chú Paolo tháo cái vương miện

cũ ra để đội cái mới lên cho mình, tất cả cũng tại mớ cặp tăm găm gài chi chít trên đầu mình.

Công nhận cái vương miện mới này hợp với mình hơn hẳn cái cũ. Không còn tẹo cảm giác sắp-rơi-tới-nơi nào nữa.

Sau đó lần lượt từng người bước tới chào hỏi và chúc mừng sinh nhật mình, đại khái là mấy lời rất nặng màu sắc tham khảo: “Cảm ơn đã mời tôi tới dự bữa tiệc ngày hôm nay”, hoặc “Hôm nay trông cô thật xinh đẹp!”, hay “Món nem cuốn rất ngon!” …

Cô Angelina Jolie còn đích thân tới bắt chuyện và trao cho mình tấm thiệp mời gia nhập hội Domina Reis nữa chứ. Tất

nhiên là mình nhận lời ngay tắp lự (bà chẳng phải đã dặn trước rồi còn gì. Mà cơ bản là chính mình cũng thích cơ, dù gì đây cũng là một tổ chức hơi bị oách xà lách).

Thoáng nhìn thấy hai người trò chuyện, bà lập tức hiểu ra ngay vấn đề, hồ hởi ào tới chỗ mình giống như Rocky mỗi lần nghe thấy mẹ mở hộp sô-cô-la.

Tất nhiên là cô Angelina cũng đưa thiệp mời bà. Vậy là ước mơ bấy lâu nay của bà cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Giá mà mình có thể bảo bà đi chỗ khác nhưng quả thật đó là một nhiệm vụ bất khả thi bởi vì cả buổi tối bà cứ lẽo đẽo đi theo cô Angelina khắp nơi, luôn miệng

cảm ơn cô ý hết lần này đến lần khác.

Haizzz… nhưng thế mới là bà. Không có gì là ngạc nhiên!

Kế đó mình đi loanh quanh làm nhiệm vụ của chủ nhà: tươi cười bước tới chào hỏi và cảm ơn từng người một. Cũng không có gì là ngại ngùng cả, bởi vì sau gần 4 năm trời theo bà học hỏi, giờ thì mình đã quá quen thuộc với món "bánh (tham) khảo" này rồi. Và mình cũng chẳng còn để tâm tới những gì mọi người xung quanh nói về mình nữa. Nhất là mấy câu nói đùa nhạt nhẽo, vô nghĩa và sống sượng kiểu như khi vợ của thầy Hipskin nhận xét: "Hôm nay trông em thật giống một nàng tiên cá!".

Có lẽ tại chiếc váy mình mặc tối nay hơi bị lấp lánh, chứ không phải vì cô ấy là nhà ngoại cảm (một phần nào đó) và đoán biết được mình là đứa con gái duy nhất còn sót lại của khối lớp cuối cấp ở TH Albert Einstein vẫn còn trong trắng (tất nhiên không tính bạn trai hiện tại của mình), nhưng nhất thời có chút nhầm lẫn giữa tiên cá và kỳ lân.

Lana, Trisha, Shameeka, Tina, Ling Su, Perin cùng mẹ và mình đã có một màn nhảy múa cực kỳ sôi động trong tiếng nhạc rập rình của "Express yourself". Nhưng chỉ được một lúc vì Lana và Trisha còn mải lượn lờ quanh anh em nhà Hoàng tử William và Harry (tất nhiên rồi). Còn mình quay qua nhảy slow

với J.P trong nền nhạc du dương của "Crazy for You", trước khi làm một điệu rumba "La Isla Bonita" hoành tráng cùng bố. Không gì lọt qua được ống kính máy quay của Lilly, mặc dù trên lý thuyết thì quay phim, chụp ảnh trong buổi tiệc ngày hôm nay là không được phép. Nhưng mình đã dặn đội bảo vệ cứ để cậu ấy tự nhiên thích quay gì thì quay, chụp gì thì chụp, mất công lại to tiếng với nhau. Mà Lilly cũng biết điều ra phết, luôn xin phép trước khi chụp hình một ai đó. Từ tối tới giờ cậu ý chỉ lăng xăng chỗ này một ít, chỗ kia một tẹo, chưa thấy có gì mờ ám cả.

Có Chúa mới biết cậu ấy sẽ sử dụng những thước phim kia vào việc gì. Rất

có thể là một bộ phim tài liệu về những thói quen vung tiền hoang phí của đám thượng lưu giàu có – Những Nàng Công Chúa thực sự của Thành phố New York – và chiếu các cảnh xa xỉ trong bữa tiệc sinh nhật của mình song song với hình ảnh những người dân nghèo ở Haiti khốn khổ đang gặm từng mẩu bánh thừa dính đầy cát.

(Ghi chú với bản thân: Quyên góp một số tiền thật lớn cho tổ chức nhân đạo vì người nghèo. Hiện nay mỗi ngày trên thế giới cứ 3 trẻ em lại có 1 em bị chết vì đói. Vậy mà bà có thể nổi cơn tam bành chỉ vì một món NƯỚC SỐT dùng để chấm nem. Đời đúng là bất công không để đâu cho hết!).

Lilly hạ camera xuống, đi về phía mình – bên cạnh là Kenneth và anh Michael đi ngay phía sau – và nói bằng cái giọng vô cùng thiện chí: “Êu, Mia, vui nhỉ!”.

Đang nhấp dở ngụm cốc-tai, mình tí thì sặc khi thấy cô nàng chủ động bắt chuyện như thế. Cả tối nay mình nào đã ăn được gì đâu, còn mải nhảy nhót và chào hỏi mọi người mà. Đúng lúc đó Tina cũng vừa chạy tới dúi vào tay mình một đĩa thức ăn: “Mia, cậu phải bỏ ra khoảng một phút mà ăn tạm cái gì đó đi, nếu không cậu sẽ lăn đùng ra ngất đấy…”.

“Ồ” – mình mồm vẫn nhồm nhoàm chưa nuốt xong (để bà bắt gặp cảnh này là xong đời mình rồi đấy) – “cảm ơn cậu”.

Thú thật là… mồm thì đang nói chuyện với Lilly.

Nhưng mắt thì nhìn xuyên qua vai cậu ấy, dán chặt vào Michael – người đang đứng ngay đằng sau Kenny – à, Kenneth. Anh Michael, trong bộ tux thật…

Mình không biết. Mình không biết mình bị làm sao nữa. Mình biết anh ấy đã chia tay với mình. Mình biết bác sỹ Knutz và mình đã nói chuyện với nhau rất nhiều về vấn đề này. Mình biết mình đã có bạn trai, một người con trai hoàn hảo, luôn yêu thương chăm sóc cho mình và lúc này đây đang ở chỗ quầy bar lấy nước uống cho mình.

Mình biết tất cả những điều đó.

Tuy nhiên việc biết tất cả những điều trên mà vẫn nhìn Michael đắm đuối không chớp mắt, hay việc nhìn thấy anh ấy mỉm cười với mình và nghĩ rằng anh ấy là người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới (mặc dù nếu để Lana nghe thấy chắc chắn sẽ bị tát cho 3 phát ngay, bởi trong mắt cô nàng bây giờ chỉ có người dơi Christian Bale thôi) chẳng thấm vào đâu so với chuyện xảy ra ngay sau đó…

“Mũ sinh nhật đẹp đấy em” – Michael cười tươi chỉ vào cái vương miện của Công chúa Amelie Virginie.

“À, nó ý ạ” – mình đưa tay sờ lên đầu. Vẫn không thể tin được là bố đã tìm thấy và còn đích thân đáp chuyên cơ bay thẳng tới đây, chỉ để tặng nó cho mình –

“Cảm ơn anh. Ôi em đang chán điên lên đây… Đang giai đoạn nước rút của cuộc tranh cử mà bố em cứ để ý mấy chuyện linh tinh. Hình như ông René đang dẫn trước số phiếu bầu rồi”.

“Thằng cha ấy hả?” – Michael có vẻ sốc – “Hắn trông đã thấy đầu đất rồi. Sao mọi người có thể yêu quý hắn hơn bố em được?”.

“E hèm, nhưng mọi người lại thích món hành rán Bloomin’ Onion nhá” – mình sẵng giọng, quay sang lườm Boris một cái – “Cái đó là thực đơn của bên Outback!”.

“Mình không hiểu tại sao bố cậu lại muốn làm Thủ tướng đến thế?” –

Kenneth nói – “Dù sao thì bác ý cũng vẫn luôn là Hoàng tử mà, đúng không? Chẳng nhẽ bố cậu không thích lui về phía sau, an nhàn ngồi hưởng phước, để người khác lo mấy vụ chính trị có hơn không? Thay vì tối mắt tối mũi lo việc quốc gia, giờ chỉ việc thảnh thơi ngao du ngắm cảnh trên du thuyền cùng với… ừm, cô Martinez chẳng hạn?”.

Mình quay ngoắt lại nhìn theo tay Kenneth chỉ.

OK, không sai, bố đang nhảy slow với cô Martinez bản “Live to Tell” và nhìn nhau có vẻ… say đắm lắm.

Giờ mình đã 18 tuổi rồi.

Cũng phải hiểu chuyện hơn. Miễn sao bố

thấy hạnh phúc là được.

Vì thế mình đã cực kỳ bình tĩnh, khéo léo trả lời Kenneth: “Kenneth, cậu nói đúng, bố mình hoàn toàn có thể chọn cách dễ dàng hơn: vui vẻ an phận với cái tước vị Hoàng tử và hoàn thành cho tốt nghĩa vụ của mình với đất nước. Không việc gì phải lao tâm khổ tứ như bây giờ. Nhưng bố mình đã lựa chọn cách đóng góp, xây dựng đất nước tích cực hơn và vất vả hơn rất nhiều: trở thành Thủ tướng. Đó là lý do tại sao mình không muốn bố tốn thời gian lặn lội sang tận đây, chỉ để dự sinh nhật mình”.

Tất nhiên không ai, ngoài mình hiểu nguyên nhân sâu xa tại sao mình không muốn bố có mặt trong ngày hôm nay.

Cô Martinez đã đọc tiểu thuyết của mình và chấp nhận coi đó là đề án cuối cấp của mình.

Mình nghĩ là cô ấy đã đọc hết. Nếu không, ít nhất cũng phải già nửa.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều khiến mình bị khủng hoảng như bây giờ.

Lilly đột nhiên lên tiếng bênh vực cho bố mình: “Có sao đâu, mình thấy việc chú ý có mặt ngày hôm nay là tốt thôi. Ai cũng chỉ có một lần 18 tuổi. Mà sau này bố con cậu sẽ khó mà có thời gian gặp mặt nhau khi bố cậu đắc cử, còn cậu đi học đại học”.

“Vẫn gặp được chứ, nếu Mia theo học ở Đại học Genovia” – Boris cãi – “ theo

đúng kế hoạch”.

Vừa nghe thấy thế anh Michael quay ngoắt người lại, sửng sốt mở to mắt nhìn mình: “Đại học Genovia á? Tại sao em lại tới đó?”. Căn bản Michael biết tỏng cái trường đó nó nhếch nhác thế nào rồi.

Mặt mình đỏ lựng hết cả lên. Thường xuyên email qua lại là thế nhưng tuyệt nhiên chưa một lần Michael và mình thảo luận về chuyện năm sau mình sẽ theo học ở trường đại học nào, hay chuyện mặc dù được nhận vào tất cả các trường Đại học mà mình đăng ký nhưng mình không hề kể cho một đứa bạn nào trong trường biết về điều đó.

“Bởi vì cậu ấy chẳng được trường nào

nhận cả” – Boris nhanh nhẩu đỡ lời cho mình – “Điểm SAT môn toán của cậu ấy quá thấp”.

Sự thiếu tế nhị này khiến Boris ăn ngay một cú hích cùi chỏ của Tina vào mạng sườn, làm anh chàng phải “Ối” lên một tiếng thất thanh.

Đúng lúc đó J.P đi lấy nước về tới. Lý do anh ấy đi lấy nước cho mình lâu tới vậy là vì còn mải dừng lại trò chuyện thân tình với chú Sean Penn – thần tượng bấy lâu nay của anh.

“Khó mà tin được em bị tất cả các nơi từ chối, Mia ạ” – Michael lắc đầu nói tiếp, không để ý thấy người đang bước về phía mình – “Có rất nhiều trường hiện

nay không còn xét tới điểm SAT nữa. Mà toàn là trường đỉnh, như kiểu trường Sarah Lawrence, với một chương trình dạy sáng tác văn học cực kỳ tốt. Sao em không nộp đơn vào trường ấy. Mà em có nói quá không khi mà…”

“Ôi, J.P!” – mình mừng rỡ reo lên, cắt ngang lời Michael – “Cảm ơn anh! Em đang khát cháy họng đây”. Mình vớ vội lấy cốc nước trên tay J.P và tu một hơi cạn sạch.

J.P hơi sững lại khi nhìn thấy anh Michael.

“Mike!” – có vẻ như tinh thần anh vẫn chưa trở lại bình thường sau cuộc trò chuyện thân mật vừa rồi với thần tượng

Sean Penn. Giờ lại cộng thêm sự có mặt của Michael tại bữa tiệc hôm nay nữa – “Chào anh. Vậy là… Anh đã quay trở lại”

“Anh Michael đã về nước được một thời gian rồi” – Boris thông báo – “Nghiên cứu về cánh tay rô-bốt phẫu thuật của anh ấy đã thành công rực rỡ, cả trên lĩnh vực tài chính lẫn khoa học. Cậu chưa biết à? Hiện nay tất cả các bệnh viện trên thế giới đều đang xếp hàng dài cầu cạnh công ty của Michael, hòng mua được một cỗ máy, mặc dù mỗi cái có giá lên tới cả triệu đôla và… ui da”

Tina lại dùng cùi chỏ thúc cho Boris một cái rõ đau. Chắc phải đau lắm, bởi vì thấy Boris gần như gập đôi người lại.

Không biết mấy cái xương sườn của cậu ta có sao không?

“Wow” - J.P mỉm cười thán phục. Trông anh không có vẻ gì là khó chịu với thông tin vừa rồi của Boris. Trái lại, anh vui vẻ đút tay vào trong túi quần, với phong thái rất James Bond. Có lẽ anh vừa xin được số điện thoại của Sean Penn nên đang đút tay vào túi quần nghịch nghịch cái điện thoại di động – “Tuyệt vời!”

“Anh J.P đã tự mình sáng tác cả một vở kịch” – Tina đột nhiên xen vào. Có vẻ như cô nàng không chịu nổi không khí căng thẳng nên cố lái chủ đề đi hướng khác.

Mọi người quay sang nhìn cậu ấy với

một thái độ rất miệt thị. Trong khi Lilly nhíu tít hai cái lông mày lại, môi mím chặt như muốn cố kiềm chế để không phá lên cười.

“Ái chà” – Michael thốt lên – “Tuyệt vời!”

Thề là mình không biết liệu anh ý có nghĩ thật thế không hay chỉ là đang giễu cợt J.P, khi nhắc lại nguyên xi những gì J.P vừa nói vài giây trước đó. Tất cả những gì mình muốn làm lúc đó là té khỏi chỗ này thật nhanh, trước khi bị chết ngạt bởi bầu không khí này. Thật chẳng ai lại muốn lăn ra đột quỵ ngay giữa buổi sinh nhật lần thứ 18 của mình!

“Ừm, thôi” – mình đưa cho Tina cái đĩa

và nói vội – “em đi chào khách khứa đây. Nghĩa vụ Công chúa đấy! Lát nói tiếp nhé…”

Nhưng trước khi mình kịp quay gót bỏ đi, J.P nắm lấy tay mình kéo lại nói: “Mia, nếu em không phiền thì anh có vài lời muốn tuyên bố trước toàn thể mọi người. Và anh thấy không có thời điểm nào tốt hơn là bây giờ. Em cùng anh đi lên bục phát biểu một lát nhé. Madonna cũng sắp nghỉ giải lao giữa chương trình rồi”.

Thời khắc đó là lúc mình cảm thấy trời đất như bị đảo lộn. Mồ hôi túa ra như tắm, không hiểu J.P muốn tuyên bố cái gì nữa? Lại còn trước mặt ông bà ngoại? Trước Madonna và ban nhạc của cô ấy?

Và bố?

À, và Michael.

Nhưng trước khi mình kịp nói thêm lời nào, J.P đã nhẹ nhàng kéo – à không, phải là lôi – mình lên sân khấu được dựng ngay trên phần bể bơi của du thuyền.

Và điều tiếp theo mà mình biết là Madonna lịch sự tránh sang một bên, nhường míc cho J.P. Ngay lập tức toàn bộ 300 con người chăm chú hướng hết về phía sân khấu. Mình có cảm giác như chết rồi!

Đành rằng mình đã từng đứng phát biểu trước nhiều người hơn thế này nhiều. Nhưng hoàn cảnh khi đó hoàn toàn khác.

Bởi khi đó mình là người chủ động cầm míc. Còn lần này, người cầm míc lại là người khác.

Và mình không thể biết được anh ấy sắp nói gì.

Nhưng mình có thể đoán.

Và mình muốn chết quách đi cho xong!

“Thưa quý ông, quý bà và toàn thể các vị khách quý có mặt ngày hôm nay” - J.P bắt đầu, giọng anh ấy sang sảng đầy tự tin. Giờ thì không chỉ 300 con người có mặt trên tàu biết mà người dân dọc khu phố Nam của cái cảng biển này cũng sẽ nghe thấy hết. Tất nhiên là cả đám paparazzi đang chầu chực săn tin dưới chân cầu. “Tôi rất tự hào khi được có

mặt tại đây, ngày hôm nay, trong bữa tiệc sinh nhật đặc biệt, cùng với một người con gái vô cùng đặc biệt… Cô ấy là người rất quan trọng đối với tất cả chúng ta… đối với đất nước của cô, với bạn bè và gia đình của cô… Nhưng sự thật là, có lẽ Công chúa Mia xinh đẹp đây có ý nghĩa đối với tôi hơn bất cứ người nào trong số các bạn có mặt ở đây ngày hôm nay…”.

Ôi Chúa ơi. Không. Không phải ở đây. Không phải bây giờ! Việc J.P dám can đảm bày tỏ tình yêu của anh giành cho mình trước mặt toàn dân thiên hạ như thế thật là lãng mạn và ngọt ngào! Chúa biết Michael sẽ không bao giờ có đủ dũng khí để làm điều tương tự.

Nhưng, mặt khác, mình nghĩ rằng Michael chưa bao giờ thấy cần phải làm những việc kiểu như vậy.

“… Và đó là lý do tại sao tôi muốn nhân cơ hội này chứng minh cho cô ấy thấy rằng cô ấy quan trọng đối với tôi đến thế nào. Mia, trước mặt bố mẹ, bạn bè và những người yêu thương nhất của em, anh…”

Và rồi mình thấy anh thọc tay vào trong túi quần. Đó là lúc mình cảm thấy hoảng sợ thực sự. Mình cần được cấp cứu ngay lập tức! Anh ấy làm thế này còn tệ hơn việc mặc áo giáp trắng cưỡi ngựa sơn trắng tới trường!

Từ trong túi quần, anh rút ra một chiếc

hộp nhung màu đen nhỏ… nhỏ hơn rất nhiều so với cái hộp đựng vương miện của Công chúa Amelie.

Cái hộp mà J.P đang cầm trong tay chỉ bé bằng hộp đựng nhẫn.

Ngay khi đám đông nhìn thấy cái hộp – và J.P quỳ xuống một chân – tất cả mọi người vỗ tay reo hò ầm ỹ, to tới nỗi mình gần như không nghe thấy những câu tiếp theo của J.P… mặc dù đang đứng sát rạt bên cạnh anh. Tiếng chúc tụng của mọi người gần như át hết cả tiếng míc.

“…Mia” - J.P tiếp tục. Mắt anh nhìn mình đầy tự tin, miệng cười rạng ngời hạnh phúc. Bên trong hộp là một chiếc nhẫn bạch kim đính viên kim cương rất

to hình quả lê – “Em có đồng ý làm…”.

Tiếng hò hét, cổ vũ của đám đông bên dưới càng lúc càng to. Hình ảnh bầu trời đêm ở Manhattan, những cột đèn lớn nhiều màu sắc trên tàu, những khuôn mặt rạng rỡ bên dưới sân khấu cùng ánh mắt đầy hy vọng của J.P dưới chân mình… tất cả như nhòe dần trong mắt mình.

Trong một giây mình tưởng sắp ngất xỉu tới nơi rồi. Tina nói đúng: đáng ra lúc nãy mình cần phải ăn thêm chút gì đó.

Nhưng mình vẫn đủ tỉnh táo để nhìn thấy một người và nhận ra một điều:

Michael Moscovitz. Đang rời khỏi tàu.

Đúng vậy, anh ấy rời khỏi bữa tiệc. Rời

khỏi con tàu. Vấn đề là anh đang quay lưng bỏ đi. Trong tích tắc mình kịp nhìn thấy khuôn mặt thất thần, không một chút cảm xúc của anh, trước khi anh quay lưng bước xuống khỏi tàu.

Và tất cả những gì mình nhìn thấy được là hình dáng phía sau của anh, khi anh lầm lũi đi về phía cầu tàu.

Anh đã bỏ đi.

Mà không buồn nán lại thêm một giây để xem mình sẽ trả lời câu hỏi của J.P như thế nào.

Hoặc ít nhất là nghe cho hết xem câu hỏi đó là gì. Bởi nó không hề giống như những gì mọi người nghĩ.

“… bạn nhảy của anh trong buổi PROM tới đây không?” - J.P cười rất tươi, mắt nhìn mình đầy tin tưởng.

Nhưng mắt mình khi đó còn đang mải nhìn theo hướng khác, dõi theo từng bước chân của Michael.

Bởi vì… Mình cũng không biết nữa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, từ lúc J.P quỳ xuống, rút hộp đựng nhẫn ra cho tới lúc Michael quay lưng lặng lẽ bỏ đi, như thể anh chẳng hề quan tâm tới những chuyện đang diễn ra…

Một phần trong mình đột nhiên như hóa đá. Cái phần mà đến mình cũng không ngờ là vẫn còn sống.

Mình sững sờ nhận ra rằng bao lâu nay, tận sâu thẳm trong trái tim mình vẫn luôn ấp ủ một tia hy vọng mong manh.

Hy vọng rằng có thể, một ngày nào đó và bằng cách nào đó, Michael và mình sẽ quay lại bên nhau.

Mình biết! Mình ngốc nghếch và cả ngu dại! Sau ngần ấy thời gian, tại sao mình vẫn cố bám vào cái hy vọng viễn vông ấy? Nhất là khi mình hiện đang có một anh bạn trai cực kì tuyệt vời, người đang quỳ trước mắt mình với một CHIẾC NHẪN trên tay! (Xin lỗi chứ, chuyện này là sao? Ai lại đem NHẪN cho một người chỉ để mời người ta đi dự PROM? Hâm đến độ này chỉ có Boris may ra mới nghĩ được thôi. Nhưng đó là BORIS, còn

đây là J.P cơ mà).

Hiển nhiên mình là đứa duy nhất còn nuôi dưỡng cái tia hy vọng nhỏ nhoi đó. Chứ Michael thậm chí còn chẳng thèm quan tâm, hay nán lại thêm vài giây xem câu trả lời của mình với lời mời đi dự prom kia thế nào.

Vậy đó. Tia hy vọng cuối cùng đã bị dập tắt không thương tiếc.

Thật buồn cười, mình từng nghĩ Michael đã làm tan vỡ trái tim mình từ rất lâu rồi. Nhưng không ngờ tối hôm nay anh ấy lại làm tan vỡ trái tim mình một lần nữa, bằng việc bỏ về giữa chừng, không một lời từ biệt.

Thật kì lạ, chỉ với một hành động/ cử chỉ

nhỏ thôi con trai vẫn có thể gây ra những tổn thương không tả nổi tới con gái.

Cũng may, mặc dù tim mình như bị bóp nát thành từng mảnh vụn (một lần nữa), hai mắt nhòe đi vì nước mắt, khi nhìn thấy Michael bỏ đi như vậy, nhưng đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo. Hoặc ít ra cũng còn hoạt động được tốt.

Hiển nhiên, trong tình huống dở khóc dở cười như thế này, cách giải quyết tốt nhất là tua lại đúng bài bà vẫn dạy (và bắt mình tập đi tập lại khoảng trên 9 triệu lần, chuyên dành cho những tình huống khó xử kiểu này – khi đột nhiên nhận được lời cầu hôn không hề mong muốn từ anh chàng nào đó trong một buổi tiệc đám cưới hay buổi tiệc thông thường.Và

trước ngày hôm nay có nằm mơ mình cũng không nghĩ được rằng mấy chuyện trớ trêu kiểu như thế có thể xảy ra với mình);

“Ôi, tên của người cầu hôn, em vô cùng bất ngờ và xúc động trước những tình cảm chân thành anh dành cho em. Em không biết phải nói sao. Chân em giờ không đứng nỗi nữa và đầu em đang tràn ngập bởi…”

Câu này cực chuẩn với hoàn cảnh hiện nay của mình.

“Anh cũng thấy đấy. em còn quá trẻ và chưa có nhiều kinh nghiệm. Trong khi anh là mẫu người đàn ông hoàn hảo của mọi cô gái trên thế giới… Em thực sự

không ngờ anh lại làm như vậy”.

Câu này cũng rất đúng với hoàn cảnh của mình. Làm gì có ai lại đi ngỏ lời câu hôn khi còn đang học trung học, kể cả đó là nhẫn đính ước hay hứa hẹn gì đó? Ừm… khoan, có. Boris!

Ối ối, bố đâu rồi? À kia rồi! Chúa ơi, mặt bố… chưa bao giờ thấy bố bực bội đến như vậy. Có lẽ bố, cũng như những người khác, nghĩ rằng J.P vừa cầu hôn mình. Mặc dù không hề nghe cho rõ đầu đuôi câu chuyện, chỉ đơn thuần là nhìn thấy cái nhẫn, và cảnh J.P quỳ xuống, thế là suy ra… Ôi không, tai nạn, tai nạn! Đây đúng là thảm họa mà! Tại sao J.P lại đi tặng nhẫn thế không biết! Không lẽ |Michael cũng suy đoán như mọi người?

Rằng J.P vừa cầu hôn mình? AAAAAA, oan quá! Giờ mình chỉ muốn chết đi cho rồi!

“Em nghĩ em cần phải vào phòng – một mình – ngả lưng suy nghĩ trong khi người hầu gái xứt cho ít dầu oải hương để thư giãn đầu óc. Không, đừng gọi cho em. Em sẽ gọi cho anh.

Ẹ, mấy kiểu từ chối này của bà nghe cứ… cổ lỗ sĩ làm sao ấy, không thể xài được.

Quan trọng hơn là nó không hề phù hợp với hoàn cảnh lúc này, khi mà J.P và mình đâu phải mới lần đầu quen nhau, bọn mỉnh đã hẹn hò được gần hai năm rồi. Do đó, không thể gọi việc anh ấy

tặng nhẫn hẹn ước với mình là nông nỗi, thiếu suy nghĩ.

Chẳng hiểu J.P nghĩ gì nữa! Đến việc năm sau nên theo học ở trường Đại học nào mình còn loay hoay mãi chưa xong, huống hồ gì chuyện tương lai mình muốn hẹn ước trọn đời bên ai…

Nhưng có một điều chắc chắn: Đó không phải là người không thèm đếm xỉa gì tới quyển sách của mình mặc dù đã được gửi đi từ 48 tiếng trước.

Nghĩ thì là vậy nhưng cũng chỉ để giữ trong lòng thôi.

Làm sao mình có thể trước mặt mọi người nói huỵch toẹt ra điều đó và làm mất mặt J.P? Mình yêu anh ý. Thật đấy.

Chỉ có điều…

Tại sao, tại sao anh áy lại làm như thế vào lúc này? Lại còn ngay giữa bữa tiệc sinh nhật của mình nữa chứ!!!

Thay vì lặp lại những gì bà đã dạy – và cũng vì ý thức được rất rõ đám đông bên dưới đang im lặng như tờ, nín thở chờ xem câu trả lời của mình là gì- mình, hai má đang đỏ bừng bừng vì xấu hổ, đành lí nhí: “Ừm, để xem!”

ừm, để xem?ỪM, ĐỂ XEM?

Một anh chàng siêu hot, siêu hoàn hảo, siêu tuyệt vời, luôn yêu thương và sẵn sàng chờ đợi mình đến cuối đời, vừa mời mình cùng đi dự prom, kèm theo một chiếc nhẫn kim cương 3 ca-ra (nếu mình

nhớ không nhầm. Bà từng bắt mình học thuộc lòng cả cái bảng kích thước các loại kim cương mà)… Vậy mà mình chỉ nói được câu: Ừm, để xem!

Mình bị làm sao thế này? Không lẽ mình muốn ru rú một mình trong phòng (cùng với Louie Mập) suốt quãng đời còn lại?

Có lẽ vậy.

Sự ngập ngừng của mình đã khiến cho nụ cười đầy tự tin của J.P có phần tê liệt… một chút.

“Thế mới là cô gái của anh chứ” – J.P hớn hở đứng dậy và ôm choàng lấy mình, đâu đó bên dưới có ai đó đang vỗ tay… ban đầu khá là dè dặt (mình nhận ra tiếng vỗ tay đó… tác giả không ai khác chính

là Boris), sau đó nhanh hơn một chút, cho tới khi toàn bộ khách mời lịch sự vỗ tay theo.

Thật kinh khủng ! Họ đang vỗ tay chúc mừng mình vì đã nói “Ừm, để xem!” khi được bạn trai quỳ gối mời đi dự prom! Mình đâu có xứng đáng nhận những tràng pháo tay đó. Mình đáng bị ném ra khỏi tàu thì đúng hơn. Mọi người chỉ lịch sự hưởng ứng vì mình vừa là công chúa, lai vừa là chủ nhà. Hẳn trong thâm tâm chắc ai cũng nghĩ thầm: “Thật quá sức chảnh chọe!”

Tại sao? Tại sao Michael lại bỏ về?

Lúc J.P ôm mình vào lòng, mình đã nói rất khẽ: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Và anh ý thì thào lại : “Anh có đầy đủ giấy tờ để chứng minh đây là kim cương hạnh A và được gia công cực kì tinh xảo. Có phải đó là lý do khiến em hoảng hốt như thế không?”

“Một phần thôi” – mình hơi nhăn mặt trước mùi hương kết hợp của mùi thuốc tẩy và nước hoa Carolina Herrera dành cho nam giới từ ngườ J.P tỏa ra. Bọn mình hơi tách xa khỏi cái micro nên không lo bị mọi người nghe thấy – “Chỉ là…”

“ Đó chỉ là một cái nhẫn hẹn ước thôi mà” – anh J.P buông tay trước, nhưng một tay vẫn nắm lấy tay mình… khéo léo tuồng cái hộp nhẫn vào trong đó – “Em thừa biết là anh sẵn sàng làm mọi thứ để

em hạnh phúc mà. Anh tưởng đây là điều em muốn”.

Mình bối rối ngước lên nhìn J.P. Một phần là không hiểu nổi chính bản thân mình. Mình còn muốn đòi hỏi gì hơn ở một người tuyệt vời như J.P? Mình biết anh ý thực lòng khi nòi sẵn sàng làm mọi thứ để mình được hạnh phúc. Vậy sao mình không nhắm mắt phó mặc số phận cho anh ý đi cho xong?

Nhưng một phần lại bối rối không hiểu đã nói gì khiến cho J.P nghĩ rằng mình muốn có một chiếc nhẫn- hẹn ước, đính hôn hay gì đó?

“Đó là thứ Boris đã tặng cho Tina” – J.P vội giải thích, khi thấy ánh mắt khó hiểu

của mình – “Và em đã vô cùng hạnh phúc cho Tina.”

“Vâng” – mình gật đầu, vẫn chưa hiểu lắm – “Bởi vì cậu ấy vốn vẫn luôn thích mấy vụ lãng mạn kiểu như thế…”

“Anh biết chứ” – J.P nói tiếp – “Cũng như việc Tina say mê tiểu thuyết lãng mạn và em lại vừa hoàn thành xong một cuốn…”

“Ý anh là… nếu bạn trai Tina đã tặng nhẫn hẹn ước cho cậu ấy, hiển nhiên là em cũng muốn có một chiếc?” – mình hốt hoảng. Không lẽ J.P trước giờ không nhận thấy giữa mình và Tina có sự khác biệt lớn hay sao?

“Nghe này em” – J.P nắm chặt lấy tay

mình – “Vừa nhìn thấy chiếc nhẫn này, anh nghĩ ngay tới em. Hãy cứ coi như đó là một món quà sinh nhật, và đừng suy diễn quá nhiều, nếu nó làm em thấy không thoải mái. Anh không hiểu dạo gần đây em gặp phải chuyện gì, nhưng anh chỉ muốn em hiểu một điều… anh sẽ không di đâu hết, Mia ạ. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em, để đi Nhật hay bất cứ đâu. Anh sẽ mãi ở đây, ngay bên cạnh em. Vì thế dù em có quyết định thế nào, hoặc bao giờ em mới quyết định… em biết phải tìm anh ở đâu”.

Rồi anh cúi xuống hôn lên môi mình.

Và cũng quay lưng bỏ đi.

Giống như Michael.

Mình chẳng biết phải trốn đi đâu ngoài… chỗ này. Nơi mình đang co ro sắp chết vì rét đây!

Mình biết mình cần phải quay trở lại buổi tiệc. Khách khứa cũng đang rục rịch ra về rồi. Sẽ là thất lễ nếu mình không có mặt để chào khách.

Nhưng… đời người con gái có bao nhiêu lần được bạn trai quỳ xuống kiểu-như-đang cầu hôn chứ? Lại còn rơi đúng vào ngày sinh nhật? Trước sự chứng kiến của toàn thể gia đình và bạn bè? Để rồi lại từ chối anh ta, à mà cũng không hẳn…

Ôi mình điên mất thôi!

Mình bị làm sao thế không biết! Tại sao mình không nói “vâng” đi cho rồi? Rõ

ràng là khó mà kiếm ra người thứ hai như J.P: vừa đẹp trai, cuốn hút, tận tình và chu đáo. Quan trọng nhất là anh ý yêu mình. Anh ấy YÊU mình!

Tại sao mình không đáp lại tình yêu ấy, như đáng ra anh ấy xứng đáng được nhận?

ối… có ai đang tới. Trong những người mình quen biết có ai đủ khỏe để trèo tít lên tận trên này nhỉ? Bà thì chắc chắn không phải rồi…

Thứ ba, ngày 2 tháng 5, nửa đêm, trên xe limo từ bữa tiệc về nhà

Bố có vẻ không hài lòng với mình.

Chính bố là người leo lên tận mũi tàu để

nói mình ngưng ngay cái trò “hơn dỗi trẻ con” (cách bố gọi việc mình đang làm lúc đó. Cá nhân mình thấy bố dùng từ như thế là không chính xác… Rõ ràng mình đang thư giãn đầu óc bằng cách viết nhật kí, chứ không phải giận dỗi gì ai), và lập tức đi xuống chào khách.

Nhưng câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Bố nói mình phải đi dự buổi prom cùng anh J.P, chứ không thể có chuyện hẹn hò người ta suốt gần 2 năm trời, rồi đùng một cái, chỉ một tuần trước buổi prom lại ngúng nguẩy không muốn đi cùng anh ta, với lý do “không thích hội hè, prom”.

Hay nói đúng theo ngôn ngữ rất không

công bằng của bố thì là: “Chỉ là bạn trai cũ của con tình cờ trở về”.

“Tùy bố muốn nghĩ sao thì nghĩ! Con và anh Michael chỉ là bạn bè!” Mình gào lên, trong đầu vẫn luẩn quẫn câu Yêu em, Michael – “Ngay cả khi còn hẹn hò với Michael, con cũng CHƯA BAO GIỜ nghĩ tới chuyện sẽ đi dự prom với anh ấy”.

Mà đúng thế thật. Ai lại đi dắt theo anh chàng triệu-phú-sinh-viên-21-tuổi-kiêm-nhà-sáng-chế-cánh-tay-rô-bốt-phẫu-thuật tới dự prom bao giờ?Hơn nữa anh ấy đã chia tay mình từ hai năm trước và tuyệt nhiên chẳng còn thiết tha gì tới mình. Vì thế cho dù mình có mời, anh ấy cũng chẳng thèm đi cùng.

Và mình làm sao có thể đối xử như vậy với J.P?

“Có một cái tên dành cho những đứa con gái như con” – bố ngồi xuống cái sào không lấy gì làm chắc chắn bên cạnh mình – “Và cho những gì con vừa làm với J.P. Mà bố cũng chẳng muốn nhắc lại. Bởi đó không phải là cái tên hay ho gì”.

“Thế ạ?” – mình nhổm dậy vì tò mò. Trước giờ chưa có ai đăt biệt danh cho mình. TRừ mấy cái tên mà Lana vẫn thỉnh thoảng gọi mình – kẻ lập dị hoặc là đồ dở người… À, và cả những “mỹ từ” mà Lilly mà Lilly dành cho mình trên trang toighetmiathermopolis.com nữa – “Tên gì hả bố?”

“Chảnh chọe” – bố nói giọng đầy đau khổ.

Trong khi mình thì phì cười. Mặc dù tình hình lúc đó trong chẳng có vẻ gì đáng cười, trái lại, rất căng thẳng và nghiêm trọng là đằng khác: Bố đang ngồi sát mép tàu, cố gắng thuyết phục mình cùng xuống, như thể mình đang sắp nhảy thẳng xuống nước.

“Chẳng có gì đáng cười hết, Mia” – bố sẵn giọng lại – “Thời điểm này chúng ta không thể mạo hiểm để con có tai tiếng gì”.

Trong khi mình là đứa con gái trong trắng duy nhất còn sót lại trong khối lớp cuối cấp của TH Albert Einstein (không

kể bạn trai mình). Vậy mà bố đang giáo huấn mình – mình! – về viêc gây xì-căng-đan. Mình nghiêng người cười và suýt nữa thì cắm đầu xuống dong nước đen ngòm phía dưới, may mà kịp ôm lấy thành tàu.

“Bố!” – phải một lúc lâu sau mình mới thốt nên được một câu –“Còn có thể đảm bảo với bố là con không phải là một đứa chảnh chọe”

“Mia, hành động luôn có sức mạnh hơn lời nói. Bố không nói là bố nghĩ con và J.P nên đính hôn. Chuyện đó là vô lý hết sức! Bố mong rằng con có thể nhẹ nhàng giải thích cho cậu ấy hiểu rằng hiện con vẫn còn quá trẻ để nghĩ tới mấy chuyện đó…”

“B-bố!” – mình đảo mắt một vòng, cười gạt đi – “Đó chỉ là một chiếc nhẫn hẹn ước thôi”.

“Cho dù cá nhân con có không thích prom” – bố nói tiếp, lờ đi như không nghe thấy mình – “nhưng J.P vẫn muốn đi và không có gì là sai trái khi cậu ta muốn được cùng con…”

“Con biết” – mình rền rĩ- “và con đã nói với anh ấy là con sẽ không có ý kiến gì nếu anh ý muốn đi cùng người khác…”

“Cậu ấy muốn đi cùng con, bạn gái của cậu ấy. Người mà cậu ấy đã hẹn hò suốt gần hai năm qua. Do đó J.P có những mong muốn như vậy là điều dễ hiểu. Và mặc dù cách làm của cậu ta có thể gây ra

nhiều điều hiểu lầm nhưng suy cho cùng J.P cũng chỉ muốn cùng con tham dự prom. Vì thế việc đúng đắn nhất con phải làm lúc này à đi dự prom cùng cậu ta”.

“Nhưng, bố ơi” – ình lắc đầu quầy quậy- “bố không hiểu đâu. Ý con là…Con đã viết xong một cuốn tiểu thuyết lãng mạn và gửi cho anh ấy từ hai hôm trước. Vậy mà anh ấy vẫn chưa…”

Bố trọn tròn mắt nhìn mình: “Con sáng tác tiểu thuyết lãng mạn ư?”

Ối, mình quên béng mất là vẫn chưa kể cho ông bố tốt bụng của mình nghe về đứa con tinh thần lớn lao này. Thôi thì tận dụng luôn cơ hội này lảng sang chuyện khác, cho bố đỡ cằn nhằn về

chuyện với J.P.

“Ừm, vầng” – mình bẽn lẽn thú nhận – “con chưa kể với bố. Nhưng bố không phải lo đâu. Dù sao cũng chẳng có nhà xuất bản nào để mắt tới nó cả…”

Bố phẩy tay, không để cho mình nói tiếp.

“Mia, bố nghĩ bây giờ con đã hiểu là một người của hoàng gia không phải đơn giản chỉ là ngồi xe limo, có vệ sĩ riêng, đi chuyên cơ riêng hay xách những chiếc túi hàng hiệu đắt tiền và mặc những bộ đồ mốt nhất… Là một người của công chúng con cần phải yêu thương và mở rộng lòng hơn với tất cả mọi người. Chính con đã lựa chọn J.P. Và hai đứa đã gắn bó với nhau được gần hai năm trời rồi. Con

chẳng có lý do gì không đi dự prom cùng với J.P, trừ phi cậu ấy có lỗi gì đó với con… mà theo những gì bố được nghe con kể thì J.P chưa bao giờ làm điều gì không phải đối với con. Giờ thì hãy thôi ngay đừng ra vẻ một –bọn con thường hay gọi là gì nhỉ? À, à, nhớ rồi – "nữ hoàng rắc rối" nữa và xuống ngay đi. Chân bố sắp bị chuột rút tới nơi rồi đây này".

Bố nói đúng. Mình đúng là dở hơi không để đâu cho hết! Cả tuần nay mình ư xử như hâm. Mình sẽ tham dự prom và mình sẽ đi cùng J.P. J.P và mình là một cặp đôi hoàn hảo. Xưa nay vẫn luôn là như thế.

Mình không còn là trẻ con nữa.Cần phải

thôi ngay mấy trò nhõng nhẽo, hờn dỗi trẻ con! Và làm theo lời bác Knutz dạy: không được nói dối mọi người xung quanh mình!

Nhưng quan trọng nhất vẫn là: không được nói dối với chính bản thân mình.

Cuộc đời không phải là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Lý do khiến tiểu thuyết trước giờ luôn bán rất chạy – và dành được thiện cảm đa phần bạn đọc là bởi đời thực không hề có cuộc sống màu hồng như thế. Ai cũng mong muốn cuộc đời mình đẹp như trong tiểu thuyết.

Nhưng thực tế không một ai có thể đạt được điều đó.

Không một ai, kể cả công chúa.

Sự thật là Michael và mình đã chấm dứt – kể cả khi anh ấy kí tên là Yêu em, Michael, vẫn chẳng có ý nghĩa gì hết. Cái tia hy vọng nhỏ nhoi mà mình mang trong mình bấy lâu nay – một phần, mình nghĩ, là vì bố từng nói: không cần phải đi tìm ở đâu xa, tình yêu đích thực luôn ở ngay trước mắt chúng ta – cần phải được dập tắt và chôn vùi vĩnh viễn. Mình cần phải để cho nó bị dập tắt và hạnh phúc với những gì mình đang có. Bởi vì những gì mình đang có mãi là niềm mơ ước của biết bao người.

Mình nghĩ, chuyện xảy ra tối nay cuối cùng đã cắt đứt cái tia hy vọng mong manh với Michael mà mình vẫn ấp ủ bấy lâu. Và mình đang cố gắng chấp nhận sự

thật bẽ bàng đó.

Ít nhất là mình gần như chắc chắn điều đó, khi cùng bố đi xuống chào khách và gặp J.P (lại đang đứng trò chuyện sôi nổi với chú Sean Penn, tất nhiên). Mình đi vội tới chỗ anh và nói: “Em đồng ý”, đồng thời chìa cho anh xem chiếc nhẫn đang sáng lấp lánh trên ngón tay. Thế là hết. Mình đã tự dập tắt tia hy vọng cuối cùng kia, để có thể tiếp tục an phận bên người con trai hết mực yêu thương mình.

J.P nhấc bổng mình lên và xoay một vòng lớn, trong tiếng cổ vũ và reo hò của mọi người.

Trừ mẹ.

Mình thoáng thấy mẹ quay ra nhìn bố, bố

lắc đầu ra chiều rất bực. Ánh mắt mẹ như muốn nói Rồi anh sẽ biết tay tôi. Còn bố thì cười trừ kiểu Đó chỉ là một cái nhẫn hẹn ước thôi mà, Helen.

Đảm bảo sáng mai mình sẽ được nghe đủ về các thể loai tự do nữ quyền cho coi!!! Nhưng sao cũng được, dù mẹ có nói bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không khiến mình khổ sở hơn bây giờ, khi chứng kiến cảnh Michael quay lưng rời khỏi bữa tiệc.

Tina và Lana, cùng Trisha, Shameeka, Ling su và Perin rú rít ầm ĩ khi nhìn thấy chiếc nhẫn. LingSu còn gạ mình thử dùng viên kim cương trên nhẫn cắt đôi cái đĩa xứ xem sao, bởi tác phẩm nghệ thuật mới nhất của cậu ấy hình như có liên quan gì

đó tới việc ghép các mảnh vỡ gốm xứ. Bọn mình đã thử nghiệm luôn lên mấy cái đĩa thức ăn và câu trả lời là: không sai, nhẫn của mình có thể cắt đôi mấy cái đĩa ngon ơ.

Tuy nhiên người to ra hào hứng nhất với chuyện này chính là Lilly. Cô nàng tỏ ra rất hí hửng khi nhìn thấy chiếc nhẫn: "Sao, sao, vậy là hai người đính hôn rồi hả?"

"Không hế! Đấy chỉ là nhẫn hẹn ước thôi!" – mình chối đây đẩy.

"Công nhận là lởi hẹn ước hơi bị to đấy" – Lilly hất hàm ám chỉ viên kim cương 3 ca-ra trên tay mình. Nghe mỉa mai hết sức!

Cậu ấy đã thành công.

Nhưng cái mình không hiểu là tại sao Lilly vẫn chưa tung chiêu “bất ngờ” nào đó với mình… cái mà cậu ấy nói sẽ chỉ có thể dành cho mình nếu được mời tới dự tiệc – hoặc ít ra là trong ngày sinh nhật của mình. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy cô nàng có chút động tĩnh gì.

Có lẽ mình đã hiểu lầm ý cậu ấy?

Hoặc, có thể - chỉ cỏ thề thôi – trong lòng Lilly vẫn còn sót lại một chút gì đó tình cảm với mình và cậu ấy quyết định tha cho mình vào phút cuối, không triển khai cái kế hoạch ma quỷ kia nữa.

Nhớ lạ lời bố vừa nói về việc là một người của hoàng gia, mình cần phải mở

rộng lòng hơn với mọi người, mình quyết định không giận Lilly về cái câu nói vừa rồi.

Mình cũng quyết định không hỏi cậu ấy xem anh trai cậu ấy đã đi đâu. Trước đó Tina cũng lao vội tới chỗ mình báo tin – phòng trường hợp mình không nhận ra – là Michael đã rời khỏi tàu… và rằng anh ấy bỏ đi ngay khi J.P thò tay vào túi rút hộp nhẫn ra.

“Cậu có nghĩ là” – Tina thì thào – “anh Michael bỏ đi vì không chịu đựng nổi khi phải chứng kiến người con gái anh yêu thương bấy lâu đang hứa hẹn gắn bó với người con trai khác?”

“Không, Tina” – mình lạnh lùng gạt phắt

đi – “anh ấy bỏ đi là vì anh ấy chẳng hề quan tâm gì tới mình cả”.

Tina sững người nhìn mình trân trối.

“Không hề!” – cậu ấy thốt lên – “Đó không phải là lý do! Mình cam đoan với cậu! Michael bỏ đi bởi nghĩ rằng CẬU không hề quan tâm tới anh ý và biết rằng sẽ khó mà kiềm chế nỗi tình cảm của bản thân dành cho cậu! Có lẽ Michael sợ rằng nếu ở lại, anh ấy sẽ GIẾT J.P mất!”

“Tina” – mình quát lên, gần như không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Nhưng sực nhớ tới phương châm sống mới – rằng cuộc sống không phải là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn – mình kịp trấn tĩnh lại một chút: “Michael không còn tình ý gì

với mình nữa. Cậu hãy chấp nhận sự thật đó đi. Giờ bạn trai của mình là J.P, lâu nay luôn là vậy. Và cậu làm ơn đừng nói như vậy với mình về anh Michael nữa, có được không? Mình không thấy thoải mái tẹo nào”.

Và câu chuyện bọn mình kết thúc ở đó. Tina cuống lên xin lỗi vì đã làm cho mình buồn – khoảng một triệu lần suốt cả tối – và lo lắng khi thấy mình bị tổn thương như vậy. Bọn mình ôm nhau làm hòa và tự hứa sẽ không bao giờ đả động tới chủ đề nhạy cảm này nữa.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra thêm một chút nữa, cho tới khi bác thuyền trưởng lên sân khấu yêu cần ban nhạc của Madonna rút loa, giảm bớt tiếng ồn, do

có lời phàn nàn từ mấy hộ dân sống gần đó (có lẽ họ thích nghe nhạc của Pavorotti hơn).

Khách quan mà nói, bữa tiệc tối nay không chê vào đâu được. Mình nhận được toàn quà đỉnh: một túi đồ hàng hiệu của Marc Jacobs và Miu Miu, từ túi xách, giày dép, đến ví và các phụ kiện… Còn chưa kể rất nhiều loại nến thơm (mà mình sẽ không thể mang theo đến kí túc xá – của một trường đại học nào đó- bởi vỉ nến nủng bị coi là một vật nguy hiểm có thể gây cháy); một bộ váy công chúa Leia, dành riêng cho Louie Mập (mặc dù bị nhiều người nhầm lẫn về giới tính nhưng mình nghĩ Louie Mập sẽ không thấy phiền vì được diện đồ mới đâu),

một cái áo phông hiệu Fred Flare, một mặt dây chuyền hình lâu đài Disney; một cái cặp mái gắn kim cương và ngọc bích (quà của bà, vì dạo này tóc mình dài ra nên tóc mái có hơi bị lòa xóa thật); và tờ giấy chứng nhận ủng hộ 253.050 đô la cho quỹ Hòa Bình Xanh ghi tên mình.

À, à, và một chiếc nhẫn hẹn ước đính viên kim cương 3 cara hạng A.

Mình còn muốn thêm vào danh sách quà sinh nhật tối nay một món quà nữa: một trái tim tan vỡ. Nhưng mình đang cố gắng để không làm ra vẻ "nữ hoàng rắc rối", như lời bố nói. Anh ấy không thể làm tan vỡ nó thêm một lần nào nữa. Anh chỉ đơn thuần là nói thích cuốn sách của mình, ký tên Yêu em, Michael ở cuối tấm thiệp –

khó có thể coi đó là ám chỉ muốn quay lại với nhau của Michael. Không hiểu mình lôi ở đâu ra cái hy vọng hão huyền và viễn vông đó.

Ờ, mà có lẽ mình là một đứa chuyên mơ mộng những điều viễn vông hão huyền.

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, trong giờ kiểm tra Lịch sử Thế giới

Đáng ra mình không nên tổ chức sinh nhật 18 tuổi vào đúng ngày sinh nhật, khi mà ngay ngày hôm sau bắt đầu tuần thi cuối cấp. Suốt từ sáng tới giờ mình bắt gặp không dưới một chục người cặp mắt đỏ kè, lờ đờ mệt ,mỏi vì thiếu ngủ. Trong đó có mình.

Ơn Chúa là lịch học hành, thi cử trong cả

tuần kiểm tra đảo lộn hết cả và hôm nay mình chỉ có hai môn dễ nhất là Lịch sử Thế giới và Văn học Anh thôi. Nếu hôm nay mà thi Lượng Giác, hay Tiếng Pháp, hay Tâm lý thì tiêu đời mình.

Sáng nay bài thuyết giảng của mẹ chủ yếu tập trung vào chủ đề phụ nữ và hôn nhân. Vào thời của mẹ, con gái thường kết hôn ngay sau khi học xong trung học bởi vì phụ nữ không được chấp nhận vào đại học, hay tự kiếm việc làm… Khổ một nỗi hai mắt mình cứ díp hết cả lại, làm cho mẹ mấy lần phải tét vào tay cho vài phát mới tỉnh ngủ được.

“Ối mẹ ơi” – mình phản đối – “Không có chuyện con và J.P kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp!!! Con còn bao thứ việc. Con

được nhận vào tất cả các trường Đại học mà con đã đăng kí, con lại còn sáng tác tiểu thuyết, và giờ chỉ còn phải kiếm ra nơi chịu xuất bản nữa là xong! Mẹ còn muốn con làm gì nữa?”

Mẹ vẫn không hề mảy may xúc động một tẹo nào: “Nhưng con vẫn chưa chọn trường mà. Con còn chưa tới một tuần để quyết định xem sẽ theo học ở đâu. Chưa hết, con viết tiểu thuyết lãng mạn!”. Không hiểu mẹ muốn ám chỉ điều gì, tiểu thuyết lãng mạn cũng là tiểu thuyết mà, có gì khác biệt đâu.

Hơn nữa nữ nhân vật chính trong cuốn sách của mình là một nữ cung thủ thiện xạ, bách phát bách trúng.

Lúc ở nhà mình thậm chí còn không cả đeo cái nhẫn J.P tặng, vậy thì vấn đề ở đây là gì chứ? Mẹ đâu có phải nhìn thấy nó đâu? Tại sao mẹ phải khó chịu ra mặt như thế?

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, giờ ăn trưa

Cứ thấy mặt mình ở đâu là mọi người xúm xít vào xin được ngó cái nhẫn. Được mọi người quan tâm như vậy kể cũng thích nhưng.. hơi ngượng. Chưa kể mình còn phải không ngừng giải thích với từng người đó không phải là nhẫn đính hôn. Bởi vì không hiểu tình cờ hay cố ý, kiểu dáng của nó được thiết kế giống y như một chiếc nhẫn đính hôn.

Viên kim cương lại còn to nữa chứ, làm

mình mấy lần móc vào áo đồng phục hoặc vào tóc của Shameeka. Bọn mình phải mất tới hơn 5 phút mới gỡ nó ra được.

Mình vẫn chưa quen với việc được quan tâm săn đón nhiệt tình như thế ở trường.

Trong khi J.P tỏ ra tự hào thấy rõ.

Thôi thì… Miễn anh ấy hạnh phúc, mình cũng sẽ hạnh phúc.

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, trong giờ kiểm tra Văn học Anh

!!!!!!!!!!!!!!!!!

OK, lại một lần nữa mình bị chính cái mồm nói năng không suy nghĩ này hại!

Tất nhiên cũng chẳng có gì là lạ. Mình

mà!

Và mình quyết định không để điều đó làm xao nhãng, bởi quen quá rồi. Hơn nữa giờ mình đã 18 tuổi, là một người trưởng thành và trong vòng 4 ngày nữa mình sẽ thoát khỏi cái chốn ngục tù này MÃI MÃI (đừng hỏi mình sẽ đi đâu nhá, bởi đến bản thân mình cũng còn chưa xác định được).

Nói chung tất cả là lỗi của Tina, bởi từ sáng tới giờ cậu ấy hầu như không mở miệng nói với mình câu nào. Mình biết chính mình đã nói với cậu ấy là đừng nói chuyện Michael với mình, nhưng không có nghĩa là Đừng có nói chuyện với tôi!

Những tưởng sau ngày hôm qua bọn mình

phải có nhiều chuyện để chia sẻ lắm, bởi dù sao thì cả hai đứa cũng đều đang đeo chiếc nhẫn hẹn-ước-sẽ-đính-hôn với bạn trai hiện tai còn gì.

Vậy mà giờ Tina có vẻ như sợ sẽ buột miệng nói ra điều gì đó không phải và làm tổn thương đến tình cảm của mình nên quyết định không nói chuyện với mình là tốt nhất.

Chịu, không thể hiểu nổi cậu ấy đang nghĩ gì nữa. Hình như mình không có duyên với mấy chuyện kết bạn thân thì phải, chẳng bao giờ biết cách làm cho bạn mình vui vẻ.

Chắc đành quen với việc còn mỗi Lana làm bạn thân thôi. Ít ra cậu ấy cũng thoải

mái và dễ chơi hơn những người bạn khác trong trường. Hôm nay Lana đặc biệt phấn khởi hơn mọi ngày vì… trên cổ vẫn hằn rõ cái dấu hôn của ai đó tại bữa tiệc tối hôm qua. Lana thì khăng khăng đó là của Hoàng tử William (quá đỗi hoang đường!) và gặp ai cũng chìa ra khoe. Chỉ còn thiếu nước dùng son khoanh tròn cái vết đó lại, vẽ một mũi tên xuyên qua với dòng chữ DẤU VẾT (ĐƯỢC CHO LÀ) CỦA HOÀNG TỬ WILLIAM.

Sau bữa trưa, tình cờ gặp Tina trong phòng vệ sinh nữ, mình vội vồn vã bước tới hỏi thăm: “Cậu có vấn đề gì thế?”

Tina ngơ ngác: “Vấn đề gì cơ? Mình á? Làm gì có chuyện gì, Mia”

Mặc dù mắt cậu ấy mở to đầy vẻ ngây ngô nhưng mình dám chắc là cô nàng đang nói dối. Làm sao mình đoán ra ư? Không biết nữa, chỉ là mình có cảm giác như thế.

OK, cũng có thể Tina không phải đang nói dối. Có thể mình chỉ là đang phỏng đoán hoặc đang cố hướng suy nghĩ của mình vào Tina (đây là cụm từ mình được học trong môn Tâm lý học, thường dùng để miêu tả một cơ chế tự vệ của con người, khi họ tìm cách quy mọi suy nghĩ không mong muốn của mình sang cho người khác). Có thể mình vẫn chưa hết tổn thương sau sự việc xảy ra đêm qua, với việc Michael bỏ về giữa chừng, không một lời từ biệt…

“Mình nghĩ là có đấy Tina. Cậu nghĩ mình đã sai lầm khi nhận lời J.P, trong khi mình vẫn còn tình cảm với anh Michael” – mình xổ ra một tràng, mà không them suy nghĩ xem bản thân đang nói gì. Mày đang làm gì thế hả Mia? Có ngậm miệng lại đi không??? Quá muộn rồi. Cái gì cần nói cũng đã nói! Mình cứ lảm nhảm như bị ai bỏ bùa mê.

“Nhưng” – mình nói tiếp, không để cho Tina kịp phản bác được câu nào – “để mình nói rõ cho cậu biết: không hề có chuyện ấy. Mình không còn chút cảm giác gì với Michael nữa. Mình đã quên anh ý rồi. Giờ mình đang sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Tối hôm qua, bằng việc bỏ đi không nói tiếng nào, Michael đã tự tay

cắt đứt sợi dây liên kết cuối cùng của bọn mình. Và mình cũng đã quyết định: J.P và mình, sau buổi prom tới đây, sẽ Làm Chuyện Đó với nhau! Cậu nghe rõ chưa, bọn mình sẽ làm chuyện đó:.

Thề là đến mình cũng không hiểu cái ý tưởng đó từ đâu nảy ra nữa. Có lẽ trong cơn tức giận, người ta thường nói mà không suy nghĩ, dần dần thành nói nhảm.

“Mình quá mệt, không muốn làm đứa con gái trong trắng cuối cùng của cái lớp cuối cấp này. Sẽ không đời nào có chuyện mình vào Đại học với cái mác “nữ đồng trinh cuối cùng” đóng cộp trên trán đâu. Mà biết đâu chừng sau mấy cú ngã xe đạp hồi bé mình đã chẳng còn nguyên vẹn từ lâu rồi”.

Tina vẫn ngẩn người, ngơ ngác kiểu chuyện gì thế này?

“OK, Mia” – Tina vươn ra nắm lấy tay mình – “Sao cũng được. Cậu biết mình sẽ luôn ủng hộ mọi quyết định của cậu mà”.

Aaaaaaaaaaaa !!! Nhiều lúc Tina làm mình tức chết đi được vì cái vẻ ĐÁNG YÊU KO ai có thể giận nổi như thế này !!!

“Cậu biết gì không” – mình hùng dũng rút con iPhone trong túi quần ra – “Mình sẽ nhắn tin cho anh J.P ngay bây giờ. Đúng vậy! Ngay bây giờ! Và giục anh ấy đi đặt ngay một phòng ở khách sạn cho buổi hậu prom!”

Mắt Tina tròn xoe vì bất ngờ: “Mia, cậu có chắc là muốn làm như thế không? Cậu biết mà, chẳng có gì sai khi vẫn còn trong trắng cả. Rất nhiều người ở tuổi bọn mình…”

“Quá muộn rồi!” – mình gào lên.

Không hiểu mình mắc cái chứng gì. Mình như không còn là mình nữa. Có thể vì mấy phút trước, cái nhẫn J.P tặng mình vừa bị mắc vào cái dây buộc tóc của Stacey Cheeseman lúc cô ấy chạy vụt qua hành lang và xô vào người mình. Hoặc có thể vì mình đang chịu quá nhiều ÁP LỰC… các bài kiểm tra cuối kỳ, cuộc bầu cử của bố, sự giục giã của gia đình và bạn bè ép mình phải chọn trường Đại học trước tuần sau, chuyện với

Michael, chuyện Lilly tự dưng tốt với mình một cách đột xuất… Ôi không biết đâu! Cũng có khi là tất cả mọi chuyện.

Nguyên văn tin nhắn của mình cho J.P là thế này: HÃY ĐẢM BẢO BỌN MÌNH SẼ CÓ PHÒNG CHO BUỔI HẬU PROM TỐI MAI.

Ngay khi tin nhắn được gửi đi, mình nghe thấy có tiếng xả nước, và cửa phòng vệ sinh bật mở.

Và Lilly bước ra.

Mình xém chút nữa thì lăn ra đột quỵ ngay giữa phòng vệ sinh. Mình chỉ còn biết đứng đơ một chỗ nhìn Lilly, rõ ràng cậu ấy nghe thấy hết mọi chuyện – từ chuyệrn mình đã quên Michael và chuyện

mình vẫn còn trong trắng…

…và mình vừa nhắn tin cho J.P nhắc đặt phòng cho buổi hậu prom.

Lilly nhìn thẳng vào mặt mình, không nói tiếng nào (mình thì khỏi nói rồi, im thin thít không dám ho he tiếng nào. Đầu mình lúc ấy trống không, không nghĩ ra được lời biện hộ nào cho bản thân. Mặc dù ngay sau đó, mình nghĩ ra được hang triệu lý do để nói, ví dụ như Tina và mình chỉ là vừa tập lời thoại cho một cảnh trong vở kịch sắp tới…)

Lilly lẳng lặng đi ra chỗ bồn rửa, lặng lẽ rửa tay, lau tay,vứt giấy vào thùng rác và đi ra khỏi phòng.

Tất cả đều được thực hiện trong một sự

im lặng đến rợn người.

Mình ngước nhìn sang Tina, cậu ấy cũng đang nhìn lại mình với ánh mắt đầy quan tâm, lo lắng dành cho mình.

“Đừng lo, Mia” – đó là những từ đầu tiên Tina nói sau khi Lilly đi khỏi – “Cậu ấy sẽ không nói với anh Michael đâu. Chắc chắn đấy. Mình biết cậu ấy sẽ không làm như vậy đâu”.

Mình gật đầu. Tina biết thừa sẽ không có chuyện đó. Cậu ấy chỉ là đang cố an ủi mình mà thôi. Như cái cách cậu ấy vẫn thường làm.

“Cậu nói đúng” – mình nói, mặc dù biết tỏng là cậu ý sai – “Và cho dù nếu cậu ấy có nói đi chăng nữa… thì Michael

cũng chẳng để tâm đâu. Cậu cũng thấy rồi đấy, nếu không anh ấy đã chẳng bỏ đi khỏi bữa tiệc như thế”.

Mình biết mình đang nói sự thật. Dù có hơi đau long một chút.

Tina cắn môi ngần ngừ: “Ừm… Cũng có thể cậu nói đúng. Chỉ có điều, Mia… cậu không nghĩ là…”

Mình không kịp nghe hết câu hỏi của Tina bởi vì đúng lúc đó điện thoại rung bần bật. Là tin nhắn trả lời của J.P.

ĐÃ ĐẶT ĐƯỢC PHÒNG. MỌI THỨ ĐỀU THUẬN LỢI. YÊU EM.

Tuyệt!

Khâu chuẩn bị cuối cùng cũng đã xong.

Yay! Mình sắp không còn bị coi là kỳ lân nữa rồi. Cố lên!

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, 6 giờ chiều, ở nhà

Daphne Delacroix

1005 phố Thompson. Phòng 4A

Thành phố New York, NY 10003

Cô Delacroix thân mến,

Chúng tôi rất lấy làm tiếc khi phải thông báo với cô rằng chúng tôi không thể xuất bản tác phẩm đính kèm theo đây. Rất cám ơn cô đã cho chúng tôi cơ hội được thưởng thức tác phẩm của mình.

Thân mến

Nhóm Biên tập

Và… tin xấu vẫn tiếp tục bám theo mình

Mình bước vào nhà và phát hiện ra (ngoài bức thư từ chối này) mẹ đang bày la liệt trên sàn tất cả đống thư chấp nhận của các trường Đại học mà mình đã gửi hồ sơ, và Rocky ngồi ngay chính giữa, giống như cái nhị hoa (nếu trên đời có nhị hoa nào biết tu sữa từ cái bình nhựa in hình Nhà thám hiểm Dora). Vừa nhìn thấy mình, mẹ ngẩn đầu lên thông báo: "Chúng ta sẽ chọn trường cho con. Tối nay"

"MẸ!" – mình giãy nãy lên như phải bỏng – "Nếu mấy chuyện này là vì J.P và chiếc nhẫn…"

“Tất cả là vì con” – mẹ thủng thẳng nói – “và tương lai của con”.

“Con sẽ đi học Đại học, mẹ hài long chưa? Con đã nói là cho tới khi cuộc bầu cử của bố kết thúc con sẽ chọn ra trường mình mong muốn. Vẫn còn vài ngáy nữa mới hết hạn cơ mà. Giờ con chưa muốn nghĩ tới mấy chuyện đó. Mai con còn có bài kiểm tra cuối kỳ môn Lượng giác nữa. Con phải đi ôn bài đây”.

Và con cũng sẽ không còn trong trắng nữa, sau buổi prom thứ bảy tới. Hiển nhiên mình không nói chuyện này cho mẹ nghe rồi.

“Mẹ muốn bàn luận chuyện này ngay bây giờ” – mẹ nghiêm mặt lại nói – “Mẹ

muốn con có sự lựa chọn đúng đắn và khôn ngoan chứ không phải chọn bừa một ngôi trường cũ kỹ dột nát nào đấy mà bố đang ép con phải theo”.

“Còn con thì không muốn theo học ở một trường thuộc khối Ivy League nào đó” – mình phân trần – “mà sức con bình thường sẽ không bao giờ có thể được chấp nhận, nhưng nay được nhận chỉ vì con là một công chúa”.

Giờ mình chỉ muốn chui tọt vào phòng, ngẫm nghĩ thật kỹ lại cái vụ hậu prom vào thứ bảy tới. Và chuyện Lilly Moscovitz, đứa bạn thân cũ của mình tình cờ cũng đã biết vụ đó. Liệu cậu ấy có đi bép xép với Michael hay không?

Không. Chắc không đâu. Cậu ấy đâu còn quan tâm tới chuyện của mình. Việc gì phải đi làm cái chuyện thừa hơi, vô bổ đó?

Ngoại trừ nhân cơ hội này phá hoại hoàn toàn hình ảnh của mình trong mắt anh trai cậu ấy, vốn đã chẳng còn đẹp đẽ gì sau cách hành xử dốt nát, có phần điên rồ của mình.

“Vậy thì đừng vào trường Ivy League nào cả” – mẹ nói – “Hãy học ở cái trường nào mà con có khả năng được nhận nếu không phải là công chúa ý. Để mẹ giúp con chọn nhé. Đi mà, Mia! Vì Chúa, đừng nói với mẹ rằng bằng cấp tương lai của con sẽ là MRS nhé”.

“Đó là cái gì?” – mình ớ người ra không hiểu.

“Thì là Mrs. Reynolds-Abernarthy đệ Tứ ý”.

“Aaaa, con chết mất thôi. Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi. Đó chỉ là một cái nhẫn HẸN ƯỚC thôi” – mình hét ầm lên. Chúa ơi! Tại sao không ai nghe tôi hết? Và tại sao hôm đi mát-xa chân với mấy đứa bạn đầy kinh nghiệm kia, mình không hỏi bọn họ kỹ hơn một chút? Đành rằng trong tiểu thuyết của mình có đề cập tới chuyện đó và mình cũng ĐỌC khá nhiều.

Nhưng tất cả chỉ là lý thuyết. Trong thực tế nó như thế nào thì mình đâu có biết?

“Tốt” – mẹ gật gù – “Vậy thì hãy hứa với

mẹ, sẽ để mẹ giúp con lọc ra một số trường tiêu biểu hợp với con. Như thế mẹ mới có bằng chứng để nói với bố là mẹ cũng có tham gia vào vụ này. Ngày hôm nay bố đã gọi cho mẹ hai lần rồi. Mà ông ấy mới chỉ vừa đặt chân xuống Genovia được vài tiếng thôi. Hơn nữa, bản thân mẹ cũng khá lo lắng về vụ chọn trường của con".

Mình nhăn nhó bò xuống cạnh mẹ, xem xét và nhặt lấy mấy trường mà mình nghĩ sẽ có thể sống sót nổi qua 4 năm. Mình đặc biệt chú ý tới những trường không coi trọng điểm SAT (mình đã tìm hiểu trên mạng, theo gợi ý của anh Michael… mặc dù mình không phải làm việc đó vì ANH ẤY. Mình làm như vậy là vì… ừm,

đó là một lời khuyên đúng đắn), và rất có thể sẽ chấp nhận mình kể cả khi không có mấy chuyện công chúa kia.

Đây có lẽ là việc người lớn nhất mà mình đã làm trong ngày hôm nay. Ngoài việc ngồi sắp xếp lại xấp thư cám ơn để gửi cho những người đã tặng quà sinh nhật cho mình. Mình vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng xem sẽ theo học ở đâu, nhưng ít ra là cũng hạn chế lại được khá nhiều. Do đó, sau ngày bầu cử/ prom, mình sẽ có thể thông báo cho cả nhà biết mình quyết định chọn trường Đại học nào.

Có lẽ vậy. Hy vọng là vậy.

Đang chuẩn bị dở sách Lượng giác ra ôn

thì nhận được tin nhắn của J.P.

JPRA4: Hey! Hôm nay em thế nào? Làm bài tốt chứ?

>

FtLouie: Em nghĩ là tốt. Hôm nay chỉ phải thi Lịch sử Thế giới và Văn học Anh, vì thế cũng không căng thẳng lắm. Ngày mai mới đáng lo. Lượng giác mà. Còn anh?

Thật buồn cười, bọn mình nhắn tin thăm hỏi nhau về bài kiểm tra cuối kỳ cơ đấy, trong khi còn chưa đầy một tuần nữa thôi là hai đứa sẽ…

Bọn mình thậm chí còn chưa bao giờ cùng đi tắm hơi với nhau bao giờ.

JPRA4: Cũng ok. Anh cũng hơi bị lo cho ngày mai… tối mai.

>

FtLouie: À, đúng rồi, mai anh có buổi biểu diễn trước toàn thể hội đồng thẩm định nhỉ. Đừng lo lắng quá. Em dám chắc là mọi thứ sẽ ổn thôi. Em rất nóng lòng được xem anh diễn.

Sao J.P vẫn còn tâm trí lo lắng cho cái đề án cuối cấp ngu ngốc đó, trong khi bọn mình sắp làm chuyện đó với nhau nhỉ? Không thể hiểu nổi con trai họ nghĩ gì nữa???

JPRA4: Mọi thứ sẽ ổn, miễn là em có mặt ở đó.

ANH ẤY ĐANG NÓI CÁI QUÁI GÌ THẾ KHÔNG BIẾT??? ĐẦU ANH ẤY CÓ VẤN ĐỀ RỒI!!!! SEX!!!! CHÚNG TA SẮP…!!!! TẠI SAO KHÔNG NÓI VỀ CHỦ ĐỀ ĐÓ CHO TÔI NHỜ!!!!

Ít ra nếu là Michael thì anh ấy sẽ bàn luận cởi mở về vấn đề này.

FtLouie: Anh biết là em sẽ không bao giờ bỏ lỡ buổi ngày mai mà! Chắc chắn sẽ thành công vang dội cho coi.

>

JPRA4: Em là cô gái thật tuyệt vời.

Câu chuyện của bọn mình cứ đưa đẩy qua lại, tán dương nhau như vậy (thay vì nói về chuyện hai đứa CẦN PHẢI nói,

hoặc ít ra là chuyện cá nhân mình nghĩ cần phải nói), cho tới khi nhận được tin nhắn của Tina.

Iluvromance: Mia, mình biết cậu không muốn nói về chuyện đó, nhưng bây giờ không phải là đang nói chuyện, mà là chat. Mình thực lòng không nghĩ rằng anh Michael rời khỏi bữa tiệc tối qua là vì anh ấy không còn quan tâm tới cậu nữa. Mình nghĩ anh ấy bỏ đi là vì không thể chịu đựng được cảnh cậu ở bên người khác. Mình biết cậu không muốn nghe điều này, nhưng đó là suy nghĩ của mình.

Mình yêu quý Tina. Rất rất nhiều.

Nhưng lắm lúc đúng là chỉ muốn đâm cho cậu ta một nhát thôi.

Iluvromance: Ý mình là… mình chỉ muốn hỏi cậu đã thực sự cân nhắc thấu đáo về quyết định của mình với anh J.P sau buổi prom hay chưa. Hãy nghe lời khuyên của một người đã trải qua chuyện đó. Mình biết, Lana và Trisha luôn nói như thể chuyện đó không là gì cả nhưng lần đầu tiên sẽ có tác động rất lớn tới tâm lý và tình cảm của cậu, Mia ạ. Đây là một bước thay đổi lớn trong cuộc đời cậu, và cậu không nên nhắm mắt làm bừa với bất kỳ ai.

>

FtLouie:Ý cậu là với người bạn trai mà mình đang hẹn hò và yêu thương suốt gần 2 năm?

>

Iluvromance: OK, mình hiểu ý của cậu rồi và công nhận là hai cậu đã hẹn hò cũng khá lâu rồi. Nhưng nếu đó là một sai lầm thì sao? Nếu anh J.P không phải là nửa kia của cậu thì sao?

>

FtLouie: CẬU ĐANG NÓI GÌ THẾ? Tất nhiên J.P là nửa kia của mình rồi. BỞI VÌ ANH ẤY VẪN CHƯA CHIA TAY VỚI MÌNH. GIỐNG NHƯ MICHAEL ĐÃ LÀM. CẬU QUÊN RỒI SAO?

>

Iluvromance: Đành là vậy, nhưng đó là chuyện của mấy năm về trước. Và giờ

anh Michael đã quay trở lại. Và mình chỉ nghĩ rằng… có lẽ cậu không nên đưa ra quyết định gì quá vội vàng. Bởi vì nếu Lilly kể cho anh Michael nghe chuyện cậu ta tình cờ nghe lỏm được trong toa-lét trưa nay thì sao?

Mình đã đoán được là Tina đã nói dối mà.

FtLouie: CHÍNH CẬU NÓI LÀ CẬU ẤY SẼ KHÔNG KỂ NHÁ.

>

Iluvromance: Ừ, cũng có thể là không. Nhưng… nhỡ cậu ấy có kể thì sao?

>

FtLouie: Tina, đơn giản là anh Michael

sẽ chẳng quan tâm tới mấy chuyện đó. Chính anh ấy đã chủ động chia tay với mình. Và cũng chính anh ấy đã bỏ về tối qua. Vậy thì có lý gì anh ấy lại quan tâm tới chuyện mình đi rêu rao rằng bản thân vẫn còn trong trắng, và mình sẽ làm chuyện đó với bạn trai của mình sau buổi prom sắp tới, và rằng mình chỉ vừa quên được anh ấy mới tức thì? Nếu Michael thực sự quan tâm tới mình, có lẽ anh ấy đã phải làm một cái gì đó, đúng không? Anh ấy có số điện thoại của mình cơ mà.

>

Iluvromance: ……..Ừ.

>

FtLouie: Điện thoại của mình không hề

reo, đúng không?

>

Iluvromance: Có lẽ vậy.

>

FtLouie: Không phải có lẽ mà là chắc chắn. Vì thế, Tina, mình cũng rất mê tiểu thuyết nhưng trong trường hợp này thi mọi chuyện đã KẾT THÚC. MICHAEL KHÔNG CÒN QUAN TM TỚI MÌNH NỮA. Hành động của anh ấy tại bữa tiệc của mình đã chứng minh rất rõ điều đó.

>

Iluvromance: Ừm, ok, nếu cậu nói như vậy.

>

FtLouie: Ừ, mình nói như vậy đấy. Và mình cũng dám chắc như vậy. Chấm dứt chuyện này ở đây thôi.

Sau đó mình nói với cả Tina và J.P là mình có việc phải làm. Mình phải ra khỏi mạng trước khi đầu mình nổ tung vì các câu hỏi, giả thuyết liên quan đến Michael, Michael và Michael.

Tất nhiên mình không nói điều đó với hai người kia. Mình chỉ nói nếu không ôn bài, ngày mai chắc mình kho lòng mà qua nổi môn Lượng giác. Sự thực là nếu trượt môn Lượng giác, có lẽ mấy trường chỉ căn cứ trên điểm trung bình, bài luận và các hoạt động ngoại khóa cũng khó long mà chấp nhận mình cho nổi.

J.P đánh ra một dòng những nụ hôn tạm biệt dài bất tận. Mình copy va paste ngược trở lại cho anh ý. Tina chỉ nói một câu “Tạm biệt” ngắn ngủn, nhưng trong thâm tâm mình biết còn hàng ngàn điều cậu ấy muốn nói với mình. Chẳng hạn như chuyện J.P không phải nửa kia đích thực của mình…

Sao TỚI GIỜ cậu ấy mới nói như vậy. Muộn quá rồi còn cứu vãn được gì nữa.

Có lẽ Tina nghĩ nửa kia của mình là anh Michael. Tại sao đứa bạn thân nhất của mình cứ nằng nặc cho rằng nửa kia đích thực của mình là chàng trai không hề còn chút hứng thú gì với mình?

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, 8 giờ tối, ở nhà

Điên hết cả người. Vào trang web nào cũng thấy mọi người bàn tán về vụ “đính hôn” của mình với J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ

Bố vẫn tiếp tục đứng sau René trong cuộc tranh cử vào chiếc ghế Thủ tướng… Và chuyện bỏ ra cả một ngày trời bay sang tận Mỹ chỉ để dự tiệc sinh nhật lần thứ 18 của cô con gái đã làm ảnh hưởng không nhỏ tới số phiếu bầu vốn đang giảm dần của bố. Nhất là lại trong giai đoạn nước rút như thế này.

Mặt khác rất nhiều bài báo đã lớn tiếng chỉ trích rằng nếu bố chịu bỏ thêm nhiều thời gian hơn nữa ở bên cạnh con gái, có lẽ con ông đã không học đòi đi đính hôn với bạn trai ở cái tuổi trẻ măng như vậy.

Mình thật chẳng khác nào Jamie Lynn Spears của dòng họ Renaldo! Trừ vụ mang bầu!

Cứ cái đà này chắc mình còn bị phơi mặt trên bìa báo dài dài.

Vì Chúa, đó chỉ là MỘT CHIẾC NHẪN HẸN ƯỚC! Có ai nói đó là chiếc nhẫn đính hôn đâu?

Không hiểu tới bao giờ mấy chuyện này mới chấm dứt đây?

Có lẽ là: không bao giờ!

Thứ Ba, ngày 2 tháng 5, 9 giờ tối, ở nhà

Bà vừa gọi. Chỉ để hỏi xem mình đã chuẩn bị váy cho buổi prom chưa.

“Dạ” – mình chợt nhớ ra là chưa hề nghĩ

tới mấy thứ đó – “Chưa ạ”

“Ta cũng đoán ngay mà” – bà thở dài thõng thượt – “Để ta kêu Sebastiano lo vụ đó, dù sao nó cũng đang nán lại ở Mỹ thêm vài ngày”.

Rồi bà giáo huấn cho mình một trận vì tội không chịu nghe lời bà: “Nếu cháu biết khéo léo từ chối như cách ta đã dạy thì đâu xảy ra mấy chuyện ỳ xèo như thế này”.

Chắc là chuyện của mình bị lôi lên cả chương trình Entertainment Tonight rồi. Xưa nay bà chưa bao giờ bỏ lỡ một tập nào, bởi vì bà là fan trung thành của Mary Hart. Bà luôn muốn mình phải học cách đi đứng, nói chuyện của Mary Hart,

lấy đó làm thước đo chuẩn mực.

“Chưa hết” – bà nói tiếp – “Nếu cháu định đính hôn với ai đó, Amelia, ít ra phải chọn ai đó có dòng dõi và có của nải một chút. Nhưng cũng may, nếu là Cậu Thanh Niên Đó chắc sẽ còn tệ nữa”.

Cậu thanh niên đó, ý bà muốn ám chỉ Michael. Và mình thật không thích cái cách bà mỉa mai anh ấy chút nào.

“Cháu chưa hề đính hôn với ai hết” – mình sửa lại – “Đó chỉ là một cái nhẫn hẹn ước”.

“Thôi xin cô” – bà gạt phắt đi – “Vậy chứ nhẫn hẹn ước là cái gì? Mà vụ bố cháu nói với ta chuyện cháu sáng tác tiểu thuyết lãng mạn là sao thế hả?”

Giờ mình thật chẳng có tâm trạng nào tranh cãi với bà về cuốn Chuộc lại con tim. Mình vẫn còn hơn 20 chương cuốn Lượng giác cần ôn lại.Và kế hoạch cho buổi hậu prom nữa chứ. Mình cần phải nghiên cứu xem mua thuốc tránh thai ở đâu để không rơi vào cảnh như trong phim Juno. Mình không muốn cuốn tiểu thuyết tiếp theo của mình có tên Công Chúa Mang Bầu.

“Bà không cần phải quan tâm tới chuyện đó” – mình cau có – “Đằng nào cũng chẳng có nhà xuất bản nào chịu xuất bản nó”.

“Ơn Chúa là không có ai muốn xuất bản nó” – bà thở phào nhẹ nhõm – “Gia đình nhà mình không cần mấy thứ nhà văn tiểu

thuyết rẻ tiền, vô dụng…”

“Truyện của cháu không hề rẻ tiền” – mình cảm thấy hơi bị xúc phạm khi nghe thấy bà nói thế - “Đó là câu chuyện hái hước, lãng mạn nhưng cũng rất cảm động, kể về những cảm xúc đầu đời của một cô gái trẻ sống ở năm 291…”

“Ôi trời ơi” – bà ngao ngán thốt lên – “Hãy hứa với ta một điều, nếu không may có ai đó chịu xuất bản cuốn sách đó của cháu, làn ơn hãy sử dụng bút danh”.

“Tất nhiên rồi” – mình cấm cảu nói. Sao bà nỡ chà đạp lên đứa con tinh thần của mình thế nhỉ - “Mà cho dù nếu cháu có dung tên thật đi nữa thì có sao? Sao chẳng ai ủng hộ cháu… Suốt 4 năm qua,

cháu luôn phục tùng và làm theo những gì mọi người muốn. Giờ là lúc cháu phải được làm những thứ cháu muốn làm…”

“Vì Chúa, Amelia” – bà nói – “Sao cháu không đi học trượt tuyết hay gì đó? Tại sao cứ phải viết tiểu thuyết làm gì?”

“Bởi vì cháu thích. Và cháu vẫn vừa có thể viết lách, vừa hoàn thành tốt các nhiệm vụ công chúa của mình, mà không bị paparazzi bám theo cả ngày. Hơn nữa, sáng tác văn học có gì là sai? Bà phải mừng cho cháu chứ, rút cuộc cháu cũng có niềm đam mê”.

“Niềm đam mê cơ đấy” – mình có thể tưởng tượng ra cái bĩu môi cong veo của bà ở phía đầu dây bên kia – “Như thế mà

cháu gọi là đam mê à? Không thể gọi đó là niềm đam mê khi không có ai chịu bỏ tiền mua mấy thứ vớ vẩn cháu viết, Amelia ạ. Hãy nghe cho rõ đây, nếu cháu muốn có một niềm đam mê thực sự, ta sẽ bỏ tiền cho cháu tham gia một khoá huấn luyện leo núi. Nghe nói có rất nhiều người trẻ tuổi…”

“Cháu không thích leo núi” – mình cắt ngang – “Cháu sẽ viết tiểu thuyết, bà mặc kệ cháu đi. Và cháu sẽ đi học Đại học để nâng cao kỹ năng viết của mình. Chỉ có điều cháu vẫn chưa quyết định được sẽ theo học trường nào. Nhưng sau khi kỳ bầu cử của bố kết thúc cháu sẽ…”

“Hừm” – bà bực bội thấy rõ – “Ai đó không được ngủ đủ giấc thì phải”.

“Bởi vì cháu đã phải tham gia buổi tiệc của bà chứ sao?” – mình gắt lên. Nhưng rồi hạ ngay giọng xuống bởi vì dù sao đây cũng là bà của mình. Và chẳng phải bố đã nói là một công chúa, mình cần phải rộng lượng hơn với mọi người – “Cháu xin lỗi. Cháu không có ý gì đâu. Bà thật tốt khi tổ chức tiệc sinh nhật cho cháu to đến vậy. Cháu rất vui vì được gặp bố. Bà và chú Vigo đã khiến cho buổi tiệc thành công ngoài sức tưởng tượng. Cháu chỉ muốn nói…”

“Xem ra” – giọng bà lạnh tanh – “Ta cần phải thấy thở phào khi không phải tổ chức tiệc đính hôn cho cháu nữa, đúng không? Làm gì có ai lại đi tổ chức tiệc trao nhẫn hẹn ước bao giờ? Nhưng có lẽ

cháu sẽ muốn có một buổi tiệc sách một ngày nào đó ý nhỉ?”

“Nếu sách của cháu được xuất bản” – mình khiêm tốn trả lời – “Có được một bữa tiệc như thế thì tốt quá”.

Bà thở dài ngán ngẩm và cúp máy cái rụp. Đảm bảo giờ bà đang tu Sidecar ừng ực, mặc dù bác sĩ đã đặc biệt khuyên bà nên giảm liều lượng đi. Cả buổi tiệc tối qua có lúc nào mà không thấy bà có một ly Sidecar trên tay đâu. Một là ly rượu của bà có phép thần, biết tự làm đầy lại, hai là bà uống không hề ít.

Vậy là đúng như những gì bố KHÔNG MONG ĐỢI: có vẻ như mình là một Cô Công Chúa đầy Tai Tiếng.

Mà xét cho cùng, trước giờ mình cũng đã quá quen với các thể loại tai tiếng đó rồi.

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, giờ kiểm tra Lượng giác

OK. Suýt trượt.

Nhưng có lẽ sẽ thoát.

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, giờ ăn trưa

ÔI CHÚA ƠI!

Mình đang lơ ngơ bên khay thức ăn định đặt xuống bàn thì điện thoại kêu. Bố gọi.

Thường thì bố không bao giờ gọi cho mình lúc ở trường, trừ phi có chuyện khẩn cấp hoặc cực kỳ quan trọng. Do đó vừa thấy tên bố hiện trên màn hình điện

thoại mình gần như quăng thẳng cái khay xuống bàn, cuống cuồng nghe máy.

“SAO THẾ BỐ?”

Tất nhiên J.P, Tina, Boris, Lana và mọi người thấy thế cũng ngưng nói chuyện ngẩn lên nhìn mình.

Khi đó trong đầu mình chỉ nghĩ ra được hai chuyện có thể xảy ra:

a) Bà bị đột quỵ vì hút quá nhiều thuốc lá hiệu Gitaness. Hoặc

b) Bằng cách nào đó đám paparazzi đã phong thanh nghe được chuyện mình sắp sửa làm chuyện đó với bạn trai mình sau buổi prom thứ 7 tới, và gọi điện bán tin cho bố mẹ. Không lẽ Tina nói đúng, rằng

bọn họ có nghe lén điện thoại của mình?

Mình thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng bố vẫn rất bình thường, không có vẻ gì là nổi giận: “Bố nghĩ con sẽ rất hứng thú muốn nghe cái tin này. Một cỗ máy CardioArm mới tinh vừa mới được chuyển đến Bệnh viện Hoàng gia Genovia, kèm theo một tấm thiệp ghi rõ tên người quyên tặng là Michael Moscovitz, Chủ tịch kiêm Giám đốc điều hành của Công ty Pavlov Surgical Industries”.

Mình suýt chút nữa thì rơi cả iPhone vào hộp sữa chua đang ăn dở của Lana.

“Ê, cẩn thận chứ” – cô nàng rú lên, chụp kịp cái điện thoại của mình.

“Một lập trình viên tên là Midori đã đi cùng để hướng dẫn cho các bác sĩ phẫu thuật của chúng ta cách sử dụng chiếc máy CardioArm này trong vòng hai tuần” – bố vẫn hỉ hả thông báo – “Giờ cô ấy đang ở bệnh viện lắp đặt máy móc”.

Là cái cô Midori-váy-siêu-ngắn!

“Con không hiểu” – mình lắp bắp không thành lời – “Tại sao anh ấy lại làm như vậy? Chúng ta đâu có đặt mua đâu. Hay là bố đã hỏi anh ý? Chứ con thì chưa bao giờ đả động tới việc đó”.

“Bố cũng chưa hề nói chuyện với cậu ấy” – bố nói – “Và bố đã kiểm tra phía bên bà rồi. Bà thề là không nói gì với Michael cả”

Đột nhiên hai chân mình bủn rủn hết cả ra, mình cần phải ngồi xuống trấn tĩnh lại. Nãy giờ mình quên mất là còn có bà. Đảm bảo người đứng sau vụ này là bà chứ không ai khác! Hẳn bà đã làm gì đó hăm doạ Michael, buộc anh ấy phải tặng cho Genovia một cỗ CardioArm! Hèn gì tối hôm đó anh ấy bỏ về sớm như thế! Tội nghiệp Michael!

Vậy mà suốt mấy hôm nay mình toàn nghĩ xấu cho Michael…

“Mia” – J.P lo lắng quay qua hỏi mình – “Em không sao chứ? Có chuyện gì thế?”

“Hẳn bà đã phải nói gì đó với anh ấy”- không buồn trả lời J.P, mình tiếp tục câu chuyện với bố - “Bà đang nói dối bố

đấy. Chứ nếu không tự dưng sao anh ấy lại làm thế?”.

“Ừm, bố lại nghĩ là bố biết tại sao cậu ấy lại làm như thế”-giọng bố đột nhiên nghe rất lạ.

“Thật á” – mình ngẩn người ra – “Thế thì tại sao ạ? Nếu không phải vì bị bà dồn ra một góc, đe doạ đòi phải có một cánh tay thì con chẳng thể nghĩ ra được lý do nào khác. Tất cả là do bà đấy” – mình hạ giọng nói nhỏ vào điện thoại để đám bạn đang nghển hết cả cổ hóng chuyện kia không nghe được gì – “Các nước đang xếp hàng dài chờ đặt mua mà còn khó khăn. Mỗi cái giá tới cả triệu đô la cơ mà! Làm sao có chuyện anh ấy tự dưng đem tặng không cho Genovia một cái như

thế?”

“Bố nghĩ cậu ấy làm như thế là có lý do” – bố nói ra chiều am hiểu – “Sao con không gọi điện và cám ơn cậu ấy một tiếng. Bố nghĩ cậu ấy sẽ nói cho con biết lý do khi hai đứa đi ăn tối cùng nhau đấy”.

“Ăn tối ý ạ?” – mình giật thót cả người – “Bố đang nói gì thế?Tại sao bọn con lại phải đi ăn t -tố…”

Và rồi mình chợt hiểu ra. Không thể tin được phải mất ngần ấy thời gian mình mới vỡ ra được ý của bố - rằng Michael gửi tặng bệnh viện Genovia chiếc CardioArm cũng chỉ vì anh ấy quý mến mình. À không, phải nói là trên mức quý

một chút.

Tự dưng mặt mình đỏ bừng lên. Thật may là không ai trong bàn nghe thấy được cả hai phía của cuộc nói chuyện. Trừ phi họ đoán ra được nội dung từ đầu bên mình.

“B-Booố !” – mình thì thào vào điện thoại – “Không phải chứ! Chuyện không phải như thế đâu! Ý con là…!” – mình tiếp tục hạ giọng thấp hơn nữa, may là nãy giờ căng-tin đồn nườm nượp nên không ai để ý tới mình – “Chính anh ấy là người đã chia tay với con mà, bố quên rồi sao?”.

“Đó là chuyện của gần 2 năm về trước” – bố vẫn không chịu nhường – “Giờ cả hai đứa cũng đã trưởng thành lên rất

nhiều. Đặc biệt là một đứa”.

Bố ám chỉ mình đó mà. Mình biết thừa. Người trưởng thành lên nhiều không thể là Michael bởi trước giờ anh luôn cư xử rất điềm đạm, bình tĩnh và hiểu chuyện, trong khi mình thì…

Không thể.

Một đứa lập dị.

“Mia, sao thế” – Tina lo lắng hỏi – “Là bố cậu gọi đúng không?”

“Ừ, không có gì” – mình quay ra trấn an mọi người – “Lát mình sẽ kể sau…”

“Mia, bố phải đi đây” – bố nói – “Rất nhiều phóng viên đang chờ. Chắc bố không cần nói thì con cũng hiểu, chuyện

này…có ý nghĩa như thế nào với một Công quốc nhỏ như Genovia”.

Không, bố không cần phải giải thích gì cả. Mình hiểu chứ. Trước giờ chưa tùng có tổ chức hoạc cá nhân nào quyên tặng cho bệnh viện Genovia một loại thiết bị y tế nào đắt tiền và hiện đại như theesNois gì thì nói, cỗ máy trị giá cả triệu đôla chứ có ít đâu, chưa kể kỹ thuật áp dụng của nó còn được xếp vào hạng tiên tiến bậc nhất hiện nay. Một sự kiện lớn như vậy chắc chắn sẽ thu hút được nhiều sự quan tâm của giới truyền thông và đại chúng.

Giờ có lẽ chẳng ai có thời gian để ý tới đề xuất về chuỗi nhà hàng ăn nhanh Applebee’s của anh René nữa.

“OK. Tạm biệt bố” – mình dặp máy mà vẫn chưa hết bàng hoàng trước cái tin động trời của bố.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa? Tại sao anh Michael lại làm thế? Trừ cái lý do mà bố nghĩ ra.

Lý do thực sự của Michael là gì? nhất là sau cái cách anh lặng lẽ bỏ đi khỏi bữa tiệc của mình hôm đó.Thật khó mà lý giải được chuyện này.

Yêu em, Michael.

“Chuyện gì thế, Mia?” – J.P gặng hỏi sau khi thấy mình tắt máy.

“Trông cậu như vừa nuốt phải cái bít tất ý’ – Tina dè dặt nhận xét.

“Ừm, không có gì đâu” – mình giải thích vội – “Bố mình vừa gọi báo tin Bệnh viện Hoàng gia Genovia vừa được công ty của nah Michael quyên tặng cho một cỗ máy CardiaArm. Thế thôi”.

Tina đang nhấp dở một ngụm Diet Coke, nghe thấy vậy sặc luôn. Trong khi những người khác đón nhận cái tin ấy rất bình thản.

Kể cả J.P.

“Ấy chà” – J.P hớn hở reo lên – “Tuyệt thế. Món quà đáng giá thật!”

Trong anh ấy chẳng có vẻ gì là đang ghen cả.

Mà việc gì J.P phải ghen chứ? Bởi vì

giữa mình và Michael chẳng có cái gì để cho anh ấy ghen cả. Michael không hề có thứ tình cảm đó với mình, dù co bố - và Tina – có suy diễn như thế nào đi chăng nữa. Mình dám chắc là Michael quyên tặng chiếc CardioArm chỉ với mục đích là từ thiện.

Lại còn cái cô Midori váy siêu ngắn kia nữa…Việc Michael cử cô ta tới dạy các bác sỹ phẫu thuật bên Genovia cách sử dụng cổ máy không có nghĩa là hai người bọn họ không hẹn hò với nhau. Điều đó chỉ nói lên một điều :mối quan hệ của họ đang rất bền chặt và họ không có vấn đề gì khi thỉnh thoảng phải xa nhau trong vài tuần.

Mà tại sao mình phải quan tâm tới

chuyện của hai người đó ? Michael có hẹn hò với cái cô Midori váy siêu ngắn kia hay không thì liên quan gì tới mình? Mình đang đeo nhẫn hẹn ước với một chàng trai khác cơ mà! Chưa kể cái siêu-kế-hoạch hậu prom hôm thứ 7 tới của bọn mình! Mình đúng là điên mất thôi!

Mình bị làm sao thế này? Tại sao cứ phải suy nghĩ mấy thứ linh tinh, trong khi 15 phút nữa là có bài kiểm tra cuối kỳ môn tiếng Pháp rồi!

Mình phải xử lý chuyện Michael gởi tặng Bệnh viện Hoangf gia Genovia một cổ máy CardioArm thế nào bây giờ??????

Và mình khong thể ngừng suy nghĩ về anh ấy dù chỉ là một giây, trong khi 4 ngày

nữa thôi (à, chính xác là 3, nếu không tính ngày hôm nay) mình sẽ trao tặng Món quà Quý giá nhất của đời con gái cho một anh chàng khác – bạn trai hiện tại của mình????

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, giờ kiểm tra môn tiếng Pháp

Mia – Cậu làm bài xong chưa? T

Rồi. Siêu tệ.

Mình cũng thế ! Cậu làm câu 5 thế nào?

Mình cũng chẳng biết nữa, Chia thì tương lai hoàn thành thì phải. Mình cũng chẳng nhớ nữa. Đang cố tống hết mấy cái đó ra khỏi đầu đây.

Giông mình. Ừm…Mình biết cậu không

muốn nói về chuyện này, nhưng cậu định thế nào với nah Michael đây? Sau những gì anh ấy đã làm cho cậu? Bởi vì, dù cậu có nói gì đi nữa, mia, cậu không thể phủ nhận một điều : không có chàng trai nào tự dưng đi tặng cả một cổ máy CardioArm đắt tiền cho đất nước của cô gái mà anh ta không hề thích.

Biết ngay mà. Mình cũng đoán chuyện này rồi sẽ xảy ra. Mọi chuyện trong mắt Tina lúc nào cũng màu hồng, như trong truyện của tiểu thuyết. Cái gì cậu ấy cũng có thể suy ra là Tình yêu được mới tài.

Trong khi mình mới là người sáng tác tiểu thuyết lãng mạn.

Anh ấy không hề thích mình ! Không phải

thích kiểu đó. Anh ấy làm như vậy là vì mục đích từ thiện là chính. Và cũng vì mối quan hệ ngày xưa của hai đứa. Mình chắc đấy.

Hừm, làm sao cậu có thể chắc chắn khi mà cậu thậm chí còn chưa nói chuyện với anh ý.Hai người đã nói chuyện với nhau chưa?

Ờ, chưa. Vẫn chưa. Mà mình cũng không chắc là mình sẽ nói chuyện với anh ý. Bởi vì…để mình nhắc cho cậu nhớ, Tina…mình đang đeo nhẫn hẹn ước với người khác rồi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu có thể tự cho phép bản thân khiếm nhã với người khác! Khi ai đó không ngần ngại

gửi tặng cả một cỗ máy đắt tiền như CardioArm cho đất nước cậu, điều ít nhất cậu có thể làm là đích thân nói lời cám ơn đối với họ! Chứ có ai bắt cậu phải đi quan hệ với anh ta để báo đáp đâu. Mình cam đoan anh Michael làm vậy không phải vì muốn cậu trả ơn hay gì cả. À, nhưng cậu hoàn toàn có thể hôn cảm ơn anh ấy, nếu muốn.

Ôi giời!

Cậu đang đứng về phe ai thế hả, Tina? J.P hay Michael?

Tất nhiên là J.P rồi ! Bởi vì đó là người cậu đã chọn. Đúng không? Bởi vì nếu đó không phải là người cậu thực lòng muốn chọn thì…thật kỳ cục khi cậu vẫn chấp

nhận đeo cái nhẫn anh ta tặng, và còn định làm chuyện đó với anh ta vào tối thứ 7 tới nữa chứ.

Tất nhiên là mìn chọn J.P rồi! Chính Michael là người chia tay với mình trước mà.Cậu quên rồi sao?

Mia, đó là chuyện của 2 năm về trước rồi. Giờ thì mọi chuyện đã khác trước rất nhiều.

Tại sao ai cũng nói như nhau thế nhỉ?

ÔI Chúa ơi! Các cậu ơiiii cuối cùng mình cungc thoát được môn tiếng Đức rồi !!! Từ nay không còn phải đau đầu với cái thứ tiếng khó nhằn này nữa! Ít nhất là với mình! Năm sau vào đại học mình sẽ chuyển sang học tiếng Tây Ban

Nha, bởi vì như thế mình sẽ có thể gọi thêm được nhiều món ăn hơn khi tới nghỉ ở Cabo, thay vì mỗi món bánh Taco.

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây Blackberry

Lân, cậu có nghĩ là Mia nên gọi điện cho anh Michael để cám ơn vì đã tặng máy CardioArm cho Bệnh viện Hoàng gia Genovia không?

Tùy thôi. Mình cũng nghĩ cậu ấy nên gọi bởi vì anh ý siêu siêu hot ý. Ôi, nói đến Hot lại làm mình nhớ tới món ớt bột siêu cay ở Cabo. Quyết tâm học tiếng Tây Ban Nha cho bằng được, thay vì cái tiếng Đức ẩm ương kia !!!!

Tin được gửi từ điện thoại di động không

dây Blackberry

Cậu thấy chưa Mia? Nhắn tin cho anh Michael thôi cũng được. Cám ơn về những gì anh ấy đã làm cho cậu. Như thế cũng tránh làm tổn thương đén J.P. Dù sao cậu cũng đã đi gặp Michael mà không hề nói cho anh J.P biết còn gì. OK, có thể anh Michael làm như vậy vì Lilly kể cho anh ý chuyện cậu ấy nghe lỏm được trong toa-lét nữ hôm trước. Nhưng kể cả khi không có chuyện đó thì vẫn có khả năng anh ấy sẽ tặng cho nước cậu mà. Vì thế hãy cứ gọi cho anh ấy một tiếng.

Óe, cậu nghĩ anh ấy gửi tặng cỗ máy đó là vì Lilly kể cho anh ý chuyện mình nói vẫn còn thích anh ấy á. Ôi, không…Mình

chết đâyyyyyyyyy!!!

Không!Mình chỉ nói CÓ THỂ đó là lý do tại sao anh ấy làm như thế!

Ôi Chúa ơi! Đó chính là lý do tại sao anh ấy làm như vậy! Mình biết mà! Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi!!!!

Mia! Mia! Nghe mình nói này…mình dám chắc đó không phải là do. Nhưng… cậu cũng nên gọi cho anh ý và hỏi xem tại sao.

Đợi một chút…Từ nay mình định sẽ đi nghỉ ở Genovia. Năm sau mình nên học tiếng Pháp thì hơn. Tiếng Pháp món bánh Taco gọi là gì nhỉ ?

Tin được gửi từ điện thoại di động không

dây Blackberry

Việc đầu tiên sau khi vào đại học năm tới, mình sẽ thay một loạt đám bạn mới. Bởi vì mấy đứa bạn hiện nay của mình đều có suy nghĩ rất không bình thường.

Thứ tư, ngày 3 tháng 5, 4 giờ chiều, trên xe Limo đến gặp bà ở khách sạn Plaza

Anh Sebastian đã chọn cho mình khoảng hơn chục bộ váy dạ hội từ bộ sưu tầm thời trang mới nhất của mình. Nhiệm vụ của mình là đến chỗ bà và thửu cho sạch mấy cái váy đó.

Mình có linh cảm trông mình sẽ vô cùng kinh tởm, nhưng biết đâu được…có lẽ mình cũng không nên định kiến như thế. Bởi mình cũng khá thích cái váy dạ hội

gần đây nhất mà anh Sebastiano chọn cho mình (mặc hôm Vũ Hội Mùa Đông Không Phân Biệt Tôn Giáo hồi năm thứ nhất. Oài, thời gian trôi qua nhanh thật. Mình có cam rgiacs như mới chỉ ngày hôm qua). Có thể đồ của anh ấy bán ở Wal-Mart thật nhưng như thế không có nghĩa là cái nào cũng xấu.

Suốt cả quãng đường tới chỗ bà, mình chỉ có mỗi việc soạn rồi xóa, xóa rồi soạn mỗi cái tin gửi cho Michael. Lần nào mình cũng thử đọc cho chú Lars nghe trước (và chú ý nghĩ mình bị hâm. Cũng dám lắm trước giờ mình cũng bao giờ bình thường đâu). Rất khó để soạn cái tin không quá mùi mẫn nhưng vẫn rất chân thành.

Chú Lars nghĩ mình nên gửi cái tin này đi:

Michael thân mến, anh không thể tưởng tượng nổi em đã ngạc nhiên, và vui mừng, đến thế nào khi nghe bố thông báo về món quà bất ngờ mà anh dành cho Bệnh viện hoàng Gia Genovia ngày hôm nay. Những gì anh đã làm cho bố em và nhân dân Genovia thực sự không thể nói hết thành lời. Gia đình em nói riêng và nhân dân Genovia sẽ không bao giờ quên được sự hào phóng này. Cá nhân em rất muốn đích thân nói tiếng cảm ơn với anh (bất cứ lúc nào anh có thời gian). Thân mến, Mia.

Mình nghĩ giọng điệu này có lẽ phù hợp nhất, vừa thân tình vừa lịch sự. Đúng

giới hạn mà một cô gái đeo nhẫn hẹn ước có thể gửi cho một chàng trai mà không lo bị hiểu lầm. Dù cho cái tin đó có không may bị lọt ra ngoài và rơi vào tay đám paparazzi.

Mình đưa thêm khúc hẹn gặp mặt vào trong đó bởi vì…đó là phép lịch sự tối thiểu cần có, nhất là món quà tặng có trị giá lên tới hơn một triệu đô la Mỹ. Chú không phải là vì mình muốn ở gần Michael, hít hà cái mùi hương quyến rũ của tóc anh. Dù cho chú Lars có nghĩ gì đi nữa (giá mà chú ý không nghe lỏm mấy cuộc chuyện trò của mình với đám bạn. Haizzz, có lẽ đó là một trong những cái nguy hiểm khi có vệ sĩ riêng kè kè bên cạnh).

Phấn ấn nút gửi trước khi mình đổi ý thôi.

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, 4:05 chiều, vẫn trên xe Limo đến gặp bà ở Khách sạn Plaza

Ôi Chúa ơi! Michael đã nhận được tin và nhắn lại ngay cho mình ! Làm mình cuống hết cả lên (chú Lars ngồi bên cạnh cười ha hả khi thấy cái mặt tái xanh như tàu lá của mình).

Mia, anh cũng rất mong được gặp em "trực tiếp". Tối nay thì sao? Michael.

Tái bút: Không cần phải thay bố hay Genovia cám ơn anh đâu. Anh gửi tặng nó cho bệnh viện bởi anh nghĩ nó có thể giúp được gì đó cho bố em trong cuộc

bầu cử sắp tới, và như thế em cũng sẽ hạnh phúc. Vì vậy, em thấy đấy, động cơ của anh hoàn toàn ích kỷ ^^

Giờ mình phải làm sao đây????

Chú Lars chẳng đưa ra được lời khuyên gì hữu ích cả ngoại trừ một lờ động viên rất…không hợp tình hợp lý: “Cô hãy gọi cho cậu ý đi. Rồi tối nay cùng nhau đi chơi”.

Nhưng mình không thể đi chơi với anh ý tối nay! Bởi vì mình đã có BẠN TRAI rồi! Hơn nữa, tối nay mình phải đi xem J.P diễn kịch. Mình đã hứa sẽ có mặt để cổ vũ cho anh ý.

Và mình muốn tới ủng hộ cho J.P. Tất nhiên rồi. Chỉ có điều…

Mà ý của anh Michael khi nói “động cơ của anh hoàn toàn ích kỷ” nhỉ? Không lẽ đúng như lời chú Lars nói, Michael gửi máy CardioArm cho Bệnh viện Genovia là vì anh ấy thích mình.

Và anh muốn hai đứa quay lại với nhau?

Không, không. Không thể có chuyện đó được. Chú Lars suốt ngày tập luyện dưới ánh Mặt Trời chói chang của sa mạc nóng bỏng, làm sao hiểu được suy nghĩ của đám tuổi teen bọn mình. Làm gì có chuyện Michael muốn quay lại với một đứa con gái ẩm ương như mình? Lần cuối cùng hai đứa gặp nhau cách đây gần 2 năm và mọi chuyện om sòm lên. Chắc trên đời chẳng anh chàng nào lai đi muốn dính vào một đứa con gái như thế lần thứ

hai!

Mặc dù, như bố nói, từ đó tới nay mình đã trưởng thành hơn rất nhiều…

Và bọn mình đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ ở quán Caffe Dante. Nhưng đó là một cuộc hẹn gặp để phỏng vấn.

Phải công nhận tóc của Michael có mùi hương quyến rũ thật! Mình không hy vọng anh ấy cũng có suy nghĩ tương tự với mùi hương của mình!

Chắc mình phải hỏi thêm ý kiến của Tina mới được…mặc dù cô nàng này còn điên hơn mình.

Mình vừa chuyển tiếp thư của Michael sang máy của Tina rồi… Á, đến khách

sạn của bà rồi. Haizzz, lại sắp phải chịu đựng hàng giờ thử váy !!! Giờ làm sao còn tâm trí cho mốt, khi mà trăm thứ chuyện đổ vào đầu ????

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, 8 giờ tối, Nhà hát Ethel Lowenbaum

Khó mà viết cho ra hồn khi mà ở đây, đèn thì tối, kịch thì đang diễn ra. Mình đang phải viết trong ánh sáng leo lét của điện thoại đấy.

Mình biết mình không nên ngời viết nhật ký như thế này – mà phải chăm chú theo dõi vở kịch đang diễn ra trên sân khấu mới đúng. Bởi vì ban giám khảo cũng đã có mặt đông đủ (cũng như bó mẹ của J.P và đám bạn của bọn mình, những người

không phải ở nhà ôn thi cuối kỳ) và mình cần phải tỏ ra là đang ủng hộ hết mình cho bạn trai.

Nhưng mình chỉ muốn viết ra hết những suy nghĩ trong đầu về cái tin nhắn của Michael.

Bởi vì trong một phút bồng bột, mình đã không kiềm chế nổi và đem khoe với tất cả những ai có mặt ở chỗ bà chiều nay.

Bà nói điều đó chứng tỏ Michael vẫncòn rất nhiều tình cảm với mình. Nhưng nếu so về mức độ lãng mạn thì "mẩu sắt" thiết-bị-y-tế-trị-giá-một-triệu-đô này không thể sánh với chiếc nhẫn bạch kim gắn kim cương 3 ca-ra kia được.

"Tuy nhiên" – bà vội nói tiếp, như thể sợ

bị ai đó cướp lời – “việc cậu Michael đó tự nguyện đem tặng bệnh viện Genovia một thứ quý giá như thế mà không phải đợi cháu có lời nhờ vả…thì quả là đáng kinh ngạc. làm ta bắt đầu tự hỏi không hiểu mình có sai lầm khi đánh giá thấp Cậu Thanh Niên đó không?”

!!!!!!!!!!!!!!!!

Đang đứng trên bục cho anh Sebastiano chỉnh lại cái váy, mình suýt té ngửa bởi cái câu cuối cùng của bà. Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay CHƯA BAO GIỜ mình nghe thấy bà thừa nhận sai lầm về BẤT CỨ CHUYWWNJ GÌ!!!!!

Chư một lần luôn.

Nhất là lại được thốt ra từ miệng một

người luôn-cho-là-mình-đúng như bà mới choáng chứ! Đúng là chuyện có 1-0-2 trên đời mà!!

“Mia, đúng im đi nào” – anh Sebastiano hốt hoảng kêu lên – “Em có muốn bị ghim đâm vào người như lông nhím không thế hả?”

Dạo này phát âm tiếng Anh của anh ấy có vẻ bớt nông dân đi được một chút thì phải. Ăn nói cũng màu mè hoa văn lên.

“B-b-bà” – mình lập bập nói – “Ý bà là sao? Ch-cháu có nên cho anh Michael thêm một cơ hội nữa không? Cháu có nên trả lại nhẫn cho J.P không?”

Tim mình đập thình thịch như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực, chưa bao giờ

mình lai thấy căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của bà như lúc này. Thật kỳ lạ, bởi xưa nay mình không hề ĐÁNH GIÁ CAO các lời khuyên của bà, bởi khoảng cách thế hệ giữa bà và mình là quá xa.Chưa kể bà suy nghĩ không giống như những người bà bình thường khác.

“Hừm” – bà ra vẻ suy nghĩ rất đăm chiêu – “phải nói là cái viên kim cương đó to siêu to luôn. Mặt khác, cái “mẩu sắt” thiết bị y tế kia cũng siêu đắt tiền. Nhưng cháu không thể đeo cái cánh tay rô-bốt đó đi khắp nơi được”.

Ha, bà mình là người thực dụng như vậy đó.

“À, ta biết rồi. Hãy quan hệ với cả hai

người bọn họ, xem ai hơn thì chọn người đó!” – mặt bà đột nhiên sáng bừng lên, như kiểu vừa nghĩ ra một phát minh mới – “Hồi xưa ta cũng áp dụng cách này để lựa chọn giữa hai người nhà Baryshnikov và Gidunov. Họ đều là những chàng trai tuyệt vời”.

“BÀ!!!” – mình sốc đến nỗi không thốt thêm được lời nào nữa. Có bà nào lại đi khuyên cháu mình làm một việc như thế?

Không phải là mình cổ ỗ hay gì đâu nhưng mình nghĩ hai người cần phải yêu thương nhau thực sự thì mới nên làm chuyện đó với nhau (thỉnh thoảng mình cũng đã cố gắng giải thích điều đó cho cả Lana, và bà hiểu, nhưng đều tốn công vô ích).

“Sẽ không có chuyện cháu làm chuyện đó với ai đâu, bà khỏi cần bận tâm” – mình gắt lên (lời nói dối thứ 9 của Mia Thermopolis) .

Nhưng không nói thế thì biết làm sao? Mình vừa nhận được tin nhắn của Tina (tối nay cậu ấy cũng tới cùng với Boris. Nhưng tất nhiên bọn mình không thể bàn về chuyện đó. Nhất là trước Mặt J.P và Boris).

Cậu ấy cho rằng tin nhắn của Michael có ý giống như bà nghĩ (nhưng vấn đề là bà mình có bao giờ tỉnh táo mà nghĩ cho thấu đáo được chuyện gì đâu): Michael gửi tặng chiếc CardioArm đó là vì mình.MÌNH!

Tina nói mình cần phải nhắn tin ngay cho Michael và thu xếp hẹn gặp anh ý một buổi càng sớm càng tốt. Bởi vì….

Sau đây là nội dung tin nhắn từ cô bạn mơ mộng của mình:

Cậu không thể để anh Michael chờ đợi trong thấp thỏm như thế. Có thể cậu cho rằng anh ấy chỉ là đang tán tỉnh chơi với cậu…nhưng mình lại không nghĩ vậy. Chứ không tự dưng chẳng ai rỗi hơi vất vả gửi cả một cái máy CardioArm sang tận Genovia…chưa kể lại còn cử riêng một nhân viên kỹ thuật (Midori-váy-siêu-ngắn) sang giúp đỡ.

Cách duy nhất để biết được ý đồ thực sự của anh Michael là gặp mặt anh ấy nói

chuyện. Cứ nhìn vào mắt anh ấy là cậu sẽ biết liệu anh ấy đang đừa giỡn hay nghiêm túc với mình.

Chuyện bắt đầu gay cấn rồi đây, Mia: Cậu đang bị GIẰNG XÉ GIƯA HAI NGƯỜI YÊU!!!!

Mình biết, có lẽ cậu đang rất mệt mỏi và bối rối, nhưng thú thật là mình lại đang CỰC KỲ PHẤN KHÍCH VÀ HỒI HỘP với mối quan hệ tay ba này. Mình thật là một đứa bạn tồi đúng không???? OK, xin lỗi, mình phải thôi ngay không nhấp nhổm trên ghế, trước khi bị mấy ông bà đằng sau gõ cho vài cái vào đầu. Nãy giờ họ tỏ ý khó chịu thấy rõ! Và Boris cũng muốn mình tập trung theo dõi vở kịch.

Mình cũng mừng vì ít ra chuyện này cũng có thể khiến ai đó thấy vui, còn bản thân mình thì tất nhiên không thể vui nổi rồi. Và thành thực mà nói mình chẳng hiểu tại sao mấy chuyện như vậy lại xảy đến với mình. Làm thế nào mà mình, Mia Thermopolis, từ một đứa con gái tẻ nhạt nhất quả đất (trừ vụ công chúa) – gần một năm rưỡi qua không hề bước chân ra khỏi nhà vì bận hoàn thành cái đề án cuối cấp nói về lịch sử chế biến dầu ô-liu của Genovia những năm 1254 – 1650 (thực chất là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn lịch sử) – bỗng nhiên trở thành mục tiêu theo đuổi của hai anh chàng vốn là niềm mơ ước của biết bao cô gái?

Thật vô lý!!!

Theo như lời cô bạn thân Tina, thì mình nên hẹn gặp trực tiếp với người mà mình không hẹn-ước-sẽ-đính-hôn…

Nhưng giờ làm sao mình có thể hẹn gặp Michael – khi biết rằng anh và cái mùi hương quyến rũ của tóc anh chính là điểm yếu của mình – và rất có thể anh vẫn còn thích mình…đủ nhiều để gửi tặng đất nước mình cả một cổ máy CardioArm (và một nhân viên chỉ để hướng dẫn các bác sỹ phẫu thuật cách sử dụng)?

Mình không thể làm vậy với J.P. Đành rằng J.P không phải là không có lỗi (mình vẫn không thể tin nổi chuyện J.P vẫn chưa thèm ngó ngàng gì tới cuốn sách của mình), nhưng ít ra anh ấy chưa

bao giờ lén đi gặp cô người yêu cũ sau lưng mình (à, ngoài Lilly ra thì làm gì còn cô nào). Nói tóm lại, anh ấy chưa một lần nói dối mình.

Thành thực mà nói, giờ mình không còn thấy chuyện với Judith Gershner có gì là quá nghiêm trọng (như trước đây) nữa, nhất là khi điều đó xảy ra trước cả khi mình nhận lời yêu Michael. Hơn nữa, lúc hai đứa còn đang yêu nhau, mình cũng chưa bao giờ hỏi thẳng Michael về các mối quan hệ trước đây của anh…do đó, về lý thuyết, Michael không hề nói dối mình.

Nhưng vẫn không thể phủ nhận sự thật là đáng ra ngay từ đầu Michael cũng nên chia sẻ thông tin quan trọng đó với mình.

Nhất là mấy chuyện nhạy cảm như thế.

Mặc dù đến phút cuối anh ấy có chia sẻ với mình.

Nhưng mình đã cư ử như một đứa trẻ 5 tuổi bị người khác giật mất đồ chơi. Đúng như Michael đã lường trước.

Ôi, khó nghĩ quá đi. Mình không biết phải làm sao nữa! Mình cần phải nói chuyện này với ai đó đầu óc tỉnh táo một chút – một người không có quan hệ máu mủ gì với mình hay học cùng trường với mình.

Tức là, còn mỗi bác sỹ Knutz. Không hiểu là may hay rủi nữa!

Nhưng phải tới tận thứ 6 mình mới có

lịch hẹn với bác ý, và đây cũng là buổi điều trị cuối cùng của mình ở chỗ bác ý.

MAY QUÁ!!!! Từ giờ tới lúc đó mình sẽ phải ngồi một góc tự mình ngẫm nghĩ xem cần phải làm gì.

Có lẽ đó là chuyện mà bất kỳ đứa con gái 18 tuổi và sắp-tốt-nghiệp-trung-học nào cũng phải đối mặt.

(Trong số khán giả có mặt tối nay, có một người trông cực kỳ quen mà nãy giờ mình vẫn không tài nào nhớ ra nổi đã gặp chú ấy ở đâu…cho tới 4 phút trước. Thì ra đó là nam diễn viên điện ảnh nổi tiếng Sean Penn.

Hèn gì J.P trông căng thẳng đến vậy.

Sean Penn, đạo diễn kiêm diễn viên yêu thích của J.P, đang có mặt ở đây, chăm chú theo dõi buổi biểu diễn tốt nghiệp của anh. Vở Hoàng tử của lòng dân. Hẳn J.P đã kể cho chú ý nghe về vở kịch này hôm sinh nhật mình.

Công nhận chú Penn này siêu nhiệt tình.)

ÔI, chắc mình phải nhắn tin lại cho Michael thôi. Xét cho cùng, mình là người nhắn tin nói muốn gặp anh ý trước mà. Trong khi Michael nhắn lại rất tử tế, rằng anh làm như vậy là vì mình,chứ không phải vì bố hay Genovia, thì mình bặt vô âm tín luôn, sau cái tin nhắn cuối cùng đó.

Cũng biết cưa xử như thế là rất tệ, nhưng

thú thực mình chẳng biết phải nói gì cả! Tới giờ phút này, ngoài câu “tối nay em không thể” thì còn biết nhắn gì nữa, bởi cũng đã hơn 8 giờ tối rồi.

Í, nhưng mà đối với sinh viên đại học thì 8 giờ đâu đã phải là tối. Nhỡ đâu Michael không thông cảm cho mình thì sao???

Nhưng Tina nói đúng. Mình cần phải hẹn gặp anh ấy một buổi.

Hay là nhắn thế này.

Chào anh,Michael! Tối nay em chịu rồi (hiển nhiên) và tối mai lại là buổi biểu diễn cuối năm của Boris (concert được tổ chức ở phòng hòa nhạc Carnegie). Thứ là Ngày Bùng Học của học sinh năm

cuối. Anh có rảnh trưa thứ 6 không, đi ăn trưa với em nhé?

Mia.

Bữa trưa là hợp nhất, nhỉ? Không có gì đáng ngờ nếu hai người đi ăn trưa cùng nhau cả, đúng không? Một nam, một nữ di ăn trưa cùng nhau và vẫn có thể là bạn bình thường mà.Chẳng có gì có thể gọi là lãng mạn hay tình ý gì cả.

Được đấy. Gửi đi thôi.

Ngẫm nghĩ lại cũng thấy mình soạn tin rất chuẩn, vừa chân thành mà lại vẫn rất đúng mực. Mình không hề ký tên yêu anh, Mia hay gì hết. Mình cũng không đả động gì tới chuyện anh tặng cỗ máy CardioArm cho Genovia là vì mình, chứ

không phải vì bố. Mình nói rất tự nhiên và thoải mái và..,

Á, á, anh ý nhắn lạiiiiiiii. Nhanh quá.

Thứ 6 nhé ! Mình hẹn nhau ở chõ Nhà Thuyền Công viên trung tâm, cạnh hồ lúc 1 giờ nhé? Yêu em, Michael.

Nhà thuyền! Bạn bè bình thường không ai đi ăn trưa ở Nhà thuyền cả. Nếu có thì cũng hiếm lắm…bởi vì muốn ăn ở những chỗ như thế cần phải đặt bàn trước. Mà không khí trong các nhà hàng bên hồ thường khá là….lãng mạn. Kể cả vào buổi trưa.

Và…và…anh ấy lại ký YÊU EM, MICHAEL! Thêm một lần nữa! Tại sao anh ý lần nào cũng nói câu đó thế????

Mọi người đang vỗ tay…

Ặc, không lẽ tới giờ nghỉ giải lao rồi sao?

Thứ Tư, ngày 3 tháng 5, 10 giờ tối, Nhà hát Ethel Lowenbaum

OK.

OK, vở kịch của J,P kể về cuộc đời của một chàng trai giàu có, khôi ngô tuấn tú tên là J.R (kiểu viết tắt rất giống tên của J.P nhá). J.R (do Andrew Lowenstein thủ vai) hiện đang học tai một trường trung học danh tiếng ở thành phố New York, nơi Công chúa của một công quốc nhỏ (giữa lòng Châu u) cũng đang tình cờ theo học ở đó. Nửa đầu vở kịch mô tả J.R là một người sống vô cùng cô độc,

thú vui duy nhất của cậu là thả chai lọ từ trên mái nhà xuống đường, viết nhật ký và cặm cụi nhặt từng hạt ngô ra khỏi đĩa thức ăn trong căng-tin trường. Điều này khiến cho quan hệ của anh và bố mẹ (hai con người luôn tự cho mình là trung tâm của vũ trụ) vô cùng căng thẳng. J.R thậm chí đã nghĩ tới chuyện chuyển hẳn tới Florida sống với ông bà ngoại của mình.

Nhưng rồi một hôm, công chúa Rhia (do Stacey Cheeseman thủ vai) trong chiếc váy đồng phục ngắn cũn cỡn (ngắn hơn rất nhiều so với những váy ngắn mà mình từng mặc) tiến thẳng tới chỗ của J.R và mời anh cùng ngồi ăn trưa cùng mình. Và cuộc đời của J.R đã thay đổi từ đó. Đột nhiên anh bắt đầu biết học cách kiềm chế

không ném chai lọ xuống đường bừa bãi nữa, mối quan hệ giữa anh và bố mrj được cải thiện rõ rệt và anh không còn muốn chuyển tới Florida sống. Và nửa cuối của câu chuyện chủ yếu xoay quanh chuyện cô công chúa xinh đẹp cuối cùng cũng xiêu lòng trước tấm lòng nhân từ và trí thông minh của anh chàng J.R, và họ đã có một kết cục hạnh phúc đẹp như trong mơ.

Rõ ràng vở kịch này nói về chuyện của mình với J.P. Mặc dù anh ấy cũng đã thay đổi tên họ (chẳng khác là mấy) và một vài tình tiết nhưng nhưng ai chẳng đoán ra được đây là câu chuyện ám chỉ bọn mình.

Đành rằng mình đã quá quen với chuyện

mọi người đua nhau làm phim về cuộc đời mình và tự ý thêm thắt rất nhiều tình tiết khong có thực.

Nhưng đó là những người không hiểu gì về mình! Hề không hề có mặt khi những chuyện đó xảy ra.

Còn J.P thì có. Tất cả những tình huống anh ấy cho Andrew và Stancey gặp phải trong vở kịch của mình…Kể cả các câu thoại cũng đều lấy từ ngoài đời thực, từng câu từng chữ J.P và mình đã nói với nhau…Anh ấy để cho nhân vật của mình lặp lại như một cái máy mà không hề phù hợp với khung cảnh tẹo nào!

Ví dụ cảnh công chúa Rhia uống bia say khướt, nhảy nhót điên dại, tự làm trò hề

trước mặt anh bạn trai cũ.

OK, đành rằng chuyện đó có xảy ra thật.

Nhưng chẳng phải đây là chuyện cá nhân của hai bọn mình? J.P đâu cần phải phô ra cho bàn dân thiên hạ như thế, nhất là khi phần đông khán giả bên dưới đều là người quen của hai đứa (kể cả khi nhiều người trong số này cũng từng có mặt ở buổi tiệc hôm đó và chứng kiến hết mọi chuyện, nhưng đây là nguyên tắc tôn trọng riêng tư tối thiểu mà ột người bình thường nên có.Huống hồ J.P còn là bạn trai của mình) ?

Trong vở kịch của mình J.P đã biến J.R thành vị cứu tinh của công chúa, khi luôn đứng bên cạnh, cổ vũ và động viên cô,

như thể cái màn nhảy múa kia đã khiến mọi người xa lánh Rhia, coi cô như một đứa con gái lẳng lơ, đáng ghét. Chỉ có mình J.R là còn tin tưởng và quý mến cô.

Giờ đang đến cảnh Stacey Cheeseman nước mắt lưng tròng giải thích với Andrew Lowenstein rằng cô hoàn toàn hiểu nếu anh không muốn tiếp tiucj ở bên cô. Bởi vì anh sẽ không bao giờ còn có được cuộc sống bình thường nữa. Chấp nhận yêu cô ddoongwf nghĩa với việc anh phải quen với những màn tiệc tùng, nhảy múa thâu đêm suốt sáng, và sự rình rập của đám paparazzi mọi nơi mọi lúc. Và nếu họ kết hôn (!!!!!!!) tất nhiên anh sẽ trở thành Hoàng tử và buộc phải từ bỏ tên họ của mình. Là chồng của Công

chúa, anh sẽ luôn phải đi sau vợ một mét rưỡi và không bao giờ được phép chơi những môn thể thao tốc độ, mạo hiểm.

Nhưng Andrew Lowenstein sau đó nắm lấy tay Stacey Cheeseman, âu yếm nhìn vào mắt cô và điềm tĩnh nói: “Anh không quan tâm tới những điều đó”, và rằng anh ta yêu cô ấy nhiều tới mức sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ vì cô, chấp nhận toàn bộ con người cô, kể cả thói quen tiệc tùng, nhảy nhót kia…

Và giờ thì mị người đang vỗ tay điên đảo sau khi rèm sân khấu hạ xuống và J.P đang đi lên sân khấu cùng các thành viên đội kịch cúi chào khán giả…

Mình thật…Mình thật không hiểu chuyện

gì đang xảy ra nữa…Vở kịch của anh ấy rốt cuộc là nói về bọn mình.

Nhưng không chính xác. Hơn một nửa số tình tiết trong đó, về cơ bản là không hề đúng với những gì đã xảy ra. J.P chỉ đang lái nó theo trí tưởng tượng của anh ấy.

Một người yêu có thể làm thế à?

Có lẽ vậy. J.P vừa làm ngay trước mặt mình đây.

Thứ Tư ngày 3 tháng 5, 11 giờ đêm, ở nhà

Tác giả thân mến

Cám ơn cô đã gửi bản thảo cuốn Chuộc lại con tim cho nhà xuất bản Tremaine.

Mặc dù tác phẩm của cô có khá nhiều triển vọng nhưng chúng tôi hiện chưa thể sử dụng nội dung này. Chúng tôi rất lấy làm tiếc, do số luộng bản thảo gửi về Nhà xuất bản hiện đang quá nhiều nên không thể nhận xét chi tiết hơn về tác phẩm của cô.

Cám ơn cô rất nhiều vì đã chọn Tremaine của chúng tôi!

Thân mến

Nhà xuất bản Tremaine

Cám ơn suông như thế thì miến đi, nhà xuất bản Tremaine!

À, vở kịch của anh J.P thành công vang dội.

Và dĩ nhiên đồ án tốt nghiệp của anh ấy được Hội đồng ban giám khảo cho điểm tuyệt đối rồi.

Nhưng đó chưa phải là vấn đề chính của câu chuyện:

chú Sean Penn muốn dựng nó thành phim.

Đạo diến, kiêm diễn viên điện ảnh nổi tiếng Sean Penn – Sean Penn chứ không phải đùa đâu – muốn chuyển thể vở Hoàng tử của lòng dân của J.P thành phim điện ảnh!!!!!

Mình mừng cho J.P. Thật đấy!

Đằng nào thì cũng đã có đầy rẫy phim làm về mình rồi. Thêm một phim nữa

cũng có chết ai?

Chỉ có điều…KHI NÀO THÌ MỚI ĐẾN LƯỢT MÌNH?

Khi nào thì mới có người chịu nhìn nhận một chút khả năng của mình? Ngoài chuyện đã mang lại nền dân chủ cho một quốc gia nhỏ ở Châu u – điều mà nói thẳng ra là chẳng có ai để ý.

Không phải mình muốn than thân trách phận gì đâu (Bởi vì mình có bao giờ nói ra mấy chuyện này với ai đâu, ngoài rên rỉ ỉ ôi với cuốn nhật ký này) nhưng…vì Chúa, thật không công bằng khi một anh chàng viết đại ra cái kịch bản (mà phần lớn là liên quan tới cuộc đời CỦA MÌNH, mà anh a ít nhiều đã ĐÁNH CẮP

để đua vào vở kịch), tung nó lên sân khấu và rồi nhận được hợp đồng làm phim cùng Sean Penn.

Trong khi mình đầu tắt mặt tối như một nô lệ để hoàn thành cuốn sách của minhftrong nhiều tháng, mà chẳng có một nhà xuất bản nào chịu để mắt tới.

Thật bất công!

Mình cũng nói thẳng luôn: mình không hề thích cái phim Into the wild của Sean Penn tẹo nào.

Mặc dù nó được giới chuyên môn đánh giá rất cao và giành được rất nhiều giải thưởng! Nhưng mình vẫn thấy phim Enchanted (Chuyện thần tiên ở New York) hấp dẫn hơn, với nhiều màn nhảy

múa, hát hò rất đỉnh của cô công chúa, con sóc con và mọi người trong Công viên Trung tâm.

Đó là cảm nhận của riêng mình!

Một lúc sau J.P hùng dũng đi tới và hỏi xem mình thấy vở kịch như thế nào ("Anh chủ yếu nhấn mạnh vào quá trình tự khám phá bản thân của con người" – anh giải thích – "Cuộc hành trình của một thanh niên từ một cậu nhóc con dần trở thành người lớn và người phụ nữ đã giúp anh ta thoát khỏi tuổi thơ đầy cay đắng và nhận thức được ý nghĩa của việc trưởng thành…và cuối cùng là trở thành một hoàng tử". Anh ấy tuyệt nhiên không đả đọng gì tới chuyện timg hiểu về mấy màn tiệc tùng , nhảy nhót).

Tất nhiên mình đã nói với anh ấy là mình rất thích. Chứ còn biết nói gì nữa? Mình nghĩ, nếu câu chuyện này không phải nói về mình, có lẽ mình cũng sẽ thích thật. Ngoại trừ vụ cô công chúa trong vở kịch này có hơi không bình thường, lúc nào cũng cần bạn trai ở bên cạnh xử lý hộ mọi chuyện. Trong khi mình ngoài đời không hoàn toàn giống như vậy. Mình chưa bao giờ cần ai phải cứu giúp hay làm gì cả.

Nhưng giờ không phải à thời điểm thích hợp để đưa ra mấy lời nhận xét, góp ý. Cúng may là mình không buột miệng nói hớ ra câu gì, bởi vì J.P có vẻ rất ưng khi nghe mình bảo thích vở kịch đó. Anh ấy muốn mình cùng đi ăn tối cùng chú Sean

Penn và Andrew Lowenstein, nhân tiện thảo luận luôn về hợp đồng làm phim. Chú Sean Penn đã mời tất cả mọi người, kể cả các thành viên của Hội đòng giám khảo tới quán Mr Chow's để ăn mừng.

Nhưng mình đã từ chối, lấy lý do cần phải về nhà ôn bài chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối kỳ môn Tâm lý ngày mai.

Cũng biết làm như vậy là không được thân thiện cho lắm, nhất là khi mình khong hề phải chuẩn bị bài cho bài kiểm tra môn Tâm lý ngày mai. Môn đó mình nắm rõ như trong lòng bàn tay. Dù sao mình cũng từng là bạn thân trong nhiều năm với cô bạn có bố mẹ đều là bác sỹ tâm lý mà. Rồi mình lại còn hẹn hò với anh trai cô ấy nữa. Chưa kể hơn hai năm

nay mình đang phải điều trị tâm lý.

Xem ra J.P không hề nghĩ xa tới thế, bởi anh ấy chỉ hỏi đúng một câu: “Em có chắc là không muốn đi không, Mia?” rồi cúi xuống hôn tạm biệt mình và nhanh chóng chạy ra cửa cùng Stacey Cheeseman, Andrew Lowenstein và bố mẹ - nơi hàng trăm phóng viên,báo chí đang chờ để chụp hình.

Không ngờ sự kiện này lại thu hút sự quan tâm của giới truyền thông nhiều đến vậy. Trên đường ra xe limo, mình nhận được hàng tá câu hỏi đại loại như: “Cô cảm thấy như thế nào khi bạn trai cô viết kịch nói về cuộc đời cô và sắp được chuyển thể thành phim điện ảnh do đích thân ngài Sean Penn làm đạo diễn?”

Mình trả lời là mình rất vui và tụ hào về anh ấy, tất nhiên đó là Lời nói dối thứ 10 của Mia thermopolis .

Giờ thì mình không biết đâu là thật đâu là giả nữa rồi.

Làm sao mình có thể ngủ cho nổi khi mà trong đầu mình chỉ văng vẳng cái tin nhắn của Michael.

Tái bút: Không cần phải thay bố hay Genovia cám ơn anh đâu. Anh gửi tặng nó cho bệnh viện bởi anh nghĩ nó có thể giúp được gì đó cho bố em trong cuộc bầu cử sắp tới, và như thế em cũng sẽ hạnh phúc. Vì vậy, em thấy đấy, động cơ của anh hoàn toàn ích kỷ ^^

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!

Trích đoạn trong cuốn Chuộc lại con tim

Tác giả Daphne Delacroix

Anh có thể cảm nhận được cơ thể của cô đang nóng bừng lên vì căng thẳng. Và khi định lùi ra xa khỏi anh, hai việc đồng thời đã xảy ra, làm tiêu tan ý định bỏ chạy của cô. Đầu tiên là thân hình cao lớn, đồ sộ của con violet đứng sừng sững sau lưng. Con ngựa cái thản nhiên đưa mắt nhìn hai người, đủng đỉnh gặm cỏ, nhất quyết không chịu tránh sang một bên. Và việc thứ hai là: hai tay của Hugo đã kịp ôm chặt lấy Finnula, gần như nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất, cùng lúc đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy.

Finnula ú ớ cố giẫy ra nhưng nhanh chóng bị khuất phục bởi nụ hôn cuồng nhệt khó lòng cưỡng nổi kia…Hoặc Finnula là người thích được hôn, hoặc là cô thực sự có cảm tình với anh chàng lạ mặt này, dù chỉ mới chớm nở. Bởi vì ngay giây phút môi anh chạm vào môi cô, Finnula lập tức ngả đầu vào cánh tay anh, môi khẽ mở ra đón nhận nụ hôn một cách rất bản năng. Bản thân Hugo cũng cảm nhận thấy được sự mê mẩn trong cô, khi mà mới vài giây trước hai tay cô còn cố đẩy anh ra, giờ đọt nhiên choàng lên ôm chặt lấy cổ anh kéo sát về phía mình.

Môi họ hòa quyện vào nhau, đam mê, cuồng nhiệt như hai kẻ yêu nhau lâu ngày mới gặp lại. Hugo có cảm giác như đang

đánh mất dần cái tính tự chủ vốn không dễ lung lay trước bất kỳ người con gái nào, dù cho họ có đẹp đến mấy. Và rồi nụ hôn của anh bỗng dồn dập và mạnh mẽ hơn, hai tay anh vuốt dọc hai bên lườn,, xuống tới hông và đột nhiên nhấc bổng cả người cô lên.

Finnula ghì chặt anh vào lòng, chân siết chặt hai bên hông. Hugo hơi ngả hẳn người cô ra phía trước, đắm đuối hôn lên má, lên mí mắt và lên cổ cô. Phản ứng của Finnula khiến anh vô cùng ngạc nhiên và càng thêm phấn khích. Nhất là khi cô đưa hai tay ôm lấy mặt anh, hôn tới tấp lên mặt, mũi và mắt anh. Cử chỉ ngọt ngào, đang yêu ấy khiến anh không còn ý thức được bất cứ chuyện gì xung

quanh. Chưa bao giờ Hugo lại có cảm giác thèm khát và ham muốn ai đến thế.

Vẫn ôm chặt cô trên một tay, anh khéo léo dùng tay còn lại nhẹ nhàng mở từng cúc áo trên người cô…

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, giờ kiểm tra cuối kì môn Tâm Lý

Hãy nói về MHC (Majoy Histocompatibility Complex) – phức hợp tương thích mô chính.

Quá đơn giản!

Phức hợp tương thích mô chính (Majoy Histocompatibility Complex, MHC)hay ở người còn được gọi là kháng nguyên bạch cầu người (Human Leucocyte

Antigen, HLA) là một nhóm gen mã hóa cho các protein trình diện kháng nguyên trên bề mặt tế bào của đa số động vật có xương sống. Những protein này đóng vai trò quan trọng trong tổ chức miễn dịch của cơ thể cũng như những cơ chế giao tiếp giữa các tế bào. Chúng có thể diệt các mầm bệnh hoặc các tế bào yếu. Nói cách khác, nhón gen MHC giúp cho hệ miễn dịch phát hiện và tiên diệt các mầm bệnh.

Các nghiên cứu gần đây để chứng minh, MHC còn đóng vai trò quan trọng, thông qua khứu giác (hay cảm nhận về mùi) trong việc lựa chọn bạn tình lý tưởng. Khoa học đã chứng minh, nhóm gen MHC của bố mẹ càng đa dạng và khác

nhau bao nhiêu thì hệ miễn dịch của con cái càng khỏe bấy nhiêu. Điều thú vị là con người có xu hướng lựa chọn bạn tình có nhóm gen MHC khác hẳn với mình. Các nghiên cứu lâm sàn cho thấy khi người con trai càng có nhóm gen MHC khác với người nữ bao nhiêu (không tính tới chất khử mùi hay nước hoa), thì bằng khứu giác của mình, anh ta càng có khả năng phát hiện ra cô gái đó chính xác bấy nhiêu.Những nghiên cứu này đã được tiến hành thử nghiệm nhiều lần và đều cho kết quả như nhau. Chuột và cá đã…

Ôi.

Chúa.

Ơi.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, giờ kiểm tra cuối kì môn Tâm Lý.

Mình biết làm gì bây giờ?

Thật vô lý. Chuyện này không thể xảy ra với mình được. Làm gì có chuyện mình đang chịu sự tác động của phức hợp tương thích mô chính liên quan tới Michael. Đúng là… đúng là nực cười mà!!!

Tuy vậy… nếu không phải như vậy thì tại sao mình lại bị cuốn hút – OK, nói đúng hơn là ám ảnh – bởi mùi hương quyến rũ của anh?

Tác động của nhóm gene MHC đã giải thích mọi chuyện. Michael chính là người có nhóm gene MHC trái ngược

hoàn toàn với mình! Hèn gì sau ngần ấy thời gian, mình vẫn không sao quên được anh ấy! Điều đó không phụ thuộc vào bản thân mình, hay trái tim, hay trí óc mình… mà nó nằm trong gene của mình, ngày đêm gáo thét đòi mình tìm lại cho được một nửa có mâu gene hoàn toàn trái ngược kia!

Tương tự với trường hợp của J.P? Điều này đã lý giải chính xác tại sao mình chưa bao giờ có chút hấp dẫn thể xác nào với anh ấy cả… Ở J.P mình chỉ thấy cái mùi như mùi thuốc tẩy khô. Nói tóm lại, bọn mình có nhóm gene MHC quá gần, quá tương thích nhau… từ mái tóc vàng, màu mắt nhạt, và vóc dáng dong dỏng. Giống như có người đã nhận xét

khi thấy hai đứa cùng nhau đi xem kịch, gần 2 năm về trước – “Hai người đó là một cặp tình nhân rất hấp dẫn. Cả hai vừa cao ráo vừa có chung mái tóc vàng”.

Chẳng trách J.P và mình chưa bao giờ vượt qua được giai đoạn cơ bản đầu tiên, khi mà các phân tử trong người hai đứa không ngừng gáo thét PHẢN ĐỐI! PHẢN ĐỐI! KHÔNG ĐƯỢC QUAN HỆ VỚI NHAU!

Vậy mà mình lại là đứa khởi xướng ra vụ thuê phòng khách sạn hậu prom cơ đấy.

Tất nhiên phải trang bị đầy đủ các biện pháp phòng ngừa rồi.

Nhưng nếu sau này J.P và mình kết hôn, những đứa con của bọn mình sẽ phải

thừa hưởng nhòm gene này.

ÔI CHÚA ƠI! Thật không muốn con cái mình phải thừa hưởng bộ gene khiếm khuyết như thế chút nào. Nhỡ không may chúng cũng bị mất rung động về mặt khứu giác giống như mình thì sao? Mặc dù chúng có thể vô cùng hoàn hảo về khuôn mặt và vóc dáng – giống như LANA!!!!!

Phải nói đó là khiếm khuyết về gene cực kì nghiêm trọng. Một đứa trẻ khi được sinh ra quá hoàn hảo rất có thể lớn lên sẽ như quái vật gớm ghiếp trông phim Cloverfield (Thảm họa diệt vong), đáng ghét giống y Lana suốt 17 năm đầu đời (cho tới khi được mình thuần hóa dần). Hãy cứ lấy Lana làm ví dụ: sinh ra trong một gia đình hoàn hảo, sở hữu một khuôn

mặt và thân hình hoàn hảo, bảo sao cậu ta chưa bao giờ biết tới cái gọi là cơ chế tự đương đầu – điều mà mình đã quá quen thuộc suốt 18 năm qua. Những người xinh đẹp thường xuyên được tung hô và tán thưởng bởi vẻ bề ngoài của họ, nên không bao giờ nghĩ tới chuyện cần phải tỏ ra hài hước hay cảm thông với những người khác. Việc gì họ phải làm thế? Họ quá hoàn hảo rồi mà.

Do đó, về lý thuyết mà nói, khi một người sinh ra có vẻ bề ngoài quá hoàn hảo, như đứa con tương lai của mình và J.P, nếu không cẩn thận tương lai họ sẽ trở thành một con quái vật… và nhóm gene của mình biết điều đó.

Nhưng vậy có thể lý giải được tại sao

mỗi khi hôn J.P, mình không bao giờ có cảm giác rộn ràng như khi hôn Michael… BỞI VÌ NHÓM GENE CỦA MÌNH KHÔNG MUỐN MÌNH SINH RA NHỮNG CON QUÁI VẬT ĐỘT BIẾN GENE!!!!!!!!

Mình phải làm sao đây????? Chưa đầy hai ngày nữa mình sẽ làm chuyện đó với một người có cùng nhóm gene MHC!!!!

NGƯỢC LẠI HOÀN TOÀN VỚI NHỮNG GÌ NGƯỜI TA VẪN NÓI VỀ PHỨC HỢP TƯƠNG THÍCH MÔ CHÍNH!

Trong khi người có nhóm gene MHC không tương thích với mình lại là anh chàng đã chia tay với mình gần hai năm

về trước!

Người, mà cho dủ bà và cô bạn thân nhất mình có nghĩ xiên xẹo thế nào đi nữa, KHÔNG HỀ yêu mình nhưng lại muốn làm bạn với mình.

Không sai, J.P và mình lại có quá nhiều điểm tương đồng về tính cách – cả hai đứa đều thích viết lách, phim ảnh, và đặc biệt là vở kịch Người đẹp và Ác thú.

Trong khi Michael và mình về cơ bản là không có điểm chung, ngoại trừ tình yêu bất tận với bộ phim Buffy the Vampire Slayer và Chiến tranh các vì sao (ba tập phim gốc, không tính mấy tập prequel).

Vậy mà mình lại có một điểm yếu không thể chấp nhận được, mỗi khi đứng trước

anh ấy. Đúng vậy! Mình thừa nhận! Mình không thể cưỡng lại nổi hương thơm quyến rũ của anh. Minh bị cuốn vào anh như cái cách công chúng Mỹ bị cuốn vào nữ diễn viên Tori Spelling.

Mình cần phải chống lại sự quyến rũ ấy. Mình cần phải khắc phục điểm yếu này. Mình không thể nuôi dưỡng thứ cảm xúc với một người con trai vốn đã biết là không phù hợp với mình (ngoại trừ khía cạnh về gene)

Nhưng nếu mình không đủ mạnh mẽ và tỉnh táo thì sao?

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, giờ kiểm tra môn Tâm lý

Mia, tin đó có thật không? Chuyện vở

kịch của anh J.P sẽ được chuyển thể thành phim ý?

Cậu làm mình hết hồn! Tina, giờ mình không có thời gian nói về chuyện đó đâu. Mình vừa mới phát hiện ra J.P va mình hoàn toàn không hợp nhau, xét về khía cạnh nhóm gene MHC mà nói… hay nói đúng hơn là nhóm gene của bọn mình quá giống nhau thì có. Con cáo của tụi mình sẽ là kết quả của một sự đột biến gene, giống như Lana vậy! Anh Michael thật ra mới là nửa kia hoàn hảo của mình, nếu xét theo nhóm gene MHC! Đó là lý do vì sao mình luôn bị ám ảnh bởi mùi hương của anh ý! Và mỗi khi ở gần anh mình luôn cư xử như một con dở hơi, ngốc nghếch. Tina, đời mình vậy kể như xong.

Mia… cậu lại ngất rồi…

Không hề - không hiểu à? Điều đó đã lý giải được MỌI CHUYỆN! Từ chuyện tại sao mình chưa bao giờ cảm thấy bị cuốn hút bởi J.P đến chuyện tại sao mình không thể quên được Michael… Ôi, Tina ơi, mình đang bị cầm tù bởi chính nhóm gene MHC của mình. Mình cần phải đấu tranh CHỐNG LẠI nó. Cậu giúp mình nhé?

Cậu cần giúp gì không? Hay mình gọi cho bác sĩ Knutz nhé.

Không! Tina – nghe này… À, mà thôi. Mình vẫn ổn. Cứ coi như mình chưa nói gì đi.

Tại sao mọi người luôn cho là mình bị

điên trong khi giờ mình thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết? Không lẽ Tina và mọi người không hiểu được rằng mình chỉ là một đứa con gái bình thường với những nỗi lo bình thường như bao người khác. Mình đã 18 tuổi và mình biết cần phải làm gì.

Mặc dù trong tình huống này thì mình không thể làm gì hết.

Ngoại trừ việc tránh thật xa khỏi Michael Moscovitz.

Không thể tin được hồi đó mình lại đi tặng nước hoa cho J.P để cải thiện tình hình, trong khi ngay từ đầu chuyện này chẳng có chút liên quan gì đến các loại nước hoa. Dù cho mình có thay đổi bao

nhiêu loại nước hoa đi chăng nữa thì kết quả luôn luôn sẽ vẫn là như vậy. Tất cả đều đã nằm trong gene của anh ấy.

Ai mà ngờ được cơ chứ?

Nếu không nhờ bài kiểm tra ngày hôm nay.

Mặc dù kiến thức này mình đã biết từ lâu.

Có lẽ tại mình có quá nhiều việc phải suy nghĩ từ chuyện giúp bố tranh cử đến chuyện chọn trường đại học nào cho năm sau…

Đây là lỗi của hệ thống giáo dục Mỹ. Tại sao phải đợi tới học kì cuối của trung học mới dạy bọn mình về mấy chuyện

MHC này? Thông tin hữu ích ấy có lẽ đã giúp mình được rất nhiều, từ năm cuối lớp 9 chẳng hạn!

Câu hỏi lớn đặt ra hôm nay là: bữa trưa ngày mai, làm thế nào để mình không bị quyến rũ bởi mùi hương của Michael?

Không biết nữa, có lẽ mình phải tìm cớ ngồi càng xa anh ấy càng tốt. Và chắc chắn là lần này sẽ không có màn ôm ấp chào hỏi nào hết. Nếu anh ấy ngỏ ý muốn ôm chào tạm biệt, mình sẽ nói là mình đang bị cảm cúm.

Đúng thế! Cứ thế đi. Lấy lý do không muốn anh ý bị lây bệnh.

Mình thật đúng là thiên tài!

Không thể tin nổi người đại diện cho khối tốt nghiệp phát biểu trước toàn trường lại là Kenneth. Đáng ra nên là mình mới phải. Nếu họ cần người nói về những bài học CUỘC SỐNG.

Thứ Năm ngày 4 tháng 5, giờ ăn trưa.

Bố lại vừa gọi thông báo thêm tin về nhà Moscovitz.

Lần này tin về Lilly.

Sao cứ lần nào đang chuẩn bị ăn lại có tin về gia đình ấy, hết anh rồi lại đến em. Chắc từ mai hẳng cần mua đồ ăn làm gì cho nó phí ra, vì lần nào mình cũng không làm rơi đĩa hay đồ ăn xuống sàn… do quá sốc.

À, mà ngày mai là ngày bùng học của học sinh năm cuối… nên đây có lẽ là lần cuối cùng mấy chuyện như thế xảy ra với mình.

“Con còn nhớ chuyện cô bé quay phim tất cả mọi người trong bữa tiệc sinh nhật không?” – đó là câu đầu tiên bố nói với mình sau khi mình bắt máy. Vậy mà mình cứ đinh ninh là bà có chuyện gì cơ đấy.

“Vầng…” – mình đưa tay lên nhặt mấy cọng sa-lát ra khỏi tóc. Những người khác cũng đang nhìn mình đầy phẫn uất vì đã làm rơi đĩa sa-lát, tung tóe hết lên cả tóc họ. Mặc dù đó không hẳn là lỗi của mình. May là còn chưa rơi bát Fiesta Taco đấy.

“Lilly đã biên tập lại thành một đoạn phim quảng cáo cho chiến dịch tranh cử của bố. Đêm qua đoạn phim đó đã được phát trên các đài truyền hình ở Genovia”.

“Ối, không phải chứ?” – mình nao lòng. Làm cho mấy cậu bạn cùng bàn tò mò không hiểu chuyện gì đang xảy ra – ngoại trừ J.P, bởi anh ấy cũng đang bận rộn nói chuyện điện thoại đúng lúc đó.

“Là chú Sean” – anh phân trần – “Anh phải nghe cuộc này. Anh sẽ quay lại ngay” – rồi anh ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Hậu quả tồi tệ tới mức nào hả bố?” – mình hỏi. Giới truyền thông cho rằng số phiếu bầu của bố đã tăng lên đáng kể là

nhờ sự quyên tặng hào phóng của Michael.

Nhưng anh René vẫn đang dẫn đầu về số phiếu.

“Không” – giọng bố nghe rất lạ có gì đó phấn khởi là đằng khác – “Con hiểu nhầm rồi Mia. Lilly làm như vậy là để ủng hộ cho bố. Chứ không phải chống lại bố”.

“Cái gì cơ ạ?” –mình thì thào không ra tiếng- “Bố vừa nói gì?”

“Là thật đấy” – bố nói tiếp – “Bố chỉ nghĩ là con cần phải biết. Bố cũng email cho con cái link rồi đấy. Đoạn phim đó rất dễ thương. Không hiểu cô bạn của con lấy đâu ra thời gian mà hoàn thành

nó trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Có phải con nói Lilly đang chủ trì một chương trình riêng ở Hàn Quốc không? Bố nghĩ các cộng sự của cô bé bên đó và cả bên này đã giúp đỡ biên tập, chỉnh sửa rất nhiều".

"Bố" – tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, không sao thở nổi – "Con phải đi đây…"

Và rồi mình cúp máy, vào mạng check mail ngay lập tức. Bỏ qua mấy cái thư của bà về việc váy áo cho buổi prom và lễ tốt nghiệp (trong khi mình đã có áo dành riêng cho lễ tốt nghiệp rồi), mình nhấp chuột vội vào email của bố và thấy đường về quảng cáo của Lilly.

Bố nói đúng. Công nhận cái clip đó dễ

thương thật…

Mặc dù chỉ là đoạn phim 60s giới thiệu các nhân vật nổi tiếng có mặt tại buổi sinh nhật đầu tuần vừa rồi của mình – các cặp vợ chồng nhà Clinton, Obama, Beckham, Oprah, Brad và Agelina, Mandonna, Bond và rất nhiều người khác – tất cả đều nói những điều tốt đẹp và đầy chân thành về bố, về những gì ông đã làm cho đất nước Genovia trong quá khứ và kêu gọi người dân Genovia nên bỏ phiếu ủng hộ ông. Xen kẽ những lời tán dương và ca tụng đó là hình ảnh đất nước Genovia xinh đẹp (mà Lilly đã tranh thủ chụp được trong thời gian tới nghỉ ở Genovia cùng với mình hồi trước), với bờ biển trải dài cát trắng, làn nước xanh

ngắt, lấp lánh dưới ánh Mặt Trời, và cung điện hoàng gia nguy nga, tráng lệ, không một chút dấu tích bào mòn của thời gian.

Ở đoạn cuối của clip hiện ra một dòng chữ rất điệu "Hãy bảo vệ kì quan lịch sử của Genovia. Hãy bầu cho Hoàng tử Philippe".

Khi những giây phút cuối cùng của bản nhạc nền – mà mình không khó để nhận ra đó là một bản ballad Michael sáng tác hồi còn trong band nhạc Skinner Box – kết thúc, mắt mình đỏ hoe vì xúc động.

"Ôi, các cậu ơi" – mình nghẹn ngào – "Các cậu phải xem cái này đi".

Và rồi mình chìa điện thoại khoe với mọi

người. Sau khi xem xong ai cũng cảm động ứa nước mắt. Ngoại trừ J.P, nãy giờ vẫn chưa buồn quay lại và Boris, người miễn nhiễm với các loại cảm xúc, trừ phi nó liên quan tới Tina.

“Tại sao cậu ấy lại làm như thế?” – Tina ngạc nhiên hỏi.

“Cậu ấy vốn là người nhiều ý tưởng mà”. – Shameeka nói như đúng rồi – “Cậu quên à? Trước khi mấy chuyện này xảy ra.”

“Mình cần phải đi tìm cậu ấy.” – mình lấy tay lau nước mắt.

“Tìm ai?” – J.P hỏi. Rốt cuộc thì anh ấy cũng nói chuyện xong với chú Sean Penn.

“Lilly” – mình trả lời – “Anh xem cậu ấy làm gì này” – mình đưa cho anh ấy xem đoạn quảng cáo của Lilly.

“Ừm…” – J.P khẽ nhíu mày – “cũng… được đấy.”

“Chỉ được thôi ư?” – mình phẫn nộ thốt lên – “Phải nói là quá đỉnh ý. Em cần phải đi cám ơn cậu ấy”.

“Anh lại không nghĩ thế” – J.P với tay chặn mình lại – “Cô ấy nợ em điều này. Sau tất cả những gì cô ấy làm với em. Em còn nhớ vụ trang web đó chư?”

“Chuyện đó lâu rồi mà” – mình phản đối.

“Ờ, ngay cả thế” – J.P vẫn không chịu thua – “Nếu anh là em, anh vẫn sẽ phải

cảnh giác. Dù sao cô ấy vẫn là một người nhà Moscovitz”.

“Ý anh nói thế là sao?” – mình quay ngoắt người lại nhìn thẳng vào mắt J.P.

J.P nhún vai nói: “Có lẽ em là người hiểu rõ nhất, Mia. Em không nghĩ là Lilly làm vậy là muốn em báo đáp gì đó cho cô ấy sao?. Cũng giống như cái cách mà anh Michael vẫn thường làm, không phải sao?”

Mình trân trối nhìn J.P, sốc không nói được lời nào.

Mà có lẽ mình không nên quá ngạc nhiên như vậy. J.P đang nói về Michael, người đã làm vỡ trái tim mình thành hàng nghìn mảnh vụn… những mảnh vụn mà J.P đã

tốt bụng giúp đỡ nhặt nhạnh và gắn chúng lại với nhau.

Tuy nhiên, trước khi mình kịp nói tiếng nào,Boris đã chen vào: “Lạ thật, vậy mà mình lại không thấy thế chút nào. Anh Michael đã vui vẻ cho mình ở nhờ cả học kì tới mà không đòi hỏi cái gì hết.”

Câu nói đó của Boris khiến cả lũ đồng loạt quay ngoắt sang nhìn chằm chằm vào cậu ý, như thể cậu ấy là một cái cột đèn đột nhiên biết nói.

Tina là người đầu tiên bừng tỉnh khỏi cú sốc đó.

“CÁI GÌ?” – cậu ấy kêu lên – “Cậu sẽ cùng sống với anh Michael Moscovitz cả học kì tới á?”

“Ờ” – Boris trông có vẻ ngạc nhiên hơn cả Tina khi phát hiện ra bạn gái mình chưa biết chuyện đó. “Mình không kịp nộp đơn đăng kí vào kí túc xá của trướng Juiliard và họ cũng không còn phòng đơn. Không đời nào có chuyện mình ở chung với BẠN CÙNG PHÒNG đâu. Vì thế Michael nói mình có thể ở tạm cái phòng còn trống của anh ấy cho tới khi tìm được phòng đơn ở kí túc xá. Căn hộ của anh ấy trên phố Spring đẹp kinh khủng. Còn siêu rộng nữa chứ. Có khi cả ngày cũng không nhìn thấy mặt nhau.”

Mình liếc nhìn Tina. Chưa bao giờ thấy hai mắt của cô nàng mở to như thế. Không hiểu là đang giận dữ hay hoang mang nữa.

“Vậy là suốt thời gian qua” – Tina gằn từng chữ - “cậu bí mật làm bạn với anh Michael đằng sau lưng Mia sao? Và không hề nói gì với mình?”

“Chẳng có gì là bí mật cả” – giờ đến lượt Boris tự ái – “Mình và anh Michael vẫn luôn là bạn bè, sau khi mình gia nhập ban nhạc của anh ấy mấy năm trước. Chuyện này chẳng có gì liên quan tới Mia cả. Chẳng có ai bỏ bạn bỏ bè chỉ vì anh ta chia tay với bạn gái cả. Và còn rất nhiều việc khác mình không hề kể cho cậu nghe. Mấy chuyện con trai! Cậu cũng đừng gây áp lực cho mình trong ngày hôm nay. Tối nay mình phải biểu diễn rồi, tinh thần cần phải được thoải mái…”

“Chuyện con trai?” – Tina đứng phắt dậy

cầm lấy túi xách – “Cậu không cần phải kể cho mình về mấy chuyện ấy! Cậu muốn tinh thần thoải mai không muốn bị gây áp lực chứ gì? Tùy tâm nhé! Tôi sẽ đi khỏi đây, để cậu khỏi phải thấy căng thẳng”

“Tina” – Boris thở dài cái thượt.

Nhưng khi Tina đứng dậy hậm hực lao ra khỏi căng-tin thì anh chàng mới nhận ra là cậu ấy nói thật, chứ không phải dọa nạt kiểu hờn dỗi. Hiển nhiên là Boris cuống cuồng chạy đuổi theo rồi.

“Hai người đó” – J.P lắc đầu ngao ngán.

“Vâng” – mình cũng gật gù phụ họa, trong khi đầu đang nghĩ về chuyện xảy ra cách đây gần hai năm, khi Boris đến

trước mặt mình và giục mình viết thư lại cho Michael (bởi anh ấy liên tục viết thư cho mình trong khi mình không đủ tự tin để trả lời thư anh).

Khi ấy mình đã tự hỏi không hiểu tại sao Boris thậm chí còn biết chuyện Michael đã viết thư cho mình. Cứ ngỡ Tina kể cho cậu ý cơ đấy.

Nhỡ mình nhầm thì sao? Nhỡ anh Michael chủ động kể cho Boris nghe thì sao? Bởi vì họ vẫn giữ liên lạc thường xuyên trao đổi các thông tin…

… về mình.

Nhỡ Boris, suốt thời gian qua chỉ giả vờ lấy cớ tập luyện violon trong phòng chứa đồ lớp Năng khiếu & Tài năng, nhưng

thực chất là để do thám mình dùm cho anh Michael?

Và giờ Michael dành cho cậu ấy cả một phòng riêng trong căn hộ sang trọng tại khi SoHo để trả ơn!

Mình có đang nghiêm trọng hóa vấn đề - như mọi lần – không nhỉ?

Cá nhân mình nghĩ những gì J.P vừa nói không phải là sự thật – về chuyện anh em nhà Moscovitz làm gì cũng có mục đích và mong muốn được trả ơn. Đành rằng Michael đúng là đã muốn làm chuyện đó với mình khi hai đứa còn đang hẹn hò (nếu đó là điều J.P muốn ám chỉ… và mình nghĩ J.P nghĩ thế thật).

Và mình cũng vậy. Có lẽ khi ấy mình vẫn

chưa sẵn sàng cho chuyện đó, như là bây giờ. Nhưng Michael và mình trước giờ vẫn luôn hấp dẫn nhau một cách kì lạ, không sao cưỡng lại nổi.

Sau ngày hôm nay mình đã lý giải được lý do tại sao.

Và rồi mọi chuyện càng lúc càng rối tinh hết cả lên. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao Lilly làm clip quảng cáo giúp bố? Tại sao Michael lại tặng cho bệnh viện Genovia cái máy CardioArm.

Tại sao tất cả mọi người nhà Moscovitz đột nhiên đối xử với mình tốt đến vậy?

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, 2 giờ chiều, hành lang.

Mình đang dọn dẹp tủ đựng đồ.

Ngày mai là ngày Bùng học rồi (mặc dù về lý thuyết mà nói, không hề có ngày nào gọi như thế cả) và mình không có bài kiểm tra cuối kì nào chiều nay. Vì thế đây là thời gian duy nhất mình có thể làm chuyện này – và cũng là lần cuối cùng mình sống trong cái chốn ngục tù này (trừ phi trong lễ tốt nghiệp ở công viên Trung tâm trời đổ mưa).

Dù sao cũng cảm thấy một chút nuối tiêc gì đó.

Xét cho cùng đây không hẳn là "địa ngục trần gian" như mình vẫn nghĩ. Hay nói đúng hơn không phải lúc nào cũng tệ như thế. Mình từng có những khoảng thời gian

khá vui vẻ ở đây. Không quá nhiều nhưng cũng không phải là không có. Mình đã phải vứt đi cả tấn giấy nháp mà mình và Lilly và Tina hay viết cho nhau trong giờ (trước khi có điện thoại di động và nhắn tin), rồi còn rất nhiều thứ khác mà mình không sao luận ra nổi là cái gì (đáng ra mình phải dọn dẹp cái tủ này thường xuyên hơn một chút. Trông nó chẳng khác gì cái ổ chuột. Hay là có chuột trong này nhỉ?)

Í, đây là vỏ hộp kẹo Whitman's Sampler (trống) ai đó tặng mà mình đã ăn rỗng ruột mà quên không vứt bỏ. Rồi còn mấy cành hoa khô mốc meo quặt quẹo tới mức không thể nhận dạng ra nổi loại hoa gì. Sao mình không để ý hơn tới đồ đạt

của bản thân nhỉ? Chỉ cần cho nó vào giữa mấy trang sách, như cách bà vẫn dạy và ghi lại xem đó là loại hoa gì, ai đã tặng cho mình để mình có thể luôn trân trọng nó như một kỉ niệm đáng nhớ.

Không hiểu lúc đó mình đã nghĩ gì mà dúi nó không thương tiếc vào trong tủ đựng đồ như thế? Giờ thì nó đã mục nát và mình không còn cách nào khác ngoài việc vứt nó vào túi đựng rác mà bác Kreblutz, tổ trưởng tổ vệ sinh, đã đưa cho mình.

Mình đúng là một đứa không ra gì. Không chỉ vì mình không biết quan tâm tới đồ đạt của mình, mà còn vì… rất nhiều lý do khác mà giờ đã rõ mười mươi.

Mình phải làm sao đây? MÌNH PHẢI LÀM SAO ĐY?

Mình nhìn xung quanh tìm Lilly nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô nàng. Có lẽ chiều nay cậu ấy có bài kiểm tra.

(Tuy nhiên mình có tình cờ gặp Boris và Tina. Họ đã làm lành với nhau. Nếu không họ đã không ôm hôn nhau âu yếm như thế ở cầu thang tầng 3. Mình đã quay lưng bỏ đi chỗ khác, trước khi hai người đó nhìn thấy.).

Chắc mình sẽ gọi cho cậu ấy (Lilly ý). Nhưng… mình không biết phải nói gì với cậu ấy nữa. Cảm ơn à? Chẳng tự nhiên tẹo nào…

Trong khi tất cả những gì mình muốn nói là… tại sao? Tại sao cậu lại tốt với mình đến kì quái thế?

À, có lẽ mình sẽ hỏi trực tiếp anh trai cậu ấy và bữa trưa ngày mai. Nếu anh ấy biết. Sau khi mình cảnh cáo anh ấy về vụ cảm cúm. Và đề nghị anh ấy ngồi xa xa mình ra.

Thôi, chuyện đó để sau. Mai tính tiếp.

Cảm giác một mình lang thang ở hành lang trong khi các bạn khác đang trong lớp như thế này thật lạ. Cô Hiệu trưởng Gupta rõ ràng nhìn thấy mình nhưng không hề nói gì, kiểu "Tại sao em không ở trong lớp thế, Mia? Em có thẻ ra ngoài không đấy?". Ngược lại, cô chỉ "Ồ, chào

em, Mia” rồi rảo chân đi tiếp, mặt đầy căng thẳng. Cũng chẳng trách sắp đến lễ tốt nghiệp rồi mà, cô ý lo lắng cũng phải (lại nhắc tới tốt nghiệp – MÌNH SẼ CHỌN TRƯỜNG NÀO ĐY?????), làm gì có thời gian để ý đên chuyện một cô công chúa đang tha thẩn ngoài hành lang.

Hoặc là thế, hoặc là mình trông không giống một người có thể gây ra chuyện gì nguy hiểm. Nhất là khi mình sắp tốt nghiệp tới nơi rồi.

Lại còn có một chú vệ sĩ kè kè bên cạnh nữa chứ.

Có thể một ngày nào đó mình sẽ viết một cuốn sách về chủ đền này. Những cung bậc cảm xúc phức tạp mà một cô gái sắp

tốt nghiệp trung học đã phải trải qua, trong khi đang dọn dẹp tủ đựng đồ, chia tay mái trường trung học để tới một khung trời mới rộng mở hơn… mối quan hệ yêu/ghét với nơi này… Một mặt cô luôn mong muốn được rời khỏi đây, nhưng mặt khác… cô lại cảm thấy lo sợ khi phải rời đi, sải cánh bay tới một nơi hoàn toàn mới mẻ và lạ lẫm. Cô ghét cái hành lang dài dằng dặc, xám xịt và bốc mùi này, nhưng đồng thời… lại vô cùng yêu mến nó. Ở một mức độ nào đó.

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Đi nào, dũng cảm lên, đi nào, dũng cảm lên, đi nào, dũng cảm lên

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Xanh và vàng, xanh và vàng, xanh và vàng

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Chúng ta mãi là một đội, không ai có thể thuần phục nổi

Hỡi những chú sư tử Einstein, chúng tôi luôn ở bên bạn

Hãy cùng nhau chiến thắng trận này!

Tạm biệt, TH Albert Einstein. “Cậu” rất tệ. Và tôi ghét “cậu”.

Nhưng… tôi biết tôi sẽ nhớ cậu nhiều.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, 6 giờ chiều, ở nhà

Cô Delacroix thân mến,

Chúng tôi gửi kèm đây bản thảo tác phẩm của cô. Chúng tôi rất lấy làm tiếc khi phải nói rằng vào thời điểm hiện tại nội dung đó không phù hợp với kế hoạch xuất bản của chúng tôi. Hy vọng rằng cô sẽ may mắn hơn với các nhà xuất bản khác

Thân mến,

Nhà xuất bản Heartland Romance

Mình phải giấu lá thư đó không để J.P – đang có mặt ở đây – thấy được. Sau giờ học hôm nay anh ấy ghé qua nhà thăm

mình. Đây là lần đầu tiên trong nhiều tháng nay anh không phải ở lại trường tập kịch hoặc mình không phải học làm công chúa, hoặc một trong hai đứa không có hẹn với bác sĩ tâm lý.

Vì thế anh đã tới chơi.

Giờ anh đang ở phòng khách nói chuyện với mẹ và thầy G về hợp đồng phim ảnh. Trong khi mình đang "thay đồ để đi xem buổi hòa nhạc của Boris".

Nhưng rõ ràng là mình chưa hề thay gì hết. Vì còn bận ngồi ghi lại chuyện vừa xảy ra khi J.P tới: mình đã cố gắng rất rất nhiều để ép nhóm gene MHC của mình có chút phản ứng với J.P, bằng cáh làm theo cách Tina đã làm khi nhìn thấy

Boris trong bộ đồ bơi.

Đúng vậy. Mình gần như nhảy bổ vào J.P.

Hay nói đúng hơn là cố gắng làm như vậy. Mình chỉ nghĩ đơn giản là nếu có thể khiến cho J.P hôn mình – thực sự hôn mình như cái cách Michael vẫn thường hôn mình mỗi lần hai đứa gặp nhau ở kí túc xá của anh – thì mọi chuyện có khi sẽ ổn. Và mình sẽ không cần nghĩ cách giả vờ bị cảm cúm ngày mai lúc đi ăn trưa với anh Michael. Hay phải lo lắng sẽ quá bị cuốn hút vào anh ấy nữa.

Nhưng cách ấy đã không có tác dụng.

Không phải J.P xô mình ra hay cự tuyệt gì mình. Trái lại anh ấy hôn mình say

đắm là đằng khác. J.P đã rất cố gắng. Cố gắng thực sự.

Nhưng cứ vài chục giây anh lại ngừng giữa chừng đề huyên thuyên về bộ phim sắp tới của mình.

Nghe cứ như đùa, nhưng đó là sự thật 100%

Anh không ngừng nói chuyện chú Sean đề nghị anh tham gia viết kịch bản cho bộ phim (nghe nói viết kịch bản khác hẳn với viết kịch. J.P sẽ phải viết lại toàn bộ từ đầu và theo định dạng khác hẳn).

Thậm chí anh ấy còn đang cân nhắc tới chuyện chuyển tới kinh đô điện ảnh cho gần với đoàn làm phim.

Và xin hoãn học chậm một năm để có thể tập trung cho bộ phim. Đại học khác với trung học là ở chỗ đó, bạn có thể đi học bất cứ lúc nào bạn thích.

Trong khi không phải ai cũng có cơ hội trở thành nhà viết kịch bản trẻ nổi tie71ng ở Hollywood.

Và J.P đã rủ mình đi cùng. Tới Hollywood.

Làm mịnh cục hết cả hứng!

Có thể có nhiều cô gái thích được bạn trai – người đã kì công dựng lên cả một vở kịch nói về mình và sắp sửa được chuyển thể thành phim điện ảnh do đích thân Sean Penn làm đạo diễn – đề nghị cùng hoãn đai học lại một năm và chuyển

tới sống ở Hollywood cùng anh ta.

Nhưng mình, một kẻ thất bại nhất hành tinh này, chỉ thốt được lên mỗi câu: “Tại sao em phải làm thế?” trước khi nhận ra sự thiếu tế nhị ngu ngốc của mình. Cũng bởi tại khi đó mình đâu có tập trung nghe anh ấy nói gì đâu. Mình còn đang mãi nghĩ về… ừm, nói chung là mấy chuyện không liên quan gì dến Hollywood.

Và cũng bởi vì mình là một đứa chẳng ra gì.

“Bởi vì em yêu anh” – J.P đành phải nhắc lại cho mình nhớ. Hai đứa đang nằm trên giường của mình, còn Louie Mập thì đang gầm gừ bên ngoài cửa sổ. Nó rất ghét ai khác ngoài mình nằm trên

cái giường đó – “Và em muốn động viên anh”.

Mặt mình đỏ bừng lên, thấy tội lỗi vì đã thốt lên những lời khi nãy.

“Không” – mình thanh minh – “Ý em là em biết làm gì ở Hollywood bây giờ?”

“Viết lách” – J.P nói – “Có thể không phai là tiểu thuyết lãng mạn. Bởi vì thẳng thắn mà nói anh nghĩ em có thể viết ra được những tác phẩm còn giá trị hơn thế nhiều…”

“Anh thậm chí còn chưa đọc sách của em” – mình nhắc lại cho J.P nhớ, tự dưng thấy tự ái khủng khiếp. Những tác phẩm có giá trị hơn thế là sao? Anh ấy còn chưa đọc sáh của mình mà. Tiểu thuyết

lãng mạn cũng rất giá trị! Với những người thích thể loại này.

“Anh biết” – J.P ngửa cổ cười vang. Nhưng không có vẻ gì là mỉa mai châm chọc mình – “Anh sẽ đọc nó, anh thề đấy. Chỉ là gần đây anh bận rộn với vở kịch và các bài kiểm tra cuối kì quá thôi. Và anh dám chắc đó là cuốn tiểu thuyết hay nhất mọi thời đại. Ý anh hồi này là em có thể sáng tac ra cái gì đó nặng kí hơn một chút. Cái có thể thay đổi cả thế giới.”

Nặng kí hơn một chút? Anh ấy đang nói cái quái gi thế không biết? Hay có thể là những gì mình đã làm cho thế giới này vẫn chưa đủ? Mình đã biến Genovia thành một nước dân chủ lập hiến đó còn

gì. Không phải là cá nhân mình đứng ra làm nhưng ít nhất mình cũng góp một phần không nhỏ. Còn nữa, khi bạn viết ra một tác phẩm hay có thể khiến người đọc cảm thấy yêu đời và vui vẻ hơn mỗi khi họ buồn chán, nhưng thể cũng được gọi là thay đổi thế giới rồi.

Em cũng nói luôn cho anh biết: Em đã xem vở Hoàng tử của lòng dân của anh và nói thẳng ra là nó sẽ chẳng làm được gì để thay đổi tế giới HAY khiến cho người xem cảm thấy phấn chấn, vui vẻ hơn. Nghe có vẻ hơi phũ phàng một chút như đó là sự thật. Cả vở kịch chẳng toát lên được điều gì – ngoài việc làm cho người xem cảm giác rằng tác giả đã đánh giá quá cao về bản thân mình.

Ôi xin lỗi. Mình không có ý đó. Coi như không tính.

Thay vào đó mình chỉ ngọt ngạt kiểu: “J.P em cũng không biết nữa. Không đời nào có chuyện bố mẹ chấp nhận cho em chuyển tới Hollywood với anh đâu. Cả hai đều rất muốn em học đại học mà”.

“Đành là thế” – J.P vẫn tiếp tục nài nỉ - “Nhưng tạm hoãn lại một năm thì có chết ai. Hơn nữa có trường nào ra hồn chịu nhận em đâu”

Hơi bị khinh nhau rồi đấy.

Đáng ra đó là cơ hội tốt để mình nói ra sự thật với J.P rằng: “Em đã hơi phóng đại khi nói rằng không được trường nào nhận”.

Vậy mà mình vẫn không mở miệng ra được. Thay vào đó, mình rủ J.P ra phòng khách xem chương trình Người thực – việc thực: Tôi từng lạm dụng thuốc Oxycontin, bởi vì mình không muốn tiếp tục tranh luận với anh ý nữa.

Sau khi xem xong tập phim vừa rồi của chương trình Người thực – việc thực, mình đã ngộ ra một điều: mình sẽ không bao giờ nghiệm ngập (hiển nhiên rồi), và rằng viết lách chính là chất gây nghiện đối với mình – một việc mà mình thực sự yêu thích và có thể làm được.

Ngoài chuyện hôn Michael, tất nhiên. Nhưng giờ mình không thể làm điều đó được nữa.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, 9 giờ tối, trong toa-lét nữ, phòng hòa nhạc Carnegie

ÔI CHÚA ƠI!

Mình cứ nghĩ buổi hòa nhạc tối nay sẽ cực kì tẻ nhạt nhưng mình đã lầm to.

À, không tính phần nhạt nhẽo – nó vẫn chán như thường. Căn bản mình đã nghe những bản nhạc đó không dưới một triệu lần trong lớp NK&TN (mặc dù nghe âm thanh vẳng ra từ phòng thay đồ khác hẳn với khi nghe trong phòng hòa nhạc Carnegie, giữa một rừng fan hâm mộ, ăn mặc cầu kì, tay cầm CD in hình Boris – BORIS – trên bìa đĩa, đang phấn khích gọi vang tên cậu ấy. Thật kì quặc! Chỉ là Boris Pelkowski thôi mà. Sao mấy người

này hành động như thể cậu ấy là một ngôi sao nổi tiếng không bằng. VÔ LÝ hết sức!)

Nhưng việc tất cả những người mình biết ở TH AE đang có mặt đông đủ ở đây – bao gồm cả hai anh em nhà Moscovitz – đó mới là điều đáng nói. Mình không hề nghĩ là họ sẽ tới.

Mình biết, thật sai trái khi cảm thấy hân hoan, vui sướng khi nhìn thấy bạn trai cũ khi đang hẹn hò với người khác.

Nhưng đó không phải là lỗi của mình. Tại nhóm gene MHC đó chứ!

Tuy nhiên, bọn mình ngồi cách xa nhau cả chục hàng ghế, vì thế không phải lo sẽ lại bị mê hoặc hoặc bởi mùi hương có

tên Michael. Trừ phi lát nữa hai đứa vô tình gặp nhau ở bên ngoài cổng nhà hát. Nhưng khó lắm!

Tối nay Michael đi có một mình. Không có cô gái nào cặp kè bên cạnh cả. Có lẽ tại chị Midora váy siêu ngắn kia còn đang bận rộn bên Genovia.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng trong đầu mình vẫn vẩn vơ tự hỏi: không biết có phải do trong tin nhắn mình nói sẽ đi xem buổi hòa nhạc của Boris tối nay nên Michael mới tới một mình?

Và rồi đột nhiên mình nhớ ra mấy câu Boris nói chiều nay, rằng hai người bọn họ sẽ ở chung nhà từ năm tới. Có lẽ đó mới là lý do tai sao Michael xuất hiện ở

đây. Để ủng hộ cho một người bạn.

Mình đúng là ngu thật, tự dưng đi nuôi hy vọng hão THÊM MỘT LẦN NỮA.

Chắc phải quay ra phòng hòa nhạc thôi. Mình không muốn tỏ ra khiếm nhã, hí hoáy ngồi viết nhật kí trong khi đáng ra phải làm ra vẻ đang chăm chú theo dõi mới đúng. Nhưng…

KHOAN.

Ôi Chúa ơi.

Mình nhận ra đôi giày đó.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 5, 9 giờ 30 tối, trong toa-lét nữ, phòng hòa nhạc Carnegie.

Lilly vừa đi khỏi.

Mình đã đúng: đó là giày của Lilly.

Ngay khi cậu ấy từ trong buồng vệ sinh đi ra mình lập tức bước tới đối chất.

Dùng từ “đối chất” không chính xác. Đúng hơn là mình đã hỏi về đoạn phim quảng cáo làm cho bố. Tại sao cậu ấy lại làm như vậy.

Ban đầu Lilly cứ chối đây đẩy và nói rằng đó là quà sinh nhật dành tặng ho mình.

Đúng là hôm ở phòng biên tập của tờ The Atom, lúc mình tới nộp bài phỏng vấn Michael, cậu ấy cũng nói là sẽ có quà sinh nhật cho mình. Và rằng để làm được điều ấy cậu ấy phải có mặt tại buổi tiệc sinh nhật. Chứ không hề nói sẽ tặng

cho mình TẠI bữa tiệc sinh nhật. Khúc tặng quà đó đều do mình suy diễn cả thôi.

Nhưng… tại sao các năm trước thì không, năm nay lại có quà? Mà lại là một món qua ý nghĩa đến nức nở như thế?

Lilly tỏ vẻ khó chịu thấy rõ khi mình vẫn nhằng nhẵng hỏi lý do. Có lẽ giờ cô nàng đang hối hận vì đã đứng dậy vào toa-lét và không may gặp phải mình.

Bởi vì cứ nghĩ lại mà xem, mỗi lần cậu ấy đi toa-lét là đều có mặt mình trong đó.

Như thể hai đứa bọn mình có thần giao cách cảm ý.

Lần này khi không có Kenneth lởn vởn

bên cạnh hỏi mấy câu rất vô nghĩa về chuyện mình và J.P, đại loại kiểu “hai người còn cặp với nhau không?”…

Mình đã chắc mẩm là Lilly sẽ không trả lời câu hỏi đó và quay lưng bỏ đi như không có chuyện gì.

Cậu ấy trong có vẻ đang đấu tranh tư tưởng rất ghê, vì mình thấy hai cái lông mày nhíu lại, môi bặm chặt kiểu nửa muốn nói nửa không.

Cuối cùng, Lilly thở dai cái thượt miễn cưỡng nói “OK. Nếu cậu nhất quyết muốn biết, Mia… Là anh mình nói phải đối xử tử tế với cậu”.

“Phải mất vài giây mình mới hiểu ra ý của Lilly: “Anh cậu nói…”

“… rằng mình cần phải đối xử tử tế với cậu” – Lilly nhắc lại.Mặt cậu ấy khó chịu thấy rõ. Như thể đáng ra mình phải biết chuyện đó từ lâu lắm rồi mới đúng – “Anh ấy đã phát hiện ra vụ trang Web, ok?”

À, cái này thì mình hiểu. “Trang toighetmiathermopolis.com ý hả?”

“Ờ” – nét mặt cậu ấy đột nhiên dịu lại, trông có vẻ hơi ngượng khi nhắc tới nó – “Anh ấy đã rất cáu khi biết chuyện đó. Mình thừa nhận… việc làm đó đúng là hơi trẻ con thật”.

Anh Michael đã phát hiện ra trang toighetmiathermopolis.com rồi ư? Nghĩa là trước đó anh ý không hề hay biết? Vậy

mà mình đã cho rằng không ai trên thế giới này lại không biết đến cái trang web đó cơ đấy.

Anh ấy lại còn yêu cầu Lilly phải đối xử tử tế với mình?

“Nhưng” – mình vẫn chưa thể tiêu hóa ngần ấy thông tin trong cùng một lúc. Mình giống như cái sa mạc lâu ngày không có giọt mưa nào… và khi mưa xuống, thì lại quá nhiều không thể thấm hết một lúc. Sớm muộn gì cũng sẽ bị lở đất hoặc ngập úng – “Nhưng… tại sao cậu lại giận mình đến thế? Mình thừa nhận là mình đã cư xử như một con điên với anh cậu. Nhưng sau đó mình đã vô cùng ân hận và tìm mọi cách để làm lành với anh ấy. Chính Michael là người nói

không. Vậy cậu còn giận mình chuyện gì mới được chứ?” – Đây là điều bao lâu nay mình vẫn luôn thắc mắc – “Hay là… hay là vì anh J.P?”

Mặt Lilly đột nhiên tối sầm lại. “Cậu không biết?” – giọng cô nàng đanh lại – “Thật sự không biết tí gì?”

“Không” – mình lắc đầu. Mình không biết thật. Mà cậu ấy cũng chưa trả lời câu hỏi của mình – “Ý cậu là mình cần phải biết cái gì?”

“Cả đời mình” – Lilly lạnh tanh nói – “chưa bao giờ gặp một ai ngu ngốc như cậu Mia ạ”.

“Hả?” – mình vẫn chưa hiểu. OK, mình biết mình ngu ngốc. Mình biết chứ! Lâu

nay mình vẫn luôn bị coi là một đứa lập dị, dở người mà. Ai khiến cậu ấy nhấn mạnh lại làm gì. Thay vào đó, giúp mình có hơn không – "Mình ngu ngốc về chuyện gì?"

Đúng lúc đó có người đẩy cửa vào phòng và mình nghĩ Lilly quyết định là cậu ấy đã nói đủ, nên chỉ lắc đầu và bỏ ra ngoài.

Để mình đứng trơ khất một chỗ tự hỏi: mình cần phải biết điều gì? Tại sao Lilly lại nói ngu ngốc, mà là chuyện gì mới được chứ?

Xem nào, mình bắt đầu hẹn hò với J.P ngay sau khi hai người đó chia tay. Nhưng khi ấy Lilly đã không thèm nói

chuyện với mình rồi. Vì thế chắc chắn không phải lí do này.

Tại sao không nói quách ra cho rồi, cứ phai lấp la lấp lửng như thế. Cậu ấy mới là thiên tài, chứ không phải mình. Thật không công bằng khi mấy người thiên tài luôn đòi hỏi người khác phải thông minh và nhanh trí như họ! Trí não của mình chỉ đủ dùng, làm sao theo kịp những bộ óc phi thường như anh em nhà ấy. Không phải nhận mình là một đứa khá sáng tạo nhưng chỉ dừng lại ở mức sáng tác tiểu thuyết lãng mạn thôi! Chứ mấy thứ bác học kiểu IQ hay SAT thì mình xin kiếu (hiển nhiên rồi)

Bao năm này mình cũng CHƯA BAO GIỜ hiểu được Lilly.

Hay anh trai của cậu ấy. Ví dụ, tại sao Michael lại quan tâm tới chuyện em gái cậu ấy có đối xử tử tế với mình hay không?

Ối, mình nghe có tiếng vỗ tay ! Phải quay về chỗ ngồi thôi…

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 1 giờ sáng, ở nhà

Mình đã sai khi cho rằng có thể tránh xa nửa MHC của mình.

Sau khi buổi hòa nhạc của Boris kết thúc, mọi người ùa lên sân khấu chúc mừng cậu ấy (không ngờ nó lại thành công ngoài sức tưởng tượng như thế).

Mình đang đứng cạnh J.P , trò chuyện

với Tina và Boris thì thấy anh Michael và Lilly đi lên sân khấu chúc mừng Boris.

Biết nói sao nhỉ?

Lilly là bạn gái cũ của Boris (anh chàng này đã từng điên tình tới mức làm rơi cả quả địa cầu lên đầu, sau khi bị Lilly đá), còn J.P là bạn trai cũ của Lilly và Michael là bạn trai cũ của mình. Ả, à, Kenny cũng từng là bạn trai cũ của mình nữa.

“Sự hội ngộ của những người cũ”?

Không khí lúc ấy phải nói là siêu căng thẳng ý. Mọi người nhìn nhau một cách ngượng ngùng.

May là Michael không có màn ôm hôn chào hỏi hay nói mấy câu kiểu “Ồ, chào em, Mia. Hẹn gặp em bữa trưa ngày mai nhé”. Anh ấy chắc cũng hiểu những chuyện như thế mình không thể đem ra thảo luận với bạn trai mình.

Trái lại, anh chào hỏi mọi người rất tự nhiên, chứ không quay lưng bỏ đi như tối hôm sinh nhật của mình (tại sao tối đó anh lại làm như thế? Chắc không phải như Tina nghĩ đâu. Làm gì có chuyện anh bỏ đi vì không thể chịu đựng nổi phải chứng kiến cảnh mình tay trong tay với J.P. Bởi vì anh chẳng có biểu hiện gì là khó chịu khi thấy mình đi cùng J.P tối nay cả)

Trong khi đó Lilly làm mặt lạnh tanh khi

nhìn thấy J.P – nhưng có hơi mỉm cười với mình.

Chỉ có Tina là căng thẳng thấy rõ (thật lạ, bởi cậu ấy là người duy nhất trong hội không phải đối mặt với anh chàng bạn trai cũ nào cả). Cô nàng bắt đầu luyên tha luyên thuyên về hội đồng giám khảo – những người trong có vẻ vẫn chưa kịp hồi lại sau bữa ăn tối qua củng chú Sean Penn – đến nỗi mình phải kéo cậu ấy ra một góc và nhẹ nhàng trấn an: “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.Shhh. Cậu bình tĩnh lại đi. Buổi hòa nhạc kết thúc tốt đẹp rồi. Boris đã đạt điểm tối ưu….”

“Nhưng” – Tina khẽ liếc mắt ra hiệu qua vai – “Tại sao anh Michael và Lilly lại có mặt ở đây? Tại sao?”.

“Anh Michael là bạn của Boris. Cậu quên rồi à? Từ học kì năm tới hai người đó sẽ ở chung nhà, cho đến khi Boris tìm được phòng riêng trong kí túc xá còn gì”.

“Mình cần phải được nghỉ ngơi” – Tina nhăn nhó – “Mình thực sự phải cần nghỉ ngơi thư giãn đầu óc”.

“Chịu khó thêm một chút nữa!” – mình an ủi cô bạn thân – “Mai là ngày Bùng họ rồi”.

“Cậu sẽ làm chuyện đó với anh J.P đấy hả?” – đột ngột Tina thay đổi chủ đề - “Thật không, Mia?”

“Tina” – mình thì thào – “cậu có cần lấy thêm loa để cho cả hội trường này nghe thấy luôn không?”

“Úi, xin lỗi. Chỉ là mình không nghĩ cậu đưa ra quyết định đúng đắn thôi” – Tina hạ giọng – “Đừng làm chuyện đó chỉ vì cậu thấy cần phải làm hay là vì không muốn bị coi là đứa con gái cuối cùng trong lớp mình vẫn còn trong trắng, hoặc không muốn là đứa duy nhất trong trường Đại học chưa từng quan hệ với ai… Hãy chỉ làm chuyện đó bởi vì cậu muốn, và bởi vì cậu thấy một sự khao khát cháy bỏng trong lòng. Khi mình nhìn cậu và anh J.P, mình không nghĩ… Mình không nghĩ là cậu muốn, Mia ạ. Mình không thấy có một chút đam mê nào trong mắt cậu. Trong cuốn sách của mình, cậu viết rất nhiều về sự đam mê, nhưng mình nghĩ cậu chưa thực sự cảm nhận được nó. Khi

ở bên J.P”.

“OK” – mình vỗ nhẹ vào tay Tina – “Mình phải về đây. Nói dùm với Boris là buổi hòa nhạc rất tuyệt vời. Mình về trước nhé.”

Tiếp đó mình gọi chú Lars và anh J.P, cáo lỗi với mọi người để về trước. Trong khi đó vẫn cố gắng đứng càng xa Michael càng tốt, làm sao để không ngửi thấy mùi hương của anh là ổn.

Mình đã rất cố gắng tìm kiếm một chút cái gọi là đam mê khi hôn tạm biệt anh ở trước cửa nhà.

Mình nghĩ cũng có “cảm giác” gì đó.

Hình như là cái ghim cài mà người giặt

ủi ở nhà Reynolds – Abernathy đã dùng để giữ cho cổ áo của J.P được phẳng. Nó làm xước hết cả ngón tay mình lúc vòng tay ôm lấy cổ anh.

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 9 giờ sáng, ở nhà

Không thể tin được.

Mẹ vừa ngó đầu vào phòn giục giã: “Mia dậy đi con”.

“MẸ. Con không tới trường hôm nay đâu. Hôm nay là ngày Bùng học của học sinh cuối cấp mà. Mặc kệ cho nó có được công nhận hay không. Con là học sinh cuối cấp. Vì thế con sẽ bùng học ngày hôm nay. Mẹ ĐỪNG CÓ GỌI CON DẬY nữa.

“Không, không. Có người bên nhà xuất bản gọi điện nói muốn gặp Daphne Delacroix”

Mình vẫn tưởng là mẹ đang đùa. Không thèm nhúc nhích!

Cho tới khi mẹ thề thốt là đang nói rất nghiêm túc.

Mình lổm ngổm bò ra khỏi chăn, cầm lấy điện thoại uể oải nói: “Alo?”

“Xin hỏi có phải Daphne đấy không?” – một người phụ nữ hớn-hở-quá-mức vang lên.

“Ừm, vâng” – mình vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Tên thật của bạn không phải là Daphne

Delacroix đúng không?” – người phụ nữ đó cười vang.

“Cũng không hẳn” – mình liếc vội xem tên người gọi tới. Thấy ghi là Nhà xuất bản Avon.

Nhà xuất bản Avon là nơi xuất bản hơn nửa số truyện tiểu thuyết lịch sử lãng mạn mình đã đọc trong suốt thời gian nghiên cứu tìm tòi tư liệu cho cuốn sách của mình. Có thể nói đây la một nhà xuất bản lớn của dòng tiểu thuyết lãng mạn.

“Xin tự giới thiệu mình là Claire French” – người phía đầu dây bên kia vui vẻ nói tiếp – “Mình đã đọc xong cuốn Chuộc lại con tim, và mình gọi tới để đề nghị được xuất bản cuốn sách này.

Thề là khi ấy mình vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ nghe loáng thoáng là cô ấy muốn được xuất bản cuốn sách mình. Nhưng chắc chắn là mình nghe nhầm hay sao ý chứ.

Làm gì có chuyện một Nhà xuất bản nào chịu đồng ý xuất bản sách của mình? Lại còn gọi điện từ sáng sớm như thế này.

“Xin lỗi, chị nói sao cơ ạ?” – mình hỏi lại.

“Mình gọi điện đề nghị được kí hợp đồng xuất bản sách với bạn” – cô Claire vẫn vui vẻ giải thích – “Một hợp đồng xuất bản đàng hoàng. Nhưng bên mình cần biết tên thật của bạn. Vì thế nếu không phiền xin hãy cho biết tên thật của

bạn là gì?”

“Ừm, là Mia Thermopolis ạ”

“À, xin chảo Mia” – và rồi cô ấy nói một tràng về tiền công, hợp đồng, ngày xuất bản,… Tất nhiên là mình không hiểu gì, bởi vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Ừm…” – mãi mình mới thốt lên được một câu – “Em có thể xin số điện thoại của chị được không? Em sẽ gọi lại cho chị sau”.

“Tất nhiên rồi” – cô ý vui vẻ đọc cho mình số máy lẻ - “Rất mong nhận được tin của bạn”.

“OK” – mình nói – “Cám ơn chị rất nhiều”.

Và mình dập máy.

Duỗi chân nằm dài trên giường, mình quay sang nhìn Louie Mập đang tí tởn cuộn tròn trên gối, mặt trông rất phởn.

Rồi mình đột nhiên dùng sức gào lên một tiếng thật to, làm mẹ, Rocky và Louie Mật hoảng hồn. Louie Mập thì lao vội xuống khoải giường lủi ra ngoài, đám chim bồ câu bên người cửa sổ tung cánh bay dáo dác

Không thể tin nổi.

Cuối cùng thì mình cũng nhận được một lời mời xuất bản.

Và… số tiền họ đưa ra cũng không phải là nhiều. Nếu mình phải kiếm sống bằng

nghề viết lách thực sự thì chắc là số tiền ấy mình sẽ không trang trả nổi quá 3 tháng – nhất là ở cái thành phố New York đắt đỏ này. Hiển nhiên, muốn trở thành nhà văn, bạn sẽ phải vừa sáng tác vừa làm đủ các công việc khác để kiếm đủ tiền trả tiền nhà hàng tháng… Ít nhất là trong giai đoạn đầu sự nghiệp.

Nhưng mình thì khác. Đằng nào thì mình cũng định quyên tặng toàn bộ số tiền kiếm được từ việc xuất bản sách cho quỹ Hòa Bình Xanh… Vì thế, họ muốn trả bao nhiêu chẳng được?

Yay, sắp có người mua sách của mình rồi!!!!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 11 giờ trưa ở

nhà

Mình cảm giác toàn thân như đang bay bổng…

Vì hạnh phúc! Hôm nay là ngày đẹp nhất của cuộc đời mình!!! Ít ra là trong suốt 18 năm có mặt trên Trái Đất này.

Thật đấy. Không có gì làm hỏng tâm trạng vui sướng như bây giờ của mình. KHÔNG CÁI GÌ. KHÔNG MỘT AI.

Mình sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Việc đầu tiên mình làm là nói với mẹ và thầy G về vụ hợp đồng xuất bản, là nhấc điện thoại gọi ngay cho Tina: “Tina, cậu không thể tin nổi đâu. Mình vưa nhận được lời mời xuất bản sách!!!!”

“THẬT Á??? ÔI CHÚA ƠI! MIA, QUÁ TUYỆT Ý” – Tina hét ầm ỹ vào điện thoại.

Sau đó bọn mình rú tít tít mù với nhau hơn 10 phút qua điện thoại, trước khi mình cúp máy gọi điện cho J.P. Về lý mà nói thì mình nên gọi cho J.P đầu tiên dẫu sao anh ý là bạn trai của mình. Nhưng mình lại quen biết với Tina lâu hơn.

Vấn đề là… phản ứng của J.P không hồ hởi như mình nghĩ. Lời chúc mừng của anh ý nghe giống như một lời cảnh báo hơn. Cũng có thể vì anh ấy quá yêu mình.

“Anh nghĩ là em không nên đồng ý ngay với lời đề nghị đầu tiên, Mia ạ” – J.P nói.

“Tại sao?” – mình chưng hửng – “Anh chẳng phải đã chấp nhận ngay lời đề nghị của chú Sean Penn đó sao?”

“Đó lại là chuyện khác. Dẫu gì chú ấy cũng là một đạo diễn nổi tiếng với rất nhiều giải thưởng. Trong khi em thậm chí còn không biết cô biên tập viên đó là ai”.

“Biết chứ” – mình phản đối – “Em đã tìm hiểu trên mạng. Chị ấy đã từng xuất bản rất nhiều tiểu thuyết. Là một người rất có y tín và kinh nghiệm trong giới xuất bản. Hơn nữa Avon cũng là một nhà xuất bản lớn. Phần lớn tiểu thuyết hiện nay đều do bên Avon đó xuất bản”.

“Ngay cả như thế” – J.P vẫn khăng khăng

giữ ý kiến của mình – “biết đâu em sẽ nhận được lời đề nghị hấp dẫn hơn thì sao? Nếu anh là em, anh sẽ không vội vàng chấp nhận bừa”.

Mình hơi cáu: “J.P, em đã nhận được không dưới 65 lá thư từ chối từ các nhà xuất bản lớn nhỏ. Avon là nơi duy nhất tỏ ra hứng thú với cuốn sách của em. Và em nghĩ lời đền nghị đó của họ cũng là thỏa đáng”

“Nếu em chịu làm như anh bảo, dùng tên thật mà gửi sách đi có lẽ em nhận được cả tá lời đền nghị hấp dẫn hơn thế nhiều”.

“Đó chính là vấn đề!” – mình gào lên – “Họ chấp nhận xuất bản vì cái tên của

em mà thôi, chứ không phải vì chất lượng của cuốn sách. Trong khi với em, nội dung của cuốn sách còn quan trọng hơn tiền bạc nhiều”.

“ OK, nghe anh này” – J.P thủng thẳng nói – “Trước mắt đừng nhận lời vội. Để anh nói chuyện với chú Sean xem sao đã. Chú ý quen biết rất nhiều trong giới xuất bản. Đảm bảo chú ý sẽ kiếm được cho em một lời đề nghị hấp dẫn hơn”.

“Không!” – giờ thì mình nổi cáu thật rồi. Không thể tin nổi J.P, chứ không phải ai khác, đang cố làm hỏng giây phút hạnh phúc này của mình. Mặc dù mình biết anh ý không phải cố ý, J.P chỉ là muốn những điều tốt đẹp nhất cho mình. Nhưng cái cách anh thể hiện rất dễ làm người

khác cụt hứng và bị tổn thương – “J.P! Không bao giờ em chấp nhận những lời đề nghị kiểu như thế”.

“Mia” – J.P cố thuyết phục – “em không hề biết gì về lĩnh vực xuất bản cả. Làm sao em biết chắc là mình đang đâm đầu vào một chỗ đáng tin cậy? Em thậm chí còn không có người đại diện”.

“Anh nhầm! Em có cả một hội đồng luật sư của Hoàng gia Genovia” – mình cười to – “Bọn họ ghê tới mức nào thì anh biết rồi đấy. Anh còn nhớ họ làm gì với cái gã xuất bản lậu một cuốn tiểu sử về em hồi năm ngoái không?”

Hừm, mình còn chưa rờ đến bở kịch ăn theo cuộc đời mình của J.P đấy. Đảm

bảo hội luật sư của mình sẽ kiện cho anh sạt nghiệp luôn!

Tất nhiên là mình không nói điều đó với J.P bởi như vậy thì quá hẹp hòi, hơi nữa, không bao giờ có chuyện mình lôi cả đoàn luật sư Hoàng gia Genovia ra để chống lại J.P dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.

“Anh yên tâm, em sẽ đọc kĩ hợp đồng khi đặt bút kí” – mình đổi giọng nhỏ nhẹ trấn an J.P.

“Anh nghĩ em đang phạm sai lầm đấy”.

“Em lại không nghĩ vậy” – ôi, anh ấy làm mình ức phát khóc rồi đây. Cứ cho là anh ấy làm vậy vì quá yêu mình đi nhưng cũng vưa phải thôi chứ. Chẳng nhẽ không

thể giả vờ ủng hộ mình lấy một câu được hay sao????

Có thể gọi đây là lần cãi nhau đầu tiên sau gần 2 năm hẹn hò của bọn mình. Mặc dù không có gì là to tát.

Nhưng dù sao mình cũng nhất quyết giữ lập trường của mình và mình tin rằng mình đã làm đúng. Bởi vì sau khi nói chuyện với J.P xong mình gọi cho bố báo tin và nhận được rất nhiều lời chúc mừng, động viên của bố. Tất nhiên bố hỏi rất nhiều về hợp đồng, thỏa thuận này nọ… (nhưng có vẻ không được tập trung lắm vì mấy hôm nay bù đầu bù cổ với cuộc bầu cử. Tự dưng mình thấy có lỗi vì làm phiền bố bởi một chuyện cỏn con như thế này, trong khi bố bận rộn như

vậy – nhưng với mình thì đây là một bước ngoặc lớn).

“Bố thì sao cũng được, miễn là con được làm những thứ con thích. Mà con không được kí tá bất cứ giấy tờ gì trước khi được đoàn luật sư Hoàng gia thông qua, nhớ chưa?” – bố dặn đi dặn lại.

“CON CÁM ƠN BỐ!” – mình hí hửng hét vào điện thoại.

Việc tiếp theo là gọi cho chị Claire French thông báo mình chấp nhận lời đề nghị ban sáng của bên Avon.

Duy chỉ có một vấn đề: Khi mình gọi lại cho Claire, chị ấy đã biết thân phận thực sự của mình.

“Chuyện này nghe có vẻ như khó tin, nhưng thực sự khi bạn nói tên bạn là Mia Thermopolis, mình đã thấy quen quen rồi – do đó, hy vọng bạn sẽ không giận, nhưng mình đã google tên bạn. Chắc bạn không phải là công chúa Mia Thermopolis xứ Genovia nổi tiếng đó chứ?”

Tim mình chợt chùng xuống.

“Ừm…”

Mặc dù mình có cái tật nói dối với tất cả mọi người nhưng mình biết mấy chuyện như thế này có nói dối cũng vô ích. Sớm muộn thì cô ấy cũng phát hiện ra. Vì mình sẽ còn phải gửi ảnh tác giả cho bên xuất bản, hoặc gặp gỡ, ăn trưa với nhóm

biên tập… Kể cả nếu mình có cách thoái thác được tất cả những việc trên thì vẫn không bỏ qua được thủ tục cuối cùng: ký kết hợp đồng! Với con dấu Hoàng gia in lù lù trên bản hợp đồng, sau khi đã được hội đồng luật sư Hoàng gia Genovia thông qua.

“Vâng, là em” – mình thú nhận – “Lý do em không gửi bản thảo đi bằng tên thật là vì em không muốn ai đó chấp nhận xuất bản nó chỉ vì cái tên của em. Em muốn mọi người thích cuốn sách vì chất lượng và nội dung, chứ không phải vì tác giả của nó là ai. Em hy vọng chị có thể hiểu điều đó”.

“Ồ” – chị Claire hồ hởi nói – “Chị hiểu chứ! Và em cũng không cần phải lo lắng.

Lúc chị đọc cuốn sách này chị vẫn chưa biết em là ai, kể cả khi quyết định đưa ra lời đề nghị xuất bản cũng vậy. Tuy nhiên… cái tên Daphne Delacroix… nghe cứ giả già thế nào ý, và cái họ Delacroix rất khó để phát âm cho đúng. Trong khi tên thật của em dễ nhớ và dễ đọc hơn rất nhiều. Chị tin rằng em không làm việc này vì tài chính…”.

“Không, không” – mình kêu thất thanh – “Em sẽ quyên tặng toàn bộ số tiền kiếm được từ cuốn sách này cho Quỹ Hòa Bình Xanh”.

“Chị cũng không muốn giấu em, nếu em chấp nhận cho bọn chị xuất bản dưới cái tên thật của mình thì số tiền em kiếm được sẽ cao hơn rất nhiều” – chị Claire

nói.

“Ý chị là… Mia Thermopolis ư?” – mình sững lại mất một lúc.

“Chính xác hơn là Mia Thermopolis, Công chúa xứ Genovia”.

“Ừm…” – tim mình đập thình thịch, mồ hôi túa ra như tắm. Mình nhớ bà đã từng tuyên bố rất rõ: không bao giờ được phép dùng tên thật. Bà mà biết chuyện này sẽ nổi giận lôi đình cho coi. Nhất là khi dùng tên thật để xuất bản tiểu thuyết lãng mạn nữa chứ!

Tuy nhiên… mọi người trong trường sẽ đọc nó và trầm trồ khi thấy tên mình trên bìa sách “Ôi Chúa ơi! Mình biết cậu ấy! Mình đã từng học chung trường với cậu

ấy”…

Có thể chị Claire và bên xuất bản Avon mua bản quyền cuốn sách mà không biết tác giả của nó chính là mình… nhưng bạn đọc sẽ biết. Hãy thử tưởng tượng xem mình sẽ kiếm được bao nhiêu tiền cho Quỹ Hòa bình Xanh!!!!

“… em nghĩ chuyện đó không thành vấn đề đâu” – mình thẽ thọt nói.

“Tuyệt vời!” – chị Claire reo ầm lên – “Coi như chị em mình đã thỏa thuận với nhau rồi nhé. Rất mong sớm được cộng tác với em, Mia”.

Phải nói đây là cú điện thoại đỉnh nhất từ trước đến nay của mình. Nó khiến mình quên đi hết mọi chuyện: trận cãi vã nho

nhỏ vừa rồi của J.P và bữa trưa đáng sợ sắp tới với Michael.

Cuối cùng mình cũng trở thành một nhà văn đúng nghĩa. Sắp rồi!

Không ai có thể tước đi cái hạnh phúc đó của mình. KHÔNG MỘT AI HẾT!

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 1 giờ 15 chiều, ở nhà

M – Chuyên gia thời trang xin có mặt. Nghe cho kĩ đây, thưa tiểu thư: quần bò Chip&Pepper, áo thun màu hồng-đen hiệu Alice+Olivia, bên ngoài khoác cái áo màu tía hôm nọ bọn mỉnh mua ở hiệu Jeffrey, đi cùng đôi giày Prada cao gót dễ thương của cậu là ổn. Hiểu chưa? Đừng có trang điểm quá đậm, bởi vì

mình nghĩ anh ấy thích typ con gái tự nhiên hơn (đúng là khác người). À, nhớ đừng có đem đôi hoa tai dài thượt hồi trước nhá, chọn đôi nào thật đơn giản thôi. Oooooh, hay là đeo cái đôi hình quả anh đào mình tặng cậu hôm sinh nhật đi? Cực kì hợp với cậu đấy HA HA HA!

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

Khônggggg!Làm gì mà phải chưng diện khiếp thế! À mà này, truyện của mình sắp được xuất bản rồi đấy hihi…

Không có gì là cầu kì hết. Cứ mặt như mình nói đêêê…. Đừng có quên chuốt mi bằng mas-cara đấy. YAY, CHÚC MỪNG VỤ CUỐN SÁCH NHÁ.À mà

cậu sẽ mặc váy màu gì hôm prom thế?

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

Mình vẫn chưa biết. Anh Sebastiano đang gửi cho một đống để chọn. Ê, đi đôi Prada có khoa trương quá không? Mình thích đi bốt hơn.

ĐIÊN À! ĐANG THÁNG 5 MÀ! AI LẠI ĐI BỐT ĐI ĂN TRƯA HẢ GIỜI???? CẤM ĐẤY NHÉ! Nếu là giày nhung đế bằng thì tạm chấp nhận được.

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

OK. Cứ theo ý cậu đi. CÁM ƠN NHIỀU! MÌNH PHẢI ĐI ĐY!!!!!! Muộn rồi. Aaaaaa, tự dưng hồi hộp quá điiiii!!!!

Đừng lo. Trisha và mình sẽ thuê một cái thuyền và chèo thuyền ra đó ủng hộ cậu!!!

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

KHÔNG! LANA!!! KHÔNG!!! ĐỪNG CÓ TỚI ĐÓ!!!! Nếu cậu mà làm thế mình sẽ không bao giờ nói chuyện với cận nữa!

CHÀO!!!!! Chơi vui nhá!!!!!

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 1 giờ 55 chiều, trên xe limo tới Công viên Trung tâm

Mình sẽ ngồi cách xa Michael

Mình sẽ không ôm anh ý.

Mình thậm chí cũng sẽ không bắt tay anh ý.

Mình sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà có thể dẫn tới việc ngồi gần Michael và ngửi được mùi hương quyến rũ trên tóc anh. Bởi mình biết mình sẽ mất hết kiểm soát và làm chuyện gì đó khiến mình sẽ ân hận.

Mà không phải lo lắng quá, dù sao

Michael cũng không thích mình như ngày xưa. Giờ anh ý chỉ coi mình là bạn thôi.

Nhưng dù sao mình cũng không nên làm gì mất mặt trước mặt anh ý.

Hơn nữa, mình đã có bạn trai – một người cực kì, cực kì yêu mình. Luôn mong muốn những gì tốt đẹp nhất cho mình.

Do đó, nói tóm lại là:

Ngồi cách xa Michael – √

Không ôm anh ý – √

Không cả bắt tay – √

Không được làm gì dẫn tới việc ngửi mùi hương trên tóc anh – √

OK. Ổn rồi. Mình có thể làm được. Mình hoàn toàn tự tin là mình sẽ làm tốt. Bọn mình chỉ là hai người bạn, đi ăn trưa cùng nhau. Bạn bè đi ăn với nhau là chuyện thường mà.

Chỉ có điều chắc ít có bạn bè nào lại đi tặng một cỗ máy trị giá cả triệu đôla làm quà như thế.

Ôi Chúa ơi. Mình không thể.

Đến nơi rồi ư? Hix, mình nghĩ mình bị say xe mất rồi.

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 4 giờ chiều, trên xe limo tới chỗ bác sĩ Knutz

Mình đúng là một kẻ thất bại.

Một đứa con gái chẳng ra gì, vừa xấu xa

vừa đáng ghét!

Mình không xứng đáng đứng bên cạnh J.P, chứ đừng nói là đeo chiếc nhẫn mà anh tặng.

Tới giờ mình vẫn không hiểu tại sao chuyện đó lại xảy ra! Tại sao mình lại cho phép nó xảy ra.

Còn nữa, đó hoàn toàn là lỗi của mình. Michael không có lỗi gì hết.

Ừm, nếu có thì cũng chỉ một chút xíu thôi.

Còn phần lớn tội lỗi là do mình.

Mình là đứa con gái tồi tệ, đáng khinh nhất thế giới này!

Mặc dù rất đau đớn nhưng phải thừa

nhận một điều: mình đúng là cháu của bà! Không chệch vào đâu được!

Hoặc cũng có thể vì chơi với Lana nhiều đâm nhiễm cái tính lẳng lơ của cậu ta.

Ôi Chúa ơi! Không biết mình có nên trả lại cái thẻ Hội Domina Rei không? Vì chắc chắn không một thành viên Hội Domina Rei nào lại đi làm cái chuyện mà mình vừa làm!

Ban đầu mọi chuyện bắt đầu rất tự nhiên và vô tư. Mình xuống chỗ nhà thuyền và thấy Michael đã đang chờ ở đó. Hôm nay trông anh bảnh trai khủng khiếp (cũng không có gì là ngạc nhiên) trông bộ vét cách điện rất hiện đại (nhưng không thắt cà vạt). Tóc anh hơi bù xù, như thể mới

gội đầu xong. Lại càng HOT!!!!

Việc đầu tiên – ngay giây đầu tiên khi vừa nhìn thấy mình – anh bước tới đón chào bằng một nụ hôn trên má.

Mặc dù mình đã cố tránh sang một bên: “Ôi, đừng, em đang bị cúm!”

Nhưng anh chỉ cười và nói: “Anh thích được lây cúm của em”.

Ok, chuyện đã xảy ra như thế đó. À, mới là lần thứ nhất!

Nói chung là mình ngay lập tức bị choáng ngộp bởi hương thơm quyến rũ toát ra từ mái tóc anh. Có cảm giác như nhóm gen MHC khi ấy đã hoạt động hết công suất, bởi vì đầu mìn cứ mụ mị hết

cả đi. Mình gần như đổ nhào ra đằng sau, may mà chú Lars kịp đỡ lấy khuỷu tay mình: “Công chúa, cô không sao chứ?”

Có. Rất nhiều sao đằng khác. Mình suýt tí nữa thì bị hạ đo ván bởi sự khao khát của bản thân! Sức hút vô hình đó do nhóm gen MHC đem lại!

Cũng may là sau vài giây mình cũng trấn tĩnh lại được và lập tức cười xòa chữa ngượng, như không có gì xảy ra (trong khi thực ra đã có chuyện xảy ra! Một thứ cảm xúc cực kì, cực kì tội lỗi!).

Tụi mình được dắt tới một chiếc bàn đôi ngoài hiên, khá mát mẻ (chú Lars ra quầy bar ngời vừa có thể theo dõi trận bóng đá trên TV, trong khi vẫn để mắt được

tới mình. Chú Lars ơi chú Lars, sao tự dưng hôm nay lại ngồi xa tít mù khơi thế không biết?????)

Anh Michael chuyện trò rôm rả trong khi mình vẫn chưa tỉnh hẳn khỏi tác dụng của chất dẫn dụ hay cái chất gì đó khiến đầu óc con người ta mụ mị, không nghĩ được thông suốt.

Ôi, bàn của bọn mình lại còn ở NGAY KẾ BÊN HỒ nữa chứ! Làm mình phải nhấp nhổm nhìn quanh xem có thấy bóng dáng của Lana và Trisha đâu không, phòng trường hợp cậu ấy chèo thuyền ra đây thật.

Hoặ có thể mình đang bị cái khung cảnh thơ mộng này mê hoặc. Ánh nằng Mặt

Trời lấp lánh phản chiếu lên mặt nước đẹp kinh khủng, khác hẳn so với sự ồn ã, tất bật của thành phố New York. Mình có cảm giác như đang ở… Genovia.

Aaaaaaa, người mình cứ lâng lâng như say thuốc vậy.

Đến mức Michael cũng phải nhận ra: "Mia, em không sao chứ?"

Mình lúc lắc cái đầu, giống như Louie Mập vẫn thường làm mỗi khi mình gãi tai cho nó quá mạnh, và cười ngượng: "Không, không sao ạ. Em vẫn ổn. Xin lỗi anh, em chỉ hơi mất tập trung một chút". Tất nhiên mình không thể nói cho anh ý biết lý do TẠI SAO mình lại mất tập trung như thế.

Đúng lúc mình nhớ ra cái tin tốt lành mới nhận được sáng nay và hồ hởi khoe với anh: “Sáng nay em nhận được một cú điện thoại ở bên nhà xuất bản. Họ muốn xuất bản cuốn sách của em”.

“Ôi thích thế” – mặt anh Michael sáng bừng lên khi nghe thấy tin đó, và anh nhoẻn miệng cười rất tươi với mình. Mình vẫn nhớ như in nự cười mê hồn đó, từ hồi năm thứ nhất, khi anh thường xuyên lẻn vào lớp Đại số giúp mình làm bài tập của thầy G. Và mỗi lần như vậy tim mình gần như muốn ngừng đập và toàn thân lâng lâng như bay lên thiên đàng – “Phải ăn mừng to mới được !”

Rồi anh ấy gọi một chai nước suối có ga và nâng cốc chúc mừng thành công của

mình. Tất nhiên là mình ngượng chín cả mặt, cũng nâng cốc chúc mừng thành công của anh (mặc dù hai cái thứ thành công khác nhau một trời một vực. Tiểu thuyết lãng mạn của mình sẽ chẳng cứu sống được một người nào cả, nhưng Michael lý luận là trong khi cổ máy ardio Arm của anh đang chữa bệnh cứu người trong phòng mổ thì cuốn sách của mình sẽ khiến người nhà bênh nhân đang lo lắng túc trực bên ngoài cảm thấy bình tĩnh và vui vẻ hơn. Nghe cũng có lý đấy chứ!)

Và cứ như thế, bọn mình thong dong ngồi nhấm nháp ly nước suối Perrier bên hồ nước yên ả, trong một chiều thứ sáu mát mẻ, giữa công viên trung tâm của thành

phố New York.

Cho tới khi những tia nắng chiếu rọi vào viên kim cương trên tay mình (quên béng mất không tháo ra) tạo thành những ánh cầu vồng nhỏ li ti phản chiếu lên mặt Michael làm anh phải nheo mắt lại.

“Ồ, em xin lỗi” – mình giật thót mình tháo vội cái nhẫn ra nhét vội vào trong ví.

“Viên đá đó to thật” – Michael mỉm cười trêu mình – “vậy là giờ hai người coi như đã đính hôn rồi hả?”

“Ôi không” – mình xua xua tay – “Chỉ là nhẫn tình bạn thôi anh” (lời nói dối thứ 11 của Mia Thermopolis)

“Hừm…” – Michael gật gù- “Xem ra giờ tình bạn có vẻ… đắt đỏ hơn nhiều so với khi anh còn học ở TH AE nhỉ”.

Thâm thật!

Nhưng rồi chính Michael là người thay đổi chủ đề: “À, mà năm tới J.P sẽ theo học ở trường nào em?”

“Ừm…” – mình dè dặt nói- “Chú Sean Penn đã chọn vở kịch của anh ấy để chuyển thể thành phim. Vì thế J.P đang tình tới chuyện sẽ chuyển tới Hollywood vào năm sau và học Đại học sau”

Michael có vẻ vô cùng thích thú khi nghe cái tin đó “Vậy sao? Vậy là em và cậu ta sẽ chơi trò yêu xa nhau sao?”

“À, cái đó thì em cũng chưa biết nữa. Bọn em đang tình chuyện em cũng sẽ chuyển tới Hollywood cùng anh ý…”

“Tới Hollywood á?” – giọng Michael đầy nghi hoặc, rồi anh giơ tay xin lỗi – “Xin lỗi… Chỉ là anh chưa bao giờ nghĩ em phù hợp với cuộc sống ở Hollywood. Không phải là em không đủ quyến rũ hay gì cả. Trái lại là đằng khác”

“Cám ơn anh” – mình đỏ bừng mặt vì ngượng. May là đúng lúc đó nhân viên phục vụ bưng đồ ăn tới, nên mình có thể giả vờ tập trung vào đĩa sa-lát, thay vì nhìn vào mắt anh.

“Nhưng em hiểu anh muốn nòi gì” – mình mở lời, sau khi người phục vụ đi khỏi –

“Bản thân em cũng không biết cả ngày sẽ làm gì ở Hollywood. Anh J.P nói em có thể viết. Nhưng... trước giờ em nghĩ rằng, nếu hoãn một năm học đại học lại, em sẽ tham gia vào Quỹ Hoà bình Xanh, rong đuổi trên những chiếc thuyền nhỏ chăm sóc lũ cá heo xanh. Chứ không phải tối ngày loanh quanh ở khu Melrose. Anh biết tính em đấy!"

“Mà anh nghĩ bố mẹ em sẽ không đời nào chấp nhận mấy cái kế hoạch đó của tụi em đâu” – Michael cười nói.

“Em cũng nghĩ thế” – Mình thở dài cái thượt – “Có vài việc em cần phải cân nhắc kĩ lưỡng. Không còn nhiều thời gian nữa. Bố mẹ bắt em phải có quyết định cuối cùng, sau khi cuộc bầu cử kết thúc”.

“Em sẽ đưa ra được một quyết định đúng đắn mà” – Michael nói chắc như đinh đóng cột – “Lần nào chẳng vậy”.

Mình nhìn anh trân trối: “Sao anh có thể nói thế? Ngược lại là đằng khác”.

“Có mà”.

“ Michael, em là người đã làm hỏng mọi chuyện” – Mình đặt dĩa xuống – “Anh là người rõ nhất. Chính em đã làm hỏng bét quan hệ của anh với em”.

“Không, không phải em” – trông Michael có vẻ hơi sốc khi nghe mình nói vậy – “Là anh mới đúng”.

“Không, là em” – mình vẫn khăng khăng nhận lỗi về mình. Không thể tin được

cuối cùng hai đứa lại nói về chuyện này… câu chuyện đã khiến mình phải trăn trở bấy lâu nay, câu chuyện mà mình đã tâm sự với bạn bè, và bác sĩ Knutz… nhưng lại chưa bao giờ bàn luận về nó người duy nhất có liên quan… Michael. Đáng ra mình phải nói với anh ấy điều này từ rất lâu rồi mới phải – "Đáng ra em không nên nghiêm trọng hóa mọi chuyện lên như vậy về chuyện của chị Judith…"

"Đáng ra anh phải kể cho em nghe từ đầu" – Michael ngắt lời mình.

"Ngay cả thế" – mình vẫn khăng khăng – "Nhưng em đã hành động như một con dở hơi, thiếu suy nghĩ…"

“Không, Mia. Em không hề…”

“Ôi” – mình giơ tay lên ngăn không cho anh nói tiếp – “Thôi không nói chuyện cũ nữa…Nghe này, em là người có lỗi. Anh hoàn toàn đúng khi chia tay với em. Mọi chuyện khi đó quá căng thẳng. Cả hai chúng ta đều cần có chút không gian riêng để bình tâm lại”.

“Đúng vậy” – Michael gật gù – “Bình tâm lại một tí. Chứ không phải để em quay lưng và đi đính hôn với người khác trong thời gian đó”.

Trong một giây, mình sững người không thốt lên được lời nào. Mình thậm chí quên cả thở. Có cảm tưởng như không khí trong lồng ngực bị ai đó dùng bơm

hút sạch ra ngoài, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt. mình chỉ biết nhìn anh trân trối, không dám chắc những gì mình vừa nghe có chính xác không. Anh ấy thực sự vừa nói rằng… liệu có khi nào anh…?

Và rồi anh cười phá lên, lúc người bồi bàn quay lại dọn đĩa salad cho anh (trong khi mình gần như chưa đụng miếng nào): “Anh đùa đấy. Nghe này, anh biết đó là một sự mạo hiểm. Và anh không thể yêu cầu em đợi anh cả đời được. Em hoàn toàn có quyền đính hôn – hay gọi là gì ý nhỉ, à trao nhẫn tình bạn – với bất kỳ người con trai nào em muốn. Miễn sao em hạnh phúc là anh vui rồi”.

Khoannnn. Ý anh ấy là sao?

Mình không biết phải nói hay làm gì trong tình huống này nữa. Bà đã chuẩn bị trước cho mình hàng chục tình huống khác nhau có thể xảy ra – kể cả tình huống bị mấy cô hầu phòng cuỗm sạch đồ trong Đại sứ quán khi có đảo chính.

Nhưng lại không có sự chuẩn bị nào cho những lúc như thế này.

Không lẽ bạn trai cũ của mình đang ám chỉ muốn hai đứa quay lại với nhau?

Hoặc có thể do mình suy diễn quá nhiều (đây đâu phải lần đầu tiên)?

Thật may đúng lúc đó người ta đem bữa chính ra và Michael lái câu chuyện bình thường trở lại như ban đầu. Có lẽ ngay từ đầu anh ấy đã chẳng có ý gì hết. Tất cả là

do mình thích “ăn dưa bở” thôi. Đột nhiên tụi mình nói về chuyện có khả năng đạo diễn Joss Whedon sẽ chuyển thể Buffy the Vampire Slayer thành phim điện ảnh , về nữ diễn viên Karren Allen và các vai diễn của cô ý , về buổi concert tối qua của Boris, về công ty của Micheal và về cuộc tranh cử của bố . Hai đứa mình gần như không có một điểm chung nào cả (thứ nhất , anh ấy là một nhà khoa học , thiết kế ra cánh tay rô-bốt phẫu thuật , trong khi mình là một tiểu thuyết gia… và là một công chúa. Mình thích các bộ phim nhạc kịch còn anh ý lại ghét cay ghét đắng . Và quan trọng nhất là hai đứa có bộ gen đối lập hoàn toàn), vậy mà sao lắm chuyện để nói với nhau thế không biết.

Thật là lạ!

Và rồi không hiểu vì lí do gì mà câu chuyện dẫn tới Lilly.

“Bố em đã xem mẫu quảng cáo Lilly làm chưa ?”-Micheal hỏi.

“À”- mình cười hớn hở - “Rồi ạ ! Cậu ấy làm em bất ngờ kinh khủng ! Mà… chuyện đó có liên quan gì tới anh không đấy?”.

“Ừm …”-Micheal cười đầy ranh mãnh – “ Là do con bé muốn làm đấy chứ. Nhưng… đúng là anh cũng có nói vài câu khuyến khích nó đôi chút. Anh không thể tin được hai đứa vẫn chưa chịu làm lành với nhau suốt từ hồi đó đến nay.

Định trở mặt luôn đó hả?”.

“Không phải tụi em trở mặt nhau” – mình nhớ lại lúc Lilly nói với mình chuyện anh trai cậu ấy buộc cậu ấy phải đối xử tử tế với mình – “Chỉ là… thú thật là em cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Cậu ấy không chịu nói”.

“Nó cũng không chịu kể cho anh nghe” – Michael nói – “Em thực sự không biết sao?”.

Lần cuối cùng tụi mình còn nói chuyện như hai người bạn thân là khi Lilly khóc lóc với mình chuyện J.P chia tay cậu ấy. Mình vẫn luôn tự hỏi liệu đó có phải là nguyên nhân làm rạng nứt tình bạn của tụi mình không. Không lẽ tất cả những

chuyện này là vì một đứa con trai? Vì thế mà cậu ấy nói mình ngu ngốc?

Nếu vậy thì vô lý quá! Lilly đâu phải là kiểu người hy sinh tình bạn (lại còn là bạn thân nhất) chỉ vì một đứa con trai?

“Thật mà” – mình thở dài – “Em không biết gì luôn”.

Khi người ta mang thực đơn tráng miệng ra, anh Michael gọi mỗi loại một ít và quả quyết rằng bọn mình có thể ăn hết (bởi vì bữa trưa hôm nay là ăn mừng thành công của hai đứa mà), trong khi anh say sưa kể cho mình nghe những câu chuyện thú vị về sự khác biệt văn hóa giữa Nhật Bản và Mỹ - ví dụ như việc các cửa hàng ăn nhanh bên đó giao hàng

trong những chiếc bát sứ thật và sau khi ăn xong anh chỉ cần để nó ngoài bệ cửa, nhân viên nhà hàng sẽ quay lại lấy sau và quay vòng lại – rồi cả những tình huống dở khóc dở cười mà anh gặp phải khi đi hát karaoke với đồng nghiệp (một nét văn hóa rất đặc trưng của người Nhật).

Qua câu chuyện của anh mình cũng phát hiện ra rằng anh và chị Midori váy siêu ngắn kia thực chất chẳng có gì với nhau. Bởi chị ý đã có bạn trai và anh ấy là quán quân karaoke ở Tsukuba.

Đột nhiên mình để ý thấy giữa hồ có hai cô gái trẻ đang loay hoay chèo thuyền , và thay vì đi thẳng, thuyền của họ cứ mòng mòng một chỗ. Cả hai có vẻ đã mất hết kiên nhẫn, quay sang cãi nhau nảy

lửa, còn mình thì bụm miệng cười.

Nhưng đến khi hóa đơn được mang ra – Michael khăng khăng đòi trả tiền, mặc dù mình đã nói đi nói lại là bữa hôm nay do mình mời, để cám ơ món quà của anh cho bệnh viện Genovia – mọi chuyện bắt đầu mất kiểm soát thực sự.

Hoặc có thể nó đã mất kiểm soát từ đầu giờ chiều rồi – một cách chậm rãi – nhưng mình không để ý. Mà hình như cuộc đời mình luôn trớ trêu như vậy.

Khi bọn mình đứng ngoài nhà thuyền đợi xe, Michael hỏi mình có kế hoạch gì sau đó không và mình thú thật là không (cho tới cuộc hẹn với bác sĩ Knutz, nhưng tất nhiên là mình không nói cho anh ấy biết.

Có thể một ngày nào đó nhưng không phải hôm nay).

“Vậy là em rảnh cho tới 4 giờ đúng không? Tốt!” – Michael bất ngờ nắm lấy tay mình – “Chúng ta có thể tiếp tục ăn mừng”.

“Ăn mừng kiểu gì nữa ạ?” – hỏi xong mới thấy mình ngớ ngẩn. Chắc do ảnh hưởng của việc đứng gần Michael như thế. Mình gần như không ý thức được mọi chuyện xung quanh, nói gì tới việc nghĩ xem bọn mình sẽ đi đâu và ăn mừng thế nào.

“Em đã bao giờ thử ngồi trên cỗ xe đó chưa” – Michael hỏi.

Anh ấy dắt mình ra chỗ mấy cỗ xe ngựa

từ lúc nào không hay. Nói chung, dạng xe ngựa này chạy nhan nhản trong Công viên Trung tâm, chủ yếu để phục vụ khách du lịch.

Thật lãng mạn làm sao! Không hề sến tẹo nào. Tina và mình vẫn thường mơ tới một ngày được cùng người yêu đi dạo trên cỗ xe đó.

“Tất nhiên là chưa rồi” – mình kêu lên, vờ như kinh hãi – “Mấy cái đó chỉ dành cho khách du lịch thôi! Hội PETA còn đang vận động đề nghị cấm lưu hành loại xe này. Mà chỉ các đôi yêu nhau mới hẹn hò trên đó”.

“Hay lắm” – Michael chìa tay đưa cho cô đánh xe một ít tiền và kéo tay mình –

“Bọn mình sẽ đi một vòng dạo quanh công viên. Chú Lars, chú ngồi ghế trước nhé. Và đừng có quay người lại”.

“Khônggggg!” – mình hơi lùi lại, mím cười khi nhìn thấy khuôn mặt hài hước của cô đánh xe trong bộ váy đồ xộ, diêm dúa thời xưa. Và rồi mình buột miệng nói ra cái lý do mà mình chưa từng thổ lộ với ai (trừ Tina, tất nhiên) vì sợ bị gọi là hâm – “Em sẽ không leo lên đó đâuuuu! Như thế thật độc ác với lũ ngựa”.

Cô đánh xe có vẻ hơi khó chịu khi nghe thấy câu nói đó của mình.

“Tôi chăm sóc bầy ngựa của mình rất chu đáo” – cô nói giọng lạnh tanh – “Có khi còn cẩn thận hơn nhiều khi cô chăm

sóc lũ thú cưng ở nhà, cô gái trẻ ạ”.

Làm mình thấy tội lỗi vô cùng. Thêm vào nữa, Michael nhìn mình như muốn nói Thấy chưa, em đã làm tổn thương cô ấy rồi. Giờ thì em phải leo lên đó thôi.

Mình thực lòng không muốn chút nào. Thật đấy!

Chẳng phải vì mấy cỗ xe này quá sến và chỉ dành cho khách du lịch mình, hay là vì mình sợ có ai đó sẽ nhìn thấy và cười nhạo (bởi lâu nay mình vẫn luôn mơ ước được đi dạo quanh thành phố trên cỗ xe ngựa như thế này). Mà bởi… vì nó quá lãng mạn! Lại còn với một người không phải bạn trai của mình!

Tệ hơn nữa, anh ấy từng là bạn trai cũ

của mình! Và là người, trước khi tới đây hôm nay, mình đã thề thốt là sẽ không ngồi cạnh hay có bất cứ cử chỉ thân thiện nào.

Nhưng nhìn cái cách Michael âu yếm chìa tay ra chờ đợi như thế kia làm sao mình có thể từ chối cho nổi. Hơn nữa ánh mắt anh như muốn nói Thôi mà em, chỉ là một cuộc dạo chơi vòng quanh công viên thôi. Có gì phải lo chứ?

Mà cũng đúng. Bọn mình chỉ đi dạo quanh công viên, chuyện gì có thể xảy ra chứ?

Mình đã ngó quanh nãy giờ rồi, không thấy có bóng dáng tay paparazzi nào hết.

Cái ghế bọc nhung đỏ ở cỗ xe phía sau

trông cũng khá rộng rãi, bọn mình hoàn toàn có thể cùng ngồi mà không sợ đụng chạm gì hết. Có khi còn đủ rộng để mùi hương trên tóc anh không bay qua được chỗ mình ý chứ!

Ngoài ra, một đứa con gái New York chính hiệu như mình chắc sẽ khó xiêu lòng bởi mấy trò lãng mạn kiểu này lắm. Mặc dù trong vở Hoàng tử của lòng dân của J.P mình được mô tả như là một đứa con gái yếu ớt, suốt ngày trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác (một sự xuyên tạc lố bịch!), nhưng thực tế mình khá bản lĩnh và cứng rắn. Mình còn sắp trở thành tiểu thuyết gia có sách được xuất bản cơ mà!

Vì thế mình đành cười xoà, theo kiểu

OK, thôi thì cứ thử một lần cho biết, vịn vào tay Michael và leo lên trên xe. Trong khi đó chú Lars trèo lên ngồi cạnh cô đánh xe. Và rồi cuộc dạo chơi của bọn mình bắt đầu…

Mình đã nhầm.

Cái ghế không hề rộng như mình tưởng.

Và mình không hề cứng rắn tẹo nào.

Cho đến giờ mình vẫn không hiểu chuyện đó xảy ra như thế nào. Chỉ biết đó là nó xảy ra gần như ngay lập tức, sau khi xe bắt đầu khởi hành. Mới một phút trước, Michael và mình còn đang thoải mái ngồi cạnh nhau, Không hề Hôn Nhau… vậy mà chỉ vài giây sau… hai đứa đã ở trong vòng tay của nhau. Chìm đắm trong

nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận. Giống như hai kẻ chưa được hôn bao giờ.

Hay nói chính xác hơn là giống như hai người yêu nhau say đắm lâu ngày mới được gặp lại, thành ra bao nhớ nhung, khao khát bấy lâu được dồn hết vào những nụ hôn nồng cháy.

Và họ cứ hôn nhau mãi. Rất nhiều lần. Bù lại cho quãng thời gian xa nhau suốt 21 tháng dài đằng đẵng.

ĐÚNG VẬY. BỌN MÌNH HÔN NHAU SUỐT DỌC CON ĐƯỜNG BĂNG QUA HƠN 20 TOÀ NHÀ. GIỮA THANH THIÊN BẠCH NHẬT. TRÊN MỘT CHIẾC XE NGỰA THỜI TRUNG

CỐ.

Không hiểu khi đó mình đã nghĩ gì nữa. Ai đó hoàn toàn có thể nhìn thấy bọn mình. VÀ CHỤP ẢNH !!!!!

Một phút trước mình còn đang mải mê tận hưởng không khí trong lành, mát mẻ và thanh bình của Công viên Trung tâm với những thảm cỏ xanh mướt, tiếng chim kêu ríu rít, tiếng trẻ em chơi đùa, chạy nhảy… vậy mà nhoáng một cái…

OK, mình thừa nhận là cũng tại Michael ngồi SIÊU GẦN bên mình cơ.

Tay anh choàng qua ôm lấy vai mình lúc xe ngựa hơi chồm lên để xuất phát. Nhưng phản ứng đó rất bình thường, Michael chỉ tốt bụng giữ cho mình không

bị lao về phía trước thôi. Một việc mà bất kỳ người bạn nào – là con trai – cũng sẽ làm khi ngồi xe ngựa cùng bạn-là-con-gái.

Chỉ có điều sau khi xe đã trở lại bình thường, anh vẫn không có ý định thu tay về.

Và rồi mình ngửi thấy mùi hương quen thuộc, khó cưỡng lại ấy.

Mình vội quay sang để nói với Michael – một cách lịch sự nhất có thể, đúng như bà vẫn dạy trong các bài học làm công chúa – rằng chuyện giữa hai bọn mình là không thể. Giờ mình đang hẹn hò với J.P nên mình không thể làm điều gì gây tổn thương hay có lỗi với J.P. Anh ấy đã ở

bên cạnh mình vào lúc mình đau khổ nhất. Vì thế Michael nên từ bỏ ý định đó đi, nếu có.

Nhưng mình đã không thể thốt ra những lời đó.

Bởi khi vừa quay sang định nói với Michael, mình thấy anh đang nhìn mình và mình không thể không nhìn lại và thấy ánh mắt anh như đang tha thiết muốn hỏi một điều gì đó. Mà mình không dám chắc câu hỏi đó là gì.

Nhưng mình nghĩ mình có thể đoán ra.

Và mình đã trả lời lại một cách nhiệt tình, khi anh cúi xuống hôn lên môi mình.

Như mình đã nói ở trên, hai đứa ôm hôn

nhau không biết trời trăng gì nữa, suốt dọc con đường băng qua hơn 20 toà nhà. Hoặc hơn. Trước giờ mình vốn dốt toán mà.

Cũng may chú Lars đã làm theo lời Michael dặn và không một lần quay lưng lại nhìn.

Chỉ khi cỗ xe dừng lại mình mới choàng tỉnh và ý thức được mình đang ở đâu. Có lẽ tại không còn bị thôi miên bởi tiếng bước chân đều đều của mấy con ngựa. Hoặc cũng có thể vì cú ghìm cương dừng xe đã khiến cho hai đứa bổ nhào ra khỏi ghế.

“Ôi Chúa ơi!” – mình thảng thốt nhìn Michael, sực nhớ tới chuyện vừa xảy ra.

Ôm hôn thắm thiết với một chàng trai không phải là bạn trai mình. Trong một khoảng thời gian khá dài.

Điều đáng sợ nhất là mình lại thích cái cảm giác đó mới chết chứ. Rất rất thích là đằng khác. Sức mạnh của nhóm gene MHC quả là kinh khủng. Không gì có thể chống đỡ nổi!

Và mình dám nói là Michael cũng có chung cảm giác như mình.

“Mia” – mắt anh cúi xuống nhìn mình đắm đuối. Mình có thể cảm nhận được trong ánh mắt ấy đang chứa chan một thứ tình cảm mà mình không dám nói ra lúc này. Tay anh giơ lên âu yếm vuốt tóc mình – “Em cần phải biết một chuyện.

Em cần phải biết là anh y…”

Nhưng mình đã kịp giơ tay lên chặn miệng anh, như đã làm với Tina hôm trước. Bàn tay mà mới mấy tiếng trước vẫn còn đeo chiếc nhẫn kim cương 3 cara. Do một anh chàng khác tặng.

Mình lắc lắc đầu: “ĐỪNG NÓI CU ĐÓ!”

Bởi vì mình biết chắc anh định nói câu gì.

Sau đó mình đứng dậy gọi với lên: “Chú Lars, chúng ta về thôi. Ngay bây giờ”.

Ngay lập tức chú Lars nhảy xuống, đỡ mình ra khỏi xe. Và hai chú cháu đi về phía đậu xe limo.

Mình chui tọt vào trong xe, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Không một lần luôn.

Vừa có tin nhắn của Michael. Nhưng mình quyết không mở tin nhắn ra đọc. Mình sẽ KHÔNG đọc.

Bởi vì mình không thể làm như vậy với J.P. Mình không thể.

Nhưng Chúa ơi… mình yêu Michael vô cùng.

Ơn Chúa, cuối cùng cũng đã tới nơi.

Hôm nay bác Knutz và mình sẽ có hàng tá chuyện để nói.

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 6 giờ chiều, trên xe limo từ chỗ bác sĩ Knutz về nhà

Khi mình bước vào văn phòng bác sĩ Knutz chiều nay thì thấy bà đã có mặt ở đó rồi. Đây đâu phải lần đầu tiên.

Tại sao? Tại sao? Tại sao? TẠI SAO bà cứ liên tục tìm cách phá vỡ cái nguyên tắc bảo mật thông tin giữa bác sĩ và bệnh nhân thế nhỉ? OK, cứ cho là vì hôm nay là buổi điều trị cuối cùng của mình ở văn phòng bác sĩ Knutz đi nhưng bà có mặt ở đây cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu. Chỉ vì mình đã từng rủ bà tham gia một vài buổi điều trị của mình không có nghĩa là bà được quyền đến BẤT CỨ LÚC NÀO bà thích.

Bà lấy lý do rằng đây là nơi duy nhất bà biết có thể tìm thấy mình (thật phí là mấy phút trước bà không chịu nhìn ra

ngoài cửa sổ căn hộ trên tầng áp mái của bà. Đảm bảo bà sẽ nhìn thấy cảnh cô cháu gái rượu đang mải mê ôm hôn một anh chàng không phải là bạn trai của cô ta, trên cỗ xe ngựa chạy vòng quanh Công viên Trung tâm).

Bà lấy lý do thế thì mình chịu rồi.

“Nhưng nói gì thì nói bà cũng không nên có mặt ở đây” – mình hậm hực.

Tất nhiên là bà lờ lớ lơ như không nghe thấy lời mình. Bà nói bà muốn biết liệu cái tin mình sắp xuất bản cuốn tiểu thuyết lãng mạn kia có đúng không và nếu đó là sự thật thì tại sao mình nỡ làm chuyện xấu hổ đó với gia đình và dòng họ…

“Cháu làm như thế có khác gì ám sát ta

hả Mia?” – bà chì chiết – “Có thiếu gì cách sao cháu không chọn, mà đi chọn cái cách phá hoại thanh danh của ta, một cách từ từ, trước mặt bạn bè của ta như thế? Sao cháu không được bằng một phần của Bella Trevanni Alberto, luôn biết nghe lời bà của mình, cơ chứ???”

Aaaaaaa, đầu mình còn chưa đủ thứ phải lo lắng hay sao…

Và rồi bà chuyển sang ca thán vụ trường Sarah Lawrence (thêm một lần nữa): “Ta biết cháu sẽ đưa ra quyết định cuối cùng sau ngày bầu cử (và prom). Nhưng nếu cháu chịu chọn trường Sarah Lawrence, ngôi trường chắc chắn ta sẽ chọn nếu ngày ấy quyết định theo học Đại học, thì mọi chuyện sẽ ổn thoả cả”.

Mình vò đầu tức tối chạy vụt qua mặt bà, chui tọt vào trong văn phòng của bác Knutz, để khỏi phải nghe thêm một lời cằn nhằn nào của bà. Nhiều khi bà có những phát ngôn khiến người khác chỉ muốn nổi sung, nhất là khi mình đang bị khủng hoảng trầm trọng như thế này (sau sự cố vừa rồi với Michael).

Bác Knutz trái lại, rất bình tĩnh nghe mình trút bầu tâm sự - về vấn đề giữa mình với bà: “Ta rất tiếc khi cháu cảm thấy như vậy. Nhưng dù sao hôm nay cũng là buổi điều trị cuối cùng của cháu ở đây, vì thế cháu không phải lo sự việc như thế lại xảy ra một lần nào nữa. Nhưng nếu cháu muốn, ta có thể nói chuyện với bà cháu”.

Vô ích thôi, bác ơi!

Rồi bác chăm chú nghe câu chuyện của mình với Michael và hỏi một câu rất không liên quan: “Thế cháu đã suy nghĩ những gì ta nói tuần trước về con ngựa Sugar chưa?”

“Dạ?”

“Bởi vì… như ta đã nói, đôi khi một quan hệ trông rất hoàn hảo trên giấy tờ lại không hề tốt đẹp như ngoài đời thực. Giống như con Sugar có vẻ là một con ngựa hoàn hảo trên giấy tờ nhưng thực chất nó cũng chỉ bình thường như bao con ngựa khác”.

CON SUGAR! Mình thì đang dốc hết ruột gan kể lể về mối quan hệ phức tạp

của mình với hai chàng trai (và người bà khó tính), vậy mà bác Knutz không nói được gì khác ngoài cái con ngựa ngu ngốc kia.

“Bác Knutz” – mình nói – “Chúng ta có thể nói về chuyện gì khác ngoài bò với ngựa không?”.

“Tất nhiên rồi, Mia”.

“Bố mẹ bắt cháu phải đưa ra quyết định cuối cùng về chuyện chọn trường, sau khi cuộc bầu cử của bố cháu chấm dứt – và cả buổi Prom nữa. Nhưng cháu không thể quyết định được. Cháu có cảm giác tất cả những trường chịu nhận cháu chỉ vì cháu là một công chúa…”.

“Nhưng cháu không thể chắc chắn điều

đó mà”.

“Đúng là vậy. Nhưng với số điểm SAT lẹt đẹt như thế, rõ ràng là…”.

“Mia, chúng ta đã nhiều lần nói về chuyện này rồi” – bác Knutz cắt ngang – “Ta đã bảo cháu phải cố gắng tập trung, đừng để cho những chuyện cháu không thể kiểm soát ám ảnh. Ngược lại, cháu cần phải làm gì nhỉ?”.

Mình ngước nhìn những bức tranh trên tường sau lưng bác, một bầy ngựa đang chạy tung tăng trên thảo nguyên. Trong suốt 21 tháng vừa qua, mình đã ngắm bức tranh đó mấy tỉ lần rồi, và lần nào cũng thầm mong cho nó rơi bẹp xuống. Không đến nỗi làm ai bị thương, nhưng

đủ mạnh để khiến bác ý giật mình.

“Chấp nhận những điều mà cháu không thể thay đổi” – mình nói – “Và cầu nguyện xin Chúa ban cho sức mạnh và lòng dũng cảm để thay đổi những thứ trong khả năng của cháu, cũng như trí thong minh và sự sáng suốt để nhận ra sự khác biệt”.

Vấn đề là… mình biết bác ấy nói đúng. Đó gọi là Lời cầu nguyện thanh thản, và nó giúp cho con người tìm lại được sự cân bằng trong cuộc sống (thường thì phương pháp này chỉ áp dụng cho những người cai rượu, nhưng có lẽ nó cũng sẽ có tác dụng với một đứa dễ-hoảng-hốt như mình).

Nhưng bản thân mình cũng tự ngộ ra được chân lý đó!

Giờ mình chỉ biết rằng mình đã 18 tuổi và mình sắp tốt nghiệp. Không chỉ tốt nghiệp trung học hay các bài học làm công chúa vời bà, mà còn cả những buổi điều trị tâm lý với bác Knutz. Cũng chẳng phải mình đã hoàn thiện bản thân hay gì hết, bởi Chúa biết mình vẫn chưa đạt được cảnh giới đó… Và mình cũng ngờ rằng trên đời này có ai làm được điều đó lắm. Trong khi vẫn muốn được coi là người bình thường biết suy nghĩ.

Mình mới nhận ra một sự thật: không ai có thể giúp mình. Bởi các vấn đề của mình quá rối rắm Kể cả bác sĩ tâm lý giàu kinh nghiệm đến mấy cũng sẽ bó tay

với một ca “tai nạn” như mình. Này nhé, từ một đứa con gái Mỹ dưới mức bình thường đột nhiên phát hiện ra mình là công chúa của một nước nhỏ giữa lòng châu u, mẹ thì kết hôn với thầy giáo Đại số, bố thì thay hết bạn gái này đến bạn gái khác, cô bạn thân nhất thì không thèm nói chuyện cùng, bạn trai cũ thì càng ngày càng quyến rũ khiến cô không kiềm lòng nổi và đã hôn anh đắm đuối trên xe ngựa lúc đi dạo trong Công viên Trung tâm, còn anh bạn trai hiện tại thì đem mấy chuyện riêng tư của cô ra dựng thành kịch, và cô có một người bà cực kỳ lập dị.

Từ nay mình sẽ phải tự mình giải quyết mọi vấn đề. Và mình nghĩ là mình làm

được.

Nhưng mình không muốn làm cho bác Knutz phật ý, bởi vì bác ý đã giúp đỡ mình rất nhiều trong quá khứ. Vì thế mình chỉ nói: “Bác Knutz, bác đọc tin nhắn này cùng cháu nhé?”

“Rất sẵn sang” – bác mỉm cười hiền hậu.

Và rồi hai bác cháu mình cùng mở tin nhắn ra đọc.

Tin nhắn viết:

Mia, anh sẽ không nói lời xin lỗi. Anh sẽ đợi em. Yêu em, Michael.

Wow.

Và… wow.

Đến bác Knutz cũng phải công nhận với mình. Mình có cảm giác tim mình đang đập càng lúc càng nhanh, nghe như kiểu Mi-chael, Mi-chael, Mi-chael.

“Ái chà” – bác Knutz gãi gãi cằm – “Anh chàng này thẳng thắn thật. Vậy… giờ cháu định tính sao đây?”

“Ý bác là sao?” – mình ỉu xìu nói – “Cháu chẳng tính toán gì hết. Cháu sẽ vẫn hẹn hò với anh J.P thôi”.

“Nhưng cháu không thấy hấp dẫn bởi cậu ta cơ mà”.

“Cũng… có mà” – mình ngập ngừng cãi. Sao bác ý biết nhỉ? Mình chưa bao giờ thú nhận điều đó với bất kỳ ai, kể cả bác Knutz – “Hay nói chính xác hơn là…

cháu đang cố tìm”.

Cái này thuộc về phạm trù khoa học. Mà mình thì chúa dốt mấy môn khoa học.

Nhưng vẫn có nhiều cách để vượt qua được nó. Như Kenneth Showalter – có thể gọi là một nhà khoa học – đã làm. Mình cần phải tìm ra cách chế ngự lại tình cảm của mình với Michael, đẩy lùi mọi cảm giác mà nhóm gene MHC gây ra cho mình. Bởi vì mình không thể làm tổn thương J.P. Mình không thể. Anh ấy đối xử với mình quá tốt.

“Mia” – bác Knutz nhìn đồng hồ thở dài – “Vậy là chúng ta chưa thể kết thúc trong hôm nay đúng không?”

Úi, tất nhiên là kết thúc được rồi chứ.

Không phải bàn cãi gì nữa.

“Cháu không thể chia tay một người hoàn hảo và tốt bụng như J.P” – mình phân trần. Liệu mình có nên kể cho bác ý nghe vụ bố gọi mình là một đứa chảnh choẹ không nhỉ? – “Chỉ vì bạn trai cũ nói muốn quay trở lại với cháu”.

“Cháu không những có thể mà còn bắt buộc phải làm như thế, nếu cháu vẫn còn yêu anh bạn trai cũ đó” – bác Knutz nói – “Nếu không sẽ không công bằng với anh chàng hoàn hảo, tốt bụng kia”.

“Ôi giời ơi!” – mình bần thần – “OK, giờ cháu không biết phải làm sao cho phải nữa”.

“Cháu biết” – bác Knutz động viên mình

– “Và cháu sẽ làm điều đó vào thời điểm thích hợp. Nói về chuyện thời gian mới nhớ… cuộc hẹn của chúng ta cũng đến lúc kết thúc rồi”.

AAAAAAAAAAA!!!!

Bác ý vừa nói gì cơ? Mình sẽ biết phải làm gì vào thời điểm thích hợp á? Chịu thôi!!!!

Điều duy nhất mình muốn làm bây giờ là: chuyển sang sống ở Nhật, ngày ngày gọi đồ ăn nhanh giao tới tận cửa dưới danh nghĩa của một người khác (Daphne Delacroix).

Thứ Sáu, ngày 5 tháng 5, 8 giờ 30 tối, ở nhà

Tina vừa gọi,cậu ấy muốn biết cuộc hẹn hò trưa nay của mình và Michael thế nào.Trước đó cô nàng đã gọi mấy lần rồi nhưng mình không nghe máy(cả J.P cũng gọi vài cú).Mình vẫn chưa dám đối mặt với hai người họ bởi mặc cảm tội lỗi.Làm sao mình có thể kể cho Tina nghe chuyện đó?

Làm sao mình có thể nói chuyện bình thường với J.P như trước được nữa? Trong khi không sớm thì muộn mình cũng sẽ phải giáp mặt với họ. Nhưng… chưa phải lúc này.

Mình cũng không hề đả động gì tới chuyện đó với Tina.

“Ừm, bữa trưa cũng ok” – mình giả vờ

như không hề có chuyện hai đứa đi dạo trên cỗ xe ngựa cổ hay chuyện hai đứa ôm nhau thắm thiết suốt cả quãng đường… Vì thế cũng không hề có chuyện về cái tin nhắn cuối cùng kia của Michael.

CHÚA ƠI! Con đúng là một đứa con gái lẳng lơ!

“Thật à Mia?” – giọng Tina phấn khởi thấy rõ – “Tuyệt quá! Vậy còn cái vụ nhóm gene MHS kia thì sao?”

“Hử? À, à… ý cậu nói nhóm gene MHC ý hả? Ừm, cũng ổn. Mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát”.

Lẳng lơ và ĐIÊU TOA!

“Vậy sao?” – cậu ấy có vẻ không tin lời mình lắm thì phải – “Vậy thì tốt rồi, Mia. Từ nay cậu và anh Michael có thể làm bạn với nhau mà không phải ngại ngùng gì nữa”.

“Tất nhiên rồi” – mình nói (Lời nói dối thứ 12 của Mia Thermopolis) – “Không thành vấn đề”.

“Nếu cậu nói vậy” – Tina ngập ngừng nói tiếp – “Chỉ có điều…”

“Sao?” – mình hỏi mà lòng phập phồng lo sợ. Không lẽ cậu ấy đã nghe được điều gì? Không lẽ Lana và Trishe rút cuộc đã tự chèo thuyền được vào bờ và bám theo bọn mình? Mình mới nhận được tin nhắn của Lana, nhưng không

hiểu gì bởi chỉ toàn kí tự chẳng liên quan:)($#!

… Làm mình cứ tưởng cô nàng đang ở Nobu nhảy nhót và bấm nhầm điện thoại nữa chứ. Tối thứ Sáu nào cậu ấy và đám bạn chẳng lượn lơ khu đó.

“Mình vừa buôn với Boris” – Tina nói – “Và cậu ấy thúq nhận với mình một chuyện… ừm, có lẽ cậu sẽ cười phá lên khi nghe chuyện này nhưng mình nghĩ cậu cũng nên biết… rằng trong suốt thời gian ở bên Nhật, anh Michael đã nhờ Boris… để mắt tới cậu giùm anh ý. Những lúc hai cậu có chung tiết ở lớp Năng khiếu và Tài năng… Không thể tin được là Boris giấu mình chuyện này suốt gần hai năm qua. Vì anh Michael đã dặn cậu ấy không

được kể cho mình. Xem ra họ còn thân thiết hơn là mình tưởng. Boris còn nói cậu ý nghĩ là anh Michael yêu cậu vô cùng, và trước giờ vẫn luôn là vậy. Cho dù hai người đã chia tay nhưng anh ấy chưa bao giờ một giây một phút nào hết yêu cậu. Có lẽ anh ấy nghĩ rằng thật không công bằng khi bắt cậu phải đợi anh ấy suốt quãng thời gian anh sang Nhật để chứng tỏ cho bố cậu và mọi người thấy anh hoàn toàn xứng đáng với cậu… Ôi Chúa ơi, chuyện này thật… thật lãng mạn quá đi!!!”.

Mình phải để xa máy ra một chút, khi nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Mình không muốn để Tina nghe thấy tiếng thút thít của mình.

“Ờ, chuyện đó quả đúng là lãng mạn thật”.

“Không phải Boris có ý rình mò gì cậu đâu” – Tina phân bua – “Mình cũng chưa bao giờ kể cho cậu ấy nghe về những điều cậu nói với mình. À, tí quên, Boris còn kể cho mình lý do tại sao anh Michael rời bỏ bữa tiệc sinh nhật của cậu nửa chừng như thế, ngay khi anh J.P rút chiếc nhẫn kim cương ra. Đúng như mình suy đoán…. bởi vì anh ấy không thể chịu đựng nổi khi phải chứng kiến cậu trao nhẫn hẹn ước với một anh chàng khác. Mặc dù Boris không nói hẳn ra nhưng mình nghĩ anh Michael cũng chẳng ưa gì anh J.P, nhất là khi giờ cậu đang hẹn hò với anh ấy. Tất cả là bởi vì anh

ấy đang ghen!!! Ôi lãng mạn chết đi được ý!!!!”

Cả khuôn mặt mình giờ đã chan hoà nước mắt. Nhưng mình cố vờ như không có gì xảy ra.

“Ờ, ờ thế à? Công nhận!”

“Mà này, anh ấy không hề đả động gì về chuyện đó lúc hai người đi ăn trưa nay à?” – Tina đột nhiên hỏi – “Dù chỉ là một lời giải thích hay biện hộ?”

“Không” – mình cố kìm nén không khóc nấc lên – “Tina, giờ mình đang là bạn gái của anh J.P mà. Mình sao có thể làm điều gì có lỗi với anh ý được?”

Lại nói dối rồi!

“À, ừ… tất nhiên rồi. Cậu không phải loại con gái đó”.

“Ừm… mình phải đi đây. Tối nay phải ngủ sớm để mai còn xinh đẹp đi dự prom chứ”.

“Chính xác!” – Tina reo lên – “Mình cũng thế! Mai gặp nhau nhá”.

“Ừ, mai gặp” – nói rồi mình cúp máy.

Và ngồi bệt xuống đất khóc nức nở như một đứa trẻ con suốt hơn 10 phút, cho tới khi mẹ thảng thốt chạy vào, mặt đầy lo lắng: “Sao thế con?”

“Mẹ ôm con đi” – mình mếu máo chìa tay ra.

OK, mình đã 18 tuổi và theo luật thì

mình đã là người lớn nhưng điều đó không có nghĩa là mình không thể bò vào lòng mẹ, nằm im trong vòng tay mẹ suốt hơn 10 phút, cho tới khi Rocky chạy tới phụng phịu: “CHỊ không phải là em bé! Em mới là em bé!”.

Mẹ âu yếm vuốt tóc mình, cười với Rocky: “Con nhường chị nhé. Cho chị làm em bé một tí”.

Cậu nhóc thần mặt ra suy nghĩ một hồi, sau đó cuối xuống vỗ vỗ lên mà mình nựng như thật: “OK, em bé ngoan!”.

Bỗng dưng tâm trạng mình thấy đỡ hơn hẳn.

Dù chỉ là một tí xíu.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 1 giờ sáng, ở nhà

Mình vừa nhận được email của J.P:

Mia,

Anh đã cố gọi cho em nhiều lần nhưng em không chịu bắt máy. Anh biết có lẽ giờ em đang rất giận anh, nhưng xin em hãy để cho anh nói nốt những lời cần nói… Anh biết em yêu cầu anh đừng làm như thế nhưng dù sao anh cũng đã kể cho chú Sean nghe về cuốn sách của em. Đừng giận anh nhé! Anh làm như vậy là vì anh yêu em và anh luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất dành cho em.

Nếu em biết được chú Sean vừa gọi và nói gì với anh chắc em sẽ thấy việc anh

kể cho chú ý nghe là đúng. Chú Sean là bạn rất thân với Giám đốc Nhà xuất bản Sunburst (chắc em không còn lạ gì về NXB này. Họ đã xuất bản những cuốn tiểu thuyết nổi tiếng được review trên tờ New York Times và chuyển thể thành phim điện ảnh). Họ RẤT MONG được xuất bản cuốn sách của em (miễn là em chịu dùng cái tên Công chúa Amelia Renaldo xứ Genovia). Chú Sean nói họ sẵn sàng trả ¼ triệu đôla cho bản quyền cuốn sách đó.

Quá tuyệt phải không Mia? Em không nghĩ là cần phải xem xét lại lời đề nghị hôm trước chứ? Cái giá họ đưa ra chỉ bằng móng chân của bên Sunburst đưa ra.

Anh đã rất cố gắng. Hy vọng là em hài lòng.

Ngủ ngon nhé! Và… anh rất mong chờ buổi tối ngày mai.

Anh yêu em

J.P

OK, về lý thuyết mà nói, mình nên nhận lời đề nghị của bên Sunburst. ¼ triệu đôla chứ có ít đâu… Cả một núi tiền đối với Quỹ Hoà bình Xanh. Chỉ có điều… nhà xuất bản Sunburst thậm chí còn chưa hề đọc cuốn sách của mình. Làm sao họ biết được là nó hay hay dở, chất lượng của nó có đủ để đem ra xuất bản hay không??? Họ chịu xuất bản chỉ vì tên tuổi của mình.

Ma mình thì chúa ghét điều đó. Như thế có khác gì… sáng tác một vở kịch về chính bạn gái của mình, một cô công chúa.

Mình biết đám hải cẩu con và những khu rừng đới sẽ phải hứng chịu hậu quả vì sự ích kỷ này của mình nhưng…

Mình không thể gật đầu với một hợp đồng xuất bản như thế. MÌNH KHÔNG THỂ.

Mình đúng là một kẻ thất bại. Thất bại hơn bất cứ một người nào trên hành tinh này.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 10 giờ sáng, ở nhà

Cả đêm qua mình không nghĩ được điều gì ngoài J.P và số phận của đám hải cẩu con nếu mình không chấp nhận số tiền nhuận bút của nha xuất bản Sunburst.

Và tất nhiên là về Michael nữa.

Chắc tổng cộng mình ngủ giỏi lắm được 2-3 tiếng là cùng. Thật kinh khủng!

Nói chung là mình tỉnh dậy với cái đầu đau như búa bổ, và vẫn không biết phải làm thế nào với hai anh chàng này. Cũng còn may có cái tin bố đang bằng với số phiếu của anh René gỡ lại.

Theo như những gì mình đọc được trên báo chí sáng nay, tất cả các kênh thông tấn xã đều cho rằng chính đoạn clip quảng cáo của Lilly (mặc dù tất nhiên là

họ không nói tên cậu ấy ra) và thiết bị phẫu thuật tiên tiến vào hàng bậc nhất hiện nay mà anh Michael đã quyên tặng cho bệnh viện Hoàng gia Genovia đã giúp bố có một cuộc bứt phá ngoạn mục như vậy.

Không thể tin nổi: nhà Moscovitz đã cứu bố một bàn thua trông thấy. Giúp bố có hy vọng giành được chiếc ghế Thủ tướng của Genovia.

Nhưng nghĩ lại thì… trước giờ có cái gì mà anh em nhà đó không thể làm được một khi hạ quyết tâm đâu?

Lần nào họ chẳng thành công.

Thật đáng sợ!

Cuộc bỏ phiếu sẽ kết thúc vào trưa hôm nay, giờ Mỹ (tức là 6 giờ chiều bên Genovia). Còn hai tiếng nữa. Thầy G đang rán bánh trong bếp (hình tròn chứ không phải hình trái tim như hôm trước) trong khi mẹ và mình thấp thỏm chờ đợi ngoài phòng khách.

Mình liên tục lẩm bẩm xin Chúa phù hộ cho bố.

Không thể nào có chuyện anh René giành chiến thắng đâu. Không bao giờ. Dù người dân Genovia có dốt nát đến mấy thì họ cũng hiểu được điều đó.

Oé, hôm nay là ngày bầu cử cũng có nghĩa là… tối nay là prom. Và mình buộc phải tham dự… Không thể trốn

tránh được.

Chưa bao giờ trong cuộc đời mình lại chán ghét đi dự prom như thế.

À, cả chuyện trở thành công chúa nữa.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, buổi trưa, ở nhà

Họ đã đóng hòm phiếu.

Bố vừa gọi.

Số phiếu của hai bên sát nút nhau, còn quá sớm để tuyên bố điều gì.

Biết thế không ăn cố thêm mấy cái bánh. Tự dưng bụng mình nôn nao rất khó tả.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 1 giờ chiều, ở nhà

Bà đang ở đây. Cùng với anh Sebastiano và đống váy cho buổi prom tối nay mà đáng ra mình phải đến chỗ bà để chọn. Bà nói đó là lý do tại sao bà phải đích thân tới nhà mình.

Nhưng mình biết thừa bà đến vì không muốn ngồi đợi kết quả một mình trong phòng ở khách sạn Plaza.

Mình rất hiểu cảm giác hiện giờ của bà.

Tất nhiên là Rocky nhảy tưng tưng vui sướng khi nhìn thấy bà: “Bà! Bà!” – và hôn gió bà lia lịa, như cách bà vẫn dạy. Bà giả vờ chộp lấy chúng và để vào tim.

Công nhận, khi ở bên lũ trẻ con, bà như là một người khác hẳn.

Mọi người đang căng thẳng cùng nhau ngồi chờ chuông điện thoại kêu.

Thật không khác gì tra tấn.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 6 giờ chiều, ở nhà

Vẫn chưa có tin gì từ bố.

Mình đành phải đứng dậy cáo lui. Chuẩn bị váy xống cho buổi tối nay. Chú Paolo đến từ lúc nãy, tay xách nách mang đủ thứ dụng cụ, đồ nghề cho mái tóc của mình. Mình còn phải tắm rửa, đắp mặt nạ, xức dầu thơm… nói chung là đủ lệ bộ, những thứ cần chuẩn bị trước buổi prom (mình cố gắng không muốn nghĩ tới vụ hậu prom vội).

Cứ khoảng 20 phút mình lại ngó đầu ra khỏi phòng gọi vọng xuống dưới nhà xem có kết quả gì chưa.

Nhưng bố vẫn chưa gọi. Không hiểu đó là tín hiệu xấu hay tốt nữa. Không ngờ số lá phiếu của hai người gần nhau tới vậy.

Cuối cùng mọi thứ cũng chuẩn bị xong xuôi và mình đã sẵn sàng để thử váy. Tóc tai cũng đã tươm tất – chú Paolo dung mấy cái cặp ghim đính kim cương và ngọc bích mà bà tặng cho mình nhân dịp sinh nhật, để giữ cho phần mái khỏi loà xoà vào mắt, còn phần tóc phía sau buông xoã tự nhiên.

Thôi thì đi cho nó xong chuyện, đỡ phải nghe bà và bố cằn nhằn cử nhử. Mà mình

cũng không có ý định chạy lăng xăng khắp nơi chào hỏi, bắt chuyện với mọi người. Do đó không cần phải quá cầu kỳ làm gì. Không ai để ý đến mình thì càng tốt. Mình đã có quá đủ vấn đề cần phải lo rồi.

Giờ mình chỉ đang cố gắng không nghĩ tới vụ hậu prom. Trong bộ não mình, một tấm biển CẤM VÀO to uych được cắm tại khu vực "hậu prom". Mình quyết định rồi, cách tốt nhất để mình có thể vượt qua được buổi tối ngày hôm nay là không nghĩ quá nhiều chuyện cùng một lúc. Mình thậm chí còn viết lại cho J.P, nói "Cám ơn anh!" vì lời đề nghị của nhà xuất bản Sunburst.

Nhưng lờ đi không nói về vụ mình đã gọi

điện chấp nhận lời đề nghị của bên Avon và sẽ từ chối bên Sunburst. Bởi mình không muốn lại cãi nhau vì một chuyện không đáng như thế này, nhất lại là ngay trước buổi dạ hội cuối cấp của bọn mình. Mình đã quyết định: hãy cứ tạm quẳng gánh lo âu sang một bên và cùng J.P tham dự buổi prom cuối năm thật vui vẻ.

Bởi vì đó là điều tối thiểu mình có thể làm cho anh. Mình nợ anh ý quá nhiều.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Không ai cần phải biết chuyện mình đã dành gần như cả ngày hôm qua để hẹn hò với bạn trai cũ, trên một chiếc xe ngựa thời trung cổ, lòng vòng quanh Công viên Trung tâm. Ngoại trừ cô đánh xe, anh bạn trai cũ và chú vệ sỹ của mình.

Hy vọng là cô đánh xe đó không nhận ra mình và nếu có nhận ra cũng không đi "buôn bán" lung tung với bên TMZ – tờ báo điện tử chuyên trị các tin lá cải về giới showbiz và những người nổi tiếng.

Nãy giờ mình cứ thay ra thay vào không biết bao nhiêu chiếc váy mà anh Sebastiano đã cất công khuân tới tận nhà cho mình thử. Khán giả của buổi trình diễn thời trang mini đặc biệt này gồm có bà, mẹ, thầy G, Rocky, chú Lars, anh Sebastiano và chị Ronnie nhà kế bên.

"Thật đúng là như lột xác ý, Mia! Bình thường chỉ quen nhìn em quần bò áo phông, giờ trong lạ quá!!!" – chị Ronnie cứ gọi là há hốc mồm thán phục.

Cuối cùng, tất cả đều nhất trí chọn chiếc váy ren ngắn, bó sát, màu đen – trông không có vẻ công chúa hay prom cho lắm, nhưng lại rất hợp với một đứa con gái vừa mới lừa dối bạn trai mình ngày hôm qua (mặc dù tất nhiên là không ai biết chuyện đó, trừ mình và chú Lars, và có thể là cái cô đánh xe ngựa kia).

Nếu việc ôm hôn một anh chàng khác không phải bạn trai mình bị coi là lừa dối. Còn cá nhân mình thì không nghĩ thế. Nhất là khi người đó là bạn trai cũ của mình.

Hơn nữa bọn mình cũng có làm gì quá đáng đâu, ngoài hôn nhau.

Vì thế giờ mình đang ngồi đây, bình thản

đợi J.P đến đón. Sau đó hai đứa sẽ tới khách sạn Waldorf để tham dự “buổi prom trong mơ” của mình: cùng nhau gặm cánh gà rán và khiêu vũ trong nền nhạc siêu sến… không biết nên khóc hay nên cười nữa!

Có tiếng gõ cửa thì phải. Chắc không phải là… À, thì ra là mẹ.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 6 giờ 30 chiều, ở nhà

Biết ngay mà! Làm gì có chuyện mẹ để mình đi dự prom thoải mái như thế, mà không kèm theo một bài giảng dài ngoằng ngoẵng như mẹ vẫn làm, mỗi khi mình tham dự một sự kiện trọng đại kiểu như vậy. Prom hiển nhiên không phải là ngoại

lệ rồi.

“Chỉ vì con hẹn hò với J.P được gần hai năm không có nghĩa con có nghĩa vụ phải làm chuyện gì mà con không cảm thấy thoải mái, hiểu chưa? Bọn con trai thường hay gây áp lực với con gái, nói rằng họ có những nhu cầu riêng và nếu cô gái đó yêu họ thật lòng thì cần phải đáp ứng những nhu cầu đó. Nhưng mẹ nói cho con nghe, con trai sẽ chẳng chết nếu những nhu cầu đó không được đáp ứng” – mẹ thao thao bất tuyệt – “Mẹ không nói J.P là loại con trai đó nhưng ở đời không nên nói trước điều gì. Nhất là trong những buổi tiệc như prom, bọn con trai thường nghĩ ra những trò không ai lường trước được”.

Mình cố gắng để không phì cười trước sự lo lắng thái quá của mẹ. Tất nhiên mình biết bọn con trai sẽ chẳng chết nếu không làm chuyện đó – mình đã học trong môn Sức khoẻ năm lớp 10 rồi. Mẹ cứ làm như mình là trẻ con không bằng. Dù gì mình cũng 18 tuổi chứ còn bé bỏng gì nữa mà không biết mấy kiến thức cơ bản này.

Hơn nữa ý tưởng làm chuyện đó với J.P là do mình nảy ra vào 2 ngày trước đây, chứ có phải do J.P ép buộc gì mình đâu.

Nhưng dù sao mẹ cũng có lý của mẹ. Mình chẳng việc gì phải làm chuyện đó với J.P nếu không thấy thoải mái. Và mình cũng định là như thế. Cách đơn giản nhất để từ chối là: chỉ cần nói KHÔNG.

Mặc dù mình không hề muốn làm tổn thương tới tình cảm của J.P.

Giá mình có thể hỏi thẳng mẹ cách để nói không với J.P nhưng nếu như vậy mẹ sẽ đoán ra ngay là mình đang có ý định LÀM CHUYỆN ĐÓ. Mà mình thì không hề muốn mẹ biết tẹo nào.

“Mà prom cũng khiến bọn con gái làm chuyện bốc đồng, chứ không phải chỉ có con trai đâu nhé. Mẹ biết con không giống như mẹ hồi trung học, nhưng mẹ hy vọng rằng tối nay nếu con định… - mặc dù mẹ không hy vọng sẽ xảy ra chuyện đó – thì cũng phải có biện pháp phòng ngừa an toàn” – mẹ nói tiếp.

“M-m-ẹ-e-e-e” – mình đỏ bừng mặt lên

vì ngượng. Trong những tình huống nhạy cảm như thế này, ngoài phản ứng đó ra thì mình còn biết làm gì hơn được nữa.

“Thôi mà Mia” – mẹ nhún vai – “Bố mẹ cũng từng trải qua tuổi của con rồi. Làm gì bố mẹ chẳng đoán ra sau buổi prom tụi con sẽ đi đâu và làm gì. Sẽ chẳng ai tin là mấy đứa đi chơi bowling thâu đêm suốt sáng đâu”.

Lộ tẩy rồi!

“Mẹ ơi” – mình đổi giọng – “Con… ừm… ờ… OK, con hiểu rồi. Cám ơn mẹ”.

ƠN CHÚA đúng lúc đó có tiếng chuông cửa. Anh ấy đã tới.

Mình chuồn khỏi đây được rồi.

Phù, may quá.

Thoát rồi.

Mình có thể làm chuyện này. Mình có thể làm chuyện này.

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 9 giờ tối, phòng khiêu vũ Waldorf Astoria, trong phòng vệ sinh nữ

Mình không thể làm chuyện này.

Không phải mình chê gì anh J.P, anh ấy quả thực là một chàng trai tuyệt vời. Anh thậm chí còn chuẩn bị cả hoa đeo tay cho mình - như đã hứa

Thật may là bà có chuẩn bị sẵn hoa gài áo cho J.P. Mình quên béng đi mất. Mà

lúc mình cài hoa lên áo cho J.P, mẹ đã chụp không biết bao nhiêu là ảnh.

Không chút ngượng ngùng hay gì cả.

Mẹ cũng có thể giống như bao bà mẹ bình thường khác, khi mẹ muốn.

Dọc đường tới chỗ prom mình tỏ ra như không có chuyện gì, càng không lộ ra vụ đã ôm hôn bạn trai cũ trong công viên ngày hôm qua. Công nhận cái phòng khiêu vũ Waldorf-Astoria đẹp thật! Trần nhà cao vút, sàn nhà được trải thảm sặc sỡ, bóng bay, hoa và đèn nhấp nháy được bài trí rất công phu và tỉ mỉ. “Hội đồng Prom” năm nay chi mạnh tay vào các biển hiệu chào đón, kỷ yếu THAE, DJ và nhiều thứ linh tinh khác.

J.P hoàn toàn bị cuốn hút vào cái không khí tiệc tùng hào nhoáng đó. Trước đây, khi vừa mới bước chân vào trung học, mình cũng từng sống và thở cùng prom, prom, PROM!

Nhưng J.P tới giờ vẫn mê đắm mấy trò trẻ con này. Anh ấy đòi nhảy tất cả các điệu. Anh ấy gặm ngon lành từng miếng đùi gà (dai ngoanh ngoách, đúng như mình đã dự đoán) của anh ấy và cả phần của mình (mặc dù mình không còn ăn chay hoàn toàn nhưng không đến mức vô độ như thế). Tối nay, J.P mang theo cái máy ảnh kỹ thuật số và chụp tổng cộng khoảng 8000 bức – cứ 5 phút J.P lại giương máy ảnh lên hô to “Cười nào mọi người ơi!”. Hội bọn mình tụ tập ở một

cái bàn lớn, Lana và bạn nhảy mới (dân Westpoint chính hiệu, vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục mà), Trisha và Boris, Perin và Ling Su cùng hai anh chàng nào đó do bố mẹ mai mối.

Cái đó thì mình không nói nhưng ghét nhất là lúc vừa bước xuống khỏi xe limo anh giữ chặt tay mình lại, đứng tạo dáng cho đám paparazzi chụp ảnh ở bên ngoài khách sạn. Mình đã cực kỳ cố gắng thông cảm và hiểu cho J.P – đầu tiên là vụ trả lời phỏng vấn… kế đó là bữa tiệc sinh nhật của mình… rồi vở kịch của anh ấy… và giờ là buổi prom. Mình có suy diễn hơi quá không, hay bạn trai mình đang biến thành phóng viên ngầm của tờ TMZ lá cải kia rồi???

Nhưng đó vẫn chưa là phần tồi tệ nhất của câu chuyện – khi bọn con trai bắt đầu mở miệng ba hoa về vụ đặt phòng khách sạn sau buổi prom (trong khi ngoài J.P, và có thể là Boris ra thì chẳng cậu nào thực sự làm việc đó cả. Đám CON GÁI làm tất) và giơ chìa khoá lên khoe. J.P cũng ngay lập tức rút một cái chìa khoá phòng của khách sạn Waldorf ra, mặt rất vênh.

Ngay trước mặt tất cả mọi người.

Mình chỉ muốn chết ngay cho rồi. Mình thậm chí còn không biết bạn nhảy tối nay của Lana, Trisha, và Shameeka! Ít ra cũng nên thận trọng một chút chứ! Nhất là khi…

Khoannnnn.

Làm thế nào J.P đặt được phòng ở Waldorf trong khi Tina nói phòng khách sạn này đã kín từ nhiều tuần trước? Và J.P mới chỉ gọi cho họ cách đây có mấy ngày???

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 10 giờ tối, phòng khiêu vũ Waldorf Astoria, tại bàn số 10

Mình lập tức quay lại bàn và hỏi J.P về vụ đặt phòng.

“À, lúc anh gọi thì họ có phòng. Thế thôi. Có vấn đề gì sao em?” – anh nói rất thản nhiên.

Nhân lúc J.P đi lấy bánh và nước cho

mình, mình đã hỏi ý kiến của Tina về chuyện này.

“Ừm… mình đoán là… có thể… có ai đó đã huỷ phòng vào phút cuối” – Tina ngập ngừng nói.

Hừm, vô lý. Chẳng lẽ họ không có danh sách chờ đặt phòng sao?

Làm sao J.P có thể nhảy một phát lên trên đầu danh sách, chỉ trong có một ngày hôm đó?

Có cái gì đó không ổn với câu trả lời của J.P. Không phải mình có ý nghi ngờ gì anh. Nhưng… chuyện này cứ lạ lùng làm sao ý.

Vì thế mình mới tìm tới người khá kinh

nghiệm về bọn con trai và các mánh khoé của họ: LANA.

Cô nàng dài giọng ra vẻ chỉ bảo: “Ôi giời, anh ấy chắc chắn phải đặt phòng từ nhiều tháng trước rồi, con ếch xanh ngốc nghếch của tớ ạ. Nói tóm lại, J.P đã chuẩn bị cho buổi tối hậu prom này từ rất lâu rồi… Giờ thì tránh ra đi, cậu không thấy mình đang bận nhảy à?”

Không thể có chuyện như Lana nói được. Bởi vì J.P và mình chưa một lần đả động tới việc sẽ “làm chuyện đó” tối nay – cho tới khi mình nhắn tin cho anh ý vào hai hôm trước. Mối quan hệ của hai đứa thậm chí còn chưa phát triển tới giai đoạn hai! Sao có chuyện J.P đoán trước được là mình sẽ đồng ý làm chuyện đó

vào buổi tối prom? Cho tới cuối tuần trước anh ấy còn chưa cả mời mình đi dự prom nữa là. Nếu quả thực J.P tự đi đặt phòng cho đêm prom trước cả khi mời mình đi dự prom thì quả là quá… tự tin.

Giờ thì mình hơi chột dạ rồi đấy. Một chút thôi. Về giả thuyết của Lana. Không lẽ suốt quãng thời gian vừa qua, J.P thực sự đã tự lên kế hoạch hết tất cả mọi thứ cho buổi tối hậu prom của bọn mình? Khi mà cả hai đứa chưa hề nói năng gì với nhau về chuyện đó???

Vấn đề là… qua vở kịch tối hôm trước và một số việc khác xảy ra gần đây mình cũng nhận thấy rõ là J.P đang lên kế hoạch một ngày nào đó sẽ kết hôn với mình và trở thành hoàng tử. Anh ấy thậm

chí còn ngang nhiên đặt tên cho vở kịch là Hoàng từ của lòng dân. Vì thế… không thể nói là J.P không có kế hoạch gì cho tương lai. Nếu không đã không tặng cho mình cả một chiếc nhẫn kim cương to sụ như thế.

OK, có thể đó không phải là nhẫn đính hôn.

Nhưng cũng gần tương tự như thế.

Và chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Lúc hai đứa đang nhảy với nhau, mình bâng quơ hỏi J.P cái điều mà mình vẫn luôn thắc mắc kể từ hôm đi dạo bằng xe ngựa trong Công viên Trung tâm về: “J.P, anh có thấy lạ là bất cứ khi nào anh và em đi cùng với nhau y như rằng sẽ có

paparazzi xuất hiện không? Ví dụ như buổi tối nay chẳng hạn?”

“Ừm… đó cũng là một cách truyền thông tốt cho Genovia mà em. Bà em chẳng phải vẫn luôn nói mỗi lần mặt em xuất hiện trên báo chí là một lần quảng cáo miễn phí cho đất nước mình còn gì?”

“Đành là thế. Nhưng em vẫn thấy có gì đó không ổn. Bởi vì họ xuất hiện rất tình cờ. Ví dụ như hôm đi ăn tối cùng ông bà ngoại ở quán Applebee’s, em đã rất lo là đám phóng viên đó sẽ bám theo và chụp ảnh. Như vậy sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc bầu cử của bố. Anh cứ tưởng tượng mà xem, nếu tờ TMZ hay một tờ báo lá cải nào đó chộp được ảnh em đang ăn tối ở một quán ăn nhanh như

Applebee's thì sẽ thế nào? Ấy vậy mà cả tối không thấy bóng dáng một ai".

Và họ cũng không hề ló mặt chiều hôm qua, khi mình đi dạo quanh công viên cùng Michael, bằng xe ngựa. Hiển nhiên là mình không nói ra điều đó cho J.P nghe.

"Chỉ là em không biết vì sao lúc thì họ nắm rất rõ lịch trình của em, lúc lại không" – mình nói – "Em biết chắc chắn bà không hề nhúng tay vào việc này. Mặc dù bà là người rất 'quan tâm', nhưng không quan tâm tới mức đó ___".

J.P chẳng nói gì hết, thản nhiên kéo mình lại gần và nhảy tiếp.

"Sự thật là…" – mình dè dặt – "Hình

như họ chỉ xuất hiện mỗi khi em đi cùng…anh”.

“Ờ” – J.P ậm ừ - “Công nhận là khó chịu em nhỉ?”

Đúng vậy, cực kì khó chịu là đằng khác. Bởi vì mấy chuyện đó chỉ xảy ra sau khi mình bắt đầu hẹn hò với J.P. Ngay trong buổi tối đầu tiên hai đứa cùng đi xem vở Người đẹp và Ác thú. Tấm hình được chụp lúc J.P và mình đang bước ra khỏi rạp hát, cả hai trông tình tứ chẳng khác nào một cặp đang yêu nhau, trong khi thực chất không phải như vậy.

Lâu nay mình vẫn luôn tự hỏi không hiểu ai đã gọi điện cho đám phóng viên đó và bơm tin cho họ. Và còn rất nhiều buổi

hẹn hò về sau của hai đứa mà chắc chắn họ không thể biết trước được, bởi ngay đến người trong cuộc như mình còn không rõ. Ví dụ như buổi tối hôm hai đứa đi ăn sushi ở quán Blue Ribbon chẳng hạn. Nếu không có người phím trước, làm sao họ biết được bọn mình sẽ đi ăn sushi ở một tiệm gần nhà? Mình đi ăn ở đó suốt mà có bao giờ thấy bóng dáng một tay paparazzi nào đâu.

Trừ phi có mặt J.P.

“J.P” – mình nhìn thẳng vào mắt anh – “có phải anh là người đã gọi cho mấy tay paparazzi thông báo nơi bọn mình thường đi không?”.

“Ai cơ? Anh á?” – J.P cười phá lên –

“Không hề”.

Không biết phải nói sao về tiếng cười này. Nhưng mình có cảm giác có chút lo lắng phảng phất trong đó. Hoặc cũng có thể J.P đang lo lắng vì chưa hề đọc bản thảo cuốn sách của mình, hoặc vì đã đưa cảnh nhảy nhót ngoài đời thực của mình vào trong vở kịch và biết là mình không hề thích, hoặc vì anh đã thể hiện ham muốn muốn được làm hoàng tử quá rõ.

Tuy nhiên, một phần trong mình biết:

Rằng cái câu “Không hề” kia là Lời nói dối thứ nhất của J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ. Không, phải là Lời nói dối thứ hai mới đúng. Bởi mình nghĩ anh cũng nói dối về vụ đặt phòng trước đó nữa.

Mình không thể không nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang mở to và nụ cười đầy gượng gạo kia.

Đây không là J.P mà mình từng biết – một J.P ghét món ngô trộn ớt, rất thích viết nhật ký vào cuốn sổ tay Mead giống hệt mình, một J.P phải đi điều trị tâm lý còn nhiều năm hơn mình. Đó là một J.P hoàn toàn khác hẳn.

À, không. Nói đúng hơn thì… J.P vẫn là J.P.

Chỉ là giờ mình đã hiểu rõ hơn về con người anh mà thôi.

“Ý anh là” – J.P vẫn cười nói như không có chuyện gì xảy ra – “việc gì anh phải làm như thế? Tự dưng đi gọi paparazzi

làm gì?”

“Có thể” – mình cũng không vừa – “vì anh muốn thấy ảnh mình xuất hiện trên báo”.

“Mia” – J.P cuối xuống nhìn mình, vẫn với nụ cười đầy sợ sệt như lúc nãy – “Thôi mà em. Chúng ta nhảy đi nào. Mà này, nghe đồn là anh và em có khả năng sẽ được bầu làm Vua và Hoàng hậu tối nay đấy”.

“Em đau chân rồi” – mình nói. Tất nhiên, đó là lời nói dối. Nhưng… lần đầu tiên trong đời, mình không hề thấy tội lỗi về điều này – “Tại đi giày mới. Chắc em phải ngồi nghỉ một lúc thôi”.

“Ôi, thế à” – J.P thốt lên – “Để anh xem

có tìm được cái băng ego nào không. Em cứ ngồi đây nhé”.

Nói rồi anh chạy vội đi tìm băng ego cho mình.

Còn mình ngồi đây cố gắng suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao J.P – một anh chàng tóc vàng, cao ráo, điển trai, có nhiều điểm chung với mình, và luôn được mọi người ủng hộ hơn là Michael – rút cuộc lại là người không hề có tí điểm chung nào với mình???

Không thể nào. Không thể nào.

Trừ phi… bác Knutz hôm trước nói đúng.

Câu chuyện về con Sugar. Một con ngựa thuần chủng và tốt mã trên giấy tờ nhưng thực tế lại chẳng được cái tích sự gì. Bác Knutz đã phải từ bỏ con Sugar, bởi vì bác ý không hề muốn cưỡi lên lưng nó và như thế cũng không công bằng đối với chính Sugar.

Giờ thì mình đã hiểu ý nghĩa sâu xa đằng sau câu chuyện đó. Rất hiểu là đằng khác.

Có một số người bề ngoài trông có vẻ như hoàn hảo… mọi thứ về họ,trên giấy tờ,đều hoàn hảo.

Cho tới khi bạn tiếp xúc và hiểu hơn về họ.

Bạn sẽ phát hiện ra rằng có thể họ hoàn

hảo trong mắt những người khác nhưng họ không phải là người thích hợp với bạn.

Chưa hết…

Phải hiểu sao đây về một anh chàng luôn miệng nói yêu thương bạn gái mình và sẵn sàng đợi cô ấy tới cuối đời nhưng sau lưng lại lén lút đi đặt phòng khách sạn cho đêm prom trước đó hàng tháng trời??? Không thể tha thứ được.

Còn chuyện vở kịch nữa? Nếu mình mở miệng ra yêu cầu, liệu anh ấy có chịu chiều mình mà thay đổi nội dung câu chuyện không? Mình…

Ôi Chúa ơi! Là Lilly.

Tối nay cậu ấy diện cả một cây đen từ đầu đến chân. Í, mình cũng vậy mà. Chỉ có điều trông mình không giống một sát thủ chuyên nghiệp, giống như Lilly lúc này đây.

Cậu ấy đang đi về phía toa-lét nữ.

OK, có thể việc làm của mình sẽ bị coi là đi rình mò người khác nhưng… kệ chứ. Ít nhiều cậu ấy cũng từng hẹn hò với J.P suốt 6 tháng trời.

Bạn trai mình có phải là kẻ nguỵ quân tử hay không, người duy nhất có thể trả lời chính là Lilly.

Nhưng cậu ấy có chịu nói chuyện với mình hay không lại là chuyện khác.

Và như bác Knutz đã từng nói, khi thời điểm thích hợp tới mình sẽ làm điều đúng đắn.

Hy vọng rằng đây là điều đúng đắn…

Thứ Bảy, ngày 6 tháng 5, 11 giờ đêm, phòng vệ sinh nữ, khách sạn Waldori Astoria

OK. Cả người mình đang run lên bần bật. Mình cần phải ngồi lại đây cho tới khi hai cái đầu gối hết run mới thôi. Chứ giờ đứng lên là ngã. Hơn nữa còn phải viết ra cho hết dòng suy nghĩ này, trước khi đưa ra kết luận cuối cùng…

Cho mọi việc…

Giờ thì mình đã biết tại sao Lilly giận

mình lâu đến vậy.

Lúc mình đẩy cửa toa-lét bước vào, Lilly đang loay hoay soi gương tô lại son.

Màu son đỏ chót, hệt như máu.

Thoáng thấy bóng mình qua gương, cô nàng khẽ nhướn lông mày lên nhìn.

Nhưng hôm nay mình quyết không lùi bước, nếu chưa tìm ra câu trả lời (mặc dù lúc đó tim mình đập thình thịch như trống). Xin Chúa hãy ban cho con sức mạnh để thay đổi những điều nằm trong khả năng của con.

Mình ngó nghiêng kiểm tra xem ngoài hai đứa bọn mình ra có còn ai trong toa-lét

này nữa không. Chỉ có Lilly và mình! Mình nuốt nước bọt cái ực, hùng dũng bước về phía Lilly (trước khi cơn hèn nhát lại nổi lên ngăn mình lại, như bao lần): “ J.P là nguỵ quân tử đúng không?”.

Lilly không nói không rằng bình thản tô nốt son, sau đó đóng nắp cất lại vào trong ví cẩn thận, rồi mới quay ra nhìn thẳng vào mắt mình, giọng đầy dè bỉu: “Mất nhiều thời gian gớm nhỉ”.

Thật kỳ lạ, câu khẳng định vừa rồi của Lilly không hề làm mình thấy đau đớn hay vật vã đau khổ như mình vẫn nghĩ. Có lẽ bởi cái phần trong mình vẫn luôn cho rằng tình yêu với J.P đã không còn, ngay khi mình đánh đổ ly sô-cô-la nóng lên người Michael vào cuối tuần trước.

Và chuyện mình yêu J.P lâu nay vẫn luôn chỉ là ước muốn của bản thân. Rằng mình có thể ép bản thân yêu J.P, nếu Michael Moscovitz không từ Nhật Bản trở về và đối xử quá tốt với mình, khiến mình nhận ra rằng chưa bao giờ mình hết yêu anh.

Nhưng giờ thì đừng hòng có chuyện đó.

“Tại sao cậu không nói cho mình biết?” – mình hỏi Lilly. Thực sự, mình không hề giận cậu ấy. Dù sao chuyện đó cũng xảy ra lâu rồi, mình không còn cảm thấy bực bội hay giận dỗi gì nữa. Mình chỉ tò mò muốn biết.

“Cậu muốn biết chuyện gì nào?” – Lilly cười cay đắng – “Chuyện cậu chính là người đã hẹn hò với anh ta ngay cái ngày

anh ta đá mình sao? Hay đúng hơn là anh ta đá mình là vì cậu ?”

“Anh ấy không hề vì mình mà đá cậu” – mình lắc đầu – “Chuyện không phải như vậy”.

“Cậu nghĩ lại đi” – Lilly cười khẩy – “Mình là người có mặt khi đó. Không phải cậu. Mình rõ ràng phải biết hơn cậu chứ. Chắc chắn J.P bỏ mình là vì… chính xác anh ta đã nói gì nhỉ… à , đúng rồi… vì anh ta đang chết mê chết mệt cậu. Mình không hề kể cho cậu nghe chi tiết này cái ngày mình nói hai đứa bọn mình chia tay nhau đúng không?”.

Mặt mình đỏ rần rần, nhìn Lilly không chớp mắt: “Không…”

“Ừm, khi ấy anh ta đã nói với mình như vậy. Anh ta đá mình như đá một củ khoai tây ngay khi biết chuyện cậu và anh Michael đã kết thúc và anh ta “có cơ hội với cậu”. Còn mình thì khăng khăng quả quyết rằng dù Trái Đất này có ngừng quay cũng không có chuyện cô bạn thân nhất của mình để mắt tới anh ta,bởi vì cậu sẽ không bao giờ làm những chuyện kiểu như hẹn hò với người đã làm tan vỡ trái tim bạn mình” – Lilly giọng đầy ấm ức – “Nhưng… mình đã nhầm,đúng không?”.

Mình choáng quá không biết nói sao nữa. Không thể tin được! J.P? J.P nói với Lilly là anh ấy yêu mình… trước cả khi chính thức hẹn hò với mình??? Anh ấy

bỏ Lilly chỉ vì mình đột nhiên chia tay với bạn trai?

Nếu vậy thì còn tệ hơn cả việc gọi điện báo tin cho đám paparazzi nơi bọn mình thường lui tới.

Hay chuyện nhờ người xuất bản hộ mình cuốn sách mà anh ấy thậm chí còn chưa ghé mắt đọc lấy một chữ.

“Đừng cố chối mà làm gì, Mia” – Lilly bĩu môi nói tiếp – “Chưa đầy 5 phút sau khi mình kể cho cậu nghe chuyện hai đứa bọn mình chia tay nhau, mình đã thấy hai người hôn nhau ngoài hành lang rồi”.

“Là chẳng may thôi!” – mình thốt lên – “Anh ấy quay đầu lại đúng lúc đó!” – một cách cố ý, giờ thì mình đã hiểu.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng dù sao ngay từ đầu đáng ra mình không nên choàng tay ôm cổ một người con trai ngay giữa hành lang trường học như thế.

“Ồ, vậy hoá ra chuyện hai người hẹn hò ngay cái tối anh trai mình bay sang Nhật cũng là chẳng may thôi sao?” – Lilly mỉa mai.

“Đó không phải là hẹn hò hay gì hết” – mình giải thích – “Bọn mình chỉ đi xem kịch như hai người bạn thôi”.

“Nhưng những bức ảnh chụp được trông chẳng có vẻ gì là như thế” – Lilly lắc đầu không tin.

“Những bức ảnh nào?” – mình nín thở không dám tin. Một sự thật kinh hoàng cuối cùng đã được vén màn bí mật… sau 21 tháng trời – “Ôi Chúa ơi. Anh ấy đã gọi báo cho họ tối hôm đó. Cái tối bọn mình đi xem Người đẹp và Ác thú. Đó là lý do tại sao đám paparazzi lại có mặt ngày hôm đó. Đích thân J.P đã gọi cho họ”.

“Ha! GIỜ rút cuộc cậu cũng nhận ra” – Lilly thở dài cái thượt. Giọng cô nàng cũng đã dịu đi nhiều, có phần nhẹ nhàng hơn – “Anh ta đã chơi cả hai chúng ta. J.P chỉ cặp kè với mình để có thể tiếp cận gần hơn với cậu… mặc dù nói thật là mình cũng không hiểu việc anh ta ngủ với mình thì liên quan gì tới cậu…”

“Ôi Chúa ơi!” – toàn thân mình mềm nhũn hết cả ra, như một miếng thạch dừa. Mình ngồi thụp xuống cái ghế nhung, trước khi ngã lăn bổ chửng ra sàn, hai tay ôm lấy mặt.

Mình biết mà! Mình biết họ đã làm chuyện đó mà! Ngay từ hồi đầu năm lớp 11 mình biết họ đã làm chuyện đó.

“Lilly!” – mình kêu ầm lên – “Chính cậu đã nói là cậu chưa bao giờ ngủ với anh ta mà! Mình đã hỏi đi hỏi lại cậu và cậu một mực nói rằng J.P đã có thể lợi dụng cậu nhưng anh ấy đã không làm”

“Ờ” – Lilly ngồi phịch xuống bên cạnh mình, dựa lưng vào tường, mặt đầy tâm sự - “Mình đã nói dối. Có lẽ bởi mình

vẫn còn chút tự trọng. Mà mình sao có thể từ chối một người như thế được? Cậu cũng biết xưa nay mình vẫn thích mẫu con trai như anh ta mà. Chỉ có điều nếu anh ta không phải ngay từ đầu đã để mắt tới cô bạn thân nhất của mình và đến với mình là có mục đích thì mình đã không giận đến vậy".

"Ôi" – mình lại thốt lên. Cứ tưởng tượng ra chuyện hai người đó – J.P và cô bạn thân nhất của mình, Lilly - … với nhau là rùng hết cả mình.

Vậy mà anh ta dám lớn tiếng tuyên bố là bản thân vẫn còn trong trắng, giống như mình và rằng anh rất vui vì đã tìm được người con gái thích hợp, và cô gái đó chính là mình???? Tất cả rút cuộc chỉ là

Lời nói dối thứ tư của J.P Reynolds Abernathy Đệ Tứ mà thôi. Hay là Lời nói dối thứ năm nhỉ? Wow, giờ J.P có thể cạnh tranh với kỷ lục nói dối của mình rồi đấy.

“Lilly” – mình nói, cảm thấy như không thở được. Mình cảm thấy rất đau đớn. Không phải cho bản thân. Mà cho Lilly. Bởi giờ mình đã hiểu. Mọi chuyện… kể cả chuyện trang web toighetmiathermopolis.com. Mình có thể thông cảm với cậu hơn.

“Mình rất, rất xin lỗi cậu” – mình với tay nắm lấy bàn tay sơn móng đen xì của cậu ấy – “Mình thực sự không biết. Và… cả chuyện… anh ta đá cậu vì mình. Mình cũng không hề biết gì hết. Nhưng, nói thật

nhé… tại sao cậu không nói với mình? Như thế có đơn giản hơn biết bao nhiêu không?”.

“Mia” – Lilly lại lắc lắc đầu – “Tại sao mình phải nói ra? Là bạn thân nhất của mình, đáng ra cậu phải biết là không bao giờ được động đến bạn trai cũ của mình chứ? Đằng này không những thế cậu lại còn chia tay anh trai mình chỉ vì một chuyện không đáng có liên quan tới bà Judith Gershner kia… Đúng là điên hết sức. Mà mình thấy nửa đầu năm ngoái cậu hành xử như một kẻ loạn trí, cực kỳ không bình thường”.

Mình cắn môi phân trần : “Ừm, mình biết. Nhưng… những gì cậu làm với mình càng không giúp cải thiện được tình

hình”.

“Ờ, mình biết chứ” – Lilly nói. Mình liếc sang thấy cô nàng đang ngân ngấn nước mắt – “Có lẽ mình cũng đã cư xử như một kẻ loạn trí. Nhưng cậu cũng biết khi ấy mình… ừm, mình… đã rất yêu anh ấy. Vậy mà anh ta nỡ đá mình vì cậu. Cho nên mình đã rất giận cậu. Ngược lại cậu đã mù quáng không nhận ra được bản chất con người anh ta. Nhưng… cậu có vẻ rất hạnh phúc. Và rồi mình có Kenny, mình cũng rất hạnh phúc… Mình đã nghĩ có thể sau khi ở bên cậu J.P sẽ trở nên tốt hơn… Mà này, làm sao để xin lỗi cho những việc như thế?... Ừm, những việc mình đã làm với cậu?”.

Lilly quay sang nhìn mình, mặt đầy tội

nghiệp. Nước mắt mình khi ấy cũng đang rơi lã chã.

“Có sao đâu…” – mình thổn thức – “Mình đã rất nhớ cậu. Nhớ cậu vô cùng”.

“Mình cũng nhớ cậu lắm” – Lilly sụt sùi – “Mặc dù đã có lúc rất ghét cay ghét đắng”.

“Mình cũng vậy, từng có thời điểm cực kỳ ghét cái tính ngang ngạnh của cậu”.

“Thôi tóm lại, cả hai đều dở hơi” – Lilly bật cười, mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ.

“Bởi vì bọn mình để một gã con trai xen vào giữa hai đứa mình”.

“Hai người chứ, J.P và anh trai mình”.

“À, ừ” – mình cười hùa theo – “Bọn

mình phải hứa là không bao giờ để chuyện tương tự xảy ra nữa”.

“Đồng ý” – nói rồi Lilly ngoặc tay với mình, giống như hai đứa vẫn thường làm mỗi khi thề thốt hứa hẹn một điều gì đó.

Rồi bọn mình ôm nhau, xí xoá đi mọi chuyện cũ.

Thật kỳ lạ, Lilly không có mùi giống như Michael.

Nhưng ở cậu ấy có một mùi hương rất dễ chịu. Nó mang lại cho mình cái cảm giác ấm áp của một gia đình.

“Giờ thì” – Lilly lấy tay quẹt nước mắt đứng dậy – “Mình phải quay trở lại bữa tiệc trước khi Kenny lại làm nổ tung cái

gì đó”.

“OK, OK” – mình cười ha hả - “Cậu ra trước đi. Mình còn phải… Khoảng một phút nữa mình ra sau”.

“OK, lát gặp cậu nhé, C2G” – Lilly vỗ nhẹ lên vai mình.

Lần đầu tiên trong đời mình phá lên cười vui vẻ khi nghe Lilly gọi tên mình như thế. Mặc dù trước đây mình ghét cay ghét đắng cái biệt danh này. Và mình với tay lau hai hàng nước mắt.

Sau khi Lilly vừa đi khỏi thì hai cô gái, có phong cách trang điểm và để kiểu tóc na ná giống mình, đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy mình, họ đã rú lên: “Ôi Chúa ơi! Cậu có phải Công chúa Mia

Thermopolis không?”

“Ừm, đúng vậy” – mình gật đầu xác nhận.

Giờ lại chuyện gì nữa đây? Tối nay mình đã phải nghe quá nhiều tin sốc rồi. E rằng tim mình không chịu nổi thêm nữa đâu.

“Cậu ra ngoài mau đi. Mọi người đang đi tìm cậu khắp nơi đấy. Nghe nói cậu đã được chọn là Nữ hoàng Prom tối nay. Giờ tất cả chỉ đợi cậu ra là bắt đầu buổi lễ phong Vua, phong Hậu đấy”.

Ôi giời, vậy ra mình là Nữ hoàng Prom cơ đấy.

Thật đáng buồn, nếu J.P được bầu làm

Vua tối nay thì niềm vui ấy chắc chắn sẽ không được trọn vẹn.

Chủ nhật, ngày 7 tháng 5, 1 giờ sáng, trên xe limo xuống trung tâm thành phố

Ngay khi mình vừa bước chân ra khỏi toa-lét đã nghe thấy tiếng ban tổ chức đang oang oang thông báo vua và hoàng hậu của buổi tối này là J.P Reynolds-Abernathy Đệ Tứ và Mia Thermopolis.

Thật đấy.

Làm thế nào từ một đứa con gái lập dị, không ai để mắt tới khi mới bước chân vào trường trung học Albert Einstein, nay trở thành nữ hoàng của buổi Prom cuối năm? Mình thật không thể nào lý giải nổi.

Có lẽ nhờ cái tước danh công chúa của mình

Hoặc cũng có thể không. Mình cũng không biết nữa. Cũng có thể họ bầu cho mình bởi tính cách và con người mình.

J.P rẽ đám đông bước tới chỗ mình, chìa tay ra nắm lấy tay mình và kéo lên sân khấu-nơi ánh đèn chói lóa đang rọi thẳng vào mắt mình, nơi mọi ánh mắt cũng những tiếng hò reo cổ vũ đang đổ dồn tập trung.

Cô Gupta trao cho J.P một cái quyền trượng nhựa, và đội lên đầu mình một cái vương miện đính kim cương giả. Tiếp đó là một bài thuyết giáo dài ngoằn về các giá đạo đức và lối sống lành mạnh, tích

cực mà J.P và mình là ví dụ điển hình, và rằng mọi người cần phải noi gương học tập theo.

Thật trớ trêu! Nếu họ biết J.P và mình tính làm gì sau buổi Prom này, ** và cả chuyện trên xe ngựa chiều hôm trước cũng với Michael nữa. Chắc mọi người sẽ không còn biết phải tin vào giá trị nào nữa.

Bất thình lình J.P kéo giật mình lại, ngửa người mình ra đằng sau và cúi xuống hôn lên môi mình. Mọi người bên dưới thấy vậy liền vỗ tay, huýt sao ầm ĩ.

Mình cũng để yên cho J.P hôn thay vì ra hiệu cho chú Lars bước tới cho anh ta một chưởng ngã lăn quay ra gữa sân

khấu. Bởi mình không muốn làm J.P bị bẽ mặt trước toàn bộ học sinh trong trường.

Mặt dù thật sự trong lòng rất muốn.

Ế, mà nghĩ lại thì mình cũng đâu khá hơn gì J.P đâu. Này nhé, tya vẫn đeo nhẫn J.P tặng trong khi chẳng hề yêu anh ấy tẹo nào. Ít ra là tại thời điểm hiện tại. Và suốt thời gian qua mình toàn tự lừa dối bản thân và mọi người về tình cảm mình dành cho J.P.

Chỉ có điều những lời nói dối đó là nhằm mục đích tốt: Khiến mọi người thấy vui vẻ và thoải mái hơn.

Còn những lời nói dối của J.P? ngược lại chẳng giúp ích được ai, ngoại trừ anh ta.

Và mình quyết định sẽ không để chuyện này trôi qua dễ dàng như vậy.

Ok, quay lại buổi Prom. Sau nụ hôn của Vua và Hoàng Hậu, hàng trăm quả bóng bay từ trên trần nhà phụt xuống, cùng lúc DJ bật bản punk siêu nhanh của bài " Let the Good Times Roll" của nhóm The Cars. mọi người lắc lấy lắc để, nhảy nhót tưng bừng theo điệu nhạc.

Trừ mình và J.P

Bởi vì trước khi anh ấy kịp kéo mình hòa vào đám đông, mình đã túm lấy anh ấy trước và kéo xuống khỏi sân khấu: "Chúng ta cần nói chuyện" – mình gào lên trong tiếng nhạc ầm ĩ.

J.P, vẫn chưa biết là mình đã biết mọi

chuyện, hồ hởi gật đầu lia lịa: “ Tuyệt! OK, Ok! Mình đi nào”.

Anh ấy có vẻ đang rất vui vì được chọn làm Vua của buổi Prom tối nay. dọc đường đi ra sảnh chính, bọn mình nhận được không biết bao nhiêu lời chúc mừng của các cô gái, những cái bắt tay của các chàng trai vì hai cái danh hiệu hảo kia. Chẳng hiểu có gì đáng phải tự hào đến vậy!

Phải mất một lúc lâu bọn mình mới chen ra được tới sảnh chính, sau một cơn mưa những lời chúc tụng và tán dương.

“ J.P” – Mình với tay tháo cái vương miện nhựa ra khỏi đầu. Vừa xấu vừa làm hỏng hết mái tóc đẹp của mình. Nhưng

giờ mình cũng chẳng quan tâm lắm tới chuyện đó. Mình ngó nghiêng tìm chú Lars, người đương nhăn nhó ngoáy ngoáy hai bên tai, như thể tiếng ồn trong phòng khiêu vũ sắp làm chú ấy điếc tới nơi rồi – “ Em rất xin lỗi”.

Vấn đề là, bố chỉ nói mình phải đi dự Prom cùng J.P thôi. Mà Prom giờ cũng đã kết thúc. Họ vừa trao vương miện Vua và Hoàng Hậu xong. Nhiêm vụ tối nay của mình như vậy là xong.

Nghĩa vụ của mình với J.P cũng theo đó mà chấm dứt.

“ Em xin lỗi chuyện gì em?” – J.P hướng mình đi về phía thang máy. Ban đầu mình còn thắc mắc không hiểu tại sao lại phải

dùng thang máy, trong khi cửa ra vào của khách sạn và phòng khiêu vũ ở tít dưới tầng trệt. Nhưng chỉ một lát sau thì mình đã hiểu – "Giờ bọn mình đi được rồi. Cái nhạc đấy làm anh đau hết cả đầu. Không hiểu cái bản sao của Josh Groban bị làm sao nữa. Tốt nhất làn tụi mình nên rời khỏi trước khi họ tăng volume lên tiếp. Chân của em sao rồi? Có còn đau không? Nghe này…" – J.P hạ giọng – "Sao em không bảo chú Lars về đi? Từ giờ có anh là được rồi" – J.P nháy mắt đầy ẩn ý, tay ấn nút thang máy đi lên.

Anh ta đang làm cái quái gì thế không biết? Anh ta có biết mình đang nói gì không?

"Vấn đề là…" – mình ngập ngừng. Mình

không hề muốn gây tổn thương cho J.P. Bà đã dạy mình rất nhiều cách từ chối cho người khác một cách tế nhị và lịch thiệp.

Nhưng những gì J.P đã làm với J.P thực sự không thể tha thứ được. Và mình thấy không có lý do gì phải tế với chẳng nhị với một người như thế.

“ Em nghĩ đã đến lúc chúng ta cần phải trung thực với nhau” – Mình nói – “Ý em làn phải thật sự trung thực với nhau. Em biết chính anh là người đã gọi điện cho cánh paparazzi mỗi lần chúng ta đi chơi với nhau. Em không thể chứng minh được nhưng chuyện đó đã quá rõ ràng. Em không biết tại sao anh lại làm như vậy. Có thể anh cho rằng đó là cách

quảng bá hình ảnh tốt cho sự nghiệp đạo diễn tương lai của mình hay gì đó. Em cũng không rõ. Nhưng em không thích điều đó chút nào. Từ nay trở đi em sẽ không chấp nhận những chuyện như thế nữa”.

J.P sửng sốt ngây người ra nhìn mình không chớp mắt: “ Mia, em đang nói gì thế?”

“Còn chuyện vở kịch của anh…” – Mình lờ đi tiếp tục nói – “J.P, anh đã bê nguyên si cả cuộc đời em vào vở kịch của mình. Sao anh có thể làm như thế? Lôi những chuyện riêng tư cá nhân của em ra bày cho thiên hạ xem còn chưa đủ, giwof còn muốn cùng cái ông Sean Penn nào đó biến nó thành phim? Nếu anh thật

sự yêu em, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy. Em đã từng viết một truyện ngắn về anh, nhưng đó là trước khi em quen anh, em đã hủy hết tất cả những bản thảo đó. Thật không công bằng khi đi lợi dụng người khác theo cách đó".

J.P lắc đầu quầy quậy, mở mồm chối đây đẩy: " Mia. Anh viết vở kịch đó vì chúng ta. Để thế giới biết được chúng ta đã hạnh phúc như thế nàokhi ở bên nhau… và tình yêu anh dành cho em lớn tới mức nào…".

"Đó là chuyện khác" – mình nói – "Nếu anh yêu em nhiều như anh nói, tại sao anh chưa một lần đọc cuốn sách của em? Em không nói đó là một kiệt tác để đời

hay gì hết nhưng anh đã có cả một tuần giời và anh vẫn không thèm để mắt tới nó. Không lẽ anh không thể bỏ ra vài phút liếc qua xem nội dung của nó và cho em biết cảm nghĩ của anh thế nào? Em rất biết ơn anh bỏ công bỏ sức tìm người chịu xuất bản cuốn sách của em – trong khi em không hề cần điều đó, bởi vì em có thể tự làm được. Thời gian đó anh ngó qua cuốn sách của em vẫn còn tốt hơn”.

“Mia” – mặt J.P đanh lại, đầy vẻ khó chịu – “Lại chuện đó ư? Em thừ biết anh bận tới mức nào rồi. Em thừa biết anh bận tới mức nào rồi. Chưa kể còn bao nhiêu bài tập ở trường và bài kiểm tra cuối kỳ. Rồi còn những buổi tập kịch

nữa…”

“À, vâng, chỉ mình anh bận đấy” – mình khoanh tay lại trước ngực, chất vấn – “Em biết. Anh nói nhiều lần rồi, với rất nhiều lý do. Nhưng giờ em tò mò muốn biết lần này anh sẽ viện cớ gì để giải thích ch vụ nói dối về chuện đặt phòng khách sạn đây”.

J.P rút tay ra khỏi túi quần, giơ tay lên thề thốt, mặt rất ngây thơ: “Mia! Anh không hiểu em dang nói gì!”

“Phòng khách sạn này đã hết từ nhiều tuần trước, J.P ạ” – mình lắc đầu – “Không đời nào có chuyện anh chỉ mới gọi điện đặt phòng từ cuối tuần trước và có được ngay. Hãy nói thật đi. Anh đã

đặt phòng từ nhiều tháng trước rồi đúng không? Anh đã nghiễm nhiên tự cho rằng tối nay em và anh sẽ làm chuyện đó, đúng không?”

Tay J.P rơi phịch xuống, nét mặt anh cũng không còn vẻ ngây ngô giả tạo như mấy giây trước.

“Chuyện đó thì có gì là sai? – J.P hỏi lại – “Mia, anh biết am và đám bạn gái của em tối ngày bàn bạc về chuyện hậu Prom và mọi thứ liên quan. Anh chỉ muốn gây bất ngờ cho em mà thôi. Và điều đó biến anh trở thành một người xấu à?”

“Đúng đấy” – mình cũng chẳng buồn lịch sự nữa – “Bởi vì anh không hề thành thật với em về chuyện này. Và em cũng không

thành thật với anh một số chuyện khác, J.P ạ. Ví dụ như cảm xúc thật sự của em, hay việc em được tất cả các trường đại học mà em đã đăng ký chấp nhận…Nói chung là rất nhiều. Nhưng điều em không thể chấp nhận được là anh đã nói dối em về lý do tại sao anh và Lilly chia tay nhau. Anh đã nói với cậu ấy là anh yêu em! Đó là lý do tại sao Lilly lại giận em lâu đến như vậy, và anh biết rất rõ điều đó nhưng không hề nói gì với em hết!”.

J.P vẫn chỉ lắc đầu quầy quậy chối.

“Anh không hiểu em đang nói gì. Nếu em đã nói chuyện với Lilly…”.

“J.P” – mình nghiêm giọng lại. Không thể tin nổi anh ấy lại hèn đến như vậy.

Không thể tin nổi những lời như thế mà anh ta cũng có thể thốt ra được. Với mình! Mình là một chuyên gia nói dối, rất xứng đáng được phong là Công chú nói dối. Vậy mà anh ta tính nói dối mình? Về một chuyện hệ trọng như thế? Quá là liều luôn! – "Anh thôi nói dối đi được rồi đấy. Lilly và em đã làm bạn trở lại với nhau. Cậu ấy đã kể cho em nghe mọi thứ. Kể cả chuyện anh đã quan hệ với cậu ấy. J.P, anh có phải trong trắng gì đâu. Anh không hề giữ gìn bản thân hay gì hết. Anh đã ngủ với Lilly! Tối thiểu điều đó anh phải trung thực với em một chút chứ. Anh đã quan hệ với bao nhiêu cô gái trước đó rồi, J.P? Em hỏi thật đấy?"

Mặt J.P đỏ lựng lên, gần như ngả sang màu tía, vậy mà vẫn còn cố vớt vát tình hình. Như thể vẫn còn chút gì đó để mà cứu vãn ý.

“Tại sao em lại tin cô ta chứ?” – J.P kêu ầm lên, đầu tiếp tục lắc như điên – “Sau những gì cô ta đã làm với em? Còn cái trang web cô ta lập nên nữa? Mà em vẫn tin tưởng cô ta sao? Mia – em có điên không thế?”

“Không hề” – mình vẫn rất từ tốn – “Điều em có thể dám chắc nhất bây giờ là em không hề điên, J.P ạ. Lilly tạo nên trang web đó trong một phút tức giận mà thôi. Giận em vì đã không đối xử tốt hơn với cậu ấy, với tư cách là một người bạn thân…Và, anh nói đúng, em tin cậu ấy.

Anh mới là người em không thể tin. Từ khi chúng ta hẹn hò tới giờ anh đã nói dối em bao nhiêu lần rồi hạ J.P?”

Giờ thì anh đã thôi không lắc đầu nữa, cúi xuống nhìn vào mắt mình: “Mia à…”

Ánh mắt anh lộ rõ vẻ sợ hãi và lo lắng.

Đúng lúc đó của thang máy mở ra, Chú Lars bước tới kiểm tra bên trong xem có người không rồi quay sang hỏi bọn mình: “Hai người không định đi đâu nữa đúng không?”.

“Thực ra bọn cháu…” – J.P ngập ngừng nhìn qua mình.

Nhưng mình đã kịp nhận ra thang máy đang bấm lên trên phòng khách sạn nên

vội nói: “Không ạ”.

Thế là chú Lars lùi ra phía sau, tiếp tục đợi mình. Trong khi cửa thang máy đã khép lại và đi lên.

Mình không nói là J.P không quan tâm tới mình. Bởi vì mình nghĩ là anh ấy có. Thật đấy.

Và sự thực là mình rất quan tâm tới anh ấy. Khi mình cần bạn bè nhất anh đã luôn ở bên mình, làm bạn với mình. Có lẽ sau chuyện lần này bọn mình sẽ vẫn có thể làm bạn lại với nhau,một ngày náo đó.

Nhưng không phải bây giờ.

Bởi vì ngay lúc này đây mình nghĩ lý do chính khiến anh thấy thích mình là vì anh

muốn trở thành một tác giả kịch bản nổi tiếng và anh cho rằng ở bên cạnh mình sẽ giúp ích được cho anh.

Không còn gì mất mát hơn khi phải thừa nhận điều này: anh ta chỉ để mắt tới mình bởi vì mình là một người hoàng gia. Giống như Josh Richter. Không hiểu mình sẽ còn ăn những quả "khoai bở" như thế này bao nhiêu lần nữa?.

Đôi khi làm công chúa thật là khổ. Nhiều người bị cái danh hiệu đó làm mờ mắt, mà không hề nhận ra con người thật sự của bạn, đằng sau cái vương miện kia. Trong khi mình muốn được nhìn nhận bằng chính năng lực và bản lĩnh của mình, chứ không phải dòng dõi nhà mình. Mình không quan tâm tới chuyện có nơi

chịu trả tới ¼ triệu đôla cho cuốn sách của mình. Ít tiền một chút nhưng tác phẩm của mình được trân trọng và đánh giá đúng còn hơn.

À, cũng có người sẽ khen ngợi, tán dương nó chỉ vì mình là một công chúa, chứ không phải vì nội dung cuốn sách. Họ còn biết giả vờ giỏi đến nỗi làm mình cứ tưởng họ đang khen thật lòng ý chứ.

Tuy nhiên, nếu để ý một chút thì sẽ thấy ngay mức đọ giả dối.

Đúng vậy, thời gian sẽ là câu trả lời chính xác nhất cho mọi chuyện.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra.

Xét chi cùng những người làm bạn với mình ngay cả trước khi biết mình là công chúa sẽ vẫn luôn là bạn tốt nhất của mình, dù có chuyện gì xảy ra đí nữa. Vì họ yêu quý mình bởi chính con người mình – dù có hơi lập dị khác ngưởi – chứ không phải vì họ sẽ kiếm chác, hay lợi lộc được gì khi chơi với mình. Thậm chí cả những người trước kia là kẻ thù của mình (như Lana Weinberger) trước khi trở nên nổi tiếng cũng có thể trở thành bạn tốt hơn là những người làm bạn với mình sau khi nổi tiếng. Và những người bạn từng có thời giận dỗi, ghét bỏ mình – giống như Lilly – mình vẫn cần họ hơn bao giờ hết. Bởi vì đó là những người sẵn sàng nói thẳng cho bạn biết

suy nghĩ thực sự của họ.

Giờ mình đã hiểu sự cô độc của những chiếc ngai vàng và sự nổi tiếng.

Mình còn may mắn hơn ối người là trước khi biết mình là Công chúa xứ Genovia mình đã có những người bạn cực tốt.

Và trong bốn năm qua mình đã học được một điều: mình cần phải cố gắng hết sức để giữ gìn những tình bạn đó.

Bằng bất cứ giá nào.

Đó là lý do tại sao mình đang vận dụng hết những chiêu bà dạy để từ chối J.P mà không gây tổn thương cho anh. Xét cho cùng anh cũng từng một thời là bạn tốt của mình.

“J.P” – mình tháo chiếc nhẫn kim cương trên tay ra – “Em rất quý anh.Thực sự là vậy. Và em luôn mong muốn những điều tốt nhất sẽ đến với anh. Nhưng em nghĩ chugs ta chỉ nên làm bạn. Hai người bạn tốt của nhau. Vì thế em muốn trsr lại anh cái này”.

Mình nắm lấy tay anh, thả chiếc nhẫn vào trong lòng bàn tay và gập các ngón tay anh lại.

J.P nhìn xuống lòng bàn tay với nét mặt vô cùng đâu khổ.

“Mia” – giọng anh nghe rất thiểu não – “Anh có thể giải thích cho em hiểu tại sao anh không kể cho em nghe về chuyện với Lilly. Vấn đề là anh không nghĩ là

em…”

“Không!” – mình cắt ngang – “Anh không phải nói thêm một lời nào nữa. Cũng đừng cảm thấy có lỗi gì với em hết” – mình giơ tay vỗ nhẹ vai anh an ủi.

Mặc dù người cần được an ủi đáng ra phải là mình mới phải. Khi mà anh chàng đi cùng mình tới buổi Prom cuối cấp duy nhất trong đời hóa ra lại là một tay ngụy quân tử dởm đời.

Nhưng nhớ lời ố đã dặn về chuyện thân phận là người của hoàng gia mình caanfmowr lòng và rộng lượng hơn với moi người, mình hít một hơi thật sâu nói tiếp: “Anh biết anh nên làm gì không/ Hãy gọi cho Stacey Cheeseman. Em nghĩ

cô ấy rất thích anh đấy.”

J.P nhìn mình trân trối như nhìn sinh vật lạ: “Em nghĩ thế thật đấy à?”.

“Vâng, thật đấy” – mình nói dối. Nhưng đó là một lời nói dối vô hại. Và mình dám chắc là Stacey thích J.P thật. Có cô diễn viên nào mà lại không yêu và thần tượng mấy ông đạo diễn của mình.

“Chuyện này thật ngượng quá!” – J.P nhìn xuống cái nhẫn trong lòng bàn tay.

“Không đâu. Anh đừng có ngại” – mình tiếp tục vỗ vai động viên – “Giờ anh gọi cho cô ấy đi nhé?”

“Mia” – J.P nghiêm mặt lại – “Anh xin lỗi. Nhưng anh đã nghĩ rằng nếu em biết

sự thật về Lilly em sẽ không bao giờ…”

Mình giơ tay lên ra hiệu bảo anh đừng nói thêm câu nào nữa. Khi mình đã quyết định chuyện gì thì mình sẽ không thay đổi, nhất là với một người đã nói dối mình như thế. Mình nói kết thúc là kết thúc, không có chuyện mình sẽ quay lại với J.P đâu.

Không hiểu chuyện anh ta vẫn ngần ngừ chưa gọi cho stacey là vì cô ta vẫn chưa nổi tiếng hay là sao?

Nhưng thôi, mình không được suy nghĩ hẹp hời như thế. Thật không giống một công chúa tẹo nào. Từ nay mọi lời nói và hành động của mình phải làm sao cho ra dáng công chúa một chút!!!

Mình cũng không thể hiện sự vui sướng hân hoan hiện giờ của mình cho J.p thấy. Mình vui vì mặc dù buổi Prom chẳng ra làm sao nhưng mình đã tìm lại được cô bạn thân nhất, và mình đã chủ động chia tay với người bạn trai lâu năm của mình sau khi phát hiện ra trước giờ chưa bao giờ yêu anh ta.

Mình cố gắng giữ nét mặt nghiêm nghị khi kiễng chân hôn lên má anh, thì thầm: "Tạm biệt anh, J.P".

Sau đó mình vội vã chuồn đi trước khi anh diễn lại cái màn năn nỉ ỉ ôi – à, đấy là bà cảnh báo như vậy. Chứ điều đó vẫn chưa xảy ra với mình. Nhưng mình nghĩ nếu còn tiếp tục đúng ở đó thì dám lắm.

Và mình hấp tấp bấm điện thoại gọi cho Hội luật sư Hoàng gia Genovia. Văn phòng của họ vẫn chưa mở cửa, bởi vì giờ mới chỉ khoảng 7 giờ sáng bên Genovia.

Nhưng mình đã để lại lời nhắn, yêu cầu họ làm gì đó để ngăn vở kịch của J.P lại, miễn sao không cho nó chuyển thể thành phim điện ảnh hay dựng thành kịch ở Broadway.

OK, mình đã cư xử rất rộng lượng và nhã nhặn khi chia tay với J.P. Mình thậm chí còn tha thứ hoàn toàn cho những gì J.P làm với mình.

Nhưng với những chuyện anh ấy đã làm với Lilly? J.P sẽ phải trả giá.

Cần phải có ai đó dạy cho anh ta một bài học nhớ đời, không được phép đối ử với con gái người ta như thế.

Ngay khi đang loay hoai cất điện thoại thì mình đâm bổ vào Michael.

Đúng vậy, là Michael.

Tất nhiên là mình bất ngờ tới không thốt lên được tiếng nào rồi. Michael đang làm cái quái gì ở buổi Prom cuối cấp này thế?

“Ôi Chúa ơi!” – mình thảng thốt – “Anh làm gì ở đây thế?”

“Thế em nghĩ anh đang làm gì ở đây?” – Michael vừa nói vừa xoa xoa bên vai bị mình xô vào lúc nãy.

“Anh đứng ở đây bao lâu rồi?” – mình giật mình hỏi. Không biết anh có nghe thấy đoạn hội thoại khi nãy của mình với J.P về Lilly hay không. Nếu không chắc J.P khó mà toàn thây ròi khỏi chỗ này tối hôm nay – “Khoan…anh đã nghe được những gì?”

“Đủ đẻ anh thấy sôi hết cả máu” – Michael nói- “Mà cái vụ gọi cho Luật sư của em hơi bị hay đấy. À, thế bọn em vẫn thường nói chuyện với nhau kiểu như thế đấy à?” – Michael nhại lại giọng mình khi nãy – “Anh biết anh nên làm gì không?Hãy gọi cho Stacey Cheeseman. Em nghĩ cô ấy rất thích anh đấy” – Sau đó lại hạ giọng trở lại bình thường – “Dễ thương thật. Làm anhnhows tới một bộ

phim đã từng xem. Phim gì nhỉ…Hừm, xem nào…à, à, nhớ rồi. Phim Seventh Heaven (Thiên đường thứ bảy)…”

Mình túm vội lấy tay anh kéo ra góc phòng, tránh khỏi tầm nghe của J.P (người vẫn chưa phát hiện ra sự có mặt của michael bởi vì còn đang mải gọi điện thoại cho stacey).

“Anh nói thật đi” – mình buông tay Michael ra khi hai đứa đã đi mất khỏi tầm mắt của J.P – “Anh đang làm gì ở đây thế?”.

Michael cười mĩm đầy ranh mãnh. Trông anh dễ thương kinh khủng trong cái áo thun đem hình Skinner Box kia, tóc lại còn rối bù tự nhiên nữa chứ. Làm mình

lại nhớ tới buổi chiều ngọt ngào hôm qua.

Đầu óc mình như mụ mị hết cả đi, có lẽ bởi lúc va phải anh khi nãy mình đã hít hơi bị nhiều mùi hương quyến rũ trên người và trên tóc anh. Nhóm gene MHC của hai đứa lại quá mạnh.Đủ để hạ gục một đứa con gái gần 1m80 như mình.

“Anh cũng không biết nữa” – Michael nhún vai – “Mấy hôm trước Lilly nói với anh là anh cần có mặt ở đây hôm nay và gặp em ở chỗ cầu thang máy vào lúc nửa đêm. Con bé nói nó có linh cảm là em sẽ cần tới sự trợ giúp của anh. Nhưng rõ ràng em đã tự xử lý xong xuôi, nhất là cái vụ trả lại nhẫn kia”.

Mặt mình đỏ ửng lên vì mình biết Lilly đang muốn ám chỉ điều gì. Sau khi tình cờ nghe được chuyện mình và Tina nói với nhau về buổi tối hậu prom, Lilly đã cử anh trai của mình lên đây để ngăn mình lại, không cho mình làm cái điều mà cậu ấy biết mình sẽ ân hận…

Chỉ có điều Lilly không hề nói cho anh mình biết anh ấy cần phải ngăn mình làm chuyện gì. Ơn Chúa!

Dù sao cậu ấy cũng là một người bạn tốt. Mình chưa bao giờ nghi ngờ điều đó. Và mình cảm ơn trời đất đã cho mình một người bạn thân tuyệt vời như vậy.

“Em sẽ cho anh biết tại sao Lilly bắt anh phải có mặt ở đây gấp gáp như vậy

chứ?” – Michael ấu yếm vòng tay ôm lấy eo mình.

“Ừm…” – mình nói vội – “Em nghĩ vì cậu ấy biết em vẫn luôn ao ước được đi dự Prom cuối cấp của mình cùng với anh”.

Michael cười vang trước lý do rất đỗi ngây ngô ấy.

“Chú Lars” – Michael gọi với qua đầu mình, về phía chú vệ sỹ đang đi theo đằng sau – “Theo chú, cháu có nên quay lại đó và biến J.P Raynolds-Abernathy Đệ Tứ thành bột mì không?”

Chú Lars gật đầu cái rụp: “Tôi nghĩ là rất nên”.

“Chú Lars!” – mình hoảng hốt kêu lên – “Không. Không! Michael, mọi chuyện đã kết thúc. Em và J.P đã chia tay rồi. Anh không cần phải đánh ai cả”.

“Hừm, anh lại nghĩ là có đấy” – Michael đanh mặt lại. Trông anh không có vẻ gì là đang đùa. Nụ cười khi nãy đã tắt – “Chú Lars! Chú có đồng ý với cháu không?”.

Chú Lars cúi xuống nhìn đồng hồ, thủng thẳng nói: “Nửa đêm rồi. Tôi không đánh ai sau nửa đêm. Luật của vệ sỹ.”

“OK” – Michael nhún vai – “Vậy chú giữ cậu ta, cháu sé đánh”.

Thật kinh khủng!

“Em có ý này hay hơn” – mình vừa nói vừa kéo tay Michael đi – “Chú Lars, tối nay chú cứ đi nghỉ sớm đi. Còn Michael, sao bọn mình không quay về chỗ nhà anh nhỉ?”.

Mình hy vọng chuyện này sẽ làm cho michael phân tâm, không còn nghĩ tới nhiệm vụ Trừ khử J.P kia nữa.

Michael sững lại mất khoảng 5 giây, cúi xuống nhìn mình: “Ừm, ý đó nghe tuyệt đấy”.

Chú Lars khẽ nhún vai: “Tôi không có ý kiến gì” – Mà có muốn chú ý cũng không thể làm việc gì khác được. Mình đã 18 tuổi, và là một người trưởng thành rồi.

Và đó là lý do tại sao giờ mình đang

ngồi trên xe limo này, hương về khu SoHo – nơi Michael đang sống.

“Em có thể ngừng viết nhật ký và để ý tới anh một chút không? “– Michael ngó sang âu yếm nhìn mình.

Được mà, cũng dến lúc dừng viết được rồi đấy.

Chủ Nhật, ngày 7 tháng 5, 10 giờ sáng, trong căn hộ của Michael

MÌNH ĐÃ LẤY LẠI ĐƯỢC CÁI MẶT DY CHUYỀN HÌNH BÔNG TUYẾT!!!!

Thì ra hôm mình bỏ nó lại trên sàn khách sạn gần hai năm về trước, Michael đã nhặt lại nó và cất đi.

Giữ gìn cho tới bây giờ.

Bởi vì, như anh nói, anh chưa bao giờ hết yêu mình và luôn nghĩ tới mình mọi giây mọi phút và hy vọng…

…giống như mình đã y vọng, tia hy vọng mong manh đã giúp cho mình tồn tại suốt 21 tháng vừa qua.

Hóa ra Michael cũng vậy, luôn không ngừng mất hy vọng về chuyện của bọn mình. Sau những gì đã xảy ra tối cái hôm định mệnh ở khách sạn đó, anh nghĩ tạm xa nhau một thời gian – để hai đứa có thể suy ghĩ và xác định rõ bản thân hơn – có lẽ sẽ tốt hơn cho cả hai người.

“Chứ có nằm mơ ** cũng không nghĩ là giữa chúng ta lại xuất hiện một người con trai khác và chia rẽ bọn mình lâu đến

vậy. Càng không nghĩ là em lại đi hẹn hò vói anh chàng J.P Raynolds-Abernathy Đệ Tứ kia" – Michael thú nhận – "Vì thế anh đã nhờ Boris để mắt toiws em, chứ không phải theo dõi em. Để anh biết tình hình của em".

Michael đã nghĩ (theo những gì Boris thông báo lại) là J.P và mình yêu nhau say đắm. Báo chí và những bức ảnh đúng là luôn khiến cho bọn mình trông giống như thế thật. Nhất là với những người ngoài cuộc không hiểu chuyện như Boris (đến bạn gái cậu ta có khi còn không hiểu nữa là).

Nhưng anh vẫn không ngừng nuôi hy vọng về mình và đó là lý do tại sao Michael vẫn giữ chiếc dây chuyền hình

bông tuyết đó – phòng trường hợp mình đổi ý quay lại với anh.

Phải tới hôm gặp lại mình ở trường ĐH Columbia, thấy mình ngượng ngùng khi đứng nói chyện với anh như vậy, Michael mới nghĩ tới khả năng các thông tin của Boris là không chính xác và anh vẫn còn hy vọng.

Sau đó, tại buổi tiệc sinh nhật của mình, khi J.P quỳ xuống tặng nhẫn cho mình, anh biết chắc chuyện giữa mình và J.P không hề suôn sẻ như bề ngoài vẫn thấy. Nếu không J.P đã không phải áp dụng tới chiêu thức cứu vãn cuối cùng đó. Đó là lý do tại sao anh vội vã rời khỏi bữa tiệc của mình – để gấp rút trở về chuẩn bị gửi tặng cho bố một chiếc CardioArm và

cũng vì “Anh biết nếu không rời khỏi đó anh sẽ không kìm lòng nổi, chạy lên nện cho anh ta một trận” – Michael thú nhận.

Ôi, thật lãng mạn làm sao! Mình chỉ muốn gọi ngay cho Tina kể cho cậu ấy nghe chuyện này.

Nhưng chắc là một ngày nào đó. Chứ không phải ngay bây giờ. Bởi mình muốn giữ bí mật ấy cho mình và Michael – ít nhất là trong một thời gian.

Anh nói nếu mình thích anh sẽ đăth cho mình một cái bông tuyết bằng kim cương để thay cho cái dây chuyền bạc cũ kia nhưng mình nhất quyết không chịu.

Mình thích chiếc cũ hơn. Bởi nó có ý nghĩa với mình hơn bất cứ món đồ quý

giá nào.

EEEE

không kiểm tra xem kết quả bầu cử của bố thế nào rồi!!!

Chủ Nhật, ngày 7 tháng 5, 1 giờ 30 chiều, trên xe limo tới công viên trung tâm

OK, bố ĐÃ GIÀNH CHIẾN THẮNG Ở CUỘC BẦU CỬ NGÀY HÔM QUA!!!!

Mình cũng không rõ là chuyện gì đã xảy ra nữa. Mình "buộc tội" Michael đã làm gì đó với mấy chiếc máy bỏ phiếu (ngoài những điều tuyệt vời anh đã làm cho gia đình mình và mình).

Nhưng anh thề, mặc dù là một thiên tài máy tính thật nhưng anh không thể tác động tới hệ thống kiểm phiếu của một đất nước Châu u ở cách xa anh tới cả ngàn cây số.

Hơn nữa ở Genovia không áp dụng cách kiểm phiếu như ở Mý vì thế không có cách nào Michael có thể làm thay đổi được điều gì.

Không ngờ bố chiến thắng một cách đường hoàng, nhờ số phiếu áp đảo. Chỉ có điều người dân ở Genovia vẫn chưa quen với việc đi bỏ phiếu nên họ mất hơi bị nhiều thời gian để kiểm phiếu.

Và rồi René không chịu tin là anh ta đã thua cuộc nên nằng nacwh đòi kiểm tra lại.

Tội nghiệp René. Cũng may là bố đã hứa cho anh ta một ghế trong nội các của mình, liên quan tới du lịch hay gì đó. Công nhận bố mình thật quá tử tế!!!

Bố đã gọi thông báo tất cả những việc trên cho mình qua điện thoại. Không phải là điện thoại đường dài. Mà là từ căn hộ của bà. Bố đã đích thân bay tới Mỹ để tham dự lễ tốt nghiệp của mình – trong vòng 30 phút nữa.

Bố không bay máy bay thương mại thông thường thật là phí, bởi bì bố sẽ phải tích được cực nhiều điểm điểm thưởng, với tần suất bay qua bay lại giữa Genovia và New York như thế này.

Mọi người ở nhà tỏ ra rất bình thường khi mình quay trở về nhà sáng nay, trong bộ váy Prom tối qua cùng với Michael. Ơn chúa, không ai nói câu gì khiến mình cảm thấy ngượng ngùng, kiểu như “ Hey, Mia, tối qua chơi bowling cả đêm có vui

không?” hay “ Mia, không phải tối qua con ra khỏi nhà cùng với một anh chàng khác hay sao?”

Mẹ thì lộ rõ vẻ hài lòng khi nhìn thấy Michael. Trước giờ mẹ vẫn biết mình luôn chỉ yêu Michael và chỉ có Michael mới có thể đem lại hạnh phúc cho mình – mà mình hạnh phúc nghĩa là mẹ cũng sẽ hạnh phúc.

Chưa bao giờ mẹ che giấu việc mẹ không ưa J.P. Ít ra với Michael mẹ không còn phải lo chuyện anh ấy là một con tắc kè hoa, bởi Michael xưa nay luôn có chủ kiến riêng về mọi chuyện.

Anh ấy cũng không bao giờ ngần ngại nói ra suy nghĩ của anh, đặc biệt là khi nó

đối nghịch lại với suy nghĩ của mình. Và lần nào sau mỗi đợt cãi nhau là tụi mình sẽ càng… yêu nhau hơn. Cơ chế hoạt động của nhóm Gene MHC là như vậy đấy.

Điều đáng buồn là Rocky có vẻ không còn nhớ Michael nữa. Cũng dễ hiểu thôi, bởi vì lần cuối cùng nhóc gặp anh ấy cũng đã gần hai năm về trước mà giờ Rocky mới chưa đầy 3 tuổi.

Được cái cậu nhóc tỏ vẻ thích Michael thấy rõ. Ngay lập tức khoe cho anh xem bộ sưu tập trống đồ chơi của mình và cứ hễ Louie Mập mon men lại gần Michael một tẹo là y như rằng Rocky tóm lông của Louie đuổi đi.

Giờ thì bọn mình đang đi dự lễ tốt nghiệp trong Công viên trung tâm – nơi mình sẽ gặp bố và bà ở đó. Mình đang mặc chiếc váy mà mọi người đã chọn cho mình để diện trong ngày hôm nay (cũng là một tác phẩm của Sebastiano, giốn y sì cái mình mặc tối qua, chỉ có điều màu trằng tinh), mặc bên dưới lớp áo tốt nghiệp. Mình lờ đi không thèm trả lời lại khoảng 80000 cái tin nhắn và tin thoại mà Tina và Lana nhắn cho mình từ hôm qua tới giờ. Đảm bảo tin của Tina chỉ để hỏi lý do tại sao mình đột nhiên biến mất tối hôm qua. Còn của Lana là để kể lể về cái anh chàng Westpoint kia.

Đôi khi mình cũng cần có chút riêng tư chứ!!!

Một trong số cái tin đó có tin của J.P nhưng mình sẽ không mở ra đọc khi Michael đang ngồi cùng xe thế này.

Một cái khác từ Lilly nhưng mình cũng kệ. Chỉ chưa đầy năm phút nữa mình sẽ gặp tất cả bọn họ ở buổi lế tốt nghiệp rồi! Và dù vấn đề của họ có là gì đi nữa thì họ hoàn toàn có thể trực tiếp nói với mình.

Ặc, mình phải dừng bút ở đây thôi. Rocky vừa phát hiện ra cái nút bấm mở cửa trên trần xe. Ôi, em trai tôi! Cậu nhóc có khá nhiều sở thích giống như ông anh họ Hank thì phải!

Chủ Nhật, ngày 7 tháng 5, 2 giờ 30 chiều, bãi cỏ Sheep Meadow, Công viên Trung

tâm

Ôi Chúa ơi, Kenny-à, Kenneth – có một bài phát biểu tốt nghiệp chán chưa từng thấy. Các bài phát biểu của những khóa trước, tẻ nhạt và buồn ngủ kinh dị! Nhưng bài phát biểu năm nay còn tệ hại hơn gấp tỉ lần. Cả buổi cậu ấy lảm nhảm về các hạt bụi trong vũ trụ hay một loại hạt gì đó. Mà có ai buồn nghe đâu. Nhất là khi đang chết ngốt trong mấy cái áo tốt nghiệp nặng trịch và dày cộp này.

Không một ai để ý luôn. Lana thì đang ngủ gật. Ngay cả Lilly, bạn gái của người đang phát biểu, cũng đang lúi húi nhắn tin cho ai đó.

Mình chỉ thèm được đi ra khỏi đây làm

một cái bánh và một cốc cà phê thôi. Mong muốn như vậy có gì quá đáng lắm đâu.

Hay là có nhỉ???

Ặc – ai đó nhắn tin cho mình…

Mia, có chuyện gì thế? Cả sáng nay mình nhắn tin cho cậu không thấy cậu trả lời là sao? Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Tối qua mình thấy J.P đi cùng Stacey Cheeseman! Hai người họ vào thang máy đi lên cùng nhau. Cậu đang ở đâu thế???

Chào T! Mọi chuyện vẫn ổn. J.P và mình đã chia tay. Trong hòa bình.Tối qua mình ở chỗ anh Michael.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!

Starbucks dưới phố. Nhưng có lẽ mình đã nhìn nhầm đúng không? Bởi vì giờ cô ta cặp với J.P rồi mà.

Ừm, cũng có thể. Mình không rõ.

Ế,lại có tin mới…

Êu, C2G. Mình thấy cậu rời khỏi khách sạn với anh mình tối qua.

Là Lilly!!!!

Có vấn đề gì không? Michael nói là cậu bảo anh ấy tới!!!!

Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi. Nhưng cậu coi chừng đừng có mà làm tổn thương anh trai mình một lần nào nữa đấy. Không thì sẽ biết tay mình.

Lilly, cậu yên tâm, lần này sẽ không ai

làm tổn thương trái tim ai đâu. Giờ bọn mình đều đã là người lớn hết rồi.

Ha, cũng chưa nói trước được điều gì. Nhưng…mình rất vui vì cậu đã trở lại, C2G ạ.

Awwwwwww…

Mình cũng vui vì mọi chuyện đã trở lại như ngày xưa, Lilly ạ.

Ố ô…có tin nhắn của J.P.

Mia. Anh chỉ muốn nói lời xin lỗi với em về…mọi thứ. Mặc dù chỉ một từ "xin lỗi" thôi có lẽ vẫn chưa đủ..Anh hi vọng em vẫn giữ lời hứa rằng chúng ta vẫn có thể làm bạn .Bởi…với anh, điều đó có nghĩa hơn mọi thứ .Anh cũng cám ơn em

vì đã khuyến khích anh gọi cho Stacey.Em nói đúng –cô ấy là một cô gái tuyệt vời .em cũng phải lo lắng về vở kịch.công ty của chú Sean vừa gọi cho anh sáng nay .Hình như có trục trặc gì đóvới mấy ông luật sư vì thế kế hoạch sản xuát bộ phim này chắc không thể thực hiện được .Nhưng em đừng lo anh ko sao đâu.Anh mới nảy ra một ý tưởng cực hay cho vở kịch sắp tới ,kể về chuyện tình của một nhà biên kịch với một nữ diễn viên , chỉ có điiều cô ta….nói chung là nội dung cô ta khá phức tạp .Anh rất muốn có dịp được trò chuyện trực tiếp với em về vở kịch này.Em biết anh luôn sẵn sàng lắng nghe mọi lời đóng góp , gợi ý của em mà.

Gọi cho anh nhé.J.P

Haha…ngoài cười phá lên mình thật chẳng biết nói gì thêm nữa

Ôi chúa ơi, thằng cha này lắm mồm thế không biết .Mình sắp cháy hết cả da rồi đây này.Da minh mà bì tàn nhang mình sẽ kiện cái trường này đến cùng.À, tí quên…Tối qua cậu biến đi đâu thế hả? Trông mặt cậu hôm nay hớn lắm, như là …đã LÀM CHUYỆN ĐÓ! Đừng có chối làm gì cho mất công! ÔI CHÚA ƠI, đứ dở hơi nhất trường cuối cùng cũng đã làm CHUYỆN ĐÓ! HI HI HI! Chuyện này hơi bị vui đấy !!!

Tin được gửi từ điện thoại di động không dây BlackBerry

CHỦ NHẬT ,NGÀY 7 THÁNG 5,4 GIỜ CHIỀU,BÀN SỐ 12, QUẦY ĂN UỐNG TRÊN BÃI CỎ GREEN MEADOW

Mọi người đang trò chuyện rôm rả và nô nức chụp ảnh lưu niệm cùng với nhau , như thể như sau ngày hôm nay ko còn được gặp nhau nữa không bằng .

Ngày hôm nay hiển nhiên là một ngày khó quên đối với Lana …bởi vì Weinberger (sau khi mình năn nỉ nhiều lần , mạc dù tất nhiên mình không kể với Lana món quà tốt nghiệp mà cậu ấy hằng mơ ước:

Đúng vậy, hai bác Weinberger đã tìm thấy con Bong Bóng , chú ngựa con yêu dấu của Lana mà họ đã mang cho đi từ

nhiều năm về trước. Lúc bọn mình đi bộ ra khỏi quầy ă uống để ăn mừng lễ tốt nghiệp thì thấy con Bong Bóng đang đứng đợi Lana ở đó.

Thế là chưa bao giờ thấy ai hét to hạnh phúc như thế trong đời.

m lượng đủ để làm vỡ 10 cái cốc thủy tinh.

Hôm nay cũng là ngày Kenneth sẽ không bao giờ có thể quên được. Bởi vì bố mẹ cậu ấy vừa đưa cho cậu ấy lá thư chấp nhận của trường Columbia. Kenneth không còn bị nằm trong danh sách chờ đợi nữa.

Xem ra Kenneth và Lilly từ nay không phải ở cách xa nhau cả bang nữa. Có

chăng chỉ là cách nhau 1 cái ký túc xá. Ở phía cái bàn đó cũng đang rộn ràng những tiếng hò hét vui mừng, những cái ôm mừng rỡ.

Ban đầu mình hơi ngại khi phải tới chỗ bàn nhà Moscovitz, mặc dù Michael hòa nhập với gia đình mình rất nhanh. Nhưng mình vẫn e dè không biết hai bác Moscovitz sẽ nghĩ sao về mình. Đành rằng mình đã gặp họ tại buổi tiệc hôm trước ở trường ĐH Columbia nhưng mình có cảm tưởng như nó xảy ra lâu lắm rồi. Hơn nữa, mối quan hệ giữa mình và con trai họ giờ cũng đã khác nhất là sau những gì diễn ra đêm qua (và cả sáng nay nữa)! Nhưng tất nhiên họ không biết gì về chuyện đó.

Michael cũng đã dũng cảm đến nhà mình sáng nay (chưa kể bây giờ còn đang ngồi trò chuyện vui vẻ với bố và bà). Vì thế, ít ra mình cũng nên đáp trả lại tấm chân tình đó chứ.

Và mình đã làm như vậy.

Mọi chuyện hóa ra lai đơn giản hơn mình tưởng. Hai bác Moscovitz – chưa kể cả bà nội – đều rất vui mừng khi nhìn thấy mình. Bởi vì mình đã khiến cho con trai, cháu trai họ hạnh phúc, nên họ cũng cảm thấy hạnh phúc.

Điều đang sợ nhất là khi J.P cùng bố mẹ bước tới bàn chỗ nhà mình đang ngồi để chào hỏi. Làm cho mọi người cảm thấy không thoải mái.

“Xin chào ông, Hoàng tử Phillipe” – bác Reynolds-Abernathy Đệ Tam bắt tay bố, mặt buồn rười rượi – “Xem ra hai đứa con của chúng ta sẽ không thể cùng nhau đến Hollywood được rồi”.

Tất nhiên bố KHÔNG hiểu bác ý đang nói gì bởi vì ngay từ đầu mình đã không kể cho bố nghe về kế hoạch đó (Ơn Chúa).

“Xin lỗi, tôi không hiểu ý anh?” – bố ngẩn người ra không hiểu.

“Hollywood á?” – bà thảng thốt kêu lên, mặt đầy cảnh giác.

“Vâng” – mình vội chen vào – “Nhưng đó là khi cháu quyết định đăng ký vào trường Sarah Lawrence”.

Ngay lập tức bà hít một hơi thật sâu, như thẻ muốn hút sạch không khí của tất cả mọi người có mặt lúc ấy không bằng.

“Trường Sarah Lawrence ư?” – Bà hớn hở hỏi lại.

“Trường Sarah Lawrence ư?” – bố giật mình quay qua nhìn mình. Đó là một trong những trường bố đã loại đầu nước từ khi mình mới học lớp 9, khi hai bố con cùng ngồi thảo luận về trường đại học tương lai cho mình. Đúng là có nằm mơ bố cũng không ngờ 4 năm sau mình lại đi chọn chính ngôi trường đó để theo học.

Trước khi bố kịp nói thêm lời nào phản đối, Michael nói xen vào rằng trường

Sarah Lawrence là một trong số ít trường không xét điểm SAT để tuyển học sinh. Và nó có chương trình dạy sáng tác văn học rất mạnh. Hơn nữa trường ở rất gần với thành phố New York, nếu cần mình vẫn có thể về Manhattan bất cứ lúc nào để thăm Louie Mập và Rocky.

Hoặc thăm bạn trai.

“Con chọn như vậy là rất đúng đắn. Mia ạ” – mẹ phấn khởi hưởng ứng. Tất nhiên từ sáng nay mẹ đã vui ra mặt khi thấy trên tay mình không còn đeo chiếc nhẫn kim cương to sụ kia và mình về nhà cùng Michael chứ không phải J.P.

Nhưng mình nghĩ mẹ cũng thích mình theo học ở Sarah Lawrence cho gần nhà.

“Cám ơn mẹ” – mình ôm chầm lấy mẹ.

Nhưng có lẽ không ai vui bằng bà.

“Sarah Lawrence” – bà luôn mồm lẩm bẩm – “Ta đã dự định theo học ở Sarah Lawrence rồi đấy chứ . Nếu không phải vì kết hôn với ông nội của Amelia. Hừm, giờ phải bắt tay vào việc nghĩ xem nên trang trí phòng ký túc cho con bé thế nào đây. Chắc dán giấy tường màu vàng chanh đi. Ta đáng lẽ cũng đã dùng giấy màu vàng chanh để dán tường…”

“Em” – Michael quay sang – “bọn mình nhảy một bản đi”.

“Tất nhiên” – mình chìa tay ra cho Michael, mừng húm vì thoát khỏi vụ bàn bạc về việc đi học ĐH kia của bà.

Và thế là hai đứa mình ra sàn nhảy cùng với mẹ và thầy G, và Rocky. Năm người bonjminhf nắm tay nhau nhảy nhót tưng bừng, vui không thể tả được! Ở gần đó, Lilly và Kenneth đang sáng tác ra mấy điệu nhảy uốn éo chẳng giống ai, cũng chẳng phù hợp với bản nhạc đang chơi. Tina và Boris thì đang ôm nhau đung đưa theo điệu nhạc, bốn mắt đắm đuối nhìn nhau. Tina mà, Chúa lãng mạn, lại được thêm ông Boris nữa!

Ố, bố và cô Martinez kìa…

"Khôôngggg" – mình đang nhảy bỗng đứng khựng lại khi nhìn thấy hai người – "Xin…đừng chứ!!!".

"Sao thế em?" – Michael ngoáy đầu nhìn

xung quanh – “Có chuyện gì thế?”

Đáng ra mình phải lường trước được chuyện đó mới phải. Hai người họ đã cùng nhảy với nhau trong bữa tiệc sinh nhật của mình nhưng khi ấy mình chỉ nghĩ đơn giản là một điệu nhảy mà thôi.

Đúng lúc đó bố thì thầm gì đó vào tai cô Martinez và ngay lập tức bị cô ấy cho một cái tát vào giữa mặt, sau đó hậm hực bỏ đi.

Bố đứng như trời trồng, choáng váng không hiểu chuyện gì. Chỉ có mẹ là đang cười nghiêng cười ngả khi chứng kiến cảnh đó.

“Bố” – mình choáng váng chạy lại – ‘Bố đã nói gì với cô ấy thế?”.

Bố bước lại, tay vẫn đang xoa xoa một bên má, nhưng mặt không có gì là bực bội hay buồn bã, trái lại còn rất hớn hở là đằng khác.

“Không có gì” – bố nheo mắt cười – “Bố có nói gì đâu. Chỉ là mới lời bố vẫn thường nói khi nhảy với một phụ nữ đẹp. Mà đó là một lời khen đấy chứ”.

“Bố” – mình nhăn nhó. Không biết đến bao giờ bố mới chịu hiểu đây – “Cô ấy không phải là mấy cô người mẫu áo tắm bố thường gặp đâu. Cô ấy là giáo viên tiếng Anh cũ của con đấy.”

“Cô ấy thật quyến rũ” – bố trầm ngâm nói, mắt nhìn theo bóng cô Martinez.

“Ôi Chúa ơi!” – mình quay qua gục mặt

vào ngực Michael. Mình biết chuyện gì đang xảy ra. Quá rõ rồi còn gì. Không phải lại thêm một người nữa chứ! – “Anh nói với em là chuyện đó không xảy ra đi”.

“Em yêu, chuyện đó đang xảy ra rồi” – Michael ôm lấy mình vỗ về - “Bố đang chạy theo gọi tên cô ấy…Ớ, mà em có biết tên cô ấy là Karen không?”

“Híc…có lẽ từ nay em sẽ phải nghe nhiều tới cái tên đó cho mà xem” – mình vẫn vùi mặt vào trong lòng Michael.

“Ừm, giờ thì bố em đang chạy theo cô ấy ra ngoài chỗ để xe rồi…Cô ấy đang cố vẫy taxi để bỏ đi nhưng…ố, bố đã kịp chặn cô ấy lại. Họ đang nó chuyện với

nhau. Í, khoan…Cô ấy đang nắm lấy tay bố em…Mà em, em tính gọi cô ấy là Cô Martinez sau khi họ kết hôn giống như em gọi thầy Gianini hả? Hay em gọi cô ấy là dì Karen thế?”

“Aaaaaaaaaaa, sao mấy chuyện như thế này toàn xảy ra với gia đình em thế không biết?” – mình rên rỉ.

“Mỗi gia đình đều có những vấn đề riêng của họ” – Michael dỗ dành – “Như vậy mới gọi là xã hội em ạ. Nè, đùng có cứ úp mặt vào ngực anh như thế, ngẳng đầu lên một chút xem nào”.

Mình ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tại sao?”

“Để anh có thể làm điều này” – Michael vừa nói vừa cúi xuống hôn lên môi mình.

Mặt trời từ từ xuống núi, bọn mình vẫn đứng hôn nhau, trong khi các cặp đôi khác đang nhảy nhót ầm ĩ xung quanh, hò hét, cười đùa rất vui vẻ. Mình chợt nhận ra một điều, một điều rất quan trọng đối với mình.

Việc là một công chúa cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ, nó không hề phá hỏng cuộc đời mình, trái lại nó đã mang lại cho cuộc sóng của mình rất nhiều điều tích cực. Nó đã dạy ra cho mình nhiều thứ rất quan trọng. Ví dụ như làm sao để có thể độc lập, đứng vững bằng chính đôi chân của mình. Làm sao để đặt được thành công bằng chính khả năng và công sức của mình. Không nên ngồi cạnh bà khi ăn muốn cua bể bởi vì đó là món

ăn ưa thích của bà, mà bà thì không thể vừa ăn vừa nói cùng một lúc nên kết quả là ai ngồi kế ben bà sẽ bị lãnh đủ cả nửa con cua vào người.

Nó cũng giúp mình hiểu ra một vài chân lý:

Khi con người ta lớn lên họ sẽ đánh mất nhiều thứ, những thứ mà họ không nhất thiết muốn mất. Những thứ chỉ đơn giản như là cái răng sữa khi bạn còn là một đứa trẻ…bởi một khi răng sữa mất đi đồng nghĩa với việc bạn sắp mọc một cái răng "người lớn" để trám chỗ.

Nhưng khi bạn nhiều tuổi hơn, bạn sẽ mất thêm những thứ khác, thậm chí còn quan trọng hơn nhiều, ví dụ như những người

bạn – nhưng hy vọng đó chỉ là những người bạn xấu, những người không hề tốt với bạn như bạn từng nghĩ. Nếu may mắn bạn sẽ vẫn có thể tìm đượcnhững người bạn tốt thật sự, những người luôn sẵn sàng ở bên cạnh bạn lúc bạn gặp khó khăn…kể cả khi bạn tưởng rằng họ sẽ không có mặt.

Bởi vì những người bạn như vậy còn quý giá hơn rất nhiều số vương miện trên thế giới này cộng lại.

Mình cũng đã học được rằng có những thứ bạn muốn mất đi…ví dụ như chiếc mũ bạn tung lên trời trong lễ tốt nghiệp. Việc gì phải giữ lại chiếc mũ đó làm gì? Những năm tháng trung học đối với mình chẳng có gì hay ho cả. Những ai nói rằng

đó là bốn năm đẹp nhất của đời người đều là nói dối cả...Ai lại muốn quãng thời gian đẹp nhất của đời mình chỉ dừng lại ở trung học? Trung học là cái gì mà mọi người đều nên chuẩn bị để mà mất đi.

Và rồi có những thứ bạn nghĩ là bạn muốn mất đi nhưng lại không thể mất… và giờ bạn cảm thấy hạnh phúc vì đã không mất nó.

Ví dụ điển hình nhất cho chuyện này chính là bà. Suốt bốn năm trời bà khiến mình phát điênvới các bài học làm công chúa, những lời cằn nhằn (và món cua bể) của bà. Thề là có những lúc mình cỉ ước bà đi khỏi đất Mỹ và không bao giờ phải gặp lại bà một lần nào nữa trong

đời.

Nhưng cuối cùng thì mình thấy vui vì đã không làm như vậy. Bà đã fayj cho mình rất nhiều điều, không chỉ có chuyện làm sao sử dụng thìa dĩa nào cho đúng. Xét về một khía cạnh nào đó bà chính là người – cùng với sự giúp đỡ của bố mẹ, rồi cả Lilly và đám bạn thân – đã dạy cho mình cách trân trọng thân phận hoàng gia của mình – thứ mà mình đã từng tha thiết muốn mất đi nhưng không thể…

Và giờ…mình thấy may mắn vì đã không để mất nó.

Mặc dù đôi khi làm công chúa thật chẳng sung sướng tẹo nào.

Nhưng mình đã họ được cách dung hòa

mọi thứ, tận dụng thân phận và địa vị của mình góp phần giúp thế giới trở nên tốt đẹp hỏn. Mà không nhất thiết phải làm được điều gì quá to tát. Rõ ràng sức mình không thể chế tạo ra cánh tay rô-bốt phẫu thuật cứu chữa hàng ngàn mạng người.

Nhưng mình có thể sáng tác những câu chuyện, mà theo như lời Michael nói, sẽ giúp cho người nhà bệnh nhân tạm quên đi mọi lo lắng, sợ hãi khi ngồi chờ ở bên ngoài phòng mổ đọi người thân của mình.

Và mình cũng đã mang lại nền dân chue cho cả một quốc gia.

OK, những gì mình làm được vẫn còn quá nhỏ nhưng từ từ từng bước một mình

sẽ làm thêm được nhiều điều có ích hơn.

Lý do chính khiến mình cảm thấy hạnh phúc khi được là một công chúa – và mãi mãi sẽ là một công chúa?

Bởi nếu không là một công chúa, có lẽ mình đã không thể có một cái kết hạnh phúc như thế này.

END.

Mời vào blog **daotieuvu.blogspot.com** để tải nhiều truyện hơn!

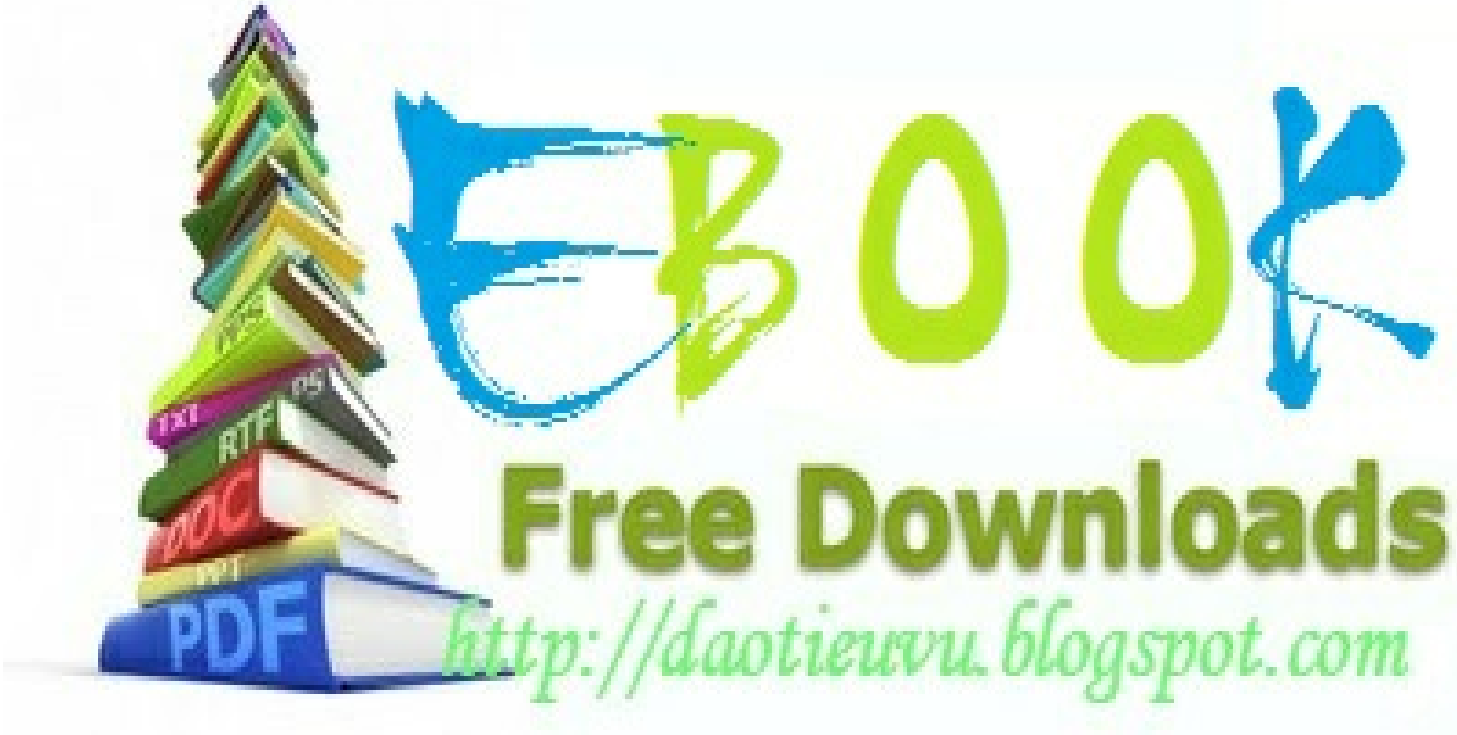
EBOOK
Free Downloads
http://daotieuvu.blogspot.com
PDF
DOC
RTF